

Xuyên Việt Chi Pháo Hôi Nam Xứng

Diệp Úc Lạc

浮生六記

Mục lục

- [1. Chương 1: Siêu Cấp Học Bá](#)
- [2. Chương 2: Đồ Bì Trả Lại](#)
- [3. Chương 3: Quyết Định Trả Lại](#)
- [4. Chương 4: Trả Kiểm](#)
- [5. Chương 5: Người Không Thể Trả](#)
- [6. Chương 6: Thù Trong Giấc Ngoài](#)
- [7. Chương 7: Hôn Ước](#)
- [8. Chương 8: Diệp Thạch](#)
- [9. Chương 9: Tính Toán Của Diệp Thạch](#)
- [10. Chương 10: Bị Đuổi](#)
- [11. Chương 11: Mạch Nước Ngầm](#)
- [12. Chương 12: Nghi Ngờ](#)
- [13. Chương 13: Khách](#)
- [14. Chương 14: Cánh Bướm](#)
- [15. Chương 15: Trang Du](#)
- [16. Chương 16: Lăn Đầu Gặp](#)
- [17. Chương 17: Nhìn Trộm](#)
- [18. Chương 18: Bách Quyết Luyện Thể](#)
- [19. Chương 19: Khu Giao Dịch](#)
- [20. Chương 20: Tạt Nước Lạnh](#)
- [21. Chương 21: Vị Hôn Thê](#)
- [22. Chương 22: Cút!](#)
- [23. Chương 23: Thê Khách Quý](#)
- [24. Chương 24: Quan Hệ](#)
- [25. Chương 25: Ủy Khuất](#)
- [26. Chương 26: Bất An](#)
- [27. Chương 27: Trước Hội Đấu Giá](#)
- [28. Chương 28: Oan Gia Ngổ Hề](#)
- [29. Chương 29: Bánh Ngọt](#)

- [30. Chương 30: Cạnh Tranh](#)
- [31. Chương 31: Tranh Đoạt Bằng Liên Thủy](#)
- [32. Chương 32: Hội Đấu Giá Chấm Dứt](#)
- [33. Chương 33: Động Tâm](#)
- [34. Chương 34: Hai Cái Giò Heo](#)
- [35. Chương 35: Địa Hỏa](#)
- [36. Chương 36: Thiên Phú Luyện Đan](#)
- [37. Chương 37: Kích Thích](#)
- [38. Chương 38: Giấy Dưa](#)
- [39. Chương 39: Tới Nhà Lần Thứ Hai](#)
- [40. Chương 40: Ăn Sạch](#)
- [41. Chương 41: Khách Không Mời Mà Đến](#)
- [42. Chương 42: Tính Toán](#)
- [43. Chương 43: Giá Quy Định](#)
- [44. Chương 44: Họa Từ Trong Nhà](#)
- [45. Chương 45: Bán Đấu Giá Đan Dược](#)
- [46. Chương 46: Pháo Hôi Ác Độc](#)
- [47. Chương 47: Khóa Dương Đan](#)
- [48. Chương 48: Bán Đấu Giá Phá Linh Đan](#)
- [49. Chương 49: Chứng Thực Luyện Dược Sư Cấp Một](#)
- [50. Chương 50: Chứng Thực Thành Công](#)
- [51. Chương 51: Sau Khi Chứng Thực](#)
- [52. Chương 52: Tư Duy Của Pháo Hôi](#)
- [53. Chương 53: Mộ Viễn Phong Dạy Bảo](#)
- [54. Chương 54: Giống Như Heo Bị Giết](#)
- [55. Chương 55: Đồng Nhân Bất Đồng Mệnh*](#)
- [56. Chương 56: Thư Chiêu Sinh](#)
- [57. Chương 57: Thân Thế Của Diệp Thạch](#)
- [58. Chương 58: Trên Đường Đi Gặp Cố Nhân](#)
- [59. Chương 59: Tình Thế Nguy Hiểm Của Diệp Gia](#)
- [60. Chương 60: Ghen Tị](#)
- [61. Chương 61: Chứng Thực Luyện Dược Sư Cấp Hai](#)

- [62. Chương 62: Xài Tiền Như Nước](#)
- [63. Chương 63: Công Hội Luyện Đợt C Sư Cấp Thấp](#)
- [64. Chương 64: Giải Đề](#)
- [65. Chương 65: Tâm Bảo](#)
- [66. Chương 66: Thanh Minh Điểm Tới Tay](#)
- [67. Chương 67: Tới Hoàng Thành](#)
- [68. Chương 68: Vô Tình Gặp](#)
- [69. Chương 69: Ngoài Ý Muốn Đợt C Mời](#)
- [70. Chương 70: Nữ Pháo Hôi](#)
- [71. Chương 71: Giành Trước Một Bước](#)
- [72. Chương 72: Học Viện Chiêu Sinh](#)
- [73. Chương 73: Thí Nghiệm Tư Chất](#)
- [74. Chương 74: Thu Đồ Đệ](#)
- [75. Chương 75: Tính Kế](#)
- [76. Chương 76: Giành Giật Từng Giây](#)
- [77. Chương 77: Xuân Phong Hóa Vũ Phù](#)
- [78. Chương 78: Kết Cấu Kiểu Mới](#)
- [79. Chương 79: Xé Rách Mặt](#)
- [80. Chương 80: Treo Giải Thưởng Giá Trên Trời](#)
- [81. Chương 81: Món Lợi Kéch Xù](#)
- [82. Chương 82: Đan Đợt C](#)
- [83. Chương 83: Tranh Giành Đan Đợt C](#)
- [84. Chương 84: Một Đêm Phất Nhanh](#)
- [85. Chương 85: Phương Thuốc](#)
- [86. Chương 86: Mộ Gia Tiếp Khách](#)
- [87. Chương 87: Sinh Hoạt Trong Học Viện](#)
- [88. Chương 88: Viêm Hòa Phù Kiểu Mới](#)
- [89. Chương 89: Xung Đột](#)
- [90. Chương 90: Mỏ Đá](#)
- [91. Chương 91: Tranh Giành Cùng Mượn Sức](#)
- [92. Chương 92: Đào Góc Tường](#)
- [93. Chương 93: Thời Hạn Chấm Dứt](#)

- [94. Chương 94: Song Hạng Chứng Thực](#)
- [95. Chương 95: Gợn Sóng](#)
- [96. Chương 96: Phát Tài](#)
- [97. Chương 97: Trước Khi Chuyển Viện](#)
- [98. Chương 98: Tranh Giành Thiên Tài](#)
- [99. Chương 99: Lựa Chọn Của Mộ Thần](#)
- [100. Chương 100: Liên Điểm Tinh Thạch](#)
- [101. Chương 101: Thân Thế](#)
- [102. Chương 102: Tín Nhiệm](#)
- [103. Chương 103: Chặn Đường](#)
- [104. Chương 104: Diệp Tâm Đến Hoàng Đô](#)
- [105. Chương 105: Mộ Thần Vs Lam Nhược Phong](#)
- [106. Chương 106: Bát Cấp Tư Chất](#)
- [107. Chương 107: Kinh Sí Điểm Buồn Bực](#)
- [108. Chương 108: Sư Đồ Như Thế](#)
- [109. Chương 109: Vội](#)
- [110. Chương 110: Xuất Quan](#)
- [111. Chương 111: Tài Chính](#)
- [112. Chương 112: Lời Đồn Đãi Tứ Phương](#)
- [113. Chương 113: Lợi Thế Của Diệp Tâm](#)
- [114. Chương 114: Lại Nổi Tiếng](#)
- [115. Chương 115: Thuê](#)
- [116. Chương 116: Bán Đan](#)
- [117. Chương 117: Bán Đấu Giá](#)
- [118. Chương 118: Buổi Bán Đấu Giá Chấm Dứt](#)
- [119. Chương 119: Công Phu Sư Tử Ngoạm](#)
- [120. Chương 120: Trả Giá](#)
- [121. Chương 121: Tin Tức](#)
- [122. Chương 122: Người Tới Không Có Ý Tốt](#)
- [123. Chương 123: Danh Ngạch](#)
- [124. Chương 124: Mượn Người](#)
- [125. Chương 125: Sách Cổ](#)

- [126. Chương 126: Cải BiẾN Chủ Ý](#)
- [127. Chương 127: DiỆp Tâm Nghèo Khố](#)
- [128. Chương 128: Trừ Độc](#)
- [129. Chương 129: Tiến Hành Trừ Độc](#)
- [130. Chương 130: Đến Thánh Tinh HộC VIỆN](#)
- [131. Chương 131: Trước Trận Đấu](#)
- [132. Chương 132: Trang Du Thịnh Cầu](#)
- [133. Chương 133: Lam Nhược Phong Tới](#)
- [134. Chương 134: Trở Mặt](#)
- [135. Chương 135: Bắt Đầu ĐẤU VỖ](#)
- [136. Chương 136: Giao Dịch Một Ngàn Vạn Nguyên Thạch](#)
- [137. Chương 137: Năm Chắc](#)
- [138. Chương 138: Tứ Cấp Luyện DươC Sư](#)
- [139. Chương 139: Trận ĐẤU Phù VIỆN](#)
- [140. Chương 140](#)
- [141. Chương 141: Bảo Khố Kim Gia](#)
- [142. Chương 142: So ĐẤU Trận Pháp](#)
- [143. Chương 143: Linh Văn NhẫN](#)
- [144. Chương 144: Phần Thưởng](#)
- [145. Chương 145: Tin Tức CủA Phú Nguyên Bảo](#)
- [146. Chương 146: Hùng Uy Xảo Trá](#)
- [147. Chương 147: Tín Vật Đỉnh Ước](#)
- [148. Chương 148: Vào Bí Cảnh](#)
- [149. Chương 149](#)
- [150. Chương 150](#)
- [151. Chương 151](#)
- [152. Chương 152](#)
- [153. Chương 153](#)
- [154. Chương 154: Lam Nhược Phong Chết](#)
- [155. Chương 155: Bí MậT CủA BáCh QuyếT Luyện Thế](#)
- [156. Chương 156](#)
- [157. Chương 157: Bắt Đầu TrườNg ThàNh](#)

[158. Chương 158: Lại Xung Đột](#)

[159. Chương 159](#)

[160. Chương 160](#)

[161. Chương 161](#)

[162. Chương 162](#)

[163. Chương 163](#)

[164. Chương 164](#)

[165. Chương 165](#)

[166. Chương 166](#)

[167. Chương 167](#)

[168. Chương 168](#)

[169. Chương 169](#)

[170. Chương 170](#)

[171. Chương 171](#)

[172. Chương 172](#)

[173. Chương 173](#)

[174. Chương 174](#)

[175. Chương 175](#)

[176. Chương 176](#)

[177. Chương 177](#)

[178. Chương 178](#)

[179. Chương 179](#)

[180. Chương 180](#)

[181. Chương 181](#)

[182. Chương 182](#)

[183. Chương 183](#)

[184. Chương 184](#)

[185. Chương 185](#)

[186. Chương 186](#)

[187. Chương 187](#)

[188. Chương 188](#)

[189. Chương 189](#)

[190. Chương 190](#)
[191. Chương 191](#)
[192. Chương 192](#)
[193. Chương 193](#)
[194. Chương 194](#)
[195. Chương 195](#)
[196. Chương 196](#)
[197. Chương 197](#)
[198. Chương 198](#)
[199. Chương 199](#)
[200. Chương 200](#)
[201. Chương 201](#)
[202. Chương 202](#)
[203. Chương 203](#)
[204. Chương 204](#)
[205. Chương 205](#)
[206. Chương 206](#)
[207. Chương 207](#)
[208. Chương 208](#)
[209. Chương 209](#)
[210. Chương 210](#)
[211. Chương 211](#)
[212. Chương 212](#)
[213. Chương 213](#)
[214. Chương 214](#)
[215. Chương 215](#)
[216. Chương 216](#)
[217. Chương 217](#)
[218. Chương 218](#)
[219. Chương 219](#)
[220. Chương 220](#)
[221. Chương 221](#)

[222. Chương 222](#)
[223. Chương 223](#)
[224. Chương 224](#)
[225. Chương 225](#)
[226. Chương 226](#)
[227. Chương 227](#)
[228. Chương 228](#)
[229. Chương 229](#)
[230. Chương 230](#)
[231. Chương 231](#)
[232. Chương 232](#)
[233. Chương 233](#)
[234. Chương 234](#)
[235. Chương 235](#)
[236. Chương 236](#)
[237. Chương 237](#)
[238. Chương 238](#)
[239. Chương 239](#)
[240. Chương 240](#)
[241. Chương 241](#)
[242. Chương 242](#)
[243. Chương 243](#)
[244. Chương 244](#)
[245. Chương 245](#)
[246. Chương 246](#)
[247. Chương 247](#)
[248. Chương 248](#)
[249. Chương 249](#)
[250. Chương 250](#)
[251. Chương 251](#)
[252. Chương 252](#)
[253. Chương 253](#)

[254. Chương 254](#)
[255. Chương 255](#)
[256. Chương 256](#)
[257. Chương 257](#)
[258. Chương 258](#)
[259. Chương 259](#)
[260. Chương 260](#)
[261. Chương 261](#)
[262. Chương 262](#)
[263. Chương 263](#)
[264. Chương 264](#)
[265. Chương 265](#)
[266. Chương 266](#)
[267. Chương 267](#)
[268. Chương 268](#)
[269. Chương 269](#)
[270. Chương 270](#)
[271. Chương 271](#)
[272. Chương 272](#)
[273. Chương 273](#)
[274. Chương 274](#)
[275. Chương 275](#)
[276. Chương 276](#)
[277. Chương 277](#)
[278. Chương 278](#)
[279. Chương 279](#)
[280. Chương 280](#)
[281. Chương 281](#)
[282. Chương 282](#)
[283. Chương 283](#)
[284. Chương 284](#)
[285. Chương 285](#)

[286. Chương 286](#)
[287. Chương 287](#)
[288. Chương 288](#)
[289. Chương 289](#)
[290. Chương 290](#)
[291. Chương 291](#)
[292. Chương 292](#)
[293. Chương 293](#)
[294. Chương 294](#)
[295. Chương 295](#)
[296. Chương 296](#)
[297. Chương 297](#)
[298. Chương 298](#)
[299. Chương 299](#)
[300. Chương 300](#)
[301. Chương 301](#)
[302. Chương 302](#)
[303. Chương 303](#)
[304. Chương 304](#)
[305. Chương 305](#)
[306. Chương 306](#)
[307. Chương 307](#)
[308. Chương 308](#)
[309. Chương 309](#)
[310. Chương 310](#)
[311. Chương 311](#)
[312. Chương 312](#)
[313. Chương 313](#)
[314. Chương 314](#)
[315. Chương 315](#)
[316. Chương 316](#)
[317. Chương 317](#)

[318. Chương 318](#)
[319. Chương 319](#)
[320. Chương 320](#)
[321. Chương 321](#)
[322. Chương 322](#)
[323. Chương 323](#)
[324. Chương 324](#)
[325. Chương 325](#)
[326. Chương 326](#)
[327. Chương 327](#)
[328. Chương 328](#)
[329. Chương 329](#)
[330. Chương 330](#)
[331. Chương 331](#)
[332. Chương 332](#)
[333. Chương 333](#)
[334. Chương 334](#)
[335. Chương 335](#)
[336. Chương 336](#)
[337. Chương 337](#)
[338. Chương 338](#)
[339. Chương 339](#)
[340. Chương 340](#)
[341. Chương 341](#)
[342. Chương 342](#)
[343. Chương 343](#)
[344. Chương 344](#)
[345. Chương 345](#)
[346. Chương 346](#)
[347. Chương 347](#)
[348. Chương 348](#)
[349. Chương 349](#)

[350. Chương 350](#)
[351. Chương 351](#)
[352. Chương 352](#)
[353. Chương 353](#)
[354. Chương 354](#)
[355. Chương 355](#)
[356. Chương 356](#)
[357. Chương 357](#)
[358. Chương 358](#)
[359. Chương 359](#)
[360. Chương 360](#)
[361. Chương 361](#)
[362. Chương 362](#)
[363. Chương 363](#)
[364. Chương 364](#)
[365. Chương 365](#)
[366. Chương 366](#)
[367. Chương 367](#)
[368. Chương 368](#)
[369. Chương 369](#)
[370. Chương 370](#)
[371. Chương 371](#)
[372. Chương 372](#)
[373. Chương 373](#)
[374. Chương 374](#)
[375. Chương 375](#)
[376. Chương 376](#)
[377. Chương 377](#)
[378. Chương 378](#)
[379. Chương 379](#)
[380. Chương 380](#)
[381. Chương 381](#)

382. Chương 382

383. Chương 383

384. Chương 384

385. Chương 385

386. Chương 386

387. Chương 387

388. Chương 388

389. Chương 389

390. Chương 390

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Siêu Cấp Học Bá

“Lần này Mộ Thần lại đứng đầu nữa rồi, xem ra học bổng quốc gia năm nay lại về tay thằng đó.” Trong thư viện, một sinh viên thoáng có chút ghen tị nói.

“Tao nghe nói mấy ngày trước nó đạt được giải nhất trong cuộc thi toán toàn quốc đấy.”

“Thế đã là gì, lúc trước sinh viên các ngành thi đấu, thằng đó lại đạt được giải nhất kìa.”

“Tao còn nghe được, nó rành cả máy tính, đoạt Giải Turing*, tiền thưởng kinh người.”

* Giải thưởng Turing là giải thưởng thường niên của Hiệp hội Khoa học Máy tính Association for Computing Machinery cho các cá nhân hoặc một tập thể với những đóng góp quan trọng cho cộng đồng khoa học máy tính.

“Nghe đồn là nó còn xin ba hạng mục phát minh độc quyền.”

“Sao lại có thiên tài như vậy trời.”

“Có gì đặc biệt đâu, chỉ là một con mọt sách mà thôi. Tao thấy, đưa cho nó một trái trứng gà, sợ là nó cũng không biết lột vỏ như thế nào ấy.

Người như thế chỉ có đi thi vài cuộc thi mà thôi. Ra ngoài xã hội mới biết thế nào là lợi hại.”

“Tao lại không nghĩ như vậy, tao nghe nói thằng đó còn biết nấu cơm, hơn nữa, tay nghề cũng không tệ.”

“Không thể nào! Nó còn biết nấu cơm? Không phải là nó dùng tất cả thời gian vào việc học sao?”

“Không có. Tao nghe bạn bè của Mộ Thần nói, thằng đó rất thích đọc tiểu thuyết, còn tốn không ít thời gian vào việc đó.”

“Tốn nhiều thời gian đọc tiểu thuyết vậy mà thành tích vẫn tốt thế kia, đúng là khó tưởng tượng nổi.”

“Sao lại có thiên tài như vậy hả trời! Người như thế nên bị thiên lôi đánh ra bã mới đúng!”

“Đúng vậy, đúng vậy, người như vậy ở lại trên thế giới này sẽ ảnh hưởng đến sự hài hoà của xã hội. Nên cho sét đánh tan xác đi!”

... ..

Mộ Thần nằm ở trên giường, yên lặng nhìn trần nhà, một khắc trước hẳn còn đang ở trong ký túc xá, tập trung tinh thần đọc một quyển tiểu thuyết, sau một khắc, hẳn đã bị một tia sét đưa đến nơi này.

Trong đầu có nhiều thêm một đoạn ký ức, nói cho Mộ Thần biết, hẳn, xuyên qua rồi.

Có câu nói: “Họa từ trên trời rơi xuống”! Mộ Thần sống chết cũng không rõ bản thân đắc tội vị thần tiên nào, sao mới một chút đã bị sét bổ đến đây.

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài tỉnh rồi sao?” Một gã sai vặt đi tới hỏi.

“Tề Tứ, ra ngoài đi, để cho ta yên tĩnh một chút.”

“Thiếu gia, hôm nay đấu thú tràng có một con Tam Nhân Lang Vương xuất chiến, ngài có muốn đi xem không?”

“Đi ra ngoài!” Mộ Thần lạnh lùng quát một tiếng.

Tề Tứ đánh giá Mộ Thần vài lần mới xám xịt đi ra ngoài.

“... ..”

“Không ngờ ngay cả Tề Tứ cũng bị đá ra ngoài, bình thường thiếu gia coi trọng gã nhất mà.”

“Xem ra lần này thiếu gia bị Trang Du thiếu gia chọc giận rồi, ngay cả đấu thú tràng yêu thích cũng không đi.”

“Lần đầu thiếu gia dụng tâm với một người như thế, thế mà kết quả lại bị cự tuyệt không chút nào lưu tình, thật sự rất đáng thương.”

“Ta nói nha, thiên hạ nơi nào mà không có hoa, với lại hình như rất khó làm vừa lòng vị Trang Du thiếu gia kia vậy, thiếu gia tốt nhất nên buông tha hẳn thì hơn.”

“Không phải Trang Du chỉ là có diện mạo xinh đẹp một chút thôi sao? Có gì đặc biệt đâu.”

... ..

Mộ Thần hít nhẹ một hơi, những lời mà hai hạ nhân kia nói, hẳn nghe vào tai không sót một chữ.

Sau khi xuyên qua đây, Mộ Thần dung hợp linh hồn lực của nguyên chủ, nhĩ lực lập tức tăng lên vài phần, thế cho nên chuyện hai gã sai vặt nói hẳn nghe được rõ ràng.

Mộ Thần nhẹ đỡ trán, có chút bị thương phát hiện, hắn không chỉ xuyên qua, mà còn xuyên vào trong quyển tiểu thuyết hắn đang xem.

Quyển tiểu thuyết này kể về quá trình một tiểu thụ Bạch Liên Hoa quật khởi, tiểu thụ Bạch Liên Hoa xuất thân bình thường, tướng mạo xuất chúng, trời sinh lương thiện, hấp dẫn một đám nam nhân vì hắn vượt núi lửa, xuống biển sâu.

Những nam nhân bị hắn hấp dẫn có hai loại: điều kiện ưu tú thì được thu vào hậu cung, điều kiện không đủ ưu tú thì trở thành pháo hôi*.

* Pháo hôi: vật hi sinh

Và phi thường bất hạnh, người Mộ Thần xuyên vào, trong truyện vốn là một tên không học vấn, không nghề nghiệp, tham hoa háo sắc, không có chí tiến thủ, chỉ biết dựa vào âm đức của tổ tiên mà làm một nhị thế tổ xằng bậy. Người như thế mà còn không phải là pháo hôi thì quả thực có lỗi với độc giả

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Đồ Bị Trả Lại

“Thiếu gia.” Tề Tứ ngoan ngoãn đi đến, gọi một tiếng.

Mộ Thần híp mắt, ánh mắt không tốt liếc nhìn Tề Tứ, không kiên nhẫn nói: “Không phải ta đã nói là người không được làm phiền ta sao?”

Mộ Thần rũ mắt xuống, dựa theo trong nguyên tắc thì mẫu thân của Mộ Thần chết sớm, còn người phụ thân Mộ Viễn Phong là một vị luyện đan sư, thường xuyên bế quan luyện đan. Tuy yêu thương Mộ Thần, nhưng thời gian Mộ Viễn Phong có thể chiếu cố Mộ Thần quá ít. Mỗi lần nguyên chủ gây họa, cuối cùng Mộ Viễn Phong sẽ đi ra thu thập cục diện rồi rảnh cho nguyên chủ.

Tề Tứ lộ ra biểu tình xấu hổ, thật cẩn thận nói: “Lời thiếu gia nói, nô tài đương nhiên nhớ rõ, chỉ là, Trang Du thiếu gia đã đến đây ạ.”

Mộ Thần quan sát Tề Tứ, hỏi: “Hắn ta đến? Hắn đến làm gì?”

Mộ Thần híp mắt, tuy rằng Tề Tứ có biểu hiện rất cung kính, nhưng Mộ Thần lại biết gã ta đối với mình cũng không như mặt ngoài, bởi vì gã là gián điệp do đại bá Mộ Viễn Hàng giấu bên cạnh Mộ Thần.

Theo ký ức, khi Mộ Thần còn bé thì vẫn còn rất ngoan ngoãn, thiên phú luyện đan cũng không tồi, nhưng từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, gã Tề Tứ này liền giấu giấu điểm điểm mang về đủ loại đồ chơi cho Mộ Thần, dù

sao lúc đó tuổi Mộ Thần còn nhỏ, suy nghĩ không chín chắn, rất nhanh liền trầm mê chơi bời, cứ thế hoang phí rất nhiều thời gian.

Mộ Thần đối với Mộ Viễn Phong có chút kính sợ, mà Mộ Viễn Hàng lại nguyện ý yểm trợ Mộ Thần, bởi vậy, sinh hoạt phóng túng của Mộ Thần quả thật như cá gặp nước.

Mộ Viễn Phong tuy phát hiện Mộ Thần có chút mê muội mất ý chí, nhưng sau khi quán giáo vài lần mà Mộ Thần vẫn như trước thì dần dà cũng chỉ có thể mặc kệ.

Tề Tứ liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái rồi nhanh chóng cúi đầu nói: “Trang Du thiếu gia tới trả lại Bích Thủy Kiếm, hẳn nói không có công không nhận lộc.”

“Hắn đâu rồi?” Mộ Thần hỏi.

“Đã đi rồi ạ.” Tề Tứ trả lời.

“Vậy kiếm đâu?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần ở trong lòng liếc mắt xem thường, dựa theo trong truyện đặt ra, Trang Du là một người không ăn khói lửa nhân gian, một mỹ nam tử phẩm hạnh cao quý, không có đạo lý sẽ thu đồ vật của tên nhị thế tổ Mộ Thần này.

Mộ Thần đối với chuyện này cười nhạt, phải biết là, thiên phú của bản thân Trang Du có hạn, Trang Du có thể thuận lợi đủ đường đó là bởi vì có một đám hộ hoa sứ giả có thể vì hắn liều lĩnh hết thảy. Người này tuy rằng không thu Bích Thủy Kiếm của Mộ Thần, nhưng đồ vật của những người khác, hẳn thế mà thu không ít.

Mộ Thần cảm thấy lý do Trang Du không thu lễ vật của Mộ Thần chính là: thứ nhất, đó là giả vờ; thứ hai, đó là chướng mắt. Mộ Thần vì mua

thanh Bích Thủy Kiếm này đã tốn năm trăm nguyên thạch, nhưng trên thực tế là Mộ Thần bị lừa, thanh kiếm này nhiều nhất chỉ đáng giá năm mươi nguyên thạch.

Mộ Thần cảm thấy nếu trực tiếp lấy năm trăm nguyên thạch ra đưa cho Trang Du, có lẽ Trang Du sẽ dễ dàng nhận lấy hơn.

Đáy lòng Tề Tứ run lên, đưa mắt nhìn Mộ Thần một cái rồi do dự nói: “...Ở chỗ nô tài ạ.”

Tính cách “Mộ Thần” hơi bất thường, đồ vật đã đưa ra, thà ném đi chứ không lấy về, cho nên Tề Tứ liền tự chủ trương giấu thanh kiếm kia đi, nghĩ là dù sao Trang Du cũng không nhận, mà Mộ Thần sợ mất mặt cũng sẽ không đề cập tới, vậy gã có thể mang đi bán rồi.

“Ở chỗ người? Người muốn làm gì? Muốn chiếm làm của riêng sao?” Ngữ khí Mộ Thần có chút không tốt.

Tề Tứ ngay lập tức quỳ xuống, run run nói: “Thiếu gia, nô tài làm sao dám, nô tài là sợ ngài nhìn thấy thanh kiếm kia lòng sẽ khó chịu.”

Mộ Thần nhẹ “xùy” một tiếng, “Khó chịu? Ta sao phải khó chịu? Mang thanh kiếm kia lại đây!”

Tề Tứ liền vâng dạ gật đầu rồi rời đi.

Mộ Thần hít sâu một hơi, dựa theo nguyên văn, Mộ Thần sẽ bởi vì Trang Du trả lại thanh Bích Thủy Kiếm mà giận dữ, rồi cãi nhau với hộ hoa sứ giả của Trang Du là nhị thế tử Trần Mạc Nhiên, tiếp đó hai người bắt đầu sống mái với nhau. Sau đó Mộ Thần và Trần Mạc Nhiên đều bị thương không nhẹ, phụ thân hắn cũng bởi vì vậy mà xảy ra hiềm khích với Trần gia.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Quyết Định Trả Lại

Một thanh kiếm đẹp đẽ được Mộ Thần cầm trong tay, Mộ Thần đây kích động vuốt ve bảo thạch trên thân kiếm.

Mỗi một khối bảo thạch trên Bích Thuỷ Kiếm đều có phẩm chất rất tốt. Nếu hãn mang được thứ này về địa cầu thì hãn liền phát tài rồi.

“Thiếu gia, ngài tính xử lý thanh kiếm này như thế nào?” Tề Tứ tò mò hỏi.

“Còn xử lý như thế nào nữa, đem trả lại cho cửa hàng thôi!” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tề Tứ nhú mày, kinh ngạc hỏi: “Trả lại?”

Mộ Thần gật đầu.

Phải biết là, vì thanh kiếm này mà nguyên chủ đã táng gia bại sản. Mộ Thần cũng không muốn mới vừa xuyên qua liền biến thành người nghèo. Hãn có giữ lại biên lai của thanh kiếm này, đem trả lại trong vòng 15 ngày, còn có thể lấy lại chín phần nguyên thạch. Nếu vẫn giữ thanh kiếm này thì thật không xong.

“Không phải là ngài muốn tặng thanh kiếm kia cho Trang Du thiếu gia sao?” Tề Tứ không hiểu.

Mộ Thần gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng không phải là hãn không nhận sao?”

“Thiếu gia, ngài đừng nản chí, chỉ cần ngài thành tâm thành ý đưa thanh kiếm này cho Trang Du thiếu gia, nô tài tin tưởng hãn nhất định sẽ tiếp thu tâm ý của ngài!” Tề Tứ khuyên nhủ.

Mộ Thần âm thầm liếc mắt xem thường, thầm nghĩ, hãn cần gì mà phải cố sống cố chết đi cầu một tên sẽ gián tiếp hại chết hãn nhận lễ vật?! Bộ hãn thừa tiền quá nên điên chắc? Huống chi Trang Du cũng không hợp khẩu vị của hãn.

Mộ Thần không cho là đúng, “Nơi nào mà không có hoa, không phải là diện mạo Trang Du xinh đẹp một chút thôi sao, nhưng mà cũng chỉ có vậy, nhiều thời gian và tinh lực phí phạm trên người hãn như thế, ta có thể chơi đùa thêm mấy người rồi.”

Mộ Thần bĩu môi thầm nghĩ, dựa theo ký ức, Mộ Thần trước khi gặp được Trang Du thì cũng là một hoa hoa công tử thích trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là sau khi gặp Trang Du thì liền trở nên thanh tâm quả dục.

Tề Tứ nhìn Mộ Thần, sắc mặt không khỏi có chút cổ quái.

“Nhưng mà không phải trước đây thiếu gia đã từng nói, sông có ba ngàn dòng cũng chỉ mức một gáo, ngài chỉ nhận định một mình Trang Du thiếu gia thôi sao?” Tề Tứ hỏi.

Mộ Thần lạnh lùng nhìn Tề Tứ, Tề Tứ bị Mộ Thần nhìn liên nao nao trong lòng: “Thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

“Không sao cả, chỉ là người không cảm thấy người nói rất nhiều sao? Ta muốn làm gì, cần giải thích với một hạ nhân như người? Người là thứ gì, dám quản cả ta?!” Mộ Thần hừ lạnh một tiếng.

Khuôn mặt Tề Tứ tràn đầy xấu hổ: “Thực xin lỗi thiếu gia, là nô tài không theo qui củ.”

Trong con người Tề Tứ hiện lên một tia cừu hận, Mộ Thần không có bỏ qua một màn này. Dựa theo ký ức, nguyên chủ đối với Tề Tứ cũng coi như hào phóng, có đồ vật cũng không thiếu người này, chỉ là người này, chân ngoài dài hơn chân trong còn chưa tính, còn nghĩ nguyên chủ là tên ngốc, quả thật là đáng chết.

Mộ Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Tề Tứ, “Đi ra ngoài đi, chỗ này của ta không cần người hầu hạ nữa.”

Sắc mặt Tề Tứ đổi đổi, lui ra ngoài.

Mộ Thần nhìn bóng dáng Tề Tứ, trong mắt hiện lên vài phần sát khí, biết đối phương không có ý tốt, Mộ Thần hận không thể nhanh chóng giải quyết người này.

Nhưng hắn vừa mới đến, nếu vội vã đuổi tâm phúc đi thì như vậy sẽ khó tránh làm cho người khác nhìn ra manh mối. Mộ Thần quyết định tạm thời nhịn một chút.

“Tề Tứ, lại bị thiếu gia đuổi ra ngoài hả?” Triệu Nhị nhìn Tề Tứ, trên mặt xuất hiện vài phần biểu tình vui sướng khi có người gặp họa.

Tề Tứ cắn chặt răng, gã mặc dù là người của Mộ Viễn Hàng, nhưng mặt ngoài đối tượng nguyện trung thành là Mộ Thần, hiện giờ thái độ của Mộ Thần đối với gã lãnh đạm như vậy, thái độ của hạ nhân khác với gã cũng khinh thị hơn vài phần.

“Tâm tình của thiếu gia không tốt lắm.” Tề Tứ nói.

Triệu Nhị cười lạnh, “Thiếu gia đã kêu người tìm Nhâm Tam về.”

Sắc mặt của Tề Tứ biến đổi, Nhâm Tam là người mà mẫu thân Mộ Thần lưu lại cho Mộ Thần, lúc trước vẫn luôn chiều cố Mộ Thần, nhưng làm người chất phát khô khan, Mộ Thần rất không thích, lúc trước đã bị Mộ Thần đuổi đi, hiện nay lại gọi về, xem ra Mộ Thần đã thật sự thay đổi.

“Tề Tứ, người rốt cuộc đã làm chuyện gì?” Triệu Nhị hỏi Tề Tứ.

Tề Tứ xấu hổ nói: “Ta cái gì cũng không làm..”

Trong khoảng thời gian này, gã vẫn luôn chơi bời cùng Mộ Thần, cũng tận tình lấy lòng Mộ Thần, Mộ Thần vẫn rất vừa lòng về gã, chuyện duy nhất không vừa lòng, có khả năng chính là không theo đuổi được Trang Du.

Tề Tứ cắn môi, nếu gã mất đi tín nhiệm của Mộ Thần, như vậy đối với Mộ Viễn Hàng mà nói, gã cũng mất đi giá trị.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Trả Kiếm

“Thiếu gia.” Nhâm Tam bước vào cửa, cung kính gọi.

“Người đã đến rồi. Nếu đến rồi thì theo ta ra ngoài một chuyến.” Mộ Thần liếc mắt nhìn Nhâm Tam một cái, thản nhiên nói.

“Vâng, thiếu gia.” Nhâm Tam rõ ràng lưu loát trả lời.

Mộ Thần đánh giá Nhâm Tam vài lần, Nhâm Tam tướng mạo bình thường, làm người có chút chất phác, nhưng mà rất nghe lời, thực lực cũng coi như không tồi.

Tề Tứ thấy Mộ Thần cùng Nhâm Tam đi ra, lập tức tiến lên đón, Mộ Thần thấy Tề Tứ, trong mắt liền hiện lên một tia chán ghét.

“Thiếu gia, ngài đi đâu vậy?” Tề Tứ đuổi theo hỏi.

“Sao? Ta đi đâu còn cần phải báo cáo cho người à?” Mộ Thần không kiên nhẫn nói.

Sắc mặt Tề Tứ hơi đổi, cúi đầu nói: “Nô tài chỉ là lo lắng cho an toàn của thiếu gia.”

Mộ Thần buồn cười hỏi Tề Tứ: “Lo lắng cho an toàn của ta? Nếu ta gặp được nguy hiểm thì người giúp được cái gì?”

Dựa theo ký ức của nguyên chủ, trước kia nguyên chủ cùng người khác đánh nhau, Tề Tứ chỉ biết quơ quơ mấy chiêu, sau đó liền trốn qua một bên xem náo nhiệt, cũng một nguyên chủ thần kinh đủ thô, mới luôn không phát hiện.

Nhâm Tam thản nhiên phiêu mắt nhìn Tề Tứ, đi theo Mộ Thần ra ngoài.

Vài hạ nhân thấy một màn này, ánh mắt nhìn Tề Tứ, hoặc trào phúng, hoặc thương hại, hoặc vui sướng khi người gặp họa.

Nhâm Tam hỏi Mộ Thần: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?”

“Đi tới cửa hàng binh khí của Hồ gia, trả lại thanh kiếm này.” Mộ Thần trả lời.

Nhâm Tam không khỏi có chút ngoài ý muốn nhìn Mộ Thần, “Trả lại? Chuyện này thật sự không giống phong cách của thiếu gia ngài!”

Mộ Thần không để bụng cười cười, nói: “Bởi vì nghèo mà!” Người nghèo chí ngán nha!

“Mộ thiếu gia, ngài đã tới, không biết ngài cần gì?” Chương quỳ cửa hàng binh khí Hồ gia nhìn thấy Mộ Thần, lập tức tiến lên đón.

Mộ Thần lấy Bích Thuỷ Kiếm ra, đưa cho chương quỳ, “Ta tới để trả lại thanh kiếm này.”

Sắc mặt Chương quỳ biến đổi, hỏi: “Sao vậy Mộ thiếu gia, ngài không hài lòng với thanh kiếm này sao?”

Mộ Thần cười nói: “Đưa ra ngoài không được, cho nên tính trả lại.”

“Mộ thiếu gia, ngài cần phải suy nghĩ rõ ràng, phẩm chất của thanh kiếm này chính là trăm dặm mới tìm được một, trả lại thanh này, còn phải

bị khấu trừ nguyên thạch, lần tới nếu muốn mua, sẽ không chỉ có giá như lần trước đâu.” Chương quỳ nhắc nhở Mộ Thần.

Mộ Thần cười cười, “Vẫn nên trả lại đi, lúc trước ta cảm thấy thanh kiếm này không tồi, hiện tại không biết vì sao, lại cảm thấy nó không quá thuận mắt.”

Chương quỳ xấu hổ cười, “Vây được rồi.”

“Ồ, đây không phải là Mộ Thần Mộ thiếu sao?” Trần Mạc Nhiên phe phẩy cây quạt đi tới, bên cạnh còn có Trang Du đi theo.

Mộ Thần nheo mắt lại, dựa theo nguyên văn, Mộ Thần sẽ bởi vì Trang Du trả lại kiếm mà giận dữ, cùng hộ hoa sứ giả là nhị thế tử Trần Mạc Nhiên sống mái với nhau, không nghĩ tới, hắn không chủ động đi tìm hai người kia, lại vẫn cùng hai người kia gặp gỡ.

“Là Trần thiếu à.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Trang Du nhìn thấy Mộ Thần, trong mắt hiện lên một tia thản nhiên chán ghét, thân hình hướng về phía sau Trần Mạc Nhiên né tránh.

Mộ Thần nhìn thấy thần sắc hiện lên trong mắt Trang Du, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Trang Du người này, cùng lúc hưởng thụ mọi thứ Mộ Thần đối với hắn, cùng lúc lại chán ghét Mộ Thần là nhị thế tử. Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!

Trang Du thấy Mộ Thần chuyển đôi mắt đang nhìn hắn dời đi nơi khác, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

“Mộ thiếu, người tới đây làm gì vậy? Lại muốn mua kiếm hả? Không đúng nha! Ta nghe nói gần đây người rất thiếu tiền mà, người còn tiền mua

kiếm sao?” Trần Mạc Nhiên có chút xem thường nói.

“Không phải, Mộ thiếu đây là tới trả kiếm.” Chương quỳ trả lời.

Trần Mạc Nhiên nở nụ cười, “Không thể nào, Mộ thiếu, người đã nghèo đến mức phải đập nồi, bán sắt luôn rồi sao?”

“Đúng vậy! Ta đã nghèo đến nước này, Trần thiếu, người có phải là đang nghĩ tới giúp ta một chút đúng không?” Mộ Thần thản nhiên nói

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Người Không Thể Trả

Trần Mạc Nhiên nhìn thanh kiếm trên quầy, đôi mắt lập tức co rụt lại.

“Mộ Thần, người muốn trả thanh kiếm này?” Trần Mạc Nhiên chỉ vào thanh kiếm trên quầy, tức đến khó thở trường mắt nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần thản nhiên gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Người sao có thể làm như vậy?” Trần Mạc Nhiên dùng vẻ mặt người quả thực tội ác tày trời nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần bĩu môi, âm thầm nghĩ: Ta trả lại đồ của mình, liên quan gì đến người? Làm gì mà lại dùng biểu tình như vậy.

“Đồ của ta, trả lại thì làm sao?” Mộ Thần thản nhiên hỏi.

“Đây là đồ người đã đưa cho Trang Du.” Trần Mạc Nhiên hung tợn nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Nhưng mà Trang Du không cần nha, Trang Du không cần thì ta trả lại, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Trần Mạc Nhiên gắt gao trừng Mộ Thần, “Người thật quá đáng!”

Mộ Thần bất đắc dĩ xem thường, hần thật sự không rõ, hần rốt cuộc đã làm gì quá đáng?

Trang Du kéo ống tay áo Trần Mạc Nhiên, nhẹ giọng nói: “Được rồi, Mạc Nhiên, người đừng như vậy, thanh kiếm này là đồ của Mộ Thần, hắn muốn xử lý như thế nào đều là hắn tự chọn.”

Mộ Thần thân nhiên đánh giá Trang Du, làn da Trang Du trắng như tuyết, đôi mắt linh động, cả người nhìn thanh lệ bức người... Thực đáng tiếc, không phải là loại Mộ Thần thích.

Mộ Thần kiếp trước cũng thích nam nhân, nhưng hắn lại thích mẫu người cao lớn đẹp trai oai hùng, mà Trang Du như vậy lại chính là loại hắn ghét nhất, bởi vì mẫu người mà hắn thích lại thường thích loại như Trang Du.

Trần Mạc Nhiên khó chịu nhìn Mộ Thần, “Mộ Thần, thức thời thì người liền đánh mất ý nghĩ trả kiếm lại đi, cái này là lễ vật người đã đưa cho Trang Du, người làm sao có thể nói trả liền trả!”

Mộ Thần ôm hai tay nhìn Trần Mạc Nhiên, trong mắt hiện lên một phần sát khí, thanh kiếm này là của hắn, không có một chút quan hệ nào với Trần Mạc Nhiên này, não người này bị úng nước hay sao mà cứ phải chạy đến xen vào việc của người khác vậy? Mộ Thần hắn tốt cùng là đã làm chuyện gì quá đáng, mới để cho Trần Mạc Nhiên hận thù nhìn hắn như vậy?

“Chưởng quầy, bốn trăm năm mươi nguyên thạch!” Mộ Thần lạnh lùng nhìn chưởng quầy.

Chưởng quầy nhìn nhìn Trần Mạc Nhiên, lại nhìn nhìn Mộ Thần, có chút do dự hỏi: “Mộ Thần thiếu gia, ngài thật sự đã nghĩ kỹ?”

Mộ Thần gật đầu, “Đã nghĩ kỹ.”

Chưởng quầy thở dài trong lòng, có chút không muốn, lấy ra bốn trăm năm mươi khối nguyên thạch giao cho Mộ Thần, Mộ Thần không thể chờ

thêm nữa, lập tức thu nguyên thạch vào trong nhẫn không gian.

Trang Du đứng phía sau Trần Mạc Nhiên nhìn một màn này, ánh mắt có chút phức tạp.

Đôi mắt Mộ Thần thản nhiên đảo qua Trang Du, đôi mắt Trang Du tràn đầy không hiểu và oai oán, Mộ Thần bị ánh mắt kia nhìn làm cho đáy lòng sợ hãi.

“Mộ Thần, ta muốn quyết đấu với ngươi!” Trần Mạc Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói với Mộ Thần.

Mộ Thần hơi hơi híp mắt, nguyên văn, Mộ Thần bởi vì Trang Du trả lại thanh kiếm mà giận dữ đánh nhau với Trần Mạc Nhiên. Hiện giờ hăn không chủ động tìm đánh, Trần Mạc Nhiên lại chủ động tìm tới.

“Không rảnh!” Mộ Thần không nghĩ ngợi liền nói.

Nguyên văn, Trần Mạc Nhiên và nguyên chủ đánh lưỡng bại câu thương, hăn chỉ vừa mới xuyên qua, tính phối hợp của thân thể còn chưa tốt, nếu đánh nhau cùng Trần Mạc Nhiên thì chắc chắn sẽ thua. Hăn cũng không muốn vừa mới xuyên qua liền mang một thân thương tích.

Trần Mạc Nhiên cười nhạt một tiếng, “Ngươi là cái đồ nhát gan, đồ nhu nhược.”

Trang Du kéo kéo tay áo Trần Mạc Nhiên, “Mạc Nhiên, ngươi đừng nói nữa.”

Mộ Thần quét mắt nhìn Trần Mạc Nhiên, đang muốn rời đi.

“Mộ thiếu.” Trang Du mở miệng gọi lại Mộ Thần đang chuẩn bị đi.

Mộ Thần xoay người nhìn Trang Du, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trang Du nhìn Mộ Thần, trong mắt hiện lên vài phần xin lỗi, “Thực xin lỗi, Mộ thiếu, nhưng có một số việc không thể cưỡng cầu.”

Mộ Thần cười nói: “Ta hiểu.”

Mộ Thần mang theo Nhâm Tam rời đi, Nhâm Tam nhìn Mộ Thần, trong mắt chợt loé vài phần suy nghĩ sâu xa.

Trần Mạc Nhiên nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong lòng tràn đầy khinh thường, Trần Mạc Nhiên âm thầm nghĩ, vài ngày không gặp, tên Mộ Thần này càng ngày càng ghê tởm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Thù Trong Giặc Ngoài

Trang Du nhìn bóng dáng không chút nào lưu luyến của Mộ Thần, đôi mắt hiện lên vài phần khác thường.

Trần Mạc Nhiên nhìn thấy vẻ mặt này của Trang Du, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ phản nộ.

“A Du, người làm sao vậy?” Trần Mạc Nhiên nắm tay Trang Du hỏi.

Trang Du thản nhiên cười nói: “Không có gì, ta chỉ là cảm thấy hình như thái độ của Mộ Thần đối với ta đã thay đổi, có lẽ về sau hẳn sẽ không tiếp tục dây dưa ta nữa.”

Tâm tình Trang Du có chút phức tạp, hẳn vẫn luôn chán ghét Mộ Thần dây dưa, nhưng mà thái độ của Mộ Thần hiện giờ, lại làm cho lòng hẳn trống rỗng vô cùng.

Trần Mạc Nhiên khinh thường bĩu môi, nói: “A Du, người còn không biết Mộ Thần sao? Hẳn chính là cao bồi dán da chó, rất khó chơi, ta nghĩ hẳn hôm nay chỉ là lạt mềm buộc chặt, muốn có được sự chú ý của người mà thôi.”

Trang Du nhìn thoáng qua Trần Mạc Nhiên, hỏi: “Lạt mềm buộc chặt?”

“Tất nhiên, ta nhận thức người này mười mấy năm rồi, lông mày hăn vừa động, ta liền biết hăn muốn làm gì.” Trần Mạc Nhiên ngạo nghễ nói.

Nghe xong lời Trần Mạc Nhiên nói, trong lòng Trang Du hiện lên vài phần khinh thường, nhìn phương hướng Mộ Thần rời đi, trong mắt lộ ra vài phần chán ghét.

... ..

Mộ Viễn Hàng cau mày nghe thủ hạ báo cáo, “Người nói, Mộ Thần và Trần Mạc Nhiên nổi lên xung đột, nhưng hai người lại không đánh nhau?”

“Vâng.” Người luôn âm thầm theo dõi Mộ Thần đáp.

Mộ Viễn Hàng hí mắt nói: “Mộ Thần này đã đổi tính rồi à?!”

“Hình như Tề Tứ bên người Mộ Thần bị vứt bỏ rồi.” Người nọ nói.

“Ừ!” Trong lòng Mộ Viễn Hàng dấy lên vài phần phẫn nộ.

Tên phế vật Tề Tứ kia, ngay cả Mộ Thần cũng dụ dỗ không nổi, lại để Mộ Thần gọi Nhâm Tam về, hy vọng tên kia không để lộ dấu vết nào khiến Mộ Thần hoài nghi đến hăn.

“Người đi xuống trước đi.” Mộ Viễn Hàng ra lệnh.

Người nọ gật đầu, lặng yên lui ra ngoài.

... ..

Mộ Thần vừa mới trở lại viện, liền nghênh đón một vị khách ít đến – Mộ Viễn Hàng.

“Đại bá.” Mộ Thần gọi một tiếng, nguyên chủ có quan hệ không tồi với Mộ Viễn Hàng, Mộ Viễn Hàng rất sủng nguyên chủ.

“Thần nhi, con đã trở lại.” Mộ Viễn Hàng cười nói.

Mộ Thần gật đầu, “Vâng.”

“Gần đây có tốt không?” Mộ Viễn Hàng hỏi.

“Cũng được ạ.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Con là con cháu của Mộ gia ta, Mộ gia là hậu thuẫn kiên cố nhất của con, con muốn làm cái gì thì làm cái đó, Mộ gia nhất định sẽ che chở con, chuyện gì cũng không cần sợ đầu sợ đuôi.” Mộ Viễn Hàng nói.

Mộ Thần ngại ngùng cười, “Con biết rồi.”

Mộ Thần trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ hắn hôm nay tránh đi Trần Mạc Nhiên, hắn là Mộ Viễn Hàng đã biết, ý của Mộ Viễn Hàng là, hắn hắn là nên đánh một trận với Trần Mạc Nhiên, kết quả lại không đánh, làm mất mặt Mộ gia.

“Nghe nói con gọi Nhâm Tam về, không phải là con không thích hắn sao?” Mộ Viễn Hàng hỏi.

Mộ Thần nhún vai, tùy tiện nói: “Nhâm Tam này tuy rằng không biết chơi đùa, nhưng mà tốt xấu gì cũng biết đánh nhau, không giống Tề Tứ, mỗi lần đánh nhau đều lui ra phía sau, trông cậy vào một vị thiếu gia như con bảo hộ một tên hạ nhân như gã sao? Gã là cái gì vậy!” Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Mộ Thần hiện lên vài phần chán ghét.

Tề Tứ vẫn luôn tránh một bên xem tình huống, nghe được lời Mộ Thần nói, sắc mặt Tề Tứ nhất thời trắng bệch.

Chung quanh vài người nhìn như đang bận việc, kì thực đang dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng tình hình, trong lòng không khỏi tính toán nhỏ nhặt.

“Tề Tứ dù sao tuổi cũng còn trẻ, nên nhát gan một chút.” Mộ Viễn Hàng thản nhiên nói.

Mộ Thần hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhát gan thì đổi một người lá gan lớn hơn, chẳng lẽ một vị thiếu gia như con còn phải nhân nhượng một tên hạ nhân như gã.”

Mộ Viễn Hàng thấy sắc mặt Mộ Thần không tốt mới cười cười, “Tùy con vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

7. Chương 7: Hôn Ước

Mộ Thần mở cửa, phát hiện trong phòng nhiều thêm một vị khách không mời mà đến.

“Phụ thân.” Mộ Thần cúi đầu, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Mộ Viễn Phong đối với Mộ Thần coi như không tồn tại, nhưng Mộ Thần đối với Mộ Viễn Phong lại luôn kính sợ có thừa, thân cận lại không đủ, thấy Mộ Viễn Phong, liền giống như chuột thấy mèo.

Mộ Viễn Phong quay đầu nhìn Mộ Thần, hỏi: “Nghe nói, con đã đi điều Tề Tứ đi?”

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Vâng ạ!”

“Không phải con luôn rất thích gã sao?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Mộ Thần ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Mộ Viễn Phong, “Tên Tề Tứ này quá yếu đuối, mỗi lần con đánh nhau với người khác, gã đều đứng một bên nhìn, phụ thân, nếu ngài thích Tề Tứ, con sẽ gọi gã về.”

“Không cần, cái thứ chân ngoài dài hơn chân trong đó, đi là tốt.” Mộ Viễn Phong từ chối.

Mộ Thần không biết, Tề Tứ làm những chuyện đó, dấu diếm được Mộ Thần, nhưng lại không dấu diếm được Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong đã sớm bất mãn với Tề Tứ, nhưng mà Mộ Thần lại rất thân cận với Tề Tứ, đối với Mộ Viễn Phong lại rất xa lạ, Mộ Viễn Phong lo lắng tình cảm phụ tử càng ngày càng kém, cũng lo lắng Tề Tứ đi rồi còn có Tề Ngũ, Tề Lục xuất hiện, cho nên mới vẫn luôn không động thủ với Tề Tứ.

Lần này vừa điều Tề Tứ đi, Mộ Viễn Phong liền kêu người đánh gãy chân Tề Tứ.

Mộ Thần gật đầu: “Phụ thân nói đúng.”

Mộ Viễn Phong quay đầu hỏi Mộ Thần: “Nghe nói, con gần đây đang theo đuổi một người tên là Trang Du?”

Mộ Thần xấu hổ cười, “Người theo đuổi Trang Du có rất nhiều, con đã buông tha rồi.”

Mộ Viễn Phong gật đầu đồng ý: “Buông tha cũng tốt, con còn nhỏ, quá trầm mê vào nhi nữ tình trường sẽ không tốt, huống chi, con còn là người đã có hôn ước.”

Đôi mắt Mộ Thần hiện lên một tia ám quang, nguyên văn vị hôn thê của Mộ Thần là một nam nhân, diện mạo xấu xí không chịu được, lần đầu tiên Mộ Thần gặp người ta, thiếu chút nữa đã bị dọa ngất đi.

“Phụ thân, người có hôn ước với con là ai vậy?” Mộ Thần biết còn hỏi.

“Là một song nhi, tên là Diệp Thạch.” Mộ Viễn Phong trả lời.

Mộ Thần hí mắt, trong thế giới này có ba loại người, nam nhân, nữ nhân và song nhi, song nhi cũng là một loại nam nhân, như Trang Du là song nhi.

“Phụ thân, Diệp Thạch là ai vậy? Hôn ước của con và Diệp Thạch từ đâu định ra vậy?” Mộ Thần tò mò hỏi.

Mộ Viễn Phong khoanh tay nói: “Ông nội của Diệp Thạch và ông nội của con là anh em kết nghĩa, các con từ nhỏ đã được định ra hôn ước. Mấy năm nay, ông nội của Diệp Thạch mất, Diệp gia sụp đổ, đã không còn lớn bằng lúc trước nữa.”

Mộ Thần cúi đầu nói: “Như vậy à...” Đúng là Diệp Thạch trong nguyên văn, nếu đã là vị hôn thê của mình, vậy thì phải điều tra thật tốt.

“Phụ thân, ngài có biết tình trạng hiện tại của Diệp Thạch không?” Mộ Thần hỏi.

“Ông nội của Diệp Thạch là Diệp Hách có một đứa con trai tên là Diệp Tầm. Diệp Tầm là một tên bên tai nhuyển*, có mười mấy thê thiếp, lại sủng thiếp diệt thê. Diệp Thạch mặc dù là con trai trưởng, nhưng sinh mẫu chết sớm, tình cảnh ở Diệp gia rất là gian nan, nhưng mà nghe nói tư chất Diệp Thạch không tồi, đã là võ giả hai sao rồi.” Mộ Viễn Phong kể.

*bên tai nhuyển: này như kiểu bà vợ tối tối nói này nói nọ bên tai rồi đồng ý theo ấy, chả biết edit sao (lòng dạ đàn bà?).

Mộ Thần như có điều suy nghĩ, gật đầu, “Là như vậy à.” Diệp Thạch và Mộ Thần bằng tuổi, Mộ Thần từ nhỏ không thiếu tài nguyên, nhưng mà lại rất lười nhác, đến hiện tại thực lực cũng chỉ là võ đồ bảy sao.

Mộ gia cùng định ra hôn ước với Diệp gia, lúc trước là bởi vì có ý cường cường liên hợp, hiện giờ Diệp Hách đã mất, mà thực lực Diệp Tầm lại không mạnh, sản nghiệp của Diệp gia đã bị đoạt không ít, Diệp Thạch lại còn không được coi trọng, giờ thực lực Diệp gia giảm xuống, địa vị của Diệp Thạch cũng nhanh chóng bị giảm xuống theo.

“Ta nghe nói, đoạn thời gian kế tiếp Diệp Thạch sẽ tới đây, đến lúc đó rồi con lại nhìn thử, nếu như con thật sự không thích thì bỏ cũng được.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần gật đầu, “Vâng.”

Mộ Thần suy nghĩ, Mộ Viễn Phong đúng là một phụ thân biết đau lòng nhi tử, phải biết là, ông nội Mộ Kha rất xem trọng Diệp Thạch, nếu như bỏ hôn sự này, tâm Mộ Kha tất nhiên sẽ tồn tại khúc mắc với Mộ Viễn Phong. Mộ Kha tuy rằng không quản chuyện nhà cửa, nhưng lực ảnh hưởng của ông đối với gia tộc vẫn rất lớn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Diệp Thạch

“À, ta nghe nói con đã trả lại Bích Thủy Kiếm kia. Sao vậy? Gần đây thiếu tiền sao?” Mộ Viễn Phong vừa định ra khỏi cửa, lại nhớ ra cái gì quay đầu hỏi.

Mộ Thần xấu hổ cười, bối rối nói: “Gần đây có chút thiếu tiền, hơn nữa, con cảm thấy thanh kiếm đó không đáng cái giá kia.”

Mộ Viễn Phong vui mừng cười, “Con có thể cảm thấy thế, đã thuyết minh rằng con đã bắt đầu trưởng thành rồi.”

Mộ Thần cúi đầu, khuôn mặt hiện lên vài phần thẹn thùng.

“Đây là năm trăm nguyên thạch, dành nhiều chút thời gian trên chuyện tu luyện, đừng có cả ngày không có việc gì thì đi lêu lổng với đám hồ băng cầu hữu.” Mộ Viễn Phong răn dạy.

Mộ Thần vâng dạ gật đầu, “Phụ thân giáo huấn đúng.”

Mộ Viễn Phong thật sâu nhìn Mộ Thần rồi ly khai.

Thấy Mộ Viễn Phong đã rời đi, đáy lòng Mộ Thần thở ra một hơi.

Mộ Thần cầm gói to nguyên thạch trên tay, trên miệng hiện lên nét tươi cười, Mộ Viễn Phong này đúng là hào phóng!

“Mộ Thần” có một phụ thân hào phóng như thế lại không biết quý trọng, thật sự là thân tại trong phúc mà không biết phúc.

Mộ Thần híp mắt thâm nghĩ, mình quả thật nên tu luyện thật tốt, “Mộ Thần” hiện tại mới mười ba tuổi, dựa theo tiểu thuyết ghi lại, hắn sống không qua mười sáu tuổi. Mộ Thần hắn đã chết qua một lần, đời này không muốn lại trắng niên mất sớm, nhiều thêm một phần thực lực, liền nhiều thêm một phần bảo đảm. Huống chi, thân thể này của hắn mới chỉ là vô đồ bảy sao, mà vị hôn thê chưa từng gặp mặt kia của hắn, đã là vô giả hai sao.

... ..

“Thiếu gia, đây là Mặc Thành, Mộ gia là một trong tam đại gia tộc ở Mặc Thành, vị hôn phu của ngài là Mộ gia Mộ Thần thiếu gia, ngài tới Mộ gia, về sau coi như là có một chỗ để dựa vào.” Trần Đạt nói.

Diệp Thạch thiếu hưng phấn nói: “Hôn ước của con và Mộ Thần là do ông nội định ra, hiện tại ông nội đã mất, con hiện tại lại bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà, giờ Mộ gia có thể nhận con hay không cũng rất khó nói.”

Sắc mặt Trần Đạt trầm xuống, “Diệp Tâm đúng là gia hỏa vong ân phụ nghĩa, chủ mẫu lúc trước trả giá vì gã nhiều như vậy, gã lại vì mấy thứ hồ li tinh kia mà đối đãi với thiếu gia như thế.”

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Được rồi Trần thúc, đừng nói cái này nữa.”

“Thiếu gia, Mộ gia cũng là một gia tộc có uy tín, sẽ không dễ dàng bội ước đâu.” Trần Đạt an ủi.

“Cho dù người cầm quyền của Mộ gia hiện tại là Mộ Kha không tính bội ước, nhưng Mộ Thần cũng chưa chắc sẽ đồng ý cửa hôn sự này. Dưa hái xanh không ngọt, con có tay có chân, cũng có thể tự nuôi sống chính mình, không cần phải cố sống cố chết muốn người khác cưới con. Nếu Mộ Thần chướng mắt con, cửa hôn sự này bỏ đi!” Diệp Thạch căn môi nói.

Trần Đạt khuyên bảo Diệp Thạch, “Thiếu gia, ngài đừng nói vậy, ngài là một song nhi, nếu không có chỗ nương tựa mà cứ xuất đầu lộ diện thì thật quá nguy hiểm.”

Diệp Thạch không cho là đúng, ”Sợ cái gì chứ, bộ dáng của con cũng không có người nhìn trúng!”

Trần Đạt bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia, ngài đừng nói như vậy...” Diện mạo của Diệp Thạch cũng không xấu, chỉ là quá mức kiên cường, mà nam nhân thì đều thích song nhi ốm ốm mềm mềm, Diệp Thạch sinh ra lại là mày kiếm mắt sáng, quá mức anh tuấn.

“Trần thúc, nếu đã đến rồi thì chúng ta vẫn nên hỏi thăm trước về Mộ Thần là người như thế nào, sau đó hãy tính tiếp đi.” Diệp Thạch đảo mắt, đưa ra đề nghị.

Trần Đạt gật đầu, “Được rồi, ánh mắt của lão gia tử chắc là không tồi.”

Trên mặt Diệp Thạch nhiễm vài phần hồng nhợt, Trần Đạt chỉ thản nhiên cười, tuy rằng tính tình Diệp Thạch như ông cụ non, nhưng chung quy cũng chỉ là thiếu niên mười ba tuổi mà thôi, vẫn phải có vài phần chờ mong đối với đối tượng hôn ước của mình.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Tính Toán Của Diệp Thạch

Trần Đạt dàn xếp tốt cho Diệp Thạch xong, liền đi ra ngoài hỏi thăm tin tức.

Qua hai canh giờ, Trần Đạt miễn cưỡng tươi cười đi về nơi Diệp Thạch đang ở, “Thiếu gia, ta đã nghe ngóng rõ ràng, Mộ Thần tướng mạo xuất chúng, tuổi trẻ tài cao, phụ thân là một vị luyện đan sư cấp ba...” Diệp Thạch bất đắc dĩ nói với Trần Đạt: “Trần thúc, ngài không cần an ủi con, con biết Mộ Thần là người như thế nào. Con nghe nói Mộ Thần rất háo sắc, thân mật với vô số người, nhưng nghe nói là gần đây hắn đã thu liễm rất nhiều, nguyên nhân bởi vì mê muội một thiếu niên tên là Trang Du.”

“Nghe nói, thiếu niên tên là Trang Du này, diện mạo khuynh quốc khuynh thành, người ái mộ hắn vô số kẻ, vô số danh môn công tử nguyện ý vì hắn vung tiền như rác, mà Mộ Thần cũng là một người trong đó.”

Trần Đạt xấu hổ cười, hỏi: “Thiếu gia, ngài cũng biết?” junvu

Diệp Thạch gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Vâng, trong quán trà nơi nào cũng có người đàm luận về hắn, con muốn không biết cũng không được.”

“Thiếu gia, ta nghe nói gần đây Mộ Thần đang bế quan tu luyện, hình như đang tu thân dưỡng tính.” Trần Đạt trấn an nói.

Diệp Thạch lắc đầu, “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, con cảm thấy hắn không phải là đang tu thân dưỡng tính, mà là bởi vì không còn tiền

nên xấu hổ đi gặp người ta, phải trốn đi.”

Trần Đạt nói với Diệp Thạch: “Thiếu gia, ngài cũng đừng ủ rũ, Mộ Thần thiếu gia còn nhỏ, có lẽ qua vài năm sẽ tốt hơn.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, trên mặt hiện lên vài phần mờ mịt.

“Trần thúc, trên người chúng ta còn bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch hỏi.

Trần Đạt xấu hổ trả lời: “Còn có hai mươi.” Diệp Thạch là bị đuổi ra khỏi nhà, Diệp Tầm vẫn luôn không coi trọng đứa con trai này, ngay cả lộ phí cũng không cho.

Diệp Thạch cắn môi, “Chỉ có hai mươi thôi? Trần thúc, ngài đi xem thử xem có tửu lâu nào cần người chặt thịt không.” junvu2412

Trần Đạt khó xử khuyên Diệp Thạch: “Thiếu gia, ngài nói như thế nào cũng là song nhi, cả ngày đi giết heo giết dê, người khác sẽ chê cười.”

Diệp Thạch không cho là đúng, “Trừ việc này ra thì con cũng không biết làm gì khác. Lại nói, việc này trả tiền nhanh, người ta nhìn thấy con làm tốt cũng sẽ cho nhiều thịt ăn.”

Sau khi mẫu phụ của Diệp Thạch mất, thức ăn của Diệp Thạch ngay lập tức kém đi, vì để ăn no, Diệp Thạch thường xuyên tới phòng bếp Diệp gia làm giúp người làm, thuận tiện ăn một chút. Diệp Thạch học trong phòng bếp nhiều năm, tuy trừ nghệ không học được, nhưng một tay kỹ thuật chặt thịt xắt rau lại xuất thần nhập hóa.

Trần Đạt nghĩ đến tình huống của Diệp Thạch tại Diệp gia liền giận run cả người, Trần Đạt bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Thiếu gia, ngài ăn ít một chút đi, người ta đều thích song nhi tinh tế một chút.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, tức giận nói: “Tự con lớn lên như vậy mà, con có biện pháp sao.”

Trần Đạt bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia, nếu người Mộ gia biết ngài đi làm trong tửu lâu thì sẽ không tốt lắm đâu.”

Diệp Thạch cúi đầu, ủ rũ nói: “Nếu không đi làm người chặt thịt thì sao giờ, con cũng không biết làm cái khác.”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, “Bất kể thế nào, trước tiên chúng ta vẫn nên đi một chuyến tới Mộ gia đã.”

Diệp Thạch cắn môi, gật đầu nói: “Vâng.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Bị Đuổi

Diệp Thạch đi theo Trần Đạt tới trước cổng lớn Mộ gia, nhìn đại trạch Mộ gia đại khí hào hùng, trong lòng Diệp Thạch nhin không được có chút khác thường.

Trần Đạt đi lên trước gõ cửa.

“Ai vậy? Mới sáng sớm mà gõ cái gì!” Một gã sai vặt ngáp một cái, không kiên nhẫn đi ra. jun.vu.2412

Trần Đạt đi lên nói: “Chúng ta là người Vân thành Diệp gia, đến cầu kiến Mộ Kha Mộ tiên bối.”

“Cầu kiến lão gia tử? Lão gia tử đang bế quan. Làm sao có thể đi gặp người.” Gã sai vặt nhìn lướt qua Trần Đạt và Diệp Thạch ăn diện mộc mạc, khinh thường nói.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên.

Trần Đạt nhăn mày nói: “Vậy có Mộ Viễn Phong Mộ tiên bối không, xin thông tri giúp ta.”

Gã sai vặt cười nhạo một tiếng, “Mặt mũi người thật lớn! Không thấy lão gia tử, lại muốn gặp Nhị gia, Nhị gia cũng không rảnh!”

Sắc mặt Trần Đạt trầm xuống, “Làm phiền người thông báo một tiếng, thiếu gia nhà ta và Mộ Thần thiếu gia có hôn ước, Mộ Viễn Phong tiên bối

nhất định sẽ gặp chúng ta.”

Gã sai vật cười nhạo, “Hôn ước? Ta chưa từng nghe nói tới việc thiếu gia nhà ta có cái hôn ước gì, thiếu gia nhà người chính là người này ư? Diện mạo như vậy mà cũng dám mơ tưởng tới Mộ Thần thiếu gia. Mộ Thần thiếu gia hiện tại đang theo đuổi Trang Du thiếu gia, thức thời thì liền biến đi đừng làm phiền, nếu không, các người sẽ không có quả tốt mà ăn đâu.”

Sắc mặt Trần Đạt xanh trắng, “Người... Người... Người...”

Gã sai vật cười lạnh: “Người, người cái gì mà người, thức thời thì rút đi, nếu không ta mang gậy đuổi các người ra ngoài giờ.”

“Người sao lại nói như vậy chứ!” Diệp Thạch đen mặt nói.

“Ta chính là nói như vậy đấy, không muốn nghe thì các người có thể đi!” Gã sai vật không để bụng mà nói.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, “Người... Trần thúc, chúng ta đi!”

Trần Đạt kéo Diệp Thạch lại: “Nhưng mà, thiếu gia...”

Gã sai vật quét mắt nhìn hai người, “Mau rút đi, Mộ gia cũng không phải là nơi mà mấy người các người thể trào cao.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, kéo Trần Đạt rời đi.

“Thiếu gia, ngài đừng nản chí, gã sai vật kia mắt chó nhìn người, nhưng đó cũng không có nghĩa là Mộ Thần thiếu gia cũng là người như vậy.” Trần Đạt trấn an nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, “Trên làm dưới theo, nhìn tính tình của người nọ, liền biết tên Mộ Thần kia là cái dạng gì rồi.”

Trần Đạt nhăn mày, “Thiếu gia, có lẽ tình huống không xấu như vậy.”

Diệp Thạch quay đầu nói: “Trần thúc, ngài không cần phải an ủi ta, toàn thế giới cũng biết là tâm của Mộ Thần ở nơi khác, chúng ta cũng không cần phải lừa mình dối người. Dưa hái xanh không ngọt, nếu Mộ Thần có người mình thích, chúng ta cũng đừng cưỡng cầu.”

Lúc này, Mộ Thần đang hết sức chuyên chú tu luyện ở trong phòng, đối với chuyện Diệp Thạch tới hoàn toàn không biết gì cả.

Mộ Thần có chút ngạc nhiên phát hiện, năng lực học tập ở đời trước của hắn cũng được đưa đến thế giới này, công pháp tu luyện của thế giới này, hắn chỉ nhìn một lần hai lần liền có thể nhanh chóng lĩnh ngộ hết thảy.

“Mộ Thần vẫn luôn tu luyện sao?” Mộ Viễn Hàng đi tới hỏi.

Nhâm Tam gật đầu trả lời: “Vâng!”

Trên mặt Mộ Viễn Hàng lộ ra biểu tình vui mừng, “Thần nhi rốt cục cũng trưởng thành rồi.”

Nhâm Tam cúi đầu, không nói lời nào.

Mộ Viễn Hàng thâm trầm nhìn thoáng qua phòng tu luyện của Mộ Thần, xoay người rời đi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Mạch Nước Ngâm

“Phụ thân, ngài tìm con?” Mộ Hồng đi vào hỏi.

“Đúng vậy.” Mộ Viễn Hàng gật đầu nhìn Mộ Hồng, trên mặt lộ ra một tia tươi cười ôn hòa.

“Có chuyện gì không ạ?” Mộ Hồng hỏi.

“Tên tiểu tử Mộ Thần này gần đây tâm tính thay đổi lớn, ta có chút bất an.” Mộ Viễn Hàng nhíu mày nói.

Nghe được tên của Mộ Thần, trong mắt Mộ Hồng xẹt qua một tia chán ghét.

“Phụ thân, ngài đang lo lắng cái gì? Mộ Thần này mười mấy năm qua đều là một bộ dáng bần nhào không dính được lên tường, đến hiện tại mới chỉ là vô đồ bảy sao, chẳng lẽ phụ thân còn cho rằng hắn sẽ đột nhiên quyết chí tự cường?!” Mộ Hồng không cho là đúng, nói.

Mộ Viễn Hàng lắc lắc đầu, “Con không nên xem thường hắn, tư chất của Mộ Thần vốn vô cùng tốt, chỉ là bởi vì hắn tự mình hoang phế mà thôi, nếu như hắn dụng công giống như con, hiện tại chỉ sợ đã đi trước con rồi.”

Đôi mắt Mộ Hồng ánh lên vài tia nham hiểm, “Con biết rồi, phụ thân.”

... ..

Mộ Thần đang tu luyện trong phòng, chải vuốt kinh mạch của mình hết lần này đến lần khác.

Tên “Mộ Thần” kia không có chí tiến thủ, còn gây sức ép làm thân thể mình loạn thất bát tao, tổn thất một thân tư chất tốt.

Mộ Thần vận chuyển Thông Mạch Quyết, tổn bảy ngày thời gian mới có thể đả thông hết những kinh mạch tắc nghẽn trên người mình, tuy rằng thực lực vẫn ở võ đồ bảy sao, nhưng diện mạo lại rực rỡ hẳn lên.

“Thần đệ, đệ làm ta chờ thật lâu đó!” Mộ Thần vừa xuất quan thì Mộ Hồng liền xuất hiện.

Mộ Thần nhìn thấy Mộ Hồng, trong lòng không khỏi cảnh giác, Mộ Viễn Phong và Mộ Viễn Hàng mặc dù là huynh đệ, nhưng mà cả hai lại âm thầm tranh đấu không ít. Đồng dạng, Mộ Hồng mặc dù là đường ca của Mộ Thần, nhưng mà trong lòng người này vẫn luôn cho rằng Mộ Thần là cừu địch.

Cho tới nay, Mộ Hồng vẫn vừa âm thầm ghen tị thiên phú của Mộ Thần, mà cũng vừa khinh thường Mộ Thần không có thành tựu.

“Hồng ca, ca tìm đệ có việc sao?” Mộ Thần hỏi.

“Cũng không có chuyện lớn gì, trong thành mới mở một sông bạc, đệ đi cùng ta tới đó thử vận may đi?” Mộ Hồng vỗ vai Mộ Thần nói.

Mộ Thần lắc đầu, “Đệ không đi đâu.”

Mộ Hồng nhú mày hỏi: “Sao vậy? Thiếu tiền hả? Không đến mức đó đi?!”

Hắn biết, Mộ Thần vừa mới trả lại thanh kiếm nên lấy lại được hơn bốn trăm nguyên thạch, dựa theo trình độ cương chiêu nhi tử của Mộ Viễn

Phong, khi hần xuất quan thì không có khả năng không cho Mộ Thần nguyên thạch, hiện tại trong tay Mộ Thần hần rất dư dả mới đúng.

Mộ Thần cười thản nhiên nói: “Đệ có chút thiếu tiền.”

Mộ Hồng quan sát Mộ Thần, hỏi: “Thiếu tiền? Thần đệ, không phải là đệ chuẩn bị mua lễ vật cho Trang Du chứ? Tính cho hần một kinh hỉ sao?”

“Hồng ca, ca nghĩ đi đâu vậy, đệ thật sự đang thiếu tiền.” Mộ Thần nói.

Mộ Hồng không để bụng mà nói: “Thôi đi, ta còn không biết đệ sao, người không phong lưu uống thiếu niên, Trang Du đích thật là một vưu vật.”

Mộ Thần âm thầm cười lạnh một tiếng. Vưu vật? Đó là bùa đòi mạng mới đúng!

“Đúng rồi, hội đấu giá mỗi năm một lần của khu đấu giá Tế Nguyệt sắp bắt đầu rồi đấy. Ta nghe nói, hội đấu giá lần này có bán một bình Băng Liên Thủy. Nếu như đệ đưa thứ này cho Trang Du, Trang Du khẳng định sẽ rất thích, nói không chừng hần đến lúc đó cao hứng liền có khả năng yêu thương nhưng nhớ đệ đấy!” Mộ Hồng hướng phía Mộ Thần lộ ra một cái tươi cười ngầm hiểu trong lòng.

Trong lòng Mộ Thần lạnh lẽo. Sau khi Tuyết Liên ngàn năm héo tàn, được tính đều dung nhập vào bên trong Tuyết Thủy, Tuyết Thủy này sẽ tan thành Băng Liên Thủy. Băng Liên Thủy vô cùng trân quý, giá cả tất nhiên cũng sẽ không thấp. Nguyên văn, Mộ Thần vì muốn làm cho Trang Du vui vẻ mà không tiếc vung tiền như rác.

Trang Du cảm động và nhớ nhung một mảnh chân tâm của Mộ Thần nên nhận phần hậu lễ này, nhưng vẫn không tiếp thu tâm ý của Mộ Thần.

Mí mắt Mộ Thần âm thầm trợn lên, nguyên văn Mộ Thần là tốn tám ngàn nguyên thạch mới mua được Băng Liên Thủy, Mộ Thần lấy đâu ra nhiều nguyên thạch như vậy?

“Hồng ca, ca đang nói đùa sao? Chỉ sợ giá quy định của Băng Liên Thủy đã là hai ngàn nguyên thạch rồi ấy, đệ sao có thể mua được chứ?!” Mộ Thần lắc đầu nói.

Mộ Hồng thần bí cười: “Mua không nổi thì có thể nghĩ biện pháp khác mà!”

“Biện pháp? Biện pháp gì?” Mộ Thần làm bộ tò mò hỏi.

“Ta nghe nói là Viễn Phong thúc thúc gần đây mới luyện chế ra được một viên đan dược không tồi, đệ trộm viên đan dược kia bán đi thì khẳng định có thể đủ nguyên thạch rồi!” Mộ Hồng đắc ý nói.

Mộ Thần cười nói: “Thì ra phụ thân đệ gần đây luyện chế ra được một viên đan dược không tồi sao? Đệ vẫn còn chưa biết đó.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Nghi Ngờ

“Con nói chuyện với Mộ Thần về Phá Linh Đan?” Mộ Viễn Hàng lạnh mặt hỏi Mộ Hồng.

“Phụ thân, ngài biết rồi sao? Phụ thân, Nhị thúc hiện tại đã là võ sư chín sao, nếu như để cho Nhị thúc thăng cấp lên võ linh thì đối với chúng ta sẽ rất bất lợi. Nếu như phụ thân có được viên đan dược kia, tình hình sẽ không như vậy nữa.” Mộ Hồng đảo mắt suy nghĩ rồi trả lời.

Khuôn mặt Mộ Viễn Hàng âm trầm, thở dài nói: “Việc này đúng là nên đề cập, nhưng không nên do con đề cập, con đả thảo kinh xà như vậy, nếu để Mộ Thần hoài nghi thì sẽ không tốt.”

Mộ Hồng lại không cho là đúng, “Phụ thân, ngài cũng quá coi trọng Mộ Thần rồi, đầu óc hẩn vẫn luôn đơn giản, làm sao mà nghi ngờ được?”
junvu

Mộ Viễn Hàng trừng mắt nhìn Mộ Hồng, “Thuyền dùng cẩn thận xài được vạn năm, vĩnh viễn đừng coi thường đối thủ của con, cho dù Mộ Thần không nghi ngờ, vậy Mộ Viễn Phong cũng không nghi ngờ sao?”

Mộ Hồng mím môi, tuy rằng trong lòng vẫn là có vài phần không cho là đúng, nhưng vẫn cúi đầu, thụ giáo nói: “Hài nhi biết sai.”

“Lần này thì bỏ qua đi, dù sao lấy tính tình của tên Mộ Thần kia thì hẩn là sẽ không nghi ngờ con đâu.” Mộ Viễn Hàng nói.

Mộ Hồng gật đầu, “Lần sau con sẽ chú ý hơn.”

“Vốn người thích hợp nhất để đề cập tới chuyện này là Tề Tứ, nhưng đáng tiếc, Tề Tứ bị Mộ Thần đuổi đi rồi.” Mộ Viễn Hàng tiếc nuối nói.

“Phụ thân, rốt cuộc thì vì sao Tề Tứ lại bị Mộ Thần đuổi đi?” Mộ Hồng không hiểu.

Tề Tứ là quân cờ tốt nhất mà Mộ Viễn Hàng chôn bên người Mộ Thần, thiếu người này thì sự khống chế của bọn họ đối với Mộ Thần sẽ khó khăn hơn.

“Nghe nói là bởi vì Trang Du trả kiếm lại cho Mộ Thần, nên bị Mộ Thần giận lây.” Mộ Viễn Hàng nói.

Mộ Hồng hơi hoang mang: “Không giống hắc lắm.” Mộ Thần luôn là một người không quả quyết, giờ lại dứt khoát trực xuất tâm phúc của mình như vậy thì có hơi quý dị.

“Tiểu tử kia gần đây thoát nhìn không còn giống lúc trước.” Mộ Viễn Hàng thâm trầm nói.

Mộ Thần từ trong phòng đi ra, Nhâm Tam nhìn Mộ Thần, trên mặt nhất thời hiện lên nét vui mừng, “Thiếu gia, ngài đã thăng cấp võ đồ tám sao rồi! Chúc mừng thiếu gia! Chúc mừng thiếu gia!”

Mộ Thần ở trong lòng bất đắc dĩ xem thường, hiện giờ phần lớn người bằng tuổi hắn cũng đã là võ giả rồi, hắn lại mới chỉ là võ đồ tám sao, thực lực xác thực có chút không vừa mắt.

“Gần đây có chuyện gì không?” Mộ Thần hỏi.

“Mộ Hồng thiếu gia đưa tới một tờ giấy, nói là sắp tới có một hội đấu giá lớn, trên đó có không ít thứ tốt.” Nhâm Tam nói.

Mộ Thần híp mắt, trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, “Đâu? Đưa ta xem.”

Nhâm Tam đưa tờ giấy trong tay cho Mộ Thần.

Mộ Thần mở tờ giấy ra nhìn, phát hiện Mộ Hồng đánh một dấu hiệu đặc biệt ở chỗ ghi Băng Liên Thủy.

Mộ Thần cười khố, trong nguyên tác chỉ viết Mộ Thần thiếu gia vùng tiền như rác vì mỹ nhân, lại không viết sau lưng Mộ thiếu gia vùng tiền như rác vì mỹ nhân lại có nhiều bàn tay như vậy.

Mộ Thần thấy trên giấy có ghi về lò luyện đan, không khỏi có chút động tâm.

Mộ Viễn Phong là luyện đan sư, cũng đã từng muốn bồi dưỡng Mộ Thần thành luyện đan sư, mà nguyên chủ lại không có hứng thú. Nguyên chủ không có hứng thú, nhưng hắc lại có hứng thú!

“Ta đã kêu người đi lấy sách luyện đan về, có lấy được không?” Mộ Thần hỏi.

Nhâm Tam gật đầu đáp: “Đều ở đây ạ.”

“Người đi ra ngoài đi.” Mộ Thần nói.

Nhâm Tam gật đầu, lui ra ngoài.

Mộ Thần mở sách ra, vừa lật không tới vài tờ thì một tấm bản đồ rơi ra, trên bản đồ rõ ràng đánh dấu kết cấu của mật thất trong phòng ngủ Mộ Viễn Phong, trên bản đồ cũng có phương thức mở ra mật thất.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13: Khách

Nhâm Tam gõ cửa, đi vào thư phòng bẩm báo với Mộ Thần, “Thiếu gia, có khách nhân muốn gặp ngài.”

“Khách nhân? Ai vậy?” Mộ Thần quay đầu hỏi.

“Trần Mạc Nhiên Trần thiếu gia, còn có Trang Du thiếu gia.” Nhâm Tam trả lời.

Mộ Thần nhíu mày không hiểu, “Bọn họ? Bọn họ tới làm gì?”

Nhâm Tam lắc đầu, “Không biết ạ.”

Mộ Thần vuốt ngón tay, nói: “Nếu đến, vậy đi gặp thôi.”

Nhâm Tam gật đầu, “Vâng.”

Trần Mạc Nhiên vừa nhìn thấy Mộ Thần đi ra thì liền châm chọc khiêu khích: “Mộ Thần, người thoát nhìn không tồi nha! Không thiếu tay thiếu chân, hình như còn béo hơn trước nữa.”

Trần Mạc Nhiên nguyên bản tưởng rằng Mộ Thần bị Trang Du cự tuyệt, cảm thấy mất mặt, sẽ thương tâm muốn chết, nào biết Mộ Thần thoát nhìn thần thái sáng láng, cả người khác hẳn lúc trước.

Mộ Thần nói với Trần Mạc Nhiên: “Nếu người hy vọng ta thiếu tay, thiếu chân, vậy thật đúng là làm người thất vọng rồi.”

Trang Du nhìn hai người đang trong trạng thái giương cung bạt kiếm, cười xấu hổ nói: “Mộ Thần, Mạc Nhiên hẳn không có ý này.”

Mộ Thần nhún vai, “Không sao cả.”

Trang Du mím môi, nói: “Chuyện lần trước, ta thật xin lỗi.”

Mộ Thần lắc đầu, “Chuyện tình cảm là người tình ta nguyện, người không thích ta, vậy cự tuyệt ta là đúng.”

Trang Du nhìn Mộ Thần, trong mắt xẹt qua một tia âm đạm.

Trần Mạc Nhiên cau mày, “Mộ Thần! Trang Du thấy người nhiều ngày như vậy mà còn chưa tới võ viện, hẳn lo lắng cho người mới đến gặp người, người không nên lạnh nhạt như vậy!”

Mộ Thần: “...” Lạnh nhạt? Hẳn có lạnh nhạt sao? Hẳn nhiều nhất chỉ là không có cái dạng hỏi han ân cần, nịnh nọt lấy lòng Trang Du giống trước kia thôi!

Trang Du bất đắc dĩ nhìn Trần Mạc Nhiên, cầm tay Trần Mạc Nhiên rồi nói: “Mạc Nhiên, người đừng như vậy.”

Trần Mạc Nhiên cười cười với Trang Du, rồi cho Mộ Thần một ánh mắt cảnh cáo.

Trang Du hướng đôi mắt xinh đẹp nhìn qua Mộ Thần, “Thần thiếu, người có biết chuyện hội đấu giá của khu đấu giá Tế Nguyệt không?”

Mộ Thần gật đầu, “Biết, là đại hội đấu giá mỗi năm một lần của khu đấu giá Tế Nguyệt đúng không? Nghe nói lần đấu giá hội này sẽ xuất hiện không ít thứ tốt, chỉ là gần đây ta có chút thiếu tiền, hơn phân nửa chỉ có thể ngồi nhìn.”

Trang Du mím môi, cười gượng, “Ngồi nhìn được thêm kiến thức cũng tốt.”

Trong lòng Trang Du hiện lên sự mất mát, Mộ Thần thật sự không giống trước kia nữa rồi, nếu là trước kia, người này chỉ sợ đã đuổi theo mình hỏi trong hội đấu giá có thứ gì mình thích không...

Trần Mạc Nhiên ngạc nhiên nói với Mộ Thần: “Người thiếu tiền? Không thể nào, phụ thân người là luyện đan sư đó, người sao lại có thể thiếu nguyên thạch chứ?”

Mộ Thần cười khở, “Của phụ thân là của phụ thân, mà của ta là của ta. Ta thiếu nguyên thạch thì có gì kỳ quái sao?”

Trần Mạc Nhiên cười nhạo một tiếng, “Người thật đúng là vô dụng, không có nguyên thạch thì có thể nghĩ biện pháp mà.”

Mộ Thần hỏi Trần Mạc Nhiên: “Trần thiếu có đề nghị gì sao?”

Trần Mạc Nhiên cười nói: “Phụ thân người là luyện đan sư mà, hẳn luyện chế ra nhiều đan dược như vậy, người tùy tiện lấy đi một hai viên đi bán thì người sẽ có tiền thôi.”

Sắc mặt Trang Du biến đổi, “Mạc Nhiên! Người đang nói bậy bạ gì thế? Đan dược sao lại có thể tùy tiện bán.”

“Đúng vậy! Trần huynh, người thật biết nói giỡn, đan dược của phụ thân ta, ta sao có thể tùy tiện lấy ra bán được!” Mộ Thần không cho là đúng nói.

Trần Mạc Nhiên cười ha ha, “Ta chỉ đùa một chút mà thôi.”

Mộ Thần cúi đầu che giấu tia hàn quang trong mắt, Trần Mạc Nhiên nói lời đó là do ngẫu nhiên hay là có người sắp xếp? Thấy thế nào cũng

không giống như trùng hợp!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14: Cánh Bướm

“Thiếu gia, chuyện hội đấu giá của Tế Nguyệt, ngài biết không?” Trần Đạt hỏi.

Diệp Thạch nói: “Trần thúc, ngài đừng gọi con là thiếu gia! Con hiện tại chỉ là một tên chặt thịt, ngài lại gọi con là thiếu gia, đây không phải là rất kỳ quái sao?”

Trần Đạt xấu hổ cười, “Đây là thói quen, nếu ta không gọi ngài là thiếu gia, vậy ta nên gọi ngài là gì?”

Diệp Thạch nhún vai, “Gọi con là Thạch Đầu đi.”

“Này không tốt lắm đâu...” Trần Đạt khó xử nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, “Không có gì không tốt cả! Rụng lông thì phượng hoàng cũng không bằng gà, mà con nguyên bản cũng không phải là cái gì phượng hoàng, gọi Thạch Đầu là được.”

Trần Đạt bất đắc dĩ lắc đầu, “Ngài đừng nói thế.”

Diệp Thạch chẳng hề để ý nhún vai.

“Ừm, ...Thạch Đầu, hội đấu giá đã chuẩn bị bắt đầu rồi đấy, nghe nói trong đó có không ít thứ tốt.” Trần Đạt nói.

Diệp Thạch khẽ hừ một tiếng, “Thứ tốt có nhiều thì có ích lợi gì, con cái gì cũng mua không nổi, vé vào cửa đã cần tới mười nguyên thạch, đây là giựt tiền!”

Diệp Thạch bất mãn căn môi, y hiện tại làm trong tửu lâu, một ngày được một nguyên thạch, một tháng cũng mới chỉ được ba mươi nguyên thạch, căn bản là không đủ dùng.

Trần Đạt suy tư một chút, “Thiếu gia, kỳ thật tốn chút nguyên thạch đi cho biết cũng tốt, Mộ Thần thiếu gia hẳn cũng sẽ tới hội đấu giá. Chúng ta nếu đi tới đó, nói không chừng còn có thể nhìn thấy mặt hắn...”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, nói: “Con tốn mười nguyên thạch chỉ để nhìn tên bại gia tử kia? Mặt mũi của hắn cũng thật lớn. Chắc con điên rồi ấy mới có thể tốn nguyên thạch đi nhìn hắn!”

Trần Đạt: “...”

Mộ Thần nằm trên giường, ở đầu giường có một quyển Hóa Cốt Công.

Hóa Cốt Công có thể biến thân thể nhỏ lại, nếu muốn ẩn nấp thân phận thì có thể dùng Hóa Cốt Công thu nhỏ lại thân thể, thậm chí cũng có thể dùng Hóa Cốt Công thay đổi cốt cách, đạt được mục đích đối dung nhan.

Thân thể Mộ Thần một tắc một tắc biến nhỏ lại, biến thành bộ dáng sáu bảy tuổi.

Sau đó, thân thể Mộ Thần lại chậm rãi lớn hơn, khôi phục thành thân thể vốn có.

Mộ Thần đầy hưng trí, không ngừng thu nhỏ rồi lại biến lớn chính mình.

Mộ Thần từ trong phòng đi ra, Nhâm Tam vừa nhìn thấy Mộ Thần thì không khỏi hoảng sợ, “Thiếu gia, ngài thăng cấp lên chín sao!?”

Mộ Thần gật đầu.

Nguyên bản “Mộ Thần” có thiên phú không tồi, chỉ là tên “Mộ Thần” kia tự gây sức ép cho thân thể chính mình. Lúc trước Mộ Thần phải tốn một đoạn thời gian để điều dưỡng thân thể và xây lại trụ cột, hiện giờ thân thể này đã được điều dưỡng tốt, nguyên thạch cũng có đầy đủ, nên thực lực tự nhiên là nước chảy thành sông mà thăng cấp.

“Thiếu gia, hôm nay Mộ Hồng thiếu gia lại tới, nghe thấy ngài còn đang nghỉ ngơi, không cho người khác quấy rầy, bèn ly khai.” Nhâm Tam bẩm báo.

Mộ Thần gật đầu, “Ta biết rồi.” Mộ Hồng gần đây càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, mấy ngày trước, một hạ nhân bên người Mộ Thần lại ngẫu nhiên đề cập tới chuyện đan dược, hẳn là cũng bị mua.

Tên “Mộ Thần” kia không biết, giá trị của Phá Linh Đan ít nhất cũng phải được ba trăm ngàn nguyên thạch, nhưng mà nguyên chủ lại chỉ cầm hai mươi ngàn nguyên thạch đã bán nó đi.

Viên đan dược bị nguyên chủ bán đi lấy nguyên thạch, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn sẽ rơi vào tay Mộ Viễn Hàng, Mộ Viễn Hàng bởi vậy thăng cấp võ linh, vững vàng áp chế Mộ Viễn Phong.

Có một cánh bướm* như Mộ Thần, Mộ Viễn Phong đã có phòng bị, hết thảy sẽ không giống trong truyện nữa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

15. Chương 15: Trang Du

Mộ Viễn Hàng lạnh lùng nói với Mộ Hồng: “Mộ Thần đã giao bản đồ mà chúng ta kẹp trong sách cho Mộ Viễn Phong rồi, hiện tại Mộ Viễn Phong đã có phòng bị với chúng ta.”

Mộ Hồng trừng lớn mắt không dám tin, “Sao có thể?”

Mộ Viễn Hàng hít sâu một hơi, “Chuyện Phá Linh Đan, Mộ Viễn Phong đã có phòng bị, nếu muốn xuống tay lần nữa thì chỉ sợ rất khó khăn.”

Mộ Hồng cắn răng, “Điều đó không có khả năng!” Tên Mộ Thần kia luôn không có đầu óc mà, lần này sao lại đột nhiên thông minh?

“Mộ Thần đã thăng cấp lên võ đồ chín sao.” Mộ Viễn Hàng bỗng nhiên nói.

Sắc mặt Mộ Hồng biến đổi, không tin tưởng hét lên: “Sao có thể?!!!” Mộ Thần chỉ mới vừa thăng cấp võ đồ tám sao, giờ mới qua vài ngày liền lên chín sao?

Mộ Viễn Hàng đỡ trán, nói: “Mộ Thần từ sau khi bị Trang Du cự tuyệt thì tâm tính liền biến lớn, hiện tại không thể khinh thường hắn được!”

Mộ Hồng cắn chặt răng, “Bị Trang Du cự tuyệt thì kích thích Mộ Thần lớn vậy sao?”

Mộ Viễn Hàng nhún vai, “Ai biết được, nhưng tên Trang Du kia đích thật là một nhân tài, người bị hấn mê muội có không ít đâu.”

... ..

“Thạch Đầu, tiền thính có vài vị khách nhân đặc biệt vừa đến, người mau chân lên nhìn đi.” Gã sai vật rửa đồ ăn A Mộc đi tới nói.

Diệp Thạch nhìn người tới, nhãn mày hỏi: “Người tới là ai?”

“Trang Du dẫn theo vài người tới đây, đều là thiếu niên nổi tiếng tài giỏi của thành chúng ta. Trang Du thiếu gia cũng thật bản lĩnh, mỗi lần mang người tới đều không giống cũ, nhưng mà điều kiện lại tốt như nhau.” A Mộc ghen tị nói.

Sắc mặt Diệp Thạch hơi đổi, hỏi: “Diện mạo của Trang Du rất xinh đẹp sao?”

A Mộc gật đầu, “Tất nhiên là xinh đẹp rồi, bằng không người bên cạnh hấn cũng không đến mức thay đổi một người lại một người.”

Sắc mặt Trần Đạt cũng hơi đổi, hỏi: “Mộ Thần Mộ thiếu có ở đây không?”

A Mộc lắc đầu nói: “Hấn không có ở đây. Mà nói đến cũng kỳ quái, Mộ Thần thiếu gia gần đây vẫn không lộ diện, trước kia hấn thích nhất chính là đùa giỡn người ta, gần đây lại an phận đến mức có chút không giống hấn.”

Trần Đạt nhìn A Mộc, không ngừng cố gắng hỏi: “Hấn gần đây đang làm gì?”

A Mộc lắc đầu nhún vai, “Ai biết được.”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch một cái, hỏi: “Thạch Đầu, con có muốn đi không?”

Diệp Thạch chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu, “Không đi!” Lén lút nhìn người trong lòng của Mộ Thần, chuyện ngu xuẩn như thế, y mới mặc kệ!

Trần Đạt bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Diệp Thạch.

“... ..” jv2412

Trang Du ngồi cạnh bàn, chung quanh vây quanh một vòng thiếu niên.

“Trần huynh, gần đây không thấy Mộ huynh, hẳn đang làm gì vậy?” Tôn Vũ tò mò hỏi.

Trần Mạc Nhiên cười lạnh, “Người này gần đây học đại cô nương tránh trong nhà, cũng có lẽ là tránh trong nhà sinh hài tử rồi.”

Tôn Vũ cười nói: “Trần huynh thật biết nói đùa.”

“Chuẩn bị tới đấu giá hội rồi, Mộ Thần chắc sẽ xuất hiện thôi.” Tôn Vũ nói.

Trần Mạc Nhiên gật đầu, “Chắc vậy đi.”

“Không biết trên người Mộ Thần có bao nhiêu nguyên thạch, vài người chúng ta gom lại, nói không chừng có thể mua được Băng Liên Thủy.” Tôn Vũ nghĩ nghĩ.

Trang Du muốn Băng Liên Thủy, nhưng mà thật sự là quá mắc, bọn họ muốn làm mỹ nhân vui vẻ, nhưng đại giới lại quá lớn, chịu không nổi!

Trang Du xấu hổ cười, “Làm phiền mọi người vì Trang Du hao tâm tổn trí, Băng Liên Thủy quá mắc, mọi người không cần tiêu pha đâu.”

Tôn Vũ không cho là đúng, nói: “A Du, người đừng nói như vậy, có cơ hội thì mọi người liền tranh thủ một chút.”

Trang Du cúi đầu cười ngại ngùng.

“Kỳ thật, Mộ Viễn Phong là luyện đan sư, Mộ Thần chỉ cần tùy tiện bán hai viên đan dược của phụ thân hắn là có thể gom đủ nguyên thạch rồi, chỉ là người này gần đây quá keo kiệt!” Trần Mạc Nhiên tức giận nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

16. Chương 16: Lần Đầu Gặp

Trang Du cúi đầu, tâm tình nhịn không được mà suy sụp.

Người vây quanh hắn không ít, bọn họ đều thập phần ân cần với hắn, nhưng quyết tâm vì hắn vung tiền như rác lại không có.

Lúc trước, thời điểm hắn không cần Mộ Thần, Mộ Thần lại cả ngày vây quanh hắn.

Hiện tại hắn cần người này, Mộ Thần lại trốn vô tung vô ảnh, Trang Du nhịn không được mà hậm hực.

Diệp Thạch trốn ở một bên, trộm nhìn Trang Du.

Diệp Thạch nguyên bản không muốn tới đây, nhưng mà không lay chuyển được Trần Đạt, y quyết định đi tới nhìn trộm vài lần, kỳ thật trong lòng Diệp Thạch cũng có chút tò mò, người Mộ Thần thích là cái dạng người gì.

Diệp Thạch liếc mắt một cái đã nhận ra Trang Du.

Trang Du là song nhi, tuy rằng song nhi cũng là nam nhân, nhưng mà diện mạo thì vẫn có khác biệt nhất định với nam nhân, diện mạo của đại đa số song nhi đều ôn nhu.

Diệp Thạch thấy Trang Du được mọi người vây quanh như chúng tinh phụng nguyệt, tâm tình nhịn không được có chút khác thường. Đích thật là

người như ngọc lưu ly, diện mạo như vậy, khó trách Mộ Thần sẽ động tâm.

“Nhạc Hà tửu lâu.” Mộ Thần nhìn tên tửu lâu, thấp giọng lầm bầm.

Tửu lâu này là một gian tửu lâu mà nguyên chủ thích nhất, đồ ăn bên trong có giá trị xa xỉ, nhưng cũng thập phần mỹ vị, hơn nữa, trong tửu lâu này có rất nhiều món ăn đều là dùng thịt yêu thú làm, ăn còn có thể cường thân kiện thể.

“Thiếu gia, ngài muốn vào đây ăn một bữa sao?” Nhâm Tam hỏi.

Mộ Thần gật đầu, “Ừ.”

“... ..”

“Nhìn xem là ai kìa, đây không phải là Mộ Thần Mộ thiếu sao? Rốt cục lộ diện rồi sao?” Trần Mạc Nhiên thấy Mộ Thần thì không khỏi kêu lên.

Mộ Thần nhìn thấy Trang Du cùng Trần Mạc Nhiên, trong lòng có chút dị thường.

Hắn đã hết sức tránh đi Trang Du, nhưng mà vẫn trốn không thoát vận mệnh này, vẫn phải gặp gỡ.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần vào đây, không khỏi sửng sốt một chút.

“Ồ, Mộ Thần thiếu gia cũng xuất hiện.” A Mộc nói thầm.

Diệp Thạch bị A Mộc đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, “Sao người lại tới đây?”

A Mộc nhún vai, “Sau bếp không có việc gì nên ta đến xem tình hình. Mộ Thần thiếu gia càng ngày càng soái nha.”

Mộ Thần trước kia chơi gà cưỡi ngựa, ăn chơi đàng điếm, trêu hoa ghẹo nguyệt, dáng vẻ lưu manh. Hiện tại bên trong thay đổi, cả người đều trở nên dương quang sáng lạn.

“Cũng chỉ như vậy mà thôi, có chỗ nào soái?” Diệp Thạch căn môi nói.

A Mộc liếc mắt nhìn Diệp Thạch, bĩu môi nói: “Thạch Đầu, ánh mắt người thật cao!”

Diệp Thạch đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm: “Vốn là không ra làm sao.”

Mộ Thần vừa đi vào tửu lâu liền phát hiện Diệp Thạch và A Mộc, sau khi xuyên tới đây, linh hồn lực của Mộ Thần liền dung hợp với nguyên chủ, sau khi linh hồn dung hợp thì linh hồn lực của Mộ Thần trở nên dị thường hùng hậu, thế cho nên, lời Diệp Thạch nói với A Mộc, Mộ Thần nghe được nhất thanh nhị sở.

“Thạch Đầu, Mộ thiếu hình như đang nhìn qua bên chúng ta, hẳn đang nhìn chúng ta sao?” A Mộc kích động.

“Hắn chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua bên này mà thôi!” Diệp Thạch không cho là đúng nói.

Diệp Thạch căn môi, vừa rồi Mộ Thần nhìn qua y, y đã bị hoảng sợ một chút, cũng may Mộ Thần chỉ nhìn thoáng qua, liền dời ánh mắt đi.

Diệp Thạch thầm mắng mình không có tiền đồ, không phải chỉ là một tên Mộ Thần thôi sao? Có cái gì mà sợ!

Mộ Thần hơi hơi nhếch khóe miệng, thầm nghĩ dị thể này có thật nhiều mỹ nam, một gã sai vặt trong tửu lâu cũng có tư sắc xuất chúng như vậy! Rất hợp khẩu vị mình!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

17. Chương 17: Nhìn Trộm

“Mộ thiếu, gần đây người đang bận rộn chuyện gì vậy? Chúng ta giờ mới gặp được người đó.” Trang Du chớp chớp mắt hỏi.

“Gần đây ta đang học luyện đan với phụ thân.” Mộ Thần nhấp một ngụm trà, không mặn không nhạt nói. jv2412

Trang Du hơi nhú mày, trong lòng có chút khó chịu, nếu là trước đây, Mộ Thần vừa nghe thấy câu hỏi của hắn thì biểu tình sẽ như thụ sủng nhược kinh, sẽ nghĩ tất cả biện pháp lấy lòng hắn.

Loại thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này, chơi một hai lần coi như mới mẻ, nếu như đùa nhiều, sẽ khiến cho người khác chán ghét.

Trần Mạc Nhiên cười nhạo một tiếng, “Từ lúc nào mà người lại cảm thấy hứng thú với luyện đan vậy? Đừng tưởng rằng phụ thân người là luyện đan sư thì người có thể trở thành luyện đan sư, việc luyện đan này cũng không phải người bình thường có thể làm đâu!”

Mộ Thần thản nhiên cười, “Ta cũng chỉ là thử một lần mà thôi.”

“Thần thiếu, người đã là võ đồ chín sao rồi!?” Tôn Vũ chăm chú quan sát Mộ Thần, bỗng kinh ngạc thốt lên.

Trong mắt Trần Mạc Nhiên hiện lên một tia hàn quang, hắn bây giờ vẫn chỉ là võ đồ tám sao. Trên con đường tu luyện, hắn vẫn luôn vững vàng

áp Mộ Thần một bậc, không nghĩ tới Mộ Thần im hơi lặng tiếng lại vượt mặt hẳn, tâm tình Trần Mạc Nhiên nhất thời loạn thành một đoàn.
d.u.n.g.v.u.2.4.1.2

“Mộ Thần, đừng nói là người ăn được đi? Chúng ta vẫn còn đang ở cảnh giới vô đồ, ăn nhiều được vật thì sau này sẽ xong đời đấy.” Trần Mạc Nhiên chuyển mắt rồi nói.

Đôi mắt Mộ Thần xẹt qua một tia sát khí, “Thật sự là cảm ơn sự quan tâm của người, ta biết đúng mực.”

Trần Mạc Nhiên nhún vai, “Đừng luôn có thái độ này với ta, ta cũng vì tốt cho người thôi.”

Mộ Thần cười cười từ chối cho ý kiến.

“Mộ Thần, hiện giờ người có bao nhiêu nguyên thạch?” Trần Mạc Nhiên hỏi.

Mộ Thần nâng mắt nói: “Không nhiều lắm.” dung.vu

Trần Mạc Nhiên liếc mắt nhìn Trang Du một cái, sau đó nói với Mộ Thần: “A Du muốn Băng Liên Thủy. Bây giờ người có bao nhiêu nguyên thạch, cho ta mượn trước đi, chờ ta có nguyên thạch sẽ trả lại người.”

Mộ Thần liếc mắt nhìn Trần Mạc Nhiên, “Trần huynh, người quá coi trọng ta rồi, ta có thể có bao nhiêu nguyên thạch chứ.”

Trang Du muốn Băng Liên Thủy thì có liên quan cái lông gì tới hẳn sao! Trong nguyên văn Trang Du vẫn luôn chán ghét Mộ Thần bám riết không tha. Mộ Thần bị người giết, có thể nói đó là kết quả do Trang Du trợ giúp! Mộ Thần hẳn một chút cũng không muốn để cho Trang Du có được Băng Liên Thủy, Trang Du càng mạnh, nguy hiểm của hẳn càng lớn.

Trần Mạc Nhiên không cho là đúng, “Phụ thân người không đau lòng người sao? Người nói với phụ thân là người muốn, phụ thân người chẳng lẽ sẽ không cho?”

Mộ Thần là con trai độc nhất của Mộ Viễn Phong, mà phụ thân của Trần Mạc Nhiên lại có vài đứa con, Trần Mạc Nhiên tuy rằng sống không tồi, nhưng không phải là đứa được coi trọng nhất, trong lòng Trần Mạc Nhiên vẫn luôn đố kỵ với Mộ Thần, bởi vì đãi ngộ của Mộ Thần tốt hơn hẳn nhiều lắm.

“Nguyên thạch của phụ thân ta cũng không phải là gió thổi tới, sao lại có thể tùy tiện cho ta?!” Mộ Thần phản bác lại.

“Mộ Thần, có phải người không muốn hỗ trợ không?!” Trần Mạc Nhiên hỏi.

Mộ Thần nhún vai, “Không phải là ta không muốn hỗ trợ, mà là không có lực.”

Diệp Thạch tránh trong chỗ tối, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên Mộ Thần.

Mộ Thần đưa mắt nhìn thoáng qua nơi Diệp Thạch đang núp, Diệp Thạch thấy ánh mắt Mộ Thần chuyển tới đây, trên mặt bỗng nhiên hiện lên hai luồng đỏ ửng.

Mộ Thần quan sát Diệp Thạch, nhin không được mà cười một chút.

Diệp Thạch cắn môi, sắc mặt lại đỏ hơn. jun vu 2412

Trần Đạt thấy Diệp Thạch đã đi về thì chạy tới hỏi: “Thế nào rồi? Thấy được Mộ Thần Mộ thiếu chưa? Con thấy thế nào?”

“Rất không xong!” Diệp Thạch bĩu môi nói.

“Không xong? Sao lại không xong?” Trần Đạt hỏi.

Diệp Thạch bĩu môi, lắc ngón tay nói: “Hắn không biết xài tiền như thế nào mà đều tiêu hết, ngay cả tiền lấy lòng cũng không có. Người bên cạnh Trang Du nhiều như vậy, hắn muốn tay không bắt sói sợ là không có khả năng.”

Trần Đạt cười nói: “Xem ra là Mộ Thần không có cảm giác với Trang Du.”

Diệp Thạch chống tay, nói: “Cứ cho là hắn không có cảm giác với Trang Du thì còn có những người khác mà.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

18. Chương 18: Bách Quyết Luyện Thể

Mộ Thần và đám người Trần Mạc Nhiên tan rã trong không vui, ngồi trong xe ngựa, Mộ Thần che dấu sắc mặt.

Trang Du đích thật là một người không đơn giản, cũng bởi vì hắn không nguyện ý bỏ ra nguyên thạch mà sắc mặt những người khác nhìn hắn đều không tốt, hắn chắc chắn lúc ấy đã bị vài người ghi hận. dung vu

Lực kêu gọi của Trang Du thật lớn, nếu hắn thật sự kết thù với Trang Du, có lẽ không cần chờ ba năm, ngay lập tức sẽ có hộ hoa sứ giả của Trang Du tới giải quyết hắn.

Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi. Cần phải có thực lực! Nếu hắn đủ mạnh mẽ, vậy sẽ không cần phải cố kỵ này nọ nữa!

Mộ Thần lấy một quyển sách tên Bách Quyết Luyện Thể trong nhẫn không gian ra.

Tổ chất thân thể của “Mộ Thần” không tốt, Mộ Viễn Phong trăm phương nghìn kế vì “Mộ Thần” tìm quyển Bách Quyết Luyện Thể này, hy vọng có thể trợ giúp “Mộ Thần” rèn luyện thân thể. Tuy quyển Bách Quyết Luyện Thể này tu luyện rất có hiệu quả, nhưng cũng hết sức thống khổ. “Mộ Thần” tu luyện một hai lần liền không ngừng kêu khổ, sau đó liền bỏ quyển pháp quyết này xuống dưới đáy hòm.

Mộ Thần híp mắt, nguyên chủ đúng là không hiểu nỗi khổ tâm của Mộ Viễn Phong. Theo như hắn biết được, Mộ Viễn Phong vì quyển Bách Quyết Luyện Thể này mà đã lao lực tâm cơ, nếu không phải như thế thì nói không chừng Mộ Viễn Phong đã thăng cấp thành võ linh rồi.

Mộ Thần vuốt ve luyện thể quyết trong tay, đôi mắt có chút lạnh, quyển Bách Quyết Luyện Thể trên tay Mộ Thần bây giờ chỉ là thượng quyển, tuy rằng chỉ là thượng quyển, nhưng pháp quyết này cũng rất không đơn giản, hơn nữa lai lịch bất phàm.

Hai năm sau, sẽ có một thiếu niên kinh thái tuyệt diệu đi tìm kiếm quyển sách này, mà người này lần đầu gặp Trang Du, Trang Du và người nọ liền nhất kiến chung tình, hai người hoá tốc thông đồng nhau, người nọ chính là chính quy công của Trang Du – Lục Nghê. Trang Du sẽ ngẫu nhiên biết người trong lòng đang tìm kiếm Bách Quyết Luyện Thể, mà Trang Du lại cũng ngẫu nhiên biết được Mộ Thần có thứ này.

Không đành lòng người tài giỏi không được trọng dụng, căn cứ theo nguyên tắc tận dụng mọi thứ, Trang Du hướng Mộ Thần hỏi, ý muốn có quyển sách này.

Vì lấy lòng Trang Du, Mộ Thần sẽ thuận lý thành chương giao ra Bách Quyết Luyện Thể, thành toàn cho Trang Du.

Mộ Thần khép lại luyện thể quyết trên tay, trong mắt nổi lên sắc lạnh, chó má!

“Nhâm Tam!” Mộ Thần vén rèm lên gọi một tiếng.

Nhâm Tam quay đầu hỏi Mộ Thần: “Thiếu gia, có chuyện gì không ạ?”

“Không quay về nữa, chúng ta tới khu giao dịch yêu thú.” Mộ Thần nói. Tu luyện Bách Quyết Luyện Thể cần một lượng lớn máu của yêu thú,

Mộ Thần phải tới đó mua sắm.

Nhâm Tam gật đầu, “Vâng!”

... ..

“Thạch Đầu, chủ trù tìm người kia.” A Mộc hâm mộ nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch thuần thục phân loại tốt thịt trên tay, hình dạng lớn nhỏ của mỗi khối thịt cơ hồ đều cùng một dạng, có thể nói là nghệ thuật.

Diệp Thạch ngẩng đầu hỏi: “Chủ trù tìm ta? Tìm ta làm gì cơ?”

A Mộc lắc đầu, “Không biết! Người đi gặp thì biết.”

Trong thế giới này địa vị của linh đầu bếp phi thường cao, trong thịt yêu thú ẩn chứa năng lượng có chút cuồng bạo, ăn nhiều sẽ dễ tổn thương thân thể. Linh đầu bếp chẳng những có thể làm ra thức ăn có hương vị thơm ngon, còn có thể làm cho năng lượng trong thịt yêu thú trở nên ôn hòa hơn.

Càng là linh đầu bếp cấp cao, thì càng có thể xử lý thịt yêu thú cấp bậc càng cao.

“Thạch Đầu!” Ưông Luân quay đầu gọi Diệp Thạch một tiếng.

Diệp Thạch chà xát tay, có chút khẩn trương hỏi: “Chủ trù, ngài tìm ta sao?”

Ưông Luân cười nói: “Không cần phải khẩn trương như vậy, ta nghe nói người có thể phân biệt chất thịt yêu thú?”

Diệp Thạch hơi xấu hổ đáp lời: “Ta chỉ có thể thô sơ phân biệt một ít, hơn nữa còn thường xuyên tính sai.”

Uông Luân cười nói: “Không cần khiêm nhường như thế, theo ta thấy, ánh mắt của người đã rất tốt rồi.”

Diệp Thạch ngại ngùng cười, “Đa tạ tiền bối.”

“Ta muốn ra ngoài mua một ít yêu thú để làm đồ ăn, người đi cùng ta đi.” Uông Luân cười nói.

Diệp Thạch mở to mắt hỏi: “Ta có thể chứ?”

“Đương nhiên.” Uông Luân cười ôn hòa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

19. Chương 19: Khu Giao Dịch

Mộ Thần đầy hưng trí đi dạo trong khu giao dịch yêu thú.

“Heo hàng chính tông Hương Sơn mới tới đây! Nhìn xem, mấy con heo này đều rất khỏe mạnh, thịt này cam đoan ngon miệng!”

“Tam Hoa Kê, bán giá tiện nghi, bán giá tiện nghi đây! Còn mười con cuối cùng, một nguyên thạch một con đây!” d.u.n.g.v.u

“Tinh phẩm mỏ Hạc Quy đây! Lợi âm bổ dương! Hai nguyên thạch một cái đây! Mau tới đoạt, mau tới mua này!”

Yêu thú trong khu giao dịch nhiều nhất là cấp một, tương đương với nhân loại cấp bậc võ đồ.

Đương nhiên, chỉ cần người có tiền thì muốn mua yêu thú cấp hai cũng không phải việc khó, bình thường trên chân yêu thú cấp hai sẽ có một cái vòng, vòng kia làm cho yêu thú mất đi lực công kích.

... ..

“Nghe nói Mộ Thần thiếu gia cũng đang ở trong đây, vị đại thiếu gia này gần đây thay đổi không ít, thực lực cũng từ võ đồ bảy sao tăng lên võ đồ chín sao.” Uông Luân cười nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, “Chỉ là cvõ đồ chín sao mà thôi, thiếu gia nhà người khác ở tuổi này, phàm là có ý chí một chút thì đã sớm là võ

giả rồi.”

Diệp Thạch y nếu như có mệnh tốt giống như Mộ Thần, vậy y bây giờ tuyệt đối không chỉ là võ giả hai sao, ít nhất cũng là năm sao rồi ấy.

Uông Luân cười nhìn Diệp Thạch, “Thạch Đầu, người tựa hồ có chút thành kiến với Mộ Thần thiếu gia?”

Diệp Thạch xấu hổ cười, “Không có...”

“Thạch Đầu, tư chất của người không tồi, có từng suy nghĩ tới việc gia nhập một thế gia chưa?” Uông Luân hỏi.

Diệp Thạch mím môi, “Ta không thích bị câu thúc lắm...”

Diệp Thạch căn rằng, tình cảnh của y tại Diệp gia rất gian nan, Diệp Thạch cũng từng suy xét qua việc rời đi Diệp gia rồi gia nhập gia tộc khác. Nhưng mà, không quản y ở trong Diệp gia không được sủng ái như thế nào, trên người y đều đã có dấu hiệu của Diệp gia, gia tộc khác sẽ không dễ dàng tiếp nhận y, cho dù có tiếp nạp y thì cũng sẽ không chân chính tín nhiệm.

Huống chi, y không chỉ là người của Diệp gia, y còn là vị hôn thê của Mộ Thần!

Diệp Thạch ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Thần.

Thời điểm Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, Mộ Thần như có cảm giác mà quay đầu lại, vừa vận đối diện với tầm mắt Diệp Thạch.

Vừa nhìn thấy Diệp Thạch, Mộ Thần không tự chủ được mà lộ ra một nụ cười thật tươi với Diệp Thạch.

Diệp Thạch căn rằng, hung hăng trừng Mộ Thần.

Mộ Thần nhướn mày có chút không hiểu, tục ngữ nói ‘vươn tay không đánh kẻ mặt cười’, câu này trên địa cầu là đạo lý thông dụng, nhưng đến nơi này lại không được là sao?

“Thiếu gia, ngài đắc tội song nhi kia sao?” Nhâm Tam hỏi.

Mộ Thần nhướn mày hỏi: “Đó là song nhi?”

Nhâm Tam gật đầu, “Đúng ạ, tuy rằng diện mạo có hơi tuần lãng một chút, nhưng mà đúng thật là song nhi!”

Mộ Thần nhíu mày, “Vậy à? Thật sự không đoán ra.”

“... ..”

“Mộ Thần hử tới đây làm gì? Mua một con yêu thú, tặng cho người trong lòng sao?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Uông Luân thản nhiên nói: “Nghe nói là tới thu mua máu yêu thú.”

“Máu yêu thú? Để làm huyết đậu hũ à?” Diệp Thạch nói thầm.

Huyết đậu hũ là món ăn mà Diệp Thạch thập phần thích. Diệp Thạch từ nhỏ rất ít khi được ăn thịt yêu thú, may mắn là đầu bếp của Diệp gia có quan hệ không tồi với Diệp Thạch, làm rất nhiều huyết đậu hũ cho Diệp Thạch ăn.

Uông Luân lắc đầu, “Không giống như dùng để làm huyết đậu hũ, số lượng mua quá lớn.”

Diệp Thạch mím môi, “Vậy à...”

... ..

“Thiếu gia, mười cân máu heo, mười cân máu rắn, mười cân máu gà, mười cân máu dê, mười cân máu hổ mà ngài muốn, tổng cộng hai trăm nguyên thạch.” Nhâm Tam nói với Mộ Thần.

Mộ Thần híp mắt hỏi: “Mắc như vậy sao?”

Nhâm Tam gật đầu trả lời: “Vâng ạ, giá của máu hổ tương đối mắc.”

Mộ Thần gật đầu, “À...” Tu luyện đúng là đắt tiền! Tu luyện Bách Quyết Luyện Thể cần có máu yêu thú rèn luyện thân thể, mà máu hổ là phải có.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

20. Chương 20: Tạ T Nước Lạ Nh

Diệp Thạch nhìn Tam Hoa Kê trong lồng sắt, đôi mắt hơi lóe lên.

Diệp Thạch rất thích ăn gà, lúc mẫu phụ của Diệp Thạch còn sống, Diệp Thạch cơ hồ mỗi ngày đều có thể gặm một cái đùi gà tươi ngon nhiều mỡ, đoạn thời gian đó là đoạn thời gian mà Diệp Thạch hạnh phúc nhất, Diệp Thạch mỗi lần hồi tưởng về những ngày đó thì đều nhin không được mà cong khóe miệng.

“Em thích con Tam Hoa Kê này sao? Ta mua cho em ha?” Mộ Thần đứng bên cạnh Diệp Thạch, ân cần hỏi.

Diệp Thạch đang lâm vào hồi ức lại bị Mộ Thần làm thất kinh một chút, Mộ Thần mỉm cười nhìn Diệp Thạch, hỏi lại lần nữa: “Thích không? Ta tặng cho em.”

Nghe thấy lời nói của Mộ Thần, trên mặt Diệp Thạch hiện lên sự phẫn nộ.

“Thủ đoạn này của ngươi nên lưu lại để dỗ dành người trong lòng người đi, ta không có thích bộ dáng này của ngươi đâu!” Diệp Thạch hùng hổ nói với Mộ Thần.

Mộ Thần có chút vô tội nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch hung hăng trừng Mộ Thần, sau đó xoay người rời đi.

Mộ Thần có chút đau đầu, gãi gãi đầu, lúc còn trên địa cầu, đồng tính luyến ái không được đại đa số người tiếp thu, Mộ Thần chỉ có thể lén lút mơ mộng với mấy soái ca trên tạp chí. Đến dị giới, phát hiện thế giới này dân phong cởi mở, tình yêu của nam nam cũng rất bình thường, Mộ Thần nhất thời mừng rỡ như điên.

Đáng thương Mộ Thần kiếp trước chưa từng yêu đương, đời này lại học bộ dáng của nguyên chủ lôi kéo làm quen với người ta, lại bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh.

Mộ Thần nhìn Tam Hoa Kê trong lồng sắt, bóp bóp trán, nói chuyện yêu đương thật khó!

Uông Luân tò mò hỏi Diệp Thạch: “Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia nói với ngươi cái gì vậy?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, “Không có gì.”

Tên Mộ Thần hỗn đản này, một con Tam Hoa Kê mới chỉ có một nguyên thạch, Mộ Thần vì những người khác vung tiền như rác, đến phiên y lại chỉ muốn tốn một nguyên thạch? Một nguyên thạch đã muốn thu Diệp Thạch y? Nằm mơ nhá!

Nhâm Tam nhìn bóng dáng Diệp Thạch, hỏi: “Thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

Mộ Thần lắc đầu, “Song nhi kia không tồi, chỉ là có hơi hung dữ. Ta vừa rồi muốn tặng cho em ấy một con Tam Hoa Kê, nhưng em ấy lại cự tuyệt, rõ ràng lúc em ấy nhìn nó thì rất thích mà?”

Nhâm Tam bất đắc dĩ nhìn Mộ Thần, “Thiếu gia, nô tài chưa từng nghe nói qua người nào lại tặng lễ vật cho song nhi là một con gà cả.”

Mộ Thần: “...” Tại không có kinh nghiệm mà!

Nhâm Tam nhìn Mộ Thần, nghĩ thầm, từ khi nào mà khẩu vị của Mộ Thần lại biến đổi rồi?

... ..

“Thần đệ, đệ về rồi sao?” Mộ Hồng đi tới hỏi.

Mộ Thần gật đầu, “Ừm.”

“Thần đệ, gần đây Hồng ca có hơi thiếu tiền, đệ có thể cho ta mượn một chút không?” Mộ Hồng hỏi.

Mộ Thần thản nhiên nói: “Ca nói đùa sao? Đệ nào có tiền cho ca mượn.”

Mộ Hồng không cho là đúng, “Thần đệ, lời này của đệ quá không thành thật rồi! Đệ nếu không có nhiều tiền, vậy sao có thể tốn hai trăm nguyên thạch mua nhiều máu yêu thú như thế?!”

“Hồng ca, làm sao ca biết chút máu yêu thú của đệ tốn hai trăm nguyên thạch?” Mộ Thần ra vẻ khờ dại hỏi.

Mộ Hồng chợt dạ cười nói: “Ta đoán mà thôi.”

Mộ Thần sùng bái nhìn Mộ Hồng, “Ca đúng là liệu sự như thần.”

Sắc mặt Mộ Hồng có chút không nhịn được, “Thần đệ, đệ cho ta mượn một ít đi, ta gỡ vốn xong liền trả lại cho đệ.”

Mộ Thần lắc đầu nói với Mộ Hồng, “Hồng ca, mười lần đánh cuộc thì chín lần thua, ca vẫn nên kiềm chế chút đi.”

Mộ Hồng yêu thích đánh bạc, còn thường xuyên lôi kéo “Mộ Thần” đánh chung, “Mộ Thần” thua không ít nguyên thạch, dần dần không có hứng thú đối với việc đánh bạc nữa.

Sắc mặt Mộ Hồng đen xuống, “Thần đệ, đệ sao có thể nói như vậy, đệ đây không phải là đang nguyên rửa ta sao?”

“Thần nhi!” Mộ Viễn Phong đi tới gọi một tiếng. j.u.n.v.u.2.4.1.2

Mộ Hồng nhìn thấy Mộ Viễn Phong thì sắc mặt liền biến đổi, khách sáo vài câu liền ly khai.

Mộ Viễn Phong nhìn bóng dáng Mộ Hồng, trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, Mộ Viễn Hàng làm việc càng ngày càng ghê gớm, may mắn Thần nhi của hắn lạc đường biết quay đầu lại.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

21. Chương 21: Vị Hôn Thê

“Thiếu gia, hôm nay ngài gặp được Mộ Thần thiếu gia?” Trần Đạt không chờ được liền hỏi.

Diệp Thạch nhăn mũi nói: “Trần thúc, con không phải đã nói với ngài rồi sao? Đừng gọi con là thiếu gia, gọi con là Thạch Đầu! Ngài gặp qua vị thiếu gia nào mà lại là một người làm chưa? Đừng để người ta chê cười.”

Trần Đạt tức giận nói: “Ngài đừng dối dễ tài, ngài có phải đã gặp được Mộ Thần thiếu gia rồi đúng không?”

Diệp Thạch bất đắc dĩ gật đầu, “Vâng!”

“Mộ Thần thiếu gia nói thế nào?” Trần Đạt vội vàng hỏi.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Hắn nói hắn muốn tặng một con Tam Hoa Kê cho con.”

“Ngài có nhận không?” Trần Đạt hỏi.

“Không có! Không có công không nhận lộc, vì sao con phải thu con gà mà hắn tặng chứ. Hơn nữa, hắn chỉ tặng một con gà. Hắn chỉ tặng có một con thôi đó. Đúng là quá keo kiệt, con gà nhỏ như vậy, nếu con mà thả mình ăn, nhất định có thể ăn ba con luôn.” Diệp Thạch tức giận nói.

Trần Đạt: “...”

... ..

“Phụ thân, ngài tìm con có việc?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong gật đầu, nói: “Đúng là có việc, lúc trước ta đã nói với con về vị hôn thê của con, y đã tới Mặc Thành rồi.”

Mộ Thần nhú mày, tâm tình nhất thời có vài phần phức tạp.

“Y đến rồi?” Một vị hôn thê chưa từng gặp mặt, Mộ Thần ngẫm lại đã cảm thấy xấu hổ.

Mộ Viễn Phong gật đầu, “Không sai, hơn nữa, đã tới đây không ít ngày.”

“Nếu đến rồi, vậy y sao lại không đến Mộ gia?” Mộ Thần có chút không hiểu hỏi.

Mộ Viễn Phong cười khỏ, “Trên thực tế, y đã tới đây, nhưng mà lại để cho một tên hạ nhân không hiểu chuyện đuổi đi rồi.”

“Y hiện tại ở đâu?” Mộ Thần sừng sốt, cau mày hỏi. Bất kể như thế nào, đối phương tới cửa, hạ nhân nhà mình lại đuổi bọn họ đi, là Mộ gia bọn hắn đuổi lý.

Mộ Viễn Phong lắc lắc đầu, “Y hiện đang ở trong Nhạc Hà tửu lâu chật hẹp, một ngày một nguyên thạch.”

“Nhạc Hà tửu lâu?” Mộ Thần cảm thấy ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ là em ấy? Mộ Thần ở trong lòng lắc lắc đầu, không có khả năng! Người kia trong truyện chính là bị viết quá xấu, vị hôn thê của “Mộ Thần” là một song nhi xấu xí không chịu được, “Mộ Thần” lần đầu tiên thấy đối phương, thiếu chút nữa đã bị dọa ngất đi. Mà em ấy lại có diện mạo tuấn lãng như vậy.

Mộ Thần nhíu mày, “Y không phải là song nhi sao? Sao y lại đi chặt thịt?” Từ lâu một ngày mới chỉ được một nguyên thạch, đối phương đã tống quần đến mức này sao?

Mộ Thần đã sớm nghe nói vị hôn thê này của hắn ở trong gia tộc không được sủng ái, nhưng mà không được sủng tới mức phải tới từ lâu làm một hạ nhân chặt thịt, Mộ Thần lại không nghĩ tới.

Theo hiểu biết của Mộ Thần, song nhi thế giới này đều không thích xuất đầu lộ diện, một song nhi ở từ lâu giết heo giết dê, thật sự khó có thể tưởng tượng.

“Chuyện này thì ta cũng không biết.” Mộ Viễn Phong nói.

“Bất kể thế nào? Tìm thời gian, rồi con tiếp xúc một chút với người ta đi.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần gật đầu, “Vâng, phụ thân.”

“Ta thấy con mua không ít máu yêu thú? Là tính luyện thể sao?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Mộ Thần gật đầu đáp: “Vâng ạ.”

Mộ Viễn Phong vỗ vai Mộ Thần, cảm thán nói: “Con trưởng thành rồi.”

Mộ Viễn Phong mắt thấy luyện thể pháp quyết mà chính mình trăm phương nghìn kế tìm kiếm cho nhi tử lại bị nhi tử lại khinh thường, trong lòng tất nhiên là vô cùng mất mát, nhưng khi thấy nhi tử tu luyện luyện thể quyết này xác thực rất thống khổ, hắn đành phải mở một con mắt, nhắm một con mắt.

“Phụ thân, con đã lớn như vậy rồi, có thể học được trưởng thành.” Mộ Thần cười cười nói.

Mộ Viễn Phong nhin không được vổ vai Mộ Thần, liên tục tán thưởng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

22. Chương 22: CúT!

Mộ Thần trộn máu yêu thú thành một đồng, đổ vào trong thùng gỗ, rồi sau đó ngâm cả người vào trong.

Mộ Thần vừa mới bước vào thùng gỗ, một cơn đau đớn kịch liệt nhanh chóng quét đến, Mộ Thần cắn chặt răng, âm thầm nghĩ, mình kỳ thật không nên oán giận nguyên chủ không có ý tiến thủ, thật sự là quá đau! Đau đến mức hẳn chỉ muốn một chương chấm dứt chính mình.

Mộ Thần mạnh mẽ mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ muốn đập nổi dìm thuyền.

Mộ Thần cắn chặt răng, miễn cưỡng hồi lại thần chí, thực lực của vị hôn thê chính là võ giả hai sao. Mình muốn đi gặp y thì ít nhất cũng phải tăng thực lực lên tới cấp bậc võ giả mới được, vô luận như thế nào, không thể kém đối phương quá nhiều!

Mộ Thần nhắm mắt lại, dựa theo pháp quyết bắt đầu vận chuyển nguyên lực, năng lực lý giải của Mộ Thần phi thường mạnh, nguyên lực vận chuyển tối nghĩa khó hiểu của Bách Quyết Luyện Thể, đối với Mộ Thần mà nói không hề khó khăn.

Tinh hoa trong máu yêu thú từ từ dung nhập vào thân thể Mộ Thần, Mộ Thần có thể cảm giác được, khi máu yêu thú tiến vào thân thể, thân thể của hắn rõ ràng trở nên cường tráng hơn.

Tinh hoa của máu yêu thú trong thùng gỗ từ từ tiêu hao, đau đớn cũng dần dần giảm xuống.

Mộ Thần không ngừng vận chuyển nguyên lực, cả người từ từ chìm đắm trong tu luyện, thân thể Mộ Thần bộc phát ra một trận giòn vang, rất nhanh đã tu luyện xong tầng thứ nhất của Bách Quyết Luyện Thể.

Năm canh giờ* sau, tinh hoa của máu yêu thú bên trong thùng gỗ bị hấp thu hầu như không còn, Mộ Thần nhất thời có loại cảm giác thoát thai hoá cốt.

*1 canh giờ là 2 tiếng => 5 canh giờ là 10 tiếng

Mộ Thần từ trong thùng gỗ bước ra, có chút thở dài nhìn máu không còn một chút tinh hoa trong thùng gỗ, liếc mắt một cái, hai trăm nguyên thạch đó! Nguyên thạch nhiều như vậy, trong nháy mắt đã không còn.

Một cỗ cảm giác khác thường truyền tới ngực, trong lòng Mộ Thần mừng thầm một trận, này chắc là —— sắp thăng cấp! Bách Quyết Luyện Thể không hổ là pháp quyết mà chính quy nam chính cũng mơ ước, quả nhiên lợi hại.

Mộ Thần vung tay lên, năm trăm khối nguyên thạch hiện ra xung quanh Mộ Thần, Mộ Thần nhanh chóng hấp thu nguyên lực trong nguyên thạch.

Một cỗ nguyên lực nồng đậm nhanh chóng dũng mãnh tiến vào thân thể Mộ Thần.

Nguyên lực dũng mãnh tiến vào thân thể khiến hắn có cảm giác dị thường tuyệt vời, Mộ Thần cảm thấy mỗi một lỗ chân lông của mình đều thư giãn mở ra, cả người có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên (bay bổng sung sướng =))).

Mỗi nguyên thạch bị hấp thu nguyên lực, hóa thành bột phấn.

Mộ Thần phải hấp thu nguyên lực trong hơn ba trăm khối nguyên thạch mới tiến vào cấp bậc võ giả, nhìn nguyên thạch bị tiêu hao không còn, Mộ Thần nhin không được nhăn chặt mày, tu luyện đúng là đốt tiền! Từ võ đồ thăng cấp võ giả chỉ là bước đầu tiên, vậy mà đã phải tiêu hao nhiều nguyên thạch như vậy, khó trách tiến độ tu luyện của đám đệ tử nhà giàu đều nhanh hơn nhiều so với đám đệ tử gia tộc bần hàn.

“Kết thúc rồi?” Mộ Viễn Phong đẩy cửa ra, đi vào hỏi.

Mộ Thần trong lòng mãnh liệt nhảy dựng, Mộ Viễn Phong hẳn là đã sớm ở bên ngoài, xem ra là không yên lòng.

“Đúng vậy, phụ thân.” Mộ Thần nói.

Mộ Viễn Phong đánh giá Mộ Thần, có chút vui mừng nói: “Rất cực cũng tiến vào võ giả!”

Mộ Thần cười cười, võ đồ tiến vào võ giả cũng không khó, mà loại đệ tử trong gia tộc tài nguyên sung túc giống bọn họ, chỉ cần tư chất không quá kém, cố gắng tu luyện một hai năm liền có thể trở thành võ giả, có một vài thiếu niên có tư chất xuất sắc, thậm chí chưa vượt qua mười tuổi đã là võ giả. junvu.2412

Mộ Thần cười cười, “Vâng.”

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, nói: “Con nếu không có việc gì thì đi gặp mặt Diệp Thạch đi, nói như thế nào thì y cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của con, cứ luôn giết heo giết dê giúp người ta thì cũng không tốt.”

Mộ Thần gật đầu, “Con hiểu ạ.”

... ..

Mộ Thần đi vào Nhạc Hà tửu lâu, vừa lúc nhìn thấy đang Diệp Thạch bùng đồ ăn ra.

“Tiểu ca.” Mộ Thần mỉm cười giữ chặt Diệp Thạch lại.

Diệp Thạch nhú mày, lắc lắc tay, “Làm gì? Làm gì đấy? Buông ta ra!”

Mộ Thần xấu hổ cười, buông tay ra rồi hỏi: “Ngại ngần, ta muốn hỏi thăm, em có biết Diệp Thạch không?”

Diệp Thạch đen mặt, tức giận trừng mắt nhìn Mộ Thần một cái, giọng nói lạnh như băng: “Không biết!”

Mộ Thần nhú mày, “Không biết? Không thể nào, ta nghe nói y đang ở trong này mà!”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, tức giận hỏi: “Nghe nói? Người còn nghe nói gì nữa?”

Mộ Thần nhú mày, nói thầm: “Ta còn nghe nói, diện mạo của y không ra làm sao.” Chẳng lẽ dùng tên giả, Mộ Thần âm thầm nghĩ.

Diệp Thạch đen mặt, một cước đạp Mộ Thần.

“Em sao lại...” Đá ta? Nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Thạch, Mộ Thần nhin không được mà chột dạ trong lòng, lời oán giận cũng nói không nên lời.

Diệp Thạch nghiêng răng, đỏ mắt hung dữ quát Mộ Thần: “Cút!”

Mộ Thần: “...” j.u.n.v.u.2.4.1.2

“Thạch Đầu, người đang làm gì đấy? Đại sư phụ gọi người kìa.” A Mộc chạy đến nói.

Mộ Thần nhíu mày nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Em tên là Thạch Đầu? Ủa, em là võ giả hai sao?” Vị hôn thê chưa từng gặp mặt của hắn cũng là võ giả hai sao, lúc trước Mộ Thần nhìn không ra cấp bậc của Diệp Thạch, sau khi thăng cấp võ giả, ngược lại có thể đã nhìn ra. “Chẳng lẽ em...”

Diệp Thạch gắt gao trừng Mộ Thần, quát lớn: “Cút ngay!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

23. Chương 23: Thẻ Khách Quý

Diệp Thạch cầm giận đi vào sau bếp, Trần Đạt nhìn bộ dáng vừa phần nộ vừa ủy khuất của Diệp Thạch, có chút nghi hoặc hỏi: “Thạch Đầu, bị sao vậy?”

Diệp Thạch cắn chặt răng, nói: “Không sao đâu ạ.”

“Thạch Đầu, vừa rồi Mộ Thần thiếu gia nói cái gì với người vậy?” A Mộc trợn tròn mắt, đầy tò mò hỏi.

Diệp Thạch có chút không cao hứng nói: “Không có gì.”

“Thạch Đầu, Mộ Thần lại tới đây sao? Hắn sao lại tới? Có nói gì không?” Trần Đạt sửng sốt một chút, lập tức kích động hỏi.

“Hắn không nói gì.” Diệp Thạch cắn cắn môi nói.

“Thạch Đầu...” Trần Đạt có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch cắn chặt răng, có chút tức giận nói: “Hắn nói con xấu.”

Sắc mặt Trần Đạt hơi đổi, thở dài nói: “Được rồi, được rồi, vậy thôi, chúng ta không nghĩ tới hắn nữa.”

Mộ Thần thất hồn lạc phách về tới Mộ gia, Mộ Viễn Phong nhìn sắc mặt Mộ Thần buồn bã thất vọng, tràn đầy mờ mịt, nhăn mày hỏi: “Làm sao

vậy, Diệp Thạch không tốt? Con không thích y?”

“Không không, em ấy rất tốt, con cảm thấy rất thích hợp.” Mộ Thần vội vàng nói.

Mộ Viễn Phong có chút ngoài ý muốn, “Thật không? Hình như sắc mặt con lại không nói như vậy.”

Mộ Thần ấp úng nói: “Em ấy đúng là rất tốt, nhưng mà, hình như con đã làm sự tình xấu đi rồi....”

Nguyên chủ chết tiệt kia rốt cuộc có thâm mỹ quan như thế nào vậy! Tại sao khi nhìn thấy vị hôn thê xinh đẹp như vậy lại bị dọa bất tỉnh?!

Mộ Viễn Phong thấy vẻ mặt Mộ Thần đầy vẻ ngại ngùng thì tươi cười hỏi: “Thật sự thích người ta sao? Không nên miễn cưỡng. Lời đó không phải nói dối?”

Mộ Thần gật đầu, nghiêm túc nói: “Con thật sự rất thích em ấy. Nhưng mà, hình như em ấy có thành kiến rất lớn đối với con.”

Mộ Thần có chút đau đầu, hình như Diệp Thạch rất ghét bỏ bộ dáng của hắn thì phải.

Mộ Viễn Phong vỗ vai Mộ Thần, “Nếu thật sự thích thì cứ theo đuổi đi, thành kiến gì đó đều có thể cải biến mà.”

Mộ Thần tươi cười nói: “Cám ơn phụ thân, con sẽ cố gắng.”

... ..

“Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia tìm người.” A Mộc đi tới sau bếp nói.

“Kêu hắn cút đi.” Diệp Thạch tức giận nói.

A Mộc trừng mắt nhìn, cầu xin nói: “Thạch Đầu, nếu ta kêu Mộ Thần thiếu gia cắt, lão bản chắc chắn sẽ kêu ta cắt đó, người vẫn nên đi gặp hẳn đi, Mộ Thần thiếu gia là nhân vật mà lão bản cũng đặc tội không nổi đâu.”

Diệp Thạch nghiêng răng, có chút không cam lòng.

Trần Đạt nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, ta thấy Mộ Thần thiếu gia rất thành khẩn, con đi gặp người ta đi.”

Diệp Thạch ném dao mổ trên tay, nói: “Vậy được rồi.”

“Thạch Đầu, con rửa tay một chút đã!” Trần Đạt vội vàng nói.

Diệp Thạch không để ý tới Trần Đạt, mang theo một đôi tay đầy vết máu đi ra ngoài.

“Người tìm ta? Có chuyện gì không?” Diệp Thạch hùng hổ đi ra hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn vết máu trên tay Diệp Thạch, trong lòng nhất thời có vài phần cổ quái.

“Hội đấu giá Tế Nguyệt sắp bắt đầu, em có nguyện ý đi cùng ta không?” Mộ Thần hỏi.

“Ta đi làm gì? Một khối nguyên thạch ta cũng không có, ta ngay cả cửa bán đấu giá còn không thể vào được ấy.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần lấy ra thẻ khách quý đưa cho Diệp Thạch và nói: “Đây là thẻ khách quý của hội đấu giá, có thẻ khách quý này, trong bất luận thời điểm nào người cũng có thể ra vào hội đấu giá.”

“Đi vào làm gì? Đi vào ta cũng mua không nổi.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Em thích cái gì, ta mua cho em.” Mộ Thần ân cần nói.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Mộ Thần, “Người là người nào của ta mà ta thích đồ vật gì thì người mua cho ta?”

“Ta là vị hôn phu của em! Chúng ta có hôn ước.” Mộ Thần đương nhiên nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

24. Chương 24: Quan Hệ

Nhận thấy vài ánh mắt của thực khách chung quanh chuyển qua mặt mình, mặt Diệp Thạch nhất thời hồng hồng.

“Câm miệng!” Diệp Thạch quát to, trừng Mộ Thần.

Mộ Thần trưng ra khuôn mặt tươi cười nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, em đừng hung dữ với ta, ta tốt xấu gì cũng là...”

Diệp Thạch thấy tầm mắt cổ quái mọi người chung quanh liền gấp gấp quát nhẹ: “Câm miệng! Người đi mau! Nếu lại không đi, ta đánh người...”

Mộ Thần quan sát sắc mặt Diệp Thạch rồi nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần quá nóng vội, “Vậy em cầm tấm thẻ này đi, nhớ rõ là phải đi đó.”

Diệp Thạch vốn muốn cự tuyệt, nhưng Mộ Thần đưa thẻ xong liền bước đi, Diệp Thạch đành phải phần nộ thu lại thẻ khách quý.

Trần Đạt thấy Diệp Thạch sắc mặt hồng hồng đi tới, nhưng bộ dáng lại không giống như bị đả kích, nhin không được hỏi: “Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia nói với con cái gì vậy?”

“Hắn mời con đi chung tới hội đấu giá, đây là thẻ khách quý hắn cho con.” Ánh mắt Diệp Thạch hơi mơ màng, như lọt vào sương mù.

Trần Đạt nhìn tấm thẻ trong tay Diệp Thạch, không khỏi nhẹ kêu một tiếng.

“Trần thúc, sao vậy ạ?” Diệp Thạch hỏi.

“Tấm thẻ này có vẻ không đơn giản!” Trần Đạt nói.

“Đương nhiên, tấm thẻ này là thẻ khách quý được phát hành số lượng có hạn của hội đấu giá Tế Nguyệt, hẳn là trong tấm thẻ này đã có nguyên thạch.” Ưông Luân chột chột vài cái trên tấm thẻ, tấm thẻ thủy tinh liền hiện ra trị số một ngàn. “Trong tấm thẻ này có một ngàn, người có thể dùng thẻ này tùy ý mua vật phẩm không vượt qua một ngàn nguyên thạch trong hội đấu giá Tế Nguyệt.”

Diệp Thạch tròn mắt, hỏi: “Một ngàn nguyên thạch?!!!” Y một tháng không ăn uống không mua sắm, cũng chỉ có thể thu được ba mươi nguyên thạch mà thôi.

Ưông Luân gật đầu, “Đúng vậy.”

A Mộc tràn đầy hâm mộ nhìn Diệp Thạch, “Thạch Đầu, rốt cuộc người và Mộ Thần thiếu gia có quan hệ như thế nào vậy? Hẳn nói người là vị hôn thê của hắn, có thật không?”

Diệp Thạch cắn môi, mặt nóng lên, “Ta cũng không biết nữa.”

“Không biết? Sao người lại không biết được?” A Mộc gãi đầu hỏi.

Diệp Thạch nhỏ giọng nói thầm: “Ta đây không biết mà!”

... ..

“Ồ, Mộ Thần?” Lúc Trang Du đến, hắn vừa vặn thấy được bóng dáng Mộ Thần từ trong tửu lâu rời đi.

Trần Mạc Nhiên nhìn thần sắc Trang Du, tâm tình không khỏi trở nên cổ quái, “A Du, chúng ta đi vào ăn cơm đi.”

Trang Du gật đầu, “Được.”

Trang Du và Trần Mạc Nhiên đi vào tửu lâu, lập tức có một gã sai vặt đi tới chiêu đãi, “Hai vị muốn ăn món gì ạ?”

“Mộ Thần thiếu gia vừa mới tới à? Hẳn tới dùng cơm sao?” Trang Du không có vội vã gọi món ăn, mà đẩy tò mò hỏi ra một vấn đề không liên quan.

“Mộ Thần thiếu gia vừa rồi quả thật tới đây, nhưng mà Mộ thiếu gia không phải tới dùng cơm, mà là tới tìm người.” Gã sai vặt trả lời.

“Tìm người? Hẳn đến tìm người nào?” Trần Mạc Nhiên hỏi.

“Tìm Diệp Thạch sau bếp ạ.” Gã sai vặt trả lời.

“Vì sao? Hai người bọn họ có quan hệ gì sao?” Trang Du ngạc nhiên hỏi.

“Nghe ý tứ của Mộ Thần thiếu gia, có vẻ như Mộ thiếu và Diệp Thạch có hôn ước, không biết có phải thật hay không, nếu như là thật, tên Thạch Đầu kia liền có thể một bước lên trời rồi.” Khuôn mặt gã sai vặt có chút hâm mộ.

Sắc mặt Trang Du thay đổi, trầm nghĩ, chẳng lẽ thái độ Mộ Thần đối với mình đột nhiên biến hóa, là vì gia hỏa tên là Diệp Thạch sao?

Trần Mạc Nhiên nhìn sắc mặt Trang Du, cười hỏi gã sai vặt: “Người có thể thỉnh cái vị tên là Diệp Thạch này ra gặp mặt không, ta rất muốn biết vị Diệp Thạch này là thần thánh phương nào đó.”

“Cái này...” Sắc mặt gã sai vặt hơi đổi. d.u.n.g.v.u.2.4.1.2

Trần Mạc Nhiên cười hỏi: “Sao? Vị Diệp Thạch này rất quý giá nên ta không được gặp sao?”

Gã sai vật nhìn sắc mặt Trần Mạc Nhiên, biết mình đắc tội hẳn không nổi, lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười, “Ta lập tức đi mời ạ.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

25. Chương 25: Ủy Khuất

“Người nói Trần thiếu muốn gặp ta?” Diệp Thạch cau mày không kiên nhẫn.

“Đúng thế.” Gã sai vật gật đầu nói.

“Không gặp! Cho rằng ta là con khỉ hay sao mà ai tới đây cũng phải nhìn một cái, cứ muốn đùa giỡn thì đùa giỡn sao?” Diệp Thạch nhú mày tức giận nói.

“Thạch Đầu, Trần Mạc Nhiên chính là Trần gia thiếu gia đó! Chường quây của chúng ta cũng đặc tội không nổi đâu, người cố gắng đi gặp mặt một lần đi, đừng ném mặt mũi của người ta.” Gã sai vật nhìn sắc mặt Diệp Thạch khó coi, nhỏ giọng nói.

Diệp Thạch mím môi, y rốt cuộc chỉ là người yếu, lời nhẹ, gặp người nào cũng phải xem sắc mặt, ai cũng không cần cho y mặt mũi.

Trần Đạt nói với Diệp Thạch, “Thạch Đầu, con ra gặp một chút đi, đừng đặc tội người ta.”

Trần Đạt cũng rất ghen khuất, chỉ là bọn hắn vừa mới đến, lại không rõ thái độ của Mộ gia, không nên đặc tội bọn địa đầu xà ở Mạc Thành.

Diệp Thạch cắn môi, không cam lòng nói: “Được rồi.”

Trần Mạc Nhiên gọi một bàn đồ ăn, bày ra khuôn mặt tươi cười ngồi bên cạnh Trang Du.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng nịnh nọt của Trần Mạc Nhiên, không khỏi khinh thường trong lòng.

“Người tìm ta?” Diệp Thạch thản nhiên hỏi Trần Mạc Nhiên.

Trần Mạc Nhiên sững sốt một chút, lập tức từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thạch một phen, ngữ khí cổ quái hỏi: “Người chính là Diệp Thạch?”

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy.”

Sắc mặt Trần Mạc Nhiên trở nên cổ quái, hỏi: “Người có quan hệ gì với Mộ Thần?”

Cái dạng thái độ thăm vấn phạm nhân kia của Trần Mạc Nhiên làm cho Diệp Thạch có chút không kiên nhẫn, y nhíu mày, “Không có quan hệ gì.”

Trần Mạc Nhiên không cho là đúng, “Không phải đâu, ta nghe nói người có hôn ước với Mộ Thần, hẳn đến tìm người không chỉ một lần.”

“Việc của Mộ Thần thì có quan hệ với người à?” Diệp Thạch nhăn mày hỏi.

“Đương nhiên là có quan hệ rồi, ta và Mộ Thần là huynh đệ tốt đó, chuyện của hắn chính là chuyện của ta.” Trần Mạc Nhiên hiên ngang lắm liệt nói.

Diệp Thạch ở trong lòng cười nhạo một tiếng, y tuy rằng chỉ mới đến Mạc Thành không lâu, nhưng cũng biết Trần Mạc Nhiên và Mộ Thần cực

kỳ không hợp nhau. Hai người là huynh đệ tốt? Đây quả thực là chuyện cười.

Trần Mạc Nhiên đánh giá Diệp Thạch, vẻ mặt ghét bỏ, “Khó trách gần đây tâm tính Mộ Thần thay đổi lớn, ngay cả cửa cũng không ra, ra là bị vị hôn thê xấu như này đả kích! Nếu như ta có một vị hôn thê như vậy, tâm tính ta cũng sẽ biến lớn.”

Diệp Thạch nghe lời nói của Trần Mạc Nhiên, mặt nhất thời xanh trắng một trận.

“Trần thiếu còn có việc gì không? Không có việc gì thì ta đi xuống.” Diệp Thạch lạnh mặt nói.

Trần Mạc Nhiên cười lạnh, “Diện mạo không ra làm sao, tính tình ngược lại rất lớn!”

Diệp Thạch hận không thể dùng một bàn tay tát lên mặt Trần Mạc Nhiên, rốt cuộc nhịn xuống, nén giận đi ra, Trần Mạc Nhiên nhìn thấy Diệp Thạch rời đi, cũng không ra tay ngăn trở.

“Không ngờ vị hôn thê của Mộ Thần lại hung dữ như vậy.” Trần Mạc Nhiên đầy vui sướng khi người gặp họa nói.

“Mộ Thần hân... thật đáng thương.” Trang Du thở dài đầy đồng tình.

Diệp Thạch nghe thấy Trang Du đồng tình cảm thán, không biết làm sao, trong tim hoảng hốt một trận, đôi mắt nhịn không được mà chua xót, Diệp Thạch thật vất vả mới nhịn xuống không để cho nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

Trần Mạc Nhiên cười nói: “Ta nghe nói, Diệp Thạch đang chật thít trong tửu lâu, tên Mộ Thần kia cũng quá không phúc hậu rồi, tốt xấu gì thì đó cũng là vị hôn thê của hân, tuy rằng diện mạo hơi xấu một chút, nhưng

cũng không nên để cho một song nhi như y trong tủ lâu cả ngày giao tiếp với súc sinh chứ.”

Trang Du lắc lắc đầu, “Chỉ là vị hôn thê mà thôi, y có thể lập gia đình với Mộ Thần hay không thì còn khó nói lắm.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

26. Chương 26: Bất An

“Thạch Đầu, con sao vậy? Sắc mặt sao lại kém như vậy? Bị ai chửi sao?” Trần Đạt nhìn sắc mặt Diệp Thạch, có chút bất an hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Không có, con không sao.”

Tuy rằng Trang Du không mắng y, nhưng mà so với mắng thì càng làm cho y khó chịu. Mộ Thần rất đáng thương? Cười y, thì Mộ Thần liên rất đáng thương?

Y không nên si tâm vọng tưởng, trèo cao Mộ Thần.

Diệp Thạch cắn răng, y cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, tuy rằng ngoài miệng nói khinh thường, nhưng trong lòng vẫn ôm vài phần ảo tưởng đối với vị hôn phu của mình, nhất là sau khi tiếp xúc qua Mộ Thần mấy lần, Mộ Thần tựa hồ cũng không có biểu hiện chán ghét với y, trong lòng Diệp Thạch lại ảo tưởng nhiều thêm vài phần, nhưng mà, lời nói của Trang Du đã mạnh mẽ đánh mất ảo tưởng của Diệp Thạch bảy tám phần.

Trần Đạt khẽ thở dài nhìn sắc mặt Diệp Thạch, Diệp Thạch mặt ngoài thoát nhìn vân đạm phong khinh, mọi việc đều không lo lắng, trên thực tế y lại là một hài tử tự ti mặc cảm, nhìn bộ dáng Diệp Thạch bây giờ, liền biết là y lại bị ăn khố.

“Thạch Đầu, con đừng suy nghĩ miên man.” Trần Đạt nói.

Diệp Thạch căn môi, yếu xìu nói: "...Con biết rồi..."

... ..

"Về rồi?" Mộ Viễn Phong nhìn thấy Mộ Thần đi vào thì cười nói.

"Vâng, phụ thân." Mộ Thần gãi đầu nói.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Thần lạc đường biết quay lại, quan hệ với Mộ Viễn Phong hòa hoãn hơn rất nhiều, Mộ Viễn Phong cũng không nóng lòng bề quan, hưởng thụ tình cảm phụ tử ôn nhu khó có được.

Đại khái là do Mộ Thần có chí tiến thủ, làm cho khúc mắc mà Mộ Viễn Phong tích tụ bấy lâu lập tức tiêu tán, tu vi Mộ Viễn Phong nguyên bản đình trệ, không ngờ lại bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

"Đồ vật đã tặng rồi sao?" Mộ Viễn Phong hỏi.

Mộ Thần gật đầu trả lời: "Đã tặng rồi ạ."

"Nếu thật sự thích người ta, vậy nên sớm một chút đưa người ta về đi. Y là một song nhi, tuổi lại nhỏ, ở bên ngoài xuất đầu lộ diện thì không tốt lắm đâu." Mộ Viễn Phong vỗ tay sau lưng nói.

Mộ Thần gật đầu, có chút xấu hổ nói: "Con cũng tính như vậy, nhưng mà y... không nghe con."

Mộ Viễn Phong nhìn bộ dạng mao đầu tiểu tử có mối tình đầu của Mộ Thần, nhin không được nở nụ cười. "Không sao, từ từ sẽ được thôi, Diệp Thạch là một người mạnh mẽ mềm lòng, con cứ dụng tâm một chút, y tự nhiên sẽ nghe lời con thôi."

Mộ Thần gật gật đầu.

"Mộ Thần đã về rồi à?" Một thanh âm hòa khí bỗng dưng truyền tới.

Mộ Viễn Phong nhìn người tới, đôi mày hơi nhăn lại.

“Chào đại bá.” Mộ Thần cung kính chào, tuy rằng biết Mộ Viễn Hàng không có ý tốt với mình, nhưng mà công phu trên mặt vẫn phải làm đủ.

Mộ Viễn Hàng cười nhìn Mộ Thần, hỏi: “Thần nhi, gần đây con đúng là không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng! Đã là võ giả rồi.”

Mộ Viễn Phong vỗ bả vai Mộ Thần rồi nói: “Thực lực Thần nhi về điểm này làm sao có thể so sánh với Hồng nhi của đại ca chứ! Lúc hắn ở độ tuổi như Thần nhi bây giờ thì cũng đã là võ giả hai sao rồi.”

“Nhìn tiến độ của Thần nhi hiện giờ, không qua bao lâu thì người sau có thể vượt người trước rồi ấy.” Mộ Viễn Hàng khích lệ nói.

“Vậy liền mượn cát ngôn của đại ca.” Mộ Viễn Phong chấp tay nói.

Mộ Viễn Hàng nhìn Mộ Thần, tuy rằng trên mặt tràn đầy từ ái, nhưng trong lòng lại dậy sóng mãnh liệt.

“Nhị đệ, ta nghe nói vị hôn thê của Thần nhi đã đến Mặc Thành, sao lại không thấy y tới đây gặp mặt?” Mộ Viễn Hàng hỏi.

Mộ Viễn Phong nhíu mày, Diệp Thạch đã tới, nhưng lại bị nô tài nhà mình đuổi đi rồi, nô tài kia dù sao cũng là nô tài của Mộ gia, việc này là do Mộ gia không đúng.

“Có lẽ đối phương có suy tính gì đó, chuyện của đám tiêu bối thì cứ để tự bọn họ đi xử lý, chúng ta không cần nhúng tay.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Viễn Hàng gật đầu, “Nói cũng đúng, Thần nhi hiện tại cũng trưởng thành rồi.”

Có lẽ vài câu với Mộ Viễn Hàng, Mộ Thần và Mộ Viễn Phong liền ly khai.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần đi kể bên, tâm tình không khỏi sung sướng, Mộ Thần trước kia vô cùng thân cận với Mộ Viễn Hàng, nhưng đối với phụ thân thân sinh này lại rất bình thản, Mộ Viễn Phong tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng luôn không có tư vị tốt.

Thấy Mộ Thần chủ động có khoảng cách với Mộ Viễn Hàng, Mộ Viễn Phong không khỏi vui mừng. Hắn và Mộ Viễn Hàng tuy là huynh đệ, nhưng lòng người không có cách nào đo được, sự tình nội bộ bất hòa trong đại gia tộc có rất nhiều.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

27. Chương 27: Trước Hội Đấu Giá

“Đã nghe ngóng rõ ràng chưa? Diệp Thạch thích cái gì?” Mộ Thần không chờ đợi được, vừa đi vào phòng liền hỏi Nhâm Tam.

Nhâm Tam do dự một chút rồi trả lời: “Nô tài đã hỏi thăm rồi ạ, hình như Diệp Thạch không có thứ gì đặc biệt thích, chỉ có thích ăn.”

“Thích ăn?” Mộ Thần nhướn mày.

Nhâm Tam gật đầu trả lời: “Vâng ạ.”

Mộ Thần nâng cằm như có điều suy nghĩ, nói: “Y hiện tại đang làm công trong tửu lâu, hẳn là không thiếu ăn đi?”

Nhâm Tam liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái rồi nói: “Mộ thiếu, đồ ăn trong tửu lâu đều chỉ cung ứng cho khách nhân, Diệp thiếu làm công trong tửu lâu, nhưng một ngày cũng chưa chắc có thể ăn được một miếng thịt.”

Sắc mặt Mộ Thần hơi đổi, lập tức chuyển chuyển tròn mắt, “Vậ à! Vậ ta phải ngẫm lại.”

... ..

Mộ Viễn Hàng thần tình âm trầm đi vào phòng, Mộ Hồng thấy sắc mặt Mộ Viễn Hàng không tốt, trong lòng căng thẳng.

“Phụ thân sao vậy?” Mộ Hồng hỏi.

Mộ Viễn Hàng cắn răng, không cam lòng nói: “Tiểu tử Mộ Thần kia gần đây đã triệt để đổi tính, về sau chúng ta không thể coi thường hắn nữa!”

Trước kia Mộ Viễn Phong bất hòa với Mộ Thần, tiểu tử Mộ Thần kia rất là tín nhiệm ông, nhưng hiện tại, quan hệ của Mộ Thần và Mộ Viễn Phong ngược lại thân cận hơn rất nhiều, đối với ông lại rất phòng bị.

Sắc mặt Mộ Hồng âm trầm, Mộ Thần gần đây chuyển biến, làm cho hắn nhìn không được cảm thấy bất an, nhưng mà, đến tột cùng tên Mộ Thần ngu ngốc này là bị thứ gì kích thích, mới có thể lập tức biến thành như thế?

“Đã kêu con hỏi thăm chuyện kia, con đã nghe ngóng rõ ràng chưa?” Mộ Viễn Hàng hỏi Mộ Hồng.

Mộ Hồng lập tức gật đầu, “Con đã nghe ngóng rõ ràng, vị hôn thê của Mộ Thần tên là Diệp Thạch, mặc dù là con trai trưởng Diệp gia, nhưng địa vị trong Diệp gia lại rất thấp, sau khi Diệp Hách chết, Diệp Thạch không có chỗ dựa vào, y đã bị người Diệp gia đuổi ra.”

“Con đã gặp qua Diệp Thạch, diện mạo y xấu xí không chịu được, lúc trước con tưởng rằng nếu Mộ Thần nhìn thấy vị hôn thê khó coi như vậy, hẳn sẽ cãi lớn, không nghĩ tới, hắn vậy mà lại rất bình tĩnh, con thực sự có chút bội phục hắn.” Mộ Hồng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Viễn Hàng nhìn Mộ Hồng, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Diệp Thạch thực sự xấu như vậy?”

Mộ Hồng gật đầu trả lời: “Vâng.”

“Vậy thì có chút kỳ quái, nhìn bộ dáng Mộ Thần trái lại giống như là rất thích vị hôn thê này.” Mộ Viễn Hàng nhíu mày nói.

... ..

Trước sự mong đợi của mọi người, hội đấu giá Tế Nguyệt đúng hạn bắt đầu.

Mộ Thần sớm đã chờ trước cửa khu đấu giá Tế Nguyệt, Diệp Thạch luôn do dự mãi, vẫn là nhờ Trần Đạt khuyến khích dụ hoặc nên Diệp Thạch mới quyết định đi tới đó.

Người tới tham gia hội đấu giá nối liền không dứt, Mộ Thần chú ý tới, có rất nhiều người không phải ở Mặc Thành cũng tới tham gia hội đấu giá.

Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Hàng cùng một ông lão đi tới, Mộ Thần thấy ba người đi tới, lập tức cung kính kêu: “Chào ông nội, chào đại bá, chào phụ thân.”

Mộ Kha đánh giá Mộ Thần, vui mừng cười nói: “Không tồi, không tồi, ta bế quan nhiều ngày, cũng không biết hiện giờ Thần nhi đã thoát thai hoá cốt. Sau này tiền đồ vô lượng!”

Mộ Viễn Phong cười nói: “Phụ thân, nó chỉ là may mắn thắng cấp võ giả mà thôi, ngài đừng khen nó như vậy, một hồi coi chừng khen nó tới mức thói cũ nảy mầm nữa.”

“Tốt, rất tốt!” Mộ Kha vỗ vai Mộ Thần khen.

“Ông nội quá khen ạ.” Mộ Thần cúi đầu nói.

Chờ tới lúc đám người Mộ Kha cất bước, Mộ Thần không khỏi thở ra một hơi, không đợi Mộ Thần thư giãn, lại một đám người quen bước tới.

Trang Du được vài thiếu niên vây quanh đi tới, Trần Mặc Nhiên đứng ngay vị trí gần tay phải của Trang Du, như là đang bảo vệ địa vị chính cung của hắn.

Mộ Thần thấy một màn như vậy, không khỏi có chút buồn cười, Trần Mạc Nhiên hiện tại làm nhiều hơn nữa, chờ tới lúc chính quy nam chủ đánh tới thì cũng phải xuống đài thôi.

“Mộ Thần, người đứng trước cửa làm gì? Sao không đi vào?” Trang Du chớp chớp mắt, thiên chân vô tà hỏi.

Mộ Thần có lệ nói: “Ta đang chờ người, các người vào trước đi.”

Trang Du mang theo vài phần thương hại nhìn Mộ Thần, nhú nhú đôi mày xinh đẹp, muốn nói lại thôi.

Mộ Thần bị ánh mắt tràn đầy đồng tình kia của Trang Du nhìn tới mao cốt tung nhiên.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

28. Chương 28: Oan Gia Ngõ Hẹp

Trần Mạc Nhiên khoanh tay nhìn Mộ Thần, vui sướng khi người gặp họa nói: “Người chờ người? Người chờ ai cơ? Không phải là vị hôn thê xấu xí không chịu được của người đi?”

Mộ Thần nhăn mày, ngữ khí không tốt hỏi: “Người đã gặp Thạch Đầu?”

“Gặp qua thì làm sao? Còn luyến tiếc để người khác nhìn sao? Vị hôn thê kia của người ấy, diện mạo thì xấu nhưng tính tình ngược lại rất lớn!” Trần Mạc Nhiên lắc đầu đầy khinh thường.

Mộ Thần đen mặt, “Trần Mạc Nhiên, người đừng nói bậy nói bạ, Thạch Đầu rất đẹp.”

Trần Mạc Nhiên không dám tin nhìn Mộ Thần, “Mộ Thần, người đúng là biết nói đùa, người nọ có thể gọi là đẹp sao? Người điên rồi!”

Trang Du mở tròn mắt thủy thủy nhuận nhuận nhìn Mộ Thần, nhẹ hít một hơi, giọng nói đầy thương hại: “Mộ Thần, Diệp Thạch không thích hợp với người.”

Trong lòng Mộ Thần bực mình một trận, hận không thể chửi ầm lên với Trang Du, cuối cùng vẫn chỉ cắn răng nhẫn nhịn xuống, “Các người mau vào đi!”

Trang Du nhìn Mộ Thần, “Mộ Thần, người yên tâm đi, cuối cùng cũng sẽ xuất hiện người thích hợp với người.”

Mộ Thần nghiêng răng nói: “Biết.”

Mộ Thần có chút không kiên nhẫn có lệ với đám người Trang Du, đột nhiên đôi mắt phát hiện một đạo thân ảnh quen thuộc trong đám người.

Mộ Thần bỏ lại đám người Trang Du, bước nhanh tới nắm lấy tay Diệp Thạch đang muốn rời khỏi.

“Thạch Đầu, em muốn đi đâu! Hội đấu giá rất nhanh sẽ bắt đầu.” Mộ Thần nói, gắt gao nắm chặt tay Diệp Thạch.

Diệp Thạch thật vất vả mới lấy hết dũng khí đi tới tham gia hội đấu giá, nào biết, vừa tới trước cửa đấu giá hội, y lại phát hiện Mộ Thần đang đứng chung một chỗ với Trang Du, lúc này đang muốn lui về.

“Người buông ra!” Diệp Thạch lắc lắc tay Mộ Thần, nói.

Mộ Thần gắt gao nắm tay Diệp Thạch, “Không buông, buông ra em sẽ bỏ chạy.”

“Người không cần đón tiếp Trang Du sao?” Diệp Thạch buông mắt hỏi.

Mộ Thần lắc đầu, “Bên cạnh hắn có nhiều người như vậy, không cần ta đâu.”

Trang Du nhìn phương hướng Mộ Thần ly khai, hàng lông mày hơi nhăn lại.

Trần Mạc Nhiên nhìn từng hành động của Mộ Thần, không dám tin tưởng lớn mắt, “Từ lúc nào mà phẩm vị của Mộ Thần lại biến thành như vậy rồi? Thật sự khó tưởng tượng.”

Diệp Thạch nhăn mày, “Người buông ra đi, có nhiều người đang nhìn chúng ta kìa.”

Mộ Thần ngượng ngùng cười, “Vậy em đừng chạy! Em chạy, ta tất nhiên phải bắt em lại rồi.”

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt vô lại của Mộ Thần, không biết làm thế nào mà thở dài.

“Được rồi, người buông tay đi, ta không chạy là được.” Diệp Thạch bất đắc dĩ đồng ý.

Mộ Thần lại lắc đầu, “Ta nắm tay em đi, hiện tại nhiều người, một hồi em lạc đường thì sẽ rất phiền toái.”

Diệp Thạch đỏ mặt nói: “Ai sẽ bị lạc đường chứ! Người mới bị lạc đường đó!”

Mộ Thần vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Cảm giác về phương hướng của ta không tốt, dễ dàng lạc đường, cho nên, em phải dẫn ta đi.”

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Mộ Thần, cuối cùng cũng không buông tay Mộ Thần ra.

Mộ Thần lôi kéo Diệp Thạch đi vào cửa khu đấu giá.

Mộ Thần có chút phiền muộn phát hiện, đám người Trang Du vẫn đứng ở trước cửa chưa đi.

“Các người sao không đi vào đi? Hội đấu giá sắp bắt đầu rồi đấy.” Mộ Thần miễn cưỡng hỏi đám người trước mặt.

Trang Du nhú mày nhìn Diệp Thạch, ánh mắt Trang Du rất thản nhiên, nhưng Diệp Thạch lại có một loại cảm giác vô cùng xấu hổ.

Mộ Thần nhận thấy Diệp Thạch đang bất an, không khỏi nắm chặt bàn tay của Diệp Thạch.

“Bọn ta đi trước đây.” Mộ Thần kéo Diệp Thạch nói.

Tay Diệp Thạch bị Mộ Thần nắm đi, tâm tình y có chút lạ.

Trần Mạc Nhiên nhìn bóng dáng Mộ Thần, kinh ngạc nói: “Mộ Thần là đang nghiêm túc hả? Phẩm vị của tên đó từ khi nào lại biến thành như vậy rồi?”

Mộ Thần kéo Diệp Thạch tới một căn phòng rồi ngồi xuống.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần vẫn nắm tay mình, y muốn nói cái gì, giật giật môi, cuối cùng lại nuốt xuống lời nói trong miệng.

Phòng ở khu đấu giá Tế Nguyệt phân ba bảy loại, ghế lô Mộ Thần đang ngồi là loại thấp kém nhất, nhưng ngay cả như vậy, điều kiện ghế lô của Mộ Thần đang ngồi cũng tốt hơn nhiều so với ghế phổ thông phía dưới.

Người ngồi ở trong phòng có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng người khác lại nhìn không được những gì ở trong phòng.

Mộ Thần có chút ngoài ý muốn phát hiện, Trang Du cư nhiên lại ngồi ở chỗ phổ thông phía dưới khu đấu giá.

“A Du, ta có phòng trên lầu, người tới phòng ta đi, hoàn cảnh phòng kia cũng tương đối tốt.”

“A Du, tới phòng ta đi, phòng ta vị trí rất tốt.”

“A Du, tới phòng ta đi, phòng ta có tầm nhìn rất trống trải.”

... ..

Mộ Thần không biết, Trang Du sở dĩ ngồi ở chỗ phổ thông, là bởi vì có quá nhiều lựa chọn, hắn không biết nên lựa chọn cái nào

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

29. Chương 29: Bánh Ngọt

“Nhìn đủ chưa? Xinh đẹp lắm sao?” Diệp Thạch chống cằm, dùng ngữ khí bình thản hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần rút đầu về, đưa mắt nhìn Diệp Thạch, cười làm lành, “Không có gì được cả, ta chỉ tùy tiện nhìn thôi.”

Diệp Thạch từ cửa sổ nhìn xuống, liếc Mộ Thần một cái, nói: “Trang Du đang ngồi ở dưới đó, nếu như người đau lòng thì có thể gọi hắn lên.”

Mộ Thần cười nói: “Ta không có đau lòng.”

Diệp Thạch khẽ hừ một tiếng, “Khẩu thị tâm phi!”

Đêm qua Diệp Thạch đã trăn trở rất nhiều, lăn qua lộn lại suy nghĩ, cuối cùng xác định, việc Mộ Thần tặng thẻ khách quý cho mình là không có ý tốt, chỉ là còn chưa xác định Mộ Thần rốt cuộc có mục đích gì, Diệp Thạch quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Đúng rồi, ta có thứ này tặng cho em.”

“Cái gì vậy?” Diệp Thạch hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần lấy một cái bánh ngọt từ trong nhẫn không gian ra đưa cho Diệp Thạch: “Cho em.”

Khi bánh ngọt được lấy ra, một mùi hương ngọt ngào liền tràn ngập cả phòng, Diệp Thạch tò mò mở to mắt nhìn cái bánh ngọt có tạo hình tinh xảo này, trong mắt tỏa ra loại ánh sáng khác thường.

“Đây là điểm tâm mà ta ngẫu nhiên biết được trong sách cổ, ta gọi nó bánh ngọt, đây là thứ ta tự làm đấy.” Mộ Thần ân cần nói với Diệp Thạch.

Đôi mắt Diệp Thạch thẳng tắp nhìn Mộ Thần, trong đôi mắt lộ ra một cổ khát vọng và một loại ánh mắt nói không rõ.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Thạch cũng không nói lời nào, chỉ giương đôi mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Mộ Thần đột nhiên ý thức được cái gì, nhú mày hỏi: “Em không phải là sợ ta kê đơn đấy chứ?”

Diệp Thạch gật đầu, như trước không nói lời nào. Lúc Diệp Thạch còn ở trong Diệp gia, vài vị di nương mỗi người đều trăm phương ngàn kế muốn hãm hại y, Diệp Thạch từ nhỏ chính là lớn lên từ trong việc người lừa ta gạt.

Khi còn bé Diệp Thạch ngẫu nhiên ăn nhầm một chén canh đã bị hạ dược, kết quả thiếu chút nữa không sống nổi, qua lần đó, Diệp Thạch liền trở nên càng ngày càng cẩn thận, nếu không làm như thế, Diệp Thạch cũng không sống tới hiện tại được.

Mộ Thần run rẩy khóe miệng, thầm nghĩ, mình cũng không đến nỗi không đáng tin chứ?

“Ta ăn cho em xem.” Mộ Thần dùng thìa múc một miếng bánh ngọt, đưa vào miệng.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần đã ăn một miếng, liền một phen đoạt lấy thìa, từng ngậm từng ngậm ăn, “Ăn ngon, ăn ngon! Đúng là không tồi...”

Mộ Thần: “...”

Hai má Diệp Thạch phình to, thoát nhìn như là một con hamster, Mộ Thần nhướn mày nhìn Diệp Thạch ăn.

Bởi vì không tin Mộ Thần thật sự sẽ thích mình, Diệp Thạch đơn giản ‘lành làm gạo vỡ làm muối’, không có một chút ý tứ cố kỵ hình tượng.

Mộ Thần nâng cằm, hứng thú quan sát Diệp Thạch, vươn tay xoa xoa đầu Diệp Thạch, ôn nhu nói: “Chậm một chút, coi chừng nghẹn.”

Tiếp đó, Diệp Thạch liền bị nghẹn, Mộ Thần vỗ vỗ lưng Diệp Thạch, hỏi han: “Không sao chứ?”

Diệp Thạch cúi đầu thầm nghĩ, nếu Mộ Thần lộ ra ánh mắt khinh thường khinh miệt với y, y liền hung hăng trừng lại. Nhưng, bộ dạng này của Mộ Thần lại làm cho Diệp Thạch không biết nên làm thế nào.

Mộ Thần thấy mặt Diệp Thạch ửng đỏ thì cảm thấy rất thú vị.

Diệp Thạch nhìn biểu tình cười như không cười của Mộ Thần, hung dữ trừng Mộ Thần một cái.

Mộ Thần tính tình tốt, cười cười, vẻ mặt bao dung. Diệp Thạch thấy bộ dáng Mộ Thần như vậy, cảm thấy trừng tiếp cũng không tốt lắm.

Biết Diệp Thạch có khẩu vị tốt, Mộ Thần đã cố ý làm bánh ngọt thành 12 tấc, nhưng thấy bộ dáng Diệp Thạch như lộ vẻ còn chưa ăn đủ.

“Ăn ngon không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu, “Ăn ngon lắm.”

“Em thích ăn thì lần sau ta lại làm cho em nữa.” Mộ Thần mỉm cười nói.

“Thật sự là do người làm?” Diệp Thạch có chút không tin.

Mộ Thần gật đầu, “Đương nhiên, ta đi theo linh đầu bếp nhà ta học xử lý nguyên liệu nấu ăn, ông ấy khen ta học rất nhanh, có thiên phú về linh đầu bếp.”

“Thật á?” Diệp Thạch có chút không tin nói.

“Đương nhiên rồi.” Mộ Thần gật đầu.

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, hỏi: “Nhưng mà sao người lại đối tốt với ta như vậy?”

Mộ Thần lộ ra một nụ cười sáng lạn với Diệp Thạch, “Bởi vì ta thích em.”

Diệp Thạch run run, vẫn là không dám tin tưởng lời nói của Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

30. Chương 30: Cạnh Tranh

Ghế phổ thông dưới lầu rất nhanh ngồi đầy, Mộ Thần nhìn thấy cửa lớn phòng đấu giá bị đóng lại, ý thức được từ giờ khắc này đã bắt đầu, hội đấu giá chỉ được phép vào không cho phép ra.

“Đây là sắp bắt đầu rồi sao?” Diệp Thạch nâng cằm tràn đầy tò mò, ánh mắt đảo quanh hỏi thăm.

Rốt cuộc thì y vẫn chỉ là tâm tính thiếu niên, lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp to lớn như vậy, Diệp Thạch nhin không được mà kích động.

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Đúng vậy.”

“Cảm tạ mọi người đã đến hội đấu giá, bây giờ ta tuyên bố, hội đấu giá chính thức bắt đầu! Bây giờ chúng ta sẽ mang kiện thương phẩm thứ nhất lên đấu giá, phù cấp ba, Ngự Phong Phù!”

“Phù này từ một vị phù sư cấp ba làm ra, có thể đề cao tốc độ của tu luyện giả dưới võ linh hai mươi lần.”

“Tốc độ gấp hai mươi lần có ý nghĩa như thế nào, ta nghĩ không cần ta nhiều lời nhĩ. Được rồi, Ngự Phong Phù cấp ba, giá khởi điểm mười ngàn nguyên thạch.” Đấu giá sư trên đài đầy nhịp điệu nói.

Tốc độ gấp hai mươi lần có ý nghĩa như thế nào? Nó có ý nghĩa là sau khi gặp phải cường địch, người sẽ có lợi khí chạy thoát thân, như sau khi

giết người phóng hỏa thì có thể chuồn mất, ý nghĩa: có thứ này, không chừng liền có thêm một cái mạng!

Mộ Thần híp mắt, phù sư cấp ba tìm trong Mặc Thành cũng không có một người, trình độ trân quý của tấm phù này có thể nghĩ.

Diệp Thạch há to miệng, không dám tin mà nói: “Mười ngàn nguyên thạch? Giá khởi điểm của kiện thương phẩm thứ nhất đã là mười ngàn nguyên thạch?”

Mộ Thần cười nói: “Đây là vật bán đấu giá thứ nhất, tương đối trân quý, cho nên có chút mắc.”

Diệp Thạch bĩu môi, không cho là đúng tròng mắt nhìn Mộ Thần một cái, “Đây là có chút mắc sao? Đây là rất mắc rất mắc đó.”

Mộ Thần gật gật đầu, “Đúng, rất mắc rất mắc.”

Mộ Viễn Phong đúng là chịu tiêu tiền cho Mộ Thần, nhất là sau khi Mộ Thần xuyên qua đây, Mộ Viễn Phong cảm thấy nhi tử lạc đường biết quay lại, cũng không loạn tiêu tiền, hẵn càng hào phóng với Mộ Thần, sợ việc không có tài nguyên kéo chân sau nhi tử, may là như thế, mà toàn bộ tài sản trên người Mộ Thần cũng chỉ có năm nghìn nguyên thạch.

“Mười một ngàn.”

“Mười hai ngàn.”

“Mười lăm ngàn.”

“Hai mươi ngàn.”

...

“Năm mươi ba ngàn.”

... ..

Giây phút trầm mặc ngăn ngui qua đi, một trận thanh âm gọi giá liên tiếp vang lên, rất nhanh giá cả của Ngự Phong Phù đã bị đưa lên hơn năm mươi ngàn, âm thanh gọi giá đều là từ trong ghế lô bên ngoài truyền ra, hơn phân nửa người ngồi trong ghế lô bên ngoài là các nhân vật có danh dự uy tín của các đại gia tộc trong Mặc Thành.

Mộ Thần phát hiện ba người Mộ Kha, Mộ Viễn Phong và Mộ Viễn Hàng ngồi trong ghế lô số 3, cũng có người gọi giá.

Diệp Thạch mở to mắt, khó chịu lắm nhảm nói: “Một đám người nhát gan, chỉ biết mua phù chạy trốn, thật vô dụng, không có chí khí.”

Mộ Thần xoa xoa mũi, phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Đám người này đúng là không có tiền đồ.”

Diệp Thạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Mộ Thần, hỏi: “Người mua nổi không?”

Mộ Thần vội vàng lắc đầu, “Mua không nổi.” Cho dù là giá khởi điểm, hẳn cũng chỉ mua nổi nửa tấm.

“Người ngay cả mua cũng không nổi, còn dám nói người ta không có tiền đồ.” Diệp Thạch liếc nhìn Mộ Thần rồi nói.

Mộ Thần: “...” Ta đây không phải là vì phối hợp với em sao?

Diệp Thạch thở dài, đầy chán nản gục xuống bàn, “Ta lại càng mua không nổi, ta ngay cả thịt cũng ăn không được.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nhân cơ hội mở miệng nói: “Người tới Mộ gia ở đi, một hai chén thịt thì ta cung ứng được.”

Diệp Thạch cười lạnh nhìn Mộ Thần, “Sao? Người chê ta ở bên ngoài dọa người?”

Mộ Thần cười khan, nói: “Làm sao có thể? Ta chỉ là sợ em quá cực khổ, ta đây là đau lòng em.”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng, trừng Mộ Thần, nói: “Ta không tới nhà người, ta muốn ở tửu lâu giết heo.”

Mộ Thần đảo mắt, ngẫm nghĩ một khắc, dụ dỗ nói: “Em mỗi ngày ở tửu lâu giết heo, người ta cũng không cho em một khối thịt heo ăn, em tới ở nhà của ta, ta sẽ kêu phòng bếp mỗi ngày làm cho em một cái giò heo, thế nào?”

Diệp Thạch nuốt một ngụm nước bọt, bình phục tâm tình một chút, sau đó hung hăng trừng Mộ Thần một cái, tức giận nói: “Người cho rằng ta là người như thế nào, dễ thu mua như vậy? Một cái heo giò liền lừa được ta?”

Mộ Thần đảo mắt, dựng lên hai ngón tay, nói: “Bằng không, hai cái giò heo.”

Hồ hấp của Diệp Thạch trở nên ồ ồ, ánh mắt không kiềm được dao động, trái tim đập bịch bịch, Diệp Thạch liếm liếm môi, cắn răng nói: “Người đừng nghĩ tới việc hấp dẫn ta, ta sẽ không bị người hấp dẫn, người cái tên hỗn đản này!”

Mộ Thần mắt không chớp nhìn Diệp Thạch, cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Lại thêm một con gà quay?”

Diệp Thạch hung hăng đá Mộ Thần một cước, Mộ Thần ôm chân nhảy dựng lên, “Em làm gì vậy?”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Mộ Thần, Mộ Thần ngay dưới ánh mắt của Diệp Thạch, ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Diệp Thạch phần uất mà vò quần áo, tên Mộ Thần này thật quá đáng, cứ như vậy hấp dẫn y, y sắp không nhìn được mà bị hấp dẫn rồi! Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, quay đầu.

Hội đấu giá tiến hành đầu vào đây, cuối cùng Ngự Phong Phù được người mua với cái giá sáu mươi bảy ngàn.

... ..

Sau khi Ngự Phong Phù đã được đấu giá xong, kiện thương phẩm đấu giá thứ hai liền bình thường hơn rất nhiều, là một cây bút vẽ phù tinh xảo, lông bút được làm từ lông của Huyết Vĩ Lộc, cán bút lấy Gỗ Tơ Vàng làm ra, cũng coi như trân quý, bị người ta lấy giá một ngàn năm trăm nguyên thạch mua đi.

Kế tiếp, các loại vũ khí, đan dược, phù chú và các thứ được nhà đấu giá lấy ra nhắc lên một vòng lại một vòng cao trào.

Trên đài bán đấu giá xuất hiện một thanh chủy thủ, dài khoảng một thước, khi chủy thủ được lấy ra, ánh mắt Diệp Thạch liền sáng lên.

“Thanh chủy thủ này tên là Long Tuyền, được làm ra từ bàn tay của một vị luyện khí đại sư, chém sắt như chém bùn, kiến huyết phong hầu, giá khởi điểm là ba trăm nguyên thạch.” Người bán đấu giá giới thiệu đơn giản rồi nói giá khởi điểm.

“Năm trăm.” Đấu giá sư vừa dứt lời, Mộ Thần lập tức ra giá.

Trang Du ngồi ở dưới đài, nhíu mày hỏi: “Mới vừa rồi hình như là thanh âm của Mộ Thần.”

Trần Mạc Nhiên gật đầu, “Không sai, là hắn.”

Trang Du híp mắt, kỳ quái hỏi: “Không phải là hần sử dụng kiếm sao? Sao hần lại cảm thấy hứng thú với chủ thủ?”

“Cái này ta không biết.” Trần Mạc Nhiên lắc đầu nói.

Giá cả rất nhanh đã bị đẩy lên tám trăm, cuối cùng thanh chủ thủ kia bị Mộ Thần lấy giá một ngàn hai trăm nguyên thạch mua xuống.

“Mộ Thần thật là giàu.” Trần Mạc Nhiên chua chua nói. Lúc trước hần hỏi Mộ Thần mượn nguyên thạch, Mộ Thần không cho mượn, hiện tại lại xài nhiều nguyên thạch như vậy chỉ để mua một thanh chủ thủ.

Nhân viên của nhà đấu giá mang chủ thủ tới phòng tiến hành việc giao dịch nguyên thạch cùng Mộ Thần.

Diệp Thạch ngồi ở một bên, cực lực ngụy trang rằng y không thèm để ý, nhưng đôi mắt vẫn không tự giác dừng lại trên thanh chủ thủ, trong mắt tràn đầy khát vọng.

“Tặng cho em.” Mộ Thần đưa thanh chủ thủ cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch hơi bất ngờ nhìn Mộ Thần, hỏi: “Tặng cho ta? Vì sao?”

“Không phải là em rất thích nó sao? Em thích nên ta mới đưa cho em.” Mộ Thần đương nhiên nói.

“Người tốt cuộc đang đánh chủ ý gì?” Diệp Thạch hoài nghi nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười cười, nghiêng đầu trêu tức: “Em không thấy ta như vậy rất oai sao?”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Mộ Thần một cái, đoạt lấy chủ thủ trong tay Mộ Thần, nói: “Người tự nói là tặng cho ta, ta sẽ không trả tiền lại cho người đâu đấy.”

Mộ Thần gật đầu, “Yên tâm đi, ta đã nói là ta tặng cho em, vậy đó chính là của em.”

Diệp Thạch nghe vậy, cảm thấy mỹ mãn thu thanh chủ thủ lại.

“Vật bán đấu giá kế tiếp chính là Băng Liên Thủy, bình Băng Liên Thủy này được hóa thành sau khi đóa Băng Liên trân quý nhất héo tàn trong hơn một ngàn đóa sen quý, có lợi rất lớn đối với tu luyện giả tu luyện công pháp thủy hệ, giá khởi điểm là hai ngàn nguyên thạch.” Thanh âm đấu giá sư rõ ràng truyền vào ghế lô.

Sắc mặt Mộ Thần hơi đổi, Diệp Thạch thấy sắc mặt Mộ Thần biến đổi, trong lòng không khỏi có chút khác thường.

Địa phương truyền tin tức nhanh nhất, trừ bỏ thanh lâu thì chính là tửu lâu, Diệp Thạch làm việc trong tửu lâu nên đã sớm biết, Trang Du vẫn luôn muốn có Băng Liên Thủy, mà vài đệ tử nhà giàu bên cạnh hắn, đang vì hắn bày mưu tính kế.

“Ba ngàn.” Thanh âm đấu giá sư vừa dứt, một giọng nói thanh lệ liền vang lên.

Người kêu giá chính là tiểu thư Thủy gia – Thủy Linh Lung, Thủy Linh Lung tu luyện Băng Tâm quyết, nếu như có được Băng Liên Thủy thì sẽ giúp được không ít.

“Ba ngàn năm.” Thanh âm Trần Mạc Nhiên vang lên.

“Bốn ngàn.” Thủy Linh Lung nhăn mi, rất nhanh liền kêu tiếp.

“Bốn ngàn năm.” Thanh âm Trần Mạc Nhiên lần thứ hai vang lên, chỉ là khí thế đã có chút không đủ.

“Năm ngàn!” Thủy Linh Lung bị tình thế bắt buộc.

“Năm ngàn một trăm.” Trần Mạc Nhiên cắn răng kêu lên.

Thanh âm kêu giá đình trệ một hồi, lần nữa vang lên, “Năm ngàn hai.” Thủy Linh Lung kêu.

Mộ Thần híp mắt, nghe thanh âm của Thủy Linh Lung, hẳn là cũng sắp tới cực hạn rồi, dựa theo nguyên văn, người tranh đoạt Băng Liên Thủy cùng Thủy Linh Lung chính là Mộ Thần, Thủy Linh Lung cũng sẽ bởi vì sự kiện này mà ghi hận nguyên chủ.

Mộ Thần nghiêng đầu, hẳn đã quyết định sẽ không tham gia vào trận tranh đoạt Băng Liên Thủy này, không biết nếu bớt đi hẳn tranh đoạt, Trang Du có thể có được Băng Liên Thủy hay không nhỉ?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

31. Chương 31: Tranh Đoạt Bằng Liên Thủy

Diệp Thạch thấy Mộ Thần nhú mày, có chút không được tự nhiên nói: “Không phải là người muốn giúp Trang Du một phen sao? Nếu người muốn giúp hắn thì bây giờ còn kịp đó.”

Mộ Thần vội vàng lắc đầu, “Không có.” Nói giỡn sao, cho dù hắn có nhiều tiền, hắn cũng không có thể tốn trên người Trang Du nha! Huống chi tiền của hắn cũng không nhiều lắm.

Diệp Thạch nghe được câu trả lời từ Mộ Thần, tâm tình bỗng trở nên khoan khoái hơn rất nhiều.

“Năm ngàn ba!” Mặt Trần Mạc Nhiên đỏ lên, kêu to.

“Năm ngàn năm!” Ánh mắt Thủy Linh Lung đầy hung ác nhìn về hướng Trần Mạc Nhiên, giọng kêu.

“Năm ngàn sáu!” Trần Mạc Nhiên cũng không muốn yếu thế, gân cổ kêu lên.

“Năm ngàn bảy...”

Trang Du cắn môi, kéo tay Trần Mạc Nhiên, ôn hòa nói: “Mạc Nhiên, được rồi, không phải là người còn muốn chừa chút nguyên thạch mua đan dược sao, vật này giá rất cao...”

“Đã đến lúc này rồi, hiện tại từ bỏ rất đáng tiếc.” Trần Mạc Nhiên kiên quyết lắc đầu nói.

Trang Du cắn môi, đầy cảm động nói: “Mạc Nhiên, người đối với ta thật tốt.”

Trần Mạc Nhiên nhìn ánh mắt tràn đầy tín nhiệm kia của Trang Du, như là bị chuốc thuốc mê, ma xui quỷ khiến hô: “Sáu ngàn!”

“Tiện nhân!” Thủy Linh Lung đen mặt, nhìn phương hướng Trang Du đang ngồi mà mắng.

“Muội muội, sáu ngàn nguyên thạch là đã vượt qua giá trị thật của Băng Liên Thủy rồi.” Thủy Thiên Thành nhú mày khuyên nhủ.

“Muội biết, nhưng bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau muốn gặp được thứ này thì rất khó khăn. Tiểu kỹ nữ, chỉ biết phóng đảng khắp nơi, già mồm cãi láo, Trần Mạc Nhiên thật ngu ngốc!” Thủy Linh Lung cắn răng, xì mặt nói.

“Mạc Nhiên, sáu ngàn nguyên thạch nhiều như vậy, không có việc gì chứ?” Trang Du hỏi.

“Không sao, sáu ngàn nguyên thạch mà thôi.” Trần Mạc Nhiên thản nhiên cười cười, an ủi Trang Du.

Trần Mạc Nhiên run rẩy một trận trong lòng, tuy rằng những người khác cũng có xuất lực, nhưng Trần Mạc Nhiên lại là người xuất đầu, nhiều nguyên thạch như vậy đối với Trần Mạc Nhiên mà nói, cũng là một khoản rất lớn.

Thủy Thiên Thành khẽ thở dài nhìn Thủy Linh Lung, nói: “Muội muội, nhiều nhất là bảy ngàn nguyên thạch, cao hơn nữa thì thôi!”

Thủy Linh Lung cắn răng gật đầu, “Muội hiểu.”

“Bảy ngàn!” Thủy Linh Lung hung dữ báo ra cái giá này.

“...Bảy ngàn một trăm.” Thanh âm Trần Mạc Nhiên run rẩy.

Mộ Thần nghe thấy thanh âm của Trần Mạc Nhiên thì cảm thấy rất buồn cười, không ngờ vì mỹ nhân mà Trần Mạc Nhiên lại liều mạng tới vậy.

“Mười ngàn.” Một giọng nói không chút để ý bỗng dừng truyền ra.

Mộ Thần nhìn qua người vừa gọi giá, sắc mặt biến đổi lớn.

Tóc xanh mắt xanh, một trong những chính quy tiểu công của Trang Du – Lam Nhược Phong! Làm sao có thể xuất hiện nhanh như vậy? Không!

Trang Du quay đầu, đẩy tò mò nhìn thoáng qua Lam Nhược Phong, Lam Nhược Phong ngẩng đầu, ôn hòa cười với Trang Du.

Ánh mắt của hai người định mệnh làm người yêu, xuyên qua ngàn núi vạn sông, rốt cục hội tụ cùng một chỗ, liếc mắt một cái vạn năm.

Mộ Thần nhìn Lam Nhược Phong và Trang Du hiểu ý mỉm cười, trong lòng không khỏi buồn cười, một khi Lam Nhược Phong xuất hiện, đám người Trần Mạc Nhiên bên người Trang Du đều phải thay nhau làm nền rồi.

“Cái tên kia là ai vậy? Giàu ghê.” Diệp Thạch tròn mắt, vừa khiếp sợ vừa tò mò nhìn Lam Nhược Phong.

Mộ Thần lắc đầu, “Không biết, chắc là người từ bên ngoài tới đây.”

“Hắn cũng thật giàu có!” Diệp Thạch nhìn Lam Nhược Phong, đôi mắt sáng lên.

Mộ Thần nhìn vẻ mặt sùng bái kia của Diệp Thạch, nhin không được mà nói: “Chỉ là một tên đệ tử nhà giàu không biết nhân gian khó khăn mà thôi.”

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Mộ Thần, bĩu môi khinh thường nói: “Nói giống như là người biết nhân gian khó khăn lắm vậy.”

Mộ Thần: “...”

Trần Mạc Nhiên cau mày, ánh mắt không tốt nhìn thoáng qua Lam Nhược Phong.

“Mạc Nhiên, không cần phải tiếp tục đâu, mười ngàn nguyên thạch đã rất cao.” Trang Du thản nhiên cười nói.

Trần Mạc Nhiên âm thầm thở ra một hơi, ngoài miệng lại nói: “Thật xin lỗi, A Du, ta đã đáp ứng người sẽ mua được Băng Liên Thủy cho người.”

“Không sao cả, ai cũng không nghĩ ra sự tình sẽ biến thành như vậy.” Trang Du có chút đau thương nói.

Thủy Thiên Thành có chút lo lắng nhìn Thủy Linh Lung, khuyên nhủ: “Muội muội, muội đừng xúc động.”

Thủy Linh Lung hít sâu vài hơi, nhắm mắt lại rồi nói: “Muội bỏ qua.”

Thủy Thiên Thành vỗ lưng Thủy Linh Lung an ủi: “Muội muội, muội đừng khổ sở, ta sẽ tới mấy thành lân cận chung quanh hỏi một chút, nói không chừng bọn họ cũng có Băng Liên Thủy.”

Thủy Linh Lung ưỡn oải gật đầu, thần sắc có chút suy sụp: “Hy vọng như thế.”

“Ca, ca có thấy được ánh mắt người kia nhìn Trang Du không? Lại là một hồn đàn bị sắc đẹp mê hoặc, Trang Du đúng là cái đồ đê tiện, kỹ nữ.” Thủy Linh Lung khinh thường mắng.

Thủy Thiên Thành bất đắc dĩ trấn an Thủy Linh Lung, khuyên: “Được rồi, được rồi, muội muội, đừng mắng nữa.”

Thủy Linh Lung chú ý tới tầm mắt chung quanh đang dừng lại trên người mình, không cam lòng cắn chặt răng, thu liễm thần sắc.

Thủy Linh Lung nhìn Lam Nhược Phong, trong mắt hiện lên vài phần khác thường, “Đúng là một thiếu niên anh tài, nhưng vì sao lại cứ dây dưa không rõ với Trang Du?”

Thủy Thiên Thành quan sát Lam Nhược Phong, nói, “Muội muội, nhìn khí độ của người này, hẳn hơn phân nửa là lai lịch bất phàm, không dễ đắc tội.”

Thủy Linh Lung gật đầu, âm thầm đem phần hận đối với Lam Nhược Phong ghi tạc trên người Trần Mạc Nhiên, bất tri bất giác, đối tượng mà Thủy Linh Lung ghi hận, từ Mộ Thần biến thành Trần Mạc Nhiên.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

32. Chương 32: Hội Đấu Giá Chấm Dứt

Trong ghế lô, Mộ Viễn Phong chậm rãi uống ngụm trà, khí định thần nhàn nói: “Người trước đó cạnh tranh Băng Liên Thủy cùng tiểu nha đầu Thủy gia hình như là Trần gia Trần Mạc Nhiên?”

“Chính là hần.” Mộ Viễn Hàng cười cười trả lời.

“Kiếp phù du nhiều hận thù ít vui vẻ, chỉ vì muốn người mình yêu nhẹ mím cười, Trần Mạc Nhiên ngược lại là người phong nhã.” Mộ Viễn Phong hơi chút trêu tức nói.

“Đúng vậy.” Mộ Viễn Hàng phụ họa nói.

“Phong nhã? Vì một song nhi mà tiêu tiền như rác, không biết trời cao đất rộng, quả thực là chuyện cười, còn gọi phong nhã cái gì.” Mộ Kha âm trầm nói.

Mộ Viễn Phong cúi đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trình độ hồ nháo trước kia của nhi tử nhà mình, so với Trần Mạc Nhiên chỉ có hơn chứ không kém, vừa rồi Mộ Viễn Phong vẫn luôn lo lắng Mộ Thần sẽ nhảy ra cạnh tranh, hên là Mộ Thần không có làm như vậy.

Mộ Viễn Hàng nhíu mày nhìn Mộ Viễn Phong, trước kia Mộ Thần không biết kiêng nể gì, hiện tại xem tình huống này, hần đúng là thật sự đổi tính rồi.

“...”

Trong ghế lô của gia chủ Trần gia.

Trần Hàn Sinh lạnh lùng nói: “Triều Hòa, con quản giáo nhi tử con như thế nào vậy? Để cho nhi tử con vì một song nhi mà náo loạn với tiểu công chúa Thủy gia? Thật sự là chuyện cười.”

Trần Triều Hòa nhìn thấy ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của vài huynh đệ, mặt đỏ lên, trả lời: “Là do con dạy bảo không tốt, sau này con nhất định sẽ quản giáo nó nghiêm hơn.”

Trần Hàn Sinh gật đầu, lạnh lùng nói: “Nó đã không còn nhỏ rồi, Mộ gia Mộ Thần cũng đã biết tiến tới, không còn hồ nháo, nó lại vẫn còn tính tình này.”

“Tâm tính Mạc Nhiên vẫn còn là tiểu hài tử, Mộ Thần có thể cải biến, nó cũng có thể cải biến ạ.” Trần Triều Hòa nói.

Trần Hàn Sinh lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Triều Hòa, “Hy vọng là như thế.”

... ..

“Vật phẩm tiếp theo chính là đan lô cấp hai – Tử Vân Lô, giá khởi điểm là năm trăm nguyên thạch.” Một cái đan lô màu tím được đặt ở trên đài, bên ngoài đan lô vẽ từng hình đám mây, trông dị thường đẹp đẽ quý giá.

Đấu giá sư vừa dứt lời, đã có người tăng giá lên một ngàn.

Sắc mặt Mộ Thần lập tức buộc chặt, trực tiếp hô: “Hai ngàn.”

Giá hai ngàn nguyên thạch không có dọa được mọi người, giá cả không ngừng tăng lên tới ba ngàn.

Mộ Kha nhíu mày, “Hình như Thần nhi đang kêu giá, nó sao lại muốn mua lò luyện đan?”

Mộ Viễn Phong cười trả lời: “Nó gần đây tựa hồ cảm thấy hứng thú đối với luyện đan, đã ồn ào muốn có một cái lò luyện đan.”

Mộ Kha có chút ngoài ý muốn hỏi: “Hả? Nó cảm thấy hứng thú đối với luyện đan?”

Mộ Viễn Phong gật đầu, “Vâng ạ!”

“Luyện đan cũng không dễ dàng. Có biết bao nhiêu người táng gia bại sản cũng không luyện ra kết quả gì.” Mộ Viễn Hàng nói.

“Thần nhi là nhi tử của Viễn Phong, có Viễn Phong chính tay giáo dục, tất nhiên sẽ càng dễ dàng trở thành luyện đan sư hơn thường nhân, đến lúc đó, một nhà chúng ta có hai vị luyện đan sư, đó là ước mơ của nhà người khác đấy.” Mộ Kha vuốt râu mép, đầy chờ mong nói.

Mộ Viễn Hàng phụ họa nói: “Phụ thân nói đúng.”

“Hiện tại nói chuyện này còn quá sớm, có lẽ Thần nhi chỉ là nhất thời hưng phấn mà thôi.” Mộ Viễn Phong nói.

Luyện đan yêu cầu có sự kiên nhẫn tuyệt đối, Mộ Viễn Phong kỳ thật không quá tự tin rằng Mộ Thần có thể kiên trì được, nhưng Mộ Thần cảm thấy hứng thú đối với luyện đan vẫn tốt hơn so với việc hẳn cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân.

“Ba ngàn bốn!”

Cạnh tranh đến bước này, thanh âm kêu giá cũng từ từ chậm lại, “Ba ngàn năm!” Mộ Thần gân cổ lên kêu.

Diệp Thạch thấy mặt mũi Mộ Thần đỏ bừng, lấy thẻ ra đưa cho Mộ Thần, “Trong này còn có một ngàn đó.”

Mộ Thần giãy dựa một hồi, sau đó giao lại thẻ cho Diệp Thạch, “Đó là cho em xài, không được.”

“Ba ngàn sáu!” v/u/d/u/n/g

“Ba ngàn tám!” Hô lên cái giá này xong, tâm Mộ Thần lập tức treo lên cổ họng.

May mắn chính là, sau khi Mộ Thần hô lên cái giá ba ngàn tám này thì không còn người tranh đoạt cùng hấn nữa.

Mộ Thần thở một hơi thật dài, “Nguy hiểm thật.” Giá cả mà tăng lên thêm một chút thì hấn cũng chỉ có thể buông tha hoặc là mượn Diệp Thạch.

Diệp Thạch mở to mắt nhìn Mộ Thần, nói: “Người chảy mồ hôi nhiều quá.”

Mộ Thần nhướn mày, trêu tức nói: “Thật không? Em lau cho ta đi.”

Diệp Thạch do dự một chút, vươn tay áo ra lau mồ hôi trên đầu Mộ Thần. Thật ra Mộ Thần chỉ là muốn đùa giỡn Diệp Thạch, hành động này của Diệp Thạch ngược lại làm cho Mộ Thần bối rối.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Mộ Thần, nhìn không được nhếch khóe miệng, âm thầm nghĩ, tên Mộ Thần này kỳ thật cũng không giống như lời đồn...ừm, không có chán ghét như vậy.

... ..

Thủy Linh Lung nhìn hàng ghế lô trên lầu, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, hỏi: “Vừa rồi người ra giá là Mộ Thần sao?”

Thủy Thiên Thành gật đầu, “Chắc là hắc.”

Thủy Linh Lung híp mắt, “Trước kia tên đó vẫn luôn vây quanh Trang Du, nhưng mà gần đây hình như lại không nhìn thấy hắc bên cạnh Trang Du.”

Thủy Thiên Thành nhún vai nói: “Nghe nói tên đó gần đây đổi tính đổi nết, có chí tiến thủ, Trang Du đã bị hắc vứt ra khỏi đầu.”

Thủy Linh Lung cười nhạt một tiếng, “Đổi tính đổi nết? Có chí tiến thủ? Chó không bỏ được thói ăn cứt, vậy mà hắc lại còn có chí tiến thủ?”

“Cũng không thể nói như vậy, đoạn thời gian trước ta ở trên đường nhìn thấy hắc, phát hiện hắc đã là võ giả.” Thủy Thiên Thành nói.

Thủy Linh Lung có chút ngoài ý muốn, “Võ giả?”

Thủy Thiên Thành gật đầu, “Đúng vậy!”

“Không biết có phải là do Mộ Viễn Phong dùng đan dược tăng thực lực Mộ Thần lên không.” Thủy Linh Lung không cho là đúng nói.

Thủy Thiên Thành lắc lắc đầu, “Sẽ không, Mộ Viễn Phong là luyện đan sư, hắc không phải là không biết nguy cơ khi lạm dụng đan dược.”

Thủy Linh Lung nghiêng đầu, “Nói như vậy, Mộ Thần là thật có chí tiến thủ?”

Thủy Thiên Thành gật đầu, “Tựa hồ là như vậy.”

“Thật là làm cho người ta bất ngờ.” Thủy Linh Lung nhin không được nói.

... ..

“Hình như người vừa rồi mua đan lô là Mộ Thần.” Trang Du nói.

Trần Mạc Nhiên gật đầu, “Chính là hắc!”

“Hắc cảm thấy hứng thú với luyện đan sao?” Trang Du nói thầm.

Trần Mạc Nhiên miễn cưỡng cười, “Người còn không biết hắc sao? Hắc làm chuyện gì cũng đều là hứng thú nhất thời.”

Trang Du nói: “Trước kia thì đúng vậy, nhưng bây giờ không quá giống lúc trước...”

Trần Mạc Nhiên nghe được lời nói của Trang Du, trong lòng nhiều thêm vài phần ghi hận với Mộ Thần.

... ..

Mộ Thần ôm lò luyện đan cẩn thận quan sát, chỉ là một cái đan lô như vậy liền lấy hết toàn bộ tài sản của hắc!

Khó trách người ta nói, luyện đan là một chức nghiệp đốt tiền. Như hắc này, còn chưa bắt đầu luyện đan, trong túi đã sạch sẽ.

“Người muốn học luyện đan sao?” Diệp Thạch nâng cằm hỏi.

Mộ Thần gật đầu, “Ừm!”

“Đúng là một công việc có được nhiều tiền, nhưng mà về sau có thể có được tiền hay không thì chưa biết.” Diệp Thạch nhin không được nói.

Mộ Thần nghiêng đầu hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

Diệp Thạch nhún vai, “Tất cả mọi người đều nói luyện đan là công việc của kẻ có tiền, nhưng lại thập cùng nhất phú, ý là mười một người có

tiền luyện đan, mười người đều thành quỷ nghèo, chỉ có một người càng ngày càng giàu có.”

Mộ Thần cười cười, đầy tự tin nói: “Ta sẽ trở thành người giàu có ...”

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Mười người nghèo kia trước khi luyện đan cũng nghĩ như vậy.”

Mộ Thần: “...” j,u,n,v,u,2,4,1,2

Hội đấu giá từ từ liền tới lúc kết thúc, rất nhanh liền mang một kiện bảo vật trong ba kiện bảo vật lên sân khấu, đó là một viên đan dược cấp ba – Phục Linh Đan, có thể trong nháy mắt bổ sung bảy thành nguyên khí cho tu luyện giả dưới võ linh, cũng là loại đan dược vô cùng trân quý, nên đan dược được định giá trên trời: một trăm ngàn nguyên thạch.

Bán đấu giá Phục Linh Đan xong, vật đấu giá tiếp theo chính là một khối yêu hạch cấp ba của Thanh Minh Xà, bị người ta lấy giá một trăm năm mươi ngàn nguyên thạch mua xuống.

Vật phẩm bán đấu giá cuối cùng chính là một bộ đấu kỹ Huyền cấp loại hạ đẳng, có người lấy ba trăm ngàn nguyên thạch ra mua tới tay.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, bị một đám giá trên trời làm cho kinh hãi.

“Đi thôi.” Thấy hội đấu giá đã chấm dứt, Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch thật vất vả mới từ trong khiếp sợ mà phục hồi lại tinh thần, thấy Mộ Thần nắm tay mình cũng không giựt ra, đi theo Mộ Thần ra ngoài.

Mộ Kha từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch nắm tay nhau bước ra khỏi nhà đấu giá.

“Người bên người Thần nhi là ai vậy? Thần nhi mua thanh chủy thủ kia là vì y sao?” Mộ Kha nhú mày, sắc mặt có chút tối tăm.

Mộ Viễn Phong cười nhắc nhở: “Phụ thân, ngài đã quên rồi à, ngài đã từng định ra một hôn sự cho Thần nhi khi còn nhỏ đó, đó là tiểu tử Diệp gia kia.”

Mộ Kha sừng sốt một chút, hỏi: “Đó là song nhi Diệp gia? Diện mạo đúng thật là có chút giống Diệp Hách. Y tới khi nào? Sao không tới gặp?”

Mộ Viễn Phong cười nói: “Tiểu tử kia hẳn là có suy tính của bản thân.”

“Nhìn bộ dáng của Mộ Thần, tựa hồ nó rất thích đứa bé kia!” Sắc mặt Mộ Kha có chút phức tạp.

Mộ Viễn Phong gật đầu đáp: “Vâng ạ. Thần nhi rất vừa lòng.”

“Thần nhi thích thì tốt.” Mộ Kha thở ra một hơi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

33. Chương 33: Động Tâm

Mộ Thần dắt tay Diệp Thạch ra khỏi nhà đấu giá, “Mộ Thần!” Bỗng một tiếng kêu quen thuộc vang lên bên tai Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn thấy Trang Du thì nhin không được mà cau mày. Lại là hăn? Tên Trang Du này sao lại âm hồn bất tán như vậy chứ!

Diệp Thạch nhìn thấy Trang Du, nhin không được muốn giật tay mình ra khỏi tay Mộ Thần, Mộ Thần gắt gao nắm chặt tay Diệp Thạch lại, không để cho Diệp Thạch tránh thoát, Diệp Thạch đỏ mặt, cuối cùng cũng không kiên trì thêm.

Trang Du nhìn bàn tay hai người đang nắm, vẻ mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

“Mộ Thần, vị này là ai vậy?” Trang Du cười hỏi.

“Vị hôn thê của ta.” Mộ Thần thản nhiên trả lời.

Diệp Thạch nghiêng đầu nhìn Mộ Thần, trong lòng có một cổ tư vị nói không nên lời.

Trang Du nhìn thanh chủy thủ trên tay Diệp Thạch, nhận ra là thanh mà vừa rồi Mộ Thần mua.

“Chủy thủ không tồi!” Trang Du cười nói với Diệp Thạch.

Khi đối mặt với Trang Du, Diệp Thạch luôn có loại cảm giác xấu hổ, bây giờ bị Trang Du nhìn chăm chăm, Diệp Thạch cười gượng, tay hơi rụt lại.

“Trang thiếu còn có việc gì sao? Không có việc gì thì chúng ta đi trước.” Mộ Thần được một tắc lại muốn tiến một tắc nắm cả thắt lưng của Diệp Thạch, nói với Trang Du.

Diệp Thạch bị Mộ Thần ôm thắt lưng, nhất thời có chút khẩn trương, không được tự nhiên ở trong lòng Mộ Thần giật giật, sau cùng cũng không thoát ly ôm ấp của Mộ Thần.

Trang Du miễn cưỡng cười, “Được.”

Mộ Thần lịch sự cười chào Trang Du, dắt Diệp Thạch rời khỏi.

Trần Mạc Nhiên nhìn theo bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch, khó tin nói: “Ánh mắt Mộ Thần rốt cuộc bị làm sao vậy trời, người như vậy mà cũng có thể lọt vào trong mắt?”

“Nhìn bộ dáng Mộ Thần, có vẻ là nghiêm túc.” Tôn Vũ nói.

“Ta vẫn cảm thấy là hắn chỉ đang chơi đùa mà thôi.” Trần Mạc Nhiên khoanh tay bĩu môi nói.

“Chơi đùa? Mục đích là gì?” Tôn Vũ không hiểu mà nói.

“Hôn sự của Mộ Thần và Diệp Thạch là do Mộ Kha lão gia tử định ra, lão gia tử và ông nội của Diệp Thạch là anh em kết nghĩa, Diệp Thạch là tôn tử của Diệp Hách, Mộ Kha yêu ai yêu cả đường đi lối về, hắn là cũng rất coi trọng Diệp Thạch, ta cảm thấy Mộ Thần làm nhiều như vậy có khả năng là vì đang lấy lòng vị lão gia tử kia.” Trần Mạc Nhiên đặc chí nói ra suy đoán của mình.

Tôn Vũ cau mày lắc đầu: “Không thể nào! Khi nào mà đầu óc của tên Mộ Thần này phức tạp được như thế, hơn nữa, hăn như vậy hy sinh quá lớn.”

Trần Mạc Nhiên không cho là đúng: “Muốn có được thứ gì thì tất nhiên phải trả giá một chút, không phải sao?”

“Mộ Thần hăn làm chi mà phải... tính toán như vậy, vì lấy lòng lão gia tử Mộ gia mà đi lấy một song nhi... như thế, quá ủy khuất.” Trang Du đầy cảm khái nói.

Trần Mạc Nhiên lắc đầu nói: “A Du, đây là lựa chọn của Mộ Thần.”

... .. v-u-d-u-n-g-2-4-1-2

“Em thật sự không muốn theo ta về nhà?” Mộ Thần cau mày hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu trả lời: “Không!”

“Vậy được rồi.” Mộ Thần khẽ thở dài.

Diệp Thạch thấy vẻ mặt Mộ Thần suy sụp thì lòng mềm nhũn, đang muốn đáp ứng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Mộ Thần có chút tiếc nuối nhìn Diệp Thạch: “Có lẽ sắp tới ta sẽ bế quan luyện đan một đoạn thời gian, không thể đi gặp em rồi.”

Diệp Thạch hừ một tiếng: “Ai muốn gặp người chứ!”

Mộ Thần không để ý, nhìn Diệp Thạch rồi dặn dò: “Em phải thật bảo trọng, ăn nhiều một chút.”

Diệp Thạch nắm thanh chủ thủ, bĩu môi nói: “Ta vẫn luôn ăn rất nhiều, không cần người nhiều chuyện.”

Mộ Thần nở nụ cười: “VẬY... Ta đi đây.”

“Đi đi, đi đi!” Diệp Thạch không kiên nhẫn nói, Mộ Thần cẩn thận bước mỗi bước ly khai, thấy thân ảnh Mộ Thần dần dần biến mất, trong mắt Diệp Thạch nhất thời có vài phần quyến luyến.

“Thạch Đầu trở lại rồi?” Trần Đạt đi ra hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, khuôn mặt hơi hồng.

“Mộ Thần thiếu gia đi rồi sao?” Trần Đạt hỏi.

Diệp Thạch gật đầu trả lời: “Vâng ạ.”

“Mộ Thần thiếu gia cũng không tồi đúng không?” Trần Đạt thử hỏi.

Diệp Thạch trừng mắt nói: “So với trong tưởng tượng thì tốt một chút, nhưng mà cũng không phải là rất tốt.”

Trần Đạt nghe lời nói hơi oán trách của Diệp Thạch, biết nửa câu sau của Diệp Thạch rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Thấy khóe miệng Diệp Thạch gợi lên tươi cười, Trần Đạt âm thầm thở ra một hơi trong lòng, thật ra hẳn cũng không trông cậy vào chuyện Mộ Thần sẽ thích Diệp Thạch, chỉ hy vọng Mộ Thần sẽ nể giao tình của Mộ Kha cùng lão gia tử Diệp Hách mà thực hiện hôn ước, cho Diệp Thạch một danh phận, hiện giờ xem ra, tình huống ngược lại tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

“Mộ Thần không muốn con đi tới Mộ gia à?” Trần Đạt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Hắn có đề cập tới, nhưng mà con không muốn đi.”

Trần Đạt nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Đứa nhỏ này, sao lại cứ cố chấp như vậy chứ.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

34. Chương 34: Hai Cái Giò Heo

Tinh thần Diệp Thạch không ở trên miếng thịt, ánh mắt y không rời ngáy ngốc nhìn chăm chăm thanh chủ tử được treo trên tường.

“Thạch Đầu, sao vậy? Không yên lòng chuyện gì? Đang suy nghĩ về Mộ Thần thiếu gia sao?” Trần Đạt có chút buồn cười hỏi.

Diệp Thạch lập tức tặc mao: “Con mới không có nghĩ về hần đâu, hần có cái gì hay mà nghĩ chứ, huống hồ... Huống hồ hần nói, hần muốn bế quan luyện đan, mấy ngày tiếp theo sẽ không tới đây...”

Trần Đạt nhìn vẻ mặt Diệp Thạch, nhin không được mà cười, hùa theo: “Rồi rồi rồi, Mộ Thần thiếu gia không có gì hay mà nghĩ.”

Diệp Thạch tức giận trừng mắt nhìn Trần Đạt.

Diệp Thạch cúi đầu, tuy rằng biết Mộ Thần mấy ngày nay sẽ không rảnh, nhưng trong lòng Diệp Thạch vẫn có vài phần chờ mong, Diệp Thạch cũng không biết là mình đang chờ mong cái gì.

“Thạch Đầu, của người này.” A Mộc bưng hai cái chân giò đi tới, đưa cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch mở to mắt nhìn, có chút không hiểu: “Cho ta? Phúc lợi của tửu lâu sao?”

“Phúc lợi? Là phúc lợi của một mình người đó! Mộ Thần thiếu gia cho người đặt giò heo một tháng, mỗi ngày làm hai cái giò heo đưa cho người.” A Mộc đầy hâm mộ nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, “A! Sao có thể như vậy?”

A Mộc nhún vai nói: “Ai mà biết được, người đi hỏi Mộ Thần thiếu gia là biết thôi! Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia sao lại đối với người tốt như vậy?”

Diệp Thạch cúi đầu, mặt đỏ lên, lảm nhảm nói: “Cũng không phải là rất tốt. Hai cái giò chỉ có một khối nguyên thạch thôi, nếu như hẳn thật sự tốt với ta thì nên đổi nguyên thạch đưa cho ta.”

A Mộc lắc đầu, “Mộ Thần thiếu gia đã đặt hàng, từ lâu sẽ không trả lại.”

“Không trả thì không trả.” Diệp Thạch không để ý nói, dù sao từ lâu làm giò heo ăn rất ngon, ăn trăm lần cũng không ngán, y vẫn luôn muốn ăn, chỉ là luyện tiếc mua.

“Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia rất có tâm đó!” Trần Đạt nói.

Khi võ giả tu luyện cần phải có nguyên thạch hoặc là thịt ẩn chứa nguyên lực để ăn bổ sung năng lượng, nếu như năng lượng lâu ngày không được bổ sung, không chừng thực lực sẽ lùi lại. Trần Đạt vẫn luôn muốn tìm cho Diệp Thạch một chỗ dựa vào, đó là vì sợ Diệp Thạch khuyết thiếu tài nguyên cung ứng dẫn tới thực lực trì trệ không tiến, thậm chí lùi lại.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Hắn làm gì có tâm. Hắn rất xấu.”

“Sao lại rất xấu?” Trần Đạt không hiểu.

“Hắn chỉ cho con hai cái giò heo, vẫn chưa cho gà quay đâu.” Diệp Thạch bất mãn nói thầm.

Trần Đạt bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, nghiêm khắc nói, “Thạch Đầu, khi nào mà con lại học được lòng tham không đáy như vậy!”

Diệp Thạch cúi đầu ủy khuất: “Thật sự là hắn...” Không tốt mà!

A Mộc nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia để cho ta nói một câu với người, đồ ăn ngon ở Mộ gia có rất nhiều.”

Diệp Thạch cắn môi, căm giận nói: “Hắn thật xấu xa.”

Trần Đạt hỏi Diệp Thạch: “Sao vậy?”

Diệp Thạch bướng bỉnh nói: “Hắn chính là hỗn đản!”

Tên Mộ Thần này rõ ràng là đang dụ dỗ y, nhưng mà cái bánh ngọt mà Mộ Thần mang tới kia thật sự ăn rất ngon!

Chỉ là Mộ Thần nói cái bánh ngọt kia là do hắn tự làm, Diệp Thạch y mới không tin đâu, nhị thế tử Mộ Thần kia mà cũng biết vào bếp á?

Mộ gia.

Mộ Thần đang ngâm mình tu luyện trong bồn tắm đầy máu, mãnh liệt hắt hơi một cái, “Thiếu gia, ngài không sao chứ?” Nhâm Tam hỏi.

“Không có việc gì, Thạch Đầu nhớ ta đó.” Mộ Thần bị máu yêu thú tra tấn tới mức khuôn mặt đều trở nên vặn vẹo, nhưng giờ phút này trên mặt lại hiện lên một tia tươi cười thản nhiên.

Biết Mộ Thần quyết định tu luyện Bách Quyết Luyện Thể, Mộ Viễn Phong không để cho Mộ Thần tự thu thập máu yêu thú nữa.

Mỗi ngày đều kêu phòng bếp thu thập lại các loại máu yêu thú, nếu thiếu loại máu nào thì lại sai người đi ra ngoài mua.

Dưới sự rèn luyện của Bách Quyết Luyện Thể, thân thể Mộ Thần trở nên càng cứng rắn, triệt để củng cố tu vi võ giả một sao.

Nhâm Tam thấy Mộ Thần đã chấm dứt tu luyện, nhin không được mà hỏi: “Thiếu gia, ngài thật sự thích Diệp Thạch sao?”

Mộ Thần gật đầu: “Đương nhiên!”

“Thiếu gia, thứ cho ta nói thẳng, Diệp Thạch thiếu gia tuy rằng ngoài mặt kiên cường, nhưng mà y có một đoạn thời gian dài không được coi trọng nên tâm tư rất miễn cảm, nếu thiếu gia ngài không phải là thật tâm, y sẽ hỏng mất.” Nhâm Tam lo lắng nói.

Mộ Thần mỉm cười, “Ta biết.” Chính là bởi vì biết, cho nên hắn mới không dám nóng vội đấy!

Nhâm Tam nhìn Mộ Thần, trong lòng có chút cổ quái, từ sau khi hắn trở về, vị thiếu gia này giống như là bị thay đổi thành người khác vậy, cũng may loại biến hóa này đang phát triển theo chiều hướng tốt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

35. Chương 35: Địa Hỏa

“Phụ thân, mấy quyển sách mà ngài đưa cho con, con đã đọc xong rồi, con có thể bắt đầu học luyện đan chưa ạ?” Mộ Thần đi vào phòng hỏi.

Mộ Viễn Phong liếc mắt nhìn Mộ Thần, bất đắc dĩ cười nói: “Thần nhi, việc luyện đan này không thể nóng vội, mấy quyển sách ta đưa cho con thật sự đã đọc xong rồi? Con phải biết, việc luyện đan này sai một ly thì đi ngàn dặm, một chút qua loa cũng không được.”

“Phụ thân, con thật sự đã đọc xong rồi, phụ thân nếu không tin thì ngài có thể kiểm tra con!” Mộ Thần không để bụng, nói.

Mộ Thần ở trên địa cầu là học bá, có bản lĩnh xem qua là nhớ, sau khi đi vào thế giới này, năng lực học tập của Mộ Thần một chút cũng không bị yếu đi, vài cuốn sách mà Mộ Viễn Phong đưa cho Mộ Thần, Mộ Thần tốn thời gian một ngày một đêm đã đọc xong hết tất cả rồi.

Mộ Viễn Phong thấy bộ dáng Mộ Thần tràn đầy tự tin, cũng không có tạt nước lạnh Mộ Thần, chỉ thản nhiên hỏi: “Tử Linh Chi?”

Mộ Thần chấp tay sau lưng, bình tĩnh trả lời: “Tử Linh Chi, hiệu quả nhất là khi được hai năm, Tử Linh Chi có nhiều lỗ tím lẫn các hạt màu đen; thịt nấm có màu nâu, từ đậm tới nhạt; kết cấu thân có ba phần, phần trong suốt là phần sinh sản, vách mỏng; cuống nấm màu nâu vàng, vách dày, gần như chiếm hết thân nấm; xung quanh là màng vô sắc, vách dày gấp khúc đều nhau. Tử Linh Chi dùng sống có thể đề cao nguyên lực, chế thành

thuốc có thể luyện ra Tử Linh Đan, Tử Linh Chi không thể dùng chung với Tử Xa Thảo...”

Mộ Viễn Phong sừng sốt một chút, tiếp tục hỏi: “Ô Hợp Hương?”

Mộ Thần thông dong nói: “Ô Hợp Hương có hạt màu đỏ, cứng rắn, mùi cực thơm, chỉ là nặng như đá, đốt lên sẽ có màu xám trắng, Ô Hợp Hương có thể luyện chế thành Hàm Hương Đan, nữ tử dùng xong cả người có thể sinh ra hương thơm, dung mạo càng đẹp hơn...”

Mộ Viễn Phong liên tiếp hỏi Mộ Thần mười mấy vấn đề, Mộ Thần đều đối đáp trôi chảy.

Mộ Viễn Phong càng ngày càng mở to mắt nhìn Mộ Thần, hỏi: “Thần nhi, con thật sự đã đọc xong rồi?”

Mộ Thần gật đầu, “Vâng ạ. Phụ thân, có vấn đề gì sao?”

Mộ Viễn Phong lắc đầu, miễn cưỡng cười, “Không có, không có vấn đề gì hết! Thần nhi, con phải biết, nếu muốn trở thành một luyện đan sư ưu tú, đối với linh hồn lực, đối với cảm giác, độ nhạy bén hay đối với tâm tính thì đều có yêu cầu rất cao, không phải chỉ cần có trí nhớ tốt, hiểu không?”

Mộ Thần gật đầu, “Đa tạ phụ thân chỉ bảo, con hiểu ạ.”

Mộ Viễn Phong thấy bộ dáng thụ giáo của Mộ Thần thì vừa lòng gật đầu, không kêu không vội, đúng là điều kiện quan trọng nhất để trở thành một luyện đan sư ưu tú.

Mộ Viễn Phong không nói cho Mộ Thần, năm đó hắn tốn thời gian nửa tháng mới hoàn toàn quen thuộc với những linh dược trong bách khoa toàn thư, nhưng mà ngay cả như vậy, đạo sư của hắn cũng đã khen ngợi rất nhiều đối với trí nhớ của hắn.

Mộ Viễn Phong quan sát Mộ Thần, trong lòng dâng lên một cổ áy náy. Mộ Viễn Phong thầm nghĩ nếu như trước kia hănquan tâm nhiều một chút đối với Mộ Thần, có lẽ Mộ Thần có thể lạc đường biết quay lại sớm hơn.

“Đi theo ta!” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần đi theo Mộ Viễn Phong vào một gian luyện đan thất, độ ẩm trong phòng luyện đan rất cao, Mộ Thần vừa đi vào, liền có loại cảm thụ muốn ngất.

Mộ Viễn Phong thấy Mộ Thần như vậy thì vươn tay điểm lên trán Mộ Thần, Mộ Thần lập tức cảm thấy mát mẻ hơn vài phần.

“Luyện đan cần có hỏa, sau khi con trở thành võ linh, trong cơ thể con sẽ sinh ra Tâm Hoả, đến lúc đó thì con có thể dùng Tâm Hoả luyện đan, nhưng mà hiện tại thì còn chưa được.” Mộ Viễn Phong nói với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu nói: “Con biết, trên sách đã viết, trước khi luyện đan sư thăng cấp võ linh thì có thể mượn Địa Hỏa để luyện đan, cũng có thể đi hấp thu Dị Hỏa trong thiên địa vào trong cơ thể, như vậy cũng có thể dùng luyện đan.”

“Xem ra con đã bỏ không ít công phu!” Mộ Viễn Phong mỉm cười nói.

Mộ Thần ngại ngùng cười.

“Tìm kiếm Dị Hỏa cho mình là giấc mộng của mỗi luyện đan sư, nhưng mà việc đó quá khó khăn, phụ thân con là ta đã từng tốn thời gian hơn tám năm để truy tìm Dị Hỏa nhưng lại không thu hoạch được gì, cũng may nhờ vào nhân duyên mà tìm được Địa Hỏa.” Mộ Viễn Phong có chút kiêu ngạo kể.

“Phụ thân thật lợi hại!” Mộ Thần hâm mộ nói.

Địa Hỏa có giá trị rất cao, có hỏa mạch này, Mộ Viễn Phong có thể ở trong nhà luyện đan, nếu không thì sẽ phải đi thuê luyện đan thất, phí dụng luyện đan sư phải thuê chính là rất cao.

“Thực lực của con còn quá yếu, không thừa nhận được độ nóng của luyện đan thất, ta sẽ đưa Băng Linh Kính vào thân thể con, nó chỉ có thể bảo trì hai canh giờ*, cho nên, con mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể tập hai canh giờ trong luyện đan thất, biết chưa?” Mộ Viễn Phong nhắc nhở.

*một canh giờ = hai tiếng => hai canh giờ = bốn tiếng

Mộ Thần gật đầu đáp: “Con hiểu ạ.”

Mộ Viễn Phong nở nụ cười, “Sau này thực lực con tăng lên, thời gian ngồi luyện đan trong đây có thể càng ngày càng dài.”

Mộ Thần gật đầu, rồi tò mò hỏi: “Phụ thân, lúc ngài mới vừa học luyện đan thì giải quyết chuyện không có hỏa như thế nào?”

Mộ Viễn Phong xoa đầu Mộ Thần, kể: “Phụ thân không có mệnh tốt như con, ta năm đó học luyện đan tại luyện đan thất cho thuê, luyện đan thất cho thuê có phí dụng không thấp, phụ thân lúc đầu luyện đan có tỉ lệ thất bại rất cao, vốn gốc luôn không còn.” Có khi còn phải xin vay tiền, năm đó hẳn có rất nhiều lần muốn bỏ cuộc.

Sắc mặt Mộ Thần phức tạp nhìn Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong gõ trán Mộ Thần, “Ánh mắt gì đấy!”

“Con chỉ là đang nghĩ, phụ thân đại nhân thật sự đã quá khó khăn.” Mộ Thần trả lời.

Mộ Viễn Phong cười, sau đó nghiêm túc nói: “Cho nên, ta đã tạo cho con điều kiện tốt rồi, con phải biết quý trọng.”

Mộ Thần ngoan ngoãn gật đầu: “Con hiểu ạ.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

36. Chương 36: Thiên Phú Luyện Đan

“Trong luyện đan, khống chế hỏa là một bước cực kỳ trọng yếu, hỏa chia làm vi hỏa, tiểu hỏa, trung hỏa, đại hỏa, đương nhiên những cái này chỉ là bước đầu phân loại, luyện chế đan dược càng cao cấp, yêu cầu việc khống chế hỏa càng cao, thậm chí có vài loại đan dược cần không ngừng chuyển đổi hỏa.” Mộ Viễn Phong dạy.

Mộ Thần gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Đây là vi hỏa.” Mộ Viễn Phong từ trong hỏa mạch Địa Hỏa biến ra một ngọn lửa nhỏ, nói.

“Đây là tiểu hỏa.” Ngọn lửa trên tay Mộ Viễn Phong đột nhiên trở nên lớn hơn vài phần.

“Đây là trung hỏa...” Mộ Viễn Phong biến ra bốn loại hỏa cho Mộ Thần xem một lần.

Mộ Thần nhìn một màn này không rời mắt. Bốn loại hình thái và mạnh yếu của hỏa trên sách cũng có viết tới, nhưng những gì trên sách viết chung quy chỉ là vật chết, xa xa không bằng tận mắt nhìn thấy hay tự mình cảm giác, trong luyện đan, có một sư phụ xứng chức dẫn dắt so với chính mình tự mày mò sẽ đỡ mất công hơn rất nhiều.

Mộ Viễn Phong hỏi Mộ Thần: “Thấy rõ chưa?”

Mộ Thần gật đầu: “Thấy rõ rồi ạ!”

Mộ Viễn Phong sửng sốt một chút, hẳn vốn tưởng rằng Mộ Thần sẽ nói không thấy rõ, như vậy hẳn sẽ lại biểu thị cho Mộ Thần một lần nữa, năm đó đạo sư của hắn vì để hắn thấy rõ mà biểu thị ước chừng năm lần, hẳn mới nắm chắc tốt bước đầu về cường độ hỏa.

“Vậy con thử đi.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần gật đầu, từ trong hỏa mạch Địa Hỏa dẫn ra một ngọn lửa nhỏ, cùng cường độ hỏa mà Mộ Viễn Phong lúc trước biến ra giống nhau như đúc, Mộ Thần gợn gàng biểu thị bốn loại hỏa lại một lần.

Mộ Viễn Phong nuốt một ngụm nước bọt. Thiên tài! Hẳn trước kia sao lại không biết con trai của mình là một nhân vật thiên tài như vậy! Ấy náy trong lòng Mộ Viễn Phong càng sâu thêm vài phần.

“Phụ thân, đúng không ạ?” Mộ Thần quay đầu hỏi Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong gật đầu, cố gắng duy trì bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Đúng, con nắm chắc rất tốt.”

Mộ Thần thở ra một hơi, “Vậy là tốt rồi.”

“Con chỉ vừa mới bắt đầu luyện đan, trước hết bắt đầu từ linh dịch đi.” Mộ Viễn Phong suy tư một chút rồi nói.

Mộ Thần ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Linh dịch bình thường là để sử dụng bên ngoài, so với luyện đan thì bớt đi một bước ngưng đan, bình thường luyện chế linh dịch sẽ đơn giản hơn luyện đan một ít, tác dụng của linh dịch không giống đan dược đựng sào thấy bóng*, hiệu quả của dược hiệu tương đối thông thả, tác dụng phụ của linh dịch rất nhỏ, không giống như đan dược dùng nhiều dễ sinh ra độc.

*dựng sào thấy bóng: có tác dụng ngay lập tức

Mộ Viễn Phong vung tay lên, mười cây linh thảo xuất hiện ở bên cạnh Mộ Viễn Phong, “Đây là linh thảo để luyện chế Đoán Thể Linh Dịch, tiếp theo ta sẽ biểu thị cho con một chút về phương pháp luyện chế Đoán Thể Linh Dịch.”

Mộ Thần lui ra xa một chút, nhường chỗ cho Mộ Viễn Phong biểu thị.

“Thấy rõ chưa?” Mộ Viễn Phong kết thúc biểu thị, hỏi Mộ Thần bên cạnh.

Mộ Thần gật đầu, đầy tự tin nói: “Thấy rõ rồi ạ!”

Hai canh giờ sau, Mộ Viễn Phong mang Mộ Thần đi ra từ trong luyện đan thất, Mộ Viễn Phong cước bộ đều đặn lang lang.

Tại trong luyện đan thất, Mộ Viễn Phong tổng cộng biểu thị cho Mộ Thần phương pháp luyện chế hai loại linh dịch cấp một, ba loại đan dược cấp một. Mỗi loại linh dịch, đan dược, Mộ Thần đều chỉ nhìn một lần là thành công, còn có một loại Tĩnh Tâm Đan cấp một, Mộ Viễn Phong hẳn còn không cẩn thận mà thất bại một lần, Mộ Thần lại thành công ngay lập tức.

Sắc mặt Mộ Thần có chút uể oải, nhưng ánh mắt lại sáng kinh người.

“Nhị đệ, Mộ Thần đây là làm sao vậy?” Mộ Viễn Hàng làm bộ quan tâm hỏi.

Mộ Viễn Phong cười nói: “Bị hỏa khí làm mệt mà thôi.”

Mộ Viễn Hàng nhìn Mộ Thần, khuyên Mộ Viễn Phong: “Nhị đệ, kỳ thật Thần nhi còn nhỏ, không cần học luyện đan sớm như vậy, nhìn bộ dáng Thần nhi giống như bị nóng quá mà muốn ngất đi kìa.”

Mộ Viễn Phong thân nhiên nói: “Tuổi của hãn cũng không còn nhỏ rồi.”

“Thiên phú luyện đan của Thần nhi thế nào?” Mộ Viễn Hàng hỏi.

Mộ Viễn Phong cười khổ nói: “Hãn chỉ vừa mới bắt đầu học, nào có thể nhanh nhìn ra thiên phú như vậy?”

Mộ Thần ngại ngùng cười nói: “Con cảm thấy luyện đan rất thú vị, chỉ là con luyện không được tốt cho lắm.”

Mộ Viễn Hàng cười cười, an ủi vỗ vai Mộ Thần: “Thần nhi, luyện đan vốn không phải là chuyện một lần là xong, từ từ rồi sẽ được.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Con hiểu ạ.”

Mộ Viễn Phong nhìn bóng dáng Mộ Viễn Hàng rời đi, trong lòng cười lạnh.

Hãn đã thương lượng qua với Mộ Thần, quyết định giấu diếm thiên phú của Mộ Thần, Mặc Thành cũng không phải chỉ có một đại gia tộc là Mộ gia, nếu để cho gia tộc khác biết Mộ Thần đặc biệt, Mộ Thần sẽ bị nguy hiểm.

Có một nhi tử ưu tú như vậy lại không thể khoe khoang với người ta, Mộ Viễn Phong kỳ thật rất khó chịu, nhưng vì an nguy của Mộ Thần, Mộ Viễn Phong không thể không chịu đựng.

... ... wordpress junvu2412

“Thạch Đầu, giò heo của người này.” A Mộc đẩy hâm mộ đem giò heo đưa cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn giò heo, trong lòng có chút không được tự nhiên, tên Mộ Thần này không đến gặp y, ngày ngày lại đưa giò heo, có ích lợi gì?

Làm như y là heo vậy!

Diệp Thạch hung tợn cắn giò heo, như là có cừu oán với cái giò heo này vậy.

“Thạch Đầu, lại đang nghĩ về Mộ Thần thiếu gia sao?” Trần Đạt bước tới hỏi.

Diệp Thạch mím môi phản bác: “Ai muốn nghĩ về hắc chứ, hắc xấu xa như vậy.”

Trần Đạt không để bụng, nói: “Thạch Đầu, nếu như con nhớ Mộ Thần thiếu gia thì có thể đi gặp hắc, không nhất định cứ phải chờ hắc tới gặp con!”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ đảo mắt, rồi xì mặt nói: “Hắc muốn luyện đan, con mà đi tới đó thì hắc cũng không rảnh để gặp con.”

“Hắc có thể gặp con hay không thì con phải đi mới biết được.” Trần Đạt khuyên nhủ.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, không khỏi có chút động tâm.

“Thạch Đầu, có người tìm người.” Một gã sai vặt đi tới nói.

Diệp Thạch tim nhảy dựng, có chút khẩn trương hỏi: “Ai tìm ta vậy?”

“Hình như là vị tùy tùng bên người Mộ Thần thiếu gia.” Gã sai vặt trả lời.

Tâm tình Diệp Thạch nhất thời có chút phức tạp, “Chỉ có tùy tùng kia thôi sao, Mộ Thần hắc không có tới sao?”

Gã sai vặt lắc đầu: “Không thấy hắc.”

Diệp Thạch lấy lại bình tĩnh, rửa sạch tay rồi đi ra ngoài.

“Diệp Thạch thiếu gia.” Nhâm Tam thấy Diệp Thạch đã đi ra, cung kính gọi một tiếng.

Diệp Thạch chớp mắt nhìn Nhâm Tam, hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì không?”

Nhâm Tam đưa thực hạp trên tay cho Diệp Thạch, nói: “Đây là Mộ Thần thiếu gia tặng cho ngài.”

Diệp Thạch tiếp nhận thực hạp, trong lòng hơi lên men, rốt cục vẫn là nhịn không được hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Mộ Thần thiếu gia gần đây vẫn luôn khắc khổ nghiên cứu luyện đan, vô cùng mệt mỏi, hiện tại đang nghỉ ngơi.” Nhâm Tam trả lời.

“Hắn có luyện ra được đan dược không?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Nhâm Tam cười khổ trả lời: “Luyện đan không phải là chuyện đơn giản như vậy.”

Diệp Thạch bĩu môi: “Ta nghĩ cũng vậy.”

Nhâm Tam: “...”

“Nếu Diệp Thạch thiếu gia không có chuyện gì nữa thì nô tài đi trước.” Nhâm Tam nói.

“Chờ một chút.” Diệp Thạch do dự gọi lại Nhâm Tam.

Nhâm Tam hỏi Diệp Thạch: “Vâng?”

“Người nói với hắn không cần phải nóng vội, từ từ sẽ được, đừng quá vất vả, dù sao... dù sao... hắn gốc như vậy, cho dù mất ăn mất ngủ cũng

không nhất định có thể luyện ra được đan dược đâu.” Diệp Thạch hùng hồn nói với Nhâm Tam.

Nhâm Tam nhún vai nói: “Nô tài sẽ chuyển lời cho thiếu gia.”

Diệp Thạch do dự một chút, lại gọi Nhâm Tam lại, đỏ mặt nói: “Bằng không, không cần nói với hãn đầu.”

Nhâm Tam nhìn bộ dáng Diệp Thạch, nhin cười nói: “Vâng.”

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Nhâm Tam rời đi, trong lòng rầu rĩ.

Trang Du đi trên đường cái, vừa lúc thấy được một màn Diệp Thạch tiễn Nhâm Tam rời đi.

“Diệp Thạch thiếu gia.” Trang Du gọi lại Diệp Thạch đang chuẩn bị vào cửa.

Diệp Thạch nhìn qua hướng Trang Du, phát hiện người bên cạnh Trang Du đã đổi thành Lam Nhược Phong gặp trong đấu giá hội.

“Đây là Nhược Phong.” Trang Du giới thiệu với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu với Lam Nhược Phong, “Chào người.”

Diệp Thạch mím môi, tâm nghĩ Trang Du đúng là có bản lĩnh, nhanh như vậy liền câu được, xem ra Băng Liên Thủy kia đã bị Trang Du thu vào trong túi.

“Nhược Phong là một luyện đan sư cấp hai.” Trang Du nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, khen ngợi: “Người thật giỏi.” Còn trẻ như vậy đã là luyện đan sư nhị cấp, đúng là rất ít gặp được.

Lam Nhược Phong quan sát Diệp Thạch, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái, diện mạo Diệp Thạch rõ ràng có chút xấu, nhưng mà Lam Nhược Phong lại cảm thấy hẳn tựa hồ đã gặp qua người này, hai người còn rất là thân cận.

“Trước kia chúng ta đã gặp mặt sao?” Lam Nhược Phong hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Hình như là không có.” Trên hội đấu giá đã gặp qua, nhưng Lam Nhược Phong hẳn là chưa thấy qua y mới đúng.

Trang Du nhìn Diệp Thạch, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ cảm giác khác thường, diện mạo Diệp Thạch như vậy, hẳn là không có lực hấp dẫn gì mới đúng, nhưng mà Mộ Thần tựa hồ đã bị y mê đến thần hồn điên đảo, hiện tại ngay cả Lam Nhược Phong tựa hồ cũng đối xử khác biệt với Diệp Thạch này.

Trang Du quay đầu nói với Lam Nhược Phong: “Nhược Phong, em có vài lời muốn nói riêng với Diệp Thạch.”

Lam Nhược Phong gật đầu: “Vậy ta tới Linh Thảo Điểm bên này xem trước, một lát nữa trở lại đón em.”

Trang Du gật đầu: “Được.”

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Lam Nhược Phong, trong lòng có một cổ cảm giác quái dị, trực giác nói cho y biết, y sẽ có liên lụy rất sâu với cùng người kia, thậm chí liều lĩnh hết thảy vì người này.

Diệp Thạch âm thầm ở trong lòng lắc lắc đầu, nghĩ thầm sao mình lại muốn vì người như vậy liều lĩnh hết thảy, ý nghĩ này thật hoang đường.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

37. Chương 37: Kích Thích

Trang Du đi vào trong quán, tự nhiên hào phóng nói với Diệp Thạch:
“Ngồi đi.”

Diệp Thạch bị bộ dáng như quen đã lâu của Trang Du làm cho có chút không được tự nhiên, “Người có chuyện gì, cứ nói đi, ta còn có việc.” Y là một người làm trong tửu lâu, thời gian đang làm việc lại ngồi chung một chỗ cùng khách nhân, rất quái dị!

“Công việc không vội, việc ta muốn nói quan trọng hơn so với công việc của người.” Trang Du không để bụng mà nói.

Trang Du thầm nghĩ, Diệp Thạch hiện tại có Mộ Thần bảo kê, ông chủ của cửa hàng này căn bản không dám đắc tội hắn.

Diệp Thạch xoay tròn mắt, có chút hồ nghi nhìn Trang Du.

Trang Du nhìn thực hộp trong tay Diệp Thạch, có chút ngạc nhiên hỏi:
“Bên trong này là đồ ăn à?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, đại khái là đồ ăn đi.”

“Người thử mở ra nhìn xem sao?” Trang Du nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, mở ra thực hộp, phát hiện trong hộp là bánh ngọt thời điểm đấu giá hội lần trước Mộ Thần đã cho mình ăn qua, cái bánh

lần này, linh quả nhiều hơn rất nhiều, bộ dáng thoát nhìn càng đẹp mắt so với cái lần trước.

Diệp Thạch đôi mắt lóe lóe, tư vị của bánh ngọt này, sau khi ăn qua một lần, y vẫn luôn nhớ mãi không quên.

“Ta có thể nếm thử không?” Trang Du nhìn điểm tâm trong thực hộp trên tay Diệp Thạch, phát hiện là thứ mình chưa từng thấy qua, không khỏi có chút động tâm.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Trang Du một cái, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn gật đầu, lấy dao ăn trong hộp ra cắt một khối nhỏ đem cho Trang Du.

Sau khi cắt cho Trang Du một khối nhỏ, Diệp Thạch lại lấy dao cắt cho mình một khối bánh ngọt lớn.

Trang Du nhìn miếng bánh ngọt “nhỏ” của mình, lại nhìn nhìn khối bánh ngọt “lớn” trước mặt Diệp Thạch, nhin không được nhiu mày, Trang Du luôn luôn được mọi người phủng trên tay còn chưa có bị đối đãi như vậy qua.

Diệp Thạch luôn bảo vệ đồ ăn rất dữ, có thể phân cho Trang Du một khối bánh ngọt “nhỏ”, đã rất không dễ dàng.

Trang Du nếm một miếng bánh ngọt, một cỗ cảm giác trước nay chưa có từ trong miệng tỏa ra, Trang Du nhin không được nheo lại đôi mắt.

Thật sự ăn rất ngon, Trang Du trong lòng nhin không được có chút khác thường, thời điểm Mộ Thần theo đuổi hần, cũng chưa từng mời hần ăn loại điểm tâm này đâu!

Diệp Thạch từng ngậm từng ngậm ăn bánh ngọt, không quá một hồi liền đem một khối bánh lớn gặm sạch sẽ, Trang Du nhìn thấy Diệp Thạch

ăn, sâu trong đôi mắt nhin không được xẹt qua vài phần xem thường.

“Người không ăn sao? Không ăn thì ta giúp người ăn a!” Diệp Thạch nhìn chăm chăm một khối bánh nhỏ trên tay Trang Du, nói.

Trang Du cười cười, nói: “Ta đang ăn đây. Hương vị rất tốt.”

Diệp Thạch cắn thìa, bữu môi nói: “Mộ Thần nói là hăn tự làm, ta mới không tin đâu, nhất định là đầu bếp nhà hăn làm.”

Trang Du nhìn vẻ mặt oán trách kia của Diệp Thạch lại che dấu không được ngọt ngào, trong lòng cảm giác khác thường càng mãnh liệt.

“Việc ta muốn nói khả năng sẽ làm người khổ sở, nhưng mà ta cảm thấy vẫn nên cùng người nói.” Trang Du nghiêm túc mà nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch nhìn Trang Du, không hiểu mà hỏi: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Trang Du nhìn Diệp Thạch, có chút thương hại nói: “Ông nội của Mộ Thần là Mộ Kha cùng ông nội của người là anh em kết nghĩa, Mộ Kha yêu ai yêu cả đường đi, cũng rất thích người, tiểu đồng lứa ở Mộ gia cạnh tranh kịch liệt, Mộ Thần vì lấy lòng Mộ Kha, khó tránh khỏi dùng chút thủ đoạn đặc biệt.”

Diệp Thạch đôi mắt co rút, “Người có ý gì?”

“Ta có ý gì, người thật sự không hiểu sao?” Trang Du nhìn Diệp Thạch, không cho là đúng nói.

Diệp Thạch gắt gao nắm chặt tay, thiếu chút nữa lòng bàn tay đã bị chảy máu.

“Người nói như vậy có mục đích gì?” Diệp Thạch cắn răng hỏi.

Trang Du nhìn Diệp Thạch, nói: “Ta không hy vọng Mộ Thần hẳn trầm luân trong các loại âm mưu quỷ kế, loại phương pháp bàng môn tả đạo này, chung quy không phải chính đạo, ta cũng không hy vọng người bị hãm sâu.”

Diệp Thạch nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Vậy cảm ơn ý tốt của người.”

Trang Du nhìn biểu tình Diệp Thạch, nhẹ hít một hơi, khuyên nhủ: “Ta biết người hiện tại rất khó chịu, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, người sớm một chút nhận rõ ràng, về sau, cũng...”

Diệp Thạch nhìn Trang Du, đôi mắt có chút sắc bén, nói: “Làm sao người biết Mộ Thần hẳn nhất định không thích ta.”

Trang Du nhìn Diệp Thạch, trong lòng không khỏi dâng lên buồn bực, hẳn một mảnh hảo tâm, Diệp Thạch lại không lĩnh tình như vậy.

“Người cũng biết đi, nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt, Mộ Thần hẳn như thế nào sẽ đối với người tốt như vậy?” Trang Du thản nhiên nói.

Diệp Thạch tâm trạng rối bời, cả người có loại cảm giác hít thở không thông.

Diệp Thạch nhíu lại mày, nói: “Làm sao người biết? Mộ Thần chính miệng nói cho người?”

Trang Du sửng sốt một chút, nói: “Không phải..”

“Không phải chính miệng Mộ Thần nói cho người biết? Người vì cái gì nói chắc chắn như vậy?” Diệp Thạch cắn răng, bất mãn nhìn Trang Du.

Trang Du có chút phiền muộn nhìn Diệp Thạch, nói: “Đây là một việc thực rõ ràng a! Dù sao, nam nhân bình thường, ai sẽ...” Thích người a!

“Ta không muốn nghe lời nói của người, Mộ Thần có thích ta hay không, vì cái gì sẽ đối tốt với ta, chính miệng hắn nói thì ta mới tin.” Diệp Thạch đứng lên, có chút nóng nảy nói.

Trang Du nhìn Diệp Thạch không chịu thụ giáo, thở dài một tiếng, nói: “Vậy tùy người đi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

38. Chương 38: Giấy Dưa

“A Du, các em nói xong rồi sao?” Lam Nhược Phong đi tới hỏi.

Trang Du gật gật đầu, liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói: “Nói xong rồi.”

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Lam Nhược Phong cùng Trang Du, gắt gao cắn chặt răng.

Trang Du vừa ly khai, lúc trước Diệp Thạch ở trước mặt Trang Du ngụy trang kiên cường lập tức sụp đổ, sắc mặt trở nên vô cùng u ám.

“A Du, em cùng người nọ nói chuyện gì vậy?” Lam Nhược Phong hỏi.

Trang Du nhẹ hít một hơi, nói: “Em khuyên y lạc đường nên biết quay lại, không nên hăm sâu trong ảo cảnh không thuộc về y, thế nhưng, nhìn dáng vẻ của y tựa hồ không muốn để ý tới ý tốt của em.”

Lam Nhược Phong nhún vai, nói: “A Du, em chính là rất thiện lương, trên đời này rất nhiều người đều không biết phân biệt lẽ phải, em vì tốt cho y, y nói không chừng còn nghĩ rằng em muốn hại y.”

“Em không quan tâm y có ý nghĩ gì, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.” Trang Du thản nhiên nói.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch thất hồn lạc phách về phòng bếp, nhin không được hỏi: “Thạch Đầu, con làm sao vậy? Bị bệnh sao?”

Diệp Thạch sắc mặt quá kém, làm cho Trần Đạt nhìn không được lo lắng, Diệp Thạch luôn luôn kiên cường, nếu không phải xảy ra chuyện gì khó có thể tiếp thu, Diệp Thạch sẽ không đến mức như thế.

“Người hầu kia của Mộ Thần thiếu gia nói gì đó với con sao?” Trần Đạt cau mày hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, sắc mặt mệt mỏi nói: “Không có, hẳn không nói gì.” Không phải hẳn, vậy là ai?

“Đây là cái gì?” Trần Đạt nhìn thực hạp trên tay Diệp Thạch hỏi.

“Là điểm tâm Mộ Thần đưa tới.” Diệp Thạch nói.

Trần Đạt sửng sốt một chút, nói: “Mộ Thần thiếu gia thật có tâm.”

Diệp Thạch cắn môi, có chút nản lòng nói: “Hẳn có tâm? Nhưng mà, hẳn vì cái gì có tâm như vậy?”

Trần Đạt khó hiểu nhìn Diệp Thạch, “Thạch Đầu, con đang suy nghĩ gì vậy? Mộ Thần thiếu gia đối tốt với con, không tốt sao?”

Diệp Thạch hít sâu một hơi, nói: “Tốt! Chỉ là quá tốt.”

... ..

“Đồ vật đưa đến rồi sao?” Mộ Thần từ trong nhập định thanh tỉnh lại, hỏi Nhâm Tam.

Nhâm Tam gật đầu, nói: “Đã đưa đến.”

“Em ấy có nói cái gì không?” Mộ Thần nâng mắt hỏi.

Nhâm Tam gật đầu, chấp tay sau lưng, nói: “Diệp Thạch thiếu gia nói, kêu ngài không cần nóng vội, từ từ sẽ đến, đừng quá vất vả, dù sao... Dù

sao... Ngài gốc như vậy, kể cả mất ăn mất ngủ, cũng không nhất định có thể luyện ra được đan dược.”

Mộ Thần: “...” Thạch Đầu nhà hắc chính là không được tự nhiên như vậy, rõ ràng lo lắng cho hắc, lại không nói rõ.

... ..

Vào đêm, Diệp Thạch ôm chần, cắn góc chần, sâu kín trong con người có đạo lục quang.

Nửa đêm Trần Đạt tỉnh táo lại, bị bộ dáng Diệp Thạch làm hoảng sợ, Trần Đạt thầm nghĩ: Trạng thái của Diệp Thạch thật sự rất không được bình thường, Diệp Thạch luôn giữ đồ ăn, đối với đồ ăn thì ai đưa đến cũng không cự tuyệt, nhưng mà hắc hôm nay lại nói ăn không vô, còn đem điểm tâm dư lại đều chia ra.

Điểm tâm Mộ Thần thiếu gia đưa tới hương vị đặc biệt ngon, đại trù chuyên môn làm điểm tâm trong tửu lâu ăn đều khen không dứt miệng.

Trần Đạt nhớ rõ lúc trước Diệp Thạch còn nói qua, nói Mộ Thần làm điểm tâm phi thường ăn ngon, nhưng mà phân lượng ít một chút, ăn vài miếng đã hết.

“Thạch Đầu, rốt cuộc làm sao vậy?” Trần Đạt hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch ngẩng đầu, nhìn Trần Đạt, nói: “Trang Du nói, Mộ Thần tốt với con như vậy, chỉ là vì ông nội của hắc Mộ Kha cùng ông nội của con quan hệ tốt, hắc muốn lấy lòng Mộ Kha.”

Trần Đạt nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu, lời nói của Trang Du có thể tin sao? Ta xem tên kia có nhiều hộ hoa sứ giả như vậy, nhưng mà đối với những thiếu gia nhà giàu đó, như trước ai đến cũng không cự tuyệt, ta thấy hắc là bởi vì Mộ Thần thiếu gia không để ý tới hắc, hắc lại đối Mộ

Thần thiếu gia để bụng, con người không phải đều là như vậy sao? Trang Du trước kia chương mắt Mộ Thần, hiện tại, Mộ Thần không để ý tới hắn, trong lòng hắn không cân bằng.”

Diệp Thạch ngẩng đầu, hoang mang nói: “Trần thúc, ý của thúc là, Trang Du hắn gạt con?”

“Tất nhiên, Mộ Thần thiếu gia là thân tôn tử của Mộ Kha, ông nội của con tuy rằng có quan hệ tốt với Mộ Kha, nhưng mà cũng chỉ là quan hệ tốt mà thôi, thiếu gia ngài đối với Mộ Kha mà nói, chỉ là một ngoại nhân, Mộ Thần nếu muốn lấy lòng Mộ Kha, căn bản không cần phí nhiều tâm sức như thế.” Trần Đạt nói rõ từng chữ.

Diệp Thạch cắn răng, nói: “Trần thúc, thúc nói đúng, Trang Du nhất định là đang gạt con.”

“Thiếu gia, ngài nếu như thích Mộ Thần thiếu gia, vậy thì không thể luôn chỉ để cho Mộ Thần thiếu gia một người đầu nhiệt*, ngài phải tỏ vẻ một chút mới được!” Trần Đạt nói.

*ý là chỉ có một người nhiệt tình

Diệp Thạch cắn môi, tròn mắt chuyển động suy nghĩ, không biết đang suy nghĩ gì.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

39. Chương 39: Tới Nhà Lần Thứ Hai

“Thạch Đầu, đây là hai con gà quay mà người muốn.” Chủ trù của tửu lâu nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gật đầu, vừa lòng nói: “Cám ơn.”

Diệp Thạch bỏ hai con gà lá sen vào hộp thức ăn, mùi gà lá sen không giữ được bay ra, Diệp Thạch tốn khí lực thật lớn, mới nhịn xuống không ăn luôn con gà lá sen trong hộp.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch mang theo hộp thức ăn đi ra, nhú mào, có chút bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu, con mang hai con gà quay đi gặp Mộ Thần thiếu gia?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Trần Đạt bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, nói: “Có hơi quá khó coi không?”

“Không hề khó coi! Hai con gà quay tốn sáu khối nguyên thạch đó, mất của con sáu ngày tiền lương, hy vọng khẩu vị Mộ Thần không lớn, dư một con gà quay cho con ăn.” Diệp Thạch ánh mắt lóe sáng, nói thầm.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, mặt mày xanh xao.

Diệp Thạch nhìn Trần Đạt, không hiểu mà hỏi: “Trần thúc, thúc làm sao vậy?”

Trần Đạt lắc lắc đầu, nói: “Không có gì, gặp Mộ Thần thiếu gia thì con đừng nói lung tung.”

Diệp Thạch chớp chớp mắt, nói: “Con cứ nói lung tung đó.”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Diệp Thạch xoay chuyển tròn mắt, nhỏ giọng nói: “Trần thúc, bánh ngọt ngày hôm qua đều chia hết?”

Trần Đạt gật đầu, nói: “Đúng vậy, con nói ăn không vô, nên ta chia hết rồi.” Ông vốn muốn lưu một chút, nhưng mà mọi người thật sự rất thích, ông muốn lưu cũng lưu không được.

Diệp Thạch cắn cắn môi, nói: “Thật đáng tiếc.”

Linh quả trên bánh ngọt kia đều là linh quả cấp hai, muốn mua thì cần năm, sáu khối nguyên thạch một quả đó!

Vật liệu dùng làm bánh ngọt kia, cũng có thể là nguyên liệu nấu ăn cấp hai, ăn đến miệng, linh khí nồng đậm. Minh ngày hôm qua thật sự là quá xúc động, đều do Trang Du kia, nếu không tại hăn tới đây nói những thứ loạn thất bát tao đó thì mình như thế nào lại luẩn quẩn trong lòng.

Diệp Thạch mang theo hộp thức ăn đi rồi, Trần Đạt nhìn bóng dáng Diệp Thạch đi xa, lo lắng nhú mày.

Diệp Thạch đem theo hộp thức ăn đi đến trước cửa Mộ gia, gõ gõ cửa.

Nhớ tới tình huống lần trước, Diệp Thạch không tự chủ được nhú mày.

Một gã sai vặt đi ra, nhìn thấy Diệp Thạch thì sửng sốt một chút, rồi sau đó hỏi: “Ngài là Diệp Thạch Diệp thiếu gia?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy. Người biết ta? Người là người mới sao?” Diệp Thạch nhớ rõ lần trước gã sai vặt kia, mắt mọc trên đỉnh đầu, vẻ mặt khi nhìn y tràn đầy ghét bỏ.

Gã sai vặt gật đầu, nói: “Vâng ạ. Ta là người mới, ta tên Vương Đại, lần trước gã sai vặt kia bởi vì không cung kính với Diệp thiếu gia ngài, đã bị Nhị gia đuổi đi.”

Diệp Thạch nghe được gã sai vặt nói, nhin không được sửng sốt một chút, bị đuổi đi? “Nhị gia là?”

“Là Mộ Viễn Phong Mộ Nhị gia!” Gã sai vặt trả lời.

Diệp Thạch gật gật đầu, “a” một tiếng. Diệp Thạch chuyển tròn mắt suy nghĩ, như thế nào cũng không nghĩ tới, Mộ Viễn Phong sẽ vì y đuổi một người hầu.

“Ngài tới tìm Mộ Thần thiếu gia phải không, ngài trước tiên vào đây đi.” Vương Đại tránh đường ra, ân cần nói.

Diệp Thạch bị thái độ cung kính của gã sai vặt kia làm cho có chút không biết làm thế nào, ngượng ngùng đi theo Vương Đại đi vào.

Nhâm Tam nhìn thấy Diệp Thạch được Vương Đại dẫn tới, trên mặt nhất thời nhiều vài phần vui mừng, “Diệp thiếu, ngài đã tới, tìm Mộ thiếu sao?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hẳn đang ở đây sao?”

“Thiếu gia đang theo Nhị gia đi luyện đan, phải qua một lúc nữa mới đến, ta sẽ mang ngài đi tới thư phòng của thiếu gia ngồi trước. Nếu thiếu gia biết ngài đã tới, nhất định sẽ rất cao hứng.” Nhâm Tam nói.

Diệp Thạch xoay chuyển tròn mắt, hỏi: “Mộ Thần luyện đan có thuận lợi không?”

Nhâm Tam cười khố nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, hẳn là không phải đặc biệt thuận lợi. Nhưng việc luyện đan này vốn là không thể thuận lợi nhiều, với lại thiếu gia nhà ta chỉ mới bắt đầu học thôi.”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Cũng đúng, vạn sự khởi đầu nan, hẳn gần đây rất cố gắng sao?”

“Đúng vậy! Thiếu gia gần đây đổi tính, không giống với trước kia.” Nhâm Tam nói.

Trước kia Mộ Thần vội vàng chơi gà cưỡi ngựa, ăn chơi đàn đúm, hiện tại Mộ Thần, cả ngày không phải nghiên cứu bộ sách luyện đan thì chính là đi theo Mộ Viễn Phong học tập luyện đan, nếu không nữa thì chính là tu luyện luyện thể, suốt ngày, đều vội đến bất diệc nhạc hồ.

“Đại khái thì Mộ Thần khi nào có thể đi ra?” Diệp Thạch hỏi.

“Thực lực Mộ Thần thiếu gia quá thấp, mỗi lần chỉ có thể luyện trong luyện đan thất hai canh giờ, hẳn là sắp đi ra rồi.” Nhâm Tam cung kính trả lời.

“Vì sao chỉ có thể luyện hai canh giờ?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Bởi vì trong địa hỏa có tồn tại hỏa độc, luyện lâu sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với tu luyện giả, với thực lực của Mộ Thần thiếu gia, một ngày chỉ có thể ở bên trong luyện hai canh giờ.” Nhâm Tam trả lời.

“Vậy có biện pháp nào giải quyết hỏa độc không?” Diệp Thạch nhăn mày hỏi.

“Nghe nói là nếu có thể tìm được dị hỏa thu cho chính mình dùng, sẽ không cần sợ hỏa độc, nhưng mà, thứ dị hỏa này đều là ngộ mà không thể cầu.” Nhâm Tam lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Như vậy à!”

Mộ Thần đang luyện trong luyện đan thất, linh thảo cấp một bên cạnh nhiều vô cùng.

Mộ Thần hết sức chuyên chú luyện đan, hiện giờ, Mộ Thần đã không cần Mộ Viễn Phong biểu thị.

Mộ Viễn Phong nắm giữ ba loại linh dịch cấp một cùng mười lăm loại đan dược cấp một, tất cả đã được Mộ Thần học được, về phần đan dược cấp hai, lấy thực lực Mộ Thần hiện giờ còn chưa đủ để luyện chế.

Mộ Thần khống chế linh hồn lực, ngưng tụ đan dịch trong đan lô thành đan dược.

“Tốt!” Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần kết thúc luyện đan, nhin không được vỗ vỗ tay, “Thần nhi, phẩm chất đan dược con luyện ra lại tăng lên.”

Mộ Thần cười, khiêm tốn nói: “Đều nhờ phụ thân biết cách dạy bảo.”

Mộ Viễn Phong cười khổ nói: “Ta cũng không dám kể công, đây đều là thiên phú của con.”

Thiên phú của Mộ Thần thật sự rất cao, tất cả các loại đan dược, hần chỉ cần nhìn một lần là có thể học được. Sau khi học được, Mộ Thần có thể không dừng lại mà điều chỉnh, từng bước luyện chế ra đan dược có phẩm chất đề cao đến thượng phẩm thậm chí cực phẩm, thiên phú như vậy, Mộ Viễn Phong đừng nói gặp qua, nghe cũng chưa nghe nói qua.

Đối với thành tựu của Mộ Thần, Mộ Viễn Phong vừa vui mừng, vừa có loại cảm giác anh hùng trì mộ.

“Thần nhi, thiên phú luyện đan của con tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, hiểu chưa?” Mộ Viễn Phong nghiêm túc nói.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Phụ thân, con hiểu ạ.”

Mộ Viễn Phong gật đầu, thiên phú của Mộ Thần quá mức nghịch thiên, thiên phú như vậy mà bị lộ ra, Mặc Thành này dung không được gia tộc của hắn, cho dù là những đại gia tộc luyện đan ở đế đô thì cũng dung không được.

“Thời gian đã đủ rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Vâng, đúng rồi phụ thân, những đan dược mà con luyện ra, xử lý như thế nào ạ?”

Mộ Viễn Phong vỗ tay sau lưng, nói: “Ta sẽ gửi cho từng nhóm người bán đi, đối bên ngoài nói là do ta luyện chế.”

Mộ Viễn Phong là một luyện đan sư cấp ba, có thể luyện chế ra nhiều đan dược cấp một. Lập tức bán ra nhiều đan dược cấp một như vậy cũng không ngạc nhiên.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Vâng.”

“Yên tâm, luyện đan bán đi được nguyên thạch, đều sẽ đưa vào dưới trướng của con.” Mộ Viễn Phong vỗ vai Mộ Thần, mỉm cười nói.

Mộ Thần ngại ngùng cười, nói: “Có phụ thân ngài che chở, con không có gì phải lo lắng.”

Mộ Thần đi theo Mộ Viễn Phong ra ngoài, Nhâm Tam nhìn thấy Mộ Thần đi ra, lập tức đi lên, nói: “Xin chào Nhị gia, Thần thiếu.”

Mộ Viễn Phong thấy Nhâm Tam vội vã, nhíu mày hỏi: “Tìm thiếu gia của người có chuyện gì sao?”

“Cũng không phải đại sự gì, là Diệp Thạch thiếu gia đến đây.” Nhâm Tam cung kính nói.

Trên mặt Mộ Thần nổi lên vẻ vui mừng, “Người nói cái gì? Thạch Đầu đến? Chuyện khi nào, sao không sớm một chút nói cho ta biết? Em ấy hiện tại ở đâu?”

Mộ Viễn Phong nhìn bộ dáng kích động của Mộ Thần, bất đắc dĩ nói: “Con kiềm chế một chút.”

“Thiếu gia ngài đang luyện đan, ta không dám quấy rầy, ta đã an bài Diệp thiếu gia ngồi trong thư phòng chờ ngài, ta có kêu phòng bếp làm điểm tâm cho Diệp Thạch thiếu gia.” Nhâm Tam lập tức trả lời.

“Phụ thân, con đi trước.” Mộ Thần chào tạm biệt Mộ Viễn Phong một tiếng, liền vội vội vàng vàng chạy xa.

Mộ Viễn Phong nhìn bóng dáng Mộ Thần, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Đúng là một tiểu tử hấp ta hấp tấp, có tức phụ là quên phụ thân luôn.”

... ..

Trong thư phòng.

“Diệp thiếu gia, ngài còn cần điểm tâm gì sao?” Một thị nữ cung kính hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng trộm nhìn chăm chăm đánh giá Diệp Thạch.

Diệp Thạch hỏi: “Bánh ngọt kia có không?”

Thị nữ nhíu mày, hỏi: “Bánh ngọt?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mộ Thần đã cho ta ăn.”

“Đó là tay nghề độc môn của thiếu gia, đầu bếp của phòng bếp không biết làm.” Thị nữ lắc đầu nói.

Diệp Thạch mở to mắt, ngạc nhiên: “Thật sự là Mộ Thần làm hả?”

Thị nữ gật đầu, trả lời: “Đúng vậy. Đại sư phòng bếp nói, Mộ Thần thiếu gia có thiên phú thành linh đầu bếp cao cấp, nhưng có vẻ Mộ Thần thiếu gia đối với việc trở thành linh đầu bếp cao cấp cũng không có bao nhiêu hứng thú.”

Diệp Thạch xoay chuyển tròn mắt, trầm nghĩ, mình thật sự đã hiểu lầm Mộ Thần, thì ra tên kia thật sự biết làm bánh ngọt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

40. Chương 40: Ăn Sạch

Mộ Thần nghiêng ngả lão đảo đi vào cửa, đẩy kích động nói: “Thạch Đầu, em tìm ta?”

Diệp Thạch nhìn bộ dáng hấp tấp của Mộ Thần, âm thầm cười trong lòng, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Em tìm ta có chuyện gì không?” Mộ Thần trông mong nhìn Diệp Thạch hỏi.

“Ta tới thăm ngươi một chút!” Diệp Thạch tròn mắt nói.

Tâm tình Mộ Thần nhất thời sáng sủa lên, Mộ Thần liếm môi, tiến tới trước mặt Diệp Thạch hỏi: “Thạch Đầu, em không phải là nhớ ta đi?”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, gật đầu, nói: “Đúng thế.”

Mộ Thần sững sốt một chút, không khỏi bối rối nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Mộ Thần, khóe miệng nhin không được cong lên.

“Sắc mặt của ngươi không tốt lắm.” Diệp Thạch quan sát mặt Mộ Thần rồi nói.

Mộ Thần xoa xoa mặt mình, “Tại trong luyện đan thất bị hỏa khí làm nóng, trong luyện đan thất thật sự rất nóng.” Mộ Thần lắc đầu nói.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, do dự một chút, khuyên: “Thực lực của người còn thấp, thường xuyên đi luyện đan thất, có thể có vấn đề gì không?” Theo hiểu biết của Diệp Thạch, luyện đan sư nếu không cẩn thận bị hỏa độc xâm lấn thì sẽ rất phiền phức.

Mộ Thần không để bụng mà nói: “Ta mỗi ngày chỉ ở trong luyện đan thất hai canh giờ, hơn nữa, có phụ thân trông coi, không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thạch lấy hộp thức ăn ra, nói: “Ta có mang đồ ăn cho người.”

Mộ Thần đầy vui sướng nói: “Thật tốt quá, ta vừa lúc đói bụng.”

“Ác, hai con gà quay?” Mộ Thần vui sướng nói, thật sự thì đang âm thầm nghĩ, Diệp Thạch đưa cho mình hai con gà, có phải là đang nhắc nhở mình rằng mỗi ngày nên đưa cho Diệp Thạch thêm một con gà?

“Là gà lá sen, mắc hơn gà quay đấy.” Diệp Thạch cau mày, cãi lại.

Mộ Thần gật gật đầu: “À, là gà lá sen sao? Thạch Đầu, em đối với ta thật tốt.”

“Nhanh ăn đi.” Diệp Thạch thúc dục.

Mộ Thần gật đầu, gà này là của Diệp Thạch đưa cho nên Mộ Thần ăn đặc biệt nhiều. Sau khi đi vào thế giới này, lượng cơm mà Mộ Thần ăn càng ngày càng tăng, luyện đan hai canh giờ đã tiêu hao không ít nguyên khí của Mộ Thần, hai con gà quay với Mộ Thần mà nói, cũng không coi là nhiều. Không quá một hồi, Mộ Thần đã gặm sạch sẽ.

“Thạch Đầu ta đã ăn xong rồi.” Mộ Thần cười với Diệp Thạch, nói.

Diệp Thạch quẹt miệng, ánh mắt sâu kín nhìn Mộ Thần, có chút oán giận nói: “Đúng vậy, người đã ăn xong rồi, ngay cả cái chân gà cũng không

dư lại.”

Mộ Thần nhìn biểu tình buồn bã thất vọng của Diệp Thạch, quần bách một chút.

Mộ Thần ở trong lòng hung hăng vỗ đầu, hình như vừa rồi hẳn làm chuyện ngu xuẩn rồi, phần của tức phụ cũng ăn luôn.

“Bánh ngọt ta nhờ người đưa cho em ăn thế nào? Ta bỏ thêm rất nhiều đường, nghe nói em thích ăn ngọt.” Mộ Thần dè dặt nói.

Nghĩ đến cái bánh ngọt kia, Diệp Thạch có chút mất mát, “Cái bánh ngọt kia, ta đã chia cho người khác hết rồi.”

Mộ Thần sững sốt một chút, nhìn biểu tình âm đạm của Diệp Thạch, không khỏi có chút kỳ quái, “Chia thì chia đi, ta hôm nào lại làm cho em một cái nữa là được.”

“Người... Vì sao lại đối tốt với ta vậy?” Diệp Thạch ngẩng đầu, đầy khẩn trương hỏi Mộ Thần.

“Bởi vì ta thích em, cho nên tất nhiên sẽ đối tốt với em.” Mộ Thần đương nhiên nói.

“Nhưng người tại sao lại thích ta?” Diệp Thạch thẳng mắt nhìn Mộ Thần, hỏi.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Ta vừa nhìn thấy em đã thích em, không có vì cái gì cả!”

Diệp Thạch cau mày, đầy hoài nghi nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn gương mặt Diệp Thạch tiến lại đây, nhin không được tiến lên, ở trên trán Diệp Thạch hôn một phát.

Diệp Thạch có chút quẫn bách lui lại, “Người... Ông nội của người đâu?” Diệp Thạch nhìn không được thăm dò hỏi.

Mộ Thần cũng không có nghĩ nhiều, thân nhiên nói: “Ông nội đang bế quan.”

“Bế quan?” Diệp Thạch ngăn người.

Mộ Thần gật đầu, trả lời: “Đúng vậy. Ông nội thường xuyên bế quan, chỉ khi gia tộc có đại sự, hoặc là gặp được đại đấu giá hội đặc biệt, mới có thể xuất quan.”

“Ông ấy sẽ bế quan bao lâu?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

“Không biết nữa. Vài tháng, vài năm, cũng có thể vài chục năm.” Mộ Thần nhún vai nói.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ mà gật đầu, nói: “Là như vậy à.”

Diệp Thạch cúi đầu, thầm nghĩ Trang Du quả nhiên lừa gạt mình, ông nội Mộ Thần bế quan chính là vài chục năm, nếu Mộ Thần không thích mình, hẳn làm hết thầy đều thành vô nghĩa.

Mộ Thần nhìn biểu tình Diệp Thạch, không hiểu mà hỏi: “Em sao lại đột nhiên hỏi về ông nội?”

Diệp Thạch cúi đầu, nói: “Không có gì, ta chỉ là có chút tò mò, nghe nói, ông nội của người cùng ông nội của ta quan hệ rất tốt.”

“Đúng vậy!” Mộ Thần tiến tới bên tai Diệp Thạch, nói: “Hôn sự của ta với em, vẫn là nhờ ông nội định ra đó.”

Mặt Diệp Thạch mãnh liệt nóng bỏng lên.

“Thiếu gia, có khách đến.” Nhâm Tam đi tới bẩm báo.

Mộ Thần nhíu mày, hỏi: “Khách nhân? Người nào vậy?”

“Là Lam Nhược Phong đã xuất hiện tại đấu giá hội.” Nhâm Tam nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

41. Chương 41: Khách Không Mời Mà Đến

Mộ Thần nhíu mày, trong con người xẹt qua vài phần mù mịt. Lam Nhược Phong? Lam Nhược Phong tại sao lại đến đây?

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói: “Người nhanh tới xem sao.”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Cũng được.”

Mộ Thần mang theo Diệp Thạch đi vào đại sảnh, Diệp Thạch vào đại sảnh mới phát hiện, Trang Du cũng có mặt ở đây.

Trang Du nhìn thấy Diệp Thạch phía sau Mộ Thần, trong con người hiện lên một tia bất mãn.

Trang Du bất mãn Diệp Thạch, Diệp Thạch đồng dạng cũng không muốn thấy Trang Du, nhìn thấy ánh mắt Trang Du nhìn qua, Diệp Thạch hung hăng trừng mắt nhìn Trang Du, đối với nửa cái bánh ngọt bị chia hết kia, Diệp Thạch vẫn là có chút canh cánh trong lòng, Diệp Thạch tự nhiên tính đến trên đầu Trang Du.

Trang Du nhìn không được nhăn chặt mày, thầm nghĩ: Diệp Thạch người này thật đúng là không chịu thụ giáo, hẳn đều đã nói rõ ràng như vậy, Diệp Thạch lại vẫn cùng Mộ Thần một chỗ, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Lam Nhược Phong nhìn thấy Diệp Thạch trừng Trang Du, không tự chủ được nhăn chặt mày, thầm nghĩ Diệp Thạch này đúng là không biết phân biệt.

Mộ Thần gắt gao nắm chặt tay Diệp Thạch, kéo tay Diệp Thạch tới một chỗ ngồi xuống.

“Lam thiếu gia, người không cần phải nói nữa, yêu cầu của người, ta không thể đồng ý.” Mộ Viễn Phong âm trầm nói.

Lam Nhược Phong nhú mày, thần nhiên nói: “Mộ Nhị gia, giá ta đưa ra đã không thấp, ngài nên suy nghĩ lại thêm một chút đi.”

Mộ Viễn Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái, nói: “Lam thiếu, không cần nhiều lời, đan dược này bản thân ta cũng cần, ta sẽ không bán.”

Gương mặt Lam Nhược Phong âm trầm, nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ không làm cho người khó xử.”

Mộ Viễn Phong chấp tay sau lưng, thần sắc âm lãnh nói: “Mời về.”

Lam Nhược Phong sắc mặt không tốt liếc mắt nhìn Mộ Viễn Phong một cái, vẻ mặt buồn bực đi ra ngoài. Trang Du thấy Lam Nhược Phong rời đi, lập tức đuổi theo. Trang Du một bên đuổi theo Lam Nhược Phong ra ngoài, một bên dùng ánh mắt lưu luyến, liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, Mộ Thần bị ánh mắt đau lòng không tha kia của Trang Du nhìn mà trong lòng phát lạnh.

“Phụ thân, bọn họ tới làm gì?” Mộ Thần quay đầu, hướng Mộ Viễn Phong hỏi.

Mộ Viễn Phong hít sâu một hơi, trả lời: “Bọn họ đến mua đan dược.”

“Mua đan dược? Chẳng lẽ là...” Mộ Thần nhú mày nói.

Mộ Viễn Phong gật đầu nói: “Không sai, chính là thứ mà con đang nghĩ.”

Phàm là đan dược có thể đề cao nguyên lực của tu luyện giả, tác dụng phụ lại ít, thì luôn luôn cung không đủ cầu. Vì phòng ngừa Phá Linh Đan bị người người mơ ước, sau khi Mộ Viễn Phong luyện ra đan dược, vẫn luôn chú ý giấu diếm, trong gia tộc cũng chỉ có ít ỏi vài người biết được.

Chuyện đan dược sở dĩ sẽ truyền ra ngoài, nhất định là có nội quỷ.

Mộ Thần cau mày, hít sâu một hơi, thảo nào, theo lý mà nói, Lam Nhược Phong không nên xuất hiện, lại xuất hiện sớm như vậy, thì ra là Mộ Viễn Hàng không đặc thủ, đơn giản phát tán tin tức này ra bên ngoài sao?

“Phụ thân, ngài hiện tại định làm như thế nào?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết.”

“Phụ thân, ngài nhanh chóng dùng đan dược kia đi.” Mộ Thần nhăn mày nói.

Mộ Viễn Phong nhẹ hít một hơi, “Hiện tại không phải thời cơ tốt nhất để dùng đan dược kia.”

Hắn mới thăng cấp võ sư chín sao không lâu, cảnh giới còn chưa được củng cố. Mộ Viễn Phong vốn định dùng thời gian một hai năm, tăng tu vi lên võ sư chí n sao đỉnh mới dùng Phá Linh Đan, nếu là như thế, đến lúc hắn dùng Phá Linh Đan sẽ có sáu thành năm chắc sẽ thăng cấp được, nhưng mà hiện tại, hắn nhiều nhất chỉ năm chắc có hai thành.

Mộ Viễn Phong từ từ nhắm hai mắt, trong ngực dâng lên một cơn oán khí nồng đậm. Qua nhiều năm nay, hắn vẫn luôn nơi chốn nhường nhịn Mộ

Viễn Hàng, nhưng mà Mộ Viễn Hàng lại nơi chốn tính kế hãn, nhiều đó còn chưa tính, lần này Mộ Viễn Hàng vì muốn làm khó hãn, vậy mà làm đến nước này.

Diệp Thạch không nói một lời ngồi một bên, tuy rằng y không rõ lắm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng cũng biết, Mộ Viễn Phong tựa hồ gặp phải phiền toái.

Mộ Viễn Phong nhìn thấy Diệp Thạch, sắc mặt hòa hoãn vài phần, nói: “Thạch Đầu, con đã đến rồi, ta nhớ rõ mấy năm trước đã gặp qua con một lần, lúc ấy con còn trong tã lót, quay qua quay lại đã lớn rồi.”

Diệp Thạch bối rối nói: “Con chào Mộ thúc thúc.”

Mộ Viễn Phong vỗ vai Diệp Thạch, nói: “Con trước hết dọn lại đây ở đi, hoàn cảnh trong tửu lâu quá kém, bất lợi với việc tu luyện của con, con dọn lại đây, cũng có thể tìm hiểu với Thần nhi nhiều hơn.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, mờ mịt nhìn Mộ Viễn Phong.

“Không nguyện ý sao?” Mộ Viễn Phong hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không phải ạ.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nhin không được nhãn mảy. Hãn lúc trước cùng Diệp Thạch nói nhiều như vậy, Diệp Thạch cũng không để ý hãn, lúc này phụ thân chỉ vừa nói, Diệp Thạch liền đồng ý, đối đãi khác nhau quá đi!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

42. Chương 42: Tính Toán

“Phụ thân, ngài định làm như thế nào?” Mộ Thần hỏi.

Sắc mặt Mộ Viễn Phong tối đen một mảnh, tin tức này đã truyền ra, hiện tại khắp nơi đều theo dõi hắn, hắn muốn lưu đan dược thêm hai năm thì khả năng không quá cao, tình huống hiện tại, biện pháp tốt nhất là dùng đan dược.

Nhưng mà, đan dược này không phải có thể tùy tiện ăn, dùng đan dược như vậy, nhất định phải có người ở bên cạnh hộ pháp, nếu không sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma.

Nếu, phụ thân xuất quan, nhất định sẽ kêu mình tặng đan dược cho Mộ Viễn Hàng. Thực lực của hắn còn chưa đến võ sư chín sao đỉnh, nhưng mà Mộ Viễn Hàng đã dừng lại ở cảnh giới này vài năm rồi. Kỳ thật, thời điểm đan dược vừa mới luyện ra, phụ thân liền có ý nghĩ này, chỉ là không tiện mở miệng.

Hiện giờ có cơ hội này, vì tiền đồ gia tộc, phụ thân nhất định sẽ mở miệng, chỉ là, hắn làm sao có thể cam tâm, phải biết, sự tình lần này rất có thể là do Mộ Viễn Hàng tính kế hắn.

Nhưng mà, kể cả phụ thân biết sự tình là do Mộ Viễn Hàng giở trò quỷ, hắn cũng như trước sẽ làm như vậy, bởi vì hắn không chỉ là một phụ thân, cũng là một gia chủ, tính tình của phụ thân luôn là làm thế nào có lợi

với gia tộc thì liền làm như thế ấy, Mộ Viễn Hàng chỉ sợ cũng đoán chắc điểm ấy, mới có thể làm như vậy.

“Ta cũng không biết, Thần nhi, phụ thân hiện tại dùng đan dược thì xác suất thành công quá thấp, nhưng mà, muốn ta cứ như vậy bán đi, ta thật sự luyến tiếc.” Mộ Viễn Phong lắc đầu nói.

Phá Linh Đan trên thị trường có giá trị ba mươi vạn nguyên thạch, nhưng mà chỉ là giá thị trường a! Tại chợ đêm, đan dược này tăng đến một hai trăm vạn đều là chuyện thường, Lam Nhược Phong tên tiểu tử kia, tưởng lấy ra ba mươi lăm vạn nguyên thạch thì có thể mua được đan dược của hắn, thật sự là quá hoang đường.

Mộ Thần nâng mắt lên, nói: “Phụ thân, bằng không, trực tiếp giao đan dược cho khu đấu giá.”

“Giao cho khu đấu giá?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Người được đến tin tức, hắn không chỉ có một nhà Lam gia, chúng ta hiện tại lưu lại đan dược kia, sẽ bị người khác nhớ thương, không muốn bị như thế, không bằng chúng ta giao đan dược cho khu đấu giá, ra một cái giá tốt, phụ thân ngài cũng có thể lấy được nguyên thạch, lại đi mua dược thảo luyện chế Phá Linh Đan, hoặc là mua một quyển sách để tăng trình độ luyện đan lên, hoặc là mua linh dược.”

Mộ Viễn Phong hí mắt nói: “Con nói đúng, giao cho khu đấu giá là một biện pháp không tồi.” Hắn nếu đã luyện chế ra được Phá Linh Đan một lần, thì sẽ có cơ hội luyện chế ra được lần thứ hai.

Mộ Viễn Hàng đã đi thỉnh phụ thân xuất quan, tên kia đánh chủ ý gì vừa xem liền hiểu ngay, động tác của hắn nhất định phải nhanh.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Viễn Phong nói với Mộ Thần.

“Hiện tại à?” Mộ Thần có chút kinh ngạc.

“Bình sĩ quý tại thần tốc, đi thôi, con không muốn đi khu đấu giá nhìn xem sao?” Mộ Viễn Phong cười nói.

Mộ Thần gật gù đầu, có chút động tâm nói: “Được ạ!”

“Nhị thúc, các người muốn đi ra ngoài sao? Hiện tại bên ngoài không bình yên đâu, Nhị thúc ngại...” Mộ Hồng nhìn thấy Mộ Viễn Phong cùng Mộ Thần, nhin không được mở miệng khuyên nhủ.

Mộ Viễn Phong lạnh lùng nhìn Mộ Hồng, nói: “Đúng thế. Làm sao? Ta đi nơi nào cũng cần phải bảo đảm cho người đứng không?”

Mộ Hồng ngượng ngùng cười: “Nhị thúc nói đùa.”

Mộ Viễn Phong hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn ngụy trang gì nữa, trực tiếp mang theo Mộ Thần đi.

“Hồng thiếu gia, Nhị gia bị sao vậy?” Một thân tín bên người Mộ Hồng hỏi.

Mộ Hồng nhìn bóng dáng Mộ Viễn Phong rời đi, trong con người xẹt qua một tia vẻ trào phúng, Mộ Viễn Phong tức giận thì cũng có năng lực làm gì đâu, ai biểu hắn hiện tại chỉ là võ sư chín sao, ông nội nếu như xuất quan, nhất định sẽ hưởng về phụ thân.

Mộ Hồng không để bụng nói: “Không biết! Thoạt nhìn, tâm tình Nhị thúc không được tốt lắm, có thể là do Mộ Thần quá ngu ngốc, luyện đan không được thuận lợi đi.”

“Hồng thiếu, chúng ta có cần phái người theo dõi Nhị gia hay không?” Thân tín của Mộ Hồng hỏi.

Mộ Hồng không cho là đúng nói: “Thôi đi.” Thực lực Mộ Viễn Phong cường như vậy, tìm người theo dõi hẳn nhất định sẽ bị phát hiện, thời gian này, không thể chọc cho Mộ Viễn Phong xù lông, bức hẳn chó cùng rứt giậu sẽ không tốt.

Mộ Viễn Phong chân trước vừa rời đi, sau lưng, Mộ Viễn Hàng liền đi ra từ tu luyện thất của Mộ Kha.

“Nhị thúc của người đâu?” Mộ Viễn Hàng hỏi Mộ Hồng.

“Đi rồi ạ.” Mộ Hồng nói.

Mộ Viễn Hàng đôi mắt co rụt lại, trong lòng không khỏi căng thẳng, thời gian này rời đi, sẽ không phải là muốn làm cái gì đi. “Biết hẳn đi chỗ nào không?” Mộ Viễn Hàng hỏi.

Mộ Hồng lắc đầu, nói: “Không biết ạ.”

“Còn không mau phái người đi thăm dò!” Mộ Viễn Hàng trong lòng dâng lên một cơn dự cảm bất thường.

Mộ Hồng gật gật đầu, hỏi: “Vâng, phụ thân, ông nội khi nào thì xuất quan ạ?”

“Ngày mai!” Mộ Viễn Hàng trả lời.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

43. Chương 43: Giá Quy Định

Trong khu bán đấu giá.

“Mộ đại sư, đây là biên lai của ngài, Phá Linh Đan khởi điểm sẽ có giá bốn mươi vạn nguyên thạch, nếu như đến lúc đó không có người cạnh tranh, khu bán đấu giá của chúng ta sẽ lấy giá quy định thu đan dược này vào.” Người phụ trách của khu bán đấu giá là Lý lão, ân cần nói với Mộ Viễn Phong.

“Đa tạ.” Mộ Viễn Phong thản nhiên nói.

“Mộ nhị gia có thể giao đan dược cho khu bán đấu giá của chúng ta, là vinh hạnh của khu bán đấu giá chúng ta, ta hẳn là nên nói cảm tạ với ngài.” Lý lão nói.

Mộ Viễn Phong cười cười: “Hợp tác vui vẻ.”

Lý lão đưa một tấm thẻ cho Mộ Viễn Phong, “Mộ Nhị gia, bên trong tấm thẻ này đã có bốn mươi vạn nguyên thạch, chờ sau khi bán đấu giá chấm dứt, khoản còn lại cũng sẽ chuyển vào đây.”

Mộ Viễn Phong gật đầu, nói: “Đa tạ.”

Lý lão vuốt cằm, tươi cười trên miệng như thế nào cũng đều không khống chế nổi, loại tiểu thành thị này không ngờ cũng sẽ có người lấy Phá Linh Đan đi bán đấu giá, thật sự là niềm vui ngoài dự đoán, có thể bán đấu

giá loại đan dược này, đối với tiếng tăm của khu bán đấu giá chính là có lợi thật lớn.

“Lý lão, Mộ Viễn Phong này bị gì sao? Có đan dược như vậy, không lưu cho bản thân mình, lại muốn đem ra đi bán đấu giá, ta thấy hắn cũng đã là võ sư chín sao, hắn không bao lâu là có thể dùng được đan dược này.” Đấu giá sư của khu bán đấu giá là Diễm Vũ, nhìn thấy Mộ Viễn Phong cùng Mộ Thần rời đi, sắc mặt có chút cổ quái mà nói.

“Người cho là hắn nguyện ý?” Lý lão cười lạnh một tiếng nói.

Diễm Vũ nhíu mày, hỏi: “Hắn không nguyện ý?”

“Nếu không phải bị bức đến không có cách nào, Mộ Viễn Phong hắn sẽ không đi đến một bước này.” Lý lão hí mắt, bình chân như vại nói.

Diễm Vũ khó hiểu nhìn Lý lão, hỏi: “Lý lão, ý của lão là, Mộ Viễn Phong là bị bức?”

“Hoạ từ trong nhà ra! Chuyện bên trong đại gia tộc, cho tới bây giờ đều là như vậy.” Lý lão lắc lắc đầu, nói: “Cũng không liên quan chuyện của chúng ta, dù sao việc này có lợi với chúng ta.”

Sau khi Mộ Viễn Phong mang theo Mộ Thần rời khỏi khu bán đấu giá, liền đi chợ đêm.

“Phụ thân, cái Dung Hỏa Dịch này là cái gì vậy mà giá trị lại tới mười vạn nguyên thạch?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong cười trả lời: “Trong thiên địa có rất nhiều loại dị hỏa, mỗi luyện được sư đều muốn hấp thu dị hỏa cho chính mình dùng, thu dị hỏa là một việc vô cùng nguy hiểm, Dung Hỏa Dịch có thể làm độ nguy hiểm khi hấp thu dị hỏa giảm đi.”

Mộ Thần gật gật đầu, cảm thán: “Còn có loại đồ vật này sao!”

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, nói: “Ta thay con mua thứ này đi.”

Mộ Thần trừng lớn mắt, nói: “Phụ thân, cái đó rất quý.”

Mộ Viễn Phong không để bụng, nói: “Không có việc gì, nếu về sau con may mắn thu được dị hỏa, vậy mười vạn nguyên thạch này không tính là gì.”

Sau khi kiến thức qua thiên phú Mộ Thần, Mộ Viễn Phong cảm thấy nhi tử này của mình chính là vì luyện đan mà sinh, bởi vậy rất là áy náy trước kia không để mắt đến Mộ Thần, giờ phút này nhìn thấy đồ vật hữu dụng đối với Mộ Thần, nên Mộ Viễn Phong một chút cũng không nường tay.

Mộ Thần nhăn chặt mày, hẳn hiện tại một ngày đại khái có thể luyện chế trên dưới năm mươi viên đan dược cấp một. Đan dược cấp một có giá cả đại khái là mười khối nguyên thạch một viên, một ngày Mộ Thần thu vào khoảng năm trăm nguyên thạch. Năm trăm nguyên thạch đối với người thường mà nói, đã là thu nhập xa xỉ, nhưng đối với kẻ chân chính có tiền mà nói, chút thu nhập ấy chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Mộ Viễn Phong mang theo Mộ Thần trong chợ đêm đi dạo hồi lâu, tiêu tiền như nước mưa không ít đồ vật.

Mộ Viễn Phong mang theo Mộ Thần nơi nơi mua sắm, Mộ gia cũng đang nghiêng trời lệch đất.

“Phụ thân, Nhị đệ vậy mà lại giao đan dược cho khu bán đấu giá, hẳn thật sự là quá hoang đường, đan dược như vậy sao lại có thể giao cho khu bán đấu giá chứ.” Mộ Viễn Hàng thần tình bức mình, nói.

Mộ Kha nhẹ hít một hơi, nói: “Khu đấu giá Tế Nguyệt có bối cảnh không nhỏ, đồ vật đã ăn được, sợ sẽ không nhả ra.”

Mộ Viễn Hàng cắn chặt răng, vốn hết thảy đều theo như ông dự đoán mà phát triển, nhưng mà, mới nửa ngày, nửa ngày thời gian qua đi, mọi thứ đều thay đổi, Mộ Viễn Phong cứ nhiên làm như vậy, người này tình nguyện đem đan dược giao cho khu đấu giá bán ra ngoài, cũng không vui lòng thành toàn cho ông trở thành vô linh.

Mộ Viễn Hàng cắn răng, trong lòng dâng lên một cơn hồi hận vô cùng.

Sớm biết như vậy, sớm biết như vậy ông không nên uổng phí tâm cơ làm nhiều việc vô dụng như vậy, sớm biết như vậy ông nên cứng rắn đoạt đan dược ăn luôn.

Mộ Kha thật sâu từ từ nhắm hai mắt, hỏi: “Viễn Phong nó hiện tại ở đâu?”

“Hình như đang dẫn Thần nhi đi chợ đêm.” Một vị trưởng lão nói.

“Đã là thời điểm nào rồi mà hắn còn có tâm tình dẫn nhi tử đi chợ đêm!” Một vị trưởng lão khác đứng ở bên cạnh Mộ Viễn Hàng tức giận nói.

Mộ Viễn Hàng đôi mắt lập tức rụt lại, vốn là hết thảy đều thuận lợi, nhưng mà tựa hồ từ khi Mộ Thần bị Trang Du cự tuyệt, bắt đầu tâm tính liền biến đổi, hết thảy liền thoát ly sự khống chế của ông.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

44. Chương 44: Họa Từ Trong Nhà

Diệp Thạch trở lại tửu lâu, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, nhăn chặt mày hỏi: “Thạch Đầu, con muốn dọn đến Mộ gia?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Thạch Đầu, con như thế nào lại đột nhiên nghĩ thoáng mà nghe theo Thần thiếu?” Trần Đạt không hiểu mà hỏi.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Nghe theo hử? Con mới không phải nghe hử nói đâu, con gặp được phụ thân của hử, phụ thân hử muốn con đến ở trong Mộ gia.”

Trần Đạt sửng sốt một chút, lập tức có chút kích động, “Con gặp được phụ thân của hử?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Mộ Viễn Phong tiền bối có ấn tượng với con thế nào?” Trần Đạt có chút khẩn trương hỏi, Mộ Viễn Phong là luyện được sư cấp ba và còn là một võ sư chín sao, Diệp gia từ sau khi Diệp Hách qua đời, tu vi cao nhất cũng chỉ có võ sư chín sao.

“Ấn tượng? Con không biết. Thúc ấy chưa nói.” Diệp Thạch gãi đầu trả lời.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Không biết? Con sao lại không biết? Loại sự tình này không cần người ta nói, con phải tự hiểu.”

Diệp Thạch có chút buồn bực nói: “Con lại không hiểu mà.”

Trần Đạt: “...” d-u-n-g-v-u

... ..

Thời điểm Mộ Viễn Phong dẫn theo Mộ Thần trở về, Mộ Kha, Mộ Viễn Hàng cùng với vài vị trưởng lão trong gia tộc đã tụ tập trong đại đường.

Mộ Viễn Phong nhìn một phòng đầy người, thản nhiên cười, hỏi: “Đây là muốn làm gì? Bộ dạng các vị cứ như muốn thăm vấn vậy.”

Mộ Kha nhú mày nhìn Mộ Viễn Phong, hỏi: “Viễn Phong, vì sao con lại bán Phá Linh Đan cho khu bán đấu giá?”

“Lam gia thiếu gia Lam Nhược Phong đưa giá quá thấp, con nhìn không nổi.” Mộ Viễn Phong bình tĩnh nói.

“Con có thể lựa chọn không bán. Con có biết gia tộc nhiều thêm một võ linh cường giả có ý nghĩa như thế nào không?” Mộ Kha lạnh lùng nhìn Mộ Viễn Phong, bị tức đến khó thở.

Mộ Viễn Phong híp mắt, nói: “Con đương nhiên biết gia tộc nhiều thêm một võ linh cường giả có ý nghĩa như thế nào, con cũng không muốn bán, nhưng mà tin tức đã truyền ra, con lại có biện pháp nào chứ.”

“Con...” Mộ Kha nhìn Mộ Viễn Phong, bất đắc dĩ thở dài.

Mộ Viễn Phong chấp tay sau lưng, thanh thanh lãnh lãnh đứng trong đại đường, hắc và Mộ Viễn Hàng là cùng cha khác mẹ, sinh mẫu của Mộ

Viễn Hàng càng được Mộ Kha sủng ái, Mộ Kha vẫn luôn tương đối thiên vị Mộ Viễn Hàng.

Mộ Kha nhẹ hít một hơi, bất đắc dĩ nhìn Mộ Viễn Phong cùng Mộ Viễn Hàng, có chút ủ rũ đỡ trán.

Hai đứa con trai này của hắn, tư chất đều rất tốt, đáng tiếc, Mộ Viễn Hàng vẫn luôn đối với Mộ Viễn Phong tâm tồn đố kỵ, cũng âm thầm làm không ít chuyện, cũng may Mộ Viễn Phong vẫn luôn lấy đại cục làm trọng, không có làm hành động gì quá kích, nhưng mà, sự tình lần này, thái độ Mộ Viễn Phong lại khác thường.

Mộ Kha nhìn Mộ Viễn Phong, bất đắc dĩ rũ mắt xuống, nếu Mộ Viễn Phong giữ đan dược lại, thì vì gia tộc mà bất đắc dĩ, ông cũng chỉ có thể ủy khuất Mộ Viễn Phong.

“Nhị đệ, người quá đáng.” Mộ Viễn Hàng nói với Mộ Viễn Phong.

“Quá đáng? Ta sao lại quá đáng? Đan dược là do ta luyện chế ra, ta muốn xử lý như thế nào là chuyện của ta.” Mộ Viễn Phong lạnh lùng nhìn Mộ Viễn Hàng.

Mộ Viễn Hàng nhìn Mộ Viễn Phong, bất đắc dĩ nói: “Nhị đệ, ta biết người đối với ta có thành kiến, nhưng cũng không thể không để ý lợi ích của gia tộc chứ!”

Mộ Viễn Phong cười nhạt: “Ta đúng là so ra kém đại ca lấy đại cục làm trọng, nếu tin tức Phá Linh Đan không có truyền ra ngoài, ta ngược lại nguyện ý lấy đại cục làm trọng.”

Mộ Viễn Hàng gắt gao nắm chặt tay, Mộ Viễn Phong từ khi nào lại trở nên bén nhọn như thế?

Mộ Viễn Hàng không biết, Mộ Viễn Phong nguyên bản bởi vì Mộ Thần không học vấn không nghề nghiệp mà buồn bực không vui, hiện giờ Mộ Thần lạc đường biết quay lại, Mộ Viễn Phong thậm hận chính mình chậm trễ nhi tử nhiều năm, cũng hận Mộ Viễn Hàng vẫn luôn dạy hư con mình, thành kiến đối với Mộ Viễn Hàng trở nên sâu không thấy đáy.

“Nhị đệ, ta biết ngươi hận ta, nhưng mà...” Mộ Viễn Hàng nói.

“Chuyện cười. Hận ngươi? Ta sao lại phải hận ngươi, chẳng lẽ tin tức là do đại ca ngươi truyền ra nên ta mới hận ngươi?” Mộ Viễn Phong lạnh lùng hỏi.

Mộ Viễn Hàng cau mày, nói: “Nhị đệ, lời này không thể tùy tiện nói.”

Mộ Viễn Phong hí mắt, nói: “Nếu đại ca không tùy tiện nói chuyện, ta tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện nói.”

“Ngươi...” Mộ Viễn Hàng hí mắt, không ngờ Mộ Viễn Phong lại biến thành như vậy, trong lúc nhất thời, Mộ Viễn Hàng cảm thấy Mộ Viễn Phong và Mộ Thần giống nhau, làm cho ông phân biệt không rõ.

“Đủ rồi, hai người các ngươi nháo đủ chưa!!” Mộ Kha vỗ bàn thật mạnh, lạnh lùng quát lên.

Mộ Viễn Phong cùng Mộ Viễn Hàng dưới sắc mặt nghiêm khắc của Mộ Kha, ngậm miệng lại.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

45. Chương 45: Bán Đấu Giá Đan Dược

Mộ Viễn Phong chân trước vừa rời khỏi khu đấu giá, sau lưng khu bán đấu giá liền mạnh mẽ tuyên truyền.

Trong lúc nhất thời sự tình khu đấu giá Tế Nguyệt sắp bán đấu giá Phá Linh Đan nháo ồn ào huyên náo.

Khu đấu giá Tế Nguyệt vừa mới cử hành qua đại đấu giá hội, rất nhiều người tới tham gia đấu giá hội vẫn còn nghỉ lại tại Mặc Thành mà chưa có rời đi, tin tức khu đấu giá có bán đấu giá Phá Linh Đan, nhất thời hấp dẫn vô số tầm mắt.

Võ sư bị ngưng tại cảnh giới chín sao đỉnh này vài năm, vài thập niên, cũng không phải là việc lạ. Một viên Phá Linh Đan, đủ để cho các võ sư năm mộng cũng muốn đột phá đó đoạt phá đầu.

Lam Nhược Phong đen mặt, gia tộc cho hắn năm mươi vạn nguyên thạch làm cho hắn thu mua đan dược trên tay Mộ Viễn Phong, nhưng mà năm mươi vạn nguyên thạch này hắn đã xài hết năm vạn.

Lam Nhược Phong nguyên bản tưởng rằng hắn ra giá ba mươi lăm vạn, lại cho Mộ Viễn Phong một chút áp lực, sau đó lại tăng giá cả lên bốn mươi lăm vạn, vậy thì hơn phân nửa có thể lấy được đan dược trên tay Mộ Viễn Phong, nào biết, Mộ Viễn Phong vậy mà giao đan dược cho khu bán đấu giá.

“Nhược Phong, tâm tình chàng không tốt sao?” Trang Du hỏi.

Lam Nhược Phong miễn cưỡng cười, nói: “Không có!”

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, nói: “Nhược Phong, nếu chàng có việc gì không vui cũng có thể nói với em, em có thể chia sẻ giúp chàng.”

Lam Nhược Phong gật đầu, nói: “Ta biết.”

Lam Nhược Phong cau mày, lần này đến Mặc Thành, hẳn đã cam đoan với phụ thân, nói sẽ đem Phá Linh Đan mang về. Hiện giờ, Phá Linh Đan đã bị đưa vào khu bán đấu giá, nghĩ muốn lấy bốn mươi lăm vạn nguyên thạch thu đan dược vào, quả thực là việc không có khả năng.

Trang Du nhìn biểu tình Lam Nhược Phong rầu rĩ không vui, âm thầm nghĩ, Lam Nhược Phong đại khái là vì việc đan dược mà phát sầu, cũng không biết tại sao Mộ Viễn Phong tình nguyện giao đan dược cho khu đấu giá, cũng không nguyện ý bán cho Nhược Phong, Nhược Phong là người của đại gia tộc Lam gia ở Cảnh Thành a.

Mộ Viễn Phong nếu như bán đan dược cho Lam Nhược Phong, Lam gia tất nhiên sẽ thiếu Mộ Viễn Phong phần nhân tình này. Cơ hội làm cho Lam gia thiếu nhân tình cũng không phải thường có, nếu mình gặp được Mộ Thần, nhất định phải hảo hảo khuyên nhủ hẳn.

Nếu mà Mộ Thần vẫn là nguyên chủ, nói không chừng sẽ bị Trang Du mê muội, thật sự có khả năng đi khuyên nhủ Mộ Viễn Phong, nhưng mà, hiện tại là Mộ Thần này, vậy, một chút khả năng cũng không có!

... ..

“Thạch Đầu, về việc Phá Linh Đan, con có biết hay không?” Trần Đạt nâng mi hỏi.

Diệp Thạch nhíu mày thâm nghĩ, ngày đó chuyện Lam Nhược Phong và Mộ Viễn Phong nói có vẻ chính là về Phá Linh Đan, lúc ấy sắc mặt Mộ Viễn Phong thật sự rất không tốt.

“Con cũng không rõ lắm.” Diệp Thạch trả lời.

Trần Đạt nhăn chặt mày, nói: “Việc này thật sự có chút kỳ quái, Mộ gia hiện tại sợ là không quá thái bình.”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Trần Đạt, hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

Trần Đạt híp mắt, trả lời: “Mộ Viễn Phong giao đan dược cho khu đấu giá, nhưng mà, hiện tại Mộ gia lại giống như đang gom góp nguyên thạch, muốn mua lại viên đan dược kia.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, không dám tin, “Làm sao lại như vậy?” Khu đấu giá cũng không phải là chỗ từ thiện, nó giống nhau ở chỗ sẽ lấy ra tiền thuê từ tiền đồ vật bán ra trong lúc bán đấu giá. Bây giờ Mộ Viễn Phong bán đan dược, Mộ gia lại đi mua đan dược.

Trần Đạt nhún vai, nói: “Cho nên ta mới nói là Mộ gia hiện tại không yên ổn. Mộ gia mua đan dược hình như là muốn đưa cho Mộ Viễn Hàng dùng, quan hệ hiện tại của hai huynh đệ này có chút vi diệu!”

Diệp Thạch gãi đầu, Mộ Viễn Phong đã giao đan dược cho khu đấu giá, hẳn là Mộ gia đang rất bất mãn, không biết tình huống hiện tại là thế nào, Mộ Thần có thể bị liên lụy hay không.

“Trần thúc, Phá Linh Đan rất đáng giá sao?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Trần Đạt gật đầu, trả lời: “Phá Linh Đan đương nhiên là đáng giá, Phá Linh Đan trên thị trường có giá trị ba mươi vạn nguyên thạch, vào khu đấu giá, sợ là không có một trăm vạn nguyên thạch thì không mua được.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt ngạc nhiên: “Nhiều như vậy?”

Trần Đạt gật đầu, nói: “Đương nhiên, nếu không thì con nghĩ như thế nào.”

Diệp Thạch lóe lóe ánh mắt, nói: “Con cả đời cũng kiếm không ra nhiều tiền như vậy.”

Trần Đạt lắc đầu, nói: “Việc đau đầu này là của cao tăng Mộ gia, không liên quan tới chúng ta, chúng ta trước dọn vào lại nói sau.”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Cũng đúng.”

“Thạch Đầu, Mộ Thần thiếu gia đến đây!” A Mộc đi tới thông báo.

Diệp Thạch chuyển chuyển mắt, hỏi: “Hắn đến? Hắn tại sao lại đến?”

Mộ Thần tùy tiện đi đến, nhìn Diệp Thạch, nói: “Thu thập xong rồi sao? Xong rồi thì cùng ta đi thôi.”

“Thu thập xong rồi, ta cũng không có bao nhiêu đồ vật.” Diệp Thạch thản nhiên nói.

Mộ Thần vươn tay, nói: “Mấy thứ đó đưa cho ta đi.”

“Người xách nổi sao?” Diệp Thạch hoài nghi nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần lấy hành lý trên tay Diệp Thạch ném vào trong nhẫn không gian, có chút đắc ý hướng Diệp Thạch lắc lắc tay.

Diệp Thạch nhìn chiếc nhẫn trên tay Mộ Thần, đầy hâm mộ nói: “Thật tốt, thật tiện lợi.”

Mộ Thần nhẹ vỗ nhẫn trên tay, nói: “Cái nhẫn này chỉ có một thước vuông, chứa không được bao nhiêu đồ, chờ ta kiếm tiền, ta mua cho em cái

lớn hơn.”

Diệp Thạch bĩu môi, có chút hồ nghi nhìn Mộ Thần, nói: “Chờ người kiếm tiền? Vậy phải chờ tới khi nào đây?” Một cái nhần không gian có giá tới mấy vạn nguyên thạch đó, Mộ Thần người này chỉ biết đồ y.

Mộ Thần: “...”

“Thạch Đầu, em không nên khinh thường ta như vậy. Ta hiện tại đang học luyện đan, là luyện-đan đó em biết không? Đây chính là việc có thể kiếm tiền nhiều nhất đó.” Mộ Thần có chút đặc ý nói.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng là vậy, có thể kiếm tiền nhiều nhất, cũng rất đốt tiền. Người đừng tưởng rằng ta không biết người đã làm hỏng thiệt nhiều linh thảo tốt, nhưng một viên đan dược cũng không luyện chế ra, mất không ít tiền phải không.”

“Thạch Đầu, kỳ thật ta đã có thể luyện chế ra đan dược, phụ thân nói ta có thiên phú mà.” Mộ Thần vẻ mặt đau khổ nói.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, bĩu môi, “Phải không? Thật sự là làm khó phụ thân người, người biểu hiện kém như vậy, hã còn trái lương tâm đi an ủi người.”

Mộ Thần: “...”

Trần Đạt đứng ở một bên, không tiếng động nháy mắt ra dấu cho Diệp Thạch, bất quá, Diệp Thạch chỉ lo dả kích Mộ Thần, một chút cũng không chú ý tới Trần Đạt đang ở một bên gấp đến giờ chân.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch ngoan ngoãn đưa tay cho Mộ Thần nắm, Mộ Thần âm thầm nghĩ, Diệp Thạch người này, nắm tay một cái liền thành thật.

Lam Nhược Phong cùng Trang Du đang trên đường đi tới, vừa lúc nhìn thấy Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch đi ra.

Trang Du thấy một màn như vậy, không tự chủ được nheo nheo đôi mắt, thoát nhìn có vẻ Diệp Thạch và Mộ Thần càng ngày càng gần gũi. Mộ Thần người này rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy, diễn trò có cần nghiêm túc như vậy không?

Diệp Thạch nhìn thấy Trang Du, trong lòng nhất thời có một cỗ cảm giác chán ghét nói không nên lời, nhìn thấy Lam Nhược Phong, trong lòng lại có cỗ cảm giác kỳ lạ.

“Thần thiếu!” Trang Du theo bản năng mở miệng gọi lại Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn Trang Du, không kiên nhẫn hỏi: “Trang thiếu có chuyện gì sao?”

Trang Du mím môi, thời gian đã dài như vậy, Mộ Thần đối với hắn vẫn luôn xa cách, Trang Du có loại cảm giác mặt nóng dán móng lạnh, nhưng mà nếu kêu hắn buông tay, hắn lại luyến tiếc.

“Không có gì. Chàng có chuyện gì gấp sao?” Trang Du hỏi.

“Cũng không có việc gì, Thạch Đầu đáp ứng ở lại Mộ gia, ta dẫn em ấy trở về.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Trang Du nhăn nhăn mày, không khỏi có chút trách cứ nhìn Diệp Thạch.

Những hộ hoa sứ giả đó của Trang Du sẽ không chọc cho Trang Du tức giận, sẽ cho Trang Du mặt mũi, nhưng mà Diệp Thạch thì không, Diệp Thạch đối với Trang Du rất là... Chán ghét.

“Mộ Thần, chúng ta đi thôi, không phải anh đã nói rồi sao? Lúc trở về vừa vặn là thời điểm ăn cơm, chúng ta vừa lúc có thể ăn một bữa cơm trưa. Anh nói anh đã cố ý dặn phòng bếp làm cho ema lợn sữa nướng rồi phải không.” Diệp Thạch ôm cánh tay Mộ Thần, thân mật nói.

Mộ Thần nhìn đôi mắt đầy mong đợi của Diệp Thạch, thầm nghĩ Thạch Đầu đây là đang làm nũng sao? Thật đáng yêu nha.

“Trang thiếu, chúng ta còn có việc, đi trước.” Mộ Thần thản nhiên nói với Trang Du.

Trang Du nhìn Mộ Thần, nhin không được nói: “Mộ Thần, chàng nếu muốn được ông nội của chàng chú ý, có rất nhiều biện pháp, không cần phải ủy khuất chính mình như vậy.”

Mộ Thần nhăn chặt mày, đầy khó hiểu nhìn Trang Du, “Người đang nói gì vậy?”

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Mộ Thần, không muốn Mộ Thần liên lụy nhiều với Trang Du, kéo tay Mộ Thần nói: “Chúng ta đi thôi, ta đói bụng.”

Mộ Thần nghe được lời nói của Diệp Thạch, lập tức vứt lời nói của Trang Du ra sau đầu, “Ngại quá, chúng ta đi trước.”

Diệp Thạch ôm cánh tay Mộ Thần, thân mật tựa vào vai Mộ Thần, quay đầu lại, hướng phía Trang Du làm cái mặt quỷ.

Trang Du nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Thạch, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Diệp Thạch đây là thị uy với hắn sao?

Một người quái dị như vậy thế mà cũng dám thị uy với hắn. Nhưng mà, Mộ Thần người này trước kia đối với mình cũng không có dụng tâm nhiều như vậy..

Lam Nhược Phong nhìn bóng dáng Diệp Thạch, trong lòng có một cỗ chua xót, cảm giác giống như đồ đạc của mình bị người khác đoạt đi rồi.

Thoát ly khỏi tầm mắt Trang Du, Diệp Thạch lập tức buông lỏng cánh tay đang ôm tay Mộ Thần.

Mộ Thần bị Diệp Thạch buông ra như vậy, có loại cảm giác bị dùng qua liền ném.

“ ‘Mộ Thần, chàng nếu muốn được ông nội của chàng chú ý, có rất nhiều biện pháp, không cần phải ủy khuất chính mình như vậy.’ Thạch Đầu, em nghĩ Trang Du nói như vậy, đến tột cùng là có ý gì?” Mộ Thần đầy không hiểu hướng phía Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch chột chột ngón tay, nói: “Không biết! Ta làm sao lại biết hẳn có ý gì?”

Mộ Thần lắc đầu, nói: “Được rồi, không nghĩ tới hẳn nữa.” Trang Du chính là nhân vật chính, tư duy nhân vật chính luôn không giống người bình thường.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần không hỏi, nhất thời thở ra một hơi, trong lòng lại như trước có chút bất an.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

46. Chương 46: Pháo Hôi Ác Độc

“Cái người Lam Nhược Phong kia..” Nhớ tới Lam Nhược Phong, Diệp Thạch không tự chủ được nhăn chặt mày.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Hắn làm sao cơ?”

Diệp Thạch lắc đầu, nói: “Không biết, nghe Trang Du nói hắn là một luyện dược sư.” Diệp Thạch không dám nói cho Mộ Thần biết là khi y nhìn thấy Lam Nhược Phong, nội tâm liền không ngừng nói cho y biết, y phải thích người này, giống như ma chú vậy.

Mộ Thần tức giận nói: “Một luyện dược sư dở tệ mà thôi.”

“Dở tệ? Người ta đã là luyện dược sư cấp hai rồi đấy, nếu nói về dở tệ, người mới là dở tệ ấy, đan dược cấp một cũng luyện chế không ra.” Diệp Thạch bĩu môi, không cho là đúng mà nói.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, âm thầm nghĩ mình nhất định phải nắm chặt thời gian, bắt đầu học luyện chế đan dược cấp hai, không thể để cho tức phụ xem thường mình được.

“Ta sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua hắn.” Mộ Thần thề son thề sắt nói.

Diệp Thạch cau mày, không chắc chắn lắm, nói: “Tên kia không phải là biết yêu thuật đấy chứ?!”

Mộ Thần khó hiểu hỏi Diệp Thạch: “Yêu thuật? Yêu thuật gì? Em đang nói về cái gì?”

Diệp Thạch có chút quần bách nói: “Bởi vì hắc thoát nhìn... rất bảnh, rất có mị lực, làm cho người ta vừa thấy liền nguyện ý thân cận, cho nên ta suy nghĩ, người này có phải biết yêu thuật hay không, thế nên mới có thể làm cho người khác cảm giác như vậy.”

“Em cảm thấy hắc rất bảnh, rất có mị lực? Vậy ta một chút cũng không như vậy sao?” Mộ Thần cau mày, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch cắn môi, có chút xấu hổ cúi đầu. Diệp Thạch có chút bất an mà chọt hai ngón tay lại với nhau, Mộ Thần vì y làm nhiều như vậy, mà y lại vì một nam nhân khác mà tim đập mạnh.

“Lam Nhược Phong chính là nguy quân tử ra vẻ đạo mạo, em đừng bị hắc lừa.” Mộ Thần khẽ thở dài, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trong truyện, vài chính quy công của Trang Du mỗi người đều tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mỗi người đều xuất chúng. Tiểu công xuất chúng như vậy, tất nhiên là không có khả năng không được người khác coi trọng.

Đáng tiếc, các chính quy công này đều là ba ngàn con sông chỉ lấy một, cho nên, những người không biết tự lượng sức mình mà coi trọng chính quy công, đều bất hạnh trở thành pháo hôi.

Mà chính quy công đối với Trang Du như mùa xuân ấm áp, đối đãi với pháo hôi lại như gió thu cuốn hết lá vàng một dạng vô tình.

Trong truyện, khi Lam Nhược Phong đi lịch lãm, gặp được một người tên là Diệp Diên Tinh, ngẫu nhiên cứu Diệp Diên Tinh một phen.

Diệp Diên Tinh từ sau đó liền liều lĩnh hết thảy yêu thương Lam Nhược Phong, vì Lam Nhược Phong lên núi đao xuống biển lửa, cái gì cũng đều làm.

Biết Lam Nhược Phong luyện đan cần có dị hỏa, Diệp Diên Tinh liền mạo hiểm tánh mạng đi thu thập dị hỏa tên Thanh Minh Diễm.

Lam Nhược Phong không thích Diệp Diên Tinh, nhưng mà cảm động và nhớ nhung một mảnh tình cảm hết sức chân thành của Diệp Diên Tinh, từ chối không được, không đành lòng để cho Diệp Diên Tinh thất vọng, liền nhận lấy Thanh Minh Diễm.

Ngay thời điểm Lam Nhược Phong gặp được nguy hiểm, Diệp Diên Tinh mấy lần ra tay cứu giúp.

Nhưng mà cho dù có đại ân cứu mạng, cũng không qua nổi việc Lam Nhược Phong đối với Trang Du một mảnh chân tâm.

Diệp Diên Tinh ở trong truyện được tả là một pháo hôi thụ ác độc, tì bĩ, đê tiện, diện mạo xấu, lại mơ tưởng Lam Nhược Phong, ghen tị Trang Du, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Trong truyện, Diệp Diên Tinh lúc sau lại vì ghen tị mà trở nên điên cuồng, có ý đồ ám hại Trang Du, nhưng mà lại bị một chính quy công công khác là Lục Nghiêu chặn lại, bị một kiếm giết chết.

Sau khi Lam Nhược Phong biết chuyện, thở dài một tiếng, mang thi thể Diệp Diên Tinh đi mai táng, cầu nguyện y sớm ngày siêu thoát, lần sau tái thế làm người không cần phải ác độc như vậy.

Lam Nhược Phong sở dĩ sẽ trở thành một đại luyện dược sư, đó là nhờ Diệp Diên Tinh giúp không ít, huyết mạch Diệp Diên Tinh có chút đặc biệt, bỏ vào trong đan dược có thể đề cao tỉ lệ thành đan cùng phẩm chất của đan dược, máu Diệp Diên Tinh đồng thời có thể trợ giúp người ta dung hợp dị hỏa.

Diệp Thạch cau mày hỏi: “Làm sao người biết?”

“Ta chính là biết như vậy, dù sao, em cách hẳn xa một chút, hẳn không phải là thứ gì tốt.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng rồi, trong nhà người có nơi nào an toàn không, ta có lời muốn nói với người.”

Mộ Thần nghiêng đầu hỏi: “Em muốn âm thầm nói với ta?”

Diệp Thạch có chút quần bách gật đầu: “Cũng coi như thế.”

Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch, “Vậy còn chờ cái gì nữa, chúng ta nhanh đi về thôi!”

“Ông nội của người xuất quan chưa? Ta có cần đi bái phỏng không?”
Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nhăn mày nói: “Không cần, lão nhân kia hẳn đang nổi nóng, em đừng đi xúc động lão, coi chừng lại giận lây qua em, qua vài ngày rồi nói sau.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, hỏi: “Ông nội của người đang nổi nóng?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy.” Mộ Kha nhìn như đối xử bình đẳng với Mộ Viễn Phong cùng Mộ Viễn Hàng, nhưng mà trên thực tế lại rất bất công, lần này phụ thân một mình giao đan dược cho khu đấu giá, Mộ Kha có thành kiến rất lớn đối với Mộ Viễn Phong.

Mộ Thần hiểu rõ điểm này, cũng mặc kệ Mộ Kha.

Diệp Thạch cúi đầu, trong lòng nhin không được nổi lên vài phần ngọt ngào, Trang Du tên hỗn đản kia chỉ biết nói hươu nói vượn, Mộ Thần căn bản là không quan tâm ý nghĩ của Mộ Kha, vậy như thế nào lại nói là lợi dụng mình đi lấy lòng Mộ Kha, thật sự là trò cười thiên hạ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

47. Chương 47: Khóa Dương Đan

“Em muốn nói với ta chuyện gì?” Mộ Thần lòng đầy chờ đợi dẫn Diệp Thạch đi tới mật thất, nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch đưa ánh mắt quét nhìn chung quanh một chút, xác định không có người nghe lén mới hỏi: “Người muốn trở thành luyện dược sư, có phải cần dị hỏa không?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy. Có dị hỏa thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

“Ta nghĩ, ta đại khái biết một loại dị hỏa ở đâu.” Diệp Thạch nói.

Đôi mắt Mộ Thần lập tức co lại, “Em biết? Em làm sao lại biết?” Tin tức về dị hỏa, nếu lấy ra ngoài bán, ít nhất có thể bán hơn mười vạn nguyên thạch.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Mẫu phụ của ta để lại cho ta một quyển nhật kí, trong đó tựa hồ có tin tức về Thanh Minh Diễm được ghi lại.”

Trái tim Mộ Thần mãnh liệt nhảy dựng. Thanh Minh Diễm, vì sao lại cố tình là Thanh Minh Diễm? Pháo hôi thụ Diệp Diên Tinh vì Lam Nhược Phong tìm được dị hỏa, chính là Thanh Minh Diễm!

“Thạch Đầu, em có biết một người tên là Diệp Diên Tinh không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch có chút hồ nghi nhìn Mộ Thần: “Người làm sao lại biết tên nguyên bản của ta?”

“Diệp Diên Tinh là tên nguyên bản của em? Vậy tại sao em lại gọi là Diệp Thạch?” Mộ Thần nhíu mày hỏi.

Diệp Thạch nói: “Bởi vì khi ta còn bé, bị qua một trận bệnh nặng, một di nương nói mệnh ta quá yếu ớt, phải lấy cái tên xấu mới sống tốt được, thế nên liền đổi cho ta cái tên là Diệp Thạch, ý là cứng cỏi giống như tảng đá.”

Diệp Thạch cúi đầu, y lần đó bị bệnh nặng, trên thực tế là trúng độc. Diệp Thạch cảm thấy vấn đề hắc là ở trên người di nương đề nghị đổi tên cho mình, nhưng mà, dù y có nói thì phụ thân cũng sẽ không để ý, Diệp Thạch đơn giản khỏi cần phải nói.

Sắc mặt Mộ Thần trắng bệch, Diệp Thạch nhìn sắc mặt Mộ Thần, không khỏi lo lắng.

“Người làm sao vậy?” Diệp Thạch vươn tay nói.

Mộ Thần một phát bắt được tay Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, em về sau nhất định phải cách xa Lam Nhược Phong, nhất định phải cách hắc xa một chút, biết không?”

Diệp Thạch nhìn biểu tình như lâm đại địch của Mộ Thần, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn gật đầu: “A? Được thôi.”

Mộ Thần ôm Diệp Thạch vào trong lòng, Diệp Thạch bị Mộ Thần làm cho khẩn trương lên.

Diệp Thạch nhìn phản ứng của Mộ Thần, trong lòng không khỏi có chút kỳ lạ, “Được rồi, ta sẽ cách hắc xa một chút, hắc giống như biết yêu thuật vậy.”

Mộ Thần nắm chặt tay, cái đó mới không phải là yêu thuật, mà là vì bị vận mệnh trong nguyên tác quấy phá.

Diệp Thạch lấy ra một quyển nhật kí bên người, nói: “Đây là mẫu phụ của ta để lại cho ta, trong đây là bản đồ chỉ nơi có Thanh Minh Diễm.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, trong con người hiện lên vẻ nhu hòa. Trong nguyên tác, Diệp Diên Tinh là người chung tình, khi thích một người rồi thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nếu hắn xuyên qua rồi, thì lần này, hắn nhất định phải làm cho đối tượng chung tình của Diệp Thạch biến thành chính mình.

Mộ Thần nhìn bản đồ, nói: “Cám ơn em.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói: “Bản đồ này là thực hay giả còn chưa biết đâu.”

“Em có phần tâm tư này, ta đã rất vui.” Mộ Thần cười nói.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, bối rối nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch, nói: “Đi thôi.”

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần ra ngoài.

“Thạch Đầu đến rồi à?” Mộ Viễn Phong thản nhiên nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Viễn Phong, không khỏi có chút câu nệ, lên tiếng chào Mộ Viễn Phong: “Chào Mộ thúc thúc.”

Mộ Viễn Phong nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, ta đã nói với quản gia, về sau, con giống như tiểu bối trong Mộ gia, mỗi tháng có thể lĩnh ba trăm nguyên thạch tiêu vật.”

“A! Không tốt lắm đâu ạ.” Diệp Thạch nhin không được tròn mắt, y là dòng chính Diệp gia, theo lý mà nói, y cũng có thể có tiền tiêu vặt, nhưng mà Diệp Thạch ở trong nhà không được coi trọng, thuộc hạ cũng nâng cao đạp thấp, sau khi Diệp Hách qua đời, tiền tiêu vặt của Diệp Thạch đã bị cắt xén sạch sẽ.

“Con là vị hôn thê của Thần nhi, đây là việc nên làm, hai người các con tuổi quá nhỏ, hôn sự thì chờ các con thăng cấp võ sư rồi nói sau.” Mộ Viễn Phong nói.

Diệp Thạch mặt đỏ lên, nói: “Cái này không vội.”

Mộ Viễn Phong nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, con không biết, Thần nhi khi còn bé không biết tiến thủ, ta lo lắng nó bị mê muội mất ý chí, đã cho nó ăn Khóa Dương Đan.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Mộ Thần, Khóa Dương Đan là một loại đan dược đặc biệt, nó có thể khiến người ta không “lên” được, nhưng mà, sau khi tu luyện giả tiến vào võ sư, dược hiệu này sẽ tự động bị bỏ.

Tu luyện giả bảo trì thân đồng tử tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn chút, có chút đại gia tộc vì phòng ngừa con cháu quá nhỏ đã trầm mê vào sắc đẹp, sẽ cho đệ tử trong gia tộc ăn loại dược này.

Mộ Thần mặt đỏ lên, có chút oán giận liếc mắt nhìn Mộ Viễn Phong một cái. “Phụ thân, bọn con muốn đi ăn cơm.”

Mộ Viễn Phong nhún vai, nói: “Thôi, vậy các con mau đi đi.”

Diệp Thạch kéo tay Mộ Thần, nhin không được hỏi: “Phụ thân người cho người ăn Khóa Dương Đan hả? Nói như vậy, người từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn không “lên” được?”

Mộ Thần phiên cái xem thường, nói: “Chỉ là tạm thời thôi.” Không trách nguyên chủ không thân cận với Mộ Viễn Phong! Mộ Viễn Phong cũng quá ngoan độc.

Diệp Thạch mở to mắt nói: “Nếu người vẫn luôn không tăng tới cảnh giới võ sư, vậy, người cũng chỉ có thể cả đời không “lên”.”

“Em yên tâm, ta sẽ mau chóng trở thành võ sư.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi: “Nếu như mà thực lực của người vẫn luôn tăng không lên thì sao?”

Mộ Thần đen mặt, nói: “Như thế nào lại vẫn luôn không tăng lên?” Hắn cũng không phải nguyên chủ ngu xuẩn kia, hắn chính là học bá Mộ Thần nhá! Nếu không phải hắn xuyên qua đây, giải thưởng Nobel Vật lý học không qua bao lâu sẽ tới tay hắn.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Cái đó ai biết được.”

“Đi thôi, không nói cái này nữa.” Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch thỉnh thoảng nhìn trộm Mộ Thần, nói thầm: “Không thể tưởng được a! Không thể tưởng được..!”

Mộ Thần đen mặt nhìn Diệp Thạch: “Em đang nói thầm cái gì đó?”

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Ta chỉ là thật bất ngờ thôi, người vậy mà vẫn còn là xử nam.”

Mộ Thần: “...”

“Đồ ăn sắp nguội rồi, đi nhanh đi.” Mộ Thần tức giận kéo Diệp Thạch đi.

Diệp Thạch lão đảo đuôi kịp cước bộ Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

48. Chương 48: Bán Đấu Giá Phá Linh Đan

Vào đêm.

Diệp Thạch trần trọc nằm ở trên giường, miệng thỉnh thoảng phát ra từng đợt tiếng cười đắc ý.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu, con đang cười ngây ngô một mình cái gì vậy?”

Diệp Thạch nâng cằm nhìn Trần Đạt, mắt cong cong nói: “Trần thúc, thúc biết không, Mộ Thần hãn là xử nam, không ngờ hãn vẫn còn là xử nam đó!”

Diệp Thạch kỳ thật vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với chuyện Mộ Thần xằng bậy trước kia, giờ đột nhiên biết Mộ Thần thật ra vẫn luôn không “lên” được, nhịn không được mừng rỡ như điên.

Trần Đạt kinh ngạc nói: “Không thể nào, ta nghe nói Mộ Thần thiếu gia hãn...” Thích đi dạo kỹ viện mà!

“Là Mộ Viễn Phong thúc thúc nói cho con biết, thúc ấy sẽ không gạt con.” Diệp Thạch đắc ý cười nói.

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, nói: “Mộ Thần thiếu gia đối với con rất tốt, con cũng đừng nên tùy hứng.”

Diệp Thạch chớp chớp mắt, có chút không được tự nhiên gãi đầu nói: “Mộ Thần nói, hần thích như con vậy.”

Trần Đạt bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Mộ Thần thiếu gia thích con, con cũng không được sủng mà sinh kiêu.”

Diệp Thạch nhìn bộ dáng lo lắng của Trần Đạt, cũng nhin không được có chút bất an, Mộ Thần đối y thật tốt quá, nếu như không được Mộ Thần chiều chuộng như vậy, nếu Mộ Thần không đối tốt với y, Diệp Thạch cũng sẽ không cảm thấy có gì, thế nhưng được Mộ Thần chiều cố như vậy, Diệp Thạch có chút không dám nghĩ đến cảm giác mất đi Mộ Thần, “Con...”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch: “Đã khuya, đi ngủ sớm một chút đi.”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng rồi Trần thúc, Mộ Viễn Phong thúc thúc nói, con về sau mỗi tháng có thể lĩnh ba trăm nguyên thạch đó, Mộ thúc thúc đối với con thật tốt.”

“Mộ Viễn Phong đối với con tốt, bởi vì con là vị hôn thê của Mộ Thần, thực lực của con tăng lên, tương lai có thể giúp đỡ được Mộ Thần, con cũng thấy đấy, Mộ gia cũng không thái bình.” Trần Đạt nhíu mày nhắc nhở.

Diệp Thạch gật đầu nói “Con hiểu ạ.” Bỏ qua chuyện Mộ Thần có đối với y tốt không, hiện giờ y đang là người ăn nhờ ở đậu, nếu muốn đứng vững tại Mộ gia, việc y cần phải làm là thể hiện giá trị của mình.

... ..

“Chào buổi sáng, ta đã làm bánh ngọt cho em, nghe Trần thúc nói ngày đó Nhâm Tam đưa bánh ngọt cho em, em đột nhiên tâm tình không tốt, chia bánh ngọt cho mọi người, sau đó lại hối hận không kịp, không ngừng cản chận.” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, có chút bồn chồn nói.

Diệp Thạch mặt đỏ lên, tức giận nói: “Trần thúc nói hươu nói vượn thôi, ta mới không có căn cứ, đó là việc con nít mới làm.”

Mộ Thần nhún vai, không để bụng mà nói: “Được rồi, em không cần căn cứ, vậy tại sao tâm tình lại đột nhiên không tốt?”

“Đó là bởi vì...” Diệp Thạch chuyển chuyển mắt, nói: “Đó là bởi vì Trang Du nói, người vừa xấu, vừa ghê tởm, thực lực lại kém, còn luôn sống chết quẩn lầy hần không tha, ta bất bình thay người, cho nên tâm tình không tốt.”

Mộ Thần: “...” Không ngờ Thạch Đầu cũng biết nói dối, Trang Du được truyện đặt ra chính là Bạch Liên Hoa, cho dù trong lòng Trang Du có nghĩ như vậy, thì hần cũng không có khả năng quang minh chính đại nói ra.

Nhưng Diệp Thạch nói thẳng ra như vậy cũng không kỳ quái, Diệp Thạch được đặt ra cũng không phải là người tốt gì, mà là một pháo hôi thụ ác độc vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

“Trang Du thật đáng giận!” Mộ Thần gật đầu, phụ họa Diệp Thạch.

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, nhìn chăm chăm Mộ Thần nói: “Đúng vậy, cho nên, người nên cách hần xa một chút, càng xa càng tốt.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Chỉ cần em cách Lam Nhược Phong xa thật xa, ta cũng sẽ không để ý tới Trang Du.”

Đôi mắt Diệp Thạch sáng ngời, gật đầu: “Một lời đã định.”

Mộ Thần gật đầu, cười nói: “Đương nhiên.”

“Đây là cái gì?” Diệp Thạch nhìn bức thư màu đỏ trong tay Mộ Thần hỏi.

“Khu đầu giá Tế Nguyệt đưa thư mời tới, em muốn đi không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch cau mày nói: “Có đi cũng mua không nổi, viên đan được kia của phụ thân người tốt cuộc có thể bán được giá bao nhiêu?”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Ai biết được.” Dù sao cũng không có khả năng là ba mươi lăm vạn nguyên thạch như Lam Nhược Phong đưa ra, Lam Nhược Phong nghĩ thật hay, ba mươi lăm vạn nguyên thạch đã muốn mua Phá Linh Đan, si tâm vọng tưởng.

... ..

“Thần đệ, thì ra người ở trong này à! Người ngược lại thật là nhân nhã.” Mộ Hồng mặt đầy tươi cười đi tới, đánh giá Mộ Thần nói.

Mộ Thần nhún vai: “Ta cũng không có nhân nhã như đại ca người, ta một hồi phải cùng phụ thân học luyện đan, buổi chiều còn phải tu luyện. À, Thạch Đầu, em cũng có thể tu luyện ở tu luyện thất của ta, ta đã nói với người trông coi tu luyện thất, về sau hai người chúng ta có thể dùng chung tu luyện thất của ta.” Nửa câu sau là nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

“Thần đệ hiện tại cũng thật biết tiến tới.” Mộ Hồng nhin không được nói.

Mộ Hồng nguyên tưởng rằng Mộ Thần đời này đều sẽ là cái bộ dạng bần nhão không dính được lên tường, không nghĩ tới Mộ Thần lại thông suốt, còn rất có tư thế nhất phi trùng thiên*.

*một bước lên trời

“Không tiến tới cũng không được nha! Ta là người đã có lão bà.” Mộ Thần đặc ý nói.

Diệp Thạch tiến đến bên tai Mộ Thần, nói: “Người phải trở thành võ sư mới chân chính có lão bà nha.”

Mộ Thần hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Thạch, Thạch Đầu người này lại tạt nước lạnh vào hăn, mệt cho hăn lúc trước còn cảm thấy người này thành thật.

Diệp Thạch nhìn biểu tình giận dữ của Mộ Thần, cúi đầu, con mắt loạn chuyển, trong lòng nhin không được cảm thấy đặc ý.

“Thần đệ, vị này chính là vị hôn thê của ngươi – Diệp Thạch?” Mộ Hồng hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Thạch Đầu, đây là đường ca của ta, Mộ Hồng, đường ca là nhi tử của đại bá ta.” Mộ Thần giới thiệu với Diệp Thạch.

“Chào đường ca.” Diệp Thạch thản nhiên gật đầu với Mộ Hồng.

Mộ Hồng cẩn thận nhìn Diệp Thạch vài lần, âm thầm nghĩ khẩu vị của Mộ Thần thật sự là quái lạ, hăn nếu như có một vị hôn thê như vậy, chỉ sợ là cơm cũng ăn không vô.

Nhận thấy được vẻ chán ghét trong mắt Mộ Hồng, tâm Diệp Thạch chột lạnh.

Mộ Thần nhìn biểu tình âm đạm của Diệp Thạch, nhấn chặt mày nói: “Đường ca không có chuyện gì thì nên đi trước đi, bọn ta một hồi còn có việc.”

Mộ Hồng nhíu mày, nói: “Nếu Thần đệ không muốn thấy ta như vậy, ta sẽ không ở lại đây chọc người phiền.”

Mộ Thần lười cùng Mộ Hồng lá mặt lá trái, nói thẳng: “Xin cứ tự nhiên.”

Diệp Thạch hướng phía Mộ Thần nhìn qua, có chút ủ rũ hỏi: “Sao người lại đối tốt với ta? Diện mạo của ta rất xấu..”

“Nghĩ cái gì vậy? Thạch Đầu đáng yêu nhất, sao lại xấu chứ?” Mộ Thần nhéo nhéo mặt Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch bắt lại cái tay của Mộ Thần đang nhéo mặt mình, sắc mặt nghiêm túc nói: “Nếu người nói dối, ta sẽ giết người.”

Mộ Thần sững sốt một chút, cười nói: “Ta đương nhiên là thật tâm.” Hắn nói chuyện yêu đương dễ dàng sao? Ở thế giới kia tìm không thấy người thích hợp, thật vất vả xuyên qua đây, lại được vận may lớn, nhìn trúng một người mà người đó lại là vị hôn thê của mình, hết thấy đều phát triển theo phương hướng tốt, nhưng mà, tức phụ lại càng ngày càng hung tàn..

... ..

Bất kể như thế nào, hội đấu giá trong vạn chúng chú mục đúng hạn bắt đầu.

Phá Linh Đan khiến cho mọi người oanh động, so với vật phẩm áp đáy hòm trong hội đấu giá lần trước càng oanh động hơn.

Ôm tâm tình thử một lần, Lam Nhược Phong vẫn tham gia đấu giá hội lần này.

Giá khởi điểm của Phá Linh Đan chính là bốn mươi vạn nguyên thạch, so với cái giá ba mươi lăm vạn nguyên thạch mà Lam Nhược Phong khai ra cao hơn năm vạn, hiện trường yên lặng một hồi, sau đó có người hô bốn mươi một vạn, Lam Nhược Phong ra bốn mươi lăm vạn nguyên thạch, rất nhanh đã bị một vòng đấu giá điên cuồng bao phủ.

Trang Du ngồi ở bên cạnh Lam Nhược Phong, cảm xúc phập phồng, một viên đan dược thôi mà có giá trị nhiều nguyên thạch như vậy, hẳn trước kia thật sự là quá thiên cậ.

Mộ Viễn Hàng cũng tham gia đấu giá, thế nhưng sau khi ông hô lên một tiếng tám mươi vạn thì không có thanh âm gì nữa, Mộ Thần suy tư, tám mươi vạn đại khái là cực hạn của Mộ Viễn Hàng.

Giá cả rất nhanh bị đẩy lên một trăm vạn, giá cả đến một trăm vạn, tốc độ tăng lên như trước vẫn không chậm lại, lại rất nhanh tăng lên một trăm năm mươi vạn.

Mộ Thần hí mắt, không ngờ nguyên chủ lại lấy đan dược quý trọng như vậy bán đi với cái giá hai vạn nguyên thạch, thật là một đứa náo tàn, khó trách Mộ Viễn Phong lại bị nguyên chủ làm cho tức gần chết.

Đấu giá được Phá Linh Đan chính là một nam tử trung niên, nghe nói là một luyện khí sư rất lợi hại.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, nhin không được nói thầm: “Thật lợi hại, thật lợi hại, khó trách luyện dược sư đều có nhiều tiền, ta cũng muốn làm luyện dược sư.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Em muốn học sao? Nếu em muốn học, ta có thể dạy cho em!”

Diệp Thạch đầy hoài nghi nhìn Mộ Thần: “Nếu như là người dạy, vậy ta sẽ không học đâu, quá lãng phí nguyên thạch.”

Mộ Thần: “...” Không ngờ Diệp Thạch lại khinh thường hãn như vậy.

Tại trong ghế lô, Lam Nhược Phong nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm, đám nhà quê chết tiệt này, một chút mặt mũi cũng không cho hãn, đúng là đáng giận.

Cuối cùng Phá Linh Đan lấy giá hai trăm hai mươi tám vạn nguyên thạch thành giao.

Diệp Thạch gắt gao nắm tay Mộ Thần, “Thiệt nhiều nguyên thạch! Thiệt nhiều thiệt nhiều nguyên thạch!”

Mộ Thần gật đầu nói theo: “Đúng vậy! Thiệt nhiều nguyên thạch, thiệt nhiều thiệt nhiều nguyên thạch.”

Diệp Thạch quay đầu nhìn Mộ Thần, nghiêm túc nói: “Mộ Thần, người phải đi theo phụ thân người hảo hảo học luyện đan đó, người chỉ cần học được một chút da lông thôi thì ăn mặc cả đời cũng không cần lo nữa.”

Mộ Thần cười khan nói: “Ta sẽ cố gắng..”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

49. Chương 49: Chứng Thực Luyện Dược Sư Cấp Một

“Chúng ta đợi lát nữa rồi ra.” Diệp Thạch kéo tay Mộ Thần, nhăn mày nói.

Mộ Thần khó hiểu hỏi Diệp Thạch: “Tại sao cơ?”

“Lam Nhược Phong và Trang Du có mặt ở đây, ta không muốn gặp bọn họ.” Diệp Thạch bĩu môi, có chút tùy hứng nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nghe lời Diệp Thạch, “Nghe lời em, ta cũng không muốn gặp gỡ bọn họ.”

Diệp Thạch xác định Lam Nhược Phong và Trang Du đã đi xa rồi, mới yên tâm cùng Mộ Thần từ trong ghế lô đi ra.

“Kế tiếp chúng ta đi đâu?” Diệp Thạch hỏi Mộ Thần.

“Phụ thân kêu ta đi tới công hội luyện dược sư thử chứng thực luyện dược sư cấp một.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Chứng thực luyện dược sư cấp một?” Diệp Thạch nhin không được tròng lớn mắt.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Em không biết, luyện dược sư cấp một mỗi tháng đều có thể lĩnh trợ cấp ba mươi khối nguyên thạch từ công hội luyện dược sư, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà có một chút ít còn

hơn là không, để quanh năm suốt tháng, cũng thu vào được một món không nhỏ.”

Diệp Thạch nhin không được đen mặt, một tháng cái gì cũng không cần làm, liền có ba mươi khối nguyên thạch, Mộ Thần người này còn ngại ít, y tần tần khổ khổ giết heo giết dê một tháng, cũng chỉ có được ba mươi nguyên thạch thôi.

“Nghe nói luyện được sư cấp hai được nhiều hơn, một tháng hình như được trợ cấp ba trăm nguyên thạch.” Mộ Thần cười cười nói với Diệp Thạch.

“Luyện được sư kiếm tiền thật dễ.” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Đi thôi.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch mới vừa đi tới cửa công hội luyện được sư, một tiếng gọi của trời lập tức truyền vào trong tai Mộ Thần, trong chốc lát, Mộ Thần như bị sét đánh. Âm hồn không tan, đúng là âm hồn không tan!!

“Mộ Thần, sao chàng lại đến nơi này?” Trang Du mở to mắt, thiên chân vô tà nhìn Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch đưa ánh mắt sâu kín nhìn Trang Du, vươn tay, hung hăng néo Mộ Thần một phen.

Mộ Thần vẻ mặt đau khổ, nhin không được cũng có chút bất đắc dĩ, hẳn cũng có muốn đâu! Hẳn làm sao biết được, hẳn đã cố gắng tránh Trang Du như vậy, lại vẫn bị gặp, cái thứ gọi là vận mệnh này, đúng là làm cho người ta không rõ!

“Mộ Thần đến thử chứng thực luyện được sư cấp một.” Diệp Thạch vẻ mặt giữ thức ăn đứng chắn trước mặt Mộ Thần nói.

Trang Du nhìn thoáng qua Mộ Thần, có chút kinh ngạc hỏi: “Mộ Thần, chàng đã có thể luyện ra đan dược cấp một rồi sao?”

“Hắn chỉ là đến thử thời vận, còn kém xa, người sao lại ở chỗ này?” Diệp Thạch đẩy đề phòng nhìn Trang Du hỏi.

Trang Du cười cười, nói: “Ta bồi Nhược Phong tới, Nhược Phong đến lĩnh trợ cấp của hắn, Nhược Phong là luyện dược sư cấp hai, một tháng được trợ cấp ba trăm nguyên thạch.”

“Ba trăm nguyên thạch à.” Diệp Thạch chuyển chuyển mắt, như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái.

Mộ Thần tặng cho cái xem thường, nhìn cái gì vậy, hắn không bao lâu nữa cũng sẽ được nhiều như vậy.

“Mộ thiếu đến thử chứng thực luyện dược sư cấp một sao?” Lam Nhược Phong chấp tay sau lưng, thần sắc thanh lãnh đi ra hỏi.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy.”

Diệp Thạch có chút bất mãn nhíu lại mày, vẻ mặt Lam Nhược Phong tuy rằng bình tĩnh, nhưng mà ở chỗ sâu trong đôi mắt đã che dấu không được một tia xem thường. Thần sắc Lam Nhược Phong như vậy, làm cho Diệp Thạch nhìn không được có chút bất mãn, Lam Nhược Phong dựa vào cái gì nhìn Mộ Thần như vậy, kể cả hắn là luyện dược sư cấp hai, cũng là từ luyện dược sư cấp một mà lên thôi.

“Thần thiếu, công hội luyện dược sư vì phòng ngừa có vài người ác ý quấy rối mỗi ngày đến thử chứng thực, ảnh hưởng tới vận hành bình thường của công hội, nên chứng thực luyện dược sư cấp một yêu cầu giao nộp phí dụng ba trăm nguyên thạch. Ta biết Mộ thiếu nhà giàu, không quan tâm một ít tiền như vậy, nhưng mà, nếu Mộ thiếu không có nắm chắc thì

vẫn nên thận trọng một chút thì tốt hơn.” Lam Nhược Phong thản nhiên nhìn Mộ Thần nói.

“Ba trăm nguyên thạch?” Diệp Thạch nhin không được căn chặt rằng, thâm nghĩ, khó trách nói luyện đan là đốt tiền. Y làm việc tại tửu lâu, một tháng mới được ba mươi khối nguyên thạch, mười tháng mới đủ một lần phí dụng chứng thực luyện được sư.

“Người có nắm chắc không?” Diệp Thạch quay đầu, hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Ta muốn thử xem.”

Diệp Thạch cau mày, kéo tay áo của Mộ Thần, lôi Mộ Thần qua một bên nói: “Người thận trọng một chút nha! Nếu như thất bại, nguyên thạch liền không trở lại được đâu. Ba trăm nguyên thạch, có thể mua một trăm con gà lá sen đó.”

Mộ Thần: “...” Có vẻ Thạch Đầu rất thích ăn gà...

“Thạch Đầu, nếu như thông qua được chứng thực, sau này sẽ có rất nhiều chỗ tốt.” Mộ Thần khuyên nhủ.

Diệp Thạch cắn môi, có chút không yên lòng nói: “VẬY người đi đi, lúc luyện đan cần thận một chút.”

Mộ Thần gật đầu, an ủi: “Yên tâm.”

Diệp Thạch đầy khẩn trương buông lỏng tay Mộ Thần ra, thần tình thật đau nhìn người của công hội luyện được sư cầm thẻ nguyên thạch của Mộ Thần, lấy đi ba trăm nguyên thạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

50. Chương 50: Chứng Thực Thành Công

“Vị tiểu huynh đệ này, người không thể đi vào, công hội của chúng ta chỉ có luyện được sư mới được vào.” Một vị nhân viên đi ra, mặt không đổi sắc ngăn cản Diệp Thạch đang muốn đi vào công hội.

Diệp Thạch nhăn chặt mày, chỉ vào Trang Du, bất mãn hỏi: “Vì sao hắn có thể đi vào mà ta không thể đi vào?” Y vừa mới nhìn thấy Trang Du chính là từ bên trong công hội đi ra.

Nhân viên liếc mắt nhìn Trang Du một cái, thản nhiên nói với Diệp Thạch: “Hắn là được vị luyện được sư này mang vào, luyện được sư cấp hai có thể mang theo ba người đi cùng, nếu người có thể tìm được luyện được sư đi cùng người, người cũng có thể tiến vào...”

“Ta biết rồi, ta sẽ ở bên ngoài chờ.” Diệp Thạch cắn giận trả lời, âm thầm lo lắng Mộ Thần sẽ ném ba trăm nguyên thạch vào trong nước*.

*ý là ném vào nước là không tìm lại được. junvu2412

Trang Du nhìn Diệp Thạch, thản nhiên nói: “Diệp Thạch, người nếu thật muốn đi vào, Nhược Phong có thể mang người đi cùng.”

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Trang Du một cái, lạnh lùng nói: “Không cần, ta ở bên ngoài chờ hắn là được rồi.”

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ thầm trong lòng, tên Lam Nhược Phong kia biết yêu thuật, nhìn thấy hắc, trong lòng mình liền lạ lạ, vẫn nên cách tên đó xa một chút thì tốt hơn, gần đây ảnh hưởng từ yêu thuật của tên đó đối với mình tựa hồ càng ngày càng nhỏ, nghĩ chắc là yêu thuật của hắc cũng không lợi hại lắm.

“Nghe nói người đã dọn đến Mộ gia?” Trang Du hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy. Là Mộ thúc thúc muốn ta dọn vào.” Diệp Thạch có chút phiền toái, ở trong lòng tặng cho Trang Du một cái xem thường, Trang Du hàng này thật quái lạ, mình và hắc không có giao tình gì, người này lại muốn cùng mình nói chuyện tào lao.

“Mộ Nhị gia kêu người dọn vào là người liền không để ý nguyên tắc dọn vào ăn nhờ ở đậu? Diệp Thạch, làm người phải có tự tôn.” Trang Du chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch mở to mắt nhìn Trang Du, nhin không được thăm nghĩ, người này đang nói gì đây?

Diệp Thạch nghe không hiểu, đơn giản mặc kệ Trang Du, chỉ bất an nhìn vào bên trong công hội luyện dược sư.

Trang Du nhìn Diệp Thạch một bộ dạng xa cách, nhin không được hờn dỗi, hắc có ý tốt nhắc nhở Diệp Thạch, Diệp Thạch lại có bộ dạng này.

Lam Nhược Phong nhìn Diệp Thạch, an ủi: “Người không cần quá lo lắng, chứng thực luyện dược sư cấp một không khó, công hội luyện dược sư sẽ cho năm lần cơ hội, chỉ cần có thể luyện ra một viên đan dược cấp một là được.”

“Nhược Phong lúc trước chứng thực lần đầu tiên đã thông qua.” Trang Du tự hào nói.

Lam Nhược Phong mang trên mặt vẻ thản nhiên mỉm cười, chứng thực luyện được sư cấp một không khó, nhưng người thông qua cũng không nhiều lắm. Bởi vì nó không chỉ yêu cầu luyện được sư có tài nghệ thuần thực, càng cần luyện được sư có tâm tính tốt, có một vài luyện được sư, mình tự luyện đan đều có thể thành công, tiến vào luyện đan thất của công hội luyện được sư, lập tức liền héo.

Diệp Thạch bĩu môi, thầm nghĩ hai người này cũng thật rảnh, còn chưa đi.

“Diệp Thạch, Mộ Thần học luyện đan đã bao lâu?” Lam Nhược Phong thản nhiên hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gãi đầu, nói: “Ta cũng không biết, đại khái khoảng một tháng đi.” Hình như tới một tháng cũng chưa đủ.

Lam Nhược Phong hí mắt, nói: “Mới một tháng sao? Vậy Mộ Thần lần này muốn thành công chứng thực luyện được sư cấp một, khả năng sẽ có một chút khó khăn.”

“Mộ Thần chính là nôn nóng như vậy.” Trang Du lắc lắc đầu, thở dài một tiếng nói. j/v/2/4/1/2

Diệp Thạch tuy rằng trong lòng cũng nghĩ vậy, nhưng mà thua người không thua trận, nói: “Làm sao có thể, chứng thực luyện được sư cấp một cũng không khó, Mộ Thần thông minh như vậy, hẳn là có thể thông qua.”

Lam Nhược Phong: “...”

Vài người đang nói chuyện, Mộ Thần được một thiếu nữ diện mạo xinh đẹp đưa ra, thiếu nữ nhìn Mộ Thần, trong mắt tràn đầy sùng bái.

“Mộ thiếu, chúc mừng ngươi trở thành luyện được sư cấp một, trong Mạc thành chúng ta, người giống như ngươi còn trẻ mà đã là luyện được sư

cấp một rất là hiếm thấy, Mộ thiếu sau này nhất định tiền đồ vô lượng.”
Thiếu nữ đầy khen ngợi nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Mượn cát ngôn của tiểu thư.”

Lam Nhược Phong nghe được lời của thiếu nữ, sắc mặt đổi đổi, Mộ Thần thế mà thật sự trở thành luyện được sư cấp một? “Mộ thiếu, người đúng là thâm tàng bất lộ, thật sự là làm cho người ta không tưởng được.”

Mộ Thần không để bụng, cười nói: “Chỉ là luyện được sư cấp một mà thôi, không coi là thâm tàng bất lộ gì, Lam thiếu đã là luyện được sư cấp hai, so với người thì ta còn kém xa.”

“Mộ thiếu quá khiêm tốn.” Lam Nhược Phong nhìn Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nhìn quần áo trong tay Mộ Thần, hỏi: “Đây là cái gì? Quần áo của luyện được sư sao? Nhìn phong cách ghê. Ta có thể mặc không?”

Trang Du nhăn mày nói: “Diệp Thạch, quần áo của luyện được sư tượng trưng cho thân phận của luyện được sư, không thể tùy tiện mặc loạn.”

Diệp Thạch bĩu môi, ủ rũ nói: “Vậy thì thôi.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch ủ rũ, đi qua, thấp giọng nói: “Trở về rồi cho em mượn mặc, được không?”

Diệp Thạch nghe được lời của Mộ Thần nhất thời đôi mắt sáng ngời.

Trang Du nhìn đôi mắt Diệp Thạch tỏa sáng, trong lòng âm thầm, nhìn bộ dáng Mộ Thần, thật đúng là có thể vì Diệp Thạch mà liều lĩnh hết thảy, Mộ Thần hẳn có cần phải diễn giả làm thật đến mức này sao?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

51. Chương 51: Sau Khi Chứng Thực

Trong công hội luyện được sư, một ông lão nhìn bóng dáng Mộ Thần rời đi, con người hiện lên vài suy nghĩ sâu xa.

“Ông nội, ngay cả Mộ Thần cũng đã trở thành luyện được sư cấp một, con lại còn chưa có năm được phương pháp.” Một thiếu nữ đứng ở bên người ông lão, sắc mặt rồi rầm nói.

“Con đừng vội, thông suốt có đôi khi là việc trong nháy mắt, con cứ từ từ ngẫm lại, có lẽ sẽ có thể thuận lợi luyện thành đan.” Ông lão an ủi.

“Tên Mộ Thần kia gần đây ăn trúng linh đan diệu dược gì sao? Như thế nào lại lập tức thoát thai hoán cốt rồi?” Thiếu nữ nhú mày lại, không hiểu mà hỏi.

“Không biết. Nhưng hiện tại Mộ Thần này thật đúng là không thể khinh thường, nhìn tình hình, Mộ gia tựa hồ lại sắp có thêm một luyện được sư.” Ông lão nhìn bóng dáng Mộ Thần, như có điều suy nghĩ nói.

“Con vốn đang cho rằng gia hỏa này là đũa không phí chứng thực ba trăm, không nghĩ tới hắn lại thật sự có thể luyện đan, bần nhào lại có thể đắp tường, đúng là bất khả tư nghị.” Thiếu nữ lắc đầu nói. d v.2,4-1/2

“Không gặp ba ngày, phải nhìn với cặp mắt khác xưa!” Ông lão vuốt râu mép cảm thán nói, thời điểm Mộ Thần luyện đan, lão đứng ở bên cạnh, Mộ Thần không hóa, năm chắc đối với đan dược, đều là nhất lưu.

“Mộ Thần chỉ lãng phí một phần dược liệu đã luyện ra được đan dược, nếu không phải là hắc có vận khí tốt, vậy thì tỉ lệ thành đan của hắc không thấp.” Thiếu nữ như có điều suy nghĩ nói.

Lão giả híp mắt nói: “Trình độ luyện đan của hắc sau này, nói không chừng có thể hơn phụ thân hắc.”

“Ông nội, người cũng quá coi trọng hắc, ai biết hắc ngày nào đó có thể bệnh cũ tái phát hay không.” Thiếu nữ không cho là đúng.

... ..

“Em sao lại đứng chung với hai người Lam Nhược Phong, Trang Du kia?” Mộ Thần đầy đề phòng hỏi.

“Ta không hề muốn nói chuyện với bọn họ, chỉ là hai người bọn họ cứ quần lấy ta, ta cũng không có biện pháp.” Diệp Thạch buồn rầu nói, lông mày nhăn thành một đoàn.

Mộ Thần híp mắt, đầy ngưng trọng nói: “Lam Nhược Phong là biến thái, cho nên, em cách hắc xa một chút.”

Diệp Thạch: “...” Lam Nhược Phong là biến thái? Tuy rằng tên đó thoát nhìn lạ lạ, còn có chút đáng ghét, nhưng mà, là biến thái?? Hình như hơi quá à nha...

“Mộ Thần, người không phải là đang ăn giấm với Lam Nhược Phong chứ?” Diệp Thạch tiến lên hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy. Ta chính là đang ăn giấm với Lam Nhược Phong.”

Trong truyện, Diệp Thạch vì Lam Nhược Phong mấy lần xuất sinh nhập tử, Lam Nhược Phong đối với Diệp Thạch lại vẫn luôn như gần như

xa. Dựa theo thuyết pháp của tác giả, đây là một loại ôn nhu chỉ thuộc về Lam Nhược Phong, dù cho Lam Nhược Phong đối với Diệp Thạch vô ý, cũng không đành lòng thương tổn đối phương.

Mộ Thần ban đầu không biết là có gì sai, nhưng mà sau khi nhìn thấy Diệp Thạch rồi, Mộ Thần nhất thời cười nhạt đối với lời tác giả nói về Lam Nhược Phong. Cái gì mà ôn nhu? Lam Nhược Phong chính là không thích Diệp Thạch, nhưng mà lại không muốn mất đi Diệp Thạch luôn luôn hữu dụng, cho nên vẫn luôn níu kéo Diệp Thạch.

“Bây giờ chúng ta quay về sao?” Diệp Thạch hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không, chúng ta đi tới Nhạc Hà tửu lâu trước đây.”

“Vì sao? Không phải người vẫn luôn không thích đi tới tửu lâu lúc trước ta làm việc sao?” Diệp Thạch khó hiểu hỏi Mộ Thần.

“Nhạc Hà tửu lâu nướng gà tốt nhất, em không phải thích ăn gà sao?” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch chớp chớp mắt, nói: “Ta nào có?”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Em không thích ăn gà sao?”

Diệp Thạch đảo mắt, nói: “Ta cũng không phải rất thích ăn, ừm, nhưng nếu như người muốn ăn thì ta có thể cùng người.”

Mộ Thần: “...”

“Ta rất thích ăn gà, Thạch Đầu, em theo giúp ta ăn đi.” Mộ Thần đẩy thành khăn nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, vui vẻ đồng ý: “Được rồi..”

... ..

“Có tin vui, có tin vui! Mộ Thần thiếu gia thuận lợi thông qua chứng thực luyện được sư cấp một của công hội luyện được sư, trở thành luyện được sư cấp một!” Tổng quản vội vội vàng vàng tiến vào nói.

Mộ Viễn Hàng nghe được lời nói của tổng quản, nhất thời tràn đầy kinh nghi* nhìn về phía Mộ Viễn Phong.

*kinh nghi = kinh ngạc + nghi ngờ

Mộ Viễn Phong khí định thần nhàn uống ngụm trà, biểu tình trên mặt thản nhiên, một chút kinh ngạc cũng không có.

Mộ Thần đi theo Mộ Viễn Phong học luyện đan không phải là bí mật gì, nhưng mà, Mộ Viễn Phong vẫn luôn chưa nói về tiến độ của Mộ Thần, Mộ Viễn Hàng chỉ nghĩ Mộ Thần không có thiên phú.

“Nhị đệ, người giấu tin tức thật tốt, không thể tưởng được, Thần nhi nhanh như vậy đã có thể luyện ra được đan dược cấp một.” Mộ Viễn Hàng nói.

Mộ Viễn Phong thản nhiên cười cười, nói: “Thần nhi chỉ vừa mới bắt đầu học, xác xuất thành công còn thấp, luyện ra đan dược đều lãng phí không ít linh thảo tốt có giá trị, không coi là gì.”

Mộ Viễn Hàng miễn cưỡng cười, nói: “Ngàn dặm hành trình, bắt đầu đều rất khó khăn. Thần nhi trong thời gian ngắn mà đã có thể thông qua chứng thực luyện được sư cấp một, đại biểu thiên phú luyện đan của Thần nhi quả thực xuất chúng!”

“Đâu ra, đại ca khen quá rồi, Thần nhi nó còn kém xa.” Mộ Viễn Phong tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà kiêu ngạo lại trong con người như thế nào cũng đều che dấu không được.

Mộ Kha đánh giá Mộ Viễn Phong, trong con người hiện lên vài phần ngoài ý muốn, tuy rằng hẳn cũng nghe thấy tiếng gió Mộ Thần tựa hồ lảng tử hồi đầu, nhưng cũng chỉ cho là Mộ Thần nhất thời hưng phấn. Hiện giờ phát hiện Mộ Thần lại thành luyện được sư cấp một, không khỏi đối với Mộ Thần nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

“Mộ Thần đâu, trở lại chưa?” Mộ Kha hỏi.

“Hình như còn chưa có về.” Quản gia ngượng ngùng nói.

Mộ Kha nhíu mày, hỏi: “Nó chứng thực xong luyện được sư cấp một, không trở về đây mà lại đi đâu?”

“Mộ Thần thiếu gia mang Diệp thiếu gia đi ăn cơm rồi ạ.” Quản gia nói.

“Diệp thiếu gia? Diệp thiếu gia nhà ai?” Mộ Kha hỏi.

Mộ Viễn Phong thân nhiên nói: “Chính là tôn tử kia của Diệp Hách.”

Mộ Kha đầy ngoài ý muốn hỏi: “Mộ Thần thật sự thích nó như vậy?”

Mộ Viễn Phong gật đầu, nói: “Con thấy Thần nhi rất là vừa ý.”

... ..

“Mộ Thần, đã lâu không gặp!” Trần Mạc Nhiên đi vào tửu lâu, nhìn chăm chăm Mộ Thần nói.

Mộ Thần nhìn thấy Trần Mạc Nhiên thì nhướng mày, Trần Mạc Nhiên gần đây có vẻ không được tốt lắm.

Hành vi của người này đối với Trang Du quá mức chân chó, rất cực khiến cho trường bối của Trần gia phản cảm, chẳng những bị cấm túc, hơn nữa còn bị cắt giảm chi phí.

Đáng thương gia hỏa này, mình đã bắt đầu từ từ thoát khỏi con đường pháo hôi, Trần Mạc Nhiên lại tựa hồ so với trong truyện lún càng ngày càng sâu.

“Trần huynh, là người à? Muốn ngồi xuống ăn chút gì hay không?” Mộ Thần không mặn không nhạt mở miệng hỏi.

Trần Mạc Nhiên thản nhiên cười: “Nếu Mộ huynh đã mời ta như vậy, ta nếu từ chối thì bất kính.”

Diệp Thạch bĩu môi, thầm nghĩ người này còn thật sự không khách khí.

Trần Mạc Nhiên nhìn quần áo của luyện dược sư cùng con dấu kim sắc trên áo choàng được đặt trên bàn, nhãn mày hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là con dấu chứng thực của luyện dược sư cấp một đấy! Còn cái này là quần áo của luyện dược sư cấp một, nghe nói quần áo này không thể tùy tiện mặc.” Diệp Thạch đắc ý nói.

Trần Mạc Nhiên nhìn Mộ Thần, kinh ngạc hỏi: “Người trở thành luyện dược sư cấp một?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Người cùng phụ thân người học luyện đan?” Trần Mạc Nhiên âm trầm hỏi.

“Đúng vậy.” Mộ Thần thản nhiên trả lời một tiếng.

“Mộ Thần, người vẫn còn là Mộ Thần sao?” Trần Mạc Nhiên nhíu mày hỏi.

Mộ Thần nghiêng đầu, nói: “Ta đương nhiên là Mộ Thần, ta không phải là Mộ Thần thì có thể là ai!”

“Mộ Thần, người đã từng nói qua, luyện đan vừa khổ vừa mệt vừa nhàm chán, người đời này sẽ không nguyện ý học, người còn nói qua, người thích Trang Du, nếu theo đuổi không được hẳn, người liền độc thân cả đời.” Trần Mạc Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Thần nói.

Mộ Thần: “...” Nguyên chủ ngu ngốc này nói hươu nói vượn những thứ gì vậy? Độc thân cả đời? Khó trách người này dốc sức theo đuổi Trang Du như vậy.

Diệp Thạch cau mày, khó hiểu nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần thản nhiên cười, nói: “Trần thiếu, có ai mà lúc còn trẻ không làm chuyện ngu xuẩn chứ, những lời kia nói nói rồi thôi, sao lại có thể cho là thật.”

Trần Mạc Nhiên híp mắt, hỏi: “Người thật sự tính buông tha Trang Du?”

“Đương nhiên.” Mộ Thần không cần nghĩ ngợi nói.

Trần Mạc Nhiên đen mặt, nói: “Mộ Thần, người chừng nào lại trở nên không có chí khí như vậy, cũng bởi vì bên người Trang Du có thêm một Lam Nhược Phong, cho nên người liền tính không chiến mà lui sao?”

Bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Trần Mạc Nhiên này rất cuộc là làm sao zai?

Mộ Thần có chút mệt mỏi nhìn Trần Mạc Nhiên, nâng cằm nói: “Trần thiếu, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Trần Mạc Nhiên sắc mặt đổi đổi, rồi sau đó không cam lòng nói: “Trang Du hiện tại đã hoàn toàn bị Lam Nhược Phong mê hoặc.”

Mộ Thần nhún vai, không mẫn không nhạt hỏi: “A, rồi sau đó thì sao...”

“Người không định nói một chút gì sao?” Trần Mạc Nhiên đen mặt nói.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Người nghĩ ta sẽ nói cái gì? Chẳng lẽ, người muốn ta giúp người theo đuổi Trang Du?” Mộ Thần đột nhiên nghĩ tới điều gì hỏi.

Trần Mạc Nhiên không cho là đúng, nói: “Không phải giúp ta, là giúp chúng ta, hai người chúng ta trước tiên có thể liên thủ, đuổi đi Lam Nhược Phong, sau đó lại cạnh tranh công bằng.”

Trần Mạc Nhiên hàng này, rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy? Hai pháo hôi tạo thành liên minh chia rẽ tiểu công và nhân vật chính? Như vậy chỉ có chết càng nhanh thôi biết không hả?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

52. Chương 52: Tư Duy Của Pháo Hôi

“Thực xin lỗi, Trần thiếu, đề nghị của người ta không có hứng thú.”
Mộ Thần thản nhiên nói.

Đáng thương gia hỏa Trần Mạc Nhiên này sắp chết vì ngu, hắn cũng không muốn cùng người này chết chung.

Trần Mạc Nhiên đen mặt, không hiểu: “Mộ Thần, người xảy ra chuyện gì? Người đang sợ Lam Nhược Phong sao?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Lam Nhược Phong lai lịch bất phàm, lại là luyện được sư cấp hai, thực lực bản thân cũng thực cường hãn, ta sợ hắn, sợ chết đi được.” Pháo hôi công đoạt nhân vật chính của chính chủ công? Đây không phải là muốn chết sao?

“Mộ Thần, người đúng là nhu nhược!” Trần Mạc Nhiên lạnh lùng trừng mắt nhìn Mộ Thần một cái, xoay người đi.

Mộ Thần nhìn thấy Trần Mạc Nhiên rời đi, nhất thời thở ra một hơi.

Diệp Thạch cúi đầu, hung hăng gặm chân gà, trong con ngươi hiện lên từng trận hàn quang.

Mộ Thần trừng mắt nhìn, bồi khuôn mặt tươi cười nói: “Thạch Đầu, những việc đó cùng Trang Du đều đã qua, ta hiện tại...”

“Người không cần giải thích, ta cũng biết, ta tin tưởng người.” Diệp Thạch thần nhiên nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Cám ơn.”

“Người nọ thật ngu ngốc.” Diệp Thạch híp mắt, khinh thường nhìn bóng dáng Trần Mạc Nhiên nói.

Mộ Thần không hiểu mà hỏi: “Ngu ngốc? Tại sao?”

“Trang Du đã là võ giả bốn sao, mà người này chỉ là một võ đồ chín sao, ta cảm thấy người này đi mượn sức một võ giả như vậy, còn không bằng tìm chút thời giờ tăng lên thực lực mình. Một võ đồ theo đuổi một võ giả, kể cả người này theo đuổi được, hắn sẽ không sợ rằng nếu như hắn và Trang Du cãi nhau, hắn sẽ bị Trang Du đánh chết sao?” Diệp Thạch đây xem thường nói.

Mộ Thần: “...”

Xem ra hắn cần phải hảo hảo tu luyện, trong khoảng thời gian này, Diệp Thạch ăn ngon, ngủ ngon, trong tay cũng dư dả một ít, đã thuận lợi trở thành võ giả ba sao. Hắn tuy rằng vẫn luôn luyện thể cùng tu luyện, nhưng mà luyện đan vẫn phân tán đi không ít lực chú ý của Mộ Thần, thực lực chỉ có võ giả hai sao mà thôi.

“A! Lại nói tiếp, Trang Du tên kia diện mạo ôn nhu mềm yếu, thực lực lại rất cường nha, thiên phú tu luyện của tiểu bạch kiếm này tựa hồ rất tốt!” Diệp Thạch nhin không được nói thầm.

Đương nhiên phải tốt rồi, đó là thân nhi tử của tác giả, thiên phú có thể không tốt sao? Mộ Thần âm thầm nghĩ.

Trang Du không chỉ có thiên phú tốt, vận khí cũng tốt, một đồng lớn pháo hôi và chính quy công vôi vàng đưa cho hắn tài nguyên tu luyện,

Trang Du tuy rằng gia cảnh bình thường, nhưng mà trong tay vẫn rất đầy đủ.

“Trước kia người theo đuổi Trang Du, hẳn cũng đã là võ giả phải không. Người lúc ấy hình như ngay cả võ đồ tám sao cũng không phải, người sao lại có dũng khí như vậy?” Diệp Thạch lóe lóe ánh mắt hỏi.

Mộ Thần: “...” Lời này phải hỏi nguyên chủ đi! Có lẽ nguyên chủ cũng không biết, mơ mơ hồ hồ dưới sự sai khiến của tác giả mà thích Trang Du.

Trang Du thoát nhìn nhược liễu phù phong*, thật có thể khiến cho người khác nổi lên dục vọng bảo vệ hắn, diện mạo của Trang Du cũng thật có thể làm cho người khác quên đi hắn kỳ thật là một cao thủ.

*cảnh liễu trong gió, ý chỉ Trang Du nhìn yếu đuối.

Mộ Thần giật mình nhớ tới, lúc trước hắn nhìn thấy những công tử ca vây quanh bên cạnh Trang Du, đúng là không có một ai có cấp bậc cao hơn Trang Du, nói cách khác, một mình Trang Du là có thể đánh chết một đám người kia.

Mộ Thần nói: “Thạch Đầu, không biết em có từng nghe qua một câu như vậy..”

“Câu gì?” Diệp Thạch đầy hứng thú hỏi.

“Nghé con mới sinh không sợ cạp.” Mộ Thần nghiêng đầu, tại bên tai Diệp Thạch ái muội nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Là nghé con mới sinh không sợ cạp hả? Ra người cũng như vậy...”

Mộ Thần: “...” Nhất châm kiến huyết*! Thạch Đầu thật sự quá lợi hại.

*Một châm là thấy máu.

... ..

Trần Mạc Nhiên nổi giận đùng đùng từ trong tửu lâu đi ra.

“Trần thiếu, Mộ thiếu nói thế nào?” Nhìn thấy Trần Mạc Nhiên đi ra, Tôn Vũ có chút vội vàng hỏi.

“Hắn không có hứng thú, xem ra chúng ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp đuổi Lam Nhược Phong đi.” Trần Mạc Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Gia hỏa Lam Nhược Phong này thật không biết thức thời, một người ngoại lai lại dám mở địa bàn chúng ta làm mưa làm gió, không biết câu nói cường long khó áp địa đầu xà sao?” Tôn Vũ hùng hồn nói.

“Trang Du bị người này mê hoặc thực sâu.” Trần Mạc Nhiên cắn răng nói.

Tôn Vũ dè dặt đề tài, nói: “Ta nghe nói, Mộ Thần trở thành luyện dược sư cấp một, có phải thật vậy không?”

“Là thật.” Tâm tình Trần Mạc Nhiên đột nhiên trầm trọng hơn vài phần. Người trong gia tộc vẫn luôn lấy mình và Mộ Thần so sánh, trước kia mình luôn vững vàng áp Mộ Thần một bậc, hiện tại Mộ Thần đã đem hắn càng vượt càng xa.

“Người này gần đây thật sự là muốn tiến tới.” Tôn Vũ cắn răng nói.

“Lão tử của hắn là luyện dược sư cấp ba, nếu hắn muốn trở thành luyện dược sư cấp một, so với người bên ngoài thì đơn giản hơn nhiều.” Trần Mạc Nhiên nói.

“Tuy là nói như vậy, nhưng mà vẫn để cho người ta hâm mộ đó! Nếu như ta trở thành luyện dược sư cấp một, nói không chừng A Du sẽ chú ý tới

ta.” Tôn Vũ nói thầm.

Trần Mạc Nhiên híp mắt, trong con ngươi hiện lên vẻ ghen tị.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

53. Chương 53: Mộ Viễn Phong Dạy Bảo

Diệp Thạch cùng Mộ Thần cơm nước xong, trở về Mộ gia.

Mộ Thần có chút kinh ngạc phát hiện, gã sai vặt trong nhà đối với hắn cung kính hơn rất nhiều.

Cái loại cung kính này không phải là khiếp sợ thân phận của hắn, không phải là cung kính ở mặt ngoài, mà là cung kính phát ra từ nội tâm, trên đường hắn trở về phòng, còn gặp vài thị nữ.

Diệp Thạch còn ở bên cạnh mà mấy thị nữ kia từng người một hướng hắn vút mị nhãn, Mộ Thần chỉ có thể cười gượng.

Mộ Thần thầm nghĩ, bình thường trên con đường này căn bản là không có người, hôm nay cũng không biết là xảy ra chuyện gì, lập tức gặp một số. Còn có một tiểu nha đầu liều mạng nhào tới bên người hắn, nếu không phải hắn trốn nhanh, nói không chừng sẽ bị ôm lại. Tuy nói trong lòng ôm mấy em gái mềm mại là việc mà đại bộ phận nam nhân hướng tới, nhưng mà hắn là ngoại lệ, hắn là đồng tính á!

Diệp Thạch đi bên cạnh, tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng mà ánh quang trong con ngươi bắn ra bốn phía.

Có trong nháy mắt, Mộ Thần cảm thấy Diệp Thạch sẽ vươn ra móng vuốt cào mặt nha đầu kia, nhưng Diệp Thạch chỉ là bất mãn cười, nụ cười làm cho Mộ Thần có chút kinh hồn táng đảm.

“Phụ thân.” Nhìn thấy Mộ Viễn Phong, Mộ Thần lập tức cung kính gọi một tiếng.

“Diệp Thạch đâu?” Mộ Viễn Phong hỏi.

“Đi tu luyện rồi ạ.” Mộ Thần gãi gãi đầu nói.

Mộ Viễn Phong híp mắt, nói: “Phải không? Thực lực Diệp Thạch rất mạnh, nhìn dáng vẻ của nó tựa hồ là chuẩn bị thăng cấp võ giả bốn sao?”

“Nhanh như vậy?” Mộ Thần nhin không được mà than thở.

Mộ Viễn Phong cười: “Đúng vậy. Diệp Hách khi còn sống đã có mấy lần ở trong thư khen ngợi tư chất của Diệp Thạch, xem ra ông ấy không có nói ngoa.”

Mộ Thần gật đầu, Diệp Thạch cũng có bàn tay vàng mà tác giả cấp cho. Nếu Diệp Thạch không đủ mạnh, cũng không giúp được chính quy công, cũng không thể hiện được mị lực của chính quy công. Cho nên, mặc dù là pháo hôi, Diệp Thạch cũng là một pháo hôi nổi tiếng.

“Phụ thân, lúc con về trở về phát hiện không khí trong nhà có chút không đúng lắm.” Mộ Thần chớp chớp mắt nói.

Mộ Viễn Phong thản nhiên cười: “Đây là tất nhiên, con trở thành luyện dược sư cấp một, người hầu trong nhà tự nhiên đều nhìn con với cặp mắt khác xưa.”

“Chỉ là luyện dược sư cấp một mà thôi.” Mộ Thần không để bụng nói.

“Luyện dược sư có địa vị rất cao, có phải con ở trên đường gặp được rất nhiều tiểu cô nương vút mị nhãn với con không?” Mộ Viễn Phong trêu tức hỏi.

Mộ Thần đen mặt, có chút quần bách nói: “Phụ thân, ngài làm sao lại biết?”

Mộ Viễn Phong thản nhiên cười cười, nói: “Đoán. Đó là chuyện bình thường, trước kia con chỉ biết đùa giỡn tiểu cô nương trong nhà, bọn họ đều coi con là Hồng Thuỷ mãnh thú, ta nghĩ con hiện tại trở thành luyện được sư, thái độ của bọn họ sẽ thay đổi.”

Mộ Thần: “...” Gừng càng già càng cay! Mộ Viễn Phong thật đúng là liệu sự như thần.

Mộ Viễn Phong vỗ vai Mộ Thần, nói lời thăm thía: “Nhi tử, con phải biết, chỉ cần con luyện đan thật tốt, dạng mỹ nhân gì cũng đều sẽ chủ động đưa lên cửa, con cần bản không cần đi làm việc gì dư thừa.”

Mộ Thần: “...”

“Phụ thân, khi nào thì con có thể học luyện chế đan dược cấp hai?”
Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong nói: “Thần nhi, ta biết con nóng vội, ta cũng biết luyện chế đan dược cấp một đối với con mà nói hoàn toàn không có khó khăn, nhưng mà thực lực của con quá thấp, luyện được sư cấp hai cũng yêu cầu thể lực rất cao, con cũng thấy đấy, Lam Nhược Phong là luyện được sư cấp hai, nhưng hẳn đồng thời cũng là võ giả chín sao.”

Mộ Thần đen mặt, chết tiệt, nguyên chủ có tư chất tốt như vậy, không hảo hảo tu luyện, đến tột cùng là đã suy nghĩ gì vậy?

“Con phải tu luyện tới trình độ nào mới có thể học luyện chế đan dược cấp hai?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong suy tư một chút, nói: “Ít nhất là võ giả năm sao.”

Mộ Thần gật đầu: “Con biết rồi.”

Mộ Viễn Phong vỗ vai Mộ Thần, nói: “Từ từ sẽ đến, tại sao lại đột nhiên vội vã trở thành luyện được sư cấp hai như vậy?”

Còn không phải bởi vì trong truyện Diệp Thạch lúc đó chung tình với Lam Nhược Phong đã là luyện được sư cấp hai sao. Tuy nói bởi vì mình mà vận mệnh Diệp Thạch đã thay đổi, nhưng mà ai biết nguyên tác có thể sinh ra ảnh hưởng với Diệp Thạch hay không.

“Đây là thẻ nguyên thạch ta đã làm cho con, bên trong có một vận nguyên thạch, sau này con luyện ra đan được đem bán, thì nguyên thạch cũng sẽ trực tiếp chuyển vào trong tấm thẻ này.” Mộ Viễn Phong nói.

“Một vận nguyên thạch? Nhiều như vậy? Phụ thân, ngài trợ cấp con?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, đó đều là nguyên thạch tự con kiếm ra.”

Mộ Thần đầy ngoài ý muốn hỏi: “Luyện đan kiếm được nhiều như vậy?”

Mộ Viễn Phong nói: “Đương nhiên, bằng không vì sao lại có nhiều người muốn làm luyện được sư?”

Mộ Viễn Phong hí mắt, thầm nghĩ, lúc luyện được sư mới vừa học luyện đan, xác suất thành công đều cực thấp, không táng gia bại sản là đã rất không tồi rồi, nào giống con mình, không những không bị mất tiền mà lại có thêm tiền như thế được!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

54. Chương 54: Giống Như Heo Bị Giết

“Thiếu gia, đã chuẩn bị tốt rồi.” Nhâm Tam khiêng một thùng đầy máu yêu thú đổ vào trong thùng gỗ, rồi sau đó nói với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, thư giãn gân cốt một chút, nói: “Tốt, người đi ra bên ngoài nhìn, đừng cho những người khác tiến vào.”

“Vâng.” Nhâm Tam lên tiếng, đi ra ngoài.

Mộ Thần khoảng thời gian này vẫn luôn kiên trì luyện thể, nguyên bản thân thể giống như gà luộc, được Mộ Thần rèn luyện trở nên tinh tráng hơn vài phần, còn ẩn ẩn xuất hiện cơ bụng.

Bách Quyết Luyện Thể có hiệu quả phi thường tốt, chỉ là rất thống khổ.

Mộ Thần nhìn thứ màu đỏ trong thùng gỗ, hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, bước chân vào bên trong thùng gỗ.

Theo luyện thể quyết Mộ Thần từ từ nhập định, phẩm chất của máu yêu thú mà Mộ Thần sử dụng cũng tùy theo đề cao lên, Mộ Thần mỗi ngày tổn rất nhiều nguyên thạch vào các loại máu yêu thú.

“Ừm.” Một bước vào thùng gỗ đầy máu yêu thú, Mộ Thần liền nhận không được buồn bực kêu một tiếng.

Mộ Thần cắn chặt răng, cố gắng quên đi đau đớn, chìm vào bên trong tu luyện.

“Nhâm Tam.” Diệp Thạch đi đến cửa biệt viện của Mộ Thần, lên tiếng gọi Nhâm Tam một tiếng.

“Diệp Thạch thiếu gia, sao ngài lại tới đây?” Nhâm Tam nhìn Diệp Thạch hỏi.

“Ta tới tìm Mộ Thần, hắc ở đâu?” Diệp Thạch hỏi.

“Thiếu gia ở bên trong tu luyện, phải một hồi sau mới đi ra.” Nhâm Tam nói.

Tiếng kêu thảm thiết của Mộ Thần truyền ra, Diệp Thạch nhú mày, nhìn không được lo lắng hỏi: “Hắc đang tu luyện? Tại sao tiếng kêu của hắc giống như heo bị chọc tiết vậy?”

Nhâm Tam gãi gãi đầu, nói: “Lúc Mộ Thần thiếu gia tu luyện vẫn luôn như vậy.”

“Vẫn luôn như vậy?” Diệp Thạch chuyển chuyển mắt, ngón tay ở trên cửa sổ xé ra một cái lỗ nhỏ, từ cái lỗ nhìn vào.

Như là có cảm ứng, Mộ Thần chịu đựng thống khổ, ngẩng đầu, hướng phía Diệp Thạch nhìn thoáng qua, Diệp Thạch tức khắc bị dọa nhảy lui về phía sau vài bước.

Diệp Thạch đỏ mặt. Mộ Thần đang tắm, không mặc quần áo. Chết tiệt, Nhâm Tam không nói cho y, y hình như nhìn thấy Mộ Thần lỏa thân, tuy rằng chỉ nhìn thấy một cánh tay, phía dưới toàn bị máu loãng che khuất.

Bị ánh mắt tràn đầy trách cứ của Diệp Thạch nhìn, Nhâm Tam không khỏi có chút mặc danh kỳ diệp.

“Sắc mặt của Mộ Thần hắc không tốt lắm, có phải do nước tắm quá nóng không?” Diệp Thạch đỏ mặt, cố gắng hỏi.

“Đây không phải là nước tắm, là máu yêu thú, hắc là không nóng, Mộ Thần thiếu gia không phải là đang tắm, mà là đang tu luyện.” Nhâm Tam nói.

Diệp Thạch lo lắng hướng bên trong nhìn thoáng qua, nói: “Đang tu luyện sao? Nếu không nóng, vậy sao Mộ Thần lại kêu thành như vậy?” Quả thực như là bị cường bạo vậy.

“Thiếu gia đang tu luyện một loại luyện thể quyết, pháp quyết khi tu luyện, tựa hồ rất thống khổ.” Nhâm Tam giải thích.

“Luyện thể? Mộ Thần luyện thể?” Diệp Thạch nhin không được trừng lớn mắt, khi tu luyện luyện thể pháp quyết bình thường đều rất thống khổ, Diệp Thạch vẫn luôn cho là đại thiếu gia giống Mộ Thần sẽ không có nghị lực như vậy, không nghĩ tới...

Bên trong gian phòng, Mộ Thần gặt gao nhắm hai mắt, tạp chất không ngừng từ trong thân thể Mộ Thần đi ra, một trận quang mang màu nâu từ trên người Mộ Thần phát ra.

Mộ Thần kinh hỉ trong lòng một trận, trải qua thời gian tu luyện dài như vậy, luyện thể quyết của mình rốt cục tiến triển đột phá.

“A, hắc chuẩn bị thăng cấp.” Diệp Thạch cảm thụ thiên địa nguyên khí chung quanh nói.

“Xem ra đúng là vậy, Diệp thiếu gia, đều nhờ ngài khích lệ hắc, thiếu gia hắc mới phấn đấu như vậy.” Nhâm Tam cười cười với Diệp Thạch, đầy khen ngợi nói.

Diệp Thạch gật đầu, như có điều suy nghĩ mà nói: “Cũng có lẽ là vậy đi, xét cho cùng là về sau, nếu sinh ra mâu thuẫn, hấn bởi vì đánh không lại ta, chỉ có thể bị đánh, hấn không phấn đấu cũng không được!”

Nhâm Tam: “...”

Mộ Thần mặc một thân ngoại bào đi ra, nói: “Thạch Đầu, vào đây đi.”

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần vào trong phòng, ánh mắt không ngừng đảo quanh Mộ Thần.

“Người có hơi không giống lúc trước.” Diệp Thạch do dự nói.

Mộ Thần cười cười, trêu tức hỏi: “Càng ngày càng soái?”

“Đúng vậy! Dáng người càng ngày càng tốt.” Diệp Thạch cười cười nói.

Mộ Thần: “...”

“Nhâm Tam nói, người đang luyện thể?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy. Phụ thân cảm thấy thân thể ta quá kém, cho nên mới để cho ta học luyện thể.”

Trên sách nói, Bách Quyết Luyện Thể có thể làm cho miệng vết thương khép lại nhanh hơn, cảnh giới lớn nhất của luyện thể là khi kể cả thân thể bị chọc một cái lỗ lớn, cũng có thể nháy mắt khép lại.

“Hình như rất thú vị, ta có thể thử không?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần nhíu mày, nói: “Rất thống khổ, sợ là em sẽ chịu không nổi.”

Diệp Thạch đầy hoài nghi nhìn Mộ Thần: “Thật không? Ta không tin.”

Mộ Thần gãi đầu, nói: “Thật sự rất thống khổ mà.”

“Đối với người mà nói thì đúng vậy, tiếng của người giống như heo bị chọc tiết ấy, nhưng mà ta cảm thấy rất thú vị!” Diệp Thạch tiến lên phía trước nói.

Mộ Thần: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

55. Chương 55: Đồng Nhân Bất Đồng Mệnh*

*Cùng là người nhưng vận mệnh không giống nhau

“Em muốn thử?” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, như có điều suy nghĩ mà hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy!”

“Nếu như là đau chịu không nổi, em đừng trách ta không nhắc nhở em đấy!” Mộ Thần đầy nghiêm túc nói.

Diệp Thạch không để bụng mà nói: “Yên tâm đi, người còn chịu được, ta không có khả năng chịu không nổi.”

Mộ Thần nhăn chặt mày, tức giận trừng Diệp Thạch, Diệp Thạch xấu hổ thề lười. d-v-2-4-1-2

Mộ Thần suy tư một chút rồi nói: “Lần sau lúc chuẩn bị nguyên liệu luyện thể, sẽ chuẩn bị thêm cho em một phần.”

“Có phải là rất phiền toái không?” Diệp Thạch chớp mắt, ngại ngần hỏi.

Mộ Thần lắc đầu, nói: “Không có, chỉ là một chút máu yêu thú mà thôi.”

Diệp Thạch gật đầu, nhẹ thở ra: “Vậy thì tốt.”

... ..

Ngày hôm sau.

Diệp Thạch mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, đứng ở bên cạnh Mộ Thần, nhìn thùng nước tràn đầy máu tươi tò mò hỏi: “Bên trong này là máu gì vậy?”

“Có máu gà, máu thỏ, máu dê cùng với máu sói.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gãi gãi đầu, nói: “Không phải người nói là, dùng máu của mãnh thú để luyện thể thì hiệu quả càng tốt hơn sao? Máu gà, máu thỏ có hơi ôn hòa quá không?”

“Đã có một loại tương đối kích thích là máu sói, em mới luyện thể lần đầu tiên, nếu dùng máu yêu thú có được tính kịch liệt thì sợ em chịu không nổi.” Mộ Thần giải thích.

Diệp Thạch gật gật đầu, lý giải nói: “Là như vậy à! Hương vị máu yêu thú này tựa hồ rất tốt nha.”

Mộ Thần: “...” Tức phụ nhà mình đến tột cùng là có ánh mắt như thế nào trời? Không chê hương vị khó hửi sao?

“Luyện thể thuật ta dạy cho em, em đã hiểu chưa?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, hơi có chút không kiên nhẫn nói: “Nghe hiểu mà, người đã hỏi ta mấy lần rồi.”

“Vậy một hồi ta đi ra ngoài, em có thể bắt đầu, nếu như chịu không nổi thì nhất định phải đi ra, đừng miễn cưỡng.” Mộ Thần nghiêm túc nhắc nhở Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Mộ Thần lưu luyến từ trong phòng đi ra, Diệp Thạch cởi áo choàng, ngâm mình vào trong thùng gỗ.

Diệp Thạch từ từ nhắm hai mắt, rất nhanh đắm chìm trong tu luyện.

Mộ Thần vừa ra khỏi cửa, liền dựng thẳng lỗ tai, nghe động tĩnh của Diệp Thạch.

Xuất hồ ý liệu*, Diệp Thạch thực bình tĩnh, hơn nữa tu luyện Bách Quyết Luyện Thể đặc biệt thuận lợi, thực lực dưới kích thích của Bách Quyết Luyện Thể, thuận lợi tiến lên bốn sao.

*Bất ngờ

“Thạch Đầu, cảm giác tu luyện Bách Quyết Luyện Thể thế nào?” Mộ Thần đầy hoài nghi nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch mở to mắt, trong con người nổi lên vài phần say mê, “Thực thoải mái! Có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, tinh hoa trong máu yêu thú ở trong thùng gỗ không ngừng tiến vào cơ thể ta, cảm giác thực thoải mái. Rõ ràng là một việc thực hưởng thụ, tại sao người lại kêu giống như bị cưỡng bạo thế?”

Mộ Thần: “...”

Mộ Thần cúi đầu trầm nghĩ, đồng dạng là pháo hôi, dưới ngòi bút của tác giả cũng phân ra ba bảy loại, nguyên chủ chính là đẳng cấp thấp nhất, không học vấn không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng, không biết quý trọng, xứng đáng sớm chết sớm đầu thai.

Mà Diệp Thạch, hiển nhiên là được tác giả đãi ngộ tốt hơn một chút, tư chất nhất lưu, hơn nữa có huyết mạch đặc biệt, chỉ có điều, ánh mắt lại không tốt, không biết tự lượng sức mình đoạt nam nhân cùng nhân vật chính, kết quả hả? Bi kịch.

“Em cảm thấy thoải mái là được rồi.” Mộ Thần có chút miễn cưỡng nói.

“Thực thoải mái, chỉ là không đủ kích thích.” Diệp Thạch có chút tiếc nuối.

Mộ Thần: “...”

Từ sau khi thử, Diệp Thạch liền yêu thích chuyện luyện thể này, hơn nữa, Diệp Thạch dần không thỏa mãn nếu chỉ dùng máu gà, máu thỏ để luyện thể.

Phát hiện Diệp Thạch tu luyện Bách Quyết Luyện Thể không có một chút khó khăn nào, Mộ Thần từ từ đổi máu yêu thú mà Diệp Thạch luyện thể thành máu sói, máu huyết và những loại máu của yêu thú có dã tính. Cùng lúc đó, chi tiêu của Mộ Thần vào máu yêu thú cũng tăng tấp tểng lên, nhưng không sao cả, Mộ Thần mỗi ngày luyện đan hai canh giờ, ứng phó chút chi tiêu ấy vẫn dư dả.

“Tinh thần em trông thật tốt.” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy, bởi vì luyện thể rất thoải mái!”

Mộ Thần hít sâu một hơi, luyện thể đối với mình mà nói là thống khổ đến cực điểm, đối với Diệp Thạch mà nói, đó lại là một loại hưởng thụ, nhưng mà, hiệu quả Diệp Thạch luyện thể, hình như tốt hơn mình một chút. Mộ Thần hí mắt trầm nghĩ, đây đúng là người so với người, tức chết người!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

56. Chương 56: Thư Chiêu Sinh

Bởi vì lo lắng đi ra ngoài sẽ bị vận mệnh dưới ngòi bút của tác giả dẫn dắt gập được Trang Du, Mộ Thần đơn giản trốn ở trong nhà không ra khỏi cửa.

Dựa theo nguyên tác, Lục Nghiêu sẽ xuất hiện tại Mặc Thành vào hơn một năm sau để tìm kiếm Bách Quyết Luyện Thể. Không lâu sau đó Trang Du hướng Mộ Thần đòi Bách Quyết Luyện Thể, Mộ Thần cũng bởi vì ghen tị Lục Nghiêu, có ý đồ hãm hại Lục Nghiêu mà bị giết chết, Mộ Viễn Phong vì thay nhĩ tử báo thù, cũng chết oan chết uổng.

Nếu ẩn theo nội dung truyện, Mộ Thần đại khái còn có thể sống hơn một năm, tuy rằng hiện tại nội dung truyện đã thay đổi, nhưng Mộ Thần không rõ, nguyên tác đối với thế giới này có bao nhiêu lực ảnh hưởng.

Sau khi xuyên đến thế giới này, Mộ Thần sinh ra rất nhiều nghi hoặc đối với nguyên tác, tỷ như Mộ Thần có ý đồ hãm hại Lục Nghiêu. Thời điểm một năm sau Lục Nghiêu tới, hắn đã là võ sư, mà Mộ Thần lại vừa mới thăng cấp võ giả, một người vừa mới tiến nhập võ giả, nhìn thấy một tên võ sư không bị dọa cho mềm chân đã không tồi rồi, còn có thể nghĩ đến việc hãm hại?

Dựa theo phỏng đoán của Mộ Thần, thì Bách Quyết Luyện Thể tương đối quý trọng, Lục Nghiêu sợ tin tức này bị lộ ra ngoài cho nên giết Mộ Thần cùng Mộ Viễn Phong diệt khẩu, lý do này có vẻ càng đáng tin hơn.

Mỗi ngày Mộ Thần ở nhà luyện thể, luyện đan, tu luyện Thông Mạch Quyết và các loại pháp quyết khác, trong nháy mắt đã qua ba tháng. Ba tháng thời gian, Mộ Thần tăng thực lực lên tới võ giả năm sao, cuối cùng có thể luyện ra được đan dược cấp hai, mà đáng nhắc tới chính là, trong khoảng thời gian này, Diệp Thạch luyện thể có được thành tựu đột phá, đã là võ giả tám sao, Mộ Thần càng bị y bỏ xa.

Mộ Thần vừa từ luyện đan thất đi ra, thấy ngay Diệp Thạch.

“Thạch Đầu, làm sao vậy?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhún vai: “Không biết nữa, phụ thân người kêu chúng ta đi tìm thức ấy.”

Mộ Thần nhăn mày, hỏi: “Tại sao?”

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Ta cũng không biết.”

... .. du-n.g,v/u

“Các con tới rồi.” Nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi vào cửa, trong con người Mộ Viễn Phong tràn đầy vui mừng.

Sau khi Mộ Thần lạc đường biết quay lại, liền không ngừng đột phá. Ban đầu những lão hữu kia ở trước mặt hấn thối phòng con cháu trong nhà có bao nhiêu cố gắng, sau này ở trước mặt hấn lại im thin thít, Mộ Viễn Phong hơi có chút cảm giác nở mày nở mặt.

“Phụ thân, ngài tìm bọn con?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Đúng vậy. Ở đây có hai tấm thiệp chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, cho các con.”

Mộ Thần như có điều suy nghĩ hỏi: “Phụ thân, thiệp chiêu sinh này là từ đâu ra?” Trong nguyên tác không có đoạn này!

“Phụ thân của con là luyện được sư cấp ba, có hai danh ngạch.” Mộ Viễn Phong cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Thánh Tinh học viện?” Mộ Thần không tự chủ được mà nhăn mày, cái học viện này hình như có chút quen tai!

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Phải, Thánh Tinh học viện là học viện lớn nhất của đế quốc chúng ta, điều kiện học viện tuyển nhận rất cao, chỉ lấy người dưới 15 tuổi, tu luyện giả phải có tu vi trên nhị tinh võ giả. Thực lực hai con bây giờ không tồi, cao hơn điều kiện trúng tuyển không ít, hẳn là có thể trúng tuyển, nhưng mà cũng không nên chủ quan.”

Mộ Thần gật đầu: “Con hiểu ạ.”

Mộ Viễn Phong không nói cho Mộ Thần biết, thư chiêu sinh của Thánh Tinh học viện rất khó lấy được. Hai phần thư trúng tuyển này, một phần là bởi vì Mộ Viễn Phong là luyện được sư cấp ba nên mới được, một phần lại là Mộ Viễn Phong tốn mười vạn nguyên thạch mua lại.

Diệp Thạch nhìn Mộ Viễn Phong, muốn nói lại thôi.

Mộ Viễn Phong cười nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, thiên phú tu luyện của con cao hơn Thần nhi một chút, đến học viện, hai người các con phải chăm lo cho nhau.”

Diệp Thạch gật gật đầu, mặt đỏ lên: “Vâng ạ.”

... ..

“Thạch Đầu, em làm sao vậy? Sắc mặt sao lạ vậy?” Sau khi rời khỏi biệt viện của Mộ Viễn Phong, Mộ Thần không nhịn được hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch cắn môi, nói: “Thư chiêu sinh của Thánh Tinh học viện rất khó lấy, luyện được sư cấp ba nhiều nhất chỉ có thể được một phần.”

Mộ Thần sừng sốt, hỏi: “Làm sao em biết?”

“Là ta từng nghe nói qua. Người có biết tại sao di nương của ta lại vội vã đuổi ta ra cửa như vậy không, bởi vì nhà ta cũng có một danh ngạch ở Thánh Tinh học viện, mà thiên phú tu luyện của mấy ca ca đệ đệ của ta lại không bằng ta, di nương lo lắng ta đoạt danh ngạch của Thánh Tinh học viện, mới phải làm như vậy.” Vẻ mặt Diệp Thạch đau khổ.

Mộ Thần có chút không hiểu: “Vậy một phần thiếp khác trên tay phụ thân là ở đâu ra?”

“Ta nghĩ là thúc ấy mua.” Diệp Thạch có chút chán nản nói. “Một phần thư chiêu sinh có giá mười vạn nguyên thạch.”

Mộ Thần mở to mắt: “Nhiều như vậy?”

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy. Ta... Ta không đáng để phụ thân người hao tâm tốn trí như vậy...”

“Đừng nói vậy, cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, nghe nói, Thánh Tinh học viện là thánh địa bồi dưỡng võ giả, nếu như chúng ta thăng cấp võ linh, mười vạn nguyên thạch bất quá chỉ là mưa bụi mà thôi.” Mộ Thần an ủi.

Diệp Thạch cắn chặt răng, gật đầu, “Ta sẽ cố gắng.”

“Hong nhi, đây là của con.” Mộ Viễn Hàng đưa thư chiêu sinh trong tay cho Mộ Hồng.

Sắc mặt Mộ Hồng vui vẻ, tò mò hỏi: “Phụ thân, Nhị thúc đã nhả ra sao?”

“Hắn làm sao có thể nhả ra, Mộ Thần đã là võ giả năm sao, đang vượt qua con đó. Phần thư chiêu sinh kia của Mộ Viễn Phong, xác định chắc chắn là phải đưa cho Mộ Thần rồi.” Mộ Viễn Hàng lắc đầu nói.

Mộ Hồng cau mày, không đến thời gian một năm, mọi thứ đều thay đổi. Nếu như Mộ Thần vẫn là bộ dáng một năm trước, cho dù Mộ Viễn Phong đối với phụ thân, đối với hắc có thành kiến sâu đến đâu, thì Nhị thúc cũng sẽ đưa thư chiêu sinh cho hắc. Chỉ là hiện tại, thực lực Mộ Thần không ngừng tăng lên nhanh chóng, trình độ luyện đan cũng tiến bộ rất nhanh, ông nội khen hắc không dứt miệng.

Đối với thiên phú của Mộ Thần, Mộ Viễn Phong cảm thấy canh phòng nghiêm ngặt là không thể thực hiện nổi, cho nên, hắc đem một ít đan dược mà Mộ Thần luyện ra, từng bước đặt ở trong một ít cửa hàng của Mặc gia tại Mặc Thành để tiêu thụ, làm cho người khác có một loại cảm giác là Mộ Thần rất có thiên phú luyện đan, nhưng lại không quá dị thường.

“Hôm trước, Mộ Viễn Phong tốn mười vạn nguyên thạch mua một tấm thiệp chiêu sinh, ta còn tưởng rằng đó là đưa cho con, nào biết là cho tiểu tử Diệp Thạch kia. Mộ Viễn Phong người kia, hiện giờ cánh tay càng vươn dài ra bên ngoài.” Mộ Viễn Hàng tức giận nói.

Sắc mặt Mộ Hồng đối đối, Mộ Thần gần đây cũng không biết là ăn được gì, tu vi một đường đi lên như điều gặp gió, kể cả Mộ Hồng hắc không chậm trễ việc tu luyện, vẫn để cho tên Mộ Thần kia vượt qua.

“Thư chiêu sinh này là...” Sắc mặt Mộ Hồng khẩn trương hỏi.

“Đây là ta tốn mười vạn nguyên thạch mua cho con.” Mộ Viễn Hàng thở dài nói.

Mộ Hồng cắn chặt răng, nói: “Phụ thân, con...” Mộ Viễn Hàng không giống với Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong là luyện dược sư, trong tay rất dư dả, nhưng mà Mộ Viễn Hàng thì không phải vậy, bản thân Mộ Viễn Hàng tu luyện đã cần tiêu hao lượng lớn nguyên thạch, thu vào không có bao nhiêu.

Mộ Viễn Hàng lắc đầu nói: “Đừng nói lời dư thừa, con không cần phải nói, con hiện tại phải tu luyện thật tốt, đừng để cho Mộ Thần cùng tiểu tử Diệp gia kia cách xa quá.”

Mộ Hồng trình trọng gật đầu, nói: “Con biết.”

“...”

Cảnh thành, Lam gia.

“Nhược Phong, lần này con hoàn thành sự tình như vậy, phụ thân con đối với con có ý kiến rất lớn, con biết không?” Một nữ tử diện mạo đoan chính thanh nhã, nhú mày nhìn Lam Nhược Phong, có chút bất mãn nói.

Lam Nhược Phong hồ thẹn nói: “Thực xin lỗi, mẫu thân, lần này là sai lầm của con, con không nghĩ tới Mộ Viễn Phong không chịu thụ giáo như vậy.”

Trịnh Mẫn hí mắt: “Một luyện được sư cấp ba ở thành trấn nhỏ, chưa thấy quacảnh đời, không biết trời cao đất rộng, đúng là vô liêm sỉ.”

“Đúng vậy!” Lam Nhược Phong đầy đồng ý nói.

“Không nói việc này nữa. Nghe nói con dẫn theo một thiếu niên trở về, thiếu niên kia diện mạo không tồi, ta còn nghe nói, con tính tranh thủ cho hắn một danh ngạch ở Thánh Tinh học viện. Nhược Phong, con sớm sa vào nữ tình trường như vậy cũng không tốt đâu!” Trịnh Mẫn lạnh lùng nói với Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong nói: “Mẫu thân, con làm vậy là có nguyên nhân.”

Trịnh Mẫn hí mắt: “Nguyên nhân? Nguyên nhân gì?”

“Trang Du hắn có Thiên Âm thể.” Lam Nhược Phong nói.

Trịnh Mẫn nhíu mày, trong con ngươi hiện lên một tia dị sắc, “Thiên Âm thế? Con không nhìn lầm chứ?” Trong sách cổ ghi lại, song tu cùng với người có Thiên Âm thế có thể đề cao tốc độ tu luyện cực lớn, thậm chí còn có thể cải thiện tư chất, nhưng mà, tất cả những điều này đều yêu cầu đối phương phải cam tâm tình nguyện.

Lam Nhược Phong gật đầu: “Tuyệt đối không lầm, trên thực tế, con đã... Hiệu quả rất tốt, hẳn hiện tại đối với con rất bội phục, nói gì nghe vậy.”

Trịnh Mẫn cau mày: “Như thế, cho hẳn một cái danh ngạch của Thánh Tinh học viện cũng không có gì, chỉ là, thiên tài ở Thánh Tinh học viện như mây, nếu như hẳn vào học viện, sẽ không thay lòng chứ?”

Lam Nhược Phong tự tin cười: “Mẫu thân, ngài không tin năng lực của con sao?” Lam Nhược Phong đã là học sinh trong Thánh Tinh học viện, cho dù ở trong Thánh Tinh học viện, Lam Nhược Phong cũng rất được hoan nghênh.

“Chú ý một chút cũng không thừa, con có thể nhìn ra thể chất của hẳn, người khác cũng không phải người mù.” Trịnh Mẫn nói.

Lam Nhược Phong tự tin nói: “Mẫu thân yên tâm, con đã sớm suy xét đến điểm này, cho nên, con đã âm thầm dùng ẩn bùavới hẳn, hiện tại người khác nhìn không ra.”

“Vậy là tốt rồi.” Trịnh Mẫn gật đầu nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

57. Chương 57: Thân Thế Của Diệp Thạch

“Nhược Phong, lần này con đi Mặc Thành có gặp được một người tên là Diệp Thạch hay không?” Trịnh Mẫn nhìn Lam Nhược Phong, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Lam Nhược Phong nhíu mày, khó hiểu nhìn Trịnh Mẫn, trả lời: “Đã gặp qua, mẫu thân, sao ngài lại hỏi về y?”

“Để quốc chúng ta trước kia xuất hiện một cao thủ võ hoàng tên là Khúc Khôn, hắn đã mất tích vào hai mươi năm trước, có người nói, hắn đã đi tới những quốc gia khác, cũng có người nói, hắn đã chết. Khúc Khôn khi còn sống kết thù vô số, rất nhiều người đều cho rằng hắn cô độc, vô ưu vô lự, nhưng mà trên thực tế, hắn có một nhi tử song nhi là Khúc Tâm Dương.” Trịnh Mẫn ý vị sâu sa nói.

“Khúc Tâm Dương có quan hệ với Diệp Thạch?” Lam Nhược Phong sắc bén hỏi.

Trịnh Mẫn gật đầu: “Không sai, Diệp Thạch là nhi tử của Khúc Tâm Dương, nếu có cơ hội thì con nên tạo quan hệ với Diệp Thạch.”

“Vì sao?” Lam Nhược Phong hỏi.

“Bởi vì, Khúc Khôn rất có thể còn sống, nếu hắn còn sống thì tương lai hắn sẽ xuất hiện, Diệp Thạch là huyết mạch duy nhất của hắn, hắn tất nhiên sẽ coi trọng vô cùng, con nếu có quan hệ tốt với Diệp Thạch, đến lúc

đó, yêu ai yêu cả đường đi, nếu con có thể được Khúc Khôn cho một ít chỗ tốt, lợi ích con đạt được sẽ vô cùng nhiều.” Trịnh Mẫn gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, giải thích cho Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong cau mày, như có điều suy nghĩ.

“Con từng gặp Diệp Thạch rồi sao? Nghe nói diện mạo của y không ra làm sao, có thật không?” Trịnh Mẫn hỏi.

Lam Nhược Phong gật đầu: “Đúng vậy.”

Trịnh Mẫn thản nhiên nói: “Ta vốn muốn để con theo đuổi Diệp Thạch, nhưng mà, hiện tại có Trang Du, Diệp Thạch chắc biết rồi. Dù sao Khúc Khôn còn sống hay không cũng rất khó nói, nhưng nếu như gặp được Diệp Thạch, giao tình tốt với y, nói chung là không có chỗ xấu.”

Lam Nhược Phong gật đầu: “Con biết rồi, mẫu thân.”

... ..

Mặc Thành, Mộ gia.

“Từ nơi này đến đây.” Diệp Thạch nhìn bản đồ, nâng cằm nói: “Nếu thuận buồm xuôi gió mà nói, đại khái phải đi hai tháng, mà cuộc thi chiêu sinh của Thánh Tinh học viện là ba tháng nữa.”

Mộ Thần lấy ra bản đồ mà lúc trước Diệp Thạch cho hắn xem, nói: “Chúng ta phải xuất phát sớm một chút, ta đã nghiên cứu qua bản đồ lúc trước em đưa, đường chúng ta đi tới Thánh Tinh học viện vừa lúc sẽ ngang qua nơi có Thanh Minh Diễm, ta nghĩ nếu đã tiện đường thì chúng ta đi tìm Thanh Minh Diễm trước.” Thanh Minh Diễm trong nguyên tác bị Lam Nhược Phong đoạt đi, nghĩ vậy, Mộ Thần luôn có chút bất an.

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

Mộ Thần cùng với Diệp Thạch vào một đêm nguyệt hắc phong cao, bị Mộ Viễn Phong lén đưa ra ngoài.

Mộ Viễn Hàng mãi đến năm ngày sau, mới biết được Mộ Thần và Diệp Thạch đã rời đi, trước đó ông vẫn luôn cho rằng Mộ Thần cùng Diệp Thạch đang bế quan.

Diệp Thạch ngồi ở trên xe ngựa, đầy hưng phấn nói: “Thật tốt, đây là lần đầu tiên ta đi xa nhà đó.”

Mộ Thần không hiểu nhìn Diệp Thạch: “Em đi từ Diệp gia đến Mặc Thành không tính là đi xa nhà sao?”

“Chuyện này không giống nhau, lúc đó ta với Trần thúc có rất ít tiền, không dám ở trọ, ta cũng không dám ăn nhiều, chớ nói chi là chơi.” Diệp Thạch chán nản nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Yên tâm đi, theo ta ra khỏi nhà, ta tuyệt đối sẽ không để em bị đói.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nghiêng đầu, hỏi: “Người đã thăng lên luyện dược sư cấp hai rồi?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!” Trước khi rời đi, Mộ Viễn Phong đã dạy cho Mộ Thần phương pháp luyện chế của bảy loại đan dược cấp hai, thiên phú học cái hiểu liền của Mộ Thần lần thứ hai làm Mộ Viễn Phong chấn kinh một phen.

Mộ Viễn Phong vốn muốn cho Mộ Thần thử chứng thực luyện dược sư cấp hai tại Mặc Thành, nhưng nghĩ đến Mộ Thần không lâu trước kia mới chứng thực luyện dược sư cấp một, nếu lại thử chứng thực luyện dược sư cấp hai tiếp thì không khỏi quá rêu rao, bèn bỏ đi suy nghĩ này.

“Người nhanh chóng đi chứng thực đi! Một tháng luyện được sư cấp hai có thể lĩnh rất nhiều nguyên thạch đấy.” Diệp Thạch nói.

“Vào thành rồi, ta sẽ đi chứng thực ngay.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được đấy.”

Có thân phận luyện được sư dù sao cũng tiện hơn không ít, tỷ như, bọn họ mỗi lần đi qua một thành thị đều phải qua trạm kiểm soát một lần, trạm kiểm soát vốn là cực nghiêm, nhưng mà, khi Mộ Thần lấy huy chương luyện được sư cấp một ra, thông thành lập tức đơn giản hơn không ít.

Có điều, gần đây bọn họ đến mấy thành thị càng lúc càng lớn, huy chương luyện được sư cấp một đã có chút không đủ dùng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

58. Chương 58: Trên Đường Đi Gặp Cố Nhân

“A! Nơi này có tửu lâu kia không tời!” Diệp Vũ đầy hưng phấn nói.

“Cuối cùng cũng có thể ăn một bữa thật ngon, dọc đường vẫn luôn màn trời chiếu đất, sắp tra tấn ta đến điên rồi.” Diệp Thừa hít một hơi nói.

“Vũ thiếu gia, tiền chúng ta mang theo không nhiều, đến Thánh Tinh học viện còn có rất nhiều thứ cần phải tiêu dùng, phải tiết kiệm.” Một ông lão đầy nghiêm túc nói.

Diệp Vũ liếc mắt xem thường: “Tiết kiệm, tiết kiệm! Chúng ta rốt cuộc phải tiết kiệm đến tình trạng nào!?”

“Đúng vậy! Dọc đường đi vẫn không cho mua cái này cái kia, không cho mua thì thôi, nhưng hiện tại ngay cả ăn một bữa cơm thật ngon cũng không cho?” Diệp Thừa tức giận nói.

Sắc mặt Diệp Dung cũng có chút khó coi, nhìn ông lão, bèn nhón nói: “Minh thúc, lúc trước khi đi không phải phụ thân đã giao cho thúc năm vạn nguyên thạch sao? Không phải là thúc muốn chiếm riêng chứ?”

“Hai vị thiếu gia, tiểu thư, giá hàng ở đế đô không thể so với bình thường, nguyên thạch này là giữ lại cho các ngài đến lúc đó phòng thân.” Diệp Minh tận tình khuyên bảo.

“Cứ như vậy thì lúc ta đến đó đã chết đói rồi, còn cần nguyên thạch phòng thân nữa à? Có ích lợi gì?” Diệp Dung tức giận.

Không màng đến Diệp Minh đang lo lắng, đám người Diệp Vũ vẫn kiên trì đi vào tửu lâu.

... ..

Diệp Thạch vốn muốn vội vã thử chứng thực luyện được sư, nhưng mà, vừa nhìn thấy tửu lâu thì bước đi không được.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch, không khỏi có chút buồn cười.

Mộ Thần kéo Diệp Thạch vào tửu lâu, Diệp Thạch vừa tiến vào tửu lâu, sắc mặt liền thay đổi.

Đám người Diệp Vũ nhìn thấy Diệp Thạch, sắc mặt cũng cứng lại.

“Diệp Thạch, tại sao ngươi lại ở đây? Bên cạnh ngươi là ai? Gian phu của ngươi sao? Không nghĩ tới bộ dáng của ngươi như vậy, vậy mà có người còn nuốt được.” Diệp Dung vừa nhìn thấy Diệp Thạch, lập tức theo thói quen châm chọc khiêu khích.

“Câm miệng!” Diệp Thạch híp mắt, trong con ngươi hiện lên một tia hàn quang.

Sắc mặt Diệp Dung nhất thời thay đổi, “Ngươi nói ai câm miệng?!”

“Hiện tại ông già không ở đây, ta dù có đánh cho ngươi tàn phế cũng không có người dám nói gì.” Diệp Thạch hung hăng nhìn Diệp Dung, nắm tay giờ lên nói.

“Ngươi dám?” Diệp Dung trừng Diệp Thạch.

“Ngươi thử xem ta có dám hay không.” Diệp Thạch hung ác nói.

Diệp Minh đứng lên, bất đắc dĩ khuyên: “Được rồi tiểu thư, ngài đừng náo loạn, còn Thạch thiếu gia, lão gia gần đây rất nhớ ngài, lão gia vẫn luôn hối hận khi đó nhất thời xúc động đuổi ngài ra khỏi nhà.”

Diệp Thạch cổ quái nhìn Diệp Minh: “Thúc đang kể truyện cười à?”

Lúc Diệp Tầm đuổi y ra khỏi cửa, quả thực giống như là không thể chờ đợi được nữa mà đưa ôn thần đi, lúc rời đi, một di nương của y còn hùng hổ kiểm tra hành lý, sợ y đi rồi lại thuận tiện lấy thứ gì quý trọng, phụ thân tuy rằng biết việc làm của di nương, nhưng lại thầm chấp nhận.

Diệp Tầm sẽ nhớ y? Diệp Thạch cảm thấy, đây là một truyện cười hay nhất mà y từng nghe.

“Là thật, phụ thân của ngài rất nhớ ngài.” Diệp Minh nói.

Diệp Thạch liếc mắt xem thường: “Được rồi, Minh thúc, truyện cười nói hai lần sẽ hết buồn cười.”

Nhìn vẻ mặt phiến toái kia của Diệp Thạch, Diệp Minh bất đắc dĩ nói: “Lão gia hy vọng ngài có rảnh thì trở về Diệp gia nhìn xem.”

“Khi lão chết ta sẽ trở về thắp cho lão một nén hương.” Diệp Thạch tức giận nói.

Nghe được lời của Diệp Thạch, sắc mặt Diệp Minh nhất thời thay đổi.

Mộ Thần khoanh tay, đánh giá đám người Diệp Vũ, trong con ngươi hiện lên quang mang trên tức.

“Vị này hẳn là Mộ Thần thiếu gia?” Diệp Minh dời qua đề tài khác hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy.”

“Mộ Thần thiếu gia đúng là tuổi trẻ tài cao, đã là võ giả năm sao rồi.” Diệp Minh khích lệ.

Mộ Thần thản nhiên cười, nói: “Tiền bối quá khen.”

Diệp Dung nghe được lời của Diệp Minh, sừng sốt một chút, đưa ánh mắt dời tới trên người Mộ Thần.

Sau khi Diệp Thạch bị phụ thân đuổi ra cửa, Diệp Dung nghe nói, Diệp Thạch mang theo hôn thư đi tìm nơi nương tựa là vị hôn phu của nó.

Diệp Dung phái người hỏi thăm một phen, biết hàng này không học vấn không nghề nghiệp, còn mê luyện sắc đẹp, ăn chơi trác táng, nhất thời âm thầm vui sướng khi người gặp họa, chỉ cảm thấy nếu như Diệp Thạch tới gặp, nhất định y sẽ bị nhục nhã, sau đó bị đuổi ra.

Hiện giờ nghe Diệp Minh nói, thiếu niên tướng mạo tuấn tú bên cạnh Diệp Thạch là vị hôn phu của nó, còn là một võ giả năm sao, nhất thời có chút không được tự nhiên.

“Nghe nói Mộ thiếu gia là luyện được sư cấp một?” Diệp Minh nhìn Mộ Thần hỏi.

“Sắp thành cấp hai rồi, cơm nước xong, chúng ta sẽ đi chứng thực ngay. Chứng thực xong, Mộ Thần mỗi tháng có thể lĩnh trợ cấp ba trăm nguyên thạch nha.” Diệp Thạch hất đầu, tự hào nói.

Diệp Minh đầy khâm phục nhìn Mộ Thần: “Mộ thiếu gia thật giỏi.”

“Cũng bình thường.” Mộ Thần không để bụng nói.

“Mộ thiếu gia, có rảnh thì ngài mang theo Thạch thiếu gia về Diệp gia.” Diệp Minh đầy mong chờ nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần chỉ thản nhiên cười với Diệp Minh, “Tiền bối, ta và Thạch Đầu còn muốn ăn cơm, xin lỗi, không đi cùng được.”

Diệp Minh không nghe được câu trả lời mà mình muốn, nhất thời có chút ưỡ oải

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ước Lạc
www.dtv-ebook.com

59. Chương 59: Tình Thế Nguy Hiểm Của Diệp Gia

Mộ Thần kéo Diệp Thạch ngồi xuống chỗ cách mấy người kia rất xa, không chút nào keo kiệt mà gọi một bàn đồ ăn lớn.

Những món Mộ Thần gọi đều là đồ ăn mắc nhất trong quán, một bàn đồ ăn hẳn là có giá trị khoảng mấy ngàn nguyên thạch, Diệp Thạch luôn sợ, không chú ý tới Mộ Thần đang tiêu tiền như nước, nhưng đám người Diệp Minh lại chú ý tới.

Diệp Dung thỉnh thoảng ghen tị nhìn hướng Diệp Thạch bên này, Diệp Thạch nhìn thấy ánh mắt Diệp Dung, liền hung hăng trừng lại.

“Minh thúc, người kia thật sự là Mộ Thần? Còn là một võ giả năm sao? Ta nghe nói Mộ Thần là một phế vật không học vấn không nghề nghiệp mà.” Diệp Dung nói nhỏ.

Diệp Minh cau mày nói: “Đó là việc của hơn nửa năm trước, Mộ Thần thiếu gia không hiểu làm sao mà hơn nửa năm trước đột nhiên thức tỉnh, về sau không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng, thực lực chẳng những lấy tốc độ kinh người tăng lên, lại còn trở thành một vị luyện dược sư.”

Trên mặt Diệp Dung đầy rối rắm, “Nếu Mộ Thần hiện tại ưu tú như thế, thế tại sao hẳn lại cùng một chỗ với Diệp Thạch?”

“Có vẻ là Mộ Thần thiếu gia rất thích Diệp Thạch thiếu gia.” Diệp Minh nhìn thoáng qua phía Mộ Thần và Diệp Thạch, Mộ Thần đang gấp cho Diệp Thạch một miếng vi cá, Diệp Thạch có chút ngại ngùng nhìn Mộ Thần, trên mặt không tự chủ toát ra vẻ hạnh phúc.

Diệp Minh hí mắt, ông tuy rằng không hiểu tại sao Mộ Thần lại coi trọng Diệp Thạch, nhưng mà, Mộ Thần có thể coi trọng Diệp Thạch cũng là chuyện tốt.

Sau khi Diệp Hách chết, ngay từ đầu Diệp Tầm còn mừng rỡ như điên, đang may mắn cuối cùng không có người trói buộc gã, không có người quản gã tiêu tiền như thế nào.

Nhưng mà, rất nhanh Diệp Tầm liền phát hiện sự tình không được bình thường, sinh ý của gia tộc liên tiếp xảy ra vấn đề, trong nhà không ngừng xuất hiện phản đồ, luyện dược sư có hiệp ước cùng Diệp gia cũng rời khỏi Diệp gia, ngược lại đầu nhập vào các gia tộc khác, Diệp Tầm vội đến sát đầu mả trún, vẫn như cũ không ngăn chặn được xu hướng suy tàn của Diệp gia.

Diệp Tầm hết đường xoay sở, cuối cùng, lấy hai mươi vạn nguyên thạch mua hai tấm thiếp chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, có ý muốn giã giũa lần cuối cùng.

Diệp Minh cau mày, Diệp Tầm mua hai tấm thiếp chiêu sinh, có một tấm kỳ thật là chuẩn bị cho Diệp Thạch. Tuy rằng Diệp Tầm không thích Diệp Thạch, nhưng Diệp Tầm rất rõ ràng, Diệp Thạch là người có hy vọng được Thánh Tinh học viện lựa chọn nhất Diệp gia, thậm chí được trưởng lão của Thánh Tinh học viện nhìn trúng.

Diệp Tầm phái người đi Mặc Thành hỏi thăm tình huống, lại nghe nói Diệp Thạch rất được Mộ Viễn Phong yêu thích, thậm chí, Mộ Viễn Phong

còn vì Diệp Thạch mà bỏ ra mười vạn mua một tấm thiếp chiêu sinh của Thánh Tinh học viện.

Diệp Tầm nghe nói Diệp Thạch đã có thư chiêu sinh, lập tức đánh mất suy nghĩ đưa một tấm cho Diệp Thạch, gã nghĩ Diệp Thạch vô luận như thế nào cũng là người của Diệp gia, có máu mủ tình thâm, nếu như Diệp Thạch phát đạt, chắc chắn y sẽ hỗ trợ Diệp gia một phen.

Diệp Minh bất đắc dĩ cười khổ, Diệp Thạch có mâu thuẫn với Diệp gia như thế, về sau muốn Diệp Thạch nhớ thương Diệp gia sợ là khó rồi!

... .. d/un/gv/u

Diệp Dung cắn chặt răng: “Minh thúc, bây giờ Diệp Thạch có thực lực gì?”

Diệp Minh liếc mắt đánh giá Diệp Thạch một cái, trả lời: “Thạch thiếu gia tiến cảnh vô cùng nhanh chóng, đã là võ giả bảy sao.”

“Cái gì?!!” Diệp Vũ mở to mắt, thốt lên.

“Thực lực nó sao lại tăng nhanh như vậy được?!!” Diệp Thừa nhin không được mà hỏi.

Thiên phú của Diệp Thạch rất tốt, mọi người trong Diệp gia đều biết điều này. Vài di nương của Diệp Thạch hao hết tâm tư chèn ép nhưng Diệp Thạch vẫn luôn đi trước mọi người. Chỉ là, Diệp Thạch mới chỉ qua mấy tháng thời gian, đã từ võ giả hai sao tăng lên tới võ giả bảy sao, quá nhanh rồi.

Diệp Minh lắc đầu nói: “Không biết, nghe nói Mộ Thần thiếu gia đối với Thạch thiếu gia rất tốt, không chút nào keo kiệt tài nguyên cho Diệp thiếu gia.”

Diệp Dung nhìn Diệp Thạch được Mộ Thần quan tâm che chở, trong con người hiện lên tia ghen tị. Diệp Thạch đúng là mệnh tốt, trước kia có ông nội che chở, hiện tại lại có một vị hôn phu ngoan ngoãn phục tùng với nó, đến tột cùng là ánh mắt Mộ Thần bị làm sao? Vì sao lại thích Diệp Thạch?

“Mộ Thần đúng là lãng phí, gọi nhiều đồ ăn như vậy.” Diệp Dung chua chua nói.

“Mộ thiếu gia là luyện được sư, nghe nói tỉ lệ Mộ thiếu gia luyện đan thành công không thấp, chắc tiền trong tay hắn cũng không thiếu.” Diệp Minh suy tư nói.

Diệp Thừa không cho là đúng: “Ta mới không tin một tên luyện được sư cấp một như hắn có thể kiếm được nhiều tiền, ta thấy hắn chỉ là mệnh tốt, đầu thai vào chỗ tốt thôi.”

Diệp Vũ thở dài nói: “Đầu thai vào chỗ tốt cũng là một loại bản lĩnh.”

Diệp Dung nhìn sang phía Diệp Thạch, trong con người tràn đầy ghen tị.

“Thật kỳ lạ, ba người bọn họ sao lại xuất hiện ở đây?” Diệp Thạch vừa ăn, một bên hoang mang hỏi.

Mộ Thần thản nhiên uống một ngụm trà, nói: “Chuyện này không có gì khó đoán, bọn họ hẳn là đi tham gia chiêu sinh của Thánh Tinh học viện.”

Diệp Thạch không cho là đúng: “Không đúng lắm. Bọn họ có tới ba người, Diệp gia hẳn là chỉ có một phần danh ngạch thôi.”

“Danh ngạch không đủ thì có thể mua mà.” Mộ Thần nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, kiên quyết không cho là vậy: “Ta nghĩ không phải như vậy.”

Tuy rằng Diệp Tâm trừ keo kiệt với y, thì với các huynh đệ tỷ muội khác đều hào phóng hơn nhiều, nhưng mà hào phóng đến mức lấy hai mươi vạn nguyên thạch đi mua hai danh ngạch, Diệp Thạch nghĩ thế nào cũng cảm thấy không có khả năng, Diệp Tâm kỳ thật rất keo kiệt.

“Em không chú ý tới sao? Thực lực của ba người bọn họ đều vừa mới tăng lên thành võ giả hai sao, vừa vặn đủ tư cách mà Thánh Tinh học viện chọn lựa.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gãi gãi đầu, “Đúng vậy, thật là kỳ quái, Diệp Vũ còn chưa tính, thực lực của Diệp Thừa lại cũng là võ giả hai sao.”

“Không kỳ quái, thực lực của bọn họ hẳn là dùng đan dược kéo lên.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Dùng đan dược kéo lên có rất nhiều tai hoạ ngầm. Phụ thân takia không có lý do nào lại làm như vậy.”

“Đương nhiên là có. Sau khi ông nội của em chết, Diệp gia thiếu đi một cường giả tọa trấn, bị các gia tộc khác liên hợp chèn ép, sản nghiệp gia tộc bị chia cắt, phụ thân của em hiện tại hẳn đang lòng nóng như lửa đốt.” Mộ Thần nói.

“Làm sao người biết?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nhún vai nói: “Trường cao không chặn được gió, tin tức xấu vẫn luôn truyền rất nhanh.”

Diệp Thạch thở ra một hơi, thần sắc có chút phức tạp, nói: “Lúc ông nội còn sống, phụ thân vẫn luôn ngóng trông ông nội chết sớm một chút để khỏi cần lo cho lão, bây giờ ông nội đã chết thật rồi, phụ thân lại có vẻ sống

không quá tốt.” Diệp Thạch cau mày, không biết nghĩ tới điều gì, thần sắc có chút ảm đạm.

“Kỳ thật, trước mắt có một biện pháp có thể giải quyết khốn cảnh này của Diệp gia.” Mộ Thần thản nhiên.

“Cái gì?” Diệp Thạch không hiểu, hỏi ra.

“Địa vị của Thánh Tinh học viện ở đế quốc rất cao, hàng năm học viện đều tuyển nhận học sinh, gia tộc có thành viên thành công trúng tuyển, địa vị đều sẽ được đề cao rất lớn. Sau khi rời khỏi Thánh Tinh học viện, rất nhiều học sinh đều sẽ trở thành võ sư, võ linh, thậm chí cấp bậc cao thủ võ vương...”

“Ta còn nghe nói, đạo sư của Thánh Tinh học viện có đôi khi sẽ chọn ra học sinh trong các tân sinh được trúng tuyển làm đồ đệ, đệ tử có tư chất nổi bật thậm chí còn bị tranh đoạt. Nếu Diệp gia có thể có người được đạo sư học viện nhìn trúng, vậy khốn cảnh hiện giờ của Diệp gia sẽ được giải quyết dễ dàng...” Mộ Thần thản nhiên nói ra suy nghĩ.

Diệp Thạch nhìn thoáng qua hướng đám người Diệp Dung, bĩu môi nói: “Được đạo sư nhìn trúng? Nếu đạo sư của Thánh Tinh học viện đi chọn học sinh mà nhìn trúng bản lĩnh khốc lóc om sòm, vậy ngược lại Diệp Dung có khả năng được lựa chọn.”

Diệp Thạch nghiêng đầu, cũng không phải y xem thường vài huynh đệ tỷ muội này của y, mà là, Thánh Tinh học viện hàng năm tuyển nhận đều là đệ tử ưu tú nhất trong đế quốc, võ giả sáu sao, bảy sao, tám sao không tới mười lăm tuổi có rất nhiều.

Mộ Thần hí mắt, như có điều suy nghĩ nói: “Phụ thân em đại khái là bị bức làm cho không có biện pháp khác, cho nên là đang được ăn cả ngã về không.”

Diệp Thạch cắn chặt răng: “Người nói đúng, này thật đúng là tác phong của phụ thân ta. Lão không phải là một người có thể gánh vác gia tộc, một bên oán giận ông nội cho lão không đủ nhiều, một bên thì việc của gia tộc lại đặt ở trên đầu ông nội.”

“Nếu em vẫn là người của Diệp gia, phụ thân của em làm như vậy, có thể thành công hay không cũng khó nói.” Mộ Thần cảm thán.

“Ta?” Diệp Thạch mở to mắt, lấy ngón tay chỉ vào mình, hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy. Em còn chưa có chú ý tới tư chất của em có bao nhiêu xuất sắc đâu.”

Võ giả bảy sao chỉ mười bốn tuổi, Mộ Thần dám đánh cược, cho dù là ở Thánh Tinh học viện, đệ tử đến tuyển nhận cũng có rất ít người đạt tới trình độ này.

Diệp Thạch cau mày cười khố: “Cho nên, đây chính là nguyên nhân lão muốn ta trở về? Ta nói mà, Diệp Tầm người này làm sao lại dễ dàng có lương tâm như vậy, thì ra là thế này phải không?”

Mộ Thần vỗ vai Diệp Thạch, an ủi: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều.”

Diệp Thạch gật đầu, “Ừm...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

60. Chương 60: Ghen Tị

“Đồ ăn của chúng ta đã được mang lên hết rồi đúng không?” Diệp Thạch nhìn một bàn lớn đầy đồ ăn, hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần lắc đầu, “Chưa, còn nữa, một hồi mới mang lên thêm.”

“Người gọi nhiều như vậy, quá lãng phí.” Diệp Thạch oán trách.

Mộ Thần không để bụng, “Yên tâm đi, phu quân của em có tiền, rất nhiều tiền, em cứ ăn hết mình.”

Mộ Thần nhìn thoáng qua đám người Diệp Dung, trong con người hiện lên vẻ trêu tức. Băng đóng ba thước không do một ngày lạnh*, Diệp gia vào thời điểm Diệp Hách không còn thì bắt đầu tuột dốc. Thời điểm Diệp Hách vẫn còn thì còn có thể duy trì gần nửa ở mặt ngoài, hiện giờ, gần nửa ở mặt ngoài này sợ cũng rất nhanh không duy trì nổi.

*Nguyên văn “Băng đóng tam xích phi nhất nhật chi hàn” (Dich: Băng đóng ba thước không do một ngày lạnh): ý chỉ sự việc luôn có nguyên nhân sâu xa, không phải nhất thời mới vậy.

Vừa rồi hẳn có nhìn lướt qua đồ ăn mà đám người Diệp Dung gọi, phát hiện có chút mộc mạc.

Diệp Thạch hung hăng trừng Mộ Thần, dạy bảo: “Có tiền cũng không thể lãng phí.”

Mộ Thần nói: “Phu nhân giáo huấn đúng, em ăn nhiều một chút, đừng lãng phí.”

Diệp Thạch nghe được xưng hô của Mộ Thần, mặt nhất thời đỏ lên.

Bản đầu Diệp Thạch có chút bất mãn Mộ Thần lãng phí, nhưng mà sau khi đưa thức ăn mỹ vị vào miệng, chút bất mãn này của Diệp Thạch nhất thời tan thành mây khói.

Diệp Dung cau mày, hít sâu một hơi, quay đầu hỏi Diệp Vũ: “Mộ Thần gọi bàn đồ ăn kia, phải trả bao nhiêu nguyên thạch?”

“Không dưới ba nghìn nguyên thạch.” Diệp Vũ cắn răng nói. Trước kia thời điểm Diệp Tâm hào phóng với hắn, hắn còn không ăn sang tới như vậy, lại càng không nói tới Diệp gia suy tàn như bây giờ. Hiện tại Diệp Tâm phải xuất huyết mới mua được hai tấm thiếp chiêu sinh, tên Diệp Thạch kia thật đúng là mệnh tốt!

Diệp Dung đen mặt nói: “Diệp Thạch này ăn giống như quỷ chết đói đầu thai vậy, thật mất mặt.”

Mộ Thần thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Diệp Thạch, vừa hỏi Diệp Thạch thích cái gì, muốn đóng gói một ít đi hay không.

“Tuy rằng Diệp Thạch có chút mất mặt, nhưng mà, Mộ thiếu gia có vẻ rất thích.” Diệp Thừa híp mắt nói.

Sắc mặt Diệp Dung lúc xanh lúc trắng, “Ta mới không tin Mộ Thần sẽ thích người quái dị kia đâu, Mộ Thần này hơn phân nửa là có bí mật không thể cho ai biết.”

... ..

Diệp Thạch ăn xong một bàn đồ ăn lớn, có chút kinh ngạc phát hiện, đám người Diệp Dung vậy mà cũng vừa ăn xong.

Diệp Thạch khinh thường bĩu môi, “Chỉ gọi một chút món ăn thế mà ăn đến tận giờ, ăn thực chậm.”

Diệp Thạch nói như vậy, thuần túy là ghét bỏ tốc độ đám người Diệp Dung ăn cơm, nhưng mà Diệp Dung là người sĩ diện cỡ nào, vừa nghe lời này đã cảm thấy Diệp Thạch đang khinh bỉ bọn họ ăn mộc mạc. Nghĩ đến hiện giờ Diệp Thạch đi theo Mộ Thần sống tiêu sái như vậy, bọn họ lại phải ăn dùng tiết kiệm, mặt Diệp Dung đỏ lên, tức giận trong lòng lập tức vọt ra.

“Diệp Thạch, người cho là ai cũng giống như người sao, ăn cơm nhanh giống như hổ đói vồ mồi sợ ai tới đoạt vậy, thật quá mất mặt.” Diệp Dung lạnh lùng nói.

“Diệp tiểu thư, người la to giống như ả đàn bà chanh chua vậy, cũng không có vẻ vang cho Diệp gia các người đâu.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Dung thấy Mộ Thần bảo vệ Diệp Thạch, sắc mặt nhất thời vẩn vèo.

“Thạch Đầu, chúng ta đi thôi.” Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch nói.

“Thần thiếu, chờ một chút.” Diệp Minh gọi lại Mộ Thần.

Mộ Thần quay đầu, hỏi Diệp Minh: “Có chuyện gì không?”

Diệp Minh có chút mong đợi hỏi: “Có phải Thần thiếu và Thạch thiếu cũng đi Thánh Tinh học viện chiêu sinh hay không, nếu là như thế, chúng ta vừa lúc cùng đường, có thể...”

Mộ Thần cắt ngang lời nói của Diệp Minh: “Không cần, ta và Thạch Đầu còn có việc khác.”

Mộ Thần âm thầm buồn cười trong lòng, Thạch Đầu và mấy người này vừa gặp đã không hợp nhau, Diệp Minh lại muốn cùng bọn họ đi chung đường, đúng là chuyện cười.

Diệp Dung nhìn bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch đi xa, kỳ quái hỏi: “Ta biết Mộ Thần đi tham gia chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, nhưng Diệp Thạch đi làm cái gì?”

“Mộ Viễn Phong bỏ mười vạn mua cho Diệp Thạch một tấm thiệp chiêu sinh của Thánh Tinh học viện.” Diệp Minh giải thích.

“Cái gì!” Diệp Dung kinh hô một tiếng.

Vốn phụ thân cũng không định cho nàng danh ngạch này, là mẫu thân nàng dùng hết thủ đoạn, vừa dùng mồm mép, vừa bỏ thêm vốn riêng, vậy mới để cho Diệp Tầm mua thêm một tấm thiệp chiêu sinh, kết quả vật trân quý như thế, Diệp Thạch thế mà cũng có.

“Mộ Viễn Phong chịu bỏ tiền được?” Diệp Dung đầy ghen tị.

“Tứ muội, người quên rồi à, Mộ Viễn Phong là luyện dược sư cấp ba, gia tài rất phong phú, một viên đan dược của hắn bán được hơn một trăm vạn nguyên thạch đó.” Diệp Vũ nhắc nhở.

Diệp Dung cau mày không hiểu: “Mệnh của tên kia vì sao lại có thể tốt như vậy chứ?”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

61. Chương 61: Chứng Thực Luyện Dược Sư Cấp Hai

“Thiếu gia, người ngài muốn tra đã có tin tức. Diệp Thạch đã ở lại Mộ gia, quan hệ của y và Mộ Thần không tồi. Mộ Viễn Phong cũng rất coi trọng y. Nghe nói Mộ Viễn Phong đã bỏ mười vạn nguyên thạch mua cho Diệp Thạch một tấm thiệp chiêu sinh của Thánh Tinh học viện.” Một hắc y nam tử nói với Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong híp mắt, trong con ngươi hiện lên vẻ hồ nghi, “Mộ Viễn Phong coi trọng Diệp Thạch như vậy, thật sự khiến người ta không thể ngờ.”

Rốt cuộc Mộ Thần tại sao lại đối tốt với Diệp Thạch đến thế? Thật coi trọng Diệp Thạch? Hay là, Mộ Thần cũng biết quan hệ của Diệp Thạch cùng Khúc Khôn, nên muốn mò chỗ tốt trên người Diệp Thạch?

Lam Nhược Phong cau mày, trong đầu có một thanh âm vẫn luôn nhắc nhở hắn, phải đi tìm Diệp Thạch, nếu không mình sẽ mất đi đồ vật rất trọng yếu. Lại nghĩ đến bộ dáng của Diệp Thạch, Lam Nhược Phong liền không tự chủ được có chút mâu thuẫn.

“Thiếu gia, Diệp Thạch đã thăng cấp võ giả bảy sao, tư chất của y xác thực không tồi.” Hắc y nam tử nhắc nhở.

Lam Nhược Phong gật đầu: “Quả thực không tồi, có điều, cũng có thể là vì lạm dụng đan dược để tăng lên.”

“Nhược Phong.” Trang Du từ trong phòng đi ra.

Lam Nhược Phong nhìn thấy Trang Du, trong con người hiện lên vẻ ôn nhu, Lam Nhược Phong không khỏi thầm nghĩ, nếu Diệp Thạch có một nửa tư sắc như Trang Du, mình cũng không cần phải mâu thuẫn như vậy.

“Nhược Phong, chàng đang suy nghĩ gì vậy?” Trang Du hỏi.

Lam Nhược Phong cười nói: “Nghĩ về em. Trừ bỏ nghĩ về em, ta còn có thể nghĩ cái gì?”

Trang Du có chút giận dữ trừng Lam Nhược Phong, “Miệng lưỡi trơn tru.”

Lam Nhược Phong ôm Trang Du, nghĩ thầm, dù sao Diệp Thạch cũng sẽ tới Thánh Tinh học viện, giờ mình không cần đi tìm y, dù sao tới học viện, bọn họ tự nhiên sẽ gặp nhau. Chờ khi tới học viện, nhìn quen mặt rồi, Diệp Thạch tự nhiên sẽ hiểu, tại Thánh Tinh học viện, nhân tài lớp lớp xuất hiện, Mộ Thần cũng không phải là tốt nhất. Người như Diệp Thạch, ở trong gia tộc không được coi trọng, mẫu phụ chết sớm, như vậy mình chỉ cần thoág tốt một chút với y, y tất nhiên sẽ hướng về mình.

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch tìm được một công hội luyện được sư trong thành, đi vào.

“Xin hỏi, các vị cần hỗ trợ gì sao?” Một thiếu nữ lục y đi ra hỏi.

Diệp Thạch chỉ chỉ Mộ Thần, nói: “Hắn muốn vào đó chứng thực luyện được sư cấp hai.”

“Mời.” Thiếu nữ nghe được lời nói của Diệp Thạch, tựa hồ không có bao nhiêu ngoài ý muốn, Diệp Thạch không khỏi cảm thán, thành phố lớn

cùng thành trấn nhỏ đúng là không giống nhau!

“Chứng thực luyện được sư cấp hai cần giao nộp phí dụng ba nghìn nguyên thạch.” Thiếu nữ đi ở phía trước hai người thân nhiên nói.

Mộ Thần nghe được lời nói của thiếu nữ, sắc mặt thân nhiên, Diệp Thạch dưới chân lão đảo một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Thạch Đầu, em làm sao vậy?” Mộ Thần quan tâm hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, có chút quẩn bách nói: “Không có gì.”

Diệp Thạch âm thầm nghĩ, mình chỉ nghĩ nếu Mộ Thần trở thành luyện được sư cấp hai, mỗi tháng sẽ có thể lĩnh nhiều nguyên thạch thêm một chút, lại không nghĩ tới, muốn chứng thực luyện được sư cấp hai cần có nhiều nguyên thạch như vậy, ba nghìn nguyên thạch! Mười tháng mới có thể thu hồi lại, đó chính là số tiền mà mình phải làm công ở tửu lâu vài năm mới kiếm ra được!

“Mộ thiếu gia mời qua bên này, vị công tử này, ngài không thể đi vào.” Lục y nữ tử ngăn cản Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn về hướng Mộ Thần rời đi, có chút bất an đi qua đi lại.

Lục y nữ tử nhìn Diệp Thạch đi tới đi lui, ảnh hưởng tới những người khác trong công hội, liền mời Diệp Thạch ra ngoài.

Thật sự là rất trùng hợp, một màn Diệp Thạch bị mời ra, vừa vặn bị Diệp Dung thấy được.

“Diệp Thạch, người bị đuổi ra à? Mộ Thần đâu? Ta biết rồi, người bị hãm bỏ phải không? Ta vốn đang muốn nhắc nhở Mộ thiếu gia là ánh mắt

mở rộng ra một chút, hiện tại có vẻ là không cần ta nhắc nữa rồi.” Diệp Dung đầy vui sướng khi người gặp họa nói.

Trong con người Diệp Thạch xẹt qua một tia hàn quang, nhanh chóng đánh tới Diệp Dung. Diệp Minh không nghĩ tới Diệp Thạch sẽ đột nhiên làm khó dễ, hô to một tiếng “Thạch thiếu gia!”

Diệp Thạch nện một quyền lên người Diệp Dung, Diệp Dung trúng một quyền này, miệng học ra một đồng máu to.

Vốn chiếu theo tính tình của Diệp Dung, bị ủy khuất lớn như vậy, tất nhiên sẽ chửi ầm lên, nhưng khi nhìn gương mặt Diệp Thạch đầy sát khí, Diệp Dung trong lòng vừa sợ vừa khủng hoảng, chỉ muốn chạy trốn.

“Giết ả! Giết xú nha đầu chết tiệt này, trước kia vẫn luôn tìm mình phiền toái, bây giờ còn có ý đồ tách mình và Mộ Thần ra.” Trong đầu có một thanh âm không ngừng nhắc nhở Diệp Thạch, tay Diệp Thạch đã động trước một bước.

Diệp Minh bị Diệp Thạch đột nhiên bùng nổ sát khí làm dọa sợ, “Thạch thiếu gia, Thạch thiếu gia, ngài tỉnh táo một chút đi!”

Tay Diệp Thạch đưa tới cổ Diệp Dung, Diệp Dung không ngừng vội vàng lui về phía sau, vẻ kiêu ngạo trên mặt lập tức biến mất, cả người có vẻ kích động, luống cuống.

Đôi mắt Diệp Thạch một mảnh huyết sắc, chột: “Thạch Đầu!” Mộ Thần đi ra, nhẹ quát một tiếng.

Nghe được tiếng Mộ Thần, huyết sắc trong con người Diệp Thạch lui đi, chậm rãi buông lỏng cổ Diệp Dung ra.

Diệp Dung thấy Diệp Thạch tỉnh táo lại, thất kinh lui về phía sau vài bước.

Mộ Thần cau mày, trong mắt xẹt qua vài phần lo lắng.

Diệp Thạch nhìn biểu tình Mộ Thần, trong lòng hơi có chút do dự, “Mộ Thần, ta...” Diệp Thạch muốn giải thích, rồi lại không biết nên giải thích như thế nào.

Mộ Thần vươn tay, nắm chặt tay Diệp Thạch, thần sắc như thường nói: “Thạch Đầu, chúng ta đi thôi.”

Diệp Thạch nhìn bàn tay hai người đang nắm, âm thầm thở ra một hơi.

Diệp Dung kinh hồn nhìn bóng dáng hai người rời đi, trong con người nồng đậm hận ý.

Thấy hai người đã đi xa, Diệp Dung mới dám oán giận, “Diệp Thạch đúng là một kẻ điên, vừa nảy nó muốn giết ta! Nó thật sự muốn giết ta! Thật là không hiểu tại sao ông nội lại che chở nó như vậy, người như thế, sớm chết sớm bớt lo.”

Diệp Dung vừa mới bị Diệp Thạch bóp chặt yết hầu, thanh âm giờ phút này có chút khàn khàn.

“Tứ muội, người đừng nói nữa, người không sao chứ? Bộ dạng người như vậy còn có thể tham gia chiêu sinh ở Thánh Tinh học viện sao?” Diệp Vũ ngoài miệng thân thiết, trong con người lại lộ ra vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Diệp Dung hung hăng cắn chặt răng, nói: “Không nhọc người hao tâm tổn trí.”

“Rốt cuộc Diệp Thạch bị sao vậy?” Diệp Thừa không hiểu mà hỏi.

Lúc Diệp Thạch còn ở Diệp gia, nó vẫn luôn không lạnh không nóng, dù thế nào Diệp Thừa cũng không nghĩ tới Diệp Thạch lại có dũng khí ra

tay với Diệp Dung, lại là quang minh chính đại động thủ trên đường cái.

Diệp Minh nhú mào, vừa rồi Diệp Thạch đột nhiên ra tay, xác thực đã dọa ông một phen, trong ấn tượng của ông, Diệp Thạch không phải là người xúc động như vậy!

“Đại khái là Tứ muội chạm tới nghịch lân của nó đi.” Diệp Vũ suy tư một chút rồi nói.

“Nghịch lân? Là Mộ Thần sao?” Diệp Thừa suy tư hỏi.

Diệp Vũ gật đầu: “Chắc thế, diện mạo của Diệp Thạch như vậy, cũng chỉ có nhân tài như Mộ Thần mới coi trọng nó, Tứ muội nói Mộ Thần sẽ vứt bỏ nó, tất nhiên sẽ làm cho Diệp Thạch xù lông.”

“Tính tình Diệp Thạch nóng nảy như vậy thế mà Mộ Thần cũng chịu được, hàng này không có chứng thích bị ngược đi?!” Diệp Dung đây ác độc nói.

Diệp Thừa nhìn bóng dáng Mộ Thần, nói: “Nhị thế tổ với Thạch Đầu, cũng coi như xứng đôi.”

“Tên Mộ Thần kia nhanh như vậy đã từ công hội luyện được sư đi ra, hẳn là không thành công rồi.” Diệp Vũ suy tư nói.

Vài người đang nói chuyện thì vài luyện được sư cấp một đi ra.

“Vừa rồi thiếu niên kia thật lợi hại, chỉ một lần đã luyện ra được đan được cấp hai.”

“Đúng vậy. Tuổi của hắn trông cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, người trẻ tuổi bây giờ, hết người ngày đến người khác càng lợi hại.”

“Hình như bởi vì hắn lo lắng cho vị hôn thê, nên vội vã lĩnh huy chương cùng quần áo luyện được sư cấp hai rồi đi luôn.”

“Nghe thị nữ bên trong nói, vị hôn thê kia là một song nhi, diện mạo còn rất xấu, thật không biết người này có khẩu vị thế nào.”

“Người trẻ tuổi kia tính tình thực cao ngạo, Trình gia tiểu thư Trình Uyển Bạch tìm hãn nói chuyện, vậy mà hãn lại có bộ dáng xa cách.”

“...”

Diệp Vũ cau mày hỏi: “Người bọn họ nói chính là Mộ Thần sao?”

Diệp Thừa như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: “Chắc là hãn.”

“Hãn vậy mà thật sự trở thành luyện dược sư cấp hai.” Ánh mắt Diệp Vũ phức tạp.

... ..

Một nữ tử diện mạo khuynh quốc khuynh thành từ trong công hội luyện dược sư đi ra, nhìn thấy nữ tử này, trên mặt Diệp Vũ cùng Diệp Thừa nhất thời đều hiện lên vẻ xấu hổ.

Diệp Dung nhìn thấy phản ứng của Diệp Vũ cùng Diệp Thừa, không khỏi khinh thường.

“Tiểu thư, người đừng nóng giận, tên kia chỉ là một luyện dược sư cấp hai mà thôi, cũng không có gì hay ho, trong gia tộc của chúng ta có rất nhiều.” Thanh y thị nữ nói với Trình Uyển Bạch.

Trình Uyển Bạch híp mắt nói: “Người thì biết cái gì? Luyện dược sư cấp hai trong gia tộc có rất nhiều, nhưng làm gì có người trẻ tuổi như vậy, hơn nữa, người không nhìn thấy thủ pháp mà người nọ luyện đan sao, nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, động tác tự nhiên, có thể nói là hoàn mỹ, thủ pháp chính xác như vậy, ta mới chỉ thấy qua trên người phụ thân.”

Thanh y thiếu nữ khó chịu nói thầm: “Chỉ là, hử... rất không có lễ phép.”

“Người có tài hoa, tính tình thường sẽ có chút kỳ lạ, phải người đi điều tra xem hử đi tới đâu.” Trình Uyển Bạch không để bụng nói.

Thanh y thiếu nữ gật đầu: “Vâng, tiểu thư.”

Diệp Dung nhìn bóng dáng Trình Uyển Bạch đi xa, trong con người hiện lên vẻ ghen tị.

“Hoàn hồn, hoàn hồn! Người ta đi rồi.” Diệp Dung nhìn Diệp Vũ và Diệp Thừa, tức giận nói.

“Tiểu thư kia thật xinh đẹp!” Diệp Vũ nói.

Diệp Dung liếc mắt xem thường: “Đúng là xinh đẹp, trên người nàng là quần áo của luyện dược sư cấp hai đó, đáng tiếc quá đi, người người ta coi trọng chính là Mộ Thần, không có một chút quan hệ nào với các người cả.”

Diệp Thừa nhăn mày: “Nếu nàng coi trọng Mộ Thần thì Diệp Thạch chỉ sợ sẽ bị bỏ.”

“Kể cả không có nàng, Mộ Thần sớm muộn gì cũng chịu không nổi gia hỏa Diệp Thạch tính tình thô lỗ này.” Diệp Dung tức giận nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

62. Chương 62: Xài Tiền Như Nước

Diệp Thạch đi phía sau Mộ Thần, bất an nhìn Mộ Thần, nói: “Thực xin lỗi, ta...”

Mộ Thần liếc nhìn Diệp Thạch một cái, thần sắc có chút lạnh lùng nói: “Em không nên động thủ trên đường cái.”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, Mộ Thần thở dài, giải thích: “Trong thành có đội hộ vệ, em nếu đánh tàn phế thì không có việc gì, nhưng nếu giết người thì sẽ rất phiền toái, nơi này không phải là Mặc Thành, chúng ta là người từ bên ngoài đến, người ta sẽ không nể mặt chúng ta.”

“Người không giận ta?” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, có chút hoảng loạn hỏi.

Mộ Thần híp mắt, trong truyện có viết, huyết mạch của Diệp Thạch có chút đặc biệt, một khi bị chọc giận, Diệp Thạch sẽ rất dễ bị mê hoặc mà mất lý trí, một khi Diệp Thạch cuồng bạo lên thì sẽ rất khó khống chế.

Mộ Thần cười cười, nói: “Đâu có.” Diệp Thạch trong truyện dù sao cũng chỉ là một vai phụ, không được viết nhiều lắm, Mộ Thần suýt chút nữa đã xem nhẹ điểm này, Bách Quyết Luyện Thể vừa mở ra thiên phú của Diệp Thạch, cũng khiến cho Diệp Thạch càng thêm xúc động.

“Nhưng mà, em vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Mộ Thần hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ cảm giác máu lập tức vọt lên óc, cả người bỗng mơ mơ hồ hồ.” Diệp Thạch chán nản nói.

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch: “Có phải em đã từng cãi nhau với Diệp Dung không?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy. Ta đã nói với người là ta từng bị trúng độc, người hạ độc là mẫu thân của Diệp Dung, mẫu thân của ả không thích nhìn thấy ta, Diệp Dung cũng học theo.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, như có điều suy nghĩ nói: “Vậy à? Nếu thật muốn xuống tay thì tìm địa phương không người, đừng lưu lại dấu vết.”

Diệp Thạch: “... Ta kỳ thật cũng không muốn giết ả ta, vừa nãy cũng không biết là xảy ra chuyện gì.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch: “Là lỗi của ta. Em dùng máu yêu thú để luyện thể, tuy tốc độ tiến cảnh nhanh, nhưng sẽ lưu lại tai hoạ ngầm, nói thí dụ như, em sẽ trở nên dễ xúc động.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, hỏi: “Sẽ như vậy sao? Vậy làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ luyện chế một ít Thanh Tâm Đan cho em.” Mộ Thần an ủi.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ừm.”

Mộ Thần có chút lo lắng nhìn Diệp Thạch, thể chất của Diệp Thạch giờ phút này giống như bom hẹn giờ vậy, cũng không biết khi đến Thánh Tinh học viện sẽ thế nào.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần không tức giận, chuyển đề tài hỏi: “Chúng ta hiện tại đi đâu?”

“Đi tới mấy cửa hàng trong thành, thu thập ít đơn thuốc.” Mộ Thần nói.

“Lại thu thập đơn thuốc?” Sắc mặt Diệp Thạch bất chợt có chút vặn vẹo, dọc theo đường đi Mộ Thần đều thu thập các loại đơn thuốc cấp một, cấp hai, đã góp nhặt được hơn bảy mươi đơn thuốc cấp một, và hơn mười bài thuốc cấp hai.

Tham nhiều nhai không nổi, đại đa số luyện dược sư sẽ không lãng phí nhiều thời gian vào đan dược cấp thấp, luyện chế thuần thục một loại đan dược yêu cầu rất nhiều thời gian, cho dù là đan dược cấp một cũng thế.

Rất nhiều luyện dược sư cấp ba, cấp bốn cũng chỉ biết luyện chế có mười loại đan dược cấp một mà thôi.

“Tuy rằng đơn thuốc cấp một tương đối rẻ, nhưng góp gió thành bão, vẫn rất mắc đó.” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói.

Dọc theo đường đi, nguyên thạch Mộ Thần tiêu cho đơn thuốc cấp một, cấp hai, đã vượt qua ba vạn. Thời điểm trước khi đi, Mộ Viễn Phong cho bọn họ năm vạn nguyên thạch, Diệp Thạch tin, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất nhanh bọn họ chỉ có thể ăn không khí.

Mộ Thần cười cười với Diệp Thạch: “Phải xài nguyên thạch thì mới có thể kiếm nguyên thạch, ta có mục đích của mình.”

Diệp Thạch bĩu môi, không cho là đúng: “Ta không hiểu lắm, người mua đơn thuốc chế ra loại dược thối đó thì có lợi ích gì.”

Mộ Thần nhún vai, nói đầy tự tin: “Vạn vật đều có giá trị tồn tại của riêng nó.”

Diệp Thạch chán ngán thất vọng: “Hy vọng là đúng như vậy.”

Diệp Thạch lại nghĩ thầm, nếu gặp lại được Trang Du, người nợ còn dám khoa tay múa chân trước mặt mình, mình liền hạ loại dược thối này cho hắn, xem hắn còn có thể bảo trì vẻ mặt giả tiên đó hay không.

Nghĩ đến đây, Diệp Thạch nhất thời cảm thấy, tốn một trăm nguyên thạch mua cái đơn thuốc kia cũng không tệ lắm.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch, thản nhiên cười cười, bất luận một ngành học nào, trụ cột cũng phi thường trọng yếu, trụ cột có tốt, thì mới có khả năng tiến xa hơn.

Mộ Thần tin tưởng vững chắc, chỉ cần mình thu thập đủ đơn thuốc cấp một, cấp hai, thì sẽ có khả năng suy luận ra đơn thuốc của đan dược cấp ba. Đơn thuốc của đan dược cấp ba đắt hơn nhiều đơn thuốc của đan dược cấp một, cấp hai, hơn nữa, mình vẫn chưa có đơn thuốc cấp ba.

“Đến rồi.” Mộ Thần đến trước một cửa hàng rất lớn nói.

Diệp Thạch run rẩy khóe miệng một chút, thầm nghĩ, xài đi xài đi, cũ không đi mới không đến, nếu sau này hết nguyên thạch thì cùng lắm vào núi săn thú bán, dù sao giờ mình đã là võ giả bảy sao, có năng lực bảo vệ bản thân.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

63. Chương 63: Công Hội Luyện Dược Sư Cấp Thấp

“Mộ thiếu gia, lại gặp mặt.” Một giọng nói mềm mại đáng yêu mang theo vài phần vui mừng truyền tới.

Tâm tình Diệp Thạch lập tức lạnh xuống, không vui nhìn người đang đi tới.

Trình Uyển Bạch không để ý tới Diệp Thạch, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người Mộ Thần.

“Trình tiểu thư.” Mộ Thần thản nhiên gật đầu với Trình Uyển Bạch.

“Nghe nói Mộ thiếu gia đang thu thập phương thuốc cấp một, cấp hai, ta nghĩ có lẽ có một nơi người sẽ cảm thấy hứng thú.” Trình Uyển Bạch cười ấm áp với Mộ Thần.

Diệp Thạch vội vàng lắc đầu, bước lên che trước mặt Mộ Thần, nghiêm túc nhìn Trình Uyển Bạch, nói: “Không không không, Mộ Thần hẳn không có hứng thú, hẳn đã tiêu hết nguyên thạch rồi, nếu còn tiếp tục mua phương thuốc, hẳn sẽ chết đói mất.”

Trình Uyển Bạch cười cười, không để bụng nói: “Mộ thiếu gia, người thiếu tiền sao? Nếu như rất thiếu, ta có thể hỗ trợ...”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Thạch Đầu vừa rồi nói đùa thôi, trong tay ta còn có chút tiền.”

Diệp Thạch âm thầm tặng một cái liếc mắt xem thường, thầm nghĩ, cho dù còn một chút tiền, nếu cứ xài như vậy sẽ thấy đáy liền.

Trình Uyển Bạch cười cười: “Nơi ta nói đến là công hội luyện dược sư cấp thấp, trong công hội này có thể học tập cùng luyện dược sư cấp thấp, giao lưu với nhau, nếu người có vấn đề gì thì có thể treo giải thưởng trong công hội, trong công hội cũng treo thưởng cho rất nhiều vấn đề mà người khác đề xuất, nếu Mộ thiếu gia người trả lời được, thì sẽ lĩnh được tiền thưởng tương ứng...”

“Có tiền thưởng à?” Trong con người Diệp Thạch có vài phần động tâm.

Trình Uyển Bạch không để ý tới Diệp Thạch, nhìn Mộ Thần, ân cần cười nói: “Mộ thiếu gia, ở đó có rất nhiều luyện dược sư cấp thấp đã đắm chìm trong luyện đan vài chục năm, trên tay bọn họ đều có lượng lớn phương thuốc cấp thấp, nếu người tới đó thu thập phương thuốc, hẳn là làm ít công to.”

“Thạch Đầu, em muốn đi không?” Mộ Thần quay đầu, nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt nói: “Có thể đi!” Diệp Thạch tiến đến bên tai Mộ Thần, nói: “Có thể kiếm tiền đó!”

Mộ Thần cau mày, hình như Thạch Đầu rất lo hai người bọn họ sẽ biến thành quỷ nghèo! Kỳ thật hẳn vẫn còn biết chừng mực.

Trình Uyển Bạch nhìn động tác thân mật giữa Diệp Thạch cùng Mộ Thần, trong con người hiện lên vài phần khác thường.

“Đa tạ tiểu thư chỉ điểm, có rảnh ta sẽ đi.” Mộ Thần nói với Trình Uyển Bạch.

Trình Uyển Bạch không cho là đúng: “Đợi lúc rảnh thì không bằng đi bây giờ luôn, hôm nay đúng lúc công hội luyện được sư cấp thấp tổ chức sự kiện giao lưu, Mộ thiếu gia sao không cùng ta đi xem một chút.”

Mộ Thần cau mày, trong mắt hiện lên vài phần do dự.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần nói: “Đi đi, đi nhìn một chút đi.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, chần chờ một chút mới gật đầu.

Trình Uyển Bạch nhú mày nhìn Diệp Thạch, lúc nhìn về phía Mộ Thần, lại khôi phục biểu tình như hoa.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi theo Trình Uyển Bạch vào công hội luyện được sư cấp thấp, Diệp Thạch ngạc nhiên hết nhìn đông lại nhìn tây.

Diệp Thạch phát hiện, trong công hội luyện được sư có rất nhiều lão giả lớn tuổi, luyện được sư nếu không có người dẫn dắt, thì rất khó đạt được thành tựu, rất nhiều luyện được sư, đến tận cuối đời vẫn chỉ là luyện được sư cấp một mà thôi.

“Trình tiểu thư, người đã đến rồi. Vị này chính là...?” Thương Ngự nhú mày, ngữ khí không tốt hỏi.

Trình Uyển Bạch hiển nhiên rất được hoan nghênh, vừa vào cửa, vài thiếu niên mặc quần áo luyện được sư lập tức xúm lại phía nàng, ánh mắt của vài thiếu niên nhìn Mộ Thần không tốt lắm.

“Vị này chính là Mộ Thần, hắn vừa thông qua chứng thực luyện được sư cấp hai, đã là luyện được sư cấp hai rồi.” Trình Uyển Bạch giới thiệu cho mấy người.

Nghe được lời của Trình Uyển Bạch, trên mặt vài thiếu niên nhất thời hiện lên ghen tị.

“Thì ra là Mộ thiếu! Hạnh ngộ.” Thương Ngự miễn cưỡng cười cười với Mộ Thần.

“Hạnh ngộ.” Mộ Thần thản nhiên gật đầu với Thương Ngự.

Thương Ngự hí mắt, hẳn đã có thể luyện chế đan dược cấp hai, nhưng khi tiến hành chứng thực phải tiến hành tại công hội luyện dược sư, mỗi lần chứng thực chỉ có năm lần cơ hội luyện đan, Thương Ngự vẫn không thể thích ứng được hoàn cảnh thay đổi, hẳn đến nay đã tiến hành ba lần chứng thực tại công hội luyện dược sư, nhưng vẫn như cũ không thể luyện được, còn lãng phí lượng lớn nguyên thạch.

“Thương Ngự, người phải cố gắng lên! Mau mau trở thành luyện dược sư cấp hai nhé.” Trình Uyển Bạch giờ giờ nắm tay, biểu thị năng ủng hộ Thương Ngự.

Thương Ngự cười cười: “Mượn cát ngôn của Trình tiểu thư, ta sẽ.”

Diệp Thạch thừa dịp thời điểm Trình Uyển Bạch bị người vây quanh, kéo Mộ Thần ra. “Người quen biết nha đầu này lúc nào?” Ngự khí Diệp Thạch không tốt lắm.

“Lúc trước trong công hội luyện dược sư, đụng phải nàng ở chỗ chứng thực.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghiêng răng, trừng mắt.

Mộ Thần nhéo nhéo mặt Diệp Thạch, nói: “Được rồi, ta không có quan hệ gì với nàng hết, đi thôi, chúng ta đi dạo.”

Diệp Thạch gật đầu, đi theo Mộ Thần.

Đại khái là bởi vì công hội có sự kiện, trong công hội luyện dược sư cấp thấp hội tụ trên trăm vị luyện dược sư, rất nhiều luyện dược sư cấp thấp

tốt năm tốt ba hội tụ cùng một chỗ đàm luận này nọ.

“Chào hai vị công tử, hai vị là lần đầu tiên tới phải không, ta có thể hỗ trợ gì không?” Một bạch y thị nữ hướng phía hai người đi tới hỏi.

Diệp Thạch không thể chờ đợi được mà nói: “Ta nghe nói bên các người có thể kiếm tiền.”

Bạch y thiếu nữ hơi hơi run rẩy khóe miệng, tươi cười cứng ngắc một chút, lập tức liền khôi phục như thường.

“Mời hai vị.” Bạch y thiếu nữ dẫn Diệp Thạch cùng Mộ Thần đi tới trước một khối quang thạch, “Trên khối quang thạch này có rất nhiều nghi vấn do các luyện dược sư cấp thấp đề xuất, mặt sau của mỗi vấn đề đều có treo giải thưởng, chỉ cần người giải đáp được câu hỏi, đợi chủ nhân đã ra đề mục chứng thật đáp án là đúng, vậy nguyên thạch sẽ thuộc về các người?”

“Nếu như đáp án là đúng mà chủ nhân ra đề mục không nhận thì sao?” Diệp Thạch không yên lòng hỏi.

“Vấn đề này người có thể yên tâm, công hội của chúng ta có vài vị luyện dược sư cao cấp bình thẩm, chỉ cần họ nghiệm chứng đáp án của ngài thông qua, có thể đưa nguyên thạch trước cho ngài.” Bạch y thị nữ thần nhiên giải thích.

“Chúng ta phải đi ngay, vậy tiền sẽ giao cho chúng ta thế nào?” Diệp Thạch tiếp tục hỏi.

Bạch y thiếu nữ thần sắc như thường mà nói: “Cái này không phải vấn đề, người có thể đăng kí một tài khoản ở đây và sẽ được nhận thẻ nguyên thạch, nguyên thạch có thể trực tiếp chuyển vào trong thẻ của các người.”

Diệp Thạch chớp chớp mắt, đi qua, nhỏ giọng nói với Mộ Thần: “Cái này không tồi đâu! Ta vừa mới xem qua quang thạch, thật nhiều đề mục

treo giải thưởng đều là mấy trăm nguyên thạch, có cái còn hơn một ngàn, chỉ cần trả lời được, nguyên thạch này sẽ giống như nhật không vậy.”

Mộ Thần: “...”

Bạch y nữ tử nhìn Diệp Thạch, trong lòng khinh thường cười, trên quang thạch có nhiều đề mục treo giải rất cao, nhưng giải thưởng càng cao, cũng càng khó giải, tuy rằng mấy vấn đề này đều thuộc phạm trù đan dược cấp một, cấp hai, nhưng cho dù là luyện dược sư cấp ba, cấp bốn thập chí là cấp năm cũng rất khó giải quyết mấy vấn đề đó, nguyên thạch sao lại kiếm dễ như thế được.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bạch y thiếu nữ vẫn cực kỳ có trách nhiệm chỉ dẫn cho Mộ Thần: “Người có thể giải đề ở trong này.”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đa tạ.”

Diệp Thạch tiến đến bên người Mộ Thần, nói: “Ta giúp người chọn đề, người tới đáp.”

Mộ Thần gật gật đầu, “Được.”

Diệp Thạch dốt đặc cán mai về dược tề, tuy nhiên điểm này không cản trở y lựa chọn, dù sao Diệp Thạch vẫn nhận thức được con số ở phía sau mỗi đề mục treo thưởng, Diệp Thạch cũng không phải cứ chọn giải thưởng cao, vấn đề được viết bừa bãi, hoặc là rất khó lý giải, Diệp Thạch cũng sẽ loại bỏ.

Mộ Thần đứng trước quang thạch, suy nghĩ đề mục mà Diệp Thạch lựa ra, thỉnh thoảng đề bút viết này nọ.

Trình Uyển Bạch đi về phía hai người, đứng ở bên người Diệp Thạch, nói: “Đề mục mà người chọn đều được treo thưởng cao đấy!”

Diệp Thạch bị người đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ.

“Trình tiểu thư.” Diệp Thạch có chút oán hận gọi một tiếng.

Trình Uyển Bạch nói với Diệp Thạch: “Diệp công tử, đề mục không phải cứ chọn giải thưởng càng cao là càng tốt, những cái thưởng cao đó, rất nhiều cái đã treo được vài năm, kỳ thật, rất nhiều đề mục được treo thưởng cao, không phải là ngay từ đầu đã cao như vậy, mà là có những luyện dươc sư khác nhìn thấy vấn đề đó, cũng muốn biết đáp án, nên thưởng thêm vào, đề mục như vậy bình thường rất khó đáp.”

Diệp Thạch tròn mắt, nói: “Vậy à!”

Trình Uyển Bạch cười cười, nói: “Thật ra, thay vì tốn thời gian với mấy đề mục khó thì thà trả lời thêm mấy đề mục thưởng thấp, đơn giản hơn.”

Diệp Thạch tròn mắt, nói: “Không sao, Mộ Thần cái gì cũng biết, đề mục cho dù khó hơn nữa cũng không làm khó hấn được.”

Trình Uyển Bạch đánh giá Diệp Thạch, nói: “Người thực sự tin tưởng hấn?”

Diệp Thạch gật đầu, “Cái đó đương nhiên. Viễn Phong thúc thúc nói, Mộ Thần là thiên tài.”

“Viễn Phong thúc thúc là ai? Là đại sư luyện dươc nào đó sao?” Thương Ngự ôm hai tay, đi đến trước mặt Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Viễn Phong thúc thúc là cha của Mộ Thần.”

Thương Ngự bật cười một tiếng, Diệp Thạch hung hăng trừng Thương Ngự một cái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

64. Chương 64: Giải Đề

Trình Uyển Bạch nhìn sang phía Mộ Thần, ánh mắt Mộ Thần nhìn chăm chăm vào quang thạch, lúc thì nhíu mày suy nghĩ, lúc thì sáng tỏ, mới một lát đã giải được hơn mười đề.

Hai mắt Diệp Thạch thẳng tắp nhìn Trình Uyển Bạch, đề phòng nói: “Mộ Thần đang kiểm tiền đó, Trình tiểu thư người tới chỗ khác đi dạo đi.” Ngụ ý, người nhanh nhanh rời đi đi, đừng ở chỗ này làm phiền người khác.

Trình Uyển Bạch nhíu mày, quay đầu nhìn Mộ Thần một cái, Mộ Thần tựa như hoàn toàn chìm vào trong việc giải đề, không nghe thấy gì.

Trình Uyển Bạch thấy tình hình như vậy, nhíu nhíu mày, thất vọng xoay người ly khai.

Diệp Thạch nhìn thấy Trình Uyển Bạch rời đi, nhất thời thở ra một hơi.

Diệp Thạch bóp trán, nhịn không được mà buồn bực, tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng Trình Uyển Bạch đích thực khiến y cảm thấy áp lực phi thường lớn.

Diệp Thạch nghiêng đầu nhìn Mộ Thần, nhịn không được có chút bất đắc dĩ, tại sao ai cũng thích nhìn chăm chăm Mộ Thần vậy? Trước kia là Trang Du, bây giờ là nha đầu chết tiệt này, Mộ Thần này thật là trâu hoa

gheo nguyệt, đi chứng thực ở công hội luyện được sư một chút thôi đã câu dẫn một nha đầu.

“Thương huynh, Trình tiểu thư tựa hồ rất chú ý tới Mộ Thần kia.” Một thiếu niên khoanh tay, trêu chọc nói.

“Trình tiểu thư luôn ngưỡng mộ những thanh niên tuấn kiệt, Mộ Thần kia còn trẻ như vậy đã là luyện được sư cấp hai, khó trách khiến cho Trình tiểu thư chú ý.” Người luôn không hợp với Thương Ngự là Chu Toàn, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, nói.

“Thương huynh đã sớm có thể luyện chế thành công đan dược cấp hai, chỉ là vận khí không tốt, cái người gọi là Mộ Thần kia chỉ mèo mù vớ phải chuột chết thôi, thực lực chắc là còn không bằng Thương huynh đâu!” Lý Bình đứng ở bên cạnh Thương Ngự, tranh luận.

Chu Toàn không cho là đúng mà nói: “Cho dù là mèo mù vớ phải chuột chết, người ta cũng tốt xấu vớ phải! Không quản người nói như thế nào, người ta đã thành công chứng thực công hội luyện được sư rồi.”

Quang thạch không ngừng chuyển động, Lý Bình nhăn mày, nói: “Tên kia đang làm gì vậy? Giải đề sao? Hẳn đã giải lâu như vậy nhưng vẫn không thấy tên của hắn hiện ra!”

“Chắc là muốn nặc danh để giải đề.” Thương Ngự nói.

Chu Toàn ném cho cái xem thường, nói: “Không phải chỉ là giải đề thôi sao? Làm gì mà phải thần thần bí bí như thế?”

“Có lẽ hãn sự đáp án của hắn rất mất mặt, cho nên mới chọn như vậy.” Thương Ngự khinh thường nói.

Mộ Thần giải đề một lần này chính là một ngày trời, người bên trong công hội đã tán hết, Mộ Thần mới dừng viết lại.

“Hôm nay dừng ở đây thôi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch vội vàng gật đầu, nói: “Được.” Nếu Mộ Thần còn không tỉnh lại, Diệp Thạch sẽ nhịn không được mà gọi tỉnh Mộ Thần, y đã rất đói rồi. “Mộ Thần, ta đã xem qua, trong những đề người đã làm có khoảng mười sáu đề, những đề mục đó tổng cộng được treo giải thưởng hơn sáu vạn, người chỉ cần giải đúng được một nửa, chúng ta có thể có hơn ba vạn nguyên thạch vào túi.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Nghe không tồi nha.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Không biết sẽ được bao nhiêu nguyên thạch.”

Bạch y thị nữ nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch rời khỏi, khóe miệng nhin không được run rẩy một chút.

“Đông Linh, nghĩ cái gì mà cười vui vẻ thế?” Một tử y thị nữ đi tới hỏi.

“Tử Phi, người không biết đâu, ta hôm nay gặp được hai cực phẩm.” Khóe môi Đông Linh cong cong nói.

Tử Phi nhíu mày, hỏi: “Cực phẩm? Cực phẩm như thế nào?”

“Có một thiếu niên chắc mới chỉ mười lăm, lại giải hơn hai trăm đề, mỗi đề được treo giải thưởng đều không ít hơn một trăm nguyên thạch, và tất cả giải thưởng được treo không dưới sáu vạn, đồng bạn của người đó nói, chỉ cần giải đúng một nửa đề, thì sẽ có hơn ba vạn nguyên thạch vào túi.” Đông Linh nhin không được cười khanh khách.

“Thật là không biết trời cao đất rộng. Giải đúng một nửa? Hai người này còn thật dám nghĩ tới.” Tử Phi lắc đầu nói. Đề mục có giá trên một

trăm nguyên thạch, đề giải dễ trong thời gian nhanh nhất sẽ bị giải quyết, những đề còn lại trong công hội đều bởi vì rất khó giải mà bị lưu lại.

Đông Linh nhún vai nói: “Ta cũng thấy như vậy, người nói xem, hần giải hơn hai trăm đề được treo giải thưởng hơn một trăm nguyên thạch, hần rốt cuộc là giải như thế nào?” Rất nhiều đề hần là không có cách nào xuống tay mới đúng.

Tử Phi nhún vai, nói: “Chắc là tùy tiện điền đi.”

“Tử Phi, Đông Linh, có tin tức lớn!” Một thanh y thiếu nữ thần sắc phấn chấn đi ra nói.

Đông Linh khó hiểu nhìn thanh y thiếu nữ, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người không biết à! Hôm nay có một cao thủ đến công hội, đề mục mà công hội chúng ta treo đã nhiều năm thậm chí vài chục năm, có mấy chục cái đều được giải, trong đó có vài cái là đề mà trước kia bị cho là khó giải.” Thanh Linh nắm chặt tay nói.

“Cái gì?” Đông Linh không dám tin tưởng lớn mắt.

Thanh Linh thần sắc ửng hồng nói: “Thực khó tưởng tượng đúng không, bắt đầu từ giữa trưa hôm nay, không ngừng có nguyên thạch từ tài khoản của công hội chúng ta chuyển ra ngoài, đều đi vào cùng một tài khoản, sau khi liên tiếp chuyển ra mấy chục lần, rốt cục khiến cho một nguyên lão trong công hội chú ý, nguyên lão kia của công hội sau khi xem qua, người này tổng cộng giải hơn hai trăm đề, nghe nói là đã có hơn một trăm đề được chứng nhận là đúng. Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!”

Đông Linh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, “Không thể nào.”

Tử Phi hướng phía Đông Linh nhìn qua, ánh mắt lóe sáng, nói: “Đông Linh, người nói xem người kia và Thanh Linh nói sẽ không phải là cùng

một người đi?”

“Hắn là không phải đâu, tên kia nhỏ như vậy, hơn nữa, nghe nói, hắn vừa mới tấn chức luyện được sư cấp hai mà thôi.” Đông Linh nhăn mày nói.

Thanh Linh nhìn hai người, không hiểu mà hỏi: “Hai người các người đang nói về cái gì vậy?”

Đông Linh nhìn Thanh Linh, khẩn trương hỏi: “Thanh Linh, nguyên lão của công hội có nói người giải được đề là người nào hay không?”

Thanh Linh nhún vai, nói: “Người này tương đối khiêm tốn, chọn giải đề nặc danh, trưởng lão của công hội cảm thấy có thể là luyện được sư cao cấp nào đó rảnh rồi nhàm chán, cho nên mới qua đây giải đề.”

“Là thế à?” Đông Linh gật gật đầu, trong mắt bớt đi vài phần hồ nghi, tỉ lệ chính xác cao như vậy, hẳn là cao cấp luyện được sư mới tương đối đáng tin đi.

Ngày hôm sau, Diệp Thạch kiểm tra thẻ nguyên thạch trên tay một chút, nhất thời phát ra một tiếng thét chói tai.

“Mộ Thần, trong túi ngươi có thêm ba vạn nguyên thạch.” Diệp Thạch kích động nói.

Mộ Thần cười cười, “Vậy à? Vậy rất tốt!”

Diệp Thạch cắn răng, ghen tị nhìn Mộ Thần, “Luyện được sư kiểm tiền sao dễ như vậy, tùy tùy tiện tiện giải cái đề đã có mấy vạn nguyên thạch, về sau, người chỉ cần đi giải đề cũng không lo không có cơm ăn!”

Mộ Thần mỉm cười, không cho là đúng: “Cơ hội như hôm qua không phải lúc nào cũng có, những đề người giúp ta chọn đều là những đề được

treo giải thưởng cao, những đề ta biết làm, ta cũng đã làm gần hết rồi, những đề còn lại kia, ta lại không biết làm.”

Diệp Thạch gật đầu, “Thế à! Nhưng sao người lại biết nhiều đề như vậy?”

“Đều là nhờ phúc của những phương thuốc đó, xem nhiều, tự nhiên là kiến thức rộng rãi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Trên mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên vài phần ngượng ngùng, “Là ta không tốt, người đã đúng, chúng ta hẳn nên mua nhiều phương thuốc một chút, có trả giá mới có hồi báo, ngay bây giờ chúng ta đi mua phương thuốc đi!”

Mộ Thần: “...”

“Chúng ta đi tới công hội luyện dược sư cấp thấp mua phương thuốc đi, nghe nói phương thuốc bên đó tương đối nhiều, còn khá rẻ.” Diệp Thạch suy tư một chút nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được rồi.”

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đi vào cửa lớn của công hội luyện dược sư cấp thấp, nhất thời bị đám đông trong công hội dọa cứng người.

“Hôm nay sao lại nhiều người như vậy? Không phải nói là ngày hôm qua có sự kiện rồi sao? Chẳng lẽ là hôm nay còn có sự kiện nữa?” Diệp Thạch nhin không được có chút hồ nghi nói.

Mộ Thần lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết.”

“Hai vị công tử tới rồi, không biết ta có thể giúp gì không?” Đông Linh nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch, vội vàng đi tới tiếp đón, ngày

hôm qua xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Đông Linh không nhin được nghi hoặc.

Mới vừa rồi thôi, vị “cao thủ” giải đề ngày hôm qua đã được chứng nhận giải đúng hai trăm mười ba đề, đây quả thực là kỳ tích.

Sau khi rất nhiều đáp án của đề mục được công bố ra, tất nhiên là gây oanh động, hôm nay trong công hội xuất hiện nhiều người như thế, thật sự là do điều này.

“Nơi này có bán phương thuốc cấp một cùng phương thuốc cấp hai không?” Diệp Thạch hỏi Đông Linh.

Đông Linh gật đầu, nói: “Có ạ. Ở đây có bán rất nhiều phương thuốc cấp một và cấp hai, hơn nữa giá cả rẻ hơn bên ngoài không ít.”

Diệp Thạch tiến đến bên tai Mộ Thần, nói: “Ta rất thích giá rẻ.”

Mộ Thần: “...”

“Mộ công tử, hôm qua người giải những đề mục đó, người có kiểm tra qua đáp án đúng hay không?” Đông Linh thăm dò.

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

“A.” Đông Linh không khỏi thất vọng.

“Mộ Thần không kiểm tra, có điều sáng nay ta thấy trong thẻ nhiều hơn ba vạn nguyên thạch, hình như là công hội của các người chuyển tới, cái con số này còn đang không ngừng tăng lên, chắc là không ít đâu.” Diệp Thạch chớp chớp mắt.

Đông Linh: “...” Quả nhiên đúng là người này, hẳn còn trẻ như vậy...

Đông Linh nhin không được kính nể nhìn Mộ Thần, gia hỏa lợi hại như vậy, nàng thế mà còn cười nhạo người ta, nàng thật là ngu xuẩn.

Một nam tử thân y bào màu xanh đi ra, mặt mũi nam tử thoát nhìn hiền lành, tươi cười hòa ái dễ gần, nhưng người vừa đi ra, Diệp Thạch cảm nhận ngay một cỗ áp lực vô cùng, đây là một võ linh!

“Hội trưởng!” Đông Linh nhìn thấy người tới, nhin không được câu nệ gọi một tiếng.

Phó Tổ Toàn phát phát tay với Đông Linh: “Người đi xuống trước đi, Mộ Thần công tử là khách quý của công hội chúng ta, ta tự mình chiêu đãi.”

Đông Linh sửng sốt một chút, vội vàng đáp, “Vâng.” Rồi lui xuống.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

65. Chương 65: Tâm Bảo

Diệp Thạch co rụt mắt, trong lòng nhin không được run lên. Hội trưởng? Trên đời này phàm là người nào mang cái chữ ‘trưởng’, thì chắc chắn không phải là người bình thường, chỉ là, người không tầm thường như vậy, sao lại tìm tới bọn họ?

Mộ Thần có chút câu nệ nói: “Sao dám làm phiền hội trưởng đại nhân.”

Phó Tổ Toàn không để bụng mà nói: “Được phục vụ Mộ thiếu gia là vinh hạnh của ta.”

“Hội trưởng đại nhân cứ đùa.” Mộ Thần kính sợ nói.

“Mộ Thần công tử có thể nghĩ đến việc dùng Minh Hoa Lan cùng Đan Thước Hoa thay thế Tuyết Linh Hoa để giảm phí tổn, không hổ là ý tưởng của thiên tài! Minh Hoa Lan cùng Đan Thước Hoa tương khắc, người bình thường đều không muốn dùng chúng cùng nhau, mà Mộ công tử lại hoàn toàn lợi dụng đặc tính tương khắc của chúng, rất giỏi...” Phó Tổ Toàn tán thưởng.

Mộ Thần xấu hổ cười: “Hội trưởng quá khen, ta chỉ là tùy tay viết, có thể dùng hay không thì thật không biết.”

Khi Phó Tổ Toàn xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của đông đảo người trong sảnh, Mộ Thần phát hiện ánh mắt nghi hoặc và tìm tòi nghiên

cứu dừng trên người mình, giống khi trong vườn thú mặc người thường thức, làm cho Mộ Thần không khỏi có chút quẫn bách.

“Tên kia là ai? Sao lại kinh động tới cả hội trưởng đại nhân vậy?” Từ Phi nhin không được nhú mày hỏi.

“Hắn chính là cao thủ giải đề ngày hôm qua đó!” Đông Linh ở trong lòng không tiếng động nói.

“Mộ Thần kia rốt cuộc là ai vậy? Hội trưởng đại nhân thế mà lại tự mình tiếp kiến hắn.” Lý Bình kinh ngạc hỏi.

Chu Toàn lắc đầu nói: “Không biết, hắn không phải là người địa phương, có điều, hắn còn trẻ như vậy mà đã là luyện dược sư cấp hai, có lẽ có chút lai lịch.”

Thương Ngự hí mắt, trong con ngươi hiện lên ghen tị, hắn mấy lần cầu kiến Phó Tổ Toàn nhưng đều bị cự tuyệt, chỉ là, người này lại đi coi trọng Mộ Thần, Mộ Thần này, rốt cuộc có bản lĩnh gì?

...

Phó Tổ Toàn đánh giá Mộ Thần, hỏi: “Mộ thiếu, nghe nói người đang thu thập phương thuốc đan dược cấp một, cấp hai?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

Phó Tổ Toàn vỗ tay sau lưng, nói: “Công hội của chúng ta có rất nhiều phương thuốc thú vị, Mộ thiếu hắn là sẽ cảm thấy hứng thú.”

Mộ Thần nói: “Làm phiền tiền bối.”

“Mộ thiếu, người có nguyện ý trở thành khách khanh của công hội chúng ta không?” Phó Tổ Toàn hỏi.

Mộ Thần hơi nhăn mày, ngại ngùng nói: “Tiền bối, ta lập tức sẽ phải rời khỏi thành này.”

“Là muốn tới Thánh Tinh học viện sao?” Phó Tổ Toàn hỏi.

Mộ Thần gật đầu, hỏi: “Đúng là vậy, tiền bối làm sao mà biết được?”

“Thiếu niên anh tài đa phần thích hướng tới Thánh Tinh học viện, hiện tại đang lúc Thánh Tinh học viện chiêu sinh, ta nghĩ Mộ thiếu gia hơn phân nửa cũng đi tới đó.” Phó Tổ Toàn thản nhiên cười.

“Tiền bối liệu sự như thần.” Mộ Thần khen ngợi nói.

“Công hội luyện dược sư cấp thấp của chúng ta trải rộng toàn quốc, tại hoàng đô nơi Thánh Tinh học viện vừa lúc có tổng bộ công hội luyện dược cấp thấp sư của chúng ta, dù người rời khỏi thành này thì vẫn có thể trở thành khách khanh của công hội chúng ta.” Phó Tổ Toàn nói.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, tò mò hỏi: “Trở thành khách khanh phải làm những việc gì?”

“Cũng không có gì khó, chính là định kỳ thì đến công hội tham gia một ít hoạt động, giống làm đề như ngày hôm qua thôi.” Phó Tổ Toàn nói.

Diệp Thạch nghiêng đầu, thiếu hưng phấn nói: “Vậy à...”

Phó Tổ Toàn nhìn Diệp Thạch, nói: “Trở thành khách khanh của công hội chúng ta, đến mua đồ tại công hội đều sẽ được giảm giá, nếu về sau Mộ thiếu muốn thu thập nguyên liệu cũng có thể đưa đến công hội của chúng ta, công hội sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của người.”

Diệp Thạch tiến đến bên tai Mộ Thần, nói: “Không tồi đâu, có thể được giảm giá.”

Mộ Thần cúi đầu, âm thầm cười cười, đúng là không tồi, nhưng mà thiên hạ này không có bữa cơm miễn phí, nếu như mình trở thành khách khanh của công hội, khi trình độ mình tăng lên, bị dán nhãn của công hội, về sau, công hội luyện được sư cấp thấp nếu có chuyện gì cần tới mình, mình cũng không dễ từ chối, có điều, hiện tại hội trưởng của công hội đều đã mở miệng, mình cũng không thể cự tuyệt được.

Mộ Thần cười cười, nói: “Nếu tiền bối đã nói vậy, Mộ Thần tự nhiên nguyện ý, chỉ sợ tiền bối ghét bỏ Mộ Thần tài sơ học thiển.”

Phó Tổ Toàn không cho là đúng: “Mộ thiếu vừa thấy chính là nhân trung tuần kiệt, tiền đồ sau này tất nhiên không thể đo lường.”

“Tiền bối quá khen.” Mộ Thần xấu hổ nói.

Mộ Thần lấy ra ba vạn nguyên thạch mua hơn sáu mươi phương thuốc cấp một và hơn hai mươi phương thuốc cấp hai trong công hội luyện được sư cấp thấp, sau đó rời đi.

Lúc Diệp Thạch đi ra cửa, biểu tình trên mặt có chút thất hồn lạc phách.

“Sao vậy?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ là, tiền kiếm nhanh, xài cũng nhanh, không thì người lại đi giải chút đề, kiếm thêm một chút thu nhập?”

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Không cần, đến hoàng đô rồi nói đi.” Nhìn bộ dáng của một biến người bên trong công hội là biết ngày hôm qua hẳn đã gây động tĩnh không nhỏ, thời gian này mà đi giải đề nữa thì rất rêu rao.

Diệp Thạch gật đầu: “Được rồi, người đang nhìn gì đấy?”

“Cái này là đơn thuốc Thú Linh Đan.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, tức giận nói: “Sao người cái gì cũng mua thế, hội trưởng kia đã nói, một loại linh thảo trong Thú Linh Đan đã sớm tuyệt tích, phương thuốc này không hữu dụng.”

Mộ Thần không cho là đúng: “Nghĩ biện pháp là được thôi, tìm ra phương thuốc thay thế cũng có thể dùng, nghe nói, Thú Linh Đan có thể trợ giúp thuần phục yêu thú, nếu như có thể nghiên cứu ra thật, tất nhiên là cung không đủ cầu.”

Diệp Thạch bĩu môi: “Vậy cũng phải nghiên cứu ra mới có thể dùng! Người không nghe hội trưởng công hội kia nói đó, tham nhiều nhai không nổi, rất nhiều luyện dược sư cấp thấp lãng phí rất nhiều thời gian vào phương thuốc này nọ, nên cảnh giới mới bị dừng lại.”

Mộ Thần thu hồi phương thuốc, nói: “Được rồi, ta không xem nữa, chúng ta chuẩn bị một chút rồi đi tìm vật kia.”

Trong con người Diệp Thạch hiện lên một tia sáng, vui sướng nói: “Được!”

Căn cứ theo địa đồ, Thanh Minh Diễm đang ở núi Minh Lĩnh, núi Minh Lĩnh không tính là lớn, cũng không coi là nhỏ, trong núi có không ít yêu thú cấp một, cấp hai, rất nhiều mạo hiểm giả lên vào trong đó bắt giết yêu thú.

Giữa núi rừng, một cây phi tiên thẳng tắp xuyên qua cổ của một con linh dương, Diệp Thạch vội vàng nói với người bên cạnh: “Được rồi, được rồi, ta đã giết con linh dương kia rồi, người đừng lãng phí phù.”

Trước khi vào núi, vì để ngừa vạn nhất, Mộ Thần bỏ ra một vạn nguyên thạch mua một đồng phù cấp một, cấp hai, cấp ba.

Trên đường gặp phiền toái, Mộ Thần đều lưu loát ném phù ra, cứ thế vài lần, Mộ Thần không cảm thấy gì, Diệp Thạch lại tiếc đứt ruột, sau đó gặp chuyện gì cũng xông lên giải quyết trước.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, khuyên: “Thạch Đầu, em đừng liều mạng như vậy.”

Diệp Thạch không cho là đúng, nghiêm túc nói: “Có thể đánh thì phải đánh.”

Mộ Thần gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Được, được, nghe lời em.”

Diệp Thạch nghe được lời của Mộ Thần, nhất thời nở nụ cười.

“Hắn chính là nơi này... Sao lại không có gì! Chẳng lẽ bản đồ là giả?” Diệp Thạch có chút bất an nói, thật vất vả mới giúp đỡ được Mộ Thần một lần, nếu bản đồ là giả, vậy... mình còn có thể làm gì cho Mộ Thần đây?

Mộ Thần vỗ vai Diệp Thạch, nói: “Không nên gấp gáp, nếu thứ này dễ tìm như vậy, cũng sẽ không quý hiếm đến thế, tìm không thấy cũng không có gì cả, phụ thân tìm thứ này vài năm mà vẫn không tìm được, chúng ta không nên nóng vội.”

Diệp Thạch nghe được lời Mộ Thần nói, nhất thời bình tĩnh lại.

“Hình như ở hướng kia.” Diệp Thạch đã tỉnh táo lại, chỉ vào hướng đông nói, “Nhưng mà, chỗ kia không có đường.”

“Sao em biết là hướng kia?” Mộ Thần nhướn mày hỏi.

“Trực giác.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần hí mắt, trong lòng do dự, Diệp Thạch nói trực giác, là bị nội dung của truyện chỉ dẫn, hay là có nguyên nhân khác?

“Chỗ kia chắc là có ảo trận, hẳn là vẫn có đường.” Mộ Thần suy tư nói.

Diệp Thạch quay sang, tò mò hỏi: “Sao ngươi biết?”

“Ta có nghiên cứu qua trận pháp, nhưng mà chỉ có một chút thôi.” Mộ Thần bình tĩnh giải thích.

Diệp Thạch sùng bái nhìn Mộ Thần: “Ngươi thật lợi hại, cái gì cũng biết.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Có gì đâu.”

“Ngươi biết phá trận không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Không biết, có điều ta biết đi vào như thế nào.”

Diệp Thạch tò mò mở to mắt nhìn, hỏi: “Như thế nào?”

“Nhắm mắt lại là được, khi nhắm mắt lại sẽ không nhìn thấy ảo cảnh, tự nhiên sẽ không bị nó ảnh hưởng, đây là phương pháp đơn giản nhất.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu, cảm thán: “Thì ra là như vậy à!”

Dựa theo lộ tuyến trong nguyên tác, Diệp Thạch không tìm được đường bèn xông vào xông ra, gây ra động tĩnh không nhỏ, tuy rằng lúc sau tìm được đường, nhưng cũng đưa tới không ít phiền bọ, Diệp Thạch tốn rất nhiều công sức mới đào thoát được.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch từ từ nhắm mắt, quả nhiên đi xuyên qua núi đá, tiến vào một thạch động.

Diệp Thạch ngạc nhiên: “Quả nhiên có động thiên khác.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch tới trước một cửa đá, sắc mặt Mộ Thần nhất thời thay đổi, hẳn vốn tưởng rằng linh hỏa này là trời sinh mà có, có điều nhìn tình huống giống như hỏa đã có chủ, vậy... vì sao lại ở chỗ này?

Diệp Thạch gõ gõ cửa đá, nói: “Cửa đá này trông có vẻ không dễ mở.”

“Ở đây có chữ này! Vật trong cửa là ta lưu lại cho hậu nhân, người ngoài nếu dám can đảm lấy, thì chính là tự tìm tử lộ.” Diệp Thạch thì thào đọc chữ trên tấm bia đá.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Bản đồ này của em ở đâu ra? Mẫu phụ em có quan hệ gì với chủ nhân của ngọn lửa?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không biết, mẫu phụ chưa nói.”

“Nơi này có dấu bàn tay, em đè xuống thử đi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gật đầu, đem bàn tay đặt lên dấu. Diệp Thạch hừ một tiếng, sau đó cửa đá liền mở ra.

Diệp Thạch nâng tay, phát hiện lòng bàn tay thối mà lại xuất hiện một miệng vết thương rất nhỏ.

Mộ Thần thấy tình hình như vậy, âm thầm nghĩ, hình như Diệp Thạch có không ít quan hệ với chủ nhân của cái động này! Vậy thì, thân phận của Diệp Thạch chẳng lẽ có huyền cơ?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

66. Chương 66: Thanh Minh Diễm Tới Tay

Hai người một trước một sau đi vào thạch thất, bên trong thạch thất trải rộng một khối hỏa thạch diễm lệ, ở giữa hỏa thạch có một tế đàn, phía trên tế đàn có một ngọn lửa màu xanh.

Diệp Thạch nhìn Thanh Minh Diễm, trong lòng bỗng dưng cảm thấy có vài phần thân thiết.

Diệp Thạch quay đầu nhìn Mộ Thần, có chút không hiểu mà hỏi: “Mộ Thần, dị hỏa này là do ai đó cố ý lưu lại sao?”

Mộ Thần gật đầu: “Xem bộ dáng thì là như vậy, thạch thất này vừa thấy đã biết là có người kiến tạo.”

“Người không phải nói dị hỏa như vậy thực quý hiếm sao? Vậy tại sao lại có người không đem thứ này thu lấy, ngược lại lại muốn đặt ở nơi này?”
Diệp Thạch nhíu mày, không hiểu mà hỏi.

Mộ Thần híp mắt, nói: “Đối phương, đại khái là ngại ngọn lửa quá yếu đi.”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, “Quá yếu?”

Mộ Thần gật đầu, giải thích: “Đương nhiên, dị hỏa cũng chia mạnh yếu, cũng có thể thăng cấp. Thanh Minh Diễm này nhìn qua chắc là cấp ba, đối với chúng ta mà nói, như vậy đã đủ dùng, nhưng đối với người đã đem

Thanh Minh Diễm đặt ở chỗ này, hẳn là cấp bậc còn rất thấp. Trận pháp trên hỏa thạch và trên đàn tế đều có lợi cho sự tiến hóa của hỏa, ta nghĩ người kia đem hỏa để tại chỗ này, là đang dưỡng hỏa.”

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Ta chỉ nghe nói qua dưỡng gà dưỡng heo, còn chưa nghe nói qua dưỡng hỏa, hỏa cũng có thể dưỡng sao?”

Mộ Thần cười cười, nói: “Thế giới rất lớn, cái gì cũng có thể có.”

Diệp Thạch trừng mắt, thúc giục nói: “Người nhanh hấp thu dị hỏa này đi.”

Mộ Thần nhú mày, nói: “Huyết dịch của em có thể mở cửa đá, chủ nhân của dị hỏa này chắc có chút quan hệ với em, ta cảm thấy em thích hợp hấp thu dị hỏa này hơn.” Tuy rằng không muốn, nhưng Mộ Thần trầm tư một chút, vẫn mở miệng.

Diệp Thạch không nghĩ ngợi lắc đầu, nói: “Không, ta không cần, dù sao ta cũng không biết luyện đan, có dị hỏa cũng không hữu dụng.”

Kể cả là không biết luyện đan, hấp thu dị hỏa vẫn có lợi rất lớn, ít nhất thời điểm đối chiến với người ta, chiến lực có thể đề cao thêm mấy thành. Mộ Thần hí mắt, suy tư một chút, nói: “Nếu như vậy, ta sẽ hấp thu.”

Diệp Thạch gật gật đầu, hưng phấn nói: “Ừm, tốt.”

Mộ Thần cúi đầu, trong con ngươi hiện lên vài đạo hàn quang, nghĩ thầm, là mình hấp thu dị hỏa này cũng tốt, cũng không biết đến cùng sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng từ nguyên tác, nếu như xảy ra biến cố gì, Diệp Thạch lại đưa Thanh Minh Diễm cho Lam Nhược Phong thì không xong, tuy rằng theo tình hình hiện nay, khả năng như vậy không lớn, nhưng cũng không thể không phòng!

Mộ Thần phất tay cắt ngón tay của Diệp Thạch, cho máu của Diệp Thạch nhỏ lên Thanh Minh Diễm.

Diệp Thạch nhú mày, không hiểu mà hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ, khả năng em cùng chủ nhân của Thanh Minh Diễm có huyết mạch giống nhau, nếu thật sự là vậy máu của em có lẽ sẽ làm cho dị hỏa này an phận rất nhiều.” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, có chút bất an nói.

Diệp Thạch đảo mắt, một chút cũng không sinh khí, ngược lại có chút vui sướng nói: “Thật hả? Máu của ta còn có tác dụng như vậy? Người thấy hữu dụng không?” Mộ Thần càng ngày càng ưu tú, vẫn luôn làm cho Diệp Thạch thấy áp lực rất lớn, nghe được máu của mình hữu dụng, Diệp Thạch ngược lại vui sướng hơn vài phần.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, ôn nhu cười, nói: “Hữu dụng, dị hỏa này ôn hòa hơn rất nhiều, ta nghĩ kế tiếp khi ta dung hợp nó sẽ thuận lợi hơn.”

Mặt Diệp Thạch đỏ ửng, “Hữu dụng thì tốt rồi.”

Mộ Thần nhìn thần sắc vui mừng của Diệp Thạch, âm thầm nắm chặt tay, Diệp Thạch như vậy, Lam Nhược Phong trong truyện rốt cuộc tại sao có thể không động tâm, tại sao có thể hết lần này đến lần khác khiến em ấy thương tâm.

Vì dung hợp Thanh Minh Diễm mà trước đó Mộ Thần đã chuẩn bị không ít, có Dung Hỏa Dịch cùng máu của Diệp Thạch tương trợ, quá trình dung hợp coi như thuận lợi.

Mộ Thần thuận lợi thu Thanh Minh Diễm vào thân thể, cùng lúc đó, thực lực của Mộ Thần cũng từ võ giả năm sao tăng lên đến võ giả tám sao, vượt qua Diệp Thạch.

Phát hiện thực lực của mình bị Mộ Thần vượt qua, Diệp Thạch nhất thời có vài phần khác thường.

... ..

Lam gia.

Thời điểm Lam Nhược Phong đang đi dạo phố cùng Trang Du, đột nhiên trong tim cảm giác được một trận run rẩy, sinh ra một loại cảm giác trống rỗng.

Trang Du nhìn sắc mặt Lam Nhược Phong bỗng dưng biến đổi, không hiểu mà hỏi: “Nhược Phong, chàng làm sao vậy?”

Lam Nhược Phong lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười, nói: “Ta không sao.”

Lam Nhược Phong cau mày, mấy ngày trước hắn có một loại cảm giác kỳ quái, nếu hắn không đi tìm Diệp Thạch, hắn sẽ mất đi một đồ vật rất trọng yếu, hiện tại cảm giác lại không phải như vậy, hắn cảm giác, đồ vật đó đã bị người khác đoạt đi, đã vô duyên với hắn.

Lam Nhược Phong hí mắt, nhìn không được suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần, tại sao mình lại có loại cảm giác này, rất quý dị, nếu cảm giác của mình là thật, như vậy người đoạt đi đồ vật của mình là ai? Mộ Thần sao? Ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Mộ Thần, hắn đã có cảm giác chán ghét nói không nên lời.

“Nhược Phong, sắc mặt của chàng rất kém!” Trang Du lo lắng nói.

Lam Nhược Phong miễn cưỡng cười, nói: “Không có việc gì đâu.”

“Nhược Phong, em nghe nói, chàng phái người đi thăm dò Mộ Thần cùng Diệp Thạch?” Trang Du thật cẩn thận hỏi.

Lam Nhược Phong trong lòng lạnh lẽo, hỏi ngược lại: “Sao em lại biết?”

Trang Du thấy sắc mặt Lam Nhược Phong không tốt, có chút ủy khuất nói: “Gần đây tinh thần của chàng vẫn luôn không tốt, em lo lắng cho chàng, cho nên, mới có thể...”

Lam Nhược Phong híp mắt, diện mạo của Trang Du xinh đẹp, người cũng có lực tương tác, rất nhiều người vừa thấy liền thần hồn điên đảo, có một bản lĩnh như vậy, hẳn nên cảm thấy tự hào, nhưng nếu Trang Du đem phần năng lực này, dùng lên những người bên cạnh hẳn, thì hẳn sẽ không thể tự hào nổi.

“Là vậy à.” Lam Nhược Phong bình tĩnh đáp.

Trang Du chớp chớp mắt, hỏi: “Nhược Phong, chàng vì sao lại điều tra Mộ Thần cùng Diệp Thạch?”

Lam Nhược Phong cười: “Không có gì, chỉ là ta cùng Mộ Thần và Diệp Thạch hình như có chút hiểu lầm, ta nghĩ nếu có thể thì tìm một cơ hội cùng bọn họ giải hòa, như thế tốt hơn.”

“Nhược Phong chàng thật rộng lượng, Mộ Viễn Phong hại chàng mất mặt với phụ thân của chàng, chàng thế mà vẫn muốn giải hòa cùng Mộ Thần, em nghĩ nếu Mộ Thần biết được, nhất định sẽ tự biết xấu hổ.” Trang Du thiên chân vô tà nhìn Lam Nhược Phong nói.

Lam Nhược Phong không cho là đúng mà nhú mày. Mộ Thần sẽ tự biết xấu hổ? Cái này vốn không có khả năng.

Nghe đồn Mộ Thần ngu như lợn, vẫn luôn bị người ta nắm mũi dắt đi, nhưng khi hẳn gặp Mộ Thần lại hoàn toàn không phải vậy.

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, nói: “Phía trước chính là cửa hàng bán hoa hồng, em nghe nói trong cửa hàng hoa hồng có không ít thứ tốt, chúng ta đi qua nhìn xem đi.”

“Đương nhiên.” Lam Nhược Phong cười cười nói.

... ..

Trong rừng cây.

Một tiếng kêu đầy nóng nảy truyền tới.

“Oanh!” Mộ Thần nện một quyền lên con Thiết Trảo Ngưu, Thiết Trảo Ngưu lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Thiết Trảo Ngưu lần thứ hai lao tới, một tầng ánh sáng xanh quanh quẩn trên tay Mộ Thần, “Phanh!” một người một ngưu lần thứ hai đồng thời hung hăng va chạm, da thịt của Thiết Trảo Ngưu bị thiêu hủy một mảng lớn, phát ra tiếng hét thảm, run rẩy ngã xuống trong vũng máu.

Diệp Thạch hoa mặt chóng mày nhìn một màn này, tán thưởng: “Không tồi, không tồi, Mộ Thần anh đúng là cao thủ.”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười, không cho là đúng mà nói: “Cao thủ? Ta còn kém xa.” Uy lực của dị hỏa quả nhiên là lớn! Nếu chỉ bằng thực lực của bản thân, một quyền chỉ đánh con yêu thú này bị thương nhẹ, nhưng nếu đánh mà phối hợp với dị hỏa, lại trực tiếp chấm dứt yêu thú này.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, vào thời điểm chiến đấu vận dụng Thanh Minh Diễm, vậy đối phó với yêu thú cấp một, cấp hai chắc không thành vấn đề, cấp ba thì có chút miễn cưỡng.

Cho dù bây giờ mình nhanh chóng tiến cảnh, nhưng vẫn không thể phớt lờ!

Dù sao, dựa theo nguyên tác, qua một năm nữa mình sẽ chết trên tay Lục Nghiêu, nếu Lục Nghiêu tra được trên tay Mộ Viễn Phong có Bách Quyết Luyện Thể, có lẽ vẫn sẽ ra tay, đến khi đó, mình nhất định phải có đầy đủ năng lực để tự bảo vệ bản thân mới được.

Diệp Thạch rất nhanh chạy đến bên người Thiết Trảo Ngưu, đem máu ngưu lấy xuống.

Từ sau khi Diệp Thạch yêu thích việc luyện thể, mỗi ngày nếu không có máu yêu thú ngâm mình, thì cả người thấy không thích hợp, lần này chạy ra ngoài, thời điểm tạm dừng nghỉ chân, Diệp Thạch gần như không thể chờ được đi mua máu yêu thú ngâm tắm, còn kêu hăn đem máu yêu thú đưa vào trong nhẫn không gian, để tùy thời lấy dùng.

Lần này vào núi thì lại càng không cần nói, phát hiện dùng máu của yêu thú dã ngoại để luyện thể hiệu quả càng tốt, Diệp Thạch một khi có cơ hội bèn thu thập máu yêu thú.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch đang bận việc không ngừng, bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu, không gian trong nhẫn của ta có hạn đó! Thật sự không nhét được nhiều máu yêu thú như vậy đâu.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, không cho là đúng mà nói: “Không có việc gì, chúng ta có thể tắm trước một lần sau đó lại đi! Gần đây có vẻ như thu được không ít máu yêu thú.”

Mộ Thần miễn cưỡng cười, nói: “Được rồi!”

“Một lát nữa, anh dùng máu yêu thú ôn hòa một chút, nơi này là trong rừng, nếu anh kêu giống heo bị giết, đưa yêu thú tới thì sẽ phiền toái.” Diệp Thạch như có điều suy nghĩ mà nhắc nhở.

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch nhìn nhẫn trên tay Mộ Thần, buồn bực nói: “Mộ Thần, anh hẳn nên đi mua một cái nhẫn không gian lớn hơn một chút, nhẫn của anh có hơi nhỏ đó.”

Mộ Thần giơ tay lên, có chút buồn rầu: “Đúng là hơi nhỏ. Một cái nhẫn nhỏ như vậy như vậy mà đắt tới năm vạn nguyên thạch.”

Diệp Thạch động động lông mày, chết tiệt, thổ hào chính là thổ hào, mua cái gì cũng toàn mua mấy vạn.

“Kỳ thật, tuy nhỏ một chút, nhưng mà đủ dùng.” Diệp Thạch cười gượng nói.

Mộ Thần không cho là đúng mà nói: “Ta cảm thấy không đủ dùng, chờ đến Hoàng đô, phải nghĩ biện pháp kiếm thêm ít tiền, đổi một cái lớn hơn một chút.”

Diệp Thạch: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

67. Chương 67: Tới Hoàng Thành

“Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi, ta nướng thịt cho em ăn.”
Mộ Thần cười, ân cần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch nghe vậy, vội vàng gật gật đầu, vui sướng nói: “Được!”

“Mộ Thần, có phải anh sẽ dùng dị hỏa nướng thịt cho em không?”
Diệp Thạch tâm huyết dâng trào tiến đến bên người Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, thở dài: “Thạch Đầu, ta rất nguyện ý dùng dị hỏa nướng cho em, nhưng mà nếu ta thật sự làm như vậy, thì hôm nay chúng ta cũng chỉ có thể ăn bụi.”

Diệp Thạch trừng mắt, tiếc nuối nói: “Như vậy, chúng ta vẫn nên dùng hỏa bình thường nướng đi.”

Mộ Thần thuần thực xử lý thịt bò, mùi thịt truyền tới, Diệp Thạch không thể đợi, nhận lấy thịt bò Mộ Thần đã nướng tốt, cắn một ngụm, “Ăn ngon!”

Mộ Thần nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Diệp Thạch, bất đắc dĩ cười nói: “Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn.”

Diệp Thạch ăn thịt nướng, trong lòng nghĩ, cũng không biết Mộ Thần là làm đồ gia vị như thế nào, nướng ra mùi vị làm cho người ta chịu không

nồi, ăn thịt nướng, vị lại càng ngon, làm cho người ta hận không thể nuốt cả ngón tay.

“Mộ Thần, anh mất bao lâu mới học xong mấy việc nấu nướng này vậy? Em nghe nói, linh đầu bếp nếu muốn hành nghề, không có ba năm công phu thì không hành nghề được!” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần cười cười, không để bụng nói: “Nấu nướng thôi, không khó.”

“Anh thật thông minh!” Diệp Thạch nhin không được khen.

“Tất cả mọi người đều nói như vậy.” Mộ Thần cúi đầu, hắn chính là siêu cấp học bá, từ nhỏ đến lớn đều được người khác khích lệ.

Diệp Thạch nghiêng đầu, nói: “Cái đó thì không đúng rồi, thời điểm em vừa tới Mặc Thành, đi hỏi thăm một vòng, cứ hỏi thăm mười người thì có tám người nói anh là ngu xuẩn, một người nói anh bất trị, còn có một người nói anh bần nhão không đập được tường.”

Mộ Thần: “...” Người kia căn bản không phải là hấn nhá!

Diệp Thạch nghiêng đầu, không hiểu mà nói: “Anh rõ ràng thông minh như vậy, vì sao tất cả mọi người đều nói anh ngu ngốc, hơn nữa, đây không phải là lời đồn, em nghe nói trước kia anh quả thật rất ngốc.”

Mộ Thần hít sâu một hơi, hỏi: “Em có biết, trên đời này có một từ, gọi là thông suốt?”

Ánh mắt Diệp Thạch lóe sáng, nói: “Thông suốt sao? Em vốn đang nghĩ, anh hấn là bị người khác đánh tráo, bởi vì anh cùng trong lời đồn đãi hoàn toàn là hai người.”

Còn không phải chính là hai người sao? “Em đang nghĩ linh tinh cái gì đó, nhanh ăn đi.” Mộ Thần tức giận nói.

Diệp Thạch nhún vai: “Được rồi.”

Mộ Thần cúi đầu, trong con ngươi hiện lên vài phần hàn quang.

“Chúc mừng anh! Trở thành võ giả tám sao rồi, anh nhất định là rất cao hứng phải không.” Ánh mắt Diệp Thạch lóe lóe nói.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đương nhiên.”

“Em nghĩ cũng đúng, anh lại gần một bước thoát khỏi trói buộc của Khóa Dương Đan, hẳn là rất vui vẻ.” Diệp Thạch suy tư nói.

Mộ Thần liếc mắt xem thường, lúc ăn cơm mà lại thảo luận chuyện này, thật sự được sao? “Mau ăn, mau ăn, không ăn nguội giờ.” Mộ Thần vội vàng đem thịt nướng trong tay nhét vào miệng Diệp Thạch.

Diệp Thạch mở to hai mắt, hai má bị nhét phình to.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch, chép miệng thầm nghĩ, Thạch Đầu này, vẫn là thời điểm không mở miệng thì đáng yêu hơn.

... ..

Hoàng đô, công hội luyện được sư cấp thấp.

“Ông nội, ngài đang nhìn cái gì đấy?” Một thiếu nữ tò mò hỏi.

Một nam nhân mặc áo bào thêu rồng, cười nói: “Phó gia gia của con gửi thư tới, ông ấy nói ông gặp được một tuyệt thể thiên tài trong công hội, thiếu niên kia rất nhanh sẽ tới Hoàng đô, kêu ta chiếu cố hẳn nhiên một chút.”

“Tuyệt thế thiên tài? Khó thấy Phó gia gia khen một người như vậy.”
Tạ Đan Yên chưa cười nói.

“Cũng đúng.” Tạ Đan Yên mười bốn tuổi trở thành luyện được sư cấp hai, thế nhưng Phó Tổ Toàn cũng chỉ khen một câu không tồi, vậy mà lần này, Phó Tổ Toàn lại khen người nọ là tuyệt thế thiên tài.

“Tên kia là ai vậy?” Tạ Đan Yên hỏi.

“Hắn tên là Mộ Thần, đoạn thời gian trước không phải có một người, trong một ngày trả lời hơn hai trăm đề mục ở công hội, thu được hơn bốn vạn nguyên thạch sao, chính là hắn đấy.” Tạ Khung thần nhiên nói.

Tạ Đan Yên nghiêng đầu, hỏi: “Người ngày đó giải đề thực sự là một thiếu niên?”

Tạ Khung gật đầu: “Đúng vậy!”

“Người này thật lợi hại, con vốn tưởng là luyện được sư cao cấp nào đó trong lúc rảnh rỗi, đến công hội của chúng ta giải đề đấy.” Tạ Đan Yên nói nhỏ.

“Nghe nói gần đây con rất thân cận với một người tên là Lam Nhược Phong?” Tạ Khung vỗ tay sau lưng, trong con người hiện lên một tia quang mang lợi hại.

Mặt Tạ Đan Yên hơi ửng đỏ, “Vâng ạ!”

Lam Nhược Phong diện mạo anh tuấn, thực lực cường hãn, luyện đan thuật lại cao minh, Tạ Đan Yên vừa tiếp xúc với Lam Nhược Phong, đã bị Lam Nhược Phong mê hoặc, thế nhưng Lam Nhược Phong chỉ bình tĩnh với nàng, ngày thường nam tử mà Tạ Đan Yên tiếp xúc đều ngoan ngoãn phục tùng nàng, giờ phút này gặp được một người không quan tâm tới, ngược lại khơi dậy tâm tư hiếu thắng của nàng.

“Lam Nhược Phong cũng là một nhân tài, nhưng mà, ta nghe nói bên cạnh hắn đã có một thiếu niên tên là Trang Du.” Tạ Khung bất đắc dĩ nói.

Tạ Đan Yên không để bụng nói: “Nhược Phong chỉ là thương tiếc tư chất của Trang Du mới mang hắn theo bên người mà thôi, hai người bọn họ không có gì.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng Tạ Đan Yên lại nghĩ, người tên là Trang Du kia, xác thực có chút chướng mắt.

... ..

“Rốt cục đã đến rồi.” Mộ Hồng từ trong cửa sổ xe ngựa ló đầu ra, tò mò nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ.

Trần Việt Thiên nhìn cửa thành nguy nga, nhin không được cảm thán: “Hoàng đô cũng thật phồn hoa!”

Thủy Thiên Thành nhíu mày, bất an nói: “Còn có bảy ngày là đến cuộc thi chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, cũng không biết đến lúc đó sẽ như thế nào...”

Mộ Hồng híp mắt, Thủy Thiên Thành vừa mới thăng cấp võ giả hai sao, khả năng thông qua trắc nghiệm của Thánh Tinh học viện không phải rất lớn, còn hắn đã là võ giả bốn sao, có thực lực cực mạnh trong mấy người bọn họ, thiết nghĩ, nếu như có người trúng tuyển, tất nhiên không thể nghi ngờ là hắn.

“Hoàng đô không thể so với Mặc Thành, trong Hoàng đô tàng long ngọa hổ, cao thủ vô số, nếu gây chuyện ở đây, bị người giết, gia tộc của các ngươi tuyệt đối sẽ không ra mặt vì các ngươi, các ngươi đều tỉnh lại đi, ngạo khí ở nhà cũng đừng mang đến nơi này.” Tiền Đông Đình lạnh lùng nói.

Vài thiếu niên thức thời gật gật đầu.

Tiền Đông Đình là người Mặc Thành, có điều, hắn là tán tu, không thuộc về bất luận gia tộc nào, thực lực không tồi, lần này mấy đại thế gia ở Mặc Thành đều kính nhờ hắn đem đệ tử trong gia tộc đưa tới Hoàng đô.

“Mộ Hồng, đệ đệ Mộ Thần của người đâu, nghe nói hắn cũng có tư cách tham gia chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, sao không đi cùng chúng ta, chẳng lẽ đau lòng ba vạn nguyên thạch tiền thuê? Không thể nào đâu! Mộ Viễn Phong nổi danh là tài đại khí thô mà!” Thủy Thiên Thành tò mò hỏi.

Mộ Hồng cười khố, nói: “Nhị thúc hắn là có suy tính riêng.”

“Mộ Hồng, nghe nói đệ đệ của người từ sau khi thông suốt, chẳng những thực lực đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa còn trở thành luyện dược sư, thực lực hắn bây giờ là gì rồi?” Trần Việt Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Ta và các người giống nhau, đã lâu không gặp hắn, hắn bây giờ là thực lực gì, ta thật cũng không biết.” Mộ Hồng lắc đầu nói.

“Nghe nói trước khi rời đi Mộ gia, đệ đệ của người là võ giả năm sao?” Bích Lâm hỏi.

Mặt Mộ Hồng run rẩy một chút, bắt đầu từ một năm trước, cũng không biết Mộ Thần ăn nhầm loại dược nào, thực lực đột nhiên tăng nhanh, thậm chí rất có tư thế chọc thủng trời. “Đúng vậy.”

“Hắn cũng thật lợi hại!” Bích Lâm nhin không được cảm thán nói.

Mộ Hồng miễn cưỡng cười, “Đúng vậy.”

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch một bên chạy, một bên tu luyện. Trải qua hơn một tháng cố gắng, Mộ Thần triệt để dung hợp Thanh Minh Diễm,

thực lực củng cố tại cảnh giới võ giả tám sao, thực lực của Diệp Thạch cũng vững bước bay lên đến tám sao.

Diệp Thạch tiến cảnh, làm cho Mộ Thần có chút giật mình, thế nhưng điều này cũng không có gì kỳ quái, trong truyện từng đề cập qua thiên phú của Diệp Thạch phi thường kiệt xuất, nếu không có Trang Du cùng Lam Nhược Phong, có lẽ sau khi thiên phú của Diệp Thạch được khai phá thì sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ, đáng tiếc là dưới quang mang vạn trượng của Trang Du, Diệp Thạch chỉ có thể đi làm pháo hôi.

“Nơi này chính là Hoàng đô.” Diệp Thạch nhìn cửa thành cao lớn, đôi mắt lóe sáng nói.

Mộ Thần gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, “Cuối cùng cũng đến!”

Diệp Thạch quay đầu, liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, lo lắng nói: “Chúng ta còn bao nhiêu nguyên thạch, nghe nói giá hàng ở Hoàng đô thực mắc.”

Khóe miệng Mộ Thần run run, nói: “Đại khái còn một vạn, yên tâm, sẽ không chết đói được...”

Diệp Thạch buồn rười rượi nói: “Hy vọng là đủ.” Một vạn nguyên thạch, Mộ Thần chỉ mua một tấm phù cũng có thể tốn nhiều tiền như vậy.

Mộ Thần nhéo nhéo khuôn mặt Diệp Thạch, nói: “Nhất định sẽ đủ.”

Diệp Thạch bĩu môi: “Chúng ta trước tiên tìm một gian khách điểm trọ lại, sau đó lại đi ngẫm máu yêu thú đi.”

Mộ Thần gật đầu: “Được!”

Thủ vệ ở Hoàng đô có chút thâm nghiêm, thế nhưng, thân phận luyện được sư cấp hai của Mộ Thần cũng đủ dùng, thủ vệ không thu phí vào cửa

của hai người, liền cho đi.

“Hai tiểu tử vừa mới đi qua kia, thoát nhìn tuổi không lớn lắm, thế mà đều đã là võ giả tám sao.”

“Chắc là tới tham gia Thánh Tinh chiêu sinh, năm nay phẩm chất của học sinh Thánh Tinh học viện có vẻ lại gia tăng, trong hai người lúc này, có một người còn là luyện được sư cấp hai.”

“Thiếu niên bây giờ, thật đúng là người sau còn trâu bò hơn người trước, mấy ngày hôm trước vừa mới tới một người là luyện được sư cấp hai, nhìn qua tuổi cũng không lớn lắm.”

“Lại nói tiếp, thật đúng là trùng hợp, thiếu niên luyện được sư vừa mới tới hôm nay mang theo một song nhi bên người, hơn nửa tháng trước, luyện được sư kia bên người cũng mang theo một song nhi, cơ mà song nhi luyện được sư mấy ngày hôm trước mang theo thật sự là tuần tú, song nhi hôm nay thì bình thường hơn nhiều...”

“...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

68. Chương 68: Vô Tình Gặp

Diệp Thạch buồn bực ra khỏi khách điểm, giận dữ giẫm mặt đất bằng phẳng nói: “Có lầm hay không vậy! Ở một đêm đã bảy trăm nguyên thạch, thế mà còn không có phòng.”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Bây giờ là quý chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, có rất nhiều người của các đại gia tộc tiến đến, ‘tăng nhiều cháo thiếu’, khó tránh khỏi sẽ như vậy.”

“Ánh mắt của tiểu nhị ở đế đô đều sinh trưởng trên đỉnh đầu, buồn bực chết đi được.” Diệp Thạch bực mình mà oán giận.

Vừa rồi thời điểm y hỏi giá, chỉ là kinh ngạc một chút vì giá phòng trong khách điểm thật mắc, ánh mắt tiểu nhị kia thật giống như là đang nhìn nhà quê lên tỉnh vậy, cũng đúng thôi, đối với người Hoàng đô mà nói, y chính là nông thôn lên tỉnh, nhưng mà cho dù y có là nông thôn, có cần phải nhìn y như vậy không? Thật là...

“Được rồi, được rồi, về sau chờ em trở thành cao thủ võ vương, cao thủ võ hoàng, cam đoan ánh mắt của tiểu nhị kia nhìn em, muốn bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt.” Mộ Thần cười trấn an.

“Võ vương? Võ hoàng? Anh thế mà cũng nghĩ được.” Diệp Thạch liếc mắt một cái, có chút oán trách.

Mộ Thần không để bụng cười cười: “Có gì mà không nghĩ được, sách nói rồi, lòng của ta có bao nhiêu, tiền đồ của ta sẽ rộng lớn bấy nhiêu.”

“Suy nghĩ kia của anh không thực tế, không bằng ngẫm lại, chúng ta đêm nay ngủ ở nơi nào?” Diệp Thạch bữu môi nói.

Mộ Thần nhún vai nói: “Thạch Đầu, em đừng tiêu cực như vậy! Phải biết, xe đến núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Diệp Thạch lau trán: “Kể cả có tìm được chỗ ở, cũng quá mắc, không thì chúng ta ra khỏi thành đi, ở bên ngoài thành dựng một cái lều trại.”

Mộ Thần lắc lắc đầu, kiên quyết nói: “Không được, ngoài thành trị an không tốt, nếu như chúng ta tới chỗ đó, rất dễ xuất hiện vài việc ngoài ý muốn.”

“Được rồi, vậy chúng ta bây giờ làm sao?” Diệp Thạch gãi gãi đầu, phiền táo nói.

... ..

“Mộ Thần, thật trùng hợp! Vậy mà gặp được chàng ở trong này.” Một thanh âm bao hàm vui sướng cùng khiếp sợ truyền tới.

Trong chốc lát sắc mặt Mộ Thần biến đổi, chết tiệt, thế quái nào lại âm hồn không tan như vậy trời! Chẳng lẽ số mệnh đã định, hẳn nhất định phải chết tại trong tay tình nhân của Trang Du?

Diệp Thạch nắm chặt tay, khó chịu liếc nhìn Trang Du một cái, trong con ngươi hiện lên nồng đậm sát khí.

Diệp Thạch gắt gao nắm tay, thời điểm tại Mặc Thành, Diệp Thạch kêu Trần Đạt đi hỏi thăm về Trang Du, biết Trang Du đã rời đi cùng Lam

Nhược Phong, lúc nghe được tin tức này Diệp Thạch đúng là vui vẻ một phen, nhưng mà hiện tại...

Trang Du người này, quả thực như một cơn ác mộng khó có thể đào thoát.

Lam Nhược Phong nhìn Diệp Thạch, hơi hơi nheo lại đôi mắt, Diệp Thạch thế mà lại là võ giả tám sao, thời gian mới mấy tháng mà Diệp Thạch đã tiến cảnh nhanh như vậy.

Năm đó Khúc Khôn tiến cảnh cũng thực nhanh chóng, giờ tới Diệp Thạch, ngược lại rất giống với Khúc Khôn!

Diệp Thạch thân nhiên quét mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái, phát hiện cái cảm giác “Lam Nhược Phong là người mệnh trung chú định của mình” đã chỉ còn ít ỏi, Diệp Thạch âm thầm nghĩ, yêu thuật của Lam Nhược Phong cũng không giỏi lắm, nhưng vì để ngừa vạn nhất, mình vẫn nên cách người này xa một chút.

“Mộ Thần, các người tới tham gia chiêu sinh Thánh Tinh học viện sao?” Trang Du ánh mắt mở to, thiên chân vô tà hỏi.

“Ừ.” Mộ Thần miễn cưỡng trả lời có lẽ.

“Thật trùng hợp, em với Nhược Phong cũng như vậy.” Trang Du tươi cười như hoa nói.

Diệp Thạch cúi đầu đứng ở bên người Mộ Thần, sát khí trong con người càng ngày càng thịnh.

“Mộ Thần, chàng bây giờ là thực lực gì! Vì sao em lại không nhìn thấu chàng?” Trang Du tò mò hỏi.

“Thực lực của ta cũng vẫn như vậy thôi.” Mộ Thần thân nhiên nói.

Lam Nhược Phong nhìn Mộ Thần, đồng tử co lại, “Người là võ giả tám sao?”

Diệp Thạch có thể nhanh tiến cảnh như vậy thì không kỳ quái, dù sao có thể y là hậu nhân của Khúc Khôn, nhưng còn Mộ Thần thì sao? Tiến độ của Mộ Thần vì sao cũng nhanh như vậy? Chẳng lẽ, Mộ Thần thật sự đạt được chỗ tốt nào đó trên người Diệp Thạch?

Trong lòng Lam Nhược Phong đột nhiên dâng lên nồng đậm hận ý, nếu cảm giác của mình lúc trước có thể là đúng, vậy Mộ Thần này thật sự đã đoạt thứ gì đó của mình, nhưng mà, đó là cái gì?

“Không so được với Lam thiếu gia.” Mộ Thần thản nhiên nói, Lam Nhược Phong đã là võ giả chín sao, dù sao cũng là nhân vật chính, Lam Nhược Phong cũng không dễ vượt qua như vậy.

“Các người vừa đến sao?” Tuy rằng trong lòng đầy khó chịu, nhưng trên mặt Lam Nhược Phong vẫn duy trì mỉm cười khéo léo như trước.

Diệp Thạch gật đầu, đáp: “Đúng vậy!”

“Nói như vậy, các người hiện tại đang tìm khách điểm? Lúc này khách điểm cũng đã chật ních, các người có muốn ở lại chỗ của ta không?” Lam Nhược Phong ân cần cười với Diệp Thạch.

Tâm Mộ Thần mãnh liệt run rẩy, lập tức từ chối: “Không cần!”

“Mộ thiếu, người không muốn xem xét ý tứ của Diệp thiếu sao?” Lam Nhược Phong nhìn Diệp Thạch, thành khẩn nói: “Thạch Đầu, lúc này tìm phòng thật không dễ, chỗ ta thuê chính là một tiểu viện, còn có hoa viên, hoàn cảnh thực tốt, ta nghĩ nếu em đi qua, nhất định sẽ thích.”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, “Không cần.” Diệp Thạch đánh giá Lam Nhược Phong, trong lòng lại hồ nghi.

Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, Diệp Thạch tuy rằng ham tiện nghi những món lợi nhỏ, nhưng mà vẫn có chừng mực, thái độ của Lam Nhược Phong như vậy quá cổ quái.

“Có lẽ chúng ta lúc trước có chút hiểu lầm, nhưng ta tin tưởng, những việc đó có thể hóa giải.” Lam Nhược Phong tao nhã cười nói.

Mộ Thần có chút ngốc không nổi, “Lam thiếu, xin lỗi, chúng ta thật sự còn có việc, đi trước nha.” re-up là xấu nha

Diệp Thạch bị Mộ Thần lôi kéo, chỉ phải bước nhanh theo sau.

Mộ Thần hí mắt, trong lòng hiện lên một suy nghĩ kỳ dị, Lam Nhược Phong trong truyện là do một lần vô tình cứu được Diệp Thạch, rồi sau đó, Diệp Thạch vì thế mới yêu thương Lam Nhược Phong, nhưng mà, thái độ vừa rồi của Lam Nhược Phong rất quý dị, quý dị đến mức làm cho Mộ Thần nhin không được phải nghĩ nhiều.

Có lẽ, việc Lam Nhược Phong cứu Diệp Thạch căn bản không phải là ngẫu nhiên, hết thảy đều là Lam Nhược Phong thiết kế, Lam Nhược Phong đối với Diệp Thạch có ý đồ khác. Nếu thật sự là như thế, vậy Diệp Thạch trong truyện vô oán vô hối mà trả giá, chính là một hồi truyện cười từ đầu đến đuôi.

“Mộ Thần, anh đi nhanh quá!” Diệp Thạch nhin không được nói.

Thấy thân ảnh của Trang Du cùng Lam Nhược Phong biến mất, Mộ Thần mới buông lỏng tay, “Xin lỗi, chỉ là, Lam Nhược Phong ki giống như có mang tâm tư gì đó đối với em, ta rất khó chịu.”

“Hắn thoát nhìn rất quái lạ.” Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu nói.

Mộ Thần vội hỏi: “Quái lạ? Quái lạ chỗ nào?”

Diệp Thạch nói: “Thời điểm lần đầu tiên gặp em, tuy rằng, hắn không có biểu hiện rõ ràng, nhưng mà em biết, hắn khinh thường em!” Từ nhỏ đến lớn, đều bị người dùng ánh mắt nhìn như vậy, Diệp Thạch liếc mắt một cái có thể nhìn ra sâu trong đôi mắt Lam Nhược Phong là khinh thị, “Nhưng mà vừa rồi, hắn tựa hồ là đang lấy lòng em.”

Mộ Thần hít sâu một hơi, nói: “Cách hắn xa một chút, chỉ sợ hắn có ý đồ xấu nào đó.”

Diệp Thạch không cho là đúng mà nói: “Trên người em hắn là không có đồ tốt gì cho hắn.”

Mộ Thần cười khổ một chút, không cho là đúng mà nói: “Em cảm thấy không có đồ gì tốt, nhưng mà người ta sẽ không nghĩ giống em, Lam Nhược Phong nếu thật có ý đồ đối với em, chỉ sợ...”

Diệp Thạch cắn cắn môi, nói: “Em biết, người nọ vừa thấy liền biết là tâm thuật bất chính.”

... .. lêu lêu

Mộ Thần cùng Diệp Thạch liên tục tìm hơn mười khách điểm, chỗ nào cũng đều đã đầy ngập khách.

Diệp Thạch cắn chặt răng, không cao hứng nói thầm: “Đều nói Hoàng đô tốt, Hoàng đô tốt. Hoàng đô tốt cái rắm á! Ngay cả cái chỗ ở cũng không tìm được.”

Mộ Thần bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ, Trường An không đổi cư! Tối chỗ nào cũng giống nhau.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Thạch cắn răng.

Mộ Thần cười cười, thông dong nói: “Không nên gấp gáp, từ từ sẽ ổn, kiểu gì cũng tìm được, nếu thật sự tìm không được, cùng lắm thì ăn ngủ đầu đường thôi.”

Diệp Thạch cũng nhún vai: “Cũng được thôi, dù sao ngủ ngoài đường cũng không có gì, nhưng mà, em muốn ăn cơm, muốn ngâm tắm!”

Mộ Thần: “...” v’u-d’u/n’g

“Mộ Thần!” Một thanh âm ngạc nhiên từ phía sau Mộ Thần truyền tới.

Mộ Thần quay đầu, thấy được đoàn người Mộ Hồng.

Mộ Hồng nhìn thấy Mộ Thần, đôi mắt co lại một chút, trên đường đi, hẳn vẫn luôn âm thầm mong Mộ Thần trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn, giờ nhìn đối phương lông tóc vô thương xuất hiện trước mặt, Mộ Hồng nhin không được có chút thất vọng.

“Mộ Thần, người đến kiểu gì? Sao không đi chung cùng chúng ta?” Thủy Thiên Thành hỏi.

Mộ Thần thản nhiên cười, nói: “Ta trên đường tới đây vừa vắn có chút việc, sợ chậm trễ mọi người, cho nên mới đi trước.”

Bích Lâm đẩy tò mò nhìn Mộ Thần. Một năm trước, thời điểm nàng là võ giả, Mộ Thần chỉ là một thanh niên cả ngày chơi bời lêu lổng, một võ đồ bảy sao không có chí tiến thủ. Nhưng một năm sau, Mộ Thần đứng trước mặt nàng, nàng đã có loại cảm giác người này sâu không lường được.

“Mộ Thần, thực lực bây giờ của người thế nào?” Bích Lâm nhin không được mở miệng hỏi.

Mộ Thần thản nhiên cười, nói: “Thực lực của ta cũng cứ như vậy thôi.”

“Võ giả tám sao, Mộ Thần thiếu gia quả nhiên là không phi thì thôi, nhất phi trùng thiên.” Tiền Đông Đình nhìn Mộ Thần, trong con ngươi hiện lên vài phần kinh ngạc.

Đám người Bích Lâm nghe được lời của Tiền Đông Đình, ánh mắt nhìn Mộ Thần nhất thời cổ quái.

“Người đã là võ giả tám sao?” Trần Việt Thiên không dám tin thốt lên.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Ừ. Đoạn thời gian trước may mắn tiến nhập tám sao.”

Trần Việt Thiên cười khổ, một năm trước, Mộ Thần vẫn là đồng lứa điển hình phản diện trong các đại gia tộc ở Mặc Thành, bây giờ, hắn đã vượt xa mọi người.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

69. Chương 69: Ngoài Ý Muốn Được Mời

“Các người đang tìm khách điểm sao?” Bích Lâm nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch phong trần mệt mỏi, hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, buồn bực nói: “Đúng vậy. Khách điểm ở Hoàng đô vừa mắc, lại vừa khó tìm.”

“Phải đó. Chúng ta ngược lại vận khí tương đối tốt, vừa mới tìm được một tiểu viện, vừa vặn mỗi người một gian, một ngày năm trăm nguyên thạch.” Bích Lâm may mắn nói.

Diệp Thạch nghe được lời của Bích Lâm, nhin không được hâm mộ liếc mắt nhìn mấy người kia một cái, “Các người vận khí thật tốt.” Diệp Thạch tự đáy lòng nói, y đi hỏi một vòng, khách điểm tiện nghi nhất cũng cần sáu trăm nguyên thạch một ngày.

Bích Lâm hướng phía đám người Mộ Hồng nhìn thoáng qua, nói: “Phòng ở trong đế đô rất khó thuê, bằng không, các người cùng Mộ Hồng...”

Mộ Hồng nhăn chặt mày, đánh gãy lời nói của Bích Lâm, nói: “Phòng của ta nhỏ, hơn nữa, nếu như Thần đệ buổi tối muốn tu luyện, chỉ sợ sẽ bị ta quấy rầy.”

Nhìn thái độ của Mộ Hồng như thế, Bích Lâm không khỏi nhú mày. Từ sau sự kiện Phá Linh Đan đã có lời đồn quan hệ của Mộ Viễn Hàng

cùng Mộ Viễn Phong lạnh đến cực điểm, hiện tại xem ra, việc này rất có thể là thật.

Thủy Thiên Thành không cho là đúng: “Mộ Hồng, người đừng có...”
Bất cận nhân tình tới như thế!

Mộ Thần cười cười, đánh gãy lời nói của Thủy Thiên Thành, nói: “Không sao cả, vừa lúc ta cũng không thích cùng những người khác ở chung, ta với Thạch Đầu vẫn là tìm địa phương khác thì tốt hơn.”

... ..

“Là Mộ Thần thiếu gia sao?” Một người đang nói chuyện, một trung niên nam tử hướng phía mấy người đi tới, hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Phải, là ta.”

Mộ Thần có chút khó hiểu nhìn người tới, người tới thoát nhìn khí vũ bất phàm, chỉ là Mộ Thần cũng không nhớ rõ hẳn từng có giao tình cùng một người như vậy.

“Phó tiền bối mấy hôm trước gửi thư cho hội trưởng của chúng ta, nói có khả năng ngài mấy ngày này sẽ tới, muốn hội trưởng chúng ta chiêu đãi ngài thật tốt, Mộ thiếu đang tìm khách điểm sao? Ngài là khách khanh của công hội chúng ta, chúng ta đặc biệt chuẩn bị chỗ cho ngài, ngài có thể đến ở tại công hội.” Trung niên nam tử ân cần nói.

Diệp Thạch mở to mắt, ngạc nhiên hỏi: “Công hội của các người còn cung cấp chỗ dừng chân?”

Trung niên nam tử gật đầu, “Đúng vậy!”

“Miễn phí?” Ánh mắt Diệp Thạch lóe sáng hỏi.

Trung niên nam tử mỉm cười, nói: “Cái này tất nhiên.”

“Đa tạ tiền bối.” Mộ Thần thản nhiên cười.

“Mộ thiếu, mời.” Trung niên nam tử thân mật nói với Mộ Thần.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn được, Mộ Thần kéo Diệp Thạch một phen, Diệp Thạch mới thất tha thất thiếu đi theo.

“Lúc trước vị hội trưởng kia không có nói là gia nhập công hội còn được miễn phí phòng ở nha!” Diệp Thạch nhỏ giọng nói với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng là vậy.”

“Vị hội trưởng trong công hội luyện dược sư cấp thấp kia không nói gì hết! Nếu như ông ấy sớm nói có phòng ở miễn phí thì lúc đó chúng ta căn bản không cần suy xét lâu như vậy đâu.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Mộ Thần: “...”

Đám người Mộ Hồng nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch rời đi, một đám sắc mặt cổ quái.

“Tiền bối, công hội luyện dược sư cấp thấp là cái gì?” Nhìn thân ảnh Mộ Thần cùng Diệp Thạch biến mất, Bích Lâm phục hồi lại tinh thần, hỏi Tiền Đông Đình.

“Công hội luyện dược sư cấp thấp là nơi giao lưu của các luyện dược sư cấp thấp, tuy rằng người trong công hội, đại bộ phận đều là luyện dược sư cấp thấp, nhưng lực ảnh hưởng của công hội này vẫn phi thường lớn, rất nhiều luyện dược sư cao cấp khi còn trẻ đều là thành viên của công hội luyện dược sư cấp thấp.” Tiền Đông Đình nói.

“Khách khanh của công hội luyện dược sư cấp thấp dễ đạt lắm sao?” Bích Lâm hỏi.

Tiền Đông Đình lắc lắc đầu: “Không dễ, một chút cũng không dễ, luyện được sư cấp ba muốn trở thành khách khanh của công hội luyện được sư cấp thấp cũng không hề dễ.”

Thủy Thiên Thành không hiểu mà hỏi Mộ Hồng: “Mộ Thần khi nào thì trở thành khách khanh của công hội luyện được sư cấp thấp thế?”

Mộ Hồng lắc đầu, “Ta không biết.”

Mộ Hồng cúi đầu nghĩ, lúc Mộ Thần rời khỏi Mộ gia chỉ là một luyện được sư cấp một thôi! Hẳn rồi cuộc là dựa vào cái gì mà lọt vào mắt cao tăng công hội luyện được sư cấp thấp, chẳng lẽ đám người kia hoa mắt.

“Mộ Thần này thật giỏi.” Bích Lâm tự đáy lòng nói.

Thủy Thiên Thành gật đầu đồng ý: “Đúng vậy.”

Mộ Hồng cúi đầu, nhưng đổ kỵ trong con người thế nào cũng không che dấu được.

... ..

“Mộ thiếu, đây là phòng ở công hội chúng ta cấp cho ngài, ngài thấy thế nào?” Trung niên nam tử hỏi.

“Rất tốt, đã làm phiền hội trưởng đại nhân rồi.” Mộ Thần nói, đối phương ân cần như vậy, Mộ Thần cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Nếu Mộ thiếu có nhu cầu gì thì có thể nói với ta, không cần khách khí.” Trung niên nam tử ôn hòa nói.

Mộ Thần miễn cưỡng cười, nói: “Đa tạ.”

Trung niên nam tử vừa ly khai, Diệp Thạch không thể chờ đợi được mà mở cửa phòng ra.

“Không tòi, không tòi, thật không tòi.” Diệp Thạch vui mừng nói.

Mộ Thần cười cười, chỉ cần là thứ miễn phí, Diệp Thạch đều cảm thấy không tòi.

“Thời gian còn sớm, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo?” Mộ Thần đề nghị.

Diệp Thạch mãnh liệt đứng dậy, thần thái sáng láng nói: “Anh muốn đi giải đề kiếm tiền sao? Được đó!”

Mộ Thần: “...” Diệp Thạch này, rốt cục là có bao nhiêu lo lắng không có cơm ăn vậy!

“Đi xem trước một chút rồi nói sau.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Được.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi tới công hội luyện dược sư cấp thấp, phát hiện một biển người vây quanh trước cửa công hội, rất nhiều người đều là đến mua Hưởng Nguyên Đan.

Diệp Thạch hỏi thăm một phen, mới biết được, Hưởng Nguyên Đan là một loại đan dược được công hội luyện dược sư nghiên cứu ra gần đây, có thể trợ giúp võ đồ, võ giả tu luyện, rất nhiều đệ tử trong đại gia tộc, từ nhỏ đã dùng đan dược, nếu dùng một loại đan dược trong thời gian dài, thân thể sẽ sinh ra kháng tính, khi đó đổi một loại đan dược khác thì sẽ có hiệu quả hơn.

Trước mắt là kỳ chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, rất nhiều người đều đang chuẩn bị cho việc chiêu sinh, vậy nên khi Hưởng Nguyên Đan xuất hiện, lập tức bị tranh mua không còn.

“Em nghe ngóng được, loại Hưởng Nguyên Đan này có giá hai ngàn nguyên thạch một viên, không ít người mua.” Diệp Thạch trình trọng nói.

Mộ Thần gật đầu, “Vậ à?”

“Mộ Thần, anh biết luyện chế Hưởng Nguyên Đan không? Nếu anh biết thì chúng ta phát tài ngay đó.” Mắt Diệp Thạch lóe sáng. reuplaxấđó

Mộ Thần bất đắc dĩ thở dài, nói: “Thạch Đầu, nghe nói phương thuốc Hưởng Nguyên Đan được trưởng lão trong công hội luyện được sư cấp thấp nghiên cứu ra, không có phương thuốc thì ta sao luyện chế được?”

Diệp Thạch thất vọng thở dài, “Cũng không biết vị trưởng lão này là ai, giấu đầu lộ đuôi, hơn phân nửa không phải là người tốt.”

Mộ Thần: “...”

“Tuy rằng không phải là người tốt, nhưng mà thật biết kiếm tiền!” Diệp Thạch trầm mặc một hồi, lại cảm khái.

Mộ Thần: “...”

Mộ Thần đem hai ngàn nguyên thạch mua một viên Hưởng Nguyên Đan, làm Diệp Thạch đau lòng trái tim đập bịch bịch.

Mộ Thần cầm đan dược, trong lòng dâng lên vài phần hồ nghi, đan dược này, hình như...

“Mộ thiếu, hội trưởng mời ngài.” Một thị nữ đi đến bên người Mộ Thần nói.

Mộ Thần thu hồi đan dược, thản nhiên nói: “Mời dẫn đường.”

Mộ Thần, Diệp Thạch đi theo thị nữ tới một gian thư phòng.

“Bái kiến hội trưởng đại nhân.” Mộ Thần kéo Diệp Thạch cung kính nói.

Diệp Thạch cúi đầu, ánh mắt trộm đánh giá người trong thư phòng.

“Hai vị tiểu huynh đệ đều ngồi đi, không cần khách khí.” Tạ Khung mỉm cười nói.

Diệp Thạch nhìn nụ cười trên mặt Tạ Khung, chỉ cảm thấy người này cười giống cáo già.

“Đa tạ tiền bối.” Mộ Thần kéo Diệp Thạch, tại trong sảnh ngồi xuống.

“Đây là phương thuốc Hưởng Nguyên Đan.” Tạ Khung đem phương thuốc trên tay đưa cho Mộ Thần.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Tạ Khung đem phương thuốc trên tay đưa cho Mộ Thần, Tạ Khung như thế nào sẽ... Cái phương thuốc này, chẳng lẽ không phải cơ mật của công hội luyện dược sư cấp thấp sao?

“Đây là...” Mộ Thần nhăn mày.

“Không sai, đây là thời điểm người giải đề tại công hội chúng ta, viết ra phương thuốc thay đổi Liệt Nguyên Đan, Liệt Nguyên Đan tuy rằng cũng có thể tăng nguyên lực, nhưng mà dễ tổn thương kinh mạch, cho nên không thể dùng thường xuyên.” Tạ Khung nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, Tạ Khung nói phương thuốc là của Mộ Thần, còn quang minh chính đại đem phương thuốc đưa tới trước mặt Mộ Thần khoe khoang.

“Xin lỗi, vốn là nên thương lượng một chút khi dùng dùng phương thuốc của người, chỉ là vẫn luôn không thể liên hệ được với người.” Tạ

Khung áy náy nói.

Mộ Thần xấu hổ cười, nói: “Không có việc gì, ta chỉ là không rõ, nếu phương thuốc này là đúng, này không phải sẽ công bố ra ngoài sao?”

“Đề mà người giải vẫn chưa qua kiểm tra, người ra đề mục chính là một vị trưởng lão trong công hội ta.” Tạ Khung giải thích.

Mộ Thần lập tức minh bạch, hắn giải đề, nhưng nếu như chưa qua kiểm tra, người bên ngoài sẽ không thấy được, nhưng người quản lý trong công hội lại có thể nhìn thấy, mặt trái a! Mặt trái, chỗ nào cũng có mặt trái, mệt cho hắn mới đầu vẫn còn nghĩ tốt cho công hội luyện được sư cấp thấp.

“Hiện tại ta có hai phương án cho người.” Tạ Khung nói.

Mộ Thần ngẩng đầu, hỏi: “Là gì?”

“Phương án thứ nhất là công hội bán Hưởng Nguyên Đan, lúc thu vào người sẽ có vài thành, một phương án khác đó là công hội ra năm mươi vạn nguyên thạch, mua đứt phương thuốc của người.” Tạ Khung chấp tay sau lưng, thản nhiên nói.

“Ta lựa chọn bán đứt.” Mộ Thần không nghĩ ngợi nói.

Diệp Thạch sốt ruột nhìn Mộ Thần, mở to mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mộ Thần, anh có biết tính toán hay không vậy!” Hưởng Nguyên Đan đang nóng như vậy, thấy thế nào cũng đều là phân chia tiền mới tốt!

Mộ Thần bị Diệp Thạch nhìn chăm chăm, có chút chột dạ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

70. Chương 70: Nữ Pháo Hôi

“Vì sao? Người hẳn là biết phân chia càng có lợi hơn.” Tạ Khung hơi không hiểu nhìn Mộ Thần, hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Ta biết, nhưng mà ta hiện tại rất thiếu tiền, cần gấp nguyên thạch, tuy rằng phân chia có lợi, nhưng mà đến tay quá chậm.”

Diệp Thạch vẻ mặt đau khổ, Mộ Thần gia hỏa không kiên nhẫn này, thật sự là... Không thể nói lý!

Tạ Khung cười, có chút hiểu rõ: “Một khi đã như vậy, kia...”

“Chờ một chút.” Diệp Thạch vội vàng giơ tay ngăn nói.

Tạ Khung nhìn biểu tình xót ruột của Diệp Thạch, mỉm cười hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này, có chuyện gì không?”

Diệp Thạch đánh gãy hai người là do tâm huyết dâng trào, bị đại nhân vật như Tạ Khung nhìn chăm chăm, nhất thời có chút xẹp xuống.

“Năm mươi vạn quá ít, ít nhất sáu mươi vạn, giá hàng ở Hoàng đô quá mắc, căn bản không đủ xài.” Diệp Thạch thấp thòm nhìn Tạ Khung, dồn dập nói.

“Được, sáu mươi vạn.” Tạ Khung cười cười, không để bụng.

Diệp Thạch nghe được lời của Tạ Khung, tâm tình hậm hực một trận, sáu mươi vạn hình như vẫn hơi ít! Y nên ra giá bảy mươi vạn mới đúng.

Thỏa thuận xong điều kiện, hai người tiến hành giao dịch, trong tay Mộ Thần lập tức nhiều thêm sáu mươi vạn nguyên thạch, bỗng cảm thấy thần thanh khí爽.

Mộ Thần lôi kéo Diệp Thạch, đi ra ngoài, “Thạch Đầu, em thật lợi hại, em vừa mở miệng, chúng ta liền có thêm mười vạn nguyên thạch.”

Diệp Thạch không cho là đúng mà tặng cái xem thường, nói: “Mười vạn nguyên thạch mà thôi, nhìn hăn đáp ứng sáng khoái như vậy, em nên thêm nhiều hơn mười vạn, a không, hai mươi vạn, cho dù là hai mươi vạn, hăn cũng có thể sẽ đáp ứng.”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười, trấn an: “Được rồi, có thể nhiều hơn mười vạn đã rất tốt, đừng tham quá.”

“Anh không tức giận sao?” Diệp Thạch đánh giá Mộ Thần hỏi.

“Tức giận? Sao lại tức giận?” Mộ Thần không hiểu hỏi.

Diệp Thạch đương nhiên nói: “Người của công hội luyện được sư cấp thấp chiếm lấy phương thuốc của anh! Nếu phương thuốc kia ở trên tay anh, chúng ta đây...”

“Kể cả hiện tại phương thuốc ở trên tay ta, cũng sớm hay muộn cũng phải giao ra, lấy năng lực hiện tại của ta, cũng không đủ để bảo vệ nó, huống hồ, phương thuốc nằm trong tay ta, cũng phát không huy tác dụng lắm, còn kiếm không nhiều được như vậy, kỳ thật, công hội luyện được sư cấp thấp nói ra cái giá này, đã là thập phần phúc hậu.” Mộ Thần vân đạm phong khinh nói.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Nói cũng đúng!”

... ..

Ngày hôm sau, tại công hội luyện dược sư cấp thấp.

“Nhược Phong, người thật lợi hại, không ngờ lại có thể nghĩ đến việc dùng Khổ Mộc Diệp đi trung hoà độc tính của cây mun.” Tạ Đan Yên sùng bái nhìn Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong thản nhiên cười, nói: “Này cũng không có gì, ta chỉ là đột nhiên linh quang chợt lóe, ngẫu nhiên mà thôi.”

“Nhược Phong, người rất khiêm tốn, trên tay ta còn có mấy đơn thuốc cổ truyền bị thiếu hụt, vài trưởng lão trong công hội đều đang nghĩ biện pháp phục hồi như cũ, không biết, người có hứng thú không?” Tạ Đan Yên chờ đợi nhìn Lam Nhược Phong, xấu hổ hỏi.

“Đương nhiên.” Lam Nhược Phong không nghĩ ngợi nói, danh môn quý nữ lại ân cần với hắn như vậy, tuy rằng Lam Nhược Phong đối Tạ Đan Yên vô ý, nhưng mà vẫn cực kỳ hưởng thụ.

Trang Du đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện, trong con người lộ ra vài phần chua chua.

Tạ Đan Yên trên mặt tươi cười như hoa cùng Lam Nhược Phong chuyện trò vui vẻ, thảnh thơi thị uy nhìn Trang Du.

Trang Du bị Tạ Đan Yên thị uy như vậy, có chút thương xuân bi thu.

“Mộ Thần?” Nhìn thấy Mộ Thần đi tới, trong con người Trang Du nhìn không được hiện lên vài phần kinh hãi cùng kinh ngạc.

Lam Nhược Phong nhíu mày, theo ánh mắt Trang Du nhìn ra ngoài, không hiểu hỏi: “Mộ Thần sao lại ở đây?”

“Hắn là khách khanh của công hội chúng ta, cho nên mới ở đây.” Nghe được câu hỏi của Lam Nhược Phong, Tạ Đan Yên không nghĩ ngợi mà trả lời.

“Hắn là khách khanh của công hội các người?” Công hội các người lúc nào đã lựa chọn tiêu chuẩn khách khanh thấp như vậy, “Mộ Thần hẳn chỉ là một luyện được sư cấp một thôi! Hắn sao lại trở thành khách khanh của công hội các người?” Gương mặt Lam Nhược Phong bình tĩnh, không hiểu hỏi.

“Luyện được sư cấp một? Không phải đâu. Mộ Thần là luyện được sư cấp hai.” Tạ Đan Yên nói.

Lam Nhược Phong cau mày, không dám tin mà hỏi: “Hắn là luyện được sư cấp hai?”

Tạ Đan Yên gật đầu, “Đúng vậy.”

Lam Nhược Phong nhíu lại mày, nói: “Kể cả hắn có là luyện được sư cấp hai, nhưng cũng không thể trở thành khách khanh của công hội các người đi.”

“Đúng là không sai, nhưng mà lúc trước hắn ở công hội trong Bích Thành, trong vòng một ngày trả lời hơn hai trăm đề được treo giải thưởng hơn một trăm nguyên thạch, hơn một trăm đề được chứng minh là đúng, Phó gia gia cảm thấy hắn là nhân tài, cho nên mới ngoại lệ để hắn làm khách khanh của công hội.” Tạ Đan Yên tùy tiện nói.

Thời điểm Mộ Thần tại Bích Thành chọn giải đề nặc danh, cho nên có rất ít người biết Mộ Thần là người giải đề kia, sợ Mộ Thần bị thế lực khác chú ý, việc này Phó Tổ Toàn cùng Tạ Khung đều ăn ý giấu diếm.

Tạ Khung cũng đã cảnh cáo Tạ Đan Yên đừng nói lung tung khắp nơi, nhưng mà Lam Nhược Phong vừa hỏi, Tạ Đan Yên lập tức đem dạn dò của

Tạ Khung vút lên chín tầng mây.

“Không có khả năng! Lúc ta gặp được hắc ở Mặc Thành, hắc chỉ mới vừa trở thành luyện được sư cấp một, dù sao mới có mấy tháng, làm sao hắc có thể trở nên lợi hại như vậy? Những cái đề đó, không phải nói là một luyện được sư cao cấp đi ngang qua, tâm huyết dâng trào giải đáp sao?” Lam Nhược Phong không cho là đúng nói.

Tạ Đan Yên cau mày, phối hợp Lam Nhược Phong nói: “Những cái đề đó đều là trả lời nặc danh, nguyên thạch đều chảy vào trong thể nguyên thạch của Mộ Thần, kỳ thật ta cũng hoài nghi rằng những cái đề đó không phải là do Mộ Thần giải, có thể là Mộ Thần nghe được người khác nói đáp án, sau đó tại công hội chúng ta viết ra mà thôi.”

Lam Nhược Phong gật đầu: “Ta cảm thấy khả năng này khá lớn.”

Lam Nhược Phong hí mắt, Mộ Thần có thể trả lời ra nhiều đề như vậy, chắc không có liên quan gì với Diệp Thạch đi, không nghe nói Khúc Khôn biết được tề!

Tạ Đan Yên gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, Mộ Thần kia chỉ mới vừa thăng luyện được sư cấp hai, nhưng mà trong các đề mà hắc trả lời, có rất nhiều đều là tri thức của luyện được sư cao cấp, hơn nữa, sau khi hắc trả lời qua một lần, không còn xuất thủ nữa.”

“Như vậy xem ra, đích xác rất khả nghi!” Lam Nhược Phong nhăn mày nói.

Trang Du thở dài, ai oán nói: “Mộ Thần hắc chung quy đều thích đi một ít đường tắt, nhưng mà làm như vậy, tóm lại không phải là chính đạo!”

Tạ Đan Yên nhíu mày hỏi: “Người quen biết Mộ Thần?”

Trang Du gật đầu, “Đúng vậy!”

“Hắn rất thích lừa gạt... sao?” Tạ Đan Yên khẩn cấp hỏi tiếp.

Trang Du nhăn mày, bất đắc dĩ nói: “Hắn cũng không phải... Chỉ là, còn chưa chịu trưởng thành.”

Tạ Đan Yên hí mắt, tràn đầy chán ghét nói: “Thì ra hắn thật là một kẻ lừa đảo.”

... .. ôkiaôkia

Mộ Thần cùng Diệp Thạch tâm huyết dâng trào đi vào Hoàng đô công hội luyện được sư cấp thấp, thật trùng hợp lại gặp được Lam Nhược Phong cùng Trang Du.

Lam Nhược Phong nhìn thấy Diệp Thạch, cười nhạt hướng phía Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi tới, “Mộ thiếu, thật trùng hợp, lại gặp được các người, các người tìm được chỗ ở rồi sao?” dừnggreupchứ

Mộ Thần gật đầu: “Tìm được.”

“Công hội luyện được sư cung cấp cho chúng ta chỗ ở, miễn phí.” Diệp Thạch có chút đắc ý nói.

Lam Nhược Phong hướng phía Tạ Đan Yên nhìn thoáng qua, Tạ Đan Yên khinh thường nhìn Mộ Thần, nói: “Mộ Thần, không quản người là dùng biện pháp gì để lừa gạt ông nội của ta, làm cho hắn coi trọng người như vậy, nhưng mà, người phải biết, giả không thể thành thật được!”

Mộ Thần: “...?”

Diệp Thạch: “...?”

“Ông nội của người là ai?!” Diệp Thạch nhăn mày hỏi.

Tạ Đan Yên đen mặt, hừ lạnh một tiếng, nói: “Các người không cần giả bộ hồ đồ, ông nội của ta là hội trưởng công hội, Tạ Khung.”

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, thì ra chính là vị cáo già đưa cái giá cải trắng mua phương thuốc của Mộ Thần, y vốn đang suy nghĩ, lão nhân kia đến tốt cùng là người tốt hay không, nhìn bộ dáng của nha đầu Tạ Đan Yên kia, chỉ biết lão nhân kia hơn phân nửa không phải là mặt hàng tốt đẹp gì.

“Mộ Thần, đi đường ngang ngõ tắt tuy rằng nhất thời có thể đạt được một chút chỗ tốt, nhưng là hậu họa vô cùng.” Trang Du nhìn Mộ Thần, thâm thúy nói.

Mộ Thần: “...?”

Diệp Thạch nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Trang Du, hỏi: “Người đang nói gì đấy?”

Trang Du không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch, đối với đám người Tạ Đan Yên nói: “Thực xin lỗi, chúng ta còn có việc, đi trước.”

Tạ Đan Yên lập tức che trước mặt Mộ Thần, hất cằm nói: “Mộ Thần, người hiện tại vội vã như vậy đi là chột dạ sao?”

Mộ Thần cười cười, tính tình tốt nói: “Phải đó, ta chột dạ, rất chột dạ.”

Tạ Đan Yên cắn chặt răng: “Ta biết người chỉ biết lừa gạt mà...”

“Tiểu thư quả nhiên thấu đáo.” Mộ Thần mỉm cười khen ngợi.

“Người...” Tạ Đan Yên tức đến khó thở nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần không để ý tới Tạ Đan Yên, kéo Diệp Thạch đi ra ngoài.

Mộ Thần đen mặt, lôi kéo Diệp Thạch đi tới phía trước, nghĩ, công hội luyện dược sư cấp thấp đã không thể ở lại, không ngờ cháu gái của Tạ Khung lại là Tạ Đan Yên, trong truyện Tạ Đan Yên là một nữ pháo hôi khác, nàng vẫn luôn luyện mộ Lam Nhược Phong, làm rất nhiều việc vì Lam Nhược Phong, chỉ là, Lam Nhược Phong thủy chung đối nàng vô ý.

Tạ Đan Yên là cháu gái của Tạ Khung, hiện giờ nàng vì Lam Nhược Phong mà ghi hận mình, hẳn vẫn nên tránh đi thì hơn, Tạ Khung rất yêu cháu gái kia.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, chúng ta dọn ra ngoài.”

Diệp Thạch có chút không muốn: “Đó là hàng miễn phí đó! Chẳng lẽ anh sợ nữ nhân kia?”

Mộ Thần lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ là nha đầu kia rất thân cận với Lam Nhược Phong và Trang Du, ta không muốn cùng hai người kia dây dưa không rõ, hơn nữa, hiện tại chúng ta cũng không thiếu tiền, hưởng hồ Thánh Tinh học viện sắp chiêu sinh.”

“Nói đúng, nói đúng, không thể thân cận cùng bọn họ, Lam Nhược Phong cùng Trang Du cho em cảm giác thật không tốt.” Nhắc tới hai người, trong lòng Diệp Thạch nhất thời có một cỗ chán ghét nói không nên lời.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

71. Chương 71: Giành Trước Một Bước

Mộ Thần cùng Diệp Thạch chân trước vừa từ trong công hội dọn ra ngoài, sau lưng Tạ Khung đã có được tin tức.

“Con xung đột với Mộ Thần?” Gương mặt Tạ Khung âm trầm, ngữ khí không tốt hỏi Tạ Đan Yên.

Tạ Đan Yên ủy khuất nói: “Đúng là vậy!”

Tạ Khung bất đắc dĩ thở dài, hơi trách cứ nói: “Ta không phải đã nói với con rồi sao? Tư chất của Mộ Thần rất tốt, là một thiên tài khó có được, tương lai có khả năng sẽ nhất phi trùng thiên, con xung đột với hắn làm gì?”

Tạ Đan Yên tặng cái xem thường, khó chịu nói: “Ông nội, ngài bị tên Mộ Thần kia lừa rồi, tên đó chỉ là một kẻ lừa đảo không học vấn không nghề nghiệp, căn bản không phải là thiên tài gì, ngay cả nhân tài cũng không tính ấy.”

“Con nói hắn là kẻ lừa đảo?” Tạ Khung nhíu mày hỏi.

Tạ Đan Yên gật đầu, thề son thề sắt nói: “Đúng vậy đó ông nội, chi tiết của Mộ Thần, con đều đã tìm hiểu rõ ràng. Trước kia lúc hắn mười hai tuổi, lêu lổng suốt ngày, trêu hoa ghẹo nguyệt, chọi gà cưỡi ngựa, trừ bỏ chính sự thì cái gì cũng làm. Một năm trước, hắn đột nhiên biết tiến tới, trở thành luyện dược sư cấp một, sau đó cũng không biết có phải là gặp vận cứt

chó hay không, ba tháng trước, hắc chứng thực trở thành luyện dược sư cấp hai, thời gian hắc tiếp xúc với dược tề rất ngắn, trụ cột rất mỏng yếu, căn bản không thể trả lời được những nan đề đó của công hội chúng ta, hắc khẳng định đã làm bừa!”

Tạ Khung cau mày âm thầm nghĩ, chẳng lẽ lời Tạ Đan Yên nói là sự thật? Trước đây Mộ Thần chọn không lấy phân chia, trực tiếp bán đứt, hình như hoàn toàn chứng minh điểm này...

“Thôi, Mộ Thần hắc đã dọn ra ngoài, thì cứ dọn ra đi.” Tạ Khung trở nên thản nhiên, thiên tài trên đời này có rất nhiều, nhưng mà có thể trưởng thành lại ít, với lại, Tạ Đan Yên là cháu gái mà Tạ Khung kiêu ngạo, mà Mộ Thần quá lắm cũng chỉ là một ngoại nhân có chút thông minh, so sánh với hai người, tự nhiên là Tạ Đan Yên quan trọng hơn.

“Đúng rồi đó ông nội, nếu để cho người khác biết ngài coi trọng một kẻ lừa đảo như vậy, sẽ làm cho người ta chê cười.” Tạ Đan Yên bĩu môi nói.

Tạ Khung thở ra một hơi: “Được rồi, con đừng nói nữa.”

... ..

“Mộ Thần, giờ anh có nhiều nguyên thạch như vậy, anh muốn làm gì?” Diệp Thạch nghiêng đầu, hưng trí bừng bừng hỏi.

Mộ Thần đương nhiên mà giơ tay lên nói: “Trước tiên đổi một cái nhẫn không gian đã, cái này có hơi nhỏ rồi.”

Diệp Thạch nhăn mặt nói: “Quá lãng phí, cái này còn có thể sử dụng mà...”

Mộ Thần không cho là đúng: “Sao thế được? Đầu tư cái này là cần thiết, khi đi dã ngoại, bởi vì nhẫn của chúng ta không đủ lớn, rất nhiều đồ

vật không thể không từ bỏ, lãng phí không ít đâu.”

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, mặc dù lãng phí không ít, nhưng mà, vài thứ kia đều là hàng bồi tiền.

“Đi thôi, về sau chờ ta mua một cái nhẫn lớn hơn, cái trên tay ta sẽ để lại cho em.” Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch nghe được lời của Mộ Thần, kinh hỉ, “Thật? Mộ Thần, anh thật tốt.”

Giá hàng ở đế đô rất mắc, nhưng mà không phải tất cả hàng hoá đều mắc, nói thí dụ như nhẫn không gian, nó ở Mặc Thành là vật hiếm lạ, rất khó mua được, nhưng tại đế đô cũng chỉ là đồ vật thông thường, chỉ cần là cửa hàng lớn một chút thì đều có bán. Mộ Thần lấy mười vạn nguyên thạch mua một chiếc nhẫn không gian sáu thước vuông, giá cả so với cái ban đầu kia mắc gấp đôi, không gian lại lớn gấp năm.

Sau khi mua nhẫn không gian, Mộ Thần lại mua không ít linh thảo. Đoạn thời gian trước, vì phải chạy đi gấp, Mộ Thần đã thật lâu không luyện đan, hiện tại nhàn rồi, Mộ Thần tính toán luyện tập một chút, tránh cho tay nghề đi xuống.

... ..

“Cửa hàng Ảnh Nguyệt.” Diệp Thạch đứng ở trước một cửa hàng, ngừng lại, trong con ngươi hiện lên khí tức khác thường.

Mộ Thần không hiểu nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Thạch cau mày, nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy bên trong có gì đó hấp dẫn em.”

Đầu óc Mộ Thần nhanh chóng vận chuyển. Trong truyện Diệp Thạch từng nhìn trúng một viên mặc thạch không thu hút tại một cửa hàng, lúc ấy Trang Du cũng có mặt, cũng thích viên mặc thạch kia, hai người cơ hồ đồng thời nói muốn mua, lúc này xung đột bạo phát, chiến lực của một mình Trang Du chắc chắn là không thể làm gì, nhưng lúc ấy bên cạnh hẳn là chính công Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu giúp đỡ Trang Du nháo cùng Diệp Thạch, một mình Diệp Thạch tất nhiên không thể là đối thủ của hai nhân vật chính, chủ quán đi ra hoà giải, đưa ra giá cao, Lục Nghiêu tài đại khí thô, Diệp Thạch rất nhanh bị áp chế.

Sau đó chứng minh, viên mặc thạch kia thực tế là yêu hạch của một con yêu thú cấp năm phong hoá mà thành, khó có được chính là, khối yêu hạch này trải qua năm tháng dài lâu, đại bộ phận năng lượng bên trong đều xói mòn, nhưng năng lượng dư lại lại trở nên dị thường ôn hòa, phi thường dễ hấp thu, Trang Du cùng Lục Nghiêu thay phiên sử dụng khối yêu hạch kia, thực lực thăng một mảng lớn.

“Thế vào xem đi, nhìn trúng cái gì thì mua, chúng ta hiện tại cũng không thiếu nguyên thạch.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi vào trong cửa hàng, không ngoài sở liệu của Mộ Thần, Diệp Thạch quả nhiên nhìn trúng một viên mặc thạch, “Chính là cái này. Ba vạn nguyên thạch? Mắc quá trời!”

“Không mắc, một viên mới chỉ ba vạn nguyên thạch.” Mộ Thần không nói hai lời, mua luôn ba khối mặc thạch, kỳ thật Diệp Thạch chỉ nhìn trúng một khối trong đó, nhưng Mộ Thần sợ có gì ngoài ý muốn xuất hiện, cũng để che dấu tai mắt người khác, mua luôn cả ba viên mặc thạch.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Mộ Thần tài đại khí thô, tâm tình không khỏi có chút bất ổn, “Mộ Thần, anh như vậy có được không? Có thể em cảm giác sai, ngay cả mặc thạch dùng làm gì em cũng không biết.”

Mộ Thần nở nụ cười: “Không sao.” Vì yêu hạch của yêu thú cấp năm, mạo hiểm một chút vẫn đáng giá, yêu thú cấp năm chính là tương đương với cao thủ cấp bậc võ vương đó! Cao thủ cấp bậc võ vương ở Huyền Phong đế quốc chỉ có vài người thôi, thứ này rất có giá trị, không dưới mấy trăm vạn nguyên thạch đâu.

“Mộ thiếu gia, đây là đồ vật của ngài.” Quán sự trong cửa hàng giao dịch mặc thạch với Mộ Thần.

Mộ Thần chân trước nhận vật phẩm, sau lưng một chuỗi tiếng bước chân quen thuộc truyền tới.

“Mộ Thần, chàng mua cái gì vậy?” Thanh âm của Trang Du từ phía sau lưng truyền tới.

Mộ Thần âm thầm may mắn, vốn thương phẩm trong điểm cho dù là đã yết giá, vẫn có thể mặc cả, nhưng sợ Trang Du đột nhiên đi đến, biểu hiện của Mộ Thần rất giống nhà giàu mới nổi, hiện giờ chứng minh hẳn lựa chọn quả nhiên là đúng.

“Không có gì.” Mộ Thần muốn giấu mặc thạch, nhưng đồ vật trong hộp vẫn bị Trang Du thấy được.

“Ôi, mặc thạch thật xinh đẹp! Mộ Thần ca ca, chàng tặng cho em viên mặc thạch ở giữa được không?” Thanh âm Trang Du mềm mềm nói.

Trang Du mở to mắt chờ đợi nhìn Mộ Thần, hẳn cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy viên mặc thạch kia đã cảm thấy muốn có cho bằng được.

Mộ Thần cau mày từ chối: “Không được, thứ này là ta tốn giá cao để mua, không thể cho người.”

Trang Du ủy khuất nhìn Mộ Thần, “Mộ Thần ca ca, rốt cuộc là chàng xảy ra chuyện gì, chàng trước kia từng nói, cái gì chàng cũng có thể cho em, hiện tại em chỉ muốn một viên đá, chàng lại không cho.”

Mộ Thần ném hộp vào nhẵn không gian, bất vi sở động nói: “Dù sao cũng không được.”

Về mặt Trang Du muốn khóc nhìn Mộ Thần, Mộ Thần bị Trang Du nhìn chăm chú mà cả người nổi da gà.

“Mộ Thần, chúng ta đi thôi.” Diệp Thạch kéo tay Mộ Thần nói.

Lam Nhược Phong ngăn cản Mộ Thần, “Mộ Thần, tốt xấu gì trước kia người cũng từng yêu Trang Du, người làm như vậy mà coi được à?”

Mộ Thần nghiêng răng nói: “Đó đều là chuyện đã qua, hiện tại ta không có chút quan hệ nào với hắc cả!”

“Mộ Thần, tình cảm chân chính cũng không nhất định phải có được, chân chính thích, là chỉ cần nhìn người mình thích hạnh phúc là tốt rồi, người bởi vì Trang Du không thích người, liền ghi hận em ấy, đây không phải là tình yêu chân chính.” Lam Nhược Phong thấm thía nói.

Mộ Thần nâng mắt, không kiên nhẫn nói: “Lam thiếu, người nói đúng, người nói phi thường đúng, sự thật chứng minh, ta đối với hắc không phải là tình cảm chân chính.”

“Người sao có thể như vậy.” Lam Nhược Phong bất mãn nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Mộ Thần không để bụng nói: “Ta chính là như vậy đấy.”

“Người... Người sao lại không lễ phép như vậy!” Tạ Đan Yên nguyên bản đứng bên cạnh xem cuộc vui, giờ có chút lo lắng, thấy thái độ của Mộ Thần đối với Lam Nhược Phong không tốt, bất mãn xen mồm vào nói.

Mộ Thần lười cùng mấy người này gây chuyện, không nói gì, trực tiếp rời đi.

Tạ Đan Yên nhìn bóng dáng Mộ Thần đi xa, ghét bỏ nhả lại mày, “Hắn đã dọn ra khỏi công hội chúng ta, nghĩ chắc là hắn biết trình độ của hắn bị bại lộ, không mặt mũi ở lại trong công hội chúng ta, không ngờ ông nội lại nhìn trúng một người không bản lĩnh như vậy, còn là người không có phong độ, thật sự là... quá ngạc nhiên.”

Lam Nhược Phong nhìn bóng dáng Mộ Thần như có điều suy nghĩ, hắn ngăn Mộ Thần lại, không phải đơn thuần chỉ muốn ra mặt cho Trang Du.

Trang Du trời sinh có linh nhãn, có thể cảm giác rất nhiều vật bề ngoài bình thường, thực chất lại là bảo vật phi thường trân quý, chính bản thân Trang Du kỳ thật cũng không rõ lắm là mình có bản lĩnh như vậy, Lam Nhược Phong được Trang Du chỉ dẫn, mua được vài món đồ có trọng dụng.

Lam Nhược Phong siết tay, lần thứ hai trong lòng dâng lên một loại cảm giác bảo vật bị Mộ Thần đoạt đi, nếu không phải Hoàng đô thủ vệ sâm nghiêm, thế lực Lam gia ở Hoàng đô rất bạc nhược, Lam Nhược Phong thật muốn tìm tiền bồi trong gia tộc đánh cướp Mộ Thần.

Trang Du nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong lòng có loại cảm giác trống rỗng.

Trang Du ai oán cúi đầu, “Tại sao Diệp Thạch cứ vẫn luôn như thế này, vẫn luôn đoạt mọi thứ với em.”

Lam Nhược Phong an ủi: “Được rồi A Du, em đừng thương tâm, dù sao cũng chỉ là một tảng đá mà thôi.”

Tạ Đan Yên tại một bên nhìn, cau mày, cái tên Trang Du này thật quái lạ, rõ ràng là Mộ Thần không nguyện ý tặng mặc thạch cho hần, thế mà hần lại đem sự tình đổ lên đầu Diệp Thạch, mà Lam Nhược Phong cũng kỳ quái, bình thường là một người rất khôn khéo, gặp được sự tình liên quan tới Trang Du lại trở nên hoang đường, tên Trang Du này thật đúng là một con hồ ly tinh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

72. Chương 72: Học Viện Chiêu Sinh

Diệp Thạch đi dọc đường, trong lòng có một loại cảm giác quái dị, cảm giác kia thật giống như là đoạt lại đồ vật nguyên bản thuộc về mình.

Mộ Thần nhìn biểu tình Diệp Thạch như thế, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là viên mặc thạch vừa rồi Trang Du nhìn trúng kia, vừa vặn cũng là viên mà em nhìn trúng.” Diệp Thạch mê mang nói, y cùng Trang Du tựa hồ mỗi lần đều có thể đụng nhau.

“Ánh mắt của em thực tốt, viên mặc thạch kia hẳn không phải là mặc thạch phổ thông, mà có huyền cơ khác, cho nên phản ứng của Trang Du mới có thể như vậy.” Mộ Thần thần nhiên giải thích.

Diệp Thạch sửng sốt, quay đầu nhìn Mộ Thần, như có điều suy nghĩ mà hỏi: “Anh đã sớm biết?” Cho nên, lúc mua mặc thạch mới có thể sáng khoái như vậy.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy, lúc ta nhìn thấy viên mặc thạch kia, đã cảm thấy nó rất kỳ dị, ta là luyện dược sư, linh hồn lực tương đối cường hãn, cảm giác cũng tương đối sắc bén.” Trên thực tế, một chút cảm giác Mộ Thần cũng không có, nếu Mộ Thần có cảm giác như vậy, thì cũng không tới phiên Diệp Thạch cùng Trang Du đến sửa mái nhà đột, cái thứ ánh sáng của nhân vật chính này, không phải là ai cũng có thể có.

“Vậy sao anh lại mua baviên? Chỉ có một viên cho cảm giác tương đối quái lạ mà thôi.” Diệp Thạch không hiểu.

Mộ Thần sáng lạn cười với Diệp Thạch, trả lời: “Tất nhiên là để che dấu tai mắt người khác.”

Diệp Thạch ngớ ra, sau đó áy náy nói: “Mộ Thần, thực xin lỗi, là em hiểu lầm anh, em còn tưởng rằng anh có nguyên thạch nên muốn phung phí.”

Mộ Thần cũng không để bụng, cười: “Không sao, ta sẽ cho là em đang khen diễn xuất của ta tốt.”

“Trang Du kia cho em cảm giác giống như là địch nhân khắc tinh với em vậy, vừa rồi nếu như anh trả tiền chậm một bước, không biết sẽ như thế nào đâu!” Diệp Thạch thở ra một hơi, lắc đầu nói.

Mộ Thần híp mắt, nếu vừa rồi mình chậm một bước, kế tiếp hẳn là Lam Nhược Phong sẽ cùng mình tranh giành, cái đó có thể không còn là việc chỉ dùng hơn chín vạn nguyên thạch mua ba viên mặc thạch.

Thái độ vừa rồi của Lam Nhược Phong rõ ràng có vấn đề, hẳn giống như cũng biết viên mặc thạch này không đơn giản.

Trong truyện, Trang Du có thiên sinh linh nhãn, giúp đỡ vài tên chính quy công nhật được không ít hàng tốt. Trang Du hiện tại đã theo Lam Nhược Phong lâu như vậy, Lam Nhược Phong hẳn là cũng thu hoạch không ít chỗ tốt trên người Trang Du, vừa rồi Lam Nhược Phong ra mặt vì Trang Du, có lẽ không đơn thuần chỉ là lấy lòng Trang Du, mà là...

Mộ Thần vẫn luôn có suy nghĩ, nếu như Trang Du không có bản lĩnh thiên sinh linh nhãn, không chừng sẽ không giữ được mấy chính quy công kia, mấy chính quy công kia cũng chưa chắc là thật sự thích Trang Du, có lẽ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch không trở về công hội luyện dược sư cấp thấp nữa, Mộ Thần bỏ tiền ra thuê một tu luyện thất trong Hoàng đô, một ngày hai ngàn nguyên thạch, tuy mắc một chút, nhưng độ bảo mật của tu luyện thất rất cao, có làm gì bên trong thì ngoại nhân cũng không biết được.

Mộ Thần đến tu luyện thất, cứ dựa theo tác giả ghi lại trong truyện, mua linh thảo, điều phối thành Dung Hỏa Dịch, sau đó bỏ viên “mặc thạch” kia vào, vật chất ở mặt ngoài “mặc thạch” rất nhanh tan rã, lộ ra tướng mạo vốn có.

“Thật xinh đẹp!” Diệp Thạch nhìn yêu hạch trong tay Mộ Thần, nhìn không được thốn thức.

“Em nắm một chút thử đi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch một trào giữ chặt yêu hạch, một dòng linh lực ôn hòa chảy vào trong thân thể Diệp Thạch, Diệp Thạch kích động khuôn mặt ửng hồng.

Mộ Thần phong bế tu luyện thất, cùng Diệp Thạch thay phiên sử dụng yêu hạch tăng lên thực lực.

... ..

Ngoài cửa Thánh Tinh học viện, người đông nghìn nghịt.

Các thiếu niên ưu tú nhất ở Huyền Phong đế quốc đều tập trung ở tại nơi này.

Bích Lâm cau mày nói: “Vị Thất hoàng tử vừa này hình như mới mười bốn tuổi đã là võ sư hai sao.”

Thủy Thiên Thành cau mày, trong lòng thầm cười khổ, sau khi tiến vào Hoàng đô, thấy người sau còn ưu tú hơn người trước, Thủy Thiên

Thành ẩn ẩn có dự cảm không tốt, giờ phút này, loại dự cảm này càng thêm mãnh liệt.

Sắc mặt Mộ Hồng có chút ảm đạm, hắn vẫn luôn cho rằng thực lực võ giả bốn sao của mình cũng đã coi như mạnh rồi, đến lúc này mới phát hiện, hắn cái gì cũng không phải.

Trần Việt Thiên cúi đầu, không nói được một lời, sắc mặt cũng không thể nào tốt được.

“Lần này, mấy người chúng ta sợ là tới không công.” Bích Lâm thở dài.

“Những người này rốt cuộc tu luyện như thế nào, tại sao có thể lợi hại như vậy!” Trần Việt Thiên cau mày, không hiểu.

Tiền Đông Đình cười, không để tâm mà nói: “Các người cũng đừng ỷ rĩ, thiếu niên của các đại gia tộc ở đế đô từ nhỏ đã được ngâm dục rèn luyện gân cốt, bọn họ tu luyện sớm hơn so với các người, công pháp tu luyện cũng cao hơn so với các người một cấp, thậm chí vài cấp.”

“Nguyên thạch mà một năm các người được dùng, có lẽ chỉ là tiền tiêu vật một tháng của đệ tử các đại gia tộc ở đế đô, các người khởi bước không giống, đương nhiên cùng những người này sẽ có chênh lệch, tu luyện mà muốn lấy được thành tựu thì tài nguyên, cơ duyên, tư chất, một thứ cũng không thể thiếu.”

Tiền Đông Đình thần nhiên cười, sau đó lại thở dài nói: “Khi so sánh cùng những người này, việc các người có thể làm chỉ có càng khắc khổ hơn, nhưng mà trên thực tế, thiếu niên của các đại gia tộc ở đế đô từ nhỏ đã phải cạnh tranh kịch liệt hơn so các người, độ chuyên chú trong tu luyện vượt xa các người.”

“Lần này đi ra, ta mới biết được trước kia ta có bao nhiêu ếch ngồi đáy giếng, sau khi về lại gia tộc, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện!” Trần Việt Thiên căn dặn nói.

Tiền Đông Đình cười nói: “Có lẽ trưởng bối trong gia tộc các người cũng không có trông cậy vào việc các người được tuyển, cho các người đi ra, có thể là muốn cho các người biết nhìn xa trông rộng thêm.”

Trần Việt Thiên giật mình nhớ tới lời trước khi đi ông nội đã nói cho mình, lúc ấy, Trần Việt Thiên cảm thấy thái độ của ông nội quá mức tiêu cực, hẳn còn chưa thử mà ông nội giống như đã nhận định hẳn không có khả năng thành công, hiện tại nhớ tới, ông nội kỳ thật là dụng tâm lương khổ!

“Kỳ quái! Mộ Thần với Diệp Thạch hình như còn chưa tới.” Bích Lâm nói thầm.

“Ừ, phải nhỉ?” Trần Việt Thiên cũng kinh ngạc.

“Mộ Thần và Diệp Thạch đang làm cái gì vậy? Lấy thực lực của bọn họ chắc chắn sẽ thông qua.” Bích Lâm nói.

Thủy Thiên Thành như có điều suy nghĩ: “Bọn họ có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không?”

“Mộ Thần không phải là khách khanh của công hội luyện dược sư cấp thấp sao? Hẳn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì được!” Trần Việt Thiên không cho là đúng, nói.

Thủy Thiên Thành nhăn mày: “Kỳ thật ta có nghe nói, Mộ Thần tựa hồ có xung đột cùng cháu gái hội trưởng của công hội luyện dược sư cấp thấp là Tạ Đan Yên, Mộ Thần với Diệp Thạch đã dọn khỏi công hội luyện dược sư cấp thấp rồi.”

Trần Việt Thiên kinh ngạc: “Hắn xung đột với Tạ Đan Yên? Vì sao?”

Thủy Thiên Thành nhún vai: “Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ nghe nói là xung đột.”

... ..

Diệp Vũ đứng ở gần đó, sắc mặt tái nhợt. Trước khi đi Diệp Tâm cho Diệp Minh năm vạn nguyên thạch, mẫu thân của Diệp Vũ cũng cho Diệp Vũ vốn riêng là hai vạn nguyên thạch, Diệp Vũ vẫn tưởng rằng nhiều nguyên thạch như vậy sẽ đủ dùng đến ngày chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, kết quả chứng minh hắn sai vô cùng.

Giá hàng ở đế đô mắc kinh người, một chút nguyên thạch trong tay bọn họ căn bản là không đủ dùng, trong đế đô tàng long ngọa hổ, tùy tiện một người cũng có thể giết chết bọn họ.

Ngày đầu tiên Diệp Vũ đến đế đô, liền xảy ra xung đột với một thiếu niên trong đế đô, sau đó bị người ta hung hăng thu thập, Diệp Vũ lập tức yên tĩnh không ít.

Khi còn ở trong Diệp gia, hắn là Diệp gia thiếu gia, người trong thành đều sẽ cho hắn vài phần mặt mũi, nhưng mà tại Hoàng đô, hắn chỉ là một con kiến, bị người đánh, còn phải trưng ra khuôn mặt tươi cười mà chịu tội, Diệp Vũ từ nhỏ đến lớn đều chưa từng bị ủy khuất như thế.

Diệp Dung lo lắng nói: “Làm sao đây, những người đó hình như rất lợi hại!”

Mấy ngày này bọn họ quả thực nghèo túng, không tìm được chỗ ở, chỉ có thể ăn ngủ đầu đường, người dân ở đế đô đều rất cao cao tại thượng, ánh mắt của những người đó nhìn bọn họ, giống như là đang nhìn ăn mày.

Diệp Thừa cắn chặt răng, âm thầm hồi hận, sớm biết như vậy hẳn không nên kêu cha mẹ đoạt thư chiêu sinh này cho mình, hẳn căn bản khảo thí không nổi, lại bỗng dưng chịu nhiều tội như vậy.

Diệp Vũ cắn răng nói: “Nghe nói, việc chiêu sinh này không chỉ nhìn thực lực, còn phải nhìn tư chất.”

Diệp Dung khẽ thở dài, tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng mà Diệp Dung cũng biết, lấy trình độ của bọn họ thì chỉ sợ rất khó tuyển vào được, nếu tuyển không vào, bọn họ làm sao có thể trở về đây! Trên đường đi tới, nguyên thạch mà phụ thân đưa cho bọn họ đều đã tiêu xài phung phí hết rồi.

“Diệp Thạch thiếu gia còn chưa tới.” Diệp Minh nhíu mày nói.

“Có lẽ nó trên đường đã xảy ra chuyện gì, tới không được.” Diệp Dung hí mắt, ác độc nói.

“Hẳn là không đến mức đó.” Diệp Minh lắc đầu.

Đến hoàng đô, Diệp Minh đã triệt để minh bạch, Diệp Tâm trông cậy vào ba tử nữ này của hắn có thể gia nhập Thánh Tinh học viện để thay đổi vận mệnh Diệp gia, khả năng đó thật sự cực kỳ bé nhỏ, tương lai của Diệp gia hơn phân nửa đặt ở trên người Diệp Thạch, ở trên người một nhi tử mà không được Diệp Tâm yêu thích.

Trình Uyển Bạch đứng trong đám người, đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua lại trên người một đám thiếu niên.

“Uyển Bạch, người đang tìm cái gì?” Tạ Đan Yên hỏi.

Trình Uyển Bạch nhíu mày nói: “Ta đang tìm một thiếu niên tên là Mộ Thần, người có nhận thức không? Hẳn là luyện được sư rất có tài hoa.”

Tạ Đan Yên liếc mắt xem thường: “Người làm sao biết được kẻ lừa đảo kia?”

“Kẻ lừa đảo?” Trình Uyển Bạch nhú mày hỏi.

Tạ Đan Yên gật đầu: “Đúng vậy! Hẳn lừa ông nội ta sáu mươi vạn nguyên thạch, sau đó trốn đi, ta thấy, hẳn hơn phân nửa là được tiền liền lần trốn.”

Trình Uyển Bạch lắc đầu: “Tuy rằng ta không biết tại sao người lại nói như vậy, nhưng mà ta cảm thấy Mộ Thần không giống loại người như thế, thuật luyện đan của hắn xác thực rất tốt.”

“Uyển Bạch, ta biết ánh mắt của người tốt, nhưng mà lần này, người chỉ sợ đã nhìn nhầm.” Tạ Đan Yên lắc đầu nói.

Trình Uyển Bạch không phủ nhận, chỉ cười, cũng không nói thêm gì, Tạ Đan Yên đã coi trọng Lam Nhược Phong, những nam tử khác hoàn toàn không lọt mắt nàng, cho dù Mộ Thần ưu tú hơn nữa thì nàng cũng sẽ không nhìn tới.

... ..

“Nhanh, nhanh, nhanh!” Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch, bay phía trước Diệp Thạch.

Diệp Thạch bay nhanh, di động hai chân, gắt gao chạy theo phía sau Mộ Thần.

Hai người thực mạng chạy, thở hỗn hển, rốt cục đuổi kịp trước lúc báo danh chấm dứt.

“Thế mà giờ mới đến, cũng quá không coi trọng chuyện chiêu sinh, cái thái độ này còn muốn thông qua khảo hạch, nằm mơ!” Một nữ tử diện mạo

diễm lệ, xem thường nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, nói.

Diệp Thạch mặt đỏ lên, y cũng không muốn như vậy, nhưng mà, dùng yêu hạch tu luyện thật sự là quá thư thái, thoải mái làm y quên luôn thời gian, một lòng một dạ sa vào trong tu luyện, Mộ Thần cũng thế, lúc hai người lấy lại tinh thần, thời gian đã qua nhanh.

“Ngô Duyệt lão sư, lần này người đã nhìn nhầm, hai người này đều là võ sư, tư chất xác thực không tồi.” Bên cạnh Ngô Duyệt, Nhan Lập hơi chút thường thức nhìn hai người, nói đỡ.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch cảm kích nhìn qua nam tử nọ.

Ngô Duyệt nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, bữu môi nói: “Thực lực mạnh thì có ích lợi gì, quý biết được hai người này là dùng biện pháp gì tăng lên tới thực lực như bây giờ, có lẽ tiềm lực đều cạn kiệt rồi.”

Nhan Lập bất đắc dĩ nói: “Ngô Duyệt đạo sư, trụ cột của hai thiếu niên này vẫn rất vững chắc.”

Ngô Duyệt đánh giá hai người, cười lạnh một tiếng: “Hai người các người đừng tưởng rằng mình có chút thiên phú mà có thể làm bộ làm tịch, ở Thánh Tinh học viện, có rất nhiều người có thiên phú cao, thực lực mạnh hơn so với các người.”

Mộ Thần nhăn chặt mày, trầm nghĩ, nhất định là nữ nhân này đang tới thời kỳ mãn kinh, đúng là nóng nảy.

Diệp Thạch không cam lòng cắn chặt răng, nhưng cũng không nói gì.

Nhan Lập đánh giá hai người, nói: “Nhìn bộ dáng của hai người các người, hẳn là vừa mới mới thăng cấp, sau khi thăng cấp liền vội vàng chạy tới, các người tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa phải tiến hành trắc nghiệm.”

Mộ Thần vội vàng kéo Diệp Thạch gật đầu với Nhan Lập: “Đa tạ đạo sư.”

Ngô Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Hai người các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Nhan Lập bất đắc dĩ cười, Ngô Duyệt có một nhi tử là Ngô Chiến, tư chất không tồi, là đệ tử của Thánh Tinh học viện, mười sáu tuổi đã là võ sĩ hai sao. Ngô Duyệt luôn lấy con mình làm vinh hạnh, giờ nhìn thấy hai thiếu niên có tư chất tốt hơn so với con mình, rồi lại là xuất thân bình thường, chung quy là thích nói hai câu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

73. Chương 73: Thí Nghiệm Tư Chất

“Hai người các người thăng cấp võ sư?” Một thanh âm kinh ngạc truyền tới.

Mộ Thần theo tiếng nhìn lại, thấy được Lam Nhược Phong sắc mặt phức tạp, Trang Du đứng ở bên cạnh Lam Nhược Phong, có chút đau thương nhìn Mộ Thần.

“Như nhau, như nhau.” Mộ Thần nhìn Lam Nhược Phong, tâm tình hậm hực nói.

Nhân vật chính quả là nhân vật chính, không phải là người pháo hôi có thể dễ dàng vượt qua, cho dù hãn đã đoạt đi dị hỏa của Lam Nhược Phong cùng mặc thạch của Trang Du, hai người kia vẫn biểu hiện đoạt mắt như trước.

Nhưng mà, cũng may là hãn đã đoạt dị hỏa cùng mặc thạch, bằng không, hiện tại hãn không chừng đã bị Lam Nhược Phong cùng Trang Du vứt đến mấy con phố rồi.

Lam Nhược Phong hí mắt, hãn thăng cấp võ sư là nhờ dùng mấy thứ linh vật mà lúc trước Trang Du ngẫu nhiên phát hiện ra, còn có tiền bối trong gia tộc trợ giúp. Vậy mà Mộ Thần này, lại ở dưới tình huống như thế mà vẫn đuổi kịp, hai người có thể thăng cấp võ sư, nhất định không thoát khỏi liên quan với viên mặc thạch kia.

Sớm biết mặc thạch trần quý như thế, kể cả mạo hiểm, hấn cũng phải nhờ trường bối trong gia tộc đoạt tới, vật trần quý như thế, Mộ Thần căn bản không xứng có được.

“Mộ Thần, nhìn chàng thật không giống lúc trước.” Trang Du nhìn Mộ Thần, suy tư một hồi nói.

Mộ Thần âm thầm liếc mắt xem thường, thiếu niên à, người rốt cục cũng phát hiện lão tử không giống trước sao? Lão tử đã không giống từ lâu rồi.

“Thật cao hứng, Trang Du thiếu gia, người rốt cục nhận thức được điểm này.” Mộ Thần vui mừng nói.

Trang Du thở dài: “Nếu chàng trước kia có một nửa lòng cầu tiến như hiện tại, khi đó em cũng không đến mức lãnh đạm với chàng như vậy.”

Mộ Thần: “...” Đây là tiết tấu không rõ ràng gì vậy chài?!

Diệp Thạch cố gắng áp chế sát khí trong lòng, kéo tay Mộ Thần nói: “Mộ Thần, em vẫn chưa quen thuộc việc chiêu sinh, chúng ta đi tới chỗ khác xem xét đi.”

Mộ Thần như trút được gánh nặng mà nói: “Được! Xin lỗi nha hai vị, xin lỗi không tiếp được.”

Mộ Thần cúi đầu, Lam Nhược Phong hiện tại vẫn ưu tú như trước, nhưng mà lại không nghịch thiên giống như trong truyện. Trong Thánh Tinh học viện cao thủ nhiều như mây, mất đi dị hỏa, mị lực của Lam Nhược Phong ít nhất sẽ suy yếu một nửa, cũng không biết, Lam Nhược Phong như vậy có thể giữ lại vị Trang Du hoa hoa hồ điệp này trong tay hay không.

Nhân vật chính thụ là bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản, từ thời điểm Trang Du đi tới, Mộ Thần phát hiện ánh mắt của rất nhiều người đều

dừng ở trên người Trang Du.

... ..

Diệp Minh nhìn phương hướng Diệp Thạch cùng Mộ Thần, trong lòng không khỏi tràn đầy khiếp sợ.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đứng ở một bên điều tức, tuy rằng hai người đều rất khiêm tốn, nhưng thực lực của hai người vẫn hấp dẫn không ít tầm mắt.

Tuy các thiếu niên đến Thánh Tinh học viện tham gia khảo hạch không thiếu võ giả bảy sao, tám sao và chín sao, nhưng thực lực đến võ sư lại chỉ có ít ỏi vài người.

Diệp Vũ nhìn bộ dáng Diệp Thạch mặt mày hồng hào, trong lòng không khỏi ghen tị, bộ dạng này của Diệp Thạch, vừa thấy đã biết ngay sống không tòi, nghĩ đến hãn hiện giờ nghèo túng, Diệp Thạch lại sống tiêu sái như thế, trong lòng Diệp Vũ có chút khó chịu.

Diệp Dung cau mày, thanh âm run run nói: “Bọn họ hình như đang nói, Mộ Thần và Diệp Thạch là võ sư?”

Diệp Thừa căn rằng: “Điều này sao có thể. Lần trước chúng ta gặp được bọn họ, Diệp Thạch là võ giả bảy sao, Mộ Thần mới là võ giả năm sao, lúc này mới mấy tháng chứ, hai người bọn họ làm sao có thể tăng lên nhanh như vậy. Phụ thân chính là dừng tại cảnh giới võ giả chín sao vài năm, mới thăng cấp lên được võ sư.”

Diệp Minh ngẫm nghĩ một chút, hậm mộ nói: “Ta nghĩ, hẳn là hai bọn họ có kỳ ngộ gì đó.”

... ..

“Mộ Thần cùng Diệp Thạch đến rồi, hai người bọn họ còn thật biết thời gian xuất hiện, thêm một hồi thì sẽ không thể khảo hạch.” Bích Lâm chớp chớp mắt nói.

“Hai người bọn họ, thế mà đều là võ sư.” Tiền Đông Đình hí mắt, nhìn phương hướng Mộ Thần cùng Diệp Thạch, trong con ngươi hiện lên dị thường.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đến, hấp dẫn không ít tầm mắt, không ít người chú ý tới hai người.

Tiền Đông Đình ngẫm nghĩ một chút, đi tới hướng Mộ Thần và Diệp Thạch đang đứng, đám người Bích Lâm hai mặt nhìn nhau, cũng đi theo.

“Mộ thiếu, Diệp thiếu, lại gặp mặt.” Tiền Đông Đình nói với hai người.

“Bái kiến Tiền tiên bối.” Mộ Thần, Diệp Thạch cung kính chào Tiền Đông Đình.

“Mộ thiếu và Diệp thiếu quá khách khí, hai vị tuổi trẻ như thế mà đã là võ sư, muốn thông qua thí nghiệm của Thánh Tinh học viện chắc là chuyện dễ dàng, Mộ Viễn Phong Mộ Nhị gia nếu biết tình huống hiện giờ của hai vị, nhất định sẽ rất cao hứng.” Tiền Đông Đình cười nói.

Mộ Thần cười: “Tiền bối quá khen.”

“Ta thấy hai vị vội vội vàng vàng đến, hẳn là đối với việc Thánh Tinh học viện chiêu sinh còn không rõ lắm đi, nếu hai vị không chê thì ta có thể giải thích cho hai vị.” Tiền Đông Đình mỉm cười.

Mộ Thần vội nói: “Như thế làm phiền tiên bối.”

Mộ Hồng nhìn Tiền Đông Đình, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Dọc theo đường đi, bọn họ cũng từng hỏi Tiền Đông Đình về việc chiêu sinh, nhưng Tiền Đông Đình đều biểu hiện xa cách, vậy mà khi gặp được Mộ Thần, người này lại tỏ ra ân cần như vậy, chênh lệch thật lớn, làm trong lòng Mộ Hồng thực không có tư vị.

Tiền Đông Đình cười, chậm rãi nói: “Thánh Tinh học viện chia làm võ viện cùng thuật viện.”

Diệp Thạch chớp mắt, tò mò hỏi: “Cái gì là võ viện, cái gì là thuật viện vậy?”

Bị Diệp Thạch cắt câu, Tiền Đông Đình cũng không sinh khí, chỉ kiên nhẫn giải thích: “Võ viện coi trọng tu luyện, học sinh trong võ viện đều có thói quen khổ tu tăng cường thực lực, tài nguyên tu luyện của học sinh võ viện từ nhiều nơi phát ra và sẵn bản yêu thú hoặc là gia tộc trợ cấp, mà thuật viện thì trọng điểm bồi dưỡng năng lực đặc biệt của học sinh, tỷ như luyện đan, chế phù, minh văn, luyện khí, trận pháp vân vân.”

“Xét duyệt của Thánh Tinh học viện tổng cộng chia làm ba đợt, đợt thứ nhất là sơ thẩm, chỉ cần tuổi không vượt qua mười lăm, thực lực trên võ giả hai sao đều có thể qua thẩm xét.”

“Đợt thứ hai chính là xét duyệt tư chất. Thánh Tinh học viện rất coi trọng tư chất, sự thật cũng chứng minh, ảnh hưởng của tư chất đối với một người phi thường lớn, cường giả có thể đạt tới Võ vương trong lịch sử, đại bộ phận tư chất đều rất cao. Thánh Tinh học viện có dụng cụ đặc biệt có thể thí nghiệm tư chất của mỗi người, Thánh Tinh học viện đem tư chất của mọi người phân chia thành tám cấp bậc, cấp tám cao nhất, cấp một thấp nhất, Thánh Tinh học viện chỉ tuyển nhận thiếu niên có tư chất cấp năm hoặc trên cấp năm.”

“Sau khi thông qua đợt khảo hạch thứ hai là tư chất, đệ tử có thể tự do lựa chọn khoa mà mình muốn ghi danh, học sinh võ viện phải thông qua chính là luyện mưu trí, học sinh thuật viện thì phải đi vào khảo hạch luyện đan, chế phù hoặc này nọ.”

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi: “Luyện mưu trí là cái gì?”

Tiền Đông Đình lắc đầu: “Việc này ta cũng không biết, Diệp Thạch thiếu gia yên tâm, lấy thực lực của ngươi, chắc chắn sẽ không có vụ không qua.”

Diệp Thạch nhìn qua Mộ Thần, nói: “Mộ Thần đã là luyện được sư cấp hai, nếu như anh ấy ghi danh thuật viện, cũng nhất định có thể thông qua.”

“Mộ thiếu đã là luyện được sư cấp hai?” Tiền Đông Đình ngoài ý muốn hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy, đoạn thời gian trước may mắn lên cấp.”

Tiền Đông Đình cười khở: “Mộ Thần thiếu gia quả nhiên phi thường.”

... ..

“Bên kia đang làm gì đó?” Diệp Thạch nhìn một chỗ tụ tập đông người hỏi.

“Bên kia đang thí nghiệm cốt linh cùng cấp bậc, tuy rằng Thánh Tinh học viện có lệnh không cho đệ tử quá tuổi đến tiến hành thí nghiệm, nhưng luôn có thiếu niên không cam lòng lấy thân phạm hiểm.” Tiền Đông Đình bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Ba người đang nói chuyện, thì thấy một thiếu niên bị đánh mặt mũi bầm dập bị xách ra ngoài.

“Người nọ giả tạo tuổi.” Tiền Đông Đình híp mắt nói.

Mộ Thần nhú mày, thí nghiệm ở Thánh Tinh học viện thật đúng là nghiêm khắc.

“Cây cột kia là cái gì?” Diệp Thạch hỏi.

“Đó là Nguyên Lực Trụ, vận đủ toàn lực đánh một quyền, thực lực đạt tới võ giả cấp hai mới có thể đi tiếp.” Tiền Đông Đình nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Ta nhớ rõ thí nghiệm nguyên lực có nguyên lực bàn dễ dàng hơn.”

Tiền Đông Đình gật đầu: “Không sai, nhưng mà có rất nhiều thiếu niên võ giả, tu vi không phải là tự mình tu luyện ra, mà là dùng được vật thúc lên, tuy rằng đạt tới võ giả cấp hai, thế nhưng thực lực lại không đủ, người như vậy, Thánh Tinh học viện cũng sẽ không thu.”

Diệp Thạch bĩu môi: “Thánh Tinh học viện thật soi mói.”

“Diệp thiếu, lời này không thể nói bậy!” Tiền Đông Đình trái phải nhìn xung quanh một chút, sắc mặt nghiêm túc.

Diệp Thạch thè lưỡi, con mắt có chút kiêng kỵ loạn chuyển.

“Tiền bối, chúng ta có phải cũng đi xếp hàng không?” Mộ Thần hỏi.

Tiền Đông Đình gật đầu nói: “Có.”

Mộ Thần và Diệp Thạch đương nhiên thông qua vòng thí nghiệm thứ nhất, Thủy Thiên Thành lại tiếc nuối bị đào thải ra ngoài.

Diệp gia có ba người tới, nhưng chỉ có Diệp Dung thông qua vòng thí nghiệm thứ nhất.

Tuy rằng Diệp Vũ và Diệp Thừa sớm đã có dự cảm không tốt, nhưng vòng thứ nhất đã bị đào thải ra ngoài, hai người vẫn nhịn không được mà thất vọng.

... ..

Mộ Thần với Diệp Thạch mới vừa hoàn thành thí nghiệm, Trang Du cùng Lam Nhược Phong liền đi tới.

“Chúc mừng hai người thông qua thí nghiệm.” Trang Du mỉm cười chúc mừng.

Diệp Thạch trừng Trang Du, có chút ngạo nghễ nói: “Này có gì mà chúc mừng, lấy thực lực của chúng ta, thông qua được là chuyện bình thường.”

Trang Du miễn cưỡng cười: “Cũng đúng...”

“Kế tiếp sẽ thí nghiệm tư chất, không bằng chúng ta cùng đi?” Trang Du đề nghị nói.

“Được!” Diệp Thạch không nghĩ ngợi liền đồng ý.

Bên phía thí nghiệm tư chất phát ra một trận xôn xao, mấy người theo tiếng nhìn qua, thấy được một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, chính là Thất hoàng tử Mộ Dung Diễm.

Trước mặt Mộ Dung Diễm là một cột sáng, cột sáng lóe ra bảy màu sáng bóng, cột sáng kia là dùng để thí nghiệm tư chất, tư chất cấp bao nhiêu, sẽ xuất hiện bấy nhiêu loại quang mang.

Trong con người Trang Du hiện lên vài phần thưởng thức, trong con người Lam Nhược Phong lại hiện lên vài phần kinh ngạc.

Ở chỗ ngồi giám khảo, mấy đạo sư sôi nổi nghị luận.

“Thất hoàng tử là thất cấp tư chất! Tuy rằng không tới bát cấp, nhưng cũng coi như khó có được.”

“Bát cấp tư chất đã vài chục năm không xuất hiện, thất cấp đã là đỉnh thiên rồi.”

“Lần này trong những đệ tử đến tiến hành chứng thực, tựa hồ có vài người là võ sư, có lẽ sẽ có kinh hỉ cũng nói không chừng.”

“Lần này tư chất của các đệ tử, so năm rồi thì cao hơn không ít!”

... ..

“Chúng ta cũng đi đi.” Trang Du nói với Lam Nhược Phong, Diệp Thạch cùng Mộ Thần.

“Đi thôi.” Diệp Thạch cắn răng, trong con ngươi hiện lên chiến ý.

Có thiếu niên đang chuẩn bị thí nghiệm tư chất, nhìn thấy Trang Du cùng ba võ sư đi tới, liền tự động bước ra. Cột sáng kiểm tra tư chất tổng cộng bốn căn, vừa vặn đủ bốn người mỗi người một căn, tay bốn người đồng thời đè xuống.

Trong chốc lát, vầng sáng tận trời, cột sáng trước mặt Trang Du cùng Diệp Thạch sáng lên đều là tám màu, cột sáng trước mặt Lam Nhược Phong là bảy màu, Mộ Thần chính là sáu màu.

Hiện trường nhất thời bộc phát từng đợt kinh hô, tiếng kinh hô liên tiếp, một tiếng cao hơn một tiếng.

Mấy vị đạo sư đang xem náo nhiệt lập tức đứng lên, “Cấp tám! Tư chất cấp tám! Thế mà thật sự xuất hiện, còn là hai người!”

Diệp Thạch cùng Trang Du đồng thời nhìn qua phía đối phương, trong con ngươi Diệp Thạch hiện lên nồng đậm sát khí, trong con ngươi Trang

Du cũng nhin không được hiện lên vài phần chán ghét.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

74. Chương 74: Thu Đồ Đệ

Trên bầu trời hiện lên một đạo lưu quang, hai trung niên nam tử đồng thời xuất hiện trên không trung.

Hai nam tử, một người tóc lửa đỏ, diện mạo tục tũn, trên mặt có râu mép, một đôi mắt hổ nghiêm nghị sinh uy, nhìn qua uy vũ bất phàm.

Một người khác, thân quần áo tơ tằm màu thủy lam, diện mạo tuấn dật, nhìn qua hào hoa phong nhã, bên miệng có vài phần tươi cười thản nhiên, nhìn qua khiến người khác cảm thấy như một cơn xuân phong.

“Là Kinh Sí Diễm võ vương cùng Sư Tử Ngọc võ vương, không nghĩ tới hai vị đều hiện thân.”

Hai nam tử vừa xuất hiện trên bầu trời, liền hấp dẫn vô số tầm mắt của mọi người, võ giả có cấp bậc võ vương trong Huyền Phong đế quốc, tổng cộng chỉ có mười mấy người, riêng Thánh Tinh học viện đã chiếm bốn, có thể thấy thực lực của Thánh Tinh học viện.

“Không nghĩ tới lần này lại xuất hiện tới hai võ giả có tư chất cấp tám.” Kinh Sí Diễm hí mắt, đầy hứng thú nói.

Sư Tử Ngọc nói: “Đúng vậy! Còn là hai song nhi, đây chính là chuyện hiếm có.”

“Con có nguyện bái ta làm thầy?” Sư Tử Ngọc chấp tay sau lưng, hỏi Trang Du.

Sắc mặt Trang Du ửng hồng nét hưng phấn, đi lên trước hai bước, cung kính bái: “Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Kinh Sí Diễm cười lạnh hai tiếng, tên Sư Tử Ngọc này đúng là biết tiên hạ thủ vi cường, có điều, người ông nhìn trúng cũng không phải Trang Du, bị giành trước cũng không tức giận.

Kinh Sí Diễm nhìn về phía Diệp Thạch, hỏi: “Con thì sao, có nguyện bái ta làm thầy?”

Diệp Thạch nhú mày, đôi mắt trước tiên nhìn qua Mộ Thần hỏi ý. Mộ Thần thấy ánh mắt Diệp Thạch dời qua mình, ngoài ý muốn một chút, hơi gật đầu với Diệp Thạch. Diệp Thạch liền quay đầu, nói với Kinh Sí Diễm: “Con nguyện ý.”

Kinh Sí Diễm hơi nhú mày, trong lòng hiện lên cảm giác khác thường.

Động tác của Diệp Thạch cùng Mộ Thần chỉ phát sinh trong giây lát, nhưng mà Kinh Sí Diễm là cường giả cấp bậc võ vương, động tác nhỏ ấy của hai người tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt ông.

Kinh Sí Diễm không dấu vết đánh giá Mộ Thần, tư chất cấp sáu, cũng coi như không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi. Từ khi nào mà Kinh Sí Diễm ông thu đồ đệ, còn phải để cho một tiểu quỷ mới vừa bước vào cấp bậc võ sư cho phép, thật sự là...

Lam Nhược Phong híp mắt, hẩn đứng ở bên cạnh Mộ Thần, động tác của Diệp Thạch với Mộ Thần, hẩn nhìn nhất thanh nhị sở.

Cho dù đối mặt với hấp dẫn thu đồ đệ của võ vương, Diệp Thạch vẫn nghĩ tới Mộ Thần trước tiên, mà Trang Du lại... Trang Du từ đầu tới đuôi cũng không liếc hắt một cái, trong lòng Lam Nhược Phong không khỏi dâng lên một cơn ghen tị.

Lam Nhược Phong nhìn Diệp Thạch, trong lòng lại bốc lên một loại cảm giác dị thường, người này phải là thuộc về mình, rõ ràng là thuộc về mình, rốt cuộc là chỗ nào không đúng? Diệp Thạch nên đứng bên cạnh hắn, hết thấy lấy hắn làm trọng mới đúng!

Cảm giác được tầm mắt của Lam Nhược Phong, trong lòng Diệp Thạch hậm hực không thôi, tên kia làm gì mà lại dùng ánh mắt như vậy nhìn y, thật ghê tởm.

“Hai vị làm như vậy, hình như không quá thỏa đáng thì phải.” Một nam tử thân hình có chút nhỏ gầy, vội vã chạy như bay ra nói.

Người tới y phục trên người nhiều nếp nhăn, tóc lộn xộn, cả người có chút không chỉnh tề, nhưng ở đây lại không ai dám xem thường hắn, người tới chính là một trong bốn võ vương của Thánh Tinh học viện, Hoa Xu.

Sư Tử Ngọc cười khẩy: “Không thỏa đáng? Hoa huynh à, lời này không nói vậy được. Biết người muốn nhận Thất hoàng tử làm đồ đệ, chúng ta đều không đoạt người của người mà.”

Hoa Xu nhíu mày, trước khi chiêu sinh, mấy người bọn họ đều vì việc thu đồ đệ tử mà náo loạn một trận. Lúc ấy, ba người cho rằng lần này đồ đệ tử có tư chất xuất sắc nhất là Thất hoàng tử Mộ Dung Diễm, Hoa Xu vì tranh thủ quyền lợi thu Mộ Dung Diễm làm đồ đệ, đồng ý cho Kinh Sí Diễm cùng Sư Tử Ngọc không ít chỗ tốt, nào biết, lần này bên trong các đồ đệ tử vậy mà lại xuất hiện hai thiếu niên tư chất cấp tám.

Hoa Xu cau mày: “Nhưng mà...”

Sư Tử Ngọc cắt ngang lời của Hoa Xu, cười nhạt nói với Trang Du: “Đồ đệ, lại đây, gặp sư bá của con này.”

Nghe lời Sư Tử Ngọc, Trang Du nhu thuận đi tới trước mặt Hoa Xu, ngại ngùng gọi: “Sư bá.”

“Đồ đệ, con cũng gọi một tiếng đi, có lẽ gặp mặt đó.” Kinh Sí Diễm cũng cười nói.

Nghe được có lẽ gặp mặt, ánh mắt Diệp Thạch lập tức sang lên, “Chào sư bá.”

Hoa Xu nhìn bộ dáng Sư Tử Ngọc cùng Kinh Sí Diễm, biết ván đã đóng thuyền, không có đường chuyển, lúc này liền ỉu rĩ.

... ..

Mộ Dung Diễm cau mày đứng gần đó, sắc mặt biến ảo bất định. Vốn hãn cho rằng hãn chính là người chói mắt nhất trong các đệ tử, nào biết, chẳng những nhảy ra hai song nhi có tư chất cấp tám, khiến hãn phải làm nèn, lại còn có một võ giả có tư chất giống hãn. Mộ Dung Diễm nhìn Lam Nhược Phong, trong con người hiện lên vài ý không tốt.

“Con có nguyện bái ta làm thầy?” Hoa Xu thiếu hưng trí hỏi Mộ Dung Diễm.

“Vãn bối nguyện ý.” Mộ Dung Diễm chấp tay.

“Con thì sao?” Quay qua hỏi Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong sững sốt một chút, rất nhanh phản ứng lại, “Vãn bối nguyện ý.”

Hoa Xu gật đầu, trong con người hiện lên một tia bất đắc dĩ. Tư chất tốt nhất đều được chọn rồi, cũng chỉ có thể bổ sung bằng số lượng.

Mộ Dung Diễm nhìn trên mặt Hoa Xu toát ra vẻ mất mát, tâm tình không khỏi có chút buồn bực.

Mộ Dung Diễm cảm thấy mình tựa như đồ ăn dư lại trong chợ, Hoa Xu tới chậm, không chọn được, bất đắc dĩ mới chọn mình.

Mộ Thần đứng ở một bên, bất đắc dĩ cười khổ, trong bốn người thí nghiệm, có vẻ tư chất mình là kém cỏi nhất. Có điều cũng không có gì kỳ quái, dù sao vị tra tác giả kia đều đem đồ tốt nhất cho nhân vật chính rồi.

Mộ Thần vừa quan sát một chút, phát hiện cấp bậc tư chất của một người hẳn là có quan hệ cùng huyết đạo có thể đả thông trong cơ thể, huyết đạo trong thân thể đả thông càng nhiều, tốc độ hấp thu nguyên lực càng nhanh, cái gọi là tư chất cấp tám, hẳn là chỉ người trời sinh trăm mạch được đả thông.

Biết được mấu chốt, Mộ Thần cảm thấy, chỉ cần cho hẳn một chút thời gian, hẳn có thể đem tư chất của mình đề cao đến cấp tám.

Diệp Thạch đứng ở bên cạnh Kinh Sí Diễm, nhìn Trang Du, đôi mắt lẩn lộn sát ý nóng cháy. Trang Du đứng ở bên người Sư Tử Ngọc, trong con ngươi cũng lóe ra hàn quang.

... ..

Cách đó không xa, hai nữ tử thân mặc cẩm bào, đứng ở đó xem náo nhiệt.

Diện mạo hai nữ nhân một người xinh đẹp, một người thanh lệ, hai người này chính là viện trưởng Hạ Thanh Nghiên của minh văn viện cùng phó viện trưởng Hạ Thanh Lệ trong thuật viện ở Thánh Tinh học viện.

“Tiểu tử mà Kinh Sí Diễm thu hình như rất hung dữ.” Hạ Thanh Nghiên cười nhận xét.

“Còn tiểu tử mà Sư Tử Ngọc thu, thoát nhìn thì ôn nhu nhược nhược, bộ dáng yếu đuối, nhưng hình như cũng không phải là người thiện lương gì.” Hạ Thanh Lệ hì hì cười nói.

“Hai đồ đệ của Kinh Sí Diễm cùng Sư Tử Ngọc có vẻ rất không hợp nhau.”

“Khác phái cùng hút, đồng phái tương xích, hai người này đều là song nhi, quan hệ tất nhiên không thể tốt được.”

“Sau này có trò hay để xem rồi.” Hạ Thanh Nghiên che miệng, trong con ngươi hiện lên ý cười.

... ..

Diệp Minh ngơ ngác nhìn một màn này, Diệp Thạch vậy mà lại trở thành đồ đệ của Kinh Sí Diễm. Vốn hắn còn muốn lên tiếng gọi, nhưng hiện giờ, thân phận của Diệp Thạch đã là chạm tay có thể bỏng, nếu hắn đi lên thân cận, không khỏi có chút không ổn.

Diệp Dung gắt gao siết chặt tay, nếu như năm đó mẫu thân tâm ngoan thủ lạt thêm một chút, triệt để giải quyết Diệp Thạch luôn thì tốt rồi. Nhìn thấy Diệp Thạch trên đài được vạn chúng chú mục, Diệp Dung đã sắp ghen tị đến mất hết lí trí. Ắ và Diệp Thạch oán hận chất chứa quá sâu, nếu như ả may mắn vào được Thánh Tinh học viện, lấy cá tính của Diệp Thạch, nó có thể dung được ả sao?

Trong con người Diệp Vũ cùng Diệp Thừa đều tràn đầy ghen tị, tuy rằng hai người không biết tư chất cấp tám là cái gì, nhưng từ phản ứng của mọi người ở đây, hai người cũng không khó đoán ra, đây tuyệt đối là một thứ hiếm có.

“Diệp Thạch sao lại có mệnh tốt như vậy.” Diệp Vũ nhin không được mà thở dài.

Diệp Minh nhìn bọn họ, nói: “Hai vị thiếu gia, tiểu thư, Diệp Thạch thiếu gia hiện giờ đã xưa đâu bằng nay, nếu có thể, ba vị hẳn nên hết sức thử chữa trị quan hệ với y.”

“Minh thúc, người muốn ta đi lấy lòng nó sao?” Diệp Dung âm trầm hỏi.

Diệp Minh nhìn biểu tình kháng cự của Diệp Dung, trong lòng bất đắc dĩ. Lấy lòng Diệp Thạch hả? Diệp Thạch hiện giờ đã thành đồ đệ của võ vương, Diệp Dung nếu muốn lấy lòng Diệp Thạch, cũng chưa chắc tìm được cơ hội, chỉ là Diệp Dung dường như chưa ý thức được điểm này.

Tiền Đông Đình ngơ ngác đứng, cảm xúc phập phồng, Diệp Thạch, thế mà lại trở thành đồ đệ của võ vương.

Mộ Hồng cau mày, lúc ở Mộ gia, Diệp Thạch rất tôn kính Mộ Viễn Phong, đối Mộ Thần thì nói gì nghe nấy, đây chính là “một người đặc đạo, gà chó lên trời”, về sau địa vị của Mộ Viễn Phong ở trong gia tộc tất nhiên nước lên thì thuyền lên.

Tạ Đan Yên nhíu lại mày, đứng lăm bẫm: “Không ngờ Diệp Thạch với Trang Du đều là tư chất cấp tám, làm sao lại có loại sự tình này?”

Hai người đó một người là đồng bạn của Lam Nhược Phong mà nàng thích, một người là đồng bạn của Mộ Thần mà nàng nhìn không vừa mắt, hai người đó vậy mà đều là tư chất cấp tám, làm sao lại có loại chuyện này?!

“Quả thật là khiến người ta bất ngờ!” Trình Uyển Bạch kinh ngạc nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

75. Chương 75: Tính Kế

Lam Nhược Phong đi tới phía Mộ Thần, đầy vui sướng khi người gặp họa nói: “Thật tiếc nuôi nha, Mộ thiếu, nếu như tư chất của người tốt hơn một chút, hẳn là cũng có thể được võ vương thu làm đồ đệ.”

Mộ Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái, tên Lam Nhược Phong này hiện tại cũng chỉ có thể tìm cảm giác ưu việt trên người hắn.

“Chúc mừng Lam thiếu.” Mộ Thần thản nhiên nói chúc mừng.

Lam Nhược Phong nhìn sắc mặt bình tĩnh của Mộ Thần, hận không thể xé rách mặt nạ của Mộ Thần.

“Mộ thiếu, Diệp Thạch hiện tại được Kinh tiền bối nhìn trúng, tiền đồ bất khả hạn lượng, cũng không biết Mộ thiếu người về sau có thể đuổi kịp tốc độ tu luyện của Diệp thiếu hay không.” Lam Nhược Phong nói với giọng lo lắng.

Mộ Thần cười khẩy, không để bụng: “Chuyện này cũng không nhọc Lam thiếu người hao tâm tổn trí, vị sư huynh kia của người không giống người thiện lương, người vẫn nên lo lắng một chút xem chính người có thể sống tốt hay không nha.”

Lam Nhược Phong nhú mày, trong lòng bức bối một trận. Thất hoàng tử là người trong hoàng tộc, bối cảnh cường đại, tuy nói, đã vào Thánh

Tinh học viện, không quản người tới từ gia tộc nào, học viện đều sẽ đối xử bình đẳng với người, nhưng đây chẳng qua là thuyết pháp đối ngoại mà thôi.

Mộ Thần nhìn Lam Nhược Phong, tiếp tục nói: “Kỳ thật, ta thấy hình như Trang Du rất có hảo cảm với Thất hoàng tử.”

Sắc mặt Lam Nhược Phong lập tức trầm xuống, Mộ Dung Diễm xuất thân hoàng tộc, làm người cao ngạo, hiện giờ hấn và Mộ Dung Diễm đã đồng thời bá Hoa Xu vô vương làm sư, chỉ sợ Mộ Dung Diễm không dung được hấn.

Mộ Thần vân đạm phong khinh cười, Mộ Dung Diễm trong truyện cũng có xuất hiện, nhưng xuất hiện lúc gần cuối, khi đó Lam Nhược Phong dưới sự trợ giúp của Trang Du cùng đám người Diệp Thạch, một đường thắng tiến, Mộ Dung Diễm tuy rằng cũng không tồi, nhưng cùng Lam Nhược Phong lại kém một đường xa xa, hiện giờ ánh sáng nhân vật chính của Lam Nhược Phong có hạn, Mộ Dung Diễm lại đang ở thời kỳ đỉnh cao, ai thắng ai thua còn chưa nói trước được.

“Xin lỗi, ta còn phải tiến hành khảo hạch vòng ba, thứ lỗi không tiếp được.” Mộ Thần gật đầu nói với Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong cúi đầu, trong con người hiện lên ý lạnh, nếu Mộ Thần trong vòng khảo hạch thứ ba thất bại rồi đi, vậy qua một khoảng thời gian, Diệp Thạch tất nhiên sẽ quên đi người này, đến lúc đó, hấn lại đối tốt với Diệp Thạch, Diệp Thạch tự nhiên sẽ từ từ bị hấn cảm hóa.

Lam Nhược Phong luôn có một loại cảm giác, nếu mất đi Diệp Thạch, hấn sẽ mất đi rất nhiều thứ, trực giác nói cho hấn biết, nếu hấn không hành động gì, Diệp Thạch vĩnh viễn sẽ không phải là của hấn.

Lam Nhược Phong ngẩng đầu, nhìn qua hướng phía Mộ Thần đang đi, khóe miệng nở một nụ cười âm lãnh.

... ..

Sắc mặt Trình Uyển Bạch ửng đỏ đi về phía Mộ Thần, “Mộ thiếu, lại gặp được người.”

“Trình tiểu thư, hạnh ngộ.” Mộ Thần nói với Trình Uyển Bạch.

“Thật không nghĩ tới Diệp Thạch lại là tư chất cấp tám, Mộ thiếu, người hiện tại nhất định áp lực rất lớn phải không?” Trình Uyển Bạch nói với Mộ Thần.

Mộ Thần không để bụng: “Sẽ không, kể cả Thạch Đầu có là tư chất cấp tám, nhưng Thạch Đầu vẫn là Thạch Đầu thôi!”

Trình Uyển Bạch có hơi không cho là đúng: “Có lẽ thế.”

“Hắn mà có áp lực lớn? Diệp Thạch là tư chất cấp tám, hắn vừa lúc về sau đi theo ăn cơm mềm*, không biết sẽ có bao nhiêu thoải mái đâu.” Tạ Đan Yên đứng bên cạnh Trình Uyển Bạch, lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

*Ăn cơm mềm: dựa dẫm vào người khác

Mộ Thần hí mắt, không ngờ Tạ Đan Yên và Trình Uyển Bạch lại quen biết nhau, “Các người quen biết?”

Tạ Đan Yên gật đầu: “Đúng vậy, bọn ta là bạn tốt.”

Mộ Thần: “Chúc các người hữu nghị trường tồn.”

Trong truyện có vài khuê mật ban đầu có quan hệ không tồi, lại vì chính quy công mà thành tình địch, rồi sau đó trở mặt thành thù. Nhưng vô luận những nữ nhân này làm loạn đến thế nào, chính quy công cuối cùng cũng chỉ vung ống tay áo, đi rõ ràng lưu loát.

“Mộ thiếu, người muốn đi đăng ký sao? Không bằng chúng ta đi cùng nhau.” Trình Uyên Bạch đề nghị.

Mộ Thần gật đầu, “Cũng được.”

Mộ Thần đương nhiên báo đơn viện trong thuật viện, không biết tại sao, trước khi đưa tờ đơn đi, trong lòng Mộ Thần đột nhiên dâng lên một nỗi bất an.

Trình Uyên Bạch nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần, ta thấy người điền đơn viện, có lẽ về sau, chúng ta sẽ là đồng học.”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Hẳn là vậy.”

“Mộ Thần, anh báo danh vào đơn viện hả?” Thanh âm của Diệp Thạch sâu kín từ phía sau Mộ Thần truyền tới.

Mộ Thần quay đầu, nhìn thấy Diệp Thạch, nhin không được sừng sốt một chút: “Không phải em đi theo sư phụ rồi sao? Sao lại ra đây?”

“Em nói với sư phụ là em chưa thấy qua Thánh Tinh học viện chiêu sinh, muốn đến xem náo nhiệt, ông ấy liền thả em ra.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

“Thì ra là như vậy.” Mộ Thần cười.

... ..

Một giọng nói vang dội từ trong loa phát thanh của học viện truyền ra, “Chúc mừng các vị đệ tử thông qua khảo hạch lần một, lần hai. Thành cácđệ tử đãthông qua chuẩn bị một chút, kế tiếp tham gia vòng khảo hạch thứ ba.”

Trên quảng sáng ở một bên học viện xuất hiện một chuỗi tên, Thánh Tinh học viện lấy tất cả đệ tử thông qua tiến hành phân tổ.

Ánh mắt Diệp Thạch rất nhanh đảo qua trên danh sách đan viện, trong con người hiện lên vẻ hoang mang, “Mộ Thần, bên đan viện này không có anh.”

Đôi mắt Mộ Thần co lại, lúc trước hẳn có dự cảm không tốt, hiện tại quả nhiên đã xảy ra chuyện?

“Anh không đăng ký sao?” Diệp Thạch hướng phía Mộ Thần hỏi.

“Làm sao có thể?” Mộ Thần lắc đầu.

Trình Uyển Bạch nhíu mày: “Không có khả năng, ta đã nhìn thấy Mộ Thần điền đơn rồi.”

“Ở nơi đó.” Tạ Đan Yên chỉ chỉ sang quảng sáng bên phù viện.

Mộ Thần nhìn qua bên phía phù viện, quả nhiên trên quảng sáng nhìn thấy tên mình.

“Sao lại như vậy?” Mộ Thần nhíu mày lăm lăm.

Tạ Đan Yên liếc nhìn Mộ Thần, chế nhạo nói: “Có lẽ lúc người điền đơn, mắt bị lè, ghi lầm rồi đi.”

“Không có khả năng.” Mộ Thần nhíu chặt mày.

Trình Uyển Bạch híp mắt, quả thật không có khả năng, tờ đơn của Mộ Thần, nàng đã âm thầm xem qua, chỗ điền xác thực là đan viện.

Tạ Đan Yên nhíu mày, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Thí nghiệm của phù viện ngay buổi chiều ngày mai, nếu như người không qua, chỉ sợ không vào được Thánh Tinh học viện.”

Sắc mặt Diệp Thạch đột nhiên thay đổi, “Vì sao lại như vậy? Mộ Thần anh ấy là luyện được sư cấp hai mà!”

Tạ Đan Yên nhún vai: “Quy củ của Thánh Tinh học viện chính là như vậy, nào có vì cái gì.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, kéo tay Mộ Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta đi tìm người chiêu sinh nói lý.”

“Thạch Đầu...” Mộ Thần muốn nói cái gì, Diệp Thạch không để ý đến, kéo tay Mộ Thần, đi thẳng về phía trước.

Trình Uyển Bạch quay đầu hỏi Tạ Đan Yên: “Đan Yên, người thấy bọn họ làm âm lên như vậy, liệu có tác dụng không?”

Tạ Đan Yên lắc đầu, có chút thương hại nói: “Sẽ không, Thánh Tinh học viện vĩnh viễn không sai, sai chỉ có thể là đệ tử.”

Trình Uyển Bạch híp mắt: “Nói như vậy, nếu như Mộ Thần không thông qua thí nghiệm, hẳn sẽ không được nhận?”

“Đúng vậy!” Tạ Đan Yên khoanh tay, gật đầu.

“Sao có thể vậy được, hẳn là nhị cấp luyện được sư! Còn là võ sư.” Trình Uyển Bạch nhăn mi nói.

Tạ Đan Yên nhún vai nói: “Thánh Tinh học viện không thiếu thiên tài, bọn họ không hiếm lạ.”

“Rất đáng tiếc.” Trình Uyển Bạch nhẹ thở dài một cái.

“Chỉ có thể trách mệnh của hẳn không tốt, lại nói tiếp, người thật sự nhìn thấy Mộ Thần điền đan viện? Người xác định không nhìn lầm?” Tạ Đan Yên hỏi Trình Uyển Bạch.

Trình Uyển Bạch gật mạnh đầu: “Không lầm! Đúng là đan viện, ta thấy rất rõ ràng.”

“Như vậy à, Thánh Tinh học viện hẳn là không có khả năng chép sai tin tức của học sinh.” Tạ Đan Yên híp mắt nói.

Trình Uyển Bạch hỏi Tạ Đan Yên: “Đan Yên, ý của ngươi là, Mộ Thần hẳn bị người tính kế?”

Tạ Đan Yên nói: “Ta không nói như vậy.”

Trình Uyển Bạch siết chặt tay, nhìn Thánh Tinh học viện trước mặt, trong lòng nhịn không được hiện lên vài phần bất đắc dĩ, cho dù là Thánh Tinh học viện được người người ca tụng của Huyền Phong đế quốc, cũng không phải là cái gì cũng tuyệt đối tốt!

... ..

“Chép sai?Thực xin lỗi, học viện chúng ta không có khả năng chép sai.”

...

“Đổi? Nói giỡn à, cũng đã công bố ra ngoài rồi, chúng ta không có khả năng đổi.”

...

“Không thông qua? Không thông qua cũng chỉ có thể bị đào thải.”

...

“Quá đáng? Diệp Thạch, kể cả ngươi là đệ tử của võ vương, ngươi cũng không có quyền nói như vậy.”

...

Diệp Thạch siết chặt tay, sắc mặt xanh một trận, trắng một trận, “Quá đáng, quá đáng!”

Mộ Thần nhìn biểu tình Diệp Thạch sắp khóc đến nơi, an ủi: “Được rồi, thí nghiệm vào buổi chiều ngày mai lận, bây giờ còn có thời gian.”

Diệp Thạch ngẩng đầu nhìn Mộ Thần, lảng lảng hỏi: “Còn có thời gian?”

“Còn có thời gian? Mộ Thần, chẳng lẽ người muốn dùng một ngày thời gian để học chế phù?” Tạ Đan Yên bị Trình Uyển Bạch có ý đồ an ủi Mộ Thần lôi kéo lại đây, cười nhạo nói.

Mộ Thần gật đầu: “Cũng chỉ có biện pháp này.”

Vẻ mặt Tạ Đan Yên nhăn nhó một chút: “Ý tưởng này của người, ngược lại đúng là sáng ý.”

Mộ Thần cười khở, nói với hai người, “Xin thứ lỗi ta không tiếp được.”

Mộ Thần lấy ra mười vạn nguyên thạch, mua mấy chục quyển sách nhập môn phù thuật từ trên tay của vài thiếu niên lúc trước đến Thánh Tinh học viện tham gia phù viện chiêu sinh, Diệp Thạch thuê một tu luyện thất ở một chỗ phụ cận Thánh Tinh học viện.

Nhờ phúc của Kinh Sí Diễm, lần này Diệp Thạch thuê phòng thập phần thuận lợi.

... ..

Mộ Dung Diễm đứng ở đỉnh núi, hỏi thiếu niên bên cạnh: “Đã điều tra xong chưa? Hôm nay vì sao Diệp Thạch lại cùng người chiêu sinh xung đột?”

“Đã điều tra xong, Diệp Thạch có một vị hôn phu tên là Mộ Thần, là một luyện được sư cấp hai, không biết như thế nào lại bị bỏ vào trong tham gia chọn lựa của phù viện.” Thiếu niên nói.

Mộ Dung Diễm hí mắt: “Nói như vậy, người này bị người tính kế!”

“Đúng vậy, nghe nói Lam Nhược Phong và Mộ Thần không hợp, mà lần này người tổng phụ trách chiêu sinh của đan viện chính là Lam gia Lam Đạt.” Thiếu niên nói.

“Mộ Thần là một võ sư đúng không?” Trong lòng Mộ Dung Diễm hiện lên hình ảnh của Mộ Thần.

Thiếu niên gật đầu: “Đúng thế, hẳn thí nghiệm được tư chất cấp sáu, năm nay mười bốn.”

“Tư chất cấp sáu, mười bốn tuổi đã thành võ sư, hẳn là có kỳ ngộ gì đó, đáng tiếc... mệnh lại không tốt!” Mộ Dung Diễm lắc lắc đầu.

Thiếu niên nhú mày nói: “Lam Nhược Phong cũng quá đáng, mới vừa gia nhập Thánh Tinh học viện đã dám động thủ ngay trong việc học viện chiêu sinh, điện hạ, chúng ta có cần...?”

Mộ Dung Diễm khoát tay áo: “Không cần, chúng ta tạm thời chờ xem trước.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

76. Chương 76: Giành Giật Từng Giây

“Đa tạ tộc thúc.” Lam Nhược Phong đứng ở trước mặt một trung niên nam tử, cung kính nói.

Lam Đạt nhìn Lam Nhược Phong, nét mặt âm trầm: “Việc này chỉ có một lần, nếu như trong học viện có người biết ta động tay động chân trong việc chiêu sinh, việc này sẽ phiền toái lớn.”

Lam Nhược Phong vội vàng gật đầu: “Tiểu chất biết.”

“Mộ Thần kia chẳng qua chỉ là tư chất cấp sáu, tuy rằng hiện nay đã thăng cấp võ sư, cũng không biết là tăng thế nào, con với hần xung đột cái gì mà cần phải đuổi hần ra học viện mới cam tâm? Con có công phu kia, còn không bằng hảo hảo tu luyện.” Lam Đạt nhăn mày nói.

Lam Nhược Phong cắn chặt răng: “Tộc thúc không biết, người này giống như tử địch của con vậy, chỉ cần hần xuất hiện ở trước mặt con, con đã cảm giác cả người không được tự nhiên, huống hồ, gia tộc hy vọng con có thể tạo quan hệ tốt với Diệp Thạch, có Mộ Thần làm vị hôn phu của Diệp Thạch, chung quy cũng không quá tiện.”

Lam Đạt nhìn Lam Nhược Phong: “Diệp Thạch hiện giờ đã là đồ đệ của Kinh Sí Diễm, nếu con có thể tạo quan hệ tốt với y, như vậy sẽ có không ít chỗ tốt.”

“Tiểu chất cũng nghĩ như vậy.” Lam Nhược Phong nói.

... ..

Lúc Diệp Thạch đi mua bút vẽ phù, giấy vẽ phù, mực vẽ phù cùng với những thứ thông thường về nhất cấp, nhị cấp phù về, Mộ Thần đã đọc xong ba quyển sách giới thiệu về phù. Tốc độ Mộ Thần đọc sách phi thường nhanh, đọc nhanh như gió, Diệp Thạch thực hoài nghi không biết Mộ Thần đã xem xong nội dung trong sách rồi hay chỉ đơn thuần lật sách nghĩa qua nghĩa lại một lần rồi thôi.

Diệp Thạch cúi đầu, lúc đi mua lá bùa, Diệp Thạch đã hỏi thử ông chủ cửa hàng phù, một chế phù sư có thể học được chế phù nhanh nhất trong thời gian bao lâu, một ngày có khả năng không? Lúc y hỏi ra, một phòng đầy người đều cười.

Trong lúc Mộ Thần đọc sách, hẩn thập phần chuyên chú, Diệp Thạch không dám quấy rầy, nâng cằm, ngồi trước mặt nhìn Mộ Thần đọc sách.

Mộ Thần khép lại quyển sách cuối cùng, nhắm mắt, hít sâu một hơi, rồi sau đó chậm rãi mở mắt ra.

“Mộ Thần, anh cảm thấy thế nào?” Diệp Thạch mở to mắt hỏi.

“Cũng được, đối với bước đầu hiểu biết phù là có.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Cho anh cái này.” Diệp Thạch lấy ra một khối ảnh thạch.

“Đây là cái gì?” Mộ Thần phóng hình ảnh trong ảnh thạch ra, phát hiện trong đây là toàn quá trình chế phù của một chế phù sư cấp ba.

“Thạch Đầu, em thật thông minh, thứ này rất hữu dụng.” Mộ Thần vui sướng nói.

Diệp Thạch buồn rười rượi, miễn cưỡng cười: “VẬY là được rồi, đây là một ảnh thạch có tính tiêu hao, người bên trong đây tổng cộng chế hai tấm phù.”

“Tốt lắm rồi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch cúi đầu, chỉ một khối ảnh thạch như vậy mà đã tốn một vạn nguyên thạch đấy, người nọ nếu không phải nể hẵn là đệ tử của Kinh Sĩ Diễm, thì cũng sẽ không bán đâu.

Lúc xài nguyên thạch, Diệp Thạch xác thực xót ruột, nhìn Mộ Thần xài nguyên thạch cùng mình xài nguyên thạch, cảm giác cứ không giống nhau, Diệp Thạch cảm thấy, về sau vẫn cứ để cho Mộ Thần tự mình đi mua đồ thì tốt hơn.

Diệp Thạch nhớ rõ Mộ Viễn Phong từng nói qua, Mộ Thần rất thông minh, rất nhiều thứ, anh ấy chỉ cần nhìn một lần là đã có thể lĩnh ngộ, Diệp Thạch cũng không biết Mộ Viễn Phong nói có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, tuy nhiên trong lúc này, cũng chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống.

... ..

Ngoài Thánh Tinh học viện, ánh mắt Trình Uyển Bạch chuyển động chung quanh, biểu tình trên mặt thập phần phức tạp.

Tạ Đan Yên bất đắc dĩ nói: “Uyển Bạch, người đừng tìm nữa, Mộ Thần hẵn không ở trong này, trong vòng một ngày học chế phù, một hẵn nghĩ ra được. Chế phù tuy rằng so với luyện đan thì đơn giản hơn một chút, nhưng muốn trong vòng một ngày học được cũng không có khả năng.”

Trình Uyển Bạch híp mắt: “Mộ Thần hẵn đắc tội với ai đó, sự tình mới thành như vậy.”

“Cái đó ai mà biết được, tên kia thiếu đòn như vậy, người đắc tội hắn không ít.” Tạ Đan Yên cười nhạo.

Trình Uyển Bạch lắc đầu: “Đan Yên, người đối với Mộ Thần quá có thành kiến, Mộ Thần hắn thật sự là một thiên tài.”

Tạ Đan Yên bĩu môi, tặng cái xem thường: “Rồi, rồi, nếu như hắn có thể thuận lợi thông qua phù viện khảo hạch, ta liền thừa nhận hắn là thiên tài, được chưa!”

Trình Uyển Bạch cúi đầu, ấp úng nói: “Không đến một khắc cuối cùng, ai cũng không thể nói hắn không thông qua.”

... ..

Trang Du đứng ở trước quầy sáng, có chút không hiểu nghiêng đầu, “Mộ Thần hắn sao lại ở trong tổ chế phù này? Hắn rõ ràng là luyện được sư mà?”

Lam Nhược Phong đứng kế bên người Trang Du, thản nhiên nói: “Đại khái là hắn điền sai đi.”

Trang Du nhú mày, lắc đầu cảm thán: “Hắn cũng quá sơ ý, loại sự tình này cũng có thể điền sai sao.”

Lam Nhược Phong gật đầu, nói hùa theo: “Đúng vậy.”

Trang Du cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng: “Nhất định là do Diệp Thạch mê hoặc Mộ Thần, cho nên hắn mới có thể thần chí không rõ liên cả đơn cũng điền sai.”

“Có khả năng này.” Lam Nhược Phong gật đầu nói.

“Nhược Phong, nếu Mộ Thần hắn không thông qua khảo hạch phù viện, thì sẽ như thế nào?” Trang Du lo lắng hỏi.

“Đại khái là sẽ bị đào thải.” Lam Nhược Phong thở dài trả lời.

“Cái gì?” Trang Du kinh hô một tiếng, “Sao có thể như vậy?”

“Quy củ của học viện chính là như vậy.” Về mặt Lam Nhược Phong bất đắc dĩ, nói.

“Em muốn tìm sư phụ van cầu, Mộ Thần hãn không nên bị đào thải.” Trang Du cắn môi nói.

Lam Nhược Phong kéo lại Trang Du: “A Du, em đừng xúc động, học viện có quy củ của học viện, kể cả sư phụ em là cao tăng trong học viện thì cũng không thể phá hư quy củ, hưởng hồ, Mộ Thần cũng không nhất định không thông qua khảo nghiệm, em chờ hãn không thông qua, lại đi cầu tình cũng không muộn.”

“Hãn là một luyện được sư, sao có thể thông qua thí nghiệm được!” Trang Du lắc đầu nói.

Lam Nhược Phong cười: “Thí nghiệm phù viện cũng không khó, biết đâu hãn có thể thông qua, em vừa mới trở thành đồ đệ của Sư Tử Ngọc tiền bối đã vì Mộ Thần mà cầu sư phụ, sư phụ em sẽ có thành kiến với em...”

Trang Du nhẹ hít một hơi: “Được rồi, trước nhìn kỹ lại nói, nếu như hãn không thông qua, em lại đi van cầu sư phụ, về phần kết quả, cũng chỉ nghe theo mệnh trời.”

Lam Nhược Phong cúi đầu, Trang Du thế mà để ý Mộ Thần như vậy, tuy Mộ Thần đã nhiều lần cự tuyệt hãn, Trang Du dường như một chút cũng không để ở trong lòng.

Vẫn nói con người đều đề tiện, đồ vật càng khó có được, sẽ càng thấy trân quý, chẳng lẽ Trang Du cũng như thế? Cái tên Mộ Thần này, đã đoạt đi Diệp Thạch, chẳng lẽ cả Trang Du cũng...

Ánh mắt Trang Du quét chung quanh, “Mộ Thần còn chưa tới sao?”

Lam Nhược Phong nói, “Thí nghiệm phù viện vào buổi chiều, hắc hắc là không đến nhanh như vậy.”

Trang Du cắn môi nói: “Nếu như không thông qua thí nghiệm, hắc nhất định sẽ rất thất vọng.”

Lam Nhược Phong cúi đầu: “Có lẽ vậy.” Lam Nhược Phong âm thầm tặng cái xem thường, thất vọng? Tên Mộ Thần này, chết mới tốt!

... ..

Thí nghiệm đan viện vào buổi sáng, thí nghiệm phù viện vào buổi chiều.

Tạ Đan Yên vừa hoàn thành khảo hạch bên đan viện đã bị Trình Uyển Bạch kéo lại đây, quan khán khảo hạch ở bên phù viện.

Tạ Đan Yên có chút không kiên nhẫn nhìn Trình Uyển Bạch: “Uyển Bạch, người rốt cuộc muốn kéo ta xem cái gì? Mộ Thần hắc lần này chết chắc rồi, ta thấy, hắc căn bản không dám xuất hiện...”

“Hắc đến rồi!” Trình Uyển Bạch nhìn phương xa nói.

Tạ Đan Yên theo ánh mắt Trình Uyển Bạch nhìn qua, trong con người hiện lên vài phần kinh ngạc, “Đến? Hắc thật sự đến? Hắc vậy mà lại dám đến? Chắc chắn, cũng thật dũng cảm nha.”

Trình Uyển Bạch cười cười, đôi mắt lóe sáng nói: “Ta biết hắc sẽ không dễ dàng buông tha mà.”

Tạ Đan Yên khoanh tay gật đầu, ngoài cười nhưng trong không cười: “Cũng đúng, đã đến một nước này rồi, coi như chữa ngựa chết thành ngựa sống đi, giã chết một chút.”

Trình Uyển Bạch liếc mắt nhìn Tạ Đan Yên một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Thạch bất an đứng bên cạnh, khẩn trương nói: “Sắp bắt đầu.”

Mộ Thần gật đầu: “Ừm.”

“Nếu anh không thông qua, em cũng không muốn học ở đây.” Diệp Thạch cô đơn nói.

Mộ Thần xoa xoa đầu Diệp Thạch, nói: “Không nên nói chuyện ngốc ngếch đó.”

Diệp Thạch cắn môi, ủ rũ cúi đầu.

Mộ Thần bất đắc dĩ cầm tay Diệp Thạch, cười nói: “Thạch Đầu, em không có niềm tin đối với ta như vậy sao?”

Diệp Thạch ngẩng đầu nói: “Em tin tưởng anh!”

“Sắp bắt đầu rồi, ta đi đây.” Mộ Thần cười nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, nhìn Mộ Thần đi vào trường thi.

Thí nghiệm phù viện phân làm hai đợt, phần thứ nhất là thi viết, khảo nghiệm trụ cột tri thức của đệ tử học phù, phần thứ hai là chế phù, khảo nghiệm chính là năng lực thực tiễn của đệ tử.

Thời gian bốn mươi phút thi viết, trong chớp mắt liền qua đi, Diệp Thạch đứng ở bên ngoài tràng thi, hai tay tràn đầy mồ hôi.

Mười mấy phút sau khi kết thúc cuộc thi thì điểm của cuộc thi viết đã được công bố, Diệp Thạch không thể chờ đợi được đi theo mọi người nhìn điểm.

“Tám mươi lăm, thế mà để cho người này thông qua, không phải có chút thấp sao!” Tạ Đan Yên nhìn bảng điểm nói.

Trình Uyển Bạch cau mày nói: “Đan Yên, người đừng bối rối tìm vết, qua tám mươi là đã đạt tiêu chuẩn rồi, Mộ Thần hẳn chỉ có thời gian một buổi tối, có thể làm được như vậy đã rất không dễ dàng.”

“Thông qua thi viết không tính là gì, có thể thông qua thực chiến kế tiếp mới là bản lĩnh thật.” Tạ Đan Yên bĩu môi nói.

Trình Uyển Bạch nhíu mày: “Không biết hẳn có thể thành công hay không...”

“Trong vòng một ngày học được chế phù? Haha...” Tạ Đan Yên không cho là đúng, lắc đầu cười.

Trình Uyển Bạch nói: “Ta nghe nói, khảo hạch chế phù không nhất định yêu cầu chế phù thành công, nếu như sai lầm một chút, chính là kích phát không được, cũng có thể tính là thông qua.”

Tạ Đan Yên gật đầu: “Như thế đúng là không sai.” Nhưng chế phù có thể thông qua hay không, thực sự là có một phần phải dựa vào đạo sư, có người có thể gian lận vào lúc Mộ Thần chọn thuật viện, khó bảo toàn thí nghiệm chế phù này sẽ không xuất hiện vấn đề.

Lam Nhược Phong đứng ở trước quầy sáng, nheo lại hai mắt. Mộ Thần thông qua? Hẳn vậy mà lại thông qua?

Trang Du đứng ở trước quầy sáng, mở to mắt nói: “Mộ Thần thông qua thi viết, tương đương thành công một nửa, như vậy xem ra, hẳn thực có hy vọng thành công.”

Lam Nhược Phong hí mắt nhìn quầy sáng, trong lòng buồn bực một trận, Mộ Thần này vậy mà lại thông qua thi viết, chẳng lẽ hẳn thực sự có

khả năng thuận lợi trở thành đệ tử trong học viện? Nếu Mộ Thần lưu lại, việc tộc thúc động tay động chân trong việc chiêu sinh sẽ có khả năng bị phát hiện, nói không chừng còn liên lụy đến hãn, hãn tuyệt đối không thể lưu lại Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

77. Chương 77: Xuân Phong Hóa Vũ Phù

“Vô liêm sỉ.” Diệp Thạch đứng ở trước quảng sáng, cao hứng phần chần nhìn điểm, một tiếng quát lạnh lùng tại Diệp Thạch bên tai vang lên.

Diệp Thạch quay đầu, liền thấy được Kinh Sí Diễm quắc mắt nhìn trừng trừng, nhất thời có chút chột dạ.

“Sư phụ.” Diệp Thạch cười gượng gọi một tiếng.

Diệp Thạch chà xát tay, ngày hôm qua đi ra, y đã đáp ứng Kinh Sí Diễm chỉ đi ra nhìn một chút rồi lập tức trở về, kết quả y vừa ra, Mộ Thần liền xảy ra chuyện, Diệp Thạch lập tức đem sự tình đã đáp ứng Kinh Sí Diễm là mau chóng trở về ném lên chín tầng mây.

“Chạy đi ra ngoài liền không thấy bóng người, còn nói lập tức sẽ trở về?” Kinh Sí Diễm lạnh lùng trừng Diệp Thạch, tức giận nói.

Diệp Thạch có chút chột dạ nhìn Kinh Sí Diễm: “Thực xin lỗi, sư phụ, nhưng mà chợt xuất hiện việc ngoài ý muốn, vốn là con có thể về sớm rồi.”

Kinh Sí Diễm hừ lạnh một tiếng: “Ngoài ý muốn? Lấy cớ mới à.”

Kinh Sí Diễm nghiêng răng, ông trước kia cũng có thu qua mấy tên đồ đệ, nhưng những đồ đệ đó đều kính sợ ông, còn giống Diệp Thạch không coi trọng ông như vậy vẫn là lần đầu tiên.

“Sư phụ, ngài không nên tức giận nha, con là thật có chuyện, như vậy, ngài dẫn con đi nhìn khảo hạch chế phù bên kia đi.” Diệp Thạch ưỡn mặt nói.

Kinh Sí Diễm giận tới mức bật cười, thẳng nhóc Diệp Thạch này, không giải thích tử tế thì thôi đi, còn muốn ông dẫn đi xem cái gì mà khảo hạch chế phù, khảo hạch chế phù có cái gì hay mà xem.

Kinh Sí Diễm là người võ viện, võ viện cùng thuật viện tranh đấu gay gắt, chưa bao giờ đình chỉ. Võ viện tôn sùng thực lực làm đầu, thuật viện lại cảm thấy có một thân kỹ năng mới có thể tiến xa hơn, Kinh Sí Diễm là người võ viện, tự nhiên đứng ở bên võ viện.

“Khảo hạch chế phù? Tình nhân của người không phải là luyện được sư sao? Người đi xem chế phù làm gì? Chẳng lẽ người đổi một tình nhân khác, là chế phù sư sao? Người nói là ngoài ý muốn, chính là người quăng một tên luyện đan sư, thay bằng chế phù sư? Đồ đệ à! Những người trong thuật viện đó, không tu luyện cho tử tế, cả ngày luyện luyện mấy thứ loạn thất bát tao, người nếu muốn đổi người, cũng có thể đổi bên võ viện mà.” Kinh Sí Diễm thấm thía nói.

“Không không, con chỉ có một người là Mộ Thần, anh ấy không biết như thế nào lại bị sắp xếp đến phù viện, chỉ có thể tham gia khảo hạch phù viện.” Diệp Thạch tròn tròn hai mắt, vội vàng giải thích.

Kinh Sí Diễm xuy xuy nở nụ cười, “Con còn nói tình nhân của người thông minh, coi đi, có điền cái đơn cũng điền không xong, một tên luyện được sư cấp hai thế mà đem mình tới phù viện, ta thấy người này cũng không thông minh lắm đâu.”

Diệp Thạch nghiêng răng, mặt đỏ lên cãi: “Không phải như thế! Mộ Thần không sai, là người chiêu sinh ở Thánh Tinh học viện chép sai.”

Kinh Sí Diễm không cho là đúng: “Học viện sẽ không chép sai, cho nên, người viết sai nhất định là vị hôn phu kia của con, con sớm nên đổi tên khác đi, ta thấy vị kia của con thật ngốc.”

“Không đổi! Mộ Thần đối với con rất tốt.” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kinh Sí Diễm nói: “Trước kia con kiến thức kém, về sau con sẽ phát hiện, sẽ có nhiều người trong học viện càng ưu tú, đối với con càng tốt hơn so với vị hôn phu kia của con.”

Diệp Thạch đen mặt: “Mới không phải, Mộ Thần là tốt nhất.”

Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch, thầm nghĩ cũng không biết Mộ Thần có ma lực gì, vậy mà lại làm cho đồ đệ nhà mình khẳng khẳng một mực như thế.

Diệp Thạch cắn môi, mong đợi nhìn Kinh Sí Diễm: “Sư phụ, ngài mang con đi xem khảo hạch phù viện đi.”

“Mang con đi xem thì có thể, nhưng mà, vì sư cũng không thể can thiệp vào việc chọn lựa của phù viện.” Kinh Sí Diễm ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

“Dạ.” Diệp Thạch gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

“Lại nói tiếp, thi viết hãn là đã kết thúc, vị kia của con có bị đào thải ra ngoài chưa đấy?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Không có, Mộ Thần hãn đã thông qua, tuy rằng điểm không cao lắm, nhưng mà đã thông qua.” Diệp Thạch đặc ý nói.

“Hãn thông qua thế nào được? Làm bừa à.” Kinh Sí Diễm như có điều suy nghĩ mà nói.

Diệp Thạch giận trừng Kinh Sí Diễm: “Mới không phải, anh ấy xem qua là nhớ.”

“Vậy à, thì ra là có bản lĩnh này, vậy cũng không có gì đặc biệt, trong học viện rất nhiều người đều có bản lĩnh xem qua là nhớ.” Kinh Sí Diễm gật đầu nói.

Diệp Thạch: “...”

... ..

Khảo hạch phù viện là phỏng chế Xuân Phong Hóa Vũ Phù, Xuân Phong Hóa Vũ Phù là phù cấp hai, chỉ cần sai lầm không vượt qua năm chỗ, sẽ tính thông qua.

Thời điểm Diệp Thạch cùng Kinh Sí Diễm đến, thời gian đệ tử chế phù đã qua, đang tiến hành chính là bước kiểm tra.

Mộ Thần nhìn thấy Diệp Thạch cùng Kinh Sí Diễm lại đây, không khỏi sửng sốt một chút, Diệp Thạch hướng phía Mộ Thần nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt.

Diệp Thạch nhìn thấy một chế phù đạo sư trong học viện, cầm lên một tấm phù, thanh âm thanh lãnh mà nói: “Sai lầm hai cái, coi như không tồi.”

“Sư phụ, Xuân Phong Hóa Vũ Phù là phù cấp hai hả?” Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

Kinh Sí Diễm gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch cau mày, có chút bất mãn: “Vì sao khảo hạch của học viện phải khảo phù cấp hai khó như vậy! Khảo cái phù cấp một là được rồi mà.”

Kinh Sí Diễm chấp tay sau lưng, có chút kiêu căng nói: “Học viện chúng ta muốn chiêu chính là thiên tài, không phải là tài trí bình thường,

phù cấp hai sao lại khó khăn? Học viện không lấy phù cấp ba ra là đã tính đám người này gặp may rồi.”

Diệp Thạch cắn chặt răng: “Quá nghiêm khắc.”

Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch hỏi: “Con rất khẩn trương sao?”

“Con... Con không có!” Diệp Thạch có chút chột dạ nói.

Diệp Thạch nhìn thấy lão sư phụ trách kiểm tra, khi kiểm tra mỗi tấm phù, đều sẽ trước báo sai lầm kết cấu, sau đó thử kích phát phù.

Diệp Thạch có chút hồ nghi hỏi: “Sư phụ, tại sao có phù có nhiều lỗi sai vẫn có thể kích phát, ít lỗi sai lại kích phát không được?”

Kinh Sí Diễm thản nhiên nói: “Chỉ cần kết cấu chủ yếu không có sai lầm, thì phù vẫn có thể kích phát, kể cả sai lầm nhiều một chút, chỉ cần có thể kích phát, cũng có thể tính là thông qua, nhưng sai lầm vượt qua năm chỗ thì phù kích phát không được.”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Thì ra là như vậy.”

Diệp Thạch nhìn đạo sư học viện phù sư, một đường kiểm tra qua, rất nhanh đến phiên Mộ Thần, tâm Diệp Thạch lập tức treo lên tới cổ họng.

“Sai bảy chỗ, không hợp cách.” Thanh âm đạo sư truyền vào tai Diệp Thạch, sắc mặt Diệp Thạch xoát cái thay đổi.

“Chờ một chút.” Diệp Thạch nhịn không được hô một tiếng.

Kinh Sí Diễm nhíu mày, liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, chỉ là không nói gì.

“Diệp đồng học, có chuyện gì không?” Phù viện đạo sư quay đầu hỏi.

“Vị đạo sư này, người không kích phát một chút đã biết không được?” Diệp Thạch lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Diệp đồng học, tấm phù này có rất nhiều chỗ sai, căn bản không cách nào kích phát.” Phạm Li lạnh lùng nói.

Diệp Thạch nhú nhú mày: “Có thể kích phát hay không thì phải kích phát mới biết được! Huống hồ trước đó cũng có cái sai bảy chỗ, người cũng đã thử kích phát rồi!”

“Diệp đồng học, ta đã ở trong nghề chế phù này vài chục năm, phù này có thể kích phát hay không, ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, căn bản không cần thử.” Sắc mặt Phạm Li âm trầm nói.

“Vầy cũng có ngoại lệ chứ! Lỡ như có vấn đề, ngài bị thất thủ, làm không tốt, do ngài nhìn sai thì sao?” Diệp Thạch kiên trì nói.

Phạm Li cau mày: “Diệp đồng học, trong việc chế phù, ta...”

“Được rồi Phạm đạo sư, người cứ kích phát một chút đi, dù sao cũng không phải là đại sự gì, người kích phát thử một cái, nếu như kích phát không được, đồ đệ của ta cũng sẽ tâm phục khẩu phục.” Kinh Sí Diễm cắt ngang lời nói của Phạm Li.

Phạm Li nghe vậy thì xanh mặt, nói: “Được.”

Vừa kích ra thì lam quang hiện lên, phù trong tay Phạm Li bay lên không trung, một luồng gió mát thổi thẳng tới, hạt mưa sôi nổi rơi xuống, một cỗ linh khí nồng đậm đập vào mặt, gió nhẹ phơ phất, địa phương có đất thậm chí có cỏ nhỏ lộ đầu ra, sinh cơ dạt dào dâng lên.

Chung quanh vang lên một loạt tiếng than sợ hãi, trong lúc nhất thời, ánh mắt của rất nhiều đệ tử đều nhìn về phía phía Mộ Thần, sắc mặt Phạm Li xanh xanh trắng trắng.

Trong con người Kinh Sí Diễm hiện lên vài phần dị sắc, “Phạm đạo sư, lần này đúng là người nhìn nhầm rồi. Phù này hiệu quả rõ rệt như vậy, không nên có nhiều sai lầm như vậy.”

Phạm Li xấu hổ cười: “Đúng vậy, có điều, vị bạn học này vẽ tấm phù này cùng kết cấu nguyên bản của Xuân Phong Hóa Vũ Phù hình như hơi khác một chút, có vẻ như là một loại kết cấu kiểu mới, cho nên ta...”

“Mặc kệ nói như thế nào, có thể chế raphù như vậy, hẳn là có thể thông qua khảo hạch.” Kinh Sí Diễm nhìn chăm chăm Phạm Li nói.

Phạm Li gật đầu lia lịa: “Tiền bối nói đúng, vị bạn học này đích xác thông qua.”

Nghe được lời của Phạm Li, trên mặt Diệp Thạch không khỏi nổi lên vài phần vui mừng.

... ..

Mộ Thần nhìn về phía Diệp Thạch, trong con người hiện lên vài phần phức tạp.

Coi như là hãn tài hoa hơn người, nhưng trong học viện, bất luận một cái âm mưu quỷ kế gì cũng có khả năng làm cho hãn bị đuổi, Mộ Thần căn bản không thể phạm sai nhiều như vậy, nhưng mà, học viện đưa cho hãn tấm Xuân Phong Hóa Vũ Phù kết cấu có vấn đề, Mộ Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể nghĩ biện pháp thay đổi kết cấu.

Nếu không có Diệp Thạch...

Kinh Sí Diễm nhìn qua phía Mộ Thần, trong con người hiện lên chút hứng thú.

Mộ Thần cảm kích nhìn Kinh Sí Diễm.

“Được rồi đồ đệ, kế tiếp cũng không có gì hay mà nhìn, chúng ta đi thôi.” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch, nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, “Dạ.” Bước nhanh đuổi theo Kinh Sí Diễm.

“Con nói là, tiểu tử Mộ Thần trước kia chưa từng tiếp xúc qua phù, chỉ mới tiếp xúc gần đây thôi?” Kinh Sí Diễm đầy hứng thú hỏi Diệp Thạch đang vui sướng.

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng ạ!”

Kinh Sí Diễm tuy rằng không biết chế phù, nhưng hiểu biết cơ bản về chế phù vẫn phải có. Trong lịch sử, phù sư trong nửa tháng học được chế phù đã là thiên tài, loại sự tình một ngày học được chế phù cấp hai này, Kinh Sí Diễm sống lâu như vậy, nghe cũng chưa nghe nói qua.

Kinh Sí Diễm hỏi Diệp Thạch: “Cho nên, Mộ Thần hẳn tống không đến thời gian hai ngày, đã học được luyện chế phù cấp hai?”

Diệp Thạch liên tiếp gật đầu: “Đúng vậy ạ, con đã sớm nói mà, Mộ Thần là thiên tài, anh ấy rất lợi hại.”

Kinh Sí Diễm quay đầu nhìn Diệp Thạch, nói: “Tiểu tử kia là một kẻ lừa đảo, hẳn nhất định đã lừa con.”

“Làm sao có thể! Mộ Thần trước kia đều chỉ học luyện đan, nhưng do bởi vì học viện đưa anh ấy vào tổ chế phù, anh ấy mới đi học chế phù, mấy quyển sách chế phù kia vẫn là do con mua cho anh ấy đó.” Diệp Thạch dựa vào lý lẽ cố gắng nói.

Kinh Sí Diễm gật đầu: “Được rồi, như vậy xem ra, tiểu tử kia coi như có vài phần tài hoa, miễn cưỡng xứng với đồ đệ của ta.”

Trên mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên vẻ đỏ ửng.

“Phù kia của Mộ Thần dùng để hạ nhiệt độ cũng không tồi, rất mát mẻ.” Diệp Thạch vui vẻ nói.

Kinh Sí Diễm: “...Xuân Phong Hóa Vũ Phù là dùng để cho linh điền tăng gia sản xuất, cũng không phải là dùng để hạ nhiệt độ.”

Diệp Thạch bĩu môi hỏi: “Cho linh điền gia tăng sản xuất? Có thể bán được rất nhiều nguyên thạch?”

Kinh Sí Diễm gật đầu: “Phải vậy. Mà này Thạch Đầu, người võ viện chúng ta đều coi nguyên thạch như cặn bã, không thể giống đám người thuật viện kia, cả ngày nguyên thạch nguyên thạch treo bên miệng, biết chưa?”

“Thế à!” Diệp Thạch thụ giáo gật đầu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

78. Chương 78: Kết Cấu Kiểu Mới

Thạch Đầu, Xuân Phong Hóa Vũ Phù dovị kia của con luyện chế ra, hình như không giống với Xuân Phong Hóa Vũ Phù nguyên bản, trong đó tựa hồ có một loại kết cấu kiểu mới, khiến cho uy lực của nó tăng lên hơn gấp hai, nếu hăn bán loại kết cấu kiểu mới này thì mấy chục vạn nguyên thạch hăn là không thành vấn đề.” Kinh Sí Diễm không chút để ý nói.

Ánh mắt Diệp Thạch tỏa sang. Trong khoảng thời gian này, thuê phòng, mua nhẫn, mua tài liệu tu luyện, mua sách về phù, bút vẽ phù, mực vẽ phù, giấy vẽ phù,... Sáu mươi vạn nguyên thạch lúc trước lấy được từ công hội luyện được sư cấp thấp đã bị hai người xài gần hết, nếu Xuân Phong Hóa Vũ Phù này có thể bán ra tiền, vậy y sẽ có thể thả lỏng một chút.

“Sư phụ, ngài thấy ai sẽ muốn thứ này?” Diệp Thạch mở to mắt, kích động hỏi.

“Người muốn rất nhiều, trong học viện có rất nhiều đệ tử trong nhà kinh doanh ngàn vạn mẫu linh điền, những người đó nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với loại phù này.” Kinh Sí Diễm không nghĩ ngợi liền nói.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, trong con ngươi hiện lên vài phần ánh sáng.

“Có điều...” Kinh Sí Diễm dừng một chút, lắc lắc đầu.

Diệp Thạch nhú mày hỏi: “Có điều? Có điều làm sao ạ?”

“Có điều, loại phù kia hình như là do vị kia của con ngẫu nhiên ngộ ra, hiện tại phù kia đã bị dùng, hắc không nhất định còn có thể nhớ rõ kết cấu.” Kinh Sí Diễm tiếc nuối nói.

“Mộ Thần nhất định sẽ nhớ rõ, anh ấy là thiên tài! Xem qua là nhớ.” Diệp Thạch nói với giọng chắc chắn.

Kinh Sí Diễm đánh giá Diệp Thạch, cười nói: “Con ngược lại rất tin tưởng hắc!”

“Đương nhiên rồi.” Diệp Thạch nói.

... ..

Vẻ mặt Lam Nhược Phong âm trầm, ủ rũ đứng.

Lam Đạt cau mày, sắc mặt xanh mét.

“Con xác định Mộ Thần kia chưa từng học chế phù?” Sắc mặt Lam Đạt rất không tốt.

Lam Nhược Phong gật đầu: “Hắc là luyện được sư cấp hai, không thể nào biết chế phù được!”

“Nhưng hắc quả thật đã luyện chế ra phù, còn là phù cấp hai.” Lam Đạt cố gắng bình tĩnh nói.

“Con cũng không biết vì sao lại như vậy...” Lam Nhược Phong không cam lòng nói.

Lam Đạt thở dài: “Thực ra, vì phòng ngừa vạn nhất, ta đã động tay động chân lên tấm Xuân Phong Hóa Vũ Phù đưa cho Mộ Thần để luyện chế, nếu Mộ Thần chiếu theo tấm phù kia để phỏng chế, kể cả phỏng chế không chút nào sai, cũng sẽ không kích phát được.”

Lam Nhược Phong đen mặt, vậy xem ra, tính thế nào thì Mộ Thần cũng sẽ không có khả năng ở lại, chỉ là, người này lại cố tình ở lại được.

“Nếu lúc ấy Kinh Sí Diễm võ vương không có xuất hiện, Mộ Thần kia chắc chắn sẽ bị đào thải, chắc chắn là như vậy, nhưng Diệp Thạch lại cố tình xuất hiện trong thời gian đó.” Lam Đạt lắc đầu nói.

Vì để đuổi Mộ Thần ra, hẳn thậm chí thỉnh động Phạm Li kia phụ trách chiêu sinh bên phù viện, đáng tiếc, Kinh Sí Diễm võ vương lại xuất hiện, chẳng những làm cho Mộ Thần được giữ lại, còn làm cho Phạm Li mất mặt.

... ..

“Mộ Thần hẳn thành công rồi.” Trình Uyển Bạch nhìn danh sách chiêu sinh của Thánh Tinh học viện, vui vẻ nói.

Tạ Đan Yên nhú mày, nói: “Đúng là thành công, Hoàng ban, dưới cuối mà thôi, cũng không có gì giỏi.”

“Đan Yên, Mộ Thần là luyện dược sư, có thể làm được như vậy đã rất không dễ dàng.” Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ nói.

Tạ Đan Yên bĩu môi: “Ta dám đánh cược, hẳn nhất định đã học qua chế phù, chứ người thường làm sao có thể trong vòng một ngày học được chế phù.”

Trình Uyển Bạch chỉ cười, không để bụng: “Kể cả trước kia học qua rồi thì cũng thực không dễ dàng, đan phù song tu, rất lợi hại!”

“Tham thì thâm, người này cũng chỉ có hào quang ở hiện tại mà thôi, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ không có kết quả tốt.” Tạ Đan Yên bĩu môi nói.

“Bất kể thế nào, có thể lưu lại vẫn tính là tốt.” Trình Uyển Bạch cười.

“Ta nghe nói Mộ Thần đi cửa sau, nếu không phải Kinh tiền bối ra tay, người này sẽ bị đuổi ra.” Tạ Đan Yên nói.

Trình Uyển Bạch liếc mắt xem thường: “Chuyện ta nghe với chuyện người nghe hoàn toàn không giống, đạo sư kia mắt không tốt, phù của Mộ Thần rõ ràng có thể kích phát, lão sư kia lại cậy già lên mặt nói không thể kích phát, nghe nói phù đó hiệu quả rất tốt, làm những người lúc trước ở chỗ này đều trấn trụ.”

Tạ Đan Yên: “Thực sự thần kỳ như vậy thì tốt rồi.”

... ..

Lớp của phù viện bị chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn ban, Thiên ban thì đệ tử có tố chất tốt nhất, Hoàng ban kém cõi nhất.

Thiên ban được trang bị đạo sư tốt nhất, tài nguyên tốt nhất, đệ tử của Thiên ban mỗi tháng đều được một vạn nguyên thạch, đệ tử của lớp Hoàng ban thì một khối nguyên thạch cũng không có.

Đệ tử Thiên ban chỉ cần nghiên cứu phù là được, đệ tử Hoàng ban mỗi tháng còn phải nộp số lượng phù nhất định lên trên học viện; đệ tử Thiên ban trong học viện mua đồ có thể được chiết khấu, Hoàng ban thì giá gốc.

Đệ tử Thiên ban thì mỗi người một căn nhà, Hoàng ban bốn người dùng chung một phòng, đương nhiên, nếu đệ tử Hoàng ban có yêu cầu, cũng có thể bỏ tiền ra mua một căn nhà, nhưng nguyên thạch xác thực không được tiện nghi.

Nói ngắn gọn, đãi ngộ của Hoàng ban cùng Thiên ban là một trời một vực, đệ tử không cần phải cố định lên lớp, học viện mỗi tháng đều sẽ có một lần khảo hạch, biểu hiện tốt thì sẽ được đưa lên lớp cao hơn, biểu hiện không tốt thì sẽ bị đưa xuống lớp thấp.

Thời điểm Mộ Thần đi vào trong ký túc xá, ba đệ tử trong ký túc xá đồng thời hướng phía Mộ Thần nhìn lại, ánh mắt ba người đều có chút quý dị.

Vốn là lấy biểu hiện của Mộ Thần, hẳn là không nên bị an bài tại Hoàng ban, có điều Mộ Thần đắc tội Phạm Li, cường long khó áp địa đầu xà, cho dù có Kinh Sí Diễm làm núi dựa, Mộ Thần cũng vẫn phải xuất hiện ở tại nơi này.

“Mộ Thần, người đến tột cùng đã đắc tội với ai vậy? Phạm Li tiền bối có vẻ rất có thành kiến với người đó.” Nghiêm Hạ tò mò hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nói: “Ta cũng không biết. Hôm nay là lần đầu tiên ta gặp ông ta.”

“Mộ Thần, người với Diệp Thạch kiácó quan hệ như thế nào vậy? Ta thấy y giống như rất quan tâm người!” Lữ Ý khẽ đảo mắt hỏi.

Mộ Thần cười cười, không nói thêm gì.

“Mộ Thần, có người tìm.” Tưởng Thành nói.

Mộ Thần nhìn qua hướng cửa, liền nhìn thấy Diệp Thạch mỉm cười đứng ở bên ngoài.

“Sao em lại tới đây?” Mộ Thần đi ra hỏi.

“Tới thăm anh một chút, em vừa mới biết được vị đạo sư không biết xấu hổ kia an bài anh đến Hoàng ban, thành tích của anh không yếu như vậy.” Diệp Thạch bất mãn nói.

Mộ Thần không để bụng, mỉm cười: “Không có việc gì, chúng ta đi chỗ khác nói đi.”

Diệp Thạch gật đầu, hai người tay nắm tay, rời đi.

Ba người còn lại trong ký túc xá nhìn một màn này, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Mộ Thần, vì sao cái phù kia của anh lại không giống với những người khác?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Mộ Thần híp mắt nói: “Bởi vì tấm phù được phát đến trên tay ta có vấn đề, cho nên bất đắc dĩ, ta chỉ có thể điều chỉnh kết cấu vốn có của nó.”

“Làm sao anh biết tấm phù được chia cho anh có vấn đề?” Diệp Thạch mở to mắt hỏi.

“Nhìn ra.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Mộ Thần lấy ra một tấm phù, nói với Diệp Thạch: “Đây là ta hoàn toàn căn cứ theo tấm phù được phát đến tay mà vẽ thành Xuân Phong Hóa Vũ Phù.” Mộ Thần thử kích phát, phù liền hóa thành tro bụi.

Diệp Thạch chớp chớp mắt, không hiểu: “Sao có thể như vậy?”

“Ta không biết, cũng may là lúc ấy em xuất hiện, nếu không, nói không chừng...” Mộ Thần không cam lòng siết chặt tay, cảm giác người ta là dao thốt, mà mình là thịt cá, thật sự rất không tốt.

Diệp Thạch cắn chặt răng, phần uất nói: “Em đi nói cho sư phụ...”

Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch lại, “Phù mà học viện phát xuống đã bị thu rồi, hiện tại chúng ta không có chứng cứ, võ viện cùng thuật viện lại bất hòa, sư phụ em là người võ viện, nếu can thiệp vào chuyện của thuật viện sẽ không ổn, chúng ta dù sao vẫn là tân sinh.”

Diệp Thạch cắn môi, ủ rũ hỏi: “Chuyện kia cứ coi như thôi?”

Mộ Thần xoa đầu Diệp Thạch, nói: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tạm thời chỉ có thể để đó, đúng rồi, em tìm ta có chuyện gì?”

“A! Thiếu chút nữa quên luôn chính sự.” Diệp Thạch phục hồi lại tinh thần, “Mộ Thần, Xuân Phong Hóa Vũ Phù anh luyện chế ra là dùng kết cấu kiểu mới gì đó sao? Sư phụ nói, loại phù kia của anh hiệu quả tốt hơn so với Xuân Phong Hóa Vũ Phù phổ thông.”

Mộ Thần nói: “Lúc ấy ta căn cứ theo văn lộ vốn có trên tấm phù kia mà hơi cải biến mới thành.”

“Anh còn nhớ rõ kết cấu kia không? Sư phụ nói, kết cấu kia giá trị mấy chục vạn nguyên thạch đó.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần hí mắt, nói: “Thật à?”

Diệp Thạch gật gật đầu, “Đúng vậy!”

... ..

“Diệp đồng học, người tìm ta?” Một thiếu niên lùn béo đứng ở trước mặt Diệp Thạch, vẻ mặt tươi cười hỏi.

Thiếu niên tên là Phú Nguyên Bảo, ở Thánh Tinh học viện được ba năm, có thực lực võ sư một sao, trong việc tu luyện không có bao nhiêu thiên phú, nhưng buôn bán thì quả thật rất có thiên phú.

“Ta nghe mọi người nói, học trưởng người được xưng Bách Hiếu Sinh trong Thánh Tinh học viện, không có việc nào trong Thánh Tinh học viện mà người không biết?” Diệp Thạch hí mắt nói.

Thiếu niên gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Đó là tên mà mọi người tặng ta.”

Diệp Thạch tung ra một ngàn nguyên thạch, hỏi: “Ta muốn biết người phụ trách chiêu sinh của đan viện lần này là ai?”

“Phụ trách chiêu sinh của đan viện lần này là đan viện Lam Đạt đạo sư, vấn đề này tùy tiện hỏi thăm liền biết, ta sẽ không thu nguyên thạch của Diệp đồng học ngươi.” Phú Nguyên Bảo tươi cười như đoá cúc nói.

“Lam Đạt? Lam Nhược Phong và Lam Đạt có quan hệ như thế nào?” Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

“Hai người đều là người Lam gia, Lam Đạt là tộc thúc của Lam Nhược Phong, vấn đề này vừa vặn một ngàn nguyên thạch.” Thiếu niên mập mạp lời vừa ra khỏi miệng, lập tức thu nguyên thạch vào tay.

Diệp Thạch mặt âm trầm, y nói mà, y cùng Mộ Thần mới đến, Mộ Thần vì cái gì lại bị người tính kế nhiều lần, thì ra là Lam Nhược Phong ở sau lưng giở trò quỷ sao? Tên kia quả nhiên không phải là cái thứ gì tốt.

Lam Nhược Phong vì sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì Mộ Thần nhiều lần cự tuyệt Trang Du, Lam Nhược Phong bởi vậy ghi hận trong lòng? Đúng là một đôi gian phu dâm phụ.

Phú Nguyên Bảo nhìn vẻ mặt Diệp Thạch biến ảo bất định, nhíu mày, Mộ Thần là vị hôn phu Diệp Thạch, vốn là luyện được sư cấp hai, nhưng mà, tên của hắn lại xuất hiện trong phù viện, nguyên bản Mộ Thần bị nhận định sẽ bị đào thải, vậy mà lại ngoài ý muốn thông qua khảo hạch học viện phù sư, không thể không nói đây là một kỳ tích.

Diệp Thạch hí mắt, nhìn Phú Nguyên Bảo hỏi: “Ta muốn bán đấu giá kết cấu của một loại Xuân Phong Hóa Vũ Phù, ngươi có đề nghị gì không?”

“Cái kết cấu của loại này, Mộ Thần không quên?” Phú Nguyên Bảo khiếp sợ hỏi.

“Ngươi biết Mộ Thần?” Diệp Thạch có chút ngoài ý muốn.

Phú Nguyên Bảo thầm nghĩ, mình được xưng Thánh Tinh học viện Bách Hiếu Sinh, nếu như chút sự tình ấy cũng không biết, vậy còn làm làm gì chài! Mộ Thần luyện chế ra Xuân Phong Hóa Vũ Phù, khi kích phát hiển lộ ra dị tượng đã kinh diễm không ít người đâu!

“Đương nhiên, Mộ thiếu là thiếu niên thiên tài như vậy, ta như thế nào lại không nghe nói đến?” Phú Nguyên Bảo cười nói.

“Mộ Thần tất nhiên là thiên tài, không nói cái này, người có đề nghị gì tốt không?” Diệp Thạch hỏi.

“Có, nhưng gần theo quy củ, ta muốn lấy một phần trăm tiền lời.” Phú Nguyên Bảo chớp mắt nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Có thể.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

79. Chương 79: Xé Rách Mặt

Phú Nguyên Bảo mang Diệp Thạch tới Bách Bảo Các trong học viện, “Diệp đồng học, Bách Bảo Các này kinh doanh các loại bảo vật, nó chuyên sáng lập một chỗ cung cấp cho các đệ tử gửi bán đồ vật. Người sắp sửa bán đồ, vậy viết ở bên kia rồi gửi bán linh bảo là được.”

Phú Nguyên Bảo kiên nhẫn giải thích: “Nếu có người cảm thấy hứng thú đối với đồ vật người muốn bán, người đó sẽ viết giá cả, đặt ở bên trong hộp tối phía dưới, hộp tối hoàn toàn phong bế, người tham dự cạnh tranh lẫn nhau sẽ không biết đối phương báo giá bao nhiêu, Diệp đồng học, đến lúc đó người từ trong hộp tối lựa chọn giá cả cao nhất là có thể.”

Diệp Thạch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Đúng rồi, gửi bán đồ vật ở chỗ này, một ngày thu một ngàn nguyên thạch tiền thuê.” Phú Nguyên Bảo vân đạm phong khinh nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, “Cái gì?!” Đồ vật còn chưa có bán được, đã muốn y tổn nguyên thạch trước, nào có chuyện như vậy.

“Diệp đồng học, thứ này của người nếu bán được tốt, trên trăm vạn nguyên thạch cũng không thành vấn đề, gửi bán chỗ này chỉ thu mấy ngàn nguyên thạch, không coi là gì.” Phú Nguyên Bảo nhìn bộ dạng xót ruột của Diệp Thạch, lập tức tận tình khuyên nhủ.

Diệp Thạch âm thầm liếc mắt xem thường, một ngày một ngàn, sao không đi cướp luôn đi, không phải là nguyên thạch của mập mạp chết bầm này, mập mạp này tất nhiên không đau lòng.

Bất kể thế nào, Diệp Thạch cũng vẫn nhịn đau giao ba ngày tiền thuê, lĩnh được một vị trí.

“Hình ảnh này là gì?” Diệp Thạch nhìn chỗ gửi bán khác có nhiều lần truyền phát hình ảnh, hỏi.

“Bên trong này có thể đặt ảnh thạch, nếu biểu đạt bằng ngôn ngữ không được, thì có thể đặt ảnh thạch, triển lãm thêm về đặc tính của vật phẩm.” Phú Nguyên Bảo giải thích.

Trong con người Diệp Thạch hiện lên ánh sáng, “Vậy à.” Trước đó y đi xem Mộ Thần, đã thuận tiện quay lại quá trình Mộ Thần thí nghiệm, hiện tại có vẻ vừa vặn cần dùng đến.

Phú Nguyên Bảo nhìn Diệp Thạch thả ảnh thạch, run run khoe miệng một chút.

Mộ Thần thí nghiệm ngày đó, tuy rằng có không ít người đều thấy được, nhưng người nhìn thấy phần lớn là tân sinh, mà lời nói của tân sinh lại không có lực thuyết phục lớn, gần đây việc này đã chậm rãi bình ổn xuống, hiện giờ Diệp Thạch lại thả ra đoạn hình ảnh này, sợ là danh dự của Phạm Li tiền bối sẽ bị quét sạch.

... ..

“Diệp Thạch, người ở trong này à? Mộ Thần đâu?” Thanh âm Trang Du từ phía sau Diệp Thạch truyền tới.

Diệp Thạch quay đầu, ánh mắt âm trầm nhìn Trang Du: “Mộ Thần không có ở đây.”

Phú Nguyên Bảo rất biết quan sát, vừa nghe ngữ khí của Diệp Thạch, trực giác biết là đang bực mình, ngược lại Trang Du không phản ứng gì.

“Thì ra hắn không ở đây. Ta còn muốn chúc mừng hắn đã thuận lợi lưu lại học viện.” Trang Du tỏ vẻ thất vọng nói.

Trên mặt Diệp Thạch hiện lên nụ cười lạnh, lời này của Trang Du đối với Diệp Thạch mà nói giống như là đang thị uy vậy, Diệp Thạch triệt để bị chọc giận.

Diệp Thạch nổi giận nói: “Trang Du, tiện nhân ngươi thật lẳng lơ, bên cạnh ngươi có nhiều nam nhân như vậy còn chưa đủ cho ngươi câu dẫn sao, cần gì phải nhìn chăm chăm vị hôn phu của ta không tha, ngươi muốn đàn ông như vậy sao? Ngươi rốt cuộc đang đến cỡ nào thế! Câu dẫn hết tên này đến tên khác, lại vẫn trưng ra bộ dáng oán phụ.”

Diệp Thạch đột nhiên bùng nổ, xác thực làm tất cả mọi người trong đây kinh hãi. Tuy rằng người trong đây phần lớn đều là bộ dáng nghiên cứu thương phẩm, nhưng mà, lực chú ý đều đặt ở trên người Diệp Thạch cùng Trang Du.

Diệp Thạch cùng Trang Du là hai thiếu niên tư chất cấp tám, vừa tiến vào học viện liền khiến không ít người hiếu kỳ.

Trang Du mở to mắt, bị thương nhìn Diệp Thạch: “Diệp Thạch, ngươi đang nói cái gì? Ngươi sao có thể nói như vậy?”

“Ta đang nói gì á hả, đừng trưng cái bộ mặt đáng thương này của ngươi trước mặt ta, ta không phải là những vớ vẩn của ngươi, không chịu nổi bộ dáng này của ngươi, nếu muốn làm nũng thì đi tìm những người tình đó của ngươi, đừng có ở trước mặt ta phát tao, nhìn ghê tởm.” Diệp Thạch không kiên nhẫn nói.

Lam Nhược Phong bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, lên tiếng: “Diệp Thạch, rốt cuộc là em xảy ra chuyện gì? Trang Du em ấy đâu có đặc tội em.”

Ánh mắt Diệp Thạch sắt bén hướng về phía Lam Nhược Phong, trong con người sát khí quay cuồng: “Người đau lòng sao? Đau lòng thì người mang hấn cách xa ta và Mộ Thần ra một chút, cả ngày cứ lôi kéo hấn tới trước mặt ta cùng Mộ Thần. Người không biết hấn đối Mộ Thần tâm hoài bất quỹ à!”

“Lam Nhược Phong, người không phải là “vậy” chứ? Một mình người thỏa mãn hấn không được, cho nên, người mới muốn tìm thêm người giúp người? Người nếu muốn tìm người hỗ trợ thì đi tìm người khác đi, đừng nhìn chăm chăm Mộ Thần. Người muốn tìm bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, chỉ cần không tìm Mộ Thần, ta cũng sẽ không can thiệp.” Diệp Thạch nói một trận như pháo.

Sắc mặt Lam Nhược Phong xanh mét, bất luận một nam nhân nào khi bị hoài nghi năng lực phương diện kia sắc mặt cũng sẽ không quá tốt.

“Diệp Thạch, người quá đáng.” Lam Nhược Phong rốt cục giận tái mặt nói.

Trên mặt Diệp Thạch hiện lên tươi cười khoái ý, y đã sớm nhìn hai người kia không vừa mắt, nhưng mà trước kia Mộ Thần luôn ở bên cạnh, thế nên y vẫn luôn không có phát tiết ra được.

“Ta quá đáng? Lam Nhược Phong, đừng tưởng rằng người làm cái gì thì ta cũng không biết, người tiểu nhân không biết liêm sỉ, chỉ biết dùng chút âm mưu quỷ kế không đến nơi đến chốn, người vĩnh viễn cũng không so được với Mộ Thần, Lam Nhược Phong, người sẽ gặp báo ứng!” Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng.

Nhìn thấy chung quanh có không ít ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn qua, Lam Nhược Phong gắt gao siết chặt tay, Diệp Thạch người

này, quá đáng!

Lam Nhược Phong cắn răng, mình trước kia thế mà lại cảm thấy Diệp Thạch sẽ yêu mình, vì mình liều lĩnh hết thảy, đúng là ý tưởng vớ vẩn.

Trong điểm có không ít người hứng thú nhìn một màn này, có rất nhiều nam nhân luyện mộ Trang Du, thấy bộ dáng Trang Du âm đạm, thì cảm thấy Diệp Thạch không khỏi có chút quá đáng; có rất nhiều nữ nhân ghen tị Trang Du, cảm thấy Diệp Thạch làm thật sự là quá tốt, người giống Trang Du như thế, nên hảo hảo mắng một trận, cả ngày giả một bộ Tiểu Bạch Hoa, xác thực đáng giận.

“Diệp Thạch, người là bởi vì Mộ Thần không phải thật tâm thích người, cho nên tức giận sao?” Trang Du ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn Diệp Thạch, mở miệng hỏi.

Diệp Thạch cảm giác khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ, “Kể cả Mộ Thần không thích ta, cũng sẽ không thích cái hàng dâm đẳng như người, người rốt cuộc muốn Mộ Thần cự tuyệt người mấy lần, người mới có thể biết khó mà lui đây? Người rốt cuộc có biết xấu hổ hay không vậy?”

Diệp Thạch xem thường liếc mắt nhìn hai người, ngẩng đầu bước ra ngoài.

Trang Du nhìn bóng dáng Diệp Thạch, mặt mũi nóng bừng. Từ trước tới nay, Trang Du còn chưa bị đối đãi như vậy.

Phú Nguyên Bảo tránh qua một bên, thấy Diệp Thạch đi ra ngoài, cũng thừa dịp hỗn loạn mà chạy ra theo. Hai người Diệp Thạch với Trang Du, hẳn ai cũng cũng không đắc tội nổi!

... ..

Thời điểm Diệp Thạch cùng Trang Du phát sinh xung đột, Trình Uyển Bạch và Tạ Đan Yên vừa vặn cũng có mặt.

“Không ngờ miệng Diệp Thạch lại ác như vậy, trước kia ta thật không nhìn ra.” Tạ Đan Yên mở to mắt nói, trước đây thấy bộ dáng Diệp Thạch không lạnh không nóng, khúm núm đi theo phía sau Mộ Thần, còn tưởng rằng chỉ là một quả hồng mềm, nàng thật sự là... có mắt như mù.

Trình Uyển Bạch cười: “Đúng vậy, nhìn người không thể nhìn tướng mạo.” Bởi vì Mộ Thần, lúc trước Diệp Thạch đối với nàng cũng rất lãnh đạm, nhưng tốt xấu cũng không có thẳng mặt mắng như vậy!

Dựa theo nguyên tác, Tạ Đan Yên sẽ từ từ bị Lam Nhược Phong mê hoặc, từ từ không thể tự kiềm chế.

Nhưng hiện giờ, do không thu được dị hỏa, mị lực của Lam Nhược Phong bị giảm lớn. Tạ Đan Yên lại mơ hồ đoán được vấn đề thí nghiệm nhập học của Mộ Thần có liên quan tới Lam Nhược Phong, ấn tượng đối với Lam Nhược Phong liền thấp xuống. Thánh Tinh học viện nhiều cao thủ như mây, Tạ Đan Yên ngược lại đối với Lam Nhược Phong không còn để bụng như trước nữa.

“Hình như là Diệp Thạch đến gửi bán đồ vật?” Trình Uyển Bạch nói.

Tạ Đan Yên: “Hình như là vậy, chúng ta đi xem y gửi bán cái gì đi.”

Trình Uyển Bạch gật đầu, đi tới trước đài gửi bán.

Trên chỗ gửi bán nhiều lần truyền phát hình ảnh Mộ Thần vào đợt thí nghiệm thứ hai, rất nhiều người đứng trước mặt hai người, hội tụ phía trước nơi gửi bán, từng đợt tiếng thảo luận khe khẽ truyền vào trong tai hai người.

“Hiệu quả của Xuân Phong Hóa Vũ Phù tốt như vậy sao?”

“Nghe nói cái này là bản thay đổi, hiệu quả so với Xuân Phong Hóa Vũ Phù phổ thông thì tốt hơn không ít.”

“Vị phù viện đạo sư này thật đúng là có mắt không trông! Rõ ràng là một tấm phù kiểu mới, ông ấy lại nói là lỗi sai rất nhiều, không thể nào phát động, nếu không phải có Kinh Sí Điểm tiền bối vừa vắn ở đó, học viện liền bỏ qua một thiên tài rồi.”

“Thiên tài thì ta không thấy được, có khả năng là mèo mù vớ phải chuột chết.”

“Mèo mù vớ phải chuột chết hả, có bản lĩnh thì người đi làm một cái đi!”

“A! Là Thang Châu Nhi, nàng bỏ giấy vào kia.”

“Trong nhà Thang Châu Nhi kinh doanh mấy ngàn vạn mẫu linh điền, nghe nói nàng ta đã sớm cảm thấy hứng thú với loại Xuân Phong Hóa Vũ Phù này.”

“Không biết nàng ta lấy ra bao nhiêu, nha đầu kia luôn tài đại khí thô, ta nghĩ nàng ta hẳn là lấy ra ít nhất một trăm vạn.”

... ..

Mộ Thần đi vào ký túc xá, phát hiện ánh mắt mấy người trong ký túc xá nhìn hẳn càng thêm quỷ dị.

“Làm sao vậy?” Mộ Thần nghi hoặc hỏi.

“Mộ Thần, Diệp Thạch là vị hôn thê của người hả?” Lữ Ý ngạc nhiên hỏi.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy.”

“Hôm nay y với Trang Du và Lam Nhược Phong cãi một trận lớn, người biết không?” Lữ Ý chớp mắt hỏi.

Mộ Thần nhú mày, hỏi: “Thạch Đầu với Trang Du cãi nhau? Y chịu thiệt hả?”

Đám người Lữ Ý hai mặt nhìn nhau, nói: “Có vẻ như Diệp Thạch không bị thiệt thòi đâu.” Nghe mấy người lúc ấy ở chỗ đó kể Diệp Thạch nói chuyện rất cay nghiệt, Trang Du bị y mắng đến muốn ngất luôn.

Mộ Thần gật đầu, thở ra một hơi: “Thạch Đầu không bị thiệt thòi là được rồi.”

“Mộ Thần, người với Diệp Thạch cùng một chỗ, có cảm thấy áp lực rất lớn không?” Nghiêm Hạ đánh giá Mộ Thần, hỏi.

Mộ Thần không hiểu: “Áp lực lớn? Sao ta lại có áp lực?”

Nghiêm Hạ cười gượng hai tiếng, nói: “Mộ Thần, chẳng lẽ người không cảm thấy, Diệp Thạch y có chút... ừm...hung dữ sao?”

Mộ Thần nhún vai: “Thạch Đầu không hung dữ chút nào cả. Rốt cuộc các người đang nói gì đấy?”

Mộ Thần đi ra ngoài hỏi thăm một vòng, mới phát hiện, lần này Diệp Thạch và Trang Du nháo có chút lớn, hai người đều là đệ tử của võ vương, là nhân vật trước mắt chạm tay có thể bùng nổ, xác thực có không ít người chú ý tới.

Diệp Thạch và Trang Du nháo lớn, đưa tới vô số lời đồn đãi.

Tỷ như, Diệp Thạch với Trang Du, hai người kết thù kết oán đã lâu, Trang Du đã từng hoành đao đoạt ái.

Tỷ như, Diệp Thạch kỳ thật luyện mộ Lam Nhược Phong, nhưng mà Lam Nhược Phong một lòng đều ở trên người Trang Du, Diệp Thạch bởi vì yêu sinh hận.

Tỷ như, vị hôn phu của Diệp Thạch là Mộ Thần có một chân với Trang Du, Diệp Thạch bị Trang Du đeo nón xanh*.

*cắm sừng

Tỷ như, người Mộ Thần thật tâm thích chính là Trang Du, do ngại hôn ước mà không thể không cùng một chỗ với Diệp Thạch.

... ..

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

80. Chương 80: Treo Giải Thưởng Giá Trên Trời

Trong Sí Diễm Các.

“Vớ vẩn, vớ vẩn, vớ vẩn!” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi đi đi lại lại trong phòng, ánh mắt bởi vì phần nộ mà tỏa ra hồng quang.

Diệp Thạch siết chặt tay, đám ngu ngốc kia lại còn nói, y luyện mộ Lam Nhược Phong!

Y hiện tại chỉ muốn giết chết người này, nếu không phải là học viện không cho đệ tử tư đấu, thì y sớm đã xuống tay.

Vậy mà còn có người nói, Mộ Thần thật tâm thích chính là Trang Du, cùng một chỗ với y chỉ là chơi đùa. Hồn đản, hồn đản, một đám hồn đản! Chỉ biết nói hươu nói vượn, Mộ Thần và Trang Du đã sớm không còn quan hệ gì.

“Đồ đệ, con đang làm gì vậy?” Kinh Sí Diễm đi vào hỏi.

Diệp Thạch đi lên, cung kính gọi một tiếng, “Sư phụ.”

“Nghe nói con cãi nhau cùng Trang Du?” Kinh Sí Diễm đầy hứng thú ngồi ở trên ghế, nhàn nhã hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Vâng.”

“Ta nghe nói con cãi thẳng mà,tại sao lại rầu rĩ không vui như vậy?”
Kinh Sí Diễm hỏi.

Diệp Thạch căn rằng, phiên muện nói: “Còn không phải là do đám người kia sao, nói con thích Lam Nhược Phong, còn vì Lam Nhược Phong yêu sinh hận?Con làm sao có thể thích tên tiểu nhân kia, Lam Nhược Phong hẳn biết yêu thuật, hơn nữa còn dám tính kế Mộ Thần, hoàn toàn là một tên ngụy quân tử!”

Kinh Sí Diễm cười cười: “Đồ đệ, con tức giận như vậy có ích lợi gì? Lúc này không bằng tu luyện thật tốt, chờ thực lực của con mạnh hơn so với bọn họ, rồi có thể tìm cơ hội thu thập những người mà con ghét.”

Con người Diệp Thạch sang lên, lập tức trịnh trọng gật đầu: “Sư phụ, ngài nói đúng, giờ con đi mua nguyên liệu tu luyện.”

Diệp Thạch cao hứng phấn chấn liền xông ra ngoài, âm thầm nghĩ, chỉ có thực lực mới có thể nói lý, sư phụ nói đúng, vì sao mình được hâm mộ, vì sao người người đều nghe mình, còn không phải chính là bởi vì sư phụ nhà mình thực lực mạnh sao?

... ..

“Sư thúc, tiểu sư đệ thật đáng yêu!” Một nữ tử thân hồng y đi đến.

Kinh Sí Diễm cười: “Đáng yêu hả, không nhìn ra. Tiểu tử đó tuổi trẻ xúc động, nghe nói tên đồ đệ của Sư Tử Ngọc bị nó mắng khóc lê hoa đài vũ. Cho dù là song nhi thì cũng là nam nhân, bị người mắng một trận liên khóc, cũng không biết là có đức hạnh gì.”

Thiếu nữ hồng y cười cười, nói: “Sư phụ nói đúng! Tính tình của Trang Du có chút yếu đuối.”

Kinh Sí Diễm cười lạnh: “Tiểu tử kia chỉ biết làm bộ làm tịch, cùng một dạng giả tiên giống sư phụ Sư Tử Ngọc của hã, chỉ biết làm bộ làm tịch câu dẫn người.Đúng rồi, ta từng kêu con tra về Mộ Thần, tra thế nào rồi?”

Tân Như Ca nhú mày nói: “Mộ Thần này, xác thực có chút kỳ quái.”

“Là sao?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Con tra ra, giống như tiểu sư đệ đã nói, hã đúng là luyện được sư, hơn nữa là một luyện được sư cấp hai.”

“Con đi tới Mặc Thành điều tra cuộc đời của Mộ Thần, phát hiện, hã của hơn một năm trước không học vấn không nghề nghiệp, là một tên ăn chơi trác táng, quả thật cũng từng có chút không minh bạch cùng Trang Du, nhưng không biết vì sao, một năm trước hã đột nhiên cải biến, sau đó thực lực tăng vọt, còn trở thành luyện được sư, đối với Trang Du cũng là kính nhi viễn chi.” Tân Như Ca nói.

“Việc hã biết chế phù, có hay không?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Tân Như Ca lắc đầu: “Không có, không có dấu hiệu cho thấy Mộ Thần hã trước kia từng học chế phù.”

Kinh Sí Diễm cười khố nói: “Tiểu sư đệ của con nói, Mộ Thần học được chế phù trong vòng một ngày.”

“Nếu sự thật là như vậy, Mộ Thần tuyệt đối là thiên tài.” Tân Như Ca trầm mặc một hồi mới nói.

Kinh Sí Diễm cười khẩy một tiếng, không cho là đúng: “Thiên tài? Chỉ là biết một chút thứ bàng môn tả đạo mà thôi, chẳng là cái gì cả.Đúng rồi, tiểu sư đệ của con nói, Mộ Thần vốn ghi danh ở đan viện, kết quả lại bị người ta động tay chân phân phối đến phù viện, có chuyện này không?”

“Quả thật là có, người phụ trách chiêu sinh của đàn viện chính là Lam Đạt, ông ta động tay động chân bỏ tờ đơn của Mộ Thần vào phù viện, thậm chí người phụ trách xét duyệt trong phù viện là Phạm Li, hình như cũng có chút giao tình cùng Lam Đạt.” Tân Như Ca cười khổ trả lời. Lần này Mộ Thần tiến vào Thánh Tinh học viện xác thực không dễ dàng.

“Thuật viện bên kia chướng khí mù mịt, vì một Mộ Thần mà lại ra động tác lớn như vậy, hai viện đều có người làm. Nếu cứ để như vậy, tên tuổi của Thánh Tinh học viện đều sẽ bị những bại hoại vô liêm sỉ kia làm mất hết.” Kinh Sí Diễm lạnh lùng hừ một tiếng.

Tân Như Ca cười kể: “Hình như tiểu sư đệ đang bán đấu giá văn lộ kiểu mới của Xuân Phong Hóa Vũ Phù của Mộ Thần tại Bách Bảo Đường, tiểu sư đệ có để lại hình ảnh lúc Mộ Thần thí nghiệm, lần này danh dự Phạm Li sẽ bị quét sạch.”

Kinh Sí Diễm cười nhạo một tiếng: “Đó là điều ông ta đáng bị, người này tâm nhãn rất nhỏ, Mộ Thần bị ông ta ném tới hoàng ban, bây giờ ông ta bị ném mặt cũng tốt.”

... ..

Diệp Thạch đứng ở trong cửa hàng Thánh Tinh học viện, nhìn giá cả của máu yêu thú trong cửa hàng, trong lòng buồn bực một trận.

Trước kia mua máu yêu thú đều là việc của Mộ Thần, Diệp Thạch chỉ phụ trách dùng, Mộ Thần vẫn luôn nói không mắc, Diệp Thạch cũng chỉ nghĩ máu yêu thú thật sự không mắc, nhưng xem giá cả của máu yêu thú trong học viện, căn bản là Mộ Thần nói dối! Diệp Thạch cúi đầu, y trước kia vẫn nghĩ Mộ Thần xài tiền như nước, cũng không biết là xài vào chỗ nào, hiện tại nhớ tới, Mộ Thần xài ở trên người y xác thực không ít.

“Thạch Đầu.” Mộ Thần giương giọng gọi một tiếng.

Diệp Thạch quay đầu, nhìn thấy Mộ Thần, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ thấp thỏm.

Diệp Thạch không chỉ một lần nghe thấy người khác nói, y lần này mắng Trang Du, thái độ quá ác liệt, không hề có hình tượng, quả thực như một ả đàn bà chanh chua. Thái độ của người khác, Diệp Thạch có thể không để ý tới, nhưng thái độ của Mộ Thần, Diệp Thạch lại không thể không để ý.

“Có chuyện gì hả?” Diệp Thạch có chút câu nệ hỏi.

“Có chút việc, chúng ta đi ra ngoài rồi nói sau.” Mộ Thần nghĩ nghĩ rồi nói, Diệp Thạch gật đầu, trầm mặc đi theo Mộ Thần ra ngoài.

“Xế chiều hôm nay Tiền Đông Đình tiền bối sẽ đi về Mặc Thành, em có thứ gì muốn đưa cho Trần thúc thì có thể nhờ hã, chúng ta đi lâu như vậy, phụ thân ta với Trần thúc hã là rất lo lắng.” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch chớp mắt, phần chấn nói: “Có thể mang đồ về cho Trần thúc sao? Thật tốt quá...” Diệp Thạch dừng một chút, hỏi: “Anh tìm em, chính là vì việc này.”

Mộ Thần gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, không thì em cho là chuyện gì.”

“Không có, không có gì...” Diệp Thạch hàm hồ nói, y còn tưởng rằng Mộ Thần là vì chuyện Trang Du mà muốn tìm y.

“Việc em cùng Trang Du cãi nhau, anh nghe nói chưa?” Diệp Thạch nhẩn một hồi, vẫn là nhin không được hỏi ra.

Mộ Thần gật đầu, “Đã nghe rồi.”

“Anh giận sao?” Diệp Thạch thật cẩn thận hỏi.

Mộ Thần xoa đầu Diệp Thạch, nói: “Em đâu có bị thiệt thòi, ta tức giận cái gì, nhưng người theo đuổi Trang Du có rất nhiều, em làm như vậy, rất dễ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.” Trang Du có ánh sáng nhân vật chính đấy. Hiện tại bên ngoài có rất nhiều lời đồn đãi, đại bộ phận đều là thiên hướng về Trang Du.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Em không sợ.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đi thôi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Dạ.”

“Mộ Thần, em nghe nói sau ba tháng sẽ có một lần cơ hội chuyển viện, chỉ cần anh thông qua khảo hạch, thì sẽ có cơ hội từ phù viện chuyển tới đan viện.” Diệp Thạch suy nghĩ nói.

Mộ Thần không để tâm nói: “Chuyện đó cũng không vội, luyện chế đan dược cấp ba cần cấp bậc tu vi ít nhất võ sư ba sao, luyện chế đan dược cấp hai đối với ta mà nói đã không khó khăn, phải nhân lúc trước khi thăng cấp võ sư cấp ba mà hảo hảo nghiên cứu về phù một chút, bây giờ ta đối với phù có hứng thú rất sâu.”

Diệp Thạch gật đầu: “Anh tự mình quyết định là được rồi.”

Mộ Thần cúi đầu, Phạm Li vì việc của hắn mà bị mất mặt, thế nào cũng sẽ nhìn hắn không vừa mắt, còn đan viện cũng không phải là địa phương gì tốt, Phạm Li chỉ là một đạo sư phổ thông trong phù viện, nhưng tộc thúc Lam Đạt của Lam Nhược Phong lại là nhân vật hết sức quan trọng trong đan viện.

So với việc tới đan viện, còn không bằng ở lại phù viện thì tốt hơn, dù sao thứ hắn cần cũng không phải là sự chỉ đạo của đạo sư, mà là tri thức phong phú trong sách của Thánh Tinh học viện, những quyển sách đó rất quý đó!

... ..

Diệp Thạch nhìn theo thân ảnh đám người Tiền Đông Đình đi xa, trong con ngươi hiện lên vài phần dī thường.

“Mộ Thần, anh đưa cho Tiền Đông Đình tiền bōi thứ gì vậy?” Diệp Thạch đứng bên cạnh hỏi.

Mộ Thần nhún vai, ngại ngùng nói: “Vốn ta muốn mua một chút đặc sản, nhưng mà nguyên thạch đều đã bị ta tiêu xài phung phí gần hết rồi, đành phải giao ra một chút luyện đan tâm đắc.”

Sắc mặt Diệp Thạch kỳ lạ nhìn Mộ Thần: “Phụ thân anh là luyện được sư cấp ba, mà anh là luyện được sư cấp hai, luyện đan tâm đắc của anh có thể giúp được phụ thân anh cái gì? Phần lễ này của anh rất không có tâm.”

Mộ Thần bất đắc dĩ thở dài: “Ta đây cũng không có biện pháp, đây không phải là bởi vì không có nguyên thạch sao?”

“Không có nguyên thạch thật thảm.” Diệp Thạch tiếc nuối lắc đầu, “Đúng rồi, trước anh để em đi bán đấu giá Xuân Phong Hóa Vũ Phù, nghe nói đã có vài người trả giá, bằng không chúng ta hiện tại đi bán nó?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không vội, hai ngày này hẳn là còn có người chưa ra giá, chờ buổi tối ngày mai đi, rất nhiều người đều thích ra tay ở khắc cuối cùng.”

Diệp Thạch gật đầu, “Được rồi, à, em nghe nói Thánh Tinh học viện có một nơi phát nhiệm vụ, có thể lĩnh nhiệm vụ, kiếm nguyên thạch, chúng ta đi nhìn xem, được không?”

Mộ Thần gật đầu, lên tiếng “Được.”

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đi đến đó, phát hiện có không ít luyện dược sư đều ở đó, trong sân treo một giải thưởng, cao cao đứng đầu bảng, trấn trụ không ít người.

“Cầu linh đan cấp hai, yêu cầu: có thể trợ giúp thuần phục yêu thú, đan dược làm cho yêu thú si mê, mười vạn nguyên thạch một viên.”

Diệp Thạch mở to mắt nói: “Mộ Thần, linh đan cấp hai, mười vạn nguyên thạch một viên.”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười: “Nguyên thạch không dễ lấy, đan dược có thể đạt tới tiêu chuẩn của người này, trong lịch sử chỉ có Thú Linh Đan, nhưng Thú Linh Đan đã tuyệt tích hơn một ngàn năm rồi.”

Diệp Thạch gãi gãi đầu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Mộ Thần hí mắt nói: “Người này không có nói chính xác yêu cầu Thú Linh Đan, chỉ cần có thể trợ giúp thuần phục yêu thú, có lẽ có thể thử biện pháp khác.”

“Mười vạn nguyên thạch một viên đó, anh phải nghĩ biện pháp cho tử tế đấy!” Diệp Thạch nghiêm túc dặn dò.

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết rồi.”

Mộ Thần hí mắt, Thánh Tinh học viện quả nhiên lắm người giàu! Mười vạn nguyên thạch một viên đan dược cấp hai, giá cả như vậy cũng có người dám lấy ra.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

81. Chương 81: Món Lợi Kéch Xù

Trước bảng đơn vây quanh không ít người, Mộ Thần có chút bất đắc dĩ phát hiện, Lam Nhược Phong cùng Trang Du cũng có mặt.

Mấy người đang xem giải thưởng trên bảng đơn khi nhìn thấy Diệp Thạch, sắc mặt nhất thời có chút kỳ lạ.

Lần trước Diệp Thạch và Trang Du cãi nhau ồn ào, thế nên giờ không khí nơi sân lập tức có chút quái dị.

Trang Du quay đầu, nhìn thấy Mộ Thần, ngược lại không có giống dĩ vãng một dạng hấp tấp hướng lại, mà dùng một đôi mắt trong suốt trong sáng, tràn đầy ủy khuất nhìn Mộ Thần, khi ánh mắt Trang Du chuyển tới trên người Diệp Thạch, nhất thời hiện lên mấy phần kiêng kỵ cùng oán hận.

Trang Du lần thứ hai chuyển ánh mắt tới trên người Mộ Thần, nhiều thêm vài phần chờ đợi cùng nản lòng muốn nói lại thôi. Mộ Thần mị mắt, bộ dạng này của Trang Du, không phải là muốn mình ra mặt cho hấn đấy chứ? Người này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái quái gì?

Diệp Thạch hung ác trừng Trang Du, Trang Du thấy Mộ Thần thờ ơ, sắc mặt trở nên thất vọng.

Mộ Thần khoanh tay, bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, thời gian lâu thế rồi mà Trang Du này vẫn như cũ, cũng không biết Lam Nhược Phong nhìn bộ dạng này của Trang Du nhiều vậy có ngán hay không trời.

Tạ Đan Yên đánh giá Diệp Thạch cùng Trang Du, khéo miệng nở một nụ cười hứng thú.

Tạ Đan Yên khoanh tay, đi về hướng Mộ Thần, hỏi: “Mộ Thần, người sống trong phù viện thế nào?”

“Rất tốt.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tạ Đan Yên nhú mày nói: “Người ngược lại rất biết thích ứng trong mọi tình cảnh! Đi tới chỗ nào cũng tốt.”

“Phù viện quả thật không tồi, phù đạo bác đại tinh thâm, rất thú vị, Tạ tiểu thư rảnh rỗi cũng có thể nghiên cứu một chút.” Mộ Thần cười nói.

“Miễn, ta không có nhàn rồi như người.Đúng rồi, đối với cái giải thưởng này, người có ý gì không?” Tạ Đan Yên hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Có. Từ giải thưởng này có thể thấy được, người có tiền ở Hoàng đô thật không ít, nhiều nguyên thạch như vậy, thật đúng là làm người khác thêmthường!”

Tạ Đan Yên hừ lạnh một tiếng: “Quý hẹp hòi.” Nàng vừa rồi nghe được lời của Mộ Thần cùng Diệp Thạch, dường như hẳn có chút ý tưởng.

Mộ Thần không để bụng, mỉm cười, Tạ Đan Yên lại không có quan hệ gì với hắn, hắn không cần mang ý tưởng của mình ra chia sẻ với nàng ta.

Tuy nhiên, thái độ của Tạ Đan Yên cũng làm cho Mộ Thần có chút không hiểu, trong truyện, Tạ Đan Yên đối với Lam Nhược Phong chính là yêu thương thăm thiết, nhưng nhìn thái độ hiện giờ của Tạ Đan Yên, có vẻ không có dấu hiệu hãm sâu. Bất kể thế nào, Tạ Đan Yên không đứng ở bên cạnh Lam Nhược Phong, nhìn chung là chuyện tốt.

Lam Nhược Phong nhìn Tạ Đan Yên, nhìn không được mà hơi nhúu mày, Tạ Đan Yên nguyên bản đối với hắn nhiệt tình như lửa, gần đây lại lãnh đạm không ít.

Nữ tử hấp tấp như Tạ Đan Yên cũng không phù hợp với sở thích của Lam Nhược Phong, nhưng cứ bị Tạ Đan Yên vắng vẻ như vậy, Lam Nhược Phong vẫn cảm giác không có tư vị.

Tạ Đan Yên nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong con ngươi hiện lên dị sắc.

Trình Uyển Bạch tiến đến trước mặt Tạ Đan Yên hỏi: “Đan Yên, người đang suy nghĩ gì vậy?”

Tạ Đan Yên nói: “Ta cảm thấy, Mộ Thần có khả năng luyện chế ra đan dược phù hợp yêu cầu.”

Trình Uyển Bạch kinh ngạc liếc mắt nhìn Tạ Đan Yên hỏi: “Người thế nào lại đột nhiên xem trọng hắn?”

Tạ Đan Yên bĩu môi nói: “Hắn chính là tên thần giử của, những chuyện liên quan tới tiền vẫn luôn đặc biệt tích cực.”

Trình Uyển Bạch cười cười: “Có lẽ đi.”

“Đan Yên, chuyện có liên quan về Thú Linh Đan, người biết bao nhiêu?” Lam Nhược Phong hướng phía Tạ Đan Yên đi tới hỏi.

Tạ Đan Yên nhún vai nói: “Ta không biết được nhiều lắm, cơ bản những gì ta biết được thì mọi người đều biết, Lam thiếu, ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được.”

Tạ Đan Yên cùng Trình Uyển Bạch dắt tay đi ra ngoài. Trình Uyển Bạch đánh giá Tạ Đan Yên, nói: “Đan Yên, hình như gần đây người không

thân cận với Lam Nhược Phong nữa, hẳn đắc tội người?”

Tạ Đan Yên nhăn mày nói: “Không có, ta chỉ là phát hiện, Lam Nhược Phong hẳn... cũng không có tốt như ta nghĩ.”

Trình Uyển Bạch cười cười, không nói thêm gì.

... ..

Mộ Thần học tại Hoàng ban, mỗi ngày đều có lão sư đến giảng bài, tuy rằng lão sư phân phối đến ban bọn họ trình độ hữu hạn, nhưng dù sao thì ít còn hơn không.

Phần lớn thời gian Mộ Thần đều tự mình nghiên cứu phù, sau khi thông qua thí nghiệm phù, Mộ Thần lấy nguyên thạch còn dư lại trên người đều mua sách có liên quan đến phù, hai ngày này tri thức có quan hệ về phù như thủy triều tràn vào bên trong thức hải của Mộ Thần.

Mộ Thần dần hiểu rõ về phù hơn, cho tới bây giờ, hẳn đã có thể vẽ hơn mười loại phù cấp hai.

“Mộ Thần.” Diệp Thạch sớm chờ ở ngoài phòng học của Mộ Thần.

“Sao lại đến đây?” Mộ Thần vừa ra khỏi phòng học liền thấy được Diệp Thạch.

“Đồ của chúng ta hôm nay đến kỳ, có thể bán phù rồi, chúng ta cùng đi xem đi.” Diệp Thạch hưng trí bừng bừng nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được.”

“Cái việc Thú Linh Đan kia, anh nghiên cứu thế nào rồi?” Diệp Thạch chớp mắt, không thể chờ đợi được hỏi.

Mộ Thần cười xấu hổ: “Còn chưa bắt đầu nghiên cứu.” Thời điểm Mộ Thần muốn động thủ, mới phát hiện hắn đã không còn bao nhiêu nguyên thạch, sự tình như vậy mà bị gác lại.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng, “Anh còn chưa có bắt đầu nghiên cứu? Nếu như bị người ta nhanh chân đến trước thì làm thế nào đây?”

Mộ Thần mỉm cười: “Không vội, dù sao trong nhất thời những người khác hơn phân nửa là không có bản lĩnh này.” Thú Linh Đan đã tuyệt tích mấy trăm năm, nếu như có người có thể nghiên cứu thì đã sớm nghiên cứu ra.

Diệp Thạch gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Nói cũng đúng, cái loại giá áo túi cơm như tên Lam Nhược Phong kia phỏng chừng cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp, chúng ta tới xem đấu giá trước đi, tên Phú Nguyên Bảo kia nói, có thể cũng được một trăm vạn nguyên thạch đấy.” Diệp Thạch phần chần nói.

“Nhiều như vậy?” Mộ Thần nhướng mày.

“Mộ Thần, có nhiều nguyên thạch như vậy, anh muốn gì?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần suy nghĩ rồi nói: “Ta muốn mua một cái đan lô cấp ba, lúc trước trong khu đấu giá mua cái đan lô cấp hai kia đã có chút không đủ dùng, ta còn muốn mua một cái bút vẽ phù cấp ba, bút cấp hai vẽ ra ký hiệu hiệu quả không tốt, trong học viện hình như còn bán sách về luyện đan thuật cấp ba, còn có phương thuốc cấp ba, phù cũng thế, ta còn muốn đi mua một chút sách về vũ kỹ.”

Diệp Thạch trợn to mắt, chỉ cảm thấy một trận choáng đầu hoa mắt.

“Mộ Thần, một cái đan lô cấp ba tốn bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch cười khan hỏi.

Mộ Thần suy tư một chút: “Nghe nói, phẩm chất kém thì mấy vạn, phẩm chất bình thường thì hơn mười vạn, còn phẩm chất tốt thì mấy chục vạn.”

Diệp Thạch: “...” Một cái đan lô cấp ba cần tới mấy chục vạn, vậy bút cấp ba cũng không rẻ, còn có những cái phương thuốc cấp ba gì đó, một cái phương thuốc, nghĩ cũng cần mấy chục vạn, rất có cảm giác đốt tiền.

Mộ Thần nhìn thần sắc của Diệp Thạch, lo lắng hỏi: “Thạch Đầu, em làm sao vậy?”

Diệp Thạch gượng cười: “Không có gì, không có gì.”

Mộ Thần cười nói: “Đồ vật mà ta cần nhiều lắm, từ từ sẽ được.”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Đúng vậy, từ từ sẽ được, từ từ sẽ được.”

“Việc luyện đan chế phù thì đến lúc đó lại nói, việc cấp bách nhất là phải đề cao tu vi.” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Không đạt được tu vi võ sư ba sao thì hết thầy đều không được, chỉ cần tu vi của hắn tăng lên, vậy hắn có thể luyện chế đan dược cấp ba, đến lúc đó hắn đi bán đan dược cũng có thể kiếm một số lớn.

Việc cấp bách trước mắt, là trước tiên phải làm cho các khiếu huyết trong cơ thể thông suốt, đề cao tư chất đến cấp tám, sau này luyện thể cũng có thể thả lỏng.

“Gần đây máu chúng ta cần luyện thể cũng phải đổi thành máu của yêu thú cấp ba.” Mộ Thần nhấn chặt mày nói.

Diệp Thạch nói: “Máu yêu thú cấp ba cũng không rẻ đâu.”

Mộ Thần híp mắt, trong tu luyện, tư chất tất nhiên quan trọng, nhưng tài nguyên vẫn quan trọng hơn, dùng lượng lớn tài nguyên đập vào, dù tư chất kém nhất cũng có thể trở thành một cao thủ.

“Được rồi, chúng ta trước tiên đi nhìn xem Xuân Phong Hóa Vũ Phù có thể được bao nhiêu nguyên thạch đã.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Được!”

Thời điểm Mộ Thần cùng Diệp Thạch đến, Phú Nguyên Bảo sớm đã chờ ở nơi đó, nhìn thấy Diệp Thạch cùng Mộ Thần tiến vào, Phú Nguyên Bảo lập tức cung kính lên trước hỏi thăm.

Diệp Thạch nhìn thấy Phú Nguyên Bảo, nghĩ đến lúc trước đáp ứng đưa cho Phú Nguyên Bảo một phần trăm tiền lời, trong lòng nhất thời xót ruột.

“Hai vị tới nhìn kết quả đấu giá à?” Phú Nguyên Bảo hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng.”

“Cạnh tranh đã chấm dứt, có thể mở hộp kín.” Phú Nguyên Bảo cúi đầu khom lưng nói.

Mộ Thần gật đầu, cùng Diệp Thạch đồng thời mở hộp ra.

“Một trăm năm mươi vạn nguyên thạch.” Nhìn thấy tờ giấy thứ nhất, Diệp Thạch nhin không được kinh hô một chút.

“Tám mươi vạn nguyên thạch, người này là quý nghèo à.”

“Một trăm ba mươi vạn nguyên thạch, người này không có cơ hội rồi.”

“Một trăm bảy mươi vạn nguyên thạch.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch xem xét một chút giấy trong hộp, cuối cùng Xuân Phong Hóa Vũ Phù lấy một trăm tám mươi tám vạn nguyên thạch bán cho một thiếu nữ tên là Thang Châu Nhi.

Thời điểm Mộ Thần nhìn thấy Thang Châu Nhi, xác thực bị ngỡ ngàng. Diện mạo của Thang Châu Nhi cũng không coi như là rất xuất chúng, nhưng nàng ta vừa đứng trong đám người, tuyệt đối sẽ không có ai xem nhẹ nàng ta. Trên hai bàn tay nàng ta ước chừng đeo sáu cái nhẫn không gian, trên người treo đầy pháp bảo, thoạt nhìn như là một cái cây triển lãm pháp bảo.

Diệp Thạch nhìn Thang Châu Nhi đầy người linh bảo, đôi mắt thẳng phiếm lục quang.

Thang Châu Nhi tài đại khí thô, chuyển hơn một trăm vạn nguyên thạch cho Diệp Thạch, mắt cũng không nháy một cái.

Diệp Thạch lại không có loại khí độ coi nguyên thạch như căn bã này của Thang Châu Nhi, lúc y chuyển một vạn tám ngàn tám trăm nguyên thạch cho Phú Nguyên Bảo, ánh mắt kia như muốn đem Phú Nguyên Bảo ăn tươi nuốt sống.

Sau khi Phú Nguyên Bảo được chuyển tới nguyên thạch, liền chạy trốn như lòng bàn chân bôi dầu.

Việc Xuân Phong Hóa Vũ Phù của Mộ Thần bán được một trăm tám mươi tám vạn nguyên thạch được lan truyền nhanh chóng.

“Kết cấu của Xuân Phong Hóa Vũ Phù đáng giá như vậy sao?” Nghe được lời đồn, Trang Du nhíu mày hỏi.

Lam Nhược Phong nói: “Bởi vì là kết cấu kiểu mới, cho nên tương đối đáng giá.”

Sau khi Lam Nhược Phong trở thành đồ đệ của Hoa Xu, Lam gia đưa một trăm vạn nguyên thạch cho Lam Nhược Phong, một trăm vạn nguyên thạch đối với bất luận người nào vừa gia nhập võ sư mà nói đã là một khoản lớn, Lam Nhược Phong nguyên bản còn đang vì một trăm vạn nguyên thạch này mà đắc chí, nhưng Mộ Thần chỉ trong giây lát đã thu vào một trăm tám mươi tám vạn nguyên thạch, Mộ Thần người này thật đúng là một gia hỏa mệnh tốt.

Diệp Thạch cầm thẻ nguyên thạch nói với Mộ Thần: “Em chuyển hết nguyên thạch vào thẻ anh nhé.”

“Không cần, cho ta hai mươi vạn nguyên thạch phòng thân là được, em là đệ tử tinh anh, mua đồ trong học viện có thể được chiết khấu, về sau nếu ta muốn mua đồ gì đó thì phải phiền toái em mua cho ta.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

“Chúng ta trước tiên đi mua đan lô, rồi đi mua một chút nguyên liệu, ta tính bắt tay nghiên cứu Thú Linh Đan.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

82. Chương 82: Đan Dược

“Cũng không biết cái giải thưởng kia là ai tuyên bố.” Mộ Thần lười biếng nói.

“Em biết, người tuyên bố giải thưởng chính là cháu gái Liên Mộng Tâm của tổng viện trưởng học viện. Tổng viện trưởng Liên Thành Không là võ hoàng, Liên Mộng Tâm là cháu gái duy nhất của ông ta, thuở nhỏ nhận hết vinh sủng. Liên Thành Không ngẫu nhiên tìm được một quả trứng yêu thú, thế mà lại ấp ra một con Huyết Giao.”

“Huyết Giao thành niên kiệt ngạo bất tuân, khó có thể thu phục, nhưng muốn thu phục Huyết Giao sơ sinh thì lại có vài phần khả năng, nếu có Thú Linh Đan tương trợ, khả năng sẽ tăng rất cao.”

Tin tức này là Diệp Thạch biết được từ chỗ Phú Nguyên Bảo, Diệp Thạch vẫn cảm thấy đã đưa không cho Phú Nguyên Bảo hơn một vạn nguyên thạch, có cơ hội thì luôn tìm Phú Nguyên Bảo đòi tin tức miễn phí.

“Thì ra là Huyết Giao? Nếu như là Huyết Giao thì người tuyên bố cái giải thưởng kia ra giá mười vạn một viên, cũng không tính quá nhiều.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Anh biết cách luyện chế đan dược kia rồi sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nhún vai nói: “Chỉ một chút thôi, trong Thú Linh Đan cần một loại Nghê Thường Thảo, đã biến mất nhiều năm, kỳ thật, kể cả không

có Nghê Thường Thảo, còn lại các linh thảo trong phương thuốc vẫn như cũ có thể bảo trì cân bằng, luyện chế ra đan dược.”

“Nghe đồn, Nghê Thường Thảo ẩn chứa không nhiều linh lực, cũng không có tác dụng gì với con người, nhưng Nghê Thường Thảo này tựa hồ có lực hấp dẫn rất lớn đối với yêu thú, không có Nghê Thường Thảo cũng có thể luyện chế ra Thú Linh Đan, nhưng loại linh đan này đối với yêu thú có tác dụng cực kỳ bé nhỏ.”

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Đến tột cùng thì Nghê Thường Thảo có tác dụng gì trong đan dược?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không biết... Kỳ thật, ta có chút suy đoán, nhưng còn cần phải thực nghiệm.”

Diệp Thạch: “Không vội, chúng ta đi mua đồ trước đi.”

Mộ Thần gật đầu: “Ừ.”

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đi vào trong cửa hàng học viện, Diệp Thạch lấy ra ba mươi vạn nguyên thạch mua một cái đan lô cấp ba, lại lấy ra hai mươi vạn mua một cây bút vẽ phù cấp ba, dưới sự lừa phỉnh của Mộ Thần, lại lấy ra hai mươi vạn nguyên thạch mua một cái nhẫn không gian có không gian ba mươi thước vuông, năm vạn mua một ít sách giới thiệu liên quan về linh thú, mười vạn mua một ít phương thuốc về linh thú...

Mắt thấy nguyên thạch trong thẻ giảm xuống rất nhanh, Diệp Thạch rốt cục nhìn không được mở miệng nói: “Mộ Thần, chúng ta trước tiên đi mua nguyên liệu tu luyện đã.”

Mộ Thần gật đầu: “Nói cũng đúng, chậm trễ cái gì cũng không thể chậm trễ tu luyện.”

Một màn Diệp Thạch xài nguyên thạch như nước, vừa lúc bị Trang Du nhìn thấy.

“Diệp Thạch sao lại có nhiều nguyên thạch như vậy?” Trang Du không hiểu mà nhú mày lại.

Lam Nhược Phong: “Đây không phải là nguyên thạch của Diệp Thạch, là của Mộ Thần.” Nhưng, là Mộ Thần giao phần lớn nguyên thạch cho Diệp Thạch.

“Diệp Thạch y cũng quá tiêu tiền như nước rồi.” Trang Du nhăn chặt mày nói.

Trang Du siết tay, đạo sư tuy rằng đối với hắn không tồi, nhưng mà sẽ không trực tiếp cho hắn nguyên thạch, tiền trong tay Trang Du không phải quá nhiều, giờ nhìn thấy bộ dáng Diệp Thạch xài tiền như nước, tâm tình Trang Du không khỏi chua chua.

Lam Nhược Phong cười khở, tiêu tiền như nước cũng không phải là Diệp Thạch, mà là Mộ Thần, tuy rằng người trả tiền là Diệp Thạch, nhưng vài thứ kia đều là đồ mà Mộ Thần muốn, để Diệp Thạch mua, chẳng qua là vì thân phận của Diệp Thạch có thể giảm giá, từ đầu tới đuôi, Diệp Thạch đều là vẻ mặt xót ruột, nhưng Mộ Thần lại là vẻ mặt lạnh nhạt.

Diệp Thạch theo Mộ Thần đi thị trường linh thảo, lấy ra năm vạn nguyên thạch mua một đồng linh thảo cấp hai, lại thêm hai mươi vạn, đặt một lượng lớn máu yêu thú cấp ba...

Diệp Thạch theo Mộ Thần một đường mua sắm, thời điểm trở lại Sí Diễm Các, hơn một trăm bảy mươi vạn nguyên thạch trong thẻ chỉ còn lại có bốn mươi vạn nguyên thạch.

... ..

Kinh Sí Diễm đứng ở trên đài cao, chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống Diệp Thạch: “Trở lại?”

Diệp Thạch: “Vâng.”

Kinh Sí Diễm đánh giá Diệp Thạch: “Ta nghe nói con mua cho Mộ Thần rất nhiều thứ?”

Diệp Thạch nhú mày phản bác: “Nguyên thạch kia vốn là của Mộ Thần, không thể coi là con mua cho anh ấy.”

Kinh Sí Diễm không cho là đúng: “Bậy bạ, nếu đã cho con vậy chính là của con, nhìn con xem, mua cho người ta một đồng đồ vật, bản thân lại không được cái gì.”

Diệp Thạch giơ giơ ngón tay lên, nói: “Mộ Thần tặng nhẫn cho con.”

Chiếc nhẫn không gian này vốn Diệp Thạch muốn bán đi, có điều Mộ Thần nói, chỉ có nhẫn đủ lớn, khi bọn họ đi dã ngoại săn bắn mới có thể đựng được nhiều đồ vật, Diệp Thạch cảm thấy nói có lý, liền giữ nhẫn lại.

“Chỉ một cái nhẫn là có thể mua chuộc con rồi hả, con có biết hay không, bởi vì con mà tiểu tử kia bới được bao nhiêu tiền, nhưng mà tiểu tử kia miễn cưỡng coi như biết đạo lý.” Kinh Sí Diễm hừ lạnh một tiếng.

Diệp Thạch nhú mày nói: “Mộ Thần xài tiền có chút nhiều, nhưng mà anh ấy kiếm cũng nhiều mà! Hơn nữa, hiện tại anh ấy xài nhiều như vậy đều là vì về sau kiếm càng nhiều, Mộ Thần làm chuyện gì cũng đều có mục đích.” Tỷ như lúc trước cái yêu hạch cấp năm kia, đó chính là thứ tốt khó có được!

Kinh Sí Diễm liếc mắt xem thường: “Rồi, rồi, biết Mộ Thần nhà con tốt nhất.”

“Vốn chính là vậy! Đúng rồi sư phụ, đan dược Liên sư tỷ yêu cầu đã có rồi sao?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm眯 mắt nói: “Còn chưa có, gần đây Liên sư tỷ của con được người ta đưa không ít đan dược, nhưng có vẻ như đan dược không dùng được.”

Diệp Thạch có chút vui vẻ nói: “Vậy ạ?”

“Kỳ thật, tổng viện trưởng đã sớm cho người nghiên cứu loại đan dược này, đáng tiếc, mấy vị luyện dược sư cao cấp trong học viện đều luyện chế không ra Thú Linh Đan, bất đắc dĩ, Liên sư tỷ của con mới treo giải thưởng như vậy.” Kinh Sí Diễm lắc đầu nói.

Diệp Thạch bĩu môi: “Lời Mộ Thần nói quả nhiên không sai.”

“Mộ Thần? Mộ Thần nói gì?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Diệp Thạch trả lời: “Anh ấy nói trong nhất thời, những người khác không có bản lĩnh luyện chế ra linh đan này.”

Kinh Sí Diễm hừ lạnh một tiếng, nói: “Khẩu khí Mộ Thần thật không nhỏ, lời này nghe ratiống như hần rất có bản lĩnh vậy.”

“Mộ Thần đương nhiên là có bản lĩnh, anh ấy nói anh ấy đã có chút ý tưởng.” Diệp Thạch nói.

Kinh Sí Diễm liếc mắt xem thường, tức giận nói: “Con có thời gian thì tu luyện cho tử tế đi, đừng có cả ngày theo Mộ Thần cùng nằm mơ giữa ban ngày. Hần cho rằng hần luyện chế ra được Xuân Phong Hóa Vũ Phù, thì vấn đề gì cũng giải quyết được sao? Đúng là truyện cười.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, không cam lòng nhìn Kinh Sí Diễm một cái: “Sư phụ, con đi tu luyện.”

“Đi đi, đi đi.” Kinh Sí Diễm phát phát tay.

... ..

Tại một biệt viện trong đan viện.

“Có tiến triển gì không?” Trang Du đứng ở bên cạnh Lam Nhược Phong, mong đợi hỏi Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong lắc lắc đầu: “Vẫn không được.” Một ngày này, hẳn đã thử không ít biện pháp, ý đồ tái hiện Thụ Linh Đan, nhưng nguyên thạch tổn không ít, thực nghiệm lại đều lấy thất bại mà chấm dứt.

Trang Du nhìn thấy Lam Nhược Phong như vậy liền ôn thanh an ủi: “Nhược Phong, chàng không nên gấp gáp, nghe nói có vài vị đạo sư luyện dược sư trong học viện cũng đang nghiên cứu loại đan dược này, nhưng mà đều thất bại, chàng từ từ sẽ được, chung quy sẽ tìm được biện pháp.”

Lam Nhược Phong gật đầu với Trang Du: “Ta biết rồi.”

Trang Du hơi ngượng ngừng đứng bên cạnh Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, lấy lại bình tĩnh, có thêm vài phần tin tưởng.

... ..

Tại chỗ sâu trong học viện.

“Mộng Tâm, việc Thụ Linh Đan có tiến triển chưa?” Tống Tâm Duyệt đi đến bên người Liên Mộng Tâm hỏi.

Liên Mộng Tâm quay đầu lại nhìn Tống Tâm Duyệt một cái, lắc lắc đầu, có chút mất mát nói: “Hiện nay còn chưa có tiến triển.”

Tống Tâm Duyệt vươn tay, đưa cho Liên Mộng Tâm hai viên đan dược, “Đây là mới vừa đưa tới.”

Liên Mộng Tâm nhú mày, những vị đạo sư đó trong học viện nghiên cứu nhiều ngày, cũng không người nào dám đưa đan dược cho nàng, đám tân sinh kia thì không giống, đủ loại đan dược đưa tới một đồng, lại chỉ khiến cho Huyết Giao càng ngày càng nóng nảy, hiện tại Liên Mộng Tâm đã phải tìm vài con rắn nhỏ phổ thông để thí nghiệm đan dược có hiệu quả, mới dám đưa cho Huyết Giao dùng.

Liên Mộng Tâm lấy đan dược đút cho một con rắn nước, quan sát một hồi, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, “Đan dược này hình như có chút hiệu quả.”

“Thật à? Có hiệu quả thì tốt.” Tống Tâm Duyệt cười.

“Đan dược này là ai đưa tới?” Liên Mộng Tâm hứng thú hỏi.

“Là tân sinh Lam Nhược Phong đưa tới.” Tống Tâm Duyệt nói.

“Muội nghe nói Lam Nhược Phong là tân sinh có thực lực về luyện dược thuật cao nhất trong đan viện lần này, quả nhiên có vài phần bản lĩnh.” Liên Mộng Tâm không chút nào keo kiệt khích lệ nói.

“Sư muội, muội cũng đã nghe nói về Lam Nhược Phong?” Sắc mặt Tống Tâm Duyệt có chút kỳ dị hỏi.

Liên Mộng Tâm gật đầu: “Đúng thế, nghe nói Hoa Xu tiên bối rất coi trọng vị đệ tử này, trình độ thiên vị đối với hắn thậm chí vượt qua Thất hoàng tử, muội làm sao có thể không biết!”

“Liên sư muội, Tống sư tỷ, đã lâu không gặp.” Tân Như Ca chân thành đi tới nói.

Tống Tâm Duyệt nhìn thấy Tân Như Ca, trong con người hiện lên vài phần dị sắc, “Tân sư muội, sao muội lại tới đây?”

“Muội tới đưa đan dược cho Liên sư muội.” Tân Như Ca tươi cười nói.

Liên Mộng Tâm nhìn Tân Như Ca, nhin không được hỏi: “Sư tỷ cũng đến đưa đan dược?”

Tân Như Ca gật đầu: “Đúng vậy.”

Tân Như Ca lấy một cái hộp đan dược đưa cho Liên Mộng Tâm, Tống Tâm Duyệt nhăn chặt mày, thăm dò hỏi: “Tân sư tỷ, đan dược này của tỷ là từ chỗ nào tới vậy?”

Tân Như Ca nhún vai, nói: “Tiểu sư đệ của Kinh sư thúc nhà ta đưa cho.”

Tống Tâm Duyệt bữu môi: “Vị tiểu sư đệ kia của tỷ là luyện dược sư?”

“Y không phải, nhưng mà vị hôn phu kia của y là luyện dược sư.” Tân Như Ca nhún vai nói.

Tống Tâm Duyệt nhíu mày: “Vị hôn phu của y? Mộ Thần? Đấy không phải là luyện phù sư sao? Ta nghe nói hần mới vừa bán Xuân Phong Hóa Vũ Phù, được chon một trăm tám mươi vạn nguyên thạch.” Vừa thu được gần hai trăm nguyên thạch, lại cứ như chưa thấy nguyên thạch bao giờ, xài hết một trăm mấy chục vạn, một chút chùng mực cũng không có.

Tân Như Ca gật đầu: “Mộ Thần đúng là chế phù sư, không sai, cơ mà hần ngẫu nhiên cũng sẽ kiêm chức luyện dược sư.”

“Kiêm chức? Người này thật nhân.” Trong con người Tống Tâm Duyệt nhin không được hiện lên nét khinh thường.

Liên Mộng Tâm nhú mảy, mở hộp ra. Hộp vừa mở ra, rắn nước trong hồ đồng thời lập tức hướng phía Liên Mộng Tâm nhìn lại, trong con người nồng đậm ý mong mỏi.

Sắc mặt Liên Mộng Tâm trở nên dị thường, Liên Mộng Tâm vút đan dược xuống cho rắn nước, rắn nước lập tức bơi tới, một hơi nuốt xuống đan dược, sau khi rắn nước nuốt đan dược thì trở nên dịu ngoan hơn rất nhiều.

Tân Như Ca nhìn một màn này, sắc mặt không khỏi thay đổi, thở dài nói: “Thế mà thật sự có hiệu quả.”

Tống Tâm Duyệt liếc mắt nhìn Tân Như Ca một cái, đan dược Lam Nhược Phong luyện chế ra tuy rằng cũng có hiệu quả, nhưng so với đan dược Mộ Thần luyện chế ra thì liền thua chị kém em.

“Tân sư tỷ, đan dược này đến tột cùng là từ chỗ nào tới?” Liên Mộng Tâm nói.

Tân Như Ca xấu hổ cười, trả lời: “Kỳ thật, tiểu sư đệ ta nói đan dược này là do y luyện chế ra, nhưng mà y căn bản không biết luyện đan, nhất định là y đang nói dối.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

83. Chương 83: Tranh GiàNh Đan Dược

“Tiểu sư đệ, cuối cùng đệ cũng đi ra.” Tân Như Ca nhìn thấy Diệp Thạch đi ra, nhin không được thở ra một hơi, nếu không phải có người nói với nàng Diệp Thạch đang ngâm tằm, nói không chừng Tân Như Ca sớm đã xông vào.

Diệp Thạch không hiểu nhìn Tân Như Ca: “Sư tỷ, tỷ tìm đệ hả? Có chuyện gì không?”

Tân Như Ca xấu hổ cười, nói: “Cũng không phải đại sự gì, đan dược đệ cho ta lúc trước đó, đệ còn không?”

Tân Như Ca có chút ngượng ngùng, lúc trước khi Diệp Thạch tìm nàng giúp đưa đan dược cho Liên Mộng Tâm, đối với đan dược Diệp Thạch đưa cho nàng cũng không mấy tin tưởng, bởi vậy cũng không muốn lắm. Nào biết mới một chút thời gian như vậy, nàng liền mặt dày mày dạn tìm đến Diệp Thạch muốn thêm đan dược.

“Còn, nhưng mà sư tỷ, nếu tỷ muộן một chút nữa sẽ không còn đâu.” Diệp Thạch nói.

Tân Như Ca không hiểu: “Vì sao lại không còn?”

Diệp Thạch đương nhiên mà nói: “Đều bị đệ ăn sạch sẽ chứ sao!”

Diệp Thạch vừa nói vừa lấy ra một viên đan dược ném vào miệng, cắn cắn hai cái nuốt xuống, vẻ mặt say mê nói: “Hương vị thật sự rất ngon!”

Tân Như Ca sửng sốt một chút mới kịp phản ứng, Diệp Thạch đến cùng đang làm gì vậy?!

“Sư đệ, đan dược không thể ăn bậy!” Tân Như Ca kéo tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch gật đầu, buồn rầu nói: “Đệ biết, nhưng mà thật sự nó rất thơm! Đệ không nhịn được, sư tỷ, tỷ không thấy thơm sao?”

“Ta không thấy.” Tân Như Ca tức giận nói.

Diệp Thạch nhú mày, những đan dược cấp hai khác cũng không có hấp dẫn lớn như vậy đối với y, không biết là vì cái gì, vừa nhìn thấy đan dược này, Diệp Thạch đã cảm thấy muốn ngừng mà không được, cho y bao nhiêu viên y cũng có thể ăn hết.

Kỳ thật Mộ Thần đưa cho y hơn hai mươi viên đan dược, nhưng đã có hơn phân nửa đều bị Diệp Thạch trộm ăn.

Nếu không phải nghĩ đan dược này có lẽ có thể bán được mười vạn nguyên thạch một viên, như vậy đan dược trên người Diệp Thạch một viên cũng dư không nổi.

Tân Như Ca nhú mày, thăm dò hỏi: “Sư đệ, đan dược này của đệ là từ chỗ nào ra?”

“Tìm được trong một sơn động.” Diệp Thạch thản nhiên nói.

Tân Như Ca nhướng mày: “Tìm được trong sơn động? Không phải đệ nói là tự mình luyện chế sao?”

“Đó là đệ nói giỡn.” Diệp Thạch nhún vai, nói.

Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch, trong lòng nhin không được sinh ra hoài nghi, so sánh với việc đàn dượt do Diệp Thạch luyện chế, Tân Như Ca cảm thấy khả năng do Mộ Thần luyện chế tính ra cao hơn một chút, nhưng so sánh với việc tìm được đàn dượt trong sơn động, Tân Như Ca cảm giác, tìm được trong sơn động còn đáng tin hơn.

“Đệ còn bao nhiêu đàn dượt?” Tân Như Ca hỏi.

“Còn có tám viên.” Diệp Thạch nói.

“Đều cho ta đi.” Tân Như Ca không chút do dự, nếu đàn dượt thật sự tìm được trong sơn động, thì hẳn là còn!

Diệp Thạch nhíu mày, thẳng tắp nhìn Tân Như Ca, mở ra tay phải, cười nhạt không nói.

Tân Như Ca khó hiểu hỏi Diệp Thạch: “Đệ nhìn ta như vậy làm gì?”

Diệp Thạch cười nói: “Sư tỷ, đàn dượt lần trước là đưa tặng, hiện tại cái này mười vạn nguyên thạch một viên.”

Tân Như Ca tức giận nói: “...Đệ thật đúng là biết kiếm tiền.”

Diệp Thạch cũng không để bụng: “Sư tỷ, tỷ là người có tiền, sẽ không hiểu nỗi khổ của người nghèo.”

Diệp Thạch mím môi, lúc y giết heo giết dê trong tửu lâu, y cảm thấy mình rất nghèo, hiện tại y tay cầm mấy chục, trên trăm vạn nguyên thạch, mà như trước vẫn cảm thấy mình rất nghèo, cũng không biết là vì cái gì.

Tân Như Ca run run khóe miệng, người có tiền? Vị tiểu sư đệ này đúng là quá coi trọng năng.

Giao dịch xong đàn dượt, Tân Như Ca xoay người rời đi.

Nhìn số dư trong thẻ nguyên thạch không còn mấy, Tân Như Ca buồn bực căn môi. Ngày hôm qua, lúc Diệp Thạch hỏi nàng muốn lấy mấy viên đan dược, nàng hần nên đòi nhiều một chút. Một viên đan dược mười vạn, tám viên đan dược cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ gia tài của Tân Như Ca.

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Tân Như Ca, thầm nghĩ con gái đều thật có tiền, khó trách Mộ Thần nói, sinh ý của nữ nhân dễ kiếm nhất.

Nhìn thấy số lượng trên thẻ nguyên thạch đột phá một trăm vạn, Diệp Thạch nhin không được thở ra một hơi.

... ..

Liên Mộng Tâm lại thí nghiệm hai lần trên người rắn nước, xác nhận đan dược rất có hiệu quả, mới lấy đan dược cho Huyết Giao ăn.

Khẩu vị của Huyết Giao vô cùng tốt, mấy khối đan dược nháy mắt đã không còn.

Dưới tác dụng của đan dược, Huyết Giao quả nhiên thân cận với Liên Mộng Tâm hơn vài phần.

“Như Ca sư tỷ, đan dược này đến tột cùng là từ chỗ nào vậy?” Liên Mộng Tâm nghiêm túc hỏi.

Tân Như Ca sững sốt, nói: “Tiểu sư đệ sửa lại lời nói, là tìm được trong một cái trong sơn động.”

“Vậy còn không?” Liên Mộng Tâm nhíu mày hỏi.

Tân Như Ca xấu hổ nói: “Ta cũng không biết.”

“Quá đáng tiếc, tysao không nói sớm...” Liên Mộng Tâm nhăn mặt nói.

Nàng vẫn cho rằng đan dược là do Mộ Thần luyện chế ra, như thế, nếu muốn biết phương thuốc thì có thể xuống tay từ trên người Mộ Thần, nhưng mà, nếu đan dược là được tìm ra, nàng hẳn nên lưu lại một viên, để cho người trong đan viện phân tích thành phần.

Tống Tâm Duyệt khoanh tay, không để bụng mà nói: “Liên sư muội đừng gấp, theo ta thấy, lời của Diệp Thạch, không nhất định là thật, người này rất không thành thực!”

Tân Như Ca nhăn mày, Diệp Thạch tính tình bừa bãi, người này nói câu nào là thật, câu nào là giả, thật sự không rõ được, “Ta lại đi hỏi tiểu sư đệ một chút đi.”

Liên Mộng Tâm hơi suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Tỷ nói cho y biết, nếu lại có thêm đan dược như vậy, hai mươi vạn nguyên thạch một viên.”

Tân Như Ca trừng mắt, “Nhiều vậy?”

Liên Mộng Tâm không để bụng: “Giá trị!”

“Vậy muội nhiều nhất muốn có bao nhiêu viên?” Tân Như Ca hỏi.

“Hai mươi viên.” Liên Mộng Tâm nghĩ nghĩ nói.

... ..

“Hai mươi vạn nguyên thạch một viên?” Diệp Thạch đang muốn ăn cơm, nghe được lời của Tân Như Ca, chiếc đũa lập tức đánh rơi trên bàn, con mắt mở to ra.

Tân Như Ca gật đầu, chú ý quan sát thần sắc của Diệp Thạch: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch mãnh liệt đứng lên, nói: “Đệ đi tìm Mộ... A không, đệ đi tìm cái sơn động lúc trước phát hiện đan dược.”

Tân Như Ca nhìn bóng dáng Diệp Thạch, âm thầm nghĩ, Diệp Thạch quả nhiên là không thành thật.

... ..

Diệp Thạch đi tới luyện đan thất, mặt bị ngọn lửa ánh ra màu đỏ.

“Thơm quá thơm quá!” Diệp Thạch nhìn đồ vật trong tay Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nhú mày không hiểu: “Em cảm thấy thơm à?”

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng, có gì không thích hợp sao ạ?”

“Không đúng lắm, ta điều phối loại hương liệu này là nhằm vào yêu thú, đối với con người mà nói, cái mùi này rất nhẹ, gần như không ngửi thấy, nhưng đối với yêu thú mà nói, loại mùi này lại có lực hấp dẫn rất lớn.” Mộ Thần giải thích.

Diệp Thạch mở to mắt, không hiểu mà hỏi: “Tại sao có thể như vậy, em là người mà!”

“Ta biết, em có phản ứng như thế, khả năng có liên quan với huyết mạch của em, việc em có thể ngửi thấy mùi này, ngàn vạn không được lộ ra trước mặt người khác.” Mộ Thần cảnh cáo nói.

Biết Mộ Thần là vì tốt cho mình, Diệp Thạch thuận theo mà gật đầu: “Em hiểu rồi.”

“Mộ Thần, đây là dược gì vậy? Thơm quá à.” Diệp Thạch hỏi.

“Đây là Bách Tiên Thang, dùng rất nhiều loại sơn trân hải vị, ta cố ý chọn rất nhiều loại thịt thú mà loài rắn yêu thích, thịt được tuyển dụng đều là các chỗ linh khí nồng đậm nhất trên người yêu thú, các bộ phận có chất thịt ngon nhất, hiện tại thuốc phải nấu một đoạn thời gian, chờ một chút là đan thành.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch tò mò hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, sao đan dược của anh lại có hiệu quả vậy?”

“Chỉ là suy đoán mà thôi, giá trị thực dụng của Nghê Thường Thảo cơ hồ là không, cho nên ta nghĩ, có lẽ tác dụng của nó trong Thú Linh Đan là gia vị.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch tròn to mắt: “Chỉ như vậy?”

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy!”

Diệp Thạch gãi đầu: “Đơn giản như vậy hả? Vì sao trước kia lại không có người nghĩ đến?”

Mộ Thần cười: “Có lẽ là bởi vì, có rất ít luyện dược sư tinh thông trù nghệ.”

Diệp Thạch nghĩ nghĩ: “Đúng là có khả năng này.” Tuy địa vị linh trù cũng không thấp, nhưng mà so với luyện dược sư mà nói thì vẫn kém xa, người có địa vị cao như luyện dược sư không có khả năng lại đi nghiên cứu trù nghệ.

“Lần này Liên Mộng Tâm cần mua bao nhiêu đan dược?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Bốn mươi viên.”

Mộ Thần眯 mắt, “Bốn mươi viên, mười vạn nguyên thạch một viên, thì là bốn trăm vạn nguyên thạch, nha đầu kia thực giàu.”

“Đúng vậy! Rất giàu luôn, nhưng mà nàng ta là cháu gái của tổng viện trưởng, có tiền cũng là điều đương nhiên.” Diệp Thạch nói có lệ, đáy lòng có chút chột dạ. Liên Mộng Tâm tăng giá cả lên cao gấp đôi, hai mươi viên đan dược có thể bán bốn trăm vạn, như vậy còn dư lại hai mươi viên đan dược mình có thể ăn hết.

Mộ Thần luyện ra loại linh đan này hương vị vô cùng tốt, chỉ là khi Mộ Thần nhìn thấy y ăn linh đan này liền cau mày, Diệp Thạch đành phải động não ‘nghĩ kế’ một chút.

Mộ Thần nhìn chăm chăm đan dược trong nôi, Diệp Thạch thấy Mộ Thần không nghĩ ngờ, liền thở ra một hơi.

Ước chừng sau thời gian một nén nhang, Mộ Thần lấy hết đan dược trong nôi ra, bỏ vào trong bình đan dược.

Một cỗ hương khí nồng đậm không ngừng bay vào trong mũi Diệp Thạch, Diệp Thạch nuốt một ngụm nước bọt, rất nhanh đậy kín bình đan dược lại.

“Tốt rồi, tổng cộng tám bình, mỗi bình năm viên.” Mộ Thần thần nhiên nói.

Diệp Thạch gật đầu, thu đan dược lại.

“Mộ Thần, nước thuốc này anh xử lý như thế nào?” Diệp Thạch ra vẻ bình thản hỏi.

Mộ Thần nhíu mày: “Ta còn muốn bán phương thuốc, thứ này không thể đem ra ngoài để người khác nhìn ra manh mối, phải âm thầm xử lý thôi.”

“Thứ này để em xử lý cho.” Diệp Thạch xung phong nhận việc.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Em xử lý?”

Diệp Thạch gật đầu, bỏ nồi thuốc vào trong nhẫn không gian, nói: “Yên tâm đi, em sẽ không để người khác nhìn thấy đâu.”

Mộ Thần gật đầu, “Được rồi.”

Diệp Thạch nhìn nhẫn không gian trên tay, đột nhiên cảm thấy chiếc nhẫn kia thực tốt, rất tốt, bao nhiêu đồ vật đều bỏ vào được, Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nhin không được oán giận Mộ Thần lãng phí, nước thuốc tốt như vậy tất nhiên là nên ăn hết.

... ..

“Tổng sư tỷ, hiệu quả của đan dược như thế nào?” Lam Nhược Phong đợi hai ngày, lại không có được tin tức mà hăn chờ, rốt cục nhin không được tìm Tổng Tâm Duyệt hỏi.

Đan dược kia của Lam Nhược Phong đã thí nghiệm qua trên mấy con xà yêu, hiệu quả cũng không tệ lắm, cho nên Lam Nhược Phong đối với dược hiệu vẫn có vài phần tin tưởng.

Tổng Tâm Duyệt nhìn Lam Nhược Phong, tiếc nuối nói: “Đan dược của đệ có chút hiệu quả, chỉ là, đan dược mà Diệp Thạch giao ra lại hiệu quả tốt hơn.”

“Diệp Thạch?” Lam Nhược Phong hỏi.

Tổng Tâm Duyệt gật đầu, “Phải.”

Vốn Liên Mộng Tâm cũng rất xem trọng đan dược của Lam Nhược Phong, nhưng hiệu quả của đan dược do Diệp Thạch giao ra thật sự quá tốt,

đan được của Lam Nhược Phong tuy rằng cũng có hiệu quả, nhưng mà so sánh hai cái với nhau thì cao thấp liền biết.

“Sao có thể như vậy?” Lam Nhược Phong thất vọng nỉ non.

Tống Tâm Duyệt lắc đầu: “Đan được của đệ cũng không tồi, chỉ là... Đệ tiếp tục cố gắng đi.”

Lam Nhược Phong nhìn bóng dáng của Tống Tâm Duyệt, trong lòng phần hận vô cùng, Diệp Thạch căn bản không biết luyện đan, đan dược mà y đưa ra, hơn phân nửa có liên quan với Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

84. Chương 84: Một Đêm Phất Nhanh

Diệp Thạch dùng năm bình đan dược cùng Tân Như Ca giao dịch bốn trăm vạn nguyên thạch.

Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch, không khỏi có chút ngạc nhiên: “Tiểu sư đệ, người hiện tại đã có nhiều tiền như vậy? Người muốn làm gì?”

Tân Như Ca nhíu mày, lần trước Diệp Thạch thu được hơn một trăm tám mươi vạn, không tới hai ngày liền xài hết bảy tám phần, hiện tại trong thẻ nguyên thạch của Diệp Thạch hẳn là có hơn năm trăm vạn, nhiều nguyên thạch như vậy, cũng không biết là Diệp Thạch người này có thể dùng trong bao lâu...

Diệp Thạch ôm thẻ nguyên thạch, ủ rũ nói: “Nhiều đây còn không biết là có đủ sử dụng hay không đây.”

Tân Như Ca khó hiểu nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Không đủ dùng, người muốn mua cái gì? Nhiều nguyên thạch như vậy mà còn chưa đủ dùng?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Dù sao thì cũng không đủ.”

Diệp Thạch cau mày, lúc trước bên trong Mộ gia xảy ra vấn đề, Mộ Viễn Hàng cố ý tiết lộ tin tức về Phá Linh Đan, bức cho Mộ Viễn Phong không biết nên làm thế nào, chỉ có thể đem bán đấu giá Phá Linh Đan, việc này là tâm bệnh của Mộ Thần, Mộ Thần tính là tại Hoàng đô mua một viên Phá Linh Đan, lại nhờ người đưa trở về cho Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong đối với Diệp Thạch không tệ, thư chiêu sinh của Diệp Thạch chính là Mộ Viễn Phong mua cho, không có Mộ Viễn Phong, Diệp Thạch không nhất định có thể vào Thánh Tinh học viện, ý của Mộ Thần, Diệp Thạch đương nhiên không có khả năng phản đối, huống chi nguyên thạch này đều là do Mộ Thần kiếm ra.

Mộ Thần muốn mua chính là thượng phẩm Phá Linh Đan, lúc trước viên Phá Linh Đan kia của Mộ Viễn Phong chỉ là hạ phẩm, liền đấu giá được hơn hai trăm vạn, tuy nói loại đan dược này ở Hoàng đô không khan hiếm giống như ở tiểu thành, giá cả ngược lại tiện nghi hơn, nhưng mà giá của thượng phẩm Phá Linh Đan so với loại hạ phẩm ít nhất mắc gấp đôi, không có hai ba trăm vạn thì khó mà mua được.

Đồ mà Mộ Thần muốn mua không chỉ có Phá Linh Đan, hẳn còn muốn mang một ít thiên địa linh vật có thể tăng lên thực lực đưa cho Mộ Viễn Phong, vài thứ kia cũng không tiện nghi, nhờ người mang về, không thể tránh khỏi phải tốn phí gửi vận chuyển, nhiều nguyên thạch như vậy, Diệp Thạch ngẫm lại đã cảm thấy trời đất mịt mù.

Diệp Thạch nhìn thẻ nguyên thạch trong tay, nhẹ hít một hơi, lẩm nhảm: “Không đủ dùng a!”

Tân Như Ca ném cái xem thường, nói: “Người xài như thế nào mà không đủ?!”

Diệp Thạch nhìn Tân Như Ca, lắc lắc đầu, nói: “Người không hiểu, phải tiêu dùng quá nhiều.”

Tân Như Ca: “...”

Diệp Thạch không biết, Mộ Thần vội vã muốn mua Phá Linh Đan trợ giúp Mộ Viễn Phong tăng lên thực lực như vậy, là có nguyên nhân.

Dựa theo lộ tuyến của nguyên văn, không được bao lâu, Lục Nghiêu sẽ đến tìm Bách Quyết Luyện Thể.

Trong truyện, Lục Nghiêu sở dĩ biết được Bách Quyết Luyện Thể tại trên tay Mộ Thần, là bởi vì Mộ Thần chủ động nói cho Trang Du, Trang Du lại nói cho Lục Nghiêu. Tuy rằng hiện tại chuyện về Bách Quyết Luyện Thể hẳn không có khả năng nói cho Trang Du, nhưng mà Mộ Thần không dám cam đoan là Lục Nghiêu có thể tra được từ trên người Mộ Viễn Phong hay không.

Trong truyện, Mộ Thần chết trên tay Lục Nghiêu, Mộ Viễn Phong vì trả thù thay Mộ Thần, cũng chết trên tay Lục Nghiêu.

Mộ Thần cảm thấy, cho dù Mộ Viễn Phong không tìm Lục Nghiêu, Lục Nghiêu cũng có khả năng sẽ giết Mộ Viễn Phong, vì diệt khẩu.

Mộ Viễn Phong nói như thế nào đều là thân sinh phụ thân của thân thể này, từ sau khi hắn xuyên lại đây, Mộ Viễn Phong vẫn luôn đối xử không tồi với Mộ Thần, Mộ Thần tất nhiên không nguyện ý Mộ Viễn Phong có chuyện.

“Cũng may, phương thuốc còn có thể bán được không ít tiền.” Diệp Thạch cười cười nói.

Tân Như Ca nhú mày, nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, cái phương thuốc kia chỉ sợ bán không được bao nhiêu nguyên thạch.”

“Vì sao?” Diệp Thạch nhú mày hỏi.

Tân Như Ca thở dài, nói: “Thạch Đầu, làm người phải biết tới điểm thì dừng, kỳ thật, Liên tiểu thư đã rất phúc hậu, nói ngăn lại, đối với cái phương thuốc kia, người không nên ôm hy vọng quá lớn.”

Nhị cấp đan dược cho dù lại trân quý, cũng chỉ là nhị cấp phương thuốc, vốn Liên Mộng Tâm hoàn toàn không cần phải trả nhiều nguyên thạch như vậy đi mua hai mươi viên nhị cấp đan dược, nàng chỉ cần mua hai viên đan dược, sau đó giao cho cao cấp luyện dược sư trong học viện phân tích một chút, là có thể cho ra thành phần mà phương thuốc yêu cầu, nàng tốn nhiều nguyên thạch như vậy, là đã mịt mờ mua phương thuốc rồi.

Diệp Thạch như trước khó hiểu nhìn Tân Như Ca, Tân Như Ca nhẹ hít một hơi, thâm sâu nói với Diệp Thạch: “Về sau người sẽ minh bạch.”

Diệp Thạch bĩu môi, thầm nghĩ: Minh bạch? Minh bạch cái gì? Hẳn một chút đều không hiểu.

... ..

“Người nghe nói sao? Liên sư tỷ hình như thật sự có được Thú Linh Đan.”

“Nghe nói, Thú Linh Đan kia là một tân thủ trong chúng ta luyện chế ra.”

“Ta cũng nghe nói, nguyên bản ta cho rằng người nọ là Lam Nhược Phong, dù sao, tất cả mọi người đều nói, hẳn là một tân sinh xuất sắc nhất trong đan viện, bỏ xatân sinh tầm thường chúng ta mấy con phố, kết quả nghe nói là không phải.”

“Có lẽ các người không tin, nhưng mà ta từ Phú Nguyên Bảo mập mạp kia mua được tin tức chính xác, người kia tựa hồ không phải tân sinh của đan viện chúng ta, mà là phù viện.”

“Phù viện? Làm sao có thể, một chế phù sư làm sao có thể luyện chế ra Thú Linh Đan.”

“Bán Thú Linh Đan cho Liên sư tỷ chính là đồ đệ Diệp Thạch của Kinh Sí Diễm trưởng lão, ai cũng biết, Diệp Thạch không biết luyện đan, nhưng mà vị hôn phu Mộ Thần của hắn lại là nhị cấp luyện dược sư, Mộ Thần chính là tân sinh của phù viện, nghe nói Liên sư tỷ lấy giá hai mươi vạn một viên đan dược, hướng Diệp Thạch mua hai mươi viên.”

“Hai mươi viên, mỗi viên hai mươi vạn, thì là bốn trăm vạn a! Diệp Thạch người này phát rồi.” Một tân sinh nhin không được nói.

Mỗi một tân sinh không tính là giàu có, đều có một giấc mộng một đêm phát nhanh, mà Diệp Thạch, đương nhiên trở thành tấm gương trong cảm nhận của mọi người.

... ..

Lam Nhược Phong đi trong đám người, sắc mặt thập phần âm trầm, trong khoảng thời gian này, sự tình Thú Linh Đan nháo ồn ào huyền náo, Mộ Thần cũng bắt đầu tiến nhập vào trong mắt cao tầng của đan viện.

Việc Lam Đạt tại lúc Mộ Thần nhập học thí nghiệm động tay chân, vẫn là bại lộ, tuy rằng đan viện trưởng cũng không nói cái gì, nhưng mà, rốt cuộc vẫn có vài phần khúc mắc với Lam Đạt, việc này cũng thành một vết nhơ trên người Lam Đạt, Lam Đạt tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng mà Lam Nhược Phong biết, tộc thúc này của mình đối với mình sợ là xa cách hơn vài phần.

Chuyện về Thú Linh Đan nháo ồn ào huyền náo, tất nhiên là truyền đến trong tai Trang Du.

Trang Du từ khi bắt đầu nhập học viện, đã trong sáng ngoài tối bị so sánh cùng với Diệp Thạch, trong mắt người chung quanh, Trang Du diện mạo xuất chúng, Diệp Thạch diện mạo phổ thông, Trang Du tính tình khiêm tốn, Diệp Thạch tính tình thô bạo, Trang Du cao quý tao nhã, Diệp Thạch thô lỗ dã man...

Trang Du vô luận địa phương nào đều nơi chốn áp Diệp Thạch một đầu, chỉ là có một chuyện, Trang Du lại là không sánh bằng Diệp Thạch, Diệp Thạch có một vị hôn phu đối với hắn ngàn theo trăm thuận, lại còn là rất có tiền.

Mộ Thần càng ưu tú, Trang Du lại càng không cam lòng, đối Diệp Thạch càng là ghen tị.

Trong truyện Trang Du thiên chân thiện lương, siêu trần thoát tục, là sẽ không tồn tại tâm tư ghen tị, dù sao, hết thảy những gì hắn muốn, hắn cũng có thể có được, hiện giờ có Mộ Thần này là biến cố, Trang Du rất cực ghen tị.

... ..

Thời gian mỗi ngày của Mộ Thần đều bị sắp xếp đầy, tu luyện, luyện đan, chế phù, tự hỏi...

Thánh Tinh học viện, mỗi cách bảy ngày thì sẽ có một ngày nghỉ ngơi, tại trong một ngày này, đệ tử trong học viện có thể đi rời học viện, đi ra bên ngoài nhìn xem.

Ngày nghỉ ngơi, Diệp Thạch sớm liền cùng Mộ Thần đồng thời rời học viện.

Tiến vào học viện mới không đến nửa tháng, Diệp Thạch thực lực đã tại dưới sự giáo dục của Kinh Sí Diễm, củng cố tại cấp bậc nhị tinh võ sư, mà Mộ Thần bởi vì tư chất khiếm khuyết, tăng thêm luyện đan, luyện phù này nọ mà có chút phân tâm, còn chưa có đột phá.

Bất quá, Mộ Thần đã thừa dịp trong khoảng thời gian này, đem huyết đạo tắc nghẽn trong cơ thể giải khai hơn phân nửa, tốc độ tu luyện lập tức tăng lên hơn vài lần, tiếp qua một đoạn thời gian, tư chất yếu có thể được bù lại.

“Mộ Thần, mua Phá Linh Đan trong học viện tiện nghi hơn mà.” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Ta biết, nhưng mà, Phá Linh Đan trong học viện học sinh đều phải tự mình dùng, nếu là mua cho người trong gia tộc, học viện cao tầng sẽ có ý kiến.”

Mộ Thần dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta biết, người có quan hệ với sư phụ người, học viện sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, nhưng mà, có thể không phiền toái sư phụ người thì không cần phiền toái, huống chi Hoàng đô công hội luyện được sư có danh dự tốt, người ta còn có phụ trách giao hàng.”

Diệp Thạch khô khan cười, nói: “Bọn họ phụ trách giao hàng, nhưng mà nghe nói phải thu tiền thuê.”

Mộ Thần không để bụng mà cười, nói: “Có chút mắc, nhưng mà an toàn a!” Nói thật, tiền thuê của công hội luyện được sư nếu như thấp, hẳn cũng không dám nhờ người ta giao.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được rồi, người nói có lý.”

Phá Linh Đan trong công hội luyện được sư có giá trị ba trăm vạn, bởi vì Mộ Thần là nhị cấp luyện được sư, có thể giảm giá, cuối cùng được giảm hai thành, còn hai trăm bốn mươi vạn, trừ bỏ Phá Linh Đan, Mộ Thần lại xài hơn một trăm vạn tại trong công hội luyện được sư mua xuống không ít linh thảo, linh vật có thể trợ giúp võ sư tu luyện, cuối cùng tăng thêm tiền thuê giao hàng bốn mươi vạn, tổng cộng tiêu phí gần bốn trăm vạn nguyên thạch.

Diệp Thạch nhìn chữ số trong thẻ nguyên thạch bớt dần, tâm từng đợt run rẩy, bất quá, nhìn nhiều, Diệp Thạch từ từ chết lặng.

Mộ Thần nhìn thấy sắc mặt của Diệp Thạch, an ủi: “Yên tâm đi, người biết xài, mới có thể được, bán đi phương thuốc, chúng ta còn có thể kiếm một chút.”

Diệp Thạch nhăn chặt mày, ủ rũ nói: “Tân sư tử nói, phương thuốc bán không được bao nhiêu tiền.”

Mộ Thần thản nhiên cười cười, không cho là đúng mà nói: “Phương thuốc có thể bán được tiền hay không, còn phải nhìn người trong học viện có bản lĩnh này hay không, yên tâm đi, bốn mươi viên Thú Linh Đan chống đỡ không được bao nhiêu thời gian, mà muốn thu phục Huyết Giao, phải có đại lượng Thú Linh Đan duy trì, những người trong học viện đó không có khả năng tại trước lúc Liên Mộng Tâm hết đan được, nghiên cứu raphương thuốc, cho nên, người chờ lấy tiền đi.”

Giống như cấp thấp phương thuốc, rất nhiều cao cấp luyện dược sư chỉ cần phân giải một chút thành phần là có thể phỏng chế, nhưng mà, Thú Linh Đan này lại không giống, đan dược này trọng yếu không phải là linh thảo mà luyện đan cần sử dụng, mà là ở bên ngoài.

“Ừm.” Diệp Thạch gật đầu, kỳ thật Diệp Thạch nghe không hiểu lời của Mộ Thần, nhưng mà câu chờ lấy tiền này, Diệp Thạch lại là hiểu.

“Liên tính phương thuốc bán không được tiền, ta sẽ nghĩ biện pháp khác kiếm tiền.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi.”

Toàn bộ tuổi trẻ đệ tử trong học viện, Mộ Thần tuyệt đối có thể coi là một người có thể kiếm tiền nhiều nhất, ngược lại cũng có mấy đệ tử có tiền hơn so với Mộ Thần, nhưng mà, vài người kia đều là đệ tử trong đại gia tộc, người có hậu trường.

“Phù sư hiệp hội.” Hai người đang tại trên đường nhàn phát hoảng, một gian hiệp hội nhìn khí thế rộng rãi ánh vào mắt hai người.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, nói: “Người không phải đã là phù sư rồi sao, thuận tiện đi chứng thực một chút đi.”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Cũng đúng.”

Phù viện vào rất nhiều thời điểm, đều sẽ dùng đến huy chương phù sư, Mộ Thần ngay cả huy chương nhất cấp phù sư đều không có, đại bộ phận nhiệm vụ từ phù viện, đều yêu cầu huy chương chứng minh là hiệp hội phù sư, thập phần không tiện

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

85. Chương 85: Phương Thuốc

Sau khi Liên Mộng Tâm lấy được linh đan mà Diệp Thạch đưa, đã nghĩ giao cho luyện dược sư trong học viện phân tích thành phần.

Không đợi Liên Mộng Tâm tự mình hành động, vài vị luyện dược sư trong đan viện liền không thể chờ đợi được mà đi tìm Liên Mộng Tâm.

“Liên tiểu thư, nghe nói, người tìm được Thú Linh Đan?” Một trưởng lão của đan viện vội vàng hỏi.

“Hắn không phải là Thú Linh Đan, nhưng mà quả thật có hiệu quả như Thú Linh Đan.” Liên Mộng Tâm cười cười nói.

Trong khoảng thời gian này Huyết Giao cùng nàng thân cận không ít, Liên Mộng Tâm cảm thấy chỉ cần nàng tiếp tục cố gắng thì có thể thu phục nó. Có một đầu Huyết Giao trưởng thành cùng nàng, này đối với tương lai giúp ích cho nàng, lớn đến không thể tưởng tượng.

“Liên tiểu thư, người có thể lấy ra mấy khối đan dược được không?” Đan viện trưởng Lộ Hàn tha thiết hỏi.

Liên Mộng Tâm gật gù đầu, nói: “Đương nhiên có thể.”

Chuyện Liên Mộng Tâm có được đan dược có tác dụng như Thú Linh Đan, Lộ Hàn đã sớm nghe nói.

Một đường điều tra xuống, vài trưởng lão của đan viện đầy kinh ngạc phát hiện, luyện chế ra loại đan dược này cư nhiên là một tân sinh, hơn nữa, cư nhiên không phải là đan viện tân sinh, mà là phù viện tân sinh.

Vài người điều tra mới phát hiện, đệ tử này quá mức sơ ý, cư nhiên đem đan viện điền thành phù viện, trở thành người phù viện, đồ đệ Diệp Thạch của Kinh Sí Diễm, cũng bởi vì Mộ Thần mà cùng người đan viện phát sinh tranh chấp.

Đan viện trưởng lão không phải là đồ ngu, việc Lam Đạt đối với tư liệu của Mộ Thần động tay động chân, Lộ Hàn điều tra ra, trong lòng biết rõ ràng.

Bất quá, việc đã đến nước này, Mộ Thần cũng đã trở thành người phù viện, trừng phạt Lam Đạt cũng không làm nên chuyện gì, vì đan viện thanh danh, đan viện bất động thanh sắc đem chuyện này áp xuống.

Lộ Hàn kỳ thật là nghĩ như vậy, Mộ Thần đã là người trong học viện, qua không được bao lâu, học viện sẽ có một lần cơ hội chuyển viện, nếu thiên phú luyện đan của Mộ Thần quả thật cao, vậy hẳn hẳn là sẽ tự mình thỉnh cầu chuyển tới đan viện, như vậy, đan viện cũng sẽ không bị tổn thất cái gì.

Trong thuật viện, địa vị đan viện là cao nhất, trong đồng cấp, địa vị của đan sư cũng so với phù sư tôn quý hơn không ít, Lộ Hàn cảm thấy, chỉ cần Mộ Thần là một người thông minh, liền sẽ lựa chọn đan viện.

Việc Thú Linh Đan lần này, Lộ Hàn đối Lam Đạt kỳ thật có oán khí, nếu Mộ Thần là người đan viện, bọn họ tìm được sự tình trên người Mộ Thần liền trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là, Mộ Thần hiện giờ là người phù viện, nếu bọn họ đi tìm Mộ Thần, tuyệt đối sẽ bị vài lão gia hỏa trong phù viện cười chết.

Vài trưởng lão của đan viện vì chuyện Thú Linh Đan tìm tới Liên Mộng Tầm, Mộ Thần hoàn toàn không biết gì cả.

Mộ Thần tốn chưa tới thời gian một canh giờ, thuận lợi thông qua khảo hạch nhất cấp, nhị cấp phù sư, làm cho không ít người trong phù sư hiệp hội kinh ngạc.

Mộ Thần bị vài người vây quanh đi ra, Diệp Thạch nhìn Mộ Thần được vạn chúng chú mục, không khỏi cảm thấy tự hào.

“Cảm giác thế nào a?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười cười, nói: “Rất đơn giản.”

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Thí nghiệm rất đơn giản, câu dẫn tiểu nha đầu đối với người mà nói, cũng rất đơn giản đi.” Thời điểm Mộ Thần đi ra, ánh mắt của vài thiếu nữ đều dính trên người Mộ Thần.

Mộ Thần bất đắc dĩ cười, điểm điểm cái trán của Diệp Thạch, cười mắng: “Bình dấm chua.”

... ..

Đan viện.

“Đan dược đã phân giải, kết quả của các người bên kia thế nào?” Lộ Hàn bình tĩnh hỏi.

Diêm Võ nhăn chặt mày, nói: “Rất kỳ quái, thành phần được sử dụng trong đan dược, chỉ so với nguyên lai Thú Linh Đan thiếu một loại Nghê Thường Thảo, cũng không bị ảnh hưởng tới cân bằng của các linh thảo còn lại, điểm này là mọi người đều biết, nhưng mà, đan dược như vậy, hẳn là không có hiệu quả mới đúng a!”

“Mộ Thần nhất định tại trên đan dược động tay chân, ta tại trong quá trình phân giải phát hiện rất nhiều thành phần đặc biệt, ta nghĩ vài thứ kia hẳn là mấu chốt.” Lam Đạt nhíu mày nói.

“Ta cũng phát hiện những thành phần đó rất loạn, căn bản là không biết nên nói là cái gì.” Thái Thúc Danh lắc đầu nói.

Lộ Hàn nhíu mày, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Liên tiểu thư bên kia đang thúc dục.”

Bọn họ cùng Liên Mộng Tâm đều cho rằng, chỉ cần phân giải đan dược là có thể sẽ được đến phương thuốc, kết quả hiện tại, đan dược đã phân giải xong, Liên Mộng Tâm cũng kém không nhiều lắm đã đem đan dược dùng hết, bọn họ lại một điểm manh mối đều không có.

“Viện trưởng, chúng ta bằng không lại đi tìm Liên tiểu thư xin hai khối đan dược?” Diêm Vô ngần nghĩ một chút nói.

“Lại thêm hai khối, người có thể xác định có được phương thuốc?” Lộ Hàn bất đắc dĩ nói.

Nếu cho Liên Mộng Tâm biết, bọn họ vài ba cái tứ cấp đan sư, một ngũ cấp đan sư lại phân giải không ra một cái phối phương của nhị cấp đan dược, vậy nhóm bọn hắn đều phải bị ném chết.

Thái Thúc Danh nhăn chặt mày, nói: “Viện trưởng, nếu không chúng ta tìm Kinh Sí Diễm tiền bối, hướng hắn mua phương thuốc đi.”

Lộ Hàn khẽ thở dài, nói: “Cũng được, hiện giờ cũng chỉ có biện pháp này, hy vọng lão gia hỏa kia sẽ không làm bộ làm tịch.”

... ..

“Diệp Thạch, sư phụ người đang tìm người.” Diệp Thạch cùng Mộ Thần vừa về tới học viện, một nữ đệ tử vội vàng hướng phía Diệp Thạch chạy tới nói.

Diệp Thạch theo bản năng quay đầu lại nhìn Mộ Thần một cái, Mộ Thần hướng phía Diệp Thạch thản nhiên cười, nói: “Sư phụ tìm người, vậy người mau đi đi, đừng làm cho sư phụ người sốt ruột chờ.”

“Được rồi.” Diệp Thạch gật gật đầu, có chút không muốn, liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, đi theo nữ đệ tử ly khai.

Mộ Thần nhìn bóng dáng Diệp Thạch, khóe miệng nổi lên một tia ấm áp tươi cười.

“Trở lại?” Kinh Sí Diễm chống nạnh, đánh giá Diệp Thạch, sắc mặt không tốt hỏi.

Diệp Thạch theo bản năng gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Nghe nói, người đem hơn năm trăm vạn nguyên thạch đều tiêu xài hết?” Kinh Sí Diễm tức giận trừng Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Kinh Sí Diễm tặng cái xem thường, đồ đệ này của nhà mình rất biết xài tiền, thời điểm hãn tuổi trẻ, cũng bị nói là bại gia, chỉ là, mình so với đồ đệ này, cũng là gặp sư phụ, người này mới chỉ là võ sư a! Nếu thăng cấp đến võ linh, còn không biết sẽ xài bao nhiêu tiền a.

“Ta nghe nói, các người tại trong đan viện mua đồ vật hơn bốn trăm vạn nguyên thạch đưa đến Mặc Thành?” Kinh Sí Diễm chua chua hỏi.

Kinh Sí Diễm âm thầm nghĩ: Mộ Thần người này, cũng không phải cái gì cũng xấu, tối thiểu người này biết hiếu thuận, gốc đồ đệ này của nhà

mình, tại trên chỗ này có thể hướng Mộ Thần học tập a!

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mộ Thần nói, Mộ thúc thúc thực lực có chút thấp, lo lắng hấn bị khi dễ.”

Kinh Sí Diễm: “...” Cho nên, nguyên nhân đồ đệ nhà mình không hiểu thuận, là cảm thấy mình sẽ không bị khi dễ, tưởng tượng như vậy, cơn giận của Kinh Sí Diễm nhất thời thuận một chút.

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, nói: “Tên kia, vẫn là trước lo lắng một chút bản thân hấn có thể bị khi dễ hay không đi.”

Diệp Thạch thở dài, ủ rũ nói: “Thực lực của Mộ Thần cũng thấp, cho nên, hấn cũng rất dễ bị khi dễ, ta nghe nói, vài lão sư trong phù viện nhìn Mộ Thần không vừa mắt.”

“Người yên tâm đi, Mộ Thần nhà người sẽ không bị thiệt thòi.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

“Cái đó cũng có thể.” Diệp Thạch gật gật đầu, lại hỏi: “Sư phụ, người vội vã tìm ta như vậy, là có chuyện gì không?”

“Vừa rồi người đàn viện đến qua, muốn mua phương thuốc Thú Linh Đan trên tay người, ba trăm vạn.” Kinh Sí Diễm chớp tay sau lưng nói.

“Đan viện? Ba trăm vạn? Cho ăn mày à!” Diệp Thạch bất mãn nói.

Kinh Sí Diễm: “...” Đồ đệ nhà mình tuy rằng thực lực yếu, nhưng mà khẩu khí một chút cũng không nhỏ a!

“Sư phụ ta thay người mặc cả, đem giá tăng lên tới năm trăm vạn.” Kinh Sí Diễm nói.

“Sư phụ, người tại sao có thể tiện nghi hỗn đản đàn viện như vậy, một đám gia hỏa kia lúc trước không cho Mộ Thần vào học viện a, như thế nào

cũng phải đem giá đưa lên sáu trăm vạn.” Diệp Thạch nghĩ nghĩ, vươn ra sáu ngón tay nói.

Kinh Sí Diễm: “...”

“Đồ đệ à! Người đan viện nếu lấy được đan dược đi nghiên cứu thì có thể biết các người dùng linh thảo gì, đến lúc đó, phương thuốc của các người sẽ không còn đáng giá, kỳ thật năm trăm vạn đã không ít.” Kinh Sí Diễm thâm sâu nói.

Diệp Thạch không cho là đúng mà nói: “Bọn họ sẽ không biết, đã sớm biết bọn họ đã tìm Liên sư tỷ muốn mấy khối đan dược đi nghiên cứu, chính bọn họ nghiên cứu không ra, lại không dám nói cho Liên sư tỷ, cho nên mới lại tìm tới ta.”

Kinh Sí Diễm nhú mày, nói: “Làm sao người biết bọn họ nghiên cứu không ra.”

“Là Mộ Thần nói.” Diệp Thạch trả lời.

Kinh Sí Diễm âm thầm nghĩ: Người đan viện tìm Liên Mộng Tầm muốn đan dược, ngẫm lại thật là có khả năng, hẳn ban đầu cho rằng, đám gia hỏa kia là sợ phiền toái, mới có thể trực tiếp mua phương thuốc, bây giờ nghĩ lại, lấy trình độ sĩ diện của mấy lão gia hỏa này, nếu có biện pháp, cho dù có phiền toái, cũng không nên đi tìm đồ đệ của mình, dù sao đồ đệ nhà mình chính là đã cùng người đan viện xung đột qua.

Nếu người đan viện tự mình lấy không ra phương thuốc, mới đến tìm Diệp Thạch mua, vậy năm trăm vạn kia thật là có chút thiếu, chết tiệt, đám hỗn đản kia của đan viện, đây là đem chính mình thành ngọc tử mà đùa giỡn à!

Chỉ trách hẳn quá mức coi trọng bản lĩnh của những người đan viện đó, không nghĩ qua, đan viện viện trưởng một ngũ cấp luyện dược sư, cư

nhiên phân giải không ra một viên nhị cấp đan dược.

Diệp Thạch nhìn Kinh Sí Diễm, hỏi: “Sư phụ, người cùng người đan viện nói định rồi, năm trăm vạn bán đứt?”

Kinh Sí Diễm cắn chặt răng, hẳn lúc ấy không nghĩ tới người đan viện là bởi vì không có năng lực nghiên cứu ra phương thuốc mới đến mua, cho rằng năm trăm vạn mua một phương thuốc cũng đã nhiều, cho nên, thực sáng khoái cùng những người đó ký hiệp nghị. Đám gia hỏa kia là đến có chuẩn bị a!

“Đúng vậy!” Kinh Sí Diễm xấu hổ cười, ngượng ngùng nói.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ mà gật đầu, nói: “Được rồi, ta đi nói với Mộ Thần, năm trăm vạn cũng rất nhiều.”

... ..

Thời điểm Diệp Thạch tìm được Mộ Thần, Mộ Thần đang làm bánh ngọt.

“Làm cho ta sao?” Diệp Thạch tiến đến bên người bên người Mộ Thần, hưng phấn hỏi.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói: “Là cho người, nhưng mà không phải cho người ăn, một hồi người mang về, tặng cho sư phụ người, ta nghe nói Kinh tiền bối thích ăn đồ ngọt.”

Diệp Thạch cau mày, cắn cắn môi, nói: “Ta cũng thích ăn đồ ngọt.”

Mộ Thần bất đắc dĩ tặng cái xem thường, nói: “Cái bánh ngọt này, dùng nguyên liệu nấu ăn đều là ngũ cốc, đối với người mà nói tính kích thích quá lớn, người không thể ăn.”

Diệp Thạch ủ rũ gật đầu, nói: “Như vậy à!” Hắc nói Mộ Thần tốn nhiều tiền như vậy, mua nguyên liệu nấu ăn mắc như vậy làm chi, nguyên lai là cho sư phụ.

“Đúng rồi, người tìm ta? Có chuyện gì không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch ủ rũ nói: “Sư phụ thay người đem phương thuốc bán đi, bán năm trăm vạn nguyên thạch, sư phụ hẳn bị người ta lừa, vốn hẳn là còn có thể bán càng mắc.”

Mộ Thần眯 mắt, nói: “Năm trăm vạn, cũng không kém nhiều lắm, lòng người không nên như rắn nuốt voi, năm trăm vạn thì năm trăm vạn.”

Nếu không là Diệp Thạch là đồ đệ của Kinh Sí Diễm, đối phương vượt mặt phải nể mũi, căn bản sẽ không đối với mình khách khí như thế.

Hắc dù sao chỉ là một cái đệ tử cấp thấp, nếu như học viện cao tầng tạo áp lực, hẳn cũng không biết phải làm thế nào, có năm trăm vạn nguyên thạch vào tay là đã không tồi, đối phương hẳn là nhìn tại trên mặt mũi của Kinh Sí Diễm, mới cho nhiều nguyên thạch như vậy.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi.”

“Đây là phương thuốc phối hương, đây là phương thuốc làm nước thuốc, về phần phối phương của đan dược, không cần cho, tin tưởng những người đó trong đan viện, trong lòng đều biết.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Ta biết rồi, một hồi ta sẽ đưa cho sư phụ.” Diệp Thạch cẩn thận thu hồi hai phương thuốc nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

86. Chương 86: Mộ Gia Tiếp Khách

Diệp Thạch đem hai phương thuốc đưa cho Kinh Sí Diễm, lại tràn đầy không muốn đem bánh ngọt từ trong nhẫn không gian lấy ra.

“Đó là cho ta?” Kinh Sí Diễm nhìn bánh ngọt trước mặt, nhướn mày hỏi.

Kinh Sí Diễm ngẫu nhiên nhìn thấy qua Diệp Thạch ăn bánh ngọt, lúc ấy hẳn tìm cái cớ, đem Diệp Thạch đi chỗ khác, đem bánh ngọt còn dư lại ăn, sau lại lừa Diệp Thạch, nói bánh ngọt bị người xử lý xong, Diệp Thạch tuy rằng uế oải, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Tư vị của cái bánh ngọt kia, Kinh Sí Diễm ăn qua về sau, vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Diệp Thạch cúi đầu, do dự một hồi, nói: “Đây là Mộ Thần làm cho ta, bất quá ta có thể phân một nửa cho sư phụ người ăn.”

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, nói: “Thứ này linh khí nồng đậm như vậy, đều là dùng ngũ cấp nguyên liệu nấu ăn đi, kinh mạch của người căn bản không thể thừa nhận. Thứ này thật sự là Mộ Thần làm cho người ăn? Vậy hẳn đối với người hơn phân nửa là không có ý tốt.”

Diệp Thạch ủ rũ nói: “Ta nói giỡn, là cho sư phụ người.”

Kinh Sí Diễm vừa lòng gật gật đầu, thầm nghĩ: Mộ Thần người này coi như không tồi.

Kinh Sí Diễm nhìn bộ dáng tham ăn của Diệp Thạch, ném cái xem thường, bộ dạng này của đồ đệ nhà mình, thật sự là dọa người!

Kinh Sí Diễm bất động thanh sắc đem cái bánh ngọt gói chặt vào trong nhẫn không gian, mở ra phương thuốc nhìn nhìn.

“Đây là cái đồ vật gì a? Đồ đệ, người không phải là lấy sai đồ rồi đi?” Kinh Sí Diễm nhíu mày nói.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không phải, đan dược Mộ Thần luyện chế ra, không có cái gì đặc biệt, chính là sau khi hãm đem đan dược luyện chế ra, tại trong hai loại thuốc này ngâm, sư phụ, người không biết, nguyên bản đan dược kia, hương vị một chút cũng không tốt, sau khi dùng hai loại đồ vật này ngâm qua, vừa thơm vừa ngon, sau khi ăn qua, cả người đều phiêu phiêu.”

Kinh Sí Diễm tức giận nhìn Diệp Thạch, nói: “Người nói thật giống như ăn qua...”

Diệp Thạch ngượng ngùng cúi đầu.

Kinh Sí Diễm nheo mắt, gấp giọng nói: “Người sẽ không thật sự ăn đi!?”

Diệp Thạch có chút ngại ngùng nói: “Ta chỉ ăn một hai viên, cũng không có ăn nhiều.”

Kinh Sí Diễm: “...” Đồ đệ ngu xuẩn này của mình, đây là Thú Linh Đan a! Là cho yêu thú ăn a!

... ..

Mặc Thành, Mộ gia.

Việc Mộ Thần, Diệp Thạch, Mộ Hồng đều trở thành học sinh trong Thánh Tinh học viện, hơn nữa, việc Diệp Thạch còn được Võ vương thu làm đệ tử, sau khi truyền ra, Mộ gia lập tức đông như trẩy hội.

Thế lực của Mộ gia tại Mặc Thành cũng một chút mở rộng nhiều hơn vài lần, cao thủ tới bái phỏng Mộ Viễn Phong nối liền không dứt, Mộ Viễn Phong gần đây thu lễ cơ hồ thu tới gãy tay, trên mặt vẫn luôn sáng lạn mỉm cười.

Mộ Viễn Phong ngồi tại trong thư phòng, lật xem luyện đan tâm đắc mà Mộ Thần nhờ Tiên Đông Đình mang về, trong con người hiện lên vài thần sắc khác thường, nhi tử nhà mình tuyệt đối là thiên tài, tuy rằng vẫn không thể luyện chế tam cấp đan dược, nhưng mà, rất nhiều đặc tính của tam cấp đan dược, lại rõ như lòng bàn tay.

“Nhị gia, Nhị gia, có khách nhân đến.” Một gã sai vặt vọt vào, thông báo với Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong nhíu mày, nói: “Có khách nhân? Mỗi ngày đều có khách nhân, có cái gì kỳ quái mà đáng giá người hấp ta hấp tấp như vậy?”

“Người tới là người của Hoàng đô đan sư công hội, bọn họ là được Thần thiếu gia thuê tới.” Gã sai vặt nói.

Mộ Viễn Phong lập tức đứng lên, thần sắc kích động mà nói: “Người nói, những người đó là được Thần nhi thuê tới?”

Gã sai vặt gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Mộ Viễn Phong lập tức đứng lên, bước nhanh đi ra ngoài, ai cũng không biết, Mộ Viễn Phong trong khoảng thời gian này thoát nhìn phong cảnh vô hạn, nhưng mà trong lòng hẩn hỉ thật rất bất an, Mộ Thần rõ ràng

là luyện được sư, mười mấy năm không có tiếp xúc qua chế phù, lại gia nhập phù viện.

Có lẽ, đan viện có người nhìn Mộ Thần không vừa mắt, đi tính kế con trai của mình, Mộ Viễn Phong nghĩ loại khả năng này, đã cảm thấy ngũ tạng như bị thiêu đốt.

Mộ Viễn Phong đi ra ngoài, nhìn thấy người tới, sắc mặt càng là nghiêm túc vài phần, người tới tổng cộng năm người, có hai người chính là võ linh, còn lại ba người giống hần, đều là cửu tinh võ sư, trận này tuyệt đối không thể coi là nhỏ.

“Vài vị đường xa mà đến, vất vả, mời ngồi mời ngồi.” Mộ Viễn Phong vội cung kính nói.

“Mộ Nhị gia quả nhiên là nhân trung tuần kiệt, khó trách có thể sinh ra Thần thiếu thanh niên tài giỏi như vậy.” Đầu lĩnh võ linh cường giả khen tặng.

Mộ Viễn Phong cười cười, nói: “Tiền bối quá khen.”

Lời của đối phương, Mộ Viễn Phong đương nhiên sẽ không đem làm thật, chỉ là đối phương nói như vậy hẳn là bởi vì nhi tử của mình, tâm tình của Mộ Viễn Phong nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

“Đây là con trai của ngài thuê đan sư công hội chúng ta mang về cho người, Mộ Nhị gia thật sự là có cách dạy con, cứ nhiên có thể sinh ra nhi tử Mộ Thần có hiếu tâm như vậy.” Đầu lĩnh nhịn không được nói.

Mộ Thần bất quá chỉ là một võ sư, đầu lĩnh gặp qua không ít phụ thân vì nhi tử của mình vung tiền như rác, nhưng mà, một nhi tử chỉ mới vừa vào võ sư lại vì cha của mình vung tiền như rác, hẳn chỉ nhìn thấy qua Mộ Thần một người.

Mộ Viễn Phong cười cười, có chút oán trách nói: “Đứa nhỏ này, gửi vài đồ vật đến là được rồi, tốn nhiều tiền thuê như vậy làm gì.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, “Mộ Nhị gia, con trai của ngài là một người có tâm, đồ vật hẳn đưa về, tin tưởng ngài nhất định sẽ thích.”

Mộ Viễn Phong có chút hồ nghi nhìn mấy người một cái, mở hòm ra thoáng nhìn, sắc mặt đột biến.

Phá Linh Đan! Cư nhiên là Phá Linh Đan!

Cái loại hương vị này, Mộ Viễn Phong đã từng luyện ra loại đan dược này, tất nhiên sẽ không nhận sai.

“Này...” Mộ Viễn Phong kích động sắc mặt ửng hồng, lúc trước bất đắc dĩ, không thể không bán đi Phá Linh Đan, việc này vẫn luôn là tâm bệnh của Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong như thế nào cũng đều thật không ngờ, Mộ Thần, cư nhiên sẽ...

“Đứa nhỏ này, quá loạn tiêu tiền.” Mộ Viễn Phong oán trách nói.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, Mộ Viễn Phong trong lòng lại là một mảnh ấm áp, ấm áp nhiều, cũng có vài phần lo lắng.

Mộ Thần hiện tại tại Hoàng đô không quen, đúng là thời điểm yêu cầu dùng tiền, Phá Linh Đan này so với lúc trước hẳn luyện chế ra khối kia phẩm chất tốt hơn nhiều, nói vậy hẳn là cần không ít nguyên thạch, Mộ Thần cũng không biết là từ chỗ nào được nhiều nguyên thạch như vậy.

“Thần nhi, hẳn tại Hoàng đô cũng không biết thế nào?” Mộ Viễn Phong hỏi.

“Mộ Nhị gia yên tâm đi, Thần thiếu thông minh tuyệt đỉnh, ở đâu đều có thể như cá gặp nước.” Đầu lĩnh nói.

Mộ Viễn Phong gật gật đầu, thở ra một hơi, nói: “Như thế thì ta an tâm.”

... ..

Tin tức Mộ Viễn Phong lần thứ hai được Phá Linh Đan, lần thứ hai lan truyền ra ngoài.

Lần này, tuy rằng mọi người biết trên tay Mộ Viễn Phong có Phá Linh Đan, nhưng lại không dám mơ ước, chỉ là hâm mộ Mộ Viễn Phong có cách dạy con, cứ nhiên sinh ra được một nhi tử hiếu thuận như vậy.

Mộ Viễn Hàng ghen tị ánh mắt đều đỏ, lại không làm nên chuyện gì.

Vài người trong đan dược công hội thuận tiện lưu lại hộ pháp cho Mộ Viễn Phong, thẳng đến sau khi Mộ Viễn Phong thăng cấp võ linh mới rời đi.

Sau khi Mộ Viễn Phong thăng cấp võ linh, tâm tình cũng nhất thời trống trải rất nhiều.

“Chúc mừng nhị đệ người.” Nhìn thấy Mộ Viễn Phong cùng cố tu vi từ tu luyện thất đi ra, Mộ Viễn Hàng miễn cưỡng cười nói.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Viễn Hàng, thản nhiên nói: “Cám ơn đại ca.”

Hắn này nửa đời đều cùng Mộ Viễn Hàng tranh đấu gay gắt, Mộ Viễn Phong đột nhiên cảm thấy thực sự không nên, hắn còn trẻ, hắn là có tương lai càng rộng lớn, mà không phải cực hạn tại Mộ gia một tắc vuông nơi này sống uống chính mình.

Cho tới nay, hắn đều tại yên lặng vì gia tộc trả giá, nhưng mà Mộ Kha vẫn luôn thiên vị Mộ Viễn Hàng, tại trên tài nguyên tu luyện, vẫn luôn đối với hắn áp dụng chính sách ‘đối xử bình đẳng’.

Hắn vì gia tộc luyện chế nhiều đan dược như vậy, được đến đãi ngộ, lại là giống với Mộ Viễn Hàng.

Vì nhi tử, Mộ Viễn Phong vẫn luôn ần nhẫn, Mộ Viễn Hàng lại có ý đồ dưỡng phế con trai của mình, nếu không phải là Thần nhi lạc đường biết quay lại, vậy...

“Phong nhi, chúc mừng người, người cũng là võ linh.” Mộ Kha đi ra, nhìn thấy Mộ Viễn Phong thì vui mừng nói.

Mộ Viễn Phong thản nhiên cười, nói: “Cám ơn cha, ta tính đi Hoàng Thành chiếu cố Thần nhi.”

Mộ Viễn Phong nhìn phản ứng của Mộ Kha, trong lòng âm thầm cười lạnh một chút, nếu như là Mộ Viễn Hàng thăng cấp võ linh, Mộ Kha chỉ sợ đã mừng rỡ như điên, xét đến cùng, mẫu thân của Mộ Viễn Hàng mới là chân ái của Mộ Kha, vô luận mình làm cái gì đều so ra kém địa vị của Mộ Viễn Hàng tại trong lòng Mộ Kha.

“Người muốn đi Hoàng đô chiếu cố Thần nhi? Vì cái gì?” Mộ Kha nhin không được hỏi.

Mộ Viễn Phong cười cười, nói: “Ta bây giờ là võ linh, tin tưởng cho dù là tại Hoàng đô, vẫn như cũ có thể miễn cường ở đó, Thần nhi một người tại Hoàng đô, ta không yên lòng.”

Mộ Viễn Hàng cau mày, Mộ Viễn Phong ly khai, sinh ý đan dược của Mộ gia tại Mặc gia thì làm như thế nào, “Nhị đệ, Thần nhi không phải là có Diệp Thạch chiếu cố sao? Diệp Thạch hiện giờ là đệ tử của Võ vương, người còn lo lắng hắn chiếu cố không được Mộ Thần sao?”

“Diệp Thạch mặc dù là đệ tử của Võ vương, bất quá tâm tính còn là một tiểu hài tử, ta tự mình đi nhìn xem thì tốt hơn.” Mộ Viễn Phong không cho là đúng mà nói.

Mộ Viễn Phong hí hóp mắt, hần vì gia tộc làm nhiều như vậy, thái độ của gia tộc đối với của hần chỉ là bình thường, nhưng mà Thần nhi liên bất đồng, Mộ Thần vào Thánh Tinh học viện, còn bản khoản hần phụ thân này, thượng phẩm Phá Linh Đan giá trị mấy trăm vạn nguyên thạch, Mộ Thần cũng không biết là như thế nào có được.

Tuy rằng tin tức truyền tới, đều nói Mộ Thần sống không tồi, nhưng mà, không nhìn rõ, Mộ Viễn Phong thật sự không yên lòng.

Mộ Kha nhìn thần sắc kiên quyết của Mộ Viễn Phong, nhẹ hít một hơi, nói: “Người muốn đi thì liền đi đi, sớm trở về một chút.”

Mộ Viễn Phong gật gật đầu, nói: “Ta biết, phụ thân.”

... ..

Thánh Tinh học viện.

“Mộ Thần, người đang nhìn cái gì đấy?” Diệp Thạch nhìn ấm áp tươi cười trên mặt Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần đem thư trên tay đưa cho Diệp Thạch, nói: “Là phụ thân gửi thư, hần thăng cấp võ linh.”

“Thật?” Diệp Thạch hưng phấn hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, “Đúng vậy!” Mộ Viễn Phong thực lực càng mạnh, Mộ Thần lại càng có thể yên tâm.

“Chúc mừng người thăng cấp nhị tinh võ sư.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần cười cười, “Cám ơn.”

Nói chung, tam tinh võ sư mới có thể luyện chế tam cấp đan dược, bất quá, Mộ Thần có được dị hỏa, bởi vậy đã có năng lực luyện ra tam cấp đan

dược, trong khoảng thời gian này, nguyên thạch trong thẻ của Diệp Thạch bay nhanh hóa thành từng phương thuốc đan dược tam cấp.

Tam cấp phương thuốc bất đồng với nhị cấp phương thuốc, mỗi phương thuốc tam cấp đều giá trị trên trăm vạn, nguyên thạch trong thẻ của Diệp Thạch, chỉ mua ba phương thuốc, liền có dấu hiệu thấy đáy.

“Phụ thân, lập tức liền sẽ tới đây, phương thuốc ta gần đây mua, vừa vạn có thể đưa cho phụ thân nhìn xem.” Mộ Thần nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Diệp Thạch vội nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

87. Chương 87: Sinh Hoạt Trong Học Viện

“Đây là cái gì a!? Chúng ta không phải là bị Kinh Sí Diễm người này đùa giỡn đi, đây là phương thuốc nấu thuốc a!” Diêm Võ cầm phương thuốc, trong con ngươi hiện lên vài phần hoang mang.

“Phương thuốc không thành vấn đề, Kinh Sí Diễm nói, đan dược không có cái gì đặc biệt, chỉ là đan dược luyện ra thì cần ngâm trong hai loại đơn thuốc, ta đã thực nghiệm qua, quả thật có hiệu quả.” Lộ Hàn nói.

Lộ Hàn đem đan dược luyện ra đưa cho Liên Mộng Tâm, Liên Mộng Tâm nói, đan dược có hiệu quả, chỉ là Huyết Giao tựa hồ càng thích đan dược mà Diệp Thạch đưa.

Lộ Hàn ở trong lòng bất đắc dĩ, bọn họ những người này, nghiên cứu không ra Thú Linh Đan liên tính, tay nghề nấu thuốc cũng so ra kém một thiếu niên, nếu truyền ra ngoài thì đều sẽ dọa chết người.

“Khó trách, ta nói a, ta nói phân giải ra, yêu cầu linh thảo chỉ có vài loại như vậy, ta còn tưởng rằng là trộm bỏ vào cái gì đâu.” Thái Thúc Danh bưng tỉnh đại ngộ nói.

Diêm Võ nhú mày, có chút bội phục nói: “Mộ Thần người này, đến tột cùng là nghĩ như thế nào mà đem đan dược ngâm trong nước thuốc a.”

“Sớm biết là một cái phương thuốc nấu thuốc, chúng ta căn bản không cần phải tốn nhiều nguyên thạch mua phương thuốc như vậy.” Lam Đạt

nhúu mày nói.

“Sớm biết như vậy? Vậy người trước kia có thể nghĩ đến sao?” Lộ Hàn không vui nói.

Thái Thúc Danh híp mắt, nói: “Mộ Thần này thật là có vài phần bản lĩnh a!”

“Nghe nói, Mộ Thần cũng là đầu bếp, trù nghệ cũng không tệ lắm, Kinh tiền bối tựa hồ rất thưởng thức điểm tâm mà Mộ Thần làm.” Lộ Hàn cười khẽ một chút nói.

“Người này thật đúng là đa tài đa nghệ, luyện đan, chế phù, hiện tại cư nhiên còn là một linh đầu bếp.” Diêm Vô nhin không được bội phục mà nói.

Thái Thúc Danh bình chân như vại nói: “Nghe nói, người này đã đi phù sư hiệp hội, tiến hành chứng thực nhị cấp phù sư, đã là một vị nhị cấp phù sư.”

Lộ Hàn nhúu mày, hẳn vốn là cảm thấy Mộ Thần qua vài ngày sẽ chuyển vào đan viện là việc chắc chắn, nhưng mà hiện tại Lộ Hàn không nghĩ như vậy, năng lực chế phù của Mộ Thần cũng thực xuất sắc, Mộ Thần muốn lưu ở phù viện khả năng cũng thực lớn.

“Đáng tiếc, người này thiên phú tốt như vậy, chỉ là làm người quá mức chần chừ, nếu người này có thể chuyên chú với luyện đan thì sẽ càng thuận lợi.” Lộ Hàn thở dài nói.

“Mộ Thần là có chút thông minh, nhưng mà tâm tư nhiều lắm, người như vậy đã định trước đi không xa, viện trưởng, người cũng đừng nghĩ nhiều về hắn.” Lam Đạt không cho là đúng mà nói.

Diêm Võ gật gật đầu, phụ họa nói: “Đúng vậy! Ta vẫn tưởng rằng hẳn là nghiên cứu ra kiểu mới phương thuốc gì, nào biết là một cái phương thuốc nấu thuốc, kỳ thật, cũng coi như không là cái gì, thanh niên tài giỏi trong đan viện còn rất nhiều, nhiều hay thiếu một Mộ Thần cũng không sao.”

Lộ Hàn nhìn mấy người, nhú mày, nói: “Tạm thời cứ vậy đi.”

... ..

“Ông nội, người vội vã tìm người đi học viện tìm ta như vậy có chuyện gì không?” Tạ Đan Yên nhìn Tạ Khung hỏi.

“Ta nghe nói, Liên Mộng Tâm của học viện các người đang tìm Thú Linh Đan, còn thật bị nàng tìm được?” Tạ Khung vội vàng hỏi.

Tạ Đan Yên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Đan dược kia cùng Mộ Thần có quan hệ?” Tạ Khung khẩn cấp hỏi tiếp.

Tạ Đan Yên gật gật đầu, nói: “Nghe nói hình như là như vậy.”

“Về phương thuốc kia, người biết bao nhiêu?” Tạ Khung có chút kích động mà hỏi.

Tạ Đan Yên ngượng ngùng nói: “Ta chỉ biết, Diệp Thạch lấy giá năm trăm vạn nguyên thạch, đem phương thuốc bán cho đan viện.” Năm trăm vạn nguyên thạch a! Diệp Thạch một phát có được nguyên thạch, càng là xài nguyên thạch hết bảy tám phần.

Tạ Đan Yên cảm thấy mình coi như là đã xài nhiều, nhưng mà hiển nhiên Diệp Thạch so với mình càng rộng rãi, hoặc nên nói phía sau Diệp Thạch là Mộ Thần, so với mình càng rộng rãi.

“Người có thể hay không cùng Mộ Thần nói bóng nói gió, nhìn xem Thú Linh Đan rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Tạ Khung nhìn chăm chăm Tạ Đan Yên, chờ đợi hỏi.

Tạ Đan Yên khó xử nói: “Ta đi tìm Mộ Thần?... Ông nội, quan hệ của ta với hắn, không phải rất tốt.” Lúc trước mấy lần gặp được Mộ Thần, nàng giống như chưa từng hoà nhã với Mộ Thần.

“Người còn nói, lúc trước, người nếu không phải vì Lam Nhược Phong, cần phải cùng Mộ Thần nháo như vậy, Mộ Thần cũng sẽ không từ trong công hội chúng ta dọn ra ngoài.” Tạ Khung tức giận nhìn Tạ Đan Yên nói.

Tạ Đan Yên cúi đầu, lúc trước, nàng cũng không nghĩ tới Mộ Thần có cái bản lĩnh kia, nghiên cứu ra Thú Linh Đan a!

“Ông nội, Mộ Thần người này không phải chỉ là nghiên cứu ra Thú Linh Đan sao? Đan được cho súc sinh ăn mà thôi, người về đi.” Tạ Đan Yên có chút bức mình nói.

“Người... Người... Người tức chết ta.” Tạ Khung tức giận nói.

Tạ Đan Yên cắn cắn môi, kỳ thật, nàng đã biết sai, bất quá, chỉ là cảm thấy không có mặt mũi.

“Phó ông nội của người lúc trước ngàn dặn, vạn dặn chúng ta cùng Mộ Thần giao hảo, kết quả, quan hệ hiện tại của chúng ta cùng Mộ Thần lại như vậy.” Tạ Khung không biết làm sao lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên nỗi đậm tiếc nuối.

Tạ Đan Yên ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng cũng có chút hối hận, lúc trước nếu không phải tại mình, Mộ Thần hẳn sẽ nghĩ tốt về cấp thấp công hội luyện được sư một chút.

... ..

“Diệp Dung, người biết không? Diệp Thạch hôm trước lại xài một trăm hai mươi vạn nguyên thạch tại trong học viện mua một phương thuốc tam cấp.” Một đệ tử nói.

“Thật?” Diệp Dung nhin không được căn chặt răng.

Thí nghiệm của Thánh Tinh học viện, Diệp gia tới ba người, chỉ có Diệp Dung thật vất vả qua cửa tiến nhập học viện, sau khi vào học viện, sinh hoạt trong học viện xa không giống tưởng tượng của Diệp Dung nhân nhả tự tại như vậy.

Trong học viện cạnh tranh kịch liệt, phe phái đấu đá nghiêm trọng, học sinh nâng cao đập thấp, đệ tử không thể thích ứng loại cạnh tranh kịch liệt này, sẽ không lưu tình chút nào bị đào thải.

“Diệp gia các người có tiền như thế sao? Có thể cho hần xài như vậy?” Một đồng học của Diệp Dung không hiểu hỏi.

“Làm sao có thể?” Diệp Dung miễn cưỡng cười nói.

Trong khoảng thời gian này, nàng viết thư cho mẫu thân của mình, chiếm được một ít tin tức thật làm cho người ta bất ngờ.

Tỷ như, mẫu phụ của Diệp Thạch lai lịch cổ quái, hần sau khi vào cửa, dẫn theo một số lớn “đồ cưới” phong phú, ông nội Diệp Hách, chính là dựa vào bút đồ cưới này của mẫu phụ Diệp Thạch mà trở thành võ linh, Diệp gia cũng là bởi vì đồ cưới này mới đem sản nghiệp mở rộng vài lần.

Phụ thân tựa hồ là nhìn tại trên đồ cưới của mẫu phụ Diệp Thạch, mới thú mẫu phụ Diệp Thạch.

Sau khi mẫu phụ của Diệp Thạch chết, phụ thân vẫn luôn hoài nghi hẳn đã để lại bảo vật gì đó cho Diệp Thạch, cho nên vẫn luôn cắt xén chi phí của Diệp Thạch, nghĩ muốn bức Diệp Thạch đi thay đổi, đáng tiếc, Diệp Thạch vẫn luôn không có hành động gì.

Diệp Thạch có tiền như vậy, chẳng lẽ thật sự là mẫu phụ của hẳn lưu lại cho hẳn?

“Diệp gia không có tiền, bất quá, Diệp Thạch quả thật có tiền, người ta bây giờ là đồ đệ của Võ vương, Kinh tiền bối hẳn là trợ cấp cho Diệp Thạch không ít.” Một thiếu nữ suy đoán nói.

“Nghe nói không phải vậy, nghe nói, tiền này là của Mộ Thần.”

“Mộ Thần chỉ là một võ sư, chỗ nào ra nhiều tiền như vậy.”

“Lại nói tiếp, Diệp Thạch cũng không phải luyện dược sư, hẳn mua nhiều phương thuốc như vậy làm gì?”

“Hẳn không phải, nhưng vị hôn phu Mộ Thần của hẳn thì đúng vậy! Nghe nói đại bộ phận nguyên thạch của Diệp Thạch, đều là tổn tại trên người Mộ Thần.”

Diệp Dung cúi đầu, thời điểm Diệp Minh rời đi, chỉ cho nàng năm nghìn nguyên thạch, năm nghìn nguyên thạch, tại Hoàng đô có thể làm được cái gì, tại Hoàng đô mua một kiện quần áo xinh đẹp, thậm chí đều phải hơn vạn nguyên thạch.

Diệp Dung tiến vào học viện, liền thành quỷ nghèo trong mắt mọi người, nơi chốn bị người khác nhục mạ.

Mà Diệp Thạch mà nàng luôn luôn khinh bỉ, lại thuận lợi đủ đường, phương thuốc trên trăm vạn nói mua liền mua.

Nghe sự tích Diệp Thạch ánh mắt đều không nháy vung tiền như rác, tâm tình của Diệp Dung miễn bàn có bao nhiêu buồn bực.

Diệp Dung là không nghĩ qua đi tìm Diệp Thạch, bởi vì hai người ở trong gia tộc vẫn luôn không hợp nhau, nàng đi Diệp Thạch cũng chưa chắc sẽ cho nàng sắc mặt hoà nhã, Diệp Dung thủy chung không bỏ được thể diện.

Diệp Dung âm thầm nghĩ: Diệp Thạch tên hỗn đản này, có nhiều nguyên thạch đường tiểu bạch kiếm như vậy, cũng không biết đưa một chút nguyên thạch cho thân muội muội.

... ..

Phù viện ký túc xá.

“Mộ Thần, người đang làm gì đó?” Nghiêm Hạ hỏi.

Mộ Thần thản nhiên quét nhìn Nghiêm Hạ một cái, thần sắc bình tĩnh nói: “Ta đang chế phù, phù chú ta hôm nay đưa tới, đạo sư nói không hợp cách, làm lại lần nữa.”

Nghiêm Hạ, Lữ Ý, Tưởng Thành đám người không khỏi hai mắt nhìn nhau.

“Mộ Thần, người sáng suốt vừa thấy liền biết Phạm Li đạo sư đây là có ý làm khó dễ người a.” Nghiêm Hạ có chút khó chịu nói.

Phù viện nhị cấp phù sư chỉ có vài người như vậy, trình độ của Mộ Thần, cho dù tại trong nhị cấp phù sư cũng coi như xuất chúng, Phạm Li này rõ ràng là trả thù việc tư.

Mộ Thần không để bụng cười, nói: “Đừng nói bậy.”

Hắn đương nhiên biết Phạm Li đang làm khó hắn, hắn lúc khai giảng đã khiến cho Phạm Li ném mặt, Phạm Li làm sao có thể nhìn hắn thuận mắt được.

Bất quá biết thì biết, cho dù tức giận cách mấy, Mộ Thần cũng chỉ có thể nhẫn, hắn là học sinh, Phạm Li là đạo sư, thời gian này, hắn nếu như thiếu kiên nhẫn mà cùng Phạm Li nháo, làm cho Phạm Li đem hắn trục xuất khỏi học viện, cái đó là kế của Phạm Li, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, hắn sớm muộn gì sẽ trả thù Phạm Li.

“Mộ Thần, người biết chưa? Lam Nhược Phong đã là tam cấp võ sư, luyện đan thuật đồng dạng lấy được trọng đại đột phá, nghe nói, ngày hôm qua hắn đi đan sư hiệp hội tiến hành nghiệm chứng, đã là một tam cấp đan sư.” Nghiêm Hạ sùng bái nói.

Mộ Thần trong con người hiện lên vài phần hàn quang, “Nhanh như vậy?” Mất đi dị hóa Lam Nhược Phong vẫn như trước biểu hiện ưu tú, khó trách, Lam Nhược Phong có thể trở thành chính quy tiểu công.

“Đúng vậy! Chính là nhanh như vậy, trình độ của hắn, đem một ít học trưởng đều vượt đến ngoài mấy con phố, hắn thật sự lợi hại a!” Lữ Ý nói.

“Đúng là rất lợi hại.” Mộ Thần cúi đầu nói, hắn cũng đã có thể luyện chế tam cấp đan dược, chỉ là trên tu vi lại bị Lam Nhược Phong bỏ qua rồi.

“Kỳ thật, cũng không có gì giỏi, dù sao hắn hiện giờ là đệ tử của võ vương, có Hoa Xu tiền bối đốc lòng chỉ điểm, hắn tiến cảnh nhanh cũng là bình thường.” Tường Thành nói.

“Mộ Thần, người cũng rất lợi hại, đã là nhị cấp võ sĩ.” Lữ Ý cười cười nói.

Mộ Thần thản nhiên cười, nói: “So với Lam Nhược Phong lại kém một bước.”

“Mộ Thần, người dù sao là lục cấp tư chất, Lam Nhược Phong, hẳn là thất cấp tư chất a!” Tưởng Thành nói.

Võ giả tại giai đoạn tu luyện đầu tiên, tư chất ảnh hưởng còn không lớn, càng đến hậu kỳ, tư chất ảnh hưởng càng lớn, trên cơ bản người có thể trở thành võ vương, có chín thành là người có thất cấp, bát cấp tư chất, đó cũng là nguyên nhân vì cái gì Thánh Tinh học viện lại coi trọng tư chất như vậy.

“Mộ Thần, người đã là nhị tinh võ sư, cũng nhanh đột phá đi.” Tưởng Thành hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, thản nhiên nói: “Chắc là vậy.”

Nghe được lời của Mộ Thần, đám người Tưởng Thành không khỏi hai mặt nhìn nhau.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

88. Chương 88: Viêm Hỏa Phù Kiểu Mới

Mộ Thần, Diệp Thạch đến.” Lữ Ý giương giọng nói với Mộ Thần.

Mộ Thần ngẩng đầu, hướng phía cửa nhìn qua, Diệp Thạch đứng ở trước cửa, thỉnh thoảng tham đầu tham não, Mộ Thần đứng lên, tại trong trêu tức ánh mắt của mọi người trong ký túc xá, hướng phía Diệp Thạch đi tới.

Mộ Thần thần sắc thong dong nắm tay Diệp Thạch, ly khai ký túc xá.

“Làm sao vậy, ai chọc giận người? Tâm tình không tốt lắm?” Mộ Thần nhéo nhéo mặt Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch cúi đầu, thần sắc có chút suy sụp nói: “Ta hôm nay mới biết được, Diệp Dung cũng thông qua học viện thí nghiệm, tiến nhập học viện, nàng hôm nay tới tìm ta.”

Thánh Tinh học viện chiêu sinh kia, Mộ Thần khảo hạch ra ngoài ý muốn, Diệp Thạch toàn bộ tâm thần đều tại trên người Mộ Thần, trạng huống của Diệp gia bên kia, Diệp Thạch đương nhiên không chú ý.

Mộ Thần ôm hai tay, không hiểu mà hỏi: “Nàng tới tìm người? Nha đầu kia da mặt thật là dày, nàng không né người liên tít, còn đi tìm người? Nàng tìm đánh sao?”

Mộ Thần cùng Diệp Dung gặp mặt qua mấy lần, từ tình huống gặp mặt đến xem, quan hệ của Diệp Thạch cùng Diệp Dung quả thực đến mức thủy hỏa bất dung, Diệp Thạch hiện giờ thành đồ đệ của võ vương, Diệp Dung không né Diệp Thạch một chút, ngược lại chủ động đưa lên cửa, nha đầu kia rốt cuộc muốn gì a!?

“Trên thực tế, ta quả thật ra tay đánh nàng.” Diệp Thạch thần sắc chán nản nói.

“Nàng chọc giận người?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch cau mày, kích động nói: “Nàng nói ta trộm nguyên thạch trong nhà, còn không biết tiết chế nơi nơi xài loạn, dưỡng...” Tiểu bạch kiếm.

“Dưỡng cái gì?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, tức giận nói: “Không có gì, dù sao nàng chính là thiếu đòn.”

Mộ Thần hí mắt, thời điểm Diệp Thạch đến Mặc Thành, rõ ràng là hai bàn tay trắng, thậm chí lưu lạc đến mức đi tẩu lâu làm công, Diệp Dung cư nhiên nói như vậy.

“Kỳ thật, ta gần đây hiểu được một ít thứ.” Mộ Thần nói.

Thanh Minh Diễm ở tại cái mật thất kia có rất nhiều quý dị, Mộ Thần nhìn không được để lại một cái tâm nhãn.

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, hỏi: “Cái gì?”

“Mẫu của phụ người, thời điểm vào Diệp gia, dẫn theo không ít bảo vật tu luyện, ông nội của người chính là cầm linh vật của mẫu phụ người mang vào cửa, mới có thể trở thành võ linh.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch không thể tin tưởng lớn mắt, nói: “Như thế nào lại? Ông nội hẳn...” Cho tới bây giờ chưa nói quá.

Mộ Thần híp mắt, nói: “Ta biết ông nội của người đối với người không tồi, nhưng mà, hẳn vì cái gì đối với người không tồi, còn thật nói không rõ.”

Diệp Thạch cau mày, giật mình nhớ tới, mẫu phụ trước kia đã từng nói qua, “Diệp gia chương khí mù mịt, từ trên xuống dưới đều không có người tốt.”

Lúc ấy, hẳn cảm thấy mẫu phụ lấy thiên khái toàn*, nhưng là, hiện tại nhớ tới, giữa mẫu phụ cùng ông nội, tựa hồ tồn tại giao dịch nào đó, sau khi mẫu phụ chết, ông nội đã từng mấy lần hỏi mình, mẫu phụ có phải để lại cho mình cái gì đó hay không, mỗi lần mình nói không có, thần sắc của ông nội đều thực cổ quái, thậm chí đối với mình càng ngày càng bất hòa.

Diệp Thạch nhíu mày, đột nhiên cả người có loại cảm giác lạnh sống lưng.

“Người nghĩ tới điều gì sao?” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch có chút hoảng hốt lắc lắc đầu, nói: “Không, không có gì.”

Mộ Thần nhìn sắc mặt của Diệp Thạch, trong con người hiện lên dị sắc, sắc mặt này của Diệp Thạch, cũng không giống bộ dáng không có gì, bất quá, Diệp Thạch không muốn nói, Mộ Thần cũng không có hỏi.

“Chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi, ta vừa lúc có chút đồ vật đưa cho người xem.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, dứt bỏ suy nghĩ loạn thất bát tao trong lòng, nói: “Được a!”

... ..

“Đây là cái gì a?” Diệp Thạch cầm phù mà Mộ Thần đưa cho, không hiểu mà hỏi.

Mộ Thần phát động phù chú, một ngọn lửa nhẹ nhàng đi ra.

“Viêm Hỏa Phù, không đúng, uy lực của Viêm Hỏa Phù này, tựa hồ lớn hơn so với phổ thông Viêm Hỏa Phù, hơn nữa trong phù này tựa hồ ẩn chứa một tia khí tức của thái dương tinh hỏa.” Diệp Thạch như có điều suy nghĩ nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Thạch Đầu, người cảm giác thực chuẩn a! Đây là ta căn cứ Viêm Hỏa Phù truyền thống mà nghiên cứu ra được, hỏa này là thái dương tinh hỏa.”

Diệp Thạch nhìn không được trừng lớn mắt, nói: “Làm sao có thể?” Nghe đồn trung thái dương tinh hỏa là rất khó bắt được.

Mộ Thần cười cười, nói: “Phù này cụ thể công hiệu thế nào, còn cần vào phù sư công hội đi giám định một chút mới biết được.”

Diệp Thạch mở to mắt, âm thầm nghĩ: Nếu phù này thật sự ẩn chứa có thái dương tinh hỏa, kia nhất định có thể bán không ít nguyên thạch, không biết, có thể hay không được mấy trăm vạn.

Người trong học viện đều nghĩ thẻ nguyên thạch của hắn có vô cùng nhiều, có ai biết, hắn kỳ thật cũng rất nghèo, Mộ Thần tổng là có đủ loại đồ vật muốn mua, mỗi lần nguyên thạch vừa đến tay, muốn không được bao lâu, Mộ Thần liền sẽ đem tiền xài sạch sẽ.

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đem phù chú giao cho người của phù sư hiệp hội, sau đó cầm một tờ giấy đi ra.

“Có lắm hay không a! Giao phí giám định một vạn nguyên thạch, còn nói qua mấy ngày mới có thể cho kết quả.” Diệp Thạch nổi giận đùng đùng từ phù sư hiệp hội đi ra.

Mộ Thần cười cười, nói: “Đi thôi, đừng kích động, mới một vạn nguyên thạch mà thôi.”

Diệp Thạch có chút đau răng nói: “Một vạn nguyên thạch a! Có thể mua bao nhiêu công gà quay a! Thái độ của những người đó một chút đều không tốt.”

“Ta biết thái độ của bọn họ không tốt, yên tâm đi, về sau thái độ của bọn họ sẽ tốt.” Mộ Thần không để bụng cười nói.

Tâm tình Diệp Thạch bình tĩnh lại vài phần, “Mộ Thần, người như thế nào lại nghĩ tới nghiên cứu loại phù này?”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Phụ thân đại nhân hẳn vẫn luôn muốn tìm dị hỏa, chỉ là, trừ bỏ Thanh Minh Diễm, ta cũng tìm không thấy những loại dị hỏa khác, thái dương tinh hỏa là một lựa chọn không tồi.”

Diệp Thạch nhăn mày, hỏi: “Người là nói, thông qua phù chú thu lấy thái dương tinh hỏa?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Ý tưởng thiên tài a!” Diệp Thạch nhìn không được nói, nếu, thái dương tinh hỏa trong phù chú thật có thể bị luyện hóa, vậy loại phù kia có thể bán bao nhiêu tiền a! Diệp Thạch chỉ cảm thấy vô số nguyên thạch tại trước mặt của mình bay qua bay lại.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch như đi vào cõi thần tiên, buồn cười hỏi: “Người đang suy nghĩ gì vậy?”

Diệp Thạch từ trong một biển nguyên thạch hoàn hồn lại, “Trong phù chú kia thật có thể lấy ra thái dương tinh hỏa? Ta cảm giác trong phù chú tuy rằng ẩn chứa thái dương tinh hỏa, nhưng mà có chút mỏng manh a!”

Mộ Thần không để bụng cười cười, nói: “Kia không quan hệ, dùng mấy trăm tấm bản là được, đem số lượng oanh tạc, góp gió thành bão, bản là không thành vấn đề.”

Diệp Thạch gật gật đầu, chần chờ một chút, nói: “Tăng số lượng bản là có thể, bất quá, phù chú này, thực khó luyện chế đi?”

Mộ Thần lắc lắc đầu, không cho là đúng mà nói: “Không, rất đơn giản, bản là còn có thể tiếp tục thay đổi.”

Diệp Thạch tràn đầy chờ đợi nói: “Không biết kết quả phù sư công hội giám định sẽ ở thời điểm nào a, giám định kết quả ra, nhất định mọi người sẽ khiếp sợ.”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Nghe nói phù sư công hội hiệu suất không cao, sợ là phải chờ hai ngày.”

Diệp Thạch cau mày, tràn đầy bất mãn nói: “Hiệu suất thấp như vậy, cứ nhiên còn dám thu phí giám định mắc như vậy.”

“Được rồi, đừng oán giận.” Mộ Thần mỉm cười nói.

... ..

“Lúc này người đi ra kia, tựa hồ là Mộ Thần a!” Trên toà nhà cao tầng phù sư công hội phó hội trưởng Hồ Càn nhìn phía dưới Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi qua nói.

“Người gần đây tựa hồ rất chú ý Mộ Thần này a? Tiểu gia hỏa này có cái gì đặc biệt sao?” Phù sư hội trưởng Phương Tri Viễn thân nhiên uống

rượu hời.

“Thiếu niên này không đơn giản a! Chẳng những là một nhị cấp phù sư, lại là nhị cấp đan sư.” Hồ Càn thản nhiên nói.

“Lấy lòng mọi người thôi, phù chú cùng luyện đan đều bác đại tinh thâm, chuyên tâm nghiên cứu một môn liền đã khó như lên trời, hãn cư nhiên muốn dốc lòng hai môn.” Phương Tri Viễn không cho là đúng nói.

Hồ Càn híp mắt, nói: “Kỳ thật có đồn đãi nói, Mộ Thần là tại trong vòng một ngày, học được chế phù.”

Phương Tri Viễn nhăn chặt mày, tức giận nói: “Lời nói vô căn cứ.”

“Ta cũng hiểu được là lời đồn đãi, bất quá, thiên phú chế phù của Mộ Thần này, quả thật không tồi, hiện tại bên ngoài thịnh hành mưa thuận gió hoà phù, chính là xuất từ tay hãn.” Hồ Càn nói.

“Ta nghe nói, đó là vận khí hãn tốt mới làm được.” Phương Tri Viễn có chút không cho là đúng mà nói.

“Cho dù là vận khí tốt, cái đó cũng không dễ dàng.” Hồ Càn nhú mày, nói: “Không biết hãn tới làm gì.”

“Muốn biết thì đi xuống hỏi một chút sẽ biết.” Phương Tri Viễn thản nhiên nói.

Hồ Càn đứng lên, nói: “Nói cũng đúng, ta đi xuống xem một chút.”

“Người đi thật a?” Phương Tri Viễn nhìn Hồ Càn, nhú mày hỏi.

Hồ Càn cười cười, nói: “Nhàn rồi thôi mà.”

... ..

“Vừa rồi người thiếu niên kia, hẳn tới làm gì?” Phương Tri Viễn đi theo Hồ Càn xuống lầu, hỏi thanh niên phụ trách tiếp đãi trong phủ sứ công hội.

“Hẳn đến giám định phù.” Thanh niên phủ sứ nhìn thấy hai người xuất hiện, trong lòng đầy kinh ngạc, trên mặt tất cung tất kính trả lời.

“Phù chú gì?” Hồ Càn đầy hưng trí hỏi.

“Thoạt nhìn như là Viêm Hỏa Phù, bất quá, hơi có chút khác nhau.” Thanh niên phủ sứ nói.

“Lấy đến ta nhìn xem.” Phương Tri Viễn mị hí mắt mà nói.

Thanh niên phủ sứ nghe vậy, lập tức đem phù chú Mộ Thần đưa tới lấy ra.

Thanh niên cẩn thận đánh giá Phương Tri Viễn cùng Hồ Càn, trong lòng âm thầm tò mò, lúc trước hai thiếu niên tới có thân phận gì, cư nhiên dẫn tới hai vị hội trưởng trong phủ sứ hiệp hội chú ý.

“Cái phù chú này, kết cấu có chút quỷ dị a!” Hồ Càn vuốt cằm nói.

“Tiểu gia hỏa này tâm nhãn nhiều lắm, ta nghĩ trên phù chú này hẳn là có vài đạo văn lộ là giả văn lộ, chính là dùng để lẫn lộn.” Phương Tri Viễn híp mắt mâu nói.

“Có khả năng này, không biết phù chú này có cái gì đặc biệt mà đáng giá hẳn làm như vậy?” Hồ Càn lắc đầu nói.

“Chưa thấy qua cảnh đời, đại khái cho rằng phủ sứ hiệp hội chúng ta mơ ước phù chú của hẳn đâu.” Phương Tri Viễn có chút bất mãn nói.

Phương Tri Viễn phát động phù chú trên tay, một ngọn lửa từ trên phù chú phát ra.

Thanh niên phù sư đứng ở một bên, thấy một màn như vậy, trên mặt hiện lên vài phần dị sắc, Mộ Thần giao tới Viêm Hỏa Phù, uy lực tựa hồ so phổ thông phù chú lớn hơn nhị thành, bất quá, này cũng không có cái gì đặc biệt, dù sao chính là một tấm nhị phẩm phù chú mà thôi.

Thanh niên phù sư ánh mắt chuyển hướng hội trưởng cùng phó hội trưởng, lại phát hiện sắc mặt hai người đều có chút quái dị.

“Ta không có cảm thụ sai đi?!” Hồ Càn cau mày, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Hắn là không có, tuy rằng mỏng manh, nhưng mà, đích thật là khí tức thái dương tinh hỏa, không có sai.” Phương Tri Viễn sắc mặt có chút cứng nhắc nói.

Hồ Càn quay đầu, nói: “Nếu, từ phù chú này có thể thu được thái dương tinh hỏa, kia...”

Phương Tri Viễn cau mày, nói: “Phù chú này sẽ không lại là bị Mộ Thần chơi đùa ra được.”

“Rất có thể, nhanh đến, mau chóng thu lấy thái dương tinh hỏa, giá trị của phù chú này, tuyệt đối khó có thể nói.” Trong con người Phương Tri Viễn hiện lên vài phần dị sắc.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

89. Chương 89: Xung Đột

“Đây là cho ta?” Diệp Thạch cầm một xấp phù chú hỏi.

“Đúng vậy!” Mộ Thần đương nhiên nói.

“Người cho ta cái này làm gì a?” Diệp Thạch hỏi.

“Bách Quyết Luyện Thể tu luyện kế tiếp cần có hỏa phù trợ, hỏa trong phù này đại khái có thể bảo lưu thời gian một nén nhang, người có thể trực tiếp dùng nó đi tu luyện, cũng có thể thử thu lấy nó, tuy rằng hỏa này mỏng manh một chút, nhưng mà phẩm chất cũng không tệ lắm.” Mộ Thần giải thích.

Diệp Thạch cẩn thận đem một xấp phù thu lại, sáng lạn cười, nói: “Ta biết rồi.”

Diệp Thạch nắm tay Mộ Thần, hướng phía học viện đi.

“Kinh tiền bối đối với người tốt sao?” Mộ Thần tùy ý hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Rất tốt a! Trừ bỏ...” Lão cùng chính mình đoạt bánh ngọt Mộ Thần làm cho mình ăn, điểm này không tốt lắm.

Sư phụ tên kia, sau khi đoạt, lão còn ngai bánh ngọt linh khí thấp, nói dùng nguyên liệu nấu ăn đều là hàng rách nát, còn nói kêu Mộ Thần dùng nguyên liệu tốt một chút nấu ăn.

“Trừ bỏ?” Mộ Thần có chút khó hiểu nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có gì! Sư phụ hẩn rất tốt, chỉ là, có chút tham ăn...”

Mộ Thần ném cái xem thường, bộ dạng này của Diệp Thạch lại dám nói Kinh Sí Diễm tham ăn, nói: “Hẩn đối với người đã rất tốt rồi.”

... ..

“Diệp Thạch, người quá đáng!” Trang Du đứng ở trên cầu thang bên ngoài học viện, lòng đầy căm phẫn chỉ trích Diệp Thạch.

Diệp Thạch siết chặt tay, sắc mặt lập tức tối tăm vô cùng, Trang Du tiện nhân này, hẩn đã một lần hai lần trốn tránh hẩn, Trang Du lại cứ một lần lại một lần xuất hiện trước mặt của hẩn khiêu chiến tính nhẫn nại.

“Trang Du, người rốt cuộc muốn cái gì?” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi trừng Trang Du.

Mộ Thần híp mắt, đứng ở bên người Diệp Thạch, khó hiểu nhìn Trang Du.

Trang Du nhìn Mộ Thần, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đầy căm phẫn nói: “Diệp Thạch, Diệp Dung nói như thế nào đều là muội muội của người a! Liền tính người hiện giờ là đồ đệ của Kinh tiền bối, thân phận không tầm thường, người cũng không nên vong ân phụ nghĩa, khinh thường muội muội của người, lại càng không nên xuống tay với muội muội của người!”

Diệp Dung điềm điềm đáng yêu đứng ở bên người Trang Du, bên người Trang Du vây quanh một đám hộ hoa sứ giả, một vòng người, đều đầy chỉ trích nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt Trang Du chính khí lẫm liệt, răng nanh cắn ca ca rung động.

Tiện nhân, từ nhỏ đến lớn, Diệp Dung ngáng chân mình biết bao nhiêu, hẳn có thể nhịn không giết nàng là đã đủ khoan dung rộng lượng, Trang Du tên hỗn đản này, cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì đi khoa tay múa chân.

Mộ Thần mí mắt nháy, trong truyện Trang Du là một thiếu niên giàu có tinh thần trọng nghĩa, hẳn thích trợ giúp người yếu, trừng ác người xấu, hiện tại là tinh thần trọng nghĩa của Trang Du bùng nổ sao?

Trang Du đứng trên bậc thang, trên cao nhìn xuống nhìn Diệp Thạch, trên mặt tinh xảo tràn đầy chính khí.

Diệp Thạch cúi đầu, bỗng nhiên nâng mắt, âm trầm nhìn Trang Du, thâm sắc âm lãnh nói: “Tiện nhân luôn xen vào việc của người khác!”

Trang Du nhìn thấy Diệp Thạch tràn đầy châm chọc, biểu tình trên mặt lập tức nứt ra rồi.

Chung quanh vây quanh không ít đệ tử xem náo nhiệt, cảm giác đến từng đạo ánh mắt trêu tức kia, sắc mặt Trang Du một trận nóng lên.

“Diệp Thạch, người quả thực không có thuốc chữa.” Trang Du tức giận nói.

Diệp Thạch cười lạnh hai tiếng, nói: “Ta không có thuốc chữa? Người mới không có thuốc chữa a! Làm sao vậy, nhiều nam nhân như vậy thỏa mãn không nổi người, liền nữ nhân người đều không buông tha, người không phải là cùng nàng có một chân đi? Người cũng thật là nam nữ đều ăn a!”

Mộ Thần: “...”

“Người... Người nói hừ nói vượn.” Trang Du bất mãn mà nói.

“Ta nói hừ nói vượn, người cùng nàng không có gì, người dựa vào cái gì vì nàng xuất đầu, người thật sự là tao không giới hạn, người sao có thể tiện như vậy chứ.” Diệp Thạch trợn mắt lên nói.

Mộ Thần: “...”

Trang Du mặt đỏ lên, đây bất mãn nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch người này, tại sao lại giống như ác nhân cáo trạng trước, rõ ràng là hấn đánh muội muội của mình, lại vu hãm mình.

Trang Du ánh mắt chuyển đến trên người Mộ Thần, thấy vẻ mặt Mộ Thần thân thiết nhìn Diệp Thạch, tâm tình không khỏi có chút nóng nảy.

Nguyên bản chiếu theo ý nghĩ của hấn, hấn vì Diệp Dung xuất đầu, Mộ Thần nhận rõ ràng bộ mặt đích thực của Diệp Thạch, sau đó chủ động rời đi Diệp Thạch.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng hiện tại của Mộ Thần, một chút đều không có ghét bỏ bộ dáng của Diệp Thạch, Diệp Thạch rốt cuộc có cái gì tốt, hấn rõ ràng xấu như vậy.

Luân tài ăn nói, “Thiên chân thiện lương” Trang Du đương nhiên không phải là đối thủ của Diệp Thạch.

“Diệp Thạch, người quá đáng, ta hôm nay nhất định phải hảo hảo giáo huấn người.” Trang Du nghiêm trang nói.

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói: “Ai nha, ta thật sợ người a! Tiểu kỹ nữ, phóng ngựa lại đây đi!”

Mộ Thần: “...”

Trang Du mặc dù là siêu nhiên xuất trần, nhưng mà bị Diệp Thạch kích thích như vậy, sắc mặt cũng khó có thể nhìn.

“Người...” Trang Du nhìn không được một chương hướng phía Diệp Thạch bổ tới.

Diệp Thạch nhìn thấy Trang Du ra tay, trong lòng một trận kinh hãi, hẳn chờ chính là Trang Du ra tay trước, trường học là cấm chỉ đánh nhau ẩu đả, nhưng mà Trang Du ra tay trước, chính mình lại ra tay, vậy mình nhiều lắm chỉ là nạn nhân.

Diệp Thạch có chút kích động đón nhận chương phong của Trang Du, hai người nhanh chóng chiến thành một đoàn.

Kinh Sí Diễm ra tay hung ác bá đạo, Diệp Thạch đi theo Kinh Sí Diễm học tập một đoạn thời gian, ra tay cùng Kinh Sí Diễm một dạng tàn nhẫn.

Trang Du tuy rằng thoát nhìn yếu đuối, nhưng hẳn là nhân vật chính có bàn tay vàng, lại là tam tinh võ sư, thực lực tất nhiên cũng không kém.

“Phanh.” Hai người hung hăng chạm nhau một chương, chương phong đối nhau khiến cho nổ mạnh, kinh sợ không ít người.

Diệp Thạch cùng Trang Du đều là vòng thứ ba không cần thử đã tiến vào học viện, rất nhiều người cũng hoài nghi thực lực của hai người có cùng thiên phú của bọn họ tương xứng hay không, giờ phút này hai người ra tay, trong lòng mọi người về điểm hoài nghi này lập tức tan thành mây khói.

Chung quanh người xem náo nhiệt, nhất thời khe khẽ nói nhỏ lên.

“Lam thiếu, chúng ta nên ra tay sao?” Một hộ hoa sứ giả của Trang Du hỏi Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong nhíu mày, đây là Trang Du cùng Diệp Thạch tranh đấu, bọn họ nếu như ra tay, sẽ có vẻ như Trang Du không bằng Diệp Thạch.

“Chờ một chút đi.” Lam Nhược Phong nói.

“Diệp Thạch thật sự là thô lỗ, ra tay ác như vậy.” Một hộ hoa sứ giả khác của Trang Du nhìn không được nói.

“Đúng vậy!” Lam Nhược Phong híp mắt nói.

Bên kia đệ tử xem náo nhiệt, một đám hưng trí bừng bừng nhìn hai người đối chiến.

“Diệp Thạch, thật là lợi hại a!”

“Trang Du tiểu bạch kiếm này, thoát nhìn yếu đuối, không nghĩ tới cũng không kém.”

“Hai người này thực lực tuy rằng chỉ có tam tinh võ sư, nhưng mà chiến lực đều phải so sánh cùng ngũ tinh võ sư...”

... ..

Hai người càng đánh càng hung, Trang Du công lâu không được, không khỏi có chút nôn nóng.

Diệp Thạch thu thập không được Trang Du, trong lòng cũng không chịu nổi.

Một lúc sau, chênh lệch của hai người từ từ hiển lộ ra, trình độ nguyên lực của Trang Du cùng Diệp Thạch không sai biệt lắm, nhưng mà, trình độ thân thể, Trang Du lại kém Diệp Thạch một đường.

Tổ chất thân thể của Diệp Thạch vốn đã tốt hơn so với Trang Du, lại trường kỳ tu luyện Bách Quyết Luyện Thể, xa không phải Trang Du có thể

so sánh.

Diệp Thạch cảm thấy người khác không biết mục đích Trang Du vì Diệp Dung xuất đầu, hẳn lại biết, Trang Du nói hiên ngang lắm liệt như vậy, kỳ thật, mục đích của hẳn chỉ có một, chính là để cho Mộ Thần chán ghét mình.

Trang Du đồ đệ tiện này, có nhiều tâm hoan cực ái như vậy, vẫn là không buông tha Mộ Thần.

“Lam thiếu, tình huống của Trang thiếu hình như không quá tốt a!” Một nam tử bên người Lam Nhược Phong nói.

Lam Nhược Phong cau mày, trầm mặc nhìn đối chiến trong sân.

“Ba.” Một bàn tay của Diệp Thạch hung hăng tát ở trên mặt Trang Du, nhất thời một mảnh kinh hô.

Diệp Thạch híp mắt, hẳn biết, muốn giết Trang Du là không có khả năng, nhưng mà, làm cho Trang Du ném mặt cũng là có thể.

Trang Du chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng bừng, một bàn tay này của Diệp Thạch, không chỉ đánh vào trên mặt hẳn, càng là đánh vào trong tâm hẳn.

Nhìn mặt Trang Du sưng lên, sắc mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên vài phần khoái ý.

Diệp Dung thất kinh đứng ở một bên, nàng nguyên bản chỉ là muốn trả thù Diệp Thạch một chút, như thế nào đều không nghĩ tới, sẽ đem sự tình nháo thành như vậy.

“Vô liêm sỉ...”

Một cỗ uy áp kịch liệt hướng phía Diệp Thạch bao phủ lại, Diệp Thạch có chút thất kinh phát hiện mình không động đậy được.

Một cự chưởng khổng lồ hướng phía Diệp Thạch bao phủ xuống, sắc mặt của Diệp Thạch nhất thời trở nên vô cùng tái nhợt.

“Sư Tử Ngọc, người cái hồn đản không biết xấu hổ.” Một tiếng tức đến khó thở rống giận ngay sau đó vang lên.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Mộ Thần nhấc tay, nháy mắt ném ra hơn trăm tờ Viêm Hỏa Phù cùng Bạo Liệt Phù, chặn cự chưởng Sư Tử Ngọc rơi xuống, đồng thời nhảy qua, ôm Diệp Thạch lăn một vòng.

“Oanh.” Phù chú cùng cự chưởng đối nhau, tiếng nổ mạnh liên tiếp, địa phương lúc này Diệp Thạch đứng, xuất hiện một cái hố sâu có đường kính ba thước.

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn Mộ Thần ôm mình, một búng máu của Mộ Thần phun tại trên mặt Diệp Thạch, đôi mắt Diệp Thạch một trận nóng lên.

Một trận đánh nhau kịch liệt vang lên.

“Kinh tiền bối cùng Sư tiền bối đánh nhau.” Không biết là ai hô một câu, ánh mắt của mọi người đồng thời hướng phía không trung nhìn qua.

“Sư Tử Ngọc, người cái đồ không biết xấu hổ, tiểu bối đánh nhau, người lại nhúng tay vào.” Kinh Sí Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Sư Tử Ngọc nói.

“Kinh Sí Diễm, nếu không phải là đồ đệ người ra tay quá mức tàn nhẫn, ta cũng không đến mức như thế.” Sư Tử Ngọc không cho là đúng mà nói.

“Đồ đệ người không phải chỉ trúng một bàn tay sao? Có gì đặc biệt hơn người, lại nói luận ra tay tàn nhẫn, như thế nào so được với người.” Kinh Sĩ Diễm hai mắt bốc hỏa nhìn Sư Tử Ngọc.

Cũng may Mộ Thần phản ứng nhanh, nếu không một chưởng kia của Sư Tử Ngọc, Diệp Thạch không chết cũng trọng thương, bị thương nặng như vậy, thiên phú của Diệp Thạch cũng liền bị hủy bảy tám phần.

Bất quá, nhìn đoán không ra, Mộ Thần người này không lạnh không nóng, không có việc gì còn thích vào phòng bếp, cư nhiên có thể ngăn được một chưởng của Sư Tử Ngọc.

Hai người một lời không hợp, lần thứ hai vung tay đánh nhau, võ vương cường giả đối chiến, thanh thế to lớn khó có thể tưởng tượng.

“Đều dừng tay cho ta.” Một tiếng nổi giận truyền ra.

Mộ Thần hí mắt, thầm nghĩ: Thanh thế này, là tổng viện trưởng đi ra a!?

Diệp Thạch thất kinh ôm Mộ Thần, hỏi: “Mộ Thần, người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Mộ Thần nói. Hắn chỉ là bị dư âm nổ mạnh làm cho bị thương, cũng không có trở ngại gì.

“Người đã bị học máu.” Diệp Thạch run run nói.

Mộ Thần âm thầm nghĩ: Học máu ra mới không có việc gì, nếu bị ghen trong lòng, sẽ ghen thành nội thương.

Trang Du nhìn Mộ Thần, sắc mặt u ám, Diệp Thạch rốt cuộc là hạ cố gì với Mộ Thần, cư nhiên làm cho Mộ Thần mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng cứu hắn.

Mộ Thần cúi đầu, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, trong nguyên văn, bất luận pháo hôi gì cùng Trang Du chính diện đối chiến, đều sẽ chết thực thảm.

Hắn mặc kệ Diệp Thạch cùng Trang Du đối chiến, chính là muốn nhìn một chút, hiện tại nội dung vở kịch đã cải biến, Trang Du còn sẽ có vận khí như trong truyện hay không, kết quả, Trang Du thật đúng là thân nhi tử của tác giả.

Tạ Đan Yên nhìn Mộ Thần, trong con người hiện lên vài phần dị sắc.

“Đan Yên, người làm sao vậy?” Trình Uyển Bạch hỏi.

Tạ Đan Yên lắc lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ là vừa rồi Viêm Hỏa Phù nổ tung, tựa hồ có một cỗ khí tức đặc biệt hóa.”

“Đặc biệt hóa?” Trình Uyển Bạch không hiểu mà hỏi.

Tạ Đan Yên gật gật đầu, nói: “Ân, như là dị hỏa.”

Trình Uyển Bạch không cho là đúng mà nở nụ cười, “Đan Yên, người lầm đi, điều đó không có khả năng.”

Tạ Đan Yên cười cười, nói: “Chắc là ta lầm.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

90. Chương 90: Mỏ Đá

Một lão giả thân vải thô ma bào đi ra, lão giả diện mạo xấu xí, trên người mặc đồ cũng thực nghèo túng, nhưng mà, hắn vừa đi ra, không khí trong sân, lập tức trở nên nghiêm túc.

“Viện trưởng.” Kinh Sí Diễm cùng Sư Tử Ngọc đồng thời cung kính gọi một tiếng.

“Sư phụ, người bị thương.” Trang Du nhìn thấy cánh tay Sư Tử Ngọc không ngừng đổ máu, nhịn không được khẩn trương gọi một tiếng.

Sư Tử Ngọc liếc mắt nhìn Trang Du một cái, quát bảo ngừng lại Trang Du đang muốn nói nữa.

Liên Thành Không sắc mặt không tốt nhìn Kinh Sí Diễm cùng Sư Tử Ngọc, “Hai người các người, cứ nhiên vì tiểu bối tranh chấp, vung tay đánh nhau, thật sự là vô liêm sỉ.”

Kinh Sí Diễm híp mắt mâu, Sư Tử Ngọc người này xuống tay ngoan độc như vậy, rõ ràng là muốn giết đồ đệ của hắn.

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Học viện không cho nội đấu, các người không biết sao?” Liên Thành Không nhìn Trang Du cùng Diệp Thạch hỏi.

Trong học viện học sinh có tranh chấp là chuyện thường có, sự tình của Trang Du cùng Diệp Thạch, nếu như là không nháo lớn, học viện sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, cũng liền đi qua, chỉ là, hai người kia tranh chấp, nhạ đến Sư Tử Ngọc cùng Kinh Sí Diễm vùng tay đánh nhau, hăn không ra mặt đều không được.

Liên Thành Không nhìn Trang Du cùng Diệp Thạch hỏi: “Ai động thủ trước?”

Trang Du sắc mặt đối đối, khẩn trương nói: “Là ta động thủ trước, chỉ là...”

“Đủ!” Liên Thành Không quát bảo ngưng lại Trang Du, “Vô luận người có bao nhiêu nguyên nhân, ra tay trước liền trái với nội quy trường học.”

Trang Du cắn môi, cúi đầu, vể mặt ủy khuất.

Trang Du đem ánh mắt đầu hướng về phía Diệp Dung, hăn là vì Diệp Dung mới ra tay, thời gian này, Diệp Dung hăn là đứng ra vì hăn nói câu mới đúng.

Diệp Dung sớm đã bị sợ choáng váng, tránh ở một bên, không nói được một lời.

Trang Du nhìn sắc mặt của Diệp Dung, không khỏi có chút thất vọng. Hăn thật sự là rất đáng thương, hăn có ý tốt vì Diệp Dung xuất đầu, còn làm phiền hà sư phụ, hiện tại cần Diệp Dung, nàng lại thờ ơ như vậy.

“Vừa rồi, còn có ai động thủ?” Liên Thành Không bình tĩnh hỏi.

“Ta.” Diệp Thạch xì mặt.

Liên Thành Không nhìn Diệp Thạch, tức giận mà nói: “Người nên thẳng thắn.”

Diệp Thạch mím môi, không nói được một lời.

“Người này bên cạnh người cũng tham dự đi?” Liên Thành Không nhìn Mộ Thần hỏi.

“Không có.” Diệp Thạch vội nói.

“Không tham dự, hắn như thế nào lại bị thương?” Liên Thành Không tức giận mà nói.

Diệp Thạch muốn nói cái gì, bị Mộ Thần kéo lại.

“Liên tính không phải là các người động thủ trước, nhưng mà, các người cũng tham dự đánh nhau, phạt các người đi mở đá một tháng.” Liên Thành Không ánh mắt chuyển tới trên người Trang Du, nói: “Về phần người, ba tháng, các người ba người hảo hảo nghĩ lại một chút đi.”

Liên Thành Không tiếng nói vừa dứt, Diệp Thạch lập tức phát động truyền âm với Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm nghe được Diệp Thạch truyền âm không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Sư phụ, Trang Du là kỹ nữ, tao hàng, hắn muốn tìm bất mãn, tổng là mơ ước Mộ Thần, nhất định không thể đem Mộ Thần cùng hắn phân đến cùng một khu vực trong mỏ đá.”

Công phu truyền âm của Diệp Thạch có chút thô thiển, hắn nói, chung quanh đệ tử nghe không được, nhưng mà, Sư Tử Ngọc cùng Liên Thành Không lại nghe được.

Sư Tử Ngọc mặt xanh một trận, trắng một trận, “Người không có thuốc chữa.” Sư Tử Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi trừng Diệp Thạch nói.

“Nói đồ đệ của ta không có thuốc nào cứu được à, người nên quản tốt đồ đệ của người đi, nếu không hấn nơi nơi trên hoa gheo nguyệt, đồ đệ của ta cũng sẽ không phòng bị hấn như vậy.” Kinh Sí Diễm cười lạnh nói.

Sư Tử Ngọc tức giận nói: “Người...”

“Đủ, hai người các người đều câm miệng cho ta.” Liên Thành Không tức giận nói.

“Đem hấn an bài đến mỏ đá tam khu, về phần người này đi nhị khu.” Liên Thành Không nói với chấp pháp đội.

Diệp Thạch nghe được lời của Liên Thành Không, thở ra một hơi.

“Viện trưởng, Mộ Thần bị thương, người để cho hấn dưỡng vài ngày lại đi đi.” Diệp Thạch nhìn Liên Thành Không nói.

Liên Thành Không đánh giá Diệp Thạch một phen, lại nhẹ nhàng băng quơ quét nhìn Mộ Thần một cái, không cho là đúng mà nói: “Yên tâm đi, vết thương nhẹ mà thôi, không xảy ra chuyện.”

Diệp Thạch nhú mày, trong lòng có chút không cho là đúng.

Liên Thành Không nhìn Mộ Thần, nói: “Người vừa rồi dùng phù chú gì?”

Mộ Thần cung kính chấp tay, nói: “Hồi viện trưởng, là Viêm Hỏa Phù cùng Bạo Liệt Phù.”

“Dùng không tồi.” Liên Thành Không nói. Dưới dạng tình huống kia ngăn trở một kích của Sư Tử Ngọc, Mộ Thần này xác thực là một người tài a!

Mộ Thần ngại ngùng cười, nói: “Đa tạ viện trưởng khích lệ.”

Liên Thành Không nhìn Mộ Thần, đối với chấp pháp đội nói: “Mang đi.”

Diệp Thạch bĩu môi, thầm nghĩ: “Vị viện trưởng này, thật đúng là biết trở mặt, trước một khắc còn đang khen Mộ Thần đâu, sau một khắc liền trở mặt.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch chân trước bị mang đi, sau lưng hai vị hội trưởng của Hoàng đô phù sư công hội liền tới chơi.

Biết được Mộ Thần cùng Diệp Thạch bị Thánh Tinh học viện nhốt vào mỏ đá, hai vị hội trưởng của phù sư công hội chỉ phải bất đắc dĩ rời đi.

Hai ngày sau.

Lời đồn đãi xôn xao, nghe đồn Thánh Tinh học viện, xuất hiện một loại phù chú kiểu mới, võ giả có thể từ trong loại phù chú này thu lấy thái dương tinh hỏa, tin tức khi truyền ra, cao thủ tiến đến Thánh Tinh học viện tìm kiếm phù chú nổi liền không dứt.

... ..

Diệp Thạch buồn bực nhìn núi đá trước mặt: “Chúng ta phải chuyển nhiều đá như vậy đến đỉnh núi kia?!”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Chúng ta tại trong vòng một tháng đem tất cả đá đều dời đi, không đúng, cho dù đã chuyển hết đá thì chưa hết một tháng, chúng ta vẫn ra không được.”

Diệp Thạch ngồi trên tảng đá, nhìn phương xa, nói: “Trước kia có người nói với ta, vào Thánh Tinh học viện là hưởng phúc, chỉ cần có thể tiến Thánh Tinh học viện thì cả đời này liền ăn mặc không lo. Kết quả,

hưởng phúc? Hưởng phúc hưởng cái rằm a! Chúng ta cứ nhiên tại đây làm cu li, hơn nữa, còn không có nguyên thạch, là làm không công a.”

Mộ Thần: “...” Diệp Thạch có oán niệm lớn như vậy, đại bộ phận nguyên nhân, hẳn là vì phải làm không công đi.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Cái này cho ngươi.”

Diệp Thạch nhìn nhìn, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là phù chú mà ta căn cứ theo Kinh Thân Phù truyền thống mà nghiên cứu ra được, tác dụng của Kinh Thân Phù là khiến cho thân thể con người biến nhẹ, ta suy nghĩ, nếu thân thể con người có thể biến nhẹ, vậy đá hẳn là cũng có thể biến nhẹ.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch không thể chờ được đem phù chú hướng một tảng đá bên người dán lên, tảng đá lập tức biến nhẹ.

“Nhẹ, nhẹ, thật sự nhẹ hơn rất nhiều.” Diệp Thạch kích động nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Được rồi, nhanh dọn đi, nhiệm vụ của chúng ta có chút nặng nề.”

Diệp Thạch gật đầu, vui mừng nói: “Được.”

... ..

“Sư thúc.” Tân Như Ca đi đến bên người Kinh Sí Diễm gọi một tiếng.

“Như Ca, là ngươi a!” Kinh Sí Diễm cười cười nói.

“Sư thúc là đang lo cho tiểu sư đệ sao?” Tân Như Ca hỏi.

Kinh Sí Diễm gật đầu, nói: “Đúng vậy! Tiểu sư đệ của ngươi, nói thế nào cũng là song nhi, cái loại địa phương mỏ đá này, cũng không biết tiểu

sư đệ của người có thể quen hay không.”

Tân Như Ca cười cười, nói: “Có Mộ Thần ở đó, tiểu sư đệ, hẳn là không có việc gì.”

“Mộ Thần tiểu tử này, thực là làm người khác nhìn không thấu a!” Kinh Sí Diễm nói, nhị cấp cả hai thuật đan sư và phù sư, mới tiến vào học viện, liền làm ra mưa thuận gió hoà phù, Thú Linh Đan, hiện tại lại làm ra cái kiểu mới Viêm Hỏa Phù kia.

Hai vị hội trưởng của phù sư hiệp hội, ba ngày thì hai ngày lại đây hỏi tình huống của Mộ Thần, liền ngóng trông Mộ Thần trở về học viện, gia nhập phù sư hiệp hội.

“Nghe nói rất nhiều người đều muốn viện trưởng đặc xá cho Mộ Thần đâu.” Tân Như Ca nói.

Kinh Sí Diễm眯 mắt, chuyện lần này, Mộ Thần xem như gặp tai bay vạ gió, Diệp Thạch cùng Trang Du tranh đấu, Mộ Thần cũng không có trực tiếp tham dự, việc hãn làm, là cuối cùng chặn một kích của Sư Tử Ngọc.

Nghĩ đến Sư Tử Ngọc, trong chốc lát hàn khí trong con người Kinh Sí Diễm bắt đầu khởi động, Sư Tử Ngọc đột nhiên làm khó dễ, lúc ấy, hãn ở cách xa, muốn ngăn đã chậm, nếu không phải nhờ Mộ Thần, Diệp Thạch thật sự sẽ nguy hiểm.

Sư Tử Ngọc người kia, có lẽ, căn bản là cố ý, nếu như Diệp Thạch chết, sau này liền chỉ có Trang Du một người xuất chúng.

Mộ Thần người kia, bình thường thoát nhìn im hơi lặng tiếng, nhưng mà thời khắc mấu chốt lại ngoan* như vậy, cho dù đối mặt võ vương Sư Tử Ngọc, cũng không có lùi bước.

*Ngowan trong ‘ngowan độc’

Trong nháy mắt tự bạo trên trăm tờ phù chú, ngăn trở công kích của võ vương, linh hồn lực của Mộ Thần chỉ sợ hùng hậu vượt qua tưởng tượng a!

“Tiểu sư đệ thực sự có mắt mới chọn trúng Mộ Thần.” Tân Như Ca cảm thán.

Kinh Sí Diễm nhíu mày, nói: “Mộ Thần này, đối với tiểu sư đệ của ngươi, hình như là thật tâm...”

Kinh Sí Diễm kỳ thật vẫn luôn không xem trọng Mộ Thần, tổng cảm thấy Mộ Thần thích Diệp Thạch là có ý đồ gì, nhưng mà trải qua lần này, Kinh Sí Diễm đối với Mộ Thần đổi mới không ít.

“Biết tình huống của sư đệ ngươi thế nào sao?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Tân Như Ca bất đắc dĩ cười, nói: “Sư thúc, ngươi cũng biết, mỏ đá bên kia là địa bàn của Hùng sư thúc, cho dù là tổng viện trưởng cũng không nhúng tay vào được a!”

Hùng Uy là cửu tinh võ vương, thực lực mạnh nhất trong bốn võ vương bọn hắn, Hùng Uy làm người ngang ngược, rất không dễ chọc.

Mộ Thần chân trước bị đưa vào mỏ đá, sau lưng người phù viện đã tới, Liên Thành Không lúc ấy liền hối hận, nhưng mà người đã đưa vào rồi, không đến một tháng, Hùng Uy sẽ không có khả năng thả người.

“Gần đây người phù sư hiệp hội tựa hồ thực chịu khó tới đây a!” Kinh Sí Diễm cười cười nói.

“Không chỉ phù sư hiệp hội, đan sư hiệp hội cũng có rất nhiều người đến, thậm chí, luyện khí sư hiệp hội, cũng có người đến.” Tân Như Ca nói.

Đặc biệt là thứ mỗi lứa này, vô luận là đan dược hay là luyện khí sư đều cần dùng, ‘tăng nhiều chao thiếu’, nếu như từ phù chú kia thật có thể

thu được thái dương tinh hỏa, vậy... Mộ Thần tiểu tử kia, sẽ phát (tài) đã luôn.

... ..

Diệp Thạch tại trên cự thạch dán một tờ Khinh Thân Phù, dễ dàng đem tảng đá lăn tới phía trước.

Một đạo hảo điểm đột nhiên dừng ở trên tảng đá trước mặt Diệp Thạch, Khinh Thân Phù bị đốt sạch sẽ.

Diệp Thạch ngẩng đầu, bất mãn hướng phía trước nhìn qua.

Một lão nhân thân hình tròn tròn mập mập, mặc bộ quần áo rách rưới, bẩn thỉu, cầm trong tay một cái bầu rượu cao cỡ nửa người, xuất hiện tại trước mặt hai người.

“Ghét nhất chính là gia hỏa các người trộm dùng mảnh lời, các người là đến bị phạt a! Hừ, ta thấy các người quá tự tại như vậy, có phải hay không cho là mình tới hưởng phúc a!” Lão nhân tràn đầy khinh thường nhìn hai người nói.

Diệp Thạch bất mãn nhìn người tới, hỏi: “Người là ai a!”

Mộ Thần liếc mắt nhìn người tới một cái, trừng mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói: “Thạch Đầu, không nên vô lễ.”

“Cũng chỉ có tiểu tử người hiểu lễ phép, người là Mộ Thần phải không?” Lão nhân uống một ngụm rượu, từ trên xuống dưới đánh giá Mộ Thần một phen.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy.”

“Liên Thành Không tên kia, muốn đem người đi ra ngoài đâu, người có biết không!?” Lão nhân hỏi.

“Viện trưởng? Hãn muốn thả Mộ Thần ra ngoài sao?” Diệp Thạch vui sướng hỏi.

“Hãn muốn thả tình nhân của người ra ngoài, cũng không phải muốn thả người ra ngoài, người cao hứng cái gì? Hãn ra ngoài, sẽ không có người giúp người, người yên tâm, Liên Thành Không muốn thả tình nhân của người ra ngoài, ta lại không cho.” Lão nhân cười như không cười mà nói.

Diệp Thạch: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

91. Chương 91: Tranh GiãNh Cùng Mượn Sức

“Mộ đan sư, còn có một ngày lộ trình là chúng ta có thể tới Hoàng Thành.” Trần Đạt đi vào khoang thuyền, nói với Mộ Viễn Phong.

“Chuẩn bị tới rồi sao? Cũng không biết Thần nhi cùng Thạch Đầu thế nào rồi.” Mộ Viễn Phong xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, biểu tình trên mặt hỗn hợp vui sướng cùng lo lắng.

“Sinh hoạt ở Hoàng đô tựa hồ rất không dễ dàng, cũng không biết Thạch Đầu có gặp rắc rối hay không.” Trần Đạt cũng lo lắng nói.

“Hắn bây giờ là đồ đệ của võ vương, sẽ không có việc gì đâu!” Mộ Viễn Phong an ủi.

Trần Đạt gật đầu, nói: “Thạch Đầu đứa nhỏ này, thật đúng là người ngốc có ngốc phúc, chỉ là, hy vọng hắn không nên không biết nặng nhẹ, đắc tội vị võ vương đại nhân kia.”

Mộ Viễn Phong nói: “Yên tâm đi, sẽ không.”

Một con đại bàng đen thật lớn tại trên bầu trời phi hành, trên lưng đại bàng đen chở một tòa cung điện lớn.

Đại bàng đen tính tình dịu ngoan, hình thể lớn, lại dễ thuần phục, một ít thể lực lớn thường tự dưỡng một vài con đại bàng đen dùng để vận chuyển.

Mộ Viễn Phong cùng Trần Đạt hiện tại đang ở trên lưng một con tứ cấp đại bàng đen, Mộ Viễn Phong trả năm vạn nguyên thạch, thuê xuống một gian phòng nghỉ.

Mộ Viễn Phong thuê được phòng nghỉ tương đối tiện nghi, bình thường, phòng nghỉ có khi cần mười vạn, thậm chí mấy chục vạn nguyên thạch, khách nhân trên đại bàng đen, phi phú tức quý, phần lớn đặc tội không nổi.

Đại bàng đen tới bên ngoài cửa thành mới hạ xuống, Mộ Viễn Phong chú ý tới bên ngoài cửa thành ngừng rất nhiều cỗ xe ngựa xanh vàng rực rỡ, hẳn là tới đón người.

Mộ Viễn Phong cùng Trần Đạt đứng ở mặt sau, nhìn khách quý trên đại bàng đen, một đám lại một đám được tiếp đi, tâm tình Mộ Viễn Phong không khỏi có chút ảm đạm.

“Là Mộ Viễn Phong Mộ đan sư sao?” Một trung niên nam tử lập tức hướng phía Mộ Viễn Phong đi tới hỏi.

Mộ Viễn Phong gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Mộ đại sư, ta là người của cấp thấp công hội luyện dược sư, Mộ Thần con của ngài, là trưởng lão danh dự của công hội chúng ta, hội trưởng biết ngài chuẩn bị tới, cố ý nhờ người tới đây đón ngài.” Trung niên nam tử cung kính nói.

Mộ Viễn Phong không hoàn hồn được, “Mộ Thần là trưởng lão danh dự của công hội các người?”

“Đúng vậy!” Trung niên nam tử gật đầu nói.

“Thôi đi, lẫn qua một bên, người nào không biết Mộ Thần lúc trước cùng cấp thấp công hội luyện dược sư các người nháo một trận.” Một nam

tử thân hình nhỏ gầy hướng lại đây nói.

Nam tử hung hăng trừng mắt nhìn trung niên nam tử một cái, sau lại nịnh nọt nhìn Mộ Viễn Phong nói: “Mộ đại sư, ta là người của phù sư công hội, Mộ Thần con của ngài tại trên đạo chế phù, thật sự rất có thiên phú! Hội trưởng của công hội chúng ta đã hướng hãn phát thư mời, ít ngày nữa, hãn có thể sẽ trở thành trưởng lão của phù sư công hội chúng ta rồi, Mộ thiếu trẻ như vậy, tuyệt đối là trưởng lão trẻ tuổi nhất trong công hội chúng ta!”

Mộ Viễn Phong nhăn chặt mày, nhìn người trước mắt, bất đắc dĩ cười cười, nói: “Vị huynh đài này, ta nghĩ người nhất định là nói nhầm, con ta hãn mới học chế phù còn chưa có bao lâu, hãn không có năng lực làm trưởng lão trong công hội các người đi.”

Nhỏ gầy nam tử vội vàng nhìn Mộ Viễn Phong, nói: “Mộ đại sư, ngài nói lời này liền không đúng rồi, con trai của ngài là thiên tài a! Hãn tuyệt đối có năng lực làm trưởng lão của công hội chúng ta, ngài cũng không thể nghĩ con trai của ngài kém như vậy a.”

“Này...”

“Mộ đan sư, chúng ta là người của đan sư công hội, chúc mừng ngài trở thành võ linh, hội trưởng của chúng ta muốn mời ngài đi gặp mặt một chút.” Một nữ tử diện mạo xinh đẹp đi cùng với hai người, tiến đến trước mặt Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Viễn Phong nhăn chặt mày, cấp thấp công hội luyện dược sư liên tỉnh, cứ nhiên ngay cả đan sư công hội đều có người đến, còn có phù sư công hội, này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

“Mộ đại sư sao? Lúc trước thời điểm ngài tại Lê Thành nhờ người luyện khí sư công hội chúng ta luyện ra kiếm đã xong rồi, ngài nên đi tới công hội chúng ta nhìn xem, thanh kiếm này từ hai vị tứ cấp luyện khí

đại sư Hoa Dương cùng Nguyên Thành liên thủ luyện ra, ngài nhất định sẽ thích...”

Mộ Viễn Phong sắc mặt càng trở nên cổ quái, hắc tại Lê Thành nhờ người luyện binh khí, nhưng mà người của luyện khí sư công hội lâu rồi mà vẫn chưa luyện xong, đối phương nói, có thể giao tiền đặt cọc trước, sau khi luyện xong sẽ đưa hàng tới, lại trả số tiền còn lại.

Lúc ấy, hắc thanh toán mười vạn tiền đặt cọc, tiền còn lại là mười vạn, hai mươi vạn nguyên thạch, nhờ tam cấp luyện khí sư ra tay đều miễn cưỡng, như thế nào lại nhờ được tứ cấp luyện khí đại sư, lại là hai vị.

“Lúc ấy, chúng ta đã bàn tốt là có tam cấp luyện khí sư.” Mộ Viễn Phong chần chờ nói, thân gia hiện tại của hắc mời không nổi tứ cấp luyện khí sư.

“Đúng vậy, ngài yên tâm, binh khí này cứ tính công hội chúng ta tặng cho ngài, sẽ không thu tiền của ngài.” Nam tử nịnh nọt nói.

“Đa tạ.” Mộ Viễn Phong có chút thụ sủng nhược kinh.

“Luyện khí sư công hội các người thật quá đáng!”

“Đan sư công hội các người mới không có mặt mũi!”

“Phù sư công hội các người muốn gì?”

“Mộ Thần là người của công hội chúng ta, là trưởng lão hàng thật giá thật, đã đăng ký trong danh sách rồi!”

... ..

Mộ Viễn Phong cau mày, đứng ở một bên nhìn mọi người nháo thành một đoàn, không khỏi có chút mặc danh kỳ diệu.

... ..

Mỏ đá.

“Nhanh dọn, nhanh dọn, lại nhàn hạ! Các người mấy năm nay quá thoải mái rồi! Sợ khổ sợ mệt, lại muốn phát tài, thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao? Có chuyện tốt như vậy, cũng không phải dành cho các người.” Hùng Uy ôm hồ lô rượu, ghét bỏ nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch cắn chặt răng, tuy rằng trong lòng phần nộ dị thường, nhưng mà, rốt cuộc không dám nói cái gì.

“Ta nói, hai người các người khí lực thật nhỏ a, một tảng đá nhỏ như vậy đều dọn không xong, chưa ăn cơm sao?” Hùng Uy cười nhạo một tiếng.

“Sáng sớm đã bị người gọi dậy, còn chưa được ăn đâu.” Diệp Thạch rầu rĩ mà nói.

“Nguyên lai là thật chưa ăn cơm a! Chưa ăn cơm cũng không phải lý do cho khí lực người nhỏ, hai người các người đều là võ sư, đói mấy ngày cũng sẽ không bị gì.” Hùng Uy hừ lạnh một tiếng.

Diệp Thạch mặc kệ Hùng Uy, nhắc tảng đá gian nan về đi phía trước.

Diệp Thạch phát hiện mỗi ngày dọn đá, cũng không phải không có lợi, tối thiểu, nguyên lực của mình trở nên ngưng thực hơn rất nhiều.

“Hai người các người có biết, gần đây người trong học viện phạm tội rất nhiều a!” Hùng Uy nằm nghiêng trên một tảng đá lớn, chán chết đánh giá hai người nói.

Diệp Thạch ngẩng đầu, không hiểu mà hỏi: “Vì sao gần đây nhiều người lại phạm tội?”

“Vì sao? Bởi vì người ta muốn phạm sai lầm, sau đó được phân phối đến mỏ đá tìm được các người.” Hùng Uy cười nhạo một tiếng.

“Tìm chúng ta?” Diệp Thạch không hiểu nhăn chặt mày.

Hùng Uy gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Bất quá, mấy gia hỏa tâm hoài bất quỷ đó, đã bị ta sung quân đến khu vực khác, cho nên những người đó, các người một người cũng không thấy được.”

“Bọn họ thích ngược sao?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Hùng Uy nhíu mày, nói: “Đây cũng không phải, nghe nói, hai người các người luyện ra một cái kiểu mới Viêm Hỏa Phù gì đó, có thể từ phù chú thu được thái dương tinh hỏa?”

Trên mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên vài phần vui mừng, “Phù sư hiệp hội giám định ra kết quả rồi sao?”

Hùng Uy眯 mắt, nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Nói như vậy, thực sự có loại phù này?”

Sắc mặt của Diệp Thạch nhất thời cứng ngắc một chút, bất an hướng phía Mộ Thần nhìn qua.

Mộ Thần thản nhiên nói: “Là có, bất quá trong loại phù này ẩn chứa khí tức thái dương tinh hỏa rất mỏng manh, nếu muốn ngưng tụ thái dương tinh hỏa này thì khó khăn không nhỏ.”

Sắc mặt Hùng Uy nghiêm túc nhìn Mộ Thần, hỏi: “Cái loại phù chú này, trên tay người còn sao?”

Mộ Thần gật gật đầu, lấy ra một tờ Viêm Hỏa Phù, giao cho Hùng Uy.

“Thật sự là khí tức của thái dương tinh hỏa, khí tức còn đặc biệt thuần khiết, chỉ tiếc, cường độ viêm hỏa quá nhỏ, nếu như có thể mạnh một chút

thì tốt rồi.” Hùng Uy tiếc nuối nói.

Mộ Thần cười nói: “Năng lực của ta có hạn, chỉ có thể làm được một bước này.”

Hùng Uy liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, thản nhiên nói: “Lấy tuổi của ngươi, có thể làm được một bước này đã rất không dễ dàng.”

“Đa tạ tiền bối khích lệ.” Mộ Thần cúi đầu, cung kính nói.

“Nhanh dọn, không nên nghĩ chỉ có vài phần thông minh là có thể làm bộ làm tịch, hai con mắt của ta đang nhìn chăm chăm các ngươi đó, các ngươi đừng mơ tưởng được nhàn hạ.” Hùng Uy cười lạnh một tiếng nói.

Diệp Thạch buồn bực mím môi, âm thầm nghĩ: Cao thủ trong Thánh Tinh học viện, đều là một cái đức hạnh, trở mặt liền không nhận người.

... ..

Vào đêm, Diệp Thạch phong bế động khẩu, cùng Mộ Thần tránh ở trong một cái sơn động tại mỏ đá.

“Được chưa?” Diệp Thạch nhìn lò luyện đan vừa xong hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần điều chỉnh khí tức một chút, mở mắt ra, nói: “Được rồi.”

Diệp Thạch đi lên, hướng phía đan lô nhìn qua, trong đan lô có mười hai viên đan dược trắng như tuyết, nồng đậm linh khí, làm cho người ta vui vẻ thoải mái, “Đây là Tăng Đan có thể làm cho võ sư vô điều kiện bay lên nhất tinh?!”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Không sai.”

“Thơm quá a! Ta có thể ăn nhiều hơn một viên được không?” Diệp Thạch hướng phía Mộ Thần nhìn qua, mong chờ hỏi.

Mộ Thần bắt đặc dĩ trừng mắt nhìn Diệp Thạch, “Không được!”

Diệp Thạch tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc...”

“Tăng Đan chỉ có viên thứ nhất mới có hiệu quả, ăn nhiều vô ích.” Mộ Thần bắt đặc dĩ giải thích.

Diệp Thạch nhìn chăm chăm đan dược trong đan lô, hút hút cái mũi, nói: “Một viên thì một viên.”

Mộ Thần lấy một viên đan dược cho Diệp Thạch, mình cũng nuốt một viên, Mộ Thần đã tại ngày trước vào cảnh giới tam tinh võ sư, sau khi ăn đan dược, có thể trở thành tứ tinh võ sư.

“Mộ Thần, Tăng Đan là tam cấp đan dược đi?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Vậy người bây giờ là tam cấp đan sư?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, “Đúng vậy!”

“Thật tốt quá, sau khi ra ngoài, người liền đi chứng thực tam cấp đan sư một chút đi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần nhú mày, không hiểu mà hỏi, “Vì cái gì?”

“Sư tỷ nói, người cả ngày không làm việc gì đàng hoàng, chỉ biết nghiên cứu một ít đồ vật loạn thất bát tao, không giống Lam Nhược Phong một lòng một dạ chuyên chú luyện đan, đã là tam cấp đan sư. Lam Nhược Phong có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là tam cấp đan sư thôi sao? Nghe nói, hần luyện đan có xác suất thành công rất thấp, chỉ biết ném tiền thôi.” Diệp Thạch bĩu môi, khinh thường nói.

Mộ Thần nhìn bộ dáng hiếu thắng của Diệp Thạch, sùng nịnh cười, nói: “Được, sau khi đi ra ngoài, ta liền đi chứng thực tam cấp đan sư.”

Diệp Thạch ôm đầu gối, tựa vào trên người Mộ Thần, hỏi: “Mộ Thần, sau khi đi ra ngoài, sẽ có một lần cơ hội chuyển viện, người sẽ suy xét sao?”

Mộ Thần cười cười, nói: “Sẽ a!”

“Người muốn chuyển đi đan viện hả? Như vậy người sẽ học cùng Lam Nhược Phong a!” Diệp Thạch nhú mày nói.

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Không có, ta muốn đi Minh Văn viện.”

Diệp Thạch ngừng một chút, hỏi: “Phù chú cùng luyện đan còn chưa đủ cho người nghiên cứu sao? Người cư nhiên còn muốn nghiên cứu minh văn?”

Mộ Thần cười cười, nói: “Trên thực tế, ta đã là tam cấp phù sư, ta cảm thấy luyện chế tam cấp đan dược, tam cấp phù đã không có gì khó khăn, luyện chế tứ cấp đan dược cùng tứ cấp phù thì thực lực của ta còn theo không kịp, không bằng, nhân cơ hội này, học thêm một môn khác.”

Diệp Thạch: “...”

“Luyện chế tam cấp đan dược, tam cấp phù đã không có gì khó khăn!” Một câu, lặp đi lặp lại vọng bên tai Diệp Thạch, lời này nghe thật sự là vừa khí phách, vừa thiếu đòn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

92. Chương 92: Đào Góc Tường

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, Diệp Thạch từ trong thạch động đi ra, thăng cấp tứ tinh võ sư, làm cho tâm tình Diệp Thạch thực tốt, tốt đến độ cho dù nhìn thấy Hùng Uy, tâm tình Diệp Thạch vẫn tốt đẹp như cũ.

“U, hai người các người cư nhiên đều thăng cấp tứ tinh võ sư? Ăn được đi?” Hùng Uy ôm hai tay, đánh giá Diệp Thạch cùng Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Ăn một viên, hương vị thực tốt, Mộ Thần nói nhiều nhất chỉ có thể ăn một viên, không cho ăn nhiều.”

Hùng Uy: “...”

“Nếu thực lực hai người các người đều tăng lên, nói vậy trọng lượng của hững tảng đá kia đối với các người đã không còn tính khiêu chiến, các người đi dọn đồng kia đi.” Hùng Uy nói rồi dương tay chỉ chỉ một đồng đá nhìn đã thấy nặng kia.

Diệp Thạch đen mặt, vẻ mặt buồn bực.

“Này không công bình, mỏ đá này nhiều người như vậy, người vì cái gì chỉ nhìn chăm chăm chúng ta?” Diệp Thạch khó chịu nói, hẳn mới không tin Trang Du sẽ ngoan ngoãn dọn đá đâu! Xú lão đầu này, rõ ràng nặng bên này nhẹ bên kia.

Hùng Uy sáng lạn tươi cười với Diệp Thạch, nói: “Ta vì cái gì nhìn chăm chăm các người? Bởi vì ta xem trọng các người a!”

Diệp Thạch nhìn Hùng Uy tươi cười, tức đến mức cả người phát run.

Mộ Thần kéo kéo tay Diệp Thạch, nói: “Được rồi, đi thôi.”

Diệp Thạch hung hăng mà trừng mắt nhìn Hùng Uy liếc mắt một cái.

“Người này cùng Sư Tử Ngọc có một chân, cho nên hẳn xem chúng ta không vừa mắt, hẳn đang vì Sư Tử Ngọc bênh vực kẻ yếu a.” Diệp Thạch nhỏ giọng nói thầm với Mộ Thần.

Diệp Thạch vừa nói xong, sau lưng một cái hồ lô rượu liền thật mạnh nện ở trên đầu Diệp Thạch.

Diệp Thạch ôm đầu, kêu thảm thiết một tiếng.

Hùng Uy chống nạnh, nhìn hai người, nói: “Hai người các người đều an phận một chút cho ta, ta không chỉ ánh mắt nhìn chăm chăm các người, lỗ tai cũng chăm chăm vào các người đó, tiểu thí hài, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết nói hươu nói vượn.”

Diệp Thạch buồn bực nhìn Hùng Uy, Hùng Uy tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy, đều cút cho ta.”

Mộ Thần lôi Diệp Thạch đi, Diệp Thạch đi khoảng một đoạn, mới cùng Mộ Thần oán giận nói: “Hồ lô rượu của lão nhân kia toàn là một vị chân thối, thối chết ta.”

Mộ Thần sùng nịnh nhìn Diệp Thạch, “Được rồi, đừng nói hươu nói vượn, coi chừng lại đem hẳn đưa tới.”

Diệp Thạch ánh mắt loạn chuyển, rõ ràng có chút chột dạ.

... ..

Vào đêm.

Diệp Thạch hoạt động thân thể nhức mỗi một chút, cảm giận nói: “Mộ Thần, lão gia hỏa kia nói không chừng bị Sư Tử Ngọc đập qua, cho nên, hôm nay hấn thẹn quá thành giận, mới cố ý tra tấn ta.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng tức giận của Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, người bớt tranh cãi đi.”

Diệp Thạch thuận theo ngồi xuống bên người Mộ Thần, nói thầm: “Người không biết là cái khả năng này tính thực lớn sao?”

“Ừ ừ, người nói đúng, mặt lão gia hỏa kia giống như đã bị đập, nói không chừng, Sư Tử Ngọc không chỉ đập qua hấn một lần.” Mộ Thần phụ họa nói.

Diệp Thạch vui sướng ôm cánh tay Mộ Thần, nói: “Thật tốt, chúng ta nghiễm nhiên!”

Mộ Thần: “...”

“Người thử xem cái này.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghe vậy, thuận theo kích phát Viêm Hỏa Phù trên tay, “Ồ, phẩm chất phù tăng lên?!”

Lúc trước, bọn họ đưa cho phù sư hiệp hội giám định chỉ là nhị cấp Viêm Hỏa Phù được thay đổi qua, nhưng mà, cái này trên tay hấn lại là tam cấp Viêm Hỏa Phù, tam cấp Viêm Hỏa Phù này đồng dạng ẩn chứa thái dương tinh hỏa, nhưng mà trình độ nồng đậm của viêm hỏa mà trong đó ẩn chứa, so với nhị phẩm phù lúc trước, nồng đậm hơn mấy chục lần.

“Người lúc nào thì làm ra thứ này? Ta thấy người cả ngày đều rất bận a!?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Tổng là có thời gian đi.” Mộ Thần cười cười nói. Nhớ năm đó, hẳn chính là lợi dụng thời gian sau khi học xong, học thêm năm môn ngoại ngữ a!

(Đờ mờ, tuổi học ba thứ tiếng trong bốn năm mà còn chưa xong đây..
Cảm thấy gato =3=)

Diệp Thạch sùng bái nhìn Mộ Thần, nói: “Người thật lợi hại.”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Cũng không có gì. Người thừa dịp mấy ngày nay, nghĩ biện pháp thu lấy thái dương tinh hỏa trong phù chú đi, phải đem nó luyện thành bốn nguyên viêm hỏa, Bách Quyết Luyện Thể giai đoạn thứ hai cần có hỏa để rèn luyện thể chất đó.”

Diệp Thạch ngoan ngoãn gật đầu

... ..

“Kính Sí Diễm? Khách ít đến a!” Hùng Uy nhìn người tới, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Kính Sí Diễm nhú mày nhìn Hùng Uy, hỏi: “Hùng huynh, đồ đệ của ta thế nào rồi?”

“Hắn rất tốt a! Có ta chiếu cố, người còn lo lắng sao?” Hùng Uy loạng choạng chân, vẻ mặt thiếu đòn nói.

Kính Sí Diễm bất đắc dĩ cười, bởi vì là Hùng Uy chiếu cố, nên hắn mới lo lắng a!

“Hùng huynh, ta chính là thật vất vả mới thu được một đồ đệ như vậy a.” Kính Sí Diễm nghiêm túc nói.

Hùng Uy nhú mảy, có chút không cho là đúng mà nói: “Phải không? Ta nghe nói, đồ đệ của người thiếu chút nữa bị Sư Tử Ngọc giết.”

Kinh Sí Diễm sắc mặt đổi đổi, nói: “Việc này là lỗi của ta.”

Hùng Uy lười biếng uống một hợp rượu, nói: “Khó được a! Người mà lại thừa nhận sai lầm của mình? Bất quá, người yên tâm, đồ đệ của người thật sự sống không tồi, hẳn cả ngày đi theo Mộ Thần như quỷ hồn, ta thấy hẳn đều giống như vui quên nước Thục*, hôm nay còn ăn được, thăng cấp thành tứ cấp võ sư.”

“Ăn được? Tăng Đan?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Hùng Uy gật gật đầu, nói: “Hình như là vậy.”

“Mộ Thần cư nhiên ngay cả loại đan dược này cũng có.” Kinh Sí Diễm hí mắt nói.

Hùng Uy nhún vai, nói: “Người này quả thật có chút không tầm thường.”

“Ta có thể đi vào gặp đồ đệ của ta không?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Không được!” Hùng Uy lắc đầu.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Người thật đúng là...”
Ngoan cố a!

... ..

Kinh Sí Diễm cùng Hùng Uy hàn huyên một hồi lâu, Hùng Uy cuối cùng vẫn không cho gặp, rơi vào đường cùng, Kinh Sí Diễm đành phải rời đi trước.

“Sư thúc, đan viện viện trưởng Lộ Hàn tới đây.” Tân Như Ca nhìn thấy Kinh Sí Diễm, lập tức tiến lên phía trước nói.

“Lộ Hàn?” Kinh Sí Diễm không hiểu mà nhăn mày, hỏi: “Người này tới làm gì?”

Tân Như Ca nhún vai, nói: “Không biết nữa.”

“Kinh huynh.” Lộ Hàn nhìn thấy Kinh Sí Diễm, lập tức đứng lên.

“Lộ huynh, nghe nói người tìm ta? Có chuyện gì không?” Kinh Sí Diễm biết rõ còn hỏi.

Lộ Hàn có chút xấu hổ nói: “Nói đến thì thật xấu hổ, kỳ thật, ta lần này tới đây, là tới tìm Kinh huynh hỗ trợ.”

Kinh Sí Diễm híp mắt, hỏi: “Tìm ta hỗ trợ? Không biết ta có chỗ nào có thể giúp người a?”

“Kinh huynh, ta nghĩ người cũng biết, Mộ Thần là đan sư, hơn nữa hẳn là đã là tam cấp đan sư, Thú Linh Đan chính là xuất từ tay hẳn, hẳn có thiên phú luyện đan xuất sắc như vậy, không nên tại phù viện sống uống, chờ hẳn từ mỏ đá đi ra thì lần chuyển viện sẽ bắt đầu, ta hy vọng Kinh huynh hỗ trợ khuyên nhủ Mộ Thần, thiên phú luyện đan của hẳn như vậy, ở lại trong phù viện, thật sự là rất đáng tiếc a.” Lộ Hàn nói.

Kinh Sí Diễm ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta? Ta nào có mặt mũi lớn như vậy mà làm cho Mộ Thần nghe ta a.”

“Kinh huynh, người không nên khiêm tốn, đồ đệ của người là vị hôn thê của Mộ Thần, không ai có thể càng có mặt mũi hơn so với người.” Lộ Hàn khen ngợi.

Kinh Sí Diễm: “...” Ấn thuyết pháp của Lộ Hàn, hẳn sở dĩ có mặt mũi, là bởi vì đồ đệ của hẳn?!

“Ta nghe nói, lúc trước Mộ Thần ghi danh vốn chính là đan viện các người a!” Kinh Sí Diễm thản nhiên nói.

Lộ Hàn sắc mặt đổi đổi, nói: “Cái này, quả thật có chút hiểu lầm.”

“Nguyên lai là hiểu lầm a!” Kinh Sí Diễm châm chọc nói.

... ..

“Sư thúc, Lộ Hàn tiền bối tới làm gì?” Nhìn thấy Lộ Hàn đi ra ngoài, Tân Như Ca đi vào hỏi.

“Hắn còn có thể làm gì? Nghĩ muốn đào góc tường của phù viện thôi.” Kinh Sí Diễm nhún vai, tức giận nói.

Tân Như Ca híp mắt, nói: “Mộ Thần là đan sư, có lẽ, đan viện thích hợp cho hẳn phát triển hơn.”

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, nói: “Bản lĩnh luyện đan của Mộ Thần không tồi, nhưng mà thiên phú chế phù của hẳn đồng dạng xuất sắc, người thấy phù viện bên kia giám định kết quả chưa, từ trong loại phù kia có khả năng thu được thái dương tinh hỏa a!” Phù viện yên lặng đã lâu, nghe nói Tống Thừa đã xuất quan, nếu như hẳn biết phù viện có một tân sinh như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

“Tiền bối, phù viện viện trưởng Tống Thừa tiền bối đến.” Một đệ tử đi tới bẩm báo.

Kinh Sí Diễm nhíu mày, nói: “Hôm nay là làm sao vậy a! Lộ Hàn chân trước mới vừa đi, sau lưng Tống Thừa lại tới.”

“Kinh huynh, cứu mạng a!” Tống Thừa vẻ mặt chua xót tiến vào nói.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nhìn bộ dáng của Tống Thừa, hỏi: “Tống huynh, người bị làm sao? Bệnh nguy kịch?” Kinh Sí Diễm âm thầm nghĩ: Tống Thừa người này càng ngày càng không biết xấu hổ, đã một bó tuổi, còn học nữ nhân một khóc hai nháo ba thắt cổ.

Tống Thừa nhìn Kinh Sí Diễm, tràn đầy ai oán nói: “Việc này, nói ra là gia môn bất hạnh a, ta mới xuất quan, mới biết được, phù viện chúng ta ra một vị tuyệt thế thiên tài, phù viện chúng ta xuống dốc đã lâu, thật vất vả ra được một vị tuyệt thế thiên tài, mắt thấy liền muốn xoay người, thì lại có vài thứ không biết xấu hổ đến đào vách tường.”

Kinh Sí Diễm châm chọc cười cười, nói: “Người yên tâm, vị tuyệt thế thiên tài kia tại phù viện các người sống hơn một tháng, đối với phù viện các người có cảm tình, người cứ hảo hảo khuyên nhủ hăn, hăn sẽ không đi.”

Sắc mặt Tống Thừa nhất thời cứng lại, trước đó hăn đang bế quan, sau khi đi ra mới biết chuyện của Mộ Thần, hăn liền điều tra Mộ Thần một phen, kết quả điều tra xuống, làm cho Tống Thừa hận không thể tát chết Phạm Li.

Phạm Li không chỉ tại trên thí nghiệm nhập học của Mộ Thần động tay chân, càng là sau khi Mộ Thần tiến vào phù viện, mọi cách nhằm vào hăn, nói vậy thái độ của Mộ Thần đối phù viện, chắc sẽ không ra làm sao.

Ấn tượng của Mộ Thần đối với phù viện, hăn là kém tới cực điểm, bất quá cũng may, Mộ Thần cùng Lam Nhược Phong từng nháo nhau, Lam Đạt cũng tại trên thí nghiệm nhập học của Mộ Thần động tay chân, ấn tượng của Mộ Thần đối với đan viện, chắc cũng không thể nào tốt.

“Cái này, lại nói tiếp, còn muốn cảm ơn Kinh huynh người nhìn rõ mọi việc, tại lúc thí nghiệm nhập học, có tuệ nhãn mà để lại Mộ Thần.” Tống Thừa cảm kích nói.

“Cái này không có gì, người không cần khách khí, ta bất quá chỉ là tiếc tài, không đành lòng một thiên tài bị người phù viện các người cạy già lên mặt làm cho mai một.” Kinh Sí Diễm khoát tay áo nói.

Tống Thừa lúng túng một trận, sau đó, Tống Thừa cầm tay Kinh Sí Diễm, nói: “Kinh huynh, cứu người cứu đến chót, đưa phật đưa đến tây kinh, người thương xót, nghĩ biện pháp, nhất định giúp ta lưu lại Mộ Thần a!”

“Mộ Thần cùng ta không thân lại chẳng quen, lời của ta, hẳn chưa chắc sẽ nghe.” Kinh Sí Diễm khiêm tốn nói.

“Kinh huynh, chỉ cần người mở miệng, hẳn nhất định sẽ nghe, không, không cần người mở miệng, chỉ cần đồ đệ của người mở miệng là được, ai cũng biết, Mộ Thần nghe lời đồ đệ của người nhất mà.” Tống Thừa nói.

Kinh Sí Diễm: “...”

Kinh Sí Diễm cùng Tống Thừa lá mặt lá trái một phen, rốt cục đem Tống Thừa đuổi đi.

Kinh Sí Diễm nhìn bóng dáng Tống Thừa, tức giận nói: “Bình thường thì không thấp hương, lâm thời cuống lên mới lo ôm chân Phật.”

Tân Như Ca ôm hai tay, lắc đầu, nói: “Không biết, lúc Mộ Thần ra, sẽ lựa chọn như thế nào.”

Kinh Sí Diễm híp mắt, nói: “Người đừng nhìn tiểu tử này một bộ người hiền lành, hẳn là một bụng ý xấu và rất mang thù a!”

Tân Như Ca nhú mày, thầm nghĩ: Mộ Thần cho dù mang thù, cũng vẫn phải trong đan viện cùng phù viện tuyển một cái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

93. Chương 93: Thời Hạn Chấm Dứt

Tại quán cơm trong Thánh Tinh học viện.

“Đã qua hơn hai mươi ngày, Mộ Thần cùng Diệp Thạch, không sai biệt lắm sắp được thả ra đi.” Tạ Đan Yên nói.

Trình Uyển Bạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hiện tại bên ngoài thật nhiều người đang chờ hắt ra a.”

“Tiểu tử này cũng thật là, ở bên trong cấm túc, còn có thể nháo ra động tĩnh lớn như vậy.” Tạ Đan Yên bĩu môi nói. Một ngày này, ông nội vẫn luôn truyền tin vào, hỏi nàng về chuyện của Mộ Thần, Tạ Đan Yên bị hỏi phiền không chịu được.

“Diệp Dung đến.” Trình Uyển Bạch hướng phía cửa nhìn qua.

Tạ Đan Yên nâng cằm, hưng trí nói: “Nha đầu kia thật giỏi a! Bởi vì nàng mà Mộ Thần, Diệp Thạch cùng Trang Du đều bị nhét vào mỏ đá, kết quả, nàng cư nhiên toàn thân trở ra.” Ba người nổi tiếng nhất trong tân sinh, toàn bộ đều bị nhốt, hồng nhan họa thủy a!

“Nhìn bộ dáng của nàng, tựa hồ bị người đánh.” Trình Uyển Bạch nói.

Tạ Đan Yên nhún vai, “Nàng nhờ Trang Du xuất đầu cho nàng, kết quả thời khắc mấu chốt lại không rên một tiếng, đều chọc giận những hộ hoa sứ giả đó của Trang Du.”

Trình Uyển Bạch có chút không cho là đúng mà nói: “Những người ủng hộ đó của Trang Du cũng quá đáng, có bản lĩnh thì tìm hiệu trưởng nói lý a! Khi dễ một nữ hài tử tính cái gì.”

“Những hộ hoa sứ giả đó của Trang Du chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, có thể là thứ gì tốt sao, bất quá, người cũng không cần thương hại nha đầu kia, nàng cũng không phải thiện lương gì.” Tạ Đan Yên thản nhiên nói.

Trình Uyển Bạch liếc mắt quét Diệp Dung một cái, nói: “Nàng cùng Diệp Thạch, thoát nhìn một chút cũng không giống a!”

“Ừ, không giống.” Tạ Đan Yên nói.

“Mộ Thần vừa ra thì liền tới lúc chuyển viện, không biết hẳn có chuyển tới đan viện hay không, hình như viện trưởng rất muốn mượn sức Mộ Thần a.” Trình Uyển Bạch nâng cằm nói.

Tạ Đan Yên nhún vai, nói: “Gần đây phù viện Tổng viện trưởng xuất quan, hẳn tựa hồ rất muốn lưu lại Mộ Thần.”

... ..

Sau khi có được tam cấp Viêm Hỏa Phù, Diệp Thạch không có việc gì liền thử đem thái dương tinh hỏa dung nhập vào trong thân thể.

Qua ba ngày thời gian, Diệp Thạch dung hợp được năm đoàn thái dương tinh hỏa.

“Mộ Thần ngươi xem.” Diệp Thạch giang hai tay, một đoàn viêm hỏa từ lòng bàn tay của Diệp Thạch nhẹ nhàng bay ra.

Mộ Thần nhìn ngọn lửa trong lòng bàn tay Diệp Thạch, trong con ngươi hiện lên kinh ngạc, “Cường độ của viêm hỏa tựa hồ không ít, ngươi dung hợp mấy đoàn thái dương tinh hỏa?”

“Năm đoàn” Diệp Thạch đặc ý nói.

“Không tồi.” Mộ Thần không chút nào keo kiệt mà khích lệ Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt cười, nói: “Cũng không có gì, đúng rồi, ta phát hiện mỗi lần dung nhập một đoàn thái dương tinh hỏa, thực lực của ta liền sẽ nhanh chóng tăng lên một mảng lớn, ta cảm thấy chỉ cần lại hấp thu hai đoàn thái dương tinh hỏa, ta sẽ có thể thăng cấp trở thành ngũ tinh võ sư.”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Rất tốt!”

Thái dương tinh hỏa rất tốt, trong khoảng thời gian này, Mộ Thần cũng đã thử làm cho thái dương tinh hỏa cùng Thanh Minh Diễm dung hợp, hiện nay tiến độ cũng không tệ lắm, bất quá so với Diệp Thạch lại kém rất nhiều, hẳn tại trong vòng 3 ngày chỉ dung hợp được ba đoàn thái dương tinh hỏa.

Diệp Thạch cúi đầu, lúc Sư Tử Ngọc giam cầm trụ hắn, cảm giác động cũng không thể động chỉ có thể chờ chết, vẫn luôn xoay quanh trái tim Diệp Thạch.

Nhớ tới trường hợp Mộ Thần nhảy lại đây, ôm lấy mình né tránh, một búng máu phun trên người mình, Diệp Thạch đã cảm thấy tim như bị đao cắt.

Chờ mình có thực lực, tìm được cơ hội, mình nhất định phải đem Sư Tử Ngọc tên kia xử lý, Diệp Thạch âm thầm hạ quyết tâm.

“Chúng ta đi ra đi, đi ra chậm, lão nhân kia lại sẽ mắng chửi người.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

Nhớ tới Hùng Uy, Diệp Thạch lại bất mãn cắn chặt răng, “Được rồi.”

“Tiểu tử, thực lực của ngươi hình như tăng lên có chút nhanh a! Ngươi chẳng lẽ lại ăn được?” Hùng Uy từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thạch một phen hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có a!”

“Không ăn được, vậy tại sao thực lực ngươi lại tăng nhanh?” Hùng Uy không cho là đúng, hỏi.

“Ta là thiên tài a!” Diệp Thạch có chút đắc ý nói.

“Phải không? Ngươi thiên tài như vậy, tảng đá lại nhẹ như thế, sợ là không thích hợp ngươi rồi.” Hùng Uy như có điều suy nghĩ mà nói.

Diệp Thạch cắn chặt răng, cắn giận đem bất mãn trong lòng nuốt xuống.

“Kỳ quái a! Liên tính ngươi là bát cấp tư chất, cũng không nên dưới tình huống không có phụ trợ mà thực lực lại tăng nhanh như vậy a!” Hùng Uy hoang mang thì thào.

Diệp Thạch bĩu môi, không để ý tới Hùng Uy.

Diệp Thạch lợi dụng thời gian nghỉ ngơi, lại hấp thu hai đoàn thái dương tinh hỏa, đem thực lực đến cảnh giới ngũ tinh võ sư.

Thanh Minh Diễm của Mộ Thần sau khi dung hợp tám đoàn thái dương tinh hỏa, phẩm chất tăng lên một tầng nhỏ, Mộ Thần cũng đi theo đem tu vi tăng lên tới cảnh giới ngũ tinh võ sư.

Lúc thái dương tinh hỏa dung nhập thân thể thì có cảm giác rất ấm áp, Diệp Thạch thập phần hưởng thụ loại cảm giác này, chỉ cần có lúc rảnh, liền xuất ra một tờ phù chú hấp thu, cũng may hiệu suất Mộ Thần vẽ ra Viêm Hỏa Phù rất cao, nếu không rất khó chống đỡ tiêu hao của hai người.

“Mộ Thần, chúng ta đã ở đây mấy ngày rồi?” Diệp Thạch hỏi.

“Hai mươi lăm ngày.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Còn có năm ngày a!” Diệp Thạch buồn bực nói.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy! Muốn ly khai?”

Diệp Thạch tựa vào người Mộ Thần, nói: “Ở đây kỳ thật cũng không tồi.” Điều kiện ở mỏ đá tuy rằng gian khổ chút, nhưng mà có Mộ Thần cùng hẳn, Diệp Thạch tuyệt không cảm thấy gian nan.

“Nhưng mà máu yêu thú đã dùng hết rồi, thức ăn mang tới, cũng không sai biệt lắm gần hết.” Diệp Thạch ôm nhẫn, có chút thất vọng nói.

Lúc trước Diệp Thạch cảm thấy nhẫn không gian của mình đã đủ lớn, nhưng mà hiện tại, Diệp Thạch lại không nghĩ như vậy, nếu như nhẫn không gian của mình lại lớn hơn một chút, có thể bỏ vào càng nhiều thức ăn cùng máu yêu thú.

Mộ Thần xoa xoa đầu Diệp Thạch, trấn an nói: “Cứ nhịn vài ngày đi, lập tức là có thể ly khai rồi.”

Diệp Thạch gật gật đầu, lên tiếng, “Ừm.”

“Người nghiên cứu minh văn thuật thế nào rồi?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười cười, nói: “Hẳn là không thành vấn đề.”

Diệp Thạch nhăn mày, lo lắng nói: “Mộ Thần, người tính đi mình văn viện, người cũng phải vẽ ra được nhị cấp minh văn mới có thể trúng tuyển.”

“Ta biết, Thạch Đầu không tin ta?” Mộ Thần hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch chần chờ nói: “Tin thì có tin a, chỉ là...” Chỉ là, Mộ Thần đến lúc đó nếu như thất thủ, sẽ thực mất mặt a!

... ..

Thời gian như nước chảy, kỳ hạn một tháng rất nhanh liền tới, nghĩ đến ngày mai có thể rời đi, cho dù phải chuyển tảng đá nặng như ngọn núi nhỏ, tâm tình Diệp Thạch vẫn không tồi.

“Tiểu tử, nhìn tâm tình người thực tốt a!” Hùng Uy chán chết đánh giá Diệp Thạch nói.

“Không có a!” Diệp Thạch cúi đầu nói.

“Khóe miệng đều nứt ra rồi, còn nói tâm tình không tốt, tiểu quý, sau khi ra ngoài, thay đổi triệt để, hảo hảo làm người, bằng không, qua không vài ngày, người lại bị bắt vào lại.” Hùng Uy loạng choạng chân nói.

Diệp Thạch buồn bực nhíu mày, hẳn phải thay đổi cái gì tâm cơ, người tìm tra là Trang Du a! A, đúng rồi, còn có Diệp Dung, nha đầu Diệp Dung chết tiệt kia, thật là có mặt mũi.

Trang Du người kia, thật đúng là nảo tàn, cư nhiên xuất đầu vì Diệp Dung.

Kỳ thật Diệp Thạch không biết, Diệp Dung trong khoảng thời gian này, sống một chút đều không tốt.

Nguyên bản một ít người không biết quan hệ của Diệp Dung cùng Diệp Thạch kỳ thật rất cương, nhìn tại phân thượng Diệp Dung là muội muội của Diệp Thạch, còn cho nàng vài phần mặt mũi, nhưng mà, Diệp Dung đi theo Trang Du đi tìm Diệp Thạch phiền toái, mọi người liền biết quan hệ của hai người không ra làm sao.

Bởi vì Diệp Dung, Diệp Thạch cùng Trang Du đều bị cấm túc, Kinh Sí Diễm cùng Sư Tử Ngọc còn bởi vậy vung tay đánh nhau, làm mỗi lửa của chuyện này, Diệp Dung tự nhiên không được người thích.

Diệp Dung lúc ấy đi theo Trang Du tìm Diệp Thạch, chính là xuất phát từ nhất thời khó chịu, kế tiếp, tại trong học viện bị tao ngộ lạnh nhạt, làm cho Diệp Dung vẫn luôn sống an nhàn sung sướng cơ hồ hỏng mất.

Tình huống của Diệp Dung, Diệp Thạch hoàn toàn không biết gì cả, bất quá liên tính là biết, Diệp Thạch cũng sẽ không thương hại Diệp Dung.

“Tiểu tử, người cảm thấy ở mỏ đá thế nào?” Hùng Uy hỏi Mộ Thần.

“Không tồi, dương quang thực sáng lạn.” Mộ Thần cười cười nói.

Ánh sáng mặt trời ở mỏ đá thực mãnh liệt, ở trong này vẽ tam cấp Viêm Hỏa Phù so với vẽ tại địa phương khác, xác xuất thành công lớn hơn rất nhiều, phẩm chất của phù chú vẽ ra được, cũng so với địa phương khác cao hơn một chút.

“Vậy người có hứng thú lưu lại nhiều vài ngày hay không?” Hùng Uy hỏi.

“Không có!” Diệp Thạch nhảy ra nói.

“Không có hỏi người!” Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, nói, “Tiểu tử, người biết không? Có người hy vọng người tại đây lưu nhiều hơn vài ngày.” Hùng Uy quay đầu, vẻ mặt ôn hoà nói với Mộ Thần.

Diệp Thạch kích động nói: “Ai a? Đồ đệ tiệm Sư Tử Ngọc kia sao?”

Hùng Uy sửng sốt một chút, cười như không cười đánh giá Diệp Thạch, nói: “Đồ đệ tiệm? Ta là lần đầu tiên nghe được có người xưng hô Sư Tử Ngọc như vậy, nếu như hẳn biết, nhất định sẽ cảm giác rất mới lạ.”

Diệp Thạch: “...”

“Không phải Sư Tử Ngọc.” Hùng Uy nói.

“Không phải Sư Tử Ngọc?Vây là Lam Nhược Phong?” Diệp Thạch nhăn mày hỏi.

“Không phải Sư Tử Ngọc, cũng không phải Lam Nhược Phong.” Hùng Uy quay đầu nhìn Mộ Thần, nói: “Mộ Thần tiểu tử, người có muốn cũng đoán hay không?”

“Đối phương hy vọng ta lưu nhiều ba ngày sao?” Mộ Thần thăm dò hỏi.

Hùng Uy gật gật đầu, nói: “Không sai.”

“Ba ngày? Qua ba ngày, lần chuyển viện liền kết thúc.” Diệp Thạch suy nghĩ nói, “Là người phù viện sao?”

“Diệp Thạch tiểu tử, ta coi thường người a! Người còn không có gốc đến mức không trị được a!” Hùng Uy khích lệ nói.

Diệp Thạch sắc mặt cứng ngắc một chút, xú lão đầu này, khen người không thể hảo hảo khen sao?

“Phù viện viện trưởng Tống Thừa xuất quan, hăn lo lắng người đan dược đào vách tường, muốn đem người ở lại phù viện.” Hùng Uy nói.

Diệp Thạch ném cái xem thường, nói: “Người sẽ không đáp ứng hăn đi?”

Hùng Uy ngại ngùng cười, nói: “Người ta ra năm trăm vạn nguyên thạch, nhờ ta lưu vị này của nhà người thêmba ngày! Ta cảm thấy đây là một bút sinh ý rất có lợi.”

“Tiền bối, người lànhân vật lớn như vậy, hẳn là có nguyên tắc, sẽ không vì năm trăm vạn nguyên thạch mà khom lưng đi.” Diệp Thạch mở to hai mắt nhìn, cấp bách nói.

Hùng Uy có chút chần chờ nhìn Diệp Thạch, nói: “Cái này, đây chính là năm trăm vạn a! Không phải là năm mươi vạn, lại càng không phải là năm vạn, mà là năm trăm vạn a! Nhiều nguyên thạch như vậy, đổi thành người, người sẽ không động tâm sao?”

Diệp Thạch: “...” Đổi thành mình, mình đương nhiên động tâm, mình rất nghèo a!

“Tiền bối, người là cao thủ a! Người cao thủ như thế, còn thiếu năm trăm vạn sao?” Diệp Thạch quái dị kêu lên.

Hùng Uy bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch nói: “Không phải tất cả cao thủ đều là người có tiền, thế đạo hiện tại không dễ sống, rất nhiều cao thủ cũng không dư dả.” Năng lực kiếm tiền của Mộ Thần, xa xa vượt qua cấp bậc hắn, nói thật ra, hắn cũng không dám cam đoan.

“Cho nên, người đáp ứng?” Diệp Thạch nhú mày nói.

Hùng Uy cười cười với Diệp Thạch, nói: “Ta là muốn đáp ứng đâu, bất quá, không đợi ta đáp ứng, đan viện viện trưởng Lộ Hàn liền tới, sau khi Lộ Hàn cùng Tổng Thừa gặp gỡ, liền vung tay đánh nhau.” Hai người đánh tới lúc trời đen kịt, hắn đã bị bỏ lại một bên.

Diệp Thạch nhú mày, nói: “Đánh nhau sao? Vừa lúc, chó cắn chó một miếng lông, nhìn thủ hạ của hai người này là biết, hai người kia, cũng không phải thứ gì tốt.”

Hùng Uy: “...”

Diệp Thạch vốn là lo lắng Hùng Uy sẽ ngáng chân bọn họ, bất quá thật khó tin, Hùng Uy rất rộng lượng để cho chạy bọn họ đi, Diệp Thạch nhin không được hoài nghi một chút.

Kinh Sí Diễm sớm đã chờ ở bên ngoài, Diệp Thạch nhìn thấy Kinh Sí Diễm, nhin không được vui sướng một chút.

“Sư phụ!” Diệp Thạch vui sướng gọi một tiếng.

“Gầy a!” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch nhéo nhéo mặt mình, buồn bực nói: “Thực vật trong nhẫn không gian đều ăn sạch, ta đói bụng thiệt nhiều ngày, bụng nhỏ một vòng luôn rồi này.”

Kinh Sí Diễm âm thầm ném cái xem thường, hăn chỉ khách sáo một câu, đồ đệ nhà mình còn thật đánh rần tùy gây, kỳ thật, tại hăn xem, đồ đệ nhà mình một chút cũng không ốm, còn béo hơn chút.

“Chờ có nguyên thạch, ta muốn đổi một cái nhẫn không gian lớn hơn.”
Diệp Thạch ôm nhẫn trên tay nói.

Tân Như Ca có chút ghen tị nhìn Diệp Thạch một cái, Diệp Thạch người này, cùng Mộ Thần ngốc lâu, cũng học Mộ Thần một dạng phô trương lãng phí, bất quá, Mộ Thần... dưỡng thật tốt.

“Đồ đệ, ngươi tấn chức ngũ tinhvõ sư?” Kinh Sí Diễm có chút ngoài ý muốn hỏi. Trong vòng một tháng liền thăng hai cấp, tiến độ này, thật đúng là...

“Đúng vậy!” Diệp Thạch nói.

“Không tồi.” Kinh Sí Diễm vỗ vai Diệp Thạch nói.

“Sư phụ, người xem!” Diệp Thạch giang hai tay, một đoàn thái dương tinh hỏa xuất hiện ở lòng bàn tay Diệp Thạch.

Kinh Sí Diễm nhìn không được trừng lớn mắt, “Người dung hợp thái dương tinh hỏa?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Nghe được âm thanh hút không khí chung quanh, Kinh Sí Diễm nhìn không được run rẩy khóe miệng một chút.

Tuy rằng, phù sư hiệp hội giám định ra kết quả nói, kiểu mới Viêm Hỏa Phù trên lý thuyết có thể lấy ra thái dương tinh hỏa, nhưng mà này chỉ là trên lý thuyết, hiện tại cái lý thuyết này bị chứng thật, người muốn đoạt Mộ Thần càng nhiều.

“Nhanh thu hồi.” Kinh Sí Diễm nói.

Diệp Thạch nhìn thấy ánh mắt xanh mướt chung quanh, cũng phát giác không ổn, nghe được lời của Kinh Sí Diễm, Diệp Thạch nhanh chóng thu hồi viêm hỏa trên tay.

Diệp Thạch có chút câu nệ đứng ở bên cạnh Mộ Thần, nói: “Thật nhiều người đang nhìn chăm chăm người a!”

Mộ Thần cười khổ một chút, nói: “Đúng vậy!” Nếu không phải có Kinh Sí Diễm ở bên áp trận, có lẽ, mình sẽ bị mọi người nhào lên, xé thành mảnh nhỏ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

94. Chương 94: Song Hạng Chứng Thực

“Sư phụ, hôm nay không phải là ngày nghỉ sao, có thể rời đi học viện không?” Diệp Thạch mở to mắt, nóng lòng hỏi.

Kinh Sí Diễm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Như thế nào? Các người muốn đi ra ngoài đi dạo sao?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mộ Thần muốn đi đàn sư công hội chứng thực tam cấp đàn sư còn muốn đi phù sư công hội chứng thực tam cấp phù sư ...” Nếu đi kịp, còn có thể đi minh văn sư công hội, thuận tiện làm một cái minh văn sư huy chương, Lam Nhược Phong là tam cấp đàn sư có gì đặc biệt hơn người chứ, Mộ Thần chẳng những là tam cấp đàn sư, lại là tam cấp phù sư, hiện tại ngay cả minh văn đều hiểu.

Kinh Sí Diễm liếc mắt đánh giá Mộ Thần một cái, có chút kinh ngạc nói: “Tiến độ của người không tồi a!” Mộ Thần đàn thuật cùng phù thuật, cư nhiên đồng thời tăng lên đến tam cấp, tân sinh trong đàn viện, trở thành tam cấp đàn sư chỉ có một người Lam Nhược Phong, phù viện tam cấp phù sư thì một người đều không có.

“Tiền bối quá khen.” Mộ Thần cúi đầu, cung kính nói.

“Như vậy đi, ta cùng người đi đàn sư công hội cùng phù sư công hội.” Kinh Sí Diễm suy tư một chút nói.

“Làm sao dám làm phiền tiền bối a?” Mộ Thần nhin không được nhãn mày nói.

Kinh Sí Diễm cười nhạo một tiếng, nói: “Chẳng lẽ người nghĩ một mình đi? Người nếu hôm nay một mình đi vào, chỉ sợ sẽ rất khó đi ra a.”

Mộ Thần sững sốt một chút, cười cười, chấp tay nói: “Vẫn là tiền bối suy xét chu toàn, như thế thì làm phiền tiền bối.”

... ..

“Viện trưởng, Mộ Thần rời học viện.” Thái Thúc Danh đi vào viện trưởng thất, nói với Lộ Hàn.

Lộ Hàn nhíu mày, nói: “Rời học viện? Hắn muốn đi đâu?”

“Nghe nói, là muốn đi chứng thực tam cấp luyện dược sư.” Thái Thúc Danh nói.

Lộ Hàn nhíu mày, nói: “Tam cấp luyện dược sư? Đã là tam cấp luyện dược sư sao? Thật sự là thiên tài a!”

Tân sinh trong đan viện, chỉ có Lam Nhược Phong một người trở thành tam cấp luyện dược sư, trong các đệ tử lớn tuổi cũng chỉ có vài người là tam cấp luyện dược sư.

Thái Thúc Danh chần chờ nói: “Viện trưởng, chúng ta thật sự không đi tiếp xúc với Mộ Thần một chút sao? Một luyện đan thiên tài như vậy, ở lại phù viện rất đáng tiếc.”

“Tổng Thừa không nguyện ý thả người, ta có biện pháp nào?” Lộ Hàn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Nhưng mà, chúng ta cái gì cũng không làm? Đan viện chúng ta sẽ sớm mất dịp tốt cùng Mộ Thần rồi...” Thái Thúc Danh nhíu mày nói.

Lộ Hàn không cho là đúng mà nói: “Ta cùng Tống Thừa bàn tốt rồi, chúng ta sẽ không lén lút tiếp xúc Mộ Thần, hẳn nếu cũng sẽ không đi, như vậy chúng ta liền có cơ hội, nghe nói, trong khoảng thời gian này, Mộ Thần tại phù viện sống rất không tốt.”

Thái Thúc Danh chần chờ nói: “Nhưng mà, Mộ Thần...” Đối với đan viện bọn họ cũng không có ấn tượng gì tốt.

Lộ Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Nếu có biện pháp, thì ta đã sớm làm, chỉ là hiện tại án binh bất động tốt nhất, dù sao, Mộ Thần bây giờ còn là người phù viện.”

Thái Thúc Danh bất đắc dĩ mà nói: “Nếu không phải Lam Đạt nhắm vào Mộ Thần, hiện tại chúng ta như thế nào lại bị động như vậy?”

Lộ Hàn nhắm mắt lại, cũng bất đắc dĩ nói: “Sự tình đã như vậy, truy cứu Lam Đạt cũng không hữu dụng.”

Thái Thúc Danh nhíu mày, tuy rằng vẫn không muốn, nhưng vẫn bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

“Đan Yên, người nghe nói sao? Diệp Thạch đã là ngũ tinh võ sư rồi.” Trình Uyển Bạch hâm mộ nói.

Tạ Đan Yên nâng cằm, thở ra một hơi, chua chua nói: “Nghe nói rồi, không hổ là người có bát cấp tư chất, tiến độ tu luyện thật nhanh.” Tạ Đan Yên nhíu mày, lại nói: “Kỳ thật, Diệp Thạch thăng cấp ngũ tinh võ sư không kỳ quái, kỳ quái chính là, Mộ Thần cũng thăng cấp ngũ tinh võ sư.”

Mộ Thần thăng cấp ngũ cấp võ sư liền tính, nghe nói, hẳn chuẩn bị đi đan sư công hội chứng thực tam cấp đan sư, còn muốn đi phù sư công hội chứng thực tam cấp phù sư, người này, rốt cuộc là tu luyện như thế nào, một cái mười thành quái vật a!

“Diệp Thạch hôm nay lấy ra thái dương tinh hỏa a, phù chú của Mộ Thần, thật có thể đủ thu lấy thái dương tinh hỏa! Ta vốn đang lo lắng phù viện giám định không có.” Trình Uyển Bạch nhìn không được nói.

Tạ Đan Yên cắn chặt răng, Mộ Thần kẻ điên này, cứ nhiên lại có bản lĩnh như vậy, luôn đem ra một đám đồ vật mới lạ, ai cũng không biết, cực hạn của hắn ở nơi nào, Tạ Đan Yên không thể không thừa nhận, lúc trước là nàng nhìn nhầm.

“Không nghĩ tới Diệp Thạch cứ nhiên trở thành người thứ nhất được lợi từ Viêm Hỏa Phù.” Trình Uyển Bạch nhìn không được nói.

Tạ Đan Yên cắn chặt răng, nói: “Diệp Thạch người này thật đúng là may mắn đâu.”

“Không biết bao nhiêu nguyên thạch có thể mua được Viêm Hỏa Phù.” Trình Uyển Bạch nhìn không được nói.

Tạ Đan Yên hướng phía Trình Uyển Bạch nhìn qua, hỏi: “Người muốn hướng hắn mua phù chú?”

Trình Uyển Bạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Gia tộc vừa mới đưa lại đây cho ta một tấm thẻ nguyên thạch bốn mươi vạn, cũng không biết, nhiều nguyên thạch như vậy, có thể mua mấy tờ Viêm Hỏa Phù.” Trình Uyển Bạch miễn cưỡng cười.

Tạ Đan Yên nghe vậy cũng có chút động tâm, nếu phù chú kia có thể mua, mình cũng có thể mua mấy tờ, Mộ Thần là trưởng lão danh dự của cấp thấp công hội luyện dược sư, nếu mình không có cùng hắn nháo, vậy...

Tạ Đan Yên mím môi, hồi hận trong lòng càng tăng lên vài phần.

... ..

Mộ Thần đi dọc đường, trên mặt có chút cứng ngắc.

“Thật nhiều người đều đang nhìn người.” Diệp Thạch đi sát vào Mộ Thần nói thầm.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Ta cũng phát hiện.”

Tục ngữ nói thật đúng, người sợ nổi danh heo sợ mập, Mộ Thần cảm thấy mình giờ phút này tựa như một con heo kim quang đầy mình, là một thứ mà người người đều muốn đi lên nhéo một phen.

“Tiểu tử, nếu như không có ta ở bên cạnh, người sớm đã bị người xông vào.” Kinh Sí Diễm kêu căng liếc mắt quét Mộ Thần một cái nói.

“Cho nên, đa tạ tiền bối.” Mộ Thần chân thành nói.

“Nhớ rõ, người thiếu ta một cái nhân tình.” Kinh Sí Diễm thản nhiên nói.

Mộ Thần nghe lời nói: “Vâng.”

Diệp Thạch cau mày, có chút bất mãn nhìn Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm nhìn sắc mặt Diệp Thạch, âm thầm ném cái xem thường, xuân đồ đệ của nhà mình này, còn chưa có gả đâu, liền như vậy hướng về Mộ Thần, thật nếu gả cho, không biết còn sẽ như thế nào.

“Đến rồi, vào thôi.” Kinh Sí Diễm đứng ở trước cửa đan sư hiệp hội nói.

Mộ Thần gật gật đầu, đi theo Kinh Sí Diễm đi vào đan sư hiệp hội.

Mộ Thần vừa đi vào đan sư hiệp hội, ánh mắt mọi người trong đan sư hiệp hội lập tức đều dừng trên người Mộ Thần.

“Mộ đan sư, ngài cư nhiên đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này a! Trên thực tế, hội trưởng của chúng ta đã đi Thánh Tinh học viện tìm người mấy lần rồi, ngài chờ một chút, hội trưởng một hồi liền tới.” Một người phụ trách trong công hội vội vội vàng vàng đi đến trước mặt Mộ Thần, chân tay luống cuống nói.

Người phụ trách công hội nhìn Mộ Thần, kích động thần tình đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Diệp Thạch bước nhanh tiến lên, bất mãn nói: “Được rồi, không phải nói nhiều lời, Mộ Thần đến đây là muốn chứng thực tam cấp đan sư, không phải là tới gặp hội trưởng các người.”

Diệp Thạch bĩu môi, ngày nghỉ của học viện chỉ có một ngày, bọn họ hôm nay còn muốn đi chứng thực tam cấp phù sư, còn muốn đi mua mình công văn, rất là nhiều việc, thời gian của Mộ Thần chính là rất nhiều rất nhiều nguyên thạch a! Lãng phí không nổi.

“Mộ thiếu đã có thể luyện chế tam cấp đan dược sao?” Người phụ trách kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, Mộ Thần có thể luyện chế Tăng Đan.” Diệp Thạch đắc ý nói.

“Mộ thiếu quả nhiên là thiên tài, mời Mộ thiếu, chứng thực tam cấp đan sư đi bên này, Mộ thiếu, kỳ thật trước khi tiến hành chứng thực, chúng ta có thể trước nói chuyện về sự tình Viêm Hỏa Phù hay không, Mộ thiếu ngài thật lợi hại, cư nhiên đồng thời tinh thông luyện đan cùng chế phù, Lam Nhược Phong tuy rằng cũng có vài phần tài hoa, nhưng mà so với ngài thì còn kém rất xa...” Người phụ trách đuổi theo phía sau Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nhìn theo phương hướng Mộ Thần, bất an chuyển động con mắt.

“Mộ Thần biết luyện chế Tăng Đan?” Kinh Sí Diễm hoài nghi hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Hắn thời điểm nào thì luyện chế Tăng Đan a?” Kinh Sí Diễm tiếp tục hỏi.

“Tại mỏ đá a!” Diệp Thạch không nghĩ ngợi mà trả lời.

“Hắn tại mỏ đá luyện đan? Dùng hỏa gì?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Tâm Diệp Thạch trầm xuống, Mộ Thần tuy rằng người mang dị hỏa, nhưng mà vì che dấu tai mắt, mỗi lần Mộ Thần đều là thuê gian địa hỏa thất để luyện đan, tại mỏ đá, cũng không có luyện đan thất a!

“Là thái dương tinh hỏa a! Mộ Thần cũng luyện hóa thái dương tinh hỏa.” Diệp Thạch đột nhiên nhanh trí nói.

Kinh Sí Diễm nhăn mày, nói: “Là thái dương tinh hỏa sao? Ta còn tưởng rằng hắn có dị hỏa.”

“Sư phụ, người như thế nào lại nghĩ như vậy?” Diệp Thạch khẩn trương hỏi.

Kinh Sí Diễm nhún vai, nói: “Ngày đó, thời điểm Mộ Thần vì người đỡ một kích của Sư Tử Ngọc, tựa hồ có một cỗ khí tức của dị hỏa.”

Diệp Thạch có chút kinh ngạc nói: “Có sao?”

Kinh Sí Diễm cười cười, nói: “Không biết, cũng có lẽ là ta cảm giác sai.”

Diệp Thạch có chút chột dạ cúi đầu, Kinh Sí Diễm nhìn biểu hiện của Diệp Thạch, trong lòng hiện lên vài phần hồ nghi, Mộ Thần người này, có lẽ thật sự là có dị hỏa.

“Nếu hãn thật sự có dị hỏa thì tốt rồi.” Kinh Sí Diễm ra vẻ bình thản nói.

“Tại sao lại tốt?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Người có biết Hùng Uy sư bá của người không?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Là ai?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Người không biết? Không thể nào a! Hãn nói hãn rất chiều cố người, mỗi ngày đều đốc xúc người a.” Kinh Sí Diễm không cho là đúng mà nói.

Diệp Thạch híp mắt mâu, bỗng nhiên nghĩ ra, hỏi: “Là tửu quý lão nhân tại khu mỏ đá kia sao?”

Kinh Sí Diễm gật đầu nói: “Không sai, chính là hãn.”

“Hãn rất lợi hại phải không?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm gật gật đầu, nói: “Đương nhiên, hãn là võ vương, lại là cửu tinh võ vương.”

Diệp Thạch kinh dị nói: “Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.”

“Hãn là một người mê võ nghệ, tu luyện hàn băng công pháp, tu luyện vẫn luôn rất nhanh, vì thăng cấp võ hoàng, hãn đi trêu chọc Huyền Băng Độc Giao, nghĩ muốn mượn trợ hàn khí của Độc Giao mà đột phá thành võ hoàng.” Kinh Sí Diễm nói.

“Hãn thành công?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm lắc lắc đầu, nói: “Không có, nếu hãn thành công, hiện tại học viện chúng ta liền sẽ không chỉ có viện trưởng là một võ hoàng.”

Diệp Thạch gật gật đầu, như có điều suy nghĩ mà nói: “Nói cũng đúng.”

“Hắn thất bại, không chỉ như thế, hắn còn bị hàn độc xâm nhập tâm phế, mỗi cách một đoạn thời gian liền sẽ bị hàn độc tra tấn, người thấy hắn uống rượu, đó là hắn phải mượn dùng liệt rượu đến xua tan hàn khí.” Kinh Sí Diễm cảm thán.

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Này cùng dị hỏa có quan hệ gì?”

“Sư bá người đi tìm qua thánh thủ thần y, thần y nói hắn không có biện pháp, bất quá, ngũ phẩm dị hỏa có khả năng xua tan hàn khí trong cơ thể sư bá người.” Kinh Sí Diễm nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là như vậy a!” Diệp Thạch híp mắt, như có điều suy nghĩ.

Kinh Sí Diễm nhìn phản ứng của Diệp Thạch, nhú mày.

Mộ Thần từ trong luyện đan thất của đan sư công hội đi ra.

“Được sao?” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Được.”

“Nhanh như vậy.” Diệp Thạch kinh ngạc nói.

“Không tính nhanh.” Mộ Thần không cho là đúng mà nói, nếu không phải người phụ trách kia của đan sư công hội kéo hắn qua đông qua tây, hắn sẽ càng nhanh.

Diệp Thạch vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, đan sư công hội bên này đã chứng thực xong, chúng ta đi phù sư công hội đi.”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Được.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

95. Chương 95: Gợn Sóng

Mộ Thần tiến vào phủ sứ công hội, liền cảm giác mình bị một đám lang đói khát nhìn thẳng.

Kinh Sí Diễm mấy lần đi ra phối hợp, mới miễn cưỡng để cho Mộ Thần từ trong phủ sứ hiệp hội toàn thân trở ra.

“Khởi huy chương tam cấp phủ sứ này, lấy thật không dễ dàng a.” Mộ Thần nhìn huy chương trên tay, nhin không được nói.

Diệp Thạch âm thầm chấp nhận gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Những người trong phủ sứ hiệp hội đó, một đám đều nghĩ muốn lấy hết ánh mắt nhìn Mộ Thần, ánh mắt kia ngay cả hăn đều có cảm giác sợ nổi da gà đầu.

Nếu không phải nghĩ tới việc cầm tam cấp phủ sứ huy chương, Mộ Thần mới có thể vững vàng áp Lam Nhược Phong một đầu, Diệp Thạch đã sớm lôi kéo Mộ Thần đi rồi.

“Nếu không, hôm nay chúng ta không đi minh văn viện.” Diệp Thạch chần chờ một chút nói.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Cũng được.” Như thế nào cũng phải chờ đám người kia lãnh tĩnh một chút lại đi, hiện tại đi minh văn sư học viện, cũng có chút đả thảo kinh xà.

“Đi mình văn viện? Các người đi mình văn viện làm gì?” Kinh Sí Diễm không hiểu mà hỏi.

“Đi chứng thực mình văn sư a!” Diệp Thạch đương nhiên mà nói.

Kinh Sí Diễm nhìn Mộ Thần, kinh ngạc hỏi: “Người còn hiểu mình văn?”

“Một chút.” Mộ Thần khiêm tốn nói.

“Người khi nào thì cảm thấy hứng thú đối với mình văn?” Kinh Sí Diễm nhú mày hỏi.

Lộ Hàn cùng Tống Thừa hai người, vì Mộ Thần mà cơ hồ xé rách mặt, nghe nói hai người kia, giống như đặt thành cái gì hiệp nghị, ai cũng không đi tiếp cận can thiệp quyết định của Mộ Thần.

Kinh Sí Diễm nguyên bản tưởng rằng Mộ Thần cho dù không cam nguyện như thế nào, cũng chỉ có thể tại đàn viện cùng phù trong viện tuyển một cái, hiện tại xem ra, người này còn có tính toán khác a!

“Ta kỳ thật vẫn luôn rất cảm thấy hứng thú.” Mộ Thần cười cười nói.

“Người nghiên cứu nhiều đồ vật như vậy, sẽ không cảm thấy lực bất tòng tâm sao?” Kinh Sí Diễm đánh giá Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch giành nói: “Sẽ không a, tam cấp đàn thuật cùng tam cấp phù thuật, đối Mộ Thần mà nói, đơn giản tựa như ăn cơm uống nước một dạng, một chút tính khiêu chiến đều không có, cho nên, Mộ Thần muốn học nhiều một chút phong phú chính mình.”

“...Ta không có hỏi người.” Kinh Sí Diễm tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch, nói.

Kinh Sí Diễm âm thầm ở trong lòng ném cái xem thường, thầm nghĩ: Đồ đệ nhà mình thật sự là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cảm thấy Mộ Thần cái gì cũng tốt, lời như thế cũng dám nói, tam cấp đan thuật cùng tam cấp phù thuật đơn giản giống như ăn cơm uống nước một dạng, lời này nếu nói cho một chút người vài chục năm đều ở giai đoạn nhị cấp đan sư, nhị cấp phù sư thì sẽ nghĩ như thế nào a!

“Đây là Mộ Thần nói.” Diệp Thạch ủy khuất nói.

Mộ Thần miễn cưỡng cười, nói: “Ta chỉ là nói giỡn, bất quá ta cảm thấy mình vẫn rất thú vị, rất nhiều địa phương đều cùng phù chú hiệu quả như nhau, cho nên ta rất cảm thấy hứng thú.”

Kinh Sí Diễm: “...”

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch chân trước từ phù sư hiệp hội rời đi, sau lưng có hai người liền xuất hiện tại trước cửa phù sư hiệp hội.

“Xem ra là đã ly khai.” Trần Đạt tiếc nuối nói.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ nói: “Xem ra chỉ có đi học viện tìm bọn họ.”

Trần Đạt nhăn mày, nói: “Thánh Tinh học viện, một tháng chỉ có một lần cơ hội thăm người thân, tháng này đã qua.”

Mộ Viễn Phong nhíu mày, “Không sao, dù sao đều đã đến Hoàng đô, cứ kiên nhẫn đi, tổng là có thể tìm được cơ hội gặp mặt.”

Trần Đạt gật gật đầu, “Nói cũng phải.” Trần Đạt cười cười, khen tặng Mộ Viễn Phong: “Thần thiếu thiên tài như vậy, thế lực khắp nơi đều muốn mượn sức, thật là hâm mộ không nổi a!”

Mộ Viễn Phong cười cười nói: “Thạch Đầu mới là thiên tài, bát cấp tư chất a, người có loại tư chất này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều có thể trở thành võ vương, Thần nhi bất quá là có chút thông minh thôi.”

Mộ Viễn Phong trong khoảng thời gian này vừa tốt cũng vừa không tốt, một đồng người quyền cao chức trọng tranh nhau lấy lòng hắn, hy vọng hắn có thể hỗ trợ mượn sức Mộ Thần, Mộ Viễn Phong không dám thay nhĩ tử quyết định lung tung, chỉ có thể trốn đông trốn tây tránh những người đó.

Bị một đám người muốn lấy lòng mình truy đuổi giống chuột chạy qua đường, trải qua như vậy, cũng không phải là người bình thường có thể có.

... ..

“Khu đấu giá Tế Nguyệt.” Mộ Thần tại trước một nhà đấu giá ngừng lại.

“Không nghĩ tới Hoàng đô cũng có cái khu đấu giá này.” Diệp Thạch nói thầm.

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, nói: “Khu đấu giá Tế Nguyệt trải rộng khắp toàn quốc, Hoàng đô tất nhiên cũng có, người có cái gì muốn bán đấu giá sao?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Vâng, gần đây không quá dư dả, trên tay ta có mấy tờ tam cấp Viêm Hỏa Phù còn dư, muốn cầm đổi một chút tiền tiêu vật.”

Kinh Sí Diễm nhú mày, nói: “Tam cấp Viêm Hỏa Phù?Hắn là giá trị không ít tiền.”

Diệp Thạch vội vàng xông lên, hỏi: “Có thể giá trị bao nhiêu tiền a?”

Kinh Sí Diễm suy tư một chút, nói: “Có thể giá trị bao nhiêu nguyên thạch? Có thể nói như vậy, nếu người dùng nhiều nguyên thạch như vậy mua gà ăn mà nói, thì cả đời đều không nhất định ăn xong...”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, sợ hãi than: “Thật không? Nếu thật sự là rất nhiều nguyên thạch, ta một ngày có thể ăn mười con gà, không, thêm mười con nữa!”

Kinh Sí Diễm: “...” Một ngày hai mươi con? Đáng thương cho Kinh Sí Diễm hắt một đời anh danh, như thế nào lại thu một cái ngu xuẩn như vậy làm đồ đệ.

Mộ Thần tiến vào đấu giá hội, liền được tiếp đãi quy cách cao nhất.

Mộ Thần đem mười tờ Tam cấp Viêm Hỏa Phù ủy thác cho đấu giá hội tiến hành bán đấu giá.

... ..

Mộ Thần từ đấu giá hội đi ra, sắc trời đã hơi tối, ba người liền hồi học viện.

“Đồ đệ, người ôm thẻ nguyên thạch nhìn làm gì, có thể nhìn ra cái gì sao?” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch mất hồn mất vía nói.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Kinh Sí Diễm một cái, trịnh trọng mà nói: “Mộ Thần cùng người đấu giá hội nói, tiền bán đấu giá được, hai thành đưa tới trong thẻ của hắn, tám phần đưa tới trong thẻ của ta, ta muốn biết sẽ có bao nhiêu nguyên thạch.”

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, đồ đệ nhà mình thật là tham tiền, thật sự là...

“Đấu giá hội còn chưa có bắt đầu đâu, người cho dù lại nhìn chăm chăm thẻ nguyên thạch của người cũng không hữu dụng.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

Diệp Thạch uể oải rũ xuống tay, bỗng nhiên nói: “Sư phụ, người có biết Trang Du như thế nào hay không?”

Kinh Sí Diễm nhú mày, nói: “Hắn đã bị thả ra.”

Sắc mặt Diệp Thạch lập tức thay đổi, “Được thả ra? Vì cái gì? Hắn không phải là phải ở trong đó ba tháng sao?”

“Trang Du tại trong mỏ đá té xỉu, Sư Tử Ngọc liền đem hắn mang ra.” Kinh Sí Diễm nói.

Diệp Thạch cau mày, bất mãn nói: “Té xỉu có gì đặc biệt hơn người, người kia mạng thực lớn, không có khả năng dễ dàng có chuyện, kỳ quái a! Tửu quỷ kia vì sao lại không làm một chút gì.”

“Sư bá người mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm người, không chú ý tình huống của Trang Du bên kia, kết quả Sư Tử Ngọc trực tiếp đem hắn mang ra, người cũng đã bị mang ra ngoài, sư bá người, cũng không thể cùng tiểu bối so đo.” Kinh Sí Diễm bất mãn nói.

“Trang Du người này thật sự là mệnh tốt a!” Diệp Thạch bất mãn nói.

Kinh Sí Diễm thầm chấp nhận gật gật đầu.

“Tửu quỷ kia thật là đồ ngốc.” Diệp Thạch căm giận nói.

“Đúng vậy!” Kinh Sí Diễm cũng chấp nhận.

... ..

“Mộ Thần, người là tam cấp phù sư?” Nghiêm Hạ cầm huy chương phù sư của Mộ Thần nhìn nhiều lần, mở to mắt hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Người cũng thật lợi hại, ta cũng không biết thời điểm nào mới có thể trở thành nhị cấp phù sư.” Lữ Ý bất đắc dĩ nói.

“Nhanh thôi, chỉ cần người ít tốn chút tâm tư trên việc câu dẫn tiểu cô nương, rất nhanh là có thể trở thành nhị cấp phù sư.” Mộ Thần thản nhiên cười nói.

Lữ Ý xấu hổ cười cười, Mộ Thần trong phù thuật đã chỉ điểm bọn họ không ít, Nghiêm Hạ đã tại dưới sự trợ giúp của Mộ Thần mà trở thành nhị cấp phù sư.

“Mộ Thần, người sẽ ở lại phù viện sao?” Tưởng Thành hỏi.

Mộ Thần ngẩng đầu, hướng phía Tưởng Thành nhìn qua, híp mắt, hỏi: “Lời này, là người tự mình muốn hỏi, hay là người khác nhờ người hỏi.”

Tưởng Thành xấu hổ cười, nói: “Là có người... Kỳ thật, ta cũng muốn biết.”

Mộ Thần cười cười, không trả lời.

“Mộ Thần, người đừng trách Tưởng Thành, hửn...” Nghiêm Hạ xấu hổ nói.

“Ta minh bạch.” Mộ Thần đánh gãy lời của Nghiêm Hạ, đoạn thời gian trước, Phạm Li nơi chốn tìm Mộ Thần phiền toái, vẫn luôn bố trí một ít nhiệm vụ loạn thất bát tao cho Mộ Thần, ý đồ đem Mộ Thần đuổi ra học viện.

Các đạo sư khác trong phù viện, có rất nhiều người đều rõ ràng Phạm Li tìm Mộ Thần phiến toái, chỉ là những người đó đều căn cứ nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện mà không có nhúng tay, ấn tượng của Mộ Thần đối với phù viện, hẳn đã kém tới cực điểm.

“Mộ Thần, kỳ thật phù viện cũng không tồi, viện trưởng đã xuất quan, Phạm Li đạo sư đã bị điều đi rồi.” Lữ ý nói.

Mộ Thần nhún vai, không để bụng nói: “Được rồi, đừng nói cái này.” Phạm Li bị điều đi rồi, hỗn đản này, làm nhiều việc như vậy, chỉ là bị điều đi, rất khó tiêu đi mối hận trong lòng của hắn.

“Mộ Thần, kỳ thật, trong đan viện cũng không tốt, thí nghiệm nhập học của người, sở dĩ bị phân phối đến phù viện, chính là đan viện Lam Đạt ra tay, Lam Đạt tại đan viện quyền cao chức trọng, người đi qua, cũng không có trái cây tốt ăn.” Nghiêm Hạ nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Được rồi, đừng nói nữa, ta đều có đúng mực.”

... ..

“Người không có việc gì đi?” Lam Nhược Phong nhìn Trang Du mặt tái nhợt, thân thiết nói.

Trang Du cười cười, nói: “Không có việc gì, làm người lo lắng rồi.”

“Không có việc gì thì tốt.” Lam Nhược Phong ôn nhu nhìn Trang Du nói.

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, không hiểu mà hỏi: “Nhược Phong, nhìn sắc mặt người không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lam Nhược Phong lắc lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Từ sau khi Mộ Thần chế ra Viêm Hỏa Phù, sự tình không thuận liền một kiện lại thêm một kiện đưa tới.

Đầu tiên là Lam Đạt bị hàng chức, kỳ thật, đan viện cao tầng đã sớm biết tặc thúc tại trên thí nghiệm của Mộ Thần động tay chân, bất quá, lúc trước Mộ Thần còn chưa có bộc lộ tài năng, người đan viện liền vẫn luôn ẩn nhẫn không phát. Theo quang mang của Mộ Thần càng ngày càng thịnh, đan viện viện trưởng ý kiến đối tặc thúc cũng càng lúc càng lớn.

Chuyện tiếp theo là Phạm Li bị trục xuất phù viện, Lam Nhược Phong cùng Phạm Li vẫn luôn có liên hệ, Phạm Li vẫn luôn nhắm vào Mộ Thần, cũng có nguyên nhân Lam Nhược Phong không ngừng khuyến khích.

Lam Đạt nguyên tưởng rằng Mộ Thần tại cái loại địa phương mỏ đá này thì tu luyện sẽ bị chậm trễ.

Nào biết, Mộ Thần cùng Diệp Thạch hai người, từ mỏ đá đi ra đều là ngũ tinh võ sư, một tháng thời gian này, tu vi của hắn cũng không có gì tiến bộ, bị bát cấp tư chất Diệp Thạch vượt ở phía sau liền tính, nhưng bị lục cấp tư chất Mộ Thần vượt lên phía trước, làm cho Lam Nhược Phong vẫn luôn được mọi người kính ngưỡng, xác thực có chút chịu không nổi.

Hôm nay hắn lại nghe nói, Mộ Thần tại trong vòng một ngày, liên tục chứng thực trở thành tam cấp đan sư, tam cấp phù sư, Lam Nhược Phong oán giận tột đỉnh.

Hắn là thiên tài đan viện, thời điểm người khác nhắc tới hắn, lại vẫn luôn thích lấy hắn cùng Mộ Thần so sánh, so xuống kết quả là, hắn địa phương nào cũng không bằng Mộ Thần, hắn chỉ có thể tính là phổ thông, Mộ Thần lại có thể tính là tuyệt thế, hắn tổng có thể làm ra một ít đồ vật kỳ quái làm cho lão quái vật trong học viện đều động tâm.

Bởi vì quá mức ghen tị Mộ Thần, Lam Nhược Phong thậm chí trộm nghiên cứu qua phù chú, đáng tiếc, hắn tại trên phù chú thiên phú có hạn,

gây sức ép một phen, đều không có nghiên cứu ra kết quả gì, ngược lại lãng phí không ít thời gian.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

96. Chương 96: Phát Tài

“Uyển Bạch, nghe nói tên Mộ Thần kia hôm nay đã thành công chứng thực thành tam cấp đan sư vátam cấp phù sư rồi đó.” Tạ Đan Yên nâng cằm, nói với Trình Uyển Bạch.

Trình Uyển Bạch gật đầu, nói: “Ta biết, tin đó đã bị truyền khắp học viện luôn rồi.”

Mộ Thần bây giờ là danh nhân, vô số người đều đang chú ý tới hắn, hắn mà hơi chút có chút gió thổi cỏ lay nào thì trong thời gian nhanh nhất sẽ được truyền tới tai mọi người.

Người này hiện tại tất nhiên là bạch mã vương tử trong cảm nhận của vô số nữ đệ tử học viện, có biết bao nhiêu người ghen tị Diệp Thạch, ghen tị tới mức đêm cũng không ngủ được a! Cũng không biết buổi tối Diệp Thạch có thể ngủ được hay không, nhìn bộ dáng Diệp Thạch tâm khoan thể béo* kia, phỏng chừng là ngủ rất say sưa.

*tâm tình thoải mái, người mập lên

Tạ Đan Yên thất bại thở dài, nói: “Uyển Bạch, người đã đúng rồi, Mộ Thần hẳn đích thật là thiên tài.”

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ cười, lúc trước không thể cùng Mộ Thần hảo hảo lôi kéo tình cảm, xác thực là thất sách, “Nghe nói, hắn tại Tế Nguyệt đấu giá hội để lại mười tờ tam cấp Viêm Hỏa Phù, ít ngày nữa sẽ

tiến hành bán đấu giá những tờ phù tam cấp này, nghe nói, Diệp Thạch chính là dựa vào loại phù chú này mà tu luyện được thái dương tinh hỏa.”

Tạ Đan Yên hí mắt hỏi: “Mười tờ?”

Trình Uyển Bạch gật gù đầu, nói: “Không sai.”

Tạ Đan Yên hí mắt, có chút nóng lòng muốn thử.

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Nghe nói, đan sư công hội, phù sư công hội, luyện khí sư công hội, thậm chí hoàng thất đối với phù chú này đều cảm thấy rất hứng thú, gia tộc ta chỉ chuẩn bị bốn mươi vạn nguyên thạch, chỉ sợ là không đủ.”

Tạ Đan Yên nhìn Trình Uyển Bạch, an ủi: “Uyển Bạch, người cũng không nên nhụt chí, nói như thế nào người cùng Mộ Thần đều coi như có chút giao tình, có lẽ hẳn sẽ bán tiện nghi cho người mấy tờ.”

Trình Uyển Bạch cười khổ một chút, nói: “Hy vọng như thế đi.”

... ..

Biệt viện của Diệp Thạch.

“Thạch Đầu, hôm nay Tế Nguyệt đấu giá hội sẽ bán đấu giá Viêm Hỏa Phù, người có biết hay không?” Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch ở trên giường lăn qua lăn lại hỏi.

Diệp Thạch gật gù đầu, nói: “Ta biết, bất quá học viện không cho đi ra ngoài, nếu không ta cũng muốn đi tới nhìn một chút.”

Tân Như Ca bĩu môi nhìn Diệp Thạch, nói: “Người hảo hảo ngồi trong học viện đi, người nhìn coi trong thẻ nguyên thạch của người còn dư bao nhiêu, liên tính người đi ra ngoài, cũng không mua được cái gì.”

Diệp Thạch có chút chột dạ nhìn nhìn thẻ nguyên thạch của mình, thẻ nguyên thạch của hắn chỉ còn dư lại hai vạn nguyên thạch, thời điểm tiền trong thẻ nhiều nhất chính là gần năm trăm vạn nguyên thạch a!

“Tuy rằng hiện tại nguyên thạch trong thẻ có chút ít, nhưng mà lập tức sẽ có nguyên thạch chuyển vào a.” Diệp Thạch tự tin nói.

Tân Như Ca gật đầu, ghen tị nói: “Cũng đúng, lập tức người sẽ là người có tiền.”

Diệp Thạch cười đắc ý.

“Thạch Đầu, sư tỷ ta ngày thường đối với người tốt hay không?” Tân Như Ca hỏi.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, đề phòng đánh giá Tân Như Ca, chần chờ hỏi: “Sư tỷ, người đột nhiên nói với ta cái này, là có ý đồ gì sao?”

Tân Như Ca tức giận trừng mắt một cái, “Người xú hài tử này, sư tỷ thật sự là thương nhầm người.”

Diệp Thạch bất vi sở động nhìn Tân Như Ca, biểu tình trên mặt tràn đầy nghiêm túc.

Tân Như Ca tức giận nhìn Diệp Thạch, dậm chân, nói: “Được rồi, đừng nhìn ta như vậy.”

“Sư tỷ, người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

“Cái Viêm Hỏa Phù kia, người bán giá thấp mấy tờ cho sư tỷ người được không?” Tân Như Ca lấy lòng nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch thở ra một hơi, nói: “Nguyên lai sư tỷ người muốn mua phù chú a! Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng người coi trọng Mộ Thần.”

Tân Như Ca ném cái xem thường, nói: “Sư tử của người đã có bạn trai.”

“Ta biết, gia hỏa kia cùng Mộ Thần so sánh chỉ là bụi bặm.” Diệp Thạch lắc đầu nói.

Tân Như Ca nhìn mặt Diệp Thạch đắc ý dào dạt, hận không thể tiến lên đá Diệp Thạch một cước, nghĩ đến năng lực kiếm nguyên thạch của bạn trai nhà mình, quả thật so với Mộ Thần chỉ là bụi bặm, Tân Như Ca không khỏi có chút bi ai.

“Xin lỗi sư tử, gần đây người mơ ước Mộ Thần lại biến nhiều, cho nên ta có chút trông gà hoá cuốc.” Diệp Thạch buồn rầu gãi gãi đầu nói.

Tân Như Ca ha hả cười cười, nói: “Không có việc gì, ta có thể lý giải?”

“Sư tử, người thật hiểu ý người khác, kỳ thật, lúc trước người thích Mộ Thần cũng rất nhiều, bất quá gần đây lại trở nên càng nhiều, buổi tối ta ngủ cũng ngủ không được.” Diệp Thạch đau đầu nói.

Tân Như Ca ném cái xem thường, nói: “Đủ rồi, Diệp Thạch, người không cần lại nói Mộ Thần nhà người được hoan nghênh bao nhiêu, ta biết hẳn rất được hoan nghênh, ta cũng biết hẳn phi thường phi thường ưu tú, bất quá, hẳn quá non, không phải thuộc sở thích của ta.” Diệp Thạch người này cứ nhiên có mặt mũi nói hẳn ngủ không ngon, thời điểm sáng sớm nàng tới tìm, còn nhìn thấy người này ngủ một dạng giống lợn chết vậy.

Diệp Thạch gật gật đầu, cảm động nhìn Tân Như Ca, nói: “Sư tử, người thật tốt.”

Tân Như Ca cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, nói: “Sư tử đương nhiên tốt rồi, chúng ta bây giờ không phải là nên nói chuyện về Viêm Hỏa Phù?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đương nhiên có thể, như vậy đi, đấu giá hội tổng cộng bán đấu giá mười tởViêm Hỏa Phù, người nếu như muốn mua thì có thể lấy giá thấp nhất của đấu giá hội mua.”

Tân Như Ca cười miễn cưỡng, “Sư đệ, người như vậy có phải rất không phúc hậu hay không a!”

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Không phúc hậu?Làm sao lại như vậy? Nếu ta lấy giá cao nhất của đấu giá hội bán cho người, thì đó mới thực sự là không phúc hậu a.”

Tân Như Ca: “...” Những hỗn đản đại lão trong đấu giá hội kia, không biết sẽ đem giá phù đưa lên bao nhiêu, ấn theo giá cả kia nàng làm sao có thể mua nổi a.

“A a a! Có một bút nguyên thạch lại đây, tám mươi vạn!” Diệp Thạch kích động kéo tay Tân Như Ca, nói: “Sư tỷ, chỗ này ta có tám mươi vạn, còn có hai mươi vạn được đưa qua cho Mộ Thần rồi, tổng cộng một trăm vạn, khởi đầu tốt đẹp a!”

Tân Như Ca nhìn bộ dáng tràn đầy kích động của Diệp Thạch, âm thầm nghĩ: Một trăm vạn! Chết tiệt! Nếu như cái này chính là giá quy định, nàng cũng không có nhiều nguyên thạch như vậy a!

“A, lại vào chín mươi vạn!” Diệp Thạch thần tình phấn chấn nói.

Tân Như Ca nhìn bộ dáng Diệp Thạch kinh ngạc hạnh phúc, đột nhiên có loại xúc động muốn đem bạn trai chỉ biết tu luyện của nhà mình quăng đi, đi tìm một bạn trai khác càng biết kiếm tiền.

Khó trách có nhiều người ghen tị Diệp Thạch như vậy đâu, tìm được một cái lão công biết kiếm tiền, đích thật là một kiện sự tình thực hạnh phúc.

Diệp Thạch gặt gao trồng thẻ nguyên thạch, thời gian một buổi chiều, kim ngạch trong thẻ nguyên thạch của Diệp Thạch từ hai vạn, dâng lên đến chín trăm sáu mươi lăm vạn.

“Hết rồi, không còn.” Diệp Thạch nhìn thẻ nguyên thạch nói.

Tân Như Ca gật đầu, nói: “Đúng vậy, không còn.”

“Người đi đâu a?” Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch hỏi.

“Ta đi Bách Bảo Các! Ta muốn đi mua một cái nhẫn không gian lớn hơn, còn muốn đi mua mười con, không, hai mươi con gà quay.” Diệp Thạch nắm tay thành nắm đấm nói.

Tân Như Ca nhìn bóng dáng Diệp Thạch, bỗng dưng cảm thấy một trận vô lực.

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đều không thể đi đấu giá hội, nhưng mà Mộ Viễn Phong cùng Trần Đạt lại đều tham dự.

Mộ Viễn Phong nguyên bản muốn điểu thấp làm việc, nào biết tin tức của khu đấu giá rất là linh thông, trực tiếp đem hắc an bài vào phòng.

Nhìn một ít người quyền cao chức trọng vì phù chú Mộ Thần vẽ ra mà điên cuồng tranh giá, cảm xúc của Mộ Viễn Phong không khỏi có chút mơ màng.

Sau khi đã qua kích động nhiều lần, Mộ Viễn Phong lại không khỏi có chút kỳ quái, Mộ Thần tựa hồ chưa bao giờ tiếp xúc qua phù chú, hẳn rất cuộc là thời điểm nào học được chế phù!?

Trần Đạt hí mắt, lúc ấy tìm tới Mộ Thần, chỉ là vì Diệp Thạch cần tìm chỗ dựa vào, hiện tại thoát nhìn, Mộ Thần này, ưu tú xác thực có chút

quá phận.

... ..

Tại Thánh Tinh học viện, vài tân sinh tự lại cùng một chỗ trò chuyện bát quái.

“Nghe nói sao? Mười tờ phù chú của Mộ Thần tại Tế Nguyệt khu đấu giá tổng cộng bán được hơn một ngàn vạn, Mộ Thần lần này lại phát tài.”

“Nghe nói, tiền mà đấu giá hội tám phần thu được đều đưa tới trong thẻ của Diệp Thạch.”

“Diệp Thạch sau khi thu được nguyên thạch, liền đem năm mươi vạn nguyên thạch, tại trong học viện mua một cái nhà không gian lớn hơn, thật sự là tài đại khí thô đâu.”

“Mộ Thần cũng quá sợ vợ, cứ nhiên đem nhiều nguyên thạch như vậy đều giao cho Diệp Thạch quản.”

“Mộ Thần không phải là sợ vợ, là thật sự thích Diệp Thạch, lần trước Mộ Thần vì Diệp Thạch, hẳn chính là cố gắng trộm một chương của Sư Tử Ngọc Sư tiền bối a!”

“Mộ Thần này mạng cũng thật là lớn, cứ nhiên tại trong tay Sư tiền bối còn có mạng chạy ra được.”

“Hẳn là Sư tiền bối thủ hạ lưu tình, nghe nói Trang Du có ý tứ đối với Mộ Thần a!”

“Mộ Thần ưu tú như thế, Trang Du có ý tứ đối với hẳn thì cũng không kỳ quái, bất quá, nhìn bộ dáng của Mộ Thần, trừ bỏ Diệp Thạch, đúng là không có người nào có thể vào được mắt hẳn, cũng không biết Diệp Thạch rốt cuộc cho Mộ Thần uống thuốc mê gì.”

“... ..”

Diệp Dung tránh ở một bên, nghe đám đồng học này đàm luận, trong lòng buồn bực khôn kể.

Mộ Thần hiện giờ đã trở thành một tình nhân lý tưởng nhất trong cảm nhận của chúng nữ đệ tử, mà Diệp Thạch đương nhiên thành đối tượng mà mọi người ghen tỵ.

Sau khi Diệp Dung thấy Diệp Thạch vào mỏ đá, liền vẫn luôn ngóng nhìn Diệp Thạch bị xui xẻo, nhưng mà, Diệp Thạch sống lại càng ngày càng thuận lợi, chẳng những được Kinh Sí Diễm coi trọng, Mộ Thần lại càng đối tốt với Diệp Thạch như vậy.

... ..

“Nhược Phong, người nghe nói chưa? Viêm Hỏa Phù của Mộ Thần bánra được hơn một ngàn vạn.” Hai mắt của Trang Du sáng lên, thiên chân vô tà nói.

Nghe nói! Làm sao có thể chưa nghe nói, hiện tại những nữ sinh trong học viện, cả ngày đàm luận về Mộ Thần, giống như là trong học viện trừ bỏ Mộ Thần, lại không có nam nhân khác.

“Nghe nói rồi.” Lam Nhược Phong miễn cưỡng nói.

“Mộ Thần cứ nhiên đem nhiều nguyên thạch như vậy đều giao cho Diệp Thạch quản, Diệp Thạch bại gia như vậy, Mộ Thần cho dù có nhiều tiền, cũng sẽ bị hấn bại sạch.” Trang Du lo lắng nói.

“Người đúng là xen vào việc của người khác a! Ta bại gia, Mộ Thần cũng không nói gì, không cần người nhiều chuyện.” Diệp Thạch chống nạnh nhìn Trang Du, tràn đầy xem thường đứng phía sau Trang Du nói.

Diệp Thạch chỉ là tâm huyết dâng trào tới dùng cơm ở quán cơm học viện, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Trang Du đối thủ một mất một còn, Trang Du còn nói xấu sau lưng mình như vậy.

“Diệp Thạch, liên tính cho dù người không nguyện ý thừa nhận như thế nào, cũng không thay đổi được là tiền người xài đều là của Mộ Thần.” Trang Du nhìn Diệp Thạch, nghiêm trang nói.

Diệp Thạch ném cái xem thường, hắn chưa từng phủ nhận qua điểm này a! Nhiều nguyên thạch như vậy, hắn cũng không có bản lĩnh kiểm.

“Liên tính cho dù người không nguyện ý thừa nhận như thế nào, cũng không thay đổi được, nguyên thạch mà Mộ Thần hắc kiểm, đều là cho ta xài, những nguyên thạch đó cùng người một cái quan hệ đều không có.” Diệp Thạch khiêu khích nhìn Trang Du.

Trang Du mặt đỏ lên, “Người... Diệp Thạch, người tiêu tiền như nước như vậy, Mộ Thần sớm muộn gì chịu không nổi người.”

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Nói vậy, Mộ Thần nói ta rất tiết kiệm, hắc kiểm, nguyên thạch chỉ có xài ra ngoài mới có giá trị, hắc kiểm, ta càng xài, động lực kiểm tiền của hắc kiểm lại càng lớn, hắc kiểm, hắc kiểm vô luận như thế nào cũng sẽ không cho ta chết đói.”

Diệp Thạch ác liệt cười cười, nói: “Đối với người mà nói thì đúng là nói mới, nam nhân của người tuy rằng nhiều, nhưng mà lại sẽ không có người cho người nhiều nguyên thạch như vậy xài đi.”

Diệp Thạch xem thường liếc mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái, tâm của Lam Nhược Phong như là đột nhiên bị châm hung hăng đâm một chút.

Trang Du cắn môi, ánh mắt sâu kín nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch hung ác trừng Trang Du, hai người liên tục mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy.

Tân Như Ca không biết nên làm sao, đi tới, kéo ra Diệp Thạch, nói: “Sư đệ, người đã đến rồi, theo ta đi ăn cơm đi.”

Diệp Thạch bất mãn nhìn Tân Như Ca, “Sư tỷ, người kéo ta làm gì, ta muốn hảo hảo giáo huấn hầy.” Trang Du người này không biết xấu hổ, nói xấu sau lưng hầy.

Tân Như Ca bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Diệp Thạch, nói: “Đi thôi, người nếu muốn lại bị đem đến mỏ đá thì cứ việc nháo đi.”

Diệp Thạch căn căn môi, bất mãn hướng phía Trang Du nhìn thoáng qua, nói: “Tiện nghi hầy.”

“Đi thôi, thực lực của hầy không bằng người, nam nhân của hầy không bằng nam nhân của người, cũng không nhiều tiền bằng người, người không cần chấp nhặt với hầy như thế.” Tân Như Ca nói.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ nhìn Tân Như Ca, vui vẻ nói: “Có lý.”

Trang Du nghe lời nói của Diệp Thạch cùng Tân Như Ca, trong lòng một trận ảm đạm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

97. Chương 97: Trước Khi Chuyển Viện

Mộ Dung Diễm chấp tay, đứng trên lầu, trên cao nhìn xuống dưới Trang Du cùng Diệp Thạch đang giương cung bạt kiếm, trong mắt hiện lên vài phần dị sắc.

“Quan hệ của Trang Du cùng Diệp Thạch tựa hồ không tốt lắm a!” Mộ Dung Diễm đầy hứng trí đánh giá Diệp Thạch giương nanh múa vuốt cùng Trang Du thần tình ủy khuất nói.

“Đâu chỉ là không tốt! Hai người kia giống như nước và lửa vậy.” Một thân tín bên người Mộ Dung Diễm lắc đầu nói.

Mộ Dung Diễm hí mắt, nói: “Lại nói tiếp, vị hôn phu Mộ Thần kia của Diệp Thạch, gần đây thật là rêu rao.” Chỉ là một tân sinh, cư nhiên dẫn tới viện chủ của hai viện đan viện cùng phù viện tranh đấu gay gắt, vinh quang như vậy cũng không phải là người khác có thể có.

“Thất hoàng tử, vương thượng hy vọng người cùng Mộ Thần làm tốt quan hệ.”

Mộ Dung Diễm gật đầu, có chút không cam lòng nói: “Được rồi, ta biết.”

Mộ Thần ưu tú, không chỉ kích thích Lam Nhược Phong một người, Mộ Dung Diễm nơi chốn cũng bị so với Mộ Thần, tâm tình hãn cũng không chịu nổi.

“Mộ Thần có vài phần tài hoa, bất quá hắn chỉ là lục cấp tư chất, thực lực mới là vương đạo, hắn bây giờ có thể dựa vào một ít đồ vật cổ quái lấy lòng mọi người, về sau, cũng sẽ chậm rãi trở nên không có gì hơn người, phụ hoàng không khỏi có chút quá coi trọng với hắn rồi.” Mộ Dung Diễm không cho là đúng, nói.

“Thất hoàng tử nói đúng, nhưng mà, không quản nói như thế nào, hiện tại giao hảo với hắn cũng không có chỗ hỏng gì.”

“Cũng đúng, hắn có thể luyện chế ra Viêm Hỏa Phù, quả thật có vài phần giá trị để mượn sức.” Mộ Dung Diễm híp mắt nói.

“...”

Diệp Thạch không muốn nhìn thấy sắc mặt Trang Du, trực tiếp đóng gói một phần đồ ăn rồi ly khai.

Trang Du nhìn bóng dáng Diệp Thạch rời đi, không khỏi bi thương.

“A Du, người làm sao vậy?” Lam Nhược Phong hỏi.

Trang Du ủ rũ nói: “Diệp Thạch hắn vì sao luôn nhìn ta không vừa mắt? Ta cũng không có đắc tội hắn a.”

Lam Nhược Phong nhìn bộ dáng thương tâm của Trang Du, không khỏi đau lòng, “A Du, người đừng như vậy, Diệp Thạch hắn chính là ghen tị người, cho nên mới có thể nhìn người không vừa mắt.”

Trang Du nhíu mày, ai oán nhìn bóng dáng của Diệp Thạch, âm thầm nghĩ: Tâm ghen tị của Diệp Thạch nặng như vậy, lại là một người đáng giận, Mộ Thần tại sao lại không bỏ xuống được đâu?

“Được rồi Trang Du, người đừng lại nghĩ về hắn.” Lam Nhược Phong nói.

Trang Du gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nói với Lam Nhược Phong: “Nhược Phong, Mộ Thần có khả năng sẽ chuyển tới đan viện, về sau các người có khả năng là đồng học đó.”

Lam Nhược Phong nhíu mày, Mộ Thần có thể chuyển viện hay không, việc này thật sự là nói không chính xác.

Không ít nữ sinh trong đan viện tựa hồ nhận định Mộ Thần sẽ chuyển tới đan viện, hình như còn đang âm thầm vì Mộ Thần chuẩn bị nghi thức hoan nghênh gì đó nữa.

Đại viện cao tầng tựa hồ cũng rất chờ mong Mộ Thần chuyển lại đây, nghe nói phó viện trưởng còn muốn thu Mộ Thần làm đồ đệ.

Nếu Mộ Thần thật sự chuyển tới đan viện, về sau, ngẩng đầu cúi đầu đều thấy, thật sự là...

... ..

“Mộ Thần, thư của người nè, thật là nhiều a!” Diệp Thạch ôm một thùng thư lớn, ném cho Mộ Thần nói.

Mộ Thần nhìn một đống lớn thư tín, không khỏi bất đắc dĩ.

“Đúng là không ít a!” Mộ Thần không biết làm sao, nói.

“Ta cũng có rất nhiều, nhưng mà người càng nhiều.” Diệp Thạch ngồi bên người Mộ Thần nói.

Đại bộ phận thư tín của hắn, phần lớn đều là hy vọng đặt lên quan hệ với hắn cùng Mộ Thần, cũng có thư bởi vì hắn thân phận đồ đệ của Kinh Sí Diễm mà mượn sức hắn, đương nhiên, những phong thư như vậy, chỉ là một phần.

Tỷ như, có người cư nhiên viết thư nhờ hần hỗ trợ cùng giặt dây Mộ Thần, hần có bệnh mới có thể cùng những người khác giặt dây vị hôn phu của mình, bất quá, đối phương nói sau khi chuyện thành công sẽ hậu tạ năm trăm vạn nguyên thạch, nếu không phải là gần đây định lực của Diệp Thạch đề cao không ít, nhiều nguyên thạch như vậy sẽ làm Diệp Thạch đau lòng thật lâu.

“Nghĩ cái gì vậy?” Mộ Thần nhìn sắc mặt quái dị của Diệp Thạch, hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, nói: “Không có gì? Trong thư viết cái gì?”

Mộ Thần thu hồi bức thư, nói: “Không có gì.”

“Thư tỏ tình sao?” Diệp Thạch nhìn bức thư màu phấn hồng, chua chua hỏi.

Mộ Thần tùy tay đem bức thư ném vào thùng rác, “Chỉ viết một ít thứ vô nghĩa.”

Diệp Thạch lật xem thư tín của Mộ Thần một chút, từ trong thùng rút ra một phong thư, phong thư này lạc khoản là Mộ Viễn Phong.

“Đây là thư của Mộ thúc thúc gửi tới a.” Diệp Thạch mở to mắt nói.

“Thật đúng là thư của phụ thân?! Cũng may là mắt người tinh, nếu không phong thư này nói không chừng đã bị ta ném.” Mộ Thần có chút kích động nói.

“Mau nhìn xem Mộ thúc thúc viết cái gì.” Diệp Thạch thúc giục.

Mộ Thần mở thư ra nhìn nhìn, khóe miệng nổi lên một tia tươi cười thần nhiên. “Phụ thân nói hần đã đến Hoàng đô, Trần thúc của người cũng tới, hần hẹn chúng ta ngày nghỉ tiếp theo tại Tường Nguyệt tửu lâu gặp mặt.”

Diệp Thạch ngoài ý muốn hỏi: “Trần thúc cũng tới Hoàng đô sao?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Thật tốt quá.” Diệp Thạch phấn chấn nói: “Đúng rồi, hôm nay người cũng không cần lên lớp sao?”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Ta xin phép rồi, trình độ của những lão sư trong hoàng ban đó chỉ có như vậy, một chút ý tứ cũng không có, vẫn là tự mình mua sách về mày mò thì tốt hơn.” Lúc trước Phạm Li nơi chốn tìm hắc, hiện tại thay đổi một đạo sư khác, rất coi trọng hắc, cả ngày cứ hỏi han ân cần, rất mệt.

Muốn coi trọng hắc thì hắc đã sớm coi trọng, chờ đến hiện tại thật sự rất không thành tâm.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Cũng đúng.”

... ..

Phù viện.

“Viện trưởng, Mộ Thần hắc không có lên lớp.” Hoàng An nhìn Tống Thừa, bất đắc dĩ nói.

Viện trưởng muốn hắc nghĩ biện pháp lưu lại Mộ Thần, chỉ là, Mộ Thần thỉnh thoảng nghỉ bệnh, lại đóng cửa từ chối tiếp khách, Mộ Thần không xuất hiện, cho dù hắc thủ đoạn đầy mình cũng không có biện pháp thi triển a!

Tống Thừa bất an cắn răng, “Chết tiệt, đều tại Phạm Li!”

“Viện trưởng, chúng ta thật sự không làm gì? Nếu như để cho Mộ Thần rời đi, chúng ta liền tổn thất lớn.” Hoàng An không cam lòng nói.

Tống Thừa bất đắc dĩ nói: “Lộ Hàn đang nhìn chăm chăm chúng ta đó, nếu để hắn bắt được nhược điểm, chỉ sợ...”

“Nhưng mà, nhìn bộ dáng của Mộ Thần, hắn tựa hồ là quyết định muốn chuyển tới đan viện đi.” Hoàng An cũng bất đắc dĩ.

Tống Thừa cắn chặt răng, từ sau khi Mộ Thần ra khỏi mỏ đá, thái độ đối với phù viện vẫn luôn giống nhau, tên Lộ Hàn kia vẫn luôn tránh ở một bên xem trò cười và chờ Mộ Thần chuyển đi tới đan viện.

Tống Thừa nhớ tới khuôn mặt chán ghét của Lộ Hàn liền khô chịu, Tống Thừa thở dài, thầm nghĩ: Mình nếu như sớm xuất quan một chút thì tốt rồi, sự tình Mộ Thần bị bắt đến mỏ đá này xác thực là oan uổng, hắn bất quá là vì chặn một kích của Sư Tử Ngọc để cứu Diệp Thạch, kết quả lại bị viện trưởng phán định là có ý đồ gây chuyện, nếu như mình lúc ấy sớm xuất quan một chút vì Mộ Thần xuất đầu, thì ấn tượng của Mộ Thần đối với phù viện, chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đạo sư phù viện này không có bản lĩnh dạy học, trình độ chế phù lại không ra làm sao, bản lĩnh làm chút loạn thất bát tao lại là nhất lưu, một tân sinh cũng nhìn ra được.

Phạm Li tên khốn kia, cứ nhiên đem Mộ Thần thả tới hoàng ban, một tam cấp phù sư duy nhất trong tân sinh, cứ nhiên lại học ở hoàng ban, đây quả thực là chuyện cười.

“Kỳ thật, Mộ Thần cũng không nhất định sẽ chuyển tới đan viện.” Tống Thừa thản nhiên nói.

“Viện trưởng, làm sao người biết?” Hoàng An có chút không hiểu.

Tống Thừa nhăn mũi, nói: “Ta đã đi tìm Kinh Sí Diễm, Kinh Sí Diễm nói, Mộ Thần có thành kiến rất sâu với đan viện, hắn sẽ không dễ dàng chuyển tới đan viện đâu.”

“Kinh tiền bối không phải là người ăn nói lung tung, hắn đã nói như vậy, hắn là đăc có vài phần nắm chắc.” Hoàng An vui mừng nói.

Tống Thừa gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế.”

... ..

Đan viện.

“Viện trưởng, Kinh tiền bối thật sự nói như vậy? Mộ Thần không có cảm giác gì tốt với phù viện, nên sẽ không dễ dàng ở lại phù viện?” Thái Thúc Danh hỏi.

Lộ Hàn gật đầu, nói: “Không sai.”

“Kinh Sí Diễm người không ra làm sao, nhưng mà lúc nói chuyện, vẫn là rất giảng tín nghĩa, ta nghĩ, hắn hắn là sẽ không lừa chúng ta.” Diêm Vô vui vẻ nói.

“Thật tốt quá, nếu như hắn chuyển tới đan viện, thì ta muốn thu hắn làm đồ đệ.” Thái Thúc Danh kích động nói.

Diêm Vô ném cái xem thường, nói: “Người muốn thu hắn làm đồ đệ? Người có thể dạy hắn cái gì?”

Thái Thúc Danh không cho là đúng, nói: “Nói như thế nào ta cũng là tứ cấp đan sư, tạm thời mà nói, trình độ của hắn còn không bằng ta.” Bất quá, lấy tiến độ của Mộ Thần, nói không chừng rất nhanh sẽ có thể vượt qua hắn đi.

Diêm Vô ném cái xem thường, nói: “Tỉ lệ thành đan của tứ cấp đan dược của người còn không đến năm thành, so với Mộ Thần cũng không mạnh hơn bao nhiêu.” Nói giỡn sao, hắn đã sớm nhìn chăm chăm Mộ Thần, há có thể để cho Thái Thúc Danh thực hiện được.

Thái Thúc Danh nhú mày, nói: “Họ Diêm người muốn cãi nhau sao?”

Lộ Hàn ném cái xem thường, nói: “Được rồi, hai người các người đủ rồi, người đều chưa xác định là sẽ tiến vào đan viện đâu, hai người các người chưa gì đã nội chiến rồi, các người muốn gì?” Nếu như Mộ Thần vào đan viện, người thích hợp làm sư phụ cho hẳn nhất tuyệt đối là mình a, Lộ Hàn âm thầm nghĩ.

“Viện trưởng, Kinh tiền bối đã nói như vậy rồi, khả năng Mộ Thần hẳn ở lại phù viện hẳn là không lớn đi.” Diêm vũ nói.

Lộ Hàn thở ra một hơi, nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy trong lời nói của Kinh Sí Diễm có thâm ý khác.”

... ..

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, người nói Mộ Thần có thể chọn chuyển tới đan viện hay không?” Hạ Thanh Lệ hỏi.

“Không biết a! Quản nhiều như vậy làm gì? Dù sao vô luận hẳn chọn viện nào, đều sẽ không đến minh văn viện chúng ta.” Hạ Thanh Nghiên nhú mày, có chút mất mát nói.

So sánh với đan thuật cùng phù thuật, minh văn thuật hiển nhiên muốn kém hơn nhiều, đệ tử giống nhau đều sẽ ưu tiên lựa chọn học luyện đan hoặc chế phù, sinh nguyên của minh văn viện, xa xa không bằng đan viện cùng phù viện.

Mấy năm nay minh văn viện từ từ xuống dốc, Hạ Thanh Nghiên tuy rằng trên mặt không hiện ra, nhưng trong lòng đã như lửa cháy đến nơi.

Bởi vì đàn viện cùng phù viện đem đệ tử ưu tú đều cướp sạch, Hạ Thanh Nghiên đối với hai viện có thành kiến rất sâu.

Hạ Thanh Lệ híp mắt, như có điều suy nghĩ nói: “Tỷ tỷ, Mộ Thần có thể tuyển mình vào viện hay không, việc này cũng không nhất định.”

Hạ Thanh Nghiên nghiêng đầu nhìn Hạ Thanh Lệ, có chút hồ nghi nhìn Hạ Thanh Lệ hỏi: “Không nhất định? Mọi người có tin tức gì sao?”

Hạ Thanh Lệ nhún vai, nói: “Chỉ là suy đoán thôi, cửa hàng trong gia tộc truyền tới tin tức, nói Mộ Thần cùng Diệp Thạch tại cửa hàng chúng ta mua không ít sách có quan hệ về mình văn, tuy rằng hai người đã dịch dung, bất quá, vẫn để cho chương quầy trong cửa hàng nhận ra được.”

Hạ Thanh Nghiên híp mắt, nói: “Không thể nào, hẳn có bao nhiêu đầu óc chứ, đều kiên tu đan thuật cùng phù thuật, cư nhiên còn cảm thấy hứng thú với mình văn.”

Hạ Thanh Lệ cười cười, nói: “Ai biết được.”

“Việc này, ngàn vạn đừng thả ra tiếng gió.” Hạ Thanh Nghiên nghiêm túc nói.

Hạ Thanh Lệ gật gật đầu, nói: “Ta biết.” Đan viện cùng phù viện hai viện lão này vì Mộ Thần tranh đấu gay gắt, nếu như hai người này biết nơi Mộ Thần muốn tới chính là mình văn viện... Nói không chừng hai viện sẽ hợp tác lại.

Hạ Thanh Nghiên híp mắt, thầm nghĩ: Liên tính Mộ Thần không có một chút thiên phú về mình văn, mình cũng phải đem người này mời vào, một người là tam cấp đan sư và phù sư, cuối cùng lại chọn mình văn viện, nghe thế nào cũng đều là một việc có mặt mũi, cho dù không tốt như thế nào, cũng có thể làm cho đan viện cùng phù viện khó chịu.

Mấy năm nay, kinh phí của mình văn viện bọn họ càng ngày càng ít, đều để cho người hai viện không biết xấu hổ kia đoạt đi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

98. Chương 98: Tranh GiàNh Thiên Tài

“Sư phụ, Tân sư tử nói hai lão viện trưởng của đan viện cùng phù viện đều đến tìm qua người?” Diệp Thạch hí mắt, đôi mắt có chút sắc bén nhìn Kinh Sí Diễm hỏi.

Kinh Sí Diễm thản nhiên nằm trên võng, lười biếng nói: “Đúng vậy! Hai người đều đã tới đây.”

Một hai người này vẫn là viện trưởng của đan viện cùng phù viện, tới thời điểm này lại dấu đầu lộ đuôi, lén lén lút lút, thật sự là làm người trở trên a!

“Sư tử nói người thu rất nhiều lễ vật của bọn họ?” Diệp Thạch hoài nghi nhìn Kinh Sí Diễm nói.

Kinh Sí Diễm thản nhiên cười với Diệp Thạch, nói: “Sư phụ người mềm lòng, luôn rất khó cự tuyệt ý tốt ý tốt của người khác, huống chi đó là một số lớn nguyên thạch a! Thật sự rất khó cự tuyệt, đồ vật đưa lên tới cửa, không lấy cũng uống, đan viện cùng phù viện đều rất giàu, lấy của bọn họ một chút đồ vật cũng không coi là cái gì.”

Có trời mới biết, Thánh Tinh học viện cho tiền lương quá thấp, tiền trong tay hắn còn không đủ để bằng đồ đệ của hắn.

“Sư phụ, người không có nói gì đi?” Diệp Thạch nhú mày hỏi.

Kinh Sí Diễm trừng mắt nhìn Diệp Thạch một cái, tức giận hừ một tiếng: “Hừ, người yên tâm, ta sẽ không tiết lộ tính toán thật sự của Mộ Thần nhà ngươi, bất quá ta cũng không có nói láo, người hẳn là biết, ta không am hiểu nói dối.”

Diệp Thạch gật gật đầu.

Kinh Sí Diễm chấp tay, đan viện cùng phù viện hai lão này đều đem đối phương trở thành tử địch, không biết Mộ Thần người này đánh chủ ý là mình văn viện, hẳn thật sự là không kịp đợi, muốn nhìn biểu tình của đan dược, phù viện hai lão già khi biết Mộ Thần lựa chọn mình văn viện.

Lại nói tiếp, mình văn viện viện trưởng Hạ Thanh Nghiên cùng phó viện trưởng Hạ Thanh Lệ là một đôi hoa tử muội, cũng không biết Mộ Thần lựa chọn mình văn viện, đến tột cùng là đánh chủ ý gì.

“Thạch Đầu, Mộ Thần không tính bán kết cấu của Viêm Hỏa Phù hả?”
Kinh Sí Diễm chán chết hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không tính bán. Mộ Thần nói, đó là một con gà đẻ trứng, hẳn không tính mổ gà lấy trứng.”

Kinh Sí Diễm có chút ngoài ý muốn nói: “Hắn đã mổ gà lấy trứng mấy lần.” Lúc trước mưa thuận gió hoà phù cùng Thú Linh Đan hẳn đã đều bán.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đó là bởi vì lúc trước gà đẻ ra tương đối khó khăn, hơn nữa, Mộ Thần lúc trước nghèo quá, cấp bách cần nguyên thạch, hiện tại trong tay Mộ Thần coi như dư dả, hơn nữa, Mộ Thần nói Viêm Hỏa Phù này là một con gà đẻ trứng tương đối tốt, làm thịt rất đáng tiếc.”

Kinh Sí Diễm眯 mắt, nói: “Một mình hắn mà muốn bảo trụ Viêm Hỏa Phù, sợ là không quá dễ dàng a!”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, cho nên hẳn muốn giao quyền bán Viêm Hỏa Phù cho sư phụ người, bán được nguyên thạch thì chia ba bảy.”

“Ta bảy các người ba sao?” Kinh Sí Diễm nhướng mày, có chút trêu tức hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, bất mãn trừng Kinh Sí Diễm nói: “Sư phụ, người rất tham, chúng ta bảy, người ba.”

Kinh Sí Diễm: “...”

“Mộ Thần nói như vậy?” Kinh Sí Diễm nhướng mày nhìn Diệp Thạch hỏi, ánh mắt lộ ra vài phần ý tứ đã nhìn thấu hết thảy.

Diệp Thạch xấu hổ cười cười, ủ rũ nói: “Mộ Thần nói năm năm.”

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, liền biết đồ đệ này của mình không thành thật, chỉ biết vươn tay hưởng qua Mộ Thần bên kia.

“Sư phụ, chúng ta có hai người đó.” Diệp Thạch nhìn Kinh Sí Diễm, vươn ra hai ngón tay nói.

Kinh Sí Diễm liếc mắt xem thường, Diệp Thạch còn dám nói cái này, nếu Diệp Thạch cùng Mộ Thần chiếm bảy thành mà nói, chia đều thì một đầu người được ba thành, vẫn là nhiều hơn so với mình, nói giỡn sao, hẳn tốt xấu gì cũng là một võ vương a! Có giá rẻ như vậy sao?

Kinh Sí Diễm tức giận nói: “Tuổi của hai người các người cộng vào còn không bằng một nửa của ta đâu, cũng dám công phu sư tử ngọam như vậy.”

Diệp Thạch buồn bực không lên tiếng đứng ở một bên, ánh mắt lộ ra vài phần không cho là đúng.

“Được rồi, ta cho người mặt mũi, bốn sáu, ta bốn, các người sáu.” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch nói. Mộ Thần nói năm năm, hẳn nhường một thành, xem như cho Diệp Thạch mặt mũi.

Diệp Thạch gật đầu, có chút không cam lòng nói: “Cũng được đi.”

“Đồ đệ, người đừng có trưng ra một bộ bị thiệt thòi, người kiếm được lớn rồi đó biết không?” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ ném cái xem thường, Mộ Thần đúng là có tài hoa, nhưng mà hẳn không có hậu trường, nếu hẳn không tìm được núi dựa, vậy Viêm Hỏa Phù kia, hẳn không có khả năng giữ được.

“Sư phụ, người mới kiếm lớn.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Được rồi, đây là hai bên đều kiếm lớn.” Kinh Sí Diễm gật đầu nói.

Kinh Sí Diễm thực lực tuy mạnh, nhưng mà không có tinh thông nghề nào, bình thường tu luyện tiêu dùng lại lớn, cho nên rất cần tiền.

Kinh Sí Diễm nguyên bản nghĩ Mộ Thần thực biết kiếm tiền, kiếm tiền phần lớn lại đưa cho đồ đệ nhà mình quản, có lẽ đồ đệ nhà mình rất nhanh liền sẽ trở nên giàu hơn so với mình, nói không chừng về sau mình sẽ lưu lạc đến mức hướng đồ đệ vay tiền, không nghĩ tới, Mộ Thần tiểu tử này còn rất hiểu chuyện.

... ..

Rất nhanh, ngày chuyển viện đúng hạn tới, tất cả đệ tử được triệu tập đến quảng trường.

Trong loa truyền ra âm thanh, tân sinh muốn chuyển viện cần đi điền đơn.

Tống Thừa nhìn thấy Mộ Thần từ trong đám người đi ra, gấp tới mức giờ chân, Tống Thừa vừa định động, đã bị Lộ Hàn kéo lại.

“Tống huynh, nguyên đánh cuộc thì nguyên chịu thua, bộ dạng người như vậy không được a!” Lộ Hàn gắt gao giam trụ Tống Thừa, vẻ mặt tươi cười nói.

“Người buông! Người cái đồ không biết xấu hổ, người nhất định là đã âm thầm làm cái gì đó!” Tống Thừa tức đến khó thở nói.

Lộ Hàn bất đắc dĩ thở dài, thần tình tiếc nuối nhìn Tống Thừa, nói: “Tống huynh, cái này là người oan uổng ta rồi, ta cái gì cũng đều không có làm, hết thấy đều là Mộ Thần tự chọn, Tống huynh, người hẳn là đã minh bạch, mị lực của đan thuật so với phù thuật lớn rất nhiều.”

“Thúi lắm!” Tống Thừa tức giận nói.

Tống Thừa đen mặt, đôi mắt hướng phía Kinh Sí Diễm nhìn qua, Kinh Sí Diễm cái hồn đản chết tiệt này, cái kẻ lừa đảo vô sỉ này, thu lễ vật của hẳn lại tính kế hẳn.

Kinh Sí Diễm bị Tống Thừa đỏ mắt nhìn chăm chăm, không khỏi có chút chột dạ, lại bị ánh mắt tràn đầy cảm kích của Lộ Hàn nhìn, thì càng chột dạ.

“Sư phụ, ánh mắt của Tống viện trưởng giống như là muốn giết người.” Diệp Thạch đứng ở bên người Kinh Sí Diễm, vui sướng khi người gặp họa nói.

Kinh Sí Diễm không để bụng cười cười, nói: “Cây ngay không sợ chết đứng, ta cũng không có nói láo, là hẳn tự mình suy xét không chu toàn, có thể trách ai.”

“Sư phụ, ánh mắt của Lộ Hàn viện trưởng nhìn người rất ôn hòa a.” Diệp Thạch nghiêng đầu nói.

Kinh Sí Diễm nhẹ hít một hơi, lắc lắc đầu, nói: “Rất nhanh, ánh mắt của hắn sẽ so với Tổng Thừa càng hung ác.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Nói không sai.” Sư phụ, người chuẩn bị xong đời.

... ..

Sau khi Mộ Thần điền đơn, liền thối lui đến một bên.

Nhìn thấy Mộ Thần đã điền đơn hoàn tất, Lộ Hàn mới buông Tổng Thừa ra.

“Tổng viện trưởng, nguyên đánh cuộc nguyên chịu thua, người hắn là minh bạch đưa hái xanh không ngọt, chúng ta nên tôn trọng ý nguyện của học sinh.” Lộ Hàn thâm sâu nói với Tổng Thừa.

Tổng Thừa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lộ Hàn, tức giận nói: “Chúng ta chờ xem.”

“Thế nào, tìm được đơn của Mộ Thần chưa?” Lộ Hàn đi đến bên Diêm Vô hời.

Diêm vô cau mày, bất đắc dĩ nói: “Tìm rồi, nhưng mà không có hắn.”

Lộ Hàn nhăn mày, có chút nôn nóng nói: “Làm sao có thể không có hắn? Hắn đã điền đơn rồi mà.”

“Không biết nữa! Ta đã tìm hai lần rồi mà không có tìm được.” Sắc mặt Diêm vô cũng không tốt lắm.

Tống Thừa không biết thời điểm nào, đứng bên người Lộ Hàn, đầy tâm chọc nói: “Không có của Mộ Thần sao? Đan viện các người có phải lại sai chỗ nào, đem đơn của Mộ Thần đưa tới viện khác?”

Lộ Hàn đen mặt, tức giận trừng mắt nhìn Tống Thừa một cái, nói với vài người trong đan viện: “Không có sao? Lại hảo hảo tìm xem a!”

Diêm Vô bất đắc dĩ nói: “Thật không có.”

Tống Thừa nở nụ cười, “Ai nha, đan viện các người làm việc thật tốt a! Làm quá tốt!” Tống Thừa vui sướng khi người gặp họa nói.

Lộ Hàn cau mày, trong lòng không khỏi có chút do dự, sẽ không phải là thật sự lại có người tại trên đơn xin này động tay chân đi, hoặc là, lần này Mộ Thần tự mình đi sai?

... ..

“Tìm được.” Hạ Thanh Lệ lấy ra một tờ đơn nói.

Hạ Thanh Nghiên bước lên, nói: “Không sai, thật đúng là hắc.”

Hai người tuy rằng đã sớm đoán được Mộ Thần sẽ chọn mình văn viện, nhưng mà lúc thật sự nhìn thấy tờ đơn của Mộ Thần, vẫn là nhin không được mà ngạc nhiên.

Cho tới bây giờ, không có một tân sinh tam cấp đan sư, lại chọn mình văn viện.

Cho tới bây giờ, không có một tân sinh tam cấp phù sư, lại chọn mình văn viện.

Đương nhiên, cũng không có một người là tam cấp đan sư và phù sư, lại chọn mình văn viện.

“Ồ, đơn của Mộ Thần.” Một đạo sư bên người Hạ Thanh Nghiên nhận không được kêu lên.

Sắc mặt Hạ Thanh Nghiên biến đổi mãnh liệt, đạo sư kia vừa thốt lên xong, ánh mắt mọi người chung quanh đều chuyển lại đây.

Hạ Thanh Nghiên hận không thể xé rách miệng của tên đạo sư kia, đạo sư kia tựa hồ cũng ý thức được mình đã gây họa, vội vàng bịt miệng, nhưng mà hiển nhiên đã có chút chậm.

... ..

Lộ Hàn vội vã hướng phía Hạ Thanh Nghiên đi tới, “Đơn của Mộ Thần đâu.”

Hạ Thanh Nghiên đứng lên, dù giận vẫn ung dung nhìn Lộ Hàn, nói: “Ở chỗ ta!”

“Nhanh đưa cho ta a!” Lộ Hàn vội vàng nói.

Hạ Thanh Nghiên nhíu mày, nói: “Đưa cho người? Vì sao lại đưa cho người?”

“Các người lấy sai, đương nhiên là phải trả cho ta.” Lộ Hàn đương nhiên nói.

Hạ Thanh Nghiên không cho là đúng, nói: “Lộ viện trưởng, người lầm rồi, chúng ta cũng không có sơ ý giống phù viện các người, đơn của học sinh cũng có thể tính sai, trong đơn của Mộ Thần ghi chính là mình văn viện chúng ta.”

“Hắn là một tam cấp luyện được sư, như thế nào lại xin vào mình văn viện?” Lộ Hàn không hiểu mà hỏi.

Hạ Thanh NghiêN thản nhiên cười cười, nói: “Cái đó ai mà biết được, ta nghĩ hẳn là phát hiện mị lực của mình vẫn, cho nên xin vào mình vẫn viện chúng ta a.”

Lộ Hàn vươn tay, muốn đoạt đi tờ đơn trên tay Hạ Thanh NghiêN, Hạ Thanh NghiêN trước Lộ Hàn một bước né tránh được.

“Lộ viện trưởng, người nhìn rõ ràng đi, Mộ Thần hẳn xác thật là xin vào mình vẫn viện chúng ta, dưa hái xanh không ngọt, Mộ Thần không có hứng thú đối với luyện đan, người tốt nhất không nên làm người ta khó khăn.” Hạ Thanh NghiêN cầm đơn trong tay, nhẹ nhàng nói.

Tống Thừa đứng bên người Lộ Hàn, tâm tình không khỏi có chút cổ quái, thế sự đổi thay a! Lộ Hàn mới vừa rồi còn nói cái gì dưa hái xanh không ngọt, nhanh như vậy Hạ Thanh NghiêN liền thay mình trả lại lời nói cho người này.

Lộ Hàn nhìn hai chữ mình vẫn chói mắt trên đơn xin, nhin không được cắn chặt răng.

Lộ Hàn mãnh liệt hướng phía Kinh Sí Diễm nhìn qua, chết tiệt, hẳn lúc trước cứ nhiên lại cảm kích người này.

Kinh Sí Diễm ôm hai tay, vẻ mặt vô tội.

Lộ Hàn đột nhiên minh bạch cái gì, chết tiệt, Kinh Sí Diễm đã sớm biết. Người này chỉ nói Mộ Thần sẽ không ở lại phù viện, lại chưa nói Mộ Thần sẽ chọn đan viện, chính mình đã bị Kinh Sí Diễm người này lừa.

Lộ Hàn hướng phía Tống Thừa nhìn qua, người bị lừa tựa hồ không chỉ có một mình mình a!

Kinh Sí Diễm tên hỗn đản này, hẳn hẳn là dùng đồng dạng thủ đoạn, cũng lừa Tống Thừa.

... ..

Kinh Sí Diễm ôm hai tay, nhìn một màn này, khóe miệng mở nụ cười thản nhiên, “Lộ Hàn người này mặt đều xanh, rất ít khinhին thấy hắc không bình tĩnh như vậy a!”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Sư phụ, người đã bị rất nhiều người ghi hận.”

“Có biện pháp nào đâu, chặc, thiên tài vẫn luôn dễ làm cho người khác ghi hận a.” Kinh Sí Diễm ngửa đầu lên trời cảm thán.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

99. Chương 99: Lựa Chọn Của Mộ Thần

“Mộ Thần cư nhiên chọn mình văn viện, thật sự là ngoài dự đoán.”
Trình Uyển Bạch khiếp sợ nói.

Tạ Đan Yên nhìn một màn này, nghiêng răng, cảm giận kéo tay áo nói:
“Người này thật sự là rất mang thù a!”

Cũng bởi vì người của đan viện cùng phù viện đã từng nhắm vào hãn, Mộ Thần liên đan viện, phù viện một bên cũng không chọn, mà lựa chọn mình văn viện đang từ từ xuống dốc.

Người này tâm nhãn nhỏ như vậy, ông nội muốn cùng hãn làm tốt quan hệ, sợ là rất khó khăn.

“Mộ Thần thực sự có cá tính a!” Trình Uyển Bạch nói.

Tạ Đan Yên ném cái xem thường, “Cá tính? Quỷ hẹp hòi thì có, nam nhân mà lại nhỏ mọn như vậy, thực sự là hiếm thấy.”

Hoa Xu đứng ở một bên đầy hưng trí xem náo nhiệt, “Mộ Thần cư nhiên lựa chọn mình văn viện, thật sự là ngoài dự đoán a! Con cáo già Kinh Sí Diễm này, tựa hồ đem Lộ Hàn cùng Tống Thừa đều đùa giỡn.”

“Mộ Thần tựa hồ rất mang thù a!” Lam Nhược Phong nhượng mày nói.

“Không trách hãn được, đúng là đan viện cùng phù viện lúc trước đã rất quá đáng.” Hoa Xu lắc đầu nói.

... ..

“Mộ Thần, ta biết lúc trước người tại phù viện chịu uất khuất, chỉ cần người ở lại phù viện, ta lập tức đem người chuyển tới thiên ban, cho người đãi ngộ mà tinh anh đệ tử nên có, thư khố của phù viện cũng có thể hướng người rộng mở.” Tổng Thừa vội vàng đi tới trước mặt Mộ Thần nói.

Mộ Thần cung kính hành lễ với Tổng Thừa, thản nhiên nói: “Viện trưởng, ta đã nghiên cứu qua minh văn, phát hiện ra minh văn mới là thứ mà ta chân chính cảm thấy hứng thú, cho nên, thật xin lỗi, ta không thể ở lại phù viện.”

“Mộ Thần, người không lưu tại phù viện là đúng, nhưng mà người không nên đi minh văn viện a! Tin tưởng ta, đan viện mới là lựa chọn tốt nhất của người, trong tất cả thuật, luyện đan mới là chính đạo, minh văn thuật bất quá chỉ là thứ bất nhập lưu, người đi minh văn viện, đó là người tài không được trọng dụng a!” Lộ Hàn bước theo Tổng Thừa, đi tới trước mặt Mộ Thần nói.

“Đủ, hai người các người thật đúng là không biết xấu hổ, đều cút ngay đi, Mộ Thần bây giờ là người minh văn viện chúng ta, hãn cùng hai lão gia hỏa các người một mao tiền quan hệ cũng không có, Lộ Hàn, người lớn tuổi rồi cho nên đầu óc không rõ ràng sao? Cư nhiên dám nói minh văn là thứ bất nhập lưu, người đang muốn chết sao?” Hạ Thanh Nghiên chống nạnh, hung ác trừng Lộ Hàn cùng Tổng Thừa nói.

Lộ Hàn ngượng ngùng cười cười, hai viện trưởng của minh văn viện, nổi danh là người xinh đẹp, cũng nổi danh là người mạnh mẽ.

Hạ Thanh Nghiên quay đầu, thay đổi bộ mặt khác, vẻ mặt ôn hoà nói với Mộ Thần: “Mộ đồng học, người đừng nghe bọn họ hai lão gia hỏa này

nói hừ nói vượn, mình văn viện chúng ta cần nhất thiên tài đệ tử giống như Mộ Thần người vậy, hơn nữa, bầu không khí trong mình văn viện chúng ta thực tốt, tuyệt đối sẽ không chướng khí mù mịt giống đan viện cùng phù viện, người tuyệt đối có thể yên tâm.” Nói tới đây, Hạ Thanh Nghiên lại hung ác liếc mắt nhìn Lộ Hàn cùng Tống Thừa một cái.

“Ta đương nhiên tin tưởng mình văn thuật bác đại tinh thâm, gần đây ta đang nghiên cứu một chút về mình văn thuật, ta vì nó mà mê muội thật sâu, ta nguyện ý vì mình văn kính dâng một đời của ta.” Mộ Thần cười cười nói.

“Tốt, tốt, thật tinh mắt, cùng mình văn thuật nói đến, thì đan thuật cùng phù thuật mới là thứ bất nhập lưu, chỉ là một ít người có tâm nhìn hạn hẹp nên không hiểu mà thôi.” Hạ Thanh Nghiên lạnh lùng nói.

“Hạ Thanh Nghiên, Mộ Thần cần phải hoàn thành khảo hạch của mình văn viện các người, thì hẳn mới đúng là học sinh của mình văn viện.” Tống Thừa tiến lên phía trước nói. Nếu như không thông qua, Mộ Thần liền vẫn là người phù viện.

“Ta tuyệt đối tin tưởng vào thiên phú của Mộ Thần, cho nên hẳn không cần thử.” Hạ Thanh Nghiên đen mặt, quay đầu, tức giận nói với Tống Thừa.

“Cái này không thể được, người không thể phá hủy quy củ.” Tống Thừa vội vàng nói.

“Hạ đạo sư, ta vẫn nên giống với các đệ tử khác tiến hành thí nghiệm đi, ta tin tưởng vào thực lực của mình.” Mộ Thần vẫn đậm phong khinh cười nói.

Hạ Thanh Nghiên nhìn bộ dáng Mộ Thần tràn đầy tự tin, nhú mày nói: “Đã như vậy thì, tùy người đi.”

Mộ Thần đi theo Hạ Thanh Nghiên tới nơi thí nghiệm của mình văn viện.

Tổng Thừa nhìn phương hướng của Hạ Thanh Nghiên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Mỹ nhân kế! Rất gian trá!”

Lộ Hàn gật gật đầu, nói: “Nói không sai.”

Thí nghiệm của mình văn viện rất đơn giản, chỉ cần hoàn thành một cái minh văn nhất cấp là có thể.

Mộ Thần đã có thể thuần thục vẽ minh văn nhị cấp, minh văn tam cấp cũng có thể vẽ một ít, vẽ một cái minh văn nhất cấp đối với Mộ Thần mà nói, một chút khó khăn đều không có.

Hạ Thanh Nghiên nguyên bản còn nghĩ, nếu Mộ Thần không có cách nào thông qua khảo hạch, thì nàng sẽ mở một cửa sau cho hắn, nào biết, Mộ Thần trong phút chốc liền hoàn thành một cái minh văn, tốc độ cực nhanh, làm cho mọi người trong sân không khỏi cứng lưỡi.

“Tỷ tỷ, Mộ Thần ít nhất là nhị cấp minh văn sư.” Hạ Thanh Lệ tiến tới bên tai Hạ Thanh Nghiên nói.

Sắc mặt Hạ Thanh Nghiên nhất thời đổi đổi, nàng nguyên bản tưởng rằng Mộ Thần chỉ là đối với đan viện và phù viện có khúc mắc nên mới có thể nói là cảm thấy hứng thú với minh văn, nhưng mà, hiện tại thoát nhìn, Mộ Thần có khả năng là nói thật.

Nhìn thấy trên màn ảnh, đằng sau tên của Mộ Thần đưa ra hai chữ ‘thông qua’, Tổng Thừa gấp tới mức giơ chân.

“Hạ Thanh Nghiên, người không phải là lừa gạtđi?!” Tổng Thừa nhú mày nói.

Hạ Thanh Nghiên cười lạnh, nói: “Tổng viện trưởng, người không thể oan uổng ta a, thích lừa gạt... Chính là nhóm phù viện các người mới đúng a.”

“Mộ Thần mới vừa vào học viện, về mưa thuận gió hoà phù, Phạm Li liền sống chết nói phù chú kích phát không được, cũng may lúc ấy có Kinh Sí Điểm tiền bối tại đó, nếu không, một tuyệt thể thiên tài như vậy lại bị phù viện các người đuổi đi ra, Mộ Thần nếu như là thực sự bị đám phù viện không có mắt các người đuổi ra, mình văn viện chúng ta đây tổn thất liền lớn a.” Hạ Thanh Nghiên châm chọc nói.

Tổng Thừa sắc mặt đối đối, sự tình mưa thuận gió hoà phù thật sự là đã nháo ồ.

Hắn sau đó lại tra qua thí nghiệm khi Mộ Thần vào học viện, phát hiện Phạm Li không chỉ tại trên kết quả thí nghiệm động tay chân, thậm chí tại trong thí nghiệm cũng động tay chân, từ phù mưa thuận gió hoà đã chia cho Mộ Thần kia, bản thân nó cũng có vấn đề.

Lúc ấy, Mộ Thần hẳn là đã nhìn thấu cái gì, cho nên mới sáng tạo một loại kết cấu kiểu mới...

Tại dưới dạng tình huống kia, Mộ Thần nếu muốn thông qua thí nghiệm của phù viện thì sức quan sát phải rất sắc bén, khí độ gặp nguy không loạn, sức sáng tạo cũng rất kinh người, thiếu một thứ trong đó cũng không được, phù viện cư nhiên đem một tuyệt thể thiên tài như vậy đẩy ra ngoài.

“Bất kể thế nào, Mộ Thần, không thể chuyển tới mình văn viện các người.” Tổng Thừa thần tình dữ tợn nói.

Hạ Thanh Nghiên chống nạnh híp mắt, khí tức toàn bộ khai hỏa, “Tổng Thừa, ta cho người ba phần nhan sắc, người đã muốn mở phường

nhuộm, bất kể thế nào, Mộ Thần đã thông qua khảo hạch của mình văn viện, về sau hẳn chính là người minh văn viện.”

Tổng Thừa nhìn bộ dáng Hạ Thanh Nghiên, thay đổi biểu tình, hai tay tạo thành chữ thập hướng phía Hạ Thanh Nghiên bái bái, nở nụ cười nói: “Hạ viện trưởng, xin người thương xót a, Mộ Thần hẳn hiện tại chính là tức giận, chờ hẳn hết giận thì hẳn sẽ hối hận, thiên phú của hẳn tại trên phù thuật kiệt xuất như vậy, hẳn nên là người phù viện chúng ta a.”

Hạ Thanh Nghiên cười lạnh, Tổng Thừa người này, thấy cứng không được liền biến mềm, nói: “Tổng viện trưởng, người lầm rồi, Mộ Thần kiệt xuất nhất không phải là phù thuật, cũng không phải là đan thuật, mà là năng lực học tập kinh người của hẳn, nghe nói, lúc trước hẳn là bởi vì sai lầm mà bị phân phối nhầm đến phù viện, nên hẳn mới có thể đi học phù thuật.”

Tổng Thừa sắc mặt đổi đổi, quả thật là có lời đồn như vậy, nói Mộ Thần là tại trong vòng một ngày học được phù chú, nhưng mà, hẳn nghe xong chỉ là cười trừ, hiện tại thoát nhìn thật đúng là có khả năng này a!

“Chúc mừng người thông qua.” Diệp Thạch tiến tới bên người Mộ Thần nói.

Mộ Thần ôm hai tay, nhún vai, nói: “Không có gì tốt chúc mừng, là chuyện trong dự kiến.”

“Nói cũng phải.” Diệp Thạch cười cười nói.

... ..

“Các người đang cãi cái gì vậy?” Một mùi rượu nồng đậm truyền tới.

Hạ Thanh Nghiên quay đầu lại, liền thấy được Hùng Uy.

“Hùng tiền bối, người như thế nào lại đi ra?” Hạ Thanh Nghiên có chút kinh ngạc nói, Hùng Uy ở tại mỏ đá đã nhiều năm, trừ bỏ đi ra mua rượu, hẳn rất ít rời đi mỏ đá.

“Trong lúc rảnh rỗi nên ra ngoài đi bộ một chút, vài người các người xảy ra chuyện gì sao?” Hùng Uy thản nhiên nói.

“Hai lão già này không biết xấu hổ, đoạt người trong viện chúng ta.” Hạ Thanh Nghiên lòng đầy căm phẫn nói.

“Nói vậy, rõ ràng là người đã đùa giỡn thủ đoạn gì, đào góc tường phù viện chúng ta.” Tống Thừa không cho là đúng, nói.

Hạ Thanh Nghiên híp mắt, tức giận nói: “Người chính mình không có mị lực, giữ không được đệ tử học viện của người sao có thể trách ta a!”

“Mộ Thần nên vào nhất vẫn là đan viện.” Lộ Hàn bước lên nói.

“Câm miệng!” Hạ Thanh Nghiên cùng Tống Thừa trầm miệng một lời nói.

Lộ Hàn bất đắc dĩ thở dài, rõ ràng Mộ Thần ngay từ đầu đã xin vào đan viện, chỉ là, âm kém dương sai mà thành người phù viện, hiện giờ lại xin chuyển vào minh văn viện, quan hệ của đan viện cùng Mộ Thần là kém nhất.

“Cô nãi nãi, xin người thương xót mà giơ cao đánh khẽ, được không a?” Tống Thừa đau khổ nói.

Hạ Thanh Nghiên ôm hai tay, tức giận nói: “Đừng giả bộ đáng thương, cô nãi nãi ta không để mình bị xoay vòng vòng đâu.”

... ..

Hùng Uy đánh giá mấy người, nói: “Xem ra đồ đệ của ta rất được hoan nghênh a!”

“Đồ đệ của người?” Hạ Thanh Nghiên khó hiểu nhìn Hùng Uy hỏi.

Hùng Uy gật đầu, nói: “Đúng vậy! Đồ đệ, đứng ở đó làm gì, còn không mau lại đây gặp sư phụ.”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, khó hiểu nhìn phương hướng của Hùng Uy, hỏi: “Hắn đang gọi ai đó?”

Mộ Thần nhăn mày, nói: “Không biết.”

“Người cũng có việc không biết a! Ta cảm giác hắn đang gọi người đấy.” Diệp Thạch bĩu môi nói, lại nói: “Nhưng mà điều đó không có khả năng!”

Mộ Thần hí mắt, hắn cũng hiểu được là Hùng Uy đang gọi hắn, bất quá, Hùng Uy thu hắn làm đồ đệ hồi nào a?

“Nhóc con, đến sư phụ cũng không biết.” Hùng Uy chợt lóe thân liền tới bên người Mộ Thần, một chưởng vỗ vào vai Mộ Thần, Mộ Thần chỉ cảm thấy cả người đau một trận, cả người đều bị giam lại.

“Mau gọi a!” Hùng Uy hơi uy hiếp hí mắt nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần tại Hùng Uy thứ hai chưởng chụp được tới thời điểm, ngoan ngoãn gọi một tiếng, “Sư phụ.”

Tay của Hùng Uy mềm nhẹ dừng lại trên vai Mộ Thần, vừa lòng nói: “Đồ đệ, người được rất nhiều người đoạt a! Làm đồ đệ của Hùng Uy ta chính là phải người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như vậy, ta coi trọng người a.”

Mộ Thần xấu hổ cười cười, nói: “Sư phụ quá khen.”

“Thứ này cho ngươi.” Hùng Uy đem một khối đá hồng sắc, đưa cho Mộ Thần.

Mộ Thần hí mắt, ánh mắt không khỏi có chút quỷ dị, Hùng Uy đưa tới là một khối liên diễm tinh thạch, tác dụng của tảng đá kia, là tăng lên phẩm chất của dị hỏa.

Thanh Minh Diễm của hắn thời điểm thu vào tay là tam cấp hạ phẩm, hiện giờ đã bồi dưỡng đến tam cấp thượng phẩm, một khối lớn như vậy, đầy đủ để Thanh Minh Diễm trên tay hắn tiến vào tứ cấp.

“Đa tạ sư phụ.” Mộ Thần cung kính nói.

Hùng Uy đưa thứ này cho hắn, là biết trên người hắn có dị hỏa? Đám lão nhân này, một đám đều là cáo già, ánh mắt thực tinh a!

Diệp Thạch bước lên, oán trách: “Tiền bối, ngươi sao lại đưa một khối đá như vậy cho Mộ Thần làm lễ gặp mặt a? Ngươi cũng quá không có tâm, Mộ Thần rất được nhiều người đoạt a, một đồng người đang muốn nhận hắn làm đồ đệ đó.”

Hùng Uy ném cái xem thường, nói: “Đồ đệ, ngươi làm sao lại tìm được người không có ánh mắt như vậy.”

Diệp Thạch nghe vậy thì hung hăng trừng Hùng Uy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

100. Chương 100: Liên Diễm Tinh Thạch

“Hùng tiền bối cư nhiên lại thu Mộ Thần làm đồ đệ.” Mộ Dung Diễm ngoài ý muốn nói.

Vài đạo sư trong đan viện tựa hồ cũng có ý thu Mộ Thần làm đồ đệ, bất quá Hùng Uy đã nhanh chân đến trước, có Hùng Uy làm hậu trường, người bên ngoài nếu muốn động vào Mộ Thần thì phải nghĩ kĩ.

Mộ Dung Diễm hí mắt, thầm nghĩ: Mộ Thần được thật nhiều người đoạt, Hoa Xu thu hãn làm đồ đệ, lại thu không tình nguyện, Mộ Thần lại có nhiều người vội vàng muốn thu hãn làm đồ đệ như vậy.

“Liên diễm tinh thạch, làm sao có thể?” Lam Nhược Phong nhìn đồ vật trong tay Mộ Thần, sợ hãi nói.

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong đang sợ hãi, không hiểu mà hỏi: “Nhược Phong, ngươi làm sao vậy? Cục đá kia có vấn đề?”

Có vấn đề, đương nhiên là có vấn đề, liên diễm tinh thạch có tác dụng là tăng lên phẩm chất của dị hỏa, Hùng Uy vì sao lại tặng cho Mộ Thần thứ này? Chẳng lẽ trên người Mộ Thần có dị hỏa?

“Cục đá kia là liên diễm tinh thạch, dùng để tăng lên phẩm chất của dị hỏa.” Mộ Dung Diễm giải thích với Trang Du.

Trang Du như có điều suy nghĩ, nói: “Trên người Mộ Thần có thái dương tinh hỏa, cho nên Hùng tiền bối mới cho hắc vật kia sao?”

Mộ Dung Diễm lắc lắc đầu, nói: “Hắc là không phải, Mộ Thần luyện ra Viêm Hỏa Phù, thu được thái dương tinh hỏa phẩm chất không tồi, nhưng mà rất mỏng manh, bồi dưỡng không được.” Tuy rằng như thế, nhưng mà vật kia đối với người tìm không được dị hỏa, lại cần viêm hỏa mà nói, cũng là lựa chọn không tồi.

“Trên người Mộ Thần, hắc là có dị hỏa khác.” Mộ Dung Diễm ngừng một chút nói.

Trang Du lại không nghĩ như vậy: “Không có khả năng! Hắc chưa từng hiển lộ qua.”

“Mộ Thần tương đối diệu thấp.” Mộ Dung Diễm híp mắt, Mộ Thần là người cẩn thận như vậy, làm sao có thể tại trước lúc không có năng lực tự bảo vệ mình, hiển lộ ra dị hỏa của mình, nếu hiện tại Hùng Uy đã thu hắc làm đồ đệ, vậy hắc là không có mấy người có dũng cảm động tới hắc.

Lam Nhược Phong cắn răng, lần trước khi Mộ Thần đỡ một chưởng của Sư Tử Ngọc, hắc đã cảm nhận được một cỗ khí tức của dị hỏa, đó quả nhiên không phải là ảo giác.

... ..

Phòng viện trưởng.

“Được rồi, Tống Thừa, người đừng nao loạn, Mộ Thần nếu đã chuyển vào mình văn viện rồi, chuyện kêu hắc trở về phù viện là không có khả năng.” Liên Thành Không bất đắc dĩ nhìn về mặt ủy khuất của Tống Thừa nói.

Liên Thành Không âm thầm nghĩ: Nói giỡn sao, hai nữ nhân trong minh văn viện kia cũng không phải là dễ chọc, tục ngữ nói đúng, chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, hắc diên rồi mới có thể mạo hiểm đi nói lý giúp Tống Thừa mà đặc tội Hạ Thanh Nghiên cùng Hạ Thanh Lệ, huống chi, Tống Thừa căn bản là không có lý.

Chuyện của Mộ Thần, hắc đã nghe nói, Mộ Thần đích thật là thiên tài hiếm có, Liên Thành Không nguyên bản cũng có ý định thu Mộ Thần làm đồ đệ, đáng tiếc bị Hùng Uy giành trước.

“Viện trưởng, thiên phú về phù của Mộ Thần phi thường cao, nếu như hắc vào minh văn viện sẽ làm mai một tài năng của hắc.” Tống Thừa vội vàng nói.

“Đủ rồi, hắc ưu tú như thế, sao ngươi lúc trước lại đem người thả tại hoàng ban lâu như vậy, Mộ Thần rời đi, chỉ có thể nói là phù viện các ngươi tự làm bậy không thể sống.” Liên Thành Không tức giận nói.

Tống Thừa không cho là đúng, nói: “Viện trưởng, nếu không phải là người đem Mộ Thần đưa tới mỏ đá, ta đã sớm đem hắc chuyển tới thiên ban rồi.”

Liên Thành Không đôi mắt không tốt hướng phía Tống Thừa nhìn qua, “Ý của ngươi, là ta sai?”

Tống Thừa xấu hổ cười cười, “Không, không có, ta làm sao dám.”

Khuôn mặt của Liên Thành Không bình tĩnh, đem Tống Thừa ném ra cửa.

... ..

Đan viện.

“Viện trưởng, Mộ Thần sao lại gia nhập minh văn viện?” Thái Thúc Danh nhìn Lộ Hàn, lẩm bẩm.

Tuy rằng Mộ Thần đã bị sắp xếp vào minh văn viện, nhưng mà Thái Thúc Danh vẫn không dám tin tưởng.

“Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!” Lộ Hàn tức giận nói.

Kinh Sí Diễm hỗn đản chết tiệt này, nói chuyện lại nói một nửa, lưu một nửa, cố ý mê hoặc hấn, thật sự là gia hỏa thiếu đạo đức, vô sỉ, lại còn thu nhiều nguyên thạch của hấn như vậy, thực sự không có mặt mũi.

“Hùng Uy sao lại thu Mộ Thần làm đồ đệ? Mộ Thần rõ ràng là đồ đệ ta xem trúng.” Thái Thúc Danh nhíu mày nói.

Diêm Vô tức giận nói: “Đủ rồi, người đừng nhớ thương, liên tính Hùng Uy không thu Mộ Thần làm đồ đệ, cũng không tới phiên người đâu.”

Thái Thúc Danh bất mãn trừng mắt nhìn Diêm Vô.

Lộ Hàn nhắm mắt lại, nhẹ hít một hơi, không biết làm sao, nói: “Được rồi, chỉ trách là đan viện chúng ta cùng Mộ Thần không có duyên a!”

Lam Đạt đứng ở một bên, buồn bực không lên tiếng, Mộ Thần càng ngày càng ưu tú, thế cho nên thành kiến của đám người Lộ Hàn đối với hấn tựa hồ càng lúc càng lớn, trong khoảng thời gian này, ánh mắt của người trong đan viện nhìn hấn đều có chút cổ quái.

Lam Đạt căn rằng, nếu sớm biết Mộ Thần người này sẽ làm ra nhiều loạn lớn như vậy, lúc trước hấn nói cái gì cũng sẽ không giúp Lam Nhược Phong làm việc.

“Đồ vật mà Hùng Uy hôm nay đưa cho Mộ Thần, tựa hồ là liên diễm tinh thạch.” Thái Thúc Danh trầm mặc một hồi nói.

Lộ Hàn gật gật đầu, nói: “Không sai, đã sớm nghe nói trên tay Hùng Uy có thứ này, không nghĩ tới là sự thật.”

Từ sau khi Hùng Uy trúng hàn độc, hắn luôn luôn tìm kiếm phương pháp giải độc, y thánh nói ngũ phẩm dị hỏa có thể giải độc cho Hùng Uy, Hùng Uy truy tìm nhiều năm, lại không có tìm được tung tích của dị hỏa, liên diễm tinh thạch lại là đồ vật có thể đề cao phẩm chất dị hỏa, Hùng Uy quý thứ này như trân bảo, hiện tại hắn cư nhiên đem thứ này cho Mộ Thần.

“Chẳng lẽ Mộ Thần có dị hỏa?” Diêm Vô nói thầm.

Lộ Hàn cau mày, dị hỏa là thứ mà tất cả luyện dược sư đều mơ ước, luyện dược sư có được dị hỏa, đã định trước sẽ đi xa hơn so với những luyện dược sư khác, Mộ Thần vốn là tuyệt thế thiên tài, nếu lại có được dị hỏa, đó quả thực là như hổ thêm cánh.

... ..

Phù viện.

“Phanh!” Đồ vật loạn thất bát tao đều bị đẩy xuống, nhìn kỹ, có thể phát hiện, Tống Thừa tuy rằng tức giận cả người phát run, nhưng mà nhãn lực lại là một chút cũng không có kém, dưới đất đều là hang rổ tiền, về phần những đồ vật trân quý lại hoàn hảo không bị tổn hao.

Tống Thừa nôn nóng ở trong phòng đi tới đi lui.

“Viện trưởng, ngài đừng nóng.” Hoàng An đứng ở một bên an ủi.

Tống Thừa cắn răng, phần uất ngiên rằng, “Một đám hỗn đản, hỗn đản! Xú nha đầu chết tiệt miệng còn hôi sữa kia, cư nhiên chạy tới đào góc tường của ta, nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ kia, khó trách không gả ra ngoài được...”

“Viện trưởng, ngài nhỏ giọng một chút, cẩn thận đừng làm cho người ngoài nghe thấy được, lại truyền tới trong tai Hạ viện trưởng.” Hoàng An nhỏ giọng nói.

Tống Thừa tức giận nói: “Nhỏ giọng một chút? Ta tại sao lại phải nhỏ giọng? Nàng đào góc tường của ta, còn không cho ta nói!?”

Tống Thừa thở hỗn hển, ánh mắt có chút mơ hồ, “Lời vừa rồi của ta, nha đầu kia sẽ không nghe được đi?!”

Hoàng An xấu hổ nói: “Hắn là sẽ không.” Nếu ngài sợ người ta biết, vậy ngài nhỏ giọng một chút a!

“Tức chết ta, tức chết ta!” Tống Thừa tức giận.

“Viện trưởng, ván đã đóng thuyền, ngài vẫn nên nén bi thương thuận theo biến hóa đi.” Hoàng An nói.

“Phạm Li chết tiệt!” Tống Thừa tức giận mắng.

Hoàng An cúi đầu, nhìn Tống Thừa đang nổi nóng, không dám lên tiếng nói cho Tống Thừa là Phạm Li viết thư nhận sai, muốn được triệu hồi về.

... ..

“Đồ nhi, người đã đến rồi.” Hùng Uy lười biếng nhìn Mộ Thần, nói.

“U, tình nhân của người cư nhiên cũng tới, tiểu Thạch Đầu, người có phải là nhớ ta hay không a! Sau khi rời khỏi lại nhớ mãi không quên với ta! Người nếu như muốn nhìn thấy ta thì có thể thường xuyên đến a!” Hùng Uy hướng phía Diệp Thạch nhe răng cười nói.

Diệp Thạch nhăn mày, tức giận nói: “Ai nhớ người chứ, người không cần si tâm vọng tưởng.”

Hùng Uy ném cái xem thường, nói: “Đồ đệ, người thật sự không suy xét lại tìm một người khác sao? Người này vừa dữ vừa không biết lấy lòng.”

“Người muốn đánh nhau?” Diệp Thạch giờ giờ nắm tay, kích động nói.

Hùng Uy nhìn bộ dáng Diệp Thạch tức giận trừng mắt dựng thẳng, khanh khách cười không ngừng.

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Hùng Uy một cái, nói: “Sư phụ, người là đại nhân vật, cần gì chấp nhặt với Thạch Đầu đâu.”

Hùng Uy nhú mày, nói: “Được rồi, tiểu quỷ, nhìn tại phân thượng của đồ đệ ta, ta không chấp nhặt với người.”

Diệp Thạch nghiêng răng, căm giận nhìn Hùng Uy.

“Được rồi, bắt đầu đi, ta thay người hộ pháp.” Hùng Uy nói với Mộ Thần.

... ..

Mộ Thần gật gật đầu, đi tới một bên thả ra Thanh Minh Diễm, bắt đầu cùng liên diễm tinh thạch dung hợp.

Thanh Minh Diễm bị phóng xuất, không trung mỏ đá lập tức một mảnh màu thanh bích, độ ấm trong mỏ đá lập tức tăng lên.

Mộ Thần vừa mới thả ra Thanh Minh Diễm, sau lưng vài đạo thân ảnh liền xuất hiện tại xung quanh mỏ đá.

Khí thể trên người Hùng Uy phóng ra một chút, tới vài người thì lập tức thu liễm khí thể trên người.

“Hùng huynh, đồ đệ ngươi đây là...” Sư Tử Ngọc kinh ngạc nhìn phương hướng của Mộ Thần.

“Đồ đệ của ta đang thẳng cấp dị hỏa.” Hùng Uy thản nhiên nói.

“Trong thân thể đồ đệ ngươi tựa hồ không phải là thái dương tinh hỏa a!” Sư Tử Ngọc nhăn mày nói.

Hùng Uy gật gật đầu, nói: “Không sai, đích thật không phải là thái dương tinh hỏa, mà là Thanh Minh Diễm.”

“Đồ đệ ngươi giấu đủ sâu a!” Sư Tử Ngọc vỗ tay sau lưng, híp mắt nói.

Hùng Uy đắc ý dào dạt, cười nói: “Đó là đồ đệ ta điệu thấp, thâm tàng bất lộ giống ta.”

Sư Tử Ngọc ném cái xem thường, Hùng Uy người này cư nhiên cũng có mặt mũi nói mình điệu thấp.

Lộ Hàn cùng Tống Thừa cơ hồ đồng thời tới mỏ đá.

“Thanh Minh Diễm.” Lộ Hàn nhìn ngọn lửa trên bầu trời, trong con ngươi hiện lên vài phần kinh ngạc, xem ra lập tức sẽ đi vào tứ phẩm, Mộ Thần này thật đúng là đủ ẩn nhẫn, có được dị hỏa, cư nhiên giấu diếm đến hiện tại.

Tống Thừa nhìn Mộ Thần, vẻ mặt đã chẳng chực khóc, “Thiệt thòi lớn, thiệt thòi lớn a!”

Lộ Hàn nhìn biểu tình của Tống Thừa, không khỏi có chút cảm động lây.

“Tỷ tỷ, là Thanh Minh Diễm a!” Hạ Thanh Lệ đứng trên ngọn núi nói.

Hạ Thanh Nghiên gật gật đầu, nụ cười trên mặt sáng loá, “Nhật được bảo a! Mộ Thần người này thật đúng là ngoài dự đoán.”

Hạ Thanh Lệ gật đầu, thầm chấp nhận: “Nói đúng a!”

Lam Nhược Phong nhìn Thanh Minh Diễm trên bầu trời, trong lòng có một cổ cảm giác nói không nên lời, là của mình, rõ ràng phải là của mình, Lam Nhược Phong vẫn luôn mơ hồ cảm thấy Mộ Thần đã đoạt đồ của mình, thời điểm Thanh Minh Diễm xuất hiện, cảm giác này rất cực rõ ràng.

Thanh Minh Diễm chậm rãi cùng liên diễm tinh thạch dung hợp cùng nhau, Thanh Minh Diễm thăng cấp tứ phẩm, cường độ viêm hỏa lập tức tăng lên hơn vài lần.

Tu vi của Mộ Thần theo phẩm cấp của ngọn lửa trong thân thể tăng lên mà tùy theo tăng lên, liên tiếp thăng ba cấp, trở thành bát tinh võ sư.

Diệp Thạch nhìn phương hướng Mộ Thần, nói: “Mộ Thần tiến bộ thật nhanh a!”

Hùng Uy quét mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói: “Mộ Thần tiến bộ đương nhiên nhanh, hẳn chính là đồ đệ của ta, tiểu Thạch Đầu, người cần phải cố gắng một chút, đừng tưởng rằng người là bát cấp tư chất liền có thể luôn luôn áp đồ đệ của ta một cấp, nếu như người lại cứ biếng nhác như vậy, sớm muộn gì sẽ bị đồ đệ của ta vượt ra ngoài ngàn dặm.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, nói: “Ta sẽ cố gắng...”

Hùng Uy nhìn Diệp Thạch, nhú mày, nói: “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.” Hùng Uy cúi đầu, thầm nghĩ: Tiểu tử Diệp Thạch này vẫn là có chút ưu điểm, tỷ như, có đôi khi cũng rất nghe lời.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

101. Chương 101: Thân Thế

Không quản Tống Thừa cùng Lộ Hàn phản đối như thế nào, Mộ Thần vẫn là trở thành tân sinh của mình văn viện.

Hạ Thanh Nghiên đem Mộ Thần bỏ vào trong thiên ban của mình văn viện, Mộ Thần cùng Diệp Thạch đều thành đệ tử tinh anh của học viện, mua đồ có thể được chiết khấu, Mộ Thần không cần mượn tay Diệp Thạch mua đồ.

“Năm nghìn vạn?” Mộ Thần cầm thẻ nguyên thạch Diệp Thạch đưa tới, ngoài ý muốn hỏi.

“Đây là tiền đặt cọc lần trước sư phụ cùng vài thế lực lớn ở Hoàng đô đặt thành hiệp nghị, mỗi tháng giao cho bọn họ năm đến mười tởm cấp Viêm Hỏa Phù, còn có mỗi tháng sư phụ sẽ thả ra ba mươi tởm Viêm Hỏa Phù đi bán đấu giá, như vậy mỗi tháng người đại khái cần chuẩn bị một trăm tởm Tam cấp Viêm Hỏa Phù. Có phải rất khó khăn không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần lắc đầu, cười cười nói: “Sẽ không.” Một trăm tởm Viêm Hỏa Phù, trong hai ngày đại khái là có thể hoàn thành.

Diệp Thạch gật gật đầu, thở ra một hơi, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Một tam cấp phù sư phổ thông một ngày toàn lực vẽ tam cấp phù chú, sản lượng hẳn là cỡ năm đến tám tở, Diệp Thạch cảm thấy Kinh Sí Diễm an bài nhiệm vụ cho Mộ Thần rất nặng, còn cùng Kinh Sí Diễm nháo một trận.

Thằng đến lúc Kinh Sí Diễm nói, Mộ Thần là thiên tài, không thể lấy chuẩn mực thường nhân đi phán xét, có lẽ hiệu suất của hắn tốt hơn vài lần so với phổ thông tam cấp phù sư, Diệp Thạch mới im lặng lại.

“Ngày mai chính là ngày nghỉ, người có muốn cùng ta đi gặp cha ta hay không?” Mộ Thần cười nói với Diệp Thạch.

Trong khoảng thời gian này, Kinh Sí Diễm cùng vài thế lực lớn giao dịch xong, lại lục tục đưa ra không ít Viêm Hỏa Phù, nhiệt tình của mọi người đối với Viêm Hỏa Phù đã lạnh hơn vài phần, hiện tại hắn đi ra ngoài sẽ không bị rêu rao giống lúc trước.

“Được a!” Diệp Thạch gật gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, Mộ Thần, người tại minh văn viện sống tốt không?”

“Rất tốt, minh văn nhất đạo, bác đại tinh thâm, minh văn của Huyền Phong đế quốc chúng ta, phần lớn khắc họa trên binh khí, đề cao uy lực của binh khí, nhưng mà kỳ thật, tác dụng của minh văn xa xa không chỉ như thế. Minh văn có thể khắc họa trên đan dược, đề cao ích lợi của đan dược, còn có thể khắc họa trên người, phụ trợ tu luyện...” Mộ Thần thao thao bất tuyệt.

Minh văn thuật có chút ít lưu ý, học sinh trong minh văn viện không nhiều lắm, không khí trong minh văn viện không tồi, ít nhất không có người nơi chốn tìm hắn.

Dựa theo nguyên văn ghi lại, Huyền Phong đế quốc bất quá chỉ là một cái tiểu quốc, hắn sớm muộn gì cũng sẽ cùng Diệp Thạch đi ra ngoài, kiến thức bầu trời càng rộng lớn. Diệp Thạch mở to mắt, nói: “Làm sao người biết điều này.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Trên sách có ghi.”

Diệp Thạch sùng bái nhìn Mộ Thần, nói: “Người hiểu được thật nhiều.”

“Đâu có.” Mộ Thần cười cười nói.

“...”

Vào ngày nghỉ, Mộ Thần cùng Diệp Thạch đã sớm ly khai học viện, đi tới Tường Nguyệt tử lâu.

“Thần nhi.” Mộ Viễn Phong nhìn thấy Mộ Thần, không khỏi kích động.

“Phụ thân.” Mộ Thần thân thiết gọi một tiếng, Mộ Thần kiếp trước là cô nhi, sau khi xuyên tới đây, vẫn luôn đem Mộ Viễn Phong trở thành phụ thân thân sinh, đối với Mộ Viễn Phong quyến luyến rất sâu.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, trong lòng thần nhiên sinh ra một cỗ hào hùng, đệ tử ưu tú nhất trong Thánh Tinh học viện, không phải là người khác, mà là con trai của mình.

“Mộ thúc thúc.” Diệp Thạch nhu thuận gọi một tiếng, hướng phía Mộ Viễn Phong hành lễ.

Mộ Viễn Phong ôn hòa nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu cao lớn hơn rồi a!”

Diệp Thạch có chút khẩn trương gật gật đầu, xoa tay, nói: “Cao lớn một chút.”

Mộ Viễn Phong thần nhiên cười, tuy rằng Diệp Thạch bây giờ là đồ đệ của võ vương, ở trước mặt mình lại một chút cũng không biến đổi.

Mộ Thần nhìn bộ dáng câu nệ của Diệp Thạch, có cảm giác muốn bật cười, cho dù đối mặt với Kinh Sí Diễm, Diệp Thạch cũng sẽ không cần

thận như vậy, nhưng mà tại trước mặt phụ thân mình, lại bỗng dưng như vậy... Đây cũng là bởi vì mình a! Nghĩ đến đây, Mộ Thần vươn tay nhéo nhéo lòng bàn tay Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt, liếc mắt trừng Mộ Thần một cái.

Bốn người ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, hàn huyên một chút tình hình gần đây. Ăn cơm xong, Diệp Thạch đi theo Trần Đạt ly khai, Mộ Thần đi theo Mộ Viễn Phong, đi tới tu luyện thất mà Mộ Viễn Phong đang thuê.

Mộ Thần lấy năm mươi tờ tam phẩm Viêm Hỏa Phù giao cho Mộ Viễn Phong.

“Đây là...” Mộ Viễn Phong nhìn thấy một xấp Viêm Hỏa Phù, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

“Đây là ta chuyên môn chuẩn bị đưa cho phụ thân ngài, tuy rằng có thể từ trong Viêm Hỏa Phù luyện ra thái dương tinh hỏa, nhưng mà lại quá yếu, nhưng mà có chút ít còn hơn không, phụ thân ngài trước tiên dung cái này, ta sẽ thay ngài lưu ý những dị hỏa khác, có lẽ cũng có thể lại chờ một đoạn thời gian, chờ ta có thể vẽ được tứ cấp Viêm Hỏa Phù, từ đó lấy ra thái dương tinh hỏa, hẳn là sẽ cường hơn rất nhiều.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ cười, Viêm Hỏa Phù của Mộ Thần tại chợ đêm rao thành giá trên trời, Mộ Viễn Phong cũng rất động tâm, hẳn vốn nghĩ Mộ Thần là con trai của mình, Viêm Hỏa Phù lại trân quý như thế, hẳn là có thể để lại mấy tờ Viêm Hỏa Phù cho mình, nào biết, Mộ Thần lập tức liền cho mình năm mươi tờ.

Nhìn bộ dáng Mộ Thần, đúng là đối với Viêm Hỏa Phù của mình không quá vừa lòng, có lẽ hẳn đã già rồi, có chút theo không kịp tiết tấu của con mình.

“Thần nhi, người trưởng thành rồi.” Mộ Viễn Phong vui mừng cười nói.

Mộ Thần không để bụng, cười cười nói: “Nhi tử còn cần phụ thân chỉ điểm thêm.”

Mộ Viễn Phong vỗ vỗ vai Mộ Thần, có chút buồn bã thất vọng nói: “Hiện tại phụ thân không giúp được người cái gì.”

“Sao lại như vậy chứ, ta còn kém xa lắm, phụ thân ngài là võ linh, ta lại mới chỉ là võ sư.” Mộ Thần nghiêng đầu, ra vẻ nhụt chí nói.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Người rất nhanh có thể bắt kịp phụ thân.”

Nếu không phải là Mộ Thần đưa Phá Linh Đan tới tay hãn, hãn sẽ không có khả năng thăng cấp võ linh nhanh như vậy, Mộ Thần trưởng thành nhanh, làm cho Mộ Viễn Phong cảm thấy tự hào, nhưng cũng cảm thấy vô lực.

Nhi tử nhà mình mới mười bốn tuổi, lại đã là bát cấp võ sư, chuẩn bị đột phá đến trình độ võ linh, hãn là Diệp Thạch cũng sắp rồi.

Mộ Thần lấy ra một tấm thẻ nguyên thạch giao cho Mộ Viễn Phong, nói: “Phụ thân ngài cần phải cố gắng một chút, đừng dễ dàng để cho ta bắt kịp a!”

“Thần nhi, cái này... ta không thể lấy.” Mộ Viễn Phong nhìn con số trên thẻ, nhú mày nói.

“Phụ thân, ngài thu đi, ngài không tin được năng lực kiếm tiền của con ngài sao? Phụ thân, ngài bây giờ là võ linh, tu luyện càn tài nguyên cấp bậc cao, đúng là thời điểm cần nguyên thạch, ngài đừng khách khí với ta.” Mộ Thần cười cười nói.

Mộ Viễn Phong vui mừng cười cười nhìn Mộ Thần, nhất thời cũng không biết nói nên nói cái gì tốt.

“Đúng rồi, hiện tại quan hệ của người cùng Diệp Thạch thế nào?” Mộ Viễn Phong hỏi.

“Rất tốt a!” Mộ Thần không nghĩ ngợi liền nói.

Mộ Viễn Phong hí mắt, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Kỳ thật, thân phận của Diệp Thạch có chút quỷ dị.”

Mộ Thần không hiểu mà hỏi: “Quỷ dị?”

Mộ Viễn Phong gật gật đầu, nói: “Thời điểm lúc trước người nhờ ta cẩn thận điều tra thân thế của Diệp Thạch, ta phát hiện một ít thứ không đồng nhất.”

“Không đồng nhất? Cái gì?” Mộ Thần trầm mặt hỏi.

Mộ Viễn Phong hí mắt, nói: “Mẫu phụ của Diệp Thạch, trước khi gả cho Diệp Tầm thì đã có thai ba tháng.”

“Phụ thân, ngài có ý tứ gì, mẫu phụ Diệp Thạch chưa lập gia đình đã có thai sao?” Mộ Thần hí mắt hỏi.

“Không, ý của ta là, Diệp Thạch, có khả năng không phải nhi tử của Diệp Tầm.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần mở to mắt, nói: “Làm sao có thể?”

Mộ Viễn Phong lắc lắc đầu, nói: “Này cũng là suy đoán của ta, lai lịch của mẫu phụ Diệp Thạch có chút quỷ dị, hễ gả cho Diệp Tầm, có lẽ là cũng có nội tình gì đó.”

Mộ Thần căn rằng, thân phận của Diệp Thạch cư nhiên còn có tin tức khác.

Mộ Thần đã sớm biết Diệp Thạch có một ông ngoại thực lực cường hãn, nhưng mà trong nguyên văn cũng không có viết đến, sinh phụ của Diệp Thạch không phải là Diệp Tầm? Bất quá, không viết cũng thật bình thường, dù sao truyện kia đều là lừa người.

Tuy rằng lừa người, nhưng mà, ấn theo lộ tuyến như chính văn Tom Mary Sue, Bạch Liên Hoa cùng vài vị tiểu công chất lượng tốt cuối cùng sống cùng nhau thiên trường địa cửu.

Vấn đề là, vị trí hiện tại của hắn chính là trong một cái thế giới chân thật, mà không phải trong tiểu thuyết.

... ..

“Trần thúc, người muốn nói với ta cái gì? Còn muốn ta tránh Mộ Thần.” Diệp Thạch khó hiểu nhìn Trần Đạt.

Trần Đạt đôi mắt ôn hòa nhìn Diệp Thạch, nói: “Người hiện tại đã trưởng thành, có một số việc nên nói cho người biết.”

Diệp Thạch nhìn biểu tình nghiêm túc của Trần Đạt, nhin không được có chút hoang mang.

“Trần thúc, người rốt cuộc muốn nói cái gì với ta a?” Diệp Thạch căn môi, không hiểu mà hỏi.

Trần Đạt khẽ thở dài, ngẩng đầu, nhìn Diệp Thạch nói: “Thạch Đầu, người không phải là nhi tử của Diệp Tầm.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, nói: “Ta không phải? Vậy phụ thân của ta là ai?”

“Mẫu phụ của người cũng không biết hấn là ai, hấn tựa hồ không phải là người Huyền Phong đế quốc, thời điểm hấn rời đi đã để lại cho mẫu phụ người một khối ngọc bài thân phận, sau đó liền đi vô tung.” Trần Đạt phiên muện nói.

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Nếu như vậy, vậy mẫu phụ vì sao lại gả cho Diệp Tâm?”

Trần Đạt híp mắt, trên mặt hiện lên vài phần phẫn nộ, “Một nhà Diệp gia cũng không phải là thứ tốt gì, ông ngoại người đã từng đã cứu Diệp Hách, Diệp Hách có nói qua sẽ làm trâu làm ngựa, máu chảy đầu rơi báo đáp ông ngoại người.”

“Sau khi ông ngoại người mất tích, mẫu phụ người liền đi tìm nơi nương tựa là Diệp Hách, lúc đầu Diệp Hách biểu hiện cực độ nhiệt tình, đối với mẫu phụ người hỏi han ân cần, chiếu cố cẩn thận.”

“Diệp Hách biết mẫu phụ người bị người vứt bỏ, liền cực lực tác hợp mẫu phụ người cùng Diệp Tâm.”

“Diệp Tâm lúc đầu đối với mẫu phụ người vô cùng tốt, còn chỉ lên trời phát thệ, sẽ hảo hảo chiếu cố mẫu phụ người, sẽ đối tốt với người như con của mình.”

“Mẫu phụ người không hiểu việc đời, không biết xấu xa trong các đại gia tộc, cộng thêm phụ tử Diệp Hách lúc trước biểu hiện xác thực ôn nhu vô hại, cũng không lâu lắm, liền đối với phụ tử Diệp gia thành thật.”

“Mẫu phụ người mềm lòng, từ từ đem đồ vật ông ngoại người lưu cho mẫu phụ người, đều đem cho phụ tử Diệp gia, phụ tử Diệp gia căn bản không phải là thứ tốt, sau khi thấy mẫu phụ người không còn gì thì liền trở mặt, Diệp Hách cùng Diệp Tâm vẫn luôn lưu lại người, một mặt là kiêng kỵ ông ngoại đã mất tích của người, về phương diện khác là hoài nghi trên người người có đồ vật của mẫu phụ người lưu lại.”

Diệp Thạch căn môi, hắn không có cách nào tưởng tượng được, ông nội của mình cư nhiên là một người như thế.

Nhưng mà, sau khi chân tướng bị chọc thủng, Diệp Thạch phát hiện, kỳ thật, rất nhiều chuyện đều có dấu vết để lại.

Khó trách a! Khó trách thời điểm những huynh đệ tỷ muội đó ở sau lưng chửi mình dã chủng, Diệp Tầm lại chưa bao giờ quản, khó trách, vô luận mình làm cái gì, ánh mắt Diệp Tầm nhìn mình, cho tới bây giờ đều là lạnh lùng, nguyên lai, mình căn bản không phải là con hắn.

Còn có ông nội, ông nội đối với mình coi như không tồn tại, nhưng mà này chỉ là khi so sánh với Diệp Tầm mà thôi.

Mẫu phụ mới vừa qua đời, Diệp Hách đối với mình thực tốt, Diệp Thạch vốn tưởng rằng đó là hắn thương tiếc mình đau lòng tang mẫu, hiện tại xem ra, hắn hắn là hoài nghi mẫu phụ để lại đồ vật cho mình đi.

“Trần thúc, người vì sao mà hiện tại mới nói cho ta biết chuyện này?”
Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Mẫu phụ người công đạo, tại trước lúc người không có năng lực tự bảo vệ mình, thì không cho người biết nhiều.” Trần Đạt lắc đầu nói.

Diệp Thạch cúi đầu, biểu tình trên mặt có chút phức tạp, hết thảy hôm nay biết đến, đã đảo điên nhận thức mười mấy năm của hắn.

Nếu Diệp Tầm không phải là cha của mình, vậy Diệp Dung căn bản không phải là muội muội của mình, người Diệp gia nếu lại chọc tới trên đầu hắn, hắn sẽ không khách khí nữa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

102. Chương 102: Tín Nhiệm

Trần Đạt thấy tâm tình Diệp Thạch bình tĩnh một ít, lấy ra một cái chìa khóa giao cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là đồ để mở tủ bảo hiểm trong cửa hàng Minh Nguyệt, ông ngoại người để lại đồ cho mẫu phụ người, hẳn gọi lại trong cửa hàng Minh Nguyệt tại Hoàng đô, Diệp Hách cùng Diệp Tầm vì mấy thứ này mà đối với mẫu phụ người vừa đấm vừa xoa, nếu không phải là phụ tử Diệp gia làm như vậy, mẫu phụ người cũng sẽ không chết sớm như thế.” Nói tới đây, trong con người Trần Đạt hiện lên phần nộ.

Diệp Thạch cắn răng, nắm thật chặt nắm tay.

“Ông ngoại người có thực lực cường hãn, nhưng mà, tâm tư thủy chung quá thiện lương.” Trần Đạt khẽ thở dài nói.

Diệp Thạch cắn môi, trầm mặc cúi đầu, ánh mắt kịch liệt biến hóa.

Diệp Tầm không phải là sinh phụ của mình, hẳn là một con mãnh thú hại chết mẫu phụ của mình, chuyện đã qua thì thôi, nếu về sau người này lại phạm đến trên đầu hẳn, hẳn liền sẽ không khách khí nữa.

“Thiên lý báo ứng, Diệp Hách cả đời tính toán, đại khái là sẽ không nghĩ đến, chính mình lại chết trong tay nhi tử hẳn tín nhiệm nhất.” Nói tới

đây, trên mặt Trần Đạt nhất thời hiện lên vài phần khoái ý.

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn Trần Đạt, hỏi: “Trần thúc, người nói ông nội, không, Diệp Hách là bị Diệp Tầm hại chết?”

Trần Đạt gật đầu, nói: “Đúng vậy, lại nói tiếp, việc này cũng cùng mẫu phụ người có quan hệ, năm đó Diệp Tầm hao hết tâm tư lấy lòng mẫu phụ người, từ trên người mẫu phụ người mò được không ít, bất quá vài thứ kia, đều rơi xuống trong tay Diệp Hách.”

“Thiên phú tu luyện của Diệp Tầm không cao, mấy năm nay, thực lực tiến triển càng ngày càng chậm, thành kiến của hắn với Diệp Hách liền càng ngày càng sâu, vừa lúc Diệp Hách tu luyện ra sai lầm, liền bị Diệp Tầm thừa dịp sát hại.”

Diệp Thạch hí mắt, nói: “Cho nên?”

“Cho nên, Diệp Tầm hạ độc Diệp Hách.” Trần Đạt chậm chọc nói.

Diệp Tầm người này đầu óc đều dùng ở trên người nữ nhân, si tâm vọng tưởng nếu Diệp Hách chết thì hắn liền độc tài quyền to, cũng không suy nghĩ một chút là mình có đủ lực uy hiếp không.

“Diệp Hách chết, Diệp Tầm cũng không sống được tốt.” Diệp Thạch nhăn mày nói.

Trần Đạt ác liệt cười cười, nói: “Nói không sai, Diệp Hách chỉ có một đứa con trai, thế cục Diệp gia liền càng ngày càng tệ, không bao lâu Diệp Tầm liền hối hận, chỉ là, gần đây tình huống của Diệp gia lại chuyển biến tốt.”

“Vì sao lại như vậy?” Diệp Thạch bất mãn hỏi.

“Hắn lợi dụng người, vô luận như thế nào, người trên danh nghĩa đều là con hắn, người hiện tại lại được võ vương thu làm đồ đệ, cho nên...”
Trần Đạt không có tiếp tục nói tiếp.

Nhiều năm như vậy, Diệp Thạch tại Diệp gia nhận hết ủy khuất, kết quả là cư nhiên còn bị Diệp Tầm lợi dụng, nghĩ đến đây, Trần Đạt nhin không được mà khó chịu.

Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Cái tên đáng chết này.”

“Không đề cập tới Diệp gia nữa, Mộ thiếu gia cùng người thế nào?”
Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, ánh mắt ôn hòa hỏi.

Nhắc tới Mộ Thần, phần nộ của Diệp Thạch nhất thời tan thành mây khói, trên mặt hiện lên thần sắc ửng đỏ, “Mộ Thần đối với ta rất tốt.”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, nhin không được dặn dò: “Biết người biết mặt không biết lòng, không quản Mộ thiếu gia đối với người tốt hay không, người cũng phải lưu lại một cái tâm nhân.”

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Mộ Thần cùng Diệp Tầm không giống, hắn là thật lòng với ta.”

Trần Đạt không cho là đúng, nói: “Tại trước khi Diệp Tầm bộc lộ ra diện mạo thật, mẫu phụ người cũng nghĩ hắn là thật lòng, không thể có lòng hại người, nhưng mà phải có lòng phòng người, Mộ thiếu gia vẫn luôn cho ta một loại cảm giác nhìn không thấu, có lẽ hắn cũng không ôn nhu vô hại giống ở mặt ngoài như vậy đâu.”

Trong lòng Diệp Thạch có chút không cho là đúng, Diệp Tầm làm sao có thể so sánh cùng Mộ Thần được, hắn ngay cả rách giầy cho Mộ Thần đều không xứng.

“Trên người ta không có gì để cho Mộ Thần mơ ước.” Diệp Thạch thản nhiên nói.

Trần Đạt không cho là đúng, nói: “Sao lại không có, Thanh Minh Diễm của Mộ Thần, là người cho hắc đi?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không phải a! Là Mộ Thần tự mình tìm được.”

Trần Đạt tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch không cho là đúng, nghĩ thầm, đúng là Mộ Thần tự mình tìm được, cái mê trận kia, không có Mộ Thần căn bản phá không được a!

“Trần thúc, việc về tử bảo hiểm, người tại sao hiện tại mới nói cho ta biết?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

Trần Đạt liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, “Đầu tiên, đồ vật trong tử bảo hiểm, là cho võ sư, võ linh dùng, lúc trước người không dùng được, tiếp theo, mấy năm nay Diệp Tâm vẫn luôn không yên tâm với người, thời điểm người vừa đến Mặc Thành phải đi tửu lâu làm công, mới thoáng đánh mất nghi ngờ của hắc.”

Diệp Thạch mặt bình tĩnh, gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là thế này? Vẫn luôn có người nhìn chăm chăm ta?” Hắc nói a, lúc trước, hắc vẫn luôn có loại cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm, trên thực tế, loại cảm giác này đến hiện tại cũng không có biến mất.

... ..

Thánh Tinh học viện.

“Cái Viêm Hỏa Phù kia thật sự là lợi hại, lúc trước Thang Châu Nhi tại khu đấu giá lấy một trăm ba mươi vạn, chụp được một tờ tam cấp Viêm

Hỏa Phù, quả thực là từ đó luyện hóa ra thái dương tinh hỏa.” Một nữ đệ tử nói.

“Có tiền thật tốt a!” Một nữ sinh khác nhin không được mà cảm khái.

“Còn không phải sao, đây chính là một trăm ba mươi vạn a.”

“Bản lĩnh đầu thai này, không là người thường có thể có.”

“Kỳ thật, đầu vào cái thai tốt, không bằng tìm cái phu quân tốt, Diệp Thạch cũng luyện hóa thái dương tinh hỏa, nhìn cường độ thái dương tinh hỏa kia của Diệp Thạch, hẳn ít nhất phải dung hợp hai ba mươi đoàn thái dương tinh hỏa, Mộ Thần thật hào phóng với Diệp Thạch a! Hơn một ngàn vạn nguyên thạch đều giao cho Diệp Thạch quản.”

“Trên tay Diệp Thạch, ít nhất còn có mấy chục tờ Viêm Hỏa Phù, nghe học tử đang học bên chỗ Kinh tiền bối nói chuyện, Diệp Thạch không có việc gì thì sẽ dung hợp một tờ Viêm Hỏa Phù, mỗi lần dung hợp Viêm Hỏa Phù xong, thực lực Diệp Thạch sẽ tùy theo mà tăng lên.”

“Diệp Thạch hẳn vận khí thật tốt, Diệp Dung lớp chúng ta cùng Diệp Thạch không phải là huynh muội sao? Có thể nhờ nàng đi cửa sau hay không?”

“Nói giỡn sao. Nhờ nàng? Diệp Thạch cùng nàng chính là tử địch, người nhờ nàng, Diệp Thạch không chừng sẽ lấy giá mắc hơn cho người.”

“Diệp Thạch cùng Trang Du bất hòa, Diệp Dung lại đi theo Trang Du tìm Diệp Thạch nói lý, Diệp Thạch hiện tại chỉ sợ đã hận thấu xương với Diệp Dung.”

“Các người không biết đi, Diệp Dung cùng Diệp Thạch nguyên lai chính là tử địch, hai người là cùng cha khác mẹ, nghe nói, khi Diệp Thạch còn bé, thiếu chút nữa bị mẫu thân của Diệp Dung hại chết.”

“Diệp Dung người này, thật đúng là không biết xấu hổ, Diệp Thạch không tìm nàng phiến toái, liền tính là đã khách khí rồi, nàng lại không biết tự lượng sức mình đi tìm Diệp Thạch nói lý.”

“Phòng chừng là gia giáo không tốt đi, từ địa phương nhỏ tới, chưa thấy qua cảnh đời, lại luôn đem mình trở thành công chúa.”

... ..

Diệp Dung ngồi ở một bên an tĩnh ăn cơm, tại cái bàn chung quanh nàng ngồi không có một người.

Cảm giác bị cô lập, làm cho Diệp Dung khó chịu đến cực điểm.

Diệp Thạch có cái gì đặc biệt hơn người? Vì sao mà nhiều người tranh nhau lấy lòng hắn như vậy, Diệp Dung như thế nào cũng không rõ, tại sao mình sẽ rơi xuống nông nỗi này.

Nghĩ đến mẫu thân trả lời cho mình, Diệp Dung không cam lòng cắn chặt răng, mẫu thân cư nhiên nói nàng phải làm tốt quan hệ cùng Diệp Thạch, thậm chí kêu nàng đi tìm Diệp Thạch bồi tội, sau khi Diệp Dung nhìn thấy thư, quả thực không tin rằng đây là xuất từ tay mẫu thân mình.

Diệp Dung gắt gao nắm nắm tay, Diệp Thạch đem mình làm hại thảm như vậy, mình còn phải đi bồi tội với hắn, loại sự tình này, nàng mới mặc kệ.

Diệp Dung mím môi, âm thầm nghĩ: Cũng may, phụ thân vẫn là đau lòng mình, phụ thân đã khởi hành tới đây, hắn là sẽ không được bao lâu nữa, Diệp Thạch có thể đối đãi với mình như vậy, nhưng mà, mặt mũi của phụ thân, nói tóm lại, hắn sẽ phải cho.

... ..

Trang Du ngồi bên người Lam Nhược Phong, thân nhiên hỏi: “Nhược Phong, người còn chưa có viêm hỏa đi?”

Lam Nhược Phong gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Sau khi biết Mộ Thần có được dị hỏa, Lam Nhược Phong cũng tâm tâm niệm niệm muốn một đóa dị hỏa, chỉ là thứ dị hỏa này, nếu dễ tìm, Hùng Uy cũng sẽ không truy tìm nhiều năm lại không thu hoạch được gì.

“Nghe nói, hiệu quả của Viêm Hỏa Phù không tồi, xác xuất dung hợp thành công thái dương tinh hỏa rất cao.” Trang Du như có điều suy nghĩ nói.

Lam Nhược Phong cúi đầu, sắc mặt vắn vẹo một trận, hẳn vẫn luôn coi Mộ Thần là đối thủ, nghĩ đến phải đi dùng đồ vật Mộ Thần sáng tạo ra, trong lòng Lam Nhược Phong nhất thời khó chịu một trận.

Từ trong phù chú luyện hóa thái dương tinh hỏa tuy rằng phẩm chất không tồi, nhưng mà lại rất mỏng manh, bồi dưỡng không được, nó đối lập với ý chí trở thành luyện khí đại sư của Lam Nhược Phong, không phải là lựa chọn tốt nhất.

Mộ Thần có được dị hỏa là Thanh Minh Diễm, nếu hẳn chỉ là có được thái dương tinh hỏa, sau này chênh lệch cùng Mộ Thần sẽ càng lúc càng lớn.

Càng chán ghét chính là, Viêm Hỏa Phù giá cả xa xỉ, lấy thân gia của hẳn cũng mua không được bao nhiêu tờ, nghĩ đến đưa tiền cho Mộ Thần mua đồ vật của Mộ Thần, Lam Nhược Phong liền một trận ghen khuất.

“Nhược Phong, người không sao chứ.” Trang Du nhìn Lam Nhược Phong hỏi.

Lam Nhược Phong lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì.”

Trang Du nâng cằm, như có điều suy nghĩ mà nói: “Cũng không biết dị hỏa của Mộ Thần là từ chỗ nào tới, người này vận khí thật tốt, dị hỏa trân quý như vậy cư nhiên cũng có thể thu vào tay.”

Lam Nhược Phong cúi đầu, dị hỏa của Mộ Thần từ chỗ nào tới? Nhất định là Diệp Thạch đưa, Mộ Thần tiểu bạch kiếm kia, nhất định cũng biết thân phận của Diệp Thạch có vấn đề.

Diệp Thạch thật ngu xuẩn, bị Mộ Thần bán còn giúp Mộ Thần kiếm tiền.

... ..

“Sư phụ.” Nhìn thấy Hoa Xu đi tới đây, Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm đồng thời cung kính gọi một tiếng.

Hoa Xu đánh giá hai người, tâm tình có chút phức tạp.

Bình tĩnh xem xét, Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm hiện giờ đều là tứ tinh võ sư, biểu hiện đã đủ nổi tiếng, dù sao dựa theo mấy năm trước trong mấy tân sinh thì biểu hiện tốt nhất vẫn như cũ là hai người, nhưng mà tình huống năm nay có chút đặc biệt.

Năm nay chẳng những toát ra hai song nhi bát cấp tư chất, còn toát ra một con tân quái vật Mộ Thần.

Năm nay, bốn võ vương bọn họ tất cả đều thu đồ đệ, mặc dù mình thu hai người, nhưng mà cùng ba người khác so sánh, như thế nào cũng có cảm giác chất lượng không cao.

Trang Du cùng Diệp Thạch đều là ngũ tinh võ sư, Mộ Thần càng đã vào bát tinh.

Tư chất của Trang Du cùng Diệp Thạch so với hai người bọn hăn mạnh hơn, tư chất của Mộ Thần lại là so với hai người kém hơn, hiện tại vô luận tư chất tốt hay kém hơn so với đồ đệ của mình, đều đuổi lên trước đồ đệ mình đi.

“Các người hảo hảo nỗ lực đi.” Hoa Xu có chút suy sút nói.

“Vâng.” Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm đồng thời trả lời.

Lam Nhược Phong nhìn không được nắm nắm tay, tuy rằng Hoa Xu một câu nói nặng lời đều không có, nhưng mà thất vọng trong con người lại rất rõ ràng.

Lam Nhược Phong cắn chặt răng, Mộ Thần đã là bát tinh võ sư, xem ra, không chỉ là luyện đan thuật, ngay cả tu vi đều cần không nổi Mộ Thần.

Nghĩ đến Mộ Thần, trong lòng Lam Nhược Phong nhìn không được dâng lên một cỗ nồng đậm cảm giác thất bại.

Nếu người được đến dị hỏa là mình, vậy hết thảy liền bất đồng.

Mẫu phụ truyền tới tin tức, Khúc Khôn trước kia tựa hồ tìm kiếm qua Thanh Minh Diễm, Thanh Minh Diễm rất có khả năng có quan hệ với Diệp Thạch.

Nếu lúc trước thời điểm mình nghe được mẫu thân nói về thân thể của Diệp Thạch, không có ở lại trong nhà bởi Trang Du, mà là trực tiếp trở về Mặc Thành tìm Diệp Thạch, vậy hết thảy có phải là sẽ không giống bây giờ hay không.

Một bước sai, từng bước sai, hiện tại hối hận, cái gì cũng không kịp.

... ..

Không quản Trần Đạt cảnh cáo như thế nào, Diệp Thạch vẫn là đem tử bảo hiểm cùng thân thể của hắc, nói cho Mộ Thần.

Mộ Thần nghe Diệp Thạch tự thuật, kinh ngạc có chút không hoàn hồn được.

“Mộ Thần.” Diệp Thạch nhỏ giọng gọi một tiếng.

Mộ Thần chậm rãi thu hồi thần chí, nhìn Diệp Thạch, nói: “Vì sao lại nói cho ta cái này? Không sợ ta đối với ngươi là dụng tâm kín đáo sao?”

Diệp Thạch tựa vào trên người Mộ Thần, chắc chắn mà nói: “Ta biết ngươi sẽ không hại ta.”

Mộ Thần bất đắc dĩ xoa xoa đầu Diệp Thạch, “Trên đời này trừ chính người ra, ai cũng đều không được tin, người không có tâm nhãn như vậy, ta phải làm thế nào mới tốt? Ngươi kêu ta làm sao yên tâm đây.”

Đầu Diệp Thạch tựa vào trên vai Mộ Thần, cười cười, nói: “Ta chỉ đối với ngươi như vậy, ngươi sẽ không hại ta, không phải sao?”

Mộ Thần cười cười, đem Diệp Thạch kéo vào trong ngực, “Ta đương nhiên sẽ không hại ngươi.”

Nếu mình không xuất hiện, Diệp Thạch sẽ đem hết thảy chuyện này nói cho Lam Nhược Phong sao? Mộ Thần híp mắt, phát hiện mình đang ghen tị, nhưng lại không biết đang ghen tị cái gì.

“Việc phụ thân thân sinh của ngươi, ngươi biết bao nhiêu?” Mộ Thần trầm tư một chút hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không nhiều lắm, hắc cùng mẫu phụ kết giao không bao lâu thì liền ly khai, bất quá, Trần thúc nói, hắc có lưu lại một khối kim chúc ngọc bài.”

“Ngọc bài?” Mộ Thần hí mắt.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Diệp Thạch lấy một khối kim chúc ngọc bài đưa cho Mộ Thần, trên ngọc bài là một chữ Bạch.

Mộ Thần nhú mày, chính quy công thứ ba của Trang Du cái là họ Bạch, cũng không biết có phải là có liên hệ với phụ thân thân sinh của Diệp Thạch hay không.

“Thứ này người phải giữ tốt, nói không chừng tương lai sẽ hữu dụng.” Mộ Thần dặn dò.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Hữu dụng? Có ích lợi gì, này cũng không phải là vàng.”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Này tuy rằng không phải là vàng, cũng không phải là bạc, nhưng lại là một loại kim chúc đặc biệt.”

“Là cái gì kim chúc đặc biệt? Đáng giá sao?” Diệp Thạch tò mò mà tròng lớn mắt hỏi.

Mộ Thần bất đắc dĩ cười, nói: “Hắn là rất đáng giá đi, nói tóm lại, người phải giữ tốt!”

Diệp Thạch nghe Mộ Thần nói đáng giá, lập tức thật cẩn thận đem kim chúc ngọc bài thu lại.

Mộ Thần nhìn bộ dáng của Diệp Thạch, nhìn không được có chút buồn cười.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

103. Chương 103: Chặn Đường

Diệp Thạch cùng Mộ Thần mang theo chìa khóa đi tới cửa hàng Minh Nguyệt, lấy ra đồ vật trong tủ bảo hiểm.

Tủ bảo hiểm của cửa hàng Minh Nguyệt thập phần nổi danh, trong đó sẽ cung cấp cho khách nhân một cái hộp đặc biệt, để khách nhân có thể bảo tồn đồ vật.

Muốn lấy hộp thì cần chìa khóa của tủ bảo hiểm, muốn mở hộp thì cần mật mã, cái mật mã này là từ khách nhân tự mình thiết trí, nếu mật mã bị sai lầm, cơ quan đặc biệt trong tủ bảo hiểm liền sẽ phun ra một loại chất lỏng đặc biệt, hủy diệt đồ vật trong hộp.

“Cửa hàng Minh Nguyệt thật đúng là quá phận a!” Từ trong cửa hàng đi ra, Diệp Thạch liền nhin không được nói.

Hộp đã bảo tồn tại cửa hàng Minh Nguyệt mười tám năm, kỳ hạn bảo tồn là mười năm, thời điểm bọn họ đi lấy là đã qua kỳ hạn tám năm, cửa hàng Minh Nguyệt lại hướng bọn họ thu phí bảo quản tám năm, quả thực làm Diệp Thạch tức muốn hôn mê.

“Được rồi, cũng chỉ có mười sáu vạn nguyên thạch thôi.” Mộ Thần cười cười nói.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Đây chính là mười sáu vạn nguyên thạch a! Nếu như bên trong lại là một chút hàng rách nát thì sao, chúng ta đây ngay

cải thiện cũng không lấy lại được.”

“Đừng nghĩ như vậy, hẳn là không đến mức đó.” Bên trong nếu như là một chút hàng rách nát, Khúc Khôn cũng sẽ không cần phí nhiều tâm tư như vậy ra sức bảo tồn.

Diệp Thạch nắm chặt nhẫn không gian, nói với Mộ Thần: “Không biết bên trong có những gì.”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Một hồi mở ra sẽ biết.”

Diệp Thạch ánh mắt vụt sáng, đầy chờ đợi mà nói: “Hy vọng bên trong có một ít thứ tốt, sau đó, ta một đêm phát nhanh.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Người a! Loại sự tình một đêm phát nhanh này, nào có dễ dàng như vậy.”

“Nói cũng phải.” Diệp Thạch ủ rũ nói.

Hai người vừa từ cửa hàng Minh Nguyệt đi ra, sau lưng Lam Nhược Phong đã có được tin tức.

Từ sau khi Mộ Thần hiển lộ ra Thanh Minh Diễm, cảm giác trong lòng Lam Nhược Phong lại càng lúc càng quái, cho nên hẳn nhin không được phái người nhìn chăm chăm Mộ Thần cùng Diệp Thạch.

Từ lúc Mộ Thần từ trong cửa hàng Minh Nguyệt đi ra, liền có một loại cảm giác bị người bám đuôi, Mộ Thần không dám tiếp tục lưu lại, trực tiếp kéo Diệp Thạch đi về học viện.

Bởi vì lo lắng, Mộ Thần đi đều là đại lộ, nhưng mà ngay cả như vậy, thời điểm bọn họ gần tới học viện, vẫn là tao ngộ tập kích.

Ngay thời điểm hai hắc y nhân xuất hiện, Diệp Thạch theo bản năng phản ứng nói: “Là người của Diệp Tâm.”

Mộ Thần không cho là đúng, nhúu mày, làm sao có thể là người của Diệp Tầm, hai người này là cửu tinh võ sư, Diệp Tầm mời không nổi người như vậy!

Diệp Thạch vừa định ra tay, Mộ Thần đã giành trước một bước, tung mười mấy cái trận pháp.

Hai hắc y nhân rõ ràng đang ở trước mặt mình, lại bị vây khốn tại trong hơn mười trận pháp, lung tung công kích.

“Đó là cái gì?” Nhìn một màn quỷ dị trước mắt, Diệp Thạch hoang mang hỏi.

“Tam cấp vây trận, tam cấp mê tung trận, tam cấp mê hồn trận, tam cấp ảo trận...” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, nói: “Thật nhiều, bọn họ giống như bị nhốt lại.”

Mộ Thần không đáp lời, lần thứ hai hướng phía hai người kia tung ra mấy chục tờ phù chú, trong chốc lát, ngọn lửa phi dương, phá thanh, một trận lại một trận.

“Này lại là cái gì?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

“Tam cấp Viêm Hỏa Phù, tam cấp bạo liệt phù, tam cấp khuyếch phù...” Cái gọi là khuyếch phù, đó là có thể đem uy lực của phù chú tăng gấp bội.

Từng đợt kêu thảm thiết xen lẫn trong tiếng nổ mạnh liên tiếp, nghe lên thê lương dị thường, trên mặt Diệp Thạch hiện lên tươi cười tà khí.

“A!” Ngọn lửa hướng phía Diệp Thạch lan tới, Mộ Thần kéo tay Diệp Thạch qua.

Diệp Thạch chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh lửa đỏ, ngọn lửa cực nóng tựa hồ muốn thôn tính hết thảy.

Dường như Mộ Thần tựa hồ còn ngại không đủ, lại ném ra hơn mười tờ phù chú tại trung tâm hỏa diễm, trong chốc lát ngọn lửa nguyên bản cao mười thước, nhảy lên tới hơn hai mươi thước, độ ẩm chung quanh lập tức tăng cao mấy độ.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, sợ hãi than nhìn một màn này.

“Hình như nghe không được tiếng người nữa.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật gật đầu, thản nhiên nói: “Hình như là vậy.” Đều đốt thành tro rồi, tất nhiên là sẽ không nghe được tiếng nữa.

Diệp Thạch cố gắng hướng phía trung tâm hỏa diễm nhìn nhìn, hỏi: “Có phải là đều chết rồi hay không?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Hẳn là đều chết đi.”

“Xem ra, Diệp Tầm chuẩn bị đau lòng, hai cứu tinh võ sư a!” Diệp Thạch híp mắt, ác liệt cười cười nói.

Mộ Thần quay đầu, nhìn Diệp Thạch, nói: “Người thật cảm thấy người nọ là người của Diệp Tầm?”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy không phải, Diệp Tầm chỉ sợ không có mặt mũi lớn để mời được người như vậy.”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ nhú mày, “Cũng đúng a!” Hẳn chỉ nghĩ về lời của Trần thúc, nói Diệp Tầm vẫn luôn phái người nhìn mình chăm chăm, nên theo bản năng đã đem những người này trở thành người của Diệp Tầm.

“Không phải là Diệp Tâm, vậy là ai?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Cái này ta cũng không biết, cũng có lẽ là Lam Nhược Phong đi.”

Lam Nhược Phong có lẽ là đã biết cái gì, ai dám nói ;à chuyện về ông ngoại của Diệp Thạch không bị những người khác biết đâu.

“Đúng vậy, là hồn đản chết tiết kia.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Được rồi, bớt giận đi, trước tiên chúng ta nên về học viện đi.” Mộ Thần trấn an Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, bỗng nhiên hướng phía Mộ Thần nhìn qua, hỏi: “Mộ Thần, những cái trận pháp mà người lấy ra đó là từ chỗ nào tới?”

“Ta tự mình luyện ra.” Mộ Thần nhẹ nhàng băng quơ nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, nói: “Người luyện trận pháp? Người sao lại biết luyện trận pháp?”

“Thời điểm nhàm chán, liền thuận tiện nghiên cứu trận pháp một chút.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch cứng họng, “Người còn nghiên cứu trận pháp?”

Mộ Thần cười cười, nói: “Đúng vậy! Kỳ thật, rất nhiều đồ vật, rất nhiều địa phương, đều là trăm sông đổ về một biển, tay nghề nhiều hơn môn cũng tốt.”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ gật gật đầu, bỗng nhiên hỏi: “Trận pháp cùng minh văn, người vì cái gì lại chọn vào minh văn viện a?”

Mộ Thần cau mày, minh văn bác đại tinh thâm, trận pháp cũng là diệu dụng vô cùng, chỉ là viện trưởng của trận pháp viện là một người hiền lành,

Mộ Thần lo lắng hẳn chịu không nổi áp lực của Lộ Hàn cùng Tống Thừa, cho nên mới không có chọn trận pháp viện.

“Chỉ là tùy tiện chọn thôi, đi nhanh đi, chúng ta sớm về học viện một chút, tránh cho xảy ra biến cố gì đó.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nhanh chóng đuổi kịp cước bộ của Mộ Thần.

... ..

Nhìn tin tức được truyền tới tay, sắc mặt Lam Nhược Phong không khỏi âm trầm.

Thất bại! Hai cửu tinh võ sư, đi đối phó với một bát tinh võ sư cùng một ngũ tinh võ sư, cứ nhiên lại thất bại! Từ đầu tới đuôi, Diệp Thạch đều chưa kịp ra tay, hai người kia đều bị Mộ Thần xử lý gọn gàng.

Phế vật! Đều là phế vật!

“Nhược Phong, người làm sao vậy?” Trang Du đi tới hỏi.

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, cười cười, nói: “Không có gì.”

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, trong lòng nhịn không được mà bất an, Trang Du là bát cấp tư chất, theo thời gian trôi qua, chênh lệch của hai người sẽ càng lúc càng lớn, nếu như là mình không làm gì, chỉ sợ Trang Du liền bị những người khác đoạt đi.

Không biết tử sắt mà Diệp Thạch lấy ra từ trong cửa hàng Minh Nguyệt, đến tột cùng là cái gì.

Khúc Khôn phí nhiều tâm sức lưu lại đồ vật cho Diệp Thạch như vậy, chắc chắn không phải là vật phàm.

Mấy thứ này, đừng ở trên tay Diệp Thạch cùng Mộ Thần, chắc chắn hai người sẽ được ích lợi không nhỏ.

Lam Nhược Phong không cam lòng siết chặt tay, cứ như vậy đi xuống, mình chỉ sợ sẽ bị hai người này vứt càng xa.

... ..

“Trở lại?” Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Người trên đường bị tập kích?” Kinh Sí Diễm tiếp tục hỏi.

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn Kinh Sí Diễm, “Sư phụ, người làm sao lại biết?”

Kinh Sí Diễm mặt âm trầm nói: “Sự tình phát sinh tại bên ngoài học viện không xa, ta muốn không biết cũng khó a! Cự nhiên có người dám xuống tay với đồ đệ của ta, thật sự là muốn chết.”

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Bọn họ đã chết.”

“Mộ Thần giết rất sạch sẽ, đem hai người kia đều đốt thành bụi, xem ra, manh mối cũng chặt đứt, hắc hắc nên lưu lại một người sống mới đúng.” Kinh Sí Diễm xoi mói.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Hai người kia đều là cửu tinh võ sư a! Mộ Thần có thể đối phó được đã là rất lợi hại.”

“Thiết, hắc có cái gì lợi hại, hắc chính là biết ném tiền, nhiều trận pháp, phù chú như vậy, cự nhiên đem người đập chết, bất quá, phải nói lại, linh hồn lực của hắc xác thực không kém, kích phát nhiều trận pháp, phù chú như vậy, linh hồn lực lại không có bị khô kiệt.” Kinh Sí Diễm hơi có chút tán thưởng gật đầu nói.

Diệp Thạch đương nhiên mà nói: “Mộ Thần vốn đã rất lợi hại a!”

Kinh Sí Diễm nhìn biểu tình vẻ mặt Mộ Thần ngàn tốt, vạn tốt của Diệp Thạch, bất đắc dĩ phát phát tay, nói: “Đi đi, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Diệp Thạch gật đầu, lên tiếng: “Được rồi!”

... ..

“Diệp Thạch.” Lam Nhược Phong đứng ở trên cầu thang, thản nhiên gọi một tiếng.

Diệp Thạch nhìn Lam Nhược Phong, nhăn chặt mày, đề phòng hỏi: “Người muốn gì?”

“Diệp Thạch, người không cần khẩn trương như vậy, ta là tới giải thích, việc lần trước của Diệp Dung, thật xin lỗi, là a Du hấn không làm rõ ràng trạng huống, liền tới tìm người phiên toái, thật xin lỗi.” Lam Nhược Phong áy náy nói.

Diệp Thạch đánh giá Lam Nhược Phong, không để bụng mà nói: “Người thật sự là đến giải thích?”

“Chứ người cho là ta tới làm gì?” Lam Nhược Phong mỉm cười hỏi.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Ta nghĩ là người là tới cướp bóc.”

Nụ cười trên mặt Lam Nhược Phong cứng ngắc một chút, nói: “Thạch Đầu, người thật biết nói giỡn.”

“Không nên gọi ta là Thạch Đầu, chúng ta không có quen thuộc như vậy, Thạch Đầu là tên Mộ Thần gọi.” Diệp Thạch tức giận nói. Từ miệng Lam Nhược Phong phun ra hai chữ Thạch Đầu, Diệp Thạch cảm thấy rất khó chịu.

Sắc mặt Lam Nhược Phong lập tức cứng lại, “Người đối với Mộ Thần thật tốt.”

Diệp Thạch có chút không kiên nhẫn mà nói: “Người còn có việc sao? Không có việc gì thì tránh đường đi.”

Lam Nhược Phong bước nhanh lên trước hai bước, nắm chắc tay Diệp Thạch, nói: “Diệp Thạch, kỳ thật, ta đối với người... Vẫn luôn nhớ mãi không quên.”

Diệp Thạch chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, lập tức giật tay lại.

“Đó là chuyện của người, không quan hệ với ta.” Diệp Thạch đầy chán ghét liếc mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái.

Lam Nhược Phong sắc mặt đối đối, bị Diệp Thạch cự tuyệt như vậy, Lam Nhược Phong chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, hắn đã ủy khuất chính mình đi thổ lộ với Diệp Thạch rồi, Diệp Thạch cư nhiên lại phản ứng như vậy.

“Diệp Thạch, người cho là Mộ Thần là thật lòng với người sao?” Lam Nhược Phong lạnh lùng nhìn Diệp Thạch nói.

“Hắn đương nhiên là thật lòng.” Diệp Thạch đương nhiên mà nói.

“Người bị hắn lừa rồi, hắn chỉ muốn từ trên người người mò chỗ tốt, chờ người không có giá trị lợi dụng, hắn liền đem người một cước đá văng.” Lam Nhược Phong tràn đầy ác độc nói.

“Câm miệng.” Diệp Thạch tức giận nói.

Lam Nhược Phong nhìn Diệp Thạch thay đổi sắc mặt, trong lòng một trận vui sướng, “Người không phải là nghĩ tới điều gì đi?”

“Ta có thể nghĩ đến cái gì, Mộ Thần hẳn cùng người không giống.”
Diệp Thạch hừ lạnh nói.

“Người hiện tại trúng độc rất sâu, chỉ sợ nghe không vào lời nói của ta, một ngày nào đó, người sẽ hối hận.” Lam Nhược Phong nặng nề nói.

“Ta kêu người câm miệng!” Diệp Thạch cất cao âm thanh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

104. Chương 104: Diệp Tâm Đến Hoàng Đô

“Thạch Đầu!” Mộ Thần ôm hai tay, đứng trên thềm đá phía dưới hai người, đôi mắt mang ý cười nhìn Lam Nhược Phong cùng Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần, lập tức bỏ ra Lam Nhược Phong, bước nhanh hướng phía Mộ Thần đi tới, gắt gao kéo chặt cánh tay Mộ Thần.

Lam Nhược Phong đứng ở trên bậc thang cao, nhìn Mộ Thần đứng dưới bậc thang, trong lòng một trận bốc lên.

Lam Nhược Phong hí mắt, theo lý thuyết hẳn đang ở trên, Mộ Thần ở dưới, nói thế nào cũng đều là hẳn chiếm ưu thế, nhưng mà chẳng biết tại sao, Lam Nhược Phong lại vẫn cảm thấy mình tại trên khí thế thua Mộ Thần một bậc.

Mộ Thần nâng mắt trêu tức nhìn Lam Nhược Phong, trong con người hiện lên vài phần khinh thường.

Đôi mắt Lam Nhược Phong co rút nhanh một trận, biểu tình này của Mộ Thần, đây là đang thị uy với hẳn? Hẳn khinh thường mình?! Mộ Thần người này, cứ nhiên khinh thường mình!

Diệp Thạch nắm chặt cánh tay của Mộ Thần, đôi mắt không ngừng biến hóa, không biết đang suy nghĩ gì.

Mộ Thần nhìn sắc mặt Diệp Thạch tái nhợt, trong lòng không khỏi có chút khác thường, Diệp Thạch gắt gao nắm tay Mộ Thần, cánh tay của Mộ Thần bị Diệp Thạch nắm chặt có chút đau.

“Đi thôi.” Mộ Thần cười cười nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, đi theo Mộ Thần ly khai.

“Lam Nhược Phong cùng người nói gì đó?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhăn mày, nói: “Đầu óc hắc không rõ ràng lắm, nói hươu nói vượn gì đó.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Hắc có lẽ không phải là đầu óc không rõ ràng lắm, mà là có sở đồ khác.”

Diệp Thạch chợt nói: “Ta hiểu rồi, lúc trước hắc phái người giết ta nhưng lại không thực hiện được, nên hiện tại tự mình ra trận, người này thật đúng là ghê gớm a!” Lam Nhược Phong người này, mê hoặc không được mình thì liền châm ngòi ly gián, thật sự không phải là thứ tốt lành gì.

“Đừng nghĩ về hắc nữa, đầu óc tên kia có vấn đề.” Mộ Thần tức giận nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Ta biết rồi.”

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần đến biệt viện Mộ Thần đang ở.

Minh văn viện an bài cho Mộ Thần vài người hầu, bất quá, Mộ Thần thích an tĩnh, cũng không thích người khác tìm tòi bí mật của hắc, liền hoa số tiền lớn thuê xuống một cái biệt viện.

Diệp Thạch đem hộp đặt lên trên bàn, nói: “Trần thúc nói, mật mã là ngày sinh nhật của mẫu phụ ta.”

“Người có biết sinh nhật của mẫu phụ người không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Biết, lúc trước mẫu phụ mỗi cách một đoạn thời gian liền sẽ hỏi ta, trước kia ta còn cảm thấy kỳ quái, hiện tại, cuối cùng đã minh bạch.”

“Mẫu phụ người thực sự biết dự kiến trước.” Mộ Thần cười cười nói.

Diệp Thạch tại trên hộp đưa vào một chuỗi con số, hộp liền vang lên tiếng mở.

Diệp Thạch nhìn đủ loại đồ vật trong hộp, nhìn không được mà trừng mắt.

“Đây là đan dược?” Diệp Thạch lấy ra một bình đan dược nhìn nhìn.

“Đây là tứ cấp đan dược Bách Luyện Đoán Cốt Đan, có thể cải thiện thể chất, người nếu ăn vào đan dược này, hẳn là có thể tiến vào cấp bậc thất tinh võ sư.” Mộ Thần suy nghĩ nói.

Diệp Thạch hí mắt, nói: “Đan dược này hữu hiệu như vậy, lưu cho người đi.”

“Không cần, ta đã có dị hỏa rèn luyện thân thể, hiệu quả của đan dược này đối với ta không lớn, người giữ đi, nhưng mà, người chờ thêm hai ngày lại dùng đi, Bách Luyện Đoán Cốt Đan này, phối hợp với một loại Cửu Chuyển Luyện Dịch ta nhìn thấy gần đây đồng thời sử dụng, sẽ có kỳ hiệu, hai ngày này ta sẽ giúp người điều phối một chút.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật gù, nói: “Được.”

“Nơi này còn có phương thuốc của Bách Luyện Đoán Cốt Đan, đây là phương thuốc tứ phẩm a!” Mộ Thần kích động nói.

Tứ phẩm phương thuốc, đây chính là thứ tốt a! Tam phẩm phương thuốc, chỉ cần tốn một số tiền lớn thì vẫn có thể mua được một ít, nhưng mà tứ phẩm phương thuốc thì cho dù có tiền nhiều, người khác cũng không nguyện ý bán.

Mộ Thần nói với Diệp Thạch là Bách Luyện Đoán Cốt Đan không có hiệu quả với hắn, kỳ thật là lừa Diệp Thạch, đan dược chỉ có một viên, Mộ Thần tất nhiên không thể cùng Diệp Thạch đoạt. Có phương thuốc rồi, chỉ cần có linh thảo thì hắn có thể luyện ra đan dược.

Mộ Thần cúi đầu, nếu mình không xuất hiện, đồ vật trong hộp này, chỉ sợ sẽ dừng trong tay Lam Nhược Phong, dù sao trong nguyên văn, Lam Nhược Phong đã luyện ra Bách Luyện Đoán Cốt Đan, cải thiện qua thể chất.

“Đây là cái gì?!” Diệp Thạch lấy ra một cái bình thủy tinh nói.”Thoạt nhìn giống như là nước phổ thông a!”

“Cẩn thận một chút, đây là Ngưng Hồn Thủy, có thể tăng cường linh hồn lực.” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, nói: “Tăng cường linh hồn lực? Đây không phải là đối với người hữu dụng sao?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Vậy người thu đi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần dừng một chút nhìn Diệp Thạch, gật đầu, “Được.”

Trong hộp có một kiện y bào phòng hộ, còn có phù chú tam phẩm tứ phẩm.

“Có một tấm thẻ nguyên thạch a!” Diệp Thạch mắt sắc nói.

Mộ Thần đem thể lấy ra nhìn nhìn, nói: “Trong thể có hai nghìn vạn nguyên thạch.”

“Chỉ có hai nghìn vạn? Ta còn tưởng rằng ông ngoại ta rất giàu đâu.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Mộ Thần nhìn biểu tình của Diệp Thạch, bất đắc dĩ cười cười, nói: “Được rồi, nên thoả mãn đi, hai nghìn vạn cũng đã rất nhiều rồi, có thể mua rất nhiều gà quay cho người a.”

Diệp Thạch suy nghĩ thấy đúng cũng gật đầu, nói: “Nói cũng phải.”

... ..

Một chiếc xe ngựa tại trên quan đạo chạy, thời điểm đi tới một cái quan khẩu, xe ngựa bị người ngăn cản lại.

“Phí qua đường hai ngàn.”

“Phí qua đường? Người cư nhiên dám hướng ta thu phí qua đường, người biết ta là ai không?” Diệp Tâm ngẩng đầu ưỡn ngực, thần tình kiêu căng hỏi thành vệ.

“Người là ai? Ta mặc kệ người là ai.” Thành vệ lạnh lùng nói.

“Ta là phụ thân của Diệp Thạch, là Diệp Thạch đó người biết không? Hẳn là tân sinh của Thánh Tinh học viện, được võ vương thu làm đệ tử, con ta chính là đồ đệ của võ vương.” Diệp Tâm uy phong bát diện nói.

“Thôi đi, người mà là cha của Diệp Thạch hẳn đâu, phí qua đường hai nghìn, một phần cũng không thể thiếu.” Thành vệ châm chọc nói.

“Người... Các người không biết phân biệt!” Diệp Tâm phẫn uất nhìn người trước mắt.

“Người cái gì mà người, mập mạp, tôn trọng chút đi.” Đội trưởng thành vệ tức giận nói.

Diệp Tầm mặt đỏ lên, nói: “Các người đối với ta như vậy, con ta sẽ không bỏ qua các người.”

“Đi a! Vậy người kêu hản đến a! Ta nói, người rút cuộc có đi qua không? Không qua thì nhanh chóng lăn.” Đội trưởng thành vệ tức giận.

“Qua!” Diệp Tầm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Muốn qua thì giao ba nghìn nguyên thạch.” Đội trưởng thành vệ lười biếng nói.

Diệp Tầm mặt đỏ lên, nói: “Không phải là hai ngàn nguyên thạch sao?”

“Vừa rồi là hai ngàn nguyên thạch, hiện tại tăng giá, người rút cuộc có muốn đi qua hay không a? Nếu không qua thì một hồi sẽ tăng tiếp.” Đội trưởng thành vệ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Diệp Tầm nói.

Sắc mặt Diệp Tầm nhất thời xanh một trận, trắng một trận.

Không quản Diệp Tầm phần nộ như thế nào, cuối cùng, hản vẫn lấy ra ba nghìn nguyên thạch dàn xếp ổn thoả.

“Phu quân, người đừng lấy tên tuổi của Diệp Thạch áp người!” Một mỹ phụ diện mạo xinh đẹp ngồi trong xe ngựa, không biết làm sao, nói.

Mỹ phụ kia đúng là Uông Lệ – mẫu thân của Diệp Dung, Diệp Tầm dọc theo đường đi, gặp được thành vệ liền bày ra tên của Diệp Thạch đi áp người, lúc trước còn có vài phần dung được, nhưng mà, theo bọn họ đến thành thị càng lúc càng lớn, những cái thành vệ đó, cũng không lại cho mặt mũi.

Diệp Tầm cắn chặt răng, tràn đầy oán khí, nói: “Tiểu tử này thật là bần nhão không dính được lên tường, trở thành đồ đệ của võ vương, cũng vẫn vô dụng như vậy.”

Uông Lệ thay Diệp Tầm thuận thuận lông, nói: “Được rồi, người đừng tức giận.”

Diệp Tầm cắn chặt răng, qua một lúc lâu mới bình phục được một chút tâm tình. “Chúng ta còn có bao nhiêu nguyên thạch.”

“Còn có hai mươi vạn.” Uông Lệ nói.

“Chỉ còn hai mươi vạn? Diệp Minh nói, tại hoàng đô ở một ngày liền cần mấy ngàn vạn nguyên thạch.” Diệp Tầm do dự nói.

“Phu quân, người viết thư cho Diệp Thạch rồi đúng không? Có thư trả lời không?” Uông Lệ hỏi.

Diệp Tầm phần nộ lắc lắc đầu, nói: “Không có, tiểu tử Diệp Thạch này thật vong ân phụ nghĩa, bây giờ đã muốn trở mặt, một ta tần tần khổ khổ đem hãn nuôi lớn như vậy.”

Uông Lệ nghe được lời của Diệp Tầm, nhin không được mà thất vọng, Diệp Dung viết thư về nói, Diệp Thạch hiện tại rất phát đạt, thân gia mấy ngàn vạn, tiêu tiền như nước, nhần không gian đều mua vài cái, một cái lại lớn hơn một cái.

Sau khi Diệp Tầm biết, không nói hai lời, viết một phong thư cho Diệp Thạch, kêu Diệp Thạch đưa vào trong thẻ nguyên thạch của hãn một trăm vạn.

Diệp Tầm vốn định đòi một ngàn vạn, nhưng là hãn biết hiện tại Diệp Thạch hơn phân nửa không muốn thấy mình, cho nên cũng không dám đòi nhiều.

Nhưng mà, bức thư này giống như đá chìm đáy biển, một chút hồi âm cũng không có.

Diệp Tầm cắn chặt răng, “Xú tiểu tử này, chỉ một trăm vạn mà thôi, hiện tại đối với hã mà nói chỉ là chín trâu mất sợi lông, lại nhỏ mọn như vậy.”

“Phu quân, ta thấy tiểu tử Diệp Thạch này căn bản là không coi người ra gì. Ta nghe nói, tháng trước Mộ Thần xài mấy chục vạn, phái người đưa một viên Phá Linh Đan về, Mộ Viễn Phong nhờ vào cái này mà đột phá đến cảnh giới võ linh, giờ đã tới Hoàng đô.” Uông Lệ dựa vào Diệp Tầm nói.

Chuyện của Mộ Viễn Phong đã huyên náo một trận.

Mộ Thần đi tới Thánh Tinh học viện, vẫn như cũ nhớ không quên phụ thân trong nhà, nghiêm nhiên trở thành hiếu tử điển phạm.

Thời điểm nghe được tin tức, Diệp Tầm ghen tị mấy đêm ngủ không ngon, nghĩ rằng Mộ Thần hiếu thuận như vậy, Diệp Thạch thường xuyên ở cùng Mộ Thần, hã là sẽ chịu ảnh hưởng, đáng tiếc... Diệp Thạch một chút tỏ vẻ cũng không có.

“Nghe nói, Diệp Thạch tại trong học viện nơi chốn tìm Diệp Dung phiến toái, làm cho Dung nhi tại trong học viện không hề có nơi sống yên ổn, đáng thương cho Dung nhi, thật vất vả vào được Thánh Tinh học viện, lại phải nơi nơi bị Diệp Thạch kia chọc tức.” Uông Lệ đã chửi chửi khóc nói.

Nhìn thấy Diệp Dung viết thư về, Uông Lệ tim như bị đao cắt, Uông Lệ nguyên bản tưởng rằng Diệp Dung vào học viện sẽ được phát đạt, nào biết, sự cạnh tranh trong Thánh Tinh học viện cực lớn, Diệp Dung ở bên trong, căn bản sống không dễ. Diệp Dung thì sống không dễ, nhưng Diệp Thạch lại sống như cá gặp nước.

...

“Đội trưởng, tên kia sẽ không thật sự là phụ thân của Diệp Thạch đi?” Nhìn xe ngựa của Diệp Tầm đi qua, một thành vệ nói.

“Làm sao có thể? Diệp Thạch chính là bát cấp tư chất, tục ngữ nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, nhìn kia bộ dáng của mập mập chết tiệt kia, làm sao có thể sinh ra nhi tử có tư chất cao như vậy?” Đội trưởng thành vệ không cho là đúng, nói.

“Đội trưởng cao kiến.” Một thành vệ khác khen ngợi.

“Hiện tại thật sự là người nào cũng có, cư nhiên giả mạo thành phụ thân của đồ đệ võ vương, cũng không sợ bị đánh chết.” Một thành vệ khác khinh thường nói.

“Nếu sớm biết hãnlà kẻ lừa đảo, chúng ta hãnnên thu hãnnhiều hơn nữa, coi như là thay trời hành đạo.”

... ..

Diệp Thạch cáo biệt Mộ Thần, hướng phía phòng ở của mình đi tới.

Đi tới một chỗ, Diệp Dung thành linh nhảy ra ngoài.

Diệp Thạch nhìn Diệp Dung, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Diệp Dung, ngươi lại muốn gì?” Diệp Thạch không cao hứng hỏi.

Diệp Thạch híp mắt, thầm nghĩ: Viện trưởng người này, đại khái là sống lâu lắm rồi, cho nên đầu óc hồ đồ, sự tình lần trước, Mộ Thần một chút sai đều không có, lại bị cấm túc, trái lại là Diệp Dung người này khởi xướng, cư nhiên lại hảo hảo đứng ở trước mặt hãnn, một chút chuyện đều không có.

“Ta là tới hỏi người, phụ thân viết thư cho người, người đã xem chưa?” Diệp Dung hỏi.

Diệp Thạch ôm hai tay, lười biếng mà nói: “Diệp Tâm viết thư cho ta sao? Không thấy được a!”

Diệp Dung nhú mày, bất mãn nói: “Người cư nhiên gọi thẳng tục danh của phụ thân.”

“Hắn là phụ thân của người, không phải là của ta.” Diệp Thạch không cho là đúng, nói.

Diệp Dung nhăn mày, nói: “Nói tóm lại, người trở về nhìn xem đi.”

“Được, ta biết, người đi nhanh đi.” Diệp Thạch không chút để ý nói.

Diệp Dung nhìn thái độ có lệ của Diệp Thạch, không kìm lòng nắm chặt nắm tay, Diệp Thạch này, bây giờ cánh cứng rồi, ngay cả phụ thân cũng không để vào mắt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

105. Chương 105: Mộ Thần Vs Lam Nhược Phong

Tuy rằng không muốn để ý tới lời nói của Diệp Dung, nhưng mà, Diệp Thạch làm nhi tử của Diệp Tầm nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn đối với Diệp Tầm có một phần tình cảm.

Bởi vậy cho dù rất không tình nguyện, nhưng khi Diệp Thạch trở lại biệt viện, vẫn là từ trong hộp thư tìm ra thư của Diệp Tầm.

Diệp Thạch mở thư ra xem, càng xem sắc mặt càng đen.

Diệp Tầm hẳn là còn không biết, Diệp Thạch đã biết được thân thế của mình, lúc viết thư cho Diệp Thạch vẫn là dùng giọng điệu vênh mặt hất hàm sai khiến giống trước.

Diệp Tầm ở trong thư kêu Diệp Thạch đưa một trăm vạn nguyên thạch qua cho hắn, còn kêu Diệp Thạch hảo hảo chiêu cố Diệp Dung, tùy tiện phân mấy chục vạn nguyên thạch cùng mấy chục tờ Viêm Hỏa Phù cho Diệp Dung dùng, thậm chí kêu Diệp Thạch tìm sư phụ cho Diệp Dung làm núi dựa.

Diệp Tầm còn tại trong thư quở trách Diệp Thạch bất hiếu, nói Mộ Thần đã đưa đan dược cho Mộ Viễn Phong, lại đưa thêm nguyên thạch, hắn lại cái gì cũng không đưa.

Diệp Thạch đọc xong bức thư, cười lạnh đem phong thư trên tay xé thành mảnh nhỏ, nói giỡn sao, Mộ Viễn Phong là người nào, mà Diệp Tầm

là người nào, Diệp Tầm này thật là thứ không biết xấu hổ, cư nhiên có mặt mũi đi so sánh với Mộ Viễn Phong.

Bất quá, Diệp Tầm này, tuy rằng đối với mình kém, nhưng mà đối với con gái của hã lại thật quan tâm.

Diệp Thạch nghiêng rãg, trong con người tràn đầy trào phúng, muốn hã chiếu cố Diệp Dung, còn muốn phân cho nàng nguyên thạch cùng Viêm Hỏa Phù, Diệp Dung nàng thật là có mặt mũi a! Hã đã không truy cứu chuyện Diệp Dung khi còn bé đối xử với mình là đã đủ khách khí rồi, Diệp Tầm người này còn thật biết nghĩ.

Diệp Thạch ngồi ở trên giường, mở ra hộp, đồ vật trong hộp, Mộ Thần chỉ lấy đi Ngưng Hồn Thủy, còn phương thuốc của Bách Luyện Đoán Cốt Đan, Mộ Thần chỉ nhìn thoáng qua, lại trả lại cho mình.

Diệp Thạch ôm hộp, như có điều suy nghĩ.

Kỳ thật, Diệp Thạch đem sự tình mật mã của hộp nói cho Mộ Thần, cũng tồn tại vài phần ý tứ thăm dò.

Nếu Mộ Thần thật sự đối với hã không phải là thật tâm, vậy hã là cái gì cũng sẽ không lưu lại cho mình, nhưng mà thực hiển nhiên, Mộ Thần cũng không phải là người như thế, tứ phẩm đan được làm sao có thể không có hiệu quả với Mộ Thần đâu, Mộ Thần là đau lòng mình, mới đem đan được lưu lại cho mình.

Diệp Thạch tựa vào trên tường, khéo miệng gợi lên một tia thần nhiên tươi cười.

Vô luận Diệp Tầm đối với mình như thế nào, tóm lại Mộ Thần đối với mình là thật tâm.

... ..

Diệp Thạch vừa đi, Mộ Thần liền dung hợp Ngưng Hồn Thủy.

Ngưng Hồn Thủy đem linh hồn lực của Mộ Thần tăng lên tới hơn gấp đôi, đồng thời đem tu vi của Mộ Thần tăng lên tới cảnh giới cửu tinh võ sư.

Mộ Thần mở mắt ra, nhất thời có loại cảm giác thần thanh khí sảng.

Ngưng Hồn Thủy, Bách Luyện Đoán Cốt Đan, trong nguyên văn Lam Nhược Phong không biết tại trên người Diệp Thạch chiếm bao nhiêu tiện nghi, được bao nhiêu chỗ tốt, khó trách Lam Nhược Phong sẽ trở thành ‘Thiên tài’.

Tuy rằng tiến triển của Mộ Thần hết thấy thuận lợi, bất quá Mộ Thần cũng không dám phớt lờ.

Dù sao, tuy rằng hiện tại Lam Nhược Phong không sáng loá mắt như nguyên lai vậy, nhưng mà chính quy công khác của Trang Du cũng không phải là người thiện lương gì, Lục Nghiêu kia, không chừng vào thời điểm nào đó liền đột nhiên xuất hiện.

Mộ Thần từ trong phòng đi ra, sau khi linh hồn lực tăng lên, nhĩ lực cùng nhãn lực của Mộ Thần cũng tùy theo tăng lên, so với nguyên lai mạnh hơn rất nhiều.

Mộ Thần hướng phía Bách Bảo các trong học viện đi tới, Mộ Thần đã đáp ứng với Diệp Thạch là sẽ luyện chế Cửu Chuyển Luyện Dịch cho hắn, tài liệu còn thiếu một ít.

... ..

“Mộ Thần.” Lam Nhược Phong đang đi trên đường trở về học viện, vừa lúc gặp gỡ Mộ Thần đang xuất môn, hai người không thể buông tha chuyện muốn làm.

“Lam Nhược Phong a?” Mộ Thần ôm hai tay, thản nhiên đánh giá Lam Nhược Phong, trong con người xẹt qua vài tia lãnh ý.

“Người thăng cấp thành cửu tinh võ sư?” Lam Nhược Phong đầy kinh ngạc nhìn Mộ Thần.

“Đúng vậy! Thực lực của người không có gì tiến bộ, bất quá nhân lực không tôi a!” Mộ Thần nghiêng đầu nói.

Lam Nhược Phong nghe được lời của Mộ Thần, sắc mặt nóng lên một trận.

Lam Nhược Phong hí mắt, Diệp Thạch mới vừa từ cửa hàng Minh Nguyệt lấy đồ vật ra, sau lưng Mộ Thần liền thăng cấp thành cửu tinh võ sư, này nếu nói không có quan hệ gì với hai người, đánh chết hắn cũng không tin.

Vì cái gì lại như vậy, nếu người Diệp Thạch thích chính là mình, vậy hết thảy thứ thuộc về Mộ Thần này, liền đều là của mình. Trong tiềm thức, Lam Nhược Phong vẫn cảm thấy Diệp Thạch hắn là thích hắn, nhưng sự thật là, Diệp Thạch căn bản là khinh thường với hắn.

“Lam Nhược Phong, có một câu, ta đã sớm muốn nói, bất quá vẫn luôn chịu đựng, hiện tại ta rốt cục nhìn không được không thể không nói, xin người, cách Diệp Thạch xa một chút, hắn là vị hôn thê của ta, người biết không? Người mặt dày mày dạn đây đưa vị hôn thê của ta, làm cho ta rất khổ sở a!” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

“Ta muốn như thế nào cũng cùng người không quan hệ.” Lam Nhược Phong nhăn mày, không cho là đúng, nói.

“Diệp Thạch là người của ta, chuyện của hắn, đương nhiên là có quan hệ với ta.” Mộ Thần âm trầm nói.

“Mộ Thần, người có dám nói là người không có ý đồ gì khác đối với Diệp Thạch không, người căn bản không thích hắn, người chỉ là lợi dụng hắn mà thôi.” Lam Nhược Phong lạnh lùng mà nói.

Mộ Thần hít sâu một hơi, cười như không cười nhìn người đối diện, nói: “Lam Nhược Phong, người đừng tưởng rằng người là cút chó, liền suy bụng ta ra bụng người, cho rằng người khác cũng là. Ta đương nhiên là thích Diệp Thạch, ta rất thích hắn.”

“Mộ Thần, người đừng đem chính người nói cao thượng như vậy, người dám nói là người không được qua chỗ tốt từ trên người Diệp Thạch?” Lam Nhược Phong khắc chế không nổi, ghen tị nói.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Được qua, thì thế nào.”

“Ai nha, vậy người chính là đang lợi dụng Diệp Thạch.” Lam Nhược Phong cười đắc ý, giống như là đã xem thấu Mộ Thần.

Mộ Thần bất đắc dĩ ném cái xem thường, Lam Nhược Phong nhìn người thì bình thường, lại không nghĩ rằng đầu óc đều là tương hồ, như thế nào cũng nói không rõ!

“Người thì sao, người tiếp cận Thạch Đầu là vì cái gì? Người thích Thạch Đầu?” Mộ Thần xem thường nói.

Lam Nhược Phong sửng sốt một chút, chần chờ gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Mộ Thần không tiếng động nở nụ cười, Lam Nhược Phong cư nhiên thừa nhận thích Diệp Thạch, da mặt người này thật là dày.

“Người thật biết nói chuyện cười, người thích Diệp Thạch? Vậy Trang Du là sao?” Mộ Thần hỏi.

“Trang Du cùng Diệp Thạch không giống.” Lam Nhược Phong nói.

Mộ Thần híp mắt, đương nhiên không giống, Trang Du là chân ái của Lam Nhược Phong, mà Diệp Thạch là cầu thang để Lam Nhược Phong bay lên, một người là dùng để bảo hộ, một người là dùng để giày xéo.

“Người đánh cái chủ ý gì, ta rất rõ ràng, hai hắc y nhân ngoài học viện kia, là người của người đi, chết không toàn thây a! Người có đi xem hay không, người ta chính là vì người bán mạng a! Lại trở nên như vậy, thật thảm đâu! Bất quá, ai biểu bọn họ chọc tới trên đầu ta.” Mộ Thần nói.

“Người nói hắc y nhân gì, ta nghe không hiểu.” Lam Nhược Phong mặt mũi âm trầm nói.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Lam Nhược Phong, người sáng suốt không nói tiếng lóng, ta nghĩ người cũng đã nhìn ra, Thạch Đầu hăn đối với người, một chút ý tứ đều không có, người mà cứ làm như vậy, lại chỉ tự rước lấy nhục, một chút ý tứ cũng không có.”

“Người có nhiều thời gian như vậy đi quấy rầy Thạch Đầu, còn không bằng tìm nhiều chút thời giờ tại trên người Trang Du, dù sao hăn mới là người mà người thích, mà Thạch Đầu, bất quá chỉ là bàn đạp mà người muốn thành công, nhưng mà ta nghĩ người cũng rõ ràng, có ta ở đây, người muốn đạt được Thạch Đầu cũng không có khả năng.”

Lam Nhược Phong nhìn Mộ Thần, sắc mặt xanh một trận, trắng một trận.

“Người nói với ta cái này, là sợ ta tạo thành uy hiếp với người sao?” Lam Nhược Phong bỗng nhiên hỏi.

Mộ Thần ha hả nở nụ cười, nói: “Uy hiếp? Lam Nhược Phong, người cũng không khỏi quá coi trọng chính mình rồi, ta nói cái này, không phải là

sợ người, chính là thuần túy không quen nhìn người một lần lại một lần tới làm ghê tởm Thạch Đầu mà thôi.”

Lam Nhược Phong gắt gao nắm chặt nắm tay, “Mộ Thần, ta nói với người, người đừng quá phận, người nói ta ghê tởm? Vậy chính người thì sao? Người có mặt mũi đi nói ta? Ta sớm muộn gì sẽ đứng trước Diệp Thạch vạch trần mặt nạ của người.”

“Người có thể diện thật lớn a! Người cho là Thạch Đầu sẽ tin người một cái rác rưởi nói sao?” Mộ Thần tức giận hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang mà đi.

Lam Nhược Phong nhìn bóng dáng của Mộ Thần, trong con người tràn đầy hung ác nham hiểm.

... ..

Lúc Diệp Thạch từ trong phòng đi ra, liền thấy được Diệp Dung.

“Người sao lại đến?” Diệp Thạch chán ghét hỏi.

Diệp Dung cắn chặt răng, đem một hơi hờn dỗi nuốt xuống, nói: “Thư của phụ thân người đã xem chưa?”

Diệp Thạch không để ý, gật đầu nói: “Rồi.”

“Phụ thân kêu người hảo hảo chiếu cố ta, còn kêu người đưa một trăm vạn nguyên thạch qua..” Diệp Dung nói.

Diệp Thạch ném cái xem thường, đánh gãy lời nói của Diệp Dung, nói: “Đủ rồi, người không cần phải nói, Diệp Dung, người không thật sự cho là ta sẽ nghe những lời rầm thúi đó của Diệp Tâm chứ? Người suy nghĩ nhiều quá.”

Diệp Dung nhăn mày, nói: “Diệp Thạch, người có biết là trong nhà rất khó khăn hay không, người có tiền như vậy, trợ giúp trong nhà một chút có sao đâu?”

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Trong nhà rất khó khăn?Ta không biết a! Nếu như thực khó khăn, ta liền vui vẻ, càng khó khăn, ta càng vui vẻ, cho dù tiền của tanhiều hơn nữa, cũng không có một cái lông quan hệ với Diệp Tầm! Hẳn muốn từ trên người ta đào nguyên thạch sao?Hẳn đi mà nằm mơ!”

Diệp Dung nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Thạch, “Diệp Thạch, người là cái thứ vong ân phụ nghĩa! Người đừng quên là ai đã đem người nuôi lớn như vậy!”

Diệp Thạch lạnh lùng mà nhìn Diệp Dung, nói: “Đồ vật mà mẫu phụ ta lưu cho Diệp gia, đủ cho bất luận kẻ nào đem ta nuôi lớn như vậy!”

Diệp Dung đen mặt, nhìn Diệp Thạch nói: “Diệp Thạch, người quả thực không thể nói lý.”

“Đúng, ta chính là không thể nói lý, ta cũng không cần người thuyết phục, người mau rút đi đi.” Diệp Thạch chống nạnh, hùng hổ nói.

Diệp Dung nhìn Diệp Thạch, hung hăng cắn chặt răng, đi ra ngoài.

Diệp Thạch nhìn bóng dáng của Diệp Dung, trong lòng sáng khoái một trận.

“Diệp Dung đi rồi hả?!” Trình Uyển Bạch từ bên cạnh đi ra hỏi.

Diệp Thạch ánh mắt không tốt nhìn Trình Uyển Bạch, hỏi: “Người cũng nghe được?”

Trình Uyển Bạch xấu hổ cười, nói: “Ta không phải cố ý, ta chỉ là tìm người có chút việc.”

Diệp Thạch nghiêng đầu, không hiểu mà hỏi: “Tìm ta? Tìm ta làm gì?”

“Cái kia, ta muốn mua Viêm Hỏa Phù, người có thể giảm giá không?” Trình Uyển Bạch xấu hổ cười, hỏi.

Diệp Thạch nhú mày, nói: “Người sao không tìm Mộ Thần mà tìm ta?!”

Trình Uyển Bạch cười cười, nói: “Ta nghe nói Mộ thiếu gia đều nghe người.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Người nói không sai, Mộ Thần đều nghe ta, người tính ra bao nhiêu tiền mua phù chú?”

“Trên người ta chỉ có bốn mươi vạn, nếu không đủ, người nói một con số, ta... sẽ suy nghĩ biện pháp tìm thêm.” Trình Uyển Bạch do dự một chút nói.

“Vậy bốn mươi vạn đi.” Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi liền nói.

Trình Uyển Bạch ngoài ý muốn hỏi: “Bốn mươi vạn là có thể?” Tuy rằng hiện tại nhiệt tình của ngoại giới đối với Viêm Hỏa Phù đã từ từ lạnh xuống rồi, nhưng mà bốn mươi vạn mua một tờ Viêm Hỏa Phù tuyệt đối là tiện nghi.

Hai người nhanh chóng giao tiếp bút sinh ý này.

“Đa tạ Diệp Thạch thiếu gia.” Trình Uyển Bạch cảm kích nói. Trình Uyển Bạch chỉ là ôm một phần trăm hy vọng thử một lần, không nghĩ tới sự tình thực thuận lợi.

Diệp Thạch lương lương nói: “Không cần cảm tạ, nếu thật muốn cảm tạ ta, vậy người cách Mộ Thần xa một chút là được rồi.”

Trình Uyển Bạch: “...”

Tạ Đan Yên nhìn Trình Uyển Bạch từ trên cầu thang đi xuống, bước nhanh lên phía trước hỏi: “Thế nào rồi? Hẳn không đồng ý phải không? Uyển Bạch, Diệp Thạch người này là nổi danh keo kiệt, người yên tâm đi, con đường kia đi không thông, chúng ta có thể còn có thể nghĩ biện pháp khác.”

“Mua được rồi.” Trình Uyển Bạch cười cười nói với Tạ Đan Yên.

Tạ Đan Yên sửng sốt một chút, lập tức kinh ngạc hô lên: “Người nói cái gì, mua được?”

Trình Uyển Bạch gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Tạ Đan Yên trừng mắt nhìn, hoang mang nói: “Diệp Thạch người này khi nào thì đến nói chuyện như vậy?”

Trình Uyển Bạch nhún vai, nói: “Ta cũng không nghĩ tới hẳn đến nói chuyện như vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

106. Chương 106: Bát Cấp Tư Chất

Mộ Thần một đường tiến vào đại môn của Bách Bảo các, tầm mắt của mọi người trong đó liền rơi xuống trên người Mộ Thần.

Viêm Hỏa Phù duy trì liên tục độ nhiệt tình, thanh danh của Mộ Thần cũng tùy theo càng ngày càng thịnh, đối mặt với nhiều tầm mắt ghen tị, sùng bái, hâm mộ như vậy, tâm tình Mộ Thần nhịn không được có chút khác thường.

Diêm Vô vừa vặn cũng tại trong Bách Bảo các, nhìn thấy Mộ Thần vào cửa, nhịn không được liếc mắt đánh giá Mộ Thần một cái, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt Diêm Vô lập tức biến đổi, “Người... Người... Người thẳng cấp cừu tinh vô giả?”

Mộ Thần gật đầu chào, cười nói: “May mắn.”

Diêm Vô không cho là đúng, nói: “Thẳng cấp chính là thẳng cấp, không có gì là may mắn hay không may mắn.”

Mộ Thần cúi đầu cười cười, không có đáp lời.

Diêm Vô nhìn Mộ Thần, trong con ngươi hiện lên dị thường, Mộ Thần học luyện đan, lại học chế phù, còn học minh văn, rất nhiều người đều đang nói người này tham nhiều nhai không nổi, về sau sẽ thành kẻ vô tích sự.

Nhưng mà, sự thật lại khác, cứ việc Mộ Thần học nhiều môn thuật như vậy, thực lực của hắn như trước hết sức xuất sắc, thậm chí xuất sắc hơn cả hai tân sinh thiên tài bát cấp tư chất, hai người họ đều bị hắn bỏ qua mấy con phố.

Cửu tinh võ sư, Trang Du cùng Diệp Thạch bất quá mới chỉ là ngũ tinh võ sư mà thôi, quái thai này, đến tột cùng là tu luyện như thế nào, nghiên cứu nhiều thứ loạn thất bát tao như vậy, cư nhiên một chút cũng không liên lụy tới tiến độ tu luyện của hắn.

Diêm Vô nhìn Mộ Thần, bỗng nhiên hỏi: “Mộ Thần, người xác định người là lục cấp tư chất sao?”

“Kết quả thí nghiệm là như thế.” Mộ Thần thản nhiên cười nói.

Diêm Vô lắc lắc đầu, nói: “Không, không, không, lúc thí nghiệm tư chất của người tuyệt đối có vấn đề, chúng ta lại đi thí nghiệm một lần.”

Mộ Thần nhú mày, nói: “Tiền bối, chuyện này không thích hợp đi.”

“Có cái gì không thích hợp, tư chất của người nhất định có vấn đề.” Diêm Vô kéo tay Mộ Thần, tha hắn đi theo mình.

Tống Tâm Duyệt nhìn Mộ Thần bị Diêm Vô lôi đi, bất đắc dĩ ném cái xem thường, oán trách nói: “Diêm sư thúc cũng thật là, học viện thí nghiệm tư chất chưa từng có sai lầm, cho dù biểu hiện của Mộ Thần tốt hơn nữa, hắn cũng chỉ là lục cấp tư chất, chuyện đó không thay đổi được.”

Tân Như Ca không cho là đúng, nói: “Chuyện đó có thể nói là không nhất định, biểu hiện hiện nay của Mộ Thần, một chút đều không giống một người có lục cấp tư chất.”

Tống Tâm Duyệt bĩu môi, nói: “Cho dù không giống như thế nào, hắn vẫn chỉ là một người lục cấp tư chất.”

“Tuy rằng học viện thí nghiệm tư chất chưa từng có sai lầm, nhưng mà không có nghĩa là sẽ không phạm sai lầm, ta vẫn luôn cảm thấy tư chất của Mộ Thần, có khả năng là thật sự có vấn đề.” Tân Như Ca nửa đùa nửa thật.

Tống Tâm Duyệt ném cái xem thường, nói: “Ý nghĩ của người thật kỳ lạ.”

“Có ý nghĩ kỳ lạ như vậy cũng không chỉ là một mình ta, Diêm sư thúc cũng có, không phải sao?” Tân Như Ca cười tà, liếc nhìn Tống Tâm Duyệt nói.

“Sư thúc, hay là thôi đi.” Mộ Thần nhú lại mày nói.

“Không được, ta phải kiểm tra lại.” Diêm Vô kiên trì lắc đầu nói.

“Bình Sơn, người lấy đồ thí nghiệm tư chất chưa, tại sao lại lâu như thế mà còn chưa có người đưa đến, tốc độ của thủ hạ người càng ngày càng chậm.” Diêm Vô tức giận nói.

Nghe được lời của Diêm Vô, lão bản Bình Sơn xấu hổ cười cười, nói: “Chuẩn bít tới đây..A, tới rồi.”

Không qua một hồi, đồ thí nghiệm tư chất đã được lấy ra.

“Người đi lên trắc nghiệm.” Diêm Vô nhú mày nói.

“Tiền bối, ta đã trắc nghiệm qua.” Mộ Thần có chút kháng cự nói.

“Cái kia không tính.” Diêm Vô không cho là đúng, nói.

“Chỉ là...” Mộ Thần do dự nhú mày.

Diêm Vô ném cái xem thường, tức giận nói: “Đi đi, đồ vật đều đã lấy ra, kêu người trắc nghiệm thì người liền trắc nghiệm đi, còn nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Mộ Thần xấu hổ cười cười, đi lên phía trước, đem tay đặt trên đồ vật thí nghiệm, trong chốc lát, tám màu ánh sáng phóng lên cao, ánh sáng tám màu rực rỡ, mê loạn đôi mắt của mọi người.

“Điều đó không có khả năng!” Tổng Tâm Duyệt tràn đầy không dám tin mà nói.

Tân Như Ca trừng lớn mắt, trong con người cũng tràn đầy không thể tin, “Sao có thể như vậy?” Mộ Thần cư nhiên là bát cấp tư chất? Bất quá nếu Mộ Thần là bát cấp tư chất, vậy rất nhiều chuyện liền thông suốt.

Diêm Vô nhìn Mộ Thần, lẩm bẩm: “Ta biết mà, ta biết mà.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng của Diêm Vô, thần sắc thản nhiên thu tay về.

“Ngày đó người thí nghiệm là lục cấp tư chất?” Diêm Vô hồ nghi hỏi Mộ Thần.

“Ngày đó ta vừa mới thăng cấp xong, nhưng mà lúc thăng cấp ra một chút sai lầm, nên khả năng tình trạng thân thể không quá ổn định.” Mộ Thần xấu hổ cười cười nói.

Diêm Vô như có điều suy nghĩ, gật đầu, nói: “Nguyên lai lại như vậy, cho nên, tư chất của người kiểm tra mới ra sai lầm.”

Tin tức Mộ Thần là bát cấp tư chất trong thời gian nhanh nhất truyền khắp mỗi góc Thánh Tinh học viện.

... ..

Đan viện.

Thái Thúc Danh vẽ mặt đau khổ, thở dài một tiếng lại một tiếng.

Lộ Hàn nhìn Thái Thúc Danh, tức giận nói: “Đủ rồi, người không cần lại thở dài được không? Người đã thở dài hai canh giờ rồi.” Nghe Thái Thúc Danh thở dài một tiếng lại một tiếng như vậy, hắn cũng muốn thở dài theo.

Thái Thúc Danh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lộ Hàn, mờ mịt nói: “Viện trưởng, Mộ Thần là bát cấp tư chất a!”

“Đủ rồi, ta biết Mộ Thần là bát cấp tư chất, ta hôm nay đã nghe không dưới mười người nói với ta rằng Mộ Thần là bát cấp tư chất, người không cần lập lại nữa.” Lộ Hàn tức giận nói.

Vẻ mặt của Thái Thúc Danh đau khổ, nói: “Một đồ đệ bát cấp tư chất, thiên phú luyện đan lại nổi tiếng như vậy, lại bị ta bỏ lỡ.”

Lộ Hàn nghiêng răng, nói: “Mộ Thần vào đan viện, cũng không có khả năng làm đồ đệ người, cho nên người đừng nghĩ nữa.” Mộ Thần nếu như tiến vào đan viện, đây tuyệt đối là đồ đệ của mình, nếu như Mộ Thần thành đồ đệ của mình, vậy khi nhìn thấy những lão bằng hữu luyện đan đó, hắn liền có thể khoe khoang, đáng tiếc...

“Viện trưởng, chúng ta thật sự không có khả năng đem Mộ Thần vào đan viện?” Thái Thúc Danh không cam lòng nói.

Lộ Hàn ném cái xem thường, hai nữ nhân trong mình vẫn viện hung dữ giống như hai con bá vương hổ, không dễ chọc a!

Lộ Hàn bất đắc dĩ nói: “Được rồi, người đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đó không có khả năng.”

Trong lòng Lộ Hàn hắn cũng rất khổ a! Chính là, hắn chịu khổ sở như vậy, lại phải đến an ủi người ta, nhưng lại không có người an ủi hắn.

Thái Thúc Danh mất mát thở dài, nói: “Rất đáng tiếc!”

Lộ Hàn híp mắt, “Đáng tiếc! Đúng là đáng tiếc! Cũng bởi vì Lam Đạt ngu ngốc kia!”

... ..

Phù viện.

Tống Thừa oán giận đem thư trên tay xé thành mảnh nhỏ.

“Triệu hồi về?Phạm Li hồn đản chết tiết này, hã còn có mặt mũi muốn trở về?Hã có biết hay không, bởi vì hã, màphù viện chúng ta bị tổn thất lớn bao nhiêu!” Tống Thừa thần tình dữ tợn nói.

Hoàng An nhìn vẻ mặt Tống Thừa như muốn ăn thịt người, trong lòng không khỏi lo sợ.

“Viện trưởng, người xin bớt giận.” Hoàng An nói.

Tống Thừa oán giận nói: “Xin bớt giận? Xin bớt giận ư?!, Mộ Thần là bát cấp tư chất a! Bát cấp tư chất, người kêu ta nguôi giận như thế nào bây giờ.”

Hoàng An cười khan, nói: “Viện trưởng, cho dù người lại tức giận, Mộ Thần cũng đã là người minh văn viện rồi.”

Tống Thừa đầy sát khí hướng phía Hoàng An nhìn qua, Hoàng An bị ánh mắt lạnh như băng kia của Tống Thừa nhìn cả người phát run.

Hoàng An cúi đầu, thầm nghĩ: Mẹ nó mình nhiều lời như vậy làm gì? Họa từ trong miệng mà ra a!

“Không cần người nói thì ta cũng biết, Mộ Thần đã là người minh văn viện, thật sự cảm ơn người đã nhắc nhở.” Tống Thừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hoàng An nghe tiếng Tống Thừa kéo kẹt cần răng, trái tim đập bịch bịch, “Viện trưởng, ta lui xuống trước.”

Tống Thừa tức giận mà nói: “Mau rút!”

... ..

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, tin tức mới vừa truyền tới, Mộ Thần hẳn cư nhiên là bát cấp tư chất a.” Hạ Thanh Lệ thần tình vui sướng nói.

Hạ Thanh Nghiên khí định thần nhàn uống ngụm trà, tuy rằng trong lòng sớm đã cười nở hoa, bất quá trên mặt Hạ Thanh Nghiên lại không có biểu hiện ra chút nào.

“Ta vừa thấy liền biết người này không phải là vật trong ao, quả thế.” Hạ Thanh Nghiên chậm rãi nói.

Hạ Thanh Lệ cười cười, nói: “Tỷ tỷ quả nhiên tuệ nhãn như đuốc.”

Hạ Thanh Nghiên cười đắc ý cười, nói: “Đó là tất nhiên, hai lão nhân của đan viện cùng phù viện kia mắt mờ, chỗ nào có thể cùng ta so?”

Hạ Thanh Lệ mím môi, cười cười, nói: “Tỷ tỷ nói đúng a! Đúng rồi, ta nghe nói Lộ Hàn lại tới tìm người?”

Hạ Thanh Nghiên ném cái xem thường, nói: “Không chỉ có Lộ Hàn, Tống Thừa cũng tới đây nhiều lần, Lộ Hàn còn giảng phong độ, Tống Thừa mới khô hài, khóc lóc lẫn lộn, vừa khóc vừa nháo, cái gì cũng làm được, đáng tiếc, hẳn gặp chính là lão nương, hẳn nháo như thế nào cũng đều không hữu dụng.”

Hạ Thanh Lệ nhú mày, nói thầm: “Da mặt của Tống viện trưởng có chút dày a!”

Hạ Thanh Nghiên tức giận nói: “Đâu chỉ là có chút dày, là rất dày, rất dày, ta thấy cái đầu kia của hăn, cái gì cũng không phát triển, da mặt lại rất phát triển.”

Hạ Thanh Lệ: “...”

... ..

Trận pháp viện.

“Viện trưởng, tiểu tử Mộ Thần này vào lúc thí nghiệm tư chất xảy ra vấn đề, hăn là bát cấp tư chất.” Địch Hàn nói.

“Nghe nói rồi, mấy ngày nay liên không ngừng có người nói cho ta biết Mộ Thần thế này, Mộ Thần thế kia, Mộ Thần đã làm cái gì, Mộ Thần lại làm thêm cái gì. Tiểu tử này đã chiếm cứ hết đề tài trong học viện rồi.” Hách Đồ tức giận nói.

“Lại nói, Mộ Thần này thật sự rất ưu tú a!” Địch Hàn nói.

“Ưu tú có ích lợi gì, hăn ngay từ đầu là xin vào đan viện, âm kém dương sai lại vào phù viện, bây giờ là người minh văn viện, cùng với trận pháp viện chúng ta, một cái long quan hệ cũng không có.” Hách Đồ bất mãn nói.

Địch Hàn ngượng ngùng cười cười.

Hách Đồ bất mãn nghĩ ngợi: Mộ Thần người kia, cái gì cũng tốt, chỉ là ánh mắt lại không tốt, đan thuật, phù thuật, minh văn thuật, như thế nào có thể bằng trận pháp thuật a!

“Kỳ thật, không có quan hệ gì cũng tốt, hai lão nhân của đan viện cùng phù viện kia, bây giờ đã hồi hận đến ruột đều xanh.” Địch Hàn nói.

Hách Đồ lạnh lùng cười, nói: “Hai lão nhân kia xứng đáng!”

... ..

Học viện quán cơm.

“Nguyên lai Mộ Thần là bát cấp tư chất, khó trách tốc độ tu luyện của hắn nhanh như vậy.”

“Đúng vậy! Ta đã nói mà, lục cấp tư chất không có khả năng biểu hiện xuất sắc như vậy.”

“Hắn đã là cửu tinh võ sư, Trang Du cùng Diệp Thạch mới là ngũ tinh võ sư.”

“Hắn thu được dị hỏa, tu vi tăng trưởng tất nhiên nhanh hơn một chút.”

“Học viện thí nghiệm tư chất cư nhiên lại phạm sai lầm, không biết thí nghiệm tư chất của ta có phải cũng phạm sai lầm hay không.” Một thiếu nữ nói thầm.

“Có, khẳng định phạm sai lầm, người làm sao có thể là ngũ cấp tư chất, người khẳng định ngay cả tam cấp tư chất cũng chưa tới.” Một thiếu nữ khác đùa giỡn.

“Sư tỷ, người khi dễ người ta a!”

Lam Nhược Phong nghe mọi người chung quanh đàm luận, trong lòng một mảnh âm trầm, từ sau khi Mộ Thần hiển lộ ra thiên phú luyện đan, chế phù cùng minh văn, địa phương duy nhất mà Lam Nhược Phong có thể thắng được Mộ Thần, cũng chính là tư chất, nhưng mà hiện tại ngay cả tư chất, Mộ Thần đều lướt qua mình.

Mộ Thần nói, hắn là bởi vì khi thí nghiệm thân thể không ổn định, mới có chuyện thí nghiệm tư chất ra sai lầm.

Lam Nhược Phong cười lạnh một chút, lời này của Mộ Thần, chỉ có thể lừa gạt những học sinh ra ngoài đời chưa lâu, hẳn cảm thấy, Mộ Thần nhất định là từ trên người Diệp Thạch đạt được cái đồ vật cải thiện tư chất gì đó, mới có thể đem tư chất tăng lên tới bát cấp.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

107. Chương 107: Kinh Sí Diễm Buồn Bực

Mỏ đá.

“U, Kinh huynh, sao người lại tới đây, khách ít đến a!” Hùng Uy đứng đưa chân, lười biếng nhìn Kinh Sí Diễm, đôi hài trên chân Hùng Uy đã bị phá một cái động lớn, hơn phân nửa ngón chân đều lộ ra bên ngoài.

Kinh Sí Diễm nhìn bộ dạng Hùng Uy không chỉnh tề, ném cái xem thường, nói: “Ta đến, là muốn nói cho người biết một chuyện.”

Hùng Uy uống một ngụm rượu, hỏi: “Chuyện gì a?”

“Đồ đệ Mộ Thần của người là bát cấp tư chất, người biết không?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Ta đã sớm biết.” Hùng Uy đắc ý nói.

Kinh Sí Diễm híp mắt, không hiểu mà hỏi: “Đã sớm biết? Người sao lại biết?”

Hùng Uy nhún vai, nói: “Đây là chuyện thực hiển nhiên a! Tục ngữ nói tốt, có sư phụ sao thì tất có đồ đệ như vậy, ta cường hơn người cùng Sư Tử Ngọc, đồ đệ của ta tất nhiên phải cường hơn đồ đệ của người cùng đồ đệ tiểu bạch kiếm kia của Sư Tử Ngọc, hai tiểu tử Diệp Thạch cùng Trang Du đều là bát cấp tư chất, đồ đệ của ta cũng không có khả năng kém hơn bọn hắn a!”

Kinh Sí Diễm đen mặt, tức giận nói: “Tuy rằng đều là bát cấp tư chất, nhưng mà, đồ đệ của ta thí nghiệm ra bát cấp tư chất quang mang chói mắt hơn nhiều đồ đệ của người.”

Hùng Uy bĩu môi, không cho là đúng, nói: “Như vậy thì thế nào? Đồ đệ của ta là cửu tinh võ sư, đồ đệ của người mới ngũ tinh.”

“Mộ Thần chính là vận khí tốt, mới vượt lên phía trước Diệp Thạch, Diệp Thạch sớm muộn gì có thể siêu việt Mộ Thần.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

“Vượt qua thì có ích lợi gì, đồ đệ của người là tức phụ của đồ đệ ta, hắn đã định trước là sẽ bị đồ đệ của ta áp.” Hùng Uy nhìn Kinh Sí Diễm, cười giống như một con hồ ly mới vừa ăn vụng gà.

Kinh Sí Diễm đen mặt, là đầu óc hắn không rõ ràng lắm, mới có thể đến gặp Hùng Uy ngu ngốc này.

“Chờ một chút, đừng nóng vội đi? Khó có được người tới đây một lần.” Hùng Uy gọi lại Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm quay đầu lại, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Hùng Uy, hỏi: “Người còn có chuyện gì sao?!”

Hùng Uy cười cười, lắc lắc bầu rượu trên tay, nói: “Hết rượu rồi, nếu người nhìn thấy đồ đệ ta, người nhớ kêu hắn đưa chút rượu lại đây cho ta.”

Kinh Sí Diễm tức giận nói: “Người làm sư phụ của hắn, cư nhiên kêu đồ đệ đưa rượu cho người.”

Hùng Uy gật gật đầu, “Đúng vậy! Ta là sư phụ của hắn, hắn đưa rượu cho ta không phải là chuyện bình thường sao.”

Kinh Sí Diễm ném cái xem thường, thầm nghĩ: Không biết xấu hổ.

Hùng Uy đánh giá thần sắc của Kinh Sí Diễm, bữu môi, nói: “Người không phải là ở trong lòng mắng ta không biết xấu hổ đi?!”

“Hùng huynh, người suy nghĩ nhiều rồi, ta sao lại nghĩ về người như vậy.” Kinh Sí Diễm chấp tay sau lưng, ra vẻ đạo mạo nói.

“Hừ, ta biết người chính là ở trong lòng mắng ta không biết xấu hổ, người không cần giải thích, ta đúng là không biết xấu hổ, người cũng không khá hơn chút nào, người còn không phải mỗi ngày cùng đồ đệ người đoạt đồ ăn sao.” Hùng Uy liếc mắt nói với Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm nhú mày, nói: “Người nói bậy bạ gì đó? Loại sự tình này, chỉ có người mới làm được.”

“Ta nói bậy hời nào, đồ đệ người đã nói cho ta biết.” Hùng Uy thản nhiên nói.

Kinh Sí Diễm trên mặt nóng lên, “Ta đi đây.”

“Chờ một chút, chờ một chút.” Hùng Uy lần thứ hai gọi lại Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm có chút không kiên nhẫn nhìn Hùng Uy, hỏi: “Lại có chuyện gì?”

“Ta thu đồ đệ ưu tú như thế, như thế nào cũng không thấy người cho đồ đệ ta một chút lễ gặp mặt a? Kinh huynh người như vậy, tựa hồ không quá có đạo lý.” Hùng Uy tràn đầy phiền muộn nhìn Kinh Sí Diễm nói.

Kinh Sí Diễm tức giận nói: “Người nói giống như thời điểm ta thu đồ đệ, người đã cho đồ đệ ta lễ gặp mặt vậy!”

“Kia làm sao có thể là một dạng đâu.” Hùng Uy không cho là đúng, nói.

“Cái đó sao lại không giống?” Kinh Sí Diễm nóng nảy nói, làm như đồ đệ của Hùng Uy hẳn là đồ đệ, còn đồ đệ của Kinh Sí Diễm hẳn lại không phải là đồ đệ vậy.

“Đồ đệ của ta là người áp, đồ đệ của người là người bị áp, có thể giống nhau sao?” Hùng Uy tươi cười nhìn Kinh Sí Diễm nói.

Mặt Kinh Sí Diễm trong chốc lát một mảnh màu đỏ tía, chết tiệt, Hùng Uy vương bát đản này, mẹ nó vương bát đản!

Chia tay! Trở về lập tức kêu Diệp Thạch chia tay Mộ Thần! Đồ đệ của hẳn là song nhi, cũng không phải là nữ nhân, song nhi cũng không phải là áp người khác không được, đồ đệ hẳn là một người ưu tú như thế, hoàn toàn không cần tại một thân cây Mộ Thần này thắt cổ chết.

Hùng Uy nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng của Kinh Sí Diễm, nói: “Kinh Sí Diễm nhỏ mọn như vậy, trông cậy vào hẳn cho đồ đệ ta lễ gặp mặt, sợ là không có khả năng, xem ra nên đi báỉ phỏng mấy người Lộ Hàn, Tống Thừa, mình thu đồ đệ ưu tú như thế, những người này cư nhiên một chút tỏ vẻ cũng không có, thật sự là quá phận.”

Kinh Sí Diễm đi không nhanh, nghe được Hùng Uy muốn đi tìm Lộ Hàn, Tống Thừa thu lễ gặp mặt cho đồ đệ, nhất thời vì hai người bị ai một lần.

... ..

“A Du.” Lam Nhược Phong bước nhanh đuổi theo Trang Du, ủy khuất hỏi: “A Du, người gần đây làm sao vậy? Vì sao lại cố ý trốn tránh ta?”

Lam Nhược Phong bất an nhìn Trang Du, Trang Du cùng Diệp Thạch, hẳn chân chính thích tất nhiên là Trang Du.

Trang Du diện mạo khuynh quốc khuynh thành, người lại thiện giải nhân ý, tính tình lại ôn hòa, không chỉ như thế, Trang Du còn có thể phụ trợ mình tu luyện, lúc đào được bảo vật cũng không keo kiệt chia sẻ với mình, Lam Nhược Phong cảm thấy, Trang Du là tình nhân tốt nhất trên đời này.

Nếu mất đi Trang Du, nhân sinh của mình liền sẽ lâm vào một mảnh hắc ám.

“Người không phải là thích Diệp Thạch sao? Vậy người đi theo đuổi Diệp Thạch đi!” Trang Du giận dữ nói với Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong nắm chắc tay Trang Du, nói: “A Du, người đang nói bậy bạ gì đấy? Ta thích chỉ có người mà thôi.”

“Phải không? Ta nghe nói, người vẫn luôn dây dưa không rõ với Diệp Thạch.” Trang Du bất mãn nói.

“Ta sao lại thích Diệp Thạch, người suy nghĩ nhiều quá, diện mạo hắc xấu như vậy, một chút cũng không giống song nhi.” Lam Nhược Phong đầy chán ghét nói.

Khuôn mặt của Diệp Thạch, nếu là sinh trên người nam tử thì cũng tính là anh tuấn tiêu sái, tuấn lãng bất phàm, đáng tiếc, hắc là song nhi, khuôn mặt kia sinh trên người một song nhi, luôn có chút quái dị.

Lam Nhược Phong không rõ cảm giác quái dị của mình đối với Diệp Thạch là từ đâu mà đến, nhưng Lam Nhược Phong biết, nếu Diệp Thạch thật sự ái mộ mình, vậy hắc có thể bang trợ mình rất nhiều, đáng tiếc, người hắc ái mộ chính là người khác.

Mỗi lần nhìn thực lực Mộ Thần đột nhiên tăng mạnh, Lam Nhược Phong đều có một loại cảm giác trần bảo bị người đoạt đi, loại cảm giác này làm cho hắc dị thường khó chịu, vẫn luôn nghĩ đi đem đồ đạc của mình cướp về.

Trang Du nghe Lam Nhược Phong nói xấu Diệp Thạch, trong lòng nhất thời dâng lên một cổ cảm giác sáng khoái.

Mộ Thần đã bị Diệp Thạch đoạt đi, nếu Lam Nhược Phong lại bị Diệp Thạch cướp đi, vậy Trang Du quả thực không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

“Người không phải là cùng Mộ Thần nói người thích Diệp Thạch sao.” Trang Du bất mãn nói.

Lam Nhược Phong ngoài ý muốn, nhăn chặt mày hỏi: “Người nghe ai nói?”

Trang Du có chút tùy hứng nói: “Người đừng hỏi ta là nghe ai nói, người chỉ cần nói cho ta biết đúng hay không.”

Lam Nhược Phong không để bụng, cười cười nói: “Ta sao lại nói như vậy đâu, người nhất định là đã hiểu lầm cái gì rồi.”

Trang Du gật gật đầu, đầy chờ đợi nhìn Lam Nhược Phong, hỏi: “Người một chút cũng không thích Diệp Thạch đúng không?”

Lam Nhược Phong cười ôn hòa, nói: “Đương nhiên.”

Trang Du cười đắc ý, hướng phía một chỗ trong rừng trúc nhìn qua, có chút kiêu căng nói: “Người có thể đi ra.”

Diệp Thạch bóc ẩn nấp phù trên người ra, từ trong rừng trúc đi ra.

Lam Nhược Phong nhìn thấy Diệp Thạch, tức khắc sửng sốt, đôi mắt lập tức rút lại, Diệp Thạch cư nhiên ở trong này.

“Người nghe được rồi đi, Nhược Phong hẳn một chút cũng không thích người.” Trang Du đắc ý nói.

Diệp Thạch cười cười, nói: “Như vậy rất tốt a! Các người thực xứng đôi.”

“Ta biết hiện tại người rất khó chịu, nhưng mà, Nhược Phong quả thật chỉ thích một mình ta.” Trang Du thần tình thương hại nhìn Diệp Thạch nói.

“Khó chịu? Ta vì sao lại phải khó chịu? Ta chỉ cần Mộ Thần thích ta là đủ rồi, những người khác nếu như thích ta, chỉ tạo thành phức tạp với ta.” Diệp Thạch vân đạm phong khinh nói.

Trang Du nhìn biểu tình bình tĩnh của Diệp Thạch, không biết tại sao lại có chút thất vọng, “Người không cần ngại chững chạc, ta lý giải cảm thụ của người.” Trang Du nói.

Trong con người Diệp Thạch hiện lên vài phần lạnh lùng, “Ngại chững chạc? Ta ngại chững chạc cái gì? Một võ giả phổ thông thất cấp tư chất mà thôi, còn thực nghèo, vị hôn phu Mộ Thần của ta chính là bát cấp tư chất, lại còn giàu có.”

“Một khi đã như vậy, người vì sao phải nói với ta chuyện Lam Nhược Phong thích người?” Trang Du hỏi.

“Chỉ là sợ người quản không nổi nam nhân của người, cho nên muốn giúp người một phen thôi.” Diệp Thạch lạnh lùng nói.

Lam Nhược Phong rõ ràng không thích mình, nhưng không biết vì cái gì, vẫn luôn ở trước mặt mình làm bộ làm tịch, giống như rất là thích mình, Diệp Thạch thật sự không có biện pháp nào, mới có thể cố ý kích thích Trang Du, đạo diễn một màn này.

Diệp Thạch thầm nghĩ: Có một trận như vậy, Lam Nhược Phong về sau chỉ sợ không có mặt mũi xuất hiện trước mặt mình.

... ..

“Thạch Đầu, Mộ Thần nhà ngươi là bát cấp tư chất đó.” Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch đang đi tới nói.

Nàng đã nói mà, người lục cấp tư chất sao lại có tốc độ tu luyện nhanh như vậy, Mộ Thần quả nhiên không chỉ là lục cấp tư chất.

“Ta đã sớm biết.” Diệp Thạch dào dạt đắc ý nói.

“Người đã sớm biết? Làm sao người biết?” Tân Như Ca không hiểu mà hỏi.

“Đoán!” Diệp Thạch đương nhiên nói.

“Đoán?” Tân Như Ca lại càng không hiểu.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Mộ Thần lợi hại hơn Lam Nhược Phong a! Lam Nhược Phong là thất cấp tư chất, Mộ Thần lại không kém hơn ta, cho nên, Mộ Thần là bát cấp tư chất a!”

Tân Như Ca cười gượng hai tiếng, nói: “Nguyên lai là như vậy a!”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Chính là như vậy, Mộ Thần rất là lợi hại.”

“Lợi hại, lợi hại cái đầu của ngươi.” Kinh Sí Diễm tức giận đi tới nói.

Diệp Thạch nhìn Kinh Sí Diễm, ngoan ngoãn gọi một tiếng, “Sư phụ.”

Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch, tức giận nói: “Đồ đệ, ngươi có thể biết tiến tới một chút hay không a!”

Diệp Thạch cắn răng, nói: “Ta vẫn luôn thực tiến tới a!”

“Bậy bạ, hồn đản Mộ Thần này cả ngày không làm việc đàn hoàng, lại đã là cửu tinh võ sư, người lại chỉ mới ngũ tinh võ sư, người cũng dám nói mình tiến tới.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

Diệp Thạch cúi đầu, nói thầm: “Ta chuẩn bị là lục tinh võ sư rồi.”

Trong khoảng thời gian này, hãn mỗi ngày đều dung hợp Viêm Hỏa Phù, mỗi lần dung hợp, nguyên lực đều sẽ tăng lên, tuy rằng hiện tại hiệu quả của Viêm Hỏa Phù đã bắt đầu không ngừng yếu bớt, nhưng mà vẫn là có hiệu quả, lại dung hợp thêm hơn mười tờ Viêm Hỏa Phù là hãn có thể thăng cấp.

“Lục tinh võ sư rất giỏi sao? Mộ Thần hồn đản kia đã là cửu tinh.” Kinh Sí Diễm hung tợn nói.

Diệp Thạch bĩu môi, bất mãn nói: “Sư phụ, người sao lại nói Mộ Thần là hồn đản a?”

Kinh Sí Diễm hung hăng hít một hơi, hãn sao lại cố hết sức thu một đồ đệ bài ngoại như vậy, còn có, trọng điểm là Mộ Thần là hồn đản sao? Trọng điểm không phải là ý chí tiến thủ sao?!

“Hãn vốn là chính là cái hồn đản!” Kinh Sí Diễm tức giận nói. Sư phụ của Mộ Thần là hồn đản, đồ đệ tự nhiên cũng là hồn đản.

Diệp Thạch đầy oán niệm nhìn Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch, nói: “Nhìn cái gì vậy, còn không đi tu luyện đi, Mộ Thần đã là cửu tinh võ giả, người nếu như bị hãn vượt quá xa, cẩn thận hãn quăng người, tìm một người thực lực càng mạnh hơn người.”

Ánh mắt Diệp Thạch nổi sóng, bỗng nhiên nói: “Sư phụ, người nói không sai, ta hãn là nên cố gắng tu luyện, không thể bị Mộ Thần vượt quá

xa.”

Kinh Sí Diễm bị phản ứng của Diệp Thạch làm cho tức giận cả người phát run.

Tân Như Ca nhướng mày, đầy hưng trí nhìn phản ứng của Diệp Thạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

108. Chương 108: Sư Đồ Như Thế

Tin tức Mộ Thần là bát cấp tư chất, xác thực làm cho Diệp Dung lại phát hỏa một phen.

Diệp Dung nghe mọi người chung quanh không chút nào keo kiệt khen ngợi Mộ Thần, trong lòng nhịn không được dâng lên một cỗ ghen tị thật sâu.

Diệp Thạch sở dĩ cùng một chỗ với Mộ Thần, lại nói tiếp là còn có quan hệ với Diệp gia.

Nếu không phải là Mộ gia cùng Diệp gia có hôn ước, Diệp Thạch cùng Mộ Thần đều không có cơ hội nhận thức.

Mẫu thân nói, đối tượng hôn ước của Diệp gia cùng Mộ gia cũng không cố định, nói cách khác, nàng kỳ thật vốn cũng có cơ hội.

Trong tiểu bối Diệp gia thì người thích hợp nhất cùng Mộ Thần đính hôn kỳ thật là chính mình, nhưng mà, Mộ Thần từ nhỏ liền biểu hiện rất không xong, sống cứ như là một nhị thế tổ, phụ thân lúc ấy cảm thấy Mộ Thần bần nhảo không dính được lên tường, liền đem hôn ước bỏ vào trên người Diệp Thạch, việc này Mộ Thần cũng tại sau lưng đẩy một phen.

Thời điểm Diệp Dung biết hết chuyện này, cơ hồ cắn răng nanh.

Nếu lúc trước, hôn ước này dừng ở trên đầu mình, vậy có lẽ hiện tại, người làm bạn bên cạnh Mộ Thần là chính mình.

Nếu như mình là vị hôn thê của Mộ Thần, như vậy vị hôn phu ưu tú đến mức làm cho người khác theo không kịp, vô số nguyên thạch trong thế, Viêm Hỏa Phù bị chợ đêm sao đến giá trên trời, đủ loại đan dược... Liền tất cả đều là của mình, nghĩ như vậy, Diệp Dung cả người đều phải chéch choáng.

Bởi vì phụ thân và mẫu thân nghĩ sai nên hỏng hết, hết thảy chuyện này liền trở thành của Diệp Thạch, nghĩ đến đây, Diệp Dung nhìn không được đối với cha mẹ vẫn luôn tôn kính nhiều vài phần oán niệm.

“Diệp Dung, người không đi lĩnh nhiệm vụ sao?” Một nữ đệ tử đi tới hỏi Diệp Dung.

“Ta lập tức liền đi.” Diệp Dung đáp.

“Người nói nhiệm vụ với nàng làm gì, nàng là tiểu thư nhà giàu không thiếu tiền.” Một nữ đệ tử khác nói.

“Thật không? Nàng có tiền sao? Không có a! Nhìn xem nàng rất túng quẫn.” Nữ sinh vừa mới nhắc nhở Diệp Dung, có chút không hiểu mà hỏi.

Nghe được hai người đàm luận, sắc mặt Diệp Dung nhất thời đỏ một chút.

Một võ giả tu luyện cần có đại lượng nguyên thạch, phú gia tử đệ trong Thánh Tinh học viện không ít, nhưng mà bình dân đệ tử cũng không ít.

Học viện vì học sinh bình dân cung cấp một ít nhiệm vụ, để cho học sinh có thể kiếm được nguyên thạch nhất định.

Lão sinh trong võ viện thực lực cường hãn, bình thường có thể lựa chọn kết bạn đi dã ngoại lập sát yêu thú, thu thập linh thảo.

Đối với tân sinh mà nói, mấy nhiệm vụ này quá nguy hiểm, tân sinh giống nhau chỉ có thể lựa chọn dọn dẹp, làm trợ thủ cho lão sư, tới phòng bếp hỗ trợ, tới linh điền hỗ trợ nhặt tạp vật.

Diệp Dung lúc trước được chọn vào tạp vật, phải đi thư khố hỗ trợ, một cái nhiệm vụ như vậy làm cho Diệp Dung không ngừng kêu khổ, lại được rất nhiều người không ngừng hâm mộ.

Tại trong thư khố hỗ trợ, một tháng có thể thu vào hai vạn nguyên thạch, hai vạn nguyên thạch này đối với tân sinh bình dân mà nói, đã là một bút cự lớn.

Diệp Dung tốt xấu là Diệp gia tiểu thư, hai vạn nguyên thạch đối với Diệp Dung mà nói cũng không tính rất nhiều, cũng không tính ít, nhưng mà, nghĩ đến Diệp Thạch cái gì cũng không cần làm, liền có mấy trăm mấy ngàn vạn nguyên thạch chờ hắn đi xài, trong lòng Diệp Dung liền không cân bằng.

Diệp Dung nhìn thẻ nguyên thạch trong tay, trong lòng buồn bực một trận.

Nàng viết thư cho phụ thân kêu hắn đưa một chút nguyên thạch tới đây, phụ thân liền khóc than với nàng, còn mắng nàng vô dụng, nói là Diệp Thạch tư sắc như vậy cũng có thể ôm đùi Mộ Thần, ăn mặc không lo, nàng lại vô dụng như vậy, vào học viện còn muốn dựa vào trong nhà.

Nàng viết thư cho Mộ Thần kêu hắn đưa một chút nguyên thạch tới đây, kết quả Mộ Thần ra sức khước từ, còn kêu nàng đến hỏi Diệp Thạch vay tiền.

Hướng Diệp Thạch vay tiền? Nàng nếu như mượn được thì đã sớm mượn.

Diệp Thạch người này thật đúng là quá phận a! Hắn có tiền như vậy, phân một chút số lẻ cho mình cũng không nguyện ý, cái thứ không biết xấu hổ, vong ân phụ nghĩa.

Thời điểm Diệp Dung tới nhận nhiệm vụ, bởi vì tới quá muộn, nhiệm vụ thoả mái lại kiếm nhiều tiền đã bị chọn gần hết.

Diệp Dung cả người phát run từ trong nhiệm vụ đường đi ra, trong lòng dị thường phần uất.

Người trong nhiệm vụ đường đang nghĩ cái gì, cứ nhiên hướng nàng đề cử công tác dịch cốt sư.

Nàng là nữ hài tử a! Cứ nhiên kêu nàng đi làm công việc giết gà giết dê.

Người kia cứ nhiên còn nói, Diệp Thạch trước kia đã làm qua dịch cốt sư, ăn được khổ trong khổ mới là người bề trên, chính là bởi vì Diệp Thạch làm dịch cốt sư, cho nên hiện tại mới thăng chức rất nhanh.

Diệp Dung cắn chặt răng, Diệp Thạch người này từ nhỏ liền đi theo đầu bếp trong nhà sống, hắn có thể chịu được làm cái loại công việc thấp hèn này, nàng Diệp Dung lại không thể chịu được.

... ..

“Đây là Cửu Chuyển Luyện Dịch, tổng cộng chín bình, chín ngày kế tiếp người mỗi ngày dùng một chai, chờ người đem luyện dịch này đều uống xong, đem thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất là có thể dùng khối đan dược kia.” Mộ Thần dặn dò.

Diệp Thạch gật đầu, nghiêm trang nói: “Được rồi, Mộ Thần, hai ngày nữa ta sẽ bế quan.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, không hiểu mà hỏi: “Sao lại đột nhiên nghĩ đến bế quan?”

Diệp Thạch bĩu môi, có chút sầu lo nói: “Bởi vì ta không muốn bị người vứt quá xa.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Như vậy a? Vậy người nên cố gắng a.”

“Mộ Thần, nếu như ta bị người vứt rất xa, người sẽ ghét bỏ ta sao?”
Diệp Thạch bất an nhìn Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần không lời gì để nói gõ gõ cái trán của Diệp Thạch, “Người đang loạn nghĩ cái gì vậy.”

“Đúng rồi, nghe nói người mua rất nhiều ngũ cấp linh quả?” Diệp Thạch chớp chớp mắt hỏi.

Mộ Thần gật gù đầu, “Đúng vậy! Làm sao người biết?”

“Sư phụ nói. Linh quả kia là làm bánh ngọt cho sư phụ sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần tiếc nuối lắc lắc đầu, nói: “Không phải là cho sư phụ người, là nhường rượu cho sư phụ ta.” Kinh Sí Diễm cứ nhiên biết hẳn mua linh quả, xem ra hẳn không chỉ cần nhường rượu cho Hùng Uy, còn phải chuẩn bị một phần điểm tâm ngọt cho Kinh Sí Diễm.

“Là cho người sư phụ a?” Diệp Thạch nghe vậy, ghét bỏ cau có cái mũi.

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy! Làm sao vậy, sư phụ ta chộc giận người?!”

“Hắn bắt công a! Chỉ biết cả ngày nhìn chăm chăm chúng ta, Trang Du bị Sư Tử Ngọc từ mỏ đá bên kia dẫn ra ngoài, hắn cũng không biết, ta đang nghe ngóng, Trang Du tại mỏ đá, căn bản không bị bao nhiêu khổ, một đám nam nhân tại mỏ đá bên kia bị hắn mê thần hồn điên đảo, nhiệm vụ của Trang Du đều có người làm cho hắn.” Diệp Thạch không vui nói.

Diệp Thạch buồn bực nghĩ: Hắn tại mỏ đá dùng chút phù chú vụng trộm làm biếng cũng không được, Trang Du cái gì cũng không làm, Hùng Uy lại không quản.

“Nguyên lai là như vậy a!” Mộ Thần âm thầm nghĩ: Trang Du thật đúng là đi tới chỗ nào cũng có thể sống tốt a!

“Rượu bên ngoài nhiều như vậy, tùy tiện mua là tốt rồi, người còn muốn tự mình động thủ sao?” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Rượu này có chút không giống, rượu tên La Diễm này cần dùng dị hỏa thúc hóa, chỉ có ta tự mình động thủ, mới có thể hiệu quả.”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ, nói: “Nguyên lai là như vậy, rượu này nhất định thực quý đi.”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Rượu La Diễm dùng tài liệu tất cả đều là ngũ cấp linh tài, tốn của hắn không ít tiền.

“Xú lão đầu kia có trợ cấp người một chút hay không?!” Diệp Thạch có chút đau lòng nói.

Mộ Thần lắc đầu, nói: “Không có.” Tuy rằng như thế, hắn cũng không tính là thiệt thòi, dù sao rượu phương của rượu La Diễm này là Hùng Uy đưa cho.

Rượu này chẳng những có thể chống đỡ hàn khí, còn có thể trợ giúp người tu luyện, thậm chí, nó còn có lợi đối với việc bồi dưỡng dị hỏa, ngũ phẩm rượu phương, đây chính là vật báu vô giá.

Hắn hiện tại không thể uống rượu này, còn quá sớm, đến cảnh giới vô linh thì có thể uống một ít.

“Lão gia hỏa này thật không phải là thứ tốt, người nhớ tại trong rượu của hắn thêm một gói thuốc xổ.” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Có cần phải như vậy sao?” Mộ Thần hỏi nhỏ.

“Đương nhiên là cần, người xem coi hắn béo như vậy a! Thêm một gói thuốc xổ vừa lúc cho hắn giảm béo.” Diệp Thạch nghiêng răng nói.

Mộ Thần: “...”

... ..

“Có gặp được sư đệ người không?” Kinh Sí Diễm tìm một vòng, không có tìm được thân ảnh của Diệp Thạch, hỏi Tân Như Ca.

Tân Như Ca nhún vai, nói: “Tiểu sư đệ đi bế quan, sư thúc, người không biết sao?”

Kinh Sí Diễm hận nghiêng răng một trận, bình thường, hắn công đạo cho Diệp Thạch cố gắng tu luyện, Diệp Thạch lại coi như gió thoảng bên tai, ngày đó hắn thuận miệng đề cập một câu, nếu như tu vi bị hạ xuống, Mộ Thần sẽ vứt bỏ hắn, cứ nhiên liền ngoan ngoãn chạy đi bế quan.

Hắn nói nha, Diệp Thạch, sao lại mua nhiều gà quay, điểm tâm như vậy nguyên lai là chuẩn bị bế quan, cho nên đang dự trữ lương thực sao? Bế quan còn không quên ăn, thật sự là...

Nghĩ đến đây, Kinh Sí Diễm không khỏi vừa tức giận, vừa buồn cười.

“Mang nhiều đồ ăn như vậy đi bế quan, thật không biết hăn là đi bế quan, hay là đi dưỡng béo.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

Tân Như Ca thản nhiên cười cười, nói: “Sư thúc, đây là đồ đệ giống sư nha.”

“Người có ý tứ gì?” Kinh Sí Diễm thẹn quá thành giận nhìn Tân Như Ca.

Tân Như Ca xấu hổ cười, không nói gì.

“Kinh tiền bối, Mộ đồng học đến, hăn nói, hăn vội vàng tới đưa một chút điểm tâm cho Diệp Thạch, nhưng mà, Diệp Thạch đồng học đã bế quan.” Một cái đồng học nói.

“Diệp Thạch đã bế quan, không phải là ta còn ở đây sao, ta có thể thay hăn bảo quản a!” Kinh Sí Diễm đi nhanh ra ngoài.

Tân Như Ca nhìn Kinh Sí Diễm kích động rồi đi, nhú mào, Kinh Sí Diễm thay Diệp Thạch bảo quản điểm tâm, vậy Diệp Thạch sợ là cả đời đều không ăn được nó.

Kinh Sí Diễm rất mau trở về, trên mặt mang nụ cười đắc ý.

“Mộ Thần tiểu tử này thật biết đạo lý.” Kinh Sí Diễm tán thưởng, tuy rằng nói là đưa cho Diệp Thạch, nhưng mà, đây dùng đều là nguyên liệu ngũ cấp để nấu ăn, rõ ràng là đưa cho mình, một gia hỏa biết đạo lý như vậy, lại bị gia hỏa Hùng Uy này thu đồ đệ, thật sự là người tài giỏi không được trọng dụng a!

... ..

Mỏ đá.

Hoa Xu nhìn sắc mặt Hùng Uy tái nhợt, nói: “Hùng huynh, người bị làm sao vậy?”

Hùng Uy tràn đầy phần uất nói: “Việc xấu trong nhà không thể nói ra, không nói.”

“Người nói ra đi, ta cũng không phải ngoại nhân gì.” Hoa Xu cười nhạt nói.

Hùng Uy lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoa Xu một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tiểu tử Mộ Thần này thật bại hoại, tại trong rượu của ta hạ thuốc xỏ.”

“Hùng huynh, rượu bị hạ thuốc xỏ mà người không nhìn ra sao?” Hoa Xu không hiểu mà hỏi.

Hùng Uy cười gượng hai tiếng, nói: “Thuốc xỏ cũng không phải là vấn đề gì lớn, không thể lãng phí a.”

Mộ Thần đưa rượu tới, ừ không thể xoi mói, uống xuống làm cho người ta cảm giác nhiệt huyết sôi trào, hàn độc trong cơ thể hẳn rất nặng, rượu này có hiệu quả khắc chế đối với hàn độc trong cơ thể hẳn, nét bút hồng duy nhất, chính là thuốc xỏ.

“Hùng huynh, người không phải là biết rõ rượu có vấn đề, mà vẫn uống đi.” Hoa Xu nhướng mi nói.

Hùng Uy cười khan, nói: “Người biết mà, ta luôn đều là một người chủ trương tiết kiệm.”

Tiết kiệm đến mức đi uống được rượu? Hoa Xu cổ quái nhìn Hùng Uy.

Hùng Uy nghiêng rằng, lượng được tề được hạ trong rượu cũng không nhiều, nếu hẳn chia ra uống mấy lần, kỳ thật sẽ không có cái gì trở ngại, chỉ

là, hần nhất thời kích động, đem một cái bình rượu lớn uống hết.

“Người đắ tội đồ đệ người?” Sắc mặt Hoa Xu cổ quái hỏi.

Hùng Uy hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhất định là tiểu tử Diệp Thạch kia khuyến khích, tiểu tử kia và sư phụ Kinh Sí Diễm của hần cùng một dạng, đều là một bụng ý nghĩ xấu.”

Thời điểm trước đó Diệp Thạch tại mỏ đá, đã nhiều lần tuyên bố muốn tại trong đồ ăn của hần hạ thốc số, kết quả, Mộ Thần thật sự làm như vậy.

Gia môn bất hạnh a, hần cư nhiên thu một người nghe lời người khác như vậy làm đồ đệ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

109. Chương 109: Vội

Diệp Thạch bế quan chính là hơn nửa tháng, trong hơn nửa tháng này, Diệp Thạch đầu tiên là không ngừng dung hợp Viêm Hỏa Phù, đem tu vi tăng lên tới cảnh giới lục tinh võ sư.

Tiếp theo, hắn cứ dựa theo lời Mộ Thần, trước dùng Cửu Chuyển Luyện Dịch, lại dùng đan dược, tại dưới tác dụng của cả hai, Diệp Thạch thuận lợi đột phá đến bát tinh võ sư cảnh giới, sau khi đột phá tu vi, Diệp Thạch lại tốn vài ngày thời gian củng cố.

Diệp Thạch vội vàng tu luyện, Mộ Thần cũng rất bận.

Hắn phải thay Kinh Sí Diễm làm điểm tâm, giúp Hùng Uy nhường rượu, còn phải luyện chế Viêm Hỏa Phù, phải cam đoan giao dịch thuận lợi, hắn phải học tập minh văn, đuổi kịp tiến độ của minh văn viện, hắn phải nghiên cứu trận pháp, gia tăng kiến thức cho mình, hắn còn phải cố gắng tu luyện, cam đoan không bị tu vi cản trở, trừ cái này ra, hắn còn phải tìm con đường kiếm tiền khác nữa.

Viêm Hỏa Phù tuy rằng bán rất thuận lợi, nhưng mà, đem trứng gà đặt trong một cái rổ chưa bao giờ là nguyên tắc của Mộ Thần, hơn nữa, Viêm Hỏa Phù cũng không thể bán ra ngoài nhiều, vật hiếm mới quý, bán ra nhiều ngược lại không đáng giá tiền.

Trong lúc tu luyện, Mộ Thần ăn vào Nguyên Linh Dịch, không ngừng vận chuyển nguyên lực, tu vi của hắn tiến bộ quá nhanh, căn cơ có chút bất

ồn, bởi vậy trong khoảng thời gian này, Mộ Thần vẫn luôn áp sức nguyên lực trong cơ thể, tuy rằng trong khoảng thời gian này tu vi của hắn không có tiến bộ, nhưng mà, nguyên lực trong cơ thể so với mười ngày trước nồng đậm hơn mấy thành.

“Như Ca, tiểu sư đệ của người xuất quan chưa?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Tân Như Ca lắc đầu, nói: “Còn chưa.”

“Lần này là thật sự là nghiêm túc tu luyện a! Trước kia, ba ngày không thấy được Mộ Thần, hắn liền gây sức ép, lúc này bế quan chính là hơn mười ngày, đối tính a!” Kinh Sí Diễm nói thầm.

“Sư thúc, đây là chuyện tốt a!” Tân Như Ca nói.

Kinh Sí Diễm gật đầu, nói: “Đúng là chuyện tốt, cuối cùng cũng biết tiến tới.”

Kinh Sí Diễm nhẹ hít một hơi, Diệp Thạch bế quan, cũng không thấy Mộ Thần lại đây đưa điểm tâm, lúc trước hắn còn có thể đoạt điểm tâm của Diệp Thạch ăn.

Mộ Thần xú tiểu tử này, chỉ tại lúc đầu Diệp Thạch bế quan là lộ cái mặt, đưa cho mình một cái bánh ngọt lớn, sau đó, ngay cả bóng người cũng biến mất, một chút cũng không biết là việc tặng lễ này cần phải kiên trì bền bỉ.

“Sư thúc, ta nghe nói Mộ Thần tại trong rượu của Hùng Uy hạ thuốc số.” Tân Như Ca nói.

Kinh Sí Diễm ác liệt cười cười, nói: “Nghe nói rồi, Mộ Thần người này làm tốt a!”

Hoa Xu tại trước mặt Hùng Uy cam đoan này nọ, xoay người liền không chút do dự đem Hùng Uy bán sạch sẽ.

Sự tình Mộ Thần hạ thuốc sổ cho Hùng Uy nháo ồn ào, không ít đạo sư đang ghen tị Hùng Uy thu Mộ Thần làm đồ đệ, đều không khỏi ngậm vui vẻ.

... ..

“Trong thư Dung nhi nói như thế nào?” Diệp Tâm lo lắng nhìn Uông Lệ hỏi.

“Dung nhi nói, Diệp Thạch bế quan, nàng căn bản tìm không thấy Diệp Thạch.” Uông Lệ bất đắc dĩ nói.

“Bế quan? Tiểu tử này sao lại đột nhiên bế quan, không phải là cố ý trốn tránh ta đi?” Diệp Tâm phẫn hận nói.

Uông Lệ cắn chặt răng, Diệp Thạch từ nhỏ liền hiếu động, không thích ngồi một chỗ, sao lại đột nhiên bế quan đâu, chẳng lẽ là thật sự trốn bọn họ?

“Tiểu tử này hiện tại cánh cứng, chỉ sợ căn bản sẽ không đem người để vào mắt.” Uông Lệ nhíu mày nói.

Sắc mặt Diệp Tâm nhất thời đổi đổi, bọn họ đến Hoàng đô cũng đã được mấy ngày, nguyên thạch trên người cũng đều đã xài hết bảy tám phần.

Hoàng đô tắc đất tắc vàng, cho dù hiện tại không phải là mùa thịnh vượng, phòng ở bọn họ thuê trọ lại là tiện nghi nhất, cũng cần hai ngàn nguyên thạch một ngày.

Mắt thấy nguyên thạch trên người như nước chảy ra ngoài, hăn lại ngay cả mặt mũi Diệp Thạch cũng không thấy, trong lòng Diệp Tâm càng

ngày càng nôn nóng.

Cuộc sống đầy màu sắc ở Hoàng đô có không ít lực hấp dẫn với Diệp Tâm, nhưng mà trên người hần không có tiền, chỉ có thể chịu đựng.

Uông Lệ nhẹ hít một hơi, nói: “Ta nghe nói, thời điểm Mộ Viễn Phong đến Hoàng đô, người của vài đại công hội trong Hoàng đô đều phái người ra nghênh đón, thịnh hưởng chưa bao giờ có.”

Diệp Tâm nghe được lời của Uông Lệ, sắc mặt nhất thời vắn vẹo.

Đồng nhân bất đồng mệnh, Mộ Thần hiếu thuận nổi danh, hần trước kia đưa Phá Linh Đan cho Mộ Viễn Phong, trợ hần đột phá võ linh, sau khi Mộ Viễn Phong đến Hoàng đô, lại không chút nào keo kiệt đưa cho Mộ Viễn Phong mấy chục tờ Viêm Hỏa Phù, nghe nói, trên tay Mộ Viễn Phong còn có thể nguyên thạch của Mộ Thần, bên trong có ít nhất mấy ngàn vạn nguyên thạch.

Đồng dạng là nhi tử, chênh lệch lại lớn như vậy.

Diệp Tâm nghĩ đến Mộ Viễn Phong, nhất thời ghen tị ánh mắt đều đỏ.

Chỗ ở của Mộ Viễn Phong, hần đã xa xa nhìn qua, là một cái độc lập tiểu viện rất xinh đẹp, người mỗi ngày tiến đến bãi phỏng nổi liền không dứt, Mộ Viễn Phong có ảnh hưởng cực lớn với Mộ Thần, Mộ Viễn Phong bây giờ là người chạm tay có thể bồng.

Diệp Tâm cắn răng, hần đã từng thử đem chuyện hần là phụ thân của Diệp Tâm nói ra, đáng tiếc, người nghe được đều cho hần là kẻ điên, căn bản không để ý tới hần.

“Chúng ta còn dư lại bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Tâm nhíu mày hỏi.

“Không đến hai vạn.” Ông Lê sầu lo nói.

Diệp Tâm đen mặt, hỏi: “Sao lại chỉ còn lại có hai vạn nguyên thạch, người không phải là lại loạn mua đồ đi?”

Sắc mặt Ông Lê đổi đổi, vô tội nói: “Làm gì có chuyện đấy!”

Hoàng đô có rất nhiều quần áo xinh đẹp, một kiện lại mắc hơn một kiện, nàng tuy rằng động tâm, lại căn bản không dám vươn tay, chỉ mua một ít son phấn bột nước rẻ tiền, bất quá, kia cũng cần không ít nguyên thạch.

Diệp Tâm căn rằng, “Diệp Thạch tiểu tử này, nếu như vẫn luôn bế quan...”

Vậy bọn hăn qua không được bao lâu, liền sẽ bị người trong tử lâu đuổi ra ngoài, hiện tại bọn họ trên người chỉ có một điểm nguyên thạch, nếu như bị đuổi ra, cũng không có cách nào trở về Diệp gia.

Ông Lê cúi đầu, nàng nguyên bản tưởng rằng, đến Hoàng đô, dựa vào mặt mũi của Diệp Tâm từ trong tay Diệp Thạch đoạt một bút tiền, cứ như vậy sống tốt, nào biết, hiện tại ngày càng kém, còn không bằng sống tự tại tại Diệp gia.

Con gái của mình càng là gây thất vọng, đã vào Thánh Tinh học viện, cũng không biết ôm đùi người giàu có nào đó, chỉ biết đòi tiền trong nhà.

“Dung nhi đang làm gì vậy, nàng không biết đi tìm Diệp Thạch sao?”
Diệp Tâm phẫn hận nói.

Diệp Tâm ở nhà làm mưa làm gió quen rồi, sau khi ra ngoài lại nơi chốn bị khinh bỉ, xác thực làm cho Diệp Tâm chịu không nổi.

Uông Lệ xấu hổ cười cười, nói: “Dung nhi, đã đi tìm qua Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch không phải là đang bế quan sao?”

“Bế quan?Kêu Dung nhi đi thúc giục a!” Diệp Tâm tức giận nói.

Uông Lệ cúi đầu, thầm nghĩ: Đầu óc của Diệp Tâm hiện tại tựa hồ loạn rồi, Diệp Thạch là đệ tử của võ vương, Diệp Dung bất quá chỉ là một đệ tử phổ thông, hai người tuy rằng đều là tân sinh Thánh Tinh học viện, nhưng mà địa vị lại một trời một vực, Diệp Thạch tại địa bàn của võ vương, thời điểm bình thường Diệp Dung còn không thấy được mặt của Diệp Thạch, huống chi Diệp Thạch hiện tại đang bế quan.

... ..

Minh văn viện.

Mộ Thần hết sức chăm chú vẽ minh văn, chung quanh vây quanh một vòng người.

Đề bút, nhẹ vẽ, một đám văn lộ phiền phức dừng ở phía trên binh khí, theo Mộ Thần hoàn thành một bút cuối cùng, binh khí trong chốc lát nổ rộ ra một trận chói mắt quang mang, giống như là danh kiếm đã ra khỏi vỏ.

Chung quanh vang lên một trận tiếng vỗ tay, “Mộ đồng học, người thật giỏi, nhị cấp minh văn phức tạp như thế, người lại nắm giữ.”

Nói chuyện chính là Chu Diên của minh văn viện, tại trước khi Mộ Thần xuất hiện, hẳn là một tân sinh xuất sắc nhất trong minh văn viện.

Mộ Thần cười cười, nói: “Ta còn chưa luyện quen.”

“Mộ Thần đồng học vẫn luôn khiêm nhường như thế.” Chu Diên cười khổ nói, Mộ Thần người này ưu tú như thế, ưu tú làm cho người khác ngay cả suy nghĩ ghen tị đều dậy không nổi, chỉ có thể nhìn lên.

Mộ Thần thản nhiên cười, không nói gì.

“Mộ đồng học, lấy tiến độ của người, hẳn là cũng sắp là tam cấp minh văn sư đi.” Một nữ đệ tử tràn đầy sùng bái hỏi.

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Ta còn kém xa.”

“Thật đáng tiếc, nếu người là tam cấp minh văn sư, vậy viện trưởng nhất định sẽ cao hứng.” Chu Diên nhún vai nói.

“Vì cái gì?” Mộ Thần không hiểu mà hỏi.

“Được rồi, được rồi, đều tán đi, đều tán đi.” Hạ Thanh Nghiên đột nhiên tiến vào nói.

Mộ Thần hướng phía cửa nhìn qua, Hạ Thanh Nghiên sai bước đi đến.

Hạ Thanh Nghiên nhìn mình văn trên binh khí, nhíu mày, hỏi: “Đây là người vẽ?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Không tồi.” Hạ Thanh Nghiên không chút nào keo kiệt khích lệ nói, trên mặt Mộ Thần hiện lên vài phần xấu hổ, “Đa tạ viện trưởng khích lệ.”

“Cho người ba ngày thời gian, học được vẽ một cái tam cấp minh văn, chỗ này có tư liệu của năm cái tam cấp minh văn, người có thể chọn học một cái.” Hạ Thanh Nghiên nói.

“Ba ngày?” Mộ Thần nhin không được nhíu mày.

Hạ Thanh Nghiên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! A! Người không phải là ngại thời gian quá nhiều đi, không sao, hai ngày cũng có thể.”

Mộ Thần theo bản năng lắc lắc đầu, nói: “Không có, không có, ba ngày rất tốt.”

Hạ Thanh Nghiên cười như hoa nhìn Mộ Thần, nói: “Cố lên a, ta coi trọng người a, người có thời gian nấu cơm, nhường rượu, nghiên cứu mấy thứ loạn thất bát tao, tổng không đến mức, không có thời gian học tập mình vẫn phải không?” Hạ Thanh Nghiên vỗ vai Mộ Thần, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Mộ Thần nhất thời một trận xấu hổ.

Hạ Thanh Nghiên công đạo cho Mộ Thần một câu, trong vòng 3 ngày trở thành tam cấp minh văn sư, liền ly khai, thật có thể nói là, tới vội vàng, đi cũng vội vàng.

“Viện trưởng thật đúng là nghiêm khắc với người a!” Một đệ tử nhìn thấy Hạ Thanh Nghiên nhịn không được nói.

Mộ Thần kỳ quái hỏi: “Thật là kỳ quái, vì sao viện trưởng vội vã kêu ta trở thành tam cấp minh văn sư như vậy?”

“Người không biết sao? Kinh phí của tân sinh mình văn viện, là tương quan với nhân số trong tân sinh xuất hiện nhị cấp và tam cấp minh văn sư, nhất là tam cấp minh văn sư, nếu trong tân sinh xuất hiện một tam cấp minh văn sư, chính thể kinh phí của tân sinh chúng ta có thể lớn gấp đôi, mà năm ngày sau chính là kỳ khảo hạch.” Chu Diên nói.

Mấy năm nay chất lượng của tân sinh Minh văn viện không tốt, thế cho nên, kinh phí học viện bị cắt giảm, kinh phí bị cắt giảm, tài nguyên mà đệ tử đạt được sẽ thiếu, biểu hiện liền càng kém, cứ tuần hoàn ác tính như thế, địa vị của mình văn viện càng ngày càng thấp.

“Nói như vậy, đan viện cùng phù viện là giống nhau?” Mộ Thần nói.

Chu Diên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Đan viện có Lam Nhược Phong tam cấp luyện dược sư, kinh phí hẳn cũng không ít, vốn là phù viện cũng có... Bất quá, hiện tại ngươi là người minh văn viện chúng ta, Mộ Thần, minh văn viện chúng ta có thể xin được bao nhiêu kinh phí, liền nhìn ngươi có thể trở thành tam cấp minh văn sư hay không.”

Mộ Thần cười cười, nói: “Như vậy a!”

“Ngươi phải hảo hảo cố gắng a! Tương lai của minh văn viện chúng ta liền nhờ vào ngươi.” Chu Diên nghiêm túc nhìn Mộ Thần nói.

Mộ Thần cúi đầu, hẳn đã là tam cấp minh văn sư, chỉ là không muốn rêu rao, mới không đi minh văn sư hiệp hội chứng thực.

Không chứng thực mới có lợi, tối thiểu, Hạ Thanh Nghiên một chút liền cho mình tư liệu về năm cái tam cấp minh văn, thứ này nếu muốn đi mua, cũng phải mất mấy trăm vạn nguyên thạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

110. Chương 110: Xuất Quan

Mộ Thần hướng phía biệt viện đi tới, đệ tử phụ trách dọn dẹp biệt viện nhìn thấy Mộ Thần, lập tức đi lên trước ân cần nói: “Mộ đồng học, Diệp Dung đồng học lại tới.”

“Ta biết rồi.” Mộ Thần nhún mày, có chút không kiên nhẫn nói.

Mộ Thần cũng không biết Diệp Dung đến tột cùng là nghĩ cái gì, lại chạy tới cùng hắn nói một đồng chuyện loạn thất bát tao.

Tỷ như, cùng người Diệp gia đính hôn, kỳ thật không phải là Diệp Thạch, mà là Diệp Dung nàng, nói cái gì, nàng không muốn cùng Diệp Thạch tranh, tự nguyện làm thiếp, Mộ Thần thiếu chút nữa bị Diệp Dung ghê tởm chết.

“Không cần để ý tới nàng.” Mộ Thần không kiên nhẫn nói.

Đừng nói, Diệp Thạch cùng Diệp Dung căn bản không có một chút quan hệ huyết thống, cho dù là có, hai người cũng là đối thủ một mất một còn, lần trước hắn cùng Diệp Thạch cũng bởi vì Diệp Dung châm ngòi ly gián, bị sung quân đi mở đá, Mộ Thần thật sự không rõ, Diệp Dung nghĩ như thế nào, cứ nhiên một lần lại một lần tìm tới hắn.

Không gặp được Mộ Thần, Diệp Dung thất hồn lạc phách về tới ký túc xá của mình, đi mấy lần, không gặp được mặt Mộ Thần, Diệp Dung không ngốc, tự nhiên biết Mộ Thần đang cố ý tránh né mình.

“Diệp Dung, người có thư.” Một đệ tử nói.

“A, cảm ơn.” Diệp Dung điều chỉnh một chút sắc mặt nói.

Diệp Dung vốn là rất chờ mong thư trong nhà gởi tới, nhưng mà trong khoảng thời gian gần đây lại rất chán ghét.

Phụ thân đã đến Hoàng đô, Diệp Dung nguyên bản tưởng rằng, chỉ cần phụ thân đến Hoàng đô là có thể hảo hảo giáo huấn Diệp Thạch một trận, vì mình tìm về mặt mũi, tình trạng của nàng cũng có thể chuyển biến tốt đẹp, nào biết, sự tình hoàn toàn không có phát triển theo như nàng tưởng tượng.

Diệp Thạch bế quan, Diệp Tâm cho dù có cả người thủ đoạn, thấy không được người, cũng là vô kế khả thi.

Ở Hoàng đô tiêu phí cao kinh người, trên người Diệp Tâm cũng không có mang bao nhiêu nguyên thạch, hai người Diệp Tâm cùng Uông Lệ lại đều là người thích hưởng thụ, sau khi đến Hoàng đô, nguyên thạch trên người lập tức bị xài bảy tám phần.

Diệp Dung mở thư ra, tràn đầy phiền chán, phụ thân cùng mẫu thân cứ nhiên mở miệng hướng nàng đòi tiền, còn nói, phần lớn học sinh Thánh Tinh học viện rất giàu.

Diệp Dung cắn chặt răng, học sinh giàu có trong Thánh Tinh học viện đúng là không ít, tỷ như Thang Châu Nhi, nhưng mà, mình cũng không phải một trong số đó a!

Nghĩ đến Thang Châu Nhi, Diệp Dung lại có chút buồn bực, diện mạo của Thang Châu Nhi còn không bằng mình, nhưng mà gia tài bạc triệu, muốn cái gì có cái đấy, mệnh thật sự là quá tốt, nếu mình cũng có vị phụ thân phú khả địch quốc, làm sao có thể sinh hoạt ghen khuất như thế.

Ngày nghỉ.

Bởi vì Diệp Thạch còn đang bế quan, Mộ Thần chỉ phải một mình đi ra ngoài tìm Mộ Viễn Phong.

Trụ cột của Mộ Viễn Phong thực vững chắc, hậu tích mỏng phát, sau khi thăng cấp thành võ linh, tài nguyên không thiếu, tu vi rất nhanh liền lên tới cảnh giới nhị tinh võ linh, gần đây đã có dấu hiệu thăng cấp tam tinh võ linh.

“Thần nhi, người đã đến rồi.” Hai phụ tử gặp mặt, bình thường sẽ tán gẫu luyện đan, Mộ Viễn Phong kinh nghiệm phong phú, thực tiễn rất nhiều, Mộ Thần vẫn luôn có được lợi ích.

“Phụ thân, người gần đây sống như thế nào? Nguyên thạch đủ xài sao?” Mộ Thần ân cần hỏi.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ cười, nói: “Đủ xài, đủ xài, người quên rồi à, phụ thân người tốt xấu là tam cấp luyện dược sư, nuôi sống mình không thành vấn đề, những nguyên thạch đó của người, lưu trữ cưới vợ đi.” Trong khoảng thời gian này, thực lực của hắn tăng lên nhanh, thuật luyện đan tăng lên cũng rất nhanh, xác suất luyện đan thành công đại đại đề cao.

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Thạch Đầu còn nhỏ, nguyên thạch có thể chậm rãi kiếm, không vội.” Diệp Thạch mới mười bốn tuổi, tại trong mắt Mộ Thần, Diệp Thạch chính là một hài tử còn chưa có lớn lên mà thôi, sớm như vậy đã thú về, Mộ Thần sẽ có loại cảm giác quan hệ với trẻ vị thành niên.

“Cho dù là như vậy, ta cuối cùng vẫn là hoa tiền của người, cũng không phải chuyện đúng a!” Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Mộ Thần không cho là đúng, cười cười, nói: “Nhi tử kiếm tiền cho phụ thân xài, là thiên kinh địa nghĩa.”

“Người a!” Mộ Viễn Phong có chút oán trách cười cười, “Thạch Đầu đầu, đã lâu không gặp hân, còn đang bế quan?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Người cũng nên hướng Thạch Đầu học tập đi, đừng có tại những phương diện khác lãng phí thời gian, hảo hảo tu luyện, thực lực mới là tự thân gốc rễ.” Mộ Viễn Phong nghiêm túc dặn dò.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Phụ thân, ta có đúng mực.”

“Đúng rồi, phụ thân, Diệp Dung đến nói với ta, người có hôn ước với ta là nàng.” Mộ Thần có chút khinh bỉ nói.

Mộ Viễn Phong sửng sốt một chút, cười lạnh nói: “Kỳ thật, vốn thật sự là nha đầu kia.” Mộ Thần trước kia biểu hiện rất không xong, Diệp Dung lại là thiếu nữ nổi tiếng, diện mạo cũng xinh đẹp, Diệp Tâm tất nhiên không nguyện ý chịu thiệt con mình.

Mộ Thần sửng sốt một chút, hỏi: “Sao lại như vậy?”

Hai nhà định chính là hôn lễ chính thức, người của Diệp gia gả lại đây, đó là phải làm chính thê của Mộ Thần.

Song nhi như thế, không phải nam cũng không phải nữ, trên thực tế có rất nhiều người nhìn không thuận mắt, đại đa số song nhi chỉ có thể làm thị thiếp.

Rất nhiều đệ tử của đại gia tộc sẽ không thú song nhi, cảm thấy mất mặt.

Mộ Viễn Phong đối với song nhi không có thành kiến gì, bởi vậy, Diệp gia đem hôn ước an bài trên đầu Diệp Thạch, Mộ Viễn Phong cũng không nói cái gì.

Mộ Viễn Phong trào phúng nói: “Vốn dĩ, Diệp Dung là thích hợp nhất, bất quá, mẫu thân nàng chướng mắt người, liền đem hôn ước an bài trên đầu Diệp Thạch.”

“Diệp Dung nói, vốn dĩ vị hôn thê của ta là nàng, chính là bị Diệp Thạch dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt đi.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

Mộ Viễn Phong sắc mặt trầm một chút, “Nha đầu kia thật là ghê gớm, cũng may, lúc trước người Diệp gia cùng người đính hôn không phải là nàng.” Nghe nha đầu kia nói chuyện, liền biết người nọ không phải là người thiện lương gì.

Mộ Thần thầm chấp nhận gật gật đầu.

Con mình biểu hiện ưu tú như vậy, khó trách nha đầu Diệp Dung kia sẽ đổi ý. Mẫu phụ của Diệp Dung, chỉ sợ nghĩ là biết vậy chẳng làm đi, nữ nhân kia, gần đây sống cũng không quá tốt a!

“Đúng rồi, Diệp Tâm đến Hoàng đô rồi.” Mộ Viễn Phong thản nhiên nói.

Mộ Thần hí mắt, hỏi: “Phụ thân, làm sao người biết?”

“Diệp Tâm có đến tìm quá ta, ta lúc ấy đang luyện đan, không gặp hẳn.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Phụ thân, người không cần để ý tới hẳn.”

Mộ Viễn Phong gật gật đầu, nói: “Cũng được.”

... ..

Chỗ ở lâm thời của Diệp Tâm.

“Vẫn không gặp được Mộ Viễn Phong sao?” Ưông Lệ hỏi Diệp Tâm.

Diệp Tâm mặt đỏ lên, thời điểm vừa đến Hoàng đô, Diệp Tâm thủy chung không hạ thể diện đi gặp Mộ Viễn Phong.

Theo nguyên thạch càng ngày càng sạch sẽ, Diệp Tâm cũng không cố kị thể diện hay không thể diện, chỉ là, hắn đã nể mặt đi tìm Mộ Viễn Phong xin giúp đỡ, Mộ Viễn Phong cư nhiên tránh không thấy hắn.

“Tên kia nhất định là cố ý.” Diệp Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn trước sau đã đi tìm qua Mộ Viễn Phong ba lượt, Mộ Viễn Phong hai lần đang bế quan tu luyện, một lần đang bế quan luyện đan, một lần bế quan liên tính, nhiều lần đều đang bế quan, rõ ràng là có ý trốn tránh mình.

“Mộ Viễn Phong cũng quá đáng, lại nói, quan hệ hai nhà chúng ta là thông gia a.” Ônng Lệ không cam lòng nói.

“Mộ Viễn Phong gia hỏa này mắt cao không thấy người thấp.” Diệp Tâm phẫn nộ nói.

Ônng Lệ nhìn sắc mặt dữ tợn của Diệp Tâm, không khỏi lo sợ.

“Diệp Thạch có tin tức sao? Còn đang bế quan?” Diệp Tâm hỏi.

Ônng Lệ gật gật đầu, nói: “Hình như là vậy.”

“Bế quan, bế quan, hắn là một song nhi, cả ngày bế quan có ích lợi gì, thực lực của hắn cao tới đâu, kết quả cũng phải lập gia đình thôi.” Diệp Tâm khinh thường nói.

“Đúng vậy!” Ônng Lệ phụ họa nói.

“Dung nhi đâu, kêu nàng gửi nguyên thạch lại đây, đã gửi quachưa?” Diệp Tâm sắc mặt không tốt hỏi.

“Dung nhi nói nàng không có tiền, Dung nhi sống cũng không dễ dàng.” Uông Lệ điềm đậm nói.

“Không có tiền, không có tiền, không có tiền không biết đi mượn sao? Mộ Thần có nhiều tiền a!” Diệp Tâm ghen tị nói.

“Nhưng mà, Mộ Thần không để ý tới Dung nhi.” Uông Lệ bất đắc dĩ nói.

“Thật sự là, nuôi nàng lớn như vậy, kết quả, còn không bằng tiểu tử Diệp Thạch kia biết câu dẫn nam nhân, vô dụng!” Diệp Tâm tức giận nói.

Uông Lệ nghe lời nói của Diệp Tâm, sắc mặt thay đổi, chung quy không dám phản bác gì.

... ..

Diệp Thạch ổn định tu vi bát tinh võ sư, liền kết thúc bế quan.

“Sư đệ, người rốt cục xuất quan a.” Tân Như Ca vui mừng nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, đặc ý nói: “Ta thăng cấp bát tinh võ giả.”

“Bát tinh võ giả a?!” Sắc mặt Tân Như Ca nhăn nhó một chút, bát cấp tư chất thật đúng là nghịch thiên a! Diệp Thạch bế quan không đến một tháng, mà đã thăng ba cấp, thật sự là đáng sợ, mình từ ngũ tinh võ sư thăng cấp đến bát tinh võ sư, tựa hồ dùng ba năm.

Đương nhiên, Diệp Thạch đáng sợ, vẫn là có thể làm cho người khác chịu đựng, so sánh với tiến độ của Mộ Thần, mới thật sự làm người khác chịu không nổi.

“Ngày hôm qua Mộ Thần nhà người đi mình văn sư công hội chứng thực tam cấp minh văn sư, đã là một vị tam cấp minh văn sư.” Tân Như Ca nói.

Diệp Thạch thản nhiên gật gật đầu, lên tiếng: “A.”

Tân Như Ca nhìn sắc mặt tràn đầy bình thản của Diệp Thạch, nhíu mày hỏi: “Người không kinh ngạc sao?”

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Cần kinh ngạc sao? Hẳn là Mộ Thần a!”

Tân Như Ca: “...” Cũng đúng, nếu là Mộ Thần mà nói, cũng không cần kinh ngạc.

“Đúng rồi, Mộ Thần đâu?” Diệp Thạch hỏi.

“Mộ Thần à, hẳn đang thí nghiệm.” Tân Như Ca nói.

“Thí nghiệm?” Diệp Thạch không hiểu mà hỏi.

Tân Như Ca gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hôm nay là ngày các viện thuật viện xinkinh phí dạy học, thuật viện xuất sắc nhất đều xin được kinh phí, Mộ Thần là tam cấp minh văn sử, tất nhiên là phải tham dự.”

Diệp Thạch hí mắt, nói: “Mộ Thần là đệ tử minh văn viện, có hẳn tại đó, minh văn viện hẳn là có thể xin được không ít kinh phí đi.”

Tân Như Ca gật gật đầu, nói: “Không sai, ít nhất nhiều hơn hai ngàn vạn.” Tân sinh trung xuất hiện một cái tam cấp thuật sử, nên viện kinh phí có thể phiên bội.”

Diệp Thạch há to miệng, nói: “Nhiều như vậy, phát tài a!”

“Nguyên thạch này là dùng cho minh văn viện dạy học hằng ngày.” Tân Như Ca tiếc nuối nói.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “A, không phải là cho Mộ Thần à, vậy uống phí công phu rồi.”

“Trong khoảng thời gian người bề quan, Diệp Dung có đến tìm người mấy lần.” Tân Như Ca nói.

Diệp Thạch hí mắt, có chút không kiên nhẫn, “Nàng lại tới làm gì?” Diệp Thạch cảm thấy Diệp Dung chính là một con ruồi bọ, không gây thương tổn người khác, nhưng lại làm người khác phiền chán.

“Nàng nói, phụ thân người đến Hoàng đô.” Tân Như Ca nói.

Diệp Thạch hí mắt, trên thần sắc lộ ra nồng đậm chán ghét, Diệp Tầm người này lại đây, tổng là không có chuyện tốt gì.

Diệp Thạch tuổi còn chưa lớn, trước lúc không biết chân tướng, hẳn vẫn còn đối với Diệp Tầm ôm vài phần tôn kính cùng chờ mong, sau khi biết chân tướng, những chờ đợi đó của Diệp Thạch đối với Diệp Tầm lập tức biến thành hư ảo.

Diệp Thạch nghĩ, Diệp Tầm nếu như giống như lúc trước đối với mình ra vẻ ta đây, mình liền một quyền oanh qua.

“Đúng rồi, có chuyện, không biết có nên nói cho người hay không.” Tân Như Ca do dự nói.

“Người nói a! Có cái gì không dễ nói sao?” Diệp Thạch chớp chớp mắt hỏi.

“Ta lo người nghe xong sẽ kích động.” Tân Như Ca thần tình khó xử, đôi mắt lại xẹt qua vài phần quang mang cảm thấy hứng thú.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Sẽ không, tâm tính của ta rất tốt, sẽ không kích động.”

Tân Như Ca nhếch khóe miệng một cái, ở chỗ sâu trong đôi mắt hiện lên vài phần trêu tức, “Là như vậy, ta nghe nói, Diệp Dung đi tìm qua Mộ

Thần, nói với Mộ Thần là người Diệp gia có hôn ước với Mộ Thần, kỳ thật là nàng, bất quá, bị người chiếm tổ tu hú.”

Diệp Thạch sắc mặt xoát một cái thay đổi, “Tiện nhân chết tiệt này.” Một quyền của Diệp Thạch nện trên đại thụ che trời bên cạnh, đại thụ có đường kính một hơn thước, ầm ầm ngã xuống đất, vụn gỗ nơi nơi bay loạn.

Tân Như Ca: Tiểu sư đệ lúc trước tựa hồ nói, tâm tính của hã rất tốt, sẽ không kích động.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

111. Chương 111: Tài Chính

Phù viện.

“Sao tài chính lại chỉ có hai ngàn vạn nguyên thạch?” Tống Thừa nóng nảy hỏi, dĩ vãng phù viện bọn họ đều có ba nghìn vạn nguyên thạch.

Hoàng An xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, xấu hổ nói: “Viện trưởng, tân sinh lần này chất lượng không cao, nhị cấp phù sư không có mấy người, cho nên, cho nên...”

“Người nói cái gì? Người nói tân sinh lần này chất lượng không cao?” Tống Thừa chống nạnh, trừng mắt, mở nụ cười tràn đầy châm chọc, hỏi.

Hoàng An cười khan, tân sinh lần này chất lượng rất cao.

Ba bát cấp tư chất, hai thất cấp tư chất, xa xa vượt qua năm rồi, vấn đề là, bọn người kia đều không thuộc về phù viện bọn hắn a!

Ghét nhất chính là, người kia nguyên bản thuộc về phù viện, giờ lại chạy đến viện khác.

“Đáng giận a!” Tống Thừa cắn chặt răng, không cam lòng tại trong phòng đi qua đi lại. Tống Thừa bỗng nhiên xoay người, hỏi Hoàng An: “Minh văn viện bên kia, lấy được bao nhiêu tài chính?”

Trái tim Hoàng An nhảy dựng, nơm nớp lo sợ nói: “Năm nghìn vạn.”

Thời điểm xin tài chính, Mộ Thần ngay tại đó vẽ ra ba cái tam cấp minh văn bất đồng, trấn trụ không ít người, viện trưởng tuyệt bút vung lên, liền đồng ý Hạ Thanh Nghiên xin năm nghìn vạn tài chính.

Dĩ vãng xin tài chính, phù viện bọn họ có thể xin được kim ngạch xa xa vượt qua minh văn viện, nhưng mà lúc này lại không phải.

“Đan viện xin được bao nhiêu tài chính.” Tống Thừa run run một chút, tiếp tục hỏi.

“Bốn ngàn vạn.” Hoàng An nói.

Đan viện tại trong các thuật viện luôn luôn đạt nhất, lúc này lại bởi vì minh văn viện ra một quái thai là Mộ Thần như vậy, tài chính mà đan viện xin được ngược lại dừng sau minh văn viện.

“Cư nhiên cũng có nhiều như vậy?” Tống Thừa nhú mày nói.

Đan viện tốt xấu có một Lam Nhược Phong giữ thể diện, tuy rằng biểu hiện của Lam Nhược Phong không nghịch thiên giống Mộ Thần như vậy, nhưng mà đầu gì cũng là một tam cấp đan sư, chính thể tổ chất của đan viện cũng muốn cao hơn so với phù viện bọn hắn rất nhiều.

Đan viện.

Lộ Hàn nhìn thẻ nguyên thạch trên tay, bất đắc dĩ cười.

Đan viện luôn luôn đứng đầu trong các thuật viện, song lần xin tài chính này, lại lạc phía sau minh văn viện xuống dốc đã lâu.

Tài chính có được, Hạ Thanh Nghiên chí đặc ý mãi lại đây châm chọc khiêu khích một phen, trong lòng Lộ Hàn cũng không có tư vị.

“Viện trưởng cũng quá bất công với nhà đầu Hạ Thanh Nghiên kia.” Diêm Võ nhin không được nói. Nhớ tới bộ dáng chỉ cao khí ngang của Hạ

Thanh Nghiên, Diêm Vô liên không có tư vị.

“Đúng vậy a! Minh văn viện có Mộ Thần, đan viện chúng ta cũng có Lam Nhược Phong a! Hai người đều là tam cấp, tương đương ngang nhau, luận chính thể thực lực, như thế nào cũng là đan viện chúng ta cường hơn.” Thái Thúc Danh không cam lòng nói.

“Đủ, tuy rằng đều là tam cấp thuật sư, nhưng mà Mộ Thần phải mạnh hơn nhiều so với Lam Nhược Phong, minh văn viện có tuyệt thể thiên tài như vậy, viện trưởng đối xử khác biệt cũng là tất nhiên.” Lộ Hàn nói.

Lam Đạt nghe được lời nói của Lộ Hàn, trong lòng một trận không có tư vị, tuy rằng không có tư vị, nhưng mà Lam Đạt rõ ràng, Lộ Hàn nói là sự thật.

“Đan thuật, phù thuật, minh văn thuật, đồng thời đạt tới tam cấp, tu vi lại là mạnh nhất trong tân sinh, Mộ Thần người này rất nghịch thiên.” Lộ Hàn nhin không được nói.

Thái Thúc Danh nhíu mày, nói: “Không biết người này có thể tiếp tục nghịch thiên như vậy hay không.”

Tam cấp đan thuật, phù thuật, minh văn, tuy rằng phức tạp, nhưng nếu có tâm vẫn có thể học được, nhưng mà tứ cấp không cần tâm nghiên cứu, nếu không hiểu biết rõ là không thể nào đặt chân.

“Lại nói, Diệp Thạch đã xuất quan, thăng cấp thành bát cấp võ sư.” Thái Thúc Danh nói.

“Bát cấp võ sư? Sao lại nhanh như vậy?” Diêm Vô kinh ngạc nói.

“Đúng vậy! Không hổ là người có bát cấp tư chất, tùy tiện bế quan một cái, tu vi liền đột nhiên tăng mạnh.” Thái Thúc Danh cảm khái nói.

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, năm nay viện trưởng thực hào phóng a!” Hạ Thanh Lệ cầm thẻ nguyên thạch, vẻ mặt tươi cười nói.

Hạ Thanh Nghiên thở dài, có chút tiếc nuối nói: “Sớm biết hăn năm nay hào phóng như vậy, ta hăn là nên xin nhiều hơn một ít nữa a.”

Thời điểm năm rồi xin tài chính, Hạ Thanh Nghiên chào giá đầy trời, viện trưởng lại trả giá xuống đất, đừng nhìn bộ dáng Liên Thành Không ngông nghênh, năng lực trả giá của hăn kỳ thật rất tốt.

Này kỳ thật cũng không kỳ quái, Liên Thành Không là người sống mấy trăm tuổi rồi, sống lâu như vậy, loại sự tình trả giá này, tất nhiên là không nói chơi.

“Muốn nhiều hơn nữa thì viện trưởng sẽ đau lòng a.” Hạ Thanh Lệ bĩu môi nói.

“Mộ Thần này là một bảo bối a!” Hạ Thanh Nghiên nhin không được nói.

Hạ Thanh Lệ gật gật đầu, bỗng nhiên nói: “Ta nghe nói, hăn còn nghiên cứu trận pháp.”

Hạ Thanh Nghiên híp mắt, kinh ngạc nói: “Nghiên cứu trận pháp? Hăn có bao nhiêu cái đầu chứ, cứ nhiên còn nghiên cứu trận pháp?!”

“Mộ Thần này không có thể dùng lễ thường mà đo được, nghe nói, thời điểm Mộ Thần chuyển viện, ưu tiên suy xét cũng không phải là minh văn viện chúng ta, mà là trận pháp viện.” Hạ Thanh Lệ mỉm cười nói.

“Người nghe được tin tức từ đâu?” Hạ Thanh Nghiên híp mắt hỏi.

“Từ một đệ tử hỗ trợ bên Diệp Thạch kia nói lại, nghe nói, Mộ Thần cũng suy xét qua trận pháp viện, chẳng qua Mộ Thần nghe nói là lão nhân bên trận pháp viện kia là một cây cỏ mọc đầu tường, có gió thì hướng bên kia thổi, hướng bên này đảo, Mộ Thần lo lắng hẳn trụ không nổi viện trưởng đan viện cùng phù viện, cho nên không có lựa chọn trận pháp viện.” Hạ Thanh Lệ nói.

Hạ Thanh Nghiên xuy xuy nở nụ cười, “Mộ Thần này thật sự là rất xem nhẹ vị viện trưởng trận pháp viện kia.”

Đây chính là một con cáo già không hơn không kém a! Tục ngữ nói: chó cắn người là chó không sữa, đừng nhìn lão gia hỏa kia cả ngày cười tủm tỉm, kỳ thật rất khó chọc.

Lão hồ ly kia cả ngày giả bộ bánh bao, kết quả thật bị người khác nghĩ thành bánh bao.

Nếu như lão gia hỏa kia biết Mộ Thần là bởi vì sợ hãi quá yếu đuối mới không tuyển trận pháp viện, nhất định sẽ phát điên.

... ..

Diệp Thạch bế quan hơn nửa tháng, thời gian dài như vậy không gặp được Mộ Thần, trong lòng Diệp Thạch xác thực rất nhớ Mộ Thần.

Diệp Thạch kích động hướng phía mình văn viện đi tới, đi đến nửa đường thì Diệp Dung lập tức vọt ra.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Dung luôn chú ý tới động tĩnh của Diệp Thạch, Diệp Thạch xuất quan không bao lâu, Diệp Dung đã có được tin tức.

Diệp Thạch nhìn thấy Diệp Dung, nhất thời bốc lên một trận phiền chán.

“Người tốt cuộc muốn gì?” Diệp Thạch không kiên nhẫn hỏi.

Diệp Dung nhìn Diệp Thạch, cắn chặt răng nói: “Phụ thân đến rồi.”

Diệp Thạch ném cái xem thường, nói: “A, vậy à.”

“Người không phải là nên đi gặp phụ thân sao?” Diệp Dung hỏi.

Diệp Thạch xem thường, nói: “Đi gặp hửn? Ta tại sao lại phải đi gặp hửn?”

Diệp Dung cau mày, nói: “Hửn là phụ thân của người a!”

Diệp Thạch bĩu môi, tức giận nói: “Hửn không phải! Hửn đả nói qua, ta không phải là con của hửn!”

Trước kia Diệp Thạch cho rằng Diệp Tầm là không thích hửn mới nói như vậy, hiện tại hửn đã biết, hửn vốn không phải là nhi tử của Diệp Tầm.

Bởi vì hửn không phải là nhi tử của Diệp Tầm, cho nên vô luận hửn làm như thế nào, cũng đều không được Diệp Tầm tán thành.

Diệp Thạch giật mình nhớ lại, khi còn bé, vì muốn được Diệp Tầm khen ngợi, Diệp Thạch thực cố gắng tu luyện, nhưng mà hửn biểu hiện càng ưu tú, Diệp Tầm lại càng nhìn hửn không vừa mắt.

Hiện giờ Diệp Thạch rốt cục minh bạch, hửn càng ưu tú, lại càng là làm cho Diệp Tầm cảm thấy thân sinh tử nữ của Diệp Tầm không bằng hửn, khó trách Diệp Tầm càng ngày càng nhìn hửn không vừa mắt.

“Người tại sao có thể như vậy?” Diệp Dung buồn bực nói, nàng đợi lâu như vậy chính là vì chờ Diệp Thạch xuất quan, kết quả, Diệp Thạch không muốn đi gặp Diệp Tầm, vậy hết thảy đều là uổng phí.

Thời điểm tại Diệp gia, Diệp Thạch vẫn luôn rất tôn kính Diệp Tầm, rất nghe lời Diệp Tầm, hiện tại người này lại trở nên như vậy.

Diệp Thạch chống nạnh, nói: “Ta chính là như vậy.”

“Người không gặp cũng được, trước tiên gửi qua cho phụ thân một trăm vạn đi.” Diệp Dung nói.

Diệp Thạch ném cái xem thường, nói giỡn à, tiền của hắn đều là nhờ Mộ Thần vất vả kiếm được, bản thân hắn cũng phải rất cần mới dùng, sao lại phải cho Diệp Tầm.

“Không cho.” Diệp Thạch chắc như đinh đóng cột nói.

Diệp Dung phẫn nộ nói: “Phụ thân đã không còn nguyên thạch, rất nhanh sẽ bị chủ nhà đuổi ra, sẽ lưu lạc đầu đường đó, người có biết không a!”

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Ta không biết a! Hắn thảm như vậy a?! Xứng đáng!”

“Diệp Thạch, người ở đây cầm y ngọc thực, tiêu tiền như nước, lại làm cho cha của mình lưu lạc đầu đường, người không ngại sao?” Diệp Dung tức giận nói.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Tại sao ta phải ngại?!”

Diệp Tầm lúc trước không phải chính là đối với hắn như vậy sao, làm cho hắn trắng tay xuất môn.

Diệp Thạch cảm thấy tình trạng của Diệp Tầm so với mình tốt hơn một chút, lại nói như thế nào, Diệp Tầm đã là cửu tinh võ sư, chỉ cần hắn biết suy nghĩ, tùy tiện tìm một phần công tác thì hắn là vẫn có thể sống qua

ngày, mà khi Diệp Thạch hăn bị đuổi ra chính là võ giả, tuổi còn nhỏ, thực lực kém, năng lực tự bảo vệ mình còn không có.

Trang Du mang theo vài người đã đi tới, “Diệp Thạch, người quá đáng.”

Diệp Thạch ném cái xem thường, hăn cùng Diệp Dung nói chuyện thì có liên quan tới Trang Du sao?! Người này lại chạy đến xen vào việc người khác.

“Người ít quản chuyện người khác đi.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Gặp chuyện bất bình, ta liền muốn xen vào.” Trang Du nói lời chính nghĩa.

Diệp Thạch tức giận mắng: “Người có tật xấu?”

Trang Du mặt đỏ lên, nói: “Ta đã nghe được.”

Diệp Thạch híp mắt, không kiên nhẫn nói: “Người nghe được cái gì?!”

“Diệp Thạch người cầm y ngọc thực, tiêu tiền như nước, lại làm cho cha của mình lưu lạc đầu đường, Diệp Thạch, người có tiền như vậy, lại keo kiệt phân một chút tiền chocha của mình, người không cảm thấy trong lòng bất an sao?” Trang Du nghiêm trang nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch đen mặt, nói: “Bất an? Vì sao ta phải bất an? Trong lòng ta rất yên bình.”

“Diệp Thạch, tục ngữ nói, phụ tử không có cách đêm cừ, phụ thân người hăn dù sao đã sinh người, vô luận hăn làm cái gì, người cũng phải bao dung hăn.”

“Đúng vậy a! Diệp Thạch, con không nói cha sai, làm nhi tử thì hiếu thuận phụ thân là thiên kinh địa nghĩa.”

“Diệp Thạch a! Hiện tại thân gia của người hẳn là có mấy ngàn vạn đi, phân một trăm vạn cho phụ thân người cũng không thương cân động cốt, có bị cái gì đâu.”

“Diệp Thạch a! Kinh tiền bối nếu như biết người có thái độ như vậy đối với phụ thân của mình, hẳn sẽ thực thất vọng về người.”

“Uống nước nhớ nguồn, Diệp Thạch, người vong ân phụ nghĩa như vậy cũng không tốt a! Vô luận như thế nào, phụ thân người tốt xấu gì đã đem người nuôi lớn tới bây giờ.”

... ..

Diệp Thạch nghe vài hộ hoa sứ giả bên người Trang Du người một câu ta một câu, sắc mặt càng ngày càng kém.

Sắc mặt Diệp Dung ửng đỏ nhìn Trang Du, Diệp Dung không nghĩ tới, lần trước hẳn đặc tội Trang Du như vậy, Trang Du cư nhiên còn giúp nàng, “Trang thiếu, người thật rộng lượng, thật hiểu lý lẽ, sự tình lần trước thật sự xin lỗi.” Diệp Dung xin lỗi nói.

Trang Du khoát tay áo, hào phóng cười, nói: “Sự tình lần trước không cần nói nữa, ta đã quên.”

Diệp Dung nghe được lời của Trang Du, tâm tình thoải mái không ít.

Đoàn người Trang Du, một đám tràn đầy trách cứ nhìn Diệp Thạch, giống như Diệp Thạch là một tội nhân tội ác tày trời.

Diệp Thạch đột nhiên nâng mắt, lạnh lùng nhìn Trang Du, “Nói xong chưa, nói xong thì tránh ra.”

Trang Du không cam lòng lắc đầu, nói: “Diệp Thạch, người còn chưa có cho người ta một cái công đạo đâu.”

Diệp Thạch không thể nhịn được nữa rút ra một cây roi, một roi ném lên thạch trụ một bên, thô thạch trụ bị một roi nén giận của Diệp Thạch, vỡ thành một khối đá vụn.

Trang Du nhìn cây roi trong tay Diệp Thạch, chột dạ một trận, “Diệp Thạch, người muốn làm gì? Nơi này là học viện, không cho nội đấu.”

“Ta biết, đồng dạng sai lầm, ta sẽ không phạm hai lần.” Diệp Thạch thản nhiên mà nói.

Hắn cũng không muốn một lần lại một lần vì hai cái đồ đồ tiện Trang Du cùng Diệp Dung này mà bị đuổi tới mỏ đá.

“Học viện tuy rằng không cho phép đánh nhau ấu đả, nhưng cho phép khiêu chiến, các người ai lại che phía trước ta, sẽ phải nghênh đón khiêu chiến của ta, theo ta lên đài khiêu chiến đi!” Diệp Thạch lạnh lùng nói.

Trang Du cau mày, nói: “Diệp Thạch, người ý vào thực lực cao, khi dễ người khác thì tính là bản lĩnh gì.”

“Sao hả, chỉ cho phép một đám yếu đuối các người cản đường ta, lại không cho phép ta khiêu chiến?” Diệp Thạch trào phúng.

“Người...” Trang Du mặt đỏ lên, phần hận nhìn Diệp Thạch.

Vài vị thiếu niên bên người Trang Du nhìn bộ dáng đả đả đả đả sát khí của Diệp Thạch thì lúng túng.

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, xoay người ly khai.

Diệp Thạch vừa rời đi, sau lưng một vị đạo sư không biết từ nơi này nhảy ra, bước nhanh đuổi theo Diệp Thạch hô: “Diệp Thạch đồng học, người vừa mới phá hư của công, người cần phải bồi thường mười vạn nguyên thạch.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

112. Chương 112: Lời Đồn Đãi Tứ Phương

Chuyện Diệp Thạch xuất quan thăng cấp bát tinh võ sư, chấn kinh không ít người.

Cùng là bát cấp tư chất thì vẫn có chênh lệch, nguyên bản Diệp Thạch cùng Trang Du đều là ngũ tinh võ sư, Diệp Thạch bế quan hơn nửa tháng liền trở thành bát tinh võ sư, nhanh hơn so với Trang Du.

Cùng với tin tức Diệp Thạch thăng cấp bát cấp võ sư, các lời đồn đãi về Diệp Thạch truyền bá khắp nơi.

Tỷ như, hiện giờ tình cảnh của Diệp gia rất gian nan, Diệp Thạch lại bỏ mặc.

Tỷ như, phụ thân Diệp Tầm của Diệp Thạch hiện giờ nghèo khó, Diệp Thạch lại ăn chơi đàng điếm, hoàn toàn không để ý.

Tỷ như, Diệp Tầm gần như phải đi ăn xin, Diệp Thạch phát điên, làm như không thấy.

... ..

Diệp Thạch nổi tiếng về tư chất, lại có Mộ Thần một vị hôn phu toàn năng như vậy, người ghen tị vô số kể, bởi vậy, tin tức xấu có quan hệ với Diệp Thạch truyền ra, trong thời gian nhanh nhất mọi người đều biết.

Tin tức là từ vài thiếu niên bên Trang Du truyền ra, mấy người kia ngày đó bị Diệp Thạch hạ thế diện trước mặt mọi người, thật sự nuốt không trôi khẩu khí này, liền lan truyền ra tin tức bất lợi đối với Diệp Thạch.

Trong quán cơm, Diệp Thạch hung tợn gặm một cái đùi gà, chung quanh thỉnh thoảng có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hướng phía Diệp Thạch bắn lại.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch nổi giận đùng đùng, bất đắc dĩ nói: “Thanh giả tự thanh, những lời đồn đó đều là nói hươu nói vượn, người đừng nóng giận.”

“Ta mới không phải bởi vì lời đồn mà sinh khí, Diệp Tầm đi ăn xin thì ta càng cao hứng.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Mộ Thần nhìn bộ dáng tức giận của Diệp Thạch, bất đắc dĩ cười cười.

“Vậy người sao lại sinh khí?!” Mộ Thần hỏi.

“Còn không phải bởi vì tên Trang Du kia sao, tiểu tiện nhân kia cản đường ta, hại ta không cẩn thận phá hủy tấm bia đá của học viện, phải bồi thường mười vạn nguyên thạch.” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Thần nhướn mày, thầm nghĩ: Tấm bia đá kia đều đã vỡ thành bụi, Diệp Thạch thật sự là không cẩn thận sao?

“Mười vạn nguyên thạch? Người không phải là trả giá còn tám vạn sao?” Mộ Thần an ủi.

“Tám vạn vẫn còn rất nhiều a!” Diệp Thạch không cho là đúng mà nói.

“Mới có tám vạn mà thôi, bán vài tờ phù chú là được rồi, coi như là phá tài tiêu tai.” Mộ Thần không chút để ý nói.

“Sự phụ nói giá cả của Viêm Hỏa Phù đã hạ rồi, chúng ta cần phải tiết kiệm.” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Mộ Thần không cho là đúng: “Người cứ việc xài đi, không có việc gì, nguyên thạch thứ này, có kiếm mới có dùng, người biết xài mới có thể kiếm, không cần tiết kiệm.” Giá cả Viêm Hỏa Phù hạ xuống là chuyện bên trong dự kiến của hắn, tuy rằng giá hạ, nhưng mà sống qua ngày vẫn dư dả.

“Thạch trụ kia thật sự là không rắn chắc gì, ta cũng không có dùng lực.” Diệp Thạch tức giận, cố ý khoa trương nói.

Mộ Thần đỡ trán, bất đắc dĩ nói: “...Được rồi, người đừng nói về thạch trụ kia nữa, phá cũng đã phá rồi.”

“Mộ Thần, người nói coi, Diệp Tầm thật sự sẽ đi làm khất cái sao?” Diệp Thạch tràn đầy tò mò hỏi.

Diệp Tầm nói như thế nào cũng là Diệp gia gia chủ, cho tới nay đều sống an nhàn sung sướng, Diệp Tầm rất trọng mặt mũi, không đến nông nổi sơn cùng thủy tận, là quyết sẽ không đi ăn xin.

Mộ Thần nghe nói, Diệp Tầm đem công pháp tổ truyền của Diệp gia bán đi, thu được hơn một trăm vạn.

Công pháp là sinh tồn căn bản của một gia tộc, Diệp Hách nếu như biết Diệp Tầm đem công pháp tổ truyền của Diệp gia bán đi, nói không chừng sẽ bị Diệp Tầm làm cho tức giận mà sống lại.

“Có lẽ sẽ đi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Trong con người Diệp Thạch hiện lên vài phần quang mang độc ác, “Lão gia hỏa kia sẽ diện như vậy, nếu như phải đi ăn xin thì nhất định rất thú vị.”

“Hắn mập như vậy, đi ăn xin chỉ sợ cũng không có người để ý đến hắn.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch nghe được lời của Mộ Thần, nhin không được nở nụ cười.

“Đã ăn no chưa?” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch nhìn một bàn xương cốt trước mặt, có chút ngại ngùng nói: “No rồi.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Ta lại thay người mua một con gà?”

“Còn muốn hai cái giò heo.” Diệp Thạch vội nói.

Mộ Thần nhướng mày, có chút buồn cười gật gật đầu, nói: “Được.”

Mộ Thần xoay người đi mua đồ ăn, Diệp Thạch chán chết hết nhìn đông tới nhìn tây, một ít người nguyên bản chờ xem chuyện vui, nhìn thấy quan hệ của Mộ Thần cùng Diệp Thạch hoàn toàn không có bị mấy lời đồn gần đây ảnh hưởng, nhất thời thất vọng.

Diệp Dung nhìn bộ dáng hai người Mộ Thần cùng Diệp Thạch như keo như sơn, trong lòng hậm hực một trận.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Tâm không ngừng thúc giục nàng kêu Diệp Thạch tới, nàng bị Diệp Tâm làm phiền không chịu được.

Diệp Thạch hoàn toàn không để ý tới nàng, Diệp Tâm cho dù thúc giục nàng thì cũng không hữu dụng a!

... ..

Mộ Viễn Phong mặt âm trầm, ngồi ở một bên, cuối cùng nhẹ hít một hơi, viết một phong thơ, nhờ người đưa tới Thánh Tinh học viện.

Trong khoảng thời gian này, hần vẫn luôn trốn tránh Diệp Tâm, chỉ là thời điểm hôm nay đi cửa hàng, lại vẫn cùng Diệp Tâm gặp mặt, Mộ Viễn Phong đoán chừng, Diệp Tâm hần là đã sớm theo dõi hần, hần cứ trốn tránh như vậy, tránh được mừng một, cũng không tránh được mười lăm.

Mộ gia cùng Diệp gia dù sao cũng là bạn cũ, Mộ Viễn Phong cũng không thể tuyệt tình, đều đã gặp gỡ, Mộ Viễn Phong cũng không thể làm như không thấy, chỉ phải bị Diệp Tâm lôi kéo đi từ lâu nói chuyện.

Diệp Tâm vừa mở miệng, liền muốn giải trừ hôn ước của Diệp Thạch cùng Mộ Thần, còn muốn đem Diệp Dung gả cho Mộ Thần.

Mộ Viễn Phong cơ hồ bị tức phản cười, chỉ phải nói cho Diệp Tâm biết, Mộ Thần đã nhận định Diệp Thạch, liền tính hai nhà không có hôn ước, Mộ Thần vẫn sẽ lấy Diệp Thạch.

Diệp Tâm rơi vào đường cùng, chỉ có thể lấy lui mà tiến, nói muốn đưa Diệp Dung cho Mộ Thần làm tiểu thiếp.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ cười, hai người Diệp Thạch cùng Diệp Dung kết thù kết oán đã lâu, nếu hai người đều gả cho con mình, còn không phải là mỗi ngày đánh một trận người chết ta sống.

Lúc này Mộ Viễn Phong cự tuyệt Diệp Tâm.

Trần Đạt đứng bên người Mộ Viễn Phong, đôi mắt đen tối không rõ.

Diệp Tâm này chính là tang môn tinh, thiếu gia thật vất vả mới sống tốt được một chút, hần liền đến đảo lộn.

Mộ Viễn Phong nhu nhu cái trán, ban đầu Diệp Tâm là một người cực sĩ diện, nhưng mà hiện giờ lại mặt dày mày dạn, thời điểm hần muốn đi, Diệp Tâm không chút nào giữ thể diện mà kêu hần lại, hỏi hần vay tiền, mở

miệng chính là một trăm vạn, Mộ Viễn Phong rơi vào đường cùng, chỉ phải cho Diệp Tâm mượn mười vạn nguyên thạch.

... ..

Chỗ ở lâm thời của Diệp Tâm.

“Mộ Viễn Phong này cũng quá keo kiệt đi, một trăm vạn nguyên thạch mà thôi lại cứ ra sức khước từ, cứ nhiên chỉ cho mượn mười vạn, đây là đuổi khát cái sao?” Uông Lệ bất mãn nói.

Diệp Tâm lúc trước bán đi tổ truyền công pháp, được hơn một trăm vạn nguyên thạch, Uông Lệ cũng xa hoa theo một phen.

Chỗ xài tiền ở Hoàng đô vô số kể, hai người đi vào đã bị sinh hoạt ngũ quang thập sắc trong Hoàng đô mê loạn đôi mắt.

Đã quen sinh hoạt xa hoa, lại nghĩ đến túi quần ngày tiếp theo, Uông Lệ đã cảm thấy tiền đồ một mảnh hắc ám.

“Còn không phải sao, Mộ Viễn Phong là tam cấp luyện dược sư, tùy tiện luyện mấy khối đan liên có thể thu vào mấy chục vạn, hẳn cứ nhiên keo kiệt như vậy.” Diệp Tâm bất mãn nói.

“Hừ, Dung nhi có cái gì mà không tốt, làm tiểu thiếp cho nhi tử hẳn còn không tốt sao, lại ra sức khước từ, thật sự khi dễ Dung nhi chúng ta gả không ra ngoài được sao.” Uông Lệ đầy bất mãn.

Diệp Dung hiện giờ là học sinh Thánh Tinh học viện, bên Diệp gia có không biết bao nhiêu người hướng tới cầu hôn đâu.

Lúc trước biết Diệp gia cùng Mộ gia có hôn ước, Uông Lệ đã cố ý đi hỏi thăm qua tin tức về Mộ Thần, kết quả hỏi thăm ra được làm cho Uông

Lệ thất vọng không thôi, tại trong con người Ông Lệ, Mộ Thần chính là một cái rác rưởi không hơn không kém.

Lúc ấy, Ông Lệ cảm thấy nếu như nữ nhi mình thật sự gả cho Mộ Thần, chính là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu.

Tuy rằng Mộ Thần hiện giờ thoát thai hoá cốt, nhưng mà hình tượng không xong trước kia của Mộ Thần đã khắc sâu trong đầu Ông Lệ, thế cho nên Ông Lệ vẫn luôn cảm thấy nữ nhi của mình dư dả xứng Mộ Thần.

“Dung nhi có gởi thư không? Tiểu tử Diệp Thạch này xuất quan chưa?” Diệp Tầm hỏi.

Ông Lệ gật gật đầu, nói: “Đã xuất quan.” Hơn nữa, đã thăng cấp thành bát tinh võ sư. Đáng thương Dung nhi mới chỉ là tứ tinh võ giả, chênh lệch của hai người không chỉ nhỏ tí tẹo.

Diệp Tầm mãnh liệt đứng lên, hỏi: “Xuất quan? Nếu đã xuất quan, hử vì sao không đến gặp ta?”

Ông Lệ bất đắc dĩ thở dài, nói: “Dung nhi nói hử không muốn tới gặp người.”

Diệp Tầm nghiêng răng, buồn bực mắng: “Xú tiểu tử chết tiệt này.” Nếu sớm biết sự tình sẽ biến thành như vậy, hử lúc trước nên bóp chết hử.

Ông Lệ chần chờ một chút rồi nói: “Trong thư Diệp Dung kể, Diệp Thạch vẫn luôn nói, người không phải là cha của hử, phụ thân thân sinh của hử không phải là người.”

Diệp Tầm sắc mặt nhất thời đổi đổi, lúc trước vì lấy lòng mẫu phụ Diệp Thạch, Diệp Tầm đã cam đoan, sẽ đối xử với Diệp Thạch như con mình, Diệp Tầm cùng mẫu phụ Diệp Thạch đã nói trước, không nói cho

Diệp Thạch biết chuyện sinh phụ thân sinh của hần, qua nhiều năm như vậy, Diệp Thạch vẫn luôn đem hần là sinh phụ.

Giúp người khác nuôi nhi tử cũng không phải là chuyện sáng rọi gì, Diệp Tâm chưa bao giờ đối ngoại nói, Diệp Thạch là làm sao mà biết được? Diệp Tâm rất rõ ràng, thời điểm Diệp Thạch rời đi Diệp gia hần là còn chưa biết hần không phải là thân sinh phụ thân.

Chẳng lẽ là Trần Đạt? Khúc Tâm Dương sẽ không đem chuyện này nói cho một hạ nhân như Trần Đạt đi?

Diệp Tâm sắc mặt thay đổi lại biến, nếu Diệp Thạch đã biết hần không phải là phụ thân, vậy lợi thế trên tay hần liền mất lớn.

Uông Lệ nhìn sắc mặt Diệp Tâm không ngừng biến hóa, tâm tư chuyển nhanh, nhìn biểu hiện của Diệp Tâm, chẳng lẽ, Diệp Thạch thật sự không phải là nhi tử của Diệp Tâm?

Diệp Tâm híp mắt, nếu Diệp Thạch đã biết, vậy hần cũng không cần tiếp tục che giấu.

“Dung nhi nói, Diệp Thạch bế quan hơn hai mươi ngày, liên thăng tam tinh, trở thành bát tinh võ sư.” Uông Lệ nói.

Diệp Tâm cắn răng, ngũ tinh võ sư đến bát tinh võ sư, chỉ có dùng hơn hai mươi ngày, Diệp Thạch tiểu dã chủng kia thật đúng là lợi hại, hần từ ngũ tinh võ sư thăng cấp đến bát tinh võ sư, tựa hồ dùng tám năm, nếu không phải là lấy phúc từ Khúc Tâm Dương, thì còn không có nhanh như vậy.

Tình nhân kia của Khúc Tâm Dương cũng không biết là ai, thiên phú Khúc Tâm Dương không tốt, thiên phú Diệp Thạch lại tốt như vậy, nói không chừng cùng tình nhân kia của hần có quan hệ.

Khúc Tâm Dương gả cho mình nhiều năm, lại vẫn đối với người nọ nhớ mãi không quên, hẳn đó là một nhân vật không tầm thường, đáng tiếc a! Không tầm thường thì thế nào, còn không phải đem Khúc Tâm Dương từ bỏ sao.

“Dung nhi nói, trước khi Diệp Thạch bế quan đã đi tới cửa hàng Minh Nguyệt một lần, từ trong đó lấy ra một cái hộp bảo hiểm, nghe nói là mười mấy năm trước có người đặt ở đó, Diệp Dung nói, Diệp Thạch có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy trở thành bát tinh võ sư, tựa hồ cùng đồ vật trong hộp bảo hiểm có quan hệ.” Uông Lệ thản nhiên nói.

Diệp Tâm nghe được lời Uông Lệ nói, mãnh liệt đứng lên, chén trà bên tay bị Diệp Tâm nắm nát thành bột.

Diệp Tâm mặt âm trầm, hẳn phục thấp hầu hạ Khúc Tâm Dương nhiều năm, kết quả là Khúc Tâm Dương vẫn để lại một tay.

Diệp Thạch cúi đầu, thầm nghĩ: Khúc Tâm Dương là một kẻ lừa đảo, Diệp Thạch cũng không có tốt hơn chỗ nào, giả dạng đối với mình tất cung tất kính, đem mình đối xử giống như thân sinh phụ thân, nhưng mà, sự thật đâu, giống mẫu phụ hẳn để lại một tay, chuyện hộp bảo hiểm, Diệp Thạch nhất định đã sớm biết.

Lấy bản lĩnh của Diệp Dung, vốn là không thể nào biết về hộp bảo hiểm, việc này kỳ thật là Lam Nhược Phong cố ý tiết lộ cho Diệp Dung.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

113. Chương 113: Lợi Thế Của Diệp Tâm

Kết thúc một ngày học, Mộ Thần từ trong mình văn viện đi ra.

Một bóng người quen thuộc lần thứ hai xuất hiện ở trước mắt Mộ Thần.

Mộ Thần thật sự rất không rõ, Diệp Dung có dũng khí từ đâu mà cứ một lần lại một lần xuất hiện trước mặt mình.

Mộ Thần không biết, Diệp Dung đã ghen tị phá hủy tâm trí, chỉ nghĩ rằng nếu thay thế được vị trí của Diệp Thạch, vậy người hưởng thụ hàng vạn hàng nghìn súng ái của Mộ Thần chính là nàng, còn những chuyện khác nàng không nghĩ tới.

Ở trong mắt rất nhiều đệ tử, Mộ Thần đối với Diệp Thạch thật sự là quá tốt, nếu những người khác có cơ hội như Diệp Dung, hẳn rất nhiều người cũng sẽ nguyện ý như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Chuyện người nói Diệp Thạch không phải là người của Diệp gia, ta đã sớm biết.” Mộ Thần đánh gãy lời của Diệp Dung.

Diệp Dung vội vàng nói: “Diệp Thạch không phải là người Diệp gia, hôn ước của người và hẳn căn bản không thể thành.”

Mộ Thần nhắm mắt lại, hít sâu một hơi đè nén tức giận, lại mở mắt ra, lạnh lùng nhìn Diệp Dung, “Ta thích Diệp Thạch, rất thích, tanhận định

hắn, không phải bởi vì hắn là người Diệp gia, cũng không phải vì ta cùng hắn có hôn ước, chỉ đơn thuần bởi vì hắn là Diệp Thạch nên ta mới thích hắn.”

“Nếu, người Diệp gia cùng ta đính hôn không phải là Diệp Thạch, ta đây sẽ không chút do dự từ hôn, người hiểu chưa? Diệp tiểu thư.”

Diệp Dung nghe thấy lời Mộ Thần nói, sắc mặt xoát cái tái nhợt, Diệp Dung cắn chặt răng, ủy khuất thấp giọng nói: “Ta có thể làm tiểu thiếp của người, ta sẽ không cùng Diệp Thạch tranh giành, người cũng không nguyện ý sao?”

“Ta không nguyện ý! Cho dù người hỏi bao nhiêu lần đi nữa thì vẫn như vậy, Diệp Dung, ta không thích người, người không cần uống phí tâm cơ.” Mộ Thần phiền chán nói.

Diệp Dung cắn môi, tràn đầy oán giận nhìn Mộ Thần, chạy đi.

Mộ Thần híp mắt, mắt lạnh nhìn Diệp Dung thương tâm muốn chết chạy đi, biểu tình trên mặt lạnh như băng.

“Mộ đồng học, người thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc a!” Tạ Đan Yên từ chỗ tối đi ra.

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Ta sao lại phải thương hương tiếc ngọc, ta nên cùng nàng nói rõ ràng, miễn cho nàng cả ngày miên man suy nghĩ, biến thành bệnh thần kinh.”

Tạ Đan Yên cười cười, nói: “Thì ra là thế a! Mộ thiếu, người thật sự là người tốt.”

“Ta đương nhiên là người tốt.” Mộ Thần đương nhiên mà nói.

Tạ Đan Yên mỉm cười, hai tay tạo thành hình chữ thập, hướng phía Mộ Thần bái bái, nói: “Vậy Mộ Thần người tốt à, Viêm Hỏa Phù kia, có thể bán rẻ mấy tờ cho ta không?”

“Không được.” Mộ Thần không nghĩ ngợi mà nói.

“Vì sao?” Tạ Đan Yên không hiểu.

Mộ Thần kề sát vào tai Tạ Đan Yên, cười cười, nói: “Bởi vì ta là người tốt, cho nên sẽ đối xử bình đẳng với mọi người, không thể đãi ngộ khác biệt.”

Tạ Đan Yên nhìn mê huyễn mỉm cười trên mặt Mộ Thần, nhin không được sững sốt một chút.

Không đợi Tạ Đan Yên lấy lại tinh thần, Mộ Thần đã thu liễm mỉm cười trên mặt, xoay người ly khai.

Nhìn thấy Mộ Thần xoay người rời đi, Tạ Đan Yên hung hăng cắn chặt răng, thầm nghĩ: Mộ Thần hỗn đản này, còn không dễ nói chuyện bằng tên Diệp Thạch kia đâu, nàng thật sự là đã nhìn lầm hử, hoàn toàn là một bại hoại.

Tạ Đan Yên nhìn Mộ Thần đi xa, cắn giận dậm chân, xoay người ly khai.

Sau khi Tạ Đan Yên rời khỏi, trong rừng cây truyền đến một trận nguyên lực, Diệp Thạch bóc ra ẩn thân phù trên người, ly khai tại chỗ, Diệp Thạch như thế nào cũng không nghĩ tới, hửn theo dõi Diệp Dung lại nghe được cuộc đối thoại giữa Mộ Thần cùng Diệp Dung.

Diệp Thạch cắn môi, trong lòng truyền đến cảm giác ngọt ngào.

... ..

“Tiểu tử, người muốn đi đâu?”

Diệp Thạch hướng về nơi ở của Mộ Thần đi tới, thành linh bị người chặn đường đi.

Diệp Thạch nhìn thấy người phía trước, nhin không được nhú mày.

“Chào tiền bối.” Diệp Thạch tuy rằng lòng mang bất mãn với Hùng Uy, nhưng nghĩ lại người này bây giờ là sư phụ của Mộ Thần, vẫn thực nể tình gọi một tiếng.

“Tiểu tử, không tồi a! Là bát tinh võ sư rồi.” Hùng Uy tràn đầy thưởng thức nói.

“Đa tạ tiền bối khích lệ.” Diệp Thạch ngại ngùng nói.

Hùng Uy liếc mắt phiêu Diệp Thạch một cái, nói: “Tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng mà, so với Mộ Thần thì vẫn kém xa, tiểu tử kia cả ngày không làm việc đàng hoàng, chỉ biết nghiên cứu vài đồ vật loạn thất bát tao, nếu không phải như thế thì hẳn sớm đã thăng cấp võ linh, tiểu tử, người còn cần cố gắng nhiều a!”

Diệp Thạch cười cười, nói: “Đa tạ tiền bối khích lệ.”

Hùng Uy nhìn bộ dạng Diệp Thạch vui tươi hơn hờ, ném cái xem thường, không rõ Diệp Thạch người này đến tột cùng vui vẻ cái gì.

Hùng Uy không biết, đối với Diệp Thạch mà nói, nghe người khác khen Mộ Thần so với nghe người khác khen hẳn càng làm cho hẳn cao hứng.

“Tiền bối, sao người không ngốc trong mỏ đá mà lại đi ra?” Diệp Thạch không hiểu.

“Ta tới thăm người một chút a!” Hùng Uy bữu môi nói.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Gặp ta?Ta cũng không có gì xinh đẹp.”

Hùng Uy không cho là đúng, nói: “Người sao lại không đẹp đâu, người rất đẹp trai.”

“Thật không?” Mặt Diệp Thạch tràn đầy không tin tưởng.

“Đúng vậy! Người rất đẹp trai a! Đẹp đến nỗi mà cái vị đồ đệ vô liêm sỉ kia của tavi người, hạ thuốc sổ cho ta, tên hỗn đản đó, hăn cư nhiên hạ thuốc sổ cho ta!” Hùng Uy cất cao thanh âm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Thần rất đáng giận, Hoa Xu tên khốn kia càng đáng giận, tên kia nói thật thú vị, trước mặt nói sẽ giữ bí mật, sẽ không để cho người thứ ba biết, sau lưng hăn lại đem chuyện Mộ Thần hạ thuốc sổ cho hăn, nói cho người thứ bốn, thứ năm, thứ sáu, thứ một ngàn, một vạn, làm cho hăn đã trở thành trò cười cho toàn bộ học viện.

Diệp Thạch khước miệng câu lên, hăn vừa xuất quan, chợt nghe nói chuyện Mộ Thần kê đơn cho Hùng Uy, lúc đó vui vẻ không kìm hãm được, kỳ thật, hăn lúc ấy chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới Mộ Thần lại để ở trong lòng.

Diệp Thạch ho nhẹ hai tiếng, chấp tay sau lưng, nghiêm túc nói: “Cái này, tiền bối à, kỳ thật Mộ Thần là vì tốt cho người.”

Hùng Uy ngoài cười nhưng trong không cười mà hỏi: “A, hăn hạ thuốc sổ, là vì tốt cho ta?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy! Tiền bối, người không biết sao, đây không phải là thuốc xổ phổ thông.”

Hùng Uy ném cái xem thường, nói: “Vậy à?” Quả thật không phải là hàng phổ thông, làm cho hăn đều nhanh hử thoát, Mộ Thần kia tên thật đáng chết, làm ra chuyện như vậy cũng không biết giải thích.

Diệp Thạch ho nhẹ hai tiếng, trịnh trọng nói: “Đó là thuốc xổ làm gầy thân, ăn một lần liền gầy, ở bên ngoài bán rất mắc.”

Hùng Uy nhìn vẻ mặt tiện nghi cho người của Diệp Thạch, cảm giận nghiêng răng.

“Mau cút.” Hùng Uy tức giận mắng.

Diệp Thạch nhún vai, xoay người rời đi.

Hùng Uy nhìn Diệp Thạch không chút do dự rời đi, trong lòng lại ghen khuất một trận.

... ..

“Diệp Thạch.” Diệp Dung có chút tiều tụy ngăn cản Diệp Thạch.

Diệp Thạch vừa nhìn thấy Diệp Dung, đã nghĩ đến phí dụng tám vạn nguyên thạch phá hư của công, trong lòng nhất thời bức mình.

“Diệp Dung, người lại có chuyện gì nữa?!” Diệp Thạch không kiên nhẫn nói.

Diệp Dung vươn tay, nói: “Phụ thân đưa cho người.”

Diệp Thạch nhìn bức thư trên tay Diệp Dung, lắc lắc đầu, nói: “Ta không cần.” Mỗi lần đọc thư của Diệp Tâm, Diệp Thạch đều ghen một bụng hỏa, bởi vậy, gần đây nhận được thư, Diệp Thạch đơn giản không nhìn.

“Thư lần này cùng mấy lần trước không giống, người không xem sẽ hối hận.” Diệp Dung cười lạnh một tiếng nói.

Diệp Thạch nhăn mày, có chút hồ nghi nhìn Diệp Dung.

Diệp Dung nhìn biểu tình của Diệp Thạch, tràn đầy tự tin nói: “Người không cần thì ta sẽ ném, bất quá, người đừng hối hận.”

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt của Diệp Dung, chần chờ một chút, vươn tay, nói: “Đưa cho ta.”

Diệp Dung đem thư trên tay đưa cho Diệp Thạch, xoay người liền ly khai.

Diệp Thạch mở ra phong thư nhìn nhìn, nhất thời sắc mặt đại biến.

... ..

Biệt viện Mộ Thần.

“Người nói, Diệp Tầm viết thư cho người, nói trên tay hắn có đồ vật của sinh phụ người?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Mộ Thần híp mắt, sinh phụ của Diệp Thạch hắn là đệ tử của đại gia tộc, đồ vật của hắn cũng không biết đến tốt cùng là cái gì.

“Diệp Tầm ra điều kiện gì?” Mộ Thần hỏi.

“Sáu ngàn vạn nguyên thạch.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần mày nháy dựng, nói: “Khẩu vị thật không nhỏ a!”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Chỉ cần hắn chịu tuân theo lời hứa, sáu ngàn vạn thì sáu ngàn vạn đi.” Mộ Thần suy tư một chút nói.

Diệp Thạch nhăn chặt mày, có chút không cam lòng nói: “Đây chính là sáu ngàn vạn a!”

Mộ Thần híp mắt, nói: “Nguyên thạch có thể kiếm lại, nhưng mà đó là đồ vật của sinh phụ người, là manh mối để người tìm kiếm sinh phụ người, nếu mất đi, người sẽ tiếc nuối cả đời.”

“Có cái gì phải tiếc nuối chứ, hắc đã từ bỏ mẫu phụ ta.” Diệp Thạch không cho là đúng, nói.

Mộ Thần nhìn biểu tình của Diệp Thạch, bất đắc dĩ cười cười, tuy rằng Diệp Thạch ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà, trong lòng hắc là ôm vài phần chờ mong với sinh phụ, dù sao liên tính Diệp Tầm đối xử với hắc như vậy, tại trước khi biết chân tướng thì Diệp Thạch vẫn luôn ôm một phần tôn kính với Diệp Tầm.

“Có lẽ hắc có cái gì bất đắc dĩ.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch cúi đầu, buồn rầu nói: “Sáu ngàn vạn cũng quá nhiều đi, trên tay ta chỉ còn ba nghìn vạn.” Nếu không phải là hộp bảo hiểm của Khúc Khôn có một cái thẻ nguyên thạch hai ngàn vạn, hắc ngay cả ba nghìn vạn cũng không có.

“Mộ Thần, người còn bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch ngẩng đầu, tò mò hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần xấu hổ cười cười, nói: “Cái này...” Hắc còn dư ba trăm vạn.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nhướng mày, có chút chần chờ hỏi: “Người không phải là đã xài hết rồi đi?”

Mộ Thần kiếm tiền rất lợi hại, nhưng mà tiêu tiền cũng lợi hại, một khi có nguyên thạch, hắc liền đi mua đan thư, mua phù thư, mua minh công văn, mua trận pháp thư, mua đồ loạn thất bát tao.

“Làm sao có thể?” Mộ Thần không cho là đúng, nói.

“Có một ngàn vạn sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Cái này... À không phải là còn thời gian bốn ngày mới đến ngày nghỉ sao, nguyên thạch có thể chậm rãi kiếm mà.” Mộ Thần xấu hổ cười.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Chỉ có thời gian bốn ngày.”

“Không thành vấn đề, đi theo ta.” Mộ Thần vươn tay ra nói.

Diệp Thạch nắm tay Mộ Thần, đi theo Mộ Thần ra ngoài.

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần, đi qua một cái lại một cái cửa hàng trong học viện, xài hơn bảy trăm vạn nguyên thạch, mua xuống mấy chục bình khí tam cấp.

Diệp Thạch cầm bình khí đi sau Mộ Thần, “Đây là biện pháp của người? Tiêu tiền mua bình khí?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mấy bình khí này cũng không phải là bình khí phổ thông, rất tiện nghi.”

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Tiện nghi hả, không cảm thấy.” Năm sáu chục vạn nguyên thạch một cái, rất mắc a! Bọn họ căn bản không dùng nhiều như vậy.

Tam cấp bình khí phổ thông có giá trị khoảng một trăm vạn nguyên thạch, khắc thêm tam cấp minh văn bình khí thì giá trị khoảng hai ba trăm vạn nguyên thạch, nếu bình khí khắc minh văn thất bại, giá trị chỉ còn nguyên lai một nửa, trên dưới năm mươi vạn nguyên thạch.

Mộ Thần mua xuống bình khí đều là bình khí khắc tam cấp minh văn thất bại, Diệp Thạch thật sự không hiểu, mua nhiều bình khí như vậy thì có ích lợi gì.

“Một nhà cuối cùng, mua xong nhà này liền kết thúc.” Mộ Thần nhìn cửa hàng trước mặt nói.

Diệp Thạch sắc mặt nhăn nhó một chút, giãy dụa nói: “Còn muốn mua nữa?!”

Mộ Thần cười cười, nói: “Đi thôi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

114. Chương 114: Lại Nổi Tiếng

“Mộ Thần, người mua nhiều binh khí như vậy rốt cuộc muốn làm gì?”
Đi theo Mộ Thần trở lại biệt viện, Diệp Thạch nhận không được hỏi.

“Gần đây ta đang nghiên cứu tu văn thuật.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Tu văn thuật? Đó là cái gì?”

“Dưới tình huống bình thường, khi minh văn bị khắc sai lầm thì sẽ rất khó chữa trị, nhưng mà, tại địa phương khác có một loại minh văn sư đặc biệt, gọi là tu văn sư, kỹ năng của bọn họ chính là chữa trị minh văn sai lầm.” Mộ Thần giải thích.

Diệp Thạch đôi mắt sáng ngời, “Người là nói, người có thể chữa trị minh văn trên đảmbinh khí này?”

Mộ Thần nhún vai, nói: “Ta gần đây đang nghiên cứu, còn chưa có thử qua, có được hay không còn chưa biết.”

Diệp Thạch: “...”

“Dù sao minh văn trên đảmbinh khí này cũng đã bị hư rồi, phá hư thêm cũng không sao.” Mộ Thần nhún vai nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Người nói đúng.” Cho dù bị hư đại bộ phận, thì hẳn là vẫn có thể thu hồi được.

Dem hơn mười binh khí gạt ra, Mộ Thần từ trong đó lấy ra một thạch chuỳ, thạch chuỳ này phẩm chất rất tốt, hao của Mộ Thần bảy mươi vạn nguyên thạch, phía trên có một bạo văn chưa hoàn thành.

Mộ Thần điều phối minh văn dịch, ở trên minh văn hạ xuống hai cái ký hiệu.

Trên phù chú là hai cái minh văn, một cái là phổ thông bạo văn, một cái khác là Mộ Thần căn cứ theo bạo văn nguyên bản mà cải biến một chút kết cấu, dùng vào việc chữa trị minh văn bạo văn khắc sai trên binh khí.

Diệp Thạch hai tay nâng cầm, ngồi ở một bên, hết sức chuyên chú nhìn động tác của Mộ Thần.

Minh văn trên tay Mộ Thần, nhẹ dừng phía trên thạch chuỳ, một đám minh văn phù cùng minh văn vốn có trên cây búa từ từ giao hòa với nhau.

Mộ Thần tập trung tinh thần, ước chừng nửa canh giờ sau, Mộ Thần thu bút, thạch chuỳ phát ra một trận kim quang chói mắt, đợi khi kim quang thu liễm lại, thạch chuỳ lại trở thành bộ dáng bình thường như trước không có gì lạ.

“Được không?” Diệp Thạch đứng lên, cảm thấy tràn đầy hứng thú hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Hẳn là được rồi.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nhin không được nói: “Người thật lợi hại!”

Mộ Thần cười cười nói: “Hoàn hảo.”

Diệp Thạch cầm thạch chuỳ quơ quơ, hỏi: “Thạch chuỳ này đã chữa trị tốt?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Chắc vậy.”

“Vậy nó bây giờ có giá trị bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch hỏi.

“Hai, ba trăm vạn nguyên thạch.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch ôm thạch chuỳ, nói: “Ta đem đi bán thử xem sao.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch hai mắt tỏa sáng, mỉm cười gật đầu, nói: “Được a!”

... ..

Phú Nguyên Bảo đang đi tới khu đào bảo, nơi này là học viện chuyên môn sáng lập cho đệ tử, đệ tử có thể ở chỗ này bán vật phẩm mình không cần dùng.

Phú Nguyên Bảo là khách quen ở chỗ này, hễ nổi danh hoả nhãn kim tinh, rất nhiều đồ vật đến tay hễ luôn có thể bán ra giá cả xa xỉ.

Một bóng người quen thuộc lọt vào tầm mắt của Phú Nguyên Bảo, Phú Nguyên Bảo bởi vì quá mức khiếp sợ mà lắc lắc đầu không tin.

Phú Nguyên Bảo nhìn mấy lần, mới xác định mình không có nhìn lầm.

Diệp Thạch cư nhiên ở trong khu đào bảo, hễ tựa hồ đang bán đồ vật.

Phú Nguyên Bảo nhin không được hướng phía Diệp Thạch đi tới, “Diệp đồng học, người ở trong này làm gì?” Phú Nguyên Bảo tươi cười hỏi.

Diệp Thạch xem thường nhìn Phú Nguyên Bảo, âm trầm nói: “Ta ở trong này làm gì? Ta ở trong này đương nhiên là để bán đồ vật! Người nhìn đoán không ra sao?”

Diệp Thạch đối với người mơ ước nguyên thạch của hễ chưa từng có cái ấn tượng gì tốt, đối với Phú Nguyên Bảo lấy qua tiền thuê của hễ, tất

nhiên càng không có ấn tượng tốt.

Trong con người Phú Nguyên Bảo hiện lên một tia sáng, “Diệp đồng học, người muốn bán thạch chùy này sao?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Ba trăm vạn nguyên thạch, người muốn không?”

Phú Nguyên Bảo xấu hổ gãi gãi đầu, cười cười, nói: “Thật xin lỗi, Diệp đồng học, ta không có nhiều nguyên thạch như vậy.”

Diệp Thạch ném cái xem thường, có chút không kiên nhẫn nói: “Người thật nghèo, ba trăm vạn nguyên thạch lại lấy ra không nổi, còn dám lấy họ Phú.”

Phú Nguyên Bảo cười khan, “Để Diệp đồng học chê cười rồi.”

Phú Nguyên Bảo âm thầm nghĩ: Dòng họ này là phụ thân truyền cho hã, cũng không phải hã tự chọn, có thể trách hã được sao? Bất quá, kỳ thật, hã vẫn rất thích cái họ này của mình.

Diệp Thạch có chút buồn bực nhìn chung quanh, hã tới nơi này đã một đoạn thời gian, cũng có một số người hỏi qua giá của thạch chùy này, những người đó nghe xong hã báo giá, một đám quay đầu bước đi, làm cho Diệp Thạch nhin không được mà thất vọng.

Phú Nguyên Bảo nhìn chăm chăm thạch chùy trước mặt Diệp Thạch, càng xem càng cảm thấy quen thuộc.

“Diệp đồng học, thạch chùy này của người, hình như là cây thạch chùy mà lúc trước Tề Nguyệt Các trong học viện bán.” Phú Nguyên Bảo nhin không được nói.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Không sai a! Chính là cái kia.”

Phú Nguyên Bảo nhăn mày, binh khí này phẩm chất không tồi, đáng tiếc ký hiệu vẽ sai, nếu hẳn nhớ không lầm mà nói, binh khí này tại trong Tề Nguyệt Các có giá là bảy mươi vạn, binh khí bảy mươi vạn, Diệp Thạch cư nhiên bán giá ba trăm vạn, khó trách bán không được.

“Diệp đồng học, người ra giá có vẻ rất cao, tuy rằng binh khí này không tồi, nhưng mà mình vẫn phạm sai lầm..” Phú Nguyên Bảo nhỏ giọng nhắc nhở nói.

Diệp Thạch không cho là đúng mà nói: “Mình vẫn không còn sai, Mộ Thần đã đem mình vẫn chữa trị.”

Phú Nguyên Bảo chấn kinh, hỏi: “Diệp đồng học, lời này là thật?”

“Lừa người làm chi, người cũng mua không nổi.” Diệp Thạch bữu môi nói.

Phú Nguyên Bảo: “...”

“Diệp đồng học, nơi này là khu tân sinh, tân sinh phần lớn rất nghèo, mua không nổi binh khí của người, người có thể mua nổi lại không cần thạch chùy.” Phú Nguyên Bảo nói.

Thạch chùy thuộc loại binh khí tương đối nặng nề, nam đồng học thích tiêu sái, nữ đồng học thích làm tiên nữ, chắc chắn sẽ không suy xét về thứ này.

Diệp Thạch phiêu mắt nhìn Phú Nguyên Bảo, hỏi: “Người có đề nghị gì sao?”

“Diệp đồng học, người có thể đi tới khu lão sinh thử xem.” Phú Nguyên Bảo đề nghị.

Diệp Thạch nâng mắt lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn Phú Nguyên Bảo, nói: “Ta không biết đường.”

Phú Nguyên Bảo nhìn biểu tình của Diệp Thạch, nuốt một ngụm nước bọt, thật cẩn thận nói: “Nếu người không để ý thì ta có thể dẫn đường cho người.”

Diệp Thạch mang theo thạch chùy, Phú Nguyên Bảo vội bước nhanh đi phía trước, dẫn đường cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch đi theo Phú Nguyên Bảo đi tới khu lão sinh, lại đợi một canh giờ, thạch chùy của Diệp Thạch như trước chưa bán đi được, Diệp Thạch đã có chút không kiên nhẫn.

“Người nói nơi này tương đối dễ bán.” Diệp Thạch trừng mắt nhìn Phú Nguyên Bảo.

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười cười, nói: “Diệp đồng học, người ra giá rất cao, đem tất cả đều dọa.”

Diệp Thạch trắng mắt liếc Phú Nguyên Bảo một cái, nói: “Cao hả? Ta không biết nha, Mộ Thần nói, nó có giá trị hai, ba trăm vạn nguyên thạch.”

Phú Nguyên Bảo phì cười xem thường, thầm nghĩ: Mộ Thần nói chính là hai, ba trăm vạn nguyên thạch, không phải là ba trăm vạn nguyên thạch.

“Diệp đồng học, người có lẽ nên nghĩ biện pháp nào đó, chứng minh giá trị của thạch chùy này.” Phú Nguyên Bảo như có điều suy nghĩ mà nói.

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Chứng minh giá trị của thạch chùy này? Chứng minh như thế nào?”

Phú Nguyên Bảo nhún vai, nói: “Người có thể triển lãm một chút uy lực của thứ này.”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ, nhú mày, múa may thạch chùy trên tay.

Diệp Thạch tùy tay đem thạch chùy trong tay hướng phía một cây đại thụ kế bên quãng qua, thạch chùy nặng nề đánh vào trên cây.

Tại khoảng khắc đánh lên đại thụ, trên thạch chùy sáng lên một trận kim quang.

Kim quang chợt lóe lướt qua, thạch chùy “Phanh!” rớt trên mặt đất.

Diệp Thạch nhìn kim quang sáng lên, bỗng cảm thấy hứng thú, lại nhìn thấy cây búa rơi xuống đất, không khỏi có chút thất vọng.

“Đó là...” Phú Nguyên Bảo nhìn đại thụ, tròng lớn mắt.

Chỉ thấy, trên thân cây nhanh chóng lan tràn ra từng đạo vết rạn, “phanh!” một tiếng vang thật lớn, đại thụ lập tức bị tạc vỡ ra, vụn gỗ bay tán loạn.

Diệp Thạch nhìn đại thụ hóa thành vụn gỗ, miệng trương thành hình tròn, hần căn bản không dùng lực a! Cho nên, đại thụ thành như vậy, nguyên nhân là bởi vì bạo văn phía trên binh khí, khó trách, khó trách binh khí được khắc họa minh văn có giá mắc như vậy.

Trong con người Phú Nguyên Bảo tinh quang lóe ra, quay đầu nhìn Diệp Thạch, không chờ đợi được, nói: “Diệp đồng học, người nói thạch chùy này ba trăm vạn nguyên thạch sao, ta mua!”

Diệp Thạch nhú mày, không cho là đúng mà nói: “Người không phải đã nói là người mua không nổi sao.”

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười, nói: “Đó là nói giỡn.”

“Đi đi, đi qua một bên đi, có biết thứ tự trước sau hay không a! Diệp đồng học, thạch chùy này ta muốn mua, ba trăm vạn đúng không, ta lập tức chuyển khoản cho người.” Một đệ tử vừa rồi hỏi giá lại không mua hướng lại đây nói.

Diệp Thạch híp mắt, không cho là đúng mà nói: “Người không phải mới vừa rồi ngại mắc sao.”

“Diệp đồng học, ba trăm hai mươi vạn, ta muốn mua.” Một đồng học vội vội vàng vàng tiến lên phía trước nói.

“Đi đi, ba trăm hai mươi vạn mà người cũng có thể mở miệng, Diệp đồng học, ta ra ba trăm năm mươi vạn.”

Diệp Thạch vừa định mở miệng nói thành giao, một thanh âm mãnh liệt mẽnh mông khác vang lên, “Ba trăm tám mươi vạn, Diệp đồng học, bán cho ta đi.”

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, trên mặt hiện lên vài phần hưng phấn.

“Đều câm miệng cho ta.” Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Diệp Thạch nghe được thanh âm của người tới, cảm thấy rất là buồn bực, tên này chính là cái người lúc trước bởi vì hấn phá hủy thạch trụ học viện mà phạt hấn tám vạn nguyên thạch.

“Diệp đồng học, người lại phá hư của công.” Nam tử đi đến trước mặt Diệp Thạch, thanh sắc câu lệ nói.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, thầm nghĩ: Lần này nếu lại muốn mình bồi thường, mình khẳng định sẽ không bồi.

“Là cái cây kia không rắn chắc, không liên quan tới ta.” Diệp Thạch lời lẽ chính nghĩa nói.

“Người lại trốn tránh trách nhiệm.” Nam tử tức giận nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Vốn chính là cái cây kia không rắn chắc.”

“Như vậy đi, Diệp đồng học, người đem thạch chùy này bán cho ta, ta sẽ không truy cứu việc người phá hư của công.” Nam tử nói.

“Vị đạo sư này, người tính lấy rabao nhiêu?!” Diệp Thạch đề phòng hỏi.

“Ba trăm tám mươi vạn, thế nào?” Nam tử rõ ràng nói.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, vừa rồi người báo giá cao nhất chính là ba trăm tám mươi vạn, lúc này mới nói: “Thành giao.”

Nam tử vui sướng cười cười, quyết định thật nhanh cùng Diệp Thạch giao dịch thạch chùy.

Đồng học chung quanh nhìn một bút giao dịch này, một đám sắc mặt cổ quái.

“Thiệt lớn, thiệt lớn rồi!” Phú Nguyên Bảo nhìn nam tử đi xa, nhin không được nói thầm.

Diệp Thạch phiêu mặt nhìn Phú Nguyên Bảo, hỏi: “Người đang nói gì đấy?”

“Nếu người đem thạch chùy kia giao cho ta, ta ít nhất có thể thay người bán ra cái giá bốn trăm năm mươi vạn.”

Diệp Thạch cau mày, bất mãn nói: “Nếu như vậy, người vì sao không nói sớm?”

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười cười, thầm nghĩ: Sớm nói sao? Đạo sư ở đây nên hân không dám a!

Diệp Thạch nhìn bộ dáng của Phú Nguyên Bảo, hừ lạnh một tiếng, châm chọc: “Người gia hỏa này chỉ có thịt béo, không có dũng khí.”

“Diệp đồng học, mình vẫn trên thạch chùy kia là bạo văn sao? Hình như so với bạo văn phổ thông lợi hại hơn a!” Bị Diệp Thạch châm chọc Phú Nguyên Bảo cũng không để bụng, cười tủm tỉm dời đi đề tài khác hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, nói: “Không biết, có khả năng Mộ Thần đã thay đổi qua đi.”

Phú Nguyên Bảo: “...” Loại sự tình thay đổi kết cấu minh văn này, không cần nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy được không a!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

115. Chương 115: Thuê

Diệp Thạch nhìn thẻ nguyên thạch trên tay, trong con người hiện lên từng đạo tinh quang, khẩu trừ phí tổn bảy mươi vạn, kiếm lời được ba trăm mười vạn, nếu binh khí khác cũng có thể bán được cái giá này, vậy sáu ngàn vạn nguyên thạch kia hẳn là không thành vấn đề.

Nghĩ đến phải đưa sáu ngàn vạn nguyên thạch cho Diệp Tâm, Diệp Thạch lại cảm thấy tức giận, rõ ràng là đồ vật của sinh phụ mình, lại phải hướng Diệp Tâm mua, nhưng lại mắc như vậy, sáu ngàn vạn nguyên thạch, Diệp Tâm người này còn thật dám mở miệng.

Nếu không phải là Diệp Tâm hỏi mình muốn tiền, có lẽ mình đời này sẽ không biết trên tay Diệp Tâm có đồ vật của phụ thân, nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thạch nhin không được dâng lên một cỗ hận ý.

Diệp Thạch cắn chặt răng, bất kể như thế nào, trước tiên nên chuẩn bị tốt sáu ngàn vạn, đến lúc đó lại xem xem có thể trả giá hay không đi.

“Không biết binh khí còn dư lại có thể bán được bao nhiêu nguyên thạch.” Diệp Thạch nhỏ giọng nói thầm.

Phú Nguyên Bảo thoát nhìn trì độn, kì thực rất sắc bén, Diệp Thạch nhỏ giọng nói thầm, Phú Nguyên Bảo lại nghe nhất thanh nhị sở, “Binh khí dư lại? Còn có binh khí khác?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Còn a!”

Phú Nguyên Bảo giật mình nghĩ tới, Mộ Thần mua hơn mười kiện binh khí, đều là những binh khí khắc mình văn sai lầm, chẳng lẽ, Mộ Thần người này, chẳng những chữa trị được mình văn trên thạch chùy, ngay cả mình văn trên binh khí khác cũng chữa trị được?

“Diệp đồng học, binh khí dư lại, không bằng giao cho ta bán thay.” Phú Nguyên Bảo thay thành khuôn mặt tươi cười, tràn đầy ân cần nhìn Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch nhìn Phú Nguyên Bảo, đề phòng hỏi: “Người có điều kiện gì sao?”

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười cười, dựng lên một ngón tay, nói: “Một phần trăm tiền thành giao, Diệp đồng học, rất tiện nghi, qua lần này liền không còn.”

Diệp Thạch híp mắt, hung tợn nhìn Phú Nguyên Bảo.

Phú Nguyên Bảo cười gượng hai tiếng, chần chờ một chút, nói: “Bằng không, chín phần ngàn.”

Diệp Thạch tức giận nói: “Năm phần ngàn.”

Phú Nguyên Bảo lắc lắc đầu, nói: “Tám phần ngàn.”

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Sáu phần ngàn.”

“Bảy phần ngàn, giá cả trắng rồi a, bán nhiều phá giá, Diệp đồng học, không thể ít nữa, ta còn phải tự trả phí tuyên truyền.” Phú Nguyên Bảo vẽ mặt đau khổ, đáng thương hề hề nói.

Diệp Thạch miễn cưỡng gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

Phú Nguyên Bảo thấy Diệp Thạch đồng ý, trên khuôn mặt mập mạp không khỏi hiện lên vài phần vui sướng, sinh ý không dễ làm a! Khách

hang của hắn luôn có một ít gia hỏa giống Diệp Thạch có tiền lại keo kiệt.

“Đi theo ta, thời gian dài như vậy, Mộ Thần hắn là đã đem binh khí đều sửa chữa tốt.” Diệp Thạch nghĩ nghĩ nói.

Phú Nguyên Bảo gật gật đầu, đi theo.

Phú Nguyên Bảo cúi đầu, âm thầm nghĩ: Mộ Thần người này, thật sự là lợi hại a! Mình nếu như có một nửa, a, không, một phần mười bản lĩnh của Mộ Thần, cũng không đến mức hỗn nghèo như vậy.

... ..

“Người đã về rồi?” Mộ Thần nhìn thấy Diệp Thạch, thần sắc ôn hòa nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Ta về rồi!”

“Thạch chùy bán được chưa?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch tiếp tục gật đầu, đỏ mặt nói: “Bán rồi, bán được ba trăm tám mươi vạn nguyên thạch.”

Trên mặt Mộ Thần hiện lên vài phần ngoài ý muốn, “Ba trăm tám mươi vạn? Nhiều như vậy?”

Diệp Thạch gật gật đầu, có chút đắc ý nói: “Đúng vậy!”

“Thạch Đầu thật là lợi hại, thực sự là có thiên phú buôn bán.” Mộ Thần tràn đầy tán thưởng nói.

Diệp Thạch cúi đầu, tràn đầy ngượng ngùng nói: “Làm gì có, ta còn kém xa, là người tương đối lợi hại, nếu không phải là người vẽ ra mình vẫn lợi hại thì cũng bán không được cái giá này.”

“Sao lại như vậy? Vốn là ta tính ra giá hai trăm vạn bán cho cửa hàng, người đi bán, lại bán được ba trăm tám mươi vạn.” Mộ Thần cười cười nói.

Phú Nguyên Bảo nghe Mộ Thần cùng Diệp Thạch người một câu ta một câu khen đến khen đi, sắc mặt không khỏi có chút cổ quái, hai người kia, tựa hồ hoàn toàn đem hẳn trở thành không khí.

Phú Nguyên Bảo có chút bất đắc dĩ suy nghĩ: Mình là nhân vật quan trọng như vậy, tại sao lại không nhập vào mắt hai người này đâu.

Diệp Thạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chỉ vào Phú Nguyên Bảo, bĩu môi nói: “Đều là người kia, bằng không ta còn có thể bán được cái giá rất cao.”

Phú Nguyên Bảo mày nháy dừng, trên khuôn mặt mập mạp hiện lên vài phần kinh sắc, cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung a! Không có hẳn, Diệp Thạch người này căn bản là bán không được thạch chùy kia.

“Vị này chính là Phú đồng học đi?” Mộ Thần đánh giá Phú Nguyên Bảo nói.

Phú Nguyên Bảo gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Nghe nói Phú đồng học nổi danh hoả nhãn kim tinh, Mộ Thần rất bội phục a!” Mộ Thần cười cười nói.

Phú Nguyên Bảo cũng không biết mình là xảy ra chuyện gì, đối mặt với Diệp Thạch trong lời đồn thô lỗ, thô bạo, vong ân phụ nghĩa, không nói lý, hẳn có thể坦然 nhiên, nhưng đối mặt với Mộ Thần trong lời đồn tao nhã, nho nhã lễ độ, Phú Nguyên Bảo lại cảm thấy cả người tóc gáy dựng thẳng.

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười cười, nói: “Ta đây điểm đạo hạnh đó không quan trọng, sao có thể vào đến mắt Mộ thiếu ngài a! Mộ thiếu, mình

vẫn trên mấy kiện binh khí này đều tu bổ tốt sao?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đều tốt.”

“Một, hai, ba,...,mười, Mộ Thần, thiếu vài kiện a!” Diệp Thạch nhin không được nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Không sai, cộng thêm thạch chùy vừa rồi là chúng ta đã mua mười tám kiện, nhưng mà có bảy kiện không thể chữa trị tốt.”

Diệp Thạch mở to mắt nhìn, nói: “Như vậy à! Thật đáng tiếc.”

Phú Nguyên Bảo run rẩy khoe miệng một chút, mười tám kiện chữa trị mười một kiện, Diệp Thạch tên này cứ nhiên còn nói đáng tiếc, tên này đến tột cùng là muốn thế nào a!

Diệp Thạch nói với Mộ Thần: “Mộ Thần, tên này nói, hắn sẽ giúp chúng ta bán binh khí, hắn lấy bảy phần ngàn giá thành giao.”

Mộ Thần gật gật đầu, có thâm ý nhìn Phú Nguyên Bảo một cái, sau đó nói với Diệp Thạch: “Loại sự tình này, người làm chủ là được.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được.”

“Chuyện bán binh khí, người tới xử lý là tốt rồi, đem mấy binh khí này đều bán đi, đại khái có thể thu về khoảng hai ba ngàn vạn, cộng thêm nguyên thạch trên tay người, cách sáu ngàn vạn hắn là còn kém một chút, hai ngày này, ta sẽ đi nhận một ít nhiệm vụ luyện chế, cứ như vậy hắn sẽ không thiếu.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghe vậy, thở dài gật đầu nói: “Được rồi.”

Diệp Thạch lấy binh khí đi ra ngoài, Phú Nguyên Bảo đi theo phía sau Diệp Thạch, trong lòng âm thầm cảm khái, khó trách, bạn lữ lý tưởng nhất

trong cảm nhận của các nữ đệ tử là Mộ Thần đầu, binh khí giá trị mấy ngàn vạn, người này tùy tay để cho Diệp Thạch mang đi, thổ hào đến mức không thể thổ hào nữa.

Nghĩ đến Mộ Thần nói sáu ngàn vạn, Phú Nguyên Bảo nhin không được có chút hồ nghi hỏi: “Diệp đồng học, người muốn sáu ngàn vạn làm gì?”

Diệp Thạch hơi hơi híp mắt, nói: “Không có quan hệ với người, người đừng hỏi nhiều.”

Phú Nguyên Bảo nhìn sắc mặt Diệp Thạch khó coi, tuy rằng trong lòng hồ nghi, nhưng cũng không có hỏi tiếp.

... ..

“Nghe nói chưa? Diệp Thạch hôm nay bán một kiện binh khí tam cấp, bán được ba trăm tám mươi vạn.”

“Nghe rồi nghe rồi, binh khí kia là Mộ Thần đem bảy mươi vạn nguyên thạch mua, kết quả Mộ Thần chữa trị mình vẫn trên binh khí, binh khí kia đã được bán giá ba trăm tám mươi vạn, nghe nói, vốn nó có thể bán ra giá rất cao, chỉ là có một đạo sư chen vào, Diệp Thạch tên kia đầu lại đơn giản, ba trăm tám mươi vạn liền thành giao.”

“Không thể tưởng được mình vẫn dễ kiếm tiền như vậy!”

“Không phải là mình vẫn dễ kiếm tiền, mà là Mộ Thần biết kiếm tiền, những mình vẫn sư khác không có bản lĩnh như Mộ Thần.”

“Nghe nói, binh khí đã chữa trị tốt trên tay Mộ Thần không chỉ có một kiện này, toàn bộ bán đi hẳn là có thể kiếm hai, ba ngàn vạn.”

“Mộ Thần này thật đúng là một cái túi tiền.”

“... ..”

Diệp Dung cúi đầu, từ lần trước bị Mộ Thần không lưu tình cự tuyệt, ảo tưởng của Diệp Dung với Mộ Thần, tất cả liền chuyển hóa thành nồng đậm hận ý.

Giao dịch lần này, Diệp Tầm vốn chỉ muốn đòi Diệp Thạch hai ngàn vạn, sau khi Diệp Dung biết, cảm thấy Diệp Tầm quá không phóng khoáng, kêu Diệp Tầm đem giá tăng lên tới sáu ngàn vạn.

Diệp Tầm do dự một chút, liền tiếp thu ý kiến của nàng.

Diệp Dung hí mắt, một kiện binh khí đã được ba trăm tám mươi vạn, Mộ Thần biết kiếm tiền như vậy, nàng ra giá sáu ngàn vạn, tựa hồ vẫn ít một chút a!

... ..

Chỗ ở lâm thời của Diệp Tầm.

“Quyển sách này, chính là đồ vật của tình nhân mẫu phụ Diệp Thạch sao?” Ưông Lệ hỏi.

Diệp Tầm gật gù đầu, nói: “Đúng vậy!”

Ưông Lệ nhìn Diệp Tầm đồ vật trên tay, ánh mắt nóng rực.

“Sáu ngàn vạn, Diệp Thạch tiểu bạch nhãn lang này sẽ đáp ứng sao?” Diệp Tầm nhin không được nói thầm.

Diệp Tầm dù sao cũng là từ địa phương nhỏ tới, thời điểm Diệp Hách còn sống, Diệp gia một năm thu vào cũng mới chỉ một, hai trăm vạn nguyên thạch, cho nên, Diệp Tầm tuy rằng muốn hố Diệp Thạch, nhưng mà ra giá chỉ có hai ngàn vạn, thời điểm Diệp Dung đề nghị giao dịch sáu ngàn vạn, Diệp Tầm tuy rằng đáp ứng, nhưng luôn có chút do dự.

“Hắn sẽ đáp ứng, Dung nhi viết thư nói, Mộ Thần đang giúp Diệp Thạch kiếm tiền, Mộ Thần người này thật biết kiếm tiền, tùy tiện vẽ mình văn binh khí một phen, liền bán được mấy trăm vạn, chúng ta ra giá sáu ngàn vạn, tựa hồ còn có chút thấp a.” Uông Lệ tràn đầy tin tưởng nói.

Nghĩ đến lập tức có thể có sáu ngàn vạn nguyên thạch vào tay, Uông Lệ liền kích động ngủ đều ngủ không ngon.

Nghĩ đến Mộ Thần, Diệp Tầm nhìn không được có chút buồn bực, một đứa con rể ưu tú đến mức tận cùng như vậy, lại tiện nghi cho đã chừng Diệp Thạch kia.

Nếu Diệp Dung có thể câu dẫn được Mộ Thần, có một con rể có thể kiếm tiền như thế, hẳn lo gì không có nguyên thạch xài.

“Mộ Thần đối với Diệp Thạch, thật đúng là tâm tâm a!” Diệp Tầm không cam lòng mà nói.

Uông Lệ sắc mặt có chút khó coi: “Đúng vậy!”

“Đáng tiếc Dung nhi không bản lĩnh.” Diệp Tầm bất mãn nói.

Uông Lệ hơi hơi đổi sắc mặt, nhìn quyển sách trên tay Diệp Tầm, dời đi đề tài khác hỏi: “Quyển sách này không phải là vật báu vô giá đi?”

Phụ thân kia của Diệp Thạch hình như lai lịch bất phàm, vạn nhất sách này là vật báu vô giá gì đó, vậy chẳng phải là tiện nghi cho tên hỗn đản Diệp Thạch này sao.

“Sẽ không, người nợ cùng tiện nhân kia chỉ là sương sớm tình duyên, có thể để lại cho hắn thứ gì tốt chứ.” Diệp Tầm không cho là đúng.

Trên thực tế, Diệp Tầm đã sớm tìm người kiểm tra qua quyển sách này, chỉ là, hắn đã hỏi qua rất nhiều người, lại không có người nhìn ra trong

quyển sách này viết cái gì.

Diệp Tầm tìm người đều là thực lực không cao không thấp, thực lực rất cao, Diệp Tầm lại không dám đưa cho người ta nhìn, vạn nhất sách này thật sự là vật báu vô giá, đối phương nói không chừng sẽ giết người cướp của.

“Bất kể thế nào, người sao chép một phần đi, vạn nhất là đồ vật hữu dụng thì sao.” Uông Lệ đề nghị nói.

Diệp Tầm cau mày, nói: “Người làm như ta không nghĩ qua vậy, chỉ là chữ trong quyển sách này không biết là dùng cái gì vẽ thành, căn bản vô pháp sao chép.”

Uông Lệ trừng lớn mắt, không kìm lòng nổi hô một tiếng.

Sách này cứ nhiên vô pháp sao chép, không chừng thật sự là vật báu vô giá gì đó, nói như vậy, thật sự là tiện nghi cho Diệp Thạch.

Uông Lệ như có điều suy nghĩ mà nói: “Dù sao Diệp Thạch cũng không biết phụ thân hắn lưu lại là sách gì, hay là, người tìm một quyển sách khác thay thế đi.”

Diệp Tầm nhíu mày, nói: “Cái này đến lúc đó rồi nói sau.” Tên Mộ Thần kia, nghe nói rất khôn khéo, muốn gạt Diệp Thạch thì dễ dàng, nhưng muốn gạt Mộ Thần thì không đơn giản.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

116. Chương 116: BÁN ĐAN

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, đây là chuỗi thạch chùy giá trị ba trăm tám mươi vạn sao?” Hạ Thanh Lệ tò mò hỏi.

Hạ Thanh Nghiên gật gật đầu, nói: “Không sai, chính là chuỗi này, ta ra giá năm trăm vạn hướng tên Khang Kính kia mua, kết quả tên kia chết sống không muốn, ta chỉ phải hỏi hăn mượn về nghiên cứu.”

“Tên kia đã sớm muốn tìm một chuỗi thạch chùy, gặp được thứ thích hợp tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay, bất quá, cái tên vắt cổ chày ra nước này, cứ nhiên nguyện ý đem thạch chùy cho tỷ tỷ người mượn, có thể thấy mị lực của tỷ tỷ người lại tăng lên! Tên kia nổi danh là không hiểu phong tình a.” Hạ Thanh Lệ hớn hờ cười nói.

Hạ Thanh Nghiên phiến cái xem thường, nói: “Người suy nghĩ nhiều, người nghĩ là hăn cho ta tùy tiện mượn sao, cái tên đáng chết kia, thu ta một ngày mười vạn tiền thuê đâu.”

Hạ Thanh Lệ sừng sốt một chút, lập tức cười to: Nàng nói a, lúc này mới giống phong cách tên Khang Kính kia a!

“Ta nghe nói, bạo văn phía trên chuỗi thạch chùy này rất lợi hại, viễn siêu phổ thông bạo văn, chẳng lẽ Mộ Thần phát minh ra một loại bạo văn kiểu mới sao?” Hạ Thanh Lệ không hiểu mà hỏi.

Hạ Thanh Nghiên lắc lắc đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc lên, “Không có, Mộ Thần tựa hồ đem bạo văn áp súc dung hợp lại, lực nổ mạnh sau khi bị áp súc có lực phá càn kinh người, cho nên, mới có thể như thế.”

Hạ Thanh Lệ hí mắt, tràn đầy kinh ngạc nói: “Mộ Thần hẳn cư nhiên có bản lĩnh dung hợp minh văn, người này, thật đúng là... Sâu không lường được a!” Phải biết dung hợp minh văn là kỹ năng cao cấp trong minh văn thuật a.

“Mộ Thần này cũng không biết là xảy ra chuyện gì, gần đây giống như đang vội vã kiếm tiền.” Hạ Thanh Nghiên hí mắt nói.

Hạ Thanh Lệ phì cười, nói: “Hắn a?! Hắn luôn có một đồng đồ vật muốn mua.”

“Viện trưởng, tối nay Diệp Thạch cùng Phú Nguyên Bảo sẽ mở một hội đấu giá, bán đấu giá hơn mười kiện pháp khí, nghe nói đều là nguyên lai minh văn có tổn hại, hiện tại đã được tu bổ tốt.” Một đạo sư đi tới nói.

Hạ Thanh Nghiên sắc mặt mãnh liệt đổi, hỏi: “Có loại sự tình này?” Chữa trị minh văn rất khó khăn, Hạ Thanh Nghiên nguyên bản tưởng rằng Mộ Thần chỉ là ngẫu nhiên mới chữa trị được minh văn trên thạch chùy.

“Có a!”

“Xác định đều là pháp khí đã chữa trị tốt sao?” Hạ Thanh Lệ nhăn mày, thần tình ngưng trọng hỏi.

“Nghe nói, Bách Bảo Các bên kia xuất ra giám định sư, tất cả minh văn trên pháp khí, toàn bộ đều hữu hiệu.” Đạo sư kia nói.

“Cư nhiên có loại sự tình này? Ta phải đi xem!” Hạ Thanh Nghiên đứng lên nói.

“... ..”

“Tin mới, tin mới, Phú Nguyên Bảo sẽ mở hội đấu giá tối nay.” Lâu Nhược Y cầm đơn tuyên truyền đi vào ký túc xá nói.

“Phú Nguyên Bảo mở đấu giá hội? Xú mập mạp kia muốn bán cái gì vậy?!” Bách Nhạc tò mò hỏi.

“Tất cả đều là pháp khí đã khắc lại minh văn, cùng pháp khí hôm nay Diệp Thạch bán ra giống nhau, đều là minh văn ban đầu khắc thất bại, hiện tại đã được tu bổ.” Lâu Nhược Y nói.

“Ta nghe nói, chữa trị minh văn rất khó khăn a! Trên đơn tuyên truyền này có viết hơn mười kiện pháp khí, thật sự đều chữa trị tốt?” Mễ Tuyết hoài nghi hỏi.

“Trên đơn tuyên truyền nói, tất cả pháp khí đều đã trải qua Bách Bảo Các học viện giám định, chứng thật tất cả minh văn trên pháp khí đều không có vấn đề, trên đó còn nói, minh văn nếu như có vấn đề, có thể vô điều kiện đổi.” Lâu Nhược Y nhún vai nói.

“Nhiều tam cấp pháp khí như vậy, có thể bán được không ít nguyên thạch đi.” Bách Nhạc tràn đầy hâm mộ nói.

“Phòng chừng có ít nhất ba nghìn vạn, nhiều nguyên thạch như vậy, nếu như cho ta, ta đây sợ là cả đời cũng xài không hết.” Lâu Nhược Y cắn môi, trong con người tràn đầy mơ mộng.

Diệp Dung ngồi ở một bên, nghe mấy người này nói chuyện, âm thầm nghĩ: Nàng quả nhiên khai ra giá cả quá thấp sao? Có vẻ như sáu ngàn vạn rất là tiện nghi cho tên Diệp Thạch kia.

“Đấu giá hội hình như là buổi tối hôm nay bắt đầu a?!” Bách Nhạc nói.

Lâu Nhược Y gật gật đầu, “Đúng vậy! Diệp Thạch hình như rất gấp.”

Bách Nhạc không hiểu: “Hắn sao lại gấp như vậy? Loại bán đấu giá này đều nên chờ tuyên truyền xong mới có thể thu được giá tốt a.”

Lâu Nhược Y nhún vai, nói: “Không biết a! Cũng có lẽ là Diệp Thạch không còn nguyên thạch xài đi.”

“Diệp Thạch không có tiền xài? Hắn sao lại không có tiền xài.”

“Diệp Dung, người không phải là biết cái gì đi?!” Mễ Tuyết đánh giá Diệp Dung này giờ không nói một lời.

Diệp Dung thản nhiên cười cười, nói: “Ta không biết a!”

Mễ Tuyết có chút hồ nghi nhìn Diệp Dung, mấy ngày này Diệp Dung tinh thần không tồi, Mễ Tuyết cảm thấy nàng tựa hồ biết cái gì.

... ..

Biệt viện của Diệp Thạch.

“Diệp Thạch đồng học, những pháp khí bán đấu giá tối nay, có thể cho ta mượn trước nhìn thử không?” Hạ Thanh Nghiên ánh mắt vụt sáng, tươi cười như hoa hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch đề phòng nhìn Hạ Thanh Nghiên, nghe được lời Hạ Thanh Nghiên nói, lắc lắc đầu: “Không được.”

“Vì sao?” Hạ Thanh Nghiên có chút giận dữ hỏi Diệp Thạch.

“Trước khi bán đấu giá, pháp khí có cái dạng gì đều thuộc về bí mật thương nghiệp, không dễ dàng cho người khác nhìn.” Diệp Thạch nghiêm túc trả lời Hạ Thanh Nghiên.

“Không thể phá lệ sao?” Hạ Thanh Nghiên điềm đạm đáng yêu hỏi Diệp Thạch.

Hạ Thanh Nghiên hơn bốn mươi tuổi, cái tuổi này, ở trên địa cầu có lẽ không nhỏ, nhưng mà với tu luyện giả mà nói, nhân sinh chỉ mới vừa khởi bước thôi.

Hạ Thanh Nghiên diện mạo xinh đẹp, giả bộ đáng thương thì có loại phong tư điềm đạm đáng yêu, một đám nam nhân thấy Hạ Thanh Nghiên như vậy, đã sớm chống đỡ không được.

Đáng tiếc, Diệp Thạch không giống đám nam nhân kia, đối mặt với thần thái của Hạ Thanh Nghiên như vậy, phòng bị trong đôi mắt Diệp Thạch lại càng nặng.

Hạ Thanh Nghiên nhìn vẻ mặt Diệp Thạch như lâm đại địch, cảm giận nghiến răng, tuổi tác bất lợi a! Mỹ mạo của nàng gần đây tựa hồ một chút hữu dụng cũng không có, Hạ Thanh Nghiên nhịn không được hoài nghi mị lực của mình có phải là rút lui hay không.

“Như vậy đi, Diệp Thạch, người đem pháp khí cho ta mượn nhìn một canh giờ, mượn một kiện hai vạn nguyên thạch, thế nào?” Ở một bên Hạ Thanh Lệ nhịn không được nói.

Nghe được lời Hạ Thanh Lệ nói, trong con người Diệp Thạch nhanh chóng hiện lên ánh sáng.

“Nhật không nguyên thạch a!” Diệp Thạch âm thầm nghĩ.

Hạ Thanh Nghiên nhìn biểu tình của Diệp Thạch, trong lòng hậm hực một trận, mị lực của nàng còn không bằng hai vạn nguyên thạch?

Diệp Thạch vừa định đáp ứng, liền nhìn thấy Phú Nguyên Bảo lặng lẽ dựng lên ba ngón tay với Diệp Thạch, Diệp Thạch giật mình nhớ lại, mình

hình như chưa có trả giá a! Thất sách! Việc trả giá này, thời điểm nào cũng không thể quên!

“Năm vạn nguyên thạch một canh giờ một kiện.” Diệp Thạch vươn ra năm ngón tay nói.

Nghe được lời này của Diệp Thạch, Phú Nguyên Bảo lão đảo mém té.

Phú Nguyên Bảo âm thầm nghĩ: Diệp Thạch tên này thật là ngoan (độc) a!

Hạ Thanh Nghiên hung tợn nhìn Diệp Thạch, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thành giao!” Tại sao gần đây nàng luôn gặp gỡ mấy tên muốn tiền thuê a.

Diệp Thạch mở to mắt, đôi mắt lập lòe sáng lên nhìn Hạ Thanh Nghiên.

Hạ Thanh Nghiên nhìn Diệp Thạch không hề có động tác khác, nhíu mày, hỏi: “Đồ vật đâu?”

“Tiền đặt cọc đâu?” Thanh âm Hạ Thanh Nghiên vừa ra, thanh âm Diệp Thạch liền vang lên theo.

Hạ Thanh Nghiên nghiến răng, tên Diệp Thạch này, còn sợ nàng quýt nợ sao? “Cho người.” Hạ Thanh Nghiên tức giận lấy ra thẻ nguyên thạch giao cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch không chút do dự tiếp nhận thẻ nguyên thạch, đổi qua năm mươi vạn nguyên thạch.

“Chỉ có một canh giờ a, nhiều hơn thì thêm tiền a.” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Hạ Thanh Nghiên đen mặt, thầm nghĩ: Kinh Sí Diễm sao lại thu được đồ đệ như vậy? Mộ Thần làm sao tìm được tức phụ như vậy?

... ..

“Chưởng quầy.” Chưởng quầy đang dựa vào quầy ngủ gật, nghe đến tiếng kêu, lười biếng hướng phía quầy bên cạnh nhìn đi qua.

Vừa thấy, chưởng quầy nhất thời tinh thần gấp trăm lần, cơn buồn ngủ biến mất tiêu.

“Mộ thiếu, ngọn gió nào đưa ngài tới đây a!” Chưởng quầy nhìn Mộ Thần, trong lòng không khỏi hiện lên vài phần hồ nghi.

Nghe nói Diệp Thạch đang chuẩn bị mình văn binh khí đấu giá hội a! Thời gian này, Mộ Thần không đi hỗ trợ, chạy đến Đan Đình Các bọn họ làm gì?

Mộ Thần đem một cái túi có chút cũ nát vứt ở trên quầy, nói: “Đem mấy cái này đổi thành nguyên thạch.”

Chưởng quầy mở ra túi, mới phát hiện, trong cái túi cũ nát này cư nhiên đều là đan dược.

Chưởng quầy cầm lấy một bình đan dược nhìn thử, nhất thời sắc mặt đại biến, “Tam cấp bổ nguyên đan, tam cấp lộ ngưng đan, tam cấp thanh tâm đan, tam cấp thanh độc đan...”

Trong cái túi có tám bình đan dược, mỗi bình có năm đến tám khối, tổng cộng đại khái là trên dưới năm mươi khối, tất cả đều là thượng phẩm đan dược, giá cả của mấy viên đan dược này đều khoảng từ mười vạn đến ba mươi vạn, nhiều đan dược như vậy, tổng cộng hẳn là hơn một ngàn vạn.

Đan dược giá cả hơn một ngàn vạn, lại bị Mộ Thần bỏ vào trong một cái túi rách nát, giống như ném rác rưởi ném ở trong này, phung phí của trời a!

“Mộ thiếu, nhiều đan dược như vậy, ngài từ chỗ nào có được?!”
Chương quỳ nhịn không được hỏi.

Mộ Thần ôm hai tay, lưỡng lưỡng nhìn chương quỳ, ánh mắt có chút sắc bén nói: “Sao vậy? Đan Đình Các thu mua đan dược còn muốn hỏi ra từ đâu sao?”

Chương quỳ xấu hổ cười cười, nói: “Không có không có. Mộ thiếu, đan dược ngài đem tới nhiều lắm, ta đi tìm Các chủ định giá cho ngài.”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

... ..

“Mộ Thần, người cư nhiên ở đây.” Trang Du nhìn Mộ Thần, trong con người hiện lên vài phần kinh ngạc.

Mộ Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Trang Du một cái, theo lễ tiết hướng phía Trang Du gật đầu chào.

Mộ Thần mới vừa gật đầu, liền hối hận, bất quá hối hận cũng đã không còn kịp.

Trang Du nhìn Mộ Thần gật đầu với hắc, lập tức tràn đầy hưng phấn tiến đến trước mặt Mộ Thần.

“Mộ Thần, người ở trong này làm gì, muốn mua đan dược sao? Người có thể hỏi Nhược Phong mua a, hắc có thể giảm giá cho người.” Trang Du ân cần nói.

Mộ Thần âm thầm ném cái xem thường, hỏi Lam Nhược Phong mua sao? Đan dược của Lam Nhược Phong, coi như là miễn phí đưa cho hần, hần cũng không dám ăn a!

“Không cần, ta không thiếu đan dược.” Mộ Thần không cần nghĩ ngợi mà nói.

Trang Du không cho là đúng, nói: “Mộ Thần, người không cần khách khí như thế, tất cả mọi người đều là đồng học, giúp đỡ cho nhau là chuyện đương nhiên.”

Mộ Thần nhắm mắt lại, âm thầm nghĩ: Trời đất chứng giám, hần thật sự không phải là khách khí, là hần thật sự không cần.

“Trang Du, người đại khái đã quên, ta cũng là luyện dược sư.” Mộ Thần híp mắt, nhìn Trang Du, có chút không vui mà nói.

Trang Du gật gật đầu, không để bụng, nói: “Ta biết a! Nhưng mà, người không phải là đem tinh lực đều đặt trên mình văn thuật sao? Luyện đan thuật của người hần là lui bước không ít đi.”

Trang Du tràn đầy thương hại nhìn Mộ Thần, lập tức sâu kín nói: “Kỳ thật, Mộ Thần, ta cảm thấy trong các thuật, có tiền đồ nhất vẫn là luyện đan thuật, người thật sự không nên vì ân oán cá nhân mà buông tha luyện đan.”

Mộ Thần dựng tóc gáy, nhin không được hiện lên mấy đạo hắc tuyến, Trang Du người này nói chuyện thật giống như họ quen đã lâu.

Chưởng quầy nghe được lời Trang Du nói, sắc mặt nhất thời cổ quái.

Giám định sư trong Các đã nói, mấy bình đan dược Mộ Thần bán, chẳng những là thượng phẩm đan dược, hơn nữa, tất cả đều là dùng dị hỏa luyện chế, hiệu quả so với phổ thông tam cấp thượng phẩm đan dược còn hoàn hảo hơn một chút.

Đan được dùng dị hỏa luyện chế, này đại biểu cái gì? Toàn bộ học viện, thậm chí Huyền Phong đế quốc, chỉ có Mộ Thần một người có được dị hỏa, cho nên những đan dược đó đều là Mộ Thần tự mình luyện chế.

Đây chính là vài loại tam cấp đan dược a! Tam cấp luyện dược sư giống nhau chỉ tinh thông luyện chế ba bốn loại tam cấp đan dược, từ điểm này nhìn lên, luyện đan thuật của Mộ Thần, tuyệt đối không thua Lam Nhược Phong.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

117. Chương 117: Bán Đấu Giá

“Mộ thiếu, mấy bình đan dược này đổi thành nguyên thạch, tổng cộng là một ngàn sáu trăm vạn.” Chương quỳ cầm giá cả mà giám định sư trong Các định ra, có chút khẩn trương nói.

Giám định sư đưa ra giá cả không cao không thấp, cũng không biết Mộ Thần có vừa lòng hay không.

Mộ Thần thản nhiên gật gật đầu, tùy ý thả tới một tấm thẻ nguyên thạch, nói: “Đều đưa tới trong này đi.”

Chương quỳ thấy Mộ Thần không ý kiến, lập tức nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được.”

Chương quỳ âm thầm may mắn, may mắn Diệp Thạch không đi theo, nếu Diệp Thạch ở đây, vậy bút sinh ý này, ít nhất phải thêm một tram hoặc tám mươi vạn, ai cũng biết, chuyện Diệp Thạch thích làm nhất, chính là thay Mộ Thần mặc cả.

Nhiều đan dược như vậy, xác thực là đại sinh ý a! Đám đan dược này nếu toàn bộ qua tay đưa ra ngoài mà nói, ít nhất có thể kiếm được ba bốn trăm vạn.

Nghe nói Mộ Thần cả ngày rất vội, thật không biết, hẳn tại thời điểm nào luyện chế ra nhiều đan dược như vậy.

Trang Du nghe được lời trưởng quầy nói, sửng sốt một chút, không hiểu: “Mộ Thần, người không phải là đến mua đan dược sao? Sao lại có tiền lời đan dược gì đó?”

Mộ Thần ném cái xem thường, thầm nghĩ: Hẳn cho tới bây giờ đều chưa nói là hẳn là đến mua đan dược, hết thấy đều là Trang Du tự quyết định mà thôi.

“Người bán đan dược gì vậy? Cự nhiên đáng giá như vậy? Hơn một ngàn vạn a.” Mộ Thần không đáp lời, Trang Du cũng không để bụng, vẫn như cũ thiên chân vô tà hỏi.

Lam Nhược Phong có thể đảm bảo cho Trang Du áo cơm không thiếu, lại cam đoan không được Trang Du có thể sinh hoạt tiêu tiền như nước, nhìn Mộ Thần tùy tay bán một đám đan dược liền kiếm nhiều tiền như vậy, Trang Du nhin không được mà cực kỳ hâm mộ.

“Chỉ là một ít đan dược phổ thông mà thôi, chẳng qua số lượng nhiều một chút, xin lỗi, ta còn có việc, ta phải đi.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

Trang Du nhìn Mộ Thần rời đi, quay đầu, hỏi chủ quầy: “Nơi này các người thu mua đan dược có giá rất cao sao? Phổ thông đan dược cũng có thể bán tới một ngàn tám trăm vạn?”

Chủ quầy cười nhìn Trang Du nhưng không nói, phổ thông đan dược? Đây chính là tam cấp đan dược, toàn bộ đều là thượng phẩm, Mộ Thần nói khiêm tốn như vậy, Trang Du không phải là tưởng thật đi?

... ..

Mộ Thần từ Đan Đình Các đi ra, vừa vận dụng phải Diệp Dung nghênh diện đi tới.

Mộ Thần nhăn chặt mày, cũng không có cùng Diệp Dung chào hỏi, trực tiếp ly khai.

Đại khái là lần trước Mộ Thần không lưu tình mà cự tuyệt, cho Diệp Dung đả kích không nhỏ, lần này gặp được Mộ Thần, Diệp Dung cũng không có mặt dày mày dạn tiến lên chào hỏi, hai người liền như vậy gặp thoáng qua.

Thấy Mộ Thần đối với mình làm như không thấy, Diệp Dung cắn chặt răng, nhịn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái.

Diệp Dung nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong con người hiện lên vài phần ác độc.

Diệp Dung cúi đầu, âm thầm nghĩ: Cho dù Mộ Thần là tuyệt thế thiên tài thì như thế nào, vì Diệp Thạch, hắn vẫn phải bị phụ thân mình giày xéo.

Diệp Dung vừa định rời đi, Trang Du cùng Lam Nhược Phong liền nghênh diện đi tới.

“Một ngàn sáu trăm vạn? Mộ Thần rốt cuộc bán bao nhiêu đan dược a? Sao lại bán được nhiều nguyên thạch như vậy?” Lời Trang Du nói rõ ràng truyền vào trong tai Diệp Dung.

“Không biết! Mộ Thần hẳn là bán không ít đan dược đi.” Lam Nhược Phong cười khan nói.

Diệp Dung nhíu mày, một ngàn sáu trăm vạn?

Mộ Thần tùy tiện bán đan dược, cứ nhiên có thể được nhiều nguyên thạch cào tay như vậy, thật sự là...

“Luyện đan dễ kiếm tiền như vậy sao? Dễ kiếm tiền như vậy, Nhược Phong, người cũng luyện một chút đan dược bán đi.” Trang Du nhin không

được hỏi.

Lam Nhược Phong cười khan, nói: “Được a!”

Lam Nhược Phong cúi đầu, hẳn luyện chế tam cấp đan dược có xác xuất thành công cũng không cao, bởi vậy khẩu trừ phí dụng linh thảo, thu lợi cũng không cao, nếu muốn kiếm một lúc hơn một ngàn vạn, xác thực không dễ dàng.

Mộ Thần rốt cuộc thời điểm nào luyện chế đan dược? Hẳn rõ ràng bận rộn như vậy.

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, nhin không được nhíu mày.

Trang Du cũng không ngốc, nhìn sắc mặt Lam Nhược Phong, liền đoán được Lam Nhược Phong nếu muốn nhờ luyện đan mà kiếm hơn một ngàn vạn nguyên thạch, không phải là một chuyện dễ dàng.

Trang Du cúi đầu, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Hẳn trước kia luôn cảm thấy điều kiện của Lam Nhược Phong cùng Mộ Thần không sai biệt lắm, thậm chí điều kiện của Lam Nhược Phong còn tốt hơn một chút, dù sao Lam Nhược Phong sinh ra tại Lam gia, thế lực so với Mộ Thần thì lớn hơn rất nhiều.

Chỉ là, Trang Du hiện tại không cho là như vậy, Lam Nhược Phong tại phù chú, minh văn thuật không trên Mộ Thần liền tính, tựa hồ ngay cả luyện đan cũng không phải đối thủ của người ta, Lam Nhược Phong luôn cảm thấy Mộ Thần ăn nhiều nhai không nổi, nhưng mà, hẳn lại ngay cả luyện đan thuật mà hẳn kiêu ngạo, đều bại bởi Mộ Thần.

Trang Du giật mình nhớ tới Mộ Thần lúc ban đầu, khi đó, Mộ Thần không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày đảo quanh hẳn, làm người lỗ

mãng, Trang Du như thế nào cũng không thông, một người làm thế nào lại biến hóa lớn như vậy đâu, quả thực giống như là hai người vậy.

Tia thất vọng trong con người của Trang Du không thể tránh được đôi mắt Lam Nhược Phong, Lam Nhược Phong trong phút chốc khó chịu giống như bị kim đâm vào tim.

Trang Du cúi đầu, trong lòng không khỏi buồn bực, hẳn chỗ nào cũng không kém hơn Diệp Thạch, nhưng mà, nam nhân của Diệp Thạch lại cường hơn so với nam nhân của mình, nhất là nam nhân kia lại là người mà mình trước kia buông tha không cần.

Mộ Dung Diễm đối diện hướng phía hai người đi tới.

“Trang Du, tối nay Diệp Thạch có tổ chức đấu giá hội, người có muốn đi xem không?” Mộ Dung Diễm đi tới hỏi.

“Được a!” Trong con người Trang Du nhìn không được hiện lên ánh sáng, hẳn rất có hứng thú với một chiếc phiến mà Diệp Thạch muốn bán đấu giá, chỉ là đấu giá hội là Diệp Thạch làm chủ, Trang Du có chút buồn bực.

Lam Nhược Phong vốn không muốn đi tới đấu giá hội, nhưng mà nếu Trang Du sẽ đi, hẳn đương nhiên cũng muốn đi cùng.

Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người ngầm hiểu cười cười trong lòng.

... ..

Lực kêu gọi của Phú Nguyên Bảo cũng không tệ lắm, không đến thời gian một ngày, sự tình đấu giá hội liền truyền bá khắp Thách Tỉnh học viện mọi người đều biết.

Đấu giá hội còn chưa có bắt đầu, bên ngoài đấu giá hội lâm thời dựng lên liên tụ tập không ít người.

Diệp Thạch núp ở phía sau màn, nghe sân khấu phía trước truyền đến âm thanh nhốn nháo, không khỏi hưng phấn, nhiều người càng tốt a! Nhiều người mới có thể đưa ra giá tốt a!

Tạ Đan Yên đứng bên ngoài phòng đấu giá hết nhìn đông tới nhìn tây, “Nơi này hình như có rất nhiều học trưởng a!”

Trình Uyển Bạch gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hình như có mấy người đều là võ linh, không chỉ như vậy, có rất nhiều lão sư cũng ở nơi này.”

“Bọn người kia sẽ không phải là cùng chúng ta đoạt mấy kiện pháp khí này đi?” Tạ Đan Yên nói thầm.

Trình Uyển Bạch gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ, bọn họ hẳn là cùng mục đích với chúng ta.”

“Mấy hồn đản không biết xấu hổ này.” Tạ Đan Yên nhin không được nói thầm.

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ cười, thứ tốt, tất nhiên là người người đều muốn.

Tạ Đan Yên lấy ra đơn tuyên truyền nhìn nhìn, nói: “Không biết là Vân Thủy Y trên đây có phải là thật sự xinh đẹp như vậy hay không.”

“Nghe nói là vật phẩm dựa theo thực tế mà tuyên truyền, Vân Thủy Y này nguyên bản có một huyễn văn khắc sai, sau khi tu bổ chắc chắn rất đẹp.” Trình Uyển Bạch nói.

“Nghe nói, Mộ Thần chẳng những tu bổ huyễn văn, còn tại trên xiêm y này khắc một cái hộ văn, có thể chống đỡ lực công kích của võ sư tam

ting, đồng thời còn có một cái tăng vắn, có thể đề cao ba thành lực công kích cho võ giả, cũng không biết có phải là muốn lừa tiền hay không.” Tạ Đan Yên có chút không vui mà nói.

“Ta nghĩ hẳn là sự thật.” Trình Uyển Bạch nói.

Tạ Đan Yên nhìn nơi đây càng ngày càng nhiều người, híp mắt, không vui mà nói: “Minh văn viện viện trưởng cũng tới. Phú Nguyên Bảo mập mạp chết bầm này, tuyên truyền công tác làm tốt như vậy làm gì!”

Nàng vốn đang nghĩ, Diệp Thạch vội vội vàng vàng tổ chức đấu giá hội như vậy, người tới không nhiều hẳn là sẽ bán không nhiều tiền, nàng có lẽ có thể nhân cơ hội nhặt cái tiện nghi này nọ, giờ phút này nhìn thấy đám người nhốn nháo như vậy, trong lòng không khỏi thất vọng.

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ cười cười, nói: “Diệp Thạch là cái hạng người gì, Phú Nguyên Bảo nếu không có một điểm bản lĩnh, Diệp Thạch sao lại bỏ được tiền mời hẳn.”

Tạ Đan Yên gật đầu bất đắc dĩ, nói: “Cũng đúng a!” Muốn Diệp Thạch thần giữ của này cam tâm tình nguyện xuất huyết, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Một thiếu nữ trên người treo đầy các loại trân bảo, nhập vào mi mắt hai người.

“Không nghĩ tới nàng cư nhiên cũng tới.” Tạ Đan Yên nhìn thấy Thang Châu Nhi, sắc mặt không khỏi có chút quỷ dị.

Trình Uyển Bạch có chút thương hại nhìn Tạ Đan Yên, nói: “Nàng hẳn là cũng hướng về phía Vân Thủy Y mà tới.”

Tạ Đan Yên cắn chặt răng, Thang Châu Nhi nhà lớn nghiệp lớn, coi tiền như cát, thích nhất là đồ vật hoa lệ, có nàng ở đây, Tạ Đan Yên nàng

nghĩ muốn mua Vân Thủy Y, sợ là khó khăn.

“Trang Du đến.” Trình Uyển Bạch sắc mặt đổi đổi nói.

Tạ Đan Yên nghe vậy, hướng phía phương hướng kia nhìn qua, bên người Trang Du có Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm đi theo, thoát nhìn Trang Du cùng Mộ Dung Diễm trò chuyện với nhau rất vui, Lam Nhược Phong ngược lại có chút bộ dáng bị vắng vẻ.

Rất nhiều đồ vật, đều là bởi vì nhiều người đoạt, cho nên, mới có vẻ trân quý.

Dựa theo nguyên văn mà nói, chẳng những Diệp Thạch, Tạ Đan Yên sẽ đối với Lam Nhược Phong tình cảm thâm sâu, thậm chí còn có vô cùng nhiều những người khác, bọn họ sẽ vì Lam Nhược Phong làm rất nhiều rất nhiều, Lam Nhược Phong thì dưới sự trợ giúp của những người này, hẳn càng ngày càng thuận, càng ngày càng ưu tú.

Nếu Mộ Thần không xuất hiện, biểu hiện của hắn sẽ xa xa không bình thường giống như bây giờ.

Tạ Đan Yên nhìn Lam Nhược Phong, trong con người hiện lên vài phần dị sắc, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người này, Tạ Đan Yên đã cảm thấy người này mị lực vô cùng, bất quá thời gian lâu dài, loại cảm giác này ngược lại phai nhạt rất nhiều.

“Lam Nhược Phong thật tốt tính a! Trang Du người này cùng người khác mắt đi mày lại, người này cũng không quản.” Trình Uyển Bạch nhin không được nói.

Tạ Đan Yên nhún vai, nói: “Sợ là muốn quản cũng quản không nổi.”

Trình Uyển Bạch gật gật đầu, nói: “Nói không sai.”

“Sao lại có nhiều người như vậy?” Hạ Thanh Nghiên hơi có chút không vui mà nói.

“Phú Nguyên Bảo tên kia, vẫn có chút bản lĩnh.” Hạ Thanh Lệ tràn đầy tán thưởng.

Hạ Thanh Nghiên bĩu môi, nói: “Bản lĩnh? Hừ, cả ngày đi vòng vòng, cũng không biết tu luyện, liên tính thật sự cho hăn kiếm gia tài bạc triệu, cũng là kiếp mệnh bị đánh.”

Hạ Thanh Lệ: “...”

“Diệp Thạch hỗn đản này, hỏi hăn hai trăm vạn nguyên thạch một kiện, đem tất cả pháp khí đều mua, người này lại còn không nguyện ý.” Hạ Thanh Nghiên buồn bực hờn dỗi nói.

Hạ Thanh Lệ híp mắt, pháp khí phổ thông có mình vẫn, không sai biệt lắm hai trăm vạn nguyên thạch một kiện.

Nhưng mà, đám pháp khí này lại không giống, đám pháp khí này là khắc sai, sau lại tu bổ tốt, trừ bỏ giá trị thực dụng, giá trị nghiên cứu cũng rất cao.

Bài trừ giá trị thực dụng cùng giá trị nghiên cứu của pháp khí không nói đến, hướng về phía đám pháp khí này xuất từ tay Mộ Thần, mấy thứ này giá cả liền sẽ không thấp, Mộ Thần hiện tại chính là thần tượng trong cảm nhận của một đám đệ tử, Thánh Tinh học viện thiên tài nhiều, thổ hào cũng nhiều.

Hạ Thanh Lệ nhìn Thang Châu Nhi người đầy châu báu, khoe miệng không khỏi run rẩy một chút, “Tỷ tỷ, chúng ta muốn cùng nhóm người này đoạt đám pháp khí, tựa hồ không có khả năng a!”

Hạ Thanh Nghiên nhin không được mà nghiêng răng, không cam lòng mà nói: “Hiệu trưởng lão gia hỏa kia, chỉ cấp một điểm dự toán như vậy, làm thế nào mà đủ dùng?”

Hạ Thanh Lệ thầm chấp nhận gật gật đầu.

“Người thật không ít a!” Lâu Nhược Y nhin không được nói.

Tràng người hỗn tạp, nhưng mà ở đây đã mơ hồ phân chia thành hai phái, một phái là bình dân đệ tử, một phái là quý tộc đệ tử.

Diệp Dung nhìn quý tộc đệ tử ở giữa sân ăn mặc xa hoa, khoe miệng hơi hơi câu lên, chờ phụ thân lấy được sáu ngàn vạn nguyên thạch kia, mình cũng có thể hảo hảo xa xỉ một phen.

Diệp Thạch đang âm thầm nhìn đám người ngoài kia, nhìn thấy Diệp Dung trong đám người, sắc mặt Diệp Thạch nhất thời đổi đổi.

“Diệp đồng học, người làm sao vậy?” Phú Nguyên Bảo là người làm ăn, hiểu nhất là quan sát sắc mặt, sắc mặt Diệp Thạch biến hóa, Phú Nguyên Bảo liền phát hiện.

Diệp Thạch thu hồi ánh mắt, nói: “Không có gì.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

118. Chương 118: Buổi Bán Đấu Giá Chấm Dứt

Người bên ngoài càng ngày càng nhiều, càng tới gần vị trí đấu giá, người vây quanh chặt như nêm cối.

“Thời gian không kém lắm.” Diệp Thạch có chút không thể chờ đợi được, chà xát tay nói.

Diệp Thạch đã tham gia qua rất nhiều buổi đấu giá, tự mình làm hội đấu giá lại là lần đầu tiên, thấy pháp khí được Mộ Thần chữa trị đưa tới nhiều người như vậy, Diệp Thạch không khỏi cảm thấy tự hào.

Phú Nguyên Bảo gật gật đầu, nóng lòng nói: “Đúng vậy, ta đi chuẩn bị một chút, lát liền lên đài.”

Diệp Thạch nhìn Phú Nguyên Bảo, có chút chần chờ mà nói: “Người nói coi, ta không phải hẳn là nên tiêu tiền thỉnh một vị mỹ nữ đến chủ trì?”

Phú Nguyên Bảo nhú mày, việc thỉnh một mỹ nữ chủ trì này hẳn đề nghị qua, nhưng mà lại bị Diệp Thạch không lưu tình mà phủ quyết.

Phú Nguyên Bảo nhú mày, nói: “Người không phải là luyện tiếc nguyên thạch sao?” Cái tên Diệp Thạch vất cổ chày ra nước này cư nhiên cũng có lúc nghĩ thông suốt.

“Đúng vậy, ta có chút luyện tiếc nguyên thạch.” Diệp Thạch có chút buồn rầu mà gãi gãi đầu.

Phú Nguyên Bảo khẽ thở dài, nói: “Người hiện tại nghĩ thông suốt, cũng đã không còn kịp rồi, đấu giá hội liên lập tức bắt đầu, được rồi, người yên tâm, mị lực của bốn thiếu gia sẽ không kém hơn mỹ nữ.” Phú Nguyên Bảo tràn đầy tự tin vỗ vỗ ngực.

Phú Nguyên Bảo âm thầm nghĩ: Kiếm tiền không dễ dàng a! Gặp được Diệp Thạch là loại khách hàng keo kiệt này, hẳn cũng chỉ phải hao hao chịu khổ cực một chút.

“Mị lực của người không kém hơn mỹ nữ?” Diệp Thạch đầy hoài nghi nhìn Phú Nguyên Bảo.

Phú Nguyên Bảo nhìn vẻ mặt đầy xoi mói của Diệp Thạch, sắc mặt cứng ngắc một chút, Diệp Thạch người này có cần phải khinh người như vậy không? Rất nhiều mỹ nữ đều thích hắn châu tròn ngọc sáng như vậy, tuy rằng đến nay vẫn chưa có người hướng hắn thổ lộ, nhưng mà như vậy nhất định là bởi vì những mỹ nữ đó đều rất then thừng.

“Diệp đồng học, ta đi lên phía trước.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được.”

... ..

Phú Nguyên Bảo sải bước đi lên đài, ở trên cao nhìn xuống mọi người phía dưới.

Khi Phú Nguyên Bảo lên đài, ánh mắt mọi người liên tục tập trung đến hắn, cảm nhận được mọi người đang nhìn chăm chú, tâm hư vinh của Phú Nguyên Bảo nhanh chóng dâng lên.

“Các vị đạo sư, các vị đồng học, chúc mọi người buổi tối vui vẻ, cảm tạ mọi người cho dù đang trăm công nghìn việc cũng bớt thời gian tới đây

tham gia đấu giá hội lần này của chúng ta, bây giờ ta tuyên bố, hội đấu giá chính thức bắt đầu.”

“Đệ nhất kiện thương phẩm bán đấu giá là, Vân thủy y.”

Phú Nguyên Bảo vừa dứt lời, một kiện pháp y tràn đầy màu sắc, xinh đẹp tuyệt luân liền xuất hiện ở trên đài.

“Mọi người nhìn xem, đây là pháp y xinh đẹp cỡ nào, các vị học tử, học muội, mặc vào kiện pháp y này, mị lực của các người ít nhất có thể tăng lên ba thành.”

Khi Vân thủy y xuất hiện trên sân khấu, ánh mắt của rất nhiều nữ tu dưới đài liền trở nên hung tàn lên.

Phú Nguyên Bảo giơ tay lên, một đạo công kích dừng ở phía trên kiện pháp y, trên kiện pháp y bỗng dưng sáng lên một trận kim quang, kim quang hiện ra một cái đồ án xinh đẹp, “Mọi người đã nhìn thấy chưa? Đúng vậy các người không có nhìn lầm, kiện pháp y này có thể hấp thu công kích.”

Ánh mắt của một đám nữ tu càng thêm nóng lên, quần áo xinh đẹp đối với nữ tu là hấp dẫn chí mạng, mà quần áo vừa xinh đẹp lại có lực phòng hộ, đủ để cho nữ tu bình thường tính toán chi li cũng không để ý đến giá tiền.

“Cuối cùng, nói cho mọi người một cái tin tốt, người mua được kiện Vân thủy y này, sẽ được tặng một tờ tam cấp Viêm Hỏa Phù, không sai, các người không có nghe nhầm, Viêm Hỏa Phù kiểu mới, vận khí tốt mà nói, có thể từ trong Viêm Hỏa Phù luyện hóa ra thái dương tinh hỏa.” Phú Nguyên Bảo biểu tình mơ mộng giơ nắm tay nói.

“Bán đấu giá bắt đầu, Vân thủy y, giá khởi điểm là một trăm vạn.”

“Một trăm năm mươi vạn.”

“Hai trăm vạn.”

“Hai trăm ba mươi vạn.”

... ..

“Bốn trăm vạn.” Thang Châu Nhi hô to một tiếng.

Rất nhiều thời điểm, chờ mọi người chậm rãi đem giá cả nâng lên, còn không bằng trực tiếp báo ra một cái giá cao, đem mọi người dọa trụ mới có lợi.

Thực đáng tiếc, Thánh Tinh học viện tàng long ngọc hổ, Thang Châu Nhi báo giá, dọa trụ đại bộ phận người, nhưng cũng có người không bị dọa trụ.

“Bốn trăm năm mươi vạn.” Lại một vị đệ tử hô.

“Bốn trăm tám mươi vạn.”

... ..

Hạ Thanh Nghiên nhìn mọi người đang điên cuồng hét giá giữa sân, cắn chặt răng, “Đám người này đều điên rồi sao?”

Hạ Thanh Lệ bất đắc dĩ thở dài, thổ hào trong Thánh Tinh học viện rất nhiều, nàng làm viện trưởng lại không có bao nhiêu trong túi, có đôi khi ngẫm lại thật sự cảm thấy rất đả thương người a!

Cuối cùng Vân thủy y bị một nam đệ tử lấy giá sáu trăm năm mươi vạn mua đi.

Một đám nữ đệ tử hung tợn nhìn Khương Thành, nếu như ánh mắt có thể hóa thành thực chất, Khương Thành đã sớm bị thiên đao vạn quả.

Hạ Thanh Nghiên nhú mày, không cam lòng mà nói: “Không nghĩ tới nha, người mua được thứ này không phải là một mỹ nữ, mà là một tiểu bạch kiểm.”

Gia tộc của Khương Thành là khu đấu giá Tế Nguyệt, nói là một ngày vào một ngàn vạn cũng không đủ.

Khương Thành là Khương gia thái tử, tiền bên người tất nhiên sẽ không thấp.

“Nghe nói, tên kia gần đây đang theo đuổi Cửu công chúa, nghĩ một chút là biết, tên kia mua kiện pháp y này, nhất định là muốn đưa cho Cửu công chúa.” Hạ Thanh Lệ nói.

Kiện thượng phẩm thứ nhất, lấy giá sáu trăm năm mươi vạn thành giao, xác thực là một mở đầu tốt.

Kiện thượng phẩm thứ hai rất nhanh bị đem ra, là một cây búa lớn.

Nữ đệ tử đối với thứ này không có hứng thú, một ít nam đệ tử hình thể cường tráng khi nhìn thấy búa lớn, lại giống như thấy được người yêu của mình, giống như bị chặt cổ gà ngao ngao kêu lên.

Một hồi cạnh tranh búa lớn này không kịch liệt bằng Vân thủy y, hai trăm tám mươi vạn liền thành giao.

Kỳ thật, luận giá trị của bản thân búa lớn, cũng không kém hơn bao nhiêu so với Vân thủy y, chỉ là Vân thủy y có bộ dạng xinh đẹp, mà nữ hài tử lại luôn thích đồ vật xinh đẹp.

Đấu giá hội tiến hành không ngừng, cuối cùng tất cả thương phẩm đều đã bán đấu giá xong, thu được bốn ngàn ba trăm hai mươi tám vạn.

Đấu giá hội chấm dứt hồi lâu, biển người mới chậm rãi tán đi.

Trang Du yêu thích không buông thương thức Ngọc cốt phiến trên tay, nhìn Mộ Dung Diễm, hỏi: “Thất hoàng tử, thứ này thật sự tặng cho ta sao?”

Mộ Dung Diễm cười cười, nói: “Tất nhiên rồi.”

“Thật sự là rất cảm tạ người.” Trang Du chân thành nhìn Mộ Dung Diễm nói.

“Bảo kiếm tặng anh hùng, Trang Du người vừa vận xứng với chiết phiến này.” Mộ Dung Diễm cười cười nói.

Trang Du nghe được lời Mộ Dung Diễm nói, cúi đầu, đầy ngỡ ngàng cười cười, chiết phiến này tổn của Mộ Dung Diễm bốn trăm tám mươi vạn nguyên thạch, bắt người tay ngắn, Trang Du nhìn không được nhiều hơn vài phần hảo cảm với Mộ Dung Diễm.

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du cùng Mộ Dung Diễm hồ động nhau, biểu tình trên mặt vô cùng cứng ngắc.

... ..

“Người có tiền thật nhiều a!” Dọc theo đường về, Lâu Nhược Y không kìm lòng nổi mà cảm khái.

Hết thầy chuyện vừa mới gặp được trong đấu giá hội, làm cho Lâu Nhược Y không khỏi cảm giác như mộng như ảo.

“Đúng vậy!” Mễ Tuyết đã nhìn không được phải mở to mắt nhìn, tuy rằng đã sớm biết có không ít đệ tử phú gia trong học viện, nhưng là, rất nhiều người có tiền đều điệu thấp, ngày thường giấu núi giấu sông, nhìn

cũng đoán không ra là người rộng rãi bao nhiêu, nhưng mà hôm nay tất cả đều bộc lộ ra.

Diệp Dung đi theo phía sau mấy người này, nhớ tới tình huống những con cháu quý tộc đó tranh giá, đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đó là hào hùng vạn trượng cỡ nào, quả nhiên là không đem nguyên thạch thành nguyên thạch mà xài, nếu nàng cũng có thể trở thành một người trong những người này, thật là chuyện tốt biết bao a!

“Người đem sáu trăm năm mươi vạn mua xuống Vân thủy y kia là một cái nam nhân, hẳn không có nghiệp dĩ trang gì gì đi?” Bách Nhạc ghen tị nói.

Lâu Nhược Y xuy xuy nở nụ cười, “Đó là thiếu gia của khu đấu giá Tế Nguyệt, không có nghiệp dĩ trang, hình như là hắn đang theo đuổi Bát công chúa, mua để tặng người đi.”

“Bát công chúa thật sự là có mệnh tốt a!” Bách Nhạc nhin không được nói.

“Thất hoàng tử mua xuống Ngọc cốt phiến, hình như là đưa cho Trang Du.” Mễ Tuyết nói.

Bách Nhạc nhíu mày, nói: “Trang Du người này, đã có Lam Nhược Phong còn không thỏa mãn, bây giờ còn dụ dỗ Thất hoàng tử.”

“Hắn cũng không chỉ với hai người kia, nam đệ tử tân sinh tương đối ưu tú trong học viện tựa hồ cũng có hảo cảm với Trang Du, hẳn quả thực muốn một lưới bắt hết, ngay cả một miếng cũng không lưu lại cho chúng ta a!” Lâu Nhược Y bất đắc dĩ nghiêng răng nói.

Bách Nhạc bĩu môi, nói: “Nghe nói, Trang Du có ý với Mộ Thần.”

“Trang Du người này, cũng không sợ ăn nhiều ghen, đã có nhiều người như vậy còn mơ ước Mộ Thần, lại nói tiếp, người khác đối với Trang Du vô hướng mà bất lợi, nhưng mà Mộ Thần tựa hồ rất chú ý mắt hắn a.”
Lâu Nhược Y vui sướng khi người gặp họa mà nói.

... ..

Diệp Thạch nhìn thẻ nguyên thạch trên tay, thở ra một hơi, cộng thêm đấu giá hội hôm nay thu được, trong thẻ nguyên thạch của hắn đã có hơn sáu ngàn vạn.

Phú Nguyên Bảo lấy được thù lao hơn ba mươi vạn, cũng coi như phát một bút tiểu tài, cũng rất vui vẻ.

“Diệp đồng học, lần sau còn có chuyện như vậy, nhớ rõ phải tìm ta a.”
Phú Nguyên Bảo nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gật đầu, vui vẻ lên tiếng, “Được.”

Phú Nguyên Bảo nhìn phản ứng của Diệp Thạch, sửng sốt một chút, lần này Diệp Thạch cư nhiên không có nói lời lạnh nhạt với hắn, điều này không khỏi làm Phú Nguyên Bảo có chút thụ sủng nhược kinh.

Bởi vì đã thu đủ sáu ngàn vạn nguyên thạch, tâm tình Diệp Thạch xác thực không tồi, ngay cả nhìn Phú Nguyên Bảo cũng thuận mắt vài phần.

Tuy rằng Diệp Thạch đã nói rất khinh thường đồ vật của sinh phụ, nhưng mà trên thực tế, trong lòng Diệp Thạch rất là coi trọng vật kia.

Không có một người nào làm nhi tử mà không khát vọng phụ thân yêu thương, huống chi Diệp Thạch từ nhỏ đã bị “Phụ thân” vắng vẻ, đối với tình thương của cha càng khát cầu.

... ..

Chỗ ở của Diệp Tầm.

Uông Lệ lấy tay rờ lên bộ quần áo xinh đẹp, vui mừng nói: “Dung nhi gởi thư, nàng nói, Diệp Thạch tổ chức một buổi đấu giá hội gì đó, thu vào hơn bốn ngàn vạn nguyên thạch, hẳn là sáu ngàn vạn nguyên thạch sẽ tới tay.”

Diệp Tầm sửng sốt một chút, tràn đầy ghen tị, nói: “Làm một buổi đấu giá hội liền có hơn bốn ngàn vạn.”

Hắn bán đi công pháp gia truyền, cũng chỉ được hơn một trăm vạn.

Lúc vừa bán xong công pháp gia truyền, kỳ thật Diệp Tầm rất bất an, nhưng mà tại Hoàng đô sống một ngày, loại bất an này bị Diệp Tầm vứt đến chín tầng mây.

Uông Lệ gật gật đầu, cảm thán: “Đúng vậy!”

Sau khi bán công pháp gia truyền, trong tay Diệp Tầm dư dả hơn rất nhiều.

Có nguyên thạch, Diệp Tầm sống thập phần tiêu sái, nghĩ tới lập tức sẽ có sáu ngàn vạn nguyên thạch vào tay, Diệp Tầm xài nguyên thạch cũng không còn tiết chế.

“Vận khí của tiểu bạch nhãn lang này thật tốt.” Diệp Tầm nhin không được nói.

“Quyển sách kia thế nào?” Uông Lệ hỏi.

Diệp Tầm lắc lắc đầu, nói: “Ta đã đi tìm hai người nhìn thử, vẫn không có người nào xem hiểu, chỉ toàn là chữ như gà bới a!”

Uông Lệ nhú mày, nói: “Tuy rằng nói như vậy, nhưng mà, sách kia xé đều xé không rách.”

Tuy rằng cực độ muốn sáu ngàn vạn nguyên thạch kia, nhưng mà, quyển sách này Ôn Lê một chút cũng không muốn giao cho Diệp Thạch, thứ này tuyệt đối là vật vô giá, tuy rằng nàng cũng không rõ, sách kia đến tột cùng viết những thứ gì, nhưng mà, Ôn Lê chính là có loại trực giác này, có lẽ đây là giác quan thứ sáu của nữ nhân.

Diệp Tâm cau mày, hẳn cũng có chút chần chờ, sách kia thoát nhìn rách rưới, nhưng mà, cũng không biết là dùng loại gỗ gì chế thành, xé không rách liền tính, còn nước lửa bất xâm, thấy thế nào cũng không phải đồ vật tầm thường, sáu ngàn vạn nguyên thạch, tựa hồ có chút thiệt thòi a!

Rất nhiều đồ vật, lúc nó ở bên người lại cảm thấy không có cần, nhưng mà, nghĩ tới phải đưa cho người khác, liền sẽ cảm thấy không muốn, Diệp Tâm giờ phút này chính là có loại tâm tình này.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

119. Chương 119: Công Phu Sư Tử Ngoạm

Đấu giá hội chấm dứt, Diệp Thạch vội vội vàng vàng tìm Mộ Thần tranh công.

“Đã đủ sáu ngàn vạn?” Mộ Thần ngoài ý muốn hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch hưng phấn gật gật đầu, “Đúng vậy! Mười kiện pháp khí kia đã bán ra, bán đấu giá được hơn bốn ngàn vạn.”

Thánh Tinh học viện có rất nhiều đệ tử phú gia, những tân sinh đó lại thích phân bì, đặt ở bên ngoài, những kiện pháp khí đó căn bản bán không được giá cao như thế.

“Vân thủy y cư nhiên bán ra được hơn sáu trăm vạn?” Mộ Thần nhìn giá cả thành giao trên giấy, nhin không được nhướng mày hỏi.

Trong tất cả vật phẩm bán đấu giá, Vân thủy y kỳ thật không phải là tốt nhất, nhưng mà giá của thứ này ngoài ý muốn mà rất cao.

Diệp Thạch gật đầu, buồn cười nói: “Thứ này bị một tên tiểu bạch kiểm chụp đi rồi, người không thấy được ánh mắt lúc ấy của một đám nữ đệ tử nhìn hẩn đầu, như lang như hổ, hận không thể xé hẩn ra, nghe nói, tên kia mua thứ này là đưa cho Bát công chúa.”

Mộ Thần mỉm cười, thầm nghĩ: Vị nhân huynh này lá gan đủ lớn a! Đám cùng những nữ đệ tử như lang như hổ đó đoạt đồ vật, hẩn là thiếu đòn

đi.

“Cư nhiên thu được nhiều nguyên thạch như vậy, Thạch Đầu người thật giỏi.” Mộ Thần đầy tán thưởng khen ngợi Diệp Thạch.

Diệp Thạch được Mộ Thần khen, đỏ mặt nói: “Làm gì có? Là nhờ người chữa trị pháp khí lợi hại.”

Mộ Thần không để bụng mà cười cười.

“Đây là cái gì vậy?” Diệp Thạch nhìn quyển trục màu vàng trên bàn, tò mò hỏi.

“Đây là khế ước chi thư, thời điểm đại sinh ý các đại gia tộc sẽ ký kết khế ước, thường xuyên sẽ dùng đến cái này, nếu không theo khế ước làm việc, liền sẽ bị khế ước thư phản phạt.” Mộ Thần kiên nhẫn giải thích cho Diệp Thạch.

Trong con người Diệp Thạch hiện lên vài phần ấm áp, hẳn vẫn luôn lo lắng Diệp Tầm lừa hãm, có thứ này sẽ không cần bị lừa, Mộ Thần thật sự là thông minh a.

“Thứ này giá bao nhiêu nguyên thạch?!” Diệp Thạch nghiêng đầu, tùy ý hỏi.

“Năm mươi vạn.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch nghe thấy Mộ Thần báo giá, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, “Năm mươi vạn? Sao lại mắc như vậy?”

“Không coi là mắc, đây chỉ là quyển trục khế ước cấp thấp nhất, còn có cấp bậc càng tốt, tốt hơn một chút có giá hai trăm vạn, thậm chí còn có năm trăm vạn.” Mộ Thần ôm hai tay, lười biếng nằm trên xích đu nói.

Thực lực Diệp Tâm không cao, kiến thức cũng không nhiều, dùng quyền trục khế ước cấp thấp nhất hẳn là có thể dọa trụ hẳn.

Diệp Thạch nhìn quyền trục, ủ rũ nói: “Hy vọng Diệp Tâm không đối trá như vậy.”

Mộ Thần cười lạnh một chút, đôi mắt có chút băng hàn nhìn về Diệp Thạch, “Thạch Đầu, vĩnh viễn không nên đem hy vọng ký thác trên sự nhân từ của người khác, đây là chuyện rất không sáng suốt!”

Diệp Thạch mím môi nhìn Mộ Thần, trong con ngươi hiện lên vài phần mê mang.

... ..

Ngày nghỉ rất nhanh liền tới.

Diệp Thạch cùng Mộ Thần sớm đã chuẩn bị tốt rồi đi học viện, nhưng mà, có người so với bọn hắn còn sớm hơn.

“Diệp Dung, người sao lại ở chỗ này?” Nhìn thấy Diệp Dung, Diệp Thạch có chút không được tự nhiên.

“Chờ các người!” Diệp Dung nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch có đôi có cặp, trong con ngươi hiện lên một đạo ám quang.

Nhìn nụ cười lạnh như băng trên mặt Diệp Dung, Diệp Thạch giật mình nhớ tới những ngày khi còn bé bị Diệp Dung nhắm vào, có chút khó chịu mà nói: “Người hẳn là biết Diệp Tâm ở nơi nào, dẫn đường đi, cầm lại đồ vật thuộc về cha ta, về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Diệp Dung cười lạnh một tiếng, nói: “Người thật đúng là vong ân phụ nghĩa, phụ thân nuôi người bao nhiêu năm, biết phụ thân không phải là thân

sinh phụ thân của người rồi thì liền trở mặt.”

Diệp Thạch lạnh mặt, âm trầm nói: “Diệp Dung, người nói như vậy, là muốn lấy đạo đức trời ta lại sao? Mọi người đối đãi với ta như thế nào, ta không quan tâm!” Dù sao, vô luận người khác đối đãi mình như thế nào, Mộ Thần đều đứng ở bên cạnh mình.

Mộ Thần ôm hai tay, chán chết nói: “Đi thôi, đừng nhiều lời, đi nhanh đi, chúng ta vẫn là sớm một chút đem sự tình chấm dứt.”

Diệp Dung nhìn Mộ Thần, không cam lòng cắn chặt răng, đi phía trước dẫn đường.

Thời điểm Diệp Thạch nhìn thấy Diệp Tâm, ở trong lòng nhin không được ném cái xem thường.

Diệp Dung lúc trước trong học viện nói, Diệp Tâm khổn cùng, màn trời chiếu đất, nói Diệp Tâm tới mức giống như quả thực sống không nổi nữa, Diệp Thạch còn tưởng Diệp Tâm hiện tại sống có bao nhiêu thảm.

Chỉ là kết quả lại khác, Diệp Tâm mặt mày hồng hào xuất hiện trước mặt hắn, thân thể còn giống như béo thêm một vòng.

Thân thể Diệp Tâm có chút phù phiếm, trên người mang theo một cỗ mùi son phấn, hẳn là lâu lông không ít trong lầu xanh.

Diệp Thạch nhăn nhăn mày, trong lòng hiện lên vài phần giận dữ.

Diệp Tâm rõ ràng sống tốt như vậy, trong học viện lại có người nhiều dưới sự khuyến khích của Diệp Dung, không phân tốt xấu chỉ trích hằn vong ân phụ nghĩa, hại “phụ thân” của mình ngay cả cái chỗ ở đều không có.

“Người đã đến rồi?” Diệp Tầm nhìn thấy Diệp Thạch, đầy xoi mói mà nói.

Diệp Thạch gật đầu, lạnh lạnh trả lời: “Đúng vậy!”

Diệp Tầm nhìn Diệp Thạch, trong con người hiện lên nồng đậm ghen tị, hẳn hơn bốn mươi tuổi mới là một võ sư cửu tinh, sợ là, trở thành võ linh sẽ là cực hạn.

Diệp Thạch đâu, tiểu tử này mới bất quá mười bốn tuổi, đã là bát tinh võ sư, qua không được bao lâu là có thể bắt kịp hẳn.

“Thẻ nguyên thạch mang tới chưa?” Diệp Tầm vội vàng hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Mang tới rồi, sáu ngàn vạn, một phân cũng không thiếu, đồ vật của cha ta đâu?”

“Người gấp cái gì? Nhìn thấy thẻ nguyên thạch rồi thì ta tất nhiên sẽ đưa cho người.” Diệp Tầm định liệu trước mà nói.

“Thẻ nguyên thạch ở trong này.” Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra thẻ nguyên thạch.

Nhìn thấy nhẫn không gian trên tay Diệp Thạch, trong con người hiện lên vài phần tham lam, nghe Diệp Dung nói, cái nhẫn không gian này của Diệp Thạch lớn hơn một gian phòng đâu.

Hắn đã sớm muốn có một cái nhẫn không gian lớn, chỉ là vẫn luôn luyến tiếc mua, lần này lấy được nguyên thạch, muốn mua cái gì cũng không cần sầu lo.

Uông Lệ nhìn thấy thẻ nguyên thạch trên tay Diệp Thạch thì kích động nhào qua.

Tay Mộ Thần hơi hơi vung lên, thẻ nguyên thạch trên tay Diệp Thạch liền dừng trên tay Mộ Thần.

“Vị phu nhân này, người làm như vậy tựa hồ không quá thích hợp đi, đã là giao dịch thì tất nhiên là một tay giao tiền, một tay giao hàng.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

Uông Lệ sửng sốt một chút, lập tức lộ ra một tia mỉm cười quyến rũ, thong dong nói: “Phải phải phải, Mộ thiếu, người nói đúng.”

“Đồ vật ở trong này.” Uông Lệ lấy ra một quyển sách, hướng phía Diệp Thạch giơ giơ lên.

Diệp Thạch phác qua, một phen đem sách đoạt tới trên tay.

Uông Lệ muốn đoạt đồ vật trong tay Diệp Thạch thì rất khó khăn, Diệp Thạch muốn từ trong tay Uông Lệ đoạt đồ vật, lại rất đơn giản.

Diệp Dung thấy một màn như vậy, nhất thời nóng nảy, “Diệp Thạch, người muốn gì? Vừa nãy đã nói rồi, một tay giao tiền, một tay giao hàng, người muốn bội ước sao?”

So sánh với Diệp Dung đang hấp tấp nóng nảy, Uông Lệ ngược lại không chút hoang mang, “Sách ở trong tay người rồi, thẻ nguyên thạch đâu?”

Mộ Thần nhìn quyển sách trong tay Diệp Thạch, hí mắt nói: “Không phải là quyển này, Diệp Thạch, đem quyển sách này trả lại cho họ.”

Diệp Thạch sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua quyển sách trong tay, chỉ thoáng do dự một chút, nhưng cũng rất nghe lời đem sách trên tay vứt lại cho Uông Lệ.

Uông Lệ thấy Diệp Thạch đem sách trả lại, sắc mặt nhất thời xanh một trận.

Diệp Dung không biết chân tướng, mặc danh kỳ diệu nhìn một màn này.

Diệp Thạch hướng phía Mộ Thần nhìn thoáng qua, thấp giọng hỏi: “Người xác định không phải là quyền kia?”

“Quyển sách kia là đồ mới, không có khả năng là thật.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch cắn răng, gật đầu, hẳn rốt cuộc vẫn là quá tin tưởng, Diệp Tâm quả nhiên là không muốn đem đồ vật của phụ thân cho mình.

... ..

Song phương hai mặt nhìn nhau, ánh mắt Diệp Thạch hung dữ nhìn Diệp Tâm.

Bởi vì đã lấy hàng giả ra cho nên Diệp Tâm có chút chột dạ, nhưng mà bị Diệp Thạch mà hẳn luôn luôn nhìn không vào mắt hung tợn nhìn chăm chăm như vậy, Diệp Tâm lại bình tĩnh.

“Người tưởng tay không bắt lang sao?” Diệp Thạch siết chặt tay, vẻ mặt tức giận.

Diệp Tâm không cho là đúng, nói: “Chỉ là đùa một chút mà thôi, hơn nữa, thực lực các người rất mạnh, ai biết các người sẽ không nói không giữ lời đâu.”

Diệp Thạch đen mặt, Diệp Tâm này cư nhiên có mặt mũi làm ác nhân cáo trạng trước.

Diệp Tầm híp mắt, hăn tối hôm qua suy nghĩ lại, vẫn là cảm thấy không nên đem đồ vật đưa cho Diệp Thạch.

Thứ nhất, sách này hơn phân nửa là vật vô giá, chỉ là hăn còn chưa có tìm được biện pháp xem hiểu nó, thứ hai, sáu ngàn vạn mặc dù nhiều, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ xài hết, theo tính tình kia của Diệp Thạch, hăn nếu đem hàng thật cho hăn, về sau còn muốn hưởng Diệp Thạch đòi tiền là không thể nào.

“Đủ, ký khế ước đi.” Mộ Thần lấy ra quyển trục khế ước nói.

Diệp Tầm nhìn thấy đồ vật Mộ Thần lấy ra, trong con ngươi hiện lên vài phần lạnh lẽo, “Mộ Thần, ngươi có ý gì?”

Mộ Thần híp mắt, nói: “Không có ý gì, ngươi tin không được chúng ta, chúng ta cũng không tin được ngươi, ký kết khế ước là thích hợp nhất, đây là khế ước chi thư, đều có lực trói lại đối với song phương, không theo khế ước làm thì sẽ bị khế ước phản phạt, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong, như thế, các ngươi hăn là yên tâm đi.”

Diệp Tầm sắc mặt đổi đổi, hăn đã sớm đoán được gạt được gia hỏa Diệp Thạch, nhưng không thể gạt được Mộ Thần, bất quá, Mộ Thần người này rất không có tín nhiệm đối với hăn, cư nhiên còn chuẩn bị quyển trục khế ước.

“Có thể! Bất quá giá cả không phải là sáu ngàn vạn nữa, mà là một trăm triệu!” Diệp Tầm đầu tiên là nhăn nhăn mày, sau đó như định liệu trước mà cười.

“Ngươi nằm mơ!” Diệp Thạch nóng nảy nói.

“Một trăm triệu? Khẩu vị thật tốt.” Mộ Thần vung tay áo, đem Diệp Tầm đánh bay ra ngoài.

Diệp Tầm tuy rằng cùng Mộ Thần đều là cứu tinh võ sư, nhưng mà thực lực của hắn là dựa vào tài nguyên ngành đề lên, xa xa không bằng Mộ Thần có được dị hỏa, lại say mê luyện thể.

Mộ Thần đột nhiên ra tay, Diệp Tầm lại không có phòng bị, không hề có lực chống đỡ.

Không đợi Diệp Tầm phục hồi lại tinh thần, Mộ Thần quay đầu chính là một chuỗi phù chú hạ xuống.

Diệp Tầm bị một chuỗi phù chú làm đầu óc tán loạn, khí huyết bốc lên.

“Mộ Thần, ngươi muốn làm gì?” Uông Lệ nhìn tình trạng của Diệp Tầm, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Diệp Dung trợn mắt há mồm nhìn một màn này, muốn tiến lên ngăn cản, rồi lại không dám.

Mộ Thần nhếch miệng, cười lạnh một tiếng: “Cho thể diện lại không cần, thật là một tên lòng tham vô đáy.”

Sắc mặt Uông Lệ nhất thời xanh mét.

“Cho các ngươi mặt mũi, các ngươi còn thật nghĩ mình có bao nhiêu lợi thế sao.” Mộ Thần cười lạnh, nói: “Giết các ngươi, lại hảo hảo tra xét nơi ở của các ngươi, ta không tin tìm không ra đồ vật.”

“Ngươi nằm mơ đi, chúng ta mà chết, ngươi đừng mơ biết được đồ vật ở đâu.” Trên mặt Uông Lệ hiện lên một tia kinh hoảng, nhưng là rất nhanh lại trở nên hung lệ.

Uông Lệ tuy rằng hung ác, nhưng thấy thế nào đều có bộ dáng ngoài mạnh trong yếu.

“Có lẽ đi?” Mộ Thần một cước dẫm tại trên bụng Diệp Tâm, Diệp Tâm lập tức phát ra một tiếng kêu giết heo thảm thiết.

Mộ Thần thu hồi chân, Diệp Dung nhìn thấy da thịt trên bụng Diệp Tâm bị đốt trọi một khối lớn.

Diệp Dung tràn đầy không thể tin mà nhìn Mộ Thần, nàng vẫn cảm thấy Diệp Thạch hung ác, trên thực tế, so với Mộ Thần, Diệp Thạch quả thực cực kỳ ôn nhu.

“Ta tìm không thấy, có lẽ, các người sẽ nguyện ý nói cho ta biết a?” Mộ Thần thản nhiên cười cười, một cước đá lên trên lưng Diệp Tâm, làm cho Diệp Tâm lại phát ra một tiếng hét thảm.

Trong con người Mộ Thần hiện lên vài phần ý cười, giống như nghe Diệp Tâm kêu thảm thiết là một chuyện rất có ý tứ.

Diệp Thạch nhìn chăm chăm Mộ Thần, cảm thấy Mộ Thần như vậy có chút xa lạ, bất quá lại càng thêm chân thật.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

120. Chương 120: Trả Giá

“Mộ Thần, người muốn gì, tại Hoàng đô giết người là phạm pháp.”
Diệp Dung trừng Mộ Thần nói.

Diệp Dung nhìn qua cả vú lấp miệng em, nhưng mà hai chân không ngừng phát run đã bại lộ ra sự khẩn trương của nàng.

Mộ Thần không để bụng cười cười, nói: “Yên tâm, điểm đúng mực ấy ta vẫn phải có, hãn không chết được, mà... cho dù chết, thì thế nào?” Dùng nhiều nguyên thạch một chút, tất cả sẽ được bãi bình, ai sẽ vì một tên võ sư bình thường mà đắc tội với đệ tử võ vương? Nếu không phải là Diệp Tầm đang đeo cái danh phụ thân của Diệp Thạch, hãn căn bản không cần bó tay bó chân như vậy.

Diệp Dung hướng phía Diệp Thạch nhìn qua, Diệp Thạch cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Dung cắn chặt răng, trong lòng phần hận không thôi, Diệp Tầm đều đã bị đánh thành như vậy, Diệp Thạch người này cư nhiên không nói một lời, đứng ở một bên xem kịch vui.

“Mộ Thần, người muốn cá chết lười rách sao?” Diệp Dung nhin không được lên tiếng nói, Diệp Tầm chết, nàng cũng mò không được cái gì tốt, hơn nữa Diệp Tầm đối với nàng cũng không tệ lắm.

Mộ Thần chấp tay sau lưng, thản nhiên liếc mắt nhìn Diệp Dung một cái, nói: “Chính là muốn cho các người tỉnh một chút, đừng có cho là trên tay mình có chút lợi thế, là có thể muốn gì thì làm.” Sáu ngàn vạn còn không thỏa mãn, cứ nhiên muốn một trăm triệu, tên Diệp Tâm này, thật sự cho là bọn hắn coi tiền như rác sao.

“Người không sợ chúng ta hủy sách kia sao?” Diệp Dung gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Thần nói.

Mộ Thần bước một bước ép sát Diệp Dung, trêu tức: “Hủy? Các người dám sao? Không có quyển sách này, các người cho rằng, các người có thể là cái gì?”

Nhìn biểu tình miệt thị của Mộ Thần, Diệp Dung chỉ cảm thấy hoảng hốt, một người tâm ngoan thủ lạt như vậy, nữ đệ tử trong học viện còn nghĩ là hắn rất nhân từ.

Diệp Tâm cắn răng, ánh mắt nhìn Mộ Thần, vừa oán hận, lại vừa kiêng kỵ.

“Chúng ta ký khế ước, sáu ngàn vạn.” Diệp Tâm chịu đựng đau đớn trên người, cắn răng nói.

Mộ Thần cười nhạt một tiếng, không cho là đúng, “Sáu ngàn vạn? Người đang nằm mơ sao?”

Nghe được lời Mộ Thần nói, sắc mặt Diệp Tâm nhất thời đổi đổi, cao giọng nói: “Đây là giá đã nói tốt.”

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Thì thế nào, không có sáu ngàn vạn, ba trăm vạn, nguyện ý thành giao thì thành giao, không nguyện ý, cùng lắm thì mọi người một nhịp hai tán.”

“Không có khả năng.” Diệp Tâm lớn tiếng la lên.

Ba trăm vạn nguyên thạch, kỳ thật không tính là ít, chỉ là Diệp Tầm lúc trước ra giá lục ngàn vạn, Diệp Dung lại viết thư về nói, Diệp Thạch tuyệt đối nguyện ý lấy ra bút nguyên thạch này, khẩu vị của Diệp Tầm đã sớm bị nuôi lớn.

Giờ phút này, nghe thấy Mộ Thần đem giá hạ xuống còn ba trăm vạn, Diệp Tầm ngay cả trên người bị dị hỏa cháy đau đều quên.

Diệp Tầm trong khoảng thời gian này, mê luyện một mỹ nữ trong Vân Hoan lâu, chỉ còn chờ sáu ngàn vạn nguyên thạch kia tới tay, liền có thể đem người chuộc ra.

Uông Lệ cả ngày chỉ biết lưu luyện Hoàng đô tiệm quần áo cùng tiệm son phấn, đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

“Ba trăm vạn? Mộ Thần, người đây là đuổi ăn mày sao?” Sắc mặt Uông Lệ dữ tợn nói.

Mộ Thần cười nhạo một tiếng, “Ăn mày? Người cho là các người cao thượng hơn so với ăn mày à, người ta làm ăn mày, tốt xấu gì cũng biết tay làm hàm nhai nha.”

“Diệp Thạch, người không nói câu nào sao?” Mắt thấy nguyên thạch tới tay chuẩn bị bay đi, Uông Lệ có chút vội vàng hướng phía Diệp Thạch nhìn qua hỏi.

Ánh mắt Diệp Thạch không ngừng dao động, bỗng nhiên, Diệp Thạch cắn chặt răng, siết chặt tay, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định mà nói: “Ta... Ta đều nghe theo Mộ Thần!”

Diệp Dung bị lời nói của Diệp Thạch làm cho mém hộc máu.

“Ba trăm vạn không có khả năng!” Diệp Dung lạnh lùng nói, nàng còn muốn dựa vào quyển sách kia đổi lấy sáu ngàn vạn nguyên thạch, làm

người bề trên, ba trăm vạn có thể dùng cái gì chứ.

Thời điểm tại học viện, Diệp Thạch cố gắng kiếm tiền, rõ ràng là vì gom góp sáu ngàn vạn nguyên thạch, Mộ Thần đem nhiều pháp khí như vậy giao cho Diệp Thạch, để hắn đi bán, rõ ràng tỏ vẻ duy trì Diệp Thạch làm việc này, chỉ là, Mộ Thần này lại cư nhiên lại đem giá cả chém còn ba trăm vạn.

Mộ Thần lạnh lùng cười, nói: “Cho các người mặt mũi mới lấy ba trăm vạn nguyên thạch mua, người đã cho là ta chỉ có lấy nguyên thạch mua một con đường sao?”

Diệp Tầm làm quán thượng vị giả, giờ phút này lại bị Mộ Thần uy hiếp, lúc này vừa sợ vừa giận.

“Người muốn gì?” Diệp Tầm đen mặt hỏi.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Không có gì, nói chuyện làm ăn mà thôi.”

“Ba trăm vạn quá ít, năm nghìn vạn.” Diệp Tầm không cam lòng lui một bước nói.

Mộ Thần cười nhạt một tiếng, không cho là đúng, nói: “Ba trăm vạn, nhiều một nguyên thạch đều không được.”

Uông Lệ gấp tới mức mặt đỏ tai hồng, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Mộ Thần cư nhiên trả giá ác như vậy, “Mộ Thần, người căn bản không muốn bút sinh ý này đi.”

Mộ Thần thản nhiên cười, có chút tà khí mà nói: “Người nói đúng, Diệp Tầm không phải là cái thứ gì tốt, thân sinh phụ thân của Diệp Thạch nhiều năm như vậy cũng không lộ mặt qua, hơn phân nửa cũng không phải là cái mặt hàng gì tốt, đồ vật của người như thế, ba trăm vạn đã là cực hạn.”

“Diệp Thạch, người nên suy nghĩ rõ ràng, đây chính là đồ vật của phụ thân người, không phải là của phụ thân Mộ Thần, hấn căn bản không quan tâm.” Ưông Lệ quay đầu khuyên Diệp Thạch.

Diệp Thạch nâng mắt lên, trong đôi mắt hiện lên vài phần lạnh lẽo, thanh âm thanh lãnh nói: “Mộ Thần nói đúng, đồ vật của một người phụ lòng, giá trị nhiều nhất là ba trăm vạn, nhiều hơn nữa ta liền từ bỏ.”

Diệp Dung ở bên cạnh gấp gờ chân, lại không biết làm gì, tất cả thứ bọn họ dựa vào, cũng chính là trình độ coi trọng của Diệp Thạch đối với phụ thân chưa từng gặp mặt của hấn.

“Ba trăm vạn thì ta không bán.” Diệp Tâm xanh mặt nói.

Sắc mặt Diệp Thạch đối đối, Diệp Tâm ở trong lòng cười lạnh hai tiếng, Mộ Thần có lẽ không quan tâm vật kia, nhưng mà Diệp Thạch không có khả năng không quan tâm, Diệp Thạch nói như vậy, chính là phô trương thanh thế mà thôi.

“Đủ, đi thôi.” Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch nhìn giao dịch không thành, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, bất quá, Mộ Thần đã có thái độ như vậy, Diệp Thạch cũng không phản bác.

Diệp Tâm nhìn Diệp Thạch bị Mộ Thần lôi đi, nhất thời nóng nảy, Diệp Tâm đột nhiên ý thức được, hấn xem nhẹ một chút.

Diệp Thạch có khả năng đúng là quan tâm tới sách kia, nhưng mà, Mộ Thần không quan tâm, mà Diệp Thạch lại là nghe lời Mộ Thần, địa vị của Mộ Thần tại trong cảm nhận Diệp Thạch, hấn là xa xa cao hơn vị phụ thân phụ lòng kia của hấn.

Diệp Thạch lần này đi rồi, còn muốn đạt thành cộc giao dịch này, chỉ sợ phải đợi một cái ngày giao dịch khác.

Diệp Tâm nhìn hai người muốn đi, nhất thời nóng nảy, “Sáu trăm vạn.”

“Ba trăm vạn, ta nói một lần cuối cùng, nhiều một nguyên thạch đều không được.” Mộ Thần như đinh đóng cột nhìn Diệp Tâm nói.

Diệp Tâm mặt xanh một trận, cuối cùng, Diệp Tâm cắn chặt răng, giống như buông tha mà nói: “Được.”

“Phụ thân..” Diệp Dung nhất thời nóng nảy.

Cái giá ba trăm vạn này, phụ thân sao lại có thể đáp ứng chứ, tại Diệp Dung xem ra, Diệp Thạch bất quá là phô trương thanh thế, nếu phụ thân không đồng ý cái giá này, Diệp Thạch sớm muộn gì vẫn sẽ cúi đầu, cộc sinh ý này, so chính là ai thiếu kiên nhẫn trước, nếu bọn họ nhịn một chút..

“Câm miệng.” Diệp Tâm cắn răng nói.

Diệp Dung nghe thấy Diệp Tâm rống giận, nhất thời câm miệng.

Vì cam đoan Diệp Tâm không lấy hàng giả ra nữa, hai bên ký kết khế ước.

Diệp Dung nhìn giao dịch chấm dứt, tức thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi.

... ..

Kết thúc giao dịch, Mộ Thần cùng Diệp Thạch một khắc đều không muốn ở lại, trực tiếp ly khai.

Diệp Thạch đi theo phía sau Mộ Thần, đôi mắt không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng nhìn trộm Mộ Thần.

Mộ Thần chú ý tới trạng thái của Diệp Thạch, cũng không nói thêm gì, Diệp Thạch sớm muộn gì cũng sẽ thấy rõ một mặt khác của hắn, cho nên, hắn lựa chọn, sớm một chút mở ra cho Diệp Thạch nhìn.

Diệp Thạch mím môi, có chút mờ mịt.

Hắn cho rằng Mộ Thần sẽ không trả giá, kết quả, Mộ Thần làm ngoan như vậy.

Hắn cho rằng Mộ Thần có chút nhân từ, trên thực tế, Mộ Thần tâm ngoan thủ lạt như vậy.

Diệp Thạch đi theo phía sau Mộ Thần, cảm xúc phập phồng, rồi sau đó, Diệp Thạch như là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, bước nhanh lên phía trước, nắm chắc tay Mộ Thần.

Diệp Thạch âm thầm nghĩ: Không quản Mộ Thần là hạng người gì, đều là Mộ Thần hắn nhìn trúng a!

Mộ Thần phản thủ nắm chặt tay Diệp Thạch, tại trên trán Diệp Thạch hôn một cái, Diệp Thạch bị Mộ Thần hôn thần tình đỏ bừng.

Mộ Thần nhìn phản ứng của Diệp Thạch, cười cười, nắm tay Diệp Thạch đi tới phía trước.

“Người phải nhanh nhanh lớn lên a!” Mộ Thần cười nói.

“Ta đã trưởng thành.” Diệp Thạch nhỏ giọng nói thầm.

Mộ Thần không cho là đúng, cười cười.

“Mộ Thần, nếu như Diệp Tầm không đáp ứng điều kiện của người, người sẽ làm như thế nào?!” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Trong con người Mộ Thần hiện lên vài phần hàn quang, “Hắn không có khả năng không đáp ứng, hắn thiếu tiền sòng bạc trong Hoàng đô, đến nay còn không trả thì hẳn chỉ có một con đường chết.”

Hoàng đô nói không cho giết người, kia đều là mặt bên ngoài, trên thực tế, mỗi ngày đều có người vô thanh vô tức trong Hoàng đô biến mất, địa phương có người, thì sẽ có một mặt hắc ám, Hoàng đô tất nhiên sẽ không ngoại lệ.

Diệp Thạch kinh ngạc mở to mắt, “Việc này, người khi nào thì biết được?”

“Hôm trước.”

Diệp Thạch lẳng lẳng trừng lớn mắt, không hiểu mà hỏi: “Người đã sớm biết thì sao lại để ta cố gắng kiếm tiền như vậy.”

Mộ Thần quay đầu, nhìn Diệp Thạch, nói: “Nếu Diệp Tầm không lấy hàng giả ramà trực tiếp đưa cho người, ta sẽ không đem giá áp ngoan độc như vậy.”

Diệp Thạch sừng sốt một chút, lập tức cười cười, nói: “Người nghĩ thật chu đáo.”

Mộ Thần làm chuyện gì cũng đều có lý a! Có nhân thì có quả, hết thấy đều là Diệp Tầm gieo gió gặt bão.

... ..

Diệp Tầm nằm ở trên giường, đau đớn quất thẳng tới làm cho hắn phải hít khí lạnh.

Diệp Tầm nhin không được thầm nghĩ: Tên Mộ Thần này xuống tay thật ác độc! Gia hỏa tâm ngoan thủ lạt như vậy, không chừng ngày nào đó

di tình biệt luyện, liền thuận tay đem Diệp Thạch tiểu bạch nhãn lang kia làm thịt.

“Phụ thân, giá ba trăm vạn thấp như vậy, người sao có thể đồng ý đâu?” Diệp Dung cắn môi, khóc không ra nước mắt nói.

“Câm miệng.” Diệp Tầm lạnh lùng quát lên.

Hắn cũng không muốn như vậy, nhưng mà, thái độ kia của Mộ Thần, hắn không đáp ứng cũng không được a! Thiếu sòng bạc nhiều như vậy, đến kỳ không trả, người ta còn không đến lột da hắn sao.

Sòng bạc ở Hoàng đô đều có hậu trường, những tay đấm kia trong sòng bạc cũng không phải ăn chay.

Nguyên bản tưởng rằng sáu ngàn vạn tới tay, như vậy một điểm đánh cuộc thua sẽ không đáng kể chút nào, kết quả, Mộ Thần người này, cư nhiên đem giá áp xuống như vậy, cố tình hắn không đáp ứng cũng không được, sòng bạc người ta chỉ cho hắn thời gian hai ngày gom tiền.

“Câm mồm, việc này muốn trách thì trách các người, không ngừng ồn ào nâng giá, đem Mộ Thần chọc giận.” Diệp Tầm lạnh lùng nhìn Uông Lệ cùng Diệp Dung nói.

Diệp Dung có chút ủy khuất cắn môi, việc tăng giá này, mặc dù là chủ ý của nàng, nhưng Diệp Tầm trước kia cũng đồng ý mà.

Diệp Tầm khẽ thở dài, nhịn không được có chút hối hận, nhìn thái độ của Diệp Thạch, nếu mình lúc ấy trực tiếp đem đồ vật đưa cho hắn, hắn hẳn là sẽ đồng ý giao dịch sáu ngàn vạn.

Nếu sớm biết sẽ nháo thành như vậy, hắn cần gì phải làm nhiều chuyện dư thừa như vậy đâu, thiên kim khó mua thuốc hối hận a!

“Tên Mộ Thần này thật là, một Diệp gia cùng Mộ gia vẫn là thế giao.”
Uông Lệ tràn đầy khó chịu nói, nghĩ đến quần áo xinh đẹp mà mình coi trọng mua không được, Uông Lệ không khỏi thất vọng.

Diệp Tâm đầy khó chịu liếc mắt nhìn Uông Lệ một cái, nếu không phải là Uông Lệ đề nghị dùng hàng giả, sự tình nói không chừng cũng sẽ không nháo thành như vậy.

Mà hàng giả kia còn tốn hai vạn nguyên thạch, kết quả bị Mộ Thần liếc mắt một cái liền xem thấu, Mộ Thần tên kia quả thực chính là yêu nghiệt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

121. Chương 121: Tin Tức

Sắc mặt Diệp Tâm lạnh như băng nhìn hai người, giống như hết thảy đều là hai người sai.

Uông Lệ ủ rũ đứng ở một bên, sắc mặt có chút u ám.

“Phụ thân, người có ba trăm vạn, phân một trăm vạn cho ta đi.” Diệp Dung nhin không được mở miệng nói.

Diệp Tâm lập tức nổi giận, lớn tiếng mắng: “Ta đem người nuôi lớn như vậy, cũng đem người đưa vào Thánh Tinh học viện, đến hiện tại, người còn muốn đòi tiền ta?”

Bị Diệp Tâm quở trách như vậy, trên mặt Diệp Dung nhất thời hiện lên vài phần phẫn hẫn, “Thánh Tinh học viện cũng không phải là địa phương gì tốt, đệ tử trong đó một người so với một người còn giàu hơn, không có nguyên thạch, sống ở bên trong quả thực giống như nô tài.”

Diệp Tâm thần tình phần nộ trường Diệp Dung, nói: “Người còn có mặt mũi nói sao, ta đưa người vào Thánh Tinh học viện là hi vọng người có thể có thành tựu, trồng cây người có thể chấn hưng gia tộc, kết quả, người lại sống như nô tài, người có thể có tiền đồ một chút hay không a!”

Diệp Dung ủy khuất cắn môi, hỗn thành như vậy, cũng không phải là nguyện ý của nàng a! Trong Thánh Tinh học viện kia đệ tử xuất sắc vô số

kể, nàng căn bản không biểu hiện tốt, nàng không biểu hiện tốt liền không chiếm được tài nguyên, bị những người biểu hiện nhiều càng vượt càng xa.

“Dung nhi cũng không dễ dàng, dù sao cũng có ba trăm vạn, người phân năm mươi vạn cho nàng đi.” Ôn Lệ đứng ở một bên nói.

Diệp Tâm phản nộ nói: “Người im miệng cho ta, đều là người cái sao chổi, đề nghị làm cái gì hàng giả, kết quả, vừa mất phu nhân lại thiệt quân.”

Hắn thiếu sòng bạc gần một trăm năm mươi vạn, hiện tại tiền lời cũng không biết tới bao nhiêu, làm sao có thể phân nhiều nguyên thạch như vậy cho Diệp Dung.

Huống chi, địa phương hắn cần dùng tiền nhiều như vậy, ba trăm vạn nguyên thạch căn bản không đủ xài.

Ôn Lệ đáng điệu không tệ, nhưng mà cùng nữ tử thiên kiều bá mị ở Hoàng đô so sánh ra thì kém không chỉ một chút.

Diệp Tâm nguyên bản còn muốn sau khi lấy được nguyên thạch liền đi bao dưỡng hoa khôi, hiện giờ nguyên thạch chỉ có nhiều đây, đừng nói là bao dưỡng, có thể thấy mặt hay không đều là vấn đề.

... ..

Mộ Thần tốn một buổi sáng giải quyết chuyện của Diệp Tâm, lại tiện đường đi thăm Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong tiến cảnh nhanh chóng, đã là tam tinh võ linh.

“Phụ thân, người thật đúng là dày tích mỏng phát, đã là tam tinh võ linh rồi, nhi tử lấy người làm vinh.” Mộ Thần tươi cười nhìn Mộ Viễn Phong nói.

“Đều là lấy phúc của người.” Mộ Viễn Phong ôn hòa cười.

Trong tu luyện, tài nguyên là quan trọng nhất, Mộ Viễn Phong trên tay có nguyên thạch, trước kia, muốn mua một gốc tam cấp linh thảo đều không bỏ được, hiện tại tứ cấp linh thảo đều có thể tùy tiện mua, Mộ Viễn Phong còn dùng nhiều tiền thay đổi một quyển công pháp.

Hoàng đô chính là một chỗ như vậy, chỉ cần người có tiền, cái gì cũng đều có thể mua được.

Mộ Viễn Phong áp lực lâu lắm rồi, trụ cột phi thường vững chắc, hiện giờ gặp được cơ duyên, tất nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Mộ Kha mấy lần gửi thư thúc giục hắn trở về, bất quá Mộ Viễn Phong đều xem nhẹ.

So sánh với phụ thân, Mộ Viễn Phong càng coi trọng nhi tử, nhiều năm như vậy, nếu không phải bị gia tộc liên lụy, hắn sớm đã thăng cấp võ linh.

Tuy rằng như thế, Mộ Viễn Phong vẫn có cảm tình với Mộ gia, mỗi tháng đều sẽ định kỳ chuyển một bút nguyên thạch qua.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, ánh mắt có chút phức tạp.

“Phụ thân, người làm gì mà nhìn ta như vậy?” Nhìn thần sắc của Mộ Viễn Phong, Mộ Thần cười hỏi.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, do dự một chút, vẫn là nhìn không được mà nói: “Thần nhi, Diệp Tầm rốt cuộc saolại chọc giận người, làm người phí nhiều tâm sức như vậy, không chỉ phái người câu dẫn hắn, còn để cho hắn nợ nần sòng bạc.”

“Hắn xứng đáng.” Mộ Thần bình tĩnh cười, lạnh nhạt nói.

Mộ Viễn Phong có chút mờ mịt nhìn Mộ Thần, không biết là lúc nào, nhi tử luôn hồ nháo kia, đã trở thành người hăn nhận không ra, chẳng những tài hoa hơn người, hơn nữa, tâm ngoan thủ lạt.

“Thần nhi, Diệp gia cùng Mộ gia là thế giao, Diệp Tầm cũng không rất quá phận, người nên đến chỗ thì dừng, khoan dung độ lượng đi.” Mộ Viễn Phong nhăn chặt mày, nói như thế nào, Diệp Tầm đều thiếu chút nữa trở thành nhạc phụ của Mộ Thần a.

Mộ Thần nâng cằm, nhìn Mộ Viễn Phong, thâm thúy nói: “Phụ thân, hết thấy đều là hăn gieo gió gặt bão, người không cần đáng thương hăn, không có ta, tại Hoàng đô ngũ quang thập sắc này, Diệp Tầm cho dù là không có ai cản trở cũng sớm muộn gì sẽ đi đến một bước kia, ta bất quá là đẩy một chút mà thôi.”

Đối với chuyện thân sinh phụ thân của Diệp Thạch, Mộ Thần không có cùng Mộ Viễn Phong nhiều lời, có đôi khi, biết nhiều, đối với Mộ Viễn Phong mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, bất đắc dĩ thở dài, đứa con trai này, hiện tại đã hoàn toàn trưởng thành, hăn đã quản không nổi, “Người có chừng mực thì tốt.”

Mộ Thần hí mắt, trong con người hiện lên vài phần hàn quang, nếu không phải là Diệp Tầm cứ một lần lại một lần lòng tham không đáy, công phu sư tử ngọam, hăn cần gì phải như thế.

Hăn rất bận, làm gì có nhiều thời gian lãng phí trên người tên kia như vậy.

“Đúng rồi, còn có một chuyện.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần nâng mắt lên, hỏi: “Vâng?”

“Có người đang điều tra về Bách Quyết Luyện Thể, hình như là một cỗ thể lực lớn.” Sắc mặt Mộ Viễn Phong nghiêm túc.

Mộ Thần hí hóp mắt, nói: “Thật không?”

Mộ Viễn Phong gật gù đầu, nói: “Đúng vậy! Đối phương tựa hồ tồn thật lớn khí lực tìm kiếm Bách Quyết Luyện Thể, kỳ thật pháp quyết này tuy rằng không tồi, nhưng mà cũng không nên làm cho đối phương hưng sư động chúng a!”

Mộ Thần cười cười, nói: “Có lẽ pháp quyết này đối với đối phương có trọng dụng đi.”

Là Lục Nghiêu chuẩn bị xuất hiện sao? Nguyên chủ Mộ Thần chính là chết trên tay gia hỏa này a! Thậm chí còn có Mộ Viễn Phong và Diệp Thạch.

Chì là, lúc này đây, không biết là hươu chết về tay ai.

... ..

“Trần thúc, người kéo ta ra đây làm gì?” Diệp Thạch bị Trần Đạt kéo cánh tay đi về phía trước, không hiểu mà hỏi.

“Tên khốn Diệp Tâm kia, lại tìm người phiền toái?” Sắc mặt Trần Đạt ngưng trọng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật gù đầu, nói: “Đúng vậy! Trên tay hắc có đồ vật của thân sinh phụ thân ta, ra giá sáu ngàn vạn để ta mua, ta đáp ứng hắc, hắc còn muốn đưa hàng giả cho ta, Mộ Thần dưới cơn nóng giận, trả giá còn ba trăm vạn.”

Việc này cũng không phải là chuyện gì tốt, Diệp Thạch nói lời ít mà ý nhiều.

“Trên tay Diệp Tầm cư nhiên có đồ vật của phụ thân người?” Trần Đạt tràn đầy kinh ngạc hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

“Mộ Thần trả giá ba trăm vạn, Diệp Tầm đồng ý sao?” Trần Đạt tiếp tục hỏi.

“Đồng ý! Nghe nói, Diệp Tầm thiếu nợ sòng bạc, đến kỳ còn không trả thì chỉ có một đường chết, nếu không phải là như thế, chỉ sợ hãn còn muốn cùng chúng ta dây dưa một chút, vận khí của chúng ta thật tốt a.” Diệp Thạch có chút may mắn mà nói, thời điểm Mộ Thần nói một nhịp hai tán, trong lòng hãn kỳ thật có chút lo lắng.

Trần Đạt cười lạnh một chút, bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu, người thật cho rằng, các người là vận khí tốt?”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Trần Đạt, có chút kỳ quái hỏi: “Không phải là vận khí tốt thì là cái gì?”

“Mộ Thần sai người câu dẫn Diệp Tầm, còn sai người sòng bạc làm cho Diệp Tầm thua nợ.” Trần Đạt nhẹ hít một hơi nói.

Diệp Thạch mở to mắt, không dám tin mà nhìn Trần Đạt, “A! Trần thúc, người không phải là nghĩ sai rồi đi, Mộ Thần không phải là người như thế.”

Trần Đạt lắc lắc đầu, lo lắng mà nói: “Người a! Đem sự tình đều nghĩ đơn giản.”

Đối với Mộ Thần, Trần Đạt không biết nên đánh giá như thế nào, Mộ Thần có tư chất, có tài hoa, có thực lực, quả thực không thể xoi mói.

Chính là, vấn đề liên ở trên việc không thể xoi mói này, một người như vậy, thiếu gia đầu đơn giản nhà mình có thể giữ chặt sao?

Năm đó, phụ thân của Diệp Thạch, tựa hồ chính là một người không thể xoi mói như vậy a!

Nguyên bản Trần Đạt cảm thấy có lẽ nhân từ là nhược điểm của hắn, chỉ là hiện tại hắn lại phát hiện, Mộ Thần ở mặt ngoài không lạnh không nóng, bình dị gần gũi, nhưng mà nếu chạm vào nghịch lân của hắn, hắn sẽ có đầy đủ tâm ngoan thủ lạt.

Diệp Thạch cúi đầu, đôi mắt biến ảo bất định, “Không quản Mộ Thần là hạng người gì, hắn đều là Mộ Thần!”

Trần Đạt bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, bộ dạng này của Diệp Thạch, muốn hắn đề phòng Mộ Thần sợ là không có khả năng, chỉ hy vọng Mộ Thần đối với Diệp Thạch là thật lòng, nếu không, thiếu gia nhà mình sợ là sẽ bước lên con đường của mẫu phụ hắn, nghĩ đến Khúc Tâm Dương, trong con người Trần Đạt hiện lên lo lắng thật sâu.

... ..

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, thản nhiên hỏi: “Người cùng Trần thúc đi đâu vậy?”

Diệp Thạch có chút chột dạ cúi đầu, nói: “Không đi đâu hết, chỉ ra bên ngoài đi dạo một chút.”

“Nhìn trúng cái gì sao?” Tuy rằng nhìn thấu Diệp Thạch có tâm sự, Mộ Thần cũng không có hỏi đầu hỏi đuôi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Diệp Thạch lấy thẻ nguyên thạch ra, nói với Mộ Thần: “Bởi vì mua quyển sách kia của phụ thân ta chỉ dùng ba trăm vạn nguyên thạch, hiện tại trong thẻ của ta còn hơn sáu ngàn vạn nguyên thạch.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, mỉm cười nói: “Người giữ đi, nhìn trúng cái gì liền mua, không cần khách khí, cũng không cần tiếc nguyên thạch.”

“Nhưng mà, ta không xài nhiều như vậy.” Diệp Thạch có chút buồn rầu mà nói.

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Luôn có chỗ dùng.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra một quyển sách, có chút bất mãn mà nói: “Diệp Tầm sẽ không lại lừa ta đi, sách này thoát nhìn giống rác rưởi vậy.”

Mộ Thần lại không cho là đúng: “Người có biết sách này là chất liệu gỗ gì không.”

Diệp Thạch sửng sốt một chút, hẳn còn thật nhìn không ra, sách này là cái chất liệu gỗ gì.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch quyển sách trên tay, nói: “Đừng quá coi thường nó, ta vẫn luôn cảm thấy quyển sách này không đơn giản.”

“Ba trăm vạn nguyên thạch lận đấy, thoát nhìn như là hàng tiện nghi, nếu thật sự là hàng tiện nghi liền thiệt thòi lớn a.” Diệp Thạch ôm sách trên tay, rầu rĩ nói.

Mộ Thần thần nhiên cười, ba trăm vạn mà thôi, liền tính ra giá sáu ngàn vạn, Diệp Thạch cũng vẫn sẽ đồng ý, chỉ ba trăm vạn, xác thực rất

tiện nghi, hoàn hảo Diệp Tầm là một tên mềm yếu, nếu thực lực người này mạnh hơn một chút, thật không dễ thu thập.

“Trần thúc.” Mộ Thần đi vào phòng bếp, nhìn thấy Trần Đạt đang vội trước vội sau, thân nhiên gọi một tiếng.

“Mộ thiếu, sao người lại tới đây? Thiếu gia đâu?” Trần Đạt cười hỏi.

“Diệp Thạch đang cùng cha ta luận bàn.” Diệp Thạch tất nhiên không phải là đối thủ của Mộ Viễn Phong, nói là luận bàn, kỳ thật là Mộ Viễn Phong đang chỉ điểm Diệp Thạch.

“Như vậy à!” Trần Đạt thấp giọng nói.

Mộ Thần đánh giá Trần Đạt, trong con người hiện lên vài phần dị sắc, Trần Đạt này, Mộ Thần luôn có loại cảm giác nhìn không thấu, rõ ràng là một người bình thường, nhưng mà, có đôi khi lại cho Mộ Thần một loại cảm giác rất nguy hiểm.

“Mộ thiếu...” Trần Đạt cúi đầu gọi một tiếng.

“Trần thúc, có chuyện gì không?” Mộ Thần thân nhiên hỏi.

“Mộ thiếu gia, nếu có thể, thỉnh người cách hẩn xa một chút.” Trần Đạt cau mày, chần chờ hồi lâu, rốt cục vẫn mở miệng.

Diệp Thạch đầu rất đơn giản, mà Mộ Thần người này, rất phức tạp, nếu không thừa dịp Diệp Thạch bây giờ còn hằm chưa đủ sâu, đừng cương trước bờ vực, về sau, Diệp Thạch có lẽ sẽ giống mẫu phụ của hẩn, chờ một người đến mức buồn bực mà chết.

Mộ Thần nhìn Trần Đạt, hỏi: “Vì sao?”

“Chỉ là ta cảm thấy ngài không thích hợp với thiếu gia.” Trần Đạt nói.

Mộ Thần không để bụng cười cười, đến gần Trần Đạt một bước, nói: “Thích hợp hay không thích hợp, không phải là người có thể nói được, Diệp Thạch đã trưởng thành, người quản không nổi, có một số việc, không nên cho Thạch Đầu biết được, người đừng lăm mồm.” Mộ Thần híp mắt, Trần Đạt hoặc có lẽ là vì tốt cho Diệp Thạch, nhưng mà, hắn đã quản quá nhiều.

Trần Đạt nhìn sáng lạn mỉm cười trên mặt Mộ Thần, bỗng nhiên cảm thấy lúc trước mang Diệp Thạch đi tìm Mộ Thần, cũng có lẽ là chuyện sai lầm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

122. Chương 122: Người Tới Không Có Ý Tốt

Ngày nghỉ rất nhanh liền kết thúc, Mộ Thần cùng Diệp Thạch vào thời điểm mặt trời lặn thì về tới học viện, đồng thời trở về học viện còn có Diệp Dung.

Diệp Dung trở về học viện không lâu, người sòng bạc liền tìm tới Diệp Tâm.

Thằng đến người sòng bạc hung hăng đánh Diệp Tâm một trận, đoạt đi ba trăm vạn nguyên thạch vừa tới tay Diệp Tâm, Uông Lệ mới biết được Diệp Tâm cư nhiên thiếu nợ sòng bạc một khoản lớn.

Mắt thấy ba trăm vạn nguyên thạch vừa tới tay đã bay, Uông Lệ tức giận khóc lên.

Diệp Tâm cũng thật không ngờ người sòng bạc trong Hoàng đô cư nhiên vô sỉ như vậy, rõ ràng hăn chỉ thiếu hơn một trăm vạn, tiền lời thêm vào lại hơn hai trăm vạn, những người kia trực tiếp đem thẻ nguyên thạch đoạt đi, căn bản không nói đạo lý.

“Khóc khóc khóc, người khóc đủ chưa?” Diệp Tâm không kiên nhẫn quát lên với Uông Lệ.

Uông Lệ ủy khuất nhìn Diệp Tâm, “Người sao lại tới sòng bạc?” Sòng bạc Hoàng đô a! Đó là địa phương ăn thịt người a!

Diệp Tầm cau mày, bất mãn nói: “Ta không quản người, người lại bắt đầu quản chuyện của ta sao?”

Uông Lệ cắn chặt răng, trong con ngươi hiện lên một tia oán hận, thời gian này Diệp Tầm cũng chỉ có thể ra vẻ ta đây với nàng.

Mắt thấy sinh hoạt tốt đẹp trong giấc mộng hóa thành bọt nước, Uông Lệ nhất thời có loại cảm giác tim như bị đao cắt.

Thánh Tinh học viện.

Diệp Dung nhìn thẻ nguyên thạch trên tay, trong lòng ghen khuất một trận.

Diệp Dung nguyên bản tưởng rằng, đem đồ vật của thân sinh phụ thân Diệp Thạch bán cho Diệp Thạch, nàng ít nhất có thể được chia một hai ngàn vạn, nào biết Mộ Thần ác như vậy, cứ nhiên đem giá cả chém xuống còn ba trăm vạn, phụ thân cứ nhiên cũng ngoan (độc) như vậy, chỉ cho nàng năm vạn, liền đem nàng đuổi đi.

Năm vạn nguyên thạch, tại trong học viện có thể làm cái gì?!

Trước khi rời học viện, nàng còn cố ý đi tới mấy cửa hàng nhìn một ít xa xỉ phẩm, lúc ấy ánh mắt của mấy nhân viên cửa hàng nhìn nàng, như là nhìn một con trâu vậy, Diệp Dung nguyên bản còn muốn khi có được nguyên thạch thì sẽ tới đập vào mặt những người này, kết quả hoàn toàn ngâm nước nóng.

Mộ Thần quỷ hẹp hòi này, có tiền như vậy, lại keo kiệt như thế, còn ngoan (độc) nữa, không phải là có lời đồn nói, Mộ Thần mua, bán đồ vật chưa bao giờ ép giá, nâng giá sao? Vì sao khi gặp bọn họ, Mộ Thần liền thành như vậy...

Lâu Nhược Y thấy sắc mặt Diệp Dung rất kém, không hiểu: “Diệp Dung, người sao vậy, tâm tình không tốt sao?”

Diệp Dung miễn cưỡng cười, “Ta không sao.” Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng nhiều, Diệp Dung lúc trước đem hết thầy tướng tượng đều quá tốt đẹp, kết quả chênh lệch như vậy, tâm tình tự nhiên là rất suy sụp.

Lâu Nhược Y không có tại trên người Diệp Dung dây dưa, xoay người, nói với những người khác: “Các người biết chưa? Người Minh Nguyệt học viện của Fred để quốc chuẩn bị tới đây đấy.”

“Minh Nguyệt học viện? Bọn họ tới làm gì?” Bách Nhạc tò mò hỏi.

“Nghe nói là tới để giao lưu, bất quá ai biết bọn họ muốn tới làm gì, sợ là lai giả bất thiện.” Lâu Nhược Y nói.

Quan hệ của Huyền Phong đế quốc cùng Fred đế quốc không phải rất hữu hảo, chính thể thực lực của Fred đế quốc cao hơn một ít so với Huyền Phong đế quốc, đám người kia lại đây, có thể là để điều võ dương oai.

... ..

“Đồ đệ, người trở lại rồi.” Kinh Sí Diễm sai bước đi vào biệt viện của Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Vâng!”

Kinh Sí Diễm nhìn một bàn tràn đầy đồ ăn, nhất thời sửng sốt, “Đồ ăn của Hoàng đô Thiên Hương lâu? Nhiều như vậy?”

Diệp Thạch gật gù đầu, hồ nghi nhìn Kinh Sí Diễm, “Sư phụ, làm sao người biết là Thiên Hương lâu?”

“Vô nghĩa, người làm như cho rằng điểm nhãn lực ấy mà sư phụ người không có sao.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

Ở Huyền Phong đế quốc, linh đầu bếp của Thiên Hương lâu là nổi tiếng cả nước, linh đầu bếp trong Thiên Hương lâu, chẳng những có thể làm ra thức ăn có hương vị tuyệt mỹ, còn có thể bảo lưu hoàn mỹ nguyên lực trong thức ăn, để cho người ta trong lúc hưởng thụ mỹ vị thì đồng thời đề cao thực lực, nhân sinh, có chuyện gì có thể càng hưởng thụ so với thời điểm ăn cơm còn tăng lên thực lực đâu.

Món ăn ở Thiên Hương lâu thập phần được hoan nghênh, giá tiền của nó cũng rất cao, Kinh Sí Diễm mặc dù là cao thủ vương cấp, nhưng mà cũng khó tiêu phí khổng lồ như vậy.

“Là Mộ Thần mua sao?” Kinh Sí Diễm tới ngồi bên cạnh Diệp Thạch, nhanh chóng ăn.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có! Là ta mua.”

Kinh Sí Diễm tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Thạch, kinh ngạc hỏi: “Người mua?”

Theo hiểu biết của hắn đối với cái đồ đệ này, tuy rằng tham ăn, nhưng mà lại là hạng người thích ăn tiện nghi, phẩm vị như thế nào đột nhiên cao lên, khó tin a!

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy!”

“Sao lại đột nhiên mua đồ sang như vậy?” Kinh Sí Diễm vừa nói, vừa ăn, càng ăn càng nhanh.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Gần đây nhiều nguyên thạch quá, đều xài không hết, Mộ Thần kêu ta không nên bạc đãi chính mình, phải ăn tốt nhất, mặc tốt nhất, cho nên, ta đặt Thiên Hương lâu mỗi ngày chiếu theo thực đơn như vậy, đưa cho ta một bàn.” Hiện tại trong tay hắn có sáu ngàn vạn, liền tính cứ ăn như vậy cũng không thành vấn đề.

Kinh Sí Diễm: “...” Gần đây nhiều nguyên thạch quá, xài không hết! Nhiều nguyên thạch quá thì có thể cho hăn xài a!

Diệp Thạch cau mày, nhìn Kinh Sí Diễm, nói: “Sư phụ, người ăn nhiều quá.”

Kinh Sí Diễm sắc mặt đổi đổi, nghiêm túc nói: “Ta sợ người ăn không hết, sẽ lãng phí, đồ đệ, người có biết, lãng phí là rất đáng xấu hổ.”

Diệp Thạch không cho là đúng mà nói: “Sẽ không, bao nhiêu ta đều có thể ăn hết.”

“Người cảm thấy món ăn này có vị như thế nào?” Kinh Sí Diễm nói qua đề tài khác.

“Bình thường, ngay cả tiêu chuẩn của Mộ Thần đều không bằng, còn mắc như vậy.” Diệp Thạch nhíu mày đầy xoi mói, “Bất quá, Mộ Thần rất bận, ta không thể bắt hăn luôn nấu cơm cho ta.”

Tuy rằng hương vị không ra làm sao, bất quá nguyên lực được bảo tồn thực tốt, Diệp Thạch cảm thấy mình lại ăn thêm vài ngày là có thể đột phá thành cửu tinh võ sư.

Kinh Sí Diễm phiên cái xem thường, tại trong mắt đồ nhi nhà mình, Mộ Thần chính là ngàn tốt vạn tốt, cái gì cũng tốt.

“Tiểu tử Mộ Thần này không tồi, chỉ là, có vẻ rất yếu đuối, đồ đệ, tìm nam nhân, vẫn là phải tìm người có tâm huyết một chút, giống như sư phụ người vậy.” Kinh Sí Diễm ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Diệp Thạch bĩu môi, tuy rằng trong lòng không cho là đúng, bất quá cũng không có phản bác, Mộ Thần là hạng người gì, hăn tự mình biết là được rồi.

“Sư phụ, ta nghe nói, cái gì Hoa Lan đế quốc kia, có người chuẩn bị tới đây?” Diệp Thạch chán chết ngắc đầu hỏi.

Nhắc tới Fred đế quốc, sắc mặt Kinh Sí Diễm nhất thời có vài phần không được tự nhiên, “Không phải là Hoa Lan đế quốc, là Fred đế quốc.”

Diệp Thạch nhún vai, không để bụng: “Không khác biệt lắm.”

Không khác biệt lắm? Hoa Lan đế quốc cùng Fred đế quốc có thể là một dạng sao?

“Bọn họ tới làm gì?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Đám cầm thú kia là tới đánh cướp.” Kinh Sí Diễm mặt trầm xuống nói.

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Kinh Sí Diễm: “Đánh cướp?”

Kinh Sí Diễm gật đầu,: “Đúng vậy!”

“Trong Huyền Phong đế quốc có một Lạc U bí cảnh, bí cảnh cách mỗi hai mươi năm mở ra một lần, trong bí cảnh có không ít thứ tốt, Fred đế quốc sớm không đến, muộn không đến, lúc này lại phái người đến, chắc chắn là đang đánh chủ ý tới bí cảnh.” Kinh Sí Diễm nhăn mày nói.

Diệp Thạch híp mắt: “Như vậy à!”

Kinh Sí Diễm thở dài, nói: “Vốn là bí cảnh qua sang năm mới mở ra, bây giờ tựa hồ mở sớm, bí cảnh chỉ tiếp nhận tu luyện giả dưới hai mươi tuổi.”

Nếu là sang năm mới mở, đến lúc đó Diệp Thạch hẳn đã là võ linh, an toàn vô nguy, nhưng mà hiện tại... Diệp Thạch còn quá nhỏ, thực lực mặc dù là người nổi bật trong đám bạn cùng lứa, nhưng mà vẫn có chút không đủ!

Trong con người Diệp Thạch hiện lên quang mang nóng lòng muốn thử, “Nghe nói, trong bí cảnh có rất nhiều bảo bối a!”

Kinh Sí Diễm nhìn biểu tình của Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Quá nguy hiểm.”

Lạc U bí cảnh là một cái địa phương tốt, bên trong có rất nhiều cơ duyên, nhưng mà đồng dạng cũng phi thường nguy hiểm, người có thể từ bên trong Lạc U bí cảnh còn sống ra ngoài, lần trước có không đến năm thành, năm nay có người Fred đế quốc tham gia, bí cảnh sẽ càng thêm nguy hiểm.

... ..

“Người đã đến rồi?” Hạ Thanh Nghiên nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Viện trưởng, người tìm ta là có chuyện gì trọng yếu sao?”

“Người Minh Nguyệt học viện của Fred đế quốc chuẩn bị tới đây.” Sắc mặt Hạ Thanh Nghiên nghiêm túc, nói.

Mộ Thần hí mắt, nói: “Minh Nguyệt học viện?”

“Minh Nguyệt học viện gần đây ra một thiên tài, bất quá mới mười lăm tuổi, đã là cảnh giới nhị tinh võ linh, đồng thời, hẳn lại là một tứ cấp minh văn sư.” Hạ Thanh Nghiên nói với Mộ Thần.

Mộ Thần nhíu mày hỏi: “Tứ cấp minh văn sư?”

Hạ Thanh Nghiên gật gù, nói: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đối thủ rất cường hãn, người đừng phớt lờ.”

Nguyên bản Mộ Thần đã đủ nghịch thiên, nhưng mà, đệ tử kia của Minh Nguyệt học viện, so với Mộ Thần, cũng không kém.

Sắc mặt Mộ Thần trở nên nghiêm túc lên, “Vị tứ cấp minh văn sư của Minh Nguyệt học viện này có tên gọi là gì?”

“Hắn tên Lục Nghiêu.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Mộ Thần đột nhiên ngẩn ra, không kìm lòng nổi mà nắm chặt tay, nhưng sắc mặt lại không thay đổi, nói: “Nguyên lai hắn tên là Lục Nghiêu a!”

Hạ Thanh Nghiên nhú mày, trong nháy mắt vừa rồi, nàng tựa hồ cảm nhận được một cỗ sát khí dày đặc.

“Năng lực chịu tải của Lạc U bí cảnh có hạn, nhiều nhất chỉ có thể đi vào một trăm người, người Minh Nguyệt học viện, lai giả bất thiện a!” Hạ Thanh Nghiên lo lắng nói.

Mộ Thần có chút ngạc nhiên hỏi: “Nếu một trăm lẻ một người đi vào thì sẽ như thế nào?”

“Sẽ chết!” Một cỗ lực lượng thần bí trong bí cảnh, sẽ trực tiếp đem một trăm lẻ một người kia, oanh thành bã.

Mộ Thần: “...”

... ..

Hoa Xu đứng ở trước mặt Lam Nhược Phong cùng Mộ Dung Diễm, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

“Sư phụ, người Minh Nguyệt học viện lợi hại như vậy sao?” Mộ Dung Diễm hỏi.

Hoa Xu gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính thể thực lực của Minh Nguyệt học viện cao hơn so với chúng ta, trong đám người kia có hai người dưới hai mươi tuổi đã là võ linh.”

Lam Nhược Phong nhăn chặt mày, dưới hai mươi tuổi đã là võ linh, tuyệt đối là kỳ tài.

“Trong những người này còn có một người mới mười lăm tuổi, nghe nói, còn là một tứ cấp minh văn sư.” Sắc mặt Hoa Xu ngưng trọng.

Mộ Dung Diễm sững sốt một chút, nói: “Mộ Thần chuẩn bị có đối thủ a!”

“Đúng vậy!” Hoa Xu híp mắt, không phải là hấn trợ giúp chí khí cho người ta, giảm đi uy phong của mình, mà là, chênh lệch giữa tam cấp minh văn sư cùng tứ cấp minh văn sư, là cách biệt như trời và đất.

Có bao nhiêu tam cấp minh văn sư, cuối cùng một đời, cũng vô pháp bước vào tứ cấp, thiên phú của Mộ Thần đúng là tốt, nhưng mà lại rất không chuyên chú, người này tựa hồ đối với chuyện gì đều cũng có hứng thú.

“Bọn họ rốt cuộc muốn gì?!” Mộ Dung Diễm hỏi.

“Còn có thể là cái gì? Đoạt danh ngạch a!” Có thể đi vào bí cảnh chỉ tổng cộng một trăm, người Minh Nguyệt học viện luôn luôn bá đạo, không biết lần này đến đây là muốn bao nhiêu danh ngạch.

“Quá đáng, bí cảnh là ở trong quốc gia của chúng ta..” Mộ Dung Diễm nhin không được nói.

Hoa Xu cau mày, nói: “Người ta cũng sẽ không quản chuyện này.” Nghe nói viện trưởng Minh Nguyệt học viện lần này cũng tới, viện trưởng bên mình là nhị tinh võ hoàng, tên kia lại là ngũ tinh, nếu thật đánh nhau, viện trưởng mình không phải là đối thủ của người ta a!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

123. Chương 123: Danh Ngạch

Sáu con Vân hỏa điều thật lớn bay qua trên bầu trời.

Phía trên mỗi một con Vân hỏa điều, đều có một tòa lâu các tạo hình tinh xảo.

“Lục học trưởng, viện trưởng vì sao đối với Lạc U bí cảnh coi trọng như vậy? Bất quá chỉ là một cái bí cảnh mà thôi.” Liễu Tuyết Yên không hiểu mà hỏi Lục Nghiêu.

“Người từ trong Lạc U bí cảnh đi ra, rất nhiều đều trở thành cao thủ một phương, nghe nói, viện trưởng Liên Thành Không của Thánh Tinh học viện, năm đó cũng đã tiến vào bí cảnh, hẳn có thể thăng cấp lên hoàng cấp, cũng là tại trong bí cảnh lấy được nhiều ích lợi.” Lục Nghiêu chấp tay sau lưng, thần nhiên giải thích.

“Thì ra là thế a!” Liễu Tuyết Yên nghiêng đầu, đầy mê say nhìn thiếu niên.

Lục Nghiêu diện mạo anh tuấn, thực lực cường hãn, làm người khiêm tốn, lại tinh thông minh văn thuật, không biết mê đảo bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân trong Minh Nguyệt học viện.

Lục Nghiêu cho tới nay đều chuyên tâm tu luyện, đối với mỹ nữ cùng song nhi xinh đẹp đều không có để ý tới, lại dẫn tới những người này càng thêm điên cuồng.

“Thánh Tinh học viện mấy năm nay, đều không xuất ra nhân tài gì, học trưởng, người vừa tới, Thánh Tinh học viện những người gọi là nhân tài đó, nhất định sẽ tự biết xấu hổ.” Đồng Dao Dao cười nói.

Lục Nghiêu không cho là đúng, nói: “Lần này tân sinh Thánh Tinh học viện, giống như có ba người bát cấp tư chất, trong đó có một tân sinh đệ tử bát cấp tư chất, nghe nói, tinh thông mấy môn học thuật.”

“Ta cũng nghe chuyện đó, nghe nói, tân sinh này gọi là Mộ Thần, đối với luyện đan, phù chú, minh văn đều có đọc lướt qua.” Ngô cùng mở hai mắt, thán nhiên nói.

“Nghe nói đó là một tuyệt thế thiên tài, thập phần siêu phàm! Một cái minh văn thuật liền đủ ta nghiên cứu một đời, người này lại còn có thời gian nghiên cứu nhiều như vậy, thật sự là làm ta bội phục.” Lục Nghiêu cười cười nói.

“Tham nhiều nhai không nổi, người này học nhiều như vậy, phỏng chừng không có tinh thông cái gì, lấy lòng mọi người mà thôi, sớm muộn gì sẽ gieo gió gặt bão, chỗ nào có thể cùng Lục học trưởng người so sánh a!” Liễu Tuyết Yên không cho là đúng.

Tại Minh Nguyệt đế quốc, tam cấp minh văn sư tuy rằng không phải là rất nhiều, nhưng mà tứ cấp minh văn sư thì bất đồng, đạo thuật đạt tới tứ cấp, liền đạt tới cấp đại sư.

Lục Nghiêu mười lăm tuổi đã trở thành tứ cấp minh văn sư, không biết làm bao nhiêu người sợ hãi than, hội trưởng công hội minh văn sư của Minh Nguyệt, thẳng thắn gọi là Lục Nghiêu thiên tài.

Lục Nghiêu đồng dạng là trưởng lão của minh văn sư công hội Minh Nguyệt đế quốc, là trưởng lão trẻ tuổi nhất từ trước tới nay.

“Ta nghe nói, hần có được chứng thực tam cấp thuật sư của đan sư công hội, phù chú công hội, mình văn sư công hội Huyền Phong đế quốc, thực lực phi phàm.” Trong con người Lục Nghiêu hiện lên một tia hàn quang.

“Vô luận như thế nào, hần đều so ra kém Lục học trưởng người.” Đồng Dao Dao cười nói.

Lục Nghiêu không cho là đúng, nói: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không thể cứ so sánh như vậy là được, phải tới đó mới biết được.”

“Lục học trưởng vừa ra tay, cái người gọi là thiên tài kia, nhất định chạy trốn chết.” Liễu Tuyết Yên cười khẽ nói.

“Liễu sư muội quá khen.” Lục Nghiêu cười cười nói với Liễu Tuyết Yên.

“Nghe nói, Thánh Tinh học viện lần này chiêu sinh thu được hai song nhi bát cấp tư chất, thực lực cũng không tệ lắm.” Thạch Nghiêm Phong phe phẩy cây quạt, mặt mày có chút ngả ngớn.

Liễu Tuyết Yên nhìn Thạch Nghiêm Phong, cười lạnh một tiếng nói: “Thạch học trưởng, người không phải là đối với hai cái song nhi kia cảm thấy hứng thú chứ?!”

Thạch Nghiêm Phong hướng phía Liễu Tuyết Yên nhìn lại: “Người hiểu ta a, Liễu sư muội.”

Liễu Tuyết Yên phiến cái xem thường, không nói gì, Thạch Nghiêm Phong mười bảy tuổi, cửu tinh võ sư, vốn là Thạch Nghiêm Phong cũng coi như thiên tài, nhưng mà, Lục Nghiêu quá mạnh mẽ, các thiên tài khác trong Minh Nguyệt học viện, dưới quầng sang của Lục Nghiêu, trở nên vô cùng bình thường.

... ..

Thánh Tinh học viện.

Bốn võ vương, các viện trưởng đều tề tụ lại, sắc mặt của mọi người đều có chút ngưng trọng.

“Viện trưởng, người Minh Nguyệt học viện nói thế nào?” Kinh Sí Diễm vội vàng hỏi.

Sắc mặt Liên Thành Không âm trầm, “Lão bất tử Vô Sát kia muốn sáu mươi cái danh ngạch.”

Kinh Sí Diễm bóp nát chén trà trong tay, sắc mặt âm trầm nói: “Quá đáng!”

Tổng cộng mới có một trăm danh ngạch, viện trưởng Minh Nguyệt học viện vừa mở miệng liền muốn sáu mươi danh, cho dù muốn một nửa thì vẫn còn nhiều, đây quả thực là đang nằm mơ, rõ ràng không đem bọn họ để vào mắt!

Liên Thành Không híp mắt, khẽ thở dài nói: “Hắn không hẳn là thật muốn nhiều như vậy, hắn nói ra nhiều như vậy, là muốn chờ chúng ta trả giá.”

Kinh Sí Diễm híp mắt, nhịn không được mắng: “Lão gia hỏa!”

Liên Thành Không híp mắt, hắn cũng rất phẫn nộ, nhưng mà cũng không biết nên làm thế nào, Minh Nguyệt học viện thế tới ào ạt, người ta đến có chuẩn bị, thực lực yếu liền mặc người xâm lược a!

“Quá đáng, Lạc U bí cảnh tại trong quốc gia của chúng ta, cùng Fred để quốc bọn họ có quan hệ gì!” Hùng Uy âm lãnh nói.

Sư Tử Ngọc thở nhẹ một hơi, nói: “Thực lực không bằng người a!” Vô Sát mang nhiều người lại đây như vậy, không có khả năng vô công mà phản.

Hùng Uy siết chặt tay, mặt đỏ lên, nếu, hăn thăng cấp lên võ hoàng, thì làm sao có thể để đối phương làm càn như thế, đáng tiếc, dị hỏa của Mộ Thần mới tứ phẩm.

... ..

“Viện trưởng, người tìm ta?” Mộ Thần đi vào biệt viện của viện trưởng hỏi.

Hạ Thanh Nghiên gật đầu, trong ánh mắt xoay quanh vài phần ưu sắc, “Người Minh Nguyệt học viện tới đây, bên bọn họ đề ra yêu cầu muốn có sáu mươi danh ngạch tiến vào Lạc U bí cảnh.”

Mộ Thần sửng sốt một chút, nhăn mày: “Sáu mươi danh ngạch?Hiệu trưởng sẽ không đáp ứng đi?”

“Chuyện này tất nhiên không có khả năng.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Mộ Thần hí mắt, người Minh Nguyệt học viện vừa mở miệng liền muốn sáu mươi cái danh ngạch, viện trưởng nếu như đáp ứng thì không khỏi quá yếu đuối rồi.

“Bọn họ muốn tiến hành trận đấu giao lưu, thông qua trận đấu xác định nhân số tiến vào bí cảnh.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Mộ Thần đầy hưng trí hỏi: “So như thế nào?”

“Hai viện xuất ra mười đệ tử dưới hai mươi tuổi luận võ, mỗi lần Minh Nguyệt học viện thắng một trận, Thánh Tinh học viện phải đưa cho Minh Nguyệt học viện ba cái danh ngạch.”

“Đan viện, phù viện, minh văn viện, trận pháp viện, luyện khí viện mỗi viện xuất ra hai đệ tử tiến hành tỷ thí, mỗi một trận Minh Nguyệt học viện thắng, Thánh Tinh học viện cũng phải đưa cho Minh Nguyệt học viện ba cái danh ngạch.”

Nếu Minh Nguyệt học viện thắng tất cả trận đấu, vậy thì Thánh Tinh học viện bọn họ liền phải tặng ra sáu mươi danh ngạch.

Mộ Thần híp mắt, nói: “Minh Nguyệt học viện nói như vậy hẳn là rất có tự tin đi?”

Hạ Thanh Nghiên gật đầu, nói: “Không sai, trong học viện chúng ta, đan viện tam cấp đan sư dưới hai mươi tuổi chỉ có một mình Lam Nhược Phong, phù viện, trận pháp viện, luyện khí viện rõ ràng không có tam cấp thuật sư dưới hai mươi tuổi, mà minh văn viện chỉ có mình người, ta nghe đồn, trong Minh Nguyệt học viện, các thuật viện đều có không ít hơn hai người tam cấp thuật sư dưới hai mươi tuổi. Hơn nữa, người cũng không cần phớt lờ, Minh Nguyệt học viện còn có một tứ cấp minh văn sư.”

Hạ Thanh Nghiên cũng không tính để Mộ Thần đối đầu với Lục Nghiêu, liền tính Mộ Thần may mắn thắng được Lục Nghiêu, một đệ tử nhị cấp minh văn sư khác chắc chắn thắng không nổi tam cấp minh văn sư của Minh Nguyệt học viện.

Nói cách khác, minh văn viện nhiều nhất chỉ có thể thắng một trận, cứ như vậy, khẳng định nếu để Mộ Thần đối đầu với tam cấp minh văn sư Minh Nguyệt học viện, phần thắng sẽ khá lớn, sở dĩ nhắc tới Lục Nghiêu là cho Mộ Thần một chút áp lực, Mộ Thần một đường đều rất thuận lợi, đường đi rất thuận, cũng không phải là chuyện tốt gì.

Mộ Thần híp mắt, nếu như đồn đãi là thật, vậy thuật viện chỉ có hẳn cùng Lam Nhược Phong có chút phần thắng thôi a!

Thắng hai tràng, có nghĩa vẫn phải tặng ra hai mươi bốn cái danh ngạch, đây quả thực là chuyện khó.

... ..

Đan viện, vài cao tầng tụ tập trong một đại sảnh.

“Minh Nguyệt học viện khiêu chiến, mọi người thấy thế nào?” Lộ Hàn hỏi.

“Ta thấy người Minh Nguyệt học viện, căn bản là không đem thuật viện học viện chúng ta để vào mắt.” Diêm Vô cảm giận nói.

Lộ Hàn nhẹ hít một hơi, luận về nội tình, Thánh Tinh học viện vẫn là kém Minh Nguyệt học viện nhiều lắm.

“Ta đã tra qua, Minh Nguyệt học viện có ba đệ tử tam cấp đan sư, đan viện chúng ta lại chỉ có một mình Lam Nhược Phong.” Chỉ là, cho dù có Lam Nhược Phong, phần thắng cũng không phải rất lớn, dù sao, Lam Nhược Phong tuổi còn rất trẻ, chỉ mới vừa trở thành tam cấp đan sư không lâu.

Nếu Lam Nhược Phong không thắng được, vậy hai trận kia đều thua, đan viện toàn quân bị diệt, không khỏi quá khó coi rồi.

“Có lẽ, chúng ta nên đi tới minh văn viện mượn người.” Thái Thúc Danh ngẫm nghĩ một chút nói.

Lộ Hàn gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Nhân tài quá ít rồi! Hẳn đã tra qua, Mộ Thần tại Đan Đỉnh Các bán ra tám loại tam cấp đan dược, tám loại đan dược kia đều hàm chứa khí tức dị hỏa, nói cách khác, tám loại tam cấp đan dược kia đều là do Mộ Thần luyện

chế. Chỉ hướng về điểm này, luyện đan thuật của Mộ Thần chắc chắn đã trên Lam Nhược Phong.

“Mộ Thần hẳn cũng phải tham gia trận đấu của minh văn viện a!” Diêm Vô do dự một chút, nói.

Lộ Hàn lắc đầu, nói: “Cái này không thành vấn đề, thời gian trận đấu của minh văn cùng đan thuật khác nhau, Mộ Thần có thể tham gia hai trận.”

... ..

Phù viện.

“Viện trưởng, chúng ta nên làm gì đây?” Hoàng An bất an hỏi Tống Thừa.

Tống Thừa không để bụng, lên tiếng: “Làm gì à? Đi tới minh văn viện mượn người a!”

Phù viện mấy năm nay quả thật rất nghèo túng, trong học viện phù sư dưới hai mươi tuổi chỉ biểu hiện thường thường, nếu muốn nhờ những người này đấu thắng người Minh Nguyệt học viện, đó là không có khả năng.

Hoàng An cau mày, hỏi: “Hạ Thanh Nghiên sẽ cho mượn sao?” Nữ nhân kia luôn rất keo kiệt a!

“Sự tình trọng đại, nàng sẽ có chừng mực.” Chỉ là sẽ phải thiếu nhân tình của nữ nhân kia, về sau sẽ bị nàng tính toán không ít.

“Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì, viện trưởng?” Hoàng An hỏi.

Tống Thừa căn chặt rằng, nói: “Chỉ là, liên tính Mộ Thần có thể thắng một ván, một ván khác, chúng ta vẫn là không có phần thắng.”

“Có thể thắng một ván cũng không tồi rồi, Minh Nguyệt học viện, thật đúng là cao thủ xuất hiện lớp lớp.” Hoàng An tràn đầy ghen tị than thở.

“Ai nói không là đâu!” Tống Thừa bất đắc dĩ.

Trình độ coi trọng của Minh Nguyệt học viện đối với thuật viện cao hơn Thánh Tinh học viện bọn hắn nhiều, phù chú truyền thừa của người ta cũng đầy đủ hơn so với học viện bọn hắn.

... ..

“Tỷ tỷ, người đang suy nghĩ gì vậy?” Hạ Thanh Lệ đi vào phòng hỏi.

“Vừa rồi, người võ viện, đan viện, phù viện, thậm chí trận pháp viện đều đến đây.” Hạ Thanh Nghiên cười khổ nói.

“Bọn họ tới làm gì?” Hạ Thanh Lệ nhăn chặt mày, không hiểu mà hỏi.

“Bọn họ còn có thể tới làm gì? Là mượn người.” Hạ Thanh Nghiên híp mắt đáp lời.

Hạ Thanh Nghiên hiểu rõ gật đầu, nói: “Võ viện, đan viện, phù viện đều có thể lý giải, nhưng mà, người trận pháp viện tới làm gì?”

Hạ Thanh Nghiên nhún vai: “Có lời đồn nói, Mộ Thần hiểu trận pháp.”

Hạ Thanh Lệ híp mắt, nghi ngờ nói: “Lời đồn này ta cũng nghe nói qua, nhưng mà tựa hồ chỉ là lời đồn a!” Mộ Thần luyện đan thuật, minh văn thuật, phù thuật đều là quang minh chính đại thông qua chứng thực của các công hội, nhưng mà trận pháp thuật lại không có.

“Đám gia hỏa kia, đại khái là muốn đem ngựa chết thành ngựa sống đi.” Hạ Thanh Nghiên híp mắt nói.

Trận pháp viện không có tam cấp trận pháp sư dưới hai mươi tuổi, lấy nhị cấp trận pháp sư đấu với tam cấp trận pháp sư, đó là đưa không danh ngạch.

“Mộ Thần gần đây đang làm gì vậy?! Đều không đi gặp người khác.”
Hạ Thanh Lệ tò mò.

Hạ Thanh Nghiên thở dài, Mộ Thần người này, thiên phú trác tuyệt, nhưng mà lại rất tùy tính, bất quá nàng cũng quản không nổi Mộ Thần, trên nhiều khía cạnh, Mộ Thần thậm chí đã vượt qua nàng, thiên tài giống như Mộ Thần, nàng dạy không được, chỉ có thể để cho hắn tự do phát triển.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

124. Chương 124: Mượn Người

Luyện khí viện.

“Viện trưởng, trận đấu lần này người thấy thế nào?” Đôi mắt Phan Hưng Quốc trông mong nhìn Lôi Thành hỏi.

Lôi Thành cười khổ một chút, thấy thế nào ư? Có thể thấy thế nào nữa, đám ngốc học sinh trong học viện kia, không có một người thăng cấp thành tam cấp luyện khí sư, cho dù hấn sốt ruột thế nào, cũng là chuyện vô bổ a!

Minh Nguyệt học viện thế tới ào ạt, luyện khí viện bọn họ nếu như một trận đều thăng không được, vậy học viện liền bị tổn thất sáu danh ngạch a!

“Mấy viện khác tính thế nào?” Lôi Thành hỏi phó viện trưởng Phan Hưng Quốc.

“Nghe nói, đan viện, phù viện, trận pháp viện đều tới minh văn viện mượn người.” Phan Hưng Quốc đáp.

Lôi Thành nhú mày không hiểu: “Tới minh văn viện mượn người? Đan viện và phù viện thì có thể lý giải, trận pháp viện đi làm cái gì?”

Phan Hưng Quốc nhún vai, nói: “Hách viện trưởng đại khái là không còn cách nào, bị bức tới bất đắc dĩ mới nghĩ đến tìm Mộ Thần, nhưng mà,

Mộ Thần nếu thật sự muốn đại biểu trận pháp viện dự thi, thì còn cần phải thông qua khảo hạch của trận pháp viện.”

Lôi Thành khẽ thở dài, nói: “Đáng tiếc không có lời đồn nói Mộ Thần biết luyện khí.” Nếu không mà nói, hẳn cũng nguyện ý đi theo náo nhiệt.

Mộ Thần người này, học luyện đan, học phù chú, học minh văn, thậm chí có khả năng đã học trận pháp, tại sao lại không học luyện khí đâu, luyện khí là chức nghiệp có tiền đồ cỡ nào a!

“Mộ Thần hồn đản này, tại sao lại không có hứng thú với luyện khí chứ, phải biết đệ tử luyện khí viện chúng ta, một đám thân cường thể kiện, vạm vỡ, không biết được bao nhiêu nữ hài tử hoan nghênh đâu.” Lôi Thành không vui lắm lắm.

Phan Hưng Quốc cúi đầu, âm thầm nghĩ: Kỳ thật, hiện tại nữ hài tử đều thích tiểu bạch kiếm, những đệ tử cao lớn thô kệch, cả ngày một thân mồ hôi của viện bọn họ, cũng không có được bao nhiêu hoan nghênh.

... ..

“Diệp sư đệ.” Tân Như Ca đang đứng bên cạnh luyện võ đài, hướng Diệp Thạch gọi một tiếng.

Diệp Thạch nhìn thấy Tân Như Ca, lập tức lộ ra một nụ cười, “Sư tỷ, người đã đến rồi?”

Tân Như Ca cười cười với Diệp Thạch, tiểu sư đệ này của mình, càng ngày càng giống như châu tròn ngọc sáng.

Tiểu sư đệ bây giờ đã phát đạt, ăn đồ ăn, đều là trực tiếp đặt hàng từ Thiên Hương lâu, rộng rãi muốn chết.

Nghe nói, đồ ăn của Thiên Hương lâu, ăn không chỉ có thể tăng lên thực lực, còn có thể mỹ dung dưỡng nhan, nhìn tiểu sư đệ nhà mình, gần đây càng ngày càng trắng nõn, lời đồn đồ ăn Thiên Hương lâu có thể mỹ dung dưỡng nhan hẳn là sự thật, đáng tiếc, cho dù là thật, mình cũng ăn không nổi, có một vị hôn phu biết kiếm tiền, thật sự là làm cho người khác không ghen tị cũng không được a!

“Tiểu sư đệ, nghe nói, người gần đây tu luyện rất khắc khổ?” Diệp Thạch đã thăng cấp cửu tinh võ sư, đuổi kịp bước đi của Mộ Thần.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Sư phụ nói, người Hoa Lan đế quốc muốn tới tìm đánh, đến lúc đó, ta sẽ lên đài đánh nhau.”

Tân Như Ca: “...”

Người Fred đế quốc muốn tới, kích thích ý chí chiến đấu của rất nhiều đệ tử trong học viện, nhìn trình độ coi trọng của cao tầng học viện đối với những người này liền biết, người tới không đơn giản!

Tân Như Ca thấy tay Diệp Thạch, nhíu mày hỏi: “Người bị thương?”

Diệp Thạch không để bụng cười cười, nói: “Không có việc gì.”

Tân sinh đệ tử không có nhiều người là đối thủ của hắn, cũng may đệ tử cao cấp trong học viện vẫn có, Diệp Thạch gần đây thường xuyên đi tìm vài người chiến đấu cường trong học viện khiêu chiến, đánh đến hưng phấn, bị thương là chuyện khó tránh khỏi.

Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch, hơi hơi híp mắt, đệ tử giống Diệp Thạch vừa có thiên phú, lại có thể chịu bỏ công sức rèn luyện, còn ham thích thực chiến, rất ít a!

“Sư tỷ, khi nào người Hoa Lan đế quốc đến?” Diệp Thạch hỏi.

“Khoảng mười ngày nữa.” Tân Như Ca thản nhiên nói.

Diệp Thạch múa may cây roi trên tay một chút, lộ ra một hàm răng trắng sáng, đầy hưng phấn nói: “Đến lúc đó, ta muốn cho bọn họ biết lợi hại.”

Nhìn bộ dáng Diệp Thạch hưng trí bừng bừng, sắc mặt Tân Như Ca có chút ảm đạm.

Fred để quốc lai giả bất thiện, lần này danh ngạch vào bí cảnh còn không biết bị đoạt bao nhiêu..

... ..

Mộ Thần lẳng lẳng nhìn Hạ Thanh Nghiên, hỏi: “Viện trưởng, người muốn ta tham gia trận đấu võ viện, đan viện, phù viện, minh văn viện còn có trận pháp viện?”

Hạ Thanh Nghiên thật đúng là coi trọng hắn, tổng cộng mới có sáu trận đấu, một mình hắn liền muốn tham gia năm hạng?

Hạ Thanh Nghiên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Người giỏi phải làm nhiều, nhân tài học viện rất thưa thớt, chỉ có thể để cho người xuất mã.”

Mộ Thần cười khố nói: “Viện trưởng, hình như là người coi trọng ta hơi nhiều rồi, hơn nữa, trận pháp viện vì sao lại tìm tới ta...” Chuyện hắn biết trận pháp, hắn là chỉ có rất ít người biết mới đúng.

“Trận pháp viện bên kia không có nhân tài gì, lại nghe nói người biết trận pháp thuật, mới có thể tới tìm người, tên Hách Đồ kia hắn là cũng là bị bức tới nóng nảy, bất quá, người nếu muốn tham gia trận đấu bên trận pháp viện, còn phải thông qua khảo hạch của trận pháp viện kia.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Mộ Thần híp mắt, khóe miệng nổi lên một tia lương lương tươi cười, còn phải thông qua khảo hạch? Hẳn nào có nhiều thời gian như vậy, “Viện trưởng thay ta từ chối đi.”

Hạ Thanh Nghiên nhíu mày nhìn Mộ Thần, nghiêm túc nói: “Mộ Thần, cùng Minh Nguyệt học viện tỷ thí có quan hệ trực tiếp đến nhân số học viện chúng ta có thể đi vào Lạc U bí cảnh, mà nhân số có thể đi vào Lạc U bí cảnh rất có thể ảnh hưởng trực tiếp tới tiền đồ của quốc gia, nếu như người có thực lực, ta không hy vọng người che giấu, phải lấy đại cục làm trọng.”

Mộ Thần cười cười, ngại ngùng nói: “Viện trưởng, ta tiếp xúc với trận pháp thuật không nhiều lắm, cố gắng lên sân khấu cũng chỉ là tự rước lấy nhục, không phải ta không nguyện ý vì học viện xuất lực, mà là năng lực có hạn.” Đại cục? Thứ gọi là đại cục này, có thể cùng hắn có bao nhiêu quan hệ?

Hạ Thanh Nghiên khẽ thở dài, nói: “Được rồi, người không tham gia trận đấu trận pháp viện cũng được, bất quá, các trận đấu còn lại, người phải thắng, không cho thua.”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Viện trưởng, người quá đề cao ta rồi, học viện đối phương chính là có tứ cấp minh văn sư, còn có hai võ linh a.”

“Ta biết, viện trưởng tính chọn dùng sách lược điền kỵ đua ngựa, phần thắng trận đấu không lớn thì trực tiếp buông tha, người sẽ không cần đối đầu cùng tứ cấp minh văn sư kia, người chỉ cần thắng tam cấp minh văn sư của học viện đối phương là được.” Hạ Thanh Nghiên khẽ thở dài nói.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Ta hiểu.”

“Trách nhiệm của người rất trọng đại, mấy ngày này không cần vội vàng kiếm nguyên thạch, nên hảo hảo tu luyện và nghiên cứu học thuật đi.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Mộ Thần gật đầu, đáp lời: “Ta minh bạch.”

... ..

Trận pháp viện.

“Hạ Thanh Nghiên từ chối bên chúng ta?” Hách Đồ nhíu mày hỏi.

Địch Hàn gật đầu, nói: “Đúng vậy! Hạ Thanh Nghiên nói, Mộ Thần nghiên cứu trận pháp thuật không nhiều lắm, không đủ để xuất chiến.”

Hách Đồ nhíu mày, nói: “Nghiên cứu không nhiều lắm sao? Ta nghe nói trận pháp thuật của Mộ Thần rất lợi hại a! Nha đầu chết tiệt kia, sẽ không phải là tàng tư đi.”

Địch Hàn lắc đầu, nói: “Tại trên loại sự tình này, Hạ Thanh Nghiên hẳn là sẽ không tàng tư.” Việc này liên quan đến ba cái danh ngạch tiến vào bí cảnh, Hạ Thanh Nghiên sẽ không làm ầu.

Hách Đồ nhẹ hít một hơi, nói: “Xem ra, cầu người không bằng cầu mình, từ trong học viện tìm vài người trận pháp thuật cường một ít để trọng điểm bồi dưỡng đi.”

“Viện trưởng, những người đó cùng Minh Nguyệt học viện kém nhiều lắm.” Địch Hàn nhíu mày nói.

Hách Đồ bất đắc dĩ nói: “Không có nhân tài, ta cũng không thể biến một người ra cho người a!”

... ..

Trang Du dựa vào Lam Nhược Phong, ngồi trên lan can cao cao, cùng Lam Nhược Phong thưởng thức cảnh đêm.

Dưới bầu trời đêm, Trang Du xinh đẹp như họa, nhiếp đi hồn phách người khác.

“Nhược Phong, nghe nói người Minh Nguyệt học viện chuẩn bị tới đây, đến lúc đó, người sẽ đại biểu đan viện xuất chiến sao?” Trang Du nghiêng đầu, hỏi Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: “Đúng vậy!”

“Người có nắm chắc không?” Trang Du vụt sáng ánh mắt hỏi.

Lam Nhược Phong gật đầu nói: “Đương nhiên.”

“Nghe nói Mộ Thần cũng sẽ tham gia trận đấu đan dược.” Trang Du nhăn chặt mày nói.

Lam Nhược Phong dừng một chút, gật đầu: “Đúng.”

Mộ Thần chẳng những phải tham gia trận đấu đan viện, còn đồng thời sẽ tham gia trận đấu võ viện, minh văn viện, phù viện, nghe nói, vốn là trận pháp viện cũng có ý để Mộ Thần xuất chiến, bất quá hình như bị Hạ Thanh Nghiên từ chối.

Học viện cao tầng, ký thác kỳ vọng rất cao đối với Mộ Thần. Đan viện trưởng tín nhiệm Mộ Thần hơn xa hẳn, Lam Nhược Phong siết chặt tay, trận đấu này, hẳn chỉ có thể thắng, không thể thua.

“Nghe nói, bên trong Minh Nguyệt học viện có một đệ tử mười lăm tuổi đã lành tính võ linh, còn là một tứ cấp minh văn sư, thật sự là lợi hại a!” Trang Du thì thào cảm thán.

Trong con người Lam Nhược Phong hiện lên một tia ghen tị, trên đời này cứ nhiên có nhiều thiên tài như vậy, đã có một Mộ Thần, lại nhiều thêm

một Lục Nghiêu, “Đúng vậy! Nếu Mộ Thần gặp gỡ hẳn, sợ là muốn đau đầu.”

Trang Du lo lắng lo lắng nhú mày, nói: “Nếu Mộ Thần đối đầu với người này, sợ là phần thắng không lớn.”

Lam Nhược Phong gật gật đầu: “Đúng vậy!”

... ..

“Còn có chín ngày mới có thể đến Thánh Tinh học viện a! Vẫn luôn tại phía trên Vân điệu, ta đều muốn hôn mê rồi.” Liễu Tuyết Yên híp mắt, buồn bực nói.

“Đúng đúng, đến Hoàng đô Huyền Phong đế quốc là có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, bất quá, Huyền Phong đế quốc thật đúng là hoang vắng a, linh khí sơn cũng không có nhìn thấy bao nhiêu toà, so với Fred đế quốc chúng ta kém xa lắm.” Đồng Dao Dao bĩu môi nói.

Tiết Khải Kỳ cười cười, nói: “Cho nên, Huyền Phong đế quốc bất quá chỉ là một cái tiểu quốc, làm sao có thể cùng Fred đế quốc chúng ta so sánh a!”

“Nói cũng đúng, Thánh Tinh học viện là cao nhất trong đám học viện Huyền Phong đế quốc, nhưng ta nghe nói, học viện kia chuyên môn xuất ra giá áo túi cơm.”

“Viện trưởng tựa hồ an bài cho chúng ta cùng đệ tử Thánh Tinh học viện tỷ thí, những người đó làm sao có thể là đối thủ của học viện chúng ta.”

“Ta nghe nói, viện trưởng cùng Thánh Tinh học viện viện trưởng nói rõ điều kiện rồi, đem hai mươi người ra tỷ thí, thắng một trận, được ba cái danh ngạch.”

“Lấy năng lực của học viện chúng ta, Thánh Tinh học viện đã xác định là toàn quân bị diệt rồi.”

“Còn không phải sao, lão viện trưởng của Thánh Tinh học viện kia cũng thật là, trực tiếp cho chúng ta sáu mươi cái danh ngạch thì tốt rồi, cần gì phải làm cho bọn họ tự rước lấy nhục.”

“Ừ đúng, ta nghe nói, Thánh Tinh học viện phù viện, trận pháp viện, luyện khí viện đều không có tam cấp thuật sư dưới hai mươi tuổi, chỉ có điểm trình độ ấy, làm sao có thể cùng viện chúng ta so sánh a!”

“Sư tử vô thỏ, cũng phải dùng hết toàn lực, Thánh Tinh học viện vẫn là gia hỏa có chút khó giải quyết, các người đừng phớt lờ.” Một nam tử trung niên thân mặc hắc y, sắc mặt lãnh khốc đi ra nói.

Nhìn thấy nam tử đi ra, vài đệ tử đang phấn chấn, lập tức thu liễm lại.

“Chào hiệu trưởng.” Vài đệ tử cung kính nói.

Đôi mắt Vô Sát tại trên đám người Lục Nghiêu xẹt qua, “Lúc tỷ thí cùng Thánh Tinh học viện, các người ít nhất phải thắng năm trận, hiểu chưa?”

“Viện trưởng yên tâm chuyện bên Thánh Tinh học viện, chúng ta đấu với bọn họ một hồi liền thắng được.” Liễu Tuyết Yên tràn đầy tin tưởng nói.

Không Sát lạnh lùng liếc mắt nhìn Liễu Tuyết Yên một cái, nói: “Không nên phớt lờ, Thánh Tinh học viện không là dễ đối phó như trong tưởng tượng của các người đâu.”

Vài đệ tử hai mặt nhìn nhau, sắc mặt khác nhau.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

125. Chương 125: Sách Cổ

Mộ Thần mới vừa trở lại biệt viện, Diệp Thạch đã vội vàng nhào qua Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn mặt Diệp Thạch đỏ lên, cười hỏi: “Sao vậy? Gặp được chuyện gì tốt sao?”

Diệp Thạch cười đầy hưng phấn, đắc ý nói: “Sách kia quả nhiên là bảo vật!”

Tổn ba trăm vạn nguyên thạch mua, Diệp Thạch vẫn luôn lo lắng bị chịu thiệt, bất quá, sách kia ngược lại không hề hấn thất vọng, sau khi hút máu của hắn, liền giống như từ súng bắn chim trở thành pháo, lập tức trở nên to lớn hơn.

Mộ Thần không hiểu: “Bảo vật?”

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy sách ra, cắt ngón tay đem máu tích lên trang sách, rất nhanh, quyển sách bình thường như không có gì lại phát ra một trận kim quang, hóa thành một quyển sách cổ kim sắc, chữ bên trong cũng trở nên bình thường.

Đôi mắt Diệp Thạch lóe lóe, nói với Mộ Thần: “Sách này rất hút máu, mỗi lần hút máu, đều chỉ có thể duy trì một canh giờ.”

Hắn tại trong tỷ thí không cẩn thận bị thương, thời điểm lấy sách ra, máu dừng trên trang sách, mới phát hiện điểm này.

Mộ Thần mở sách ra nhìn nhìn, đôi mắt xẹt qua vài phần suy nghĩ sâu xa.

“Sách này người xem qua chưa?” Mộ Thần ngẩng đầu hỏi.

“Rồi.Nhưng mà ta chỉ hiểu một chút.” Diệp Thạch có chút ngại ngùng cười với Mộ Thần, so sánh với Mộ Thần tài trí hơn người, hắn xác thực có chút ngu ngốc a, Diệp Thạch có chút bất an căn cứ môi, hắn như vậy, có thể xứng với Mộ Thần sao?

“Đây là một bản trận pháp thuật, xem ra rất không tầm thường.” Mộ Thần mở sách ra nhìn thử, sắc mặt nghiêm túc nói.

Mặt sau quyển sách kim sắc, có một con sư tử dáng người, đỉnh đầu hai chân, râu dê thần thú, đúng là thượng cổ mười đại thần thú chi nhất Bạch Trắc*.

Diệp Thạch gật gật đầu, trong mắt hiện lên vài phần thâm sắc, nói: “Cha ta có khả năng xuất thân từ trận pháp thế gia.”

Mộ Thần cúi đầu, chính quy công Bạch Nghị của Trang Du xuất thân từ trận pháp thế gia Bạch gia, đại bộ phận người Bạch gia đều là trận pháp sư, nghe nói huyết mạch rất Bạch gia đặc biệt, cho nên tựa hồ đặc biệt coi trọng huyết thống, tử nữ cùng song nhi của Bạch gia, bình thường đều không thể ngoại giả.

Đương nhiên, ngoại nhân nếu muốn thú nữ nhi cùng song nhi Bạch gia, đều không phải là không có một chút khả năng, một chút khả năng kia, chính là người nợ cần phải trên trận pháp thuật đạt được người Bạch gia tán thành, muốn đạt được tán thành từ người Bạch gia, người nợ ít nhất phải là một lực cấp trận pháp sư.

Diệp Thạch vươn tay, tại Mộ Thần trước mắt quơ quơ, hỏi: “Người đang suy nghĩ gì đó?”

Mộ Thần cười cười, ôm Diệp Thạch, tại trên thắt lưng Diệp Thạch xoa nắn một phen, Diệp Thạch lập tức mềm nhũn ngã vào trong ngực Mộ Thần, nhất thời mặt đỏ giống như quả táo.

“Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ luyện đan, phù chú, minh văn đều phải trước phóng ra một chút, ta hẳn là nên chuyên tâm nghiên cứu trận pháp, thân sinh phụ thân của người, hơn phân nửa sinh ra trong trận pháp thế gia, nếu muốn đạt được tán thành của phụ thân người, ta sợ điều kiện là về trận pháp.” Mộ Thần hôn hôn mặt Diệp Thạch, nói.

Ánh mắt Diệp Thạch mơ hồ bất định, cúi đầu, lảm nhảm: “Chuyện của ta cùng hẳn có quan hệ gì chứ, hẳn có đồng ý hay không cũng không quan trọng, ta mới không cần để ý tới hẳn.”

“Cho dù nói như thế nào, người nọ đều là phụ thân người a! Phải đạt được nhạc phụ đại nhân tán thành a.” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Nhiều năm như vậy, ngay cả cái mặt đều không lộ, chuyện của ta mới không cần hẳn khoa tay múa chân đâu.”

Mộ Thần nhu nhu đầu Diệp Thạch, nói: “Có rảnh thì đọc nhiều chút sách này đi, trận pháp đầu tiên của sách này, chính là tam cấp trận pháp, người không có tiếp xúc qua trận pháp, lại có thể xem hiểu một ít, cho thấy người rất có thiên phú.”

Người Bạch gia, tại trên trận pháp thuật đều được trời cao ưu ái, Diệp Thạch có lẽ tại phương diện này, cũng có thiên phú rất cao nói không chừng.

Diệp Thạch có chút ngại ngùng nói: “Ta vừa đọc sách, liền ngủ gà ngủ gật.”

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Có lẽ, trận pháp thuật sẽ không.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được rồi, ta nghe lời người.”

... ..

Minh văn viện.

“Người nói cái gì, người nguyện ý tiếp nhận khảo nghiệm trận pháp viện?” Hạ Thanh Nghiên cau mày, tràn đầy kinh ngạc nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

Hạ Thanh Nghiên không hiểu nhìn Mộ Thần, hỏi: “Trước kia người không phải nói là thực lực người có hạn sao?” Mộ Thần người này, thời điểm này còn thay đổi xoành xoạch như vậy.

“Trước kia là thực lực ta không đủ, bất quá hôm qua, ta ngẫu nhiên vẽ ra một cái tam cấp trận pháp, đã bước chân vào hàng ngũ tam cấp trận pháp sư, nhớ tới lời viện trưởng ngài nói, hết thầy lấy đại cục làm trọng, ta cảm giác sâu sắc có lý, ta thân là một thành viên của học viện, tất nhiên phải vì học viện xuất một phần lực.” Mộ Thần nghiêm trang nói.

Hạ Thanh Nghiên nhìn vẻ mặt chính khí kia của Mộ Thần, trong lòng nhin không được phiên cái xem thường, bốn chữ ‘Đại cục làm trọng’ này, từ miệng Mộ Thần nói ra, như thế nào lại không được tự nhiên đâu.

Hạ Thanh Nghiên không biết vì sao Mộ Thần lại đột nhiên nghĩ đến việc tham gia thi đấu trận pháp viện, nhưng mà, tuyệt đối cùng đại cục làm trọng không có gì quan hệ.

Mộ Thần người này ở mặt ngoài thoát nhìn là một người tốt, kỳ thật rất lạnh lùng, nếu không phải là tất cả mọi người biết hắn có đan thuật, phù

thuật, chỉ sợ hấn ngay cả trận tỷ thí của hai viện này đều lười tham gia, hiện tại cư nhiên chủ động tham gia tỷ thí trận pháp viện.

“Người có điều kiện gì sao?” Hạ Thanh Nghiên nghi ngờ hỏi.

Mộ Thần cười cười, nói: “Thân là một thành viên trong học viện, vốn là vì học viện xuất lực là theo lẽ thường phải làm, chỉ là, ta đối với trận pháp thật sự rất có hứng thú, nếu như có thể may mắn thắng được trận đấu, ta hy vọng có thể tự do xuất nhập Tàng thư các ở trận pháp viện.”

Hạ Thanh Nghiên cười cười, âm thầm nghĩ: Lúc này mới là bình thường a, Mộ Thần người này vô lợi sẽ không làm, nếu như không muốn có được những thứ gì, hà tất phải hạ thân đấu cho trận pháp viện.

... ..

Trận pháp viện.

“Viện trưởng, Hạ Thanh Nghiên nói, Mộ Thần nguyện ý tỷ thí cho trận pháp viện.” Địch Hàn hưng phấn nói.

Tuy rằng Mộ Thần cũng không có công khai triển lãm qua tạo nghệ trên trận pháp thuật, nhưng mà, sau khi Mộ Thần tiến vào học viện, đã nhiều lần làm ra kỳ tích, bởi vậy, Địch Hàn đối với Mộ Thần rất có tin tưởng.

Hách Đồ nhíu mày, tràn đầy không hiểu: “Hạ Thanh Nghiên là xảy ra chuyện gì? Hôm qua mới nói Mộ Thần sẽ không tham gia, hôm nay lại sửa lại.”

“Hình như là Mộ Thần tự mình cải biến chủ ý, Hạ Thanh Nghiên ra điều kiện, nếu Mộ Thần thông qua khảo hạch, thì phải cho hấn tự do xuất nhập Tàng thư các viện chúng ta.” Địch Hàn nói.

Hách Đồ gật gật đầu, nói: “Cái này không thành vấn đề.”

Mộ Thần cũng là học sinh Thánh Tinh học viện, có thể tính là người một nhà, điểm yêu cầu ấy cũng không tính là cao.

“Tuy rằng Mộ Thần đồng ý, nhưng mà năng lực của hắn đến tột cùng như thế nào, còn phải nhìn một cái mới được.” Hách Đồ như có điều suy nghĩ mà nói.

Địch Hàn gật gật đầu, âm thầm chấp nhận: “Viện trưởng nói đúng.”

Vài đệ tử trong trận pháp viện, vì tỷ thí đã mót hết sức lực, nếu như Mộ Thần không có đủ thực lực, trong lòng những đệ tử đó sẽ khó tránh khỏi tức giận.

... ..

Sự tình Mộ Thần tiếp nhận trận tỷ thí pháp, bị lan truyền nhanh chóng.

Minh Nguyệt học viện thế tới ào ạt, cảm xúc của các đệ tử đều có chút buộc chặt, một chút gió thổi cỏ lay có quan hệ tới tỷ thí, đều truyền nhanh chóng.

“Mộ Thần cư nhiên tiếp nhận tỷ thí trận pháp viện, không phải nói là trận pháp viện bị hắn đẩy ra sao?” Tạ Đan Yên không hiểu.

Trình Uyển Bạch lắc lắc đầu, nói: “Vốn là đã đẩy ra, kết quả lại đồng ý, thật sự là kỳ quái.”

Tạ Đan Yên phiên cái xem thường, tức giận nói: “Mộ Thần người này là cái đức hạnh gì, người còn không biết sao! Hắn lúc trước không đáp ứng, hiện tại lại đáp ứng, nhất định là muốn chỗ tốt gì đó.”

Trình Uyển Bạch không cho là đúng, nói: “Đan Yên, người không nên nghĩ như vậy về Mộ Thần đi! Cũng có lẽ là Mộ Thần lúc trước không nắm

chắc thắng được trận đấu, sau đó, đột nhiên tại trên trận pháp có linh ngộ, rồi thắng cấp, cho nên, mới muốn vì học viện xuất lực.”

Tạ Đan Yên xuy xuy nở nụ cười, bất đắc dĩ nói: “Uyển Bạch, người thật đúng là ngây thơ a! Mộ Thần nếu thật sự là bởi vì dạng ý nghĩ này mới tham gia trận đấu, ba chữ Tạ Đan Yên, ta sẽ đảo lại viết.”

Trình Uyển Bạch xấu hổ cười cười, dõng dạc nói: “Cảm xúc của cao tầng học viện gần đây tựa hồ không tốt lắm a! Minh Nguyệt học viện thật sự lợi hại như vậy sao?”

Tạ Đan Yên hí mắt, bản đồ của Fred đế quốc lớn gấp ba Huyền Phong đế quốc bọn họ, tài nguyên cũng phong phú hơn so với quốc gia bọn hắn, tổ chức học viện, tất nhiên sẽ cao hơn Minh Nguyệt học viện.

“Lợi hại hay không, chờ bọn hắn đến mới biết được.” Tạ Đan Yên nghiêng răng nói.

“Một mình Mộ Thần phải tham gia năm hạng trận đấu, có thể quá khó khăn hay không.” Trình Uyển Bạch lo lắng nói.

Tạ Đan Yên bất đắc dĩ cười, nói: “Hy vọng hắn có thể thắng đi, nếu như năm trận đấu đều thua sạch, sẽ là chuyện rất vui a.” Mười lăm danh ngạch a!

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ liếc mắt trắng với Tạ Đan Yên, Tạ Đan Yên xấu hổ cười, nói: “Ta nói giỡn thôi, lấy thực lực của Mộ Thần, ít nhất có thể thắng được một nửa, toàn thắng cũng không phải không có thể.”

Trình Uyển Bạch hí mắt, hỏi: “Đan Yên, người cảm thấy trận pháp thuật của Mộ Thần, tại trình độ nào?”

Tạ Đan Yên bĩu môi, nói: “Lấy tính cách trơn trượt giống như hồ ly của hắn, hắn là tam cấp trận pháp sư đi.” Không đến tam cấp, Mộ Thần hắn

là sẽ không chấp nhận khiêu chiến trận pháp viện.

“Tam cấp? Có khả năng sao? Hẳn có nhiều thời gian như vậy sao?”
Trình Uyển Bạch khẽ cau mày nói.

Tạ Đan Yên nhún vai, nói: “Đối với tên kia mà nói, thời gian, tiết kiệm một chút là có.”

... ..

Trận pháp viện.

“Viện trưởng, viện trưởng, Mộ Thần đến.” Một đệ tử vội vội vàng vàng đi vào phòng hiệu trưởng nói.

Hách Đồ mãnh liệt nhảy dựng lên, “Hẳn đến? Người đâu? Người đâu?”

“Đi rồi ạ!”

Hách Đồ lập tức nổi giận, “Đi rồi? Sao lại đi?”

“Mộ đồng học tới viện chúng ta liền hỏi, như thế nào thì tính là thông qua thí nghiệm, vẽ một cái tam cấp trận văn được không. Một lão sư nói đúng, Mộ đồng học liền dễ dàng vẽ ra một cái trận văn tam cấp, rồi sau đó bước đi.”

Hách Đồ sửng sốt, hỏi: “Là tam cấp trận văn? Đúng là tam cấp trận văn sao? Các người không nhìn lầm chứ?”

Hách Đồ âm thầm nghĩ: Trận pháp viện từ từ xuống dốc, thực lực những thằng nhóc đó thật sự kém cỏi, nhưng mà, tam cấp trận văn cùng nhị cấp trận văn hẳn là vẫn có thể nhìn ra đi.

“Viện trưởng, đúng là tam cấp trận văn, Thái Hà đạo sư đã xác nhận.”

Hách Đồ híp mắt, nói: “Vậ thì không sai rồi.” Ánh mắt của Thái Hà chắc chắn sẽ không sai.

Hách Đồ như có điều suy nghĩ, nhú mày hỏi: “Hắn vẽ một cái tam cấp trận văn xong, các người liền để cho hắn đi?”

Lúc ấy người ở chỗ đó đều sửng sốt, thời điểm phục hồi lại tinh thần, Mộ Thần đã ly khai.

“Lúc ấy phản ứng của mọi người chậm một nhịp, thời điểm kịp phản ứng thì người đã không thấy.”

Hách Đồ nghiêng răng nghĩ: Một đám ngu xuẩn! Thực lực không tốt thì thôi đi, phản ứng còn chậm như vậy!

“Trận văn hắn lưu lại đâu, ta đi nhìn xem.” Hách Đồ đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.*Bạch Trạch:

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

126. Chương 126: Cải Biến Chủ Ý

Này, các người nghe nói chưa? Minh Nguyệt học viện chuẩn bị tới đây đây, nghe nói trong đám người đó còn có một tuyệt thể thiên tài nha!” Lâu Nhược Y nghiêng đầu nói.

“Tuyệt thể thiên tài? Thiên tài bao nhiêu? So với Mộ Thần còn thiên tài hơn sao? Ta không tin.” Mễ Tuyết bĩu môi, không cho là đúng.

Lâu Nhược Y phen cái xem thường, bất đắc dĩ liếc mắt trắng với Mễ Tuyết, “Mễ Tuyết, tại trong mắt người, cũng chỉ có một thiên tài là Mộ Thần đi.”

Mễ Tuyết nằm ở trên giường cắn hạt dưa, lười biếng nói: “Đúng thì thế nào, các người chưa nghe nói sao? Hãn tại trận pháp viện, vẽ ra một cái tam cấp trận văn, đã là cái tam cấp trận pháp sư, trận pháp, minh văn, đan thuật, phù thuật, trừ bỏ sinh hài tử, giống như không có việc hãn không biết.”

“Hãn còn không biết luyện khí, điểm này, viện trưởng luyện khí viện rất đau lòng nha.” Lâu Nhược Y cười như không cười mà nói.

“Luyện khí đó là hãn không nguyện ý học, nếu là hãn nguyện ý học, kia khẳng định là tiện tay là xong, học luyện khí cả ngày một thân mồ hôi, thật sự không có ý nghĩa, khó trách Mộ Thần không muốn học.” Mễ Tuyết đầy lý giải nói.

Bách Nhạc ôm hai tay, khẽ thở dài, lương lương trừng mắt nhìn Mễ Tuyết một cái, “Mộ Thần đích thật là thiên tài trong thiên tài, đáng tiếc a! Là hoa đã có chủ.”

Mễ Tuyết ủ rũ nói: “Mộ Thần người này, vì sao lại không háo sắc đâu, không phải nói, nam nhân đều háo sắc sao?” Trừ bỏ Diệp Thạch, Mộ Thần đối với ai đều không đổi mặt.

“Nếu hãn háo sắc, người tính làm gì?!” Bách Nhạc bốn cột hỏi.

Mễ Tuyết nhún vai, nói: “Nếu hãn háo sắc, có lẽ ta có thể tranh thủ được một chút a!”

Lâu Nhược Y tức giận trừng mắt nhìn Mễ Tuyết, “Tiểu nha đầu người thật không biết xấu hổ nha.”

Mễ Tuyết trừng mắt nhìn Lâu Nhược Y, nói: “Không có biện pháp a! Ai biểu hãn ưu tú như vậy, Nhược Y, người dám nói là người không động tâm đi.”

Lâu Nhược Y hung hăng liếc mắt trắng với Mễ Tuyết, không nói gì.

“Mộ Thần đúng là thiên tài, bất quá, nghe nói, trong đám người tới từ Minh Nguyệt học viện, có một nhân vật càng giống thiên tài, tên là Lục Nghiêu, mười lăm tuổi, nhị tinh võ linh, đồng thời còn là một tứ cấp minh văn sư.” Sắc mặt Bách Nhạc nghiêm túc nói.

Trên mặt Diệp Dung hiện lên vài phần dị sắc, nhị tinh võ linh, cường giả tuổi trẻ như vậy, Thánh Tinh học viện cũng không có a!

“Lần này Mộ Thần gặp được đối thủ a!” Diệp Dung nhin không được nói.

Mễ Tuyết gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mộ Thần nếu là thời điểm tỷ thí mình văn, gặp được Lục Nghiêu, ai thắng ai thua thật đúng là khó nói.”

“Nghe nói một mình Mộ Thần đã ôm đồm năm hạng tỷ thí.” Diệp Dung híp mắt, nếu như người này thua sạch, mặt mũi sẽ bị ném lớn, một mình Mộ Thần quan hệ tới mười lăm danh ngạch, nếu thua sạch, không biết hẳn có thể bị hạ đài hay không.

Diệp Dung giờ phút này đối với Mộ Thần chỉ còn lại hận ý, chỉ ngóng trông Mộ Thần bị xui xẻo.

... ..

Mộ Thần đi vào biệt viện, Diệp Thạch đang ôm một quyển sách trận pháp nhập môn, nhìn chăm chú.

Có lẽ thật sự là ảnh hưởng của huyết mạch, Diệp Thạch tại trên trận pháp có thiên phú cực cao.

Rất nhiều trận pháp nhất cấp, Diệp Thạch chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể vẽ ra, ngộ tính của Mộ Thần tại trên trận pháp thượng, thậm chí cũng không bằng Diệp Thạch.

Nhìn thấy Mộ Thần đi vào, trên mặt Diệp Thạch nhất thời lộ ra một tia tươi cười ngọt ngào, “Nghe nói người quyết định tham gia thi đấu thay trận pháp viện?”

Mộ Thần thản nhiên cười gật đầu: “Đúng vậy!”

Diệp Thạch con mắt loạn chuyển, “Người không phải là không nguyện ý sao? Vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý a?”

Mộ Thần cười cười, bốn cợt nhìn Diệp Thạch, biểu tình của Diệp Thạch tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng mà, trong con người đã che dấu không

được chờ đợi, giống như là muốn xác nhận cái gì.

“Ta đột nhiên nghĩ thông suốt, nên vì học viện làm vẻ vang, là người phải có trách nhiệm.”

Diệp Thạch nghe thấy lời Mộ Thần nói, có chút ử rữ cúi đầu.

Mộ Thần nhìn bộ dáng của Diệp Thạch, cười cười, ôm chầm thắt lưng Diệp Thạch, tại trên trán Diệp Thạch hôn một chút, “Ta nói giỡn thôi, ta tham gia trận đấu, tất nhiên là vì người, trận pháp thuật của phụ thân người hẳn là không kém, ta nhất định phải vượt qua hẳn, vì người làm vẻ vang.”

Trong ánh mắt Diệp Thạch nổi lên vài phần đắc ý, nắm nắm tay, nói: “Đúng vậy, người nhất định phải mạnh hơn hẳn, đem hẳn dẫm dưới lòng bàn chân, cho hẳn biết lợi hại.”

Mộ Thần: “...” Diệp Thạch tựa hồ đối với người phụ thân kia, có thành kiến rất lớn a!

“Quyển sách kia đâu?”

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy sách ra, giao cho Mộ Thần.

“Sách này cũng quá đáng rồi, mỗi cách một canh giờ, đều phải hút qua máu mới có thể đọc.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Mộ Thần cắt ngón tay, đem máu tích lên phía trên trang sách, máu bị quyển sách hấp thu vào, nhưng sau đó sách kia vẫn là bộ dáng ảm đạm không ánh sáng.

“Ồ, không được hả?! Người tích huyết quá ít sao?” Diệp Thạch sửng sốt một chút, không hiểu.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Không phải, là huyết mạch của ta không thể mở ra quyển sách này?”

Diệp Thạch cau mày, hỏi: “Có ý gì?”

“Một ít đại gia tộc có huyết mạch đặc biệt, vì cam đoan công pháp của gia tộc không bị ngoại nhân đánh cắp, mà làm ra thủ đoạn đặc biệt, thủ đoạn như vậy, không phải là loại tiểu quốc như Huyền Phong đế quốc này có thể có.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là như vậy a!” Cuốn sách bại hoại này còn dùng thủ đoạn quỷ dị như vậy, xem ra giá trị càng vượt qua tưởng tượng của mình a!

“Đem sách thu hồi lại đi, không nên dễ dàng tại trước mặt người khác sử dụng loại năng lực này.” Mộ Thần đầy nghiêm túc dặn dò.

Thủ đoạn tích huyết kích hoạt công pháp truyền thừa như vậy, không phải là vạn vô nhất thất, có vài người ngoài ý muốn chiếm được loại công pháp này, liền đi bắt con nòi dòng loại gia tộc có được huyết mạch đặc biệt này, giết người lấy huyết, thậm chí nuôi thành huyết nô, thời điểm cần, liền lấy huyết.

Mộ Thần như có điều suy nghĩ đánh giá Diệp Thạch một hồi, hỏi: “Người có hứng thú tham gia tỷ thí trận pháp viện hay không?”

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn Mộ Thần, hỏi: “Ta? Ta được không?”

Mộ Thần không cho là đúng, nói: “Người không phải là đã có thể vẽ ra nhị cấp trận văn sao?”

“Nhưng mà, ta chỉ có thể vẽ ra nhị cấp trận văn thôi a! Người tới cũng đã là tam cấp trận pháp sư rồi.” Diệp Thạch nhú mày nói.

Mộ Thần không để bụng mà nói: “Không có việc gì, dù sao trận pháp viện cũng không có tam cấp trận pháp sư, người thua cũng không sao, trận pháp viện vốn cũng không thắng được.”

“Cái này để ta suy nghĩ đi.” Diệp Thạch lắc đầu nói.

Diệp Thạch nhìn ra, Mộ Thần đối với chuyện thi đấu kỳ thật cũng không có để bụng nhiều, Mộ Thần không để bụng, hẳn lại càng không thể không để bụng, mấy ngày này, vì sự tình trận đấu, sư phụ đều sốt đầu mẻ trán, nếu như hẳn thua, vậy liền phải vứt bỏ ba cái danh ngạch, trách nhiệm lớn như vậy, hẳn nhưng đảm đương không nổi.

Một hồi võ đấu của võ viện kia, hẳn cũng không biết có thể thắng hay không, Diệp Thạch đối với thực lực của mình rất có lòng tin, nhưng mà đối phương có hai cường giả cấp bậc võ linh, đây là cảnh giới sai biệt, không phải cứ tin tưởng là có thể bù lại.

Thấy Diệp Thạch cự tuyệt, Mộ Thần cũng không để bụng, “Còn có thời gian, người có thể thừa dịp thời gian mấy ngày nay cố gắng một chút, nói không chừng có thể tại trước khi người Minh Nguyệt học viện đến, trở thành tam cấp trận pháp sư.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, lẳng lẳng nói: “Người là đem ta trở thành người đi?” Hẳn cũng không có năng lực học tập siêu phàm nhập thánh như Mộ Thần a!

“Người không phải nói là, lúc người nhìn những trận pháp đó, căn bản chưa thấy qua, lại cảm thấy rất quen thuộc, có thể nắm giữ một chút sao? Đó chính là thiên phú truyền thừa, tổ tiên nhà người, hẳn là đã xuất ra cao thủ tuyệt đỉnh trận pháp, loại thiên phú này, dấu vết ở tại bên trong huyết mạch, con cháu hậu đại nếu có chút cơ duyên, có thể đạt được loại thiên phú truyền thừa này.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, ấn theo thuyết pháp của Mộ Thần, lão cha tiện nghi kia của hẳn, hẳn không phải là người thường a! Đáng tiếc, không phải là người tốt gì, hy vọng tên kia là có khổ trung.

Diệp Thạch cắt ngón tay, đem máu tích lên trang sách, rồi sau đó đem quyển sách giao cho Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn một màn này, nhất thời sửng sốt, “Người làm gì vậy?”

Diệp Thạch cười cười, nói: “Sách này hữu dụng đối với người, không phải sao?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Không sai.”

“Người không phải xem qua là nhớ sao? Nhanh chóng nhớ kỹ đi, chỉ có thời gian một canh giờ, tuy rằng trận pháp thuật của người chỉ có tam cấp, nhưng mà không phải người luôn nói, nghiên cứu nhiều một chút càng tốt sao.” Diệp Thạch cười cười nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được rồi.” Đây là một mảnh tâm ý của Diệp Thạch, Mộ Thần làm sao lại cự tuyệt được.

Mộ Thần đọc sách, một cỗ hiểu ra từ trong lòng dâng lên, trận pháp thuật này, không phải là những thô thiển bình thường trận pháp thuật trong học viện có thể so sánh với, trong đó có một loại Diệp trận thuật, có thể đem đông đảo uy lực cấp thấp trận pháp điệp gia lên, đủ để phát huy đại lực lượng của trận pháp.

Mộ Thần phát hiện, hẳn nhiên nhất chỉ có thể tiếp thu tri thức tới tứ cấp trận pháp sư trong sách, nếu mạnh mẽ giải trừ tri thức ngũ cấp trận pháp, liền sẽ đau đầu không ngừng.

Diệp Thạch nhìn sắc mặt Mộ Thần khó coi, lo lắng hỏi, “Người không sao chứ?”

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì, chỉ là có chút nóng vội.” Tri thức về ngũ cấp trận pháp, hiện tại còn không phải là thứ hẳn có thể tiếp

xúc, tứ cấp trận pháp trong sách, bác đại tinh thâm, hẳn cần tìm một chút thời gian lĩnh ngộ mới đúng.

“Kế tiếp, ta cần bế quan vài ngày.” Vẻ mặt Mộ Thần nghiêm túc nói.

Diệp Thạch gật gật đầu: “Nên như vậy.”

... ..

Mộ Thần vừa mới bế quan, người trận pháp viện liền đến tìm.

Diệp Thạch nhìn một lão nhân mập mạp mang theo vài đạo sư đi tới, trong con ngươi nhin không được hiện lên vài phần hứng thú.

“Diệp đồng học, Mộ Thần đâu?” Hách Đồ nhìn Diệp Thạch, vội vàng dò hỏi.

Diệp Thạch nhún vai, thản nhiên nói: “Hắn bế quan.”

Hách Đồ nhíu nhíu mày, hỏi: “Bế quan?”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Người có chuyện gì không?”

“Là như vậy, ta nghe nói Mộ Thần đã thăng cấp thành tam cấp trận pháp sư, muốn tìm Mộ Thần cùng hắn giao lưu một chút về trận pháp thuật, không biết Mộ Thần bế quan đã bao lâu, có thể thỉnh hắn xuất quan một chút hay không.” Hách Đồ nói.

Hách Đồ lời này là nói khiêm tốn, tuy rằng, Mộ Thần có thể về tam cấp trận văn thì đã là tam cấp trận pháp sư, nhưng mà, Minh Nguyệt học viện người tới, đồng dạng là tam cấp trận pháp sư, phần thăng của Mộ Thần không phải rất cao, Hách Đồ là muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này chỉ điểm cho Mộ Thần một chút, đề cao phần thăng.

Diệp Thạch nâng cằm, nói: “Hắn vừa mới bế quan, hắn là sẽ bế quan vài ngày, người tìm Mộ Thần thỉnh giáo trận pháp sao? Người có vấn đề gì về trận pháp muốn thỉnh giáo Mộ Thần sao? Người hỏi ta cũng được a!”

Vài đạo sư đi theo Hách Đồ tới đây, nhất thời sắc mặt cổ quái nhìn Hách Đồ.

Sắc mặt Hách Đồ nhất thời xanh một trận, “Người hiểu trận pháp?”

“Một chút.” Diệp Thạch nói.

Hạ Thanh Nghiên đi tới, vừa vặn nghe thấy Diệp Thạch nói lời này, “Người khi nào thì hiểu trận pháp?” Hạ Thanh Nghiên ngạc nhiên hỏi.

“Mấy ngày trước, Mộ Thần nói ta là thiên tài.” Diệp Thạch có chút đắc ý nói.

Sắc mặt Hạ Thanh Nghiên đổi đổi, âm thầm nghĩ: Mộ Thần nguyên bản không nguyện ý tham gia trận đấu, bỗng nhiên lại đáp ứng, chẳng lẽ là bởi vì Diệp Thạch, đúng vậy, Mộ Thần người này, cũng chỉ có sự tình liên quan với Diệp Thạch mới bừa bãi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

127. Chương 127: Diệp Tâm Nghèo Khổ

Lại là một ngày nghỉ.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch vội vàng chuẩn bị chiến đấu, không có rời khỏi học viện, Diệp Dung lại không thể chờ đợi được mà đi ra ngoài.

Năm vạn nguyên thạch nháy mắt đã bị Diệp Dung hoa sạch, Diệp Dung nghĩ trên tay Diệp Tâm có ba trăm vạn, hẳn là còn có thể chia ra một ít cho nàng, cỗi lòng đầy chờ đợi mà ly khai học viện.

Diệp Dung đi đến biệt viện mà Diệp Tâm thuê ở, mới biết được, Diệp Tâm từ mấy ngày trước, bởi vì không lấy ra nguyên thạch, đã bị người đuổi ra ngoài.

Nghe được tin tức này, Diệp Dung không khỏi có chút không hiểu, dự cảm xấu trong lòng tăng thêm vài phần. Trên tay Diệp Tâm có ba trăm vạn nguyên thạch, Diệp Tâm cho dù xa hoa, cũng không đến mức nhanh như vậy đã xài sạch đi?!

Diệp Dung hỏi thăm một chút, tìm được nơi ở mới của Diệp Tâm.

Nơi mới của Diệp Tâm, vừa nhỏ vừa bẩn thỉu, long xà hỗn tạp, Diệp Dung đi hơn nửa ngày, mới xác nhận Diệp Tâm quả thật ở nơi này.

Diệp Dung đi vào căn nhà nhỏ, thấy Diệp Tâm đang hữu khí vô lực nằm ở trên giường, cả người thoát nhìn vô cùng suy sụp.

“Phụ thân.” Diệp Dung cau mày, mở miệng gọi một tiếng.

Diệp Tầm nhìn thấy Diệp Dung, nhất thời mở to mắt, “Dung nhi, là người à! Có nguyên thạch không? Chia cho phụ thân một chút.”

Diệp Dung không nghĩ tới khi Diệp Tầm nhìn thấy mình, câu nói đầu tiên cư nhiên là cái này, nhất thời thất vọng, nàng đến chính là muốn hỏi tiền Diệp Tầm a! Sao trái lại là Diệp Tầm hỏi mình đòi tiền đây.

“Phụ thân, người không phải là có ba trăm vạn nguyên thạch sao?” Diệp Dung nhăn chặt mày hỏi.

Diệp Tầm nhú mày, tức giận nói: “Ba trăm vạn mà thôi, có thể để cái gì dùng, đã sớm tiêu hết.”

Diệp Dung cả người ngẩn ra, đây chính là ba trăm vạn a! Liên tiêu hết như vậy, Diệp Dung đau lòng cả người phát run.

“Phụ thân, mẫu thân đâu?” Diệp Dung nhìn quanh một chút phòng ở, phát hiện trong phòng ngay cả cái bàn trang điểm đều không có, trong lòng nhất thời nhiều thêm vài phần cổ quái, Uông Lệ là tối chú trọng dáng vẻ, liền tính cho dù nghèo túng, trong phòng này, cũng không nên ngay cả cái gương đều không có a!

Ánh mắt Diệp Tầm trốn tránh một chút, nổi giận đùng đùng nói: “Người không cần nhớ nàng, nàng thấy ta nghèo túng, chạy theo một kẻ có tiền rồi.”

Diệp Dung sửng sốt một chút, tràn đầy không thể tin, “Mẫu thân chạy? Phụ thân, người có phải là nghĩ sai rồi hay không?”

“Ta làm sao có thể sai, nàng chính là chạy theo người khác.” Diệp Tầm rầu rĩ nói.

Diệp Dung nhìn sắc mặt của Diệp Tâm, nhin không được mà nghi ngờ.

Diệp Dung cùng Diệp Tâm nói chuyện nguyên thạch, tranh chấp một phen, thấy chiếm không được chỗ tốt gì, chỉ đành thất vọng ly khai.

Diệp Dung đi ra cửa, nghĩ đến việc phụ thân nói mẫu thân theo một kẻ có tiền, không khỏi cân nhắc vài phần.

Diệp Dung hỏi thăm một phen, mới biết được, Uông Lệ không phải là chạy theo kẻ có tiền, mà là, Diệp Tâm không có tiền, Uông Lệ bị hấn bán vào kỹ viện.

Diệp Dung tuy rằng tức giận cả người phát run, nhưng cũng không muốn cùng Diệp Tâm tranh chấp, thất hồn lạc phách về lại học viện.

... ..

“Diệp Dung, người sao lại nhanh trở về như vậy?” Lâu Nhược Y hỏi.

Diệp Dung cười khổ một chút, trên tay nàng không có tiền, thân nhân ở Hoàng đô chỉ có hai người, một người thì nghèo túng, một người thì thành... Kỹ nữ.

Tình huống ác liệt như vậy, nàng ở bên ngoài lưu lại cũng không có ý nghĩa.

“Có thư của người, người truyền tin, hình như rất sốt ruột, người truyền tin nói là người thân của người, người nhanh chóng đọc đi.” Mễ Tuyết đem một phong thư đưa cho Diệp Dung nói.

Diệp Dung mở thư ra, nhìn nhìn, sắc mặt thay đổi vài lần.

Thư là Uông Lệ viết, Uông Lệ ở trong thư mắng to Diệp Tâm bất nhân bất nghĩa, vì mười lăm vạn nguyên thạch, liền đem nàng bán cho kỹ viện.

Diệp Dung đọc thư mới biết được, Diệp Tâm hiện đang nghiện đánh cuộc, thiếu sòng bạc một khoản lớn, hiện tại vì đánh bạc, Diệp Tâm đã lục thân không nhận.

Diệp Dung cau mày, nàng vẫn luôn không nghĩ ra, Diệp Tâm sao lại thất vọng thành như vậy, nhìn phong thư này, nàng rốt cục minh bạch.

“Diệp Dung, trong thư nói cái gì vậy?” Bách Nhạc hỏi.

Diệp Dung lắc đầu: “Không có gì.”

Bách Nhạc nhìn sắc mặt Diệp Dung khó coi, cũng không hỏi tiếp.

Uông Lệ ở trong thư hướng nàng cầu cứu, Diệp Dung nhú mày, Uông Lệ là bị Diệp Tâm bán cho kỹ viện giá mười lăm vạn, nàng nếu muốn đem người chuộc ra, ít nhất phải có hai mươi vạn, nàng làm sao có nhiều nguyên thạch như vậy.

Cho dù thế nào, nàng đều là đệ tử Thánh Tinh học viện, thân phận tôn quý, thân phận nàng như vậy, làm sao có thể có một mẫu thân làm kỹ nữ.

Diệp Dung né tránh vài bạn cùng phòng, đem thư đốt thành tro tàn.

Uông Lệ tại trong kỹ viện bị trông giữ cực nghiêm, phong thư cầu cứu này, là Uông Lệ tốn sức chín trâu hai hổ mới nhờ người gửi đi được, đáng tiếc, Diệp Dung vô tình gạt bỏ hy vọng của nàng.

... ..

Diệp Thạch hết sức chuyên chú nhìn sách trận pháp, Kinh Sí Diễm vào cửa một hồi lâu, Diệp Thạch đều không có phát hiện.

Đợi tới lúc một âm thanh ho nhẹ truyền vào trong tai Diệp Thạch, Diệp Thạch mới ngẩng đầu.

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn Kinh Sí Diễm, không hiểu: “Sư phụ, người đến đây lúc nào vậy?”

Kinh Sí Diễm híp mắt, ngữ khí không tốt: “Đến một hồi rồi.” Tính cảnh giác của đồ đệ nhà mình cứ nhiên thấp như vậy, thật sự là...

“A.” Diệp Thạch thản nhiên gật đầu.

Kinh Sí Diễm nhìn phản ứng của Diệp Thạch, nhất thời phiên cái xem thường, “Nghe nói người mấy ngày nay không làm việc đàn tràng?”

“Không làm việc đàn tràng? Không có a!” Diệp Thạch không hiểu, nhăn mày.

“Còn nói không có hả, nghe nói người đang nghiên cứu trận pháp, cứ nhiên còn nói với viện trưởng trận pháp viện, có vấn đề gì về trận pháp, có thể hướng người thỉnh giáo.” Kinh Sí Diễm có chút buồn cười nói.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, nói: “Thì ra lão nhân kia là viện trưởng trận pháp viện! Vấn đề gì hử cũng không có hỏi ta mà bước đi, thật sự là quá coi thường người khác rồi! Có vấn đề gì thì mọi người có thể tham thảo một chút mà! Không chừng ta còn có thể biết đáp án nha.”

Kinh Sí Diễm run rẩy khóe miệng một chút, “Người thật sự rất có lòng tin...”

Viện trưởng Hách Đồ trận pháp viện, thoạt nhìn là có chút tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản, nhưng mà trên thực tế, hử tại trận pháp nhất đạo nghiên cứu nhiều năm, là một tứ cấp trận pháp sư xuất sắc, đồ đệ nhà mình cứ nhiên muốn cùng người ta tham thảo một chút.

Diệp Thạch gật đầu, tin tưởng nói: “Ta cảm giác trận pháp thuật của ta gần đây đột nhiên tăng mạnh, không chừng ta thật có thể đi tham gia tỷ thí trận pháp viện đâu.”

“Người đừng suy nghĩ miên man, Mộ Thần người này đều đem người phá hủy, nhiệm vụ của người là tu luyện, tu luyện, vẫn là tu luyện, tốt nhất mau chóng đột phá thành võ linh, đừng học giống Mộ Thần, cái gì cũng đều học một chút, cái gì cũng đều không tinh thông.” Kinh Sí Diễm tức giận nói.

Diệp Thạch bất mãn phản bác: “Sư phụ, người không cần phải nói về Mộ Thần như vậy đi, Mộ Thần mới không phải là cái gì cũng đều học một chút, cái gì cũng đều không tinh thông! Hắn là cái gì cũng đều tinh thông!”

“Hắn tinh thông sao? Học nhiều thuật đạo như vậy, lại không có một môn là tứ cấp, người không biết đi, lần này trong người tới có một tứ cấp minh văn sư.” Kinh Sí Diễm không cho là đúng, nói.

“Tứ cấp có ích lợi gì, tuổi một bó to, chờ Mộ Thần đến cái tuổi kia của hắn, thì chính là ngũ cấp minh văn sư.” Diệp Thạch đầy khinh thường nói.

“Người ta mới mười lăm tuổi.” Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nói, mười lăm tuổi không tính là lớn, mặc dù là người thể lực đối địch, nhưng mà, thực lực xác thực không không tầm thường.

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Đúng vậy! Đã mười lăm tuổi, lớn hơn Mộ Thần nhiều như vậy!”

Kinh Sí Diễm: “...” Mới lớn hơn một tuổi mà thôi.

“Ồ ồ, căn phòng này của người linh khí không tồi a!” Thấy cùng Diệp Thạch tại trên vấn đề về Mộ Thần không đạt được nhận thức chung, Kinh Sí Diễm đơn giản dời đề tài.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Ta phóng vài cái tụ nguyên trận ở trong phòng, bất quá hiệu quả không có đặc biệt lớn.”

“Tụ nguyên trận? Lại là Mộ Thần đưa cho người?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không có! Ta tự làm.”

Kinh Sí Diễm sững sốt một chút, hỏi: “Người tự làm?”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Tự nguyên trận có thể vô tri vô giác thay đổi trình độ nồng đậm của nguyên khí trong phòng, Diệp Thạch đều là dùng nguyên thạch tu luyện, điểm trình độ nồng đậm của nguyên khí ấy đối với tu luyện của hắn cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng là, người khác vào trong phòng, sẽ cảm giác thoải mái một chút.

Kinh Sí Diễm đầy kinh ngạc nói: “Người thật sự có thiên phú trận pháp a!”

Diệp Thạch dào dạt đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, Mộ Thần nói ta là trận pháp thiên tài đó.”

“Thiên tài cái đầu người, chuyện người phải làm chính là tu luyện, tu luyện, lại tu luyện, về phần đan dược, hỏi Mộ Thần, vũ khí, hỏi Mộ Thần, trận pháp, hỏi Mộ Thần, nguyên thạch, hỏi Mộ Thần, người yên tâm, năng lực kiếm tiền của tiểu tử kia rất lợi hại, nguyên thạch đều không chỗ xài, người giúp hắn xài nguyên thạch, hắn còn phải cảm kích người a!” Kinh Sí Diễm lạnh lùng cười nói.

Thời điểm Kinh Sí Diễm tại cấp bậc võ sư thì rất khó khăn, nhìn Diệp Thạch thuận lợi như vậy, nhất thời có chút ghen tị.

Diệp Thạch bất đắc dĩ phiên cái xem thường, nói: “Ta không thể chuyện gì đều dựa vào Mộ Thần.”

Kinh Sí Diễm phiên cái xem thường, đồ đệ này của nhà mình thật sự là thành thật.

“Tự nguyên trận này là nhị cấp trận pháp đi, người đã là nhị cấp trận pháp sư?” Kinh Sí Diễm nhìn mày hỏi.

Diệp Thạch gật gù đầu, nói: “Đúng vậy!”

Kinh Sí Diễm đầy khiếp sợ nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch cảm thấy hứng thú đối với trận pháp, tựa hồ là trong khoảng thời gian gần đây thôi, chẳng lẽ cũng có tài hoa như Mộ Thần?

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nói: “Người muốn nghiên cứu trận pháp thì nghiên cứu đi, đừng chậm trễ tu luyện là được.”

Diệp Thạch gật đầu, đáp: “Ta biết rồi.”

... ..

Sau khi Mộ Thần bế quan năm ngày, từng đạo thanh quang từ bên trong biệt viện Mộ Thần xông ra, cảnh tượng có thể nói là đồ sộ.

Hách Đồ mỗi ngày đều chờ Mộ Thần xuất quan, nhìn thấy bên Mộ Thần có động tĩnh, lúc này mừng rỡ như điên.

Ngay từ đầu dị biến, mấy cao thủ rất nhanh tụ tập tại bên cạnh biệt viện Mộ Thần.

“Viện trưởng, Mộ Thần nháo ra động tĩnh lớn như vậy, chờ hăn nháo xong, hăn là liền xuất quan.” Địch Hàn hưng phấn nói.

Hách Đồ gật đầu, âm thầm chấp nhận: “Không sai.”

“Viêm lực thật cường a! Không biết là xảy ra chuyện gì.” Địch Hàn nói thầm.

Hách Đồ vuốt râu mép, nói: “Chờ hân đi ra hỏi liền biết.”

Mộ Thần mở cửa, đi ra.

Hách Đồ nhìn thấy Mộ Thần, nhất thời sửng sốt, con người Mộ Thần phiếm thanh quang, thực lực đã đến cửu tinh võ sư đỉnh phong, mắt thấy là chuẩn bị đột phá lên võ linh.

Hách Đồ vừa định nói chuyện, Mộ Thần đã ngự không hướng về đỉnh núi Hùng Uy bay đi, đúng là không để ý tới bọn họ.

Hách Đồ nhìn bóng dáng Mộ Thần, nhất thời nổi trận lôi đình.

“Xú tiểu tử này..” Hách Đồ giận dữ.

“Tốc độ người này thật nhanh a!” Địch Hàn nhin không được nói.

“Mau đuổi theo! Mau đuổi theo!” Hách Đồ vội vàng nói.

Địch Hàn nghe vậy, rất nhanh liền theo phương hướng Mộ Thần rời đi đuổi qua, “Phía trước là mỏ đá.”

Hách Đồ không cam lòng mà dừng cước bộ, mỏ đá là địa bàn của Hùng Uy, địa bàn của người nọ không dễ dàng vào, chộc giận tên kia cũng không phải là chuyện tốt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

128. Chương 128: Trừ Độc

“Sư phụ.” Mộ Thần bay đến trước mặt Hùng Uy, thân nhiên gọi một tiếng.

Hùng Uy nhìn thấy Mộ Thần, trong con ngươi xẹt qua một tia kinh ngạc, vài ngày không gặp, khí tức trên người Mộ Thần lại cường thịnh hơn rất nhiều, nhưng mà đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên người Mộ Thần nhiều thêm một cỗ khí chất đặc thù, nếu nhất định phải nói đó là cái gì, thì chính là một cỗ khí chất đại sư.

Một cỗ khí chất đại sư lại xuất hiện tại trên người đồ đệ mình, Hùng Uy như thế nào đều cảm thấy quý dị.

“Sao ngươi lại tới đây? Vội tới đưa rượu cho ta sao?” Hùng Uy lười biếng hỏi Mộ Thần.

“Rượu, không có!” Mộ Thần lời ít mà ý nhiều.

Hùng Uy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Mộ Thần, lẩm nhẩm nói: “Nói ngươi ngốc, ngươi còn không thừa nhận, đến gặp sư phụ thì không cần mang lễ vật sao?”

Đôi mắt Mộ Thần thân nhiên quét nhìn Hùng Uy một cái, tựa hồ căn bản không có đem lời Hùng Uy nói để ở trong lòng.

“Khí tức viêm hỏa trên người người tựa hồ đậm hơn a!” Hùng Uy nhìn bộ dáng Mộ Thần thờ ơ, cảm giận dòi dề tài.

Mộ Thần nâng mắt lên, thản nhiên nhìn Hùng Uy, thanh âm thanh lãnh nói: “Sư phụ, ta cảm thấy, đây là thời điểm giúp người loại trừ hàn độc.”

Hùng Uy nhíu mày, ngoài ý muốn hỏi: “A, dị hỏa của người thăng lên ngũ cấp rồi?”

Mộ Thần lắc đầu, nói: “Không có.”

Hắn chỉ là tu vi võ sư, cho dù có biện pháp đem dị hỏa thăng lên ngũ cấp, thì cũng không thể động thủ trong thời gian này, viêm hỏa ngũ cấp quá mức dữ dội, hắn nói không chừng sẽ bị đốt thành tro tẫn, Mộ Thần rất tiếc mệnh, hắn sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Hùng Uy nhíu mày, cười như không cười mà nói: “A, không có thăng lên ngũ cấp, người làm sao giúp ta loại trừ hàn độc?!”

Mộ Thần không để bụng mà nhìn Hùng Uy một cái, tùy tay ném ra mấy trăm trận pháp.

Hùng Uy hí mắt, trận pháp Mộ Thần ném ra, có một đám hỏa trận, như là Tụ hỏa trận, Ngự hỏa trận, vân vân..., tất cả trận pháp đều là tứ cấp trận pháp, mấy trăm tờ trận pháp, biến ảo thành một cái đồ hình kỳ diệu.

Tuy rằng Mộ Thần trận pháp sử dụng, tất cả đều là tứ cấp trận pháp, nhưng mà, khí tức của một đám tứ cấp trận pháp hội tụ lên, lại có thể sánh bằng lục cấp trận pháp.

Hùng Uy hí mắt, nhìn sắc mặt Mộ Thần, nhin không được ngưng trọng thêm vài phần.

Tứ cấp trận pháp cùng lục cấp trận pháp chênh lệch không chỉ một chút, chênh lệch như vậy, không có thể dựa vào số lượng bù lại.

Nhưng mà, trận pháp của Mộ Thần, quả thật có uy lực của lục cấp trận pháp.

Hùng Uy híp mắt, trận pháp của Mộ Thần nhìn như là tùy cơ bãi phóng, nhưng mà, tựa hồ ngầm có một quy luật nhất định.

Hùng Uy không biết, Mộ Thần vận dụng Điệp trận thuật, Điệp trận thuật cũng không phải là đơn giản đem uy lực của trận pháp điệp gia, nó có thể phát huy hạn độ uy lực lớn nhất của mỗi một trận pháp, tất cả trận pháp đều được sử dụng, có thể tận dụng mọi thứ.

Theo Mộ Thần dẫn ra, một đoàn thái dương tinh hỏa xuất hiện tại trung tâm trận pháp.

Trên trăm tờ trận pháp đồng thời sáng lên từng đạo kim quang, kim quang hội tụ đến trung tâm trận pháp.

Tinh hỏa tại trung tâm trận pháp đón gió tăng vọt, hùng hực liệt hỏa ánh đỏ nửa bầu trời.

“Thái dương tinh hỏa?” Hùng Uy híp mắt.

Thái dương tinh hỏa tại trung tâm trận pháp dị thường bạo liệt, làm cho người sợ hãi.

“Lấy năng lực hiện tại của ta, thu phục thái dương tinh hỏa này rất là khó khăn, nhưng mà, mượn dùng lại không có vấn đề.” Mộ Thần tay nhất chiêu, đem Thanh Minh Diễm xuất ra, cùng thái dương tinh hỏa giao hòa cùng một chỗ, cường độ viêm hoả lập tức lên tới ngũ cấp.

Viêm hoả tại trung tâm trận pháp chột xanh chột hồng, thoạt nhìn dị thường quý dị.

Hai cổ hỏa diễm không ngừng va chạm, giao hòa, phát ra từng đợt âm thanh bạo liệt, nghe lên làm người ta Mao cốt từng nhiên.

Hỏa diễm đột nhiên tăng cao tới hơn mười trượng, lại đột nhiên lùi về thành một đoàn nho nhỏ, bỗng nhiên giống như phóng pháo hoa, bắn ra bốn phía, lại bỗng nhiên hội tụ lại.

Hùng Uy híp mắt, sắc mặt biến ảo bất định, viêm hỏa cường độ ngũ cấp, hiện giờ đã đủ, nhưng mà thấy thế nào, hỏa diễm này cũng không phải bộ dáng dễ khống chế a!

Hùng Uy chần chờ nhìn Mộ Thần, cười cười, thử hỏi: “Ồ ồ, hỏa diễm này thoạt nhìn không quá an phận a! Người có thể khống chế sao?”

“Ta cũng không biết, chỉ có thể thử thời vận.” Mộ Thần đối với Hùng Uy lộ ra một vẻ mặt ngại ngùng.

Hùng Uy nhìn nụ cười trên mặt Mộ Thần, trong lòng toát ra một cổ hỏa khí.

Hắn sao lại thu một cái đệ tử chết tiệt bất tài như vậy chứ, lại còn nói, chỉ có thể thử thời vận, vận nhất vận khí không tốt, hắn liền bị tiểu tử thúi này gây sức ép hôi phi yên diệt sao, thật là hỗn trướng.

“Mộ Thần.” Một tiếng kêu truyền đến, Diệp Thạch hướng phía hai người bay đến.

“Thạch Đầu, sao ngươi lại tới đây?” Mộ Thần nhìn thấy Diệp Thạch, trong con ngươi nhất thời nhiều thêm vài phần ôn hòa.

“Nghe nói người xuất quan, ta tới thăm người một chút! Ô, thiệt nhiều trận pháp a, đều là tứ cấp trận pháp!” Diệp Thạch đầy kinh ngạc hô một tiếng.

Dựa vào huyết mạch thiên phú, linh ngộ của Diệp Thạch đối với trận pháp tiến triển cực nhanh, tất nhiên lấy năng lực của hắn vẽ không ra tứ cấp trận pháp, nhưng mà, nhận ra lại không thành vấn đề.

“Đúng rồiđó, đều là tứ cấp trận pháp, tiểu tử, ánh mắt người không tồi, có tiến bộ a!” Hùng Uy lười biếng nói.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Hùng Uy một cái, không để ý tới Hùng Uy.

Hùng Uy phen cái xem thường, lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Diệp Thạch người này thật sự là không có lễ phép a! Đều là một cái đức hạnh giống vị sư phụ vô liêm sỉ kia của hắn.

Diệp Thạch hướng Mộ Thần nhìn qua, ánh mắt lóe sáng hỏi: “Mộ Thần, mấytrận pháp này, là do người vẽ sao?”

Hùng Uy cười nhạo một tiếng, nói: “Tiểu Thạch Đầu, người đang làm mộng sao, Mộ Thần hắn là tam cấp trận pháp sư, mấytrận pháp này, đều là tứ cấp trận pháp.”

Diệp Thạch không cho là đúng mà nói: “Người biết cái gì, Mộ Thần là thiên tài, hắn cùng người không giống, hắn cái gì cũng có thể làm đến.”

Hùng Uy phen cái xem thường, thầm nghĩ: Mộ Thần cùng hắn đương nhiên không giống, hắn là tiền bối, Mộ Thần là vãn bối, hắn là sư phụ, Mộ Thần là đồ đệ.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đích thật là ta vẽ.”

“Người đã là tứ cấp trận pháp sư?” Diệp Thạch trừng lớn mắt, đầy vui sướng hỏi.

Mộ Thần gật đầu, cười nói: “Đều là lấy phúc của người.”

Diệp Thạch đặc ý liếc mắt nhìn Hùng Uy, quả nhiên là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, Hùng Uy cái này là sóng trước, lập tức liền bị Mộ Thần chụp chết ở trên bờ cát.

Bản trận pháp thuật kia trên tay Diệp Thạch không đơn giản, bên trong có rất nhiều tri thức về trận pháp mà Huyền Phong đế quốc căn bản tiếp xúc không được, nếu không phải là nhờ bản trận pháp thuật kia, Mộ Thần nếu muốn thăng lên tứ cấp trận pháp sư, ít nhất còn phải chờ một tháng.

Diệp Thạch cười đặc ý, giơ giơ lên năm tay, nói: “Thật tốt quá, người bây giờ đã là tứ cấp trận pháp sư, xem ai còn dám nói người tham nhiều nhai không nổi, so ra kém hồn đản Minh Nguyệt học viện kia.”

Mộ Thần hí mắt, cũng không biết nguyên tác đối với thể cục hiện tại ảnh hưởng gì không, nguyên tác hẳn chính là chết ở trên tay Lục Nghiêu, nếu như Lục Nghiêu này khắc với hắn, thì thật sự không dễ thu thập, bất quá hắn cũng không phải là vị nguyên chủ ngu xuẩn kia.

Sắc mặt Hùng Uy cổ quái nhìn Mộ Thần, “Người thật sự là tứ cấp trận pháp sư?”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Đúng vậy!”

Hùng Uy: “...”

“Hỏa diễm này thật mãnh liệt a!” Diệp Thạch nhìn hỏa diễm tại trung tâm trận pháp, nói, thái dương tinh hỏa không ngừng bị rút vào trung tâm trận pháp, ngọn lửa càng ngày càng vượng.

“Mộ Thần, người đốt lửa lớn như vậy làm gì, là muốn nướng thịt sao?” Diệp Thạch quay đầu, hỏi Mộ Thần.

Hùng Uy phiên cái xem thường, nói: “Người cũng thật biết nghĩ a, dùng lửa lớn như vậy nướng thịt, thịt kia sớm bị nướng thành tro.”

“Mượn dùng thái dương tinh hỏa, hỏa diễm này có cường độ ngũ cấp.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn Hùng Uy, phần chân nói: “Hùng tiền bối, viêm hỏa này đạt tới ngũ cấp đấy, có thể trừ đi hàn độc trong cơ thể người.”

Hùng Uy tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch, nói: “Người nhìn coi hỏa diễm này đi, đốt hung như vậy, vị hôn phu của người không phải là muốn giúp ta loại trừ hàn độc, hẳn đây là muốn mưu sát ta.” Làm bậy a, thu một cái nghiệt đồ như vậy.

Diệp Thạch bất mãn trừng Hùng Uy, “Mộ Thần là có một mảnh hảo tâm, chính người nhất gan thì không cần nói xấu Mộ Thần đi.”

Hùng Uy: “...”

“Người nói ai nhất gan?” Hùng Uy nổi trận lôi đình.

Mộ Thần đem Diệp Thạch chặn phía sau, bình tĩnh nói: “Sư phụ, Diệp Thạch hẳn nói hươu nói vượn thôi, người chớ để trong lòng.”

“Ai nói hươu nói vượn chứ, ta là đang thảo luận mà?” Diệp Thạch tránh sau lưng Mộ Thần, nhỏ giọng nói thầm.

Hùng Uy hung hăng trừng Diệp Thạch, Diệp Thạch tránh ở phía sau Mộ Thần, không cho là đúng mà bĩu môi.

“Đồ đệ, nếu hiện tại người động thủ thì có mấy thành nắm chắc?” Hùng Uy hỏi Mộ Thần, sắc mặt nghiêm túc.

“Ba thành đi..” Mộ Thần suy tư nói.

Hùng Uy tức giận trừng Mộ Thần, xú tiểu tử Mộ Thần này, rõ ràng là không có ý tốt, hoặc là có ý định báo thù.

“Cư nhiên ngay cả năm thành cũng không có?” Hùng Uy oán giận.

Diệp Thạch bất mãn trừng mắt nhìn Hùng Uy, thề son thề sắt nói: “Mộ Thần là khiêm tốn thôi, kỳ thật, Mộ Thần nắm chắc bốn thành.” Diệp Thạch dùng khuỷu tay đung đung cánh tay Mộ Thần, hơi bất an hỏi: “Có đúng hay không?!”

Mộ Thần lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

Diệp Thạch: “...”

Hỏa diễm tại trung tâm trận pháp hóa thành một lang, một hổ, phác sát cùng nhau.

Mộ Thần nhìn một màn này, do dự một chút, nói: “Ta nghĩ, ta ba thành nắm chắc đều không có.”

Diệp Thạch chớp chớp mắt, ba thành nắm chắc đều không có, này thật đúng là có chút khó giải quyết, vạn nhất, làm không tốt, đem vị võ vương đại nhân này nướng chín, phiền toái liền lớn, cường giả võ vương, liên tính trong học viện cũng là hàng quý hiếm a!

“Bằng không, đợi một chút đi.” Diệp Thạch cúi đầu.

Lấy năng lực của Mộ Thần, hẳn không bao lâu là có thể tiến vào võ linh, đến lúc đó lại tìm biện pháp đem Thanh Minh Diễm thăng lên ngũ cấp, nắm chắc càng lớn.

“Động thủ đi, nhưng mà, người tận lực cẩn thận một chút.” Hùng Uy khẽ thở dài nói.

Diệp Thạch không hiểu liếc mắt nhìn Hùng Uy, nhíu mày hỏi: “Người không muốn sống nữa sao?”

Hùng Uy cười khở, “Sinh tử do mệnh, phú quý do trời.”

Diệp Thạch chần chờ nhìn Hùng Uy, ánh mắt kia làm cho Hùng Uy ngẩng đầu ưỡn ngực, trong ánh mắt lộ ra một cổ sắc thái bàng quan.

Hùng Uy chỉ là bất đắc dĩ, Minh Nguyệt học viện vừa mở miệng liền muốn sáu mươi cái danh ngạch, hiển nhiên là lai giả bất thiện, hiệu trưởng chỉ là nhị tinh võ hoàng, cái tên bên Minh Nguyệt học viện kia thực lực rất cao, nghe đồn là ngũ tinh võ hoàng, hiệu trưởng một mình một cây không thể chống vững được a!

Để một người từ bên ngoài chạy đến địa bàn của mình điều võ dương oai, này tuyệt đối là sỉ nhục.

Nếu trong thời gian này, hẳn có thể loại trừ hàn độc, thăng cấp võ hoàng, chắc chắn có thể cho Minh Nguyệt học viện một chút uy hiếp.

Lấy thông tuệ của Mộ Thần, lại ở dưới tình huống xác xuất năm chắc thấp như vậy, đề xuất muốn mình loại trừ hàn độc, lý do chắc chắn là kiêng kị Minh Nguyệt học viện.

“Tiền bối, người cư nhiên có giác ngộ cao như vậy a! Nhìn đoán không ra nha!” Diệp Thạch đầy cổ quái nhìn Hùng Uy, nói.

Hùng Uy tức giận nói: “Lão tử tất nhiên có giác ngộ cao hơn nhiều so với tiểu tử người, tiểu tử người nếu như sợ bị vạ lây mà nói, thì tránh xa một chút đi.”

Diệp Thạch không cho là đúng, ưỡn ngực nói: “Ta mới không sợ đâu.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, cười nói: “Thạch Đầu, người đứng xa một chút, đừng để cho người khác tiếp cận, sẽ ảnh hưởng đến lúc trừ độc.”

Diệp Thạch gật gật đầu, vừa đi vừa cẩn thận nhìn xung quanh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

129. Chương 129: Tiến Hành Trừ Độc

Diệp Thạch bất an nhìn phương hướng trung tâm mỏ đá, trong mắt xẹt qua vài tia lo lắng.

Diệp Thạch âm thầm nghĩ: Hùng Uy tên kia bị nướng thì không sao, dù sao tên kia da dày, bị nướng thì nhiều lắm cũng chỉ là lột da, nhưng nếu như Mộ Thần bị hỏa nướng thì liền rất phiền toái!

Diệp Thạch đi tới đi lui đầy bất an, thỉnh thoảng ghé cổ nhìn phương xa.

“Mộ Thần cùng Hùng Uy đang làm gì?” Kinh Sí Diễm phiêu nhiên rơi xuống bên người Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch oán giận nói: “Hùng Uy không muốn sống nữa, muốn Mộ Thần thiêu chết hẳn, là bản thân hắn muốn chết, không liên quan tới Mộ Thần!”

Kinh Sí Diễm: “...”

Diệp Thạch cắn môi, lại nói: “Hùng Uy tự mình muốn chết thì không sao, nhưng hắn ngàn vạn đừng thêm phiền toái cho Mộ Thần!”

Kinh Sí Diễm: “...”

Mộ Thần cùng Hùng Uy đồng thời nhảy vào trung tâm trận pháp, Mộ Thần tay nhất chiêu, hỏa diễm hai màu thanh hồng lui thành một đoàn nho

nhỏ rơi vào lòng bàn tay Mộ Thần.

Nguyên bản là một ngọn lửa bạo liệt, tại trên tay Mộ Thần lại trở nên an phận hơn rất nhiều, Hùng Uy thấy một màn như vậy, huyền tâm nhất thời buông xuống vài phần.

Tuy nói Hùng Uy lúc trước biểu hiện thực siêu nhiên, không sợ sinh tử, nhưng mà là một con người, hẳn vẫn rất tiếc mệnh.

Bàn tay Mộ Thần đặt trên lưng Hùng Uy, một cỗ hỏa diễm nóng rực nhất thời ập vào bên trong thân thể Hùng Uy.

Mộ Thần trước đó nói không chút để ý, nhưng đến lúc chân chính động thủ lại hết sức chăm chú, mỗi một bước đều làm không thể xoi mói.

Mộ Thần cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia nghiêm túc, hẳn chọn trừ độc cho Hùng Uy bây giờ là đã trải qua thời gian suy nghĩ lâu dài.

Hùng Uy là lợi thế tốt nhất để hẳn đối phó với Lục Nghiêu, Minh Nguyệt học viện thế tới ào ạt, Thánh Tinh học viện nếu vào thế yếu thì sẽ rất bất lợi đối với hẳn.

Ánh sáng nhân vật chính của Lam Nhược Phong đã tiêu tán hầu như không còn, mắt thấy đã chuẩn bị từ nhân vật chính trở thành pháo hôi, nhưng mà, Lục Nghiêu vẫn chưa có nha!

Hùng Uy từ từ nhắm hai mắt lại, không ngừng bức bách hàn độc trong thân thể dung hợp cùng hỏa diễm.

“Sao lại đột nhiên lạnh xuống rồi? Mộ Thần rõ ràng đang đốt lửa mà! Hẳn là nên nóng lên mới đúng chứ! Chẳng lẽ là Hùng Uy tẩu hỏa nhập ma?” Diệp Thạch không hiểu, kéo kéo y phục trên người, hỏi.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ trừng Diệp Thạch, “Không nên nói bậy nói bạ!”

Đây là dấu hiệu Hùng Uy chuẩn bị thăng cấp! Xem ra Mộ Thần tiến hành trừ độc thập phần thuận lợi.

Sư Tử Ngọc chạy như bay mang theo Trang Du lại đây, “Mộ Thần đang trừ độc cho Hùng Uy sao?”

Kinh Sí Diễm gật đầu, “Ừ.”

“Hắn cũng quá mạo hiểm rồi, hắn chỉ có tu vi võ sư mà cũng dám trừ độc thay Hùng Uy, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hắn sẽ phải chịu trách nhiệm.” Sư Tử Ngọc lạnh lùng nói.

Kinh Sí Diễm cười nói: “Hùng Uy còn không sợ Mộ Thần đốt chết hắn, nên việc này cũng không cần người quan tâm đâu.”

Sư Tử Ngọc hí mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Mộ Thần quá liều lĩnh rồi.” Trang Du lo lắng nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, “Mộ Thần mới không có liều lĩnh! Hắn có năm chắc mới làm như vậy!” Trang Du người này bị gì vậy?! Chuyện gì cũng có mặt hắn!

“Mộ Thần có mấy thành năm chắc?!” Sư Tử Ngọc không cho là đúng hỏi Diệp Thạch.

“Chuyện này ta cũng không biết, dù sao cũng có rất nhiều phần năm chắc!” Diệp Thạch lời lẽ chính nghĩa nói. Mộ Thần nói có hai thành, hai thành cũng rất nhiều..

Sư Tử Ngọc khinh thường khẽ hừ một tiếng, Diệp Thạch không cho là đúng, phiên cái xem thường.

“Không được, không thể để cho tiểu tử Mộ Thần kia làm ầu.” Sư Tử Ngọc dùng lời lẽ chính nghĩa nói, nhưng trong mắt lại xẹt qua vài tia ám quang.

Kinh Sí Diễm nhìn chăm chăm Sư Tử Ngọc, lạnh giọng nói: “Ta khuyên ngươi không nên làm chuyện dư thừa, Tổng viện trưởng đang nhìn chăm chăm đây, huống chi, bây giờ chuyện chống đỡ kẻ thù bên ngoài mới là chuyện gấp!”

Sư Tử Ngọc đầy bất mãn hỏi Kinh Sí Diễm: “Ngươi nói cái này là có ý gì?”

Kinh Sí Diễm thản nhiên cười, “Không có ý gì cả, Tử Ngọc huynh, ngươi không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Sư Tử Ngọc hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm như nước.

... ..

“Đó là cái gì? Bí cảnh mở cửa sao?” Đồng Dao Dao nhìn phương xa, vẻ mặt hoang mang.

Lục Nghiêu nhìn phương hướng phía trước, trong mắt hiện lên ám quang.

“Động tĩnh này, ...là có cao thủ vương cấp thăng lên hoàng cấp!” Sắc mặt Minh Nguyệt viện trưởng Không Sát đột nhiên trở nên trầm trọng.

Nghe được lời Không Sát nói, đệ tử ở đây bỗng kích động đứng lên.

Cao thủ hoàng cấp ở Fred đế quốc mới chỉ có ít ỏi vài người, một cao thủ thăng lên hoàng cấp gần đây nhất, là tại ba mươi năm trước, đám học sinh ở Minh Nguyệt học viện này đều chưa có kiến thức qua cảnh tượng như vậy.

Trong lòng Lục Nghiêu bỗng dâng lên một cổ cảm giác bất an, Thánh Tinh học viện nếu như nhiều hơn một cao thủ hoàng cấp, vậy đối với kế hoạch lần này của bọn họ mà nói, ảnh hưởng thập phần lớn!

Không Sát híp mắt, trong mắt hiện lên vài tia nghi hoặc.

Phương hướng dị tượng phát sinh đúng là phương hướng Thánh Tinh học viện, Thánh Tinh học viện chỉ có bốn võ vương, ba người còn lại đều kém xa hoàng cấp, Hùng Uy cũng trúng hàn độc, thấy thế nào cũng không thể có người thăng cấp trong thời gian này a!

“Hình như độ ẩm thấp xuống.” Đồng Dao Dao nói.

Không Sát liếc mắt nhìn Đồng Dao Dao một cái, nói: “Là băng hệ công pháp! Xem ra là Hùng Uy đang thăng cấp.”

Hùng Uy tu luyện đúng là băng hệ công pháp, bản thân hắn tu luyện cũng đã sớm tới cửa tinh võ vương đỉnh phong, nhưng nếu Hùng Uy muốn thăng cấp thì còn phải có không hóa sư chưởng khống dị hỏa ngũ phẩm tương trợ, bên trong Huyền Phong đế quốc có người như vậy sao?

Một đám học sinh hai mặt nhìn nhau, cao thủ thăng lên hoàng cấp có khí tượng thật sự là quá kinh người, bọn họ ở xa như vậy còn có thể nhìn thấy, cảm thụ được.

... ..

Mỏ đá đã hoàn toàn bị đóng băng, đám đệ tử bị phạt tới mỏ đá đều bị dẫn ra.

“Thật lạnh!” Diệp Thạch xoa xoa hai tay, “Lão gia hỏa Hùng Uy kia cư nhiên nháo ra động tĩnh lớn như vậy.”

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ mà liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, dạy bảo: “Không thể gọi là ‘lão gia hỏa này’, phải gọi là ‘tiền bối’.”

Vừa vào hoàng cấp liền hóa rồng, quả nhiên cao thủ hoàng cấp mới là nhân vật cao nhất ở Huyền Phong đế quốc, sau này cho dù là hãn gặp được Hùng Uy, thì cũng phải tất cung tất kính.

Diệp Thạch bữu môi, bất đắc dĩ nói: “Ta biết rồi.”

Mộ Thần bước từng bước từ trong mỏ đá đi ra, khí tức diễm hỏa quanh thân Mộ Thần thập phần sinh động, khí thế trên người đã tiến đến giai tiếp theo.

Kinh Sí Diễm nhìn Mộ Thần, đôi mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Lấy thực lực cấp bậc võ sư của Mộ Thần, cư nhiên có thể mượn dùng lực lượng trận pháp cường hoành dị hỏa ngũ cấp, thực sự là thiên tài!

Sắc mặt Mộ Thần tái nhợt, thoát nhìn vô cùng suy yếu, bỗng nhiên thân mình lung lay một cái, chuẩn bị ngã xuống.

Không đợi Kinh Sí Diễm kịp phản ứng, Diệp Thạch đã bước lên trước một bước ôm lấy Mộ Thần.

“Mộ Thần đã bất tỉnh.” Diệp Thạch vội vàng hô một tiếng.

Kinh Sí Diễm thấy bộ dáng lòng nóng như lửa đốt của Diệp Thạch thì bất đắc dĩ thở dài, cũng chỉ có Mộ Thần mới có thể làm cho đồ đệ nhà mình khẩn trương đến như vậy.

“Đừng có gấp, hãn chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, ngủ dậy liền tốt lên.” Loại trừ hàn độc thay Hùng Uy, đối với Mộ Thần mà nói, chung quy có chút khó.

Diệp Thạch nghe được lời Kinh Sí Diễm nói, nhất thời thở ra một hơi.

Kinh Sí Diễm nhìn Mộ Thần, như có điều suy nghĩ, nói: “Hắn hiện tại cần nghỉ ngơi, trước tiên mang hắn về biệt viện đi.”

Diệp Thạch không nghĩ ngợi liền gật đầu.

Tại trung tâm mỏ đá, một cỗ khí thể mệnh mông cuồn cuộn bạo phát ra, độ ẩm chung quanh lần thứ hai giảm xuống thêm vài phần.

“Lão tử rốt cục thăng cấp võ hoàng!” Một tiếng gào thét đình tai nhức óc tại trên mỏ đá vang lên, tai Diệp Thạch bị chấn động một trận.

Diệp Thạch cắn chặt răng, thầm nghĩ: Không phải chỉ là thăng cấp võ hoàng thôi sao? Có cần phải hô to gọi nhỏ như vậy không?

Hùng Uy khí phách phấn chấn từ trong mỏ đá đi ra, khí thể trên người vô cùng lớn.

Vẻ mặt Kinh Sí Diễm cười khổ nhìn Hùng Uy, nguyên bản thực lực của Hùng Uy tuy rằng mạnh hơn hắn, nhưng mà hiện tại chỉ có thể nhìn lên.

“Tiểu tử này sao vậy?” Hùng Uy nhăn chặt mày nhìn Mộ Thần, hỏi.

Diệp Thạch nhin không được mà oán giận nhìn Hùng Uy, “Hắn đã mệt tới mức bất tỉnh.”

Hùng Uy lắc đầu, tiếc nuối nói: “Rốt cuộc chỉ là tuổi trẻ, thân thể thật yếu đuối!”

Diệp Thạch hung hăng trừng Hùng Uy, Hùng Uy không để bụng cười ha ha.

Diệp Thạch phiến cái xem thường, âm thầm nghĩ: Hùng Uy này thật là, mình cư nhiên lại nghĩ hắn sẽ lo lắng cho Mộ Thần.

“Hùng tiền bối, Mộ Thần thật sự không có chuyện gì sao? Hắc thoát nhìn không tốt lắm.” Trang Du lo lắng hỏi.

Hùng Uy nhìn Mộ Thần, nói: “Không có gì không tốt.”

Hàn độc trong cơ thể Hùng Uy cần có dị hỏa ngũ cấp mới có thể loại trừ, bởi vì cấp bậc hàn độc cũng cỡ đó, lúc tiến hành trừ độc được một nửa, hàn độc kia cảm nhận được uy hiếp, tán loạn chung quanh tại trong thân thể Hùng Uy.

Mộ Thần phải toàn thân quán chú mới có thể truy tìm được tung tích hàn độc, Mộ Thần một bên phải truy đuổi hàn độc, một bên phải khống chế dị hỏa không ngừng bạo động. Có thể chống đỡ đến khi chấm dứt trừ độc, không thể không nói là kỳ tích.

Hùng Uy nhìn Mộ Thần, ánh mắt không khỏi có vài phần phức tạp, hắc vẫn luôn cảm thấy người đồ đệ này rất cẩn thận, nhưng lại không nghĩ tới còn rất có tinh thần mạo hiểm, nhưng mà là lấy lão xương cốt này của hắc đem mạo hiểm.

“Hắc đều đã hôn mê, còn không có gì không tốt? Đều là người làm hại.” Diệp Thạch dữ tợn nhìn Hùng Uy, nói.

Hùng Uy phiên cái xem thường, “Hắc chỉ là đang ngủ mà thôi, người xem hắc ngủ có bao nhiêu ngon kìa!”

Mộ Thần lợi dụng trận pháp dung hợp thái dương tinh hỏa cùng dị hỏa, trải qua lần dung hợp này, dị hỏa trong thân thể Mộ Thần lại cường thịnh hơn vài phần. Lần trừ độc này khiến cho Mộ Thần đối với lực chống đỡ dị hỏa tăng mạnh, tới lúc Mộ Thần tỉnh lại, hắc chính là cao thủ cấp bậc võ linh.

Hoa Xu nhìn Hùng Uy, trong con ngươi hiện lên vài phần hâm mộ, “Hùng Uy cư nhiên thật sự thăng cấp võ hoàng.”

Từ nay về sau, ba võ vương bọn họ liền phải逊 hơn Hùng Uy một cái đầu, Hùng Uy thăng cấp võ hoàng coi như là đúng lúc.

“Mộ Thần này thật đúng là giỏi!” Hoa Xu nhin không được mà thở dài.

Lúc trước Sư Tử Ngọc chọn Trang Du, Kinh Sí Diễm đoạt Diệp Thạch, Mộ Thần lại là vô chủ, hẳn nếu như đuổi trước Hùng Uy nhận Mộ Thần làm đồ đệ, vậy thì vị đồ đệ tài hoa hơn người này chính là của mình, đáng tiếc, mắt mình nhìn không tốt, không có phát hiện khối ngọc thô này, lại để Hùng Uy nhặt tiện nghi.

Lam Nhược Phong chấp tay sau lưng, gắt gao nắm chặt tay, lúc trước, Mộ Thần cho dù lợi hại như thế nào thì cũng đều là tiểu bối mà thôi, nhưng mà lần này trợ giúp Hùng Uy trở thành cao thủ hoàng cấp, năng lực của hắn cũng đã thoát ly đám đệ tử bọn họ, cho dù thế hệ trước cũng theo không kịp.

Hách Đồ tại bên ngoài biệt viện Mộ Thần gấp xoay quanh.

“Viện trưởng, người đừng vội!” Địch Hàn nhìn Hách Đồ nói.

“Đừng vội? Ta có thể không vội sao?” Hách Đồ đầu tiên là chờ Mộ Thần bế quan, đợi rất nhiều ngày, kết quả khi Mộ Thần rốt cục đã xuất quan ra, tiếp đón đều không có liên tục tiếp phóng tới mỏ đá, thật vất vả từ trong mỏ đá đi ra, cư nhiên lại bắt đầu ngủ, rất có một tư thế ngủ không dậy.

“Viện trưởng, Diệp Thạch nói, Mộ Thần đã là tứ cấp trận pháp sư, cho nên, trận đấu của trận pháp viện, hẳn thắng chắc rồi.” Địch Hàn nói.

Hách Đồ phiên cái xem thường, nói: “Lời nói của Diệp Thạch mà người cũng tin tưởng à? Đừng nói là tứ cấp trận pháp, hẳn ngay cả tam cấp trận pháp có cái dạng gì cũng không biết đâu.”

Địch Hàn: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

130. Chương 130: Đến Thánh Tinh Học Viện

Một con Vân hỏa điều không ngừng bay tới hướng về Thánh Tinh học viện.

So sánh với khi bắt đầu khí phách phấn chấn, sắc mặt vài đạo sư Minh Nguyệt học viện đều có chút âm u, cảm xúc của đạo sư trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của học sinh, sắc mặt một đám đệ tử cũng đều không tốt lắm.

Tại Thánh Tinh học viện, Hùng Uy chấp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực cười tủm tỉm nhìn mọi người.

“Hùng lão đầu cười thật gian trá!” Diệp Thạch nói thầm, tên Hùng Uy kia thấy thế nào đều là bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

“Diệp đồng học, đó là phong phạm cao nhân.” Phú Nguyên Bảo đứng ở một bên cãi lại, Hùng tiền bối thăng cấp thành võ hoàng, tuyệt đối là vinh quang của Thánh Tinh.

“Cao nhân? Nhìn không ra!” Ấn tượng của Diệp Thạch đối với Hùng Uy còn dừng lại tại: Hùng Uy cả ngày lười biếng ôm hồ lô rượu, chà xát chân, còn có Hùng Uy dụ dỗ hãn làm hiền nội trợ, dạy bảo lão công tôn kính sư trưởng, mỗi ngày đưa rượu cho hãn.

“Chúc mừng Hùng huynh tiến vào võ hoàng!” Không Sát nhảy xuống Vân hỏa điều đầu tiên, chấp tay nói với Hùng Uy.

Hùng Uy khoát tay áo, rất là khiêm tốn nói: “Ta chỉ là vận khí tốt, mới tại sáu mươi tuổi thăng cấp võ hoàng, so sánh không bằng Không Sát huynh được.”

Diệp Thạch nhăn lông mày, khinh thường nói: “Béo lão nhân, ai lại khiêm nhường như thế?! Đây là trợ giúp chí khí cho người ta, giảm đi uy phong của mình rồi! Người này cùng tiểu bạch kiếm Sư Tử Ngọc kia cùng một cái đức hạnh, vừa thấy liền biết không phải là người tốt lành gì, một quyền oanh qua mới là đứng đắn!”

Phú Nguyên Bảo phì cười, nói: “Hùng tiền bối không có khiêm tốn!”

“Không có khiêm tốn?” Diệp Thạch nhướng mày không hiểu.

“Hùng tiền bối sáu mươi tuổi đã thăng cấp võ hoàng, còn Không Sát tới trăm tuổi mới thăng cấp võ hoàng.” Cho nên, Hùng tiền bối đây là đang nói, thiên phú của Không Sát không bằng hẳn đâu.

Mà Minh Nguyệt hiệu trưởng tu dưỡng không tồi, bị Hùng Uy mới mót như vậy cũng không có nổi điên.

“Sáu mươi tuổi thăng cấp võ hoàng rất lợi hại sao?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Phú Nguyên Bảo gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

“Không thể tưởng tượng được, thực lực tên Hùng Uy kia cũng không tệ lắm, bất quá, tương lai ta nhất định sẽ mạnh hơn hẳn!” Diệp Thạch thề son thề sắt nói.

Phú Nguyên Bảo cười khan, “Lấy tư chất của Diệp thiếu, muốn siêu việt Hùng tiền bối hẳn là chuyện sớm muộn.”

Phú Nguyên Bảo ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng lại có chút không cho là đúng, sau khi tu luyện tới vương cấp thì kỳ ngộ cũng rất trọng yếu, chỉ dựa vào tư chất là không được.

Phú Nguyên Bảo nhìn một đám đệ tử của Minh Nguyệt học viện, trên mặt hiện lên vài phần tối tăm, thực lực học sinh Minh Nguyệt học viện xác thực rất mạnh!

... ..

Người ở xa tới là khách, không quản Hùng Uy có bao nhiêu không muốn thấy đám người kia, thì vẫn phải an bài chỗ ở cho họ.

“Viện trưởng, Thánh Tinh học viện có đáp ứng chuyện danh ngạch không?” Một đạo sư hỏi Không Sát.

Không Sát hí mắt, trên mặt xẹt qua vài tia âm trầm.

“Đối phương tán thành việc tỷ thí, nhưng mà chỉ đồng ý mỗi trận thắng sẽ cho chúng ta hai danh ngạch.” Không Sát cắn răng nói.

“Nói như vậy, liên tính tỷ thí đều toàn thắng thì chúng ta cũng chỉ có bốn mươi danh ngạch thôi?!” Một đạo không vui mà nói.

“Thánh Tinh học viện cũng quá đáng rồi, hôm nay tử lão quý Liên Thành Không kia đều không có xuất hiện, hắc không khỏi quá tự cao rồi, đây là không đem chúng ta để vào mắt!”

“Bất quá chỉ là nhiều thêm một cái võ hoàng mà thôi, liền cho rằng có thể không để chúng ta vào mắt sao, một bàn tay của hiệu trưởng cũng có thể chụp chết hắc!”

“Cái tên Hùng Uy kia thật đúng là tiểu nhân đặc chí, cái quý hàn độc kia sao lại không có độc chết hắc đi cho rồi.”

Người hôm nay đi ra nghênh đón chính là Hùng Uy, Hùng Uy luôn chiêm chọc khiêu khích một đám người này, một chút cũng không để mọi người vào mắt.

Những người khác còn chưa tính, mặt mũi của Không Sát, hãn cũng chưa cho!

Không Sát cau mày, nếu chỉ có một mình Liên Thành Không, hãn tự tin có thể chiến thắng dễ dàng, nhưng mà nhiều thêm một Hùng Uy thì liền không chắc chắn.

Một đám đạo sư, người một lời, ta một câu, đều là vẻ mặt bất mãn.

“Lại nói, ta nghe được một chút tin tức.” Một nữ đạo sư nói.

“Cái gì?”

“Thánh Tinh học viện có một tuyệt thể thiên tài, có thể loại trừ hàn độc cho Hùng Uy, Hùng Uy có thể thăng cấp thành võ hoàng đều là lấy phúc của người nọ, nghe nói, người nọ tinh thông luyện đan, chế phù, trận pháp, minh văn, người còn mang dị hỏa, thực lực rất xuất chúng.”

Nữ đạo sư vừa thốt lên xong, sắc mặt vài đạo sư ở đây đều có chút ngưng trọng.

“Ta cũng nghe nói, cũng may người kia tuy rằng kiên tu nhiều môn học thuật, nhưng lại không có một môn đột phá tứ cấp, mà Lục Nghiêu đã là tứ cấp minh văn sư, thực lực của hãn cũng không tồi, đang ở cảnh giới cửu tinh võ sư, nhưng còn chưa có đột phá võ linh, nên cũng không tính là nghịch thiên.”

... ..

Vài đệ tử Minh Nguyệt học viện vừa đi xuống, lòng hiếu kỳ liền mở ra.

Bởi vì chuyện Hùng Uy thăng cấp, tâm tình các cao tăng Minh Nguyệt học viện có chút ngưng trọng, một đám đệ tử thấy tâm tình đạo sư không tốt, nhất thời có thêm mấy phần khó chịu cùng chiến ý.

“Sư huynh, nghe nói Thánh Tinh học viện có mấy tuyệt thể thiên tài, chúng ta đi kiến thức chút đi.” Đồng Dao Dao cùng vài nữ đồng học tìm Lục Nghiêu nói.

Lục Nghiêu như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn mấy người một cái, nói: “Có thể, nhưng mà nơi này dù sao cũng là địa bàn người khác, không nên nháo chuyện.”

Liễu Tuyết Yên nhìn Lục Nghiêu, cười khẽ, không để bụng mà nói: “Yên tâm đi, Lục sư huynh, tất cả chúng ta đều nghe theo người.”

Lục Nghiêu mang theo mấy mỹ nữ đi vào khu học sinh của Thánh Tinh học viện.

“Tiểu bạch kiểm kia chính là người Minh Nguyệt học viện sao? Một người lại mang theo nhiều mỹ nữ như vậy, thật sự là có phúc khí nha!”

“Nhìn mỹ nữ bên cạnh hẳn nhiều như vậy, liền biết, người này nhất định là sắc trung ngạ lang.”

“Các người không nên nói bậy nói bạ, người nọ là Lục Nghiêu, nghe nói là một cường giả võ linh, coi chừng hẳn ra tay đánh các người.”

Ước chừng là thanh danh của Lục Nghiêu đủ lớn, hai thiếu niên đang bát quái nghe nói như thế, sắc mặt nhất thời ngưng ngùn, cũng không nói tiếp nữa.

“Sư huynh, tư chất đệ tử trong Thánh Tinh học viện thật đúng là tồi! Cái gì mà đệ tử hoàng ban, huyền ban kia, đặt ở trong học viện chúng ta căn bản sẽ không thu, mệt cho người Huyền Phong đế quốc còn nói Thánh Tinh thu đồ đệ nghiêm khắc.”

“Đúng thế, cho dù là đệ tử thiên ban, đến học viện chúng ta cũng chỉ là tồn tại dưới đáy.”

Lục Nghiêu cười cười, lời hai vị sư muội nói hiển nhiên có chút khoa trương, bất quá, chính thể thực lực của Thánh Tinh học viện quả thật kém Minh Nguyệt rất xa.

Trang Du từ trên hành lang đi qua, vừa vặn nhìn thấy đám người Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu vừa nhìn thấy Trang Du, ánh mắt nhất thời sáng ngời, diện mạo Trang Du vốn đã khuynh quốc khuynh thành, theo tu vi từ từ thăng cấp, cả người lộ ra một cỗ khí tức linh hoạt kỳ ảo, tuy là nam tử, nhưng so với nữ tử càng thêm xinh đẹp động nhân.

Trang Du thần nhiên quét nhìn Lục Nghiêu một cái, chỉ liếc mắt một cái, Lục Nghiêu đã cảm thấy vài nữ nhân bên người nguyên bản không tồi, bây giờ tư sắc lại quá mức bình thường.

Trang Du thần nhiên cười với Lục Nghiêu, xoay người cùng Lam Nhược Phong ly khai.

Đồng Dao Dao nhìn thần sắc si mê của Lục Nghiêu, trong nhất thời dâng lên một cỗ không cam lòng.

Trên mặt Liễu Tuyết Yên cũng hiện lên vài phần khó chịu, thực lực người Thánh Tinh học viện không ra làm sao, nhưng mà bản lĩnh mê hoặc nhân tâm cũng không phải dạng vừa đâu! Liễu Tuyết Yên không khỏi thầm nghĩ.

“Vừa rồi người kia là Trang Du của Thánh Tinh học viện đi, nghe nói, hẳn đã là bát cấp tư chất nha!” Đỗ Đình thần nhiên nói.

“Bát tinh võ sư? Lấy tuổi của hắn mà nói thực lực xác thực không kém.” Lục Nghiêu hí mắt nói.

“Bát tinh?” Đồng Dao Dao không khỏi kinh ngạc thì thầm một tiếng, tin tức mà nàng có được, Trang Du chỉ là lục tinh võ sư thôi mà!

Bởi vì sự tình Minh Nguyệt học viện đến, Thánh Tinh học viện không thể không xuất ra tài nguyên trân quý để trợ giúp đệ tử tu luyện.

Trang Du là bát cấp tư chất, tất nhiên là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

“Vừa rồi cái người bên người Trang Du kia, hình như là Lam Nhược Phong, nghe nói hắn là tam cấp đan sư.”

Lục Nghiêu hí mắt khinh thường nói: “Trang Du cũng không tính là lãng phí hư danh, nhưng mà, người tên Lam Nhược Phong này liền có chút không đủ nhìn, mới chỉ lục tinh võ sư mà thôi.” Lam Nhược Phong bất quá là thất cấp tư chất, về sau chênh lệch của người này cùng Trang Du sẽ càng lúc càng lớn.

“Đúng thế, tam cấp đan sư ở cái tuổi này tại Thánh Tinh học viện đó là hiếm có, nhưng mà trong đám đệ tử chúng ta có ba bốn người đâu.”

“Nghe nói, Trang Du cùng Lam Nhược Phong kia là một đôi.” Một nữ đồng học như có điều ám chỉ nhìn Lục Nghiêu.

Sắc mặt Lục Nghiêu không thay đổi, trên mặt lóe ra vài phần tươi cười tự tin.

Một màn Trang Du cùng Lục Nghiêu đối diện vừa rồi dừng ở trong mắt Diệp Thạch.

“Người kia chính là Lục Nghiêu sao? Không có soái như Mộ Thần nha! Một tiểu bạch kiếm mà thôi, bên người có nhiều nữ nhân như vậy, cũng không sợ thận hư.” Diệp Thạch khinh thường hừ một tiếng.

Phú Nguyên Bảo đi theo bên người Diệp Thạch, nói: “Là những nữ nhân đó theo đuổi hử, Lục Nghiêu hử không gần nữ sắc.”

Diệp Thạch cười nhạo một tiếng, nói: “Bên người nhiều nữ nhân như vậy còn nói không gần nữ sắc? Quả thực là truyện cười.”

Phú Nguyên Bảo: “...” Những nữ nhân đó đều đang theo đuổi Lục Nghiêu nha! Lục Nghiêu kỳ thật vẫn là “Băng thanh ngọc khiết”.

“Mà cái tên Trang Du kia, nhìn thấy ai đều vút mị nhãn, có Lam Nhược Phong rồi lại cùng Thất hoàng tử câu kết làm bậy, hiện tại lại vút mị nhãn với Lục Nghiêu không rõ lai lịch, thật sự là... không biết xấu hổ.”

Phú Nguyên Bảo: “...”

Diệp Thạch đứng ở xa xa nhìn Lục Nghiêu, trong con ngươi xẹt qua vài phần không tốt, đạo sư học viện đều lấy Mộ Thần cùng Lục Nghiêu so sánh, kết quả so sánh xuống, những người này đều cảm thấy Lục Nghiêu lợi hại hơn Mộ Thần một chút, làm cho Diệp Thạch thập phần khó chịu.

... ..

“Trang Du cùng Lam Nhược Phong đều đã gặp qua, còn tuyệt thế thiên tài Mộ Thần đâu rồi? Nghe nói người nọ là truyền kỳ của Thánh Tinh học viện đó!”

Bởi vì chuyện Mộ Thần trợ giúp Hùng Uy trở thành võ hoàng, vài vị đạo sư của Minh Nguyệt học viện tràn ngập kiêng kị với Mộ Thần, cảnh này khiến Lục Nghiêu nhiều thêm vài phần tò mò với Mộ Thần.

“Nghe nói hắc còn đang ngủ.” Sắc mặt Đỗ Đình cổ quái nói.

“Còn đang ngủ? Mộ Thần hắc là heo sao? Đã tới thời gian này mà còn đang ngủ?” Đồng Dao Dao khinh thường nói.

“Xú nha đầu, người mắng ai đó?” Diệp Thạch chống nạnh, tức giận nhìn Đồng Dao Dao.

Đồng Dao Dao nhú mày, bất mãn hỏi Diệp Thạch: “Người muốn gì?”

“Nha đầu chết tiệt kia, nếu người còn dám nói lung tung, ta đánh chết người!” Diệp Thạch sắc mặt dữ tợn vén tay áo lên, giờ giờ nắm tay nói.

“Tên kia là ai vậy?” Đồng Dao Dao nói.

“Cửu tinh võ sư, còn là một song nhi, hắc là Diệp Thạch.” Trong con người Lục Nghiêu xẹt qua một tia dị thường, nguyên lực của Diệp Thạch này thập phần hùng hậu, là một gia hỏa không dễ chọc.

Nghe thấy Diệp Thạch là cửu tinh võ sư, mặt Đồng Dao Dao không khỏi trắng nhợt.

“Hắc là vị hôn thê của Mộ Thần.” Đỗ đình nói.

Đồng Dao Dao phiên cái xem thường, “Khẩu vị của Mộ Thần thật tốt, tên Diệp Thạch kia thật thô lỗ.”

“Cũng có lẽ là Mộ Thần càng thô lỗ hơn Diệp Thạch, cho nên hắc thích Diệp Thạch như vậy đi.” Liễu Tuyết Yên khinh thường.

“Không biết Mộ Thần có cái dạng gì, người Thánh Tinh học viện đều đem hắc trở thành thần tiên luôn rồi.” Đồng Dao Dao hơi có chút khinh thường nói.

Lục Nghiêu là thiên tài của Minh Nguyệt học viện, nhưng mà, người Thánh Tinh lại lấy Mộ Thần đánh đồng với Lục Nghiêu, khiến cho vài nữ đồng học ngưỡng mộ Lục Nghiêu bất mãn hết sức.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

131. Chương 131: Trước Trận Đấu

Đám người Lục Nghiêu đi xung quanh học viện, nguyên khí trên bầu trời đột nhiên bắt đầu bạo động, nồng đậm nguyên khí chen chúc hướng về một cái phương hướng mà đi, đồng tử Lục Nghiêu hơi hơi co rút lại.

“Ồ, trạng thái này, là có người chuẩn bị thăng cấp võ linh!” Đồng Dao Dao hướng phía bên kia nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói thầm.

Thời điểm Lục Nghiêu thăng cấp cũng có khí tượng như vậy, lúc ấy chấn kinh không ít người trong học viện.

“Một võ linh mà thôi.” Liễu Tuyết Yên không để bụng nói.

“Mộ Thần học trưởng thăng cấp võ linh! Mộ Thần học trưởng thăng cấp võ linh!”

Từng đợt âm thanh hô hào từ bốn phương tám hướng truyền vào lỗ tai mấy người này.

Sắc mặt Lục Nghiêu rất cực trầm xuống, người khác thăng cấp võ linh hẳn cũng không để ý, nhưng mà nếu là Mộ Thần thăng cấp võ linh thì hẳn không thể không để ý, Mộ Thần năm nay mới mười bốn, tuổi tác người này thăng cấp võ linh so với hắn còn nhỏ hơn một ít.

“Người không phải nói là Mộ Thần hẳn đang ngủ sao?” Đồng Dao Dao bất mãn liếc Đỗ Đình.

Đỗ Đình xấu hổ cười, “Ta chỉ là nghe nói hăn đang ngủ thôi.”

“Mộ Thần ngủ cũng thăng cấp?”

“Mộ đồng học thật sự là tuyệt thế kỳ tài, ngủ cũng có thể thăng cấp.”

Lại một trận kêu gào truyền vào trong tai mọi người.

Sắc mặt Đồng Dao Dao xanh trắng một trận, đám người kia đang nói hừ nói vượn gì vậy, làm sao lại có người trong lúc ngủ cũng thăng cấp được.

Mộ Thần thăng cấp vô linh xuất quan, chấn kinh không ít người ở hai viện.

Từ thời điểm Minh Nguyệt học viện chuẩn bị tới đến bây giờ, vô số người đều vẫn lấy Mộ Thần cùng Lục Nghiêu so sánh, ra kết quả vẫn là hai người mỗi người mỗi vẻ.

Nhưng mà sau khi Mộ Thần thăng cấp, rất nhiều người đều cảm thấy Mộ Thần càng giỏi hơn, dù sao Mộ Thần thăng cấp vô linh sớm hơn Lục Nghiêu.

“Viện trưởng, người tìm ta?” Mộ Thần lững thững đi vào phòng, sau khi thăng cấp vô linh, khí chất của Mộ Thần vô tri vô giác phát sinh biến hóa, so với trước kia tựa hồ càng trầm ổn, khí chất càng thêm xuất chúng.

Hạ Thanh Nghiên đánh giá Mộ Thần, quái dị hỏi: “Nghe nói người đã là tứ cấp trận pháp sư?”

“Viện trưởng, người cũng quá coi trọng ta rồi, ta làm sao có thể là tứ cấp trận pháp sư.” Mộ Thần thản nhiên cười.

Hạ Thanh Nghiên gật gật đầu, tự thở ra một hơi, lại hình như có chút thất vọng, “Ta đã nói mà, tứ cấp không phải dễ đạt tới như vậy, người nếu

muốn trở thành tứ cấp thuật sư, thì mình vẫn trước tiên phải đạt tới tứ cấp.”

Mộ Thần cười nói: “Đúng vậy, ta vẫn cảm thấy mình vẫn càng sâu không lường được so với trận pháp.”

Hạ Thanh Nghiên vừa lòng gật đầu, “Không tồi, không tồi, người có giác ngộ như vậy là tốt!”

Mộ Thần: “...”

... ..

Minh Nguyệt học viện.

Vài đạo sư, đệ tử tụ tập trong một đại sảnh.

“Đã xác định được, đấu võ định vào ngày đầu tiên, về phần đan viện, minh văn, luyện khí, trận pháp, phù thuật định ở năm ngày tiếp theo, mỗi ngày tỷ thí một hạng mục.” Một đạo sư nói.

“Đạo sư, Mộ Thần sẽ tham gia đấu võ sao? Ta muốn đấu với hắn.” Kinh mang trong con người Lục Nghiêu bắn ra bốn phía.

Lục Nghiêu sinh ra bất phàm, từ sau khi ra đời đều một đường hát vang tiến mạnh, chưa từng có địch thủ, hiện giờ nghe đệ tử Thánh Tinh học viện đánh giá hắn không bằng Mộ Thần, Lục Nghiêu mặt ngoài không thể hiện ra, nhưng trong lòng hết sức bất mãn.

“Thánh Tinh học viện tại trên tỷ thí động không ít tay chân, người này một ván, bọn họ hẳn là đã tính buông tha, chỉ phái một cửu tinh võ sư lên sân khấu.”

Lục Nghiêu cau mày, sắc mặt âm trầm, Thánh Tinh tính toán chọn dùng sách lược điền kỵ đua ngựa sao? Nếu là như vậy mà nói, vậy thì thật là khó giải quyết.

“Đạo sư, Mộ Thần có phải sẽ tham gia rất nhiều tràng thi đấu hay không?” Liễu Tuyết Yên hỏi.

“Đúng, đệ tử trẻ tuổi trong Thánh Tinh học viện có rất ít tam cấp thuật sư, Thánh Tinh học viện hạ rất nhiều trọng trách trên người Mộ Thần, trận pháp, minh văn, luyện đan, phù chú, hẳn đều sẽ tham dự, Thánh Tinh đem năm môn học thuật tách ra thành năm ngày tỷ thí, chính là vì để cho Mộ Thần có thể tham gia thi đấu mấy lần.”

“Các người, nhất định phải nghĩ biện pháp chiến thắng Mộ Thần, cho dù một ván thôi cũng được.” Nếu Mộ Thần toàn thắng năm trận, vậy thanh thế của Thánh Tinh học viện tất nhiên sẽ nước lên thì thuyền lên.

“Đạo sư, ngài yên tâm, Mộ Thần học nhiều học thuật như vậy khẳng định là không tinh thông môn nào, đến lúc đó, nếu như hắn toàn thua, xem Thánh Tinh xuống đài như thế nào.” Đồng Dao Dao hí mắt, có chút vui sướng khi người gặp họa nói.

Đạo sư bất đắc dĩ nhìn Đồng Dao Dao, nói: “Dao Dao, người không được phớt lờ, Mộ Thần là một người rất quý dị, nếu người tại trong trận đan đấu gặp gỡ hắn, người chưa chắc sẽ là đối thủ của hắn.”

Đồng Dao Dao gật đầu nói vâng, nhưng trong lòng lại có chút không cho là đúng, nàng đã có thể luyện chế bốn loại đan dược tam cấp, học viện đạo sư cũng khen nàng là thiên tài, nàng mới không tin nàng sẽ bị thất bại bởi Mộ Thần cái người chần chừ, học mà không tinh này.

“Nếu Lục Nghiêu sư huynh tại trận đấu minh văn gặp được Mộ Thần, nhất định sẽ có thể giết hắn hoa rơi nước chảy.” Đồng Dao Dao nắm nắm tay nói.

“Đáng tiếc, minh văn viện chỉ có một mình Mộ Thần là tam cấp minh văn sư, vì thế càng thêm năm chắc thắng trận này, Thánh Tinh sẽ không để cho Mộ Thần đối phó Lục Nghiêu.”

Đồng Dao Dao nhú mào, cười lạnh một tiếng, hỏi: “Chẳng lẽ Thánh Tinh muốn cho một nhị cấp mình văn sử nghênh chiến Lục sư huynh sao?”

“Hơn phân nửa là thế.”

Vài đệ tử hai mặt nhìn nhau, để một tứ cấp mình văn sử đi đối phó với một nhị cấp mình văn sử, đây quả thực là dùng đao mổ trâu giết gà!

... ..

“Mộ Thần đồng học, người tìm ta?” Quý Đông Thành hơi khấn trương nhìn Mộ Thần, trong con ngươi mơ hồ lộ ra vài phần sùng bái.

Quý Đông Thành năm nay hai mươi tuổi, là một cửu tinh võ sư, tư chất thiên phú đều tính không tồi, nhưng mà so với Mộ Thần thì kém quá xa.

Quý Đông Thành nhìn Mộ Thần, trong lòng không khỏi hồ nghi, vị sư đệ Mộ Thần này, chính là nhân vật luyện đan, phù chú, trận pháp, mình văn không gì không giỏi, các viện viện trưởng vì tranh hãn mà đấu đá gay gắt, hãn cũng đã trợ giúp Hùng Uy trưởng lão nhất cử đột phá trở thành võ hoàng.

Tuổi còn trẻ lại đột phá thành võ linh, có thể nói, Mộ Thần đã trở thành đệ tử truyền kỳ nhất của Thánh Tinh học viện từ trước tới nay, nổi bật có một không hai, nhưng mà người này vì sao lại tìm tới mình?

“Mộ Thần có chuyện muốn thỉnh Quý học trưởng hỗ trợ.” Mộ Thần chấp tay sau lưng, thản nhiên nói.

Quý Đông Thành căng thẳng, vội hỏi: “Mộ đồng học nếu có phân phó, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

Mộ Thần bây giờ là nhân vật phong vân trong học viện, trừ bỏ vị hôn thê Diệp Thạch của hắn, còn không có thấy hắn đối xử khác biệt với ai.

Có cơ hội chung tuyến với Mộ Thần, Quý Đông Thành tự nhiên sẽ không bỏ qua.

“Chuyện này có chút nguy hiểm, nhưng nếu là thành, ta cũng sẽ không bạc đãi người.” Mộ Thần hí mắt, thản nhiên nói.

Quý Đông Thành lấy lại bình tĩnh, trịnh trọng nói: “Mộ đồng học cứ việc nói, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

“Nghe nói, đối thủ lần này của người là Lục Nghiêu.”

Quý Đông Thành lập tức giật mình, hắn nói mà, trên người hắn căn bản không có cái gì đáng giá để Mộ Thần mưu đồ, thứ duy nhất có thể làm cho Mộ Thần cảm thấy hứng thú chính là của đối thủ Lục Nghiêu của hắn.

Thực lực của hắn quy củ một cách máy móc, căn bản không phải đối thủ của Lục Nghiêu, học viện đối với Lục Nghiêu này cơ bản đã buông tha.

Tới lúc đó, hắn chỉ cần lên đài quơ quơ mấy chiêu, xong rồi nhảy xuống đài là được.

Quý Đông Thành gật đầu, “Không sai.”

Mộ Thần cười cười, dùng lời lẽ chính nghĩa nói: “Lục Nghiêu này, là tân sinh thần tượng của Minh Nguyệt học viện, nếu như học trường có thể làm cho hắn ăn mệt, những đệ tử đó của Minh Nguyệt học viện chắc chắn sẽ không cuồng vọng như hiện tại nữa.”

Sắc mặt Quý Đông Thành đổi đổi, thầm nghĩ: Một núi không thể chứa hai hổ, xem ra Mộ Thần đồng học rất là bất mãn với Lục Nghiêu nha.

“Mộ đồng học hy vọng ta làm như thế nào?” Quý Đông Thành nghiêm nghị hỏi.

Mộ Thần cười cười, nói: “Ta tất nhiên là hy vọng học trưởng sẽ toàn lực ứng phó.”

Quý Đông Thành xấu hổ cười, “Mộ đồng học, ta không phải là đối thủ của hần.” Âm thầm nghĩ: Quả nhiên nhân tình của Mộ Thần không dễ thiếu.

“Không sao, học trưởng, ta sẽ giúp ngươi.” Mộ Thần thản nhiên cười nói.

Mộ Thần cùng Quý Đông Thành đàm luận một phen, cuối cùng Quý Đông Thành cầm một cái không gian nhẫn ly khai.

Quý Đông thành nhìn không được từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái thẻ nguyên thạch, vuốt ve nhiều lần.

“Đây là hai trăm vạn tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công, còn có thêm tám trăm vạn.”

Quý Đông Thành hít sâu một hơi, không hổ là Mộ Thần có năng lực kiếm nguyên thạch nhất, cho dù là một trận đấu phải thua, cũng có thể hạ vốn gốc như vậy.

Quý Đông thành mới vừa đi, Diệp Thạch liền từ trong rừng ló đầu ra, Mộ Thần hướng phía Diệp Thạch nhìn qua, vẫy vẫy tay với Diệp Thạch.

“Người sao lại trốn ở chỗ này?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Ta ngẫu nhiên đi ngang qua, lại nhìn thấy người đang lén lén lút lút, cho nên tới đây nhìn xem, vừa rồi người kia là ai vậy? Người nói gì với hần đó?”

“Không có gì, chỉ là nói về một cốc sinh ý mà thôi.” Mộ Thần vân đạm phong khinh nói.

Diệp Thạch tò mò nhìn Mộ Thần, “Sinh ý? Là đại sinh ý đi? Hình như ta nghe người nói, tiền đặt cược là hai trăm vạn, sau khi chuyện thành công sẽ thêm tám trăm vạn.”

“Làm sao lại nhiều như vậy, người nghe lầm rồi.” Mộ Thần ôm Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch còn muốn nói điều gì, tay Mộ Thần theo thắt lưng Diệp Thạch trượt xuống, Diệp Thạch hoảng sợ, lúc này mới ngậm miệng.

Mộ Thần thấy mặt Diệp Thạch đỏ rực thì nở nụ cười đầy bồn chồn.

Diệp Thạch dường như muốn hả giận, tại trên cổ Mộ Thần cắn một hơi, sau khi cắn xong mặt càng đỏ hơn.

Mộ Thần cười càng đặc ý hơn.

... ..

“Thiếu gia, người của chúng ta tại Hoàng đô truyền đến tin tức, Bách Quyết Luyện Thể trước đó đã bị Mộ Viễn Phong lấy đi rồi, hiện tại hắc đang ở trên tay Mộ Thần.” Lục Phương Minh nói.

“Kết quả bọn họ điều tra được hắc là không sai, Trang Du cùng Mộ Thần đến từ một nơi, hắc nói, Mộ Thần hơn một năm trước đã từng mua đại lượng máu yêu thú để luyện thể, phẩm chất càng ngày càng cao, Diệp Thạch cũng rất thích mua máu yêu thú, càng là máu yêu thú quý giá, hai người lại càng thích, mỗi tháng số nguyên thạch mà Diệp Thạch tiêu hao trên máu yêu thú cũng phải khoảng mấy trăm vạn.”

Điểm đặc biệt khi tu luyện Bách Quyết Luyện Thể là cần phải tiêu hao đại lượng máu yêu thú, máu yêu thú càng trân quý, hiệu quả sẽ càng tốt.

Người bình thường nếu tu luyện công pháp này thì rất dễ dàng đem mình biến thành quỷ nghèo.

Nhớ tới Mộ Thần, trong lòng Lục Nghiêu không khỏi khó chịu một trận, tuy rằng hắn là tứ cấp minh văn sư, nhưng mà luận về năng lực kiếm nguyên thạch, Mộ Thần lại cao hơn hắn một đường.

Lục Phương Minh cười nói: “Thiếu gia thật lợi hại, mới tới Thánh Tinh học viện mấy ngày mà thiên chi kiêu tử của Thánh Tinh đã bị ngài thu vào trong tay.”

Lục Nghiêu hơi ngại ngùng cười, nghĩ tới Trang Du, trên mặt Lục Nghiêu nhiều thêm vài phần ngọt ngào, có thể làm cho Trang Du thiên chi kiêu tử ngưỡng mộ mình như vậy, Lục Nghiêu không khỏi cảm giác vui sướng.

“Thiếu gia, Trang Du tựa hồ đã có người.” Lục Phương Minh trầm mặc một chút rồi nói.

“Tên tình nhân kia của Trang Du tại trong mắt đám người Thánh Tinh học viện là thiên tài, nhưng tại trong mắt ta bất quá chỉ là tên phế vật mà thôi, người nọ thừa dịp Trang Du trẻ người non dạ mà lừa hắn, ta sớm muộn gì cũng sẽ giải quyết hắn.” Trên mặt Lục Nghiêu hiện lên vài phần hung lệ.

“Lam Nhược Phong đích xác không tính là cái gì, nhưng mà tên Mộ Thần kia quả thật có vài phần bản lĩnh, hắn tựa hồ còn tinh thông bổ văn thuật nữa.” Sắc mặt Lục Phương Minh ngưng trọng.

Lục Nghiêu cúi đầu, nếu thật sự không được thì chỉ có thể thỉnh trưởng lão trong nhà ra tay đem Mộ Thần gạt bỏ đi, có Mộ Thần ở đây, uy

hiếp đối với hắn quá lớn.

... ..

Hùng Uy một cước đá văng đại môn tu luyện thất của Kinh Sí Diễm, Kinh Sí Diễm mở mắt ra, bất đắc dĩ hỏi Hùng Uy, “Tiền bối, người có chuyện gì không?”

Hùng Uy chấp tay sau lưng, khí thế không ai bì nổi mà nói: “Đồ đệ của ta thăng cấp võ linh, người không phải nên tỏ vẻ một chút sao?”

Kinh Sí Diễm phen cái xem thường, tên Hùng Uy này đã không phải là lần đầu tiên lấy danh nghĩa của Mộ Thần đòi lễ vật, hắn đã hỏi qua Diệp Thạch, mấy thứ lễ vật đó, một kiện đều không có tới tay Mộ Thần, đều bị Hùng Uy ở trung gian kiếm lời bỏ vào túi riêng, cầm đi đổi rượu uống.

Hùng Uy người này, thăng cấp võ hoàng rồi mà tính tình một chút cũng không biến, một chút khí độ cao nhân đều không có.

“Tiền bối chờ chút, ta liền đi lấy lễ vật.”

“Đi đi, ta không vội, ánh mắt ta rất tốt nha! Liếc mắt một cái liền chọn trúng đồ đệ thiên tài, một đám thiên tài trong học viện khác đều kém xa, cũng vượt xa đồ đệ của người, Sư Tử Ngọc, Hoa Xu không biết mấy con phố, người nói coi làm sao ánh mắt của ta lại tốt như vậy đâu?” Hùng Uy đắc ý dào dạt nói.

Kinh Sí Diễm cắn chặt răng, Mộ Thần rất lợi hại, nhưng Mộ Thần cho dù lợi hại hơn nữa thì sao? Diệp Thạch mở miệng đòi hắn nguyên thạch, hắn còn không phải gấp gáp đưa tới sao.

“Cái này cho người.” Kinh Sí Diễm ném vài cọng linh thảo cho Hùng Uy.

Hùng Uy xem thường nhìn Kinh Sí Diễm, “Nghe nói người gần đây xài tiền như nước mà! Người giàu như vậy mà lại chỉ cho ta mấy cọng phá thảo này thôi sao?”

“Tiền bối, ta khi nào thì xài tiền như nước, ta nghèo như quỷ vậy, người nên đi tìm Sư Tử Ngọc đi, tên Sư Tử Ngọc kia mới đúng là giàu có ấy!” Kinh Sí Diễm tiền Hùng Uy giống như là tiền ôn thần vậy, linh thảo ngũ cấp mà còn ngại ít!

Kinh Sí Diễm nhìn bóng dáng Hùng Uy, bất đắc dĩ lắc đầu, lúc trước, sau khi hắc thu Diệp Thạch làm đồ đệ, Diệp Thạch đã từng cầu hắc thu Mộ Thần làm đồ đệ.

Lúc ấy hắc cảm thấy thiên phú của Mộ Thần bình thường, chỉ đáp ứng quan sát thử, kết quả không đợi mình quan sát xong, Mộ Thần đã bị hỗn đản Hùng Uy này nhanh chân đến trước.

Nếu lúc trước nghe lời Diệp Thạch, cũng đem Mộ Thần tiểu tử này thu làm đồ đệ, vậy thì hiện giờ cũng không cần bị Hùng Uy hỗn đản này ba ngày thì hai ngày tới đánh cướp, sai một ly đi một dặm, kim khối đáng thương của mình, vạn kiếp bất phục a!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

132. Chương 132: Trang Du Thịnh Cầu

Diệp Thạch đi vào Bách Bảo các, kích động hỏi: “Chưởng quầy, đồ vật ta muốn đã có chưa?”

“Có rồi, đây là máu của tứ cấp Băng tức nham măng, con măng xà kia sống ngàn năm, đã có dấu hiệu hóa rồng, mấy con măng xà khác không thể sánh bằng, vì thứ này mà Các chúng ta hao tổn không ít cao thủ đâu.”

Diệp Thạch bĩu môi, Bách Bảo các vốn đã có tính toán đi săn giết Băng tức nham măng, hẳn nghe được tin tức mới tới đặt hàng máu yêu thú. Bách Bảo các chết bao nhiêu người cũng không có bao nhiêu quan hệ với hẳn.

Diệp Thạch nâng bình huyết, một cỗ huyết khí nồng đậm dâng lên, đôi mắt Diệp Thạch hiện lên một tia vui mừng, chất lượng của huyết yêu thú này so với trước kia hẳn dùng tốt hơn nhiều, có thứ này, hẳn đã có thể nắm chắc thăng cấp võ linh.

Diệp Thạch lấy ra ba trăm vạn, từ trong tay chưởng quầy mua hai bình máu yêu thú.

Diệp Thạch từ trong Bách Bảo các đi ra, vừa vặn gặp được Lục Nghiêu.

Diệp Thạch nhìn thấy Lục Nghiêu, thần kinh nhất thời căng lên để phòng hẳn, Mộ Thần nói là đã tìm người xem bói, tính ra được kết quả,

mệnh số của Lục Nghiêu cùng hắc và Mộ Thần đều tương khắc, nếu như phốt lò thì hai người bọn họ đều có khả năng chết trên tay Lục Nghiêu.

Nếu như Mộ Thần chỉ đơn thuần nói là Lục Nghiêu khắc mình, Diệp Thạch có lẽ sẽ không để ở trong lòng, nhưng mà, Mộ Thần ngay cả bản thân hắc đều thêm vào, Diệp Thạch liền không thể không thận trọng.

Nhìn thấy Lục Nghiêu, Diệp Thạch nhìn không được mà nhú mày, nguyên lai hắc còn đang nghĩ là Mộ Thần có phải bị bọn bịp bợm giang hồ lừa gạt hay không, nhưng mà khi thấy Lục Nghiêu, Diệp Thạch liền biết là không có, cái tên Lục Nghiêu này cho Diệp Thạch một loại cảm giác rất không thoải mái.

“Diệp đồng học, hạnh ngộ.” Lục Nghiêu tiến lên phía trước, ôn hòa nói.

Diệp Thạch gật đầu chào Lục Nghiêu, bất động thanh sắc bước ra một chút khoảng cách, “Lục đồng học có chuyện gì không?”

“Vừa rồi nhìn thấy Diệp đồng học người mua hai bình huyết Băng tức nham mãng, không biết là dùng làm gì?” Lục Nghiêu ôn hòa cười hỏi.

Diệp Thạch vuốt ve nhẵn không gian trên tay, bình tĩnh nói: “Ta mua về làm huyết đậu hũ.”

Lục Nghiêu không cho là đúng, “Diệp sư đệ thật biết nói đùa, đây chính là mấy bình máu yêu thú đấy.”

“Cái gì mà nói giỡn? Ta thích nhất ăn huyết đậu hũ, chính là mua về làm huyết đậu hũ mà thôi.” Diệp Thạch nói.

“Người ăn nhiều như vậy?” Lục Nghiêu không cho là đúng nói.

“Ta có thể ăn bao nhiêu cũng không có quan hệ với người!” Diệp Thạch lạnh lùng nói rồi bước đi.

Lục Nghiêu nhìn theo bóng lưng Diệp Thạch, trong con người lộ ra một tia âm trầm, hắc thân là thủ tịch đệ tử của Minh Nguyệt học viện, còn chưa có người nào không cho hắc mặt mũi giống Diệp Thạch đâu.

“Thiếu gia, trên người Diệp Thạch huyết khí mệnh môn, xem ra Diệp Thạch cũng có tu luyện Bách Quyết Luyện Thể.” Lục Phương Minh nói.

Lục Nghiêu hí mắt, “Xem ra phải tìm Mộ Thần một phen.”

Tên Mộ Thần này thật đúng là hào phóng với Diệp Thạch! Ngay cả công pháp cũng không quên Diệp Thạch.

... ..

Diệp Thạch thần tình căm giận đi vào phòng Mộ Thần.

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch: “Sao vậy? Ai chọc giận người?”

“Ta gặp được Lục Nghiêu, hắn hỏi ta mua huyết Băng tức nham mãng làm gì, ta cảm thấy hắn khẳng định có ý đồ gì đó.”

Mộ Thần nhìn thần sắc Diệp Thạch như lâm đại địch, không để bụng nói: “Hắn tất nhiên là có ý đồ, là hướng về phía Bách Quyết Luyện Thể mà tới, vừa rồi hắn cũng đến tìm ta.”

Mộ Thần chưa nói trên tay mình có pháp quyết này, nhưng mà Lục Nghiêu đã nhận định trên tay hắn có.

Hắn ra giá ba nghìn vạn mua Bách Quyết Luyện Thể.

Mộ Thần tất nhiên không có đáp ứng, tuy rằng hắn không rõ vì sao Bách Quyết Luyện Thể có lực hấp dẫn với Lục Nghiêu lớn như vậy, nhưng

mà thứ này khẳng định có công dụng của nó, đưa cho Lục Nghiêu chính là đang trợ giúp Lục Nghiêu tăng lên thực lực, nếu vậy hẳn liền nguy hiểm.

“Hắn làm sao lại biết Bách Quyết Luyện Thể?” Diệp Thạch không hiểu.

“Chuyện này ta cũng không biết, nhưng Lục Nghiêu sinh ra ở Lục gia là một đại gia tộc, cái gia tộc này có cao thủ cấp bậc võ hoàng tọa trấn. Muốn biết gì đó cũng là chuyện dễ dàng.” Bách Quyết Luyện Thể đến tột cùng ẩn chứa cái dạng bí mật gì mà đáng giá cho Lục Nghiêu đau khổ truy tìm như vậy.

Lục gia có sản nghiệp lớn, theo lý mà nói, thứ này hẳn là không thể nhập vào mắt Lục Nghiêu mới đúng.

Trước kia hẳn không chú ý qua bản Bách Quyết Luyện Thể kia, nhưng mà gần đây lấy ra nghiên cứu mới phát hiện, quyển sách kia cư nhiên giống như quyển sách của Diệp Thạch, thoát nhìn rách rưới, trên thực tế lại là nước lửa bất xâm, Mộ Thần cũng đã thử qua lấy máu nhận chủ, nhưng mà trang sách lại không có bất luận cái gì thay đổi.

... ..

“Mộ thiếu, Trang Du tới đây.” Một đệ tử phụ trách chiếu cố Mộ Thần đi tới thông báo.

Diệp Thạch mày nhăn lại, bất mãn nói: “Người này tới làm gì nữa?!”

Đôi mắt Mộ Thần chớp động quang mang, trong nguyên văn, Trang Du vừa mở miệng thì Mộ Thần liền ân cần đem pháp quyết đưa cho Trang Du, bây giờ Trang Du tới đây, chẳng lẽ là vì Bách Quyết Luyện Thể? Nhưng hiện giờ mình và Trang Du cũng gần như là người lạ rồi, Trang Du hẳn là không đến mức lại đây tự rước lấy nhục đi?!

Diệp Thạch cau mày, vẻ mặt đề phòng nhìn ra cửa.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch xì mặt như lâm đại địch, nghiêng đầu cười nói: “Thạch Đầu, người chớ khẩn trương, không cần sợ hãi như vậy.”

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, cường chống nói: “Ai sợ hãi chứ, hãn chỉ là bất tinh võ sư mà thôi, ta đã là cửu tinh rồi, hãn căn bản không phải là đối thủ của ta.”

Diệp Thạch tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, tên Trang Du này rất cổ quái, một ít sư huynh trong học viện mỗi người đều bị hãn mê hoặc thần hồn điên đảo.

Nghe được lời Diệp Thạch nói, trong mắt Mộ Thần hiện lên vài tia hàn quang, vốn Diệp Thạch có nhiều kỳ ngộ, đã đem Trang Du vứt xa một ít, nhưng mà người Minh Nguyệt đế quốc vừa đến, học viện vì gia tăng phần thắng, cư nhiên lấy ra bảo vật áp đáy hòm trợ giúp Trang Du đột phá.

Mà Diệp Thạch bởi vì tu vi đã đến cửu tinh võ sư, học viện lo lắng tu vi hãn tăng quá nhanh sẽ ảnh hưởng tới căn cơ, cho nên không có ban thưởng trọng bảo phụ trợ hãn tu luyện tới võ linh.

Ánh sáng nhân vật chính của Trang Du lờ lờ sáng lên, dựa vào đồ vật học viện ban thưởng cho mà tăng lên tới bất tinh võ sư, mắt thấy liền chuẩn bị đuổi kịp Diệp Thạch.

Cũng may Trang Du tuy rằng thăng cấp rất nhanh, nhưng mà Lam Nhược Phong lại biểu hiện thường thường, rất nhiều đệ tử ưu tú của Minh Nguyệt học viện đều có thể đánh đồng với hãn.

Cái thứ ánh sáng nhân vật chính này thật đúng là khó giải quyết!

“Để hãn vào đi.” Mộ Thần nói với đệ tử kia.

Không cần Mộ Thần đáp ứng, Trang Du đã xông vào.

“Mộ Thần, chúc mừng người thăng cấp võ linh! Người thật sự là thiên tài a, rất nhiều đạo sư trong học viện đều nói người là đệ tử xuất sắc nhất trong trăm năm qua đây! Mộ thúc thúc nếu như biết người có thành tựu như hiện tại này, nhất định sẽ rất cao hứng.” Trang Du đi vào cửa, vẻ mặt tươi cười như hoa nói với Mộ Thần.

Mộ Thần không cho là đúng nói với Trang Du: “Trang đồng học, người đến gặp ta hẳn không chỉ là muốn đơn giản chúc mừng ta như vậy đi?”

Trang Du ngượng ngùng cười, nói: “Ta lần này tới là có một yêu cầu quá đáng.”

Diệp Thạch đứng ở bên người Mộ Thần, lạnh lùng nói: “Nếu là yêu cầu quá đáng thì không cần phải nói.”

Trang Du nhú mày, không để ý tới Diệp Thạch.

Diệp Thạch thấy Trang Du đem mình trở thành không khí, không khỏi tức giận.

“Mộ sư huynh, trên tay người có phải là có Bách Quyết Luyện Thể hay không?” Đôi mắt Trang Du trông mong nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần nắm chén trà trên tay, khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười lãnh liệt, tuy rằng rất nhiều chuyện đều cải biến, nhưng mà Trang Du rốt cuộc vẫn giống như trong truyện mà mở miệng vì Lục Nghiêu. Ánh mắt Mộ Thần phức tạp nhìn Diệp Thạch, mệnh của hắn cùng Diệp Thạch, có phải sẽ kết thúc tại trên tay Lục Nghiêu không?

“Không có.” Mộ Thần nói.

Trang Du nhíu mày nói: “Mộ sư huynh hà tất phải như thế, lúc trước người mua nhiều máu yêu thú như vậy, chẳng lẽ không phải là dùng để luyện thể?”

“Đây không phải là dùng để luyện thể, mà là dùng để làm huyết đậu hũ ăn.” Diệp Thạch nói.

“Diệp đồng học, người coi ta là đứa ngốc sao? Nhiều máu yêu thú như vậy đều để làm huyết đậu hũ sao? Khẩu vị người tốt như vậy sao?” Trang Du không cho là đúng nói.

Diệp Thạch hung dữ nhìn Trang Du, đúng lý hợp tình nói: “Khẩu vị của có tốt hay không cũng không cần người quản, ta ăn bao nhiêu cũng được.”

Trang Du ở trong lòng âm thầm phen cái xem thường, là một song nhi mà khẩu vị lại lớn như vậy, Diệp Thạch này lại không cho rằng đó là hổ thẹn mà lại cho là vinh.

“Mộ sư huynh, Bách Quyết Luyện Thể nguyên lai là vật gia truyền của Lục gia, Lục gia có phản đồ nên mới bị mang ra khỏi gia tộc, nhiều năm như vậy, Lục gia luôn luôn truy tìm nơi Bách Quyết Luyện Thể rơi xuống, Mộ sư huynh, Bách Quyết Luyện Thể đối với người mà nói cũng không có cái gì trọng dụng, người sao lại không thuận nước giong thuyền mà đưa cho Lục sư huynh đâu?” Trang Du tận tình khuyên nhủ.

Mộ Thần thần nhiên cười, nói: “Trang sư đệ, không phải là sư huynh không muốn thành toàn người, mà là trên tay ta quả thật không có vật kia.”

Sắc mặt Trang Du đổi đổi, tức giận nói với Mộ Thần: “Mộ sư huynh hà tất phải gạt ta đâu, Lục gia đồng ý ra giá ba nghìn vạn mua Bách Quyết Luyện Thể, xác thực là không ít.”

Diệp Thạch phen cái xem thường, nói: “Ba nghìn vạn nguyên thạch mà thôi, Mộ Thần nguyên bản rất biết kiếm tiền, hiện tại thăng lên võ linh thì lại càng biết kiếm tiền, chỉ là ba nghìn vạn nguyên thạch thì Mộ Thần làm sao có thể nhìn vào trong mắt.”

Ba nghìn vạn nguyên thạch đối với võ sư phổ thông mà nói đã là một con số thiên văn, đối với võ linh phổ thông mà nói đồng dạng cũng là một bút tài phú không nhỏ, nhưng mà đối với Mộ Thần mà nói, bất quá chỉ là sự tình vài ngày, lúc trước Mộ Thần tu bổ vài kiện minh văn bình khí, tiền qua tay không chỉ có như vậy.

Trang Du cau mày, nói: “Cái này dù sao cũng là vật gia truyền của Lục gia.”

“Cái tên tiểu bạch kiếm kia nói cái gì người cũng tin sao? Hắn bất quá chỉ là một ngoại nhân, hiện tại mọi người đều đang nhất trí đối ngoại, Trang Du, người tính ăn cây táo, rào cây sung sao?” Diệp Thạch ngữ khí không tốt nói.

Diệp Thạch híp mắt nhìn Trang Du, không còn lời gì để nói, Lục Nghiêu này chỉ mới vừa đến Thánh Tinh học viện bao nhiêu ngày? Trang Du cư nhiên liền thông đồng cùng người ta, còn ân cần xuất đầu vì Lục Nghiêu như vậy.

Trang Du cau mày, không cho là đúng nói: “Diệp Thạch, hai viện cũng không có thâm cừ đại hận gì, Minh Nguyệt học viện tới đây cũng chỉ là giao lưu với nhau mà thôi, người cần gì phải gây sự như vậy đâu?”

“Người hướng lên cao, nước chảy chỗ trũng, Trang Du, người che chở Minh Nguyệt học viện như vậy, chẳng lẽ là muốn gia nhập Minh Nguyệt học viện sao?” Về mặt Diệp Thạch không tốt nói.

Trang Du biến sắc, lại nói: “Diệp Thạch, người không nên nói lung tung!”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi.

Mộ Thần nhìn sắc mặt Trang Du, biểu tình nhin không được mà đổi, hăn nhìn ra, Diệp Thạch chỉ là thuận miệng nói Trang Du muốn gia nhập Minh Nguyệt học viện, nhưng nhìn phản ứng này của Trang Du, nói không chừng thật sự là có tính toán này.

Trong truyện Trang Du là một người thiên chân vô tà, nhưng nếu trưởng lão Minh Nguyệt học viện dùng thịnh tình mời hăn, nói không chừng hăn thật sự sẽ động tâm.

Thánh Tinh học viện tổn đại khí lực bồi dưỡng Trang Du, Trang Du nếu như đầu nhập vào Minh Nguyệt học viện, vậy lão nhân hiệu trưởng kia nói không chừng sẽ bị tức chết.

Diệp Thạch thấy Trang Du không phản bác lại được, trong lòng không khỏi vui sướng một trận.

“Bách Quyết Luyện Thể kia xác thực bất phàm. Có lẽ trong đó có cất giấu bảo tàng?” Đôi mắt Diệp Thạch lóe lên.

Mộ Thần gật đầu nói: “Có khả năng này.”

“Có bảo tàng thì chúng ta liền phát rồi.” Diệp Thạch phấn chấn nói.

Mộ Thần cười khổ một chút, có bảo tàng thì bọn họ cũng không biết dùng như thế nào.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

133. Chương 133: Lam Nhược Phong Tới

“Mộ đồng học, Lam Nhược Phong tới đây.”

Diệp Thạch đầy hứng thú, “Trang Du mới vừa đi, Lam Nhược Phong liền tới, Lam Nhược Phong hẳn tới đây làm gì? Mộ Thần, người có biết không?”

“Không biết! Ta cũng không phải là thần tiên.” Mộ Thần lười biếng dựa lưng vào ghế dựa rồi nói.

“Người tuy rằng không phải là thần tiên, nhưng mà người luôn luôn liệu sự như thần nha.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần nhướng mày, cười như không cười nhìn Diệp Thạch, “Vậ à? Ta liệu sự như thần sao? Di, ta tính ra được Diệp Thạch chỉ thích Mộ Thần thôi này.”

Diệp Thạch quần bách liếc Mộ Thần một cái, Mộ Thần đắc ý cười ha ha.

Diệp Thạch cắn chặt răng, làm bộ tức giận nói: “Ta cũng tính ra được Mộ Thần chỉ thích Diệp Thạch thôi!”

“Thạch Đầu, người bói toán quả nhiên rất chuẩn xác nha.” Mộ Thần cười nhìn Diệp Thạch, trêu tức nói.

Diệp Thạch đỏ mặt cúi đầu, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm.

Bên này hai người Mộ Thần cùng Diệp Thạch đang liếc mắt đưa tình, bên ngoài Lam Nhược Phong lòng như lửa đốt tiến vào.

Lam Nhược Phong vừa vào cửa, liền chặn đầu Mộ Thần hỏi: “Trang Du vừa mới tới đây?”

“Đúng vậy! Vừa mới tới.” Khi Lam Nhược Phong xuất hiện, đở ửng trên mặt Diệp Thạch đều lui xuống, toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong nhú mày, sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Trang Du hẳn nói chuyện gì với các người?”

Sắc mặt Diệp Thạch cổ quái nhìn Lam Nhược Phong, “Trang Du là tình nhân của người nha! Chuyện của hẳn, người không đi hỏi hẳn lại tới hỏi chúng ta làm gì?”

Sắc mặt Lam Nhược Phong lập tức trầm xuống, gần đây Trang Du càng ngày càng lạnh nhạt với hẳn.

Hơn nữa, sau khi Lục Nghiêu xuất hiện và Mộ Thần thăng cấp võ linh, thái độ của Trang Du đối với hẳn càng ngày càng không tốt.

Thời điểm lúc ban đầu, ánh mắt của Trang Du nhìn mình tràn đầy sùng bái cùng hâm mộ, nhưng mà hiện tại, lại tràn đầy thờ dãi cùng phiến muộn.

Diệp Thạch thấy sắc mặt Lam Nhược Phong khó coi, bên miệng xẹt qua một nụ cười tà khí, “Sẽ không phải là, tiểu tử Trang Du kia di tình biệt luyện, không để ý tới người nữa?”

Lam Nhược Phong như là bị giẫm trúng đinh mà nhảy lên, hung ác nhìn Diệp Thạch, nói: “Người quản nhiều như vậy làm gì, người chỉ cần nói cho ta biết, Trang Du rốt cuộc nói cái gì với các người là được rồi!”

Diệp Thạch cười lạnh, thái độ của Lam Nhược Phong như vậy làm cho Diệp Thạch rất không muốn nói thêm cái gì với hắn, nhưng mà nghĩ tới mục đích mà Trang Du đến đây, Diệp Thạch lại cảm thấy việc này nói cho Lam Nhược Phong cũng không sao.

“Trang Du hắn là tới vì Lục Nghiêu, hắn thỉnh cầu Mộ Thần đáp ứng giao dịch Bách Quyết Luyện Thể với Lục Nghiêu, nhưng mà trên tay Mộ Thần căn bản không có thứ này.”

Khuôn mặt Lam Nhược Phong trầm xuống, hỏi: “Trang Du vì sao lại nhắc lên quan hệ với Lục Nghiêu? Hắn vì sao phải vì Lục Nghiêu mà tới tìm các người?”

“Ta cũng không biết vì sao, chắc do người không có cho hắn ăn no nên hắn muốn tìm bất mãn đi?” Diệp Thạch cười nhạt.

Lam Nhược Phong hung hăng trừng Diệp Thạch.

Mộ Thần nghiêng đầu, cười như không cười đánh giá Lam Nhược Phong, nguyên bản mỗi người trong đám tiểu công đều cậy tài khinh người, cãi nhau không ít, Trang Du từ giữa điều tiết mới để cho vài người bảo trì hòa bình ở ngoài mặt, chỉ là Lam Nhược Phong hiện tại kém xa Lục Nghiêu nhiều lắm, Lục Nghiêu căn bản không đem Lam Nhược Phong để vào mắt.

“Lam huynh, người phải giám sát chặt chẽ Trang Du một chút nha! Nếu như tiểu bạch kiểm Lục Nghiêu này tại dưới mí mắt người, đem Trang Du bắt cóc đi, khi đó mất mặt không chỉ là người, mà còn là toàn bộ Thánh Tinh học viện chúng ta, đều đi theo người dọa người.”

Sắc mặt Lam Nhược Phong đổi đổi, không nói một lời ly khai.

Diệp Thạch nhìn Lam Nhược Phong nổi giận đùng đùng rồi đi, quay đầu nhìn Mộ Thần, hỏi: “Trang Du này sẽ không thật sự coi trọng Lục

Nghiêu đi?”

“Cũng có thể.” Trang Du luôn coi trọng cường giả, hơn nữa chỉ coi trọng cường giả cao nhất, thực lực không đủ chỉ có thể làm pháo hôi.

Trong nguyên văn, Lam Nhược Phong am hiểu luyện đan, Lục Nghiêu am hiểu minh văn, Bạch Nghị am hiểu trận pháp. Vài chính quy tiểu công, ai cũng có sở trường riêng, thực lực cũng không phân cao thấp.

Hiện giờ kỳ ngộ của Lam Nhược Phong đã bị mình đoạt hơn phân nửa, bây giờ lại biểu hiện thường thường không có gì lạ, Trang Du chỉ sợ là chuẩn bị buông tha hắn.

Diệp Thạch cau mày nói: “Tên Trang Du này cũng quá hồ nháo rồi, Lục Nghiêu là ngoại nhân đó!”

Mộ Thần không để bụng nói: “Chỉ cần gia nhập Minh Nguyệt học viện thì Lục Nghiêu không phải chính là nội nhân sao?”

Diệp Thạch mở to mắt, “Điều đó không có khả năng!”

Mộ Thần nâng cằm, nói: “Có thể có khả năng hay không không phải chúng ta có thể định đoạt.”

... ..

“Sư phụ.” Lục Nghiêu cung kính gọi một tiếng với Không Sát.

Trong đám người cùng thế hệ thì Lục Nghiêu rất ít nhìn vào mắt, nhưng mà đối với vị sư phụ Không Sát này, Lục Nghiêu vẫn rất là tôn kính.

“Nghe nói người gần đây rất thân cận với Trang Du? Sao? Động tâm à?” Không Sát trêu tức nhìn Lục Nghiêu.

“Sư phụ, Trang Du chính là bát cấp tư chất, nếu như hắc có thể gia nhập Minh Nguyệt học viện chúng ta thì đó chính là một chuyện tốt rất lớn.” Lục Nghiêu thản nhiên cười nói.

“Trang Du đích thật là một nhân tài hiếm có, nếu người như vậy ở lại Thánh Tinh học viện thì đó là người tài giỏi không được trọng dụng.” Không Sát nhìn Lục Nghiêu, trong mắt hiện lên ý cười ôn hòa, hỏi tiếp, “Đồ đệ, người thân cận với Trang Du, hắc không chỉ là bởi vì tư chất của hắc tốt?”

Lục Nghiêu cười ngại ngùng nói: “Trang Du hắc có diện mạo thiên tư quốc sắc, đồ đệ cũng nhin không được mà động tâm.”

Nhớ tới Thánh Tinh học viện, ý cười trên mặt Không Sát thu liễm lại, “Người nếu như có thể đem Trang Du kéo vào học viện chúng ta, đó có thể xem như là một chuyện tốt rất lớn.”

Người có bát cấp tư chất, Minh Nguyệt học viện chỉ có một mình Lục Nghiêu, tuy rằng hiện tại nhìn như là Minh Nguyệt học viện bọn hắc mạnh hơn, nhưng mà chờ tới lúc ba người bát cấp tư chất của Thánh Tinh trưởng thành lên thì liền nói không chắc vẫn như vậy, nếu có thể kéo một người lại đây, như vậy...

“Đồ nhi cũng nghĩ như vậy.” Lục Nghiêu thản nhiên nói.

“Kỳ thật, ưu điểm lớn nhất của Trang Du không chỉ là bát cấp tư chất, đồ nhi, người có lẽ không biết, Trang Du này là thiên âm thân thể, nếu như người có thể cùng hắc song tu thì người tiến cảnh sẽ càng nhanh, Mộ Thần gì kia căn bản sẽ không phải là đối thủ của người.” Không Sát thần thần bí bí nói.

Lục Nghiêu đột nhiên mở to mắt, “Làm sao có thể?!”

Trong con người Không Sát hiện lên tinh quang, “Thế chất của Trang Du đã bị người khác dùng bí thuật che dấu, nếu không phải là vi sư trước kia gặp được người có thiên âm thân thể khác thì còn không dễ nhận ra.”

“Có người che dấu thế chất của Trang Du? Là Sư Tử Ngọc?” Lục Nghiêu nhăn mày hỏi.

Không Sát lắc đầu, “Hắn không phải là hắn, thủ đoạn của người che dấu thế chất thay Trang Du có chút thô lậu, nếu như là Sư Tử Ngọc ra tay, khí tức thiên âm thân thể của Trang Du hẳn là sẽ bị che dấu triệt để, ta thấy tên Lam Nhược Phong kia có hiểm nghi không nhỏ.”

Lục Nghiêu bừng tỉnh đại ngộ, người cùng người có thiên âm thân thể song tu sẽ đạt được chỗ tốt không nhỏ, Trang Du là bị Lam Nhược Phong lấy đi lần đầu, hắn không có khả năng không phát hiện điểm này.

Trang Du người mang thiên âm thân thể, song tu cùng với người khác, tu vi càng cao thì chỗ tốt với Trang Du càng lớn, nếu như tu vi người nọ không bằng Trang Du, Trang Du ngược lại sẽ bị người nọ liên lụy.

Lục Nghiêu hí mắt, âm thầm nghĩ: Lam Nhược Phong đối tốt với Trang Du chỉ sợ là có ý đồ khác, có thời gian hẳn sẽ tới trước mặt Trang Du vạch trần mặt nạ của Lam Nhược Phong, thức tỉnh Trang Du khỏi tên Lam Nhược Phong lừa gạt này.

... ..

Một trận tiếng bước chân truyền đến, Mộ Thần cùng Diệp Thạch đồng thời hướng phía cửa nhìn sang.

Phú Nguyên Bảo bước nhanh tới, Phú Nguyên Bảo tinh thông luân cú, Diệp Thạch cùng Mộ Thần lại vội vàng tu luyện nên không có tâm tư xử lý sản nghiệp, rất nhiều thứ đều trực tiếp giao cho Phú Nguyên Bảo xử lý, chỉ cần cho Phú Nguyên Bảo một phần nhất định.

Thân gia của Mộ Thần ngay cả thể hệ trước trong học viện đều theo không kịp, chỉ cần lấy ra một chút thì cũng đủ cho Phú Nguyên Bảo ăn mặc không lo.

Vì vào chiến tuyến với Mộ Thần, Phú Nguyên Bảo giờ phút này cũng là một nhân vật phong vân trong học viện.

“Nguyên Bảo, vài ngày không gặp mà người càng ngày càng béo rồi, có chuyện gì không?” Diệp Thạch đánh giá Phú Nguyên Bảo.

“Ngày mai sẽ bắt đầu đấu võ, đây là danh sách trận đấu.” Phú Nguyên Bảo bước nhanh lên phía trước, đem hai phần danh sách chia ra đưa cho hai người.

“Sao có thể như vậy?” Diệp Thạch nhíu mày.

Đối thủ nguyên lai của Mộ Thần là một bát tinh võ sư của Minh Nguyệt học viện, nhưng mà hiện tại lại đổi thành Chúc Húc, người này hai mươi tuổi, là một nhị tinh võ linh, Mộ Thần chỉ vừa mới tiến vào cấp bậc võ linh, học viện làm sao có thể an bài một đối thủ khó giải quyết như vậy cho Mộ Thần?

Phú Nguyên Bảo nhìn sắc mặt hai người, “Nghe nói người quyết định thay danh ngạch là Sư Tử Ngọc tiền bối, bởi vì Mộ học trưởng người vừa thăng cấp thành võ linh, nếu an bài cho người một bát tinh võ sư thì không khỏi rất không cho Minh Nguyệt học viện mặt mũi, hẳn nói, Mộ Thần nếu có thể lấy yếu thắng mạnh, vậy nhất định có thể dương uy danh của Thánh Tinh học viện chúng ta...”

“Vô liêm sỉ...” Diệp Thạch khó chịu đứng lên.

Mộ Thần kế tiếp còn có bốn trận đấu, nếu trận đầu liền thua, vậy mấy trận đấu kế tiếp phải làm sao?

Mộ Thần thản nhiên nhìn Diệp Thạch, thở dài, không để bụng nói: “Thạch Đầu, an tâm một chút, chớ nóng nảy. Làm tu sĩ, tâm phải giống như nước vậy, phải bình thản, người nóng nảy như vậy rất dễ dàng sinh tâm ma.”

“Nhưng tên Sư Tử Ngọc kia đang tính kế người đó!” Diệp Thạch nổi trận lôi đình.

Mộ Thần không để bụng, “Một nhị tinh võ linh mà thôi, không tính là cái gì.”

Diệp Thạch khó chịu nói: “Thật là, sư phụ người cũng không chịu giúp người.”

“Sư Tử Ngọc hơn phân nửa là không có trải qua sự đồng ý của các trưởng lão khác liền đem danh sách công bố, sư phụ muốn ngăn trở cũng không còn kịp nữa rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Phú Nguyên Bảo lập tức gật đầu, “Mộ sư huynh liệu sự như thần, việc này Hùng trưởng lão trước đó đích thật không biết, sau khi biết thì Hùng trưởng lão đã tìm Sư tiên bối đánh lớn một trận, bất quá, việc xấu trong nhà không thể ngoại dương... Việc này người biết cũng không nhiều, nghe nói, Sư Tử Ngọc bị Hùng trưởng lão đánh cho không dám ra ngoài.”

“Đánh tốt, nên đánh chết hẳn!” Diệp Thạch hưng dữ nói.

Đôi mắt Diệp Thạch thẳng tắp nhìn về Phú Nguyên Bảo, Phú Nguyên Bảo bị Diệp Thạch nhìn mà khắp cả người phát lạnh, sau đó hắn nghe Diệp Thạch hỏi: “Thực lực chiến đấu của cái tên Chúc Húc này thế nào?”

Sắc mặt Phú Nguyên Bảo quỷ dị nhìn Mộ Thần, trả lời: “Nghe nói tên Chúc Húc này rất là khó giết, hắn là thợ săn tiền thưởng nổi danh ở Fred đế quốc, rất nhiều tu sĩ thành danh đều chết trên tay hắn, hắn là một cái nhân vật rất ngoan, tại thời điểm Minh Nguyệt học viện luận võ cũng đã

giết qua vài học trưởng cùng viện, Mộ Thần sư huynh, nếu người lên đài, hẳn hơn phân nửa sẽ cùng người không chết không ngừng, không bằng người nhận thua sớm đi.”

Mộ Thần cười lạnh: “Thật sự là cảm ơn đề nghị của người.”

Vẻ mặt Diệp Thạch đau khổ nhìn Mộ Thần, hơi chần chờ nói: “Kỳ thật, đề nghị của Phú Nguyên Bảo không tồi...”

Mộ Thần cười nói: “Yên tâm đi, một cao thủ cấp bậc nhị tinh võ linh mà thôi.”

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Mộ Thần tràn đầy tin tưởng thì âm thầm cắn môi.

“Ta đối với người!” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần xoa đầu Diệp Thạch, “Đừng nói hươu nói vượn.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

134. Chương 134: Trở Mặt

“A Du, người đi đâu vậy? Vài ngày gần đây ta đã tìm khắp nơi mà không thấy được bóng dáng người.” Lam Nhược Phong nhìn thấy Trang Du đang ngồi trong phòng, nhất thời thở ra một hơi, lại nhìn không được toát ra vài phần tức giận.

Vẻ mặt Trang Du nghiêm túc nhìn Lam Nhược Phong, ánh mắt nhìn chăm chăm Lam Nhược Phong từ trên xuống dưới, trong mắt chứa đựng hoài nghi.

Lam Nhược Phong rất nhanh liền nhận thấy vẻ mặt Trang Du không đúng.

“A Du, người sao vậy?” Lam Nhược Phong mơ hồ có vài dự cảm không tốt.

Trang Du nhăn mày, lạnh lùng mở miệng hỏi: “Người ra tay che dấu thể chất của ta?”

Nghe được lời Trang Du nói, lòng Lam Nhược Phong trầm xuống, “A Du, người đang nói cái gì vậy?”

Trang Du hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Lam Nhược Phong tràn ngập tức giận cùng hoài nghi.

“Người không cần nói xạo, Lục Nghiêu sư huynh đã nói cho ta biết ta là thiên âm thân thể, nhưng lại bị người ta ra tay che dấu, người ra tay hơn phân nửa là người!” Trang Du thất vọng nhìn Lam Nhược Phong, buồn bã nói: “Nhược Phong, người cùng ta yêu đương là bởi vì thể chất của ta sao? Là bởi vì ta có thể trợ giúp người tu luyện sao?”

Trong lòng Lam Nhược Phong mãnh liệt tức giận, hắn đã nói mà, Trang Du làm sao có thể biết hắn tại trên thể chất của hắn động tay chân, quả nhiên là có người nói cho Trang Du! Tên Lục Nghiêu cư nhiên lại xen vào việc của người khác!

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, vội vàng nói: “A Du, người không nên nghe Lục Nghiêu nói bậy, đúng là ta ra tay che dấu thể chất của người, nhưng mà ta làm như vậy là vì bảo hộ người, thiên âm thân thể quá mức trân quý, cho dù là lão quái vật trong học viện nếu thấy được cũng sẽ động tâm, ta là lo lắng cho người...”

Lam Nhược Phong chân thành nhìn Trang Du, Trang Du rất dễ dàng tin tưởng người khác, hắn vẫn cảm thấy Sư Tử Ngọc hơn phân nửa cũng không có ý tốt khi nhận Trang Du làm đồ đệ.

Sư Tử Ngọc là võ vương, nhưng cảnh giới của Trang Du bây giờ rất thấp, liền tính Sư Tử Ngọc hiện tại cùng Trang Du song tu thì chỗ tốt đạt được cũng không lớn, nhưng mà chờ đến khi Trang Du cũng thăng cấp võ vương thì liền không biết được.

“Vậy sao? Vì bảo hộ ta? Người đến tột cùng là vì bảo hộ ta, hay là sợ thể chất của ta bị người khác phát hiện nên muốn độc chiếm ta, Lam Nhược Phong, người làm ta quá thất vọng rồi!” Trang Du nghiêm túc nhìn Lam Nhược Phong, trên mặt tràn đầy ảm đạm khi bị lừa gạt, diện mạo Trang Du mỹ diệu tuyệt luân, khi lộ ra thần thái như vậy lại làm cho người khác nhìn không được muốn an ủi hắn. (Ồ hay, độc chiếm thì sao nhé? Chẳng lẽ Trang Du luôn muốn có thêm người gia nhập hậu cung??)

“A Du, ta thật sự là vì ngươi, ta thề với trời.” Lam Nhược Phong nắm tay Trang Du lại, lòng nóng như lửa đốt mà bắt đầu thề thốt.

“Nếu ngươi là thật sự vì tốt cho ta, vậy vì sao không nói cho ta biết ngươi ra tay che dấu thể chất của ta?” Trang Du lạnh lùng hỏi.

“Đây là vì không muốn ngươi có gánh nặng.” Lam Nhược Phong giải thích.

Trang Du tràn đầy cô đơn mà cười, không để bụng, nói: “Lam Nhược Phong, thật không nghĩ tới ngươi cư nhiên là một tiểu nhân như thế, ta trước kia thật sự là nhìn lầm ngươi! Về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cứ như vậy thanh toán xong đi!”

Sắc mặt Lam Nhược Phong lập tức trầm xuống, cười lạnh một tiếng, “Ngươi rốt cục quyết định thoát khỏi ta sao? Ngươi nói chia tay với ta không phải bởi vì ta phong ấn thể chất của ngươi, mà là ngươi coi trọng người khác đi?”

Lam Nhược Phong vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, nhưng mà sau khi tiến vào Thánh Tinh học viện thì hần trăm phương ngàn kế đối phó với Mộ Thần, lại bị Mộ Thần áp chế âm thầm xuống, bất tri bất giác, tâm tính hần đã bắt đầu vận vẹo, Lục Nghiêu xuất hiện chính là một cơn rơm cuối cùng đè ngã lạc đà.

Trang Du thất vọng nhìn Lam Nhược Phong, “Nhược Phong, ta thật sự không nghĩ tới ngươi cư nhiên sẽ trở nên như vậy, ta hiện tại đã không còn biết ngươi rồi.”

Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, trong mắt hiện lên vài phần ác độc, “Ngươi cho là ngươi là cái thứ tốt lành gì hả, đã có ta, còn luôn xum xoe với Mộ Thần, ngươi ta không linh tình, ngươi lại còn không để ý thể diện mà lập lại. Có mặt ta lại câu kết làm bậy với Thất hoàng tử, không biết có bao

nhiều người ở sau lưng chê cười ta bị người khác đeo bao nhiêu cái nón xanh* đâu!”

*nón xanh = căm sừng

Hắn giữ mình trong sạch vì Trang Du, kết quả Trang Du lại nơi nơi câu tam đáp tứ, với ai cũng đều không minh bạch.

Sắc mặt Trang Du nhất thời xanh trắng một trận, hắn tuy rằng có quan hệ tốt với rất nhiều người ở bề ngoài, nhưng mà, người chân chính nhập mạc chi tâm chỉ có một mình Lam Nhược Phong, bị Lam Nhược Phong quở trách như vậy, Trang Du bỗng cảm thấy thiên hôn địa ám.

“Lam Nhược Phong, người quá đáng!” Trang Du xoay người, thất hồn lạc phách chạy đi.

Lam Nhược Phong thấy Trang Du chạy ra ngoài mới lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng xông ra ngoài đuổi theo.

... ..

Trang Du trực tiếp về tới địa bàn của Sư Tử Ngọc, Lam Nhược Phong không thể cứng rắn đi vào, đành phải phần nộ lui về.

“Rốt cuộc người và Trang Du đã xảy ra chuyện gì?” Lam Đạt mặt co mày cau hỏi Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong cúi đầu xuống, hai mắt đỏ bừng.

Lam Đạt cau mày, Trang Du là bát cấp tư chất, nếu Lam Nhược Phong có thể đem Trang Du thú về, thanh thế Lam gia tự nhiên sẽ nâng cao một bước.

“Hắn bị Lục Nghiêu mê hoặc.” Lam Nhược Phong âm trầm nói.

Lam Nhược Phong âm thầm nghĩ: Trang Du oán giận hẳn bụng dạ khó lường, oán giận hẳn không có ý tốt! Vậy nếu giờ phút này mình cũng là võ linh, trình độ luyện đan cũng đạt tới tứ cấp mà nói, thái độ của Trang Du hẳn là liền không như vậy đi.

Nói trắng ra là, Trang Du thấy biểu hiện của mình thường thường nên đã sớm muốn rời khỏi mình, chỉ là vẫn luôn tìm không thấy cơ, hiện giờ hẳn rất cực có cơ hội thoát thân.

Mình không phải là người tốt, vậy Lục Nghiêu có năng lực mới là người tốt à, hẳn cũng không tin khi Lục Nghiêu biết Trang Du là thiên âm thân thể lại không có ý tưởng gì khác.

“Trang Du đích xác có chút quá phận, hẳn là học sinh Thánh Tinh học viện, lại thân cận với Lục Nghiêu như vậy làm gì?” Lam Đạt bất mãn nói.

Lam Nhược Phong cắn răng, trong khoảng thời gian này có không ít người minh lý ám lý nhắc nhở chuyện hẳn bị Lục Nghiêu đeo nón xanh, cơ hồ quét sạch danh dự của hẳn.

“Trang Du hẳn không có tâm nhãn gì, chỉ tại tên Lục Nghiêu kia quá quý kể đa đoan.” Lam Nhược Phong nghiến răng nói.

Lam Đạt khẽ thở dài, lương lương liếc nhìn Lam Nhược Phong, thầm nghĩ: Lam Nhược Phong vẫn luôn tự phụ là rất có biện pháp đối phó với nữ nhân và song nhi, hiện tại kết quả lại thành như vậy.

Trang Du kia vẫn là người Lam gia bọn hẳn đưa vào Thánh Tinh học viện, hiện giờ Trang Du thăng chức quá nhanh, chỉ sợ lại qua thêm một đoạn thời gian thì Lam gia bọn họ liền sẽ bị Trang Du triệt để quên, Lam gia bọn họ khổ tâm bồi dưỡng Trang Du, hiện giờ xem ra đã làm giá y cho người khác rồi!

Lam Nhược Phong nhìn ánh mắt thất vọng của Lam Đạt, trong lòng không khỏi hậm hực.

Nếu sớm biết sẽ có hôm nay, hẳn lúc trước sẽ không tranh thủ cho Trang Du một phần danh ngạch tiến vào Thánh Tinh học viện.

“Đủ rồi, ngày mai chính là đấu võ, sau đấu võ chính là đấu đan, bây giờ người hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tranh thủ đem tràng đan việndấu thắng.” Lam Đạt thản nhiên nói.

Lam Nhược Phong mới chỉ lục tinh võ sư, không ít học trưởng, học tỷ trong học viện mạnh hơn hẳn, bởi vậy, đấu võ ngược lại không tới phiên Lam Nhược Phong ra tay.

Lam Đạt nhìn Lam Nhược Phong, nhẹ hít một hơi, Lam Nhược Phong coi như là nhân vật thiên tài, chỉ tiếc là thời gian sai lầm, nhân sinh cùng một thời với ba người bát cấp tư chất, bị áp chế như vậy, chỉ sợ sẽ sinh tâm ma.

... ..

Sự tình Trang Du chia tay Lam Nhược Phong lan truyền nhanh chóng, không chỉ có không ít người Thánh Tinh học viện biết, Minh Nguyệt học viện cũng có không ít người biết.

Không ít người Minh Nguyệt học viện cũng đang chờ xem náo nhiệt.

“Sư huynh, nghe nói Trang Du cùng Lam Nhược Phong đang cãi nhau, ta nghe nói, Lam Nhược Phong cùng Trang Du là tình lữ đâu.”

Lục Nghiêu híp mắt, trầm nghĩ: Tình cảm của Trang Du cùng Lam Nhược Phong cũng không có sâu bao nhiêu, bất quá điều này cũng không kỳ quái, tình cảm của Lam Nhược Phong đối với Trang Du cũng không

thuần túy, Trang Du đã biết bộ mặt đích thực của Lam Nhược Phong, chuyện trở mặt cũng là đương nhiên.

“Trang Du người này, nay Tần mai Sở, ai cũng có thể làm chồng, chia tay với Lam Nhược Phong cũng là chuyện trong dự kiến.” Đồng Dao Dao vừa nói, một bên nhìn trộm nhìn sắc mặt của Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu nhú mày, không có phụ họa cũng không có phản bác, chỉ là trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vài phần bất mãn.

Đồng Dao Dao thấy sắc mặt của Lục Nghiêu, trong lòng một mảnh âm đạm, tên Trang Du kia quả nhiên là yêu nghiệt, chỉ biết mê hoặc nhân tâm.

... ..

Diệp Thạch một cước đá văng cửa ra, xông vào phòng ngủ Mộ Thần.

Mộ Thần mở mắt ra nhìn Diệp Thạch, bốn cợt cười cười, “Thạch Đầu, người sao lại đến vào thời điểm này, không phải là nhớ ta đi?”

Mộ Thần tà tà nằm ở trên giường, xiêm y bán mở, mặt Diệp Thạch trưởng đến đỏ bừng, cúi đầu, có chút chần chờ đứng ở ngay cửa.

Diệp Thạch chuyển mắt suy nghĩ, bỗng nhiên ý thức được hãn tựa hồ tới “Không đúng thời điểm.”

“Không phải nha, là ta chiếm được một cái tin tức trọng yếu.” Diệp Thạch cúi đầu, tựa hồ muốn đem đầu vùi vào trong mà đi.

“Lên trên giường rồi nói đi, ta đã làm ấm giường cho người rồi này.” Mộ Thần tránh qua một chút.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, tràn đầy quần bách đứng tại chỗ không động.

Mộ Thần nhìn bộ dáng của Diệp Thạch, cười khẽ một tiếng, “Lên đây đi, yên tâm, ta sẽ không động người, người còn quá nhỏ.”

Diệp Thạch nghe được lời nói của Mộ Thần, trong lòng vừa nhẹ nhàng thở ra, vừa có một trận mất mát.

Diệp Thạch đi tới bên người Mộ Thần, Mộ Thần kéo Diệp Thạch một phen, Diệp Thạch luống cuống tay chân nằm xuống, chọc cho Mộ Thần cười ha ha không ngừng.

“Người không phải là có chuyện muốn nói với ta sao? Muốn nói với ta chuyện gì?” Mộ Thần dù bận vẫn ung dung hỏi.

Diệp Thạch nghe thấy lời Mộ Thần nói, nhất thời hoàn hồn lại, lúc này mới nhớ tới hần xém nữa quên đi chính sự, “A! Lam Nhược Phong chia tay với Trang Du rồi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần hí mắt, nói: “Thật sao?”

Xem ra tiêu chuẩn của Lam Nhược Phong rất cực khổng chế không được Trang Du nữa rồi.

“Đúng vậy! Nghe nói Trang Du là bị Lục Nghiêu kích thích mới chia tay với Lam Nhược Phong.” Diệp Thạch bất quá nói ra.

Biểu hiện của Lam Nhược Phong quá kém, Trang Du kiến thức càng ngày càng rộng, nhãn giới càng ngày càng cao, bây giờ Lam Nhược Phong biến thành giá áo túi cơm như vậy, đương nhiên sẽ không nhập vào mắt Trang Du.

Lam Nhược Phong đã bị đào thải bị nốc-ao, không biết Trang Du có tìm thêm một tiểu công biết luyện đan để bổ sung, hay là đám chính quy tiểu công sẽ luôn thiếu một người?

Tiểu công trong truyện của Trang Du mỗi một người đều kinh tài tuyệt diễm, tiểu công có cái loại trình độ này cũng không phải dễ dàng bổ sung.

“Lam Nhược Phong hiện tại hẳn đang rất thất lạc đi?” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, đắc ý cười: “Đúng vậy! Người này vẫn luôn tính kế người, hiện tại lại biến thành khí phụ, ha ha ha...”

Mộ Thần đánh giá Diệp Thạch, hơi trêu tức nói: “Tiểu Thạch Đầu khi nào thì học bát quái vậy?”

“Ta mới không có bát quái, là do Phú Nguyên Bảo! Phú Nguyên Bảo cả ngày lải nhải bên tai ta, ta mới có thể...” Diệp Thạch bất mãn nói thầm.

“Kỳ thật, người bát quái ta cũng thích.” Mộ Thần cười nói.

“Trang Du vì sao lại phải chọn tại thời gian này cãi nhau với Lam Nhược Phong? Hai ngày nữa cũng được mà? Ngày mai võ đấu liền chuẩn bị bắt đầu rồi.” Diệp Thạch xấu hổ dời đi đề tài.

Mộ Thần không để bụng cười nói: “Trang Du đại khái căn bản sẽ không quan tâm võ đấu thắng hay thua.”

“Cái tên ăn cây táo, rào cây sung này!” Diệp Thạch phẫn nộ mắng.

Mộ Thần phiêu liếc nhìn Diệp Thạch, nói: “Được rồi, Trang Du chọn cái gì cũng không quan hệ với chúng ta, nếu như hắn làm phản thì đó cũng là chuyện đầu đầu của Sư Tử Ngọc, ngủ đi.”

Diệp Thạch nghe vậy, hai mắt nhắm nghiền.

Mộ Thần nhìn mặt nghiêng của Diệp Thạch, không khỏi tâm viên ý mãn, nhưng mà vẫn có chút quá nhỏ!

“Mộ Thần, nếu người đánh không lại thì nhất định phải nhận thua đó!”
Diệp Thạch ngủ một hồi, đột nhiên mở mắt ra nói.

Mộ Thần cười cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Thạch, đáp lời:
“Yên tâm đi, ta biết đúng mực.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

135. Chương 135: Bắt Đầu Đấu Võ

“Ngủ ngon không?”

Diệp Thạch vừa mở mắt, liền nhìn thấy Tân Như Ca đang cong thắt lưng đứng ở bên giường, mặt của hắn chỉ cách mặt Tân Như Ca không đến một ly.

Diệp Thạch hoảng sợ, rồi lại cố nén không dám động.

“Sư tỷ, người sao lại ở chỗ này?” Diệp Thạch nhìn khoảng trống trống rỗng tuếch bên cạnh, không khỏi có chút thất vọng.

“Sư phụ người kêu ta tới đây gọi người rời giường.” Tân Như Ca cười gian nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, ánh mắt mơ hồ, thần tình quẩn bách, “Sư phụ, hắn... biết ta ở nơi này?”

Tân Như Ca gật đầu, vui sướng khi người gặp họa nói: “Sư phụ không tìm được bóng dáng người tại biệt viện của người, không biết sao lại nghĩ là người không dám lên đài đánh nhau chết sống nên trốn tránh không dám đi ra, chỉ phải nơi nơi tìm người, ai biết, người cư nhiên nằm ở trên giường với Mộ Thần, ngủ còn rất ngon.”

Diệp Thạch phiên cái xem thường, tức giận nói: “Sư phụ, hắn cũng quá coi thường ta rồi, đối thủ của ta bất quá chỉ là một cửu tinh võ sư, một

quyền của ta cũng có thể oanh chết hấn ấy, còn nói gì mà chạy trốn, chạy trốn là chuyện yếu đuối, chỉ có Trang Du tiểu bạch kiếm kia mới có thể làm như vậy.”

“Sư đệ, người cũng thật khí phách nha, nhưng mà thời điểm người ngủ lại luôn hướng vào trong ngực Mộ Thần mà chui, giống như một tiểu cầu đáng thương hề hề vậy.” Tân Như Ca không lưu tình chút nào nói.

Diệp Thạch tức giận trừng Tân Như Ca, khó chịu nói: “Sư tỷ, người một nữ hài tử, người nhìn lên người ta đi ngủ mà không e lệ sao?”

“Sợ cái gì chứ, người cùng Mộ Thần hai người đều chưa đủ lông đủ cánh đâu, nhìn xem thì có sao?” Tân Như Ca không hề để ý, cười nói.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, hung dữ nhìn Tân Như Ca, Tân Như Ca càng đắc ý hơn cười ha ha không ngừng.

Diệp Thạch cúi đầu, Mộ Thần luôn chê hấn nhỏ, Tân Như Ca cũng nói hấn lông còn chưa đủ dài, hấn chỗ nào mà còn nhỏ nữa.

“Sư tỷ, người nói hứ nói vượn gì vậy, ta đã trưởng thành.” Diệp Thạch nghiêm trang nói.

Tân Như Ca nhướng mày, đầy hưng trí nói: “A, trưởng thành rồi sao? Có cái gì thìnhanh thoát ra hết đi, để sư tỷ coi coi một chút dàicỡ nào rồi.”

Diệp Thạch thẹn quá thành giận nhìn Tân Như Ca, “Sư tỷ, người sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ.”

Tân Như Ca cười nhạo, “Tiểu sư đệ, da mặt người thật mỏng nha.”

Diệp Thạch nghe được lời Tân Như Ca nói, nhất thời chán nản.

“Mộ Thần đâu?” Diệp Thạch thu liễm biểu tình trên mặt hỏi.

Tân Như Ca nhún vai, “Đi nấu cơm rồi.”

“A, không biết Mộ Thần làm món gì.” Trong mắt Diệp Thạch toát ra vài phần chờ đợi.

Tân Như Ca phì cười xem thường, một hồi liền chuẩn bị đấu võ rồi mà bây giờ Mộ Thần còn có tâm tình nấu cơm, thật sự là phục hấn luôn.

Diệp Thạch phất phất tay, nói với Tân Như Ca: “Sư tỷ, người đi nhanh đi, Mộ Thần chuẩn bị về rồi.”

Tân Như Ca không cho là đúng “Không được, ta còn muốn lưu lại ăn cơm cùng các người nha, nghe nói tay nghề của Mộ Thần rất tốt, không biết là thật hay giả.”

Diệp Thạch hung dữ trừng Tân Như Ca, “Mộ Thần là làm cho ta ăn!”

Tân Như Ca thanh thản ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, chậm rãi nói: “Sư tỷ còn chưa ăn cơm, người làm sư đệ như vậy lại có thể đuổi ta sao?”

... ..

Trước đài luận võ tụ tập vô số đệ tử xem cuộc chiến.

Thời điểm Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi đến, không ít tuyển thủ dự thi đã đến đó trước rồi.

“Mộ sư đệ.” Nhìn thấy Mộ Thần, Quý Đông Thành tức khắc chấp tay, cung kính lên tiếng chào hỏi.

Mộ Thần thản nhiên gật đầu với Quý Đông Thành.

Diệp Thạch đứng ở phía sau Mộ Thần, nhin không được nhìn Quý Đông Thành nhiều vài lần, hấn cảm thấy thanh âm của Quý Đông Thành có chút quen thuộc, tựa hồ đã nghe qua nơi nào đó.

“Trang Du đến!” Một giọng nói khe khẽ truyền đến, Diệp Thạch lập tức đem Quý Đông Thành để ra sau đầu, hướng phía Trang Du nhìn qua.

Sắc mặt Trang Du thập phần tái nhợt, cả người như là bị đả kích thật lớn mà lộ ra vài phần suy yếu, nhưng mà trong suy yếu lại lộ ra vài phần quật cường, làm người khác nhìn không được mà thương tiếc hẳn.

Phú Nguyên Bảo đứng ở bên người Diệp Thạch, nói nhỏ: “Xem ra, Lam Nhược Phong chia tay với Trang Du đã làm cho Trang Du đả kích rất lớn. Thoạt nhìn Trang thiếu thật sự là làm người ta thấy mà thương xót! Kỳ thật, ta có thể đem bả vai dài rộng của ta cho hẳn mượn dựa một chút.”

Diệp Thạch phiên cái xem thường, “Lời chia tay là Trang Du nói ra! Trang Du nói chia tay thì hẳn có thể bị đả kích gì? Còn có, người không cần si tâm vọng tưởng, có một đồng người xếp hàng đuổi bả vai cho hẳn dựa kia, người tính là cái quỷ gì chứ!”

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười, “Ta chỉ là tùy tiện nghĩ nghĩ mà thôi, nhưng mà bả vai của những tiểu bạch kiếm đó cũng không mềm mại bằng ta đâu.”

Khi Trang Du xuất hiện, vài học trưởng liền vây quanh đi tới hỏi han ân cần, Lam Nhược Phong và Trang Du chia tay, Trang Du hiện giờ khôi phục tình trạng độc thân, một đám nam đệ tử giống như cắt tiết gà mà tranh thủ thưởng vị.

Mộ Thần ôm hai tay, lạnh lùng nhìn một màn này, bên miệng xẹt qua một tia cười lạnh, có Lục Nghiêu ở đây, cho dù đám người kia có ân cần hơn thì cũng vô dụng.

... ..

“Cũng bỏ được mà rời giường rồi à?” Hùng Uy hiên ngang lăm lăm hướng phía Mộ Thần đi tới, ánh mắt ái muội nhìn nhìn Mộ Thần và Diệp

Thạch.

Diệp Thạch cúi đầu thầm nghĩ: Chuyện mình và Mộ Thần nằm chung trên một cái giường tựa hồ không chỉ có sư phụ mình biết, mà sư phụ Mộ Thần tựa hồ cũng biết.

Mộ Thần thản nhiên cười, thong dong nói: “Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, nên ta rất luyến tiếc, nhưng mà cho dù là luyến tiếc thì cũng không thể chậm trễ trận đấu.”

Diệp Thạch đánh giá Hùng Uy, thầm nghĩ: Hùng Uy trước kia bị trúng độc liên co đầu rút cổ tại trong mỏ đá làm rùa đen rút đầu, hiện tại độc đã được giải thì cả ngày lại chạy đến diều võ dương oai. Nghe nói, không chỉ có người Minh Nguyệt học viện nhìn lão mập mạp này không vừa mắt, mà rất nhiều đạo sư trong Thánh Tinh học viện cũng nhìn Hùng Uy không vừa mắt, không thể không nói, có nhiều người nhìn Hùng Uy không vừa mắt như vậy đúng là có đạo lý.

Hùng Uy phiên cái xem thường, tên đồ đệ nhà mình này thật đúng là không biết e lệ một chút.

“Nói cho người biết, trận đấu này, không quản người dùng biện pháp gì cũng phải thắng không cho thua, thua thì ta sẽ cho người ăn roi.” Hùng Uy hung dữ uy hiếp.

Diệp Thạch căm giận nhìn Hùng Uy, “Nếu như là thắng thì sao? Thắng thì được cái gì?”

“Thắng? Thắng thì thắng thôi, làm đồ đệ của Hùng Uy ta mà thắng được một phế vật thực lực nhị tinh võ linh không phải là chuyện thường sao?” Hùng Uy đương nhiên nói.

Diệp Thạch: “...” Nhị tinh võ linh là phế vật? Vậy Mộ Thần chỉ mới vừa tiến võ linh là cái gì?

“Tiểu tử, người cần thận một chút cho ta, thua thì coi chừng ta đem người đánh thành đầu heo đấy.” Hùng Uy vén tay áo lên, cho Mộ Thần chiêm ngưỡng thịt béo của mình, rồi khí phách ly khai.

Diệp Thạch hung tợn nhìn theo Hùng Uy thẳng đến khi Hùng Uy đi xa.

“Mộ Thần, đợi về sau thực lực của ta mạnh hơn, ta nhất định sẽ giúp người hung hăng đánh hấn một trận!” Diệp Thạch thề son thề sắt nói với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, tươi cười, “Được, nhưng phải đánh chỗ nào khó thấy ấy.”

Đám đệ tử chung quanh: “...”

Phú Nguyên Bảo nghi ngờ khẽ đảo mắt, “Mộ sư huynh, người không phải là đặc tội Hùng tiên bối đi?!” Bộ dạng của Hùng Uy kia, thoạt nhìn có chút giống như là cố ý tìm tra nha!

“Sao lại có thể? Hấn là sư phụ ta mà, ta tôn kính hấn còn không kịp, sao lại đặc tội hấn.” Mộ Thần thành khẩn nói.

Phú Nguyên Bảo âm thầm phiên cái xem thường, tên Mộ Thần này cũng không phải là người gì mà tôn sư trọng đạo!

Tiểu tử này ý nghĩ xấu một bụng, nếu trở thành thương nhân, tuyệt đối sẽ là cái loại gian thương ăn tươi nuốt sống.

Mộ Thần chấp tay sau lưng, thầm nghĩ: Hấn lần trước trừ độc cho Hùng Uy, không cần thận đã đem mông của lão gia hỏa kia nướng chín, Hùng Uy lúc ấy không nói gì, nhưng mà khẳng định là đã ghi hận mình, thật là, lấy thực lực của Hùng Uy thì cái điểm tiểu thương này sẽ rất dễ dàng khôi phục đi.

Sư phụ lão ta, người đã lớn như vậy rồi mà còn canh cánh trong lòng việc này, thật sự là bụng dạ hẹp hòi!

“Phú Nguyên Bảo, ai là Chúc Húc?” Diệp Thạch hỏi.

“Là cái người mặc y phục màu đỏ kia.” Phú Nguyên Bảo trả lời.

Diệp Thạch nghe vậy, hướng phía nam tử mặc hồng y nhìn qua, người bình thường mặc hồng y sẽ có chút nữ khí, nhưng người này mặc hồng y lại mặc ra một thân huyết khí, nhìn hết sức âm tà.

... ..

“Trận đấu lập tức bắt đầu, thỉnh các vị tuyển thủ dự thi lên đài chuẩn bị!”

Theo một tiếng ra lệnh, hai mươi đệ tử sôi nổi đi lên trên đài.

Lục Nghiêu một thân bạch y, phong độ nhẹ nhàng dừng ở trên đài, dẫn tới một đám nữ nhân hoa mắt thần mê.

“Tiểu bạch kiếm Lục Nghiêu này cũng đủ soái nha!” Tà Đan Yên ngồi ở trên khán đài, say mê nhìn Lục Nghiêu.

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ cười, hỏi: “Đan Yên, người động tâm sao?”

“Động tâm cũng không có phần của ta, người này đã bị tiểu yêu tinh Trang Du kia ăn tươi nuốt sống theo dõi rồi, ta chỉ xem xem mà thôi.” Tà Đan Yên không chút để ý nói.

Trình Uyển Bạch nghe thấy lời Tà Đan Yên nói, liền biết Tà Đan Yên không phải là thật sự động tâm, chỉ là đơn thuần thưởng thức thôi, Lục Nghiêu đích thật là mỹ nam tử khó gặp, kỳ thật Lam Nhược Phong cũng rất

soái, đáng tiếc, soái cũng không thể có cơm ăn, nam nhân, vẫn là phải nhìn vào năng lực.

Lục Nghiêu nhìn nam tử đối diện, nhẹ lay động cây quạt trên tay, ánh mắt Lục Nghiêu tuy rằng bình thản, nhưng ở chỗ sâu trong đôi mắt vẫn toát ra vài phần khinh thường.

Học viện Thánh Tinh phái một cửu tinh võ sư đối phó với mình, tuy trên mặt Lục Nghiêu không biểu hiện, nhưng mà trong lòng lại hết sức bất mãn.

Lục Nghiêu thản nhiên nhìn Quý Đông Thành, rất có phong phạm cao nhân mà để Quý Đông Thành ra tay trước.

Quý Đông Thành nhìn Lục Nghiêu, cắn chặt răng, ở chỗ sâu trong đôi mắt có một cỗ tử chiến cùng hung ý.

“Mộ đồng học, nghe nói người là thiên tài trong Thánh Tinh học viện, tuy tinh thông nhiều môn học thuật, lại không am hiểu chiến đấu, ta khuyên người nên tự đi xuống đài đi, con người của ta xuống tay rất ngoan, nếu như thu tay không được mà đem người đánh chết, người một cái thiên tài như vậy liền sẽ bỏ mạng.” Chúc Húc nắm một thanh huyết kiếm, tràn đầy khinh thường nhìn Mộ Thần nói ra.

Mộ Thần không để bụng cười cười, cũng không nói gì, hiện tại cứ để cho Chúc Húc nói đi, cứ nói càng nhiều, chờ hấn bại thì lại càng dọa người thôi.

Diệp Thạch quơ roi trên tay, hơi bất an quan sát đài của Mộ Thần.

“Trận đấu bắt đầu!”

Trọng tài ra lệnh một tiếng, Mộ Thần cùng Quý Đông Thành ra tay trước, hai người ra tay đều là một bó to phù chú.

“Oanh!” Viêm hoả đầy trời nổi lên, Quý Đông Thành đem hơn mười tờ phù chú tứ cấp, thẳng tắp oanh về phía Lục Nghiêu.

Bởi vì Lục Nghiêu quá mức coi thường nên đã phải nghênh diện đối mặt với hơn mười tờ phù chú tứ cấp, thiếu chút nữa bị ném khỏi đài thi đấu, Lục Nghiêu bị một kích kia của Quý Đông Thành oanh bụi đầu mặt.

Thình lình ăn một cái thiết thoi lớn như vậy, vẻ mặt Lục Nghiêu dữ tợn nhìn về phía Quý Đông Thành.

Quý Đông Thành đã nhanh chóng nhảy xuống đài nhận thua trước khi Lục Nghiêu kịp phục hồi lại tinh thần.

Lục Nghiêu vừa định cho Quý Đông Thành một cái giáo huấn, Quý Đông Thành lại đã bỏ trốn mất dạng.

Tuy rằng trận đấu thắng, nhưng mà Lục Nghiêu lại tức giận cả người phát run.

Quý Đông Thành quay đầu lại nhìn cả người Lục Nghiêu bị hỏa diễm đốt cháy, âm thầm nghĩ: Như vậy hẳn là được rồi đi? Tám trăm vạn nguyên thạch hẳn là có thể tới tay rồi.

Quý Đông Thành có chút tiếc nuối nhìn nhẵn mày, kiện quần áo kia trên người Lục Nghiêu hẳn là bảo y ngũ cấp thiên tà tì, nếu không phải là kiện quần áo kia đỡ đại bộ phận công kích, vậy hẳn sẽ có khả năng đem Lục Nghiêu oanh khỏi đài tham gia thi đấu rồi, nếu Lục Nghiêu bị nốc-ao, như vậy...

Quý Đông Thành lắc lắc đầu, không có tiếp tục nghĩ tiếp.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

136. Chương 136: Giao Dịch Một Ngàn Vạn Nguyên Thạch

“Sư phụ, thực xin lỗi, ta thua rồi.” Quý Đông Thành cúi đầu nói với Tống Thừa.

Tống Thừa cười tủm tỉm nhìn Quý Đông Thành, không để bụng nói: “Không có việc gì. Đông Thành, người làm đã rất tốt, đi nghỉ ngơi đi.”

Quý Đông Thành gật đầu ngồi xuống trên khán đài, trong mắt Tống Thừa hiện lên vài phần hứng thú.

Lúc trước hắn đã công đạo cho Quý Đông Thành chủ động nhận thua, nhưng mà Quý Đông Thành lại náo loạn ra một trận này, xác thực ngoài dự kiến của hắn.

Tiểu tử Lục Nghiêu này cũng rất ghê gớm, bị hơn mười tờ phù chú tứ cấp oanh tạc mà không bị thương nặng, chỉ là bị thương nhẹ.

Việc này rất quý dị, hơn mười tờ tứ cấp phù chú, cộng lại ít nhất cũng cần ba bốn trăm vạn nguyên thạch, chỉ vì để cho Lục Nghiêu ăn cái mật, Quý Đông Thành liền hạ vốn gốc lớn như vậy?

Tống Thừa rất rõ ràng, cái đồ đệ này của hắn, gia cảnh bình thường, sinh hoạt vẫn rất túng quẫn.

Còn có một việc càng quý dị, đó là linh hồn lực của Quý Đông Thành không thể nào có trình độ như vậy, không nên có thể phát động nhiều tờ

phù chú như vậy trong giây lát, trên người hắc tử hồ có pháp khí đặc biệt giúp hắc tử hồ.

Quý Đông Thành luôn luôn cẩn thận lại đột nhiên mạo hiểm lớn như vậy, cái này là vì sao?

“Quý sư huynh, người thật lợi hại, tiểu tử Lục Nghiêu kia cứ nhiên ăn một đòn như vậy trên tay người.”

“Tiểu bạch kiếm kia không coi ai ra gì, hiện tại cuối cùng gặp báo ứng.”

“Thật chặt vật! Bình thường luôn luôn giả tiên, bây giờ bị lộ nguyên hình rồi.”

“Y phục của hắc tử hồ là ngũ cấp pháp khí, nếu không phải như vậy, hắc tử hồ chỉ sợ là đang hỏa thể chạy trốn rồi.”

“Thật đáng tiếc, nếu không phải là ý vào quần áo, nói không chừng người thắng chính là Quý sư huynh người rồi.”

Khi Quý Đông Thành đang ngồi xuống nhìn lên đài, vài đệ tử lập tức chen lại đây, vui sướng khi người gặp họa mà đàm luận.

Quý Đông Thành hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh tâm tình lại một chút, hơn mười tở phù chú tứ cấp kia đã lấy hết linh hồn lực cùng nguyên lực của hắc tử hồ, nếu không phải là hắc tử hồ phản ứng nhanh, vậy thì chờ khi Lục Nghiêu phản ứng kịp mà xuống tay với hắc tử hồ, nói không chừng bây giờ hắc tử hồ đã chết tan nát rồi.

Quý Đông Thành cười khổ một chút, cầu phú quý trong nguy hiểm a! Nếu không phải là có tám trăm vạn nguyên thạch trên đầu, hắc tử hồ tất nhiên sẽ không dám vươn tay về Lục Nghiêu, đây chính là một võ linh đó! Hơn nữa lại là nhị tinh võ linh.

Nếu như có tám trăm vạn nguyên thạch, Quý gia bọn họ hẳn là rất nhanh có thể quật khởi.

... ..

Quý Đông Thành nhìn về phía đài của Mộ Thần.

Mộ Thần cùng Quý Đông Thành ra tay thập phần tương tự, đều là đem một phen tứ cấp phù chú oanh qua, bất quá Quý Đông Thành oanh một cái liền héo, Mộ Thần lại bất đồng.

Linh hồn lực của Mộ Thần xa xa vượt qua tu luyện giả cùng giai, Chúc Húc còn chưa kịp xuất kiếm đã bị Mộ Thần ném một bó phù chú oanh thành trọng thương, không đợi Chúc Húc điều chỉnh xong, Mộ Thần lần thứ hai ném thêm một bó phù chú oanh qua nữa, Chúc Húc bị oanh lung lay sắp đổ, Mộ Thần tại trong ánh mắt tràn đầy hung ác của Chúc Húc mà ném ra lần thứ ba, trực tiếp đem Chúc Húc đang trọng thương oanh ra khỏi đài chiến đấu.

Mộ Thần nhìn Chúc Húc bị oanh khỏi đài thi đấu, cười vân đạm phong khinh, khí định thần nhàn chấp tay sau lưng, “Thực lực của ta đúng là không tốt, nhưng mà ta có nhiều nhất chính là tiền!” (A, đm tuy là idol của tuổi nhưng tay cũng thật ngứa..)

Đang xem cuộc chiến trên đài, Tạ Đan Yên đầy khiếp sợ nhìn một màn này, “Mộ Thần tổng cộng ném ra bao nhiêu tờ phù chú vậy?!”

Trình Uyển Bạch đánh giá một chút, “Hẳn là không ít hơn bốn mươi tờ.”

“Bốn mươi trương tứ cấp phù chú? Hẳn từ chỗ nào có được nhiều tứ cấp phù chú như vậy?” Tạ Đan Yên trừng lớn mắt, nói thầm.

Trình Uyển Bạch cười khổ một chút, “Mộ Thần không phải là có tiền sao?”

Tạ Đan Yên nhin không được nhú mày, cái gì gọi là dùng tiền đập chết người, đây chính là chính tông ‘dùng tiền đập chết người’ đó! Thân gia hiện tại của Mộ Thần thật sự là làm cho người ta hoa mắt.

Tứ cấp phù chú đó là dùng để bảo mệnh vào thời điểm mấu chốt, tên Mộ Thần này cứ nhiên lại xa xỉ như vậy, đem tứ cấp phù chú thành rác rưởi mà ném.

Bại gia tử, cái tên bại gia tử chết tiệt này.

“Thật là ác, thẳng không cần võ!” Tạ Đan Yên đỏ mắt.

Trình Uyển Bạch cười khổ nói: “Sao lại có thể? Thẳng là được hết.”

Một võ vương đạo sư của Minh Nguyệt học viện chạy tới đây, đang muốn cứu giúp Chúc Húc, lại phát hiện Chúc Húc đã không còn thở.

“Người... Giết hẳn?” Vị võ vương kia dữ tợn nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần vô tội cười, “Xin lỗi, ta nhất thời thu tay không được, lời Chúc Húc đồng học nói lúc trước làm cho ta rất khẩn trương, thế cho nên không nắm chắc được đúng mực.”

“Người là cố ý!” Tưởng Phi Long tức giận nhìn Mộ Thần.

Khí thế Hùng Uy đột nhiên bạo phát, “Trước khi đấu đều đã nói rõ sinh tử do mệnh, phú quý tại trời, không có mệnh thì cũng chỉ có thể oán thực lực của mình không tốt, không oán được người khác, Tưởng Phi Long, người muốn phá hư quy củ sao?”

Vẻ mặt Tưởng Phi Long biến đổi vài lần, cuối cùng hung hăng liếc nhìn Mộ Thần một cái, sau đó mang theo thi thể của Chúc Húc, tràn đầy cô

đơn ly khai đài thi đấu.

Hùng Uy cười lạnh, trước trận đấu Tường Phi Long là kẻ gào hung hăng nhất, nói cái gì thất thủ trong khi đấu là vô pháp khống chế, kết quả người chết đầu tiên lại chính là đồ đệ của hắn.

Mộ Thần thản nhiên cười, thầm nghĩ: Không uổng công hắn khổ tâm cứu trợ Hùng Uy, tới thời khắc mấu chốt thì lão gia hỏa này vẫn là có tác dụng không nhỏ.

Mộ Thần giết Chúc Húc là có dự mưu, không quản trận này Chúc Húc có thể thắng hắn hay không, lấy thực lực của người này chắc chắn sẽ được cho tham gia thăm dò bí cảnh, nếu người này liên thủ với Lục Nghiêu trong bí cảnh, vậy hắn sẽ phải đối mặt với hai võ linh, rất khó giải quyết, vì vậy hắn không thể không ra tay giải quyết trước một tên.

Liên Thành Không thấy Chúc Húc tử vong, khoe miệng nhin không được xẹt qua một tia tươi cười.

Hùng Uy mi phi sắc vũ nhìn một màn này, “Chắc chắc, đồ đệ của ta thật lợi hại nha! Xuống tay hai ba phát liền đem một tên khẩu khí thì lớn mà bản lĩnh thì nhỏ đánh chết.”

“Hừ, chỉ biết mưu lợi.” Không Sát siết chặt tay, ánh mắt lãnh liệt nhìn Mộ Thần đang đứng trên đài.

Hắn đã công đạo cho Chúc Húc, có cơ hội phải giết chết Mộ Thần, kết quả cái tên ngu ngốc này khinh địch, đều chưa kịp xuất chiêu đã bị Mộ Thần giết chết, được việc không đủ, bại sự có thừa.

Ở trên đài, Mộ Thần chấp tay sau lưng, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười nhạt, thoạt nhìn thần thái phi dương, khí chất bất phàm.

Trái lại, Lục Nghiêu lại là một thân chạt vật, tóc tai tán loạn, khi so sánh hai người với nhau liền cao thấp lập ra.

“Mưu lợi? Đây là cái cách nói gì? Bất kể thế nào thắng chính là thắng, thắng chính là thực lực.” Hùng Uy không cho là đúng nói.

Không Sát nhìn Mộ Thần, trong mắt tràn đầy sát khí.

Cái tên lúc trước lên đài luận võ với Lục Nghiêu, cũng giống như bộ dạng của Mộ Thần, hai người đều ra tay như nhau, không biết là do cao tăng Thánh Tinh học viện sai sử, hay là tự Mộ Thần làm ra.

Chiến lược của Diệp Thạch rất cao, đối thủ của hắn đã bị Diệp Thạch thuần thục dùng roi vút khỏi đài.

Trang Du cũng rất nhanh thắng được, đài của Trang Du ở bên cạnh Diệp Thạch, đối thủ của Trang Du là một cửu tinh võ sư.

Diệp Thạch nguyên bản cảm thấy phần thắng của Trang Du không lớn, nhưng mà rất nhanh Diệp Thạch liền phát hiện sự tình không đơn giản như vậy, đối thủ của Trang Du giống như là thất hồn lạc phách vậy, liên tục phát huy thất thường, cuối cùng mặc danh kỳ diệu mà thua trận.

Diệp Thạch nghiêm túc đánh giá lại Trang Du, hắn cảm thấy Trang Du nhất định là một yêu tinh, nam nhân gặp được hắn liền sẽ bị mê hoặc thần hồn điên đảo.

... ..

Đấu võ thì Thánh Tinh học viện thắng được năm tràng, viện trưởng Liên Thành Không nhìn thấy kết quả như thế thì rất là vừa lòng, thực lực của Thánh Tinh xa xa không bằng Minh Nguyệt học viện nhưng lại có thể bất phân thắng bại, đó đã rất không dễ dàng.

Liên Thành Không coi như vừa lòng, nhưng Không Sát lại không hài lòng.

Dựa theo dự tính của Không Sát thì Minh Nguyệt ít nhất có thể thắng bảy tràng, nào biết, bởi vì Chúc Húc khinh địch mà đem mệnh bồi lại, còn tên đệ tử đối trận với Trang Du lại xảy ra vấn đề, bại bởi một người có thực lực kém hơn mình không ít.

Khi trận đấu chấm dứt thì Không Sát liền âm trầm phẩy tay áo bỏ đi.

Trong đại sảnh, tất cả đệ tử tinh anh của Minh Nguyệt học viện đều tụ tập lại.

“Mấy đệ tử trong trận võ đấu sơ suất quá, chỉ có được năm cái danh ngạch, kế tiếp là so đấu học thuật, tất cả mọi người chú ý một chút lên cho ta.” Không Sát lạnh lùng nói.

Đồng Dao Dao cau mày, nàng vốn cho rằng lấy thực lực Minh Nguyệt học viện bọn họ, liền tính không thể toàn thắng thì thắng được bảy tám tràng cũng không thành vấn đề, không ngờ Chúc Húc có thực lực gần với Lục Nghiêu cư nhiên lại bị người ta phất tay hai ba cái là oanh chết, chiến lực của Diệp Thạch cũng không tồi, nhưng oan uổng nhất chính là một trận của Trang Du kia.

Đồng Dao Dao âm thầm nhìn thoáng qua Lục Nghiêu, Đối thủ của Trang Du là Kim Thạch Vũ, lấy thực lực của Kim Thạch Vũ thì đối phó với một bát tinh võ sư hẳn là rất dư dả, chỉ là, hẳn lại cố tình thua?! Mà phi thường khả nghi chính là, tại trước khi trận đấu bắt đầu thì Lục Nghiêu đã một mình đi tìm Kim Thạch Vũ.

Lục Nghiêu sư huynh sẽ không sắc lệnh trí hôn, vì lấy lòng Trang Du mà để cho Kim Thạch Vũ cố ý thua đi? Đồng Dao Dao lắc lắc đầu, đem cái ý tưởng không thực tế này vứt đi ra khỏi đầu.

“Trong trận đấu thuật viện, ai mà lại khinh địch hay phớt lờ làm cho thua trận, thì đừng trách học viện không khách khí với các người.”

Đồng Dao Dao đang ở bên cạnh suy nghĩ miên man thì thanh âm đạo sư đột nhiên tại trong đầu nàng vang lên, Đồng Dao Dao làm theo mọi người, cuống quýt xác nhận.

“Lục Nghiêu, cái tên Mộ Thần kia so với trong tưởng tượng lại càng khó giải quyết, người chú ý chút đi.” Không Sát nghiêm túc dặn dò Lục Nghiêu nói.

Lục Nghiêu cũng nghiêm túc gật đầu, nhớ tới Quý Đông Thành, Lục Nghiêu liền nhen một bụng hỏa, một con kiến mà hấn cắn bản không để vào mắt lại làm cho hấn xấu mặt như vậy, Lục Nghiêu rất rõ ràng, người chân chính muốn đối phó với mình là một người khác, người kia rất có thể là Mộ Thần.

Bất kể thế nào, Quý Đông Thành cùng Mộ Thần, hấn một người đều sẽ không bỏ qua.

... ..

Trang Du cõi lòng đầy tâm sự đuổi đi mấy đồng học tiến đến chúc mừng, trốn vào phòng.

Trước trận đấu, hấn đã từng ngẫu nhiên nói qua với Lục Nghiêu, hấn không có tin tưởng thắng được trận đấu, nhưng lại không muốn thua, không muốn mất mặt, không muốn làm sư phụ thất vọng, càng không muốn cho người khác cảm thấy hấn kém Diệp Thạch.

Lúc ấy Lục Nghiêu đã nói với hấn, có Lục Nghiêu ở đây thì hấn sẽ không thua, quả nhiên là hấn không có thua.

Trang Du nhẹ hít một hơi, người hôm nay cùng hấn đối chiến tựa hồ căn bản không dùng hết toàn lực, hấn là do Lục Nghiêu phân phó đi, Lục Nghiêu cư nhiên vì mình mà hy sinh hai cái danh ngạch, trong lòng Trang Du không khỏi dâng lên một cỗ cảm động cùng ấy nấy.

“Trang đồng học, Lam Nhược Phong đồng học tới.”

Trang Du nhú mày, nói: “Kêu hấn đi đi, ta không muốn gặp hấn.”

Trang Du còn đang đắm chìm bên trong Lục Nghiêu thâm tình có tình có nghĩa, trong lòng không khỏi đối với Lam Nhược Phong “Lòng dạ khó lường” bài xích thêm mấy phần.

Lam Nhược Phong nghe nói Trang Du thắng trận đấu thì tử mĩ chuẩn một bàn đồ ăn, muốn tìm hấn chúc mừng một chút, thuận tiện làm dịu đi quan hệ của hai người, nào biết Trang Du ngay cả gặp cũng đều không nguyện ý.

Lam Nhược Phong siết chặt tay, trước kia có Mộ Thần, sau lại có Lục Nghiêu, khi nào thì mới là ngày hấn nổi danh đây? Nếu hai người kia đồng quy vu tận thì tốt rồi.

Lam Nhược Phong nhìn vào biệt viện của Trang Du, trong lòng dâng lên một cỗ tự giễu.

Trang Du đã sớm muốn rời khỏi mình rồi đi? Chỉ là Mộ Thần không thích hấn, cho nên hấn vẫn luôn miễn miễn cưỡng cưỡng đi theo bên mình. Hiện giờ lại xuất hiện một người có thể so sánh với Mộ Thần, hấn liền không thể đợi được mà quăng đi mình.

Lam Nhược Phong càng nghĩ càng hận.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

137. Chương 137: Năm Chắc

Khi trận đấu chấm dứt thì Mộ Thần đã bị đan viện viện trưởng gọi đi, sau đấu võ một ngày chính là đấu đan, Lộ Hàn đã sớm lòng nóng như lửa đốt rồi.

“Mộ Thần, người hôm nay thắng được rất đẹp!” Lộ Hàn ngồi đối diện Mộ Thần, nghiêm túc đánh giá Mộ Thần.

Mộ Thần uống một ngụm trà, không để bụng nói: “Đa tạ viện trưởng ngài khích lệ, kỳ thật rất nhiều người đều nói ta thắng rất vô sỉ, ta then trong long a!”

“A, không không không, làm gì có? Ta cảm thấy biểu hiện của người rất tốt, phi thường tốt, đã dương uy danh của Thánh Tinh học viện chúng ta lên.”

Lộ Hàn phi thường có ý kiến đối với Sư Tử Ngọc tự tiện đem đối thủ của Mộ Thần đổi thành Chúc Húc, dù sao sau đấu võ chính là đấu đan, Mộ Thần nếu như tại trong trận đấu võ bị trọng thương, vậy hẳn căn bản sẽ không tham gia đấu đan được, thậm chí trận đấu của phù viện, minh văn viện, trận pháp viện hẳn cũng không tham gia được.

Nếu như vậy, hết thảy tính toán của bọn họ đều sẽ như nước chảy về biển đông.

May mắn Mộ Thần thắng rất dễ dàng, thật sự rất dễ dàng! Có tiền thật tốt nha! Ta dùng tiền đến đập chết người, là cỡ nào khí phách!

“Người lấy ở đâu ra nhiều phù chú như vậy?”

“Mua.” Mộ Thần thản nhiên trả lời.

Lộ Hàn có chút không tin tưởng Mộ Thần, tứ cấp phù chú không phải là hàng thông thường, cũng không dễ mua, trên tay Mộ Thần lại xuất hiện nhiều như vậy, trước kia cũng không lộ ra một chút tiếng gió nào, cũng không biết là hắn đến tột cùng là xuống tay mua khi nào.

“Vậy phù chú của Quý Đông Thành đồng học kia là người cùng hắn đi mua?” Lộ Hàn đầy hưng trí mà hỏi.

Rất nhiều người Minh Nguyệt học viện đều đang suy đoán, Quý Đông Thành ra tay làm cho Lục Nghiêu ném đi mặt mũi lớn là bút tích của viện trưởng.

Lộ Hàn rất rõ ràng, viện trưởng là một tên keo kiệt, vì một trận đấu phải thua, hắn không có khả năng lấy ra bút tích lớn như vậy, không phải là viện trưởng, lại càng không phải là vài võ vương trong học viện, nếu phải nói rõ trong học viện còn có ai có loại tài lực kia, vậy thì chỉ có Mộ Thần, nhưng mà Mộ Thần vì sao phải làm như vậy?

Mộ Thần hí mắt, một đám cáo già trong học viện, một con so với một con lại càng giáo hoạt, hắn làm những chuyện đó cũng không thể gạt được đám người kia! Bất quá, không thể gạt được thì thôi, hắn cũng không quan tâm.

“Viện trưởng, người tìm ta chính là muốn hỏi mấy chuyện đó? Nếu người chỉ muốn nói với ta mấy cái này, vậy ta cáo từ.” Mộ Thần lười biếng, trong con người hiện lên tia lãnh đạm.

Lộ Hàn xấu hổ cười, “Không không, ta chỉ muốn hỏi người, người có mấy thành năm chắc đối với trận đấu ngày mai?”

“Mười thành.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Ánh mắt Lộ Hàn quỷ dị nhìn Mộ Thần, hắn vẫn luôn cảm thấy tiểu tử Mộ Thần này rất khiêm tốn, có vẻ như hắn đã nhìn lầm.

“Có năm chắc như vậy? Thực lực của nha đầu kia cũng rất bất phàm đó.” Lộ Hàn hơi trêu tức nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần thản nhiên dựa vào ghế, mười ngón giao nhau, vân đạm phong khinh nói: “Ta không có khả năng thất bại, bởi vì ta đã là tứ cấp luyện dược sư, theo ta được biết, Minh Nguyệt học viện chỉ có hai vị tam cấp luyện dược sư.”

Lộ Hàn lập tức đánh nát chén trà trong tay, mạnh mẽ đứng lên, “Người nói cái gì? Người đã là tứ cấp luyện dược sư?”

Mộ Thần bình tĩnh gật đầu, “Đúng.”

“Là chuyện khi nào?!” Lộ Hàn run run hỏi.

“Mấy ngày trước.” Mộ Thần không chút để ý nói.

Lộ Hàn không dám tin nhìn Mộ Thần, quái thai! Người này làm sao, làm sao có thể nhanh như vậy đã thăng cấp lên tứ cấp luyện dược sư?

Mộ Thần thản nhiên nhìn Lộ Hàn, hỏi: “Viện trưởng, còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có việc gì thì ta đi đây.”

“Không có.” Lộ Hàn khô khan nói.

“Vậy ta cáo từ.” Mộ Thần đứng lên, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua cửa phòng sau lưng Lộ Hàn, nâng bước đi ra ngoài.

Mộ Thần ly khai một hồi, Lộ Hàn mới nhẹ hít một hơi, nói: “Xuất hiện đi.”

Lam Nhược Phong siết chặt tay, từ bên trong gian phòng phía sau Lộ Hàn đi ra, sắc mặt hết sức khó coi.

Lộ Hàn nhẹ hít một hơi, Lam Nhược Phong cũng là nhân tài, đáng tiếc tại trước mặt quái vật nghịch thiên như Mộ Thần thì thật sự là có chút không đủ nhìn.

“Trận đấu ngày mai, người phát huy hết sức là được, không cần cho mình áp lực quá lớn.” Lộ Hàn nghiêm túc dặn dò.

Lam Nhược Phong siết chặt tay, cung kính gật đầu.

Lộ Hàn thờ dài nhìn bóng dáng Lam Nhược Phong, Lam Nhược Phong nếu như không thể tự mình đột phá khúc mắc, chỉ sợ đời này đều chỉ có thể là một luyện được sư tam cấp.

Vừa rồi Mộ Thần tựa hồ đã phát hiện ra Lam Nhược Phong đang ở phía sau cửa, Lộ Hàn thập phần hoài nghi, câu nói hắc ‘đã là tứ cấp luyện được sư’ kia của Mộ Thần, là vì phá hủy tín niệm của Lam Nhược Phong nên mới cố ý nói cho Lam Nhược Phong nghe.

Mộ Thần này thoát nhìn rất ôn hòa rộng lượng, nhưng mà tựa hồ bụng dạ rất hẹp hòi.

Chúc Húc bị hắc oanh chết, mà Quý Đông Thành làm như vậy với Lục Nghiêu hơn phân nửa cũng là do Mộ Thần sai sử, nếu không Quý Đông Thành sẽ không có lá gan lớn như vậy.

... ..

“Mộ Thần, người đã về rồi!” Diệp Thạch tràn đầy vui mừng khi nhìn thấy Mộ Thần.

“Thạch Đầu, người chuẩn bị rất nhiều đồ ăn nha!” Trên mặt Mộ Thần lộ ra ý cười.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta từ bên ngoài mua về để chúc mừng. Mộ Thần, người thật lợi hại nha, ba chiêu đã đem cái tên ngốc nói khoác mà không biết ngượng kia đánh chết, tất cả mọi người đều nói người rất soái, rất uy phong đấy.”

Mộ Thần có chút hồ nghi, cười hỏi: “Thật sự?”

“Đúng thế!” Tuy rằng cũng có người nói Mộ Thần rất vô sỉ, rất không từ thủ đoạn, nhưng mà những người đó đều là do ghen tị Mộ Thần mới nói thôi, không cần tính vào.

“Không nói cái này nữa, chúng ta ăn cơm trước đi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu ngồi xuống, “Lão nhân bên đan viện tìm người làm gì vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Viện trưởng lo lắng trận đấu ngày mai nên tìm ta hỏi thử.”

“Lão viện trưởng kia thật đúng là luôn buồn lo vô cớ a! Có Mộ Thần người thì làm sao có thể thất bại?” Diệp Thạch tràn đầy tin tưởng nói.

“Mắt đan viện viện trưởng đều mờ rồi, nào như Thạch Đầu người nhìn rõ mọi việc..”

Hai người đang nhàn nhã đang ăn cơm thì Phú Nguyên Bảo vội vã đi đến.

“Sao người lại tới đây?” Ánh mắt Diệp Thạch không tốt nhìn Phú Nguyên Bảo.

“Ta là tới đưa tư liệu trận đấu tiếp theo cho Mộ Thần.” Phú Nguyên Bảo bồi khuôn mặt tươi cười nói.

Diệp Thạch đảo mắt, “Lấy đến cho ta xem.”

Phú Nguyên Bảo ân cần đem tư liệu trên tay đưa cho Diệp Thạch.

“Chiều cao? Cân nặng? Số đo ba vòng? Người điều tra thật cẩn thận!” Diệp Thạch cười lạnh nói.

Phú Nguyên Bảo xấu hổ cười, lập tức nghiêm mặt nói: “Diệp thiếu, ta là thương nhân có đạo đức nghề nghiệp, đạo đức nghề nghiệp của ta yêu cầu ta làm chuyện gì cũng phải làm toàn diện, đã tốt thì phải tốt hơn.”

“Diện mạo Đồng Dao Dao này không tầm thường, là nữ thần của Minh Nguyệt học viện, ở Minh Nguyệt học viện cũng có rất nhiều nam sinh đang theo đuổi nàng, bất quá cô nàng này lại nhìn trúng Lục Nghiêu.” Phú Nguyên Bảo u oán thở dài.

Phú Nguyên Bảo âm thầm nghĩ: Ở Thánh Tinh học viện thì đại bộ phận nữ hài tử ưu tú đều nhìn chăm chăm vào Mộ Thần, ở Minh Nguyệt học viện thì nhìn chăm chăm vào Lục Nghiêu, thật là, đám nữ hài tử này sao lại không phát hiện ra trên đời này còn có một vị thiếu niên ưu tú như hần đâu!

Diệp Thạch nâng cằm bữu môi, nói: “Nha đầu kia thật không có ánh mắt, lại đi thích cái tên hỗn đản Lục Nghiêu đó, không ánh mắt như vậy thì thực lực luyện đan phỏng chừng cũng không khá hơn chút nào.” Đối với Lục Nghiêu tương khắc Mộ Thần, Diệp Thạch luôn cảm thấy có chút chán ghét.

“Đồng Dao Dao mới mười sáu tuổi đã có thể luyện chế thuần thực bốn loại tam cấp đan dược, người Minh Nguyệt học viện đều cảm thấy nàng có thể trở thành ngũ cấp luyện đan đại sư.” Phú Nguyên Bảo nói.

“Mới bốn loại mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.” Diệp Thạch không để bụng nói.

Phú Nguyên Bảo nhìn trộm Mộ Thần một cái, sắc mặt Mộ Thần rất bình tĩnh, tựa hồ một chút cũng không có đem Đồng Dao Dao để vào mắt.

“Mập mạp, người tự xưng là Bách Sự Thông, không có chuyện gì người tra không được, không bằng người đi điều tra thử xem, Trang Du có biết yêu thuật hay không?” Diệp Thạch bỗng nhiên ngưng trọng nói.

Phú Nguyên Bảo có chút không hiểu nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Diệp đồng học, người sao lại nghĩ như vậy?”

“Thật sự rất quỷ dị nha! Tên đối thủ kia của Trang Du có thực lực cao hơn hẳn, nhưng mà thời điểm hắn đánh với Trang Du quả thực giống như bị mất hồn, như sợ đánh đau Trang Du vậy.” Diệp Thạch cau mày, hắn còn muốn tìm cơ hội đem Trang Du xử lý đây, Trang Du nếu như thật sự có yêu thuật quỷ dị như vậy, phần thắng của hắn sẽ rất thấp!

Mộ Thần uống một hớp rượu, âm thầm nghĩ: Không phải là do ánh sáng nhân vật chính quấy phá đi?

Phú Nguyên Bảo suy nghĩ nói: “Kỳ thật, ta cảm thấy Trang Du có thể thắng trận không phải là do hắn biết yêu thuật, mà là có nguyên nhân khác.”

“Có nguyên nhân gì?” Diệp Thạch gấp gáp hỏi.

“Ta nghe được, tại trước khi trận đấu bắt đầu, Lục Nghiêu đã đi gặp tên đối thủ của Trang Du, Lục Nghiêu không phải là rất thân cận với Trang Du sao?”

“Lục gia là đại gia tộc ở Fred đế quốc, trong gia tộc bọn họ thậm chí có trưởng bối cấp bậc võ hoàng tồn tại, nếu Lục Nghiêu muốn Trang Du

thắng, Trang Du sẽ có thể thắng...” Trong mắt Phú Nguyên Bảo hiện lên vài tia tinh quang, cả người toả sáng một loại thần thái dị thường.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, có chút không hiểu được, “Người rốt cuộc đang nói gì đây?”

Mộ Thần vuốt ve nhẫn trên tay, nói: “Ý của ngươi là, Lục Nghiêu vì lấy lòng Trang Du mà cố ý tạo áp lực cho đối thủ của Trang Du, để hẳn thua trận tỷ thí đó?”

Diệp Thạch ngẩn người, “Sao có thể?” Nếu Lục Nghiêu làm như vậy thì đó không phải là ăn cây táo, rào cây sung sao, người nọ không đến mức như thế đi?

Mộ Thần không để bụng cười cười, sao lại không có khả năng? Lục Nghiêu vì Trang Du mà hy sinh hai cái danh ngạch của Minh Nguyệt học viện, tên Trang Du này hẳn là đã cảm động tột đỉnh rồi đi.

Bỏ một trận đấu nhưng lại có thể mượn sức võ giả có thiên âm thân thể và bát cấp tư chất, rất có lợi.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, bát quái hỏi: “Mập mạp, chuyện Lam Nhược Phong và Trang Du chia tay là bọn họ đang giận đối nhau hay là thật sự chia tay?”

“Thật sự là chia tay, nghe nói Trang Du là thiên âm thân thể, nhưng Lam Nhược Phong lại ra tay che dấu thể chất của Trang Du, sau khi Trang Du biết đã cảm thấy Lam Nhược Phong rắp tâm bất lương, liền chia tay với hẳn.”

“Thiên âm thân thể là cái gì?” Diệp Thạch ngạc nhiên hỏi.

“Thiên âm thân thể là một loại thể chất đặc biệt, cùng người có được thiên âm thân thể song tu thì tiến độ tu luyện có thể đề cao hơn rất nhiều,

nghe nói, người thứ nhất phá vỡ thiên âm thân thể sẽ có được chỗ tốt nhiều nhất, chỉ là không biết Trang Du bây giờ có còn trong trắng hay không.” Phú Nguyên Bảo sờ sờ cằm, tinh quang trong mắt lóe ra.

Diệp Thạch cau mày, đại lượng tin tức mạnh mẽ xông vào trong đầu Diệp Thạch, Diệp Thạch chỉ cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng.

“Thì ra tiểu tử kia có loại thể chất đặc biệt này! Khó trách Lam Nhược Phong khẩn trương canh chừng hắn như vậy, ta thấy Lam Nhược Phong người này hơn phân nửa đã đắc thủ.” Diệp Thạch suy nghĩ nói.

Mộ Thần hí mắt hỏi: “Người làm sao lại biết Trang Du có được thiên âm thân thể?”

“Thời điểm Trang Du cùng Lam Nhược Phong cãi nhau thì bị những người khác nghe được.” Kim Nguyên Bảo xấu hổ nói.

“Hai người kia cũng quá kỳ quái, cãi nhau cũng không biết tìm cái địa phương không có người rồi cãi sao?” Diệp Thạch phì cười nhìn thường nói.

Mộ Thần cười lạnh “Sao người không nghĩ là Trang Du cố ý để người khác biết?”

“Hắn sao phải làm như vậy?” Diệp Thạch không hiểu.

Mộ Thần nhún vai, nếu Trang Du là người mang loại thể chất đặc biệt này, vậy giá trị con người của hắn sẽ được đề cao.

Huống hồ, Trang Du nếu không có lý do đã bỏ Lam Nhược Phong, người không biết chuyện sẽ không khỏi cảm thấy Trang Du rất bạc tình, nhưng mà cái chìa khóa của Trang Du là bởi vì Lam Nhược Phong mơ ước

thể chất của hân. Nếu có lý do để bỏ Lam Nhược Phong, vậy đó đều là Lam Nhược Phong không đúng.

Xem ra, Lam Nhược Phong liền chuẩn bị trở thành pháo hôi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

138. Chương 138: Tứ Cấp Luyện Dược Sư

Nơi ở của Lục Nghiêu.

“Thiếu gia, ta đã tra qua, tên đối thủ Quý Đông Thành của người trước trận đấu từng có tiếp xúc với Mộ Thần, trước trận đấu, trong tài khoản của hắn đột nhiên có nhiều hơn hai trăm vạn nguyên thạch, sau trận đấu lại nhiều hơn tám trăm vạn.” Một hắc y nam tử cúi đầu, thanh âm khô khan nói với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu thưởng thức cây quạt trong tay, trong mắt lại tràn đầy hung ác.

Cái tên Mộ Thần này cho hắn cảm giác giống như là khắc tinh vậy, không nguyện ý giao ra Bách Quyết Luyện Thể thì thôi đi, lại còn thiết kế làm cho hắn xấu mặt, nếu không phải là hắn vẫn luôn mặc bảo y thiên tà, nói không chừng thật sự đã lật thuyền trong mương, sẽ bị Quý Đông Thành một con kiến đó đánh trọng thương.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Thần, người này liền cho hắn một loại cảm giác rất chán ghét, quả nhiên, người này không phải là cái thứ gì tốt.

“Thiếu gia, tên Mộ Thần này quá phạm như thế, chúng ta có cần hay không...” Xử lý hắn!

Lục Nghiêu là tôn tử của vị trưởng lão thái thượng cấp võ hoàng của Lục gia, trong nhà cũng là người nhận được sủng ái nhất của vị kia, cho tới

nay, những người mà Lục Nghiêu nhìn không vừa mắt đều sống không được bao lâu.

Lục Nghiêu hít sâu một hơi, hẳn cũng rất muốn làm thịt Mộ Thần, vấn đề là, Mộ Thần là đồ đệ của Hùng Uy, mà thực lực của Hùng Uy là vô hoàng, trừ phi ông nội ra tay, nếu không rất khó có được phần thắng, đương nhiên, hẳn cũng có thể chờ, chỉ cần chờ tới lúc Mộ Thần rời khỏi học viện, sớm muộn gì cũng có cơ hội thôi.

“Không vội, trước tiên lưu lại mạng cho tên kia, còn nhiều thời gian.” Lục Nghiêu lãnh tĩnh nói.

“Thiếu gia, lão tổ công đạo rằng ngài nhất định phải đem Bách Quyết Luyện Thể về.” Hắc y nam tử nhắc nhở nói.

Lục Nghiêu gật đầu, “Ta biết rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Bách Quyết Luyện Thể trên thực tế là bảo bối gia truyền của Kim gia, tục truyền môn khi công phu này đã tu luyện tới đại thành thì sẽ đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, ngay cả bị thương cũng có thể khôi phục rất nhanh.

Tổ tiên Kim gia từng có người dựa vào công pháp này mà tu luyện tới cảnh giới cửu tinh vô hoàng, nghe đồn sau khi cường giả kia chết thì để lại một cái bảo tàng.

Quyển Bách Quyết Luyện Thể trên tay Mộ Thần là thượng thiên, nghe nói, khi đem thượng thiên tu luyện tới cảnh giới đại thành thì phẩm chất máu của tu luyện giả liền sẽ lặng yên phát sinh thay đổi, đến lúc đó, đem máu tích trên Bách Quyết Luyện Thể là có thể hiện ra địa điểm bảo tàng kia, mà Bách Quyết Luyện Thể hạ thiên ngay tại bên trong cái bảo tàng kia.

Sau khi Kim gia lão tổ qua đời thì Kim gia bắt đầu xuống dốc, Lục gia lão tổ giết hết cả nhà Kim gia mới đạt được Bách Quyết Luyện Thể.

Nào biết, khi pháp quyết vừa mới tới tay thì lại bị một tên tiểu bối nhị thế tổ Lục gia lén mang đi, kết quả, cái tên tiểu bối kia cư nhiên không cần thận đắc tội người ta mà chết ở bên ngoài, manh mối cứ như vậy mà dừng.

... ..

Trận đấu chuẩn bị bắt đầu, Mộ Thần thấy Lam Nhược Phong sắc mặt tiêu tụy bên người Lộ Hàn, trong mắt hiện lên vài phần thương hại.

Người ta luôn nói, trong nhân sinh thì chó nên chắc chắn về hai thứ tình trường và sự nghiệp, nhìn bộ dạng của Lam Nhược Phong thì hai thứ đó đều không còn rồi.

Đối thủ của Lam Nhược Phong là Dư Tam của Minh Nguyệt học viện, nghe nói người này đã trở thành tam cấp luyện dược sư được ba năm rồi, thực lực luyện đan rất là vững chắc.

Ánh mắt Đồng Dao Dao tìm tòi trong đám người, ánh mắt rất nhanh tập trung ở trên người Trang Du.

Chung quanh Trang Du bị một vòng tròn thiếu niên vây quanh, ánh mắt Trang Du lại lướt qua đám người chật chội rồi dừng ở trên người Lục Nghiêu, trong mắt mơ hồ có vài phần cảm kích.

Lục Nghiêu cách đám người, thản nhiên cười với Trang Du.

Đồng Dao Dao nhìn bộ dạng Lục Nghiêu cùng Trang Du ăn ý với nhau, siết chặt tay, sắc mặt dữ tợn.

“Dao Dao, người sao vậy?” Liễu Tuyết Yên nhìn sắc mặt Đồng Dao Dao âm ỉ, không khỏi hồ nghi.

Đồng Dao Dao cắn chặt răng, “Không có việc gì.”

Đồng Dao Dao tình cảm thâm chủng với Lục Nghiêu, cho dù đoán được Lục Nghiêu vì lấy lòng Trang Du mà để cho tuyển thủ học viện giả thua, lại vẫn lựa chọn giấu diếm thay cho Lục Nghiêu.

“Dao Dao, thực lực tên Mộ Thần kia không yếu đâu, người đừng phớt lờ đó!” Liễu Tuyết Yên đứng phía sau Đồng Dao Dao dặn dò.

Đồng Dao Dao nghiêm túc gật đầu, “Người yên tâm, ta biết.”

“Con tiện nhân Trang Du kia hình như đang nhắm vào Lục Nghiêu sư huynh, nghe nói hắn là thiên âm thân thể đấy.” Liễu Tuyết Yên nói thầm.

Hàn quang trong mắt Đồng Dao Dao bắn ra bốn phía, “Thì ra là kẻ tai họa.” Một tiện nhân như vậy lại có được loại thể chất đặc biệt như thế, thượng thiên thật sự rất không công bình.

“Trận đấu lập tức bắt đầu, thỉnh các vị tuyển thủ chuẩn bị lên đài!”

Đồng Dao Dao thu hồi bất mãn với Trang Du, đi lên đài.

Mộ Thần khí định thần nhàn đi tới đối diện Đồng Dao Dao.

Đồng Dao Dao nhìn bộ dáng lười biếng của Mộ Thần, bất mãn nói: “Mộ Thần, luyện đan cần nhất chính là chuyên chú mà không phải là lấy lòng mọi người, người cứ chần chừ như vậy, không bằng sớm nên buông tha luyện đan đi, nếu không có khi người đang luyện đan lại tự mình tạc chết mình.”

“Đa tạ lời khuyên của tiểu thư, ta cũng không để người chịu thiệt, trả lại cho người một cái lời khuyên, tình cảm cần chính là lưỡng tình tương duyệt mà không phải nhất sủng tình nguyện, tiểu thư, người yêu nhầm người rồi, vẫn nên sớm đổi một người khác đi.”

Sắc mặt Đồng Dao Dao khó coi, “Chuyện không liên quan tới người!”

Mộ Thần cười lạnh, “Ta nói đều là lời vàng ngọc, người không nghe ta thì sớm muộn gì cũng chịu thiệt.”

Đồng Dao Dao cắn chặt răng, tức giận nói: “Không cần người nhiều chuyện!”

“Trận đấu bắt đầu!”

Theo một tiếng ra lệnh, Mộ Thần thông dong thả ra Thanh Minh Diễm của mình.

Khi Mộ Thần đem Thanh Minh Diễm thả ra, trong lòng Đồng Dao Dao liền dâng lên một cỗ cảm giác hồi hộp.

Tới lúc Mộ Thần đem hỏa diễm trên tay ném vào trong đan lô, cảm giác hồi hộp của Đồng Dao Dao mới biến mất.

... ..

“Tập Nguyệt đạo sư, người thấy phần thắng của Dao Dao có lớn không?” Liễu Tuyết Yên đứng bên người Tập Nguyệt hỏi.

Đôi mắt Tập Nguyệt thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Thần, trong mắt hiện lên hồi hộp cùng hoài nghi, miệng thì thào nói thầm: “Không có khả năng! Không có khả năng! Điều này sao có thể?”

Liễu Tuyết Yên nhìn bộ dáng Tập Nguyệt giống như là đang trúng tà, trong lòng không khỏi cổ quái.

“Viện trưởng, Mộ Thần luyện chế loại đan dược gì vậy? Sao lại dùng nhiều tứ cấp linh thảo như vậy?” Diêm Vô không hiểu.

“Mộ Thần hẳn đang làm gì đấy? Sao vẫn còn đang luyện hóa linh thảo vậy?” Thái Thúc Danh híp mắt, kinh ngạc nói.

“Viện trưởng, hãn không phải là muốn luyện chế tứ cấp đan dược đi?”
Lam Đạt đột nhiên hỏi.

Lộ Hàn cười khổ một chút, nói: “Hãn là tứ cấp đan dược đi.”

Hãn đã khuyên nhủ Mộ Thần nên bảo lưu một ít, luyện một cái tam cấp đan dược tạm tạm để thắng trận đấu là được, bất quá tên Mộ Thần kia căn bản không nghe theo hãn, người trẻ tuổi chính là hiếu thắng a.

Cũng không biết Mộ Thần có thể nắm chắc luyện chế tứ cấp đan dược không, vạn nhất thất thủ, đó không phải rất dọa người sao.

Nguyên khí trong hư không chen chúc hướng về phía đan lô của Mộ Thần, nồng đậm nguyên khí từ trong đan lô tản ra.

“Tỷ tỷ, Mộ Thần tựa hồ không phải là đang luyện chế tam cấp đan dược?” Hạ Thanh Lệ nhìn Mộ Thần trên đài, hỏi.

Hạ Thanh Lệ tuy rằng không phải là luyện dược sư, nhưng mà ánh mắt thì vẫn phải có.

Hạ Thanh Nghiên gật đầu, “Ta cũng thấy không giống tam cấp đan dược.” Tam cấp đan dược cao cấp cũng không có khí tượng khổng lồ như vậy.

Tiểu tử Mộ Thần này đang muốn luyện chế tứ cấp đan dược sao? Chẳng lẽ hãn đã trở thành tứ cấp đan sư?

Tại Huyền Phong đế quốc, tứ cấp luyện dược sư đã có thể coi là luyện đan đại sư, đám người phó viện trưởng trong học viện bất quá cũng chỉ là tứ cấp luyện dược sư mà thôi.

Trong đan lô của Đồng Dao Dao toát ra một trận thanh quang sáng lạn.

“Nha đầu kia đan thành rồi.” Hạ Thanh Lệ nhíu mày nói.

Hạ Thanh Nghiên gật đầu, “Nha đầu kia hình như luyện chế ra Hoàng Long đan, là tam cấp thượng phẩm đan dược.”

“Nha đầu kia đều đã luyện chế đan dược xong rồi, nhìn tình huống của Mộ Thần, lại chỉ mới luyện chế một nửa.” Hạ Thanh Lệ nói thầm.

Hạ Thanh Nghiên nhìn Mộ Thần, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Oanh!” Một trận nổ mạnh làm cho dược thảo trong đan lô của Lam Nhược Phong đốt hủy không còn.

Lam Nhược Phong lần đầu luyện đã lấy thất bại chấm dứt.

Hạ Thanh Lệ nhẹ hít một hơi, hơi thất vọng nói: “Lam Nhược Phong phát huy tựa hồ không tốt lắm, tuy rằng trong trận đấu có ba lần cơ hội, nhưng mà nhìn bộ dáng hăn thì thấy phần thắng không lớn.”

“Nghe nói là Lam Nhược Phong thất tình. Cũng làm khó hăn rồi.” Luyện đan, tâm tình rất trọng yếu, nếu như không thể bảo trì tâm tình bình thản thì xác xuất luyện đan thành công sẽ không cao.

Đồng Dao Dao gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Thần còn đang luyện đan, sắc mặt buộc chặt.

Đồng Dao Dao là thiên tài luyện dược sư, tuy rằng không có luyện chế qua tứ cấp đan dược, nhưng cũng đã gặp qua đạo sư luyện chế tứ cấp đan dược.

Đan dược trong đan lô của Mộ Thần hóa thành một viên đan dược kim sắc.

“Thành đan! Thành đan rồi!” Khi Mộ Thần chấm dứt luyện đan, Lộ Hàn mạnh mẽ đứng lên, hăn kích động cả người phát run.

Tứ cấp luyện được sư mười bốn tuổi, tuyệt đối là kỳ tài!

... ..

Lục Nghiêu ngồi ở trên khán đài, nhìn Mộ Thần đang đứng trên đài, trong mắt lộ ra vài tia kiêng kị.

Liễu Tuyết Yên lảng lảng hỏi: “Tập Nguyệt đạo sư, Mộ Thần rốt cuộc luyện chế ra loại đan dược gì?” Vì sao mấy lão nhân kia của Thánh Tinh học viện lại kích động như vậy?

“Tứ cấp... Đường Nguyên đan.” Tập Nguyệt căn rằng nói.

Liễu Tuyết Yên che miệng hô nhỏ, tuy rằng Liễu Tuyết Yên sớm đã mơ hồ có chút suy đoán, nhưng mà khi nghe được đáp án thì vẫn có chút không tiếp thu được.

Mộ Thần cư nhiên đã là tứ cấp luyện được sư, tứ cấp minh văn sư đáng giá hơn so với tam cấp luyện được sư, nhưng mà, khi so sánh tứ cấp minh văn sư với tứ cấp luyện được sư, vậy tứ cấp luyện được sư tuyệt đối đáng giá hơn.

Mộ Thần cư nhiên đã đi tới một bước này, người này một chút cũng không kém hơn Lục Nghiêu sư huynh!

Hạ Thanh Nghiên nhìn Mộ Thần đang đứng trên đài, siết chặt tay, “Tiểu tử Mộ Thần này cư nhiên đã là tứ cấp luyện được sư. Dấu điểm thật tốt, một chút khẩu phong cũng không lộ ra!”

Hạ Thanh Lệ gật đầu, “Chính xác!”

Diệp Thạch đứng trên khán đài, thần tình phấn chấn, “Mộ Thần thật là lợi hại! Mộ Thần lợi hại muốn chết!”

Kinh Sí Diễm nhìn biểu tình mừng rỡ như điên của Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Ừ ừ ừ, Mộ Thần rất lợi hại, Mộ Thần lợi hại muốn chết, đồ đệ, người ngồi xuống đi, chú ý hình tượng tỵ.” Tiểu tử Mộ Thần này cư nhiên lại im hơi lặng tiếng trở thành tứ cấp luyện dược sư, tên kia sau này liền càng có nhiều tiền.

“Sư phụ, Mộ Thần lập tức sẽ vượt qua người.” Diệp Thạch đắc ý dào dạt nói với Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm cười lạnh, “Đúng, Mộ Thần lập tức sẽ vượt qua ta.”

Có lẽ không được bao lâu thì Mộ Thần sẽ có thể vượt qua hắn, nhưng mà hiện tại hắn còn có thể dễ dàng đem Mộ Thần đánh thành đầu heo đấy.

Kinh Sí Diễm híp mắt, âm thầm nghĩ: Tìm cái thời gian rồi hắn sẽ hảo hảo giáo huấn Mộ Thần một trận, ẩn theo tính cách của tên Mộ Thần này, hiện tại nếu hắn không động thủ, vậy sau này muốn động thủ thì cũng đánh không lại.

Diệp Thạch đề phòng nhìn Kinh Sí Diễm, hỏi: “Sư phụ, người đang suy nghĩ gì thế?”

“Không, không có gì!” Kinh Sí Diễm cười cười phủ nhận.

Diệp Thạch nghi ngờ nói: “Không có gì sao? Ta cảm thấy vẻ mặt của người rất gian, hơn phân nửa là tâm hoài bất quỷ.”

“Đồ đệ, người sao lại luôn nghĩ xấu cho sư phụ người như vậy, người như vậy rất là không tôn sư trọng đạo!” Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

139. Chương 139: Trận Đấu Phù Viện

Chuyện Mộ Thần thăng cấp tứ cấp luyện dược sư đã oanh động toàn học viện.

Nguyên bản đám đệ tử trong Thánh Tinh học viện còn đang cân nhắc giữa Mộ Thần cùng Lục Nghiêu, đến tột cùng là ai tốt hơn ai, bây giờ đều thiên về Mộ Thần.

“Luyện đan thuật của Mộ Thần cư nhiên đã đạt tới tứ cấp, thật sự là khó có thể tưởng tượng.” Lâu Nhược Y đi dọc đường, tràn đầy sùng bái nói.

Mễ Tuyết gật đầu, âm thầm chấp nhận, “Thật sự là rất khủng bố, ta vốn đang cho rằng Mộ Thần kiêm tu nhiều môn học thuật, tuy rằng hiểu nhiều lại không bằng Lục Nghiêu chỉ dốc lòng một môn, xem ra là ta quá thiên cận rồi.”

“Mộ Thần đã là tứ cấp luyện dược sư, chỉ bằng vào trình độ luyện đan thuật ấy thì Mộ Thần không có thể nghèo rồi.” Bách Nhạc sùng bái nói.

“Khó trách, hẳn trước ném ra hơn mười tờ tứ cấp phù chú mà một chút cũng không đau lòng.”

“Còn không phải sao? Cho dù Diệp Thạch cả ngày tiêu xài phung phí thì cả đời cũng không cần lo không còn nguyên thạch xài.” Lâu Nhược Y ghen tị nói.

Diệp Dung cúi đầu, không có gia nhập nói chuyện với mấy người này.

Phụ thân đã triệt để trở thành dân cờ bạc, mẫu thân thì thành kỹ nữ, Diệp Thạch không để ý tới nàng, Mộ Thần tất nhiên cũng sẽ không để ý tới nàng.

Diệp Dung không rõ tại sao nàng lại rơi xuống bước này? Tuy rằng không rõ, nhưng nàng lại chỉ có thể cắn răng, cứ như vậy mà đi xuống. Ngẫu nhiên nhớ tới chuyện lúc trước, Diệp Dung vẫn nhìn không được mà hối hận, nếu như mình lúc trước không có nơi chốn nhắm vào Diệp Thạch mà là làm tốt quan hệ với Diệp Thạch, vậy hiện tại hết thảy liền sẽ không giống đi?

Tạ Đan Yên nâng cằm than thở.

Trình Uyển Bạch một bên nhìn đan thư, một bên nhìn Tạ Đan Yên đang thở dài thở ngắn, “Đan Yên, người làm sao vậy?”

“Ta chính là đang cảm khái! Đồng dạng là người mà sao lại có chênh lệch lớn như vậy đâu?”

Nàng mới chỉ là nhị cấp luyện dược sư, Mộ Thần lại đã là tứ cấp, Tạ Đan Yên nguyên bản còn nghĩ, tên Mộ Thần kia luôn chần chừ, lại học loạn thất bát tao, nói không chừng đan thuật sẽ bị lạc hậu, như vậy mình còn có thể đuổi kịp hắn, nào biết, Mộ Thần cứ nhiên im hơi lặng tiếng lại thăng cấp tứ cấp luyện dược sư.

Vài đạo sư trong học viện cũng chỉ là tứ cấp luyện dược sư thôi đó! Mà những người đó vẫn luôn là thần tượng mà nàng sùng bái! Bây giờ, luyện đan thuật của Mộ Thần đã không phân cao thấp với những người đó rồi.

“Đừng tìm Mộ Thần so sánh, người xem Lam Nhược Phong thì biết.” Trình Uyển Bạch miễn cưỡng cười, hiện tại Lam Nhược Phong thoát nhìn

càng ngày càng suy sút, sinh tại cùng thời đại với Mộ Thần và Lục Nghiêu, thật sự là một loại bi ai.

“Cũng đúng, không thể cùng Mộ Thần cái loại quái vật này so sánh, so sánh không nổi.” Thời điểm lúc trước gặp mặt, nàng đem Lam Nhược Phong trở thành tuyệt thế thiên tài, lại đem Mộ Thần trở thành tiểu nhân chỉ biết đầu cơ trục lợi, kết quả... Ôi, ánh mắt của mình thật sự là không ra làm sao!

... ..

Đấu đan chấm dứt, Thánh Tinh một thắng một thua, hai viện lần thứ hai đánh ngang nhau.

Lam Nhược Phong cuối cùng vẫn luyện chế ra được đan dược, chỉ là phẩm chất đan dược mà Lam Nhược Phong luyện chế ra xa xa không bằng đệ tử kia của Minh Nguyệt học viện, cho nên vẫn là thua.

Trận đấu vừa chấm dứt thì Mộ Thần bị Hạ Thanh Nghiên gọi đi.

Trận đấu tiếp theo sẽ là trận của phù viện, Tổng Thừa cũng muốn tìm Mộ Thần luyện tập một chút, thuận tiện hỏi một chút tình huống của Mộ Thần, nhưng Hạ Thanh Nghiên lại không lưu tình chút nào đuổi Tổng Thừa đi.

Đối mặt với Hạ Thanh Nghiên hùng vĩ, Tổng Thừa chỉ có thể căn cứ theo nguyên tắc nam không cùng nữ đấu mà ảm đạm rời đi.

“Viện trưởng, người tìm ta có chuyện gì không?” Mộ Thần hỏi Hạ Thanh Nghiên đang hùng hổ.

Hạ Thanh Nghiên chống nạnh lạnh lùng nhìn Mộ Thần, quát lớn hỏi: “Không cần giả cợt nhả với ta, ta hỏi người, đan thuật của người khi nào thì đạt tới tứ cấp?”

“Mấy ngày hôm trước.” Mộ Thần thản nhiên trả lời.

Hạ Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn Mộ Thần, “Đan thuật của người đạt tới tứ cấp, vậy mình vẫn thuật cấp mấy rồi?”

“Tam cấp!” Mộ Thần nói.

Hạ Thanh Nghiên tức giận nói: “Đan thuật của người đạt tới tứ cấp mà mình vẫn mới chỉ tam cấp? Người là đệ tử của mình vẫn viện chúng ta đó!”

Tuy rằng trong dự kiến, nhưng mà nghe được lời Mộ Thần nói thì Hạ Thanh Nghiên vẫn là thất vọng một chút.

Mộ Thần cúi đầu, kỳ thật, hắn không chỉ là tứ cấp luyện dược sư, đồng thời cũng là tứ cấp phù chú sư, tứ cấp trận pháp sư, phù chú trước kia tại trong trận đấu mà hắn ném oanh người chính là tự tay hắn vẽ, nhưng về mình vẫn, hắn quả thật tăng lên không được.

“Đạo sư, điều này cũng trách không được ta, mình vẫn truyền thừa trong học viện quá ít.” Mộ Thần thở dài nói.

Lực lĩnh ngộ của hắn rất kinh người, nhưng mà cho dù lực lĩnh ngộ có sâu hơn nữa, nhưng nếu không có đủ tri thức cho hắn lĩnh ngộ, vậy muốn thăng cấp cũng rất khó.

Truyền thừa đan thuật cùng phù thuật trong học viện đều coi như hoàn thiện, truyền thừa trận pháp viện kỳ thật cũng rất ít, nhưng mà hắn đã có sách cổ truyền thừa từ gia tộc của Diệp Thạch, nhưng truyền thừa mình vẫn lại không có đủ.

Hạ Thanh Nghiên nghe thấy lời của Mộ Thần, nhất thời ngậm ngùi cả người, trên mặt hiện lên vài phần cô đơn.

Truyền thừa mình vẫn trong học viện rất ít, xa xa không bằng đan viện cùng phù viện, lấy thiên phú của Mộ Thần, nếu truyền thừa của mình vẫn viện hoàn thiện, hẳn hẳn là đã sớm vào tứ cấp mình vẫn sư.

“Là đạo sư nên xin lỗi người.” Hạ Thanh Nghiên ảm đạm nói, lấy thiên phú của Mộ Thần, nếu như hẳn ở trong Minh Nguyệt học viện thì nói không chừng sẽ có không trung càng rộng lớn.

“Đạo sư quá lời.” Mộ Thần thành khẩn nói.

... ..

Tại nơi dừng chân của Minh Nguyệt học viện.

“Dao Dao, người đừng quá thương tâm. Đây không phải là lỗi của người.” Liễu Tuyết Yên an ủi Đồng Dao Dao đang thất hồn lạc phách.

Đồng Dao Dao cười khổ, uống nàng cho rằng trận đấu đã nắm chắc trong tay, nào biết Mộ Thần cư nhiên là tên quái thai như vậy, “Tuyết Yên tỷ tỷ, ta không sao.”

Mặc dù thua, nhưng mà lại không có đạo sư nào quở trách nàng, kỳ thật, biểu hiện của nàng đã viễn siêu bình thường, chỉ là đối phương rất nghịch thiên thôi, trận tỷ thí này nàng thua một chút cũng không oan!

Trước trận đấu nàng còn mắng đối phương chần chừ, lấy lòng mọi người, kết quả thực lực của đối phương đã xa xa vượt qua mình, chỉ sợ mình tại trong mắt đối phương mới chính là cái tên đáng chê cười đi.

Liễu Tuyết Yên nhìn Đồng Dao Dao, thở ra một hơi, “Không có việc gì là được rồi.”

“Tuyết Yên tỷ tỷ, tiếp theo là trận tỷ thí phù chú, người sẽ đấu với Mộ Thần sao?” Đồng Dao Dao hỏi.

Liễu Tuyết Yên lắc đầu, “Không có, đối thủ của ta không phải là hắc.”

Tuy rằng Liễu Tuyết Yên không biết nếu mình gặp Mộ Thần thì có thất bại hay không, nhưng mà khi biết đối thủ của mình không phải là Mộ Thần thì vẫn là thở ra một hơi, bởi vì cái tên Mộ Thần này sâu không lường trước được.

Đồng Dao Dao không biết đang suy nghĩ gì mà hí mắt, thản nhiên cười, rồi sau đó lại lắc lắc đầu.

Liễu Tuyết Yên thấy vẻ mặt Đồng Dao Dao như vậy thì hỏi: “Dao Dao, người đang suy nghĩ gì đấy?”

Đồng Dao Dao cười sáng lạn nửa giỡn nửa không nói với Liễu Tuyết Yên: “Ta đang suy nghĩ, nói không chừng Mộ Thần cũng là tứ cấp phù chú sư rồi ấy.”

“Người thật biết nói đùa!” Liễu Tuyết Yên theo bản năng cười cười, nhưng sau đó tâm can lại run lên, tại trước trận đấu, nếu có người nói Mộ Thần là tứ cấp luyện được sư, nàng cũng sẽ cho là truyện cười đi!

“Thật lòng mà nói, thực lực của Mộ Thần tựa hồ không yếu hơn Lục Nghiêu sư huynh.” Đồng Dao Dao nói thầm.

“Không biết, nếu Lục Nghiêu sư huynh gặp được Mộ Thần thì ai thắng ai thua?” Liễu Tuyết Yên cười cười nói.

Lời nói của Đồng Dao Dao cùng Liễu Tuyết Yên đều truyền vào trong tai Lục Nghiêu, sắc mặt Lục Nghiêu biến đổi bất định.

Cho tới nay, Đồng Dao Dao cùng Liễu Tuyết Yên đều luôn ôm mười hai vạn phần tự tin đối với hắc, cư nhiên hiện tại cũng đã bắt đầu hoài nghi hắc có thể thua hay không.

Lam Nhược Phong trốn ở trong phòng, không nói được một lời.

Ánh sáng của Mộ Thần rất thịnh, tất cả đệ tử của Thánh Tinh đều đang đắm chìm trong vui sướng Mộ Thần là tứ cấp luyện được sư, Lam Nhược Phong kẻ thất bại này lại bị mọi người lựa chọn quên đi.

Lam Nhược Phong vốn định thắng trận đấu rồi lại đi tìm Trang Du giải thích một chút, kết quả hăn lại thua.

Lam Nhược Phong cắn chặt răng, thầm nghĩ: Có hai tên Mộ Thần cùng Lục Nghiêu này ở đây, hăn cả đời này sợ rằng sẽ không thể xoay người được.

... ..

Sau đấu đan là đấu phù, đệ tử tham gia trận đấu phù viện trừ bỏ Mộ Thần còn có một thiếu niên tên là Đào Mặc, là một nhị cấp phù chú sư, vừa thấy chính là Tổng Thừa lấy tới góp cho đủ số.

Đấu chú là tỷ thí công kích của phù chú được luyện chế ra, ai luyện chế ra phù chú có lực công kích mạnh hơn thì sẽ thắng.

Mỗi người đều có ba lần cơ hội vẽ phù, Mộ Thần tổng cộng vẽ ra ba tờ phù chú, thời gian rất ngắn đã vẽ xong.

Bốn bia ngấm dựng nên tại giữa quảng trường, bia ngấm là dùng thanh ngọc rất rắn chắc làm ra, loại tài liệu này có năng lực thừa nhận công kích phi thường cao.

Thí nghiệm đầu tiên chính là phù chú do Đào Mặc vẽ ra, phù chú mà Đào Mặc vẽ ra chỉ tại nhị cấp, sau khi phát động, trên bia ngấm cái gì cũng không lưu lại.

Phù chú của Liễu Tuyết Yên tại bia trên bia ngấm nổ tung ra một cái hố không nhỏ, không có gì bất ngờ xảy ra thắng được trận đấu.

Phù chú mà đối thủ Mộ Thần vẽ ra không phân cao thấp với Liễu Tuyết Yên.

“Mộ đồng học, người tổng cộng vẽ ra ba tờ phù chú, người định dùng tờ nào?” Nhân viên phụ trách hỏi.

Mộ Thần ôm hai tay, thản nhiên nói: “Tùy tiện chọn một tờ đi.”

Ánh mắt nhân viên phụ trách quỷ dị nhìn Mộ Thần một cái, phát động một tờ phù chú, “Oanh” một tiếng vang thật lớn, phù chú phát động liền trực tiếp đem bia ngấm trong sân tạc bay ra ngoài.

“Giả dối! Bia ngấm nhất định có vấn đề! Các người nhất định đang làm giả!” Một vị đạo sư của Minh Nguyệt học viện đứng lên, tức giận hét lớn.

Mộ Thần thản nhiên đưa mắt nhìn vị đạo sư nóng nảy kia một cái, bình tĩnh nói với nhân viên phụ trách kiểm tra: “Còn có hai tờ phù chú, người lại phát động một tờ cho mọi người nhìn thử đi, ném tới cái kia kìa.” Mộ Thần dương tay chỉ chỉ bia ngấm của Liễu Tuyết Yên.

Liễu Tuyết Yên nhú mày nhưng không nói gì.

Ánh mắt nhân viên kiểm tra càng thêm quỷ dị nhìn Mộ Thần, âm thầm nghĩ: Chẳng lẽ Mộ Thần đã sớm đoán được sẽ phát sinh loại tình huống này, cho nên cố ý vẽ thêm hai tờ phù chú?

“Oanh” một tiếng thật lớn, bia ngấm của Liễu Tuyết Yên đã không cánh mà bay.

“Tứ cấp phù chú? Người là tứ cấp phù sư?” Liễu Tuyết Yên tràn đầy khiếp sợ nhìn Mộ Thần. Chết tiệt! Chỉ nói giỡn với Đồng Dao Dao mà thôi, cứ nhiên lại trở thành sự thật! Mộ Thần thật sự là tứ cấp phù chú sư! Người này thật sự rất khủng bố!

Người đang xem cuộc chiến nhất thời sôi trào lên, hô hào liên tiếp.

Tứ cấp phù sư! Đan thuật và phù thuật của Mộ Thần, hai thuật đều là tứ cấp!

Kỳ tài! Kỳ tài ngút trời a!

Hạ Thanh Nghiên cắn răng, đôi mắt một mảnh màu đỏ, “Người này cứ nhiên là tứ cấp phù sư...”

Đan thuật, phù thuật đều đạt tới tứ cấp, nhưng mà minh văn thuật của người này lại chỉ có tam cấp, cái tên gia hỏa không làm việc đảng hoàng này, hẳn là người của minh văn viện đó!

Hạ Thanh Lệ khẽ thở dài, “Tổng Thừa thật vất vả mới im lặng xuống, bây giờ thấy biểu hiện của Mộ Thần như vậy thì phỏng chừng lại chuẩn bị đến đào góc tường.”

“Hắn đến đào thì có ích lợi gì, hắn dạy được tên Mộ Thần này không?” Hạ Thanh Nghiên không để bụng nói.

“Hưng Quốc, người đi hỏi Mộ Thần thử xem hắn có biết luyện khí không!” Lôi Thành đang ngồi xem cuộc chiến thì đỏ mặt nói.

Phan Hưng Quốc cười bất đắc dĩ, “Viện trưởng, đã hỏi qua rồi, Mộ Thần hẳn thật sự không biết luyện khí.”

Vẻ mặt Lôi Thành đau khổ, “Không có đạo lý! Hắn vì sao lại không biết? Rõ ràng hắn cái gì cũng biết mà!”

“Bởi vì hắn không có hứng thú với luyện khí.” Phan Hưng Quốc cười khỗ, lập lại lời nói mà mình đã né tránh nhiều lần.

Lôi Thành rầu rĩ nhìn Mộ Thần, “Sao lại không có hứng thú đâu? Đúng là tiểu quỷ không có ánh mắt!”

Thuật viện có năm tròng tỷ thí, Mộ Thần tham gia bốn tròng, lại vắng vẻ luyện khí viện của hắn, thật sự là quá đáng!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

140. Chương 140

Đấu phù chấm dứt, cuối cùng Mộ Thần cũng có được nửa ngày nhàn rồi.

“Thỉnh chuyển cáo luyện khí viện viện trưởng, ta không phải là khiếm tốn, mà ta thật sự không biết luyện khí.” Mộ Thần bất đắc dĩ đuổi người tới.

Diệp Thạch đầy hưng trí nhìn Mộ Thần, “Luyện khí viện viện trưởng, lại cho người đến tìm người?”

Vẻ mặt Mộ Thần đầy bất đắc dĩ, “Lão nhân kia đem ta thành thần tiên đâu, thật sự cho rằng ta cái gì cũng biết.”

Hắn chưa tiếp xúc qua luyện khí, xác thực là dốt đặc cán mai đối với luyện khí, mạnh mẽ lên sân khấu cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Diệp Thạch nâng cằm, tươi cười sáng lạn, “Mộ Thần, người thật sự rất giống thần tiên mà!”

“Nói ngu ngốc gì đấy?” Nếu hắn thật sự là thần tiên, sao tới hiện tại mà mình vẫn thuật còn chưa lên tứ cấp? Mộ Thần có chút hoài nghi, có phải hắn chậm chạp vào không được tứ cấp là do ánh sáng nhân vật chính của Lục Nghiêu đang quấy phá hay không? Cái thứ gọi là số mệnh này, tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng mà thật sự không thể xem nhẹ.

“Người vốn cũng rất lợi hại mà!” Diệp Thạch đương nhiên nói.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trận đấu của luyện khí viện có hai người lên đài, toàn quân bị diệt.

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, người đang cười gì đấy?” Hạ Thanh Lệ hỏi Hạ Thanh Nghiên đang cười run rẩy hết cả người.

Hạ Thanh Nghiên bất đắc dĩ nói: “Cái lão già bên luyện khí viện kia nói, để cho Mộ Thần chuyển tới luyện khí viện đi, hắn muốn bồi dưỡng Mộ Thần trở thành nhân tài toàn năng, không thể để cho luyện khí kéo chân sau Mộ Thần được.”

Hạ Thanh Lệ nở nụ cười, “Lão nhân kia thật đúng là si tâm vọng tưởng.”

“Cũng làm khó hắn.” Hạ Thanh Nghiên híp mắt.

Đan viện cùng phù viện đều bởi vì Mộ Thần mà thành thế hoà, nhưng luyện khí viện lại thất bại thảm hại, bị Minh Nguyệt học viện cường thế nghiền áp, thua cực kỳ dọ người.

... ..

Phú Nguyên Bảo thí điền thí điền chạy đến, Diệp Thạch nhìn Phú Nguyên Bảo càng ngày càng béo, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Ta tới đưa tư liệu cho các người.” Phú Nguyên Bảo ân cần nói.

“Tiếp theo là tràng đấu trận pháp viện sao?” Diệp Thạch hỏi.

Phú Nguyên Bảo gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy thì không cần nhìn, Mộ Thần sẽ không thua!” Diệp Thạch nói ra chắc chắn.

Phú Nguyên Bảo lảng lảng nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch sao lại có tự tin như vậy? Chẳng lẽ là Mộ Thần đã là tứ cấp trận pháp sư? Không đến mức đó đi?

“Nguyên Bảo, ta có chuyện nhờ người.” Ngón tay Mộ Thần gõ gõ lên bàn, nói.

Phú Nguyên Bảo sửng sốt một chút, vội chấp tay, “Mộ thiếu có chuyện gì thì cứ tận lực phân phó, ta nhất định sẽ dốc hết khả năng.”

Phú Nguyên Bảo giống như bị cắt tiết gà mà nhìn Mộ Thần, chỉ một trận đấu mà tên Quý Đông Thành kia đã phát đạt, nghe nói hẳn chỉ giúp Mộ Thần một chuyện mà thù lao lại có được một ngàn vạn, đáng thương hẳn lẫn lộn bên người Mộ Thần lâu như vậy, thù lao có được cũng chỉ ít ỏi mấy trăm vạn.

“Ta muốn nhờ người thay ta tra một chút về lai lịch Bách Quyết Luyện Thể, chuyện này không thể lộ ra.” Mộ Thần lạnh lùng dặn dò.

Mộ Thần nhờ tất nhiên không phải là Phú Nguyên Bảo, Phú Nguyên Bảo điều tra một chút tiểu bát quái trong Thánh Tinh học viện thì còn được, nhưng đem đi điều tra Bách Quyết Luyện Thể thì liền như trứng chọi đá, gia tộc của Phú Nguyên Bảo ở mặt ngoài là làm sinh ý đứng đắn, nhưng trong âm thầm, cũng kiêm chức tìm hiểu tin tức.

Phú Nguyên Bảo đảo mắt, ý thức được cơ hội của mình đã tới, có thể có được tín nhiệm của Mộ Thần, triệt để lên thuyền của Mộ Thần hay không thì liền phải xem năng lực lần này của mình.

“Mộ thiếu, ta sẽ mau chóng cho ngài một trả lời thuyết phục.” Phú Nguyên Bảo nói.

Mộ Thần gật đầu, “Ta sẽ chờ tin tức của người.”

Nhìn thấy Phú Nguyên Bảo đã đi ra, Diệp Thạch mới không tự chủ được nhăn chặt mày, “Mộ Thần, làm như vậy được không? Ta cảm thấy sự tình Bách Quyết Luyện Thể không thể lộ ra.”

“Ta có đúng mực.” Mộ Thần cau mày, hắn cũng biết việc này không nên lộ ra, nhưng mà Lục Nghiêu đã tìm tới hắn rồi, có lộ hay không thì cũng giống nhau thôi.

Hiệu suất của Phú Nguyên Bảo phi thường cao, buổi sáng Mộ Thần vừa nhờ Phú Nguyên Bảo, buổi chiều Phú Nguyên Bảo đã đem tin tức truyền đạt lại.

Bách Quyết Luyện Thể là truyền pháp quyết của Kim gia, tổ tiên Kim gia đã từng xuất ra một vị cao thủ hoàng cấp, nghe nói vị cao thủ kia kỳ thật phi thường cường hãn, luôn có thể vượt cấp khiêu chiến.

Từ sau khi cao thủ kia qua đời, Kim gia tộc liền bắt đầu đi xuống.

Toàn bộ Kim gia càng ngày càng nghèo, đến đời Kim gia này thì gia nghiệp đã suy bại, toàn tộc chỉ còn lại số người hơn một trăm.

Hơn một trăm người này tại mười mấy năm trước bị người trong một đêm giết hại không còn một mảnh.

Sau khi Kim gia diệt vong, Bách Quyết Luyện Thể liền không biết tung tích.

Đọc xong tư liệu mà Phú Nguyên Bảo cầm tới, Diệp Thạch bất đắc dĩ phen cái xem thường, “Bách Quyết Luyện Thể là pháp quyết gia truyền của Kim gia? Vậy mà tên Trang Du ngu ngốc kia lại còn nói, pháp quyết kia là bảo bối gia truyền của Lục gia.” Kim gia bị người giết hại, nói không chừng chính là do Lục gia làm.

Mộ Thần híp mắt suy nghĩ nhìn Phú Nguyên Bảo hỏi: “Trước khi Kim gia bị diệt vong thì Bách Quyết Luyện Thể luôn luôn ở trong tay Kim gia?”

Phú Nguyên Bảo gật đầu, “Đúng vậy. Kim gia có được Bách Quyết Luyện Thể không dưới ba trăm năm.”

Mộ Thần không khỏi kỳ quái, nếu trong Bách Quyết Luyện Thể có bí mật gì thì chẳng lẽ người Kim gia không biết sao? Nếu dựa vào cái bí mật này thì Kim gia có thể một bước lên trời! Nhưng vì sao Kim gia lại rơi xuống nông nổi cả nhà bị giết?

“Người Kim gia vì sao lại càng ngày càng nghèo?” Diệp Thạch không hiểu.

Phú Nguyên Bảo cau mày, “Căn cứ theo kết quả điều tra, bởi vì Kim gia toàn tộc đều thịnh hành luyện thể, mà luyện thể lại cần đại lượng nguyên thạch duy trì, nên tiền trong nhà bọn họ đều tổn ở trên luyện thể.”

Diệp Thạch trầm chấp nhận gật đầu, “Không sai, luyện thể rất phí tiền.”

Giai đoạn đầu của Bách Quyết Luyện Thể chỉ cần đại lượng máu yêu thú cấp thấp để luyện thể, đương nhiên này chỉ là bắt đầu mà thôi, sau đó phẩm chất của máu yêu thú cần có sẽ càng ngày càng cao, mà pháp quyết kia còn cần dị hỏa để đưa tạp chất ra ngoài thân thể, còn cần cao cấp linh dịch để điều trị thân thể, miễn cho thân thể tại dưới độ rèn luyện cao mà lưu lại bệnh ngầm.

Nếu không phải là Mộ Thần thật sự rất có bản lĩnh kiếm tiền thì bọn họ cũng đã sớm nghèo rách mồng tơi rồi, kỳ thật, liên tính Mộ Thần rất biết kiếm tiền, thì bọn họ cũng tốn hơn phân nửa tài lực tại trên luyện thể.

Diệp Thạch đảo mắt, tò mò hỏi: “Tại thời điểm Kim gia bị giết tới cửa thì thực lực của người mạnh nhất trong tộc tại cấp bậc nào?”

“Lúc đó Kim gia có hai trưởng lão cấp bậc võ vương.” Phú Nguyên Bảo ngưng trọng nói.

“Oa!” Diệp Thạch há to miệng, nhìn qua Mộ Thần.

“Trưởng lão cấp võ vương?” Mộ Thần kinh ngạc nhăn mày.

Phú Nguyên Bảo gật đầu, “Đúng.” Thực lực của Kim gia kỳ thật cũng coi như cường đại, thật không rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Kim gia có hai cường giả võ vương ở đó mà còn bị người ta giết hại không còn một mảnh, xem ra người động thủ rất có thể là cường giả cấp bậc võ hoàng.

Kim gia bị giết nhất định có ẩn tình gì, Lục Nghiêu quan tâm Bách Quyết Luyện Thể như vậy, phỏng chừng có chút quan hệ với Kim gia bị sát hại.

Vì một quyển Bách Quyết Luyện Thể mà cả nhà Kim gia bị giết, sự tình tựa hồ có chút lớn.

... ..

Một trận tiếng bước chân vội vã truyền đến, một vị đệ tử thở hổn hển xông vào.

Mộ Thần nhìn người tới, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, “Vị đồng học này có chuyện quan trọng gì sao?”

“Mộ Thần đồng học, có người tìm người.”

“Ai?” Mộ Thần hỏi.

“Hắn nói là phụ thân của người, hình như hắn bị thương.”

Trong thời gian này kỳ thật đang nghiêm cấm ngoại nhân tới học viện, nhưng mà người tới không phải là người khác, mà là phụ thân của Mộ Thần, Mộ Thần hiện giờ tại trong học viện thuận lợi đủ đường, nhân viên học viện cũng phải cho Mộ Thần vài phần mặt mũi.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch liếc mắt nhìn nhau một cái, Mộ Thần mãnh liệt đứng lên, “Ta đi nhìn xem!”

“Ta cũng đi!” Diệp Thạch vội nói.

Trên khuôn mặt mập mạp của Phú Nguyên Bảo hiện lên vài phần phức tạp, rất nhanh hoạt động cước bộ đi theo.

Mộ Viễn Phong được an bài tại một gian phòng đãi khách trong học viện, Mộ Thần cùng Diệp Thạch thu được tin tức liền nhanh chóng đuổi lại.

“Phụ thân, người không sao chứ?”

Mộ Viễn Phong thấy Mộ Thần bình an, nhất thời thở ra một hơi, “Ta không sao, chỉ là Trần thúc của các người trúng một chương của người kia, Trần thúc các người là... cao thủ cấp bậc võ vương.”

Ánh mắt Mộ Viễn Phong cổ quái mà nhìn qua Trần Đạt sắc mặt tái nhợt, Trần Đạt vẫn luôn an an phận phận tại Mộ gia, có người tìm hấn phiền toái thì người này cũng cười ha hả, kết quả lần này địch nhân tìm tới cửa muốn bắt hấn, Trần Đạt cư nhiên lập tức liền bạo phát.

Nếu không phải là có người tới cửa đánh nhau, vậy hấn đời này nói không chừng sẽ luôn đem Trần Đạt thành một kẻ bất tài.

Mộ Thần nhìn Trần Đạt, trong mắt hiện lên vài phần kinh nghi, hấn vẫn luôn cảm thấy Trần Đạt rất quái lạ, người này quả nhiên không đơn giản.

“Trần thúc, người là võ vương? Làm sao tới bây giờ cũng chưa nghe người nói?” Diệp Thạch khiếp sợ nói.

Trần Đạt nếu như là Võ vương, vậy thời điểm trước kia hẳn ở Diệp gia vì sao cho tới bây giờ cũng không xuất đầu vì hẳn?

“Ta trước kia bị thương nặng, thân bản lĩnh này chỉ còn có thể vận dụng hai lần, sau hai lần liền sẽ đi đời nhà ma.” Trần Đạt nhẹ hít một hơi giải thích.

Hắn chịu đại ân của Khúc Khôn nên đã vâng mệnh bảo hộ Khúc Tâm Dương, Diệp Thạch vẫn luôn bị ủy khuất, hẳn làm sao lại không muốn động thủ chứ, chỉ là sắt tốt thì phải dùng tại trên lưỡi dao.

Nếu hẳn vẫn luôn không động thủ thì ước chừng còn có thể sống thêm mười năm, nhưng mà lần này hẳn ra tay, phỏng chừng chỉ còn lại năm năm.

“A!” Diệp Thạch nhìn Trần Đạt, nóng lòng nói: “Trần thúc, người bị thương? Có thể trị khỏi không?”

Trần Đạt nhìn Diệp Thạch, ôn hòa nói: “Chỉ cần không ra tay nữa thì sẽ không có việc gì, người đừng lo lắng.”

Diệp Thạch có chút thất hồn lạc phách nhìn Trần Đạt, Trần Đạt nói như vậy, chẳng lẽ là trị không hết được?

“Trần thúc, người nói đi, biện pháp nào có thể trị khỏi? Mộ Thần hiện tại có rất nhiều tiền, nhất định sẽ có biện pháp!” Diệp Thạch nói.

Trần Đạt lắc đầu, “Ta thật sự không sao.”

Mộ Thần hiện tại quả thật rất lợi hại, nhưng thương thế của hẳn rất nghiêm trọng, lực cấp đan dược mới có hiệu quả, Mộ Thần mặc dù là ngút trời kỳ tài, nhưng mà còn rất trẻ tuổi.

Mộ Thần cắn chặt răng, hỏi Mộ Viễn Phong: “Phụ thân, người có biết đối phương là ai không?”

Mộ Viễn Phong lắc đầu, “Không biết, nhưng mà đối phương tựa hồ cũng không muốn giết ta, chỉ là muốn bắt ta, hơn nữa, thực lực của đối phương rất mạnh, người ra tay tựa hồ là võ vương.”

Trần Đạt híp mắt, cũng may đối phương bị hấn dọa lui, trên thực tế thương thế của hắn rất nặng, không thể kéo dài.

Mộ Thần híp mắt, quá sơ suất rồi! Đã có người có thể vì Bách Quyết Luyện Thể mà ra tay diệt cả nhà Kim gia, hiện tại biết Bách Quyết Luyện Thể ở trên tay mình, sao lại không có động tác khác chứ.

“Phụ thân, bên ngoài quá nguy hiểm, người ở lại học viện đi.” Mộ Thần suy tư rồi nói.

Phú Nguyên Bảo nhú mày, có chút chần chờ nói: “Mộ thiếu, điều này không hợp quy củ!”

“Ta biết, nhưng mà phụ thân có thể tranh thủ trở thành đạo sư trong học viện.”

Phú Nguyên Bảo gật đầu, đôi mắt sáng ngời, “Như thế thì có thể, Mộ tiên bối đã là tứ cấp luyện được sư, thực lực này muốn trở thành đạo sư học viện hẳn là dư dả.”

Mộ Thần cúi đầu, trong truyện, Lục Nghiêu vì Bách Quyết Luyện Thể mà giết Mộ Thần, Mộ Viễn Phong vì báo thù thay Mộ Thần mà cũng bị thủ hạ Lục Nghiêu xử lý.

Chiếu theo tình hình hiện giờ, xem ra người Lục gia hung tàn thành tánh, liền tính Mộ Viễn Phong không báo thù thay Mộ Thần thì Lục Nghiêu cũng sẽ tìm giết Mộ Viễn Phong. Lỡ ở dưới có thể bỏ qua

~~(π ̳ π) Sao chương lại càng ngày càng dài là thế nàoooo??
Chương đầu chỉ cỡ 1000 chữ, bây giờ tăng lên tới 2500 rồiiii (ノ`□')ノ
┌───┐

Có phải đang thắc mắc vì sao chỉ có một chương thôi đúng không? Ha
hả. Ngày lễ thì đi ra ngoài chơi đi nào các cô gái. Nếu không thích đi ra
ngoài thì mở cửa ra cho nắng sớm vào phòng đi nào

~~Happy Halloween (¯ε¯@) Có ai còn mặt dày đi xin kẹo không??
(-_-)

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

141. Chương 141: Bảo Khố Kim Gia

“Thất thủ? Các người sao lại thất thủ?” Lục Nghiêu cau mày, tràn đầy âm độc nhìn người trước mặt.

“Bên người Mộ Viễn Phong có một cường giả võ vương, Ảnh Nhất, Ảnh Tam, Ảnh Tứ không địch lại nên bị đánh lui.” Hắc y nam tử áy náy nói.

“Bên người Mộ Viễn Phong sao lại có cường giả võ vương?” Huyền Phong đế quốc không thể so với Fred đế quốc, cường giả võ vương quý hiếm như lông phượng và sừng lân. Cư nhiên bên người Mộ Viễn Phong lại có một người, mà trước đó còn không có truyền ra một chút tiếng gió nào, chuyện này rất kỳ quái.

Hắc y nhân khẽ thở dài, “Đúng là một cường giả cấp bậc võ vương, hơn nữa thực lực xác thực không kém, bất quá, lúc sau lại truyền tới tin tức, hình như cường giả võ vương kia ra tay rất hạn chế.” Người nọ đột nhiên ra tay làm ba ảnh vệ đều trúng thương nặng, nhưng mà người nọ giống như đang cố kỵ cái gì, không có thừa dịp thắng mà truy kích.

“Một võ vương tổng sẽ không đến mức trống rỗng toát ra đi? Nghĩ biện pháp điều tra lai lịch người này!” Lục Nghiêu bình tĩnh nói.

“Thiếu gia, chúng ta làm sao bây giờ? Nếu không thì xuống tay một lần nữa?”

“Một kích không trúng, người cho là đối phương sẽ còn lưu lại cơ hội cho người sao?” Lục Nghiêu lạnh lùng nói.

Hắn đã thu được tin tức, Mộ Viễn Phong đã vào Thánh Tinh học viện, trở thành đạo sư lâm thời của Thánh Tinh học viện.

Mộ Thần đem Mộ Viễn Phong giao cho Hùng Uy chiếu cố, bọn họ đã không có khả năng ra tay với Mộ Viễn Phong.

Lục Nghiêu cắn răng, tên Mộ Thần này chẳng những không chịu giao dịch Bách Quyết Luyện Thể, còn tổn tuyệt bút nguyên thạch tìm người làm cho hắn xấu mặt.

Vốn Lục Nghiêu muốn bắt Mộ Viễn Phong lại để giáo huấn Mộ Thần một chút, thuận tiện nhìn xem Mộ Thần vị hiệu tử trong truyền thuyết này có phải là thật hiệu thuận như vậy hay không, nào biết bên người Mộ Viễn Phong cư nhiên ẩn núp một cao thủ, để cho Mộ Viễn Phong tránh được một kiếp.

... ..

Hùng Uy đánh giá Mộ Thần cùng Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vài phần cổ quái.

Bên người Mộ Viễn Phong cư nhiên có một tùy tùng cấp bậc võ vương, người này cũng từng tới tứ bên người Diệp Thạch.

Sự tình càng ngày càng có ý tứ, bộ dáng tiểu tử Diệp Thạch này tựa hồ lai lịch bất phàm nha!

“Tiểu tử, người để phụ thân người ở chỗ này? Người không phải hẳn nên đưa phí dừng chân sao?” Ngón cái cùng ngón trỏ của Hùng Uy xoa xoa vào nhau, đôi mắt lờ lờ sáng lên, cực kỳ giống một con buôn tham lam, một chút phong phạm cao nhân cũng không có.

Mộ Thần thần nhiên liếc mắt đánh giá Hùng Uy, hỏi: “Người muốn bao nhiêu?”

Hùng Uy nhìn sắc mặt Mộ Thần bình tĩnh, cảm thấy Mộ Thần giống như đang nói “Người muốn bao nhiêu, người cứ việc mở miệng đi! Ta là thổ hào, người mau tới cướp ta đi!”

Hùng Uy thanh thanh yết hầu, chậm rãi nói: “Nhìn tại phân thượng người là đồ đệ của ta, ta cũng không muốn nhiều lắm, một ngày hai mươi vạn nguyên thạch, thế nào?” Hùng Uy cười tủm tỉm vươn ra hai ngón tay về phía hai người.

“Người đang cướp bóc sao?” Diệp Thạch nổi trận lôi đình.

Hùng Uy khinh thường liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói: “Tiểu Thạch Đầu, người thật đúng là không hiểu giá thị trường, ta nếu như muốn cướp bóc, vậy ta muốn không phải là hai mươi vạn, mà là hai trăm vạn.”

Diệp Thạch đen mặt, khó chịu nhìn Hùng Uy.

“Thành giao!” Mộ Thần bình tĩnh nói, biểu tình Diệp Thạch tràn đầy thịt đau nhìn Mộ Thần.

Mộ Viễn Phong ở lại chỗ của Hùng Uy thì Hùng Uy liền sẽ có trách nhiệm chiếu khán Mộ Viễn Phong, hai mươi vạn một ngày lại có được một cường giả hoàng cấp làm bảo tiêu, không tính là mắc.

“Đồ đệ, phụ thân người rốt cuộc đắc tội với ai vậy? Vì sao lại trêu chọc vào cường giả võ vương?” Hùng Uy khó hiểu hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nghĩ nghĩ, dù sao người Lục gia đều đã biết, mình có che giấu hay không cũng như nhau, lúc này mới đem chuyện Bách Quyết Luyện Thể nói cho Hùng Uy.

Hùng Uy nghe xong lời Mộ Thần nói thì cau mày.

Diệp Thạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nóng bỏng nhìn Hùng Uy, “Tiền bối, nghe nói người trước kia đã từng lưu lạc trong Fred đế quốc?”

“Tiểu Thạch Đầu, không ngờ người cũng biết cái này?” Hùng Uy ngoài ý muốn nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, đắc ý dào dạt nói: “Ta còn biết, người tại Fred đế quốc nhìn lên một mỹ nữ tắm rửa, kết quả bị nữ nhân kia đuổi giết mấy vạn dặm, thật vất vả mới thoát khỏi mà về được đây.”

Hùng Uy mặt đỏ lên, phản bác: “Ai nhìn lên nàng tắm rửa, đây chẳng qua là trùng hợp!”

Lúc ấy hắn không cẩn thận gặp phải một đám Hắc sừng phong, đang hoảng không biết chọn đường nào nên đành phải nhảy vào trong nước tị nạn, nào biết, tại nơi hoang dã như vậy cư nhiên còn có một nữ nhân ở trong hồ tắm rửa, hắn không cẩn thận liền cùng nữ nhân kia tắm chung.

Nữ nhân kia cũng thật hung dữ, đuổi giết hắn so với Hắc sừng phong còn dã man hơn, đuổi theo hắn lên trời xuống đất mấy vạn dặm. Nhớ tới đoạn thời gian kia Hùng Uy đã cảm thấy bi ai, lúc ấy hắn ăn không ngon, ngủ cũng không ngon, thể trọng ào ào rơi xuống.

“Sư phụ, người có biết chuyện gì về Kim gia Fred đế quốc không?” Mộ Thần hỏi.

“Lại nói, ta còn chính xác hiểu biết một ít.” Hùng Uy vỗ tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Diệp Thạch kích động thúc dục: “Thật sao? Nói mau, nói mau!”

Hùng Uy thanh thanh yết hầu, lại không nói lời nào, Diệp Thạch gấp gáp lấy ánh mắt trừng hăn.

Hùng Uy có thâm ý nhìn Mộ Thần, Mộ Thần nhú mày, nói: “Sư phụ, người muốn bao nhiêu? Nói một con số đi.”

“Giữa sư đồ chúng ta còn nói tiền cái gì, sẽ rất tổn thương tình cảm.” Hùng Uy khẽ thở dài nói.

Diệp Thạch phen cái xem thường, cổ quái nhìn Hùng Uy.

Hùng Uy nghiêm mặt nói: “Nếu người thăm dò được Kim gia bảo khố, vậy đồ vật đạt được đưa ta ba thành.”

“Kim gia bảo khố? Đó là cái gì?” Diệp Thạch không hiểu.

“Giữ bí mật.” Hùng Uy nghiêm trang nói.

“Có thể, ba thành!” Mộ Thần nhìn chăm chăm Hùng Uy, đồng ý.

Hùng Uy cười cười, cho Mộ Thần một cái ánh mắt tán thưởng, “Có quyết đoán! Đồ đệ, người nhất định sẽ rất có tiền đồ.”

Mộ Thần cười khố nói: “Mượn cát ngôn của sư phụ ngài.”

“Sau khi lão tổ Kim gia chết, hình như đã để lại một cái bảo khố, người Kim gia luôn luôn đều tìm cái bảo khố kia, nhưng mà hình như lại không có thu hoạch gì, đại khái là bởi vì Kim gia tổn đại lượng thời gian tinh lực tìm bảo khố nhưng lại không được gì, cho nên, Kim gia cuối cùng bị người diệt gia...”

“Sau đó?” Diệp Thạch vội vàng hỏi.

“Không còn.” Hùng Uy cười gượng nói.

Diệp Thạch đen mặt, “Không còn?Cứ như vậykhông còn?”

Hùng Uy nhún vai, “Đúng.”

“Bảo khố ở đâu?” Diệp Thạch hung dữ trừng Hùng Uy hỏi.

Hùng Uy lắc đầu, “Ta làm sao biết.”

“Không biết mà người còn muốn ba thành? Người nằm mơ đi!” Diệp Thạch tức giận mắng.

“Ít nhất ta còn biết có cái bảo khố, các người biết sao?” Hùng Uy dùng lý lẽ cố gắng nói.

“Được rồi, Thạch Đầu, đừng náo loạn!” Mộ Thần quát bảo ngưng lại.

Diệp Thạch ủy khuất nhìn Mộ Thần.

“Sư phụ, phụ thân ta cùng Trần thúc liền nhờ ngài chiếu cố.” Mộ Thần cung kính nói.

Hùng Uy gật đầu, nghiêm túc nói: “Được, yên tâm đi, tại trên địa bàn của ta, liền tính Lục gia lão tổ kia tự mình đến thì cũng không thể chiếm được tiện nghi đâu.”

“Làm phiền sư phụ.” Mộ Thần cung kính nói.

... ..

Diệp Thạch căm giận đứng phía sau Mộ Thần, Mộ Thần thấy Diệp Thạch đang nổi giận đùng đùng thì hỏi: “Sao vậy?”

“Lão nhân kia quá đáng rồi, một cái tin tức vô dụng như vậy lại muốn ba thành của chúng ta, lời nói của lão gia hỏa kia tương đương với cái gì cũng chưa nói.” Diệp Thạch bất mãn nói.

Mộ Thần không cho là đúng nói: “Không quan hệ, dù sao, đến hiện tại mà nói, chúng ta ngay cả bảo tàng là cái gì cũng không biết, có thể tìm được hay không rồi lại nói, liền tính tìm được, nếu lão nhân kia không cùng đi với chúng ta, vậy bảo khối có cái gì thì đều là do chúng ta định đoạt, nếu hắn cùng đi với chúng ta, vậy thực lực của hắn mạnh hơn chúng ta, chia hắn ba thành thì cũng không coi là nhiều.”

Diệp Thạch mở to mắt, “Có đạo lý nha!”

“Việc này không đơn giản như vậy.” Sắc mặt Mộ Thần nghiêm túc lên.

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần.

“Cái người giết hại cả nhà Kim gia kia cũng có thể biết được chuyện Kim gia có bảo tàng, nếu chúng ta thật sự tìm được bảo tàng, nói không chừng những người đó sẽ chặn ngang một cước, chúng ta không thể thiếu được hỗ trợ của Hùng Uy.” Mộ Thần nói.

Bách Quyết Luyện Thể này thật không phải là thứ tốt, cả nhà Kim gia bởi vì nó mà diệt, mà cái gia tộc kia cho dù nghèo túng thì vẫn còn có hai cường giả võ vương đấy.

Hắn bất quá chỉ là một võ linh mà thôi, đối phương tùy tay là có thể bóp chết hắn, cũng may hiện giờ hắn ở Thánh Tinh học viện, đối phương hắn là không dám xuống tay.

Diệp Thạch nhú mày, Mộ Viễn Phong bị đánh lén hắn là bởi vì Bách Quyết Luyện Thể, Bách Quyết Luyện Thể là thứ tốt, nhưng mà xác thực có chút phồng tay.

“Bảo tàng dễ lấy như vậy thì Kim gia đã sớm lấy đi hết rồi, chỗ nào còn tới chúng ta, trong đó nhất định có duyên cớ gì đó.” Mộ Thần suy nghĩ nói.

Diệp Thạch đảo mắt, nói: “Ta cảm thấy, chỉ có đem luyện thể luyện tới một trình độ nhất định mới có thể mở ra bảo khố.”

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch, “Người sao lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì Phú Nguyên Bảo nói người Kim gia si mê luyện thể nha. Nếu ta biết nhà mình có một cái bảo khố, vậy tâm tư của ta nhất định sẽ đặt trên bảo khố, mới sẽ không cần tốn nhiều khí lực như vậy đi luyện thể đâu, trừ phi, chỉ có luyện thể tới một trình độ nhất định mới có thể tìm được bảo tàng.” Diệp Thạch nhún vai nói.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên một tia tinh quang, “Người nói rất có đạo lý.”

Diệp Thạch thản nhiên cười “Chuyện bảo khố không phải là chuyện nhất thời, hẳn là sẽ chưa có tiến triển đâu.” Rồi lại lo lắng nói: “Mộ Thần, ta lo lắng cho Trần thúc.”

Mộ Thần nhíu mày, tuy rằng Trần Đạt có chút không muốn thấy hẳn, nhưng mà dù gì đối phương cũng đã cứu Mộ Viễn Phong, Mộ Thần vẫn rất cảm kích Trần Đạt.

Nếu như Mộ Viễn Phong ở trong tay Lục Nghiêu, vậy hẳn sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, tình cảnh sẽ rất bị động.

“Thân thể của Trần thúc hiện tại thoát nhìn cũng không tệ lắm, người không cần quá mức lo lắng.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch cúi đầu, lo lắng nói: “Ta cảm giác, lần ra tay này có ảnh hưởng rất lớn đối với Trần thúc.”

Mộ Thần hí mắt, hẳn cũng có loại cảm giác này, sinh cơ trên người Trần Đạt tựa hồ ảm đạm hơn lúc trước rất nhiều, người cũng hư nhược hơn rất nhiều, cũng may là vẫn là có thể cứu lại được.

“Mộ Thần, người nói xem, thương thế của Trần thúc có thể trị hết không?” Diệp Thạch sầu lo hỏi.

“Ta nghĩ, hãn là có phương pháp cứu trị Trần thúc, thậm chí bản thân hãn cũng biết có biện pháp để trị, chỉ là hãn cảm thấy năng lực của chúng ta còn chưa đủ nên mới không nói cho chúng ta biết.” Mộ Thần suy tư một chút rồi nói.

Diệp Thạch có chút suy sụp, “Chúng ta phải làm như thế nào đây?”

“Nhanh chóng nghĩ biện pháp đề cao thực lực, chỉ có thực lực mạnh mới có thể tiếp xúc với càng nhiều thứ.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch mở to mắt, hãn là võ sư thì có lẽ không có biện pháp giúp Trần Đạt, nhưng nếu hãn đã trở thành võ vương, thậm chí võ hoàng, thì liền nhất định có biện pháp, hãn nhất định phải nhanh chóng đề cao thực lực mới được!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

142. Chương 142: So Đấu Trận Pháp

“Mộ Thần sư huynh, Hách Đồ viện trưởng đang tìm người đấy!” Một đệ tử trong trận pháp viện nhìn thấy Mộ Thần, giống như là hồ ly thấy được gà mà tràn đầy kích động hướng lại đây.

“Hách Đồ tìm người sao? Tên kia rất không có ánh mắt đấy.” Diệp Thạch ôm hai tay, vẻ mặt ghét bỏ.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, hưng trí hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Hai ngày trước ta có nói với hắc rằng trận pháp thuật của ta rất lợi hại, ta đã là tam cấp trận pháp sư, ta muốn tham gia trận đấu trận pháp để làm vẻ vang cho học viện. Nhưng hắc lại kêu ta đừng hồ nháo rồi đem ta đuổi đi luôn, cái lão gia hỏa này có mắt không trông, đường đường một thiên tài trận pháp đứng ở trước mặt hắc mà hắc cũng nhận không ra.” Diệp Thạch không cam lòng nói.

Mộ Thần mỉm cười, ánh mắt của Hách Đồ này đích thực không tốt lắm. Thiên phú về trận pháp của Diệp Thạch đến hắc đều phải cam bái hạ phong.

“Chúng ta cùng đi đi.”

Diệp Thạch gật đầu, “Được.”

Hách Đồ vừa nghe thấy Mộ Thần tới thì lập tức hưng phấn đi ra đón.

“Mộ Thần đồng học, người tốt cực đến rồi, ai nha nha, nhìn người càng ngày càng soái nha, ôi ôi, người soái như vậy, khó trách trong mắt nữ đệ tử và song nhi tại học viện trừ người ra thì không có người khác, cứ như vậy xuống thì trong mắt nam đệ tử cũng trừ người ra không có người khác nha.”

Mộ Thần xấu hổ cười, “Đa tạ viện trưởng ngài khích lệ, ngài thật sự là khen quá mức rồi.”

Diệp Thạch từ phía sau Mộ Thần ló đầu ra, hung dữ trừng mắt nhìn Hách Đồ một cái, Hách Đồ vô tội cười cười với Diệp Thạch.

Hách Đồ ho nhẹ hai tiếng, dùng lời lẽ chính nghĩa nói: “Mộ thiếu, nghe nói phụ thân người cư nhiên lại gặp được tập kích tại Hoàng đô, đám tặc nhân này thật sự rất có gan làm loạn, tại Hoàng đô mà còn làm việc như thế! Viện trưởng đã cho người đi điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả.”

“Làm phiền viện trưởng rồi.” Mộ Thần tuy rằng không biết Liên Thành Không có thể tra được cái gì không, nhưng mà vẫn thật tâm cảm tạ một chút.

“Mộ Thần, trận pháp chính là so đấu về mê trận, đến lúc đó, người phải cùng đối phương đồng thời vẽ ra một cái mê trận, hai viện sẽ phái hai đệ tử thực lực kém không nhiều lắm tiến vào trong mê trận của đối phương, nếu người vẽ ra được mê trận có thể vây khốn học sinh của học viện đối phương trong thời gian tương đối dài, vậy người liền thắng.” Hách Đồ giải thích luật đấu.

“Nghe thật thú vị, ta cũng muốn tham gia.” Ánh mắt Diệp Thạch lóe sáng lên.

Hách Đồ: “...”

Mộ Thần nói với Hách Đồ, “Hách viện trưởng, người để cho Thạch Đầu tham gia đi, dù sao một người khác của trận pháp viện cũng là tới góp đủ số thôi, ai thua cũng như nhau thôi mà.”

Hách Đồ cười gượng, “Được rồi...”

Hách Đồ nhìn Mộ Thần, đều nói Mộ Thần cái gì cũng tốt, chỉ là hơi thô nô, lời đồn quả nhiên không giả!

... ..

Trận đấu của trận pháp viện đúng hạn tiến hành.

Lôi Thành đen mặt ngồi trên khán đài.

Ngày hôm qua luyện khí viện toàn quân bị diệt, đệ tử học viện tựa hồ đã sớm biết bọn họ sẽ thua, người đến xem rất ít.

Trận đấu hôm nay của trận pháp viện còn chưa có bắt đầu mà trên khán đài đã tụ tập phần lớn đệ tử, hiển nhiên là tràn ngập tin tưởng đối với trận pháp viện.

“Hiệu trưởng có trả lời không?” Lôi Thành hỏi Phan Hưng Quốc đang đi tới.

Phan Hưng Quốc bất đắc dĩ lắc đầu, “Hiệu trưởng hẳn không đồng ý.” Lôi Thành đề nghị hiệu trưởng đem Mộ Thần chuyển tới luyện khí viện, không cần nghĩ cũng biết, đề nghị vớ vẩn như vậy tất nhiên hiệu trưởng sẽ không đồng ý.

“Không đồng ý? Sao lại không đồng ý? Mộ Thần cái gì cũng biết, nhưng mà lại không biết luyện khí, luyện khí sớm muộn gì sẽ kéo chân sau của Mộ Thần.” Lôi Thành nói.

Phan Hưng Quốc bất đắc dĩ phiên cái xem thường, hiệu trưởng còn đang ngại Mộ Thần học rất nhiều, lo lắng hẳn bị phân tán lực chú ý đấy, hy vọng hẳn chỉ dốc lòng một môn, thật vất vả Mộ Thần mới không có hứng thú với luyện khí, viện trưởng làm sao có thể cho Mộ Thần đi học luyện khí?

“Mộ Thần đến!”

“Mộ Thần đến rồi!”

... ..

Khi Mộ Thần xuất hiện thì đám đệ tử bắt đầu kinh hô, Mộ Thần giơ tay lên hướng phía một đám đệ tử trên khán đài phất tay thăm hỏi, nhất thời tiếng hô càng thêm mãnh liệt.

“Mộ Thần tên tiểu bạch kiếm này thật đúng là được hoan nghênh!”
Lôi Thành nhìn Mộ Thần đang đứng trên đài.

Phan Hưng Quốc cười khổ, đây là đại sư tứ cấp luyện đan, phù chú mười bốn tuổi đấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Mộ Thần nhất định sẽ có thể siêu việt một đám đạo sư trong học viện, trở thành tông sư ngũ cấp luyện đan, phù chú, người như vậy mà không được hoan nghênh thì không có đạo lý!

“Trận pháp viện trừ Mộ Thần thì đệ tử dự thi góp đủ số chính là ai?”
Lôi Thành lười biếng mà hỏi.

“Hình như là Diệp Thạch.” Phan Hưng Quốc trả lời.

Lông mày Lôi Thành dựng lên, “Diệp Thạch? Sao lại là Diệp Thạch?”

Phan Hưng Quốc nhún vai, “Nghe nói là do Mộ Thần đề nghị, Diệp Thạch cảm thấy thú vị nên Mộ Thần vì lấy lòng Diệp Thạch mà đề cử vào.”

Lôi Thành phiên cái xem thường, “Hách Đồ tên ngu ngốc kia thật đúng là hồ nháo, Diệp Thạch này sẽ biết vẽ trận pháp sao? Coi chừng ngay cả trận pháp nhất cấp đều cũng vẽ không ra! Mặc dù là góp đủ số thì cũng phải có chút trình độ mới được chứ!”

... ..

Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch đứng trên đài, sắc mặt buộc chặt.

“Kinh huynh, đồ đệ của người sao lại chạy lên đài rồi? Chẳng lẽ hẳn chuẩn bị tham gia trận đấu sao?” Hoa Xu không hiểu mà hỏi Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm cười cười, sâu không lường được nói: “Hoa huynh, người chỉ cần xem thôi.”

Kinh Sí Diễm âm thầm ở trong lòng phiên cái xem thường, Diệp Thạch vì sao lại chạy lên đài? Hoa Xu hỏi hẳn, hẳn đi hỏi ai đây? Quý mới biết Diệp Thạch vì sao lại chạy lên đài.

“Kinh huynh, đồ đệ của người chuẩn bị tham gia trận đấu trận pháp viện sao? Đồ đệ người cứ nhiên biết trận pháp?” Hoa Xu kinh ngạc hỏi.

Kinh Sí Diễm thần nhiên cười, vẫn duy trì tươi cười cao nhân như trước, không nói một lời.

Trên khán đài, đệ tử hô to cổ vũ liên tiếp, trên cơ bản mọi người đều đang hoan hô vì Mộ Thần, Diệp Thạch bị người lựa chọn quên đi.

Diệp Thạch hưng phấn nhìn chung quanh, nhìn thấy Kinh Sí Diễm thì Diệp Thạch nhiệt tình lắc lắc tay về phía Kinh Sí Diễm.

“Kinh huynh, đồ đệ của người đang chào hỏi người đấy!” Hoa Xu bồn chồn nói với Kinh Sí Diễm.

Vẻ mặt tươi cười của Kinh Sí Diễm có chút cứng ngắc, “Tinh thần của đồ đệ của ta chính là luôn phấn chấn bông bột như vậy, a, cái tên đồ đệ Lam Nhược Phong của người gần đây thế nào rồi?” Mắt thấy tên kia chuẩn bị phế đi rồi.

Hoa Xu nhú mày, Lam Nhược Phong từ sau khi trận đấu thất bại tựa hồ đã bị đả kích thật lớn, cả người vẫn chưa gượng dậy nổi, Trang Du cũng giống như đã triệt để buông tha Lam Nhược Phong, ngay cả cái mặt cũng không lộ.

Kinh Sí Diễm nhìn qua Trang Du, Trang Du người này chưa bao giờ sẽ khuyết thiếu người ngưỡng mộ hẳn, không có Lam Nhược Phong, ngược lại người vây quanh bên cạnh Trang Du lại càng nhiều.

Lục Nghiêu của Minh Nguyệt học viện hình như cũng có ý với Trang Du. Thật đúng là một kẻ tai họa!

Trang Du ngồi ở trên khán đài g, thấy Diệp Thạch đang bên người Mộ Thần thì nhú mày, hỏi: “Diệp Thạch sao lại lên đài?”

“Nghe nói là đề nghị của Mộ Thần, trận pháp viện đã đem tuyển thủ lên đài đối thành Diệp Thạch.” Một đệ tử tin tức linh thông bên người Trang Du lập tức trả lời.

Trang Du nhăn mày, “Mộ Thần cũng quá hồ nháo rồi, đây là trận đấu chứ không phải là trò chơi, Diệp Thạch đã hồ nháo mà hẳn cư nhiên còn giúp.”

“Đúng thế. Liên tính Mộ Thần có công thắng trận đấu, nhưng mà làm xằng làm bậy như thế cũng rất quá đáng.” Một đệ tử ghen tị với Mộ Thần lập tức phụ họa.

Hạ Thanh Nghiên nhìn Diệp Thạch trên đài, trong mắt không khỏi hiện lên vài phần hứng thú, “Diệp Thạch lên đài?”

Hạ Thanh Lệ nhún vai, “Nghe nói là do Mộ Thần tiến cử, Diệp Thạch nghe xong quá trình trận đấu thì cảm thấy thú vị nên muốn tham gia, Mộ Thần liền tiến cử Diệp Thạch.”

Lão nhân trận pháp viện kia không thể không cho Mộ Thần mặt mũi nên đã đáp ứng.

“Mộ Thần này không sợ dư luận à!” Hạ Thanh Nghiên hí mắt hỏi.

Hạ Thanh Lệ phì cười, “Hắn mới không quan tâm cái này.” Mộ Thần nhìn thì rất hoà thuận, trên thực tế lại là cái người âm ngoan độc辣, không kiêng nể gì.

Đan viện và phù viện có người đặc tội hắn, bây giờ cho dù hai lão viện trưởng nói như thế nào thì hắn đều bỏ mặc, tên Chúc Húc kia nói vài câu ngu xuẩn, liền tươi cười ném phù oanh chết hắn.

... ..

Trận đấu bắt đầu.

Bốn người dự thi đồng thời cầm lên bút vẽ trận, bắt đầu vẽ trận pháp.

Diệp Thạch hết sức chăm chú đặt bút, một đám trận văn bay nhanh ngừng lại thành trận pháp.

Hoa Xu nhìn Diệp Thạch, nhíu mày, hơi có chút ngoài ý muốn, “Kinh huynh, đồ đệ này của ngươi biết vẽ trận pháp sao? Nhìn động tác thật đúng là hữu mô hữu dạng.”

Kinh Sí Diễm cười cười, đắc ý dào dạt nói: “Đồ đệ của ta mà, tất nhiên là hữu mô hữu dạng.”

Cái gọi là người thường xem náo nhiệt, còn trong nghề lại xem cách thức, Diệp Thạch vừa ra tay thì sắc mặt Hách Đồ cùng Địch Hàn liền thay

đổi.

Diệp Thạch hoàn toàn đắm chìm trong trận văn, trong mắt nở rộ ra thanh quang.

“Linh văn nhãn! Trời ạ!” Hách Đồ sợ hãi kêu lên một tiếng, nhin không được mà đứng lên.

Địch Hàn đứng lên theo, cảm xúc của hai người đều có vẻ rất kích động.

Hách Đồ trừng lớn mắt. Chết tiệt! Chết tiệt! Diệp Thạch này cư nhiên lại có được linh văn nhãn.

Người có được linh văn nhãn đều là trận pháp sư trời sinh, người như thế có thể nhớ trận pháp rất nhanh và phục chế chúng, cũng có thể nhìn thấu sơ hở trong trận pháp.

Cái thứ linh văn nhãn này, có người là trời sinh ra có, có người là sau này tu luyện mới được, linh văn nhãn trời sinh có nhiều ưu việt hơn so với linh văn nhãn có được khi tu luyện, hai mắt này của Diệp Thạch vừa thấy chính là linh văn nhãn trời sinh.

Một thiên tài trận pháp sư xuất hiện tại trước mắt mình, mà mình cư nhiên lại nhìn không ra.

Trước kia, trước kia Diệp Thạch tự tin nói hăn là trận pháp sư, mình hình như còn đem hăn đuổi đi. Trời ạ! Thật sự là sai lầm!

Chết tiệt, nếu không phải là do Mộ Thần tiến cử, vậy trận pháp viện bọn họ liền sẽ bỏ qua một cái tuyệt thể thiên tài như vậy.

Mặt Hách Đồ đỏ lên, Mộ Thần đã vào hang hổ của Hạ Thanh Nghiên cùng Hạ Thanh Lệ, phỏng chừng là lấy không ra được. Nhưng mà Diệp

Thạch này nhất định phải bắt vào trận pháp viện, nếu bắt không được, vậy hẳn chính là tội nhân thiên cổ của trận pháp viện.

Địch Hàn nhìn Diệp Thạch, như có điều suy nghĩ.

Linh văn nhãn thứ này đều là tùy cơ xuất hiện, nói chung, nếu tổ tiên là người có được linh văn nhãn, vậy xác suất linh văn nhãn xuất hiện trong hậu đại sẽ cao một chút, tổ tiên của Diệp Thạch là người nào? Chẳng lẽ là từ trận pháp thế gia?

Dị trạng của Diệp Thạch không chỉ có người Thánh Tinh học viện phát hiện, mà người Minh Nguyệt học viện cũng đồng dạng phát hiện.

Sắc mặt trận pháp đạo sư của Minh Nguyệt học viện lập tức xanh.

Kinh Sí Diễm nhìn thoáng qua Hách Đồ, trong mắt xẹt qua vài phần suy nghĩ sâu xa. Nguyên bản hẳn cho rằng Diệp Thạch lên sân khấu chỉ do hồ nháo, nhưng mà nhìn sắc mặt của Hách Đồ cùng Địch Hàn thì hẳn là Diệp Thạch đúng là có tài năng thực sự. Đồ đệ của mình cư nhiên là một thiên tài trận pháp, thật sự là làm người ta bất ngờ.

Sắc mặt Lôi Thành càng thêm đen. Linh văn nhãn? Diệp Thạch cư nhiên có được linh văn nhãn? Trận pháp viện tùy tiện chọn một người góp đủ số lượng lại chính là một thiên tài có được linh văn nhãn? Sao hẳn lại không có vận khí tốt như vậy đâu?

Trận pháp trên tay Diệp Thạch tản ra một trận thanh quang, một cái trận văn xinh đẹp hiện lên một chút, lại ẩn nấp xuống.

Ánh sáng trong mắt Diệp Thạch chậm rãi tối lại.

“Tam cấp trận pháp! Đó là một cái mê trận tam cấp thượng phẩm!” Hách Đồ siết chặt tay nói.

Mê trận mà Diệp Thạch vẽ ra hẳn chưa từng thấy qua, nhưng mà thực hiển nhiên, trận pháp này so với những trận pháp trước kia hẳn nhìn thấy đều phức tạp hơn nhiều, hẳn là một cái trận pháp rất lợi hại.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

143. Chương 143: Linh Văn Nhãn

Hoa Xu nhìn Kinh Sí Diễm, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Kinh huynh, người không phải là đã sớm biết đồ đệ của người có được linh văn nhãn đi?”

Kinh Sí Diễm vuốt râu mép, giống như đã định liệu trước mà nói: “Đồ đệ của ta sao? Ta tất nhiên...” Kinh Sí Diễm cho Hoa Xu một cái ánh mắt người hiểu mà.

Kinh Sí Diễm mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm gào thét. Linh văn nhãn! Cái thứ hiếm có bậc này, vì cái gì lại xuất hiện trên người đồ đệ nào tàn nhà mình?? Nghe nói, người có được linh văn nhãn thì chính thành đều có thể trở thành trận pháp tông sư, toàn thân Diệp Thạch có chỗ nào có một chút bộ dáng tông sư hả?!

Hoa Xu hoài nghi nhìn Kinh Sí Diễm, “Kinh huynh, kỳ thật là người cũng vừa mới biết đi?”

“Làm sao có thể? Diệp Thạch chính là đồ đệ của ta đấy!” Kinh Sí Diễm không cho là đúng nói.

Hoa Xu không để bụng mà cười, lấy tính tình của Kinh Sí Diễm, nếu hẳn biết đồ đệ mình có được cái thứ thần kỳ như linh văn nhãn, thì đã sớm nhin không được mà khoe khoang, làm sao có thể kìm nén cảm xúc như vậy.

Kinh Sí Diễm có chút chột dạ quay mặt qua chỗ khác, Hoa Xu chết tiệt này thật đúng là sắc bé! Giác quan thứ sáu này không phải đều là nữ nhân mới có sao? Cái tên Hoa Xu này nhất định đời trước là một nữ nhân.

“Hình như Diệp Thạch thật sự đã vẽ ra trận pháp.” Một nam tử bên người Trang Du nói.

Trang Du nhú mày không hiểu, “Linh văn nhãn là cái gì vậy?”

Hai lão nhân trận pháp viện nhìn thấy Diệp Thạch có được linh văn nhãn, cư nhiên ngay cả Mộ Thần đều bỏ qua, thứ này rất tốt sao?

“Người có được linh văn nhãn thì trời sinh am hiểu trận pháp, truyền thuyết kể rằng bọn họ liếc mắt một cái liền nhìn thấu sơ hở của trận pháp.” Mộ Dung Diễm giải thích.

Trang Du nhú mày, ngẫm nghĩ một chút, “Loại linh mắt này rất ít người có được đi?”

Mộ Dung Diễm gật gật đầu, “Đúng! Huyền Phong đế quốc một ngàn hai trăm năm trước tựa hồ có được một người có được linh văn nhãn, sau đó người nọ lại ly khai Huyền Phong đế quốc, trước khi hãn rời đi thì đã là ngũ cấp trận pháp tông sư.”

Trang Du khó hiểu nhìn ánh mắt Diệp Thạch còn phiếm thanh quang, linh văn nhãn quý trọng như vậy, nhưng sao lại xuất hiện tại trên người Diệp Thạch?

“Nói chung là, nếu gia tộc có rất nhiều trận pháp đại sư, trận pháp tông sư, vậy tỷ lệ hậu đại xuất hiện linh văn nhãn sẽ cao hơn một ít.” Một đệ tử bổ sung.

Trang Du tràn đầy kiêng kị nhìn Diệp Thạch, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Trang Du cảm thấy Diệp Thạch chính là khắc tinh của hắn, Diệp Thạch sống tốt, thì hắn sẽ không sống tốt, cố tình Diệp Thạch này lại sống càng ngày càng tốt.

Trang Du vứt bỏ Lam Nhược Phong lựa chọn Lục Nghiêu, tất nhiên là bởi vì Lam Nhược Phong lừa gạt hắn, về phương diện khác cũng là do không phục nam nhân của Diệp Thạch mạnh hơn nam nhân của mình.

Trang Du nguyên bản tưởng rằng Lục Nghiêu đã có thể mạnh hơn Mộ Thần một chút, nào biết biểu hiện của Mộ Thần lại cho hắn một bàn tay rắn chắc. Đan thuật, phù thuật đều là tứ cấp thuật sư! Mộ Thần ưu tú như thế, nhưng vì cái gì lại chỉ nhìn chăm chăm Diệp Thạch?

Trang Du cắn chặt răng, hắn có điểm nào không bằng Diệp Thạch?! Mộ Thần vì sao lại luôn làm như không thấy hắn?

Lâm Nhược Y nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên kinh ngạc, “Ta còn tưởng rằng Diệp Thạch là tới quấy rối, không nghĩ tới Diệp Thạch là thực sự có tài năng.”

Mễ Tuyết nháy mắt hồi thần, sợ hãi than, “Người này cư nhiên có được linh văn nhãn, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.” Về mặt Diệp Thạch này ngốc như vậy cư nhiên lại có một đôi mắt thông minh.

“Nghe nói, linh văn nhãn rất quý hiếm, nhưng hậu đại trận pháp gia tộc sẽ có thể có được linh văn nhãn, thứ linh văn nhãn này bình thường đều ẩn nấp, chỉ tới khi tiếp xúc với trận pháp thì mới có thể hiện ra. Diệp Dung, người cùng Diệp Thạch là huynh muội, người sẽ không phải là cũng có linh văn nhãn đi?” Bách Nhạc suy nghĩ hồi.

Diệp Dung xấu hổ cười, “Ta không biết nữa!”

Diệp Thạch tuy rằng trên danh nghĩa với nàng là huynh muội, trên thực tế phụ thân của Diệp Thạch căn bản không phải là Diệp Tầm, hai

người một chút quan hệ đều không có.

Trận pháp thế gia sao? Nghe nói mẫu phụ Diệp Thạch là người bình thường, chẳng lẽ là tên phụ thân kia của hắn? Mệnh của tên Diệp Thạch này thật tốt!

... ..

Mộ Thần rốt cục kết thúc vẽ trận pháp, trận pháp tản ra một trận quang mang rực rỡ.

Hách Đồ sau khi bị Diệp Thạch hung hăng chấn kinh một phen, lần thứ hai lại bị chấn trụ tiếp. Tứ cấp trận pháp! Mộ Thần là tứ cấp trận pháp sư!

Khi trận pháp của Mộ Thần hoàn thành, toàn trường lần thứ hai vang lên một trận hoan hô kịch liệt.

Đan thuật, phù thuật, trận pháp thuật đồng thời đều đạt tới tứ cấp, đây quả thực là kỳ tích!

Đại khái là bởi vì Mộ Thần rất nghịch thiên, cho nên, tuy biết Mộ Thần là tứ cấp trận pháp sư, mọi người tuy rằng kích động, nhưng cũng không tính là quá mức.

Sắc mặt các trận pháp sư của Minh Nguyệt học viện vặn vẹo một chút, đạo sư Minh Nguyệt học viện vốn tưởng rằng trận này của trận pháp viện, thắng hai trận có chút khó khăn, nhưng thắng một trận thì vẫn là nắm chắc.

Nào biết, trận tỷ thí này chẳng những toát ra Diệp Thạch thiên tài có được linh văn nhãn, còn toát ra quái thai Mộ Thần tứ cấp trận pháp sư.

Đang xem cuộc chiến, sắc mặt Hạ Thanh Nghiên một mảnh tối đen.

Sau khi đấu đàn thì Hạ Thanh Nghiên đã hỏi qua mình văn thuật của Mộ Thần đạt tới mấy cấp, Mộ Thần lúc ấy nói là tam cấp. Thật giận nàng lúc ấy chỉ hỏi trình độ mình văn thuật của Mộ Thần mà không có thuận tiện hỏi một chút trình độ phù chú cùng trận pháp của Mộ Thần.

Mộ Thần người này, đàn thuật, phù thuật thậm chí trận pháp thuật đều đạt tới tứ cấp, nhưng cố tình mình văn thuật lại mới chỉ là tam cấp, người này rốt cuộc đang làm cái gì?!

Hắn chính là người minh văn viện đấy! Người này có biết tự giác một chút rằng hắn là đệ tử minh văn viện hay không!

Hạ Thanh Lệ nhìn Mộ Thần, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận khôn kể.

Truyền thừa minh văn viện không được đầy đủ? Vậy truyền thừa trận pháp viện rất đầy đủ sao??

Mộ Thần làm sao lại dám đem trận pháp tăng lên tới tứ cấp, mà mình vẫn lại đạp bước tại chỗ ở tam cấp!

Lục Nghiêu nhìn Mộ Thần, trong lòng dâng lên một cỗ kiêng kỵ thật sâu.

Nếu Mộ Thần chỉ là đơn thuần tứ cấp đàn sư, hoặc chỉ là đơn thuần tứ cấp phù sư, hoặc chỉ là đơn thuần tứ cấp trận pháp sư, vậy Lục Nghiêu cũng sẽ không cảm thấy cái gì. Nhưng Mộ Thần cố tình lại đều là tứ cấp đàn sư, phù sư và trận pháp sư, Lục Nghiêu không thể không thừa nhận, Mộ Thần chính là của kình địch của hắn.

Tràng đấu luyện khí, Thánh Tinh toàn quân bị diệt, tràng đấu trận pháp, Minh Nguyệt toàn cục thua, hai viện bất phân thắng bại lần thứ hai.

Trần Đạt ngồi trên khán đài nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vài phần phức tạp.

Mẫu phụ của Diệp Thạch đã từng nói qua, phụ thân của Diệp Thạch là một thiên tài trận pháp sư, người nợ kinh tài tuyệt diễm, đáng tiếc lại quá mức bạc tình.

Lục Nghiêu nhìn thoáng qua Trần Đạt, Trần Đạt bây giờ ở lại học viện với thân phận là trợ thủ của Mộ Viễn Phong, người khác không biết thân phận Trần Đạt, nhưng Lục Nghiêu lại rất rõ ràng, Trần Đạt chính là cường giả võ vương lúc trước đánh trọng thương ba cao thủ võ linh của Lục gia hãn.

Diệp Thạch thấy Trần Đạt, đầy hưng phấn mà lắc lắc tay với Trần Đạt, Trần Đạt thản nhiên cười cười với Diệp Thạch.

Diệp Dung nhìn thấy Trần Đạt ngồi trên khán đài thì đôi mắt rụt lại, Thánh Tinh học viện là thánh địa trong cảm nhận của Diệp Dung, Diệp Dung vẫn luôn lấy chuyện có thể đi vào Thánh Tinh học viện mà vinh quang, nhưng nhìn thấy Trần Đạt – hạ nhân trước kia ở Diệp gia, cư nhiên cũng công khai xuất hiện trong Thánh Tinh học viện, Diệp Dung không khỏi có chút khó chịu.

... ..

“Tiểu sư đệ, không ngờ ngươi lại có được linh văn nhãn.” Tân Như Ca hưng phấn nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch cười đắc ý, “Rất lợi hại đi?”

Tân Như Ca gật đầu, “Rất lợi hại!”

Diệp Thạch nhếch nhếch miệng, đắc ý dào dạt nói: “Ta cũng thấy rất lợi hại nha!”

Trần Đạt nói, tổ tiên của mẫu phụ không có người nghiên cứu trận pháp, nhưng trận pháp thuật của vị phụ thân kia hình như không tồi, linh văn nhãn này của mình hẳn là truyền từ vị lão cha tiện nghi kia của mình, Diệp Thạch thầm nghĩ: Tên lão cha bạc tình kia tựa hồ cũng không phải là cái gì cũng tồi.

Tân Như Ca đánh giá Diệp Thạch, thầm nghĩ: Tên Diệp Thạch này đã là bát cấp tư chất, lại có được loại linh mắt bẩm sinh này, điều kiện tốt tới mức làm người khác đổ kỵ!

“Tiểu sư đệ, người lần này chính là nổi tiếng lớn rồi!” Tân Như Ca nói.

Sau khi tràng đấu trận văn chấm dứt, tên Hách Đồ kia liền chạy đến xin cho Diệp Thạch chuyển tới trận pháp viện, kết quả bị Kinh Sí Diễm không lưu tình chút nào đuổi ra ngoài.

Cái tên Hách Đồ ngu ngốc này cư nhiên đào tường trên đầu Kinh Sí Diễm, thật sự là không biết sống chết.

“Ta chưa lợi hại bằng Mộ Thần đâu.” Diệp Thạch cúi đầu nói.

Liền tính có được linh văn nhãn thì tiến độ trận pháp của hắn vẫn sau Mộ Thần một bước.

Tân Như Ca bĩu môi, Mộ Thần rất lợi hại, bất quá người này lợi hại làm tất cả mọi người đều có chút chết lặng.

Diệp Thạch là khuôn mặt mới tại trên học thuật, hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Thạch Đầu, minh văn thuật của Mộ Thần nhà ngươi sẽ không phải là cũng đạt tới tứ cấp đi?” Tân Như Ca hồi hộp hỏi.

Diệp Thạch tiếc nuối lắc đầu, “Không có, Mộ Thần nói là mình văn thuật luôn có một tầng vách ngăn chặn lại, mà cao cấp mình công văn trong mình văn viện lại quá ít, trong nhất thời mình văn thuật của hắc sẽ không đột phá, nếu gặp gỡ Lục Nghiêu, hắc sợ là phải thua.”

Tân Như Ca cười cười, “Không vội, không vội, từ từ sẽ được.”

Tân Như Ca âm thầm nghĩ: Không đột phá mới tốt! Mộ Thần này đã đủ quái thai, nếu như mình văn thuật cũng đột phá tứ cấp, thì hắc đúng là cầm thú không hơn không kém! Người này cầm thú như vậy, những người khác làm thế nào sống đây!

“Thật đáng tiếc, mình văn thuật của Mộ Thần không đột phá, thủy chung vẫn lùn hơn Lục Nghiêu một đầu.” Diệp Thạch buồn bực nói.

Tân Như Ca phì cười cái xem thường, “Tiểu sư đệ, người đang nói bậy bạ gì vậy? Mộ Thần nhà ngươi là tứ cấp đan thuật, phù thuật và trận pháp sư đấy! Lục Nghiêu bất quá chỉ là một tứ cấp mình văn thuật, một phần của vị kia nhà ngươi đều có thể giãy sát Lục Nghiêu, ai dám nói Mộ Thần kém hơn Lục Nghiêu?”

Diệp Thạch thầm chấp nhận gật đầu, “Sư tỷ, người nói đúng! Lục Nghiêu không bằng Mộ Thần, còn già hơn Mộ Thần nhiều như vậy.”

Tân Như Ca: “...” Lục Nghiêu già hơn Mộ Thần rất nhiều? Không đến mức như vậy đi?

... ..

Mình văn viện.

“Tỷ tỷ, nếu để Mộ Thần tránh đi Lục Nghiêu thì đây là gián tiếp thừa nhận Mộ Thần không bằng Lục Nghiêu đó!” Hạ Thanh Lệ nhún mày nói.

Hạ Thanh Nghiên bất đắc dĩ thở dài, “Đó cũng là chuyện không có biện pháp. Ta đã hỏi, tên nhóc Mộ Thần này ba môn học thuật khác đều đạt tới tứ cấp, chỉ có minh văn là tam cấp, nếu hắn đối đầu với Lục Nghiêu thì sẽ thua nhiều thắng ít.”

“Mộ Thần này thật đúng là gây thất vọng!” Hạ Thanh Lệ rầu rĩ nói.

Hạ Thanh Nghiên gật đầu, “Còn không phải sao? Cái thằng nhóc này thật là..”

“Hạ viện trưởng, người nếu như cảm thấy Mộ Thần gây thất vọng, có thể đem hắn giao cho luyện khí viện chúng ta nha! Nếu Mộ Thần vào luyện khí viện, ta nhất định sẽ thay hai vị viện trưởng hảo hảo thao luyện hắn, ta sẽ hảo hảo giúp các người thả ra ác khí!” Lôi Thành siết chặt tay, thề son thề sắt nói.

Hạ Thanh Nghiên phiên cái xem thường, tức giận nói: “Lôi Thành, Mộ Thần là chuyện nội bộ của chúng ta, nội bộ chúng ta tự giải quyết là được, không nhọc người hao tâm tổn trí!”

Hạ Thanh Nghiên nghiêng răng, từ sau khi thu Mộ Thần vào, thì hai lão nhân đan viện, phù viện ba ngày hai ngày lại đây phiên nàg, lão nhân trận pháp viện kia khi rảnh rồi thì cũng lại đây chỉ chỉ trỏ trỏ, thật vất vả ba lão già kia mới yên tĩnh đi một chút, tên Lôi Thành này cư nhiên lại nhảy nhót ra.

Nếu nói Lộ Hàn, Tống Thừa và Hách Đồ lại đây đào vách tường thì nàng còn có thể lý giải, nhưng Lôi Thành lại đây chặn ngang là chuyện quỷ gì đây?! Mộ Thần hắn căn bản không biết luyện khí được chưa?

Nàng lao tâm lao lực vì bảo trụ xú tiểu tử Mộ Thần này trở thành đệ tử minh văn viện, kết quả người này tại ba môn học thuật khác đều tăng lên tới tứ cấp, nhưng minh văn vẫn chỉ là tam cấp.

Ba lão già ba viện này bây giờ còn chưa đi ra nhảy nhót, hơn phân nửa là cho rằng minh văn thuật của Mộ Thần cũng đạt tới tứ cấp, nếu đám gia hỏa này biết minh văn thuật của Mộ Thần mới chỉ là tam cấp, chỉ sợ lại chạy tới làm phiền tiếp.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

144. Chương 144: Phần Thưởng

Minh Nguyệt học viện.

“A Nghiêu, tròng tử thí tiếp theo người không thể thua!” Không Sát nghiêm túc nói với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu nếu như thua, vậy liền triệt để chứng minh Minh Nguyệt học viện không bằng Thánh Tinh học viện.

Lục Nghiêu gật đầu nghiêm túc, “Sư phụ, ta hiểu được, người yên tâm, ta sẽ không để cho ngài và học viện mất mặt.”

“Lục Nghiêu sư huynh, nhất định phải chiến thắng tên Mộ Thần kia để xả giận cho chúng ta!” Một đệ tử giờ giờ lên nắm tay nói với Lục Nghiêu.

Không Sát nhíu mày, nhẹ hít một hơi, nói: “Minh văn thuật của Mộ Thần còn chưa tới tứ cấp, Hạ Thanh Nghiên cho Mộ Thần tránh đi Lục Nghiêu.”

Khi biết được đối thủ của Lục Nghiêu không phải là Mộ Thần, Không Sát kỳ thật đã âm thầm thở ra một hơi, Không Sát vẫn luôn ôm mười hai vạn phần tin tưởng với Lục Nghiêu, nhưng mà Mộ Thần này rất quái lạ, làm hắn cũng nhìn không được mà theo bản năng hoài nghi đồ đệ mình.

“Thật đáng tiếc! Nếu Lục Nghiêu sư huynh có thể thắng được Mộ Thần, vậy những người trong Thánh Tinh phỏng chừng sẽ không dám lớn

tiếng như vậy nữa.”

“Đúng thế, coi như bọn họ thức thời.”

“Cho dù Mộ Thần lợi hại thì sao? Gặp được Lục Nghiêu sư huynh thì cũng phải thua thôi.”

... ..

“Đủ! Trận đấu có thành tích như vậy mà các người còn có mặt mũi nói?” Nghe đệ tử người một lời ta một câu, sắc mặt Không Sát khó coi quát lên.

Năm trận đấu lúc trước đã đánh ngang nhau, một trận cuối cùng phỏng chừng cũng là thế hoà.

Tại trong mắt Không Sát, Thánh Tinh học viện chính là rác rưởi học viện mà thôi, kết quả học viện bọn họ cứ nhiên đánh ngang tay với rác rưởi học viện này! Nếu như để học viện đế quốc khác biết được kết quả như thế, học viện bọn hắn phỏng chừng sẽ bị cười đến rụng răng.

Nghe được lời Không Sát nói, trên mặt một đám đệ tử đều hiện lên vài phần ngượng ngùng.

Đồng Dao Dao cúi đầu cười khổ một chút, trước khi tới đây, nàng cho rằng Mộ Thần chỉ có hư danh, cho rằng Minh Nguyệt học viện nói không chừng có thể toàn thắng, kết quả, hai viện đánh nhau cứ nhiên nháo đến kết quả này! Thế giới rất lớn, nơi chốn đều tàng long ngọa hổ, không thể khinh thường thiên hạ anh hùng được!

Không Sát cau mày, nhẹ hít một hơi, “Thánh Tinh học viện lần này, thật đúng là có rất nhiều nhân tài.”

Mộ Thần thì không cần nói, còn nhỏ tuổi mà nhiều môn học thuật lại đạt tới cấp đại sư, biểu hiện của Diệp Thạch cũng rất xuất sắc, hẳn cư nhiên có được linh văn nhãn trong truyền thuyết.

Mộ Thần học rất tạp, tuy rằng hiện tại biểu hiện kinh tài tuyệt diệu, nhưng mà không biết sau này có thể đi đến một bước kia không. Diệp Thạch lại không giống vậy, Diệp Thạch có được linh văn nhãn, người có được loại linh mắt này thì tám chín phần mười đều có thể trở thành trận pháp tông sư, cộng thêm Diệp Thạch lại là bát cấp tư chất, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng!

Cuối cùng một trận minh văn, Lục Nghiêu dễ dàng thắng được nhị cấp minh văn sư của Thánh Tinh học viện.

Có thành tích lúc trước của Mộ Thần, Lục Nghiêu biểu diễn tứ cấp minh văn thuật cũng không gây ra bao nhiêu oanh động.

Mộ Thần có chút may mắn thắng được tam cấp minh văn sư của Minh Nguyệt học viện, so với ba trận đấu phía trước thì biểu hiện của Mộ Thần trong trận đấu minh văn xác thực hơi kém.

... ..

Ở biệt viện của Diệp Thạch.

“Học viện thật keo kiệt! Ta thắng hai trận đấu, thay học viện lấy lại bốn danh ngạch, kết quả hiệu trưởng lại đưa cho ta một kiện y phục rách rưới!”

“Y phục này thật kỳ dị, thoát nhìn như là cho nữ nhân mặc vậy, nghe nói hiệu trưởng là hoàng cấp cao thủ, hoàng cấp cao thủ đều keo kiệt như vậy sao?” Diệp Thạch khó chịu cầm một kiện tơ bào đỏ như máu, rầu rĩ nói.

Tân Như Ca tức giận, “Tiểu sư đệ, người thật đúng là không biết xem hàng! Đây là bảo y ngũ cấp Huyết tà ti, Huyết tà ti mười năm mới phun ra một đoàn tơ, cái bảo y này cũng không biết là tích lũy bao nhiêu năm huyết tà ti mới dệt thành.”

“Khi người mặc vào bảo y này, cho dù là trúng một kích của cường giả võ vương thì cũng có thể không chết, thứ này rất được hiệu trưởng thích, nếu không phải là bí cảnh sắp mở ra thì lão viện trưởng kia mới sẽ không lấy ra đâu...”

Tân Như Ca ghen tị liếc nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, suy nghĩ hỏi: “Thật? Thứ này tốt như vậy sao? Nhìn đoán không ra nha!”

“Y phục này Sư Tử Ngọc cũng nhìn trúng, vốn là hẳn chuẩn bị xin cho Trang Du, nhưng mà lại bị sư phụ người đoạt trước.” Tân Như Ca siết chặt tay, mi phi sắc vũ nói.

“Sư Tử Ngọc cũng nhìn trúng? Hẳn xin cho Trang Du?” Diệp Thạch tròng lớn mắt, sau đó lập tức đẩy ngã ở tại quần áo thượng, say mê nói: “Ui ui, đích thật là thứ tốt!”

Tân Như Ca phiến cái xem thường, tất nhiên là thứ tốt.

Vốn là hiệu trưởng có khuynh hướng đem bảo y Huyết tà ti cho Sư Tử Ngọc, bất quá, Kinh Sí Diễm dựa vào lý lẽ cố gắng tỏ vẻ Diệp Thạch đã thắng hai trận, công lao lớn hơn rất nhiều so với Trang Du, trận pháp viện trưởng lại vì Diệp Thạch ca công tụng đức một phen, hiệu trưởng cân nhắc một phen mới đem bảo y Huyết tà ti cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch đặc ý híp mắt, thầm nghĩ: Tiểu yêu tinh Trang Du này rất kén chọn, thứ mà hẳn động tâm nhất định là thứ tốt, nghĩ tới trong vô hình

mình đã thắng Trang Du một trận, tâm tình Diệp Thạch nhất thời sáng sủa lên.

Tân Như Ca nhìn Diệp Thạch, “Tiểu sư đệ, người tựa hồ rất kiêng kỵ Trang Du?!”

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy mệnh trung đã định trước người nọ là địch nhân của ta, hơn nữa hẳn sẽ đoạt nam nhân với ta...”

“Hắn đoạt không lại người!” Tân Như Ca không cho là đúng mà cười nói.

Có người nói, muốn nhìn một người nam nhân trong lòng có ai, thì phương pháp đơn giản nhất chính là nhìn hẳn bỏ được tổn nguyên thạch tại trên người ai, Mộ Thần này keo kiệt với những người khác, nhưng vung tiền như rác vì Diệp Thạch lại không phải lần một lần hai.

Diệp Thạch gật đầu, hẳn cũng thấy là Trang Du đoạt không lại hẳn, nhưng trong tiềm thức hẳn vẫn luôn cảm thấy hẳn không phải là đối thủ của Trang Du. Hẳn sẽ cùng Trang Du đoạt nam nhân, sẽ bị chúng bạn xa lánh, hai bàn tay trắng, cuối cùng đi đời nhà ma.

Tuy rằng Diệp Thạch cảm thấy ý nghĩ đó quả thực buồn cười, nhưng mà, cái loại cảm giác này vẫn luôn quấn quanh hẳn.

Nếu Trang Du chết thì tốt rồi! Diệp Thạch nhin không được mà suy nghĩ như vậy.

“Đúng rồi, Mộ Thần thắng được tới năm trận, hiệu trưởng cho hẳn cái gì?” Tân Như Ca hỏi.

Mộ Thần hiện tại đang rất hồng*, vài sư muội của nàng vừa nhắc tới Mộ Thần liền hưng phấn cả người phát run.

*rất ‘hot’

Tân Như Ca mắng các nàng hai câu, những nha đầu chết tiệt kia còn cùng nàng nói cái gì mà nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước, có muốn thử trâu già ăn cỏ non một chút hay không.

Diệp Thạch ghét bỏ bĩu môi, bất mãn nói: “Hiệu trưởng chấp thuận cho Mộ Thần tiến vào Tàng thư các ám lâu đọc sách hai ngày, còn lại cái gì cũng chưa cho.”

Tàng thư các chia làm minh lâu cùng ám lâu, sách trong minh lâu cơ bản đều là hàng thông thường, nhưng mà sách trong ám lâu lại là gốc rễ của Thánh Tinh học viện, bên trong mỗi một quyển sách đều thập phần trân quý, Mộ Thần người này lại xem qua là nhớ, thời gian hai ngày đủ cho hắn xem không ít sách.

“Viện trưởng rất hào phóng!” Tân Như Ca nhin không được mà nói.

“Cũng không phải là tặng sách mà chỉ là cho nhìn xem thôi, lão già này là muốn tay không bắt bạch lang.” Diệp Thạch không cho là đúng nói.

Tân Như Ca thấy bộ dáng của Diệp Thạch thì bất đắc dĩ lắc đầu, tên Diệp Thạch này không biết nhìn hàng, bất quá, nếu đổi Diệp Thạch thành người tiến vào Tàng thư lâu ám lâu, lúc đó lấy đầu óc ngốc nghếch của Diệp Thạch, có cho hắn hai ngày thì hắn cũng gặm không xong nửa quyển sách.

... ..

“Người lấy hộ giáp Vân tà ti này mặc đi.” Sư Tử Ngọc đem hộ giáp đưa cho Trang Du.

Sắc mặt Trang Du đổi đổi, Sư Tử Ngọc trước đó nói với hắn rằng hiệu trưởng có một kiện bảo y ngũ cấp Huyết tà ti trân quý, hết sức lợi hại,

mặc vào nó rồi thì cho dù đối mặt với cường giả võ vương thì cũng có sức chạy trốn.

Sư Tử Ngọc đã nói là sẽ nghĩ biện pháp lấy nó từ hiệu trưởng, kết quả hiện tại có được lại là hộ giáp tứ cấp Vân tàm ti, tuy rằng hộ giáp này cũng không tồi, nhưng mà so với bảo y Huyết tàm ti thì kém xa lắm, rõ ràng trước đó sư phụ đã nói là hiệu trưởng tựa hồ đã có dấu hiệu nhả ra.

“Đáng tiếc, hiệu trưởng đã để cho Kinh Sí Diễm mang bảo y Huyết tàm ti đi rồi, có kiện bảo y kia, người nếu như trong bí cảnh gặp được cao giai yêu thú thì cũng có thể nhiều thêm vài phần phần thắng.” Sư Tử Ngọc tiếc nuối nói.

Trang Du nhăn mày nhìn Sư Tử Ngọc, “Sư phụ, người nói là bảo y Huyết tàm ti bị Kinh Sí Diễm mang đi rồi?”

Sư Tử Ngọc gật đầu.

Trang Du cắn chặt răng, trong lòng dâng lên một cỗ nóng đậm ghen tị, Kinh Sí Diễm lấy đi bảo y Huyết tàm ti nhất định là để đưa cho Diệp Thạch! Diệp Thạch vì sao phải như vậy, vì sao cái gì cũng đều phải tranh giành với mình? Mộ Thần bị hãm đoạt đi không tính, còn muốn đoạt đi kiện bảo y kia! Hiệu trưởng vốn không có ý muốn lấy kiện bảo y kia ra, sư phụ mình khuyên can mãi hiệu trưởng mới nhẹ nhàng thả nó ra, kết quả lại bị Kinh Sí Diễm lấy mất.

Kinh Sí Diễm thật sự là quá phận! Cùng một cái đức hạnh với Diệp Thạch!

“A Du, người hảo hảo chuẩn bị một chút đi, bí cảnh qua năm ngày nữa liền sẽ mở.” Sư Tử Ngọc nói.

Trang Du gật đầu, “Vâng.”

“Không ít người tại bên trong bí cảnh tìm được thiên tài địa bảo, một bước lên trời! Nếu vận khí của người tốt thì có thể sẽ đuổi kịp Diệp Thạch, vượt qua Diệp Thạch cũng đều có khả năng.” Sư Tử Ngọc nói.

Trong mắt Trang Du hiện lên chiến ý, thầm nghĩ: Mình đã phía sau Diệp Thạch rất nhiều rồi, hành trình bí cảnh lần này, mình tuyệt đối sẽ không thể lại bị Diệp Thạch vượt ở phía sau!

“A Du, Lam Nhược Phong cũng sẽ tham gia bí cảnh lần này.” Sư Tử Ngọc nói.

Sắc mặt Trang Du hơi đổi, nói: “Ta biết rồi.”

Nghĩ tới Lam Nhược Phong, Trang Du nhin không được nhẹ hít một hơi, Lam Nhược Phong rất không biết tiến thủ, rõ ràng khởi bước của hắn tốt hơn nhiều Mộ Thần, nhưng Mộ Thần hiện tại đều đã là tứ cấp luyện được sư rồi, mà Lam Nhược Phong ngay cả luyện chế tam cấp đan dược đều gập gập ghềnh ghềnh, chênh lệch giữa thất cấp tư chất cùng bát cấp tư chất quả nhiên là rất lớn.

... ..

“Sư phụ.” Một hắc y thiếu niên lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên trong gian phòng của Không Sát.

Không Sát ôn hòa nhìn thiếu niên nọ, trong mắt xẹt qua vài phần vui mừng, thiếu niên trước mặt Không Sát này diện mạo xấu xí, ánh mắt nội liễm, một thân tu vi lại đạt đến trình độ bát tinh võ linh.

“Tung nhi, lần này nhiệm vụ thiết yếu của người khi tiến vào bí cảnh, chính là xử lý Mộ Thần cùng Diệp Thạch, biết chưa?” Không Sát lạnh lùng nói, trong mắt tràn đầy hận ý.

Thiếu niên thần nhiên nhướng mày, lười biếng nói: “Mộ Thần cùng Diệp Thạch? Sư phụ chỉ muốn ta giết hai tên này thôi sao? Nghe nói, bát cấp tư chất trong Thánh Tinh học viện còn có một người tên là Trang Du mà?!”

Không Sát không đồng ý, dằn dò: “Người kia, không thể giết, phải lưu lại.”

“À.” Thiếu niên thần nhiên lên tiếng.

“Người còn chưa có nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi, ta đem bức họa ra cho người.”

Thiếu niên không cho là đúng mà nhếch môi, trong mắt hiện lên vài phần điên cuồng, “Không cần! Sư phụ, ta sẽ đem toàn bộ người của Thánh Tinh học viện giết hết, Mộ Thần cùng Diệp Thạch khẳng định cũng ở trong đó, không phải sao?”

Không Sát nhìn trong mắt thiếu niên hiện lên huyết sắc, có chút bất đắc dĩ, lúc hăn còn trẻ cũng có chút thích chém chém giết giết, nhưng mà so với người đồ đệ này thì còn kém một chút.

“Trang Du không thể giết!” Không Sát lặp lại.

Thiếu niên không để bụng mà cười, trong ánh mắt che dấu không được sự kiêu ngạo của hăn, “Đồ đệ biết rồi, tuyệt sắc mỹ nhân có được thiên âm thân thể, ta cũng rất luyện tiếc giết, không biết thiên âm thân thể có thần kỳ giống như trong truyền thuyết không, thật muốn ném thử xem!” Thiếu niên tà khí liếm liếm môi.

Không Sát nhìn bộ dáng này của thiếu niên, bất đắc dĩ nói: “Cái này phải xem bản lĩnh của người.”

“À, sư phụ, ta nghe nói trong trận đấu của hai viện, học viện chúng ta thua thực thảm.” Thiếu niên cười như không cười mà nói.

Sắc mặt Không Sát đen xuống.

Thiếu niên không để bụng nói: “Sư phụ, người yên tâm đi, không phải chỉ là người Thánh Tinh học viện đi vào nhiều hơn một chút sao? Bọn họ đi vào càng nhiều người thì chết càng nhiều, kỳ thật cũng không bị sao.”

Không Sát nhìn thiếu niên, khẽ thở dài nói: “Người cẩn thận một chút, coi chừng lật thuyền trong mương.”

Thiếu niên không để bụng mà cười, thực lực tuyến thủ cực mạnh của Thánh Tinh học viện bất quá cũng chỉ là Mộ Thần mới vào cảnh giới võ linh mà thôi, mà người này căn bản không phải là đối thủ của hắn.

... ..

Lam Nhược Phong ngồi ở trong phòng, ánh mắt có chút tan rã.

Lam Đạt thấy Lam Nhược Phong uể oải không phấn chấn, trên mặt hiện lên vài phần không kiên nhẫn.

“Người thương cảm đủ chưa, hãy thức tỉnh đi =))))). Gia tộc tốn nhiều tài nguyên như vậy trên người của người, cũng không phải là để bồi dưỡng ra một cái phế vật cam chịu.” Lam Đạt âm trầm nói.

Lam Nhược Phong ngẩng đầu cười khổ.

Thời gian dài như vậy mà Trang Du cũng đều lười đến liếc hắn một cái, nhìn bộ dáng hắn là đã triệt để buông tha hắn rồi.

Trang Du không đến còn chưa tính, nữ nhân lúc trước cả ngày vây quanh bên cạnh hắn nói thích hắn cũng đều không thấy.

Trong mắt đệ tử học viện hiện tại chỉ có một vị anh hùng tên là Mộ Thần đi.

Thật lòng mà nói, biểu hiện của Mộ Thần quả thật rất xuất sắc, đại sư tứ cấp đan thuật, phù chú và trận pháp thuật, bản thân lại là võ linh, Lam Nhược Phong âm thầm tự giấu mà nghĩ, nếu như mình là một nữ tử thì cũng sẽ lựa chọn Mộ Thần.

Rõ ràng lúc mới gặp, Mộ Thần bất quá chỉ là một tên ăn chơi trác táng mà hãn căn bản sẽ không để vào mắt, nhưng hiện tại hãn đã bị Mộ Thần vượt ở đẳng sau rất xa.

Hãn không phải là không muốn đuổi theo, nhưng mà, chênh lệch quá lớn rồi, càng đuổi càng phát hiện rằng đó là chuyện không thể thành công, càng đuổi càng cảm thấy tuyệt vọng.

Lam Đạt nhìn Lam Nhược Phong, nhẹ hít một hơi, “Ta đã tranh thủ cho người tư cách tiến vào bí cảnh lần này, nếu số mệnh của người đủ tốt thì sẽ có thể ở bên trong bí cảnh tìm kiếm được cơ duyên của người, chuyện vượt qua Mộ Thần cũng không phải là không có khả năng.”

Lam Nhược Phong ngẩng đầu, trong mắt hiện lên ánh lửa, “Ta đi!”

Lam Đạt nhìn Lam Nhược Phong, nói: “Hảo hảo chuẩn bị một chút đi.”

Trong bí cảnh mặc dù nhiều cơ duyên, nhưng mà đồng dạng cũng nhiều nguy hiểm, thực lực Lam Nhược Phong tại trong đám người tiến vào bí cảnh chỉ có thể xem như là tồn tại gần cuối.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

145. Chương 145: Tin Tức Của Phú Nguyên Bảo

“Mộ thiếu.” Phú Nguyên Bảo thí điên thí điên chạy vào biệt viện của Mộ Thần.

Đôi mắt Mộ Thần thâm thúy nhìn Phú Nguyên Bảo phong trần mệt mỏi, “Nguyên Bảo, người tìm ta có việc?”

“Trên tay ta có một tin tức, không biết Mộ thiếu có hứng thú không?” Phú Nguyên Bảo chạy tới trước người Mộ Thần thì đứng lại, vẻ mặt tươi cười nhìn Mộ Thần.

Tuy sắc mặt Phú Nguyên Bảo bình tĩnh, nhưng sâu trong đôi mắt lại có vài phần phấn khởi, hiển nhiên là rất có lòng tin với tin tức này.

Mộ Thần cười cười, mười ngón giao nhau, chậm rãi nói: “Có hứng thú hay không thì phải xem tin tức trên tay người có giá trị hay không.”

Phú Nguyên Bảo nghiêm túc nói: “Tin tức này chỉ là một cái suy đoán của trưởng bối Phú gia chúng ta, nhưng mà nếu suy đoán này trở thành sự thật, vậy tin tức này liền sẽ liên quan đến sinh tử của Mộ thiếu ngài và Diệp Thạch đồng học.”

“Người muốn bao nhiêu?” Đôi mắt Mộ Thần lạnh lùng nhìn Phú Nguyên Bảo, hỏi.

“Năm trăm vạn.” Phú Nguyên Bảo vươn ra năm ngón tay ngăn ngụt.

Phú Nguyên Bảo nhú mảy âm thầm nghĩ: Nếu tin tức này là thật, vậy tin tức trên tay hần hần là tuyệt đối xa xa không chỉ giá trị năm trăm vạn, nhưng mà tai mắt của Phú gia tại bên Minh Nguyệt học viện kia không bằng ở Thánh Tinh này, cho nên hần cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

“Người nói đi, ta mua!” Mộ Thần thần nhiên nói với Phú Nguyên Bảo.

Phú Nguyên Bảo gật đầu, “Minh Nguyệt học viện có một đệ tử tên là Ân Tung, thực lực cao cường, làm người lãnh khốc, làm việc cũng rất phóng túng.”

“Năm nay người này hần là mười chín tuổi, ba năm trước Ân Tung đã thăng cấp võ linh rồi xung đột cùng một đệ tử võ linh trong Minh Nguyệt học viện, Ân Tung không cẩn thận ngộ sát vị đệ tử kia, sau lưng đệ tử kia có một đại gia tộc, lúc ấy đại gia tộc kia đã tạo áp lực cho Không Sát, nghe nói Không Sát lúc ấy đã trọng phạt Ân Tung, ngăn chặn miệng đại gia tộc kia lại.”

“Thời điểm Không Sát trẻ tuổi làm việc cũng không kiêng nể gì, nên Ân Tung cực kỳ được Không Sát yêu thích, cho nên trưởng bối Phú gia chúng ta suy đoán, Ân Tung lúc ấy không có bị Không Sát trọng phạt, có khả năng lần đó chỉ là nguy trang, ba năm này Ân Tung vẫn luôn mai danh ẩn tích, nếu hần vẫn luôn được Không Sát bí mật bồi dưỡng, vậy thực lực của hần hần là đã cao đến mức nghe rợn cả người rồi.” Phú Nguyên Bảo nghiêm túc nói.

Ân Tung mười sáu tuổi đã là võ linh, đã qua ba năm, nếu hơi bảo thủ thì phỏng chừng người này hần đã là tứ tinh võ linh, nhưng nếu không bảo thủ mà nói, người nọ có khả năng đã là bát tinh thậm chí cửu tinh võ linh, nếu như Không Sát đưa người này vào bí cảnh, vậy đó có khác gì đưa một con sói vào trong một đám cừu đâu.

“Nguyên Bảo, đa tạ người! Tin tức này của người không chỉ giá trị năm trăm vạn thôi đâu.” Mộ Thần cảm tạ.

Phú Nguyên Bảo thản nhiên cười, “Có thể giúp được Mộ thiếu ngài là được.”

Mộ Thần lấy ra một bình đan dược vứt cho Phú Nguyên Bảo, “Hiện tại trong tay ta không có đủ nguyên thạch cho người, trong này là baviênPhá Linh Đan, hẳn là có giá trị năm trăm vạn nguyên thạch đấy.”

Phú Nguyên Bảo thật cẩn thận tiếp được bình, lấy nhãn lực của hắn thì liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra ba viên đan dược trên tay đều là thượng phẩm, ba viên thượng phẩm Phá Linh Đan, bán ra cũng được khoảng bảy tám trăm vạn, Mộ Thần thật sự là quá rộng rãi.

“Đa tạ Mộ thiếu.” Phú Nguyên Bảo vội vàng cúi đầu nói.

Đều nói là luyện dược sư rất giàu, luyện dược sư quả nhiên rất là giàu! Thượng phẩm Phá Linh Đan mà vừa ra tay đã là ba viên, người cùng người chênh lệch chính là lớn như vậy đấy.

... ..

Sắc mặt Mộ Thần âm trầm đi vào biệt viện của Diệp Thạch.

“Mộ Thần, người làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Mộ Thần không tốt, Diệp Thạch vội đứng dậy đi tới bên người Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu chào Tân Như Ca, rồi đưa một bình đan dược cho Diệp Thạch, “Đây là một viên Phá Linh Đan, cách ngày bí cảnh mở ra còn có thời gian ba ngày, người tìm thời gian rồi đem đan dược phục dụng đi, phải nhanh chóng đem thực lực đề cao đến cấp bậc võ linh!”

Diệp Thạch vươn tay lấy bình đan dược, mở nắp bình ra rồi đem đan dược đổ ra, “Mộ Thần, phẩm chất viên Phá Linh Đan này không tồi nha!”

Diệp Thạch trước kia có bồi Mộ Thần đi mua một viên Phá Linh Đan phẩm chất thượng phẩm, viên đan dược kia tốn của hai người mấy trăm vạn, Diệp Thạch cảm thấy phẩm chất của viên đan dược trên tay này tựa hồ tốt hơn nhiều so với viên thượng phẩm đan dược trước kia.

Tân Như Ca nhìn viên đan dược đang tay lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay Diệp Thạch, khóe mắt run rẩy một chút, phẩm chất viên đan dược này đâu chỉ là không tồi!

Cư nhiên là cực phẩm đan dược! Cực phẩm đan dược chính là thứ tốt có tiền cũng mua không được đó! Cũng không biết là Mộ Thần làm sao có thể đắc thủ được.

“Thạch Đầu, người thu hồi đan dược đi, coi chừng mất đó.” Tân Như Ca khô khan nói, bị mất thì coi chừng khóc cũng không có chỗ khóc đó!

“À được rồi.” Diệp Thạch gật đầu, cất đan dược vào.

Tân Như Ca do dự hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, lấy tư chất của Diệp Thạch thì qua hơn nửa tháng nữa hẳn là sẽ có thể nước chảy thành sông mà thăng cấp rồi. Quá mức ỷ lại vào đan dược thì sẽ không tốt đối với Diệp Thạch.” Huống chi, một viên đan dược này cũng đã là mấy trăm vạn đâu! Tuy rằng Mộ Thần không đau lòng nguyên thạch, nhưng mà cũng không nên lãng phí như vậy.

“Không được! Không còn kịp nữa rồi! Thạch Đầu nhất định phải thăng cấp võ linh trước khi tiến vào bí cảnh!” Mộ Thần kiên trì nói.

Tân Như Ca nhú mày không hiểu “Vì sao phải vội vã như vậy?”

Mộ Thần hít sâu một hơi, “Ta thu được tin tức, trong đám người Minh Nguyệt học viện tiến vào bí cảnh, khả năng sẽ có che dấu cường giả, thực lực của hắn rất có thể đã vượt qua tứ tinh võ linh.”

Tân Như Ca nhíu mày không tin, “Không thể nào!” Có cao thủ như thế thì Minh Nguyệt học viện hắn là đã sớm cho hắn lên đài rồi!

“Có thể là lão quỷ Không Sát kia cố ý.” Mộ Thần nói.

“Có tin tức như thế vậy thì nên nói cho hiệu trưởng đi!” Tân Như Ca nói.

Mộ Thần không cho là đúng, “Nói cho hiệu trưởng cũng không hữu dụng.”

Tiến vào bí cảnh là thế cục phải làm, hiệu trưởng không có khả năng vì một cái suy đoán của hắn mà buông tha chuyện tiến vào bí cảnh. Cái gọi là thiên tài cũng giống như là cỏ dại sinh sôi không thôi vậy, bọn họ một người chết thì vẫn sẽ có người tiếp theo toát ra.

Mộ Thần không để bụng nói: “Quả thật chỉ là một cái suy đoán, nhưng không thể không phòng, Thạch Đầu vẫn đều luôn dùng máu yêu thú ngâm mình, rất ít dùng đan dược, ngẫu nhiên dùng một viên không có vấn đề, hưởng chi phẩm chất của viên đan dược kia là cực phẩm.” Có tạp chất rất ít.

Tân Như Ca gật đầu, sắc mặt hơi nhăn nhó nói: “Diệp Thạch chỉ dùng một viên cực phẩm đan dược thì hắn là sẽ không sao.”

“Lão nhân Không Sát kia âm hiểm giả dối, lần này Minh Nguyệt học viện đối đầu với Thánh Tinh học viện chúng ta lại bị thua thảm như vậy, khó nói lão gia hỏa kia sẽ không then quá thành giận mà ra cái chiêu số nham hiểm nào đó, quả thật không thể không phòng.” Kinh Sí Diễm từ ngoài cửa đi tới nói.

“Sư phụ, sao người lại tới đây?” Diệp Thạch hỏi.

“Tới gặp người. Thứ này cho người.” Kinh Sí Diễm nói.

“Là cái gì?” Diệp Thạch đoạt lấy cái bình trong tay Kinh Sí Diễm, mở nắp bình ra, nhắm một con mắt nhìn thẳng vào bên trong cái bình.

“Hình như bên trong này chỉ có một giọt nước?! Sao lại lấy cái bình lớn như vậy để đựng? Đây không phải là lãng phí sao?” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nói: “Tổ tông của ta ơi! Người cẩn thận một chút đi! Đây cũng không phải là nước, đây là Sinh linh nhũ, có thể phạt tủy tẩy kinh, cải thiện tư chất, tinh lọc đan độc, đây chính là vật báu vô giá đấy, chỉ cần lấy ra một giọt này thì cường giả võ vương cũng đều đoạt phá đầu.”

Diệp Thạch tràn đầy hồ nghi nhìn Kinh Sí Diễm, đảo mắt nhìn qua Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu với Diệp Thạch, trịnh trọng mở miệng nói: “Đúng là thứ tốt.”

Kinh Sí Diễm âm thầm phiên cái xem thường, cái tên Diệp Thạch bất hiếu này, hẳn đã nói là thứ tốt mà người này còn không tin, cần phải có Mộ Thần xác nhận mới chịu tin tưởng.

Diệp Thạch gật đầu, ngoài ý muốn nhìn Kinh Sí Diễm, “Sư phụ, người cũng có chút của cải đi?”

Kinh Sí Diễm phiên cái xem thường, chẳng lẽ tại trong mắt đồ đệ nhà mình thì mình chính là một kẻ nghèo nàn sao? Rõ ràng là tên Hùng Uy kia mới là tên quỷ nghèo không hơn không kém!

Diệp Thạch tiến tới trước mặt Mộ Thần, đem linh nhũ nhét vào trong tay Mộ Thần, “Cho người này.”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Người giữ đi.”

Diệp Thạch lắc đầu, “Ta không cần!”

Không ngờ lại còn ăn cây táo, rào cây sung trước mặt sư phụ như hăn!

Diệp Thạch kiên trì nhét linh nhũ vào trong tay Mộ Thần.

“Mộ Thần, nếu Diệp Thạch đã nói là cho người thì người cứ nhận đi.”
Kinh Sí Diễm chấp tay sau lưng, tức giận nói.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Kinh Sí Diễm một cái, vẻ mặt không khỏi có chút cổ quái.

“Nghe nói trong bí cảnh có không ít Sinh linh nhũ này, người nhớ mang một bình về cho ta.” Kinh Sí Diễm khụ khụ hai tiếng, nghiêm trang nói.

Mộ Thần phiến cái xem thường, hăn nói mà, lão gia hỏa Kinh Sí Diễm này sao lại đột nhiên hào phóng đâu, nguyên lai là tới đây chờ hăn.

Một giọt đổi một chai, Kinh Sí Diễm đánh chủ ý thật tốt!

“Sư phụ, người thật khôn khéo.” Diệp Thạch bất mãn nói.

Kinh Sí Diễm hừ lạnh một tiếng, “Muốn tu luyện cho có thành tựu thì phải khôn khéo, học một chút đi!”

Diệp Thạch: “...”

Diệp Thạch nhìn Kinh Sí Diễm, nhịn không được mà đảo mắt trắng.

... ..

“Hiệu trưởng, bên Minh Nguyệt học viện tựa hồ còn có một đệ tử chưa có ra tay, nhưng mà nhìn thực lực thì hẳn là đã đạt tới cấp bậc võ linh.” Kinh Sí Diễm lo lắng nói với Liên Thành Không.

Liên Thành Không chấp tay sau lưng, gật đầu, không để bụng nói: “Ta biết.”

“Viện trưởng, người biết?” Kinh Sí Diễm nhăn mày.

Liên Thành Không hít một hơi, nói: “Nếu không trải qua mưa gió thì nhân vật thiên tài cũng chỉ là đóa hoa trong nhà kính mà thôi, chỉ có để cho bọn họ đi ra ngoài kiến thức thế giới huyết tinh, thì bọn họ mới có thể trưởng thành lên được.”

Kinh Sí Diễm nhíu mày, “Nhưng mà, cái này đối với bọn họ mà nói, có phải quá tàn khốc hay không? Mộ Thần người như vậy lại chết tại trong bí cảnh, đó cũng quá đáng tiếc.”

“Nếu Mộ Thần chết tại trong bí cảnh, vậy chỉ có thể nói rằng số mệnh của Mộ Thần không tốt. Người yên tâm, Mộ Thần không giống người đoán mệnh.” Liên Thành Không bình tĩnh nói.

Kinh Sí Diễm nhìn vẻ mặt lãnh khốc của Liên Thành Không, hơi bất an cắn chặt răng, “Viện trưởng...”

Liên Thành Không nhìn Kinh Sí Diễm, “Người yên tâm, khi bị truyền vào trong bí cảnh thì mọi người đều sẽ bị phân tán đến địa phương bất đồng, bí cảnh không nhỏ, cho dù là Minh Nguyệt học viện thật sự có vương bài tiến vào bí cảnh, chỉ cần gặp không được người nọ thì sẽ không có việc gì.”

Kinh Sí Diễm cúi đầu, “Chỉ là...”

Liên Thành Không đưa tay bảo Kinh Sí Diễm ngưng lại lời đang muốn nói, thoải mái vỗ vỗ tay, một đôi nam nữ diện mạo tương tự đi ra, “Viện trưởng, đây là...”

“Hai người bọn họ đều là bát cấp tư chất, là một đôi huynh muội, hai người bọn họ đều có thực lực tứ tinh võ linh, khi hai người cùng liên thủ thì sẽ có năng lực liều mạng với cao thủ cấp bậc lục tinh võ linh, người nên biết, không chỉ Minh Nguyệt học viện có đòn sát thủ, học viện chúng ta cũng có!” Liên Thành Không đặc ý nói.

Thế nhân chỉ cho rằng Thánh Tinh học viện có ba người có bát cấp tư chất, kỳ thật là có năm người, chế độ trúng tuyển của Thánh Tinh học viện trừ bỏ công khai chiêu sinh thì còn có một loại chế độ tiến cử, nếu như là thiếu niên có tư chất thật sự tốt thì có thể thông qua tiến cử mà tới, một đôi huynh muội này bởi vì tư chất xuất chúng mà khi tuổi còn nhỏ đã được Liên Thành Không coi trọng, bí mật bồi dưỡng.

Kinh Sí Diễm kinh ngạc nhìn hai đệ tử trước mặt, nhẹ hít một hơi, “Thì ra viện trưởng đã sớm có chuẩn bị, ta quá lo lắng rồi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

146. Chương 146: Hùng Uy Xảo Trá

Mỏ đá.

Hùng Uy phun ra một ngụm rượu, thiếu chút nữa phun lên trên mặt Diệp Thạch, “Người nói cái gì? Người muốn lấy phòng thân pháp khí của ta?!”

Diệp Thạch lui về phía sau hai bước, thấy y phục trên người mình không có bị Hùng Uy phun lên mới yên lòng, “Đúng vậy! Người chắc chắn phải có cái gì thiên tài địa bảo! Bùa bảo vật gì đó cũng có thể lấy ra, ta sẽ không chê!”

Hùng Uy tươi cười nói: “Không có! Cái gì cũng không có!”

Hùng Uy đánh giá Diệp Thạch từ trên xuống dưới, cư nhiên cũng dám đến đòi đồ trên đầu lão nhân ta, tiểu tử Diệp Thạch này lá gan rất lớn!

Diệp Thạch bất mãn nhìn chăm chăm Hùng Uy, “Không có? Sao lại không có? Người chính là võ hoàng đấy!”

Hùng Uy xoa xoa cái mũi, thâm trầm nói: “Thạch Đầu à! Võ hoàng thì cũng có phân chia sống tốt cùng sống không tốt. Sống tốt thì tỷ như hiệu trưởng, tiền nhiều tới mức không đếm nổi. Còn sống không tốt thì tỷ như ta, nghèo tới mức không có cơm ăn. Tuy rằng đều là võ hoàng, nhưng mà chênh lệch cũng rất lớn.”

“Hiệu trưởng người ta gầy như vậy, còn ‘tiền nhiều tới mức không đếm nổi’? Người béo như vậy, lại ‘nghèo tới mức không có cơm ăn’? Người không cảm thấy mình rất vô lý à?!” Diệp Thạch ghét bỏ hỏi Hùng Uy.

Hùng Uy: “...” Thân hình người ta gầy hay béo thì có quan hệ gì?

“Có cái gì mà vô lý? Ta nghèo, đó là bởi vì ta lưỡng tụ thanh phong, giữ mình trong sạch!” Hùng Uy nâng bụng, dùng lời lẽ chính nghĩa nói ra.

“Nói bậy! Sư phụ ta nói người cứ hai ba ngày lại lấy danh nghĩa của Mộ Thần nơi nơi tống tiền!” Diệp Thạch tức giận.

Hùng Uy: “...” Tên khốn Kinh Sí Diễm kia thật là..! Loại chuyện này, hãn trong lòng tự biết thì được rồi, nói cho Diệp Thạch làm gì?

“Tiền bối, Mộ Thần hãn chuẩn bị đi tới địa phương nguy hiểm như vậy, người không phải nên tỏ vẻ một chút sao?” Diệp Thạch giả bộ tội nghiệp nói.

“Bí cảnh có cái gì mà nguy hiểm? Người tiến vào bí cảnh sẽ có thể đi ra một phần ba, người yên tâm đi, người và Mộ Thần khẳng định tại trong một phần ba kia.” Hùng Uy thề son thề sắt nói.

Diệp Thạch cắn chặt răng, một phần ba? Một phần ba còn chưa nguy hiểm sao? “Hùng tiền bối à, lần này không giống nha! Minh Nguyệt học viện có một cường giả cửu tinh võ linh xen lẫn vào đấy.”

Diệp Thạch cũng không biết thực lực của tên võ giả kia đến tột cùng là cái gì, đơn giản nói thành cửu tinh võ linh.

Hùng Uy bị sắc một cái, lập tức ha ha nở nụ cười, “Cửu tinh võ linh? Ha ha, Thạch Đầu, người sao lại không nói luôn là có một cường giả võ vương xen lẫn vào?”

Diệp Thạch nhíu mày, suy nghĩ nói: “Võ vương cũng không phải là không thể.”

Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, “Người cũng thật biết tưởng tượng.”

Diệp Thạch không cho là đúng, “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Tiền bối à, Mộ Thần chính là đồ đệ của người đó! Người nhần tâm như vậy sao?”

“Thạch Đầu, người có biết ta vì sao lại muốn thu đồ đệ không?” Hùng Uy chấp tay sau lưng, ý vị sâu sa hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu, “Không biết.”

Hùng Uy cười cười, “Để cho ta nói cho người biết đi, ta sở dĩ muốn thu đồ đệ, chính là muốn ăn không của đồ đệ, uống không của đồ đệ. Đồ đệ dùng để làm gì, đồ đệ thì phải dùng để lừa gạt! Bằng không thì muốn thu đồ đệ để làm gì đây? Thạch Đầu, người nói đúng không?”

“Người quá đáng! Ta muốn kêu Mộ Thần phản sư!” Diệp Thạch bất mãn nói.

Hùng Uy phì cười, tính tình của tiểu tử này còn rất lớn nha! Chỉ đùa một chút thôi mà! “Rồi rồi, người đã thành tâm thành ý cầu khẩn như vậy thì ta đây không tỏ vẻ một chút cũng không được, cái này cho người!”

Hùng Uy ném ra một đôi Cương quyết giày và một kiện Cương quyết dực.

Hùng Uy nhìn như là nhẹ nhàng đem thứ kia ném ra, kì thực đã dùng xảo kình, Diệp Thạch vươn tay tiếp lấy lại không nhận được, hai kiện đồ vật đều nện vào trên mặt Diệp Thạch, Diệp Thạch bị đẩy một cái lão đảo.

“Một đôi giày thối, một cái phá điều!” Sắc mặt Diệp Thạch tối đen, bất mãn nghiêng răng.

Hùng Uy phiên cái xem thường, tức giận mắng: “Ánh mắt người bị sao vậy! Đây đều là ngũ cấp pháp khí đó.”

“Đôi giày này có thể đem tốc độ của người tăng lên mười lần, thích hợp nhất để chạy thoát thân, còn có, cái này không phải là điều, mà là Cương quyết dực, đồng dạng có thể đề cao tốc độ mười lần.”

Diệp Thạch đoạt lấy đồ vật Hùng Uy đưa cho, trong đầu linh quang chợt lóe, “A a a! Ta biết rồi, nghe nói lúc trước người bị một nữ nhân đuổi trên trời không đường dưới đất không cửa, lúc ấy người chính là dựa vào hai kiện đồ vật này mới tìm ra lối thoát đi?”

Hùng Uy: “...” Đánh người không đánh mặt, mắng người không mắng chỗ yếu! Kinh Sí Diễm này thật không biết làm sư phụ! Không ngờ lại dạy dỗ ra một tên đồ đệ bát quái như thế!

“Đồ vật cho người rồi, mau rút, mau rút!” Hùng Uy tức giận nói.

Diệp Thạch bất mãn nhìn Hùng Uy, “Vội vã như vậy làm gì?” Hùng Uy người này, đưa hai kiện hàng rách nát đã muốn đuổi hẳn?

“Còn có thứ khác hay không? Linh đan, linh dịch, phù chú, pháp khí... Ta cái gì cũng không chê!” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy hừ lạnh một tiếng, “Người cái gì cũng lấy? Người đang nhặt rác sao?”

“Tiền bối, người sao lại có thể nói như vậy chứ, ta nếu như là nhặt rác, vậy không phải liền nói là đồ vật của người đều là rác sao?” Diệp Thạch không cho là đúng, phản bác lại.

“Người có lẩn hay không, nếu không lẩn thì coi chừng ta đánh người!” Hùng Uy hung dữ trừng Diệp Thạch, thầm nghĩ: Mộ Thần là tên đồ đệ bất hiếu, tìm một tên tình nhân vô liêm sỉ như vậy đến tức chết hắn.

Diệp Thạch liếc nhìn Hùng Uy một cái, hơi có chút không cam lòng mà ly khai.

... ..

“Người chạy đi đâu?” Mộ Thần đã chạy đi tìm Diệp Thạch khắp nơi, tìm được rồi thì hơi bất mãn hỏi.

Diệp Thạch nhún vai, nói: “Ta đi tìm sư phụ người đòi đồ. Sư phụ người có chút keo kiệt, chỉ cho một đôi thối giày và một cái phá điều.”

Mộ Thần nhìn đồ vật trên tay Diệp Thạch, gõ gõ trán hắn, ngũ cấp Cương quyết giày, ngũ cấp Cương quyết dực, đây tuyệt đối là thứ tốt!

“Hùng Uy ra tay đã rất hào phóng rồi, Huyền Phong đế quốc chỉ có vài ngũ cấp luyện khí sư thôi đấy, hai kiện đồ vật này tuyệt đối là vô giá! Thật không nghĩ tới, trên tay cái vị sư phụ tiện nghi kia của ta cứ nhiên lại có hai kiện ngũ cấp pháp khí, người cũng thật đúng là có bản lĩnh, Hùng Uy người này chính là nổi danh vắt chày ra nước đấy!” Mộ Thần hơi quái dị nói.

Diệp Thạch đảo mắt, ôm cánh tay Mộ Thần, nói: “Ta nghe nói lúc Hùng Uy còn trẻ thì bị một nữ nhân truy tên trời không đường dưới đất không cửa, lúc ấy để thoát khỏi nữ nhân kia mà Hùng Uy đã dùng toàn bộ thân gia thay đổi hai kiện pháp khí chạy thoát thân, người coi coi có phải là hai kiện này hay không...”

Mộ Thần cười cười, “Có khả năng này.”

“Không biết nữ nhân kia là ai, thật muốn kiến thức một chút nha!”
Diệp Thạch thật nóng lòng muốn biết.

“Được rồi, người không còn thời gian để bát quái đâu, vẫn nên nhanh chóng đem đan dược phục dụng đi, chuyện thăng cấp võ linh rất quan trọng đấy.” Mộ Thần cảnh cáo.

Diệp Thạch gật đầu, nghiêm túc mà nói: “Ta biết rồi, một hồi ta trở về liền dùng Phá Linh Đan.”

Mộ Thần gật đầu, “Ừ.”

... ..

Sau khi Mộ Thần thăng cấp võ linh vài ngày thì Diệp Thạch cũng dẫn động dị tượng thăng cấp võ linh, hấp dẫn không ít ánh mắt trong Thánh Tinh.

Không Sát nhìn dị tượng trên bầu trời, sắc mặt đông lạnh lại, “Lần này Thánh Tinh học viện thật đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp!”

Nhân tài cấp bậc như Mộ Thần và Diệp Thạch, ở Minh Nguyệt học viện cũng rất hiếm thấy, hai người này cư nhiên xuất hiện ở tại cái học viện rác rưởi này.

“Sư phụ yên tâm đi, những người này nhảy nhót không được bao lâu.”
Ân Tung không để bụng nói.

Không Sát nhăn chặt mày, “Khinh địch là tối kỵ trong binh gia, liên tính thực lực của người mạnh hơn bọn hắn thì cũng không thể phớt lờ.”

Ân Tung gật đầu, hơi có chút không kiên nhẫn nói: “Sư phụ, ta biết rồi.”

Ân Tung nhìn phương xa, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, tư chất của Diệp Thạch cùng Mộ Thần tựa hồ tốt hơn mình nhiều, đáng tiếc lại sống không được lâu, tư chất tốt hơn cũng vô dụng.

Trang Du nhìn về hướng biệt viện của Diệp Thạch, lẩm bẩm: “Diệt tượng này... Diệp Thạch thăng cấp võ linh sao?”

Mộ Dung Diễm gật đầu nói: “Đúng thế.”

Trang Du cắn môi, trong mắt hiện lên nồng đậm không cam, Lục Nghiêu hôm trước đưa hãn một bình linh dịch, sau khi hãn ăn vào liền thăng cấp thành cửu tinh võ linh, vốn tưởng rằng rốt cục đã có thể đuổi kịp Diệp Thạch.

Nào biết, Diệp Thạch cứ nhiên đột phá thành võ linh, rõ ràng hãn cùng Diệp Thạch đều là bát cấp tư chất, nhưng tiến độ tu luyện của Diệp Thạch lại vẫn luôn nhanh hơn một bước so với hãn.

“Diệp Thạch sao có thể dễ dàng trở thành võ linh như vậy?” Trang Du bất mãn nói thầm.

“Mộ Thần đưa cho Diệp Thạch một viên cực phẩm linh đan, Diệp Thạch ăn đan dược kia mới có thể nhanh chóng thăng cấp thành võ linh như thế.” Tạ Đan Yên đi tới nói.

Trang Du nhíu mày, vừa hâm mộ, vừa u oán hỏi: “Cực phẩm Phá Linh Đan? Có phải rất quý hay không?”

“Không chỉ quý, còn rất khó mua! Thượng phẩm Phá Linh Đan cũng rất hiếm có, lại càng không nói tới cực phẩm.” Tạ Đan Yên nhẹ hít một hơi nói.

Võ giả đã tới cửu tinh đỉnh phong nếu dùng cực phẩm Phá Linh Đan thăng cấp, chỉ cần tư chất không phải là rất kém cỏi thì đều có thể nắm chắc

thăng cấp, tư chất Diệp Thạch tốt như vậy, chuyện thăng cấp hoàn toàn là như nước chảy thành sông.

Trang Du cúi đầu nhẹ hít một hơi, “Ta nếu như có thể cũng có một viên cực phẩm Phá Linh Đan thì tốt rồi...”

Mộ Dung Diễm nắm chặt bàn tay sau lưng, trong mắt xẹt qua vài phần phức tạp, lúc trước Phú Nguyên Bảo không biết từ chỗ nào có được ba viên thượng phẩm Phá Linh Đan, hẳn đã mua hai viên, vốn định phân một viên cho Trang Du, đáng tiếc Trang Du yêu cầu quá cao, lại muốn phẩm chất cực phẩm.

Trang Du ngẩng đầu, thấy người chung quanh không có phụ họa hẳn thì không khỏi buồn bã thất vọng.

Tạ Đan Yên nhìn Trang Du, âm thầm khinh thường, cực phẩm Phá Linh Đan đương nhiên là tốt, nàng cũng rất muốn có một viên, chỉ là không có người đưa cho nàng.

“Mộ Thần từ đâu có viên đan dược này?” Trang Du có chút không hiểu.

“Hẳn là tự bản thân hẳn luyện ra đi.” Tạ Đan Yên cắn răng nói, cực phẩm đan dược rất khó luyện chế, nhưng Mộ Thần này là quái thai cái gì cũng có thể làm được, luyện chế mấy khối cực phẩm đan dược tất nhiên là không thành vấn đề.

“Là hẳn tự mình luyện chế?” Trang Du kinh ngạc hỏi.

Tạ Đan Yên gật đầu, “Hẳn là vậy! Luyện chế cực phẩm đan dược có xác suất thành công cực thấp, bất quá, tại thời điểm Mộ Thần tỷ thí, có mấy khối hẳn luyện chế ra chính là tứ cấp cực phẩm đan dược.”

Trình độ luyện đan của Mộ Thần đã vượt xa ông nội nàng, thời điểm trận đấu kết thúc, tất cả mọi người đều bị khiếp sợ bởi chuyện Mộ Thần là tứ cấp luyện dược sư, ngược lại phẩm chất đan dược mà hắn luyện chế ra lại bị xem nhẹ.

“Mộ Thần thật là lợi hại! Diệp Thạch đúng là hạnh phúc!” Trang Du nhin không được nói thầm.

“Còn không phải sao, có một vị hôn phu biết luyện đan như Mộ Thần này thì cao cấp đan dược cũng có thể cho là kẹo mà ăn! Trình độ luyện đan của Mộ Thần rất cao, luyện ra được đều là thượng phẩm, cực phẩm đan dược. Diệp Thạch cũng không cần lo lắng về tác dụng phụ.” Tạ Đan Yên ghen tị nói.

Trang Du nghe được lời nói của Tạ Đan Yên, trên mặt hiện lên vài phần thương tâm muốn chết.

Tạ Đan Yên thấy sắc mặt này của Trang Du thì âm thầm khinh thường.

Đáng thương Lam Nhược Phong người này thất hồn lạc phách vì Trang Du, kết quả tên Trang Du này chỉ lo âm đàm thần thương, chỗ nào để ý đến Lam Nhược Phong?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ước Lạc
www.dtv-ebook.com

147. Chương 147: Tín Vật Đỉnh Ước

Trận pháp viện.

“Viện trưởng, Diệp Thạch đã thăng cấp võ linh, thực lực của hắn lại tăng lên, trận pháp thuật có lẽ cũng tăng lên theo rồi.” Địch Hàn kích động nói với Hách Đồ.

Lấy tiến cảnh của Diệp Thạch thì không bao lâu nữa sẽ bằng Lục Nghiêu! Không, nói không chừng Diệp Thạch sẽ mạnh hơn cả Lục Nghiêu!

Thời điểm Minh Nguyệt học viện chuẩn bị tới, chỉ vì có một tên Lục Nghiêu mà đám người ấy rất khinh người, học viện của mình nếu như bồi dưỡng ra được hai người không thua kém gì Lục Nghiêu, Minh Nguyệt nhất định sẽ vô cùng xấu hổ.

“Viện trưởng, người nhìn chăm chăm Mộ Thần rất nhiều, Hạ Thanh Nghiên lại rất hung dữ, không có cách nào xuống tay, nhưng mà Diệp Thạch thì ngài nhất định phải nghĩ biện pháp! Diệp Thạch có được linh văn nhân, hắn nên là người trận pháp viện chúng ta! Trận pháp viện chúng ta có thể quật khởi hay không liền phải xem Diệp Thạch.” Địch Hàn kích động nhìn Hách Đồ.

Hách Đồ không kiên nhẫn nói: “Biết rồi, biết rồi, ta đây không phải là đang suy nghĩ biện pháp sao?”

Góc tường của Hạ Thanh Nghiên không dễ đào, góc tường của Kinh Sí Diễm cũng không dễ đào hơn bao nhiêu.

Hắn đã trực tiếp đi tìm Diệp Thạch qua, nhưng mà đại khái là Diệp Thạch vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với thái độ lúc trước của hắn, đã nhận định hắn là người không có nhận thức, luôn đuổi khéo hắn đi, lễ vật đưa tới ngược lại đều thu rất sáng khoái.

Đáng thương mình tự tay đưa đám lễ vật đó tới, ngay cả câu “cám ơn” cũng không thu được, trong lòng Hách Đồ thật sự là không có tư vị.

“Viện trưởng, lúc Diệp Thạch lần đầu tiên tới nói là muốn đại biểu trận pháp viện chúng ta dự thi, người tốt xấu hắn nên cho người ta một cơ hội chứng minh thực lực chứ.” Địch Hàn oán giận nói.

Hách Đồ liếc mắt xem thường, tức giận nói: “Đúng, hắn là nên cho một cơ hội, người nói thực sớm!”

Địch Hàn người này còn có mặt mũi nói lời này? Lúc trước Diệp Thạch tới, người này cũng cho rằng Diệp Thạch tới quấy rối đấy.

Địch Hàn xấu hổ cười, nghe nói tên Diệp Thạch này đầu óc rất đơn giản, hắn làm sao biết được, cái đầu “đơn giản” của Diệp Thạch cư nhiên tại trên trận pháp “phức tạp” có thiên phú cao cỡ đó?

Hách Đồ nhẹ hít một hơi, lúc trước Lộ Hàn và Tống Thừa bởi vì có mắt không trông mà không kịp phát hiện tài hoa của Mộ Thần, sau này bị Mộ Thần “quăng”, hắn còn âm thầm vui sướng khi người gặp họa thật lâu, kết quả, thế sự đổi thay a! Nhanh như vậy chuyện này liền chuyển tới trên người hắn rồi.

... ..

Biệt viện của Diệp Thạch.

“Đồ đệ, chúc mừng người! Người đã trở thành võ linh rồi!” Kinh Sí Diễm vui mừng nói.

“Là do đan dược của Mộ Thần tốt, vừa phục dụng đan dược liền cảm giác được một cỗ nguyên khí nồng đậm tản ra, cả người ta đều giống như thăng tiên vậy.” Diệp Thạch đắc ý dào dạt nói.

“Đan dược của Mộ Thần... Coi như cũng được.” Không phải chỉ là một viên cực phẩm Phá Linh Đan thôi sao, Kinh Sí Diễm ghen tị nghĩ.

Kinh Sí Diễm nhìn khuôn mặt thịt hồ hồ của Diệp Thạch, thầm nghĩ: Khuôn mặt của đồ đệ thật sự là có...phúc tướng. Nếu lúc trước mình tại cảnh giới cửu tinh võ sư cũng có người cho mình một viên đan dược, thì mình thăng cấp võ linh ít nhất có thể trước nửa năm.

“Nghe nói người đã đi tìm Hùng Uy đòi bảo bối? Lấy được không?” Kinh Sí Diễm đầy hưng trí hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, lại có chút buồn bực bĩu môi, “Lấy được, nhưng lão nhân kia rất keo, chỉ cho hai bộn ta mặt hàng rách nát mà thôi, nhưng Mộ Thần nói đó là thứ tốt.”

Diệp Thạch lấy ra Cương quyết giày cùng Cương quyết dực, trong mắt Kinh Sí Diễm hiện lên kinh ngạc, “Hùng Uy lão quỷ lần này rất hào phóng, cư nhiên đồ vật hãn bắt lão bà cũng cho các người.”

“Sư phụ, thứ này rất quý giá sao?” Diệp Thạch không hiểu.

Kinh Sí Diễm cười nhạt, trên mặt xẹt qua vài tia cổ quái, “Từ trên trình độ nào đó mà nói, thứ này có thể xem như là tín vật đính ước của Hùng Uy và Cơ Phi Diễm, là thứ thập phần quý giá.”

“Cơ Phi Diễm là ai? Không ngờ Hùng Uy tiền bối cũng có người chung tình.” Diệp Thạch mở to mắt, trong mắt dấy lên một ngọn lửa bát

quái.

“Cơ Phi Diễm chính là một nữ trung hào kiệt! Nàng tuy là nữ tử, nhưng tính tình lại rất thẳng thắn, nóng nảy. Một tay hỏa diễm tiên* xuất thần nhập hóa, nàng là thợ săn tiền thưởng nổi tiếng ở Fred đế quốc, dám cường đạo chết trên tay nàng không dưới mấy ngàn...”

*tiên = cây roi

“Mà nghĩ lại, lúc trước Hùng Uy tiền bối lấy thực lực nhị tinh võ vương đi nhìn lén Cơ Phi Diễm tứ tinh võ vương tắm rửa, dũng khí xác thực rất lớn!”

Kinh Sí Diễm vuốt cằm tràn đầy tán thưởng, ở sâu trong đôi mắt lại tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

“Ta đã sớm nghe nói Hùng tiền bối thích nhìn lén nữ nhân tắm rửa, hẳn lúc trước chính là nhìn lén Cơ Phi Diễm tắm rửa sao? Ta nghe nói, nàng ta lúc ấy đuổi giết Hùng Uy mấy vạn dặm, chẳng lẽ là đuổi đuổi giết giết lại đuổi giết ra tình cảm sao?” Diệp Thạch không hiểu.

Kinh Sí Diễm nhún vai, “Cơ Phi Diễm lúc trước đã dùng thủ đoạn cả người để đuổi giết nhưng lại nhiều lần để cho Hùng Uy chạy mất, cuối cùng nàng then quá thành giận mà tuyên bố rằng nếu đuổi không kịp Hùng Uy thì sẽ gả cho hắn.”

“Oa!” Diệp Thạch cũng nhin không được há to miệng, trong mắt phóng ra một đám tinh quang.

“Diện mạo của Cơ Phi Diễm cũng được, mặc dù không tính là tuyệt sắc nhưng cũng là một mỹ nhân nóng bỏng, nàng điệu ngoa, tùy hứng, giết người như ngóe, tánh khí táo bạo, nhưng mà cũng có vài người thích tính cách này của nàng, lúc ấy có vài người vì lấy lòng Cơ Phi Diễm mà đi ngăn chặn Hùng Uy.” Kinh Sí Diễm nói.

Diệp Thạch mở to mắt hỏi: “Vậy không phải là Hùng tiền bối lúc trước rất nguy hiểm sao?”

Kinh Sí Diễm gật đầu, “Đúng thế! Sau khi Cơ Phi Diễm biết có người nhúng tay vào chuyện của nàng thì giận dữ, đem mấy người ngăn chặn Hùng Uy kia đánh một trận, tuyên bố nói, chuyện của nàng thì tự nàng ta sẽ quyết định, không cần những người khác nhúng tay vào.”

Diệp Thạch đôi mắt nhất thời lộng lộng: “...Thật không hổ là nữ trung hào kiệt! Đủ lợi hại!”

Kinh Sí Diễm gật đầu thầm chấp nhận, “Đúng thế!”

“Vậy sau này Cơ Phi Diễm còn đuổi theo Hùng Uy không?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm lắc đầu, “Không có! Người đừng thấy Hùng Uy tiền bối của người rất mập mạp mà lầm, kỳ thật người này trơn như lươn ấy! Nhưng mà lúc ấy hẳn có thể trốn khỏi cũng là nhờ Cương quyết giày cùng Cương quyết dục này, hai thứ pháp khí này điệp gia lên thì sẽ có uy lực kinh người đấy!”

Diệp Thạch há to miệng, làm sao cũng không nghĩ tới hai thứ rách nát này còn có một cái diễn cổ như thế.

“Nữ nhân kia không đuổi kịp Hùng Uy sao?”

Kinh Sí Diễm lắc đầu, “Không đuổi kịp!”

“Không đuổi kịp? Vậy nàng không phải là nên giả lại đây sao? Hùng Uy tiền bối bây giờ còn là độc thân mà?” Diệp Thạch không cho là đúng.

Kinh Sí Diễm nhún vai, “Nữ hài tử người ta đã tìm đến. Nhưng mà Hùng Uy lại làm rùa đen rút đầu, không để ý tới nàng, nha đầu kia trong

cơn tức giận liền ly khai.”

“Nhưng Hùng Uy tiền bối tựa hồ cũng không phải là vô ý với nữ nhân kia, mười mấy năm trước, nàng ta bị một con vương cấp yêu thú đánh trọng thương, cần phải có yêu hạch của yêu thú trên ngũ cấp mới có thể cứu mạng được, Hùng Uy sư thúc người lén lén lút lút làm thịt một con vương cấp yêu thú, lại lén lén lút lút nhờ người đem yêu hạch đưa qua.”

Diệp Thạch kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới Hùng Uy tiền bối còn rất trọng tình trọng nghĩa.” Người này bình thường thoát nhìn vô tư tới mức vô tâm.

“Trước kia Hùng Uy thắng cấp võ hoàng thất bại rồi để lại ám thương, cái biện pháp dùng dị hỏa trừ độc kia tựa hồ là sau khi Cơ Phi Diễm tra được thì nhờ người khác nói cho Hùng Uy biết, lại nói tiếp, nữ nhân kia cũng là người có tình có nghĩa, vậy mà lúc trước Hùng Uy lại cự tuyệt người ta, thật sự là có chút đáng tiếc.” Kinh Sí Diễm lắc đầu nói.

“Hắn vì sao lại cự tuyệt? Sợ bị lão bà đánh sao?” Diệp Thạch hỏi.

Kinh Sí Diễm lắc đầu, “Chuyện này ta không rõ lắm.”

“Ta làm sao cũng không nghĩ tới Hùng Uy sư thúc cư nhiên là một người lãng mạn như vậy, thật không nghĩ tới thời điểm hắn còn trẻ lại phong hoa tuyết nguyệt như thế, hắn cũng thật là có diễm phúc.” Diệp Thạch ý vị sâu sa nói.

Kinh Sí Diễm gật đầu đồng ý. Nếu như nói, bị một nữ nhân đuổi giết đến mức muốn đi vệ sinh cũng phải do dự nửa ngày sợ bị người ta từ đầu nhảy ra chém đứt, nó cũng coi như là diễm phúc thì Hùng Uy kia đúng là diễm phúc không cạn.

Diệp Thạch cầm Cương quyết giày nhìn nhìn, nói thầm: “Xem ra thứ này thật sự là thứ tốt.” Mặc dù là thứ tốt, nhưng mà... rất thôi! Tên Hùng

Uy mập mập chết bầm này, đã bao nhiêu ngày chưa có giặt sạch rồi?! Thối gần chết!

... ..

“Diệp Thạch thăng cấp võ linh rồi, thật nhanh!” Lâu Nhược Y thở dài.

“Nghe nói là lấy phúc của Mộ Thần, ăn một viên cực phẩm Phá Linh Đan liền thuận lý thành chương mà thăng cấp.” Mễ Tuyết nói.

“Hình như Mộ Thần cũng thăng cấp rồi, từ nhất tinh võ linh tăng lên nhị tinh võ linh.” Mễ Tuyết nói tiếp.

Sinh linh nhũ kia Diệp Thạch nhất định là muốn đưa cho Mộ Thần, thịnh tình không thể chối từ, Mộ Thần đành phải nhận linh nhũ, sau khi dùng qua linh nhũ thì thực lực Mộ Thần lập tức tăng lên một bậc.

“Diệp Thạch thật đúng là có mệnh tốt!” Bách Nhạc ghen tị.

“Còn không phải sao! Nghe nói viện trưởng trận pháp viện kia hai ba ngày lại tới tặng lễ cho Diệp Thạch, đôi mắt vẫn luôn ngóng trông Diệp Thạch đáp ứng chuyển vào trận pháp viện đâu.” Lâu Nhược Y nói.

“Nghe nói người có được linh văn nhãn đều là thiên tài trận pháp. Hách Đồ viện trưởng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha rồi.” Mễ Tuyết bĩu môi nói.

“Diệp Dung, người đã đi thí nghiệm qua chưa? Người có linh văn nhãn không? Nếu mà có thì người sẽ có thể phát đạt rồi, đến lúc đó cũng đừng quên chúng ta nha!” Bách Nhạc nói đùa.

Diệp Dung cúi đầu, thản nhiên nói: “Linh văn nhãn này nếu dễ có được như vậy thì cũng không quý trọng tới mức đó đâu.” Tuy rằng biết

Diệp Thạch không có một chút quan hệ với mình, nhưng mà Diệp Dung vẫn là đi trộm thí nghiệm qua, ánh mắt của nàng rất bình thường.

“Tổ tiên Diệp gia các người có phải là có trận pháp đại sư hay không?” Mễ Tuyết hứng thú hỏi.

Diệp Dung cười miễn cưỡng, trả lời: “Ta không biết.” Trong khoảng thời gian này rất nhiều người đều tới hỏi về chuyện của Diệp Thạch, làm nàng phiền không chịu được, chỉ nghe được tên Diệp Thạch thì nàng đã cảm thấy muốn ói rồi.

“Diệp Dung, sao gần đây không thấy người rời học viện?! Cha mẹ người dần xếp xong rồi sao?” Lâu Nhược Y hỏi.

“Bọn họ đã trở về.” Diệp Dung nói.

“Nguyên lai là vậy à.”

Diệp Dung cúi đầu, Diệp Tâm tựa hồ đã thua sạch cả nhà luôn rồi, giống lúc trước nàng nói lung tung với Diệp Thạch vậy, phụ thân thật sự đã thành khất cái, mà mẫu thân thì thành cái loại kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng, trong khoảng thời gian này Diệp Dung vẫn luôn tránh làm cho mình nhớ tới hai người này.

... ..

Lam Nhược Phong thật vất vả mới điều chỉnh xong tâm tình, kết quả vừa đi ra thì liền bị hai cái tin tức ném tới làm cho đầu óc hấn choáng váng.

Diệp Thạch thăng cấp thành võ linh, Mộ Thần không biết được cái cơ duyên gì mà trong thời gian ngắn đã đột phá thành nhị tinh võ linh, đã bắt kịp Lục Nghiêu.

Lam Nhược Phong xuất quan lại không gây ra bao nhiêu gợn sóng, điều này làm cho Lam Nhược Phong luôn là tiêu điểm của mọi người hơi có chút không có tư vị.

Mộ Thần nhìn thấy Lam Nhược Phong thì thản nhiên cười với Lam Nhược Phong.

Mộ Thần cười thực thông dong, Lam Nhược Phong lại cảm thấy trong nét tươi cười của Mộ Thần lại tràn ngập châm chọc.

Hai người không nói gì, thản nhiên nhìn thoáng qua.

Mộ Thần híp mắt, thời gian dài như vậy mà thực lực Lam Nhược Phong vẫn còn dừng lại ở cảnh giới lục tinh võ sư, mắt thấy là càng ngày càng không tốt, nhưng mà người này dù sao cũng đã từng là chính quy công, vẫn là người mà Diệp Thạch trong nguyên văn chung tình, không thể không phòng!

Nghe nói người này cũng sẽ tiến vào bí cảnh, có cơ hội mà nói thì có thể thử xem có thể triệt để giải quyết hấn hay không.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

148. Chương 148: Vào Bí Cảnh

Lục Nghiêu ôm hai tay nhìn về phương hướng biệt viện của Diệp Thạch, đôi mắt hơi nheo lại.

Diệp Thạch cũng thẳng cấp võ linh, người này có được linh văn nhãn, tin tưởng rất nhanh người này cũng sẽ là tứ cấp trận pháp sư, đối thủ của hắn lại nhiều thêm một người.

“Sư đệ, sắc mặt của ngươi không tốt lắm nha! Có phải là bị bệnh không?” Ân Tung lười biếng đi tới bên người Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu thu liễm sắc mặt, thản nhiên nói: “Đa tạ sư huynh quan tâm, ta không sao.”

Lục Nghiêu buông mắt xuống suy nghĩ, trong lòng lại lạnh băng, hắn và Ân Tung tuy rằng đều là đồ đệ của Không Sát, nhưng quan hệ của hai người cũng không tốt lắm.

“Sư đệ, hình như ngươi rất kiêng kỵ hai tên Mộ Thần và Diệp Thạch?” Ân Tung cười như không cười đánh giá Lục Nghiêu.

Sắc mặt Lục Nghiêu âm trầm một chút, Mộ Thần người này quả thật cho hắn áp lực rất lớn, từ nhỏ đến lớn Lục Nghiêu còn chưa có gặp được người có thể ở trên học thuật áp chế hắn như thế.

Bởi vì Mộ Thần xuất hiện mà địa vị của hần tại trong cảm nhận của các học sinh Minh Nguyệt học viện giảm xuống rất nhiều, Diệp Thạch cũng là một tên khó giải quyết, tuy rằng người này bây giờ còn là một tam cấp trận pháp sư, nhưng mà nghe nói là hần chỉ tiếp xúc trận pháp không tới mấy ngày thì đã là tam cấp trận pháp sư.

Ân Tung thấy sắc mặt Lục Nghiêu thì cười khẽ một chút, nói: “Bất quá chỉ là hai người chuẩn bị chết mà thôi, sư đệ không cần quá mức lo lắng, người chết cho dù là thiên tài thì cũng chỉ là người chết mà thôi.”

Ân Tung xuy xuy nở nụ cười, tiếng cười kia chui vào trong tai Lục Nghiêu làm cho Lục Nghiêu cảm giác hết sức chói tai, nếu như không phải là sư phụ đã cảnh báo mà nói, Ân Tung người này ngay cả mình đều muốn giết đi?

“Làm phiên sư huynh rồi, có sư huynh ra tay thì nghĩ cũng biết truyền kỳ của Mộ Thần cũng chỉ đến đó thôi. Sư huynh, sư đệ có một yêu cầu quá đáng, không biết sư huynh có thể đáp ứng hay không?” Lục Nghiêu phóng thấp tư thái nói.

“Nói thử coi?” Ân Tung ôm hai tay, lười biếng hỏi Lục Nghiêu.

Thái độ bừa bãi kia của Ân Tung bất giác làm cho Lục Nghiêu có chút khó chịu, “Trên tay Mộ Thần có một thứ, hy vọng sư huynh có thể tặng cho sư đệ.” Lục Nghiêu nghiêm mặt nói.

“Người muốn Bách Quyết Luyện Thể?” Ân Tung hí mắt hỏi.

Sắc mặt Lục Nghiêu đổi đổi, vốn là chuyện Lục gia đối phó Kim gia đoạt được Bách Quyết Luyện Thể là chuyện thần không biết quỷ không hay, chỉ là thật đáng giận, cái tên ngu ngốc kia lại đem Bách Quyết Luyện Thể cho là thứ không đáng giá tiền, cứ thế mà bán đi.

Mấy năm nay, vì Bách Quyết Luyện Thể mà Lục gia đã phải không ít người đi thăm dò, thế cho nên rất nhiều người đều liên tưởng chuyện của Kim gia đến trên đầu Lục gia bọn họ.

“Đúng thế.” Lục Nghiêu trả lời.

Ân Tung híp mắt, đầy hưng trí nói: “Nghe nói Bách Quyết Luyện Thể có quan hệ tới bảo tàng của cửu tinh võ hoàng?”

Lục Nghiêu không cho là đúng, “Sư huynh nói đùa, nếu thực sự có bảo tàng, vậy Bách Quyết Luyện Thể tại trong tay Kim gia nhiều năm như vậy sớm đã bị người Kim gia đã lấy ra rồi, làm sao còn đến phiên những người khác?”

“Nói như vậy cũng không sai, nhưng không có lửa thì sao có khói, tổng là có gì đó, nếu không sư đệ người cần gì phải tâm tâm niệm niệm đi tìm một quyển luyện thể pháp quyết phổ thông đâu?” Ân Tung cười nhạo.

“Sư huynh, người suy nghĩ quá nhiều rồi, ta chỉ là nghe nói bản luyện thể thư này của Kim gia thập phần huyền diệu, luyện tới đại thành thì sẽ có thể đao thương bất nhập, cho nên ta mới có hứng thú.” Lục Nghiêu cười ha ha che giấu.

Ân Tung không cho là đúng, “Cho dù luyện thể thuật có mạnh hơn, nhưng nếu cấp bậc đề không lên được thì có năng lực làm gì? Toàn bộ Kim gia gia tộc đều luyện thể đấy, còn không phải rơi vào cái cảnh cả nhà bị giết sao.”

Sắc mặt Lục Nghiêu âm trầm xuống, tên Ân Tung này quả thực không dễ lừa dối!

Chuyện Bách Quyết Luyện Thể nháo đến một bước này, không ít người cũng đang hoài nghi có vấn đề lớn trong chuyện này, nếu tên Mộ

Thần kia trực tiếp đem Bách Quyết Luyện Thể cho hắn thì đã không đến mức này rồi.

Ân Tung nhìn Lục Nghiêu, trong mắt hiện lên vài phần trêu tức, Lục Nghiêu khẩn trương như vậy thì Bách Quyết Luyện Thể nhất định có chuyện, cái tên sư đệ này của mình không thành thật nha!

Nghe nói rất nhiều gia tộc trong Fred đế quốc đều có hứng thú với Bách Quyết Luyện Thể, nếu như mình cướp về rồi bán cho đấu giá hội thì trên trăm triệu nguyên thạch vào tay hắn là sẽ không thành vấn đề, dù sao thứ này chính là liên quan đến một cường giả võ hoàng đấy!

... ..

Thời gian nhoáng lên một cái rồi biến mất, rất nhanh liền tới thời gian bí cảnh mở ra.

Tại trước cửa bí cảnh tập trung đại lượng đệ tử, có rất nhiều gương mặt mà Diệp Thạch chưa từng thấy qua.

Trang Du lẳng lặng đứng ở giữa sân, bên người vây quanh một vòng người thực lực bát tinh, cửu tinh võ sư.

Lam Nhược Phong nhìn thấy Trang Du thì định đi tới lôi kéo làm quen, lại bị đám nam tử bên người Trang Du chằm chọc khiêu khích đuổi đi.

Lam Nhược Phong bị mất mặt, chỉ có thể trốn ở một bên hờn dỗi.

Ân Tung đứng trong đám người, đôi mắt đầy hưng trí quét một vòng trên người Trang Du, “Thật đúng là một mỹ nhân, đáng tiếc là rác rưởi chung quanh hắn hơi nhiều, thật muốn xử lý đám gia hỏa chướng mắt kia, nhưng bây giờ còn chưa được.”

Lục Nghiêu nghe thấy lời Ân Tung nói thì theo bản năng nhúu mày.

“Cư nhiên còn có tam tinh, tứ tinh võ sư của Thánh Tinh học viện tiến vào bí cảnh? Giết người như thế, một chút cảm giác cũng không có!” Ân Tung chán ghét nói.

Diệp Thạch đứng ở bên người Mộ Thần, hơi bất an nhìn chung quanh.

“Nghe nói, sau khi tiến vào bí cảnh thì mọi người đều sẽ bị tách ra.” Diệp Thạch có chút bất an nắm tay Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, “Sau khi tiến vào bí cảnh thì ta sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp hội hợp với người, nếu người gặp được nguy hiểm trong đó thì người phải bỏ chạy, không thể tham chiến, biết chưa?”

Diệp Thạch gật đầu, “Ta biết rồi.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, lại lo lắng dặn dò: “Cho dù có người tại trước mặt người giết đệ tử Thánh Tinh học viện thì cũng không phải chuyện người nên quản, người không cần nhiều chuyện.”

Diệp Thạch gật đầu, “Ta biết rồi, Mộ Thần, người yên tâm đi, ta tự mình chiếu cố còn không được đây, chuyện người khác ta sẽ không quản.”

“Vậy là tốt rồi.” Mộ Thần nhún mày gật đầu.

Bởi vì danh ngạch của học viện tương đối nhiều, hai người Trình Uyển Bạch cùng Tạ Đan Yên tuy chỉ là tam tinh võ sư nhưng cũng được phân một cái danh ngạch.

Trên mặt Tạ Đan Yên bớt đi vài phần điêu ngoa, nhiều thêm vài phần thận trọng.

Bất đồng với người có bát cấp tư chất chỉ cần cố gắng tu luyện là có thể đạt tới vương cấp thậm chí hoàng cấp. Người có ngũ cấp, lục cấp tư

chất chỉ có đi liều mạng tranh thủ cơ duyên thì mới có thể đi đến một bước kia.

Tuy rằng biết là nguy hiểm, nhưng đám người Tạ Đan Yên lại không cam lòng làm người bình thường, vẫn lựa chọn gia nhập bí cảnh thử luyện.

... ..

“Bí cảnh rất nhanh sẽ mở, mọi người chuẩn bị tiến vào!” Liên Thành Không lạnh lùng nói với mọi người.

Mọi người nhanh chóng xếp thành hai đội, theo thứ tự mà bước lên truyền tống trận tiến vào bí cảnh.

Diệp Thạch đi theo phía sau Mộ Thần, bị truyền tống tới bên trong bí cảnh.

Diệp Thạch rơi xuống trên một thân cây, nhìn mặt cỏ dưới thân, Diệp Thạch nhếch miệng một cái, vận khí của hắn tựa hồ không tồi, hắn nghe nói, có người lúc truyền tống vào thì bị đưa tới bên chân một con yêu thú vô linh đỉnh, bị con yêu thú kia một hơi nuốt sạch.

Diệp Thạch ngồi ở trên thân cây, đôi mắt quét nhìn chung quanh, một thân ảnh quen thuộc nhảy vào trong mắt.

Diệp Thạch nhíu mày, không ngờ hắn không thấy được Mộ Thần mà lại phát hiện ra Lam Nhược Phong, đây là chuyện gì đây?! Mộ Thần không cùng hắn truyền tống đến một chỗ, mà cư nhiên Lam Nhược Phong lại truyền tống đến bên cạnh hắn, đây là cái nghiệt duyên gì?!

Đôi mắt Lam Nhược Phong quét chung quanh một vòng, thấy được Diệp Thạch trên cây.

Hai tay Diệp Thạch chống vào thân cây, thân nhiên đứng đưa hai chân, nhìn thấy ánh mắt Lam Nhược Phong nhìn qua thì Diệp Thạch đột nhiên ác liệt cười cười, tay để ngang cổ làm một cái động tác cắt yết hầu.

Lam Nhược Phong thấy Diệp Thạch thì nhú mào, nhanh chóng chạy trốn.

Diệp Thạch nhìn thân ảnh Lam Nhược Phong đi xa, không tiếng động cười cười, lá gan của tên này thật nhỏ, bị hấn dọa một phát liền bỏ chạy.

Bất quá tên Lam Nhược Phong này mới chỉ là lục tinh võ sư, gặp được một tên võ linh như mình thì kiêng kị cũng là chuyện đương nhiên.

Diệp Thạch nhảy xuống, hít sâu một hơi.

Nguyên khí bên trong bí cảnh thật nồng đậm, liên tính cái gì cũng không làm, chỉ tại trong bí cảnh nghỉ ngơi tu luyện một tháng thì cũng là một chuyện không tồi.

... ..

Diệp Thạch vô mục đích tại trong bí cảnh đi vòng vòng, đôi mắt loạn nhìn chung quanh.

Một tòa đại sơn nhảy vào trong mắt Diệp Thạch.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng ngời, hình như ngọn núi này chính là Vân Thanh sơn trên bản đồ, trước kia người Thánh Tinh học viện tiến vào núi đã phát hiện có một cái mật quật, đáng tiếc trước cửa mật quật kia có trận pháp phức tạp, nhóm người đầu tiên phát hiện ra mật quật nghĩ tất cả biện pháp cũng không thể bài trừ được.

Sau khi một nhóm người này đi ra liền đem mật quật đã phát hiện được nói cho học viện, học viện lần thứ hai phái người vào đã có chuẩn bị,

những người này điên cuồng oanh tạc trận pháp, rốt cục mở ra một cái lỗ hổng.

Nhưng mà người tiến vào trong đó lại phát hiện cái mật quật này có thể là do một cái trận pháp cao thủ lưu lại, sau khi bài trừ một cái trận pháp thì bên trong lại có thêm một cái trận pháp bảo hộ, cái trận pháp kia càng phức tạp hơn trận pháp bên ngoài, đám người kia bài trừ cái trận pháp thứ nhất cũng đã có chút trứng chọi đá rồi, huống chi là cái thứ hai.

Diệp Thạch dựa theo bản đồ mà tìm kiếm được nơi vào, bên ngoài chỗ đó có một trận pháp bảo hộ.

Diệp Thạch nhíu mày, chỗ trận pháp bên ngoài tựa hồ đã bị cái gì đó phá hư qua, nhưng mà theo thời gian chuyển động thì trận pháp tựa hồ đã được chữa trị.

Diệp Thạch nhìn trận pháp trước mặt, lông mày nhịn không được mà nhướng lên, trận pháp có thể tự động chữa trị? Người có thể vẽ ra nó ít nhất đã là một lục cấp trận pháp sư.

Đôi mắt Diệp Thạch tản ra một trận thanh quang, nhược điểm bên trong trận pháp đều được thu hết vào mắt.

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái trận pháp bàn, nhẹ nhàng thổi thổi với trận pháp bàn.

Một chuỗi ký hiệu từ trên trận pháp bàn bay ra nhập vào bên trong pháp trận, pháp trận phát ra một trận tiếng vang bùm bùm, sau đó lộ ra một cái lỗ hổng.

Diệp Thạch thông dong đi vào, bên trong pháp trận là một thạch thất rỗng tuếch, trên vách tường thạch thất lại có một cái trận pháp.

Diệp Thạch nghe nói, mấy đệ tử tiến vào nơi này đầu tiên tựa hồ lấy được không ít chỗ tốt từ trong cái thạch thất này, những người này suy đoán, nếu phá vỡ được pháp trận trong thạch thất, chỗ tốt có được có thể sẽ càng nhiều.

Diệp Thạch đi tới trước trận pháp trong thạch thất, vừa định động thủ thì một tiếng kêu cứu truyền vào trong tai Diệp Thạch.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

“...”

Diệp Thạch nhíu mày, rốt cục vẫn nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Một tên hắc y nam tử đang đuổi đằng sau vài đệ tử Thánh Tinh, trên mặt mang theo vài phần tươi cười đùa cợt.

Diệp Thạch nhìn thấy trên thân kiếm của hắc y nam tử có máu, hẳn là đã có người chết ở trên tay hắn.

Diệp Thạch siết chặt tay, suy đoán của Phú Nguyên Bảo cư nhiên trở thành sự thật, Minh Nguyệt học viện thật sự có cao thủ tiến vào.

Thực lực nam tử sâu không lường được, hẳn giống như mèo vờn chuột mà đuổi theo đằng sau người Thánh Tinh học viện, tốc độ không nhanh không chậm, hiển nhiên là chưa có dùng hết toàn lực, trên mặt người này mang theo tươi cười quái dị, tựa hồ là đang hưởng thụ sự sợ hãi của mọi người.

Diệp Thạch kinh ngạc phát hiện, Lam Nhược Phong cũng ở trong đám người bị đuổi giết.

“Diệp đồng học, cứu mạng!” Lam Nhược Phong hô to một tiếng.

Khi Lam Nhược Phong kêu lên, đám đệ tử khác nguyên bản chưa phát hiện Diệp Thạch thì đều đã phát hiện Diệp Thạch.

Bởi vì đang sợ hãi tử vong nên vài tên đệ tử xung quanh Lam Nhược Phong cũng hô lên, “Diệp đồng học cứu mạng!Diệp đồng học cứu mạng!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

149. Chương 149

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, Lam Nhược Phong cứ nhiên hướng hắc kêu cứu? Diệp Thạch giật mình cảm thấy đây là một truyện cười, nhưng cái này lại không phải là truyện cười, mà là sự thật.

Diệp Thạch nhìn thấy Lam Nhược Phong bị đuổi giết hoàn toàn không còn phong độ mà giống như chó nhà có tang, trong lòng nhất thời có chút cổ quái, nhưng mà bây giờ đã không có thời gian cho hắn suy nghĩ miên man.

Lam Nhược Phong kêu lên thì Ân Tung lập tức phát hiện Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhú mày, giật mình nhớ tới lời Mộ Thần nói, cho dù là gặp được đệ tử Thánh Tinh bị đuổi giết thì cũng không cần xen vào việc của người khác.

Diệp Thạch nguyên bản cảm thấy khả năng việc này phát sinh không lớn, không nghĩ tới lại chân chân thật thật mà xảy ra.

Ân Tung đầy hưng trí nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vài phần hưng phấn.

Đệ tử sớm đã bị đuổi giết tới tình trạng kiệt sức, nhưng giống như là muốn nắm chắc một cọng rơm cứu mạng mà nhanh chóng tụ tập lại bên người Diệp Thạch.

“Thánh Tinh học viện đưa lại đây một đám kiến, giết xuống một chút cảm giác thành tựu cũng không có, thật sự là làm người khác thất vọng.” Đôi mắt Ân Tung đảo qua mọi người, ngữ khí tràn ngập khinh thường.

Khuôn mặt vài đệ tử Thánh Tinh đỏ lên, tuy rằng tức cả người phát run, nhưng lại không ai dám nói gì.

Ân Tung nhìn Diệp Thạch, cười khẽ một chút, nói: “Nhìn người thì mạnh hơn bọn hăn một chút, nhưng mà cũng không mạnh hơn bao nhiêu, đáng tiếc là diện mạo của người quá bình thường, nếu không thì ngược lại có thể đi theo làm ta vui vẻ nha. Nghe nói thân gia của người rất phong phú hả? Vừa lúc ta có chút thiếu tiền.”

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, tức giận vung một roi về phía Ân Tung.

Ân Tung tránh được, cười như không cười đánh giá Diệp Thạch, “Làm sao vậy? Nghe thấy ta nói không nguyện ý thượng người thì rất thất vọng nên then quá thành giận?”

Diệp Thạch nhin không được mà nghiến răng, “Người chết đi!”

Diệp Thạch lần thứ hai hướng về Ân Tung vung qua một roi, Ân Tung cười đắc ý, “Đừng nóng vội, ta trước tiên giải quyết những người này rồi lại tới thu thập người, tuy rằng người không hợp khẩu vị của ta, nhưng khi nghĩ đến người là người Mộ Thần thích thì ta liền có hưng trí.”

Diệp Thạch bị Ân Tung chọc cho nổi trận lôi đình, Ân Tung bỏ qua Diệp Thạch, một kiếm hướng về một nữ đệ tử Thánh Tinh học viện bổ tới.

Diệp Thạch lắc mình bay tới trước mặt nàng kia, cản một kiếm này.

Ân Tung nghiêng đầu, ha hả cười, “Không thể tưởng được là người cư nhiên thích làm anh hùng, đáng tiếc, anh hùng không dễ làm như vậy.”

Diệp Thạch không để ý tới lời Ân Tung nói, roi lần thứ ba vung về phía Ân Tung.

“Đồng dạng chiêu số dùng hai lần còn chưa đủ sao? Người không biết là rất chán...” Sao?

Không đợi Ân Tung nói hết lời, Diệp Thạch liền phát động hơn mười tờ tứ cấp phù chú. Bởi vì sợ Diệp Thạch gặp được nguy hiểm, trước khi Mộ Thần đi vào thì đã nhét vào trong nhãn không gian của Diệp Thạch trên trăm tờ tứ cấp phù chú, Diệp Thạch không nghĩ tới, mới tiến bí cảnh ngày đầu tiên đã dùng tới thứ này.

Một roi kia của Diệp Thạch chỉ là hư chiêu để cho Ân Tung phớt lờ, Ân Tung quả nhiên trúng chiêu.

Ân Tung quá mức khinh địch, bị nghênh diện hơn mười tờ tứ cấp phù chú, nhất thời hộc ra một búng máu, Lục Nghiêu lúc trước có thể ngăn được công kích của Quý Đông Thành là bởi vì có mặc một kiện ngũ cấp hộ giáp, Ân Tung tự cho là thực lực mình rất cao, căn bản không mặc hộ y.

Sắc mặt Ân Tung dữ tợn bắt một tên đệ tử tới, Diệp Thạch có chút hoảng sợ nhìn tên đệ tử kia tại trong tay Ân Tung hóa thành một người khô héo.

“Hóa huyết đại pháp!”

Mắt thấy một màn này, trên mặt một đám đệ tử đều hiện lên sự hoảng sợ.

“Các người qua thạch thất bên kia đi, để ta ở lại cản hãm.” Diệp Thạch giương giọng nói.

Hóa huyết đại pháp là một loại cấm pháp, loại cấm pháp này có thể thông qua hấp thu huyết khí của người sống để khôi phục thương thế, bởi vì

loại công pháp này quá mức ác độc nên nghe nói là đã bị hủy diệt.

Diệp Thạch vốn rất kiêng kỵ thực lực của Ân Tung, tính toán tìm được cơ hội thì sẽ bỏ chạy, nhưng mà chuyện Ân Tung tu luyện hóa huyết đại pháp đã đánh mất cái suy nghĩ này của hắn, đám đệ tử này nếu như đều biến thành huyết nô của Ân Tung, vậy Ân Tung sẽ trở nên càng thêm khó đối phó.

Một đám đệ tử nghe được lời Diệp Thạch nói thì bay nhanh về phía thạch thất.

Sau khi trận pháp trong thạch thất bị Diệp Thạch bài trừ thì còn chưa có phục hồi như cũ, vài đệ tử dễ dàng tiến vào thạch thất.

“Là một cái thạch thất bịt kín! Diệp Thạch sư huynh vì sao lại muốn chúng ta đến đây? Ở nơi này có trốn cũng không được.”

“Có phải là Diệp Thạch sư huynh chỉ lừa đường rồi hay không?”

“Trên thạch bích có trận pháp, chỉ có bài trừ trận pháp mới có khả năng tiến vào cửa tiếp theo, cái pháp trận này hình như rất khó phá...”

“Trời ạ, làm như thế nào đây? Chúng ta đều sẽ bị giết sao?”

Mặt Lam Nhược Phong xanh lại, khẩn trương cắn chặt răng, một đám đệ tử bị Ân Tung đuổi giết cũng hoảng loạn. Giờ phút này tuy rằng không ít người đều nghi ngờ quyết định của Diệp Thạch, nhưng mà lại không có người quyết định rời khỏi thạch thất.

“Vào!” Diệp Thạch xoát cái liền xuất hiện ở trong mật thất.

Hắn dẫn bạo một kiện pháp khí tứ cấp, hơn mười tờ tứ cấp phù chú cùng ba khối Thiên lôi châu, khó khăn lắm mới ngăn cản được Ân Tung, nhưng hắn là cũng ngăn trở không được bao lâu.

Vài đệ tử nhìn thấy Diệp Thạch, nhất thời như là thấy được cứu tinh vậy.

Diệp Thạch không để ý đến mọi người, nhanh chóng lấy ra trận pháp bàn.

Diệp Thạch hít một hơi, liên tiếp trận văn từ trên trận pháp bàn bay vào trong trận pháp.

Nguyên bản trận pháp đã bị Diệp Thạch bài trừ lại bắt đầu nhanh chóng khép lại.

Diệp Thạch liên tiếp hướng phía trận pháp đánh ra trận văn, gia tốc trận pháp phục hồi.

Động tác liên tiếp của Diệp Thạch làm đám đệ tử Thánh Tinh học viện nhìn mà hoa mắt thần mê.

Diệp Thạch vừa mới chữa trị xong trận pháp thì bên ngoài thạch bích liền vang lên một lực phá trận pháp.

Diệp Thạch từ trong nhần không gian lấy ra một ít tài liệu trận pháp, tận khả năng gia cố trận pháp một chút.

Thanh âm kia không ngừng va chạm, làm một đám đệ tử nghe mà hết hồn.

“Diệp sư huynh, trận pháp này có thể trụ được bao lâu?” Tạ Đan Yên nơm nớp lo sợ hỏi.

Vận khí của Tạ Đan Yên cũng không tốt, ngày đầu tiên đã gặp được một tên sát tinh như Ân Tung.

Diệp Thạch nhíu mày, “Đại khái có thể chống đỡ thời gian một nén nhang.”

Tạ Đan Yên vẻ mặt sợ hãi nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch không để ý tới Tạ Đan Yên, đi tới trước mặt trận pháp thứ hai trong thạch thất.

Trước kia Diệp Thạch đã nghiên cứu qua trận pháp này, nên cũng hơi có phần hiểu rõ nó.

Diệp Thạch lấy ra hơn mười cây trận kỳ, trận kỳ hình thành thành một pháp trận đặc biệt bay vào trong trận pháp trên thạch bích, trận pháp phát ra một trận hoàng quang, trận văn run rẩy một phen, lộ ra một cái lỗ hồng.

“Mau vào!” Diệp Thạch quát.

Vài đệ tử thấy một màn như vậy, lập tức tiến vào trong trận pháp.

Diệp Thạch là người cuối cùng tiến vào gian thạch thất.

Diệp Thạch vừa vào thì liền đem trận kỳ phá trận trước đó thu lại.

Trận kỳ vừa thu lại, cái trận pháp thứ hai cũng rất nhanh hợp lại, đám đệ tử nhìn một màn này, thoáng ổn định tâm tình lại một chút.

“Diệp Thạch sư đệ, người thật là lợi hại! Ta nghe nói lúc trước một đám đệ tử trong đó có một nhị tinh võ linh, hai cửu tinh võ sư, bốn bát tinh võ sư, bọn họ điên cuồng oanh tạc cái trận pháp này bảy ngày cũng không có tạo thành bao nhiêu thương tổn cho trận pháp này, cuối cùng bất đắc dĩ mà ly khai.” Minh Phi Phi nói.

Lời nói của Minh Phi Phi làm cho người ở chỗ này có thêm một ít tin tưởng, nếu như một đám người có một võ linh và sáu võ sư cũng oanh tạc trận pháp này lâu như vậy mà không có hiệu quả, vậy trận pháp này hẳn là rất khó bị bài trừ.

Diệp Thạch nhún vai, “Cũng bình thường thôi.”

Tất cả trận pháp đều có thể lấy lực phá hoại mà bài trừ, nhưng mà như vậy sẽ cần hao phí khí lực cực lớn, nếu có thể tìm ra được nhược điểm rồi mới động thủ như ‘bệnh nào thuốc nấy’ thì sẽ dễ hơn nhiều.

Trận pháp thư trên tay Diệp Thạch không hề tầm thường, trận pháp này tại trong mắt trận pháp sư của Huyền Phong đế quốc thì thâm ảo vô cùng, nhưng tại trong mắt Diệp Thạch thì không như vậy.

Càng tiếp xúc với trận pháp nhiều, Diệp Thạch lại càng phát hiện trận pháp thư trên tay mình sâu không lường được.

Điều này cũng làm cho Diệp Thạch càng tò mò hơn đối với người phụ thân kia của mình.

Diệp Thạch đem trận pháp chữa trị xong mới có thời gian đánh giá thạch thất, trong thạch thất này cũng đồng dạng rộng tuếch, nhưng mà trên vách tường lại được khảm hai mươi bốn viên Dạ minh châu, trong mỗi một viên Dạ minh châu đều có một vị nữ tử khuynh quốc khuynh thành nhẹ nhàng múa một điệu múa.

Một đám đệ tử đã sớm phát hiện Dạ minh châu trong thạch thất, tuy rằng tất cả mọi người đều có chút đỏ mắt, nhưng mà lại không có người đi lấy.

Diệp Thạch bĩu môi nói thầm: “Dạ minh châu thật xinh đẹp, đáng tiếc chỉ có hoa mà không có quả, nhưng mấy nữ nhân hẳn sẽ thích mấy thứ xinh đẹp như vậy.” Hai mươi bốn viên Dạ minh châu này mà cầm tới khu bán đấu giá thì hẳn là có thể thu vào không ít tiền.

Tạ Đan Yên đi tới bên người Diệp Thạch giải thích: “Diệp Thạch, Dạ minh châu này cũng không phải chỉ là thứ xinh đẹp để nhìn, nữ tử này nhìn như là đang khiêu vũ, trên thực tế là đang diễn luyện công pháp.”

Diệp Thạch nghiêm túc nhìn một viên Dạ minh châu, lại phát hiện, quả thật là như thế!

Diệp Thạch đem tất cả Dạ minh châu trên tường đều lấy xuống, bỏ vào trong nhẫn không gian.

Lam Nhược Phong nhìn Dạ minh châu trên tay Diệp Thạch, tuy rằng đỏ mắt, nhưng rốt cuộc cũng không nói cái gì mà người thấy thì được chia.

Dạ minh châu bị gỡ xuống hết, bên trong lập tức tối sầm lại, đám đệ tử đều tự lấy ra Dạ minh châu của mình ra chiếu sáng. Bỗng dưng “Phanh!” một tiếng! Diệp Thạch mới vừa cất kỹ Dạ minh châu thì tiếng đánh lần thứ hai truyền đến.

Sắc mặt Tạ Đan Yên lần thứ hai trắng bệch, “Xem ra cái trận pháp thứ nhất đã bị công phá.” Diệp Thạch phỏng đoán không sai, trận pháp kia trong thời gian một nén hương đã bị phá!

“Diệp đồng học, trận pháp này có thể trụ được bao lâu?” Một đệ tử hỏi.

“Hắn là hai ngày đi.” Diệp Thạch thản nhiên nói.

Nếu trận pháp không bị phá qua, liên tính Ân Tung điên cuồng oanh tạc mười ngày nửa tháng cũng sẽ không hữu dụng, nhưng mà trận pháp này đã bị phá qua, liên tính đã được Diệp Thạch chữa trị, nhưng mà cũng đã có vết rách, uy lực sẽ không lớn bằng lúc trước.

“Hai ngày?” Sắc mặt Tạ Đan Yên trắng bệch.

Diệp Thạch suy nghĩ nhìn thạch bích đang không ngừng bị oanh tạc, hơi hơi híp mắt.

Diệp Thạch tại trước cửa thạch bích chôn xuống ba khối Thiên lôi châu cùng với hơn mười tờ tứ cấp phù chú, lại bày thêm một cái trận pháp. Nếu như Ân Tung phá mở cái trận pháp thứ hai, rồi lại không cẩn thận bước vào bố trí của Diệp Thạch, lúc đó Thiên lôi châu cùng phù chú liền sẽ phát động trong nháy mắt, liền tính giết không được Ân Tung thì làm hấn trọng thương cũng không thành vấn đề.

Diệp Thạch nhìn bố trí của mình, có chút đặc ý gọi lên khoe miệng.

Lam Nhược Phong nhìn nụ cười sáng sủa của Diệp Thạch, bỗng nhiên cảm thấy, giờ phút này Diệp Thạch mị lực kinh người.

Diệp Thạch bình tĩnh lại, mới phát hiện sự tồn tại của Lam Nhược Phong.

Diệp Thạch vẫn luôn muốn tìm một cơ hội xử lý Lam Nhược Phong, không nghĩ tới dưới nhân duyên cư nhiên lại cứu hấn.

Nhìn thấy bộ dáng của Lam Nhược Phong giờ phút này giống chó nhà có tang, Diệp Thạch bỗng nhiên cảm thấy đàn độn vô vị.

Diệp Thạch cúi đầu suy nghĩ, Ân Tung là bát tinh võ linh, mình căn bản không phải là đối thủ của hấn, Lam Nhược Phong tại dưới tình huống đó lại kêu tên mình, là muốn đem mình tha xuống nước, để mọi người cùng nhau chết sao? Nghĩ đến đây, hận ý của Diệp Thạch đối với Lam Nhược Phong không khỏi lại nhiều thêm vài phần.

Địa phương Tạ Đan Yên đứng cách Lam Nhược Phong rất xa, thời điểm trước đó chạy thoát thân, nàng bị Lam Nhược Phong đá một cước, thiếu chút nữa là chết rồi.

Nghĩ tới mình lúc trước thích một tên ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo như vậy, Tạ Đan Yên đã cảm thấy cả người phát lạnh.

Bên ngoài trận pháp, Ân Tung thần tình phần nộ công kích trận pháp, trận pháp kia cứng rắn như là vỏ rùa vậy, vô luận Ân Tung cố gắng như thế nào cũng đánh không mở, Ân Tung muốn buông tha, lại không thể hạ xuống mặt mũi được. Sự tình đã đến một bước này, hắn cũng không thể buông tha!

Ân Tung phần nộ nhìn trận pháp trước mặt, ánh mắt giống như là muốn xuyên qua trận pháp nhìn vào đám người trong thạch bích.

Chờ đi! Chờ hắn đánh nát tầng vỏ rùa này rồi, hắn sẽ đem xương của đám người bên trong nghiền thành tro!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

150. Chương 150

Thanh âm trận pháp bị va chạm không dứt bên tai, sắc mặt mọi người đều có chút mất tự nhiên.

“Các người làm sao lại gặp được cái tên kia?” Thấy trận pháp trong nhất thời sẽ không nghiên cứu ra được manh mối gì, Diệp Thạch đơn giản ngừng lại, tìm hiểu tình huống.

“Tuy rằng chúng ta bị truyền tống vào đây đều là tùy cơ, nhưng mà người bị truyền tống đến vùng này là nhiều nhất, cái tên kia cũng vừa vặn bị truyền tống đến đây, hẳn tu luyện hóa huyết đại pháp nên đối với khí tức tu sĩ rất mẫn cảm, chúng ta đều không thể tránh được cặp mắt của hắn.”

“Trước kia có một học trưởng rất lợi hại đã ngăn trở hắn lại, nhưng mà không được mấy chiêu lại bị tên tộc nhân kia chém thành hai nửa, tộc nhân kia thật sự rất hung tàn.”

“Học trưởng rất lợi hại? Lợi hại cỡ nào?” Diệp Thạch hồ nghi hỏi.

“Là một võ linh, hơn nữa, không phải là nhất tinh, nhị tinh, mà là tứ tinh võ linh! Nhưng mà so sánh với yêu nhân kia thì liền có chút yếu. Lại nói, Thánh Tinh học viện chúng ta cư nhiên còn cất giấu một học trưởng thực lực cường hãn như vậy, thật sự là làm người khác không tưởng tượng nổi!” Tạ Đan Yên nhin không được mà cảm thán.

Diệp Thạch phen cái xem thường, trước lúc vào đây sư phụ đã nói với hắn, nói trong đám người lần này tiến vào bí cảnh có một đôi song sinh bát cấp tư chất thực lực tứ tinh võ linh, hai người kia là đệ tử mà hiệu trưởng đã tỉ mỉ đào tạo rất lâu. Hiệu trưởng kỳ thác kỳ vọng rất cao và cũng tràn ngập tin tưởng với hai người nọ, kết quả, vừa mới tiến vào đã bị người ta bỏ một cái. Thật sự có thể nói là, chưa kịp xuất sư đã chết trước!

“Thực lực của tặc nhân kia hắn là tại cấp bậc bát tinh võ linh, Minh Nguyệt học viện cư nhiên cất dấu một tên quái vật như vậy, thời điểm tỷ thí cũng không ra tay, hiện tại mới bỏ vào, thật đáng sợ!”

“Minh Nguyệt có che dấu vương bài thì Thánh Tinh cũng có, này cũng không có gì kỳ quái.” Diệp Thạch không để bụng nói.

Chỉ là so với vương bài của Minh Nguyệt thì của Thánh Tinh quá nhỏ, hiệu trưởng khổ tâm bồi dưỡng ra thiên tài liền ít đi một người, hiệu trưởng hắn là sẽ rất đau lòng.

“Minh Nguyệt học viện cũng quá đáng rồi, cư nhiên cho một người như thế tiến vào, bọn hắn muốn khơi mào chiến tranh của hai viện sao?”

Diệp Thạch nhún vai, không để bụng nói: “Nếu hai viện đánh nhau, Thánh Tinh sẽ thất bại!”

Không Sát không phải là cao thủ hoàng cấp duy nhất của Minh Nguyệt học viện, mấy cao thủ khác còn chưa có tới đây đâu.

Nghe được lời Diệp Thạch nói, thần sắc mọi người nháy mắt thấp xuống.

Diệp Thạch đi đến trước mặt cái trận pháp thứ ba, tiếp tục nghiên cứu.

Thanh âm công kích trận pháp càng ngày càng vang, đám người Tạ Đan Yên không khỏi run rẩy.

“Diệp Thạch đồng học, trận pháp này thật có thể chống đỡ hai ngày sao?” Một tam tinh võ sư run run hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu, nhún vai, “Ta cũng không biết!”

“Không biết?” Tạ Đan Yên mặt mày thất sắc.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy! Đoán chừng là hai ngày, nói không chừng cũng có thể là lâu.”

Tạ Đan Yên vội vàng hỏi Diệp Thạch: “Vậy người bài trừ cái trận pháp thứ ba thì sao? Cần bao nhiêu thời gian?”

“Không biết, trận pháp này rất phức tạp, so trước cái kia còn phức tạp hơn nhiều, ta vẫn chưa có manh mối.” Diệp Thạch suy sụp lắc đầu.

Tạ Đan Yên khẩn trương nói: “Nói như vậy, nếu như người nghiên cứu không ra cái manh mối gì thì chúng ta chết chắc rồi?”

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Sẽ không. Tên kia nếu như cảm thấy không kiên nhẫn nữa thì các người liền an toàn, không phải sao?”

Minh Phi Phi nhẹ hít một hơi, nói: “Muốn hãn buông tha là không có khả năng!”

“Vì sao?” Diệp Thạch không hiểu.

“Hãn tu luyện hóa huyết đại pháp! Đó là một môn cấm pháp, nếu như truyền ra thì hãn sẽ trở thành công địch của mọi người! Hãn nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem những người nhìn thấy hãn ra tay giết hết!” Minh Phi Phi giải thích.

“À, vậy không có biện pháp rồi, các người nếu không muốn chết mà nói, liền không nên nghĩ về việc bị hãn giết như thế nào, mà các người nên

suy nghĩ về việc làm sao giết ra ngoài, đem người nợ xử lý!” Diệp Thạch suy nghĩ rồi nói.

“Đó là một bát tinh võ linh đó!” Một thất tinh võ sư nói thầm.

“Nếu không muốn chết, vậy võ vương cũng phải đánh!” Nhớ lại lúc trước, Mộ Thần bất quá chỉ là võ sư mà vì mình, hắn liền cứng rắn chịu một kích của Sư Tử Ngọc, những người này kém xa Mộ Thần!

Diệp Thạch ngồi trước mặt trận pháp, không để ý tới mọi người nữa.

Vài võ sư trong này hai mặt nhìn nhau, nhất thời không còn lời gì để nói.

Tạ Đan Yên đi tới bên người Diệp Thạch, tò mò hỏi: “Diệp Thạch, người không phải đã là tứ cấp pháp sư rồi đi?”

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng rồi!”

Tạ Đan Yên mở to mắt, “Người thật lợi hại!”

Lúc mới gặp mặt, nàng là cháu gái của hội trưởng cấp thấp công hội luyện dược sư ở Hoàng đô, mà Mộ Thần cùng Diệp Thạch đều chỉ là hai võ giả phổ thông ngay cả khách điểm cũng ở không nổi. Hiện giờ hai người này đều đã thành đại sư trong học thuật, ở Thánh Tinh học viện là đệ tử thiên tài chạm tay có thể bỏng, nàng bất quá lại chỉ là tân sinh hết sức phổ thông ở Thánh Tinh.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mặt khi thiếu niên cùng, lời này quả nhiên không sai.

Âm thanh công kích liên tục không ngừng, không ngừng kích thích màng tai mọi người.

Sau khi trải qua hoảng loạn lúc ban đầu, vài đệ tử bắt đầu tỉnh táo lại, bắt đầu tụ cùng một chỗ thương lượng đối sách, mặc dù thực lực đám đệ tử ở đây có chút thấp, nhưng mà ít nhiều đều có hậu trường, trên tay bọn họ đều có rất nhiều pháp khí do trưởng bối ban cho để bảo mệnh.

Diệp Thạch lại đang ngưng mi khổ tư với cái trận pháp thứ ba.

“Ài...” Diệp Thạch nhẹ hít một hơi, cái trận pháp thứ ba khó khăn hơn xa cái thứ hai, Diệp Thạch nghĩ tới mức đầu óc đều sắp nát rồi, cũng thử qua vài loại phương pháp, nhưng trận pháp kia vẫn không chút sút mẻ.

“Rất vất vả sao?” Một đệ tử đưa tới một ly linh thủy, đi lại đây lôi kéo làm quen.

Diệp Thạch tiếp nhận linh thủy uống xuống, vẻ mặt đau khổ, “Không có manh mối, ta đang nghĩ về Mộ Thần, nếu Mộ Thần có ở đây thì hẳn nhất định sẽ có biện pháp mở trận pháp này.”

Tạ Đan Yên nhìn Diệp Thạch, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần mơ mộng, nếu nàng cũng có một vị hôn phu ưu tú như Mộ Thần, vậy nàng phỏng chừng cũng sẽ nghĩ về hắn.

Diệp Thạch một bên thôi diễn trận pháp, một bên cố gắng khôi phục nguyên khí, theo thời gian trôi qua, cái trận pháp thứ hai đã càng ngày càng yếu ớt, khói mù bao phủ đỉnh đầu mọi người càng lúc càng nhiều.

Đám người Tạ Đan Yên tại trước cửa bày ra cấm chế thật mạnh.

“Vẫn không được sao? Phá không được sao?” Tạ Đan Yên nhìn trận pháp càng ngày càng yếu ớt, hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch âm trầm lắc đầu, “Không được.”

Chuyện cho tới bây giờ rồi thì cũng chỉ có thể tử chiến tới cùng, Ân Tung lúc trước đã bị trọng thương, lúc này hãn lại không ngừng phá trận, hãn là hãn sẽ bị hao tổn không nhỏ, chỉ cần cấm chế mà bọn họ bố trí có thể phát sinh tác dụng, vậy hãn là sẽ có thể có được năm phần thắng.

Tạ Đan Yên cắn chặt răng, chuyện cho tới bây giờ rồi, nghĩ nhiều cũng không có ý nghĩ, sống hay chết, tại một trận này!

Trận pháp trong tích tách bị phá mở ra, một đạo bóng đen đi đến, cư nhiên lại là một con rối!

“Oanh!” Mấy tờ phù chú bắt đầu phát động.

“Các người muốn ám toán ta sao? Năm mơ!” Ân Tung âm trầm nở nụ cười.

Sắc mặt Diệp Thạch trắng bệch, Ân Tung cẩn thận hơn so với hãn nghĩ. Cứ như vậy, phần thắng của bọn hãn sẽ không lớn!

“Oanh!” Thanh âm của hơn mười tờ phù chú phát động từ bên ngoài truyền tới, “Ai ám toán ta?!” Ân Tung bị một cỗ lực mạnh mẽ đẩy ngã.

Ý thức được bên ngoài có người tương trợ, người trong mật thất vui mừng một trận, thấy Ân Tung bị đẩy ngã thì mọi người nhanh chóng phát động cấm chế.

Ân Tung vừa lúc bị đẩy ngã vào lúc cấm chế hoàn toàn phát động, cấm chế liên tiếp oanh tạc, Ân Tung bị đánh liên tục học máu.

Xuyên thấu qua trận pháp bị phá, một đám đệ tử thấy được một thân ảnh quen thuộc bên ngoài trận pháp.

“Mộ Thần!” Tạ Đan Yên nhin không được mà hô nhỏ một tiếng.

“Còn chưa động thủ?” Mộ Thần vừa nói vừa tung ra hơn mười tờ phù chú, lần thứ hai nện xuống trên người Ân Tung, hơn mười tờ tứ cấp Viêm hỏa phù này được Mộ Thần lấy dị hỏa phát động, Ân Tung bị đốt toàn thân cháy đen.

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra một khối cự thạch pháp bảo, quay đầu hướng tới đầu Ân Tung ném qua.

Mọi người sôi nổi ra tay, Ân Tung dưới mọi người điên cuồng oanh tạc mà biến thành thi thể. Đại khái là trước đó ấn tượng mà Ân Tung lưu lại cho mọi người quá mức khủng bố, mọi người thẳng tới đem Ân Tung đánh thành một đám thịt nát mới dừng tay.

Mộ Thần lững thững đi đến, vài đệ tử tràn đầy sùng bái nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần một thân bạch y, thoát nhìn khí độ ung dung, quý khí vô cùng.

Lam Nhược Phong thấy Mộ Thần thông dong trấn định bày mưu nghĩ kế, lại nhìn qua mình chật vật bất kham, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần, nhất thời mừng rỡ như điên đi tới bên người Mộ Thần, “Mộ Thần, người đã đến rồi! Ta thiếu chút nữa cho rằng không thấy được người!”

Mộ Thần tức giận cốc đầu Diệp Thạch một cái, “Người còn dám nói hả? Lời ta nói với người, người một chút cũng không để ở trong lòng hả?”

Diệp Thạch hơi bất an thè lưỡi, “Thực xin lỗi.”

Kỳ thật, nếu hắn có thể không để ý tới sinh tử của những người đó, trực tiếp mang Cương quyết giày rì đi, thì Ân Tung sẽ không đuổi kịp hắn.

Chỉ là, mọi người dù sao cũng là đồng học, mắt mở trừng trừng nhìn nhiều người như vậy chết trước mặt mình, Diệp Thạch vẫn là có chút bất an.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch co quắp, nhẹ hít một hơi.

Thấy bộ dáng ngượng ngùng của Diệp Thạch tại trước mặt Mộ Thần, sắc mặt đám đệ tử đã nhìn quen bộ dáng lạnh như băng của Diệp Thạch đều có chút quỷ dị.

“Các người có thể đi rồi! Đi ra ngoài tìm cơ duyên đi!” Mộ Thần thản nhiên nói với đám người trong thạch thất.

Đám người Tạ Đan Yên hai mặt nhìn nhau, vài võ sư không tha liếc nhìn nhãn không gian trên tay Ân Tung một cái, rồi nổi đuôi đi ra ngoài.

“Đều đi rồi, ta còn tưởng rằng bọn họ sẽ mở miệng nói muốn chia của đâu!” Diệp Thạch thấy mọi người rời đi, ánh mắt lóe sáng nói.

Mộ Thần không cho là đúng, “Những người này có thể nhặt về một cái mệnh đã là rất may mắn rồi.”

Diệp Thạch xoa xoa cái mũi, thầm nghĩ: Cũng đúng, nếu không phải là có mình mà nói, đám người này chỉ sợ đều đã biến thành thây khô.

Mộ Thần gỡ xuống nhãn không gian của Ân Tung quét nhìn thử, phát hiện có không ít pháp khí, linh thảo trong nhãn không gian của Ân Tung, người này hẳn là đã làm không ít chuyện giết người cướp của. Tuy rằng giá trị con người của Ân Tung rất xa xỉ, nhưng mà đối với người phóng khoáng nguyên thạch như Mộ Thần mà nói, điểm thân gia ấy cũng không coi là cái gì.

“Cho người này!” Mộ Thần tùy ý đưa nhãn cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch thật cẩn thận vươn tay tiếp lấy, hỏi: “Người không cần sao?”

Mộ Thần nhún vai, không để bụng, “Cũng không có vật gì tốt, người thích thì lưu lại đi.”

Diệp Thạch vui sướng gật đầu, “Được!”

Diệp Thạch quét nhìn đồ vật trong nhãn không gian, phát hiện có không ít thứ tốt, âm thầm trách cứ ánh mắt Mộ Thần quá cao, nhiều bảo bối như vậy mà còn ngại ít.

Mộ Thần thấy dáng tươi cười tham tiền trên mặt Diệp Thạch thì buồn cười.

“Làm sao người biết ta ở đây?” Diệp Thạch ngẩng đầu hỏi.

Mộ Thần nhún vai, “Ta nhìn thấy ấn ký người lưu lại, liền một đường đuổi tới đây.”

Diệp Thạch gật đầu, thần sắc có chút phức tạp, “Nguyên lai là như vậy à!”

“Ta vốn đã cho rằng ta có thể mở trận pháp ra để bỏ xa người nọ, không nghĩ tới lại không mở ra được trận pháp mà ta đã khinh thường. Ta cho rằng dựa vào bẫy rập là có thể đối phó người nọ, nhưng mà người nọ lại cẩn thận hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. Nếu không phải là người đúng lúc đuổi tới, lần này ta liền bị lật thuyền trong mương rồi.” Diệp Thạch uể oải cúi đầu, ngại ngừng nói.

Mộ Thần xoa xoa đầu Diệp Thạch, “Người đã làm rất tốt rồi!”

“Thật sao?” Đôi mắt Diệp Thạch tỏa sáng nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần mỉm cười gật đầu, “Đương nhiên!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

151. Chương 151

Sau khi Mộ Thần không lưu tình hạ lệnh trục khách, vài đệ tử trước đó bị đuổi giết liền kết bạn với nhau ly khai.

“Minh sư tỷ, không biết trong nhẫn của cái tên bát tinh võ linh có bảo vật gì không... Kỳ thật, chúng ta cũng ra lực...” Nhưng Mộ Thần cái gì cũng không có phân cho bọn họ! Một tứ cấp võ sư tên Phan Võ bất mãn oán giận nói với Minh Phi Phi.

Phan Võ không cam lòng cắn chặt răng, nguyên bản hẳn là muốn tới bí cảnh để đào bảo, nào biết, mới ngày đầu tiên liền gặp được cái tên sát thần Ân Tung nọ, đồ vật bảo mệnh trên người đã bị tiêu hao bảy tám phần, hùng tâm tráng chí của Phan Võ khi vừa tiến vào bí cảnh cũng bị mai một bảy tám phần.

Minh Phi Phi cười lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh như băng nhìn Phan Võ, “May mắn là người không đem lời này nói trước mặt Mộ Thần, nếu không thì người đã chết rồi, nói không chừng, mọi người còn phải chết chung với người ấy.”

Phan Võ sừng sốt một chút, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Minh sư tỷ, người nói là, Mộ Thần có thể sẽ động thủ giết chúng ta?”

Minh Phi Phi híp mắt, sắc mặt thản nhiên, “Vì sao lại không?”

Đệ tử hằng năm chết ở trong bí cảnh rất nhiều, những đệ tử đó có chút người là bị yêu thú hoặc là cấm chế bên trong bí cảnh gây thương tích, nhưng càng nhiều người là chết ở trong tay người một nhà.

Tu luyện giả vì tu luyện, chuyện giết người đoạt bảo là chuyện rất bình thường.

Vừa rồi Mộ Thần tựa hồ đã động sát khí, nhưng mà có thể là bởi vì đang bảo trì hình tượng tốt trước mặt Diệp Thạch, cho nên không hề động thủ.

Nếu như vừa rồi tên Phan Võ kia nói ra chuyện phân chia kích thích Mộ Thần, không chừng Mộ Thần thật sự sẽ động thủ.

Mộ Thần hẳn là rất muốn giết đám người bọn hắn đi? Dù sao, tên đồ tể kia không đến hai mươi tuổi đã là bát tinh võ linh, thiên tư tất nhiên là không tồi, chắc chắn là hắn rất được Không Sát yêu thích. Nếu như Không Sát biết được hắn chết ở trên tay Mộ Thần cùng Diệp Thạch, hai người bọn hắn hẳn là sẽ có một chút phiền toái.

Cũng may, Mộ Thần người này còn không có mất hết nhân tính, thả bọn họ ly khai.

Diệp Thạch tình cảm thâm chủng đối với Mộ Thần, nếu Mộ Thần thật sự đem bọn họ giết hết, Diệp Thạch khẳng định cũng sẽ giấu diếm thay Mộ Thần.

“Có thể nhặt về được một cái mạng đã là rất may mắn rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Minh Phi Phi âm thầm nói.

Sắc mặt Phan Võ đối đối, lúc trước đệ tử Thánh Tinh chết ở trên tay tên đồ tể kia có hơn mười người, tử trạng của những người đó đều rất khủng bố! Nhớ tới những đồng môn chết rồi, Phan Võ không khỏi có vài phần thổ tử hồ bi.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy Diệp Thạch đã là tứ cấp trận pháp sư.”
Mễ Thanh Nhi đi cùng với Tạ Đan Yên, nói thầm.

Tạ Đan Yên gật gật đầu, nói: “Ừ, đúng là không nghĩ tới.”

Mộ Thần đã đủ nghịch thiên rồi, Diệp Thạch tuy rằng thiếu một chút so với Mộ Thần, nhưng mà hai người kia, lại là một đôi.

“Bên trong thạch thất thứ hai là một bộ công pháp trong Dạ minh châu, Diệp Thạch nghiên cứu cái trận pháp thứ ba lâu như vậy mà cũng không nghiên cứu ra cái kết quả gì, trận pháp khó khăn có nghĩa là bên trong trận pháp có bảo vật gì đó rất trân quý, vậy đồ vật trong cái thạch thất thứ ba hẳn là rất bất phàm!”

Tạ Đan Yên cười khổ một chút, “Không quản là cái gì, nó cũng không quan hệ với chúng ta.”

“Cũng đúng! Tên Diệp Thạch này lại chuẩn bị phát đạt!” Trên mặt Mễ Thanh Nhi lộ ra vài phần hâm mộ.

Tạ Đan Yên cười khổ, nói: “Đi nhanh đi, có thời gian hâm mộ người khác thì còn không bằng đi tìm cơ duyên của chúng ta.”

Mễ Thanh Nhi gật đầu, “Đan Yên, người nói đúng!”

... ..

“Vừa rồi Lam Nhược Phong cũng có ở đó?” Mộ Thần bỗng nhiên nhìn chăm chăm Diệp Thạch, mở miệng hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, hơi có chút chột dạ, vội vàng giải thích: “Đúng thế! Nhưng ta không có quan hệ với hắn, ta vốn không muốn cứu hắn, chỉ là hắn lại xen lẫn bên trong đám người kia, không hiểu như thế nào, ta liền thuận tay cứu hắn.”

Diệp Thạch gãi đầu, nhin không được mà uể oải, hắn vẫn luôn muốn tìm cơ hội xử lý Lam Nhược Phong, không nghĩ tới dưới nhân duyên lại cứ nhiên cứu người này một mạng.

Mộ Thần cúi đầu suy nghĩ, hắn nhìn ra, Diệp Thạch đối với việc cứu Lam Nhược Phong tràn ngập phản cảm, nhưng mà bởi vì trùng hợp hoặc là bởi vì số mệnh mà Lam Nhược Phong lại vì có Diệp Thạch cứu mà còn sống, trong nguyên tác Diệp Thạch đã cứu Lam Nhược Phong rất nhiều lần.

“Người này không phải là người tốt gì đâu.” Mộ Thần trầm mặc một hồi, mở miệng nói.

Diệp Thạch vội vàng gật đầu, “Người nói đúng, vốn là tên điên kia căn bản không phát hiện ra ta, ta cũng không muốn quản, nhưng mà Lam Nhược Phong bỗng nhiên lại kêu ta cứu mạng, sau đó lại có rất nhiều người đều kêu ta cứu mạng...” Diệp Thạch nói xong lời cuối cùng thì có chút buồn rầu, thanh âm càng ngày càng thấp.

“Hắn không phải là kêu người cứu mạng! Hắn là muốn mạng của người!” Mộ Thần ôm hai tay lạnh lùng nói.

Diệp Thạch gật đầu đồng ý, “Ta biết!” Tình huống lúc ấy thật sự rất nguy hiểm.

“Được rồi, không cần nghĩ về tên rác rưởi đó, người về sau tận lực cách hắn xa một chút là được.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật gật đầu.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên sắc lạnh, thời điểm Lam Nhược Phong đi khỏi thạch bích, hắn đã tại trên người Lam Nhược Phong hạ Minh dẫn hương.

Loại hương này đối với con người mà nói thì vô sắc vô vị, cũng không có bất cứ tác dụng gì, nhưng mà nó lại có thể hấp dẫn cao cấp yêu thú! Mộ Thần rất ngạc nhiên, hiện giờ ánh sáng nhân vật chính của tên Lam Nhược Phong kia rất mỏng manh như vậy, nó có thể giúp hẩn tránh được một kiếp này hay không?

“Mộ Thần, người tới đây xem thử trận pháp này đi, ta đã thử rất nhiều phương pháp cũng mở không ra.” Diệp Thạch chỉ vào trận pháp trên vách tường, nói.

Mộ Thần nghe vậy thì đi tới trước trận pháp nghiên cứu.

Diệp Thạch đem trận pháp thư lấy ra, đem huyết tích ở tại trên trang sách.

“Vừa rồi có rất nhiều người, ta cũng không dám mở ra trận pháp thư nhìn.” Diệp Thạch thề lười nói.

Mộ Thần nhăn mày, nhìn chăm chăm Diệp Thạch, ôn hòa nói: “Người làm đúng, bất quá người cũng có thể mở ra trận pháp thư nhìn, nhưng mà sau đó người phải đem người nhìn thấy đều giết hết! Bọn họ đều không phải là đối thủ của người.”

Sắc mặt Diệp Thạch đổi đổi, dờn dề tài, nói: “Ta mới vừa phá hai cái trận pháp, hình như đã lĩnh ngộ được vài điều, hẩn là có thể đọc thêm được hai trang.”

Trận pháp thư trên tay Diệp Thạch rất kỳ quái, chỉ có thể đọc một chút, nếu như mạnh mẽ lĩnh ngộ trận pháp thuật quá mức cao thâm thì sẽ bị phản phệ.

Mộ Thần đánh giá Diệp Thạch một phen, khẽ thở dài, ý vị sâu sa nói: “Thạch Đầu, đây là một thế giới người ăn thịt người, người đừng quá thiện lương.”

“Ta biết rồi.” Diệp Thạch kiên trì nói.

“Bên trong thạch thất này có cái gì?” Mộ Thần dờ đi đề tài, hỏi.

Thấy Mộ Thần không nhiều lời trên vấn đề giết người nữa, Diệp Thạch nhất thời thở ra một hơi, “Là hai mươi bốn viên Dạ minh châu, tổ hợp lại là một bộ công pháp.” Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra một viên Dạ minh châu, triển lãm một chút.

Mộ Thần gật đầu, “Thứ này không tồi, đồ vật bên trong cái thạch thất này hẳn là càng quý giá hơn.”

Diệp Thạch gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Lam Nhược Phong chạy rất nhanh tại trên sườn núi, tuy rằng đã từ trên tay Ân Tung chạy thoát, nhưng mà lúc trước hắn bị Ân Tung đuổi giết đã bị thương, bởi vì bảo mệnh mà lúc trước hắn đã mạnh mẽ đem thương thế áp xuống, bây giờ áp như thế nào cũng áp không nổi.

“Nhược Phong!” Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Lam Nhược Phong nhìn thấy có hai người đi tới thì sắc mặt nhăn nhó một chút, Trang Du cứ nhiên đi cùng Lục Nghiêu? Nhìn qua thì bộ dáng hai người đúng là rất có ăn ý.

“Người sao lại đi cùng Lục Nghiêu?” Lam Nhược Phong nhìn Trang Du, nhìn không được mà mở miệng trách cứ.

Một tên quái vật của Minh Nguyệt giết hại nhiều người Thánh Tinh học viện bọn họ như vậy, người họ còn muốn đem bọn họ một lưới bắt hết đấy! Nhưng Trang Du cứ nhiên đi cùng Lục Nghiêu?

Trang Du hơi chột dạ cúi đầu, có chút do dự nói: “Chúng ta chỉ vừa vặn gặp được.”

“Lam thiếu, người cũng thật là chật vật nha!” Lục Nghiêu khinh thường nhìn Lam Nhược Phong, nói.

Nhìn thấy sự khinh miệt trên mặt Lục Nghiêu, Lam Nhược Phong cảm thấy tâm như là bị người ta hung hăng đâm một nhát. Mộ Thần đã khinh thường hắn, tên Lục Nghiêu này cũng đồng dạng khinh thường hắn. Bọn họ đều đem hắn thành rác rưởi!

Sắc mặt Lam Nhược Phong âm trầm, Trang Du đánh giá Lam Nhược Phong một phen, lo lắng hỏi: “Nhược Phong, người sao lại biến thành như vậy, gặp phải yêu thú sao?”

Lam Nhược Phong liếc mắt nhìn Lục Nghiêu một cái, trong mắt hiện lên vài phần điên cuồng, “Yêu thú? Không gặp được! Nhưng mà lại gặp được một tên bát tinh võ linh!”

“Bát tinh võ linh? Nhược Phong, người không phải là nhìn nhầm rồi? Người gặp được chính là một bát tinh võ sư, mà không phải bát tinh võ linh đi!” Trang Du nghiêng đầu cười nói.

Lam Nhược Phong nhìn nụ cười trên mặt Trang Du, sắc mặt nhăn nhó lại, bây giờ hắn làm gì có tâm tư nói giỡn với Trang Du.

“Đúng thật là một bát tinh võ linh, người nọ rất hung tàn, lại có tu luyện hóa huyết đại pháp, người này giết không ít đệ tử Thánh Tinh chúng ta, hắn muốn đem chúng ta một lưới bắt hết!” Thời điểm tên đồ tể kia chuẩn bị giết đám bọn hắn đã từng tuyên bố, muốn cho đệ tử Thánh Tinh học viện một người cũng ra không được!

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, mở to mắt hỏi: “Nhược Phong, người không phải là bị ma chướng đi? Nếu thực sự có một người lợi hại như vậy, vậy người làm thế nào tránh thoát được?”

“Người nọ bị Mộ Thần cùng Diệp Thạch liên thủ giết!” Lam Nhược Phong gật gao nhìn chăm chăm Lục Nghiêu nói.

Nghe được lời Lam Nhược Phong nói, Lục Nghiêu đầy hưng trí nường mày, sắc mặt như thường.

Lam Nhược Phong thấy sắc mặt thông dong của Lục Nghiêu thì nhin không được mà nhú mày, Lam Nhược Phong vốn tưởng rằng khi Lục Nghiêu nghe thấy tin người nọ chết thì sẽ kinh ngạc một chút, không nghĩ tới Lục Nghiêu cư nhiên bình tĩnh như thế.

Sắc mặt Lục Nghiêu như thường, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Đã chết rồi? Trong tiềm thức, Lục Nghiêu luôn hy vọng cái tên sư huynh này của mình chết đi. Hai người luôn luôn tranh đấu, quan hệ xưa nay kỳ thật cũng không tốt lắm.

Nhưng mà, thực lực của Ân Tung mạnh hơn hẳn rất nhiều, hẳn nếu như chết ở trên tay Mộ Thần cùng Diệp Thạch, vậy hai người Mộ Thần cùng Diệp Thạch kia cường hãn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hẳn. Khó đối phó!

Trang Du nhìn Lam Nhược Phong, trong ánh mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

“Nhược Phong, Mộ Thần chỉ là một nhị tinh võ linh, Diệp Thạch cũng chỉ là nhất tinh, nếu thật sự là như người nói người nọ là bát tinh võ linh, vậy hai người kia liên thủ cũng không thể là đối thủ của đối phương!” Chênh lệch quá lớn!

Trang Du đồng tình, thương hại nhìn Lam Nhược Phong. Lam Nhược Phong nhin không được mà cười khổ trong lòng, hẳn lúc này tại trong mắt

Trang Du chính là một tên điên bị kích thích quá độ, chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ đi?!

Lục Nghiêu híp mắt nhìn Lam Nhược Phong, hỏi: “Người nói người được Mộ Thần cùng Diệp Thạch cứu? Vậy bọn hăn hiện tại ở đâu?”

Lam Nhược Phong nguyên bản không muốn nhiều lời thêm với Lục Nghiêu, nhưng mà bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng trả lời: “Bọn họ hiện tại đang ở Vân Thanh sơn. Bọn họ đã mở ra được một cái bảo khố của trận pháp tông sư, đạt được không ít chỗ tốt, trong đó có một bộ công pháp trong hai mươi bốn viên Dạ minh châu, thập phần trân quý.”

“Nhẫn không gian của tên đồ tể kia cũng tới tay hai người kia, liền tính kế tiếp hai người kia cái gì cũng không làm thì hăn là cũng đã thu hoạch xa xỉ.”

“Lúc chúng ta rời đi thì tựa hồ là bọn họ đang muốn mở ra cái trận pháp thứ ba. Nếu bọn họ thật sự mở ra được, vậy không biết có thể đạt được cái thứ gì nghịch thiên không nữa.”

Trang Du nghe mà ngạc nhiên, trên mặt Lục Nghiêu cũng hiện lên vài phần ghen tị.

Lục Nghiêu híp mắt, Lam Nhược Phong ngay từ đầu căn bản không muốn để ý tới hăn, hiện tại lại bày ra một bộ biết sẽ nói hết, người này là muốn mượn đao giết người sao?

Nhẫn không gian của Ân Tung cứ nhiên rơi xuống trên tay Mộ Thần? Đồ vật khác thì không sao, chỉ là nếu hóa huyết đại pháp của ma đạo truyền thừa mà hăn đạt được bị thất lạc thì sẽ phiền toái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

152. Chương 152

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đứng ở trước mặt cái trận pháp thứ ba, không ngừng tính toán.

Diệp Thạch rất có thiên phú tại trên trận pháp, tại trên phương diện nào đó thì trình độ của Diệp Thạch đã cao hơn Mộ Thần.

Diệp Thạch nhìn thấu được nhược điểm của trận pháp, Mộ Thần lại biết tính toán, hai người không ngừng bàn luận, lấy thừa bù thiếu, lại có trận pháp thứ của Diệp Thạch để tham khảo, tiến bộ về trận pháp thuật phải nói là tăng nhanh.

Hai người tốn thời gian bốn ngày, cuối cùng thấy được chỗ đột phá.

“Từ cái mắt trận này.” Diệp Thạch chỉ vào một cái trận văn lần lượt thay đổi trên trận pháp, “Nếu như cái mắt trận này hỏng, trận pháp này liền sẽ tự sụp đổ.”

Đôi mắt Diệp Thạch tản ra thanh mang, cả người lộ ra một cỗ thần thái tự tin.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch thần thái sáng sủa, trong mắt hiện lên vài phần thưởng thức.

“Kết quả mà ta tính ra giống với người.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch lấy ra một loạt công cụ phá trận, sau đó mạnh mẽ công phá mắt trận.

“Hình như đã buông lỏng!” Diệp Thạch vui mừng nói.

Mộ Thần gật đầu, “Ta cũng thấy vậy.”

“Hai vị, cần hỗ trợ không?”

Mộ Thần mày nháy dừng, hai người phía sau phá trận pháp phát ra một trận dao động, Lục Nghiêu cùng Trang Du đi tới.

Sắc mặt Diệp Thạch đen xuống.

Trang Du thấy gian thạch thất thứ hai rỗng tuếch, đánh giá Diệp Thạch, hỏi: “Diệp Thạch, nghe nói người tại trong đây tìm được rất nhiều bảo vật?!”

Diệp Thạch tức giận nói: “Thì thế nào?”

Trang Du bất mãn nhìn Diệp Thạch, ủy khuất nói: “Diệp Thạch, người sao lại luôn ôm địch ý lớn như thế với ta?”

Diệp Thạch nhú mày, hần chẳng lẽ phải làm ra vẻ mặt ôn hoà đối với một gia hỏa luôn muốn đào góc tường của mình sao?

“Ta cứ như vậy đây, người nếu như bất mãn thì có thể đi!” Diệp Thạch lạnh lùng nói.

Trang Du nhẹ hít một hơi, vẻ mặt bao dung nhìn Diệp Thạch, “Diệp Thạch, người không thể luôn có thái độ ấy đối với người khác như vậy, sẽ đắc tội rất nhiều người!”

Diệp Thạch bị Trang Du nhìn mà ác hàn một trận, thầm nghĩ: Ta đối với người khác cũng không có như vậy, ta chỉ đối với mình người như vậy.

“Diệp Thạch, ta nghe nói các người đã giết một bát tinh võ linh?”
Trang Du ngạc nhiên hỏi.

Diệp Thạch nhăn mày, liếc mắt đánh giá Lục Nghiêu một cái, tức giận hỏi: “Có quan hệ gì với người sao?”

“Không quan hệ với ta, nhưng mà ta nghe nói, thời điểm các người giết tên bát tinh võ linh kia thì có rất nhiều đệ tử đều giúp đỡ, nhưng sau đó người lại đem đồ vật giữ làm của riêng.” Trang Du chỉ trích nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trang Du, “Đúng vậy! Tất cả đồ vật đều là ta giữ, người có ý kiến?”

Trang Du nhăn mày, “Diệp Thạch, người rất bá đạo rồi, những đệ tử đó đều có giúp đỡ mà.”

Diệp Thạch phen cái xem thường, hăn không có đòi đám người kia lễ vật cho ân cứu mạng liền không tồi rồi, nếu không phải là Mộ Thần đúng lúc đuổi tới, hăn nói không chừng đã... Chết!

Diệp Thạch cười lạnh, “Người thiện lương như vậy, đạo đức tốt như vậy, vậy người đem tất cả bảo vật trên tay người đều đưa cho ta đi.”

Trang Du dùng vẻ mặt bất trị nhìn Diệp Thạch, “Diệp Thạch, người cũng quá tham rồi, người đã có nhiều như vậy rồi mà còn nhớ thương đồ của ta.”

“Cút! Cái thứ dê tiện! Lăn xa một chút!” Diệp Thạch chịu không nổi mà mắng.

Sắc mặt Trang Du nhất thời trắng bệch, Lục Nghiêu che ở trước người Trang Du, lạnh băng nhìn Diệp Thạch, “Người không nên quá phận!”

“Người đi chết đi!” Diệp Thạch tung hơn mười tờ tứ cấp phù chú về phía Lục Nghiêu.

Diệp Thạch vừa ra tay, Lục Nghiêu nhất thời nhớ tới thời điểm đấu võ lúc trước Quý Đông Thành cho mình một kích, Lục Nghiêu nhất thời nổi trận lôi đình, ánh mắt nhìn Diệp Thạch tràn ngập sát ý, tuy rằng tràng tử thí kia là mình thắng, nhưng lại thắng chặt vật không chịu nổi.

Diệp Thạch nhìn qua như là ra tay với Lục Nghiêu, trên thực tế, tất cả phù chú đều quỷ dị chuyển hướng, bay về phía Trang Du.

Trang Du thấy phù chú bay tới, nhất thời sợ hãi mặt trắng bệch.

“Chết đi! Chết đi! Chết nhanh đi!” Diệp Thạch nhìn Trang Du, trong mắt toát ra quang mang nhiệt liệt, chết, chết, tên kia rốt cục chuẩn bị chết sao?

Lục Nghiêu lắc mình chắn trước người Trang Du, hơn mười tờ phù chú kia bị Lục Nghiêu chặn xuống, trên người Lục Nghiêu toát ra một trận kim quang, khi kim quang xuất hiện thì một cỗ áp lực to lớn bao phủ trên đầu Diệp Thạch.

Diệp Thạch chỉ cảm thấy một cỗ khí tức sâu không lường được tập trung mình lại, tại dưới cỗ hơi thở này, hẳn chẳng qua là một con kiến, thân thể muốn động cũng không có cách nào động.

Trong lúc mình chỉ treo chuông, Mộ Thần mở ra cái trận pháp thứ ba, đem Diệp Thạch kéo vào trong trận pháp.

“Oanh!” Tuy Mộ Thần động tác rất nhanh, nhưng mà tốc độ của kim quang lại càng nhanh, đạo kim quang kia đánh mạnh vào trên người Diệp Thạch.

Diệp Thạch vừa tiến vào gian mật thất thứ ba thì liền hộc ra một búng máu.

“Thạch Đầu, người sao rồi?” Mộ Thần khẩn trương nhìn chăm chăm Diệp Thạch hỏi.

“Ta không sao, mau đem trận pháp phong bế lại đi!” Diệp Thạch mới vừa nói xong liền hộc ra một búng máu tiếp.

Mộ Thần nghe vậy, nhanh chóng tại trên trận pháp vẽ ra một loạt trận văn, trận pháp rất nhanh đã khép lại.

Sắc mặt Mộ Thần âm trầm vô cùng. Quá sơ suất! Hẳn cứ nhiên mắt mở trừng trừng nhìn Diệp Thạch bị đánh ở trước mặt hẳn, mà hẳn lại bất lực.

Kim quang phát động công kích kia tựa hồ tương đương với một kích của cường giả võ hoàng, Mộ Thần khủng hoảng nhìn Diệp Thạch, hồi lâu cũng không dám đi kiểm tra khí tức của Diệp Thạch.

Mộ Thần vươn tay ôm lấy Diệp Thạch, dò xét mạch đập, ngoài ý lại cảm thấy khí tức của Diệp Thạch mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hẳn, tuy rằng bị thương có chút nặng, nhưng mà không có nguy hiểm tới tánh mạng.

“Người không có việc gì?” Mộ Thần mở to mắt, vui sướng nói.

Diệp Thạch lấy ra trận pháp thư kim sắc trước ngực, suy yếu khụ một tiếng, nói: “Đại bộ phận công kích đều bị nó hấp thu.”

Một kích của cao thủ hoàng cấp hủy thiên diệt địa, liền tính là cường giả võ vương ngạnh chịu một kích kia thì cũng sẽ chết không có chỗ chôn, may mắn là đại bộ phận công kích đều bị trận pháp thư kia hấp thu, trên

người hấn lại mặc bảo y ngũ cấp Huyết tà ti, mới miễn cưỡng bảo vệ được tánh mạng.

Mộ Thần thở ra một hơi, “May mắn, may mắn! Người đem sách kia thu hồi lại đi, sách này nhất định phải hảo hảo bảo tồn.”

Diệp Thạch gật đầu, đem trận pháp thư thu lại trước ngực.

Diệp Thạch tựa vào trong lòng Mộ Thần, nhin không được mà có vài phần ủy khuất, lần đầu tiên hấn muốn động thủ giết Trang Du, Sư Tử Ngọc lại nhảy ra làm rối, hại Mộ Thần bị trọng thương! Lần thứ hai hấn muốn động thủ giết Trang Du, Lục Nghiêu lại che chở Trang Du, hấn chẳng những không đắc thủ, lại còn bị trọng thương! Trang Du có cái gì tốt lành mà mỗi lần đều có người che chở hấn?!

Nhưng mà, Diệp Thạch sờ sờ quyển sách trước ngực mình, người phụ thân kia của mình cũng không phải là cái gì cũng tồi, hấn tựa hồ đã cứu mình một mạng.

“Có đau không?” Mộ Thần thấy sắc mặt Diệp Thạch trắng bệch, lo lắng hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, nói: “Cũng chịu được.”

Chỉ là, ôm ấp của Mộ Thần thật ấm áp, ấm áp đến mức hấn nhất thời lại không muốn rời đi.

Mộ Thần dứt cho Diệp Thạch một viên đan dược trị liệu thương thế, đem tay đặt trên lưng Diệp Thạch, dược lực tản ra khắp cơ thể Diệp Thạch chữa trị.

Mặt Mộ Thần âm trầm, trong nguyên văn, Diệp Thạch cùng hấn đều chết ở trên tay Lục Nghiêu. Mới vừa rồi Diệp Thạch xem nữa đã chết ở trên tay Lục Nghiêu, lực ảnh hưởng của nguyên văn xác thực không nhỏ!

Trang Du đứng bên ngoài trận pháp, có chút mất mát hỏi: “Trận pháp bị phong bế rồi sao?”

Lục Nghiêu gật đầu, “Đúng vậy! Bị phong tỏa từ bên trong.”

Trang Du nhú mày, vừa rồi Diệp Thạch bị kim quang đánh trọng thương, căn bản không có khả năng phong bế trận pháp, cho nên, người phong bế trận pháp chỉ có thể là Mộ Thần! Mộ Thần đây là đang đề phòng hắn sao?

(Má này bao giờ mới chịu tỉnh?? 凸(` ▽ `)凸)

Lục Nghiêu nhú mày, nghe nói Diệp Thạch đã từng dựa vào phong bế cái trận pháp thứ hai mà chặn được Ân Tung sư huynh hai ngày, cái trận pháp thứ ba này hơn xa cái thứ hai, muốn lấy bạo lực phá trận mà nói, chỉ sợ phải liên tục công kích hơn mười ngày.

“Trận pháp này có thể phá không?” Trang Du hỏi.

Lục Nghiêu lắc đầu, “Trong nhất thời sợ là không được.”

Trang Du tiếc nuối thở dài, rồi tò mò hỏi: “Lục Nghiêu, đạo kim quang vừa rồi là cái gì, hình như là rất lợi hại?”

Lục Nghiêu cười nói: “Đó là pháp bảo mà ông nội ta lưu lại trên người ta.”

Trên tay hắn có một khối lệnh bài phong ấn một đạo công kích của ông nội hắn, theo lý mà nói, lệnh bài kia chỉ có tại thời điểm hắn có nguy hiểm tánh mạng mới có thể khởi động, công kích lần này của Diệp Thạch rõ ràng là không có uy hiếp đến sinh mệnh hắn nhưng lại ngoài ý muốn mà phát động, xác thực là có chút kỳ quái.

“Ta cảm thấy đạo công kích kia còn lợi hại hơn công kích của sư phụ ta.” Trang Du nói.

Lục Nghiêu cười lạnh, “Đạo công kích kia tương đương với một kích của ông nội ta, sư phụ người là vương cấp, ông nội ta lại là hoàng cấp, làm sao có thể giống được.”

Sắc mặt Lục Nghiêu thản nhiên, trong mắt lại hiện lên sự khinh miệt, hiển nhiên là không để Sư Tử Ngọc vào mắt.

Trang Du đảo mắt, một kích của cao thủ hoàng cấp? Tu vi của Diệp Thạch mới chỉ tại cảnh giới võ linh, nếu trúng một kích kia vậy có thể... chết không?

Tên Diệp Thạch này vẫn luôn đối đầu với mình, hẳn rất cục sặp chết sao?

Nếu Diệp Thạch chết, vậy Mộ Thần sẽ như thế nào? Nếu như không có Diệp Thạch, vậy hẳn cùng Mộ Thần...? Trang Du cúi đầu, trên mặt hiện lên vài phần đỏ ửng.

Trang Du tại trước trận pháp bồi hồi, Lục Nghiêu hơi do dự nhìn trận pháp trước mặt, nếu như điên cuồng tấn công thì phải tốn thời gian hơn mười ngày, hẳn hẳn là có thể phá nó, chỉ là lệnh bài bảo mệnh trên người hẳn đã không còn hữu dụng, mà tình huống vừa rồi, Diệp Thạch tuy rằng bị thương, nhưng Mộ Thần lại vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì cả.

Thực lực của hẳn là nhị tinh võ linh, Mộ Thần cũng đồng dạng, đánh với Mộ Thần thì phần thắng cũng không cao lắm.

Thời gian cho phép ở bí cảnh tổng cộng chỉ có một tháng, hẳn phải tốn thời gian dài như vậy đi thử đánh với một người không biết tiền đồ sao?

Lục Nghiêu nhìn trận pháp trước mặt, bỗng nhiên trong lòng kịch liệt bất an một trận.

“Đi thôi, chúng ta đi nơi khác đi.” Lục Nghiêu nghĩ nghĩ rồi nói. Trang Du gật đầu, có chút không tha nhìn trận pháp bị phong bế kia một cái, “Được rồi.”

Diệp Thạch không ngừng hấp thu nguyên thạch khôi phục thương thế, ba ngày sau, thương thế của Diệp Thạch cư nhiên khôi phục được bảy tám phần.

Diệp Thạch hoạt động thân thể một chút, “Nhanh hơn tưởng tượng của ta rất nhiều.”

Mộ Thần cười nói: “Hắn là có tác dụng của Bách Quyết Luyện Thể.”

Diệp Thạch bị thương không tính là nặng, nhưng cũng không tính là nhẹ. Nhất tinh võ linh bình thường muốn khôi phục đến trình độ hiện tại của Diệp Thạch thì không có nửa tháng thì không được.

Diệp Thạch gật đầu, “Nói cũng đúng.” Hắn vì tu luyện pháp quyết kia mà tiêu phí nhiều thời gian cùng nguyên thạch như vậy, nếu như luyện thứ đó mà vô dụng thì rất tổn thương đấy.

“Tiểu bạch kiếm kia không công kích trận pháp?” Diệp Thạch có chút cổ quái hỏi.

“Đại khái là cảm thấy không thể, cho nên rút lui rồi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch siết chặt tay, rầu rĩ nói: “Coi như là hắn trốn nhanh, nếu như hắn công kích trận pháp, ta liền cho hắn một chút nhan sắc!”

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Được rồi, giáo huấn lần này còn chưa đủ sao? Gặp được hắn thì người trốn xa một chút, tạm thời không

nên chính diện xung đột với hắn.”

Nghĩ đến thiếu chút nữa chết ở trên tay Lục Nghiêu, Diệp Thạch nhất thời có chút ngượng ngùng.

Tiểu bạch kiếm kia thoát nhìn cũng không có bao nhiêu lợi hại, cư nhiên lại cất giấu một đòn sát thủ như vậy, thiếu chút nữa lật thuyền trong mương rồi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

153. Chương 153

Diệp Thạch siết chặt tay, đôi mắt không ngừng loạn chuyển, mệnh tên Trang Du này quá tốt rồi, mình có nên lại tìm một cơ hội xuống tay không nhỉ? Hẳn không tin Trang Du có thể vẫn luôn có vận tốt như thế, mỗi lần đều có người xuất đầu cho hắn! Chờ tới lúc rời khỏi bí cảnh về học viện, mình còn muốn ra tay với Trang Du liền đã quá muộn.

Mộ Thần thấy vẻ mặt Diệp Thạch thì giận tái mặt, lạnh lùng trách mắng: “Đem suy nghĩ của người thu hồi lại, không nên xuống tay với Trang Du!”

Diệp Thạch ủy khuất nhìn Mộ Thần, thần sắc suy sụp, “Quát cái gì? Người luyện tiếc hắn sao?”

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Nghĩ cái gì vậy? Đương nhiên là không rồi. Là số mệnh của Trang Du quá mạnh mẽ, nếu người đi giết hắn, nói không chừng sẽ phải bồi cả chính người vào, quá nguy hiểm!”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần, trong mắt mơ hồ lộ ra vài phần oán giận.

Mộ Thần nhẹ hít một hơi, giải thích: “Đạo kim quang lúc trước hắn là bảo mệnh phù mà tổ phụ của Lục Nghiêu lưu lại trên người Lục Nghiêu.”

“Theo lý mà nói, thứ này chỉ có tại thời điểm Lục Nghiêu gặp được nguy hiểm mới có thể phát động, nhưng lúc trước người người đối phó

chính là Trang Du, công kích chân chính rơi xuống trên người Lục Nghiêu rất ít, nhưng mà kim quang kia vẫn phát động.”

Diệp Thạch mặt đỏ lên, chợt dạ hỏi: “Người biết ta đối phó với Trang Du?”

Mộ Thần phiên cái xem thường, “Ta cũng không phải mù!”

Diệp Thạch thè lưỡi, nói: “Mộ Thần, nếu lúc ấy Lục Nghiêu không có nguy hiểm, vậy kim quang kia vì sao lại phát động?”

“Người có biết cái thứ số mệnh này không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Biết.”

Tu sĩ nếu muốn đạt tới cảnh giới cao thâm, thì thứ số mệnh này ắt không thể thiếu.

“Số mệnh của Trang Du hẳn là phi thường tốt, cho nên bên cạnh hẳn vẫn luôn có thể vây quanh một vòng người, mà người, mỗi lần ra tay đều sẽ hoàn toàn ngược lại.” Mộ Thần thở dài, bất đắc dĩ xoa xoa đầu Diệp Thạch.

“Vậy làm sao bây giờ?” Diệp Thạch sợ hãi hỏi.

Chẳng lẽ bởi vì một thứ số mệnh mặc danh kỳ diệu đó mà hẳn liền phải cả đời chịu đựng tên Trang Du đề tiện kia sao? Hẳn mỗi lần nhìn thấy Trang Du đều muốn ói đó!

“Cách hẳn xa một chút là được rồi. Kỳ thật, căn cứ theo quan sát của ta thì số mệnh của Trang Du cũng có quan hệ với người bên cạnh hẳn, người bên cạnh hẳn càng mạnh, số mệnh của hẳn sẽ lại càng mạnh. Nếu bên cạnh hẳn không có người, vậy một mình hẳn cũng không coi là cái gì.”

Bạch Liên Hoa thụ cùng chính quy công của hẳn là quan hệ nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Bởi vì số mệnh của Lam Nhược Phong bị mình

cướp đi, nên chỗ tốt mà Trang Du có được từ trên người Lam Nhược Phong cũng liền ít theo.

Diệp Thạch cái hiểu cái không, bỗng nhiên nghĩ tới Lam Nhược Phong.

Diệp Thạch vẫn luôn có một loại cảm giác, đó là tiền đồ nguyên bản của Lam Nhược Phong không chỉ như vậy, chỉ là số mệnh của hắn bị Mộ Thần tước đoạt.

“Nghĩ gì vậy?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, “Không có gì, đúng rồi, trong phòng này có bảo vật gì không?”

“Ta còn chưa xem xét.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch mở to mắt, thầm nghĩ: Là bởi vì lo lắng cho mình nên Mộ Thần ngay cả bảo vật cũng không có xem xét sao? Tại trong cảm nhận của Mộ Thần, mình trân quý hơn so với bảo vật sao? Diệp Thạch không ngừng não động suy nghĩ, trong lòng dâng lên một cỗ ngọt ngào.

“Nghĩ cái gì mà vui vẻ như vậy?” Mộ Thần bốn cột hỏi.

“Không có gì.” Diệp Thạch đi lên phía trước cầm tay Mộ Thần.

Mộ Thần cười gãi gãi lòng bàn tay Diệp Thạch, Diệp Thạch nhìn không được mà đỏ mặt.

Trên vách tường gian mật thất thứ ba chỉ dùng Dạ minh châu phổ thông chiếu sáng, bên trong thạch thất có ba cái hộp được đặt trên bàn, nghĩ cũng biết là đồ vật trong ba cái hộp này chính là phần thưởng cho bọn hắn.

Diệp Thạch mở ra cái hộp thứ nhất, phát hiện là một hộp nguyên thạch.

“Gì đây?? Chỉ là mấy khối phá nguyên thạch này mà còn trịnh trọng dùng hộp đựng?”

Mộ Thần tức giận nói: “Người xem kỹ rồi hẵng nói. Đây không phải là phổ thông nguyên thạch đâu.”

Diệp Thạch sửng sốt, bắt đầu cảm thụ một chút nguyên khí trong nguyên thạch, kinh ngạc nói: “Quả thật không phải là nguyên thạch phổ thông!”

“Sư phụ nói, mạch khoáng nguyên thạch ở Huyền Phong đế quốc rất cần cỗi, tại địa phương tài nguyên phong phú mới có được nguyên thạch phẩm chất cao. Nguyên thạch này tựa hồ phẩm chất rất cao.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần cầm một khối nguyên thạch lên chậm rãi hấp thu, nồng đậm nguyên lực dừng mãnh chạy vào cơ thể, thực lực Mộ Thần nhanh chóng tăng lên một mảng lớn.

“Nguyên lực ẩn chứa trong một khối nguyên thạch này tương đương với gần trăm thậm chí gần ngàn lần nguyên thạch phổ thông.” Mộ Thần hí hửng nói.

Diệp Thạch đếm đếm, nói: “Trong này tổng cộng có một trăm hai mươi khối nguyên thạch.”

Mộ Thần gật đầu, nói: “Người thu hồi lại đi.”

“Chúng ta mỗi người một nửa.” Diệp Thạch nghĩ nghĩ rồi nói.

Mộ Thần gật đầu, “Cũng được.”

Đồ vật trong cái hộp thứ hai chính là hơn mười quyển trận pháp thư.

“Cái thạch thất này chính là do một trận pháp sư lưu lại, bên trong này hẳn là ghi lại một ít tâm đắc về trận pháp của hắn.” Mộ Thần nói.

“Ta cảm thấy mấy quyển sách này không kiến giải tốt bằng quyển sách kia của ta.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Tất nhiên là không thể so bằng quyển sách kia rồi. Trên đời này có lẽ không có bao nhiêu trận pháp thư có thể so sánh với quyển sách kia.”

Quyển sách kia thường thường một câu đều là nhất châm kiến huyết, rất nhiều tri thức trận pháp cao thâm đều được phân tích đơn giản dễ hiểu. Diệp Thạch đặc ý nhếch khóe miệng.

“Tuy rằng bản trận pháp thư kia của người rất tốt, nhưng nó dù sao cũng có hạn, tiếp xúc một chút tri thức trận pháp khác cũng rất quan trọng.” Mộ Thần nhắc nhở.

Diệp Thạch gật đầu, “Ừ, ta hiểu rồi.”

“Mộ Thần, mau mở ra cái hộp thứ ba nhìn xem trong đó có cái gì đi!” Diệp Thạch vội vàng nói.

Mộ Thần mở hộp ra, phát hiện trong hộp có một đôi kim sắc ong mật.

“Thứ gì đây?” Diệp Thạch nhìn không được mà nhú mày.

Mộ Thần hí mắt, “Hình như là Thôn Thiên Phong.”

“Tên này rất khí phách nha!” Diệp Thạch mở to mắt, tò mò nói.

Mộ Thần hí mắt nói: “Trong truyền thuyết, Thôn Thiên Phong cái gì cũng ăn, rất lợi hại.”

“Thật hả? Nhưng nhìn bộ dạng hai con này nửa sống nửa chết, hình như không có bao nhiêu tác dụng...” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần nhìn Thôn Thiên Phong trong hộp, nói: “Hai con này tựa hồ đã bị trọng thương, hiện tại giống như đang trong trạng thái nửa chết.”

Diệp Thạch nhíu mày, hỏi: “Nửa chết? Vậy có thể dùng không?”

Mộ Thần lắc đầu, “Hẳn là không thể. Chúng ta hẳn là cần nghĩ biện pháp làm bọn nó tỉnh lại rồi mới dùng được.”

Diệp Thạch nhíu mày, “Chủ nhân của mật thất này cũng quá keo kiệt rồi, chỉ để lại một chút phá nguyên thạch, mấy quyển phá thư, còn có hai con tử ong mật cho chúng ta. Một chúng ta còn tốn lớn khí lực như vậy để phá trận.”

Mộ Thần không biết làm sao nhìn Diệp Thạch, dờ khóc dờ cười nói: “Được rồi, đừng náo loạn nữa, người ta có thể chữa chút đồ vật cho chúng ta đã không tồi rồi.”

Diệp Thạch bĩu môi, có chút không cho là đúng.

“Đi thôi, tổng cộng chỉ có thời gian một tháng, bây giờ đã qua một nửa rồi. Chúng ta đi tới nơi khác đi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch vội vàng gật đầu, “Được, chúng ta phải nhanh lên, không thể để cho tên Trang Du kia cướp sạch đồ vật trong bí cảnh!”

Nghe thấy lời Diệp Thạch nói, tâm Mộ Thần nhất thời trầm xuống, số mệnh Trang Du vẫn luôn rất nghịch thiên, Lục Nghiêu lại đang ở bên cạnh hẳn, hai người kia cũng không biết đã có bao nhiêu chỗ tốt từ trong bí cảnh rồi.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.” Mộ Thần điều chỉnh sắc mặt một chút rồi nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Đi thôi.”

... ..

Lam Nhược Phong chạy nhanh giữa sườn núi, bỗng nhiên một đạo thanh âm thanh lãnh vang lên phía sau Lam Nhược Phong, “Người! Đứng lại cho ta!”

Lam Nhược Phong nhíu mày, ngừng lại.

Lam Nhược Phong nhìn không được siết chặt tay, trong lòng âm đạm một mảnh, Lam Nhược Phong vẫn luôn cảm thấy mình cũng là một thiên tài. Tuy rằng không có nghịch thiên như Mộ Thần, nhưng mà so sánh với đệ tử khác thì ưu tú hơn nhiều.

Nhưng chỉ vừa mới tiến vào bí cảnh ngày đầu tiên, hắn đã bị một tên bát tinh võ linh đuổi giết chặt vật bất kham. Sau đó lại bị Diệp Thạch không lưu tình trực xuất đi, bây giờ lại tùy tiện nhảy ra một nữ nhân có thể nghiền áp hắn.

Người tới một thân phục sức Thánh Tinh học viện, mặt mày lạnh lùng, một thân thực lực đạt tới cấp bậc tứ tinh võ linh.

Nữ nhân này hắn là không biết hắn, trên người đối phương lộ ra một cỗ cao ngạo từ trong khung, người này hiển nhiên là không có đặt hắn vào mắt.

Lam Nhược Phong nhìn người tới, tâm tình nhìn không được mà âm đạm, thiên tài cứ một tên lại một tên không ngừng nhảy ra, đánh sâu vào lòng Lam Nhược Phong.

“Người từ Vân Thanh sơn tới?” Người tới lạnh lùng hỏi.

Lam Nhược Phong gật đầu, “Phải.”

Lam Nhược Phong đánh giá người tới, chợt phát hiện khuôn mặt người này có chút quen mắt, giật mình nhớ tới nam tử lúc trước bị tên quái vật kia của Minh Nguyệt học viện bổ một kiếm, diện mạo của hắn tựa hồ thập phần tương tự với nữ tử này.

Trong lòng Lam Nhược Phong dâng lên một cỗ khoái cảm quý dị, thiên tài thì như thế nào, không có số mệnh thì còn không phải là chưa nổi danh liền chết sao.

Hiệu trưởng vẫn luôn đóng băng một thiên tài như vậy, luôn cho rằng đó là vũ khí bí mật. Nào biết, không đợi người kia bộc lộ tài năng liền chết oan chết uổng, người nọ bị chết đích thực rất đáng thương. Hắn chết rồi, ngoại giới cũng không biết Thánh Tinh từng có một nhân vật thiên tài như thế.

“Người có từng gặp qua một người diện mạo tương tự ta chưa?” Cảnh Phi Nguyệt cau mày, mở miệng hỏi.

Lam Nhược Phong gật đầu, “Gặp qua rồi.”

Cảnh Phi Nguyệt vội hỏi, “Người gặp qua? Hắn ở đâu?”

Lam Nhược Phong thở dài một hơi, hơi ảm đạm nói: “Hắn lúc trước tại Vân Thanh sơn gặp được một tên võ linh của Minh Nguyệt, đã chết thảm trong tay đối phương rồi.”

Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt tái nhợt lại, nàng và Cảnh Phi Ly là song bào, hai người tâm linh tương thông. Mấy ngày trước, trong lòng nàng đột nhiên có một cỗ dự cảm không tốt, vẫn luôn hoảng loạn. Qua nhiều ngày,

tuy cổ dự cảm không tốt trong lòng nàng càng ngày càng thịnh, nhưng mà nàng vẫn không thể tin được chuyện này.

“Ca ca quả nhiên đã xảy ra chuyện sao?” Cảnh Phi Nguyệt thấp giọng nói.

Lam Nhược Phong cúi đầu thầm nghĩ: Quả nhiên là huynh muội, thực lực của nữ tử này cường hãn như thế, hơn phân nửa cũng là bát cấp tư chất, huynh trưởng nàng hơn phân nửa cũng vậy. Hắn nói mà, vì sao hiệu trưởng vẫn luôn không thu đồ đệ, nguyên lai là đã thu rồi.

“Người giết hãn hiện tại ở đâu?” Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt dữ tợn hỏi.

Lam Nhược Phong cúi đầu, than thở nói: “Người nọ chết rồi, chết trên tay Mộ Thần cùng Diệp Thạch.”

Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt rất khó coi, “Người nọ hãn phải chết trên tay của ta mới đúng!”

Lam Nhược Phong híp mắt, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên, lấy trình độ kiêu ngạo của Cảnh Phi Nguyệt, nàng tất nhiên là khinh thường mượn tay người khác báo thù.

“Người nọ chết trên tay Mộ Thần cùng Diệp Thạch, hẳn không gian của hãn cũng rơi xuống tay hai người, hãn là di vật của ca ca người cũng ở trong đó.” Lam Nhược Phong thản nhiên nói.

Cảnh Phi Nguyệt híp mắt, có thâm ý liếc mắt nhìn Lam Nhược Phong một cái, nói: “Ta biết rồi, người đi đi!”

Lam Nhược Phong chỉ cảm thấy ánh mắt của Cảnh Phi Nguyệt thật lạnh lẽo, trong lòng nhất thời toát ra một cổ hàn khí.

Lam Nhược Phong cúi đầu, như được đại xá mà ly khai.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

154. Chương 154: Lam Nhượng Phong Chết

Lam Nhượng Phong chạy dọc đường, thầm nghĩ: Lục Nghiêu cùng Trang Du hẳn là đã đi tìm Mộ Thần và Diệp Thạch rồi. Cũng không biết song phương có đụng mặt không. Nếu hai phe bọn họ đánh nhau rồi chết đi một hai tên thì tốt rồi, đồng quy vu tận thì càng tốt.

Nghĩ tới Trang Du, Lam Nhượng Phong không khỏi cảm giác tim như bị đao cắt. Hẳn đã từng cho rằng, hẳn sẽ cùng Trang Du nhất sinh nhất thế. Kết quả, người này có Lục Nghiêu xong liền không chút do dự quăng hẳn đi.

Hẳn đã từng cho rằng Trang Du thiên chân thiện lương và có chút không quả quyết, lại không nghĩ rằng, khi cái người này ngoan tâm lên thì cũng là giết người không thấy máu, chỉ vì có người ưu tú hơn mình mà Trang Du vứt mình đi không chút thương tiếc.

Nghĩ tới Trang Du, Lam Nhượng Phong lại nghĩ tới Diệp Thạch. Nếu người Diệp Thạch thích là mình, vậy nếu có người càng ưu tú hơn mình xuất hiện, hẳn sẽ lựa chọn như thế nào?

Diệp Thạch là một người tử tâm nhân, nếu người hẳn chung tình chính là mình, vậy vô luận người khác ưu tú bao nhiêu, hẳn cũng sẽ không di tình biệt luyến. Lam Nhượng Phong không biết tại sao mình lại có loại cảm giác này, nhưng mà loại cảm giác này dị thường mãnh liệt.

Nếu người Diệp Thạch thích là mình, vậy Thanh Minh Diễm cùng hộp sắt lấy ra từ cửa hàng kia liền đều là của mình! Nếu vài thứ kia đều thuộc về mình, như vậy người nổi bật nhất trên trận đấu lần này, chính là mình!

Lam Nhược Phong lắc lắc đầu, đem Trang Du và Diệp Thạch từ trong đầu quăng ra ngoài.

Khuôn mặt Lam Nhược Phong âm trầm, thầm nghĩ: Vô luận là Trang Du hay là Diệp Thạch cũng không phải là cái thứ gì tốt cả.

Lam Nhược Phong cắn chặt răng, mờ mịt nhìn chung quanh, tiến vào bí cảnh đã hơn mười ngày nhưng hắn vẫn chưa thu hoạch được gì, nếu cứ như vậy thì lần vào bí cảnh này hắn liền vào không!

Trong khoảng thời gian này hắn biểu hiện rất bình thường, gia tộc đã càng ngày càng thất vọng với hắn, Hoa Xu cũng chẳng quan tâm hắn nữa, cứ như vậy thì hắn sẽ bị sự phụ và gia tộc đồng thời buông tha.

Tâm tình Lam Nhược Phong có chút cấp bách, nên hắn không có chú ý tới một đôi mắt màu đỏ tươi tràn đầy tham lam nhìn hắn.

Lam Nhược Phong rất nhanh chạy như bay tới phía trước, đột nhiên một trận gào thét vang lên bên tai Lam Nhược Phong.

Lam Nhược Phong sợ hãi mở to mắt nhìn cự xà kia mở ra miệng rộng, đó là hình ảnh cuối cùng trong mắt hắn.

“A...” Tại phía sau Lam Nhược Phong có một tên đệ tử mặt tròn vừa vặn thấy một màn như vậy, vừa định sợ hãi kêu to thì đã bị một tên đệ tử mày rậm khác bịt miệng lại, hai người rất nhanh chạy ra xa.

Cự xà nuốt xong Lam Nhược Phong liền lạnh lùng nhìn bóng dáng hai người, thiếu hưng trí mà ly khai.

“Không đuổi tới đây?” Đệ tử mặt tròn dừng lại, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Ừ, nguy hiểm thật!” Đệ tử mày rậm gật đầu nói.

“Con cự xà kia hẳn là yêu thú tứ cấp đỉnh đi? Lam Nhược Phong chắc là không hề có lực chống đỡ với con cự xà kia rồi.” Đệ tử mặt tròn hoảng sợ nói thầm.

Đệ tử mày rậm gật đầu, trên mặt chưa tiêu tán hết sự sợ hãi, “Nhưng mà rất kỳ quái! Con rắn kia hẳn là Hoa Ảnh Hồ Xà nghe nói loại xà này rất làm biếng, ăn no nê xong là có thể ngủ hết một năm, thậm chí vài năm. Con rắn kia đã là tứ cấp đỉnh rồi, theo lý mà nói, Lam Nhược Phong học trưởng hẳn là nhập không vào mắt nó mới đúng.”

Cự xà kia đã phát hiện ra bọn họ trước, nhưng mà vẫn buông tha bọn họ, tựa hồ cũng chứng minh điểm này. Nhưng mà Lam Nhược Phong lại bị yêu thú kia ăn!

Đệ tử mặt tròn không hiểu, tự hỏi: “Đúng vậy! Vì sao nhỉ?”

“Trời mới biết! Nghĩ nhiều như vậy làm gì, Lam Nhược Phong đều đã chết rồi. Đi nhanh thôi, địa phương quý quái này quá nguy hiểm.” Đệ tử mày rậm thấp giọng nguyên rủa.

Đệ tử mặt tròn gật đầu, “Nói đúng, trước kia có người nói bí cảnh rất nguy hiểm, ta còn không cho là đúng. Tiến vào rồi mới biết được, địa phương quý quái này thật sự là mỗi bước đều nguy cơ! Sư huynh, lần tiến vào bí cảnh này thật đúng là cái gì yêu ma quỷ quái cũng có. Người nghe nói chưa, Minh Nguyệt học viện bỏ vào đây một tên cường giả bát tinh võ linh, vừa mới tiến vào ngày đầu tiên đã giết thiệt nhiều đệ tử của Thánh Tinh chúng ta.”

“Nghe nói đó là một sát thần! Tên điên kia muốn một lưới bắt hết người học viện chúng ta, nhưng mà vận khí người này không tốt lắm, hẳn

gặp phải Mộ Thần cùng Diệp Thạch, nên tráng niên mất sớm. Vẫn là đệ tử của học viện chúng ta lợi hại hơn!” Đệ tử mày rậm đặc ý nói.

“Mộ Thần và Diệp Thạch quả thật rất cường hãn!” Đệ tử mặt tròn sùng bái nói.

“Nghe nói tên sát tinh kia chém chết một cao thủ tứ tinh võ linh mà học viện chúng ta che dấu lâu nay. Không biết là thật hay giả.” Đệ tử mặt tròn nói thầm.

Đệ tử mày rậm gật đầu nói: “Ta ban đầu còn tưởng rằng là đồn bậy thôi, sau lại mới biết được là thật. Học viện chúng ta không chỉ che dấu một cao thủ, nghe nói đó là một đôi huynh muội, một ca ca thì đã bị chém, còn lại một muội muội, mà muội muội hình như đang tìm người ca ca kia. Đã có rất nhiều người nhìn thấy vị muội muội kia, tuổi cô gái kia không lớn, tu vi lại ở cảnh giới tứ tinh võ linh, còn mạnh hơn Mộ Thần cùng Diệp Thạch. À mà ta nghe nói, Mộ Thần và Diệp Thạch có thể giết cái tên quái vật kia của Minh Nguyệt là do mưu lợi.”

“Được rồi, sư huynh, chúng ta đi nhanh đi. Nghe nói phía trước có dược viên, bên trong đã khai quật ra không ít linh dược, Trang Du ở trong đó tìm được hai gốc ngàn năm linh thảo, vừa dùng một gốc thì đã lên cấp.”

“Vận khí của Trang Du thật tốt, nhưng mà nghe nói vận khí của Mộ Thần và Diệp Thạch càng tốt hơn. Bọn họ tìm được một cái truyền thừa của cao cấp trận pháp sư.”

“Lại nói tiếp, Trang Du tựa hồ đi chung với người Minh Nguyệt học viện, không biết hẳn nghĩ như thế nào lại đi chung với họ!”

“Người Minh Nguyệt hại chết nhiều người của học viện chúng ta như vậy, Trang Du còn đi cùng người Minh Nguyệt học viện, hẳn thật sự không biết suy nghĩ!”

“Đi thôi, đừng bàn về hân nữa, việc này không tới phiên chúng ta quản.”

Bên trong thạch thất, Diệp Thạch hừ một tiếng.

Mộ Thần không hiểu hỏi Diệp Thạch: “Sao vậy?”

Diệp Thạch lắc đầu, “Không biết, nhưng mà tựa hồ là chuyện tốt, giống như là gông xiềng xiềng xích ta đã bị mở ra, rất thoải mái.”

Mộ Thần cười nói: “Vậy à? Vậy đích thật là chuyện tốt.”

Diệp Thạch có loại cảm giác này, vậy là Lam Nhược Phong đã chết? Đã chết rồi sao? Nếu thật sự chết thì tốt! Nếu Lam Nhược Phong chết được vậy thì có thể chứng minh, chính quy công cũng có thể bị xử lý!

Trong được viên.

Trang Du đang bên người Lục Nghiêu thì đột nhiên hừ một tiếng.

Lục Nghiêu không hiểu hỏi Trang Du: “Sao vậy? Người bị thương?”

Trang Du lắc đầu, “Không có.” Nhưng mà đột nhiên lại cảm giác rất là khó chịu, tâm như là bị thiếu mất một khối vậy. Vì sao lại có loại cảm giác này?

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch mới vừa rời khỏi Thanh Vân sơn thì một thân ảnh xa lạ liền xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Gặp qua Mộ thiếu, gặp qua Diệp thiếu.” Người tới một thân phục sức Minh Nguyệt học viện, ánh mắt trong suốt, cung kính hữu lễ.

Diệp Thạch đánh giá người tới, trong mắt xẹt qua vài phần quái dị.

Người Minh Nguyệt học viện? Tới đánh nhau sao? Nhưng nhìn không giống mà! Mới chỉ là tu vi bát tinh võ sư, thấy thế nào cũng là một con gà yếu, một bàn tay của hắc cũng có thể tát tên kia bay ra ngoài. Chẳng lẽ là che dấu tu vi? Thoạt nhìn cũng không giống! Thật sự là nhìn rất yếu!

“Có chuyện gì sao?” Diệp Thạch nháy mắt tỉnh táo lại, hỏi người tới.

Cái gọi là vươn tay không đánh mặt cười, tuy rằng Diệp Thạch rất khó chịu với người Minh Nguyệt học viện, nhưng mà đối phương có thái độ như thế, hắc cũng không thể tùy tiện ra tay được.

“Nghe nói Bách Quyết Luyện Thể đang trong tay hai vị?” Nam tử thần nhiên hỏi.

“Không có.” Diệp Thạch không nghĩ ngợi liền nói.

Nam tử thần nhiên liếc mắt nhìn Diệp Thạch, không để bụng nói: “Nhìn khí huyết của Diệp đồng học tràn đầy, người hắc là đã tu luyện tới trình độ ngân bích của Bách Quyết Luyện Thể đi?”

Diệp Thạch đảo mắt, hắc tuy rằng không biết cái gì gọi là ngân bích, nhưng mà đoạn thời gian trước, hắc vừa tu luyện xong Bách Quyết Luyện Thể thì bên ngoài thân thể sẽ hiện lên một tầng ngân quang, như vậy hắc là ngân bích đi?!

Mộ Thần ôm hai tay, thần nhiên nhìn người tới, người này tựa hồ rất hiểu biết về Bách Quyết Luyện Thể!

“Người có quan hệ gì tới Lục Nghiêu? Hắc phái người tới sao?” Diệp Thạch hỏi.

Sắc mặt nam tử nhăn nhó lại, “Ta làm sao có thể là do Lục Nghiêu phái tới? Hắc là cửu nhân không đội trời chung của ta!”

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn nam tử, “Người nói gì? Cừu nhân?”

Mộ Thần suy tư một chút, nói: “Người hình như cũng tu luyện Bách Quyết Luyện Thể, người là đứa con mồ côi của Kim gia?”

Nam tử ngậy ra một lúc, cười khố nói: “Mộ thiếu mắt sáng như đuốc, ta... Cũng có thể tính như vậy.”

“Người tới đây là muốn lấy lại Bách Quyết Luyện Thể?” Mộ Thần hỏi.

Nam tử lắc đầu, “Không có.”

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn nam tử, “Thật sự?”

Mộc Minh Phong cười nói: “Bách Quyết Luyện Thể này không phải là người người đều có thể tu luyện. Kim gia sở dĩ diệt vong, chính là bởi vì họ tôn sùng luyện thể! Vốn là, lấy tư chất của gia gia ta thì rất có cơ hội trở thành võ hoàng, đáng tiếc hắn say mê luyện thể, tiêu phí đại lượng thời gian và tinh lực kiếm nguyên thạch mua máu yêu thú và tài liệu để luyện thể.”

Diệp Thạch híp mắt, không hiểu, “Bọn họ vì sao lại chuyên chú luyện thể như thế? Bởi vì luyện thể có thể cường thân kiện thể sao?”

Mộc Minh Phong lắc đầu, “Bởi vì truyền thuyết nói rằng nếu đem luyện thể thuật tu luyện tới tử kim bích thì sẽ có thể mở ra bảo khố của Kim gia, phía trên ngân bích là ngọc bích, phía trên ngọc bích là kim bích, phía trên kim bích chính là tử kim bích.”

Mộc Minh Phong nhẹ hít một hơi, nói: “Vài vị gia gia của ta đến lúc chết bất quá cũng chỉ là kim bích.”

Bách Quyết Luyện Thể đó là thứ mà chỉ kẻ có tiền mới có thể tu luyện nổi. Người tu luyện nó mỗi ngày sẽ bị nó đốt hết tiền.

Kim gia đã diệt vong, hãn có thể che dấu những thứ quan hệ tới bảo khố Kim gia đã là không tồn rồi, làm gì còn tinh lực nữa. Liền tính từ trên tay Mộ Thần đòi lại được Bách Quyết Luyện Thể, nhưng muốn tu luyện thành thì cũng không có khả năng!

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, gia gia của người này hãn là võ vương đi? Hãn nghe nói Kim gia có vài vị võ vương, võ vương tu luyện tới chết cũng chỉ là kim bích sao?

Bảo khố của Kim gia nhất định có rất nhiều bảo vật đi, nếu không thì làm sao người Kim gia cần phải hao tổn tâm cơ muốn mở ra nó như vậy đâu?

“Người tìm chúng ta có chuyện gì không?” Diệp Thạch hỏi.

“Ta có thể nói cho các người biết phương pháp mở ra bảo khố, nhưng mà tới thời điểm mở ra bảo khố thì các người phải dẫn ta theo.” Mộc Minh Phong nhú mày nói.

Diệp Thạch suy nghĩ nhìn Mộc Minh Phong, nói: “Có thể.”

Mộc Minh Phong thở ra một hơi, nói: “Vậy thì tốt rồi, ta có một cái tin tức miễn phí, đưa cho hai vị vậy.”

“Tin gì?” Diệp Thạch hỏi.

“Sư Tử Ngọc là gián điệp mà Minh Nguyệt học viện cấm trong Thánh Tinh học viện, hãn tựa hồ đã thuyết phục được để Trang Du gia nhập Minh Nguyệt học viện. Đợi lần này ra ngoài bí cảnh, Trang Du và Sư Tử Ngọc hãn là sẽ rời đi Thánh Tinh tới Minh Nguyệt.” Mộc Minh Phong nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, hãn bản không trông cậy vào Mộc Minh Phong sẽ nói ra cái tin gì có dinh dưỡng, không nghĩ tới người này cứ nhiên

tuôn ra một cái tin tức lớn như vậy. Trang Du sẽ rời Thánh Tinh học viện? Vậy mình về sau có phải là có thể thoát khỏi cái tên đó hay không?

Mộ Thần híp mắt, sắc mặt có chút ngưng trọng, hỏi: “Tin tức chuẩn xác sao?”

Mộc Minh Phong gật đầu, thản nhiên cười, “Hẳn là sẽ không sai.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

155. Chương 155: Bí Mật Của BáCh Quyết Luyện Thế

Mộ Thần cúi đầu suy nghĩ.

Mộc Minh Phong ôm hai tay, đầy hưng trí đánh giá Mộ Thần.

“Bảo tàng làm thế nào mới mở ra?!” Thấy hai người đều không nói lời nào, Diệp Thạch có chút vội vàng hỏi.

“Cái này không vội, chờ tới lúc hai vị tu luyện tới cảnh giới tử kim bích thì có thể tới cửa hàng Phi Nguyệt ở Fred đế quốc truyền tin tức. Đến lúc đó ta sẽ nói cho hai vị phương pháp mở ra bảo khố.” Mộc Minh Phong vỗ tay sau lưng, thản nhiên nói.

Kim gia có quan hệ không tốt với cửa hàng Phi Nguyệt, phụ thân Mộc Minh Phong là người Kim gia, mẫu thân lại là tiểu thư của cửa hàng Phi Nguyệt.

Ái tình của phụ mẫu Mộc Minh Phong rất tốt, nhưng mà ngoại giới lại không biết quan hệ của hai người, cũng bởi vì chuyện này mà thời điểm Kim gia bị giết tới cửa mới không có liên lụy đến Mộc Minh Phong.

“Vì sao phải đợi đến lúc đó?” Diệp Thạch không hiểu.

“Ta chỉ có thể nói cho các người biết, các người tu luyện không đến trình độ kia thì căn bản không có biện pháp mở ra bảo tàng.” Mộc Minh Phong đánh giá hai người rồi nói.

“Nếu khi chúng ta tu luyện tới trình độ kia rồi nhưng người lại xong đời thì làm thế nào?” Diệp Thạch bĩu môi, cười như không cười hỏi Mộc Minh Phong.

Sắc mặt Mộc Minh Phong cứng ngắc một chút, rồi sau đó cười nói: “Đến lúc đó, hai vị chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mở ra bảo tàng thôi.”

“Người...” Diệp Thạch tức giận nhìn Mộc Minh Phong.

Mộ Thần ngăn cản Diệp Thạch, “Được rồi, Thạch Đầu, đừng náo loạn.”

Diệp Thạch hung hăng trừng Mộc Minh Phong.

“Hai vị, sau này còn gặp lại.” Mộc Minh Phong liếc mắt nhìn hai người một cái, nhanh nhẹn rời đi.

Diệp Thạch nhìn theo bóng dáng Mộc Minh Phong, siết chặt tay, không cam lòng nói: “Chúng ta hẳn là nên tra tấn tên tiểu bạch kiếm kia, ép hỏi ra bí mật của Bách Quyết Luyện Thể.”

Mộ Thần không cho là đúng, “Hẳn dám một mình tiến đến thì tất nhiên là có thứ dựa vào, thực lực của cửa hàng Phi Nguyệt cũng rất lớn, nói không chừng trên người hẳn cũng có dạng pháp bảo cùng loại với đạo kim quang trên người Lục Nghiêu.”

Nghĩ đến đạo kim quang kia trên người Lục Nghiêu, Diệp Thạch không khỏi sợ hãi.

“Cứ coi như vậy đi, để tiểu bạch kiếm kia đi đi.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần cúi đầu cười lạnh, một cái bảo tàng của Kim gia mà người nhớ thương thật nhiều! Lục gia, cửa hàng Phi Nguyệt, còn có vị sư phụ tiện

nghi kia của mình.

“Ta đã nói Sư Tử Ngọc người nọ rất quái lạ mà, nguyên lai hẳn là gián điệp của Minh Nguyệt học viện, tiểu bạch kiếm kia vừa gặp liền thấy hẳn rất gian trá, quả nhiên là như vậy.” Diệp Thạch dời đề tài nói.

Mộ Thần híp mắt, “Sau khi ra ngoài thì chúng ta phải lập tức đem sự tình của Sư Tử Ngọc thông báo cho học viện, nếu như để tên này tới Minh Nguyệt học viện thì liền phiền toái lớn.”

Diệp Thạch nghi hoặc hỏi: “Rất phiền toái sao? Một võ vương thôi mà, đi rồi thì thôi.”

“Không đơn giản như vậy, Sư Tử Ngọc ở Thánh Tinh học viện đã nhiều năm, hẳn là hẳn đã nhất thanh nhị sở không ít bí tân của học viện, nếu như hẳn đầu phục Minh Nguyệt học viện, vậy sẽ rất phiền toái.” Mộ Thần bình tĩnh nói.

Mộ Thần cúi đầu, khi đi ra ngoài thì hẳn sẽ lập tức nói cho sư phụ về chuyện Sư Tử Ngọc, nếu như Sư Tử Ngọc thật sự muốn rời đi Thánh Tinh, vậy thì sắp tới hẳn sẽ có động tác, người này bây giờ còn ở trong địa bàn của Thánh Tinh, muốn xử lý hẳn vẫn là có thể.

Trang Du là nhân vật chính, tạm thời không động được hẳn, nhưng mà muốn giảm bớt vũ lực hẳn thì có thể.

... ..

“Thiếu gia, người vì sao không đòi lại Bách Quyết Luyện Thể? Thứ này vẫn nên do chúng ta nắm giữ trên tay thì mới bảo hiểm hơn.” Một đệ tử thân mặc quần áo của Minh Nguyệt học viện, bình tĩnh hỏi Mộc Minh Phong.

Mộc Minh Phong híp mắt, trong Bách Quyết Luyện Thể viết cái gì thì Mộc Minh Phong đã sớm biết, hắn cũng đã thử tu luyện qua luyện thể thuật này rồi, nhưng mà thật sự rất thống khổ!

Nghe nói, luyện thể thuật này càng đến hậu kỳ thì càng khó tu luyện, nếu hắn tốn đại lượng thời gian và tinh lực đi tu luyện nó thì tất nhiên sẽ kinh động tới Lục gia, con cáo già Lục gia kia cũng không dễ chọc.

Như thế thì còn không bằng đi tìm một người tu luyện pháp quyết này.

Người Lục gia đã biết pháp quyết tại trên người Mộ Thần cùng Diệp Thạch, hắn là Lục gia sẽ nghĩ biện pháp đối phó hai người này, có hai người này hấp dẫn hỏa lực thì cũng không tồi.

“Thiếu gia, hai người Mộ Thần cùng Diệp Thạch có thiên phú rất cao, hiện tại không diệt trừ thì về sau sợ là sẽ càng khó đối phó.” Nam tử nói.

Mộc Minh Phong nhẹ hít một hơi, “Lạc thúc, thực lực bây giờ của ngài chỉ là lục tinh võ linh, chưa chắc là đối thủ của hai người bọn họ, phải biết là Ân Tung cũng chết trên tay hai người đó đấy.”

Ân Tung, đây chính là một bát tinh võ linh đó! Hiệu trưởng Không Sát vì bồi dưỡng hắn mà lao lực tâm huyết. Nhưng Ân Tung chết cũng tốt, Ân Tung tuổi còn trẻ đã là bát cấp võ linh, làm người lại hung tàn thành tánh, người này nếu như không chết, vậy làm sao có cơ hội cho bọn họ xuất đầu!

Nhưng mà đáng tiếc là chỉ chết một tên Ân Tung, Lục Nghiêu lại còn sống rất tốt!

Bí cảnh chỉ có người dưới hai mươi tuổi mới có thể đi vào, nhưng mà không có chuyện nào là tuyệt đối cả, chỉ cần có tâm thì vẫn sẽ có thể qua mặt.

Tỷ như nam tử bên người Mộc Minh Phong, nguyên bản hẳn là cường giả võ vương, sử dụng Quán Thế thuật chiếm giữ thân thể một thiếu niên, miễn cưỡng có thể phát huy ra thực lực lục tinh võ linh.

“Khối thân thể này thật kém cỏi.” Vương Lạc bất mãn nói thầm.

Mộc Minh Phong híp mắt, dùng Quán Thế thuật dời hồn có rất nhiều hạn chế, nếu không phải là Vương Lạc chuẩn bị đến đại nạn, phải vội vã tiến vào bí cảnh tìm kiếm linh vật có thể kéo dài thọ mệnh, Vương Lạc sẽ không dễ dàng sử dụng loại cấm thuật này.

Loại cấm thuật này yêu cầu người dời hồn cùng người bị dời hồn là quan hệ huyết thân. Sau khi dời hồn thành công thì linh hồn của người bị dời hồn sẽ tự động mai một, người dời hồn nếu như vượt qua một tháng nửa tháng vẫn không về được trong thân thể của mình thì cũng sẽ tử vong, liền tính thuận lợi trở về thân thể mình thì thực lực cũng sẽ hạ xuống nhanh chóng.

“Lạc thúc, người tìm được linh vật có thể kéo dài tuổi thọ chưa?” Mộc Minh Phong hỏi.

Vương Lạc nhíu mày lắc đầu, “Còn chưa có.” Linh vật kéo dài tuổi thọ nếu như dễ tìm như vậy thì hẳn cũng không đến mức phải sử dụng loại cấm thuật này tiến vào bí cảnh.

Mộc Minh Phong khẽ thở dài, “Ta nghe người ta nói, Trang Du đã phát hiện ra hai gốc linh thảo ngàn năm bên trong dược viên kia, cũng không biết có công hiệu kéo dài tuổi thọ hay không.”

Trang Du phát hiện được hai gốc linh thảo, một gốc là về Trang Du, một gốc khác bị Lục Nghiêu lấy đi. Nghe nói dược viên kia có cấm chế bảo hộ, nhưng Trang Du có được linh mắt bẩm sinh, có thể xem thấu lỗ hổng cấm chế.

Trên mặt Vương Lạc hiện lên vài phần tham lam, lập tức lại hiện lên kiêu kị, “Trang Du này đã cùng một chỗ với Lục Nghiêu rồi. Mà lão hồ ly Lục gia kia tựa hồ có đặt pháp bảo bảo mệnh trên người Lục Nghiêu.”

Tư chất của Lục Nghiêu đã nghiền áp hết thiên chi kiêu tử ở Fred đế quốc, lão quái vật Lục gia cũng không khỏi thiên vị Lục Nghiêu hơn vài phần.

Mộc Minh Phong không cho là đúng, “Cái này thì Lạc thúc không cần lo lắng, ta trước đó đã tiến vào chỗ kia, phát hiện nó bị phá hư nghiêm trọng, giống như là dấu vết có cao thủ võ hoàng ra tay. Cao thủ cấp võ hoàng đương nhiên sẽ không xuất hiện tại địa phương này, hẳn đó là do kiện pháp bảo bảo mệnh kia trên tay Lục Nghiêu gây ra.”

Trên mặt Vương Lạc nhất thời lộ ra vài phần vui mừng, “Lời này là thật?”

“Lạc thúc có thể tự mình đi tới nhìn thử.” Mộc Minh Phong thản nhiên nói.

“Nếu thật sự là như thế, bây giờ nếu chúng ta xử lý Lục Nghiêu thì có thể làm cho lão già kia đau lòng thật lâu.” Trên mặt Vương Lạc hiện lên vài phần vui sướng.

Mộc Minh Phong hí mắt, so với Ân Tung, hẳn kỳ thật càng kiêu kị Lục Nghiêu hơn. Tên Ân Tung kia tuy làm việc ngoan độc, nhưng sau lưng lại không có gia tộc để dựa vào. Nhưng Lục Nghiêu bất đồng, phía sau hẳn có một đại gia tộc duy trì, người này còn am hiểu minh văn nữa...

... ..

Tại mộ đá trong Thánh Tinh học viện.

“Hùng tiền bối!” Hạ Thanh Nghiên thần tình lo lắng đi vào mộ đá.

Hùng Uy ngoài ý muốn nhìn Hạ Thanh Nghiên, “Là Hạ nha đầu người à? Có chuyện gì không?”

“Hùng tiền bối, ta vừa mới nghe được một tin, lần này Minh Nguyệt học viện đã đưa một tên bát tinh võ linh vào bí cảnh, thực lực của người nọ thập phần cường hãn, hơn nữa hung tàn thành tánh.” Hạ Thanh Nghiên lo lắng nói.

Trước khi đưa người vào bí cảnh thì Minh Nguyệt học viện vẫn luôn giữ kín như bưng. Nhưng sau khi đệ tử đã được đưa vào, người Minh Nguyệt học viện tựa hồ không còn cố kỵ nữa, thế cho nên vốn là chuyện cơ mật, nhưng khi hiện tại đi tìm hiểu thì lại trở nên dễ dàng rất nhiều. Hạ Thanh Nghiên mơ hồ cảm thấy, đối phương có thể là đang cố ý lộ ra tin tức cho bọn họ.

“Bát tinh võ linh chưa tới hai mươi tuổi?” Hùng Uy nhăn chặt mày. Minh Nguyệt học viện quả nhiên là lợi hại, nhân tài như vậy cũng có thể bồi dưỡng ra được!

“Tiền bối, Mộ Thần sẽ không có chuyện gì đi?” Hạ Thanh Nghiên nhăn chặt mày, khuôn mặt âm trầm xuống.

Tên Mộ Thần kia tinh thông đủ thứ, lần trước gặp được võ vương thì cũng không bị làm sao, huống chi là một bát tinh võ linh. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà Hùng Uy vẫn nhìn không được mà lo lắng.

“Đồ đệ của ta không có việc gì.” Hùng Uy trầm giọng nói.

Hắn chính là đã đem bảo vật áp đáy hòm đưa cho Diệp Thạch, lấy tính tình của Diệp Thạch thì nhất định là sẽ không chiếm làm riêng, phỏng chừng là hai người mỗi người một kiện, nếu như đánh không lại thì hắn là có thể chạy được đi.

Nhớ năm đó, hắc chính là dựa vào Cương quyết giày và Cương quyết dực mà từ trong tay nữ nhân như lang như hổ kia tìm được lối thoát đấy.

“Sớm biết như vậy thì ta đã không cho Mộ Thần vào bí cảnh rồi...”
Vẻ mặt Hạ Thanh Nghiên chua xót, thở dài.

Hùng Uy cười bất đắc dĩ, lời nói này của Hạ Thanh Nghiên quá mức trẻ con rồi. Thiên tài mà không có dũng khí mạo hiểm thì đều là phế vật, từ trước đến nay có võ hoàng nào mà chưa có vào sinh ra tử qua?!

Hạ Thanh Nghiên ai oán thở dài, đáng thương nàng thật vất vả mới qua được năm cửa ải, chém sáu tướng mới thu được một thiên tài đệ tử như vậy. Tên Mộ Thần này sẽ không trắng niên mất sớm đi?

Hạ Thanh Nghiên nguyên bản rất có tin tưởng với Mộ Thần, chỉ là nếu như đối thủ là bát tinh võ sư thì Hạ Thanh Nghiên liền có chút sợ hãi. Mộ Thần mới chỉ là nhị tinh võ linh, chênh lệch với đối phương quá lớn!

... ..

Kinh Sí Diễm bất an đi tới đi lui trong biệt viện.

“Sư bá, ngài đừng nóng vội, tiểu sư đệ là cát nhân, hắc sẽ không có việc gì đâu.” Tân Như Ca an ủi Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm thở dài, “Cư nhiên là một tên bát tinh võ linh.”

Trước đó Mộ Thần đã nói là Minh Nguyệt học viện sẽ đưa cao thủ lẫn vào trong bí cảnh, hắc cho rằng đối phương nhiều lắm chỉ là tứ tinh hoặc ngũ tinh võ linh, kết quả cư nhiên là một bát tinh!

Diệp Thạch trước kia suy đoán là cửu tinh võ linh, hắc kỳ thật rất không cho là đúng, không nghĩ tới Diệp Thạch cư nhiên đoán đúng tám, chín phần mười. Nghe nói, người nọ mặc dù là bát tinh võ linh, nhưng lại

am hiểu vượt cấp khiêu chiến, thực lực còn mạnh hơn cửu tinh võ linh phổ thông một chút.

Kinh Sí Diễm khẽ thở dài, “Nội tình của Minh Nguyệt học viện rất cuộc vãn mạnh hơn học viện chúng ta rất nhiều. Lần này không chỉ có tiểu sư đệ người bị nguy hiểm, sợ là ngay cả hai đồ đệ của hiệu trưởng cũng rất nguy hiểm.”

“Đồ đệ của hiệu trưởng?” Tân Như Ca không hiểu.

Kinh Sí Diễm khoát tay áo, không có nhiều lời.

Tân Như Ca thấy bộ dáng của Kinh Sí Diễm liền biết đó có khả năng là bí mật của học viện, cũng không có hỏi tiếp về nó.

“Sư phụ, tiểu sư đệ không phải là người biết chịu thiệt, nếu bát tinh võ linh kia gặp được tiểu sư đệ, ai thắng ai thua còn khó nói.” Tân Như Ca nói.

“Người có tin tưởng với sư đệ người như vậy?” Kinh Sí Diễm cười hỏi.

Tân Như Ca gật đầu, “Đúng vậy.”

Tiểu sư đệ có lẽ thực lực không bằng tên võ linh của Minh Nguyệt kia, nhưng mà hắn có tiền nha! Theo hiểu biết của nàng, trước khi Mộ Thần đi vào bí cảnh đã chuẩn bị cho Diệp Thạch trên trăm tờ tứ cấp phù chú, nhiều phù chú như vậy hẳn là đủ để đập chết một tên bát tinh võ linh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

156. Chương 156

Vài đạo sư của Minh Nguyệt hội tụ lại nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

“Không ngờ hiệu trưởng lại bí mật đem Ân Tung tới đây, thật sự là không tưởng tượng được.”

“Không ngờ thực lực của Ân Tung đã đến bát tinh võ linh rồi, thật sự quá khó tin! Lấy tư chất của hắn, nói không chừng qua khoảng hai ba năm nữa là có thể thăng cấp thành võ vương rồi.”

“Năm đó, lúc Ân Tung nhập học chính là kinh điển tuyệt đối! Nếu không phải hắn năm đó ngộ sát... Thì cũng không đến mức bị hiệu trưởng đóng băng nhiều năm như thế.”

“Đám người Thánh Tinh học viện kia quá kiêu ngạo, đệ tử ưu tú nhất của bọn họ không chừng tiếp không nổi một chiêu của Ân Tung nữa ấy.” Đạo sư của Chúc Húc âm trầm nói, Chúc Húc là môn sinh đặc ý nhất của người nọ, kết quả lại bị Mộ Thần dùng phù chú oanh chết.

“Còn không phải sao, nhìn bộ dáng tiểu bạch kiếm của tên Mộ Thần kia liền biết, tên kia hơn phân nửa không am hiểu chiến đấu, chỉ biết đầu cơ trục lợi!”

“Cũng qua nhiều ngày như vậy rồi, nói không chừng Mộ Thần đã bị Ân Tung giết chết.”

Đám đạo sư Minh Nguyệt hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người đều rất hiếu tính tình Ân Tung, tên này giết đệ tử Minh Nguyệt học viện còn không nường tay, huống chi là Thánh Tinh.

“Nếu như Mộ Thần chết thì thật sự là có chút đáng tiếc.” Một nữ đạo sư thở dài nói.

“Quả thật có chút đáng tiếc.” Nhưng nếu lưu lại Mộ Thần thì có uy hiếp quá lớn đối với Minh Nguyệt học viện.

“Nếu Mộ Thần là người học viện chúng ta thì tốt rồi.”

“Đủ rồi, tên đó hẳn đã chết rồi, bây giờ thảo luận về một người chết thì có ích gì? Lấy tính tình của Ân Tung, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha cho Mộ Thần.” Đạo sư của Chúc Húc âm dương quái khí mở miệng nói. Đối với việc Chúc Húc chết trên tay Mộ Thần, người nọ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Vài đạo sư nghe vậy, sắc mặt không khỏi quái dị.

“Đệ tử Thánh Tinh, sẽ bị Ân Tung giết hết?”

“Thật có khả năng này.”

“Nếu như người Thánh Tinh chết rất nhiều, họ sẽ không chó cùng rứt giậu đi?”

“Sợ cái gì! Nếu thật đánh nhau thì bọn họ cũng không phải là đối thủ của chúng ta!”

“Muốn trách chỉ có thể trách người Thánh Tinh, bọn họ quá rêu rao.” Một đạo sư lạnh lùng nói.

“Nói cũng đúng.”

Thực lực của Minh Nguyệt rõ ràng mạnh hơn Thánh Tinh nhiều, nhưng trước đó hai viện tỷ thí lại đánh ngang tay! Trong lòng một đám đạo sư Minh Nguyệt học viện đều ghen một cổ khí.

... ..

Vài phân viện viện trưởng của Thánh Tinh học viện hội tụ lại.

“Không ngờ đám gia hỏa không biết xấu hổ kia của Minh Nguyệt lại đưa một bát tinh võ linh vào bí cảnh, lần này phiền toái lớn.” Lộ Hàn lo lắng nói.

“Mộ Thần sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Nếu như hấn chết trong đó thì rất đáng tiếc. Trời ghét người tài a!” Vẻ mặt Tống Thừa đau khổ, lên tiếng nói.

“Hừ, miệng cái quạ đen của ngươi lại nói lung tung, coi chừng lão nương đánh chết ngươi!” Hạ Thanh Nghiên sầm mặt xuống, chống nạnh mắng.

Tống Thừa vội bời khuôn mặt tươi cười, chấp tay nói: “Ta chỉ nói hưu nói vượn mà thôi, Mộ Thần là cát nhân mà, tuyệt đối sẽ không có việc gì!”

Hạ Thanh Nghiên hung hăng trừng Tống Thừa.

Hách Đồ ngượng ngùng xoa xoa cái mũi, đem lời nói đến miệng nuốt xuống, hấn vốn cũng muốn cảm khán một chút mệnh đồ của Mộ Thần không tốt.

“Những năm vừa rồi, người còn sống sót đi ra từ bí cảnh đều chỉ có một phần ba, năm nay không dễ nói...”

Lôi Thành cười xấu hổ, an ủi: “Mọi người đừng bi quan, hình như hiệu trưởng có phái hai tứ tinh võ sư vào mà.”

Hạ Thanh Nghiên cười khố một chút, “Hai người kia có thể tự bảo vệ mình đã rất tốt rồi.”

Hạ Thanh Nghiên cũng không quá coi trọng hai đồ đệ của hiệu trưởng, hai đồ đệ đó đúng là có thực lực không tồi, nhưng kinh nghiệm lại quá ít, mà tên đệ tử kia của Minh Nguyệt lại là bát tinh võ sư, chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

“Tình huống bên trong như nào thì hiện tại không rõ, cho dù Minh Nguyệt học viện đưa vào một bát tinh võ linh thì cũng chưa chắc có thể làm nên chuyện gì, có thể người này khi đưa vào đã bị yêu thú ăn đâu.” Diêm Vô bình chân như vại cười nói, thế sự vô thường, chuyện trên đời này, ai có thể nói được chính xác đâu.

Hạ Thanh Nghiên híp mắt, đôi mắt hiện lên vài tia vui mừng, “Lời này của người cũng có khả năng, nếu như thật là như vậy thì tốt rồi.” Tuy rằng đó là khả năng tương đối xa vời, nhưng mà cũng không phải là không thể nào.

“Được rồi, tất cả mọi người không nên bị tên bát tinh võ linh kia dọa, nói không chừng cái tên này là một cái gối thêu hoa, bị Mộ Thần cùng Diệp Thạch tùy tiện đánh đánh, liền đánh chết.” Địch Hàn cười an ủi.

Hạ Thanh Nghiên tức giận trừng mắt nhìn Địch Hàn, ước chừng Địch Hàn cũng hiểu được lời nói của mình quá không đáng tin, liền ngượng ngùng cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

... ..

Bí cảnh.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Tuy rằng người trong bí cảnh rất ít, nhưng tin tức Lam Nhược Phong tử vong vẫn rất nhanh liền truyền vào trong tai Trang Du.

“Lam Nhược Phong, chết?” Nghe được tin tức này, Trang Du nhin không được có chút buồn bã thương tâm.

Lam Nhược Phong là nam nhân đầu tiên của Trang Du, tuy rằng biểu hiện của Lam Nhược Phong làm Trang Du cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng mà Trang Du thủy chung vẫn tồn tại một phần tình cảm khác thường với Lam Nhược Phong.

“Nhược Phong thật là không cẩn thận.” Trang Du lắc đầu nói.

“Ta lại cảm thấy không phải là hắn không cẩn thận, mà là, hắn bị người ta tính kế.” Lục Nghiêu chấp tay sau lưng, thản nhiên nói.

Trang Du không hiểu nhìn Lục Nghiêu, hỏi: “Bị người ta tính kế?”

Lục Nghiêu gật đầu, nói; “Đúng vậy! Cái con Hoa Ảnh Hồ Xà kia lúc trước ta đã gặp qua, lúc ấy nó đang chiến đấu với một con tứ cấp Phi Chân Linh Dương, sau đó con linh dương kia chiến bại, bị nó ăn sạch. Theo lý mà nói, con Hoa Ảnh Hồ Xà kia vừa mới ăn no nên một trận như vậy, hắn là sẽ không cảm thấy hứng thú với Lam Nhược Phong mới đúng.”

Trang Du không hiểu: “Vậy sao lại như vậy?”

Lục Nghiêu lắc đầu, “Cái này thì ta không rõ lắm, cũng có lẽ là có người âm thầm hạ dược trên người hắn, thối cho nên Hoa Ảnh Hồ Xà mới cảm thấy hứng thú với hắn đi.”

Trang Du mở to mắt, linh quang trong đầu chợt lóe, tức đến khó thở nói: “Là Diệp Thạch! Diệp Thạch vẫn luôn chán ghét Lam Nhược Phong! Không nghĩ tới, hắn cư nhiên tâm ngoan thủ lạt như vậy, người cùng học viện mà cũng động thủ!”

Lục Nghiêu ngậy ra một lúc, trong lòng nhin không được mà phiên cái xem thường. Diệp Thạch? Diệp Thạch mới không có nhiều quỷ tâm nhân

như vậy, là Mộ Thần mới đúng! Mộ Thần hẳn là đã sớm bắt mẫn với Lam Nhược Phong, trong bí cảnh có cơ hội tốt như vậy, hẳn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

... ..

“Mộ Thần, Lam Nhược Phong chết rồi!” Diệp Thạch vui sướng kéo tay Mộ Thần nói.

Mộ Thần gật đầu, “Ừm.”

“Nghe nói hẳn là bị một con Hoa Ảnh Hồ Xà ăn sạch, thi cốt vô tồn, bị chết rất đáng thương.” Diệp Thạch chớp chớp mắt, biểu tình trên mặt hỗn hợp giữa vui sướng khi người gặp họa, trút được gánh nặng cùng thương hại.

“Thật sự là rất đáng tiếc.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói con Hoa Ảnh Hồ Xà kia là tứ cấp đỉnh, tương đương với cửu tinh võ linh, yêu thú cường hãn như vậy vốn là sẽ không cảm thấy hứng thú với Lam Nhược Phong một tên lục tinh võ sư, không biết vì sao mà con yêu xà kia lại đem Lam Nhược Phong ăn.”

“Đại khái là đói bụng đi, bụng đói ăn quàng.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch nhún vai, “Ta nghĩ là do hẳn có phẩm hạnh xấu, vậy nên vận khí mới không tốt. Nếu không, cái con yêu xà kia sao lại không ăn người khác, cố tình lại bắt hẳn ăn.”

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy!”

“Tự làm vậy, không thể sống.” Diệp Thạch đẩy cảm khái.

“Mộ Thần!” Một giọng nói thản nhiên truyền đến từ phía sau Mộ Thần và Diệp Thạch.

Diệp Thạch xoay người, thấy được một vị nữ tử diện mạo thanh lệ.

“Người là ai?” Diệp Thạch tràn đầy đề phòng che trước Mộ Thần.

Cảnh Phi Nguyệt lạnh lùng nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, hỏi: “Nghe nói, cái tên từ Minh Nguyệt học viện vào đây, chết trên tay hai người các người? Nhẫn không gian của hắn đâu?”

“Ở chỗ này.” Diệp Thạch giơ lên tay nói.

“Đưa cho ta!” Cảnh Phi Nguyệt lạnh lùng nói.

“Không cho, đây là chiến lợi phẩm của ta!” Diệp Thạch không cho là đúng, nói.

Cảnh Phi Nguyệt lạnh lùng nhìn Diệp Thạch, “Thức thời thì người liên giao nhẫn không gian cho ta, nếu không... ta sẽ cho các người biết thế nào là xinh đẹp.”

Cảnh Phi Nguyệt và Cảnh Phi Ly vẫn luôn là người do Liên Thành Không bí mật bồi dưỡng, về những người gọi là “thiên tài” trong học viện, hai người vẫn luôn chê cười nhìn. Nhưng mà lần này lại nhảy ra Mộ Thần cùng Diệp Thạch, lại không phải là huynh muội hai người!

Nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch thanh danh truyền xa, mà mình và ca ca lại vô danh. Trong lòng Cảnh Phi Nguyệt phi thường khó chịu, sau lại biết tin báo tử của Cảnh Phi Ly, Cảnh Phi Nguyệt cơ hồ hỏng mất rồi.

Bảo y Huyết tàm ti trên người Diệp Thạch vốn dĩ là hiệu trưởng muốn đưa cho ca ca, nào biết lại bị Kinh Sí Diễm cường ngạnh lấy đi. Nếu kiện bảo y kia tại trên người ca ca, có lẽ ca ca sẽ không bị giết. Suy nghĩ như

vậy thì ánh mắt Cảnh Phi Nguyệt nhìn Diệp Thạch mang theo vài phần sát khí.

Diệp Thạch không cho là đúng nhìn Cảnh Phi Nguyệt, khinh thường nói: “Tiểu nha đầu, người thì có thể làm gì chúng ta?”

Cảnh Phi Nguyệt lạnh lùng nhìn hai người, thái độ không chút để ý kia của Diệp Thạch làm nàng thập phần chán ghét.

“Lam Nhược Phong là bị các người hại chết đi?” Cảnh Phi Nguyệt cười lạnh nói.

“Bản thân hắn có mệnh không tốt, bị yêu thú ăn thì trách chúng ta?” Diệp Thạch không cho là đúng, chống nạnh nói.

Cảnh Phi Nguyệt cười lạnh, “Hoặc có lẽ là không quan hệ với người, nhưng mà thoát không ra quan hệ với cái tên Mộ Thần bên cạnh người!”

Diệp Thạch nhíu mày, tức giận nói: “Người nói bậy bạ gì đấy! Cái chết của Lam Nhược Phong thì có cái quan hệ gì với Mộ Thần!”

Một con chuột bạch nho nhỏ nhảy lên trên vai Cảnh Phi Nguyệt, Cảnh Phi Nguyệt sờ sờ đầu chuột bạch, “Các người dấu diếm được người khác, nhưng không thể gạt được tiểu bạch của ta. Trên người Lam Nhược Phong có Minh dẫn hương, nếu không phải có thứ này hấp dẫn yêu thú, Lam Nhược Phong căn bản sẽ không chết được.”

Sắc mặt Diệp Thạch đổi đổi, nhìn không được nhìn thoáng qua Mộ Thần.

“Cho dù trên người Lam Nhược Phong có cái hương gì đó, thì cũng không thể là cứ do Mộ Thần hạ thủ! Tên Lam Nhược Phong kia đắc tội rất nhiều người, người muốn giết hắn nhiều lắm.” Diệp Thạch không cho là đúng, nói.

“Minh dẫn hương là cái gì? Nó là thiên kim khó cầu đấy, người bình thường căn bản có không được, chỉ có Mộ Thần tài đại khí thô. Người muốn lấy lòng hãnh lại còn nhiều như vậy. Hãnh nếu muốn mua, chắc chắn là sẽ có người tự đưa tới cửa.” Cảnh Phi Nguyệt đánh giá Mộ Thần, trong mắt lộ ra vài phần châm chọc.

Diệp Thạch cúi đầu, chẳng lẽ, Lam Nhược Phong thật sự là Mộ Thần do hại chết?

Diệp Thạch nghĩ tới, lúc Lam Nhược Phong rời đi, Mộ Thần hình như có phất phất tay áo, nguyên bản là một động tác cực phổ thông, giờ phút này tại trong đầu Diệp Thạch lại vô cùng rõ ràng.

“Tại Thánh Tinh có nhiều phú gia đệ tử như vậy, người có thể mua được cũng không chỉ có một mình Mộ Thần!” Diệp Thạch không ngừng phản bác.

Cảnh Phi Nguyệt cười nói: “Cái này thì phải hảo hảo điều tra mới biết được.”

Diệp Thạch nhìn chăm chăm Cảnh Phi Nguyệt, hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Các người đưa nhẫn không gian Ân Tung cho ta!” Cảnh Phi Nguyệt nặng nề nói.

Diệp Thạch không đồng ý: “Không đưa!”

Ân Tung là do hãnh tiêu phí sức chín trâu hai hổ mới giết chết được. Vì giết người này mà tứ cấp phù chú trên người hãnh cơ hồ tiêu hao không còn, nhiều phù chú như vậy, là thiệt nhiều thiệt nhiều nguyên thạch đấy.

“Không đưa? Vậy các người chờ chết đi, mưu hại đồng môn là tử tội.” Cảnh Phi Nguyệt âm trầm nhìn hai người nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

157. Chương 157: Bắt Đầu TrườNg ThàNh

Diệp Thạch nhìn Cảnh Phi Nguyệt, sắc mặt liên tục biến đổi.

“Cho người!” Diệp Thạch nghĩ nghĩ, vứt cho Cảnh Phi Nguyệt một cái nhẫn không gian, chiếc nhẫn kia nguyên bản là của một tên phổ thông đệ tử ở Thánh Tinh, bên trong đó chỉ có linh tinh mấy khối nguyên thạch, vài cọng linh thảo cấp thấp, còn có một ít phù chú nhị cấp, tam cấp.

Tuy rằng đồ vật bên trong rất ít, nhưng mà lại làm Diệp Thạch luôn keo kiệt thịt đau một phen.

Cảnh Phi Nguyệt tiếp nhận chiếc nhẫn, đảo mắt nhìn, mặt trầm xuống, “Không phải là cái này, người đùa giỡn ta?!”

“Chính là cái này.” Diệp Thạch thề son thề sắt nói.

“Diệp Thạch, người cho rằng ta là gốc tử sao? Ân Tung là bát tinh võ linh, trong nhẫn làm sao lại chỉ có một chút đồ vật ấy?” Huống chi, ca ca của mình còn chết trên tay người nọ, trong nhẫn không gian của người nọ hẳn là có đồ vật của ca ca. Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt khó coi nhìn chăm chăm Diệp Thạch.

“Tại hăn nghèo thôi, trách ta sao?” Diệp Thạch không cho là đúng trường Cảnh Phi Nguyệt nói.

Cảnh Phi Nguyệt híp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Xem ra là các người căn bản không muốn nói.”

Diệp Thạch cắn chặt răng, vô luận như thế nào, hắn sẽ không đem nhân Ân Tung đưa ra ngoài. Hắn và Mộ Thần thiên tâm vạn lý mới giết được Ân Tung, nha đầu kia nhảy ra tùy tiện nói hai câu đã muốn lấy nó, nào có chuyện tiện nghi như vậy!

“Người nói đúng.” Mộ Thần ôm hai tay, ngữ khí thản nhiên sáp nhập cuộc nói chuyện của hai người kia.

Cảnh Phi Nguyệt nhìn Mộ Thần, sắc mặt nhất thời đổi đổi, “Mộ Thần, người có ý gì?”

Mộ Thần trong mắt xẹt qua một tia sát khí, bên miệng tươi cười mình diễm vài phần, “Không có ý gì, chính là xú nha đầu người, người cho là người là ai? Tiện nhân! Cho người ba phần màu sắc, người còn muốn mở phường nhuộm? Cho thể diện lại không cần!”

Cảnh Phi Nguyệt từ nhỏ đến lớn vẫn chưa bị người khác quở trách như vậy qua, sắc mặt nhất thời xanh trắng một trận, “Người muốn chết!”

Cảnh Phi Nguyệt then quá thành giận giơ kiếm lên, bổ tới Mộ Thần.

Khuôn mặt Mộ Thần bình tĩnh, tránh thoát một kích của Cảnh Phi Nguyệt, cười lạnh nói: “Người một nha đầu chết tiệt không biết tốt xấu, tên Ân Tung kia giết ca người, chúng ta đã đem hắn giết đi, người không cảm kích chúng ta, ngược lại lại lấy oán báo ân.”

Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt nhất thời thay đổi, “Ai cần các người xen vào việc của người khác, người nợ phải là của ta, hắn phải chết trên tay ta mới đúng!”

Diệp Thạch thương hại nhìn Cảnh Phi Nguyệt, bĩu môi, “Thực lực của người quá kém, không phải là đối thủ của người ta.”

Cảnh Phi Nguyệt nhất thời giận dữ, “Các người đều giết được hã, vì sao ta lại giết không được?”

Ánh mắt Diệp Thạch lóe lên, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét, nha đầu kia mù quáng tự tin quá mức rồi, người nọ chính là bát tinh võ linh đó! Hã và Mộ Thần có thể giết tên kia, cũng là có vận khí trong đó mới giết được.

“Đều tại người! Tại người, ca ca ta mới chết.” Cảnh Phi Nguyệt tức giận nhìn Diệp Thạch, vung tay lên, hơn mười căn phi châm tạo thành một cái trận hình kỳ diệu, bay vụt lại phía Diệp Thạch.

Diệp Thạch phi thân né qua, phi châm đột nhiên chuyển, đuổi theo sát Diệp Thạch.

Sắc mặt Diệp Thạch có chút tái nhợt, pháp khí phi châm vô khổng bất nhập, khó lòng phòng bị, nhưng yêu cầu đối với linh hồn lực tương đối cao, một mình nữ nhân này có thể thao túng nhiều phi châm như vậy, linh hồn lực của nàng hã là rất cao cường.

Diệp Thạch không biết, Cảnh Phi Nguyệt chẳng những có tư chất tốt, linh hồn lực cũng trời sinh hùng hậu hơn người bình thường rất nhiều, Cảnh Phi Ly cũng là như thế, hai người tâm linh tương thông, còn có thể đem linh hồn lực hợp lại thành một, chỉ tiếc, mệnh Cảnh Phi Ly không tốt, mới vào bí cảnh, còn chưa được hội hợp cùng Cảnh Phi Nguyệt, liền chết trong tay Ân Tung.

Ngân quang trong mắt Mộ Thần chợt lóe, Cảnh Phi Nguyệt kêu lên sợ hãi một tiếng, hơn mười căn phi châm bỗng rơi xuống đất.

Mộ Thần vừa rồi phát động linh hồn công kích với Cảnh Phi Nguyệt, công kích của Cảnh Phi Nguyệt phút chốc đã bị ngưng lại.

Cảnh Phi Nguyệt ghen tị nhìn Mộ Thần, vừa rồi Mộ Thần phát động linh hồn công kích với nàng, tuy rằng giao thủ chỉ trong chớp mắt, nhưng Cảnh Phi Nguyệt vẫn rõ ràng phát giác được, linh hồn lực của đối phương hoàn toàn có thể nghiền áp mình.

Cảnh Phi Nguyệt vẫn luôn kiêu ngạo linh hồn lực của mình hùng hậu hơn người cùng thế hệ, lại không nghĩ rằng cấp bậc của Mộ Thần thấp hơn nàng, tuổi cũng nhỏ hơn nàng, nhưng linh hồn lực lại mạnh hơn nàng rất nhiều.

“Hồn đản!” Cảnh Phi Nguyệt then quá thành giận tung hơn mười khối Lôi châu về phía Mộ Thần.

Mộ Thần tuy rằng ý thức được không ổn, đã nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn là bị tạc thương.

“Người đi chết đi!” Nhìn thấy Mộ Thần bị thương, Diệp Thạch không lưu thủ nữa, rút ra một cây roi quất qua Cảnh Phi Nguyệt, cây roi hơi xẹt qua khuôn mặt Cảnh Phi Nguyệt, để lại một vết máu trên mặt Cảnh Phi Nguyệt.

Cảnh Phi Nguyệt nhất thời giận dữ, “Người muốn gì?”

Diệp Thạch không nói chuyện, ném ra hơn mười tờ phù chú về phía Cảnh Phi Nguyệt, hơn mười tờ tứ cấp phù chú đồng thời bùng nổ, Cảnh Phi Nguyệt bị tạc bay ra ngoài.

“Nữ nhân chết tiệt, làm Mộ Thần bị thương.” Trong đầu Diệp Thạch chỉ còn lại một ý niệm như vậy.

Cảnh Phi Nguyệt bất ngờ không kịp đề phòng nên ăn thiệt thòi, lúc này giận dữ, dương kiếm bổ tới Diệp Thạch.

Diệp Thạch không yếu thế tiến lên đón, hai người không ai nhường ai đối mặt chực chiêu.

“Oanh!” Hai người chạm nhau một chương, Cảnh Phi Nguyệt bị chấn lui về phía sau vài bước.

Cảnh Phi Nguyệt cùng Diệp Thạch giao chiến hồi lâu lại không phân thắng thua được, nhất thời bắt đầu sinh ra ý lui.

Mộ Thần ra tay, che lại đường lui của Cảnh Phi Nguyệt.

Cảnh Phi Nguyệt nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, sắc mặt dữ tợn, “Hai người các ngươi muốn gì? Thật muốn cá chết lưới rách sao?”

Diệp Thạch không để ý tới lời Cảnh Phi Nguyệt nói, lần thứ hai ném ra hơn mười tờ phù chú về phía Cảnh Phi Nguyệt.

Nữ nhân này có sát ý với Mộ Thần! Quan hệ của nha đầu kia với viện trưởng thân thiết hơn bọn hã nhiều lắm, nếu như nha đầu chết tiết này chạy đến trước mặt viện trưởng nói loạn thì rất phiền toái. Như thế còn không bằng thừa dịp hiện tại không người, giải quyết nàng!

Đôi mắt Diệp Thạch biến thành một mảnh đỏ tươi, ánh mắt nhìn Cảnh Phi Nguyệt tràn đầy sát ý.

Cảnh Phi Nguyệt bị thần tình sát khí của Diệp Thạch dọa.

Cảnh Phi Nguyệt cau mày, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, nàng là tứ tinh võ linh, Diệp Thạch chỉ là người mới vào võ linh, cư nhiên dám vươn tay đánh với nàng, làm cho nàng khó chịu hơn chính là, nàng cư

nhiên đánh dưới hân! Trên mặt Cảnh Phi Nguyệt hiện lên vài phần nổi giận, thế công càng mãnh liệt thêm.

Diệp Thạch đã lâm vào trạng thái cuồng bạo, Cảnh Phi Nguyệt thế công biến cường, Diệp Thạch lại vẫn như trước chấn xuống được.

“Diệp Thạch, ngươi muốn gì?” Cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể càng ngày càng loãng, đối phương lại càng đánh càng hưng phấn, còn có một tên Mộ Thần ở một bên như hồ rình mồi, sự tức giận của Cảnh Phi Nguyệt dần dần bình ổn lại, một cỗ sợ hãi lại sinh ra.

“Giết người!” Đôi mắt màu đỏ tươi của Diệp Thạch lạnh lùng nhìn Cảnh Phi Nguyệt, công kích trên tay càng ngày càng dày đặc.

Cảnh Phi Nguyệt nhìn Diệp Thạch cùng Mộ Thần, trong lòng tràn đầy không dám tin, hai người kia thật muốn giết nàng!

Cảnh Phi Nguyệt làm sao cũng không nghĩ tới, hai người kia cư nhiên lại minh mục trương đảm động thủ với nàng.

“Mộ Thần, ta là đệ tử của hiệu trưởng, là sư tỷ của ngươi!” Diệp Thạch hiển nhiên đã mất đi lý trí, Cảnh Phi Nguyệt chỉ có thể hô lớn với Mộ Thần.

Mộ Thần nở nụ cười, sư tỷ? Vậy thì thế nào, đồng môn cũng không phải chính là dùng để đấu đá sao? Nàng là do hiệu trưởng một tay bồi dưỡng, là thân tín chân chính của viện trưởng, nếu xú nha đầu này chạy đến trước mặt hiệu trưởng nói lung tung, vậy bọn hân sẽ phiền toái lớn.

Diệp Thạch càng đánh càng hăng, Cảnh Phi Nguyệt bị Diệp Thạch đá một cước vào bụng, thiếu chút nữa thở không ra hơi.

Sắc mặt Cảnh Phi Nguyệt tái nhợt, trong lòng không khỏi hoài nghi, nàng là tứ tinh võ linh, này giờ chiến đấu kịch liệt, bây giờ nguyên khí đã bị

tiêu hao bảy tám phần, Diệp Thạch lại có tư thế càng đánh càng hăng, Cảnh Phi Nguyệt nguyên bản cảm thấy nếu Ân Tung chết trên tay hai tên Diệp Thạch và Mộ Thần mới vào võ linh thì hẳn là hẳn không có lợi hại bao nhiêu, bây giờ mới cảm thấy rõ ràng rằng Mộ Thần và Diệp Thạch quả thật rất khó đối phó.

Sợ càng kéo dài càng phiền, Mộ Thần đang đứng xem cuộc chiến võ một chưởng lên sau lưng Cảnh Phi Nguyệt, Cảnh Phi Nguyệt bị Mộ Thần ra tay ám toán, nàng lúc này vừa sợ vừa giận.

Cây roi trên tay Diệp Thạch quất lấy cổ Cảnh Phi Nguyệt, tay Diệp Thạch căng cứng lại, sau đó Cảnh Phi Nguyệt té trên mặt đất, khí tức dần dần yếu đi.

Nhìn thấy Cảnh Phi Nguyệt đã tử vong, huyết sắc trong mắt Diệp Thạch từ từ tiêu tán.

“Người không sao chứ?” Mộ Thần thấy Diệp Thạch đã khôi phục bình thường mới hỏi.

Diệp Thạch nhìn thấy thi thể Cảnh Phi Nguyệt, run run hỏi: “Nàng đã chết rồi?”

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy!”

Diệp Thạch nhíu mày, nhìn quanh bốn phía, thần sắc có chút kích động.

“Chung quanh không có người.” Mộ Thần an ủi.

Diệp Thạch thở ra một hơi, gật đầu nói: “Mau đem nàng chôn đi, đừng để cho những người khác nhìn thấy.”

Mộ Thần đồng ý, “Ừ.”

Mộ Thần cúi đầu nhìn thi thể Cảnh Phi Nguyệt, đôi mắt hiện lên tia cười lạnh, nha đầu này thật ngây thơ, bị hiệu trưởng bảo hộ quá tốt, cũng không biết trên đời này còn có nhân tâm hiểm ác.

“Mộ Thần,... Lam Nhược Phong, là người hại chết sao?” Diệp Thạch hỏi, có chút mờ mịt nhìn Mộ Thần thần sắc bình tĩnh.

“Đúng thế.” Mộ Thần cúi đầu, thản nhiên nói.

Diệp Thạch ngây ra, trầm mặc một lúc lâu, kinh ngạc thì thào một tiếng, “À.”

“Thạch Đầu sẽ chán ghét ta sao?” Mộ Thần không nhìn Diệp Thạch mà cúi đầu, ánh mắt hằn sâu thẳm, nhưng ngữ khí lại rất bình thản.

Diệp Thạch lắc đầu, kiên định nói: “Vô luận người làm gì, ta cũng sẽ đứng bên cạnh ủng hộ người.” Cho dù, Mộ Thần muốn làm Ma Vương, vậy hắn cũng sẽ cố gắng trở thành cây đao sắc bén nhất trong tay Mộ Thần, “Chỉ là, người vì sao không nói cho ta biết?”

“Ta sợ Thạch Đầu sẽ chán ghét ta.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Không quản người làm gì, người là cái hạng người gì, ta cũng đều thích người!”

Mộ Thần xoa xoa đầu Diệp Thạch, “Ta cũng rất thích Thạch Đầu.”

Trong mắt Diệp Thạch hiện lên ánh sao, “Thật sự?”

“Đương nhiên, ta đi vào thế giới này, chính là vì người.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch, ánh mắt đầy thâm thúy.

Mặt Diệp Thạch nhin không được mà đỏ lên, “Nha đầu kia hình như là đồ đệ của hiệu trưởng, hai đồ đệ thiên tài đều chết hết, hắn là hiệu trưởng sẽ rất đau lòng.” Diệp Thạch dờ dề tài.

Một nửa thiên tài từ học viện tới đây đã bị giết, chỉ trách mệnh nha đầu kia không tốt, phạm đến bọn họ.

“Đi thôi!” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch lấy nhẫn không gian của Cảnh Phi Nguyệt, nói: “Chậm trễ thời gian dài như vậy, kết quả trong nhẫn không gian của nha đầu kia lại không có mặt hàng nào tốt cả.”

“Cái nhẫn này, vứt bỏ!” Mộ Thần bình tĩnh nói.

Diệp Thạch có chút không muốn, nói: “Có chút đáng tiếc đó.”

Mộ Thần không cho là đúng, “Kêu người vứt bỏ thì vứt bỏ đi, đồ vật bên trong cái nhẫn này cũng không nên lấy.” Vì một chút tài vật mà làm cho Liên Thành Không biết bọn họ giết học trò cưng của hắn thì rất phiền toái.

“Được rồi.” Diệp Thạch nói, Diệp Thạch tìm một cái địa phương đem nhẫn chôn xuống.

“Đi thôi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch bước nhanh đuổi theo Mộ Thần, Mộ Thần bắt lấy tay Diệp Thạch, hôn hôn môi Diệp Thạch.

Diệp Thạch có chút mờ mịt tiếp đón nụ hôn của Mộ Thần.

“Tiểu Thạch Đầu nhà ta bắt đầu trưởng thành rồi!” Mộ Thần mặt mày cong cong nói.

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ: Thế nào mới xem như là trưởng thành? Biết giết người chính là trưởng thành sao? Như vậy, nếu giết thêm nhiều người một chút, vậy có phải là có thể lớn nhanh lên hay không?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

158. Chương 158: Lại Xung Đột

Mộ Thần và Diệp Thạch cùng đi vào dược viên, rất nhiều đệ tử may mắn còn tồn tại trong bí cảnh đều tập trung tới nơi này.

Bởi vì chuyện Ân Tung, quan hệ giữa Minh Nguyệt và Thánh Tinh có chút khẩn trương, đám đệ tử rõ ràng chia thành hai phe.

Mộ Thần và Diệp Thạch vừa đến dược viên, lập tức làm cho mọi người chú ý, đệ tử Thánh Tinh học viện thấy hai người xuất hiện thì một đám vẻ mặt phấn chấn.

Tuy rằng đệ tử Minh Nguyệt trong dược viên ít hơn nhiều so với đệ tử Thánh Tinh, nhưng bên Minh Nguyệt lại có một võ linh Lục Nghiêu tọa trấn, cộng thêm Trang Du không minh bạch với Lục Nghiêu, cho nên thực lực của Minh Nguyệt ngược lại mạnh hơn Thánh Tinh một chút.

Mộ Thần và Diệp Thạch vừa đến, tình hình này nhanh chóng kết thúc.

“Mộ đồng học, Diệp đồng học, các người tới rồi, thật tốt!”

“Mộ đồng học, tu vi của người lại tinh tiến sao? Thật đáng mừng!”

“Mộ đồng học, nghe nói người đại phát thần uy, giết chết một cường giả bát tinh võ linh? Thật là lợi hại!”

“Diệp đồng học, nghe nói trận pháp thuật của người hết sức lợi hại, ngay cả bát tinh võ linh cũng bị người vây khốn, người thật giỏi!”

“Diệp đồng học, người với Mộ thiếu thật xứng, quả thực là trời sinh một đôi!”

Diệp Thạch mỉm cười nhìn tên đệ tử nói hăng với Mộ Thần xứng đôi, tán thưởng nói: “Người đúng là có ánh mắt.”

Những người khác khích lệ, Diệp Thạch căn bản không để trong lòng, nhưng nghe người ta nói hăng với Mộ Thần xứng đôi, trong lòng Diệp Thạch âm thầm vui vẻ.

“Diệp Thạch, người quá đáng!” Nhìn thấy Diệp Thạch được mọi người khen tặng, nghiễm nhiên có tư thế chúng tinh phủng nguyệt, Trang Du nhin không được nhảy ra.

Trang Du cắn môi, trong lòng dâng lên một cỗ không cam, đệ tử Thánh Tinh học viện không nóng không lạnh với hăng, nhưng lại nhiệt tình với Diệp Thạch như vậy, Trang Du nhin không được có chút ghen tị, lại có chút ủy khuất.

Diệp Thạch nhú mày thầm nghĩ: Lam Nhược Phong đã chết rồi, vậy khi nào thì Trang Du mới chết nốt đây?

“Trang Du, người nói bậy bạ gì vậy? Ta sao lại quá đáng?” Diệp Thạch đen mặt.

“Diệp Thạch, người mưu hại đồng môn, người quả thực tội ác tày trời!” Trang Du căm phẫn nói với Diệp Thạch.

Nghe được từ ‘mưu hại đồng môn’, Diệp Thạch nhin không được có chút chột dạ.

“Người nói bậy bạ gì đó, người có chứng cứ gì?” Diệp Thạch lạnh lùng trừng Trang Du, thời điểm Cảnh Phi Nguyệt chết, chỉ có mình và Mộ

Thần ở đó, nha đầu kia chết không đối chứng, hã chỉ cần cần chết không thừa nhận, ai cũng không có biện pháp chứng minh là hã làm.

“Người không cần phải nói xạo, người đã hại Nhược Phong, người vẫn luôn ghi hận Nhược Phong!” Trang Du nói.

Diệp Thạch âm thầm thở ra một hơi, nguyên lai là Lam Nhược Phong. Dọa hã nhảy dựng, nếu là Lam Nhược Phong thì không quan trọng, Lam Nhược Phong với Cảnh Phi Nguyệt căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Nếu biết được Lam Nhược Phong đã chết, nói không chừng lông mày của hiệu trưởng cũng sẽ không động một chút, huống chi, Lam Nhược Phong là bị yêu thú ăn, một chút quan hệ với bọn họ cũng không có!

“Hã bị yêu thú ăn thì có quan hệ gì với ta?” Diệp Thạch đúng lý hợp tình nói.

“Người kê đơn trên người Nhược Phong, vậy nên Nhược Phong mới bị yêu thú nhắm trúng!” Trang Du tức giận nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Sao cứ lại là ta? Hã là do người làm đi! Người nào mà không biết Lam Nhược Phong có một chân với người, trên người người có một cỗ tao vị, Lam Nhược Phong dính vào người, thể chất của hã mới biến đổi, trở nên hấp dẫn yêu thú!”

Mấy nữ sinh đang đứng chung quanh, một đám sắc mặt quái dị nhìn Trang Du.

Một nữ sinh nhin không được “Phốc” bật cười, nữ sinh kia vừa cười, người chung quanh liền tập trung nhìn nàng, nữ đệ tử kia nhất thời có chút ngại ngùng, nhưng, hiện trường quý dị trầm mặc một chút, sau đó bạo phát một trận cười vang.

Một đám nữ đệ tử không kiêng nể gì nhìn chăm chăm Trang Du, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng chán ghét.

Tiếng cười chói tai kia không ngừng chui vào lỗ tai Trang Du, làm cho mặt Trang Du nhịn không được mà đỏ lên.

Trang Du có lực sát thương rất lớn với các nam đệ tử, nhưng mị lực của hân đối với nữ sinh lại không lớn lắm.

“Diệp Thạch, người nói bậy bạ gì đó! Ta vì sao phải hại Nhược Phong...” Trang Du tức đến khó thở trường Diệp Thạch.

“Vì sao ư? Cái này còn cần phải nói à, bởi vì người chần chừ, ai cũng có thể đem làm chồng, thấy một người yêu một người, gặp được một người tốt hơn liền không thể chờ nổi liền đem cái tên Lam Nhược Phong biểu hiện bình thường quảng đi, không để cho hân chặn con đường của người!” Diệp Thạch mãnh liệt nói.

Diệp Thạch được nguyên văn đặt ra là ác độc pháo hôi thụ, người như vậy, ý nghĩa tồn tại chính là làm cho nhân vật chính ngọt ngọt.

Trong nguyên văn là Diệp Thạch thích Lam Nhược Phong, nơi chốn ẩn nhẫn vì Lam Nhược Phong, nhưng hiện tại người Diệp Thạch thích chính là Mộ Thần, đối với hành vi Diệp Thạch nhắm vào Trang Du, Mộ Thần vẫn luôn ôm thái độ dung túng sủng nịch, thuận tiện thay Diệp Thạch chặn phía sau, Diệp Thạch tất nhiên sẽ không lưu lại tình cảm gì cho Trang Du.

“Diệp Thạch, người ác nhân cáo trạng trước, người quá vô sỉ.” Trang Du cắn môi, ánh mắt quét nhìn bốn phía.

Một đám đệ tử Thánh Tinh học viện đứng ở một bên xem kịch vui, đối mặt với tầm mắt chế nhạo chung quanh, Trang Du nhất thời bị ai.

Rõ ràng là Diệp Thạch xấu xa như vậy, đã làm chuyện xấu còn bật lại, vì sao mọi người không trách cứ hẳn, lại còn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

“Diệp Thạch, thiên lý rõ ràng, bộ mặt đích thực của người sớm muộn gì sẽ bị vạch trần.” Trang Du hiên ngang lẫm liệt nói.

“Trang Du, người là cái tên dê tiện, đừng tưởng rằng ta không biết lai lịch của người, ta lưu lại cho người mặt mũi, mới không có vạch trần người, người ngược lại luôn nhảy nhót.” Diệp Thạch chống nạnh, chỉ cao khí ngang nói.

Trang Du cau mày, tức giận nói: “Chi tiết gì? Ta cây ngay không sợ chết đứng, mới không sợ người nói lung tung!”

“Phi, da mặt của người thật dày, sư phụ Sư Tử Ngọc của người là gián điệp của Minh Nguyệt học viện, người là tiểu gián điệp mà hẳn nuôi ra, hai sư đồ các người muốn hủy Thánh Tinh học viện! Hai người các người cũng quá không cần mặt mũi rồi, một người lại không biết xấu hổ hơn so với một người!” Diệp Thạch lạnh lùng nói với Trang Du.

Trang Du sừng sốt một chút, mặt đỏ lên, “Người không nên nói lung tung, không phải là như vậy.”

Sư phụ tuy rằng đã nói với mình, để mình chuyển tới Minh Nguyệt học viện, nhưng sư phụ là vì tốt cho mình, tài nguyên và hoàn cảnh của Minh Nguyệt học viện tốt hơn ở đây, hơn nữa, vào Minh Nguyệt học viện mới có thể đi tu luyện ở thánh địa trung châu, mới có thể nhìn thấy được bầu trời càng rộng lớn hơn. Thánh Tinh học viện quá nhỏ, đã không thích hợp cho hẳn phát triển nữa.

Diệp Thạch không cho là đúng, nói: “Người không cần phải nói xạo, thời điểm đấu võ, đối thủ của Mộ Thần vốn là một tên cửu tinh võ sư, lại bị sư phụ người làm khó dễ, đổi thành tên Chúc Húc nhị tinh võ linh kia, sư

phụ người muốn hại chết Mộ Thần, đáng tiếc, Chúc Húc quá yếu, không đỡ qua được ba chiêu của Mộ Thần, sư phụ người trộm gà không được còn mất năm gạo.”

“Thời điểm đấu võ thì Mộ Thần đã thăng cấp võ linh, sư phụ là cảm thấy an bài một cửu tinh võ sư cho Mộ Thần là không đủ tôn trọng, mới an bài Chúc Húc cho Mộ Thần!” Đối mặt với tầm mắt tràn đầy hoài nghi ở chung quanh, Trang Du đầy ủy khuất giải thích.

“Phi, già mồm át lễ phải.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Đủ rồi Diệp Thạch, người không nên nói như vậy.” Lục Nghiêu thấy Trang Du bị Diệp Thạch làm cho á khẩu không trả lời được, không khỏi có chút đau lòng.

Diệp Thạch không để ý, nhìn Trang Du, nói: “Người còn có mặt mũi giải thích? Người nhìn xem người đứng bên người người chính là ai? Người là cái thứ ăn cây táo, rào cây sung! Cho dù Lam Nhược Phong còn sống, nhìn thấy người và Lục Nghiêu không minh bạch như vậy, hắn sớm muộn gì cũng bị người làm cho tức chết một lần nữa.”

Diệp Thạch đánh giá Trang Du, thầm nghĩ: Mộ Thần luôn chê mình còn nhỏ, Trang Du cũng không lớn hơn mình, nhưng nam nhân bên người Trang Du lại thay đổi một tên lại một tên.

“Diệp Thạch, người...người...” Trang Du trừng mắt nhìn Diệp Thạch, trong lòng tràn đầy tức giận, lại bị Diệp Thạch nói á khẩu không trả lời được.

Bạch Liên Hoa thụ phải là gần bùn mà không tanh mùi bùn, phải là được người khác phụng ở trong lòng bàn tay.

Theo lý mà nói, hắn bị Diệp Thạch nhắm vào như vậy, hắn phải nên có một đồng chính quy và pháo hôi công xuất đầu vì hắn, mà hắn chỉ cần ở

một bên làm một mỹ nam tử an tĩnh, mảnh mai là đủ rồi.

Nhưng Lam Nhược Phong vốn hẳn là được Diệp Thạch chung tình lại thành pháo hôi, thân phận bây giờ của Lục Nghiêu lại khiến cho hẳn không thể tại loại địa phương này nói thêm cái gì.

Về phần những pháo hôi công của Thánh Tinh học viện, Trang Du theo nguyên tắc vâng chịu, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, không then với lương tâm kết giao với Lục Nghiêu, nhưng đám đệ tử đó lại không cho là như thế.

Diệp Thạch cả vú lấp miệng em nhìn Trang Du, đắc ý dào dạt nói: “Người, người cái gì mà người. Thế nào? Chột dạ nên á khẩu không trả lời được sao?”

“Mới không phải như thế.” Trang Du trừng Diệp Thạch.

“Không phải như vậy, vậy là thế nào?” Diệp Thạch giống như một con gà trống ý chí chiến đấu ngẩng cao, vênh mặt hất hàm nhìn Trang Du.

Trang Du đem ánh mắt xin giúp đỡ hướng về phía Mộ Thần, Mộ Thần bất đắc dĩ phiên cái xem thường, hẳn thật sự không rõ, sau khi hẳn cự tuyệt Trang Du một lần lại một lần, Trang Du là làm sao có dũng khí, một lần lại một lần đem hy vọng đặt trên người hẳn?

Diệp Thạch tức giận chặn trước mặt Mộ Thần, “Nhìn cái gì? Lại nhìn nữa ta đem tròng mắt ngươi đào ra! Đây là nam nhân của ta, ngươi đừng nhớ thương!”

“Đủ rồi! Diệp Thạch, ngươi đừng nói nữa.” Lục Nghiêu thấy Trang Du bị Diệp Thạch quở trách lại không hề có lực chống đỡ, nhin không được đứng ra nói.

Diệp Thạch híp mắt đánh giá Lục Nghiêu, cười như không cười nói: “Tiểu bạch kiểm, người nếu như không muốn bị thua kém thì nhìn chăm chăm người này cho tốt đi, gia hỏa Lam Nhược Phong thật hư, nên giữ không nổi hãn, để cho hãn nơi nơi trêu chọc người khác. Người không nên bước rập khuôn theo Lam Nhược Phong, tình nhân chạy với người khác, mà mình lại phải chết oan chết uổng.”

Sắc mặt Trang Du một mảnh tối đen, Diệp Thạch đem hãn nói thành kỷ nữ ai cũng có thể lấy làm chồng!

Sắc mặt Lục Nghiêu xanh trắng một trận.

Trang Du nhìn sắc mặt Lục Nghiêu, nhin không được mà cúi đầu.

“Không nhọc Diệp thiếu quan tâm!” Lục Nghiêu lạnh lùng nói.

Diệp Thạch lạnh lùng hừ một tiếng, “Ta cũng không muốn quan tâm, chỉ là, nếu như mị lực của người không đủ lớn, Trang Du liền sẽ nhìn chăm chăm Mộ Thần nhà ta, ta sẽ rất buồn bực nha.”

Diệp Thạch ngẩng cao đầu, đôi mắt hơi hoài nghi nhìn Lục Nghiêu, trên mặt hiện lên vài phần ưu sầu, hiển nhiên là đối với thực lực của Lục Nghiêu có chút không tín nhiệm.

Sắc mặt Lục Nghiêu tối đen nhìn Diệp Thạch, sát khí ở đáy mắt muốn che dấu cũng không được.

Mộ Thần nhìn Lục Nghiêu, trong lòng trầm xuống, Lục Nghiêu động sát tâm với Diệp Thạch!

Nguyên văn, hãn và Diệp Thạch đều bởi vì Lục Nghiêu mà chết, người này chỉ sợ khó đối phó hơn Lam Nhược Phong một chút.

“Trang Du về sau sẽ không có liên quan gì với Mộ Thần nữa.” Lục Nghiêu lạnh lùng nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhún vai, “A, vậy thực tốt.” Diệp Thạch ý vị sâu sa nhìn Lục Nghiêu, trịnh trọng nói: “Tiểu bạch kiểm, ăn nhiều một chút để bổ thân mình đi, Trang Du chính là một tên điên không no, bộ dáng này của người thật sự có chút không đủ nhìn.”

Diệp Thạch đứng ở một bên thở dài thở ngắn, sắc mặt Lục Nghiêu âm trầm có thể tích thành nước.

Đệ tử Thánh Tinh học viện nhìn một màn này, nhin không được trộm cười thầm.

Lục Nghiêu vẫn luôn là một bộ cao cao tại thượng, đệ tử Thánh Tinh đã sớm nhìn hăn không vừa mắt, giờ phút này nhìn hăn như vậy, một đám đệ tử nhin không được có chút vui sướng khi người gặp họa.

Trang Du trừng Diệp Thạch, “Diệp Thạch, đủ rồi! Người quá đáng!”

“Hừ, là người trêu chọc ta trước!” Diệp Thạch tức giận trả lời.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

159. Chương 159

Trình Uyển Bạch đứng bên cạnh Tạ Đan Yên, bất đắc dĩ lắc đầu, cảm khái nói: “Diệp Thạch đúng là lợi hại!”

Tạ Đan Yên gật đầu, thầm chấp nhận.

Trang Du bị Diệp Thạch nói đều muốn ngất đi rồi, đáng tiếc Diệp Thạch không phải là người thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy bộ dáng này của Trang Du, hẳn chỉ bất vi sở động, còn có vui sướng khi người gặp họa, vẻ mặt đắc ý.

“Kỳ thật, ngày thường miệng Diệp Thạch cũng không có lợi hại bao nhiêu, chính là khi người này gặp được Trang Du, liền sẽ phát huy vượt xa người thường.” Trình Uyển Bạch cười nói.

Diệp Thạch làm người cũng không tệ lắm, ấn tượng của rất nhiều nữ đệ tử đối với Diệp Thạch cũng được, nhưng mà, hoặc có lẽ là bởi vì Trang Du, duyên nam sinh của Diệp Thạch không tốt lắm, bất quá đối phương đã có Mộ Thần, những tên giá áo túi cơm kia trong học viện ước chừng Diệp Thạch cũng không nhìn vào mắt.

Tạ Đan Yên thầm nghĩ: Khi Diệp Thạch đối mặt với Trang Du, đích xác sẽ trở nên rất lợi hại. Mặc cho ai bị Trang Du ghê tởm một hai lần, liền đều sẽ bị bức ra tiềm lực vô hạn, mà tiềm lực của Diệp Thạch tựa hồ bị Trang Du kích phát rất triệt để!

Trang Du cũng rất bản lĩnh, nhiều nam nhân như thế đều bị hấn mê hoặc thần hồn điên đảo.

“Trang Du và Diệp Thạch tựa hồ bất tự không hợp.” Tạ Đan Yên nói thầm.

Trang Du cũng không có bao nhiêu thù hận với người khác, chính là khi gặp được Diệp Thạch, liền phải nhảy ra gây sức ép một phen.

Trang Du đối mặt với người khác, có thể nói là vô hướng bất lợi, nhưng khi gặp được Diệp Thạch, tựa hồ chiếm không được cái tiện nghi gì.

Nhưng Trang Du dường như có chứng thụ ngược, rõ ràng là chiếm không được tiện nghi gì, lại còn luôn nhảy ra gặp Diệp Thạch tìm ngược.

“Sư Tử Ngọc thật sự là gian tế của Minh Nguyệt học viện?” Tạ Đan Yên nói thầm.

Trình Uyển Bạch lắc đầu, “Không biết, Sư Tử Ngọc đã ở Thánh Tinh nhiều năm, quyền cao chức trọng, nếu như hấn là gian tế, chuyện này...”

Tạ Đan Yên nhú mày, “Chúng ta không nên nói về chuyện này nữa.”

Trình Uyển Bạch gật đầu, hai người bọn họ chỉ là hai tân sinh, Sư Tử Ngọc có phải là gian tế hay không cũng không quan hệ với bọn họ.

Thoát khỏi Trang Du, Diệp Thạch đem ánh mắt chuyển vào trong được viên.

Nhìn thấy Diệp Thạch cùng Trang Du chuẩn bị đi vào, vài đệ tử Thánh Tinh lập tức hướng về phía Diệp Thạch.

Trang Du nhìn Diệp Thạch được mọi người vây quanh, trong lòng không khỏi rầu rĩ không vui.

Hắn tựa hồ bị một đám đệ tử Thánh Tinh bài trừ ra ngoài. Diệp Thạch nhắm vào mình như vậy, những người đó lại đều đứng bên cạnh Diệp Thạch.

Ánh mắt Trang Du đảo qua trên người vài đệ tử Thánh Tinh, vài nữ đệ tử tràn đầy khinh thường nhìn Trang Du, Trang Du cảm thấy ánh mắt của bọn họ, như là đang nhìn tên phản đồ.

Trang Du u oán thở dài, những người này vì sao phải như vậy, nếu không phải là do mình ngăn trở Lục Nghiêu giết bọn họ, những người này nói không chừng đã bị Lục Nghiêu giết sạch rồi, là mình đã cứu bọn họ a!

“Diệp đồng học, cái dược viên này, phần lớn trân quý linh thảo đều có trận pháp cấm chế bảo hộ, trước đó có vài đệ tử không cẩn thận, đụng chạm đến cấm chế, đã bị cấm chế đánh chết.” Trình Uyển Bạch đi lên giới thiệu với Diệp Thạch.

Diệp Thạch đảo mắt, nhìn thoáng qua phương hướng của Trang Du, “Bọn Trang Du thu hoạch thế nào?”

Sắc mặt Tạ Đan Yên đổi đổi, có chút ê ẩm nói: “Vận khí Trang Du không tồi, hắn và Lục Nghiêu tựa hồ đã tìm được bốn gốc ngàn năm linh thảo.”

“Người này sao lại có mệnh tốt như vậy?!” Diệp Thạch không vui nói thầm, cái tên Trang Du chán ghét này nếu như bị cấm chế giết chết thì tốt rồi, tai họa lưu ngàn năm a! Vận khí tên này hình như rất tốt. Hay là, mình đi đoạt linh thảo? Chỉ là, Lục Nghiêu... Có chút khó đối phó!

“Hình như Trang Du có được dị nhãn, hắn tuy không có thực lực đánh bại cấm chế, nhưng tựa hồ có thể nhìn thấu nhược điểm của cấm chế.” Tạ Đan Yên nói.

Trang Du am hiểu nhìn thấu cấm chế, Lục Nghiêu am hiểu đánh bại cấm chế, hai người hợp tác đúng là thiên y vô phùng, nhưng mà, Trang Du là đệ tử Thánh Tinh!

Người này “không then với lương tâm” trộn lẫn với đệ tử Minh Nguyệt, thật sự làm người ta không dám khen tặng.

Diệp Thạch bĩu môi, Trang Du cư nhiên cũng sở hữu linh mắt, mệnh người này thật tốt.

“Nhanh chóng phá cấm chế đi, đừng chậm trễ thời gian.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật đầu, rất nhanh đã đuổi kịp Mộ Thần.

Trang Du hợp tác với Lục Nghiêu cũng coi như không tồi, nhưng so với Diệp Thạch và Mộ Thần thì kém xa lắm.

Trang Du chỉ có thể đại khái nhìn ra nhược điểm của cấm chế, nhưng Diệp Thạch lại có thể hiểu rõ nhược điểm của nó, Lục Nghiêu chỉ có thể theo phương pháp lấy lực phá lực để bài trừ trận pháp, nhưng hai người Mộ Thần và Diệp Thạch đều tinh thông trận pháp, thủ đoạn bài trừ cấm chế của hai người rất nhiều.

Diệp Thạch và Mộ Thần mới chỉ vào được viên năm ngày, liền bài trừ được mười cái cấm chế, thu hoạch được sáu gốc linh thảo.

“Không có!” Diệp Thạch cau mày bất mãn.

Mộ Thần nói: “Không thì thôi.”

Trong các cấm chế ở dược viên vốn đều trồng linh thảo, nhưng có một ít linh thảo, bởi vì trải qua năm tháng dài lâu mà đã héo rũ.

Diệp Thạch bất mãn cắn răng, Trang Du và Lục Nghiêu mỗi khi mở ra một cái cấm chế thì trong đó đều có ngàn năm linh thảo. Cố tình hấn và Mộ Thần lại xui xẻo như vậy, bài trừ mười cái cấm chế, trong đó có bốn cái đã là không có, đây là chuyện gì vậy!

Diệp Thạch cùng Mộ Thần ăn thịt, đệ tử Thánh Tinh cũng đi theo ăn canh.

Bình thường trong một cái cấm chế chỉ có một gốc linh thảo, nhưng mà cũng vẫn còn có một ít linh thảo phổ thông, đám linh thảo đó Mộ Thần và Diệp Thạch chướng mắt, nhưng đối với những người khác mà nói, đó lại là thứ khó có được.

“Rõ ràng nó không phải là không có!” Diệp Thạch nói.

Thời gian của bọn họ có hạn, cho nên không có khả năng mở ra tất cả cấm chế trong dược viên, trước khi động thủ, Diệp Thạch cũng đã thử phân biệt qua, khi Diệp Thạch cảm thấy trong cấm chế này có chín thành năm chắc có linh thảo, kết quả, lại là không.

Diệp Thạch cắn giận đá đá chân, biểu tình trên mặt tràn đầy khó chịu.

“Được rồi, mở tiếp đi.” Sắc mặt Mộ Thần bình tĩnh, ngữ khí cũng rất thản nhiên.

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt thông dong của Mộ Thần, nhịn không được bĩu môi, làm không công nhiều như vậy, Mộ Thần cư nhiên một chút cũng không tức giận, tâm tính Mộ Thần sao lại tốt như vậy đâu.

Trang Du nhìn về hướng Diệp Thạch, thấy được cấm chế hấn mở ra là không, nhất thời thở ra một hơi.

Cấm chế trong dược viên vô số, vậy nên tốc độ mở ra cấm chế trực tiếp quyết định thu hoạch được linh thảo bao nhiêu, trong bí cảnh, chỉ có

hai phe Mộ Thần, Diệp Thạch cùng Trang Du, Lục Nghiêu có tốc độ mở cấm chế nhanh nhất, bốn người nghiễm nhiên thành quan hệ cạnh tranh.

“Trang Du mở ra cấm chế, đều là có thu hoạch.” Diệp Thạch dán lên người Mộ Thần, rầu rĩ nói.

“Ta biết rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Cái thứ số mệnh của nhân vật chính, không phải là người người đều có thể có.

Số mệnh không đủ, chỉ có thể lấy thực lực đến bổ sung, tốc độ mở cấm chế của hắn và Diệp Thạch nhanh hơn nhiều so với Lục Nghiêu và Trang Du. Mở ra nhiều hơn vài cái cấm chế, sớm muộn gì cũng có thể thu hoạch vượt qua Trang Du và Lục Nghiêu.

Diệp Thạch khó chịu nói thầm: “Trang Du có cái gì tốt? Vì sao vận khí của hắn lại tốt như vậy?”

“Được rồi, đừng oán giận, có thời gian đi oán giận, còn không bằng nghĩ biện pháp mở ra nhiều hơn hai, ba cái cấm chế.” Mộ Thần không để bụng nói.

Con đường đả bại nhân vật chính đã định trước không có khả năng thuận buồm xuôi gió, mở ra cấm chế có một nửa có thu hoạch, Mộ Thần đã đủ vui mừng rồi.

Diệp Thạch gật đầu, “Được.”

Sau khi mở ra mấy cái cấm chế, kinh nghiệm của hai người càng ngày càng phong phú, thời gian phá mở cấm chế càng ngày càng ngắn.

Lục Nghiêu nhin không được nhìn thoáng qua phương hướng Diệp Thạch, luận nhãn lực, Diệp Thạch mạnh hơn một ít so với Trang Du, luận

vận khí, Trang Du mạnh hơn một ít so với Diệp Thạch, luận năng lực phá cấm chế, Diệp Thạch lại cao hơn một ít so với Trang Du.

Nếu như Trang Du vừa có vận khí, lại tinh thông trận pháp giống như Diệp Thạch thì tốt rồi. Lục Nghiêu lắc lắc đầu, ngẫm bực vì mình có lòng tham.

Mộ Thần bỏ một ít thời gian đem một gốc ngàn năm linh thảo luyện chế thành Trúc Linh Đan, Diệp Thạch cùng Mộ Thần trước sau đều phục dụng một viên, tu vi nhất thời tăng lên một tinh, Mộ Thần thành tam tinh võ linh, Diệp Thạch thành nhị tinh võ linh.

Sau khi tu vi tăng lên, năng lực phá cấm chế của Diệp Thạch và Mộ Thần cũng tăng lên theo.

“Mở ra! Hả? Lại là một gốc ngàn năm Xích Linh Chi? Có cái khác hay không a?! Trong cấm chế chỉ có một ít loại linh thảo ngàn năm thôi sao?” Diệp Thạch nhìn thấy linh thảo trong cấm chế, bất mãn nói thầm.

Nghe được lời Diệp Thạch nói, cơ mặt đám đệ tử xung quanh run rẩy một trận.

“Được rồi, trong cấm chế này tốt xấu gì cũng có linh thảo, tổng so với không có thu hoạch gì thì tốt hơn rồi.” Mộ Thần an ủi.

Diệp Thạch gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Minh Nguyệt đệ tử chết một tên Ân Tung, đệ tử Thánh Tinh chết hai tứ tinh võ linh, ở trong đây, liền chỉ còn Mộ Thần, Diệp Thạch và Lục Nghiêu có thực lực cao nhất.

Người bên ngoài tuy rằng đỏ mắt thu hoạch của mấy người này, nhưng kiêng kỵ thực lực của hai người, cũng không dám có động tác.

Tạ Đan Yên bất đắc dĩ phiên cái xem thường, chua chua nói: “Tên Diệp Thạch này, ngàn năm linh thảo cũng nhìn không vào mắt.”

Trình Uyển Bạch cười bất đắc dĩ, “Nhưng người ta có cái tư cách này.”

Sắc mặt Tạ Đan Yên biến đổi, thở dài: “Quả thật!”

Tạ Đan Yên cúi đầu, nhớ tới những chuyện đã từng xảy ra, Tạ Đan Yên cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Lúc trước, mình có bao nhiêu ngu xuẩn, mới có thể vì một tên Lam Nhược Phong ra vẻ đạo mạo mà đi đắc tội với Mộ Thần và Diệp Thạch?!

Mộ Thần nhìn Xích Linh Chi trong cấm chế, nói với Diệp Thạch, “Cẩn thận một chút khi lấy nó, giá trị của gốc ngàn năm linh thảo này tựa hồ trên mấy gốc trước đó.”

Diệp Thạch gật đầu sẵn tay áo lên, trịnh trọng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận.”

Một tháng thời gian, nhoáng một cái liền qua.

“Sư bá, ngày mai chính là kỳ hạn một tháng.” Tân Như Ca nói với Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm có chút bất an nhìn nơi xa, “Cũng không biết tiểu sư đệ của người thế nào rồi, tính cách hăng lỗ mẫn như vậy, không biết...”

Tân Như Ca nhìn bộ dáng Kinh Sí Diễm mặt co mày cau, an ủi: “Sư bá không cần lo lắng, Mộ Thần cũng ở đó mà.”

Sắc mặt Kinh Sí Diễm dịu đi vài phần, “Có Mộ Thần ở đó, đích thực an toàn của tiểu sư đệ người càng có bảo đảm hơn một ít.” Chỉ sợ là Mộ Thần tự thân khó bảo toàn thôi.

Minh văn viện.

“Tỷ tỷ, ngày mai chính là kỳ hạn một tháng, người còn sống bên trong đều sẽ bị truyền tống ra, người có muốn đi tới bên ngoài bí cảnh nhìn không?” Hạ Thanh Lệ hỏi.

Hạ Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn Hạ Thanh Lệ, bất an hỏi: “Muội muội, người nói thử coi Mộ Thần còn sống không?”

Hạ Thanh Lệ nhíu mày, tình trạng trong bí cảnh đã không tốt lắm, lần này lại có thêm người Minh Nguyệt nhúng tay vào, xác thực không dễ đoán.

Ai cũng không thể cam đoan Mộ Thần có thể bị gì ngoài ý muốn hay không.

“Mộ Thần hắc hắc là còn sống đi.” Hạ Thanh Lệ thản nhiên nói.

Rất nhiều thiên tài đều có một chút cậy tài khinh người, tự cho là thanh cao, nhưng Mộ Thần không giống vậy. Mộ Thần đủ thiên tài, cũng đủ vô sỉ, trước kia lúc đấu võ, hắc dựa vào phù chú mà cứng rắn oanh chết đối phương, đủ để chứng minh Mộ Thần là một người có thể sống lâu.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Hạ Thanh Nghiên nói, tuy rằng nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng mà trong lòng vẫn nhịn không được mà bất an.

“Không quản sống hay chết, ngày mai tới đó sẽ biết.” Hạ Thanh Lệ thản nhiên nói.

“Nghe nói hiệu trưởng cũng cho hai đồ đệ đi vào, không biết hai người kia thế nào rồi.” Hạ Thanh Nghiên nói.

Hiệu trưởng đóng băng hai người kia nhiều năm như vậy, hiện tại mới phóng ra. Hiệu trưởng lần này để cho hai người vào bí cảnh, hẳn là muốn

hai người này từ tối thành sáng. Không biết là hai cái hạng người gì mà có thể được hiệu trưởng coi trọng như vậy.

Đan viện.

“Không biết lần này có bao nhiêu người sống được.” Thái Thúc Danh bất an nói thầm.

“Những lần trước đều có thể đi ra khoảng một phần ba, lần này không phải là bịttoàn diệt đi?” Diêm Vô nhãn mày, vẻ mặt ngưng trọng

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

160. Chương 160

“Hôm nay là ngày cuối cùng.” Cảm thụ nồng đậm nguyên khí thiên địa trong bí cảnh, Diệp Thạch chưa thỏa mãn, nói.

“Thu hoạch lần này cũng được, đáng tiếc là thời gian quá ngắn.” Mộ Thần hơi tiếc nuối nói.

“Đúng thế!” Trong bí cảnh này còn có thiết nhiều địa phương hắc còn chưa kịp đi dạo, xem ra những chỗ tốt đó chỉ có thể lưu lại cho người sau, “Không biết sư phụ có lo lắng cho ta không.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần cười nói: “Hắc là có đi.” Kinh Sí Diễm xác thực đối với Diệp Thạch không tồi, hắc nhìn ra được, Kinh Sí Diễm đích thực rất quan tâm tới Diệp Thạch.

Về phần tên sư phụ kia của mình, nói không chừng lão gia hỏa kia chỉ biết lo lắng rượu của hắc có đủ uống hay không thôi.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ, nói thầm: “Có lẽ, sư phụ đã cho rằng ta đã chết rồi không chừng.”

Mộ Thần tức giận trừng Diệp Thạch, “Người nói bậy bạ gì đấy?”

Diệp Thạch thè lưỡi, ngượng ngùng cười.

Mộ Thần cúi đầu nghĩ: Kinh Sí Diễm hắc là sẽ không cho rằng Diệp Thạch đã chết, nhưng có lẽ người này đã cho rằng hắc đã chết.

Diệp Thạch điểm nhẹ một cái lên hộp ngọc trên tay, tính toán: “Cộng thêm một gốc đã dùng, chúng ta tổng cộng thu hoạch được mười ba gốc linh thảo ngàn năm.”

Trang Du cùng Lục Nghiêu chỉ thu hoạch được mười một gốc linh thảo ngàn năm, tuy rằng bên mình thu hoạch nhiều linh thảo hơn Trang Du, nhưng Diệp Thạch vẫn có chút không cao hứng, dù sao, bọn họ cũng đã mở ra tới hai mươi sáu cái cấm chế, kết quả chỉ có một nửa là có ngàn năm linh thảo, mà Trang Du và Lục Nghiêu chỉ mở ra mười hai cái, nhưng chỉ có một cái là không có ngàn năm linh thảo bên trong.

“Nhanh thu hồi lại đi, đừng rêu rao quá.” Mộ Thần nhắc nhở.

Diệp Thạch gật đầu.

“Mộ Thần, vì sao Trang Du lại có vận khí tốt như vậy?” Diệp Thạch không cam lòng, hỏi.

Bởi vì hắn là nhân vật chính! Nhưng linh thảo mà bọn họ thu hoạch vẫn nhiều hơn Trang Du, cũng chứng minh được, cái thứ số mệnh này không phải là vận năng!

“Vận khí, luôn có thời điểm hao hết.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Người nói đúng.”

“Mộ Thần, nghe nói ngày hôm qua Lục Nghiêu bị người ta tập kích! Không biết đã chết hay chưa.” Diệp Thạch bát quái nói.

Lão quái vật Lục gia đích thực đối với Lục Nghiêu không tồi, trên người Lục Nghiêu không chỉ có lệnh bài bảo mệnh, còn có pháp khí bảo mệnh.

Nghe nói cái người ngày hôm qua xuống tay với Lục Nghiêu có thực lực thực cường, nhưng mà cũng không thể đắc thủ.

“Không chết, nhưng nghe nói là bị thương.” Mộ Thần nói.

Ngày hôm qua cũng không biết là ai, hẳn là một cao thủ, thủ đoạn phi thường độc ác, nghe nói thực lực không thua gì ngũ tinh võ linh.

Khi Lục Nghiêu bị thương, Trang Du liền khóc sụt sùi chạy tới chỉ trích Diệp Thạch, minh lý ám lý chỉ trích bọn họ xuống tay với Lục Nghiêu, làm cho Diệp Thạch tức giận ngoan độc mắng tên kia một trận.

Khi Lục Nghiêu gặp chuyện, Mộ Thần, Diệp Thạch cùng rất nhiều đệ tử Thánh Tinh đều đang cùng một chỗ, rất nhiều người đều chứng minh được hai người không có khả năng ra tay.

Lục Nghiêu gặp chuyện làm mọi người ý thức được rằng trong bí cảnh còn có một tên cao thủ ẩn giấu, địch hữu khó phân biệt, một đám đệ tử không khỏi hoảng sợ.

“Mộ Thần, người nói thử coi, người ra tay kia là ai? Chẳng lẽ lại là ám thủ do hiệu trưởng nhét vào?” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần nhún vai, “Hẳn là không phải.” Lấy nội tình của Thánh Tinh học viện, có thể nuôi dưỡng được đôi tứ tinh võ linh huynh muội kia đã là không tồi, làm sao còn có thể cất giấu ám thủ như vậy nữa.

“Không phải là hiệu trưởng, vậy là ai? Không phải là trong đám đệ tử bên Minh Nguyệt kia đi.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần lắc đầu, “Không rõ ràng lắm, tóm lại, hết thảy cần thận.”

Diệp Thạch cúi đầu, đôi mắt hiện lên lãnh ý, “Mộ Thần, tiểu bạch kiểm Lục Nghiêu kia đã bị thương, hiện tại chúng ta có cần đi qua đánh

cướp hãn không?”

Mộ Thần trầm tư một phen nhìn Diệp Thạch, lắc đầu nói: “Bỏ qua đi, qua thêm vài ngày nữa là chúng ta sẽ bị truyền tống ra ngoài, đừng làm phức tạp.”

Diệp Thạch có chút nhụt chí bĩu môi.

Mộ Thần bất đắc dĩ vươn tay nhéo nhéo mặt Diệp Thạch, “Còn nhiều thời gian, sau này còn cơ hội, không cần nóng vội, nóng nảy không ăn hết đậu hủ nóng.”

Nghe được lời Mộ Thần nói, Diệp Thạch có chút ngại ngùng lui vào trong ngực Mộ Thần, Mộ Thần vươn tay ôm chặt Diệp Thạch.

Trong sơn động.

Trang Du bất an hỏi Lục Nghiêu: “Người không sao chứ?”

Lục Nghiêu lắc đầu nói: “Không có việc gì.” Đáng tiếc lại không thể lưu lại người kia, thiếu chút nữa đã chết trong tay đối phương, hãn lại ngay cả đối phương là ai cũng không biết, ngẫm lại thật là có chút dọa người!

“Ta đã hỏi qua Mộ Thần cùng Diệp Thạch, không phải là hãn và Mộ Thần hạ thủ, chỉ sợ trong bí cảnh còn có cao thủ khác, nhưng mà không thể nào!” Trang Du lẩm bẩm.

Lục Nghiêu híп mắt, thực lực của người ra tay hãn là tại lục tinh võ linh, không ngờ trong bí cảnh còn có một cao thủ như vậy, xác thực là ngoài dự đoán.

Nhìn tư thế nam nhân kia ra tay, quả thật không giống như là Mộ Thần và Diệp Thạch.

“Người kia không phải là sẽ đến nữa đi.” Trang Du lo lắng nói.

“Không biết, nhưng nếu người này lại đến, hẳn sẽ không thể dễ dàng đi nữa rồi.” Đôi mắt Lục Nghiêu xẹt qua một tia sát khí.

Trang Du không hiểu: “Vì sao?”

Lục Nghiêu cười nói: “Ta đã thiết hạ cấm chế trong này, nếu như hắc đã đi mà còn quay lại, nhất định sẽ thi cốt vô tồn.”

Trang Du sửng sốt một chút, có chút chần chờ hỏi: “Nói như vậy, những người khác tới đây cũng như thế sao?”

Lục Nghiêu gật đầu, ý vị sâu sa nhìn Trang Du, “Không sai, những người khác đến, cũng là như vậy.”

Trang Du cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần phức tạp.

Lục Nghiêu nhìn thấy sắc mặt của Trang Du, trong lòng ngũ vị tạp trần.

...

Thời gian bí cảnh đóng cửa rốt cục đã tới, Kinh Sí Diễm đã sớm đứng chờ bên ngoài bí cảnh.

Kinh Sí Diễm nguyên bản tưởng rằng Hùng Uy sẽ không đến, không nghĩ tới Hùng Uy cư nhiên cũng tới rất sớm, hơn nữa, không biết có phải là ảo giác của hắc hay không, Kinh Sí Diễm cảm thấy Hùng Uy giống như đã bị giảm mấy cân thịt.

Hạ Thanh Nghiên bất an nhìn chung quanh, mặt mày có chút tiêu tụy.

Không Sát cũng đến, Liên Thành Không cũng tới rất sớm, không khí của hai viện có chút giương cung bạt kiếm.

Truyền tống trận sáng lên từng đợt kim quang.

Đệ tử bên trong bí cảnh cơ hồ cùng một thời gian bị truyền tống ra.

“Ai u.” Diệp Thạch từ trên bầu trời nện xuống thật mạnh, nhất thời đau đớn rên một tiếng.

“Ừm.” Một tiếng ưm từ dưới thân Diệp Thạch truyền ra, ý thức được mình đã đè một người ở dưới thân, Diệp Thạch vội vàng đứng lên.

Thấy được người bị mình đặt ở dưới thân là ai, Diệp Thạch nhin không được mà sợ hãi.

Diệp Thạch nhăn chặt mày, thời điểm mình bị truyền tống ra, cư nhiên đặt Trang Du ở dưới thân, đây là cái nghiệt duyên gì đây?!

Lại nói tiếp, thân thể Trang Du giống như không xương cốt vậy, đè lên người thật là thoải mái nha, thật sự là thân kiều thể yếu dễ đẩy ngã, khó trách có thật nhiều nam nhân muốn đè hấn.

Mộ Thần ôm hai tay, tiến tới bên tai Diệp Thạch thổi khí hỏi: “Cảm giác khi áp đảo Trang Du thế nào?”

“Không ra làm sao cả! Cứng rắn, một chút cũng không thoải mái.” Diệp Thạch vội vàng lắc đầu nói.

Mộ Thần nhìn bộ dáng mơ hồ của Diệp Thạch thì buồn cười, “Không thoải mái sao? Ta thấy khi người áp lên thì rất say mê nha.”

“Ta nào có!” Diệp Thạch tức giận nói.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch ở một bên liếc mắt đưa tình, Không Sát cùng Liên Thành Không lại lòng nóng như lửa đốt.

Minh Nguyệt học viện đi vào hai mươi người, giờ còn lại sáu, Thánh Tinh học viện đi vào tám mươi người, giờ còn lại hai mươi bốn.

Sáu người còn lại của Minh Nguyệt học viện, Không Sát liếc mắt một cái liền nhìn ra, Ân Tung không có ở trong đám đó.

Liên Thành Không thấy bốn người Trình Uyển Bạch, Tạ Đan Yên đi ra, hắn cũng không có bao nhiêu lo lắng, quét mắt tìm tòi một vòng, lại không phát hiện thân ảnh của Cảnh Phi Nguyệt và Cảnh Phi Ly, nhất thời lại sốt ruột.

“Tung nhi đâu?Tung nhi đâu rồi?” Không Sát âm trầm hỏi một tiếng.

Lục Nghiêu đi tới trước mặt Không Sát, mặt mày âm đạm nói: “Sư phụ, sư huynh đã qua đời.”

Sắc mặt Không Sát biến đổi.

Không Sát vẫn luôn nghĩ rằng Ân Tung đã giết hết bảy tám phần đám người trong bí cảnh, hắn đã chuẩn bị tốt để xé rách mặt với Thánh Tinh học viện, lại không nghĩ tới, Ân Tung cư nhiên lại chết trong bí cảnh.

“Sao có thể như vậy?! Sư huynh người chết như thế nào? Hãnsao lại chết được?” Không Sát lạnh lùng hỏi, nhìn chăm chăm vào Lục Nghiêu.

Ân Tung đã là bát tinh võ linh, trong đám người vào bí cảnh, không có một ai có thể địch lại hắn mới phải.

Tam tinh, tứ tinh võ sư của Thánh Tinh đều có thể sống sót, nhưng Ân Tung lại chết.

Lục Nghiêu có chút bức mình, hắn và Ân Tung đều là đồ đệ của Không Sát, nhưng hiển nhiên Không Sát càng thiên vị Ân Tung hơn.

“Sư huynh bất hạnh ngã xuống dưới sự liên thủ của Mộ Thần và Diệp Thạch.” Lục Nghiêu làm ra vẻ mặt bi thương trả lời.

Không Sát ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn qua Mộ Thần và Diệp Thạch.

Hùng Uy vẫn luôn nghiêng tai nghe động tĩnh bên này, nghe được lời Lục Nghiêu nói rằng cái tên bát tinh võ linh mà Không Sát bỏ vào bí cảnh, đã chết trên tay Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng vui vẻ, thân hình nhanh chóng di động đến gần Mộ Thần và Diệp Thạch, chắn trước mặt hai người.

Kinh Sí Diễm chậm hơn Hùng Uy một bước, nhưng sau đó Diệp Thạch cũng được Kinh Sí Diễm chặn phía trước.

Không Sát nhìn Hùng Uy, trong ánh mắt có vài tia sát ý lạnh như băng.

Tuy trên mặt Hùng Uy đang nở nụ cười thản nhiên, nhưng thực chất toàn bộ tinh thần đều đang đề phòng nhìn Không Sát.

Mộ Thần nhìn thân ảnh Hùng Uy phía trước, đôi mắt hiện lên vài phần dị sắc, Mộ Thần đột nhiên cảm thấy, cái tên sư phụ này của mình, kỳ thật, cũng không tệ lắm.

...

Liên Thành Không lấy ra một cái la bàn màu xanh, khi la bàn được lấy ra, trên người Diệp Thạch liền sáng lên một đạo kim quang.

Liên Thành Không nhìn chăm chăm Diệp Thạch, sắc mặt có chút lãnh liệt, “Nhãn không gian của sư huynh người sao lại ở trên người người?”

Mộ Thần nhíu mày, Liên Thành Không cứ nhiên lưu lại ấn ký trên nhãn không gian của Cảnh Phi Ly.

Hùng Uy nhìn trên người Diệp Thạch sáng lên kim quang, lòng trầm xuống, thầm nghĩ: Hai tên này chẳng lẽ không chỉ giết chết ám thủ của Minh Nguyệt học viện bỏ vào, mà ngay cả đồ đệ của hiệu trưởng bỏ vào bí cảnh cũng xử lý? Hai gia hỏa này cũng quá hung tàn rồi.

“Sư huynh bị người khác giết, chúng ta giết người nọ rồi thu nhẫn không gian của người nọ làm chiến lợi phẩm, nhẫn không gian của sư huynh cũng ở trong đó.” Diệp Thạch không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Diệp Thạch lén nhìn la bàn trên tay Liên Thành Không, không khỏi âm thầm may mắn, nếu trên nhẫn không gian của Cảnh Phi Ly có lưu ấn ký của Liên Thành Không, vậy Cảnh Phi Nguyệt tất nhiên cũng có, thật may, may mà mình không lấy cái nhẫn không gian kia, nếu không thì phiền toái lớn.

Hùng Uy nghe được lời Diệp Thạch nói, nhất thời thở ra một hơi, nguyên lai là như vậy.

Chỉ là, nghe nói đồ đệ Cảnh Phi Ly của hiệu trưởng là một tứ tinh võ linh, người nọ chết ở trên tay cái tên bát tinh võ linh của Minh Nguyệt, Diệp Thạch cùng Mộ Thần liên thủ, lại xử lý được cái tên kia, cũng không biết hai người làm như thế nào được, thật giỏi!

“Phi Ly chết rồi? Vậy Phi Nguyệt đâu? Các người có nhìn thấy không?” Liên Thành Không vội vàng hỏi.

Diệp Thạch mở to mắt nói dối: “Ta không biết.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

161. Chương 161

Liên Thành Không cúi đầu nhìn la bàn trên tay, la bàn trên tay hẳn cũng không cho thấy vị trí của nhẫn không gian Cảnh Phi Nguyệt.

Vậy cái nhẫn không gian kia xác định là đã lưu lạc trong bí cảnh rồi, nếu Cảnh Phi Nguyệt là bị người ta giết chết, vậy tên đệ tử hại chết Cảnh Phi Nguyệt nhất định sẽ thu nhẫn không gian của Phi Nguyệt mới đúng, chẳng lẽ, Cảnh Phi Nguyệt đã chết trên tay yêu thú trong bí cảnh?

Phát giác được hai đồ đệ mà chính mình tỉ mỉ bồi dưỡng đã thật sự mất trong bí cảnh, Liên Thành Không trong chốc lát đã già đi rất nhiều.

Hùng Uy nhìn thấy sắc mặt Liên Thành Không, trong lòng nhịn không được có chút đồng tình.

Liên Thành Không thu được hai đồ đệ bát cấp tư chất, bình thường luôn cất giấu giống như bảo bối vậy, nếu không phải là do tới lúc bí cảnh mở ra, Hùng Uy cũng không biết Liên Thành Không lại có hai tên đồ đệ.

Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn, Liên Thành Không phí hết tâm huyết bồi dưỡng hai người, kỳ thác kỳ vọng rất cao đối với hai người kia, nhưng lại không ngờ rằng hai người lại yên lặng không một tiếng động chết trong bí cảnh, một người cũng không còn.

Việc Ân Tung chết đã cho Không Sát dả kích rất lớn, nhưng khi thấy hai đồ đệ của Liên Thành Không đều chết hết, tâm tình Không Sát nhất thời

bình tĩnh hơn rất nhiều.

Không Sát nhìn Lục Nghiêu, âm thầm nghĩ: Tốt xấu gì thì mình vẫn còn dư lại một đồ đệ, còn hai tên đồ đệ của Liên Thành Không lại chết hết.

Sắc mặt Không Sát không tốt nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, Diệp Thạch không sợ hãi mà làm mặt quỷ với Không Sát, làm Không Sát tức giận sắc mặt xanh mét.

Kinh Sí Diễm nhìn thấy hành động lúc nãy của Diệp Thạch, không khỏi có chút buồn cười.

Sau khi thiên tài chết, người đó bất quá cũng chỉ là một người chết phổ thông mà thôi, Không Sát rốt cuộc cũng không có vì Ân Tung mà trở mặt với Thánh Tinh.

Hành trình vào bí cảnh của hai viện lần này, thu hoạch cũng không tệ lắm, chỉ là bởi vì đồ đệ của hai vị hiệu trưởng đều chết, khiến cho hành trình bí cảnh lần này bịt kín một tầng bóng ma.

...

“Đồ đệ, người thật giỏi, bát tinh võ linh cũng bị người giết chết, đây chính là môn sinh đặc ý của Không Sát đó nha! Người làm Không Sát tức giận mặt cũng tái luôn rồi, có thể làm cho hắn tức thành như vậy, người chính là người đầu tiên đấy.” Kinh Sí Diễm đầy tán thưởng nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch đặc ý nói: “Một tên bát tinh võ linh mà thôi, ta tùy tiện đánh vài chiêu liền đánh chết, không có gì ghê gớm.”

Kinh Sí Diễm phì cười, nói: “Người không biết khiêm tốn à, ta nghe nói, người có thể giết chết cái tên kia là do mượn dùng trận pháp, vận khí cũng chiếm một bộ phận rất lớn.”

Diệp Thạch không cho là đúng, phản bác lại: “Thực lực của ta cũng rất quan trọng.”

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu không phải là có Mộ Thần, người làm gì còn có thể ở nơi này đây.”

Diệp Thạch xoa xoa mũi, “Mộ Thần đúng là rất lợi hại.”

Kinh Sí Diễm hí mắt, trước đó, người Minh Nguyệt học viện đều cho rằng Ân Tung sẽ giết sạch Mộ Thần và Diệp Thạch, kết quả là hai người này lại giết chết Ân Tung, những người kia hẳn là rất thất vọng.

“Nói đến thì cũng có chút kỳ quái, Cảnh Phi Ly là bị Ân Tung đánh chết, nhưng Cảnh Phi Nguyệt lại không biết là chết như thế nào, nàng đã là tứ tinh võ linh, nếu không gặp được Ân Tung thì chắc chắn là vẫn có năng lực tự bảo vệ mà.” Kinh Sí Diễm không hiểu.

Diệp Thạch nghe thấy Kinh Sí Diễm nói chuyện này, trái tim nhin không được đập bình bịch.

“Cũng có lẽ là con yêu thú nào đó thấy nàng xinh đẹp liền thú nàng về làm lão bà.” Diệp Thạch mơ hồ nói.

“Người đó! Chỉ biết nói hưu nói vượn. Thôi, người cũng đã chết rồi, bây giờ đi truy cứu nàng chết như thế nào thì cũng uổng công thôi.” Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ cười, lắc lắc đầu, nhẹ hít một hơi.

Diệp Thạch thấy Kinh Sí Diễm không nhắc lại về Cảnh Phi Nguyệt, nhất thời thở ra một hơi.

“Sư phụ, chuyện Sư Tử Ngọc thế nào rồi?” Diệp Thạch hỏi.

Sắc mặt Kinh Sí Diễm âm trầm xuống, Sư Tử Ngọc là gián điệp của Minh Nguyệt, khi hình đường điều tra ra, hiệu trưởng liền như sấm rền gió

cuốn mà giải quyết Sư Tử Ngọc.

Sư Tử Ngọc vốn là người của Fred đế quốc, hẳn ẩn núp ở Huyện Phong đế quốc vài chục năm rồi tiến vào Thánh Tinh, có thể nói là bụng dạ khó lường.

Học viện đem lực chú ý đều tập trung đến trên người Sư Tử Ngọc, kết quả, Trang Du chạy theo người Minh Nguyệt học viện.

Hiệu trưởng vốn nghĩ rằng tuy Sư Tử Ngọc rắp tâm bất lương, nhưng học viện cũng đối xử không tệ lắm với Trang Du, Trang Du hẳn là cũng tồn tại một phần tình cảm đối với học viện, nên hiệu trưởng phái người đi khuyên nhủ Trang Du.

Kết quả, Trang Du cảm thấy học viện không phân tốt xấu, hại chết sư phụ hẳn, xác thực rất đáng giận, nghiễm nhiên có tư thế hận thấu xương với học viện.

Hiệu trưởng bởi vì hai đồ đệ thân yêu chết, vốn đã lao lực quá độ, giờ lại bị Trang Du làm tức thêm một trận, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

“Sư Tử Ngọc chết, Trang Du chạy theo người Minh Nguyệt học viện.”

Diệp Thạch hí mắt, đi rồi sao, đi rồi thì tốt. Luôn ở trước mặt mình, rất chướng mắt.

“Đáng tiếc, không ít linh vật trong học viện đều dùng trên người Trang Du, tiểu tử này lại đi rất lưu loát.” Kinh Sí Diễm lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Diệp Thạch bĩu môi, trước khi đấu võ, học viện cũng dùng không ít đồ vật trợ giúp Trang Du tăng tu vi, cuối cùng, tất cả đều là làm giá y cho người khác.

“Trước kia không nhìn ra tiểu tử kiêu kiêu nhược nhược này lại là một tên tâm ngoan thủ lạt như vậy.” Kinh Sí Diễm nhú mày cảm thán.

Trang Du là bát cấp tư chất, lại là thiên âm thân thể, nghe nói hẳn cũng có được linh mắt. Một tên đệ tử ưu tú như vậy lại bị người Minh Nguyệt học viện dụ đi, thật đáng tiếc.

“Sư phụ, người thật là không có ánh mắt! Ta vừa liếc mắt một cái, liền biết tên Trang Du kia là một tên tâm ngoan thủ lạt, tâm địa rắn rết, trong ngoài không đồng nhất, là một tên hai mặt.” Diệp Thạch đắc ý nói.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ cười, “Đúng đúng, ánh mắt của người là chuẩn nhất.”

“Tên Trang Du kia đi rồi, thật tốt!” Diệp Thạch vui sướng nói.

“Hắn đi rồi thì có cái gì tốt?” Kinh Sí Diễm hỏi.

“Thì một tên ăn cây táo, rào cây sung như vậy, đi muộn không bằng đi sớm.” Diệp Thạch nói.

Kinh Sí Diễm cười nói: “Nói cũng đúng.”

Nghe nói Trang Du tại trong bí cảnh giúp Lục Nghiêu tìm được hơn mười gốc ngàn năm linh thảo. Hẳn là Trang Du và Lục Nghiêu đã sớm thông đồng rồi.

Trang Du tiểu tử này, thật đúng là... không thể trông mặt mà bắt hình dong!

“Lam Nhược Phong chết trong bí cảnh rồi.” Kinh Sí Diễm nói, vẻ mặt như có điều suy nghĩ nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, thản nhiên nói: “À, hẳn xứng đáng bị vậy.”

Kinh Sí Diễm nhìn sắc mặt Diệp Thạch vui sướng khi người gặp họa, cuối cùng cũng không có hỏi Diệp Thạch, Lam Nhược Phong chết có phải có quan hệ với hắn không.

“Mấy ngày nay tâm tình hiệu trưởng không tốt, ngươi và Mộ Thần yên tĩnh một chút, đừng lượn qua lượn lại trước mặt ông ta.” Kinh Sí Diễm nghiêm túc nói.

Diệp Thạch gật đầu, biết nghe lời phải: “Vâng.”

Diệp Thạch cúi đầu, hắn vốn cũng không muốn đi tới trước mặt viện trưởng, Cảnh Phi Nguyệt bị giết, tuy rằng không có người nhìn thấy, nhưng mà khó bảo toàn sẽ không lưu lại dấu vết nào, trong thời gian này, hắn vẫn nên tránh đứng đầu gió thì hơn, chờ qua thời gian này, liên tính là hiệu trưởng biết do mình giết, thì cũng có thể dàn xếp ổn thoả.

...

Nghỉ ngơi và hồi phục một vài ngày, Mộ Thần và Diệp Thạch song song bế quan.

Hai người tại trong bí cảnh dùng ngàn năm linh thảo để luyện chế đan dược, dược tính lưu lại trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hấp thu hết, nguyên thạch mà hai người thu hoạch tại trong bí cảnh cũng rất hữu dụng.

Hành trình bí cảnh lần này xuất hiện Ân Tung và huynh muội Cảnh gia, làm Mộ Thần cảm nhận được thế giới này tàng long ngọa hổ.

Lục Nghiêu cùng Trang Du cũng cho Mộ Thần áp lực rất lớn, Mộ Thần ý thức được, nếu hắn không cố gắng, hắn sẽ rất dễ dàng bị hai người kia đuổi theo, rồi sau đó sẽ bị làm pháo hôi.

Mộ Thần bế quan một tháng, đem dược tính đang yên lặng trong cơ thể hoàn toàn hấp thu, sáu mươi khối nguyên thạch tìm được trong bí cảnh

cũng bị hấp thu hết.

Sau khi bế quan, thực lực Mộ Thần thăng cấp đến tứ tinh võ linh, làm cho Mộ Thần ngoài ý muốn là, thực lực của Diệp Thạch cũng thăng cấp đến tứ tinh võ linh, đuổi theo sát hắn.

“Thạch Đầu, tiến bộ rất nhanh nha!” Mộ Thần đánh giá Diệp Thạch, cười nói.

Diệp Thạch gãi đầu, “Thật?”

Sáu mươi khối nguyên thạch kia không tới vài ngày đã bị hấp thu sạch, sau khi những nguyên thạch đó hết, Diệp Thạch không còn cách nào, đành phải bắt đầu hấp thu nguyên thạch phổ thông. Sau khi dùng qua nguyên thạch phẩm chất cao, Diệp Thạch cảm nhận sâu sắc rằng nguyên thạch phẩm chất thấp có chút không đủ dùng.

“Đúng vậy.” Mộ Thần nói.

Bát cấp tư chất bẩm sinh cùng bát cấp tư chất kích phát sau này quả nhiên là có chênh lệch, nhìn Diệp Thạch, Mộ Thần nhin không được mà nói thầm.

Xem ra uy nghiêm của bát cấp tư chất chân chính không bị vứt bỏ, mình phải càng cố gắng hơn mới được!

“Hai người các người đều xuất quan?” Hùng Uy chấp tay sau lưng đi tới, nhìn hai người đang bình chân như vại.

“Đúng vậy,sư phụ.” Mộ Thần cung kính nói.

Hùng Uy nhìn hai người, mỉm cười, Mộ Thần và Diệp Thạch mới chỉ mười bốn tuổi, lại đã là tứ tinh võ linh, hai đồ đệ kia của hiệu trưởng, lúc trở thành tứ tinh cũng đã mười tám tuổi.

“Ta chuẩn bị đi một chuyến tới Thiên Tâm thành, hai người các người có muốn đi chung không?” Hùng Uy nói.

“Thiên Tâm thành?” Diệp Thạch trừng lớn mắt.

Mộ Thần híp mắt, nghe nói Thiên Tâm thành là một đô thành thương nghiệp, chỉ cần có nguyên thạch, cái gì cũng có thể mua được trong đó.

Thiên Tâm thành không thuộc về bất luận quốc gia nào hết, nơi đó là nơi mà vài thế lực lớn thực lực hùng hậu cùng nhau thành lập, có vài cường giả võ hoàng tọa trấn, nghe nói hết sức lợi hại.

Mộ Thần có chút động tâm, tu vi của hắn đã đến bình cảnh, thuật học cũng như vậy, lúc này mà đóng cửa khổ tu thì tiến bộ cũng sẽ không quá lớn, đi ra ngoài một chút nhìn xem cũng tốt.

“Tiền bối, có phải là người nhìn trúng cái gì không?” Diệp Thạch hỏi.

Hùng Uy gật gật đầu, nói: “Phải. Nghe nói, Thiên Tâm thành có một hội bán đấu giá, trong lần bán đấu giá này có bán một khối lớn huyền băng ngọc tủy cỡ chậu rửa mặt.”

Nếu hắn có thể đem thứ này thu vào tay, tu vi hắn là có thể nhanh chóng tăng tới nhị tinh.

Tu vi đến cỡ này như Hùng Uy, muốn tăng tiến là thập phần khó khăn, thời gian mà rất nhiều võ hoàng hao tổn từ nhất tinh vượt đến nhị tinh, có khi phải dùng vài chục năm, thậm chí là trên trăm năm.

Có một cái cơ hội như vậy, Hùng Uy tất nhiên không muốn dễ dàng buông tha.

“Vật kia nhất định rất mắc đi?” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy gật đầu, “Đúng, giá bắt đầu là ba triệu.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, giá bắt đầu đã là ba triệu, vậy chắc chắn giá thành giao sẽ không ít!

Diệp Thạch đầy nghi ngờ nhìn Hùng Uy, “Giá bắt đầu là ba triệu, vậy người còn đi xem làm gì! Xem cũng mua không nổi.”

“Người khinh thường ta quá đấy.” Hùng Uy tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch bĩu môi, lời hằn nói chính là sự thật, Hùng Uy vốn rất nghèo!

“Viện trưởng cho ta năm triệu nguyên thạch, chính ta cũng có một chút của cải.” Hùng Uy lấy ra một tấm thẻ nguyên thạch nói.

Diệp Thạch nhìn tấm thẻ trên tay Hùng Uy, ánh mắt ứa ra kim quang, năm triệu, là năm triệu đó! Viện trưởng quả nhiên là thổ hào!

Hùng Uy nhìn ánh mắt Diệp Thạch lập lòe sáng lên, trừng mắt nhìn Diệp Thạch, “Đừng mơ mộng nữa.”

“Tiền bối, người có bao nhiêu của cải?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Năm trăm vạn.” Hùng Uy ừ ừ nói.

Diệp Thạch: “...”

“Chỉ năm trăm vạn?!” Diệp Thạch đánh giá Hùng Uy, ánh mắt lộ ra mấy phân xem thường.

Hùng Uy nhìn Diệp Thạch sắc mặt, khí giận sôi lên.

“Người đây là đang làm cái biểu tình gì đây!” Hùng Uy tức giận.

“Tiền bối, người chính là võ hoàng đấy, người là một vị võ hoàng mà của cải chỉ có năm trăm vạn.” Diệp Thạch nói thầm.

Võ hoàng thì làm sao? Võ hoàng thì không thể nghèo được sao?!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

162. Chương 162

“Sư phụ, chỉ có năm triệu thì sợ rằng mua không được đồ vật mà người muốn rồi.” Mộ Thần ôm hai tay.

Hùng Uy gật đầu, nói: “Chỉ năm triệu thì đích thật là mua không được.” Hàn băng ngọc tủy có giá thấp nhất là ba triệu, trong túi phải có mười mấy triệu mới nắm chắc có được nó.

“Nhưng không phải là còn có người sao? Đồ đệ, người cho ta mượn trước một ít, ha?” Đôi mắt Hùng Uy tỏa sáng nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Tên đồ đệ này của mình rất biết kiếm tiền nha. Người Thánh Tinh học viện đều biết, Mộ Thần có rất nhiều tiền!

Diệp Thạch vội vàng ngăn trước mặt Mộ Thần, vội vàng nói: “Không được, không được, Mộ Thần không còn tiền, hơn nữa Mộ Thần... còn phải nuôi gia đình.”

Hùng Uy bất đắc dĩ xem thường nhìn Diệp Thạch, tên Diệp Thạch này thật đúng là thần giử của.

Mộ Thần thản nhiên cười, “Sư phụ, nguyên thạch trên người ta đã xài không còn bao nhiêu cả.”

Lời Mộ Thần nói chính là sự thật, phần lớn nguyên thạch trên người hắn đã dùng mua tài liệu luyện chế phù trước khi tiến vào bí cảnh, tài liệu

phù tứ cấp đúng là rất mắc, còn phải trả tiền thù lao cho Quý Đông Thành, đó cũng phải xài một số lớn.

Hiện tại nguyên thạch trên người hắn có rất ít, nhưng ngược lại có hơn mười bình đan dược, tất cả đều là dùng linh thảo ngàn năm tìm kiếm được trong bí cảnh luyện chế, tổng cộng có hơn ba mươi viên, nhiều đan dược như vậy, nếu như đều đem đi bán, bán một viên một triệu cũng dư dả, nhưng đám đan dược này đều là dùng để lúc cần thì ăn.

Hùng Uy liếc mắt với Diệp Thạch và Mộ Thần, tức giận nói: “Ta chỉ đùa một chút mà thôi, biết hai người các người không đáng tin cậy, ta cũng không dám trông cậy vào các người.”

“Khoảng cách tới lúc bán đấu giá còn ba tháng, chúng ta nên sớm đi tới Thiên Tâm thành, cách Thiên Tâm thành không xa chính là rừng rậm yêu thú, đến lúc đó, ta ra ngoài thành giết vài con yêu thú vương cấp, nó có thể trợ cấp một chút.” Hùng Uy thản nhiên vỗ tay sau lưng.

Mộ Thần hí mắt, yêu thú vương cấp? Một thi thể yêu thú vương cấp có phẩm chất tốt thì bán được khoảng năm, sáu ngàn vạn. Tiền bạc đúng là không thành vấn đề.

Tính toán như vậy, Hùng Uy ra tay một lần liền có thể thu được hơn mấy tháng mình tân tân khổ khổ kinh doanh, xem ra, vẫn cần có thực lực! Có thực lực, kiếm nguyên thạch mới nhanh.

Diệp Thạch nhất thời vui vẻ, “Người muốn đi giết yêu thú vương cấp sao? Thật tốt quá, thật tốt quá, tiền bối, người béo như vậy, nên sớm hoạt động một chút mới đúng.”

Hùng Uy: “...” Tên nhóc Diệp Thạch này đang ngại mình béo sao, xú tiểu tử này sao lại luôn xen vào việc của người khác vậy! Tên nhóc đó chỉ cần nhìn chăm chăm Mộ Thần, không cho Mộ Thần béo là được rồi!

Diệp Thạch tràn đầy vui sướng mà nghĩ, hiện tại tu luyện Bách Quyết Luyện Thể đã bắt đầu cần máu của vương cấp yêu thú để luyện thể, hãn vốn đang rầu rĩ, máu vương cấp yêu thú rất mắc, rất tốn nguyên thạch, còn khó mua nữa, nên làm sao bây giờ?

Không nghĩ tới, mới vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu qua, Hùng Uy đi giết yêu thú, hãn vừa lúc đi theo thuận tay lấy chút máu yêu thú.

Hùng Uy nhú mày nhìn biểu tình trên mặt Diệp Thạch, nghi ngờ hỏi: “Tiểu Thạch Đầu, đang đánh chủ ý gì với ta hả?”

Diệp Thạch lắc đầu xua tay nói: “Không có! Không có đánh chủ ý gì hết, ta là một người rất chính trực đó.”

Hùng Uy híp mắt nhìn Diệp Thạch, vẫn nghi ngờ nói: “Nhìn bộ dáng lăm la lăm lét kia của ngươi liền biết là ngươi đang tính kế ta rồi.”

Diệp Thạch không cho là đúng: “Tiền bối, mắt ngươi có vấn đề rồi, ta sao có thể có bộ dáng lăm la lăm lét đâu?”

“Hai người các ngươi còn chưa có giết qua yêu thú đi? Vừa lúc đi theo ta ra ngoài học tập, thuận tiện luyện tay, đỡ phải tới lúc gặp được yêu thú liền mềm chân hay bị dọa tè ra quần.” Hùng Uy bỏ qua đề tài kia, khí phách nói.

“Tiền bối, ngươi quá coi thường chúng ta rồi.” Diệp Thạch không cho là đúng. “Tiền bối, ngươi dẫn chúng ta ra ngoài, một hồi nếu gặp được yêu thú khó giải quyết, chúng ta sẽ giúp ngươi áp trận, có lẽ vào thời điểm quan trọng, hai người chúng ta còn có thể cứu ngươi một mạng đó nha.”

Hùng Uy xuy xuy nở nụ cười, “Chờ các ngươi tới cứu mạng, vậy ta lúc đó chắc cũng chết ngắc rồi.”

Diệp Thạch không vui trừng mắt nhìn Hùng Uy, “Tiền bối à, người không cần khinh thường chúng ta như vậy nha!”

Mộ Thần suy nghĩ, có Hùng Uy dẫn bọn hắn ra ngoài lịch lãm đích thực là không tồi, có một cao thủ như vậy ở bên, lúc đánh nhau thì bọn họ cũng có thể buông tay chân ra, không cần lo lắng về vấn đề an toàn.

...

Mộ Thần đi tìm Hạ Thanh Nghiên cáo biệt, Hạ Thanh Nghiên không có ngăn cản, cho Mộ Thần một ít minh văn tâm đắc, dặn dò Mộ Thần hảo hảo học tập minh văn.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch ngồi trong chiếc phi thuyền của Hùng Uy, bước lên lầu trình tới Thiên Tâm thành.

“Tiền bối, tốc độ của chiếc phi thuyền này quá chậm, như là hàng sắp hỏng vậy.” Kết thúc một ngày tu luyện, Diệp Thạch làm biếng duỗi thắt lưng một cái, phàn nàn nói.

Hùng Uy đang lười biếng nằm trên võng, nghe vậy thì khinh thường nói: “Có thứ để ngồi là được rồi, mà người cũng không nên xem thường chiếc phi thuyền này, đây chính là phi thuyền ngũ cấp, cỡ hai ngàn vạn đấy.”

Diệp Thạch ném qua cái nhìn xem thường, Hùng Uy người này rõ ràng là đã mua hàng rẻ tiền, chiếc phi thuyền này đúng là ngũ cấp, nhưng phi thuyền ngũ cấp phổ thông ít nhất cũng đã năm nghìn vạn. Còn mấy chiếc phi thuyền bởi vì có niên đại lớn, có rất nhiều nơi xảy ra vấn đề, vốn là phải nên bị đào thải, nhưng lại bị Hùng Uy mua về tu tu bổ bổ, lại đầu nhập sử dụng lần nữa.

Vừa gặp phi thuyền liền có thể nhìn thấy mấy chỗ đắp vá, thoạt nhìn rất nghèo túng.

Nếu không phải nhờ Mộ Thần lợi dụng thời gian còn dư mà đem phi thuyền tu bổ một phen, tốc độ của phi thuyền sẽ càng chậm.

“Tiền bối, người chính là cao thủ hoàng cấp nha, ngồi trên cái phá thuyền này sẽ tổn hại giá trị con người người đó!” Diệp Thạch nói.

“Ta đây là phong phạm cao nhân, cao nhân chính là phải thâm tàng bất lộ giống như ta này, người không hiểu đâu.” Hùng Uy một bộ chính khí mà nói.

Diệp Thạch xem thường, không hiểu á? Hử sao lại không hiểu, nói trắng ra thì Hùng Uy chính là một tên keo kiệt đến cả phi thuyền mới cũng không chịu mua.

“Tiền bối, có một chiếc phi thuyền đuổi tới đây.” Diệp Thạch đứng sát mép thuyền ngăm nhìn phương xa, chán chết thông báo cho Hùng Uy.

Hùng Uy không chút để ý uống một hớp rượu, “Đuổi tới thì đuổi tới thôi, bọn họ phi nhanh như vậy là vội vàng đi đâu thai sao?”

“Chiếc phi thuyền kia thật xinh đẹp! Tiền bối, phi thuyền của đối phương thoát nhìn giống quý tộc, còn phi thuyền của người lại thoát nhìn giống khất cái vậy.” Diệp Thạch rầu rĩ nói thầm.

“Phi thuyền xinh đẹp thì có ích lợi gì, xinh đẹp như vậy thì trước sau gì cũng đưa đến một đám cướp mà thôi, mấy tên cướp thích nhất chính là mấy phi thuyền như vậy.” Hùng Uy chua chua nói.

“Liên Diễm phi thuyền thật xinh đẹp!”

“Phanh!” Hùng Uy bỗng dừng từ trên vông lăn xuống.

Diệp Thạch nhìn Hùng Uy, trong mắt hiện lên vài phần dị sắc, “Tiền bối, người bị sao vậy?”

“Người nói cái gì, người nói phi thuyền kia gọi làLiên Diễm phi thuyền?” Hùng Uy không trả lời, chỉ thất kinh hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy! Trên phi thuyền người ta viết như vậy đấy.”

“Đi mau, đi mau!” Sắc mặt Hùng Uy trắng bệch, hét lên như lâm đại địch.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, không hiểu nên hỏi: “Đi?Đi đến chỗ nào?”

“Đi đến chỗ nào cũng được, chỉ cần tránh đi chiếc phi thuyền kia.” Hùng Uy gấp gáp nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Tránh đi chiếc phi thuyền kia?Vì sao cơ?”

Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, “Kêu người tránh thì người liền tránh đi, người hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Diệp Thạch cổ quái nói: “Tránh không nổi, tốc độ của người ta nhanh hơn chúng ta.Ai kêu phi thuyền của người chậm như vậy làm gì.”

Hùng Uy: “...” Không có biện pháp nha! Không phải là do hăn không có tiền sao?

“Tiền bối, người đang sợ hãi sao?” Diệp Thạch không hiểu nhìn Hùng Uy, hỏi một câu.

Hùng Uy tức giận trả lời: “Sợ hãi?Nói giỡn sao!Ta sao phải sợ?”

“Người vì sao phải sợ thì làm sao ta biết được, ta cũng không phải con giun trong bụng người.” Diệp Thạch vô tội nói thầm.

Hùng Uy xem thường, thầm nghĩ: Tên Kinh Sí Diễm có một tên đồ đệ biết chọc giận người khác như vậy, vậy mà tên kia cứ nhiên không bị tức chết, thật sự là kỳ tích.

...

“A! Trên thuyền đối phương có một mỹ nữ đi ra, tiền bối, là một đại mỹ nhân đó nha.” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy cong thắt lưng, dịch đến mấy nơi có thể che giấu thân hình hắn.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng Hùng Uy lén la lén lút, nhin không được mà nghi ngờ.

“Tiền bối, mỹ nữ đang nhìn qua bên chúng ta này, người có muốn tới đây xem thử không?” Diệp Thạch có chút trêu tức nhìn Hùng Uy.

“Thạch Đầu, người nhanh câm miệng đi!” Hùng Uy tức giận mắng.

Diệp Thạch bất mãn trừng mắt nhìn Hùng Uy. Câm miệng? Vì sao hắn phải câm miệng?

Diệp Thạch dựa vào mép thuyền, thản nhiên đánh giá nữ tử phía trên Liên Diễm phi thuyền.

Nữ tử một thân hồng y, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà, trong sự xinh đẹp lại lộ ra một cổ anh khí bùng bùng, thoát nhìn mị lực kinh người.

“Phi thuyền đối phương đang hướng tới phía này, hình như là hướng về phía chúng ta.” Diệp Thạch quay đầu lại, phát hiện Hùng Uy đã không thấy bóng dáng.

Diệp Thạch không hiểu mà nhú mày, đây là Hùng Uy tiền bối đang... chạy trốn sao?

Hai chiếc thuyền chạy song song với nhau, dựa vào quá gần.

“Tiểu ca, lớn lên rất soái nha!” Cơ Phi Diễm đứng đối diện Diệp Thạch, cười như không cười mà nói.

“Chỗ nào chứ! Tiền bối quá khen.” Diệp Thạch đỏ mặt nói.

Đối phương tuy là một nữ tử thiên kiều bá mị, nhưng uy áp trên người rất nặng, so với sư phụ của mình còn nặng hơn, làm cho Diệp Thạch cảm nhận được một cỗ áp lực.

“Người là Mộ Thần, đồ đệ Hùng Uy?” Cơ Phi Diễm hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, “Không phải, ta là Diệp Thạch.”

Cơ Phi Diễm gật đầu, lên tiếng, “A.”

Mộ Thần từ trong khoang thuyền đi ra, Diệp Thạch chỉ vào Mộ Thần nói: “Đây mới là Mộ Thần.”

Cơ Phi Diễm hí mắt đánh giá Mộ Thần, “Không tồi, không tồi, nhan sắc của người tốt hơn sư phụ người nhiều.”

Mộ Thần: “...”

“Sư phụ người đâu?” Cơ Phi Diễm hỏi.

“Trốn đi rồi.” Diệp Thạch chớp chớp mắt nói.

Cơ Phi Diễm xuy xuy nở nụ cười, “Trốn đi sao? Nghe nói hãn mới thăng cấp thành cường giả võ hoàng mà, làm sao mà thực lực của hãn càng

cao, lá gan lại càng nhỏ vậy, nhớ năm đó, thực lực của hắn yếu hơn ta, nhưng lại dám nhìn lên ta tắm rửa.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch mở to mắt nhìn Cơ Phi Diễm, âm thầm nghĩ: Hùng Uy tiền bối đúng là diễm phúc không cạn nha! Cư nhiên là một nữ nhân xinh đẹp như này.

Cơ Phi Diễm ôm hai tay, như có điều suy nghĩ đánh giá Mộ Thần và Diệp Thạch.

“Không tồi, không tồi, tuổi còn trẻ, nhưng đều là tứ tinh võ linh, tiền đồ không thể đo đếm!” Cơ Phi Diễm cười nhạt nói.

“Tiền bối quá khen.” Mộ Thần cung kính nói.

“Nghe nói Ân Tung chết trên tay các người, đúng là tuổi trẻ tài cao!” Cơ Phi Diễm khích lệ.

Mộ Thần cau mày, nghĩ: Người nọ là người Fred đế quốc, chẳng lẽ là đến đây trả thù.

“Đừng lo lắng, Ân Tung từng giết một tiểu bối tư chất không tồi của Cơ gia chúng ta, khi biết hắn chết trên tay các người, ta rất vui vẻ.” Cơ Phi Diễm cười nói.

Diệp Thạch nghe vậy, không khỏi có thêm vài phần cảm tình đối với Cơ Phi Diễm, “Chúng ta là nhờ vận khí tốt mới giết được hắn thôi. Tiền bối, người tới đây tìm Hùng Uy tiền bối sao?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Đúng vậy! Ta ngàn dặm xa xôi tìm gặp hắn, chỉ là hình như hắn không muốn gặp lại ta.”

Diệp Thạch đầy tức giận nói: “Hùng Uy tiền bối không nên như vậy chứ.”

“Đúng là không nên.” Cơ Phi Diễm gật đầu.

“Hùng Uy, người mau ra đây! Ta tới gặp người này, chớ tránh nữa.” Cơ Phi Diễm giương giọng nói.

“Hùng Uy tiền bối đang tránh trong khoang thuyền.” Diệp Thạch nói thầm.

Cơ Phi Diễm nghiêng đầu, tà tà mỉm cười, “Cứ trốn đi, người này đúng là càng ngày càng thẹn thùng. Thật là, đều đã đến tuổi này rồi mà còn e lệ nữa.”

Cơ Phi Diễm thả người nhảy qua phi thuyền đám người Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

163. Chương 163

“Hùng Uy, người mau ra đây coi! Còn ngại ngần nữa chứ, có cái gì mà phải ngại ngần, tức phụ như ta có xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng nha.” Đôi tay Cơ Phi Diễm chống lên vòng eo nhỏ nhắn, nàng khí phách cao giọng nói.

Mộ Thần và Diệp Thạch hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút quái dị.

Hùng Uy thí diên thí diên từ trong khoang thuyền chạy ra, hùng hổ nhìn Cơ Phi Diễm, “Nữ nhân kia, người không được nói lung tung! Ta bây giờ đã là võ hoàng, không còn sợ người nữa đâu.”

Cơ Phi Diễm ai oán nhìn Hùng Uy, “Đúng rồi, người bây giờ đã là võ hoàng, người rất sợ hãi nha. Vậy người tính làm cái gì đây?” Cơ Phi Diễm trong miệng nói ra lời sợ hãi, trên mặt lại tràn đầy ý cười trào phúng.

Khuôn mặt Hùng Uy lúc trắng lúc xanh.

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch: “...”

Cơ Phi Diễm thản nhiên ngồi xuống trên cái ghế dựa của Hùng Uy, nâng cằm, lười biếng đánh giá Hùng Uy, một chút cũng không để Hùng Uy vào mắt.

“Ta nói nha, người đúng là bần nhão không dính được lên tường! Đã là võ hoàng rồi mà vẫn còn ngồi trên cái phi thuyền hư này, chắc chắc, lại tự mình làm cho mình giống ăn mày vậy, thật sự là dọa người!”

“Ta nói hử rồi, nhưng hử không nghe.” Diệp Thạch tiến lên nói với Cơ Phi Diễm.

Cơ Phi Diễm vươn ra ngón trỏ, chọc nhẹ vào người Hùng Uy, “A Uy à! Tiểu Thạch Đầu cũng đã ra đề nghị cho người rồi mà, người sao lại không nghe vậy?”

A Uy? Tên gọi thân mật nhỉ. Mộ Thần nhú mày suy nghĩ.

“Hử không chỉ không nghe, còn nói phi thuyền của người sớm muộn gì cũng sẽ dụ bọn cướp tới.” Diệp Thạch đầy hưng phấn mà nói.

Cơ Phi Diễm quay đầu, ánh mắt không tốt nhìn Hùng Uy, âm u hỏi: “A Uy, người thật sự đã nói như vậy?”

Khuôn mặt Hùng Uy đỏ lên, phản đối: “Ta tên là Hùng Uy, người đừng có gọi bậy!”

“Hai ta còn ai với ai nữa! Gọi thân thiết chút có sao đâu?” Cơ Phi Diễm không cho là đúng.

Hùng Uy đen mặt, “Người đừng nói bậy bạ! Ta không có quan hệ gì với người!”

Cơ Phi Diễm đầy úy khuất nhìn Hùng Uy, “Người cũng đành nhìn ta tắm rửa rồi mà còn nói không có quan hệ gì với ta...”

Mộ Thần xoa xoa cái mũi, thầm nghĩ rằng nữ nhân này đúng là rất bừa hử, khó trách Hùng Uy không dám gặp nàng.

“Người không nên nói lung tung! Lúc ấy, người cũng mặc quần áo được một nửa rồi còn gì, kỳ thật ta cái gì cũng không thấy được, hai chúng ta mà nó căn bản là không có quan hệ!” Hùng Uy rầu rĩ nói.

Cơ Phi Diễm nâng cằm đánh giá Hùng Uy, “Nguyên lai là người bởi vì cái gì cũng không thấy được, cho nên vẫn luôn không nguyện ý đáp ứng. Kỳ thật, người chỉ cần cưới ta, sau này muốn nhìn cái gì cũng có thể nhìn!”

Diệp Thạch siết chặt tay, đôi mắt trông mong nhìn Hùng Uy, “Tiền bối, người cưới người ta đi.” Cơ hội này rất tốt nha!

Mặt Hùng Uy đỏ lên, trừng Diệp Thạch một cái, bối rối nói, “Xú tiểu tử, người đừng nói lung tung!”

Diệp Thạch bĩu môi, Hùng Uy người này đúng là xấu xa, chỉ biết hung dữ với mình, có bản lĩnh thì hẳn hung dữ với vị mỹ nữ kia một cái đi! Hừ!

Cơ Phi Diễm đánh giá Hùng Uy từ trên xuống dưới một phen, xong lại ghét bỏ nói: “Người... Người sao lại béo lên nhiều như vậy?”

Hùng Uy mặt đỏ lên, “Đúng, ta béo ta mập đấy, vậy nên người đi tìm tên khác gây hơn đi.”

“Béo mới có cảm giác an toàn, tiền bối, thân thật béo này của Hùng Uy tiền bối đều là vì người đó.” Diệp Thạch ân cần tiến đến trước mặt Cơ Phi Diễm nói.

Cơ Phi Diễm vỗ vỗ vai Diệp Thạch, đầy thương thức nói: “Không tồi, không tồi. Lời này của người, ta thích!”

“Yên tâm đi, A Uy, ta sẽ không chê người, ta rất thích thân thật béo này của người, yên tâm, người theo ta, ta cam đoan sẽ làm cho người nhanh chóng gây xuống, người hẳn là còn nhớ rõ, năm đó, lúc người theo đuổi ta

ấy, một tháng người rút tới ba mươi cân thịt lặn.” Cơ Phi Diễm tươi cười như hoa.

“Đó là người theo đuổi ta, không phải là ta theo đuổi người!” Hùng Uy âm thầm nói.

“Ai truy ai chả được?” Cơ Phi Diễm không để bụng.

Hùng Uy tức giận: “Bây giờ không giống ngày xưa, ta bây giờ là võ hoàng, sẽ không tùy ý cho người làm bậy nữa.”

“Ai da, người bây giờ đã là võ hoàng rồi, người ta rất sợ nha! Lại nói, người lúc nào mới gả cho ta đây? Cưới một võ hoàng về, ta sẽ được tăng thể diện lắm đó nha.” Cơ Phi Diễm lấy ra một cây quạt nhỏ, không ngừng quạt.

“Tiền bối, người muốn cưới Hùng Uy?!” Diệp Thạch kinh ngạc hỏi.

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Đúng!”

“Nhưng mà, người là nữ mà?!” Diệp Thạch hoang mang.

Cơ Phi Diễm ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Nữ nhân thì làm sao, ai nói nữ tử không bằng nam tử? Ta chính là muốn cưới một nam nhân về cho mọi người nhìn đấy.”

Mộ Thần cười cười, vỗ tay nói: “Lý tưởng của tiền bối đúng là rất hào hùng, thật sự làm cho đám nam tử chúng ta cam bái hạ phong!”

Cơ Phi Diễm khoát tay áo, “Không có gì.”

“Tiền bối, người thật giỏi.” Diệp Thạch đầy tán thưởng.

“Tiểu Thạch Đầu, người có muốn suy xét về việc cưới Mộ Thần về không?” Cơ Phi Diễm hỏi.

Diệp Thạch vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, không cần, chí hướng của tiền bối, ta chỉ có thể nhìn lên mà thôi.”

“Một chút chí hướng này của ta đây không coi là cái gì. Chờ cưới xong sư bá người làm chính thể, lại cưới thêm vài nam nhân làm tiểu thiếp, cuộc đời ta liền coi như viên mãn.” Cơ Phi Diễm nói.

Diệp Thạch: “...” Trái ôm phải ấp?

“Có rất nhiều nam nhân nguyện ý gả cho người, người đừng luôn nhìn chăm chăm ta!” Hùng Uy tức giận nói.

Cơ Phi Diễm xuy xuy nở nụ cười, “A Uy, người đang ghen sao? Ta nói giỡn thôi, ta không có ý cưới thiếp đâu.”

Hùng Uy: “...”

“Người đi mau, đi mau!” Hùng Uy tức giận mà nói.

Cơ Phi Diễm có chút không vui: “Người ta vừa mới đến thôi mà người đã muốn đuổi người ta đi rồi sao? Thật sự là bất cận nhân tình*!”

*bất cận nhân tình: không để ý đến quan hệ tình cảm

Hùng Uy cắn chặt răng, hai tay nắm lại bái bái về phía Cơ Phi Diễm, “Bà cô à, người đi nhanh đi, ta cảm ơn người nhiều lắm luôn!”

Cơ Phi Diễm híp mắt, tức giận trừng Hùng Uy, âm u hỏi: “Nói gì đấy? Ai là bà cô của người? Muốn bị đánh hả? Ta có lớn hơn người nhiều như vậy sao?”

Hùng Uy thấy sắc mặt Cơ Phi Diễm trầm xuống, ngượng ngùng không nói gì.

Mộ Thần nhìn sắc mặt Hùng Uy, thầm cảm thấy sự phụ mình tại trước mặt vị Cơ tiền bối này có chút khiếp nhược.

Cơ Phi Diễm đánh giá Hùng Uy, không hiểu lắm: “Ta nói nha, người vừa ngốc vừa không có thiên phú, lại vừa nghèo vừa keo, làm sao lại có thể thăng lên võ hoàng được nhỉ?”

Đáng thương Cơ Phi Diễm nàng thông minh lãnh tính, thiên tư cao vời, lại vẫn chỉ là một võ vương bát tinh, nàng cư nhiên lại bị cái tên mập mạp này đuổi kịp, còn vượt xa nàng nữa.

“Đúng vậy! Ta là võ hoàng, mà người chỉ là bát tinh võ vương.” Hùng Uy đắc chí nói.

Cơ Phi Diễm không nhìn được bộ dáng này của Hùng Uy, hừ lạnh một tiếng, “Đừng đắc ý vênh váo vội, cho dù người là võ hoàng, thì đã định trước là phải gả cho ta thôi.”

“Người nằm mơ đi!” Hùng Uy tức giận nói.

Cơ Phi Diễm nhún vai, không có dây dưa trên vấn đề này thêm, “Mộ Thần, nghe nói người có dị hỏa?!”

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy.”

“Người còn trẻ như vậy mà đã có được dị hỏa, đúng là có phúc!” Cơ Phi Diễm tán thưởng nhìn Mộ Thần.

“Tiền bối quá khen.” Mộ Thần cung kính đáp lời.

Cơ Phi Diễm thản nhiên nhìn Mộ Thần, nàng tìm kiếm dị hỏa nhiều năm lại không thu hoạch được gì, không nghĩ tới, Mộ Thần cư nhiên lại có được dị hỏa, còn dưới nhân duyên thành đồ đệ của Hùng Uy.

“Lần đầu gặp mặt, ta cũng không có gì tốt để đưa cho người, khối Viêm Dương Chi Tinh này tặng cho người đi.” Cơ Phi Diễm vứt một viên đá màu đỏ cho Mộ Thần.

Mộ Thần vội vàng tiếp lấy, Viêm Dương Chi Tinh có thể đề cao phẩm chất dị hỏa, là vật báu vô giá. Viên trên tay Cơ Phi Diễm hẳn là để chuẩn bị cho Hùng Uy.

Diệp Thạch nhìn viên đá trên tay Mộ Thần, sùng bái trong mắt đối với Cơ Phi Diễm càng tăng thêm vài phần.

“Các người chuẩn bị đi đâu vậy?” Cơ Phi Diễm lười biếng hỏi.

“Tới Thiên Tâm thành, nghe nói ở đó có bán đấu giá một khối lớn Hàn Băng Ngọc Tủy, Hùng Uy tiền bối muốn thứ đó.” Diệp Thạch trả lời.

“A, chúng ta cùng đường nha!” Nàng cũng muốn tới Thiên Tâm thành tìm kiếm linh vật có thể thăng cấp.

Cơ Phi Diễm đánh giá Hùng Uy, hoài nghi hỏi: “Người muốn mua Hàn Băng Ngọc Tủy? Người có đủ nguyên thạch sao?”

“Có! Có năm triệu!” Diệp Thạch trả lời.

Hùng Uy hung tợn trừng Diệp Thạch, tên nhóc ngu ngốc này, chỉ được một chút ân huệ nhỏ của người ta, liền hận không thể nói hết cho đối phương.

“Năm triệu? Không đoán ra nha, không tồi!” Cơ Phi Diễm có chút kinh ngạc nhìn Hùng Uy.

“Đó là đương nhiên.” Hùng Uy ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

“Năm triệu là tiền hiện trường đưa cho, Hùng Uy tiền bối chỉ có năm trăm vạn mà thôi.” Diệp Thạch bon chen xen vào.

Cơ Phi Diễm xuy xuy nở nụ cười, “Thì ra là vậy, ta nói mà, người sao lại có nhiều nguyên thạch như vậy chứ.”

Hùng Uy: “...” Phải khâu lại cái miệng thối của tên Diệp Thạch này mới được.

“Các người có muốn đi bằng phi thuyền của ta không? Tốc độ của chiếc phi thuyền này cũng quá chậm rồi.” Cơ Phi Diễm oán trách.

“Được, được!” Diệp Thạch vội vàng đồng ý.

Hùng Uy xem thường nói: “Muốn đi thì các người đi đi, ta không đi.”

Cơ Phi Diễm ôm tay Hùng Uy lắc lắc, “Đi đi, đi đi mà, người sớm muộn gì cũng đều là người của ta thôi, hiện tại vừa lúc đi xem phi thuyền của ta.”

Hùng Uy bị Cơ Phi Diễm ôm một cái, da gà cả người nhất thời nổi lên, “Người đừng động tay động chân!” Hùng Uy đỏ mặt quát.

“Vậy người đi theo ta đi!” Cơ Phi Diễm cười nói.

Hùng Uy tức giận nói: “Rồi, rồi, sợ người rồi, đi theo người.”

Mộ Thần, Diệp Thạch đi theo Hùng Uy lên phi thuyền của Cơ Phi Diễm, bên trong phi thuyền quả thực rất xa hoa, cách biệt một trời một vực với chiếc phi thuyền rách rưới kia của Hùng Uy.

...

“Mộ Thần, nghe nói Bách Quyết Luyện Thể đang trên tay người?” Cơ Phi Diễm bỗng nhiên hỏi.

Mộ Thần ngây ra một lúc mới trả lời: “Vâng.”

“Tiền bối, người muốn Bách Quyết Luyện Thể sao?” Diệp Thạch hơi có chút đề phòng hỏi.

Cơ Phi Diễm lắc đầu, nói: “Không có hứng thú, thứ này có chút yếu.”

“Yếu?” Mộ Thần không hiểu.

“Ta nghe nói, muốn tu luyện Bách Quyết Luyện Thể tới tử kim bích mới có thể mở ra cái gì bảo tàng Kim gia, không biết trong cái bảo tàng đó đến tột cùng có cái gì tốt không.”

“Kim gia trừ bỏ vị lão tổ đã chết, còn chưa có người tu luyện đến cấp bậc kia.”

“Kim gia có vị lão tổ cấp bậc võ vương chết không minh bạch, ta nghe được là do hắn tu luyện Bách Quyết Luyện Thể đến mức nhập ma, là cứ tu luyện pháp quyết như vậy đến mức đau chết, có thể làm cho người có cấp bậc võ vương đau mà chết, ta có thể tưởng tượng được khó khăn khi tu luyện của pháp quyết này.” Cơ Phi Diễm cười như không cười mà nói.

Mộ Thần kinh ngạc hỏi: “Đau mà chết?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Đúng vậy! Mộ Thần, cho người một lời khuyên, Bách Quyết Luyện Thể có thể tu luyện, nhưng mà không nên chấp nhất với nó, người là một thiên tài, nếu như tu luyện luyện thể pháp quyết rồi lại đau đến chết, vậy đó chỉ thành chuyện cười cho người khác thôi.”

Mộ Thần gật đầu thụ giáo: “Đa tạ tiền bối, chỉ là ta không rõ, nếu pháp quyết này khó luyện như vậy, vì sao nó còn có thể truyền lưu đến nay?”

Cơ Phi Diễm như có điều suy nghĩ, dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, rồi nói, “Pháp quyết như vậy không phải là người bình thường có thể tu luyện, người có được thể chất đặc biệt mới có thể tu luyện, hơn nữa, khi tu luyện thì tiến triển cực nhanh.”

Mộ Thần nhin không được mà nhìn thoáng qua Diệp Thạch, khi Diệp Thạch bắt đầu tu luyện Bách Quyết Luyện Thể thì tốc độ rất nhanh, hơn nữa, người này còn chưa bao giờ kêu đau, có thể nói là người cực kỳ thích hợp để tu luyện Bách Quyết Luyện Thể

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

164. Chương 164

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiền bối, chiếc phi thuyền này của người thật xa hoa! Bỏ xa cái phi thuyền cũ kỹ kia của Hùng Uy tiền bối mấy con phố luôn ấy.” Diệp Thạch nhìn thiết trí xanh vàng rực rỡ bên trong khoang thuyền thì chân thành tán thưởng.

Cơ Phi Diễm bình tĩnh cười, bộ dạng đầy khiêm tốn: “Chiếc phi thuyền này của ta thì không coi là gì, nhưng, bỏ xa phi thuyền của A Uy hơn mười con phố thì vẫn dư dả.”

Diệp Thạch: “...”

“Tiền bối, người không sợ bị đánh cướp sao?” Diệp Thạch mở to mắt tò mò hỏi.

Hùng Uy xem thường nói: “Đánh cướp? Nàng mà sợ bị đánh cướp á? Là đám cướp sợ nàng ấy chứ.” Cơ Phi Diễm nổi danh lừng lẫy, đám cướp mà gặp được nàng thì xui xẻo rồi.

Cơ Phi Diễm oán trách nhìn Hùng Uy, “A Uy, người đừng nói bậy bạ!”

Cơ Phi Diễm vừa nói vừa vươn tay hung hăng nhéo Hùng Uy một phen, bị Cơ Phi Diễm vịn một phát Hùng Uy liền nhe răng nhếch miệng.

Diệp Thạch suy nghĩ rồi hỏi: “Cơ tiền bối, ngay cả Hùng Uy tiền bối cũng sợ người, vậy mấy đám cướp khăng định cũng sợ người đúng không?”

Hùng Uy tức giận nhìn Diệp Thạch, “Ai sợ nàng?”

Diệp Thạch bĩu môi, thấp giọng nói thầm: “Sợ thì cứ nói là sợ đi, còn sống chết không thừa nhận...”

Hùng Uy bị chọc tức sắc mặt xanh mét, nhưng khuôn mặt Cơ Phi Diễm lại nở nụ cười như hoa.

“Thạch Đầu, người đang nói đùa sao, một nữ nhân như ta sao lại không sợ hãi khi gặp cướp chứ? Nhưng mà có A Uy ở đây, ta rất yên tâm.” Cơ Phi Diễm cười duyên ỷ lại trên vai Hùng Uy.

Một Thần thấy bộ dáng sợ hãi của Hùng Uy thì không khỏi thầm buồn cười, bộ dáng này của Hùng Uy giống như cái người đang tựa trên vai không phải là một mỹ nhân như hoa như ngọc, mà là một quả bom hẹn giờ ấy.

Hùng Uy nghe mà xem thường, Cơ Phi Diễm nổi danh là quý gặp quý khóc, đám cướp chết trên tay nàng vô số kể, mấy tên cướp vừa nghe thấy tên nàng liền chạy trốn chết.

... ..

Một trận âm thanh hỗn hợp giữa độc huyền cầm* và sáo trúc truyền tới.

*Độc huyền cầm:

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Thanh âm này là gì vậy?”

“Là khúc Nghê Thường Vũ Y, phỏng chừng là lão giàLục gia kia đi tới, lão gia hỏa kia luôn thích mấy cái thứ loạn thất bát tao này mà.” Cơ Phi Diễm nhíu mày nói, trong ánh mắt lộ ra vài phần phiền chán.

Diệp Thạch nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy từ bên cạnh bay qua một chiếc phi thuyền xanh vàng rực rỡ.

Phía trên phi thuyền có mười mấy nữ tử đang khảy đàn tranh, tỳ bà* cùng các loại nhạc khí, âm thanh mà mọi người nghe được chính là từ trên tay đám nữ tử này truyền ra.

*Đàn tranh, tỳ bà:

“Nhiều mỹ nữ ghê!” Diệp Thạch nói thầm.

“Những nữ nhân đó đều là cơ thiếp của lão giàLục gia kia.” Cơ Phi Diễm nâng cằm, bữu môi nói.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, “Nhiều như vậy đều là cơ thiếp? Hắn còn có thời gian sao?”

Cơ Phi Diễm bữu môi, “Nhiều ư? Không nhiều lắm.Chỗ này mới chỉ có mười mấy người mà thôi, tính ra tất cả cơ thiếp của lão gia hỏa kia hẳn là khoảng trênmột trăm.”

Diệp Thạch tròn mắt kinh ngạc.

Cơ Phi Diễm thản nhiên cười nhìn biểu tình của Diệp Thạch.

Lão già Lục gia kia rất trọng việc khai chi tán diệp*, cường giả võ hoàng cười nhiều tiểu thiếp giống lão già Lục gia thì chỗ nào cũng có, nhưng giống Hùng Uy bây giờ vẫn còn cô đơn lẻ loi thì rất khó tìm.

*khai chi tán diệp: sinh con đẻ cái

Diệp Thạch nhìn phi thuyền bên ngoài, cảm thấy có chút quen mắt, “Phi thuyền kia hình như rất lợi hại?!”

Phi thuyền của Cơ Phi Diễm bỏ xa phi thuyền của Hùng Uy mấy con phố, mà chiếc phi thuyền bên ngoài kia lại bỏ xa phi thuyền của Cơ Phi Diễm mấy con phố.

“Tất nhiên là lợi hại rồi, đó là phi thuyền lục cấp, giá trị khoảng ba triệu, vô luận là lực phòng ngự hay là tốc độ thì đều cường hãn hơn so với chiếc phi thuyền này của ta.” Cơ Phi Diễm chậm rãi nói.

“Thì ra là phi thuyền lục cấp, khó trách...” Diệp Thạch nhin không được mà nhìn thoáng qua Hùng Uy.

Đều là võ hoàng, mà người ta thê thiếp thành đàn, Hùng Uy lại lẻ loi một mình, người ta có gia tài bạc triệu, Hùng Uy lại nghèo tới mức chỉ có năm mươi vạn, trừ bỏ có khả năng béo hơn đối phương một chút, hình như Hùng Uy không có chỗ nào hơn người ta.

Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, “Nhìn cái gì? Có cái gì hay mà nhìn?”

Diệp Thạch tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn đã lộ ra ý nghĩ.

Diệp Thạch ý vị sâu sa nhìn Hùng Uy, thở dài nói: “Tiền bối à, người phải hảo hảo suy nghĩ lại...” Là một võ hoàng mà lại nghèo túng như vậy, quá dọa người rồi.

Hùng Uy: “...”

“Cơ tiền bối, lão giàLục gia mà ngài nói, chẳng lẽ là ông nội của Lục Nghiêu, Lục Hành Phong?” Mộ Thần trầm tư một chút, mở miệng hỏi.

Cơ Phi Diễm gật đầu: “Đúng, Lục Hành Phong tuy cưới trên trăm cơ thiếp, nhưng cũng không có nhiều người có thể khai chi tán diệt cho hắn, Lục Nghiêu là tôn tử mà Lục Hành Phong nhìn trúng, hai người có phải đã từng xảy ra xung đột với Lục Nghiêu không?” Thực lực của tu sĩ càng mạnh, thì việc có con nối dòng càng gian nan.

Diệp Thạch lắc đầu liên tục, “Không có, không có.”

Cơ Phi Diễm không để bụng, “Không có thì tốt, lão giàkiamang thù ghê lắm.”

Cơ Phi Diễm nghe nói, hình như Mộ Thần và Diệp Thạch từng xảy ra xung đột với Lục Nghiêu trong bí cảnh, thậm chí lệnh bài bảo mệnh mà lão nhân kia để lại trên người Lục Nghiêu cũng bị phát động, lệnh bài kia phong ấn một đạo công kích của Lục Hành Phong, cũng không biết hai tên nhóc này tránh thoát như thế nào.

... ..

Diệp Thạch nhíu mày nhìn thoáng qua chiếc phi thuyền bên ngoài cửa sổ, rầu rĩ hỏi: “Lão gia hỏa kia sẽ không phải là có mục đích giống chúng ta đi?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Hơn phân nửa là giống.”

Hy vọng tên Lục Nghiêu kia không có ở đây! – Diệp Thạch âm thầm nghĩ.

Diệp Thạch vừa mới nghĩ như vậy, Lục Nghiêu và Trang Du liền đi ra từ trong khoang thuyền đối diện, nhập vào tầm mắt Diệp Thạch.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trang Du, Diệp Thạch nhất thời có loại cảm giác sắp hỏng mất.

Diệp Thạch nghiêng chặt răng, hăn cho rằng Trang Du và Lục Nghiêu đã chạy rồi thì từ nay về sau bọn họ liền thành người lạ, vĩnh viễn không gặp nhau. Nào biết, nào biết... Đây là cái nghiệt duyên gì đây!!

Mộ Thần thấy sắc mặt Diệp Thạch bỗng nhiên biến đổi, theo ánh mắt Diệp Thạch nhìn ra, sắc mặt cũng cứng ngắc một chút.

Mộ Thần cúi đầu siết chặt tay, xem ra, có một cỗ lực lượng tên là “số phận” đã dẫn dắt bọn họ cùng với nhân vật chính tới một chỗ, nếu thật sự tránh không được, vậy cũng chỉ có thể xử lý Trang Du và Lục Nghiêu như xử lý tên Lam Nhược Phong kia.

“Lục Nghiêu đi theo lão giàLục gia?Tiểu bạch kiểm Trang Du này cũng ở đây?!” Sát khí trong mắt Hùng Uy chợt lóe qua.

Diệp Thạch siết chặt tay, trên mặt phủ đầy sát khí.

“Lục Nghiêu đã thăng lên tứ tinh võ linh, Trang Du cũng đã là tam tinh võ linh. Tiểu Thạch Đầu, tập trung chút đi, đừng để người ta vượt qua.” Hùng Uy sử dụng linh hồn lực quét qua phi thuyền đối phương, cười nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, “Vâng, ta biết rồi!”

Không ngờ Trang Du đã là tam tinh võ linh, tên tiểu bạch kiểm này tiến cảnh đúng là nhanh. Diệp Thạch không cam lòng cắn chặt răng, ánh mắt hung hăng trừng Trang Du, giống như là muốn trừng ra mấy trăm cái lỗ trên người Trang Du vậy.

Cơ Phi Diễm có chút buồn cười nhìn vẻ mặt hiện giờ của Diệp Thạch.

... ..

“Đối diện là Cơ Phi Diễm Cơ tiền bối sao?Tiền bối nếu có hứng thú thì lên đây ngồi một chút.” Thanh âm của Lục Nghiêu từ xa xa truyền tới.

“Lục tiểu tử,người đúng là càng ngày càng soái nha, nhưng bà cô ta đây hiện tại có việc, không tiện tới đó.” Cơ Phi Diễm cao giọng đáp lời.

Lục Nghiêu nghe được lời của Cơ Phi Diễm thì trên mặt hiện lên vài phần dị sắc.

“Lục Nghiêu, Cơ Phi Diễm rất lợi hại sao?” Trang Du không hiểu nên hỏi Lục Nghiêu đang đứng bên người.

Lục Nghiêu nhăn mày, “Nữ nhân này...” Là một kỳ ba, cũng là một truyền kỳ!

Ông nội năm đó tựa hồ cũng có chút hứng thú với Cơ Phi Diễm, làm cho một nữ nhân kiệt ngạo bất tuân ở dưới thân mình uyển chuyển hầu hạ là giấc mộng của rất nhiều nam nhân, chỉ là, sau lưng Cơ Phi Diễm có thể lực hùng hậu như Cơ gia nên ông nội không có vươn tay.

“A Nghiêu, trở lại đi.” Lúc này, thanh âm của Lục Hành Phong truyền tới.

Lục Nghiêu nghe thấy lời của Lục Hành Phong thì nhú mày, trở lại trong khoang thuyền.

“Ông nội, Cơ Phi Diễm nói có việc, không thể qua đây.” Lục Nghiêu nói.

Lục Hành Phong cười thản nhiên, “Nàng có khách, nên tất nhiên sẽ không nguyện ý qua đây.”

“Khách?”

Lục Hành Phong gật đầu, trong mắt hiện lên sự hung ác nham hiểm, “Là Hùng Uy.”

Lục Nghiêu sửng sốt một chút, năm đó, chuyện của Cơ Phi Diễm và Hùng Uy nháo âm ỉ, nhiều năm qua, giữa Cơ Phi Diễm và Hùng Uy cứ như đã chặt đứt liên hệ, Lục Nghiêu còn tưởng rằng hai người đã kết thúc.

“Bên người Cơ Phi Diễm trừ bỏ một tên Hùng Uy, còn có hai thiếu niên, đều là tứ tinh võ linh, hẳn là hai người mà người nói lúc trước: Mộ Thần và Diệp Thạch.” Lục Hành Phong thản nhiên nói.

“Đều là tứ tinh võ linh?” Lục Nghiêu kinh ngạc hỏi.

Lục Hành Phong gật đầu, “Không sai.”

Sắc mặt Lục Nghiêu biến đổi, thời điểm hắn vừa tới Thánh Tinh, Mộ Thần chỉ vừa mới thăng cấp võ linh, mà lúc ấy hắn đã là nhị tinh võ linh. Lúc này hắn đã là tứ tinh võ linh, không ngờ Mộ Thần cũng là tứ tinh võ linh, mà Diệp Thạch cũng như thế, hai người kia là đại địch của hắn sao?

Trang Du cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần âm u, không nghĩ tới Diệp Thạch đã là tứ tinh võ linh. Một cho hắn còn tưởng rằng, hắn đã là tam tinh võ linh, hắn đã vượt qua Diệp Thạch rồi.

“Bách Quyết Luyện Thể ở trên tay Mộ Thần?” Lục Hành Phong hỏi.

Lục Nghiêu gật đầu, “Vâng, là tôn nhi làm việc thất trách, không đem được pháp quyết về đây.”

Lục Hành Phong không để bụng, lắc đầu nói: “Không sao, sẽ có cơ hội, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Phi thuyền của Lục Hành Phong là phi thuyền lục cấp, tốc độ nhanh hơn nhiều so với phi thuyền của Cơ Phi Diễm, chỉ trong chốc lát, Diệp

Thạch liền nhìn không thấy bóng dáng phi thuyền đối phương.

“Bọn họ đã ly khai.” Mộ Thần nhả mày nói.

“Tốc độ của phi thuyền lục cấp không phải là thứ mà phi thuyền ngũ cấp có thể so.” Cơ Phi Diễm hít nhẹ một hơi rồi nói.

“Hùng tiền bối, người nên hảo hảo nhìn người ta đi.” Diệp Thạch nghiêng đầu nói.

“Nhìn cái gì?” Hùng Uy hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Nhìn coi người ta lợi hại bao nhiêu, trong chốc lát liền bỏ xa người đến bóng dáng cũng không còn. Là võ hoàng thì phải làm được tới cái loại trình độ này, mới có thể xứng với danh xưng võ hoàng nha!” Nhìn Hùng Uy thế nào thì cũng thấy là một tên giả danh võ hoàng.

Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, sao lúc trước hắn lại muốn mang theo Diệp Thạch nhỉ, chẳng lẽ hắn mang theo Diệp Thạch là để tự làm mình ngột ngạt sao?

“Hay lắm, có bản lĩnh thì người cũng sống đến cái trình độ kia như hắn đi!” Hùng Uy tức giận nói.

“Hùng tiền bối, người quá coi thường ta rồi, hiện tại ta còn nhỏ tuổi, nhưng chờ ta lớn hơn, khẳng định ta sẽ cànghống tốt hơn hắn, nhưng tuyệt sẽ không biến thành người giống người đâu.” Diệp Thạch tràn đầy tự tin nói.

Hùng Uy: “...”

Mộ Thần đứng sát mép thuyền cảm nhận từng làn gió thổi ngang qua, trong mắt lưu chuyển quang mang.

Lam Nhược Phong đã chết, kế tiếp chính là Lục Nghiêu, chỉ cần Bách Quyết Luyện Thể vẫn còn trên tay hắn, Lục Nghiêu sẽ không thể buông tha hắn.

Số mệnh đã quyết định, bọn họ nhất định phải là quan hệ đối địch.

Diệp Thạch nhẹ nhàng đi tới bên người Mộ Thần, thấy Mộ Thần như đang đi vào cõi thần tiên, nhẹ giọng hỏi thăm: “Mộ Thần, ngươi không sao chứ?”

Mộ Thần ôn nhu cười với Diệp Thạch, mở hai tay ra hướng Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt, bước thẳng vào ôm ấp của Mộ Thần.

Mộ Thần gắt gao ôm Diệp Thạch, đầu tựa lên bả vai của Diệp Thạch, “Thạch Đầu, ta sẽ thay ngươi giải quyết hết đám người hại ngươi!”

“A?” Diệp Thạch khó hiểu nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười cười, ôm Diệp Thạch vào ngực, “Người chỉ cần ở bên cạnh ta là được 📄 📄

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

165. Chương 165

Cơ Phi Diễm ôm hai tay đánh giá Mộ Thần, tà tà liếc mắt nhìn Hùng Uy, “Hùng Uy, tên đồ đệ này của người, nhìn qua thì là một quân tử, nhưng trên thực tế lại có sát khí rất nặng.”

“Ít độ lượng cũng không phải là không quân tử, không độ không phải là người. Là nam nhân, có chút tâm huyết thì tốt hơn, chứ không lạnh không nóng thì giống cái gì?” Hùng Uy không để bụng, nói.

“Tên đồ đệ này của người không tồi.” Cơ Phi Diễm khen.

“Đó là tất nhiên.” Hùng Uy đặc ý nói. Nếu không phải là Mộ Thần, đừng nói là thăng cấp võ hoàng, số năm mà hắn còn có thể sống còn khó nói ấy chứ.

Mộ Thần đích thật là một kỳ tài: đan thuật, phù thuật, trận pháp, minh văn, không gì không giỏi, nhưng càng đáng quý chính là, tên đồ đệ này học nhiều như vậy, lại vẫn không chậm trễ việc tu luyện, xác thực khó có được.

“Đồ đệ người hiểu phong tình hơn người nhiều!” Cơ Phi Diễm giận dữ liếc Hùng Uy.

Mộ Thần đối với Diệp Thạch luôn luôn ôn nhu như nước. Không giống như Hùng Uy, cả ngày một bộ lạnh lùng.

Hùng Uy chấp tay sau lưng, ưỡn ngực nói: “Là nam nhân mà cả ngày nhi nữ tình trường thì giống cái gì?”

Nếu Cơ Phi Diễm có thể ôn nhu được một chút, vậy hẳn cũng không phải là không thể... Đáng tiếc, Cơ Phi Diễm là một mẫu dạ xoa quý gặp quý khóc, cho dù bây giờ hẳn đã có thực lực cao hơn Cơ Phi Diễm rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy nữ nhân này thì vẫn có chút sợ.

Cơ Phi Diễm một cước đạp qua Hùng Uy, Hùng Uy nhanh nhẹn né đi.

“Không nghĩ tới người đã béo giống con heo thế này rồi mà động tác vẫn còn rất lưu loát nha!” Cơ Phi Diễm nghiêng đầu, cười như không cười nói.

Hùng Uy tức giận sửa sang lại quần áo, nghiêm trang nói: “Ta bây giờ là võ hoàng, người còn làm bậy như vậy nữa thì coi chừng đánh người.”

Cơ Phi Diễm cười lạnh hai tiếng, bình tĩnh nói: “Ai da, ta không nghe lầm chứ? Người muốn đánh ta? Người tới đây đi! Người tới đi! Lão nương đang chuẩn bị tiếp đón đây!”

Hùng Uy thấy Cơ Phi Diễm càng ngày càng bước tới gần, lúc này hẳn liền liên tục lui về phía sau.

“Xì, người chỉ có chút lá gan như vậy mà còn dám lên mặt với ta sao, người đùa à?” Cơ Phi Diễm chế giễu.

Hùng Uy: “...”

Diệp Thạch lui vào trong ngực Mộ Thần, thấy Cơ Phi Diễm đối diện cười như không cười nhìn bọn hắn chăm chăm, khuôn mặt Diệp Thạch nhin không được mà đỏ bừng.

“Hai vị, đã ôm đủ chưa? Ôm đủ rồi thì nên tiến vào khoang nghỉ ngơi thôi.”
Cơ Phi Diễm ý cười đầy mặt cao giọng nói.

Diệp Thạch lưu luyến thoát ra khỏi ôm ấp của Mộ Thần, nhắc chân đi về phía Cơ Phi Diễm.

“Tiểu Thạch Đầu thật ngoan nha, tam uấn ô m A Uy mà hẳn luôn không cho. A Uy, người mau tới đây đi!” Cơ Phi Diễm nói rồi giang hai tay về phía Hùng Uy.

Hùng Uy đen mặt tức giận: “Người đừng đùa!”

Cơ Phi Diễm trách cứ trừng mắt nhìn Hùng Uy, oán giận với Diệp Thạch: “Người nhìn hẳn xem...”

Diệp Thạch không đồng ý nhìn Hùng Uy, dùng lời lẽ chính nghĩa nói: “Hùng tiên bối, người nên ôn nhu một chút với Cơ tiên bối!”

Hùng Uy: “...” Cơ Phi Diễm cần có người ôn nhu với nàng sao?

... ..

Diệp Thạch theo Cơ Phi Diễm đi vào khoang thuyền, Cơ Phi Diễm ném qua danh sách một phần bán đấu giá cho Diệp Thạch.

Đôi mắt Diệp Thạch rất nhanh đã bị danh sách mà Cơ Phi Diễm đưa tới hấp dẫn.

“Có nhìn trúng thứ nào không?” Cơ Phi Diễm hỏi.

“Có!” Diệp Thạch nói, nhưng đó đều là mấy thứ rất mắc, mua xong hẳn khẳng định liền táng gia bại sản.

Cơ Phi Diễm thấy Diệp Thạch đang bần vô thì hỏi: “Làm sao vậy?”

“Quá mắc.” Diệp Thạch nói thầm.

“Có vẻ mua là không tồi rồi.” Cơ Phi Diễm nói.

Thực lực đến cỡ Hùng Uy thì có rất nhiều đồ vật không phải cứ dùng nguyên thạch là có thể cân nhắc được, không có gia tài bạc triệu để mua thứ muốn mua mới là chuyện làm cho người ta khó có thể chịu đựng.

Diệp Thạch khẽ thở dài, hình như nguyên thạch trên người Mộ Thần đã sạch sẽ rồi, mà trên người hắn chỉ còn có một trăm vạn, đưa một trăm vạn này vào khu đấu giá, phỏng chừng là một chút cuộn sóng cũng kinh không nổi.

Hùng Uy hỏi Cơ Phi Diễm: “Người như hĩ khối hàn băng ngọc tủy kia có thể đấu giá ra bao nhiêu nguyên thạch?” Tuy rằng thực lực của hắn cao hơn Cơ Phi Diễm, nhưng nhãn lực lại không bằng người thường xuyên vào Nam ra Bắc như nàng.

Cơ Phi Diễm nhún vai, “Ít nhất cũng mười lăm triệu.”

“Tiền bồi, bán người cũng mua không nổi đó nha!” Diệp Thạch nhin không được mà chen vào.

Hùng Uy tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch: “Đang nói chuyện với người à? Không phải là mười lăm triệu thì sao...” Tuy rằng tạm thời thì hắn lấy không ra được nhiều như vậy, nhưng không phải là còn nhiều thời gian sao, tốt xấu gì hắn cũng là võ hoàng mà!

Diệp Thạch nhún vai, lời hắn nói chính là sự thật.

“Sự phụ, xem ra thời gian kế tiếp người sẽ rất vội.” Mộ Thần nói với Hùng Uy.

Hùng Uy gật đầu, “Đúng vậy!” Nhiều nguyên thạch như vậy, không biết phải giết bao nhiêu con yêu thú vương cấp mới có thể đủ.

“Một con yêu thú hoàng cấp có thể bán được bao nhiêu nhỉ?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Cơ Phi Diễm sừng sốt một chút, liền cười cười trả lời: “Yêu thú hoàng cấp toàn thân đều là bảo bối, phẩm chất kém cỏi nhất thì cũng có giá năm triệu, mà phẩm chất tốt thì mấy chục triệu cũng có thể.”

Diệp Thạch kinh ngạc mở to mắt, “Nguyên lai yêu thú hoàng cấp đáng giá như vậy, Hùng tiền bối, không bằng người đi giết một con yêu thú hoàng cấp đi.”

Cơ Phi Diễm xuy xuy nở nụ cười, “Hùng Uy? Để hã đi giết yêu thú hoàng cấp? Đây không phải tương đương với đưa đồ ăn cho yêu thú sao? Lại nói tiếp, yêu thú thích nhất là cái dạng thịt nhiều mỡ nhiều như Hùng tiền bối các người ấy.”

Hùng Uy: “...” Mặc dù đây là sự thật, nhưng Cơ Phi Diễm cũng không cần phải nói ra nha!

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Thạch Đầu, sư phụ chỉ vừa mới tiến vào hoàng cấp, người không nên yêu cầu quá cao với hã.”

Nói chung, thực lực hoàng cấp của nhân loại luôn kém hơn yêu thú một đường, đương nhiên, nếu có pháp khí lục cấp, phù lục cấp, hoặc trận pháp lục cấp tương trợ, thì đó là một chuyện khác.

Vấn đề là, giá cả của pháp khí, phù, trận pháp lục cấp đều là giá trên trời, Hùng Uy là một người nghèo, làm sao có thể mua nổi.

Diệp Thạch đánh giá Hùng Uy, trong mắt âm thầm hiện lên vài phần ảo não.

Hùng Uy trừng Diệp Thạch, biểu tình này của Diệp Thạch là có ý gì!

“AUy,hỏi thật nha, người có muốn suy xét một chút về việc bán mình không?” Đôi mắt Cơ Phi Diễm lóe sáng.

Hùng Uy tức giận: “Người không nên nói bậy bạ.”

Cơ Phi Diễm không cho là đúng: “Ta nói là sự thật đó! Trong tình huống hiện tại của người thì bán mình là nhanh chóng kiếm được tiền nhất.”

“Cơ tiền bối, người tính ra bao nhiêu?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Cơ Phi Diễm vươn ra hai ngón tay, lắc lắc.

“Hai mươi triệu?” Hùng Uy hỏi.

Cơ Phi Diễm bất đắc dĩ thở dài, “AUy,khinao thì người lại bắt đầu mơ mộng hão huyền rồi, là hai triệu.”

Diệp Thạch đảo mắt nhìn Hùng Uy, nói: “Tiền bối, hai triệu nhiều lắm nha. Có thể thành gia đó.”

Hùng Uy hung hăng trừng Diệp Thạch, mắng: “Nói bậy bạ gì đấy? Tiền bối như tam mà không đáng giá tiền như vậy sao?”

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Hùng tiền bối, nếu không phải là người có nhiều thì thì không đáng giá cỡ đó đâu, hai triệu đã rất không tồi rồi, qualần này thì khó có cơ hội khác lắm nha.”

Cơ Phi Diễm vỗ vỗ vai Diệp Thạch, “Không sai, không sai, ta cũng nghĩ như vậy.”

Hùng Uy nghiêng răng nghiêng lợi, cả hai người này đều khôn khiếp.

“Mộ Thần, người nên quản giá cái tên ngu ngốc nhà người chứ đi.” Hùng Uy giận dữ nói. Tên Diệp Thạch ngu xuẩn này, mới nhận thức Cơ Phi Diễm được bao lâu chứ? Cơ Phi Diễm nói cái gì cũng kêu đúng sao!

Mộ Thần lại không nghe theo sư phụ, hắc híp mắt cười, nói: “Sư phụ, lời Thạch Đầu nói cũng có lý. Tính tình thừ, Cơ tiên bối phong hoa tuyệt đại như vậy, chuyện xứng với sư phụ thì dư dả luôn, sư phụ không nên cứ mãi chọn balấy bốn. Nên bán đi, sư phụ à.”

Nghe được lời Mộ Thần nói, Hùng Uy mém nữa đã học máu.

Diệp Thạch ăn cây táo rào cây sung thì không nói gì, không ngờ tên nhóc Mộ Thần này cũng như thế, hắc đã tạo ra cái nghiệt gì đây!

“Đúng vậy! Đúng vậy! Hùng tiên bối, người cũng đã trưởng thành rồi, không nên đã có tiện nghi mà còn khoe mẽ, đây chính là hai triệu đó nha!” Diệp Thạch đứng bên cạnh khuyên bảo Hùng Uy.

Mới có hai triệu thôi, chỉ hai triệu đã làm cho thằng nhóc Diệp Thạch này kích động tới đó rồi sao? Đúng là đứa nhóc chưa thấy qua cảnh đời.

“Mộ Thần, người có nhìn trúng cái gì sao?” Cơ Phi Diễm cười cười nhìn bộ dáng Hùng Uy đã mặt đỏ tai hồng, không đùa giỡn Hùng Uy thêm, ngược lại hỏi Mộ Thần.

“Bộ trận pháp này.” Mộ Thần thản nhiên chỉ vào hàng chữ phía trên danh sách.

“Âm Dương Ngũ Hành trận vậy yêu thú?” Đôi mắt Cơ Phi Diễm hiện lên vài phần dị sắc. “Làm một trận pháp không tồi.”

Bộ trận pháp này có danh khí cực lớn, yêu thú vương cấp phổ thông mà muốn thoát khỏi trận pháp thì cũng phải tốn thời gian một nén nhang. (hình như cỡ 40p đến 60p)

Diệp Thạch bước tới xem xét, Âm Dương Ngũ Hành trận không phải là vật phẩm bán đấu giá, giá khoảng hai trăm vạn.

Mộ Thần hí mắt nghĩ, hắn và Diệp Thạch đạt được trận pháp truyền thừa trong bí cảnh, trận pháp thuật của hắn đã gần tới ngũ cấp, chỉ là hắn vẫn chưa thấy qua trận pháp ngũ cấp.

Mua một bộ về nghiên cứu một chút, hắn là sẽ có tác dụng xúc tiến rất lớn đối với trận pháp thuật của hắn và Diệp Thạch, có bộ trận pháp này rồi, an toàn bọn hắn sẽ càng được bảo đảm.

“Nhưng có chút mắc, người mua nổi?” Cơ Phi Diễm cười cười hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần đáp lời: “Nguyên thạch trên người quả thật không đủ, nhưng bán một bình đan dược đi thì hắn là sẽ đủ.”

Mộ Thần lấy ra một bình đan dược, đặt ở trên bàn.

Cơ Phi Diễm cầm lấy bình đan dược lên, mở nắp ra nhìn thử, khuôn mặt nhất thời sùng sốt, “Thượng phẩm Trúc Linh Đan tứ cấp? Người không cần để dùng sao?”

Công hiệu của Trúc Linh Đan là trực tiếp làm cho võ linh thăng cấp một tinh, đây là một trong những loại đan dược được cường giả võ linh mơ ước tha thiết nhất.

“Ta và Diệp Thạch đã dùng rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói. Mộ Viễn Phong cũng đã dùng qua, hắn tổng cộng thu được hai gốc chủ dược luyện chế Trúc Linh Đan từ trong bí cảnh, luyện chế ra bát khối Trúc Linh Đan, Mộ Thần tính bán đi ba viên, lưu lại hai viên đã dùng.

“Bán ba viên này cho ta đi.” Cơ Phi Diễm đề nghị.

Mộ Thần gật đầu đáp: “Nếu Cơ tiền bối muốn mua thì ta có thể cho một cái giá ưu đãi, ba khối một trăm vạn.”

Cơ Phi Diễm lập tức gật đầu: “Được, thành giao.” Cái giá mà Mộ Thần đưa ra quả thật rẻ hơn bình thường.

Diệp Thạch ngồi nhìn bút giao dịch này, ấp úng không biết nói gì, Mộ Thần bán đi đan dược được một trăm vạn, cộng thêm trên người mình có một trăm vạn, giờ bọn hắn đã có hai ngàn vạn, mà hai ngàn vạn thì vừa đủ mua một bộ trận pháp.

Chỉ là, cứ như vậy, bọn họ lại thành người nghèo rồi.

Cơ Phi Diễm đánh giá Mộ Thần, nói: “Đan dược này là do người tự mình luyện ra?”

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Vâng.”

“Không tồi!” Cơ Phi Diễm khen ngợi.

Trúc Linh Đan là loại đan dược tương đối khó luyện chế trong nhóm đan dược tứ cấp, nhưng Mộ Thần chẳng những luyện chế ra được, hơn nữa, phẩm chất luyện ra còn thật không tồi. Đáng tiếc, người này đã là hoa có chủ, nếu không thì mình đã có thể đưa một nữ hài của Cơ gia qua cho hắn rồi.

Cơ Phi Diễm nhìn chăm chăm Mộ Thần, cười như không cười hỏi: “Mộ Thần, người có hứng thú nạp thiếp không? Cơ gia ta có mấy khuê nữ, diện mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, tính tình lại dịu dàng như nước, rất xứng với người đó nha.”

“Người đứng qua một bên đi! Nha đầu Cơ gia các người đều giống như người ấy, người này hung dữ hơn người kia, Mộ Thần hắn sao có thể tiêu thụ nổi!” Hùng Uy tức giận nói.

Cơ Phi Diễm hung dữ trừng Hùng Uy: “AUy, người nói gì?”

“Mộ Thầnhảkhông có hứng thú!” Diệp Thạch lập tức nói.

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Thạch như đang lâm đại địch, Cơ Phi Diễm buồn cười trêu chọc: “Tiểu Thạch Đầu yên tâm, ta nói giỡnmà thôi.Hơn nữa, nhìnlại người đi, người cứ luôn nhìn chăm chămMộ Thần.Người bình thườngkhông bắthảnnổi đâu.”

Diệp Thạch mặt mày đỏ ửng lên nhìn Mộ Thần một cái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

166. Chương 166

Phi thuyền phi hành gần nửa tháng, rốt cục cũng tới Thiên Tâm thành.

Mộ Thần lợi dụng thời gian nửa tháng này hấp thu Viêm Dương Chi Tinh mà Cơ Phi Diễm tặng cho, tăng thực lực lên tới cảnh giới ngũ tinh võ linh.

“Phi Diễm, Phi Diễm, ta yêu ngươi!”

“Phi Diễm, Phi Diễm, ngươi soáinhất!”

“Phi Diễm, Phi Diễm,yêungười nhấ!”

“Phi Diễm, Phi Diễm, ngườiigiỏi nhất!”

“... ..”

Không đợi tới lúc phi thuyền đáp xuống, Mộ Thần chợt nghe thấy từng đợt từng đợt hô hào mãnh liệt.

Diệp Thạch đã sớm tò mò chạy ra ngoài xem náo nhiệt, Mộ Thần cũng theo ra ngoài nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy mấy trăm thiếu nữ thân mặc hồng y tụ tập bên ngoài Thiên Tâm thành, các loại pháp khí tạo thành những trận pháo hoa, lóe ra quang mang chói mắt.

Mấy trăm thiếu nữ một thân trang phục thuần sắc hồng, nhìn qua rất đồ sộ.

Pháo hoa đủ mọi màu sắc sáng chói không ngừng được bắn lên không trung, tất cả pháo hoa đều là dung bằng lực phát ra, vậy nên so với loại pháo hoa sang quý nhất trên địa cầu thì càng đồ sộ hơn.

Diệp Thạch kinh ngạc hỏi: “Đây là có chuyện gì?” Nhiều nữ tu ghê!

Cơ Phi Diễm khí phách đi ra, ngạo nghễ nói: “Ta là nhân vật phong vân nên có rất nhiều người ủng hộ ta, nhóm người phía dưới đều là người ngưỡng mộ ta đấy.”

“Bọn họ sao lại ủng hộ báỉ người?” Diệp Thạch không hiểu.

“Bởi vì ta là một nữ tu mẫu mực!” Cơ Phi Diễm đắc ý nói.

Cơ Phi Diễm đứng bên mé thuyền, hào phóng phất tay về phía dưới, dẫn tới một mảnh tiếng kinh hô của đám thiếu nữ ở dưới.

Hùng Uy mơ mơ màng màng từ trong khoang thuyền đi ra, Cơ Phi Diễm chuyển mắt suy nghĩ, rút ra cây roi vụt tới bên hông Hùng Uy, kéo Hùng Uy lên đằng trước.

Hùng Uy không ngờ tới Cơ Phi Diễm lại đột nhiên ra tay, nhưng hắn không cảm nhận được sát khí trên người Cơ Phi Diễm, trong chốc lát liền bị Cơ Phi Diễm kéo tới trước phi thuyền.

“Oa! A!” Đám nữ tu phía dưới tức khắc hô lên vài tiếng kinh thiên động địa.

Một trận tiếng thét đinh tai nhức óc hướng thẳng vào màng tai, Mộ Thần cảm thấy tai mình thiếu chút nữa là phải bỏ luôn rồi.

“Hùng tiên bối! Đó là Hùng Uy tiên bối!”

“Cơ tiền bối đã ăn được Hùng tiền bối rồi kìa!”

“Hùng tiền bối rất cụt cùn quỳ gối dưới váy Cơ tiền bối rồi!”

“Thoạt nhìn Hùng tiền bối có chút béo... Nhưng không sao, dưới sự dạy dỗ của Cơ tiền bối, Hùng tiền bối rất nhanh sẽ có thể gầy xuống thôi.”

“Không ngờ Cơ tiền bối ngay cả cường giả võ hoàng cũng có thể thu phục, đúng là nữ tu mẫu mực của đời ta!”

“Là nữ nhân thì phải giống như Cơ tiền bối kìa, nam nhân thì dẫm dưới chân, cả cường giả võ hoàng cũng phải dẫm dưới chân!”

...

Mộ Thần nhìn dưới nhóm quần chúng nữ tu đang kích động, thầm nghĩ, nguyên lai dị giới cũng sùng bái thần tượng! Đúng là không quản ở chỗ nào, fan đều luôn khùng bố, từng đợt quang mang lóe ra từ phía dưới kia, đây là muốn chọc thủng trời sao?

... ..

Cơ Phi Diễm điều khiển phi thuyền, phải thật vất vả mới bỏ qua được đám người hâm mộ nhiệt tình như lửa kia.

Phi thuyền vừa hạ xuống, Hùng Uy liền nổi giận dùm dùm đi thẳng về phía trước.

Cơ Phi Diễm cao giọng hỏi: “A Uy, người muốn đi đâu?”

“Ta đi đâu thì kệ ta, không cần người quản.” Hùng Uy nghiêng răng nói.

Cơ Phi Diễm thần tình ai oán nói: “Người nói không cần ta quản thì ta có thể không quản được à. Hiện tại ai cũng biết, người là người của ta.” Nói đến câu cuối thì vẻ mặt Cơ Phi Diễm có hơi đặc ý.

Hùng Uy nổi giận trừng Cơ Phi Diễm, “Người còn dám nói? Đều do người hết! Hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng chúng ta đã thành đôi.”

Cơ Phi Diễm hừ lạnh một tiếng, “Có thể thành đôi với ta thì người nên cười trộm đi, không biết có bao nhiêu người muốn thành đôi với ta đâu đấy.”

“Đúng vậy! Tiền bối, người không nên cứ luôn ‘thân ở trong phúc mà không biết phúc’, như vậy là không tốt. Người đã thấy rồi đó, Cơ tiền bối có nhiều người hâm mộ như vậy, nàng rất được hoan nghênh nha. Nàng có thể coi trọng người, đó là phúc khí của người!” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Hùng Uy thiếu chút nữa là bị tức đến bất tỉnh, Diệp Thạch mới ở chung với Cơ Phi Diễm vài ngày, kết quả lại bị Cơ Phi Diễm thu thập.

Rất nhiều người hâm mộ của Cơ Phi Diễm đều đang ở trong bóng tối chê cười hân đầu.

Đáng thương Hùng Uy hân anh danh một đời, lại bị hủy trên tay nha đầu Cơ Phi Diễm chết tiệt kia.

Cơ Phi Diễm tươi cười như hoa nhìn Hùng Uy, đặc ý nói: “Đúng vậy, A Uy à, Tiểu Thạch Đầu nói đúng đó, người không nên ‘thân ở trong phúc mà không biết phúc’ nha.”

Hùng Uy: “...”

“Cơ tiền bối, hiện tại người muốn đi đâu?” Mộ Thần hợp thời mở miệng giải vây cho Hùng Uy.

“Cơ gia chúng ta có một biệt viện ở Thiên Tâm thành, ta phải trở về biệt viện đó, A Uy, người có muốn đi cùng ta không?” Cơ Phi Diễm hỏi.

Hùng Uy thẳng thắn nói hân không có hứng thú.

Cơ Phi Diễm cười cười không để bụng: “Ta nhắc nhở người một câu, trong lúc này tiền thuê nhà ở Thiên Tâm thành rất mắc, hơn nữa rất khó thuê, nhưng ở chỗ ta thì miễn phí.”

Hùng Uy nghĩa chính ngôn từ nói: “Hán tử tốt sẽ không ăn xin. Ta mới không cần điểm ơn huệ nhỏ ấy của người đâu.”

“Tiền bối, người cũng không tính là hán tử tốt lành gì, người đã nhìn lên con gái nhà người ta tắm rửa rồi đấy. Lúc này mà giả chính nhân quân tử gì thì cũng quá chậm rồi, hiện tại có phòng ở miễn phí, không ở nữa là không còn chỗ khác đâu.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Hùng Uy hận không thể một cước đá bay Diệp Thạch ra ngoài, Mộ Thần đã kiếm được bao nhiêu là tiền rồi, như vậy mà tên Diệp Thạch này lại còn thích chiếm chút tiện nghi nho nhỏ nữa chứ.

Hắn sao lại vì luẩn quẩn trong lòng nhất thời mà mang theo tên hỗn đản Diệp Thạch này vậy trời, quả thực là ‘một lần sảy chân để hận nghìn đời’!!!

Còn nữa, hắn mới không có nhìn lên Cơ Phi Diễm tắm rửa, hắn chính là không cẩn thận xông vào lúc Cơ Phi Diễm đang tắm mà thôi! Cái nơi lộ thiên kia ấy, quý mới biết là có nữ nhân bên trong.

Cơ Phi Diễm khanh khách nở nụ cười, “Tiểu Thạch Đầu nói đúng! AUy à! Người sống lâu hơn Tiểu Thạch Đầu nhiều năm như vậy, mà vẫn chưa minh bạch lý lẽ như Tiểu Thạch Đầu đâu.”

Hùng Uy: “...”

“Cút!Cút!Mau cút đi!” Hùng Uy tức giận mắng.

Diệp Thạch có chút bất mãn, “Hùng tiền bối, bây giờ người đang nghèo lắm đó, tốt nhất là không nên xài loạn.”

“Nói bậy, ta đang có năm triệu.” Hùng Uy phản bác lại.

“Đó là tiền của hiệu trưởng.” Diệp Thạch lắc đầu nói.

Mộ Thần híp mắt, “Sư phụ, kỳ thật lời Thạch Đầu nói cũng có lý. Dù sao, về quan hệ của người và Cơ tiên bối, giờ người có nháy vào sông Hoàng Hà thì cũng rửa không sạch, không bằng đơn giản ‘lành làm gạo vỡ làm muôi’ đi.”

Hùng Uy: “...” Tên Mộ Thần hỗn đản này, Diệp Thạch nói cái gì thì chính là cái đó sao? Một chút chủ kiến cũng không có à?

Ba đấu với một, Hùng Uy ỡm ờ bị mấy người mang vào biệt viện của Cơ gia.

Khi Hùng Uy bước một bước chân vào biệt viện Cơ gia thì liền hối hận, hoặc là nói, lúc vẫn chưa bước vào biệt viện Cơ gia thì Hùng Uy cũng đã hối hận rồi, nhưng, hối hận cũng đã không kịp!

“A! Phi Diễm cô cô, người tốt cực cũng cưới Hùng Uy tiên bối vào cửa rồi sao? Thật tốt quá, ta đi nói cho bà ngoại, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.” Một thiếu nữ vừa nhìn thấy Hùng Uy liền kích động hét lên một tiếng, liền vèo vèo chạy đi.

Khuôn mặt Hùng Uy đen lại nhìn bóng dáng thiếu nữ kia.

Mộ Thần lén nhìn sắc mặt Hùng Uy, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần đồng tình.

Cơ Phi Diễm kéo Hùng Uy đi gặp “người nhà”, còn Mộ Thần và Diệp Thạch thì bị an bài vào một cái biệt viện.

“Mộ Thần, ta muốn mua một bộ pháp khí.” Sau khi thăng lên võ linh, Diệp Thạch vẫn còn chưa kịp mua một bộ tứ cấp pháp khí cho mình, còn

pháp khí lúc trước thì cấp bậc có chút không đủ.

Mộ Thần: “Mua!”

“Mộ Thần, tamuổnmuamộtcái phi thuyền.” Phi thuyền của Cơ Phi Diễm làm cho Diệp Thạch có chút hâm mộ.

Mộ Thần: “Mua!”

“Mộ Thần, tamuổn mua Băng Liên ngàn năm.” Diệp Thạch cảm thấy gần đây hỏa khí của mình càng ngày càng lớn, sát tính càng ngày càng nặng, tốt nhất nên mua một đóa Băng Liên để hạ nhiệt.

Mộ Thần: “Mua!”

“...Khôngcònnguyên thạch.” Diệp Thạch rầu rĩ nói.

Mộ Thần sờ sờ mũi, “Trên người người còn bao nhiêu?”

“Tachicòn một ngàn vạn, nếubán hếtđồ vật trong nhẫn không giancủaẤn Tung,vậyđại khái có thể bánđượcnămtrăm ngàn.” Diệp Thạch nói thầm.

Diệp Thạch đã nhìn quen số tiền lớn, bây giờ cỡ năm trăm ngàn đã có chút nhìn không vào mắt, nhưng mà muối cho dù nhỏ thì cũng là thịt!

Mộ Thần híp mắt nói thầm: “Chúng ta bây giờ nghèo quá.”

Nếu lời này của Mộ Thần mà bị đám người trong Thánh Tinh học viện nghe được, chắc chắn hẳn sẽ bị nước miếng dìm chết đuối, Mộ Thần nói không có tiền, vậy chắc Thánh Tinh cũng không còn người có tiền rồi.

“Đúng vậy!” Diệp Thạch thầm chấp nhận gật đầu.

Mộ Thần nâng cằm nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu cơ?”

“Trước tiên đi bán đan được đã, đợi sau khi có tiền, chúng ta lại đi dạo chợ đêm, nghe nói, chợ đêm Thiên Tâm thành rất thú vị.” Mộ Thần cười cười nói.

“Tacũng nghe nói, trong chợ đêm có rất nhiều thứ nhìn như phổ thông, trên thực tế lại là vô giá.” Nhưng mà, cũng càng có nhiều hàng giả, “Đó là chuyện khảo nghiệm nhãn lực.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu cười nói: “Tiểu Thạch Đầunhà ta rất có nhãn lực, nhất định có thể lựa chọn hàng tốt!”

Diệp Thạch căn môi ấp úng nói: “Kỳ thật nhãn lực của tacũng không tốt lắm đâu...”

“Không sao, nhìn nhầm thì coi như tích lũy kinh nghiệm.” Mộ Thần cười cổ vũ.

...

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần tới Đan Phường bán đi tám viên đan dược tứ cấp, thu được ba triệu nguyên thạch, chưởng quầy đưa cho Mộ Thần một cái thẻ vàng có chứa ba triệu nguyên thạch.

“Chưởng quầy, chỉ là haitên võ linh mà thôi, không biết đan dược củahãntừ chỗ nào có được, chúng tacó nên...?” Thấy Mộ Thần và Diệp Thạch đã rời đi, ám vệ bên người chưởng quầy làm một cái động tác cắt yết hầu rồi hỏi.

Lão bản Đan Phường cười lắc đầu, “Không thể động người này.”

“Vì sao?” Ám vệ không hiểu.

“Sư phụng người talà Hùng Uy, đây chínhmộtcường giả võ hoàng.TênHùng Uybianhìnqua thilà một người hiền lành, trên thực tếlại làtrường mắt tất báo.Người màđộngngvàođồ đệ hăn, hănliền dămliều mạngvới người.” Lão bản thân nhiên nói. Hùng Uy mặc dù là võ hoàng mới, nhưng nếu đã tiến nhập võ hoàng, vậy không thể khinh thường thực lực của hăn được.

Thời điểm Hùng Uy là võ vương thì giết người vô số, sau khi trúng hàn độc thì mới dần dần yên tĩnh lại, hiện giờ hăn đã thanh trừ hàn độc, lại còn thăng lên võ hoàng, chắc chắn hăn sẽ ra ngoài hoạt động.

Mà Cơ Phi Diễm tựa hồ còn có quan hệ không rõ với Hùng Uy. Hùng Uy đã khó đối phó, Cơ Phi Diễm lại càng khó đối phó hơn.

“Vừa rồi là Mộ Thần?” Âm vệ sững sốt hỏi.

“Đúng vậy!Lúc trướcmớivừanghe nói hăn thănglênvõ linh, kết quảbây giờ đầ là ngũ tinhvõ linhrồi, bát cấp tư chấtđúng là lợi hại! Tiến độquánhanh!” Chương quỳ lắc lắc đầu, đầy cảm khái mà nói.

“Thiếu niênhiện tại, thật sự làđứa này giỏi hơn đứa kia.” Âm vệ có vài phần ảo não.

“Đúng thế. Trên tám khối đan dược này đều có khí tức dị hỏa, hăn là Mộ Thần rất tinh thông luyện chế nhiều loại đan dược tứ cấp, còn trẻ như vậy mà thuật luyện đan lại tốt cỡ đó, ...hăn đã định trước sẽ là một vị đan dược đại sư, hoặc là cao hơn – tông sư!” Trên mặt chương quỳ hiện lên sự thường thức.

“Khó trách chương quỳ lại cho hăn thẻ vàng.” Âm ảnh chợt hiểu ra.

Thẻ vàng của Đan Phường vốn chỉ đưa cho những vị cường giả võ vương, hăn vốn đang kỳ quái, chương quỳ vì sao lại đưa cái thẻ vàng trân quý đó giao cho một tên “nhị thế tử”.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

167. Chương 167

Trong lúc đó, Diệp Thạch đang đi dạo với Mộ Thần, tò mò nhìn chung quanh.

Chợ đêm Thiên Tâm thành vô cùng phồn hoa, đủ loại thương phẩm làm Diệp Thạch hoa cả mắt.

“Mới vừa rồi có một thiếu niên, hẳn chọn trúng một khối nguyên thạch bình thường, không ngờ nó lại mở ra được một khối lớn Minh Tâm Ngọc, nhìn độ lớn của khối Minh Tâm Ngọc kia, sợ là phải có giá tám trăm ngàn, mà khối nguyên thạch kia lại chỉ có mười ngàn phí tổn thôi.”

“Thiếu niên đó có vận khí thật tốt! Cái tảng đá mà hắn lấy ấy, độ sáng đậm, linh khí thấp kém, lúc ấy ta còn khẳng định hắn sẽ đánh cuộc thua, lại không nghĩ tới, trong một tảng đá như vậy lại có giấu Càn Khôn.”

“Thiếu niên kia có diện mạo đẹp thật, Cẩm Tú Viên đứng đầu bảng cũng không đẹp bằng một nữ thiếu niên kia.”

“Thực lực của thiếu niên kia cũng rất mạnh, tuổi còn trẻ lại làm một võ linh.”

“Hiện tại thiếu niên thiên tài có nhiều lắm, chúng ta có muốn lăn lộn cũng không nổi nữa rồi.”

“...”

Diệp Thạch đang đi ngang qua một con đường, bỗng nghe thấy mấy âm thanh đàm luận.

Diệp Thạch nhíu mày, khuôn mặt hiện lên mấy phần sát khí, hẳn có trực giác là thiếu niên đang được mọi người đàm luận chính là Trang Du.

... ..

“Mộ Thần.” Tiếng nói của Lục Nghiêu bỗng truyền vào tai hai người.

Mộ Thần ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh của Lục Nghiêu và Trang Du.

Diệp Thạch nắm chặt cánh tay Mộ Thần, hít sâu một hơi.

Trong một chốc nhìn thấy Trang Du kia, Diệp Thạch cơ hồ liền có loại xúc động nôn mửa, Diệp Thạch có chút bi ai nghĩ, có lẽ, Trang Du chính là ác mộng mà hắn đời này sẽ thoát không khỏi.

Quen là được, quen là được, Diệp Thạch cúi đầu, âm thầm tự cổ động cho mình.

Diệp Thạch vừa nhìn thấy Trang Du thì liền khó chịu, đồng dạng vậy, Trang Du vừa nhìn thấy Diệp Thạch thì cũng không chịu nổi.

Nhân vật chính thụ vốn phải là vạn chúng chú mục, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió. Nhưng mà bởi vì có Diệp Thạch, một đường của Trang Du lại bị đả kích không ít.

Lục Nghiêu nhìn chăm chăm Mộ Thần, đôi mắt lập tức rụt lại, khó tin hỏi: “Người đó là ngũ tinh võ linh?”

Trang Du nghe được lời nói của Lục Nghiêu, tâm liền lập bộp run lên.

Trang Du căn môi thâm nghĩ, lúc hắc vừa mới là người của Lam Nhược Phong, thuật luyện đan và thực lực của Lam Nhược Phong đều hơn xa Mộ Thần. Nhưng cũng không được lâu lắm, Mộ Thần lại vượt xa Lam Nhược Phong về cả thuật luyện đan và thực lực, quang mang vạn trượng nguyên bản đã bị Mộ Thần áp chế đến đâu cũng nâng không nổi, cuối cùng lại bị chết bừa bãi trong bí cảnh.

Lúc hắc vừa mới nhận thức Lục Nghiêu, thực lực của Lục Nghiêu cũng trên Mộ Thần, nhưng mà, lúc này mới bao lâu, cư nhiên lại bị Mộ Thần vượt lên trước, Lục Nghiêu sẽ không lại rập khuôn theo Lam Nhược Phong đi?

Trang Du lắc lắc đầu, như muốn đuổi đi cái suy nghĩ này ra khỏi lòng mình.

Bốn người liền cứ như vậy đối diện, rồi sau đó đi thoáng qua nhau.

Lục Nghiêu nhin không được quay đầu lại nhìn Mộ Thần phía sau, trong mắt hiện lên nồng đậm kiêng kỵ.

Lục Nghiêu siết tay, trong khoảng thời gian này hắc đã song tu với Trang Du, thực lực tiến cảnh nhanh chóng, cũng sắp thăng lên ngũ tinh, Lục Nghiêu vốn cho rằng mình đã có thể nhanh hơn Mộ Thần một bước thăng lên ngũ tinh.

Rõ ràng là lần gặp mặt trước trên phi thuyền, Mộ Thần mới chỉ là tứ tinh võ linh mà thôi, sao giờ lại là ngũ tinh?

Lục Nghiêu liếc nhìn thoáng qua Trang Du, thiên âm thân thể đúng là thập phần thần kỳ, đáng tiếc là nguyên âm thân của Trang Du lại bị Lam Nhược Phong phá, nếu người đàn ông đầu tiên của Trang Du là mình thì tốt rồi, mình hắc là đã có thể tiến vào võ vương, tên Lam Nhược Phong kia thật sự là chết chưa hết tội!!

... ..

“Mộ Thần, bọn họ nói tới thiếu niên mới ra Minh Tâm Ngọc, hẳn là Trang Du.” Diệp Thạch nói nhỏ với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, “Ta cũng nghĩ là hẳn.”

Diệp Thạch nhún mày không vui, “Sao vận khí của hẳn lại luôn tốt như vậy?”

Mộ Thần hít một hơi, ai bảo người ta là nhân vật chính làm chi, Diệp Thạch mà muốn so vận khí với nhân vật chính thì thật sự sẽ rất thảm.

Bây giờ ánh sáng nhân vật chính của Trang Du đã ảm đạm hơn nhiều rồi, dù sao, đáng lẽ Lam Nhược Phong phải nhận được sự tương trợ toàn lực của Diệp Thạch, con đường mà Lam Nhược Phong đi sẽ vô cùng thông thuận, Lam Nhược Phong lại săn sóc Trang Du tỉ mỉ, đồ vật của hẳn, hẳn cũng sẽ không chút nào keo kiệt mà chia sẻ cho Trang Du.

Mộ Thần ôn nhu nhìn Diệp Thạch, “Chỉ làm một khối Minh Tâm Ngọc mà thôi, người thích thì sẽ mua cho người.”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, nói: “Không cần đâu, hiện tại chúng ta rất cần nguyên thạch, phải xài tiết kiệm.” Hẳn chỉ hơi bất mãn, Trang Du chỉ tốn hơn mười ngàn liền có được một khối Minh Tâm Ngọc tám trăm ngàn.

Mộ Thần cười nói: “Thạch Đầu đúng là biết lo chuyện nhà cửa.”

“Trần thúc nói, muốn làm hiền nội trợ phải biết đến khi nào thì dừng tay, nhưng có vẻ hơi tiêu tiền như nước rồi...” Diệp Thạch cúi đầu, hơi có chút quần bách mà nói nhỏ.

Mộ Thần: “Nào có, kiếm tiền là để xài mà...”

“Hai vị tiểu canày, hai vị có muốn tiến vào Đổ Thạch Phường chúng ta vui đùa một chút không? Nguyên thạch* của chúng ta đều đào ra từ quặng mỏ Thiên Âm Cổ, chất lượng của quặng mỏ rất tốt. Mới vừa rồi có một tiểu ca, xài mười ngàn nguyên thạch, liền mở ra một khối Minh Tâm Ngọc tám trăm ngàn.” Một mỹ nữ nhiệt tình nói với hai người,.

*Nguyên thạch ở đây không phải là thứ có thể hấp thu, nó là những khối đá mà trong đó có hoặc không có phỉ thúy (còn trong truyện này thì trong đó có Minh Tâm Ngọc hay thứ gì đó mà trái đất không có)

“Đổ thạch?” Đôi mắt Diệp Thạch hiện lên sự hứng thú, nhanh chóng nhìn qua Mộ Thần.

Mộ Thần cười với Diệp Thạch: “Người muốn thì chúng ta liền đi.” Cái thứ đổ thạch này cũng có chút giống trên địa cầu, đồng dạng là một đao lên trời một đao xuống đất, nhưng mà đổ thạch ở đây lại mở ra được nhiều kiểu nhiều loại đồ vật hơn. Mà quặng mỏ Thiên Âm Cổ cũng thập phần thần kỳ, bên trong nguyên thạch có thể chất chứa ngọc thạch, nguyên thạch, nguyên tinh, thậm chí có cả vũ khí, sách cổ nữa, có người còn từng tại trong khoáng thạch mở ra quả trứng yêu thú, thậm chí hẳn không gian này nọ của đám cổ tu*.

*cổ tu: tu luyện giả thời xưa.

“Nhưng mà Trần thúc nói, đánh bạc không tốt.” Diệp Thạch nói nhỏ.

Mộ Thần không để bụng: “Không sao đâu, người thích là được.”

Mỹ nữ quan sát Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng âm thầm vui vẻ, đây là hai tên nhóc ra đời chưa lâu! Nhìn bộ dáng liền biết là thái điều, chỉ là không biết tiền bạc của hai người thế nào.

“Cầm đi chơi đi, không được khách khí, nếu mà thua sạch thì cùng lắm ta bán thêm mấy viên đan dược là được.” Mộ Thần đưa ba triệu nguyên thạch

vừa tới tay cho Diệp Thạch.

Mỹ nữ nhìn thấy Mộ Thần lấy ra thẻ vàng, trong mắt hiện lên vài đạo ánh sáng, thầm nghĩ, hai cái tên này chẳng những là thái điều, lại là thái điều nhà giàu! Tấm thẻ này hẳn là của Đan Phường phát ra, loại thẻ vàng này luôn chỉ chia cho võ vương, cũng không biết tên tiểu tử này lấy tới như thế nào, hơn phân nửa là do đầu thai tốt, có một tổ tông hào phóng.

Mỹ nữ quan sát lại kỹ Diệp Thạch, đáy lòng âm thầm ghen tị, lấy ánh mắt của mỹ nữ tiếp đãi, nàng tất nhiên không khó nhìn ra hai người là tình lữ, mỹ nữ tiếp đãi nhìn Diệp Thạch, không khỏi âm thầm nói thầm, vị tiểu song nhi này cũng không biết là có phúc khí từ chỗ nào, cứ nhiên tìm được một tình nhân hào phóng cỡ đó.

Diệp Thạch tiếp nhận thẻ nguyên thạch, cao hứng đi vào Đỗ Thạch Phường.

Tâm tình mỹ nữ tiếp đãi bốn bề dậy sóng, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Mộ Thần.

Mộ Thần bất đắc dĩ cười cười, hoàn toàn xem nhẹ mỹ nữ tiếp đãi, đôi mắt ôn hòa nhìn theo thân ảnh Diệp Thạch đang bận rộn đi vòng vòng trong Đỗ Thạch Phường .

Mỹ nữ tiếp đãi thấy Mộ Thần không có ý đối với mình, cũng dấy dưng vô dụng thêm.

Diệp Thạch bị Trang Du kích thích, dứt khoát chọn hơn mười khối nguyên thạch.

“Vị tiểu canày, nguyên thạch người chọn tổng cộng một trăm hai mươi nghìn.” Mỹ nữ tiếp đãi tính giá rồi báo giá cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Sao lại mắc vậy?” Rõ ràng tiểu tử Trang Du kia chỉ tốn mười ngàn nguyên thạch!

“Bởi vì tiểu ca ngươi chọn nguyên thạch đều khá lớn, hơn nữa cũng tương đối nhiều.” Mỹ nữ tiếp đãi trả lời.

Diệp Thạch nhíu mày, “Vậy tabỏ lại mấy khối.”

Mộ Thần cản Diệp Thạch lại, “Không cần đâu, đều mua hết đi.”

“Nhưng rất mắc!” Diệp Thạch nói nhỏ.

Mộ Thần không để bụng: “Trời sinh tathì sẽ có chỗ dùng, nói không chừng người lại mở ra cái bảo vật gì thì sao!”

Diệp Thạch luẩn quẩn một hồi mới đồng ý.

Mỹ nữ tiếp đãi nghe hai người nói chuyện, không khỏi thầm nghĩ, không biết đã có bao nhiêu người đổ thạch đến táng gia bại sản rồi, hai tên tiểu tử này muốn phát tài tới điên rồi sao, trong nhiều nguyên thạch như vậy, có thể mở ra được một khối có liên không tời rồi.

... ..

“Hai vị, mời.” Mỹ nữ tiếp đãi dẫn hai người đi tới nơi cắt thạch.

“Hai vị tiểu ca này là tân thủ sao?” Một lão giả râu bạc hỏi.

Diệp Thạch gật đầu trả lời: “Đúng vậy! Ta là tân thủ.”

Lão nhân râu bạc nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Vừa thấy nguyên thạch người, chính là hạt tuyến, người cư nhiên tuyến như vậy một khối, vụn nứt ra thạch, trên tảng đá kia có nhiều vết rạn như vậy, bên trong nhất định là cắt không ra cái gì.”

“A!Vậ ta đi trả lại.” Diệp Thạch nhăn mày.

Mỹ nữ tiếp đãi thản nhiên cười nói: “Thực xin lỗitiểu ca,ở chỗ nàymôt khi nguyên thạchđã được mua,thì sẽ không cho đổi hoặc trả.”

Sắc mặt Diệp Thạch nhăn nhó lại, thềm mắng một câu: “Gian thương!”

Mộ Thần thản nhiên cười: “Được rồi, đừng kích động, coi như là thử vận mayđi.”

Diệp Thạch nhăn nhó nói thềm, đây là một trăm hai mươi ngàn đó.

“Tiểu ca, người muốncắtkhổinàotrước?” Người cắt thạch hỏi Diệp Thạch.

“Từ nhỏ đến lớn, theo thứ tựmà cắt,cắtcần thận một chút, đừng phá hủythứ bên trong.” Diệp Thạch có chút khẩn trương nói.

Người cắt thạch thản nhiên cười nói: “Tiểu ca, người yên tâmđi, tađãlàmấy chuyệnày mười mấy nămrồi, xuống tayrấtcó chừng mực.”

Người cắt thạch ngoài miệng nói nhiều như vậy, nhưng trong đôi mắt lại mơ hồ lộ ra vài phần khinh thường, đại khái là do mấy tảng đá mà Diệp Thạch chọn ra đều nhìn quá kém, đối phương hẳn là cảm thấy chúng nó vốn không có khả năng mở ra được cái gì.

Diệp Thạch siết chặt tay, khẩn trương nhìn.

Cắt thạch rất nhanh liền bắt đầu.

“Ai, cái gìcũngkhông có,đổ thua?”

“Vẫn cònrất trẻ, khôngcókinh nghiệm!”

“Lại đổ thua? Thứ đồ thạch này quả nhiên không phải dành cho người thường.”

“Không ra cái gì? Chắc chắn, nhiều nguyên thạch như vậy, tổn thất lớn thôi.”

... ..

Liên tiếp cắt hơn mười khối nguyên thạch, cái gì cũng không cắt ra được, Diệp Thạch sắp hỏng mất rồi.

Mộ Thần ôm Diệp Thạch an ủi: “Được rồi, được rồi, cho dù đổ thua thì cũng chỉ có một trăm hai mươi ngàn thôi, cũng không có mất bao nhiêu.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Một trăm hai mươi ngàn có thể mua được bao nhiêu con gà quay a! Mình cả đời có lẽ cũng ăn không hết đi, nhớ năm đó giấc mộng của mình chính là mỗi ngày có gà quay ăn. Hơn nữa, Trang Du một lần đổ liền kiếm tiền, mà hăn một lần đổ liền thâm hụt tiền!

Mắt thấy nguyên thạch một khối lại khối bị mở ra, lại cái gì cũng không cắt ra được, biểu tình Diệp Thạch càng ngày càng khó coi.

Người cắt thạch đặt một khối nguyên thạch lên cắt, “Oanh!”

Một đạo linh quang rực rỡ từ lỗ hồng tản ra, “Có gì đó kìa!” Diệp Thạch kích động hô nhỏ một tiếng.

Đi mắt Mộ Thần sáng ngời, cư nhiên thật sự cắt ra được thứ gì đó!

“Tiếp tục cắt! Đừng có phá hư thứ bên trong!” Diệp Thạch kích động nói liên tục.

Tiếng nói của Diệp Thạch vừa dứt, khối nguyên thạch kia đã mở ra tầng tầng lớp lớp, lộ ra một cây búa thật lớn.

“Ban đầu chuôi pháp khí này bị phong ấn trong nguyên thạch, hiện tại phong ấn đã bị phá, nó liền tự động hiện ra.” Một tu luyện giả bên cạnh kích động nói ra.

“Pháp khí này thoát nhìn thật là bất phàm! Hẳn là có chút niên đại.”

“Tiểu ca, vận may thật tốt nha!”

“Tiểu ca, lần này người phát tài rồi!”

Tu luyện giả nguyên bản đứng ở một bên xem náo nhiệt liền sôi nổi nói.

Mỹ nữ tiếp đãi che miệng, vẻ mặt không dám tin.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

168. Chương 168

Diệp Thạch kích động bắt lấy tay Mộ Thần, tay Mộ Thần bị Diệp Thạch nắm có chút đau.

“Có lời đúng không? Hồi tiền đúng không?” Đôi mắt Diệp Thạch sáng rực hỏi.

Mộ Thần cười trả lời: “Đúng vậy, đúng vậy! Đúng là lời, hồi tiền.”

Tuy rằng hơn mười khối nguyên thạch trước đó đều không ra được cái gì, nhưng khối cuối lại cắt ra một thanh pháp khí, như vậy không cần tính toán, chỉ nhìn vào linh quang mà cây búa này phát ra, cho dù so với pháp khí lục cấp thì cũng không kém hơn bao nhiêu!

“Thật tốt quá, chúng ta hồi tiền.” Diệp Thạch vui vẻ nói.

“Chẳng những hồi tiền, còn kiếm thêm rất nhiều, ta đã sớm nói qua mà, Thạch Đầu có ánh mắt rất tốt.” Mộ Thần cũng cười nói.

Diệp Thạch siết chặt tay, thầm nghĩ, chuyện Trang Du có thể làm được, hẳn cũng có thể làm được.

Diệp Thạch đôi mắt lờ lờ sáng lên nhìn cây búa, vươn tay đi cầm.

“...” Tâm Diệp Thạch lộp bộp trầm xuống, quá nặng, hẳn không cầm lên được!

Mộ Thần nhăn mày nhìn Diệp Thạch, hắn có dự cảm không tốt lắm: “Không sao chứ?”

Diệp Thạch lắc đầu trả lời: “Không sao.” Không di chuyển nó được, làm sao bây giờ? Không động được nó vậy là không mang đi được, mở được một tuyệt thế kỳ trân mà lại không mang được, không thăm đến mức đó đi?

Mộ Thần vươn tay thử nhấc cây búa lên, cũng không động, Mộ Thần hơi nhíu mày, không ngờ cái thứ quý này nặng như thế.

“Hai vị tiểu ca, nếu hai người không mang đi được, vậy không bằng bán cây búa cho Đỗ Thạch Phường chúng ta đi, ta sẽ không để các người chịu thiệt, năm triệu được không?” Một trung niên nam tử thân cầm phục đi ra hỏi.

Diệp Thạch nhíu mày từ chối: “Không được.”

Năm triệu mà đã muốn mua thứ vũ khí hắc không nhấc lên được sao? Năm mơ đi! Hắc vẫn còn chưa gặp qua cây búa nào nặng như vậy đâu.

Tuy Diệp Thạch không có nhiều kiến thức, nhưng hắc cũng biết, cái thứ mà hắc vừa mở ra tuyệt đối không chỉ năm triệu.

Tài liệu luyện khí lục cấp trên đời này rất hiếm, lục cấp luyện khí sư cũng như long phượng sừng lân* vậy, võ hoàng muốn có một kiện binh khí tiện tay thì rất khó khăn. Pháp khí này của hắc cũng không biết cấp bao nhiêu, nhưng nó tuyệt đối có thể so sánh với lục cấp pháp khí, năm triệu đã muốn mua? Cảm thấy hắc ngốc lắm sao!

*long phượng sừng lân: chỉ những thứ quý hiếm

Trung niên nam tử nhíu mày nhìn Diệp Thạch, nói lời thăm thía: “Tiểu ca, năm triệu đã không ít rồi, lòng người không đủ như rắn nuốt voi, làm

người phải hiểu nên một vừa hai phải, phải biết thoả mãn.”

Mộ Thần siết chặt tay nhìn trung niên nam tử, trong lòng hiện lên sát khí, đối phương đây là muốn ép mua ép bán?

Diệp Thạch nhíu mày, ngữ khí của đối phương rất bình tĩnh, nhưng không hiểu sao lại lộ ra một cỗ âm trầm, làm cho người khác rất không thoải mái.

“Năm triệu quá ít, còn chưa đủ nhét kẽ răng đâu.” Diệp Thạch không vui nói thầm.

Uy áp trên người trung niên nam tử không một tiếng động tản ra.

Nhận thấy trung niên nam tử xuất ra uy áp, Diệp Thạch nhất thời nổi trận: “Người muốn gì? Muốn ép chúng ta sao?”

Mộ Thần nhíu mày, đây là một võ vương. Thực lực mình không bằng người ta, đúng là phiền toái.

Trung niên nam tử cười cười, thu liễm khí tức trên người lại, chấp tay sau lưng lạnh lạnh nói: “Nếu hai vị không tính bán, vậy thì hai vị nên nhanh chóng mang cây búa đi đi.”

Mộ Thần rõ ràng cảm nhận được trong giọng nói của trung niên nam tử không có ý tốt.

Mình đang trong Đổ Thạch Phường nên đối phương không thể xuống tay được, nhưng một khi ra khỏi Đổ Thạch Phường, đối phương tất nhiên sẽ không kiêng nể gì.

Mộ Thần chú ý tới, không chỉ lão bản Đổ Thạch Phường, xung quanh họ có không ít tầm mắt đều đang ngừng lại trên người bọn họ, trong mắt không ít người đều lộ ra vài phần tham lam.

Mộ Thần thử thu cây búa vào nhãn không gian, đáng tiếc là thất bại.

Người bên ngoài nhìn thấy hành động của Mộ Thần thì khe khẽ nói nhỏ.

“Đây là binh khí của cổ tu, rất nhiều binh khí của cổ tu không có cách nào thu vào nhãn không gian, chỉ có thể mang tùy thân.”

Diệp Thạch dùng sức cả người di chuyển cây búa, không ngờ, cây búa thật sự bị di chuyển, chỉ là đáng tiếc, tuy Diệp Thạch đã dùng hết sức bú sữa mẹ, nhưng chỉ di chuyển nó được một chút.

Trung niên nam tử nhìn thấy động tác của Diệp Thạch, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Hai vị, các người nên nhanh chóng mang đi đồ vật của các người, nếu các người nhất định phải để thứ này lại trong Đồ Thạch Phường, vậy ta chỉ có thể tạm thời thay các người thu lại.” Trung niên nam tử lạnh lùng thúc giục.

Sắc mặt Diệp Thạch nhất thời từ xanh sang trắng.

“Tiểu Thạch Đầu, đã kêu người bình thường ăn thêm chút cơm để tăng cường thêm chút khí lực mà người không nghe, thấy chưa, giờ tới thời khắc mấu chốt thì khí lực lại không đủ dùng.” Thanh âm của Hùng Uy bỗng dừng truyền vào.

Diệp Thạch nhìn thấy Hùng Uy, thần kinh nhất thời rung lên. Thực lực không đủ, cho dù có được bảo bối thì cũng sẽ bị người khác chèn ép, thật sự là làm người ta phẫn nộ.

Diệp Thạch vui mừng nhìn Hùng Uy, Diệp Thạch lần đầu tiên cảm thấy, không ngờ thân ảnh Hùng Uy lại cao lớn như thế.

Mộ Thần thấy Hùng Uy đã tới đây, cũng thở ra một hơi.

Khi Diệp Thạch vừa mở ra cây búa, Mộ Thần liền bóp nát phù, đưa tin cho Hùng Uy. Rốt cục Hùng Uy cũng xuất hiện trong thời khắc mấu chốt.

Hùng Uy đi đến bên người Diệp Thạch, một tay nhấc cây búa lên.

Diệp Thạch thấy Hùng Uy có thể dễ dàng đem cây búa nhấc lên, trong mắt liền hiện lên sự sùng bái: “Tiền bối, người thật lợi hại!”

“Đó là tất nhiên rồi, người muốn đạt tới trình độ này như ta thì giờ còn hơi sớm.”

Thấy Diệp Thạch ở bên cạnh lộ ra biểu tình sùng bái, Hùng Uy âm thầm thở ra một hơi.

Hùng Uy thầm nghĩ, cũng may là mình không có coi thường mà lại dùng hết khí lực nâng cây búa lên, nếu không sẽ bị lật thuyền trong mương, cây búa quý này thật nặng! Nhưng mà, hắn cũng nhìn ra được, cây búa này đích thực bất phàm.

Người chung quanh vừa thấy Hùng Uy xuất hiện, họ lập tức thu liễm thần sắc trên mặt.

“Tiểu Thạch Đầu, vận khí người thật tốt.” Cơ Phi Diễm cười nói với Diệp Thạch. Chuyện đổ thạch này, nàng cũng đã từng làm, nàng đã đánh cuộc tới ba triệu, mà cái gì cũng không ra, bất đắc dĩ Cơ Phi Diễm đành buông tha.

Diệp Thạch đắc ý cười, “Đúng vậy, ta cũng thấy vận khí ta rất tốt.”

“Ngài là Hùng Uy Hùng tiền bối?” Lão bản Đỗ Thạch Phường cung kính hỏi Hùng Uy.

“Đúng thế.” Hùng Uy ngẩng đầu ưỡn ngực, lạnh lùng bề ngễ đối mặt với lão bản Đỗ Thạch Phường, uy áp trên người tản ra, làm cho đám người trong Đỗ Thạch Phường có chút thở không nổi.

“Kính ngưỡng đại danh của tiền bối đã lâu, tiền bối có thể tới đây, thật sự là là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Lão bản cung kính nói.

Ánh mắt Diệp Thạch có chút quái dị nhìn Hùng Uy, lão bản kia đối mặt với bọn họ thì luôn vênh mặt hất hàm, nhưng khi nhìn thấy Hùng Uy thì lại như chuột thấy mèo, thì ra Hùng Uy có uy thế như thế. Diệp Thạch không khỏi âm thầm nghĩ.

Hùng Uy đặc ý liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái.

Mỹ nữ tiếp tân nhìn nhìn Hùng Uy, lại nhìn nhìn Mộ Thần, trong lòng hiểu rõ vài phần.

Chuyện so đấu giữa đệ tử Minh Nguyệt học viện và Thánh Tinh học viện được truyền rất nhanh, mà Mộ Thần trở hết tài năng trong tỷ thí, cũng trở thành đề tài của không ít người lúc trà dư tửu hậu.

Mộ Thần có thể nổi danh, một là bởi vì hãn tài hoa hơn người, hai là bởi vì hãn tài đại khí thô.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng bằng thực lực của bản thân và tiêu tiền như nước, Mộ Thần dĩ nhiên trở thành thần tượng của tu luyện giả trẻ tuổi.

Nhân viên tiếp tân mỹ nữ đánh giá Mộ Thần, thầm nghĩ về đồn đãi Mộ Thần có thể xài không tiếc tiền trên người vị hôn thê Diệp Thạch, quả nhiên là không giả!

“Tiền bối, hãnmuốn lăynămtriệumua cây búa này.” Diệp Thạch chỉ vào lão bản Đỗ Thạch Phường nói.

Nếu như Hùng Uy không xuất hiện, lão bản Đỗ Thạch Phường hơn phân nửa là sẽ ép mua ép bán.

Hùng Uy nhú mày, lạnh lùng nhìn chăm chăm lão bản hỏi: “Sao? Người khi dễ sư diệt ta?”

“Hiếu lắm mà thôi, hiếu lắm mà thôi!” Đỗ Thạch Phường lão bản cúi đầu, xấu hổ nói.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng này của lão bản, bất giác có chút nở mày nở mặt.

Hùng Uy tay cầm búa tạ, uy phong lẫm liệt mang Mộ Thần và Diệp Thạch ly khai Đỗ Thạch Phường.

Mấy người vừa ly khai, những người xem náo nhiệt ở đây nhất thời ồn ào đàm luận.

“Thiếu niên mở pháp khí kia là Diệp Thạch sao? Còn trẻ như vậy mà đã là võ linh rồi.”

“Đây là cái mệnh gì đây! Tư chất tốt thì thôi, vận khí còn tốt nữa chứ.”

“Bây giờ một đám tiểu hài tử đều tài đại khí thô, thật sự là ao ước chết người!”

“Cái pháp khí kia có linh khí nồng đậm như vậy, giá trị khoảng bảy tám triệu đi?!”

“... ..”

“Tiền bối, người xem coi cây búa kia có thể bán được bao nhiêu nguyên thạch?!” Diệp Thạch tiến đến hỏi Cơ Phi Diễm.

Cơ Phi Diễm vuốt cằm, suy nghĩ một chút, “Ít nhất cũng gần năm triệu.”

Diệp Thạch lập tức tiến đến trước mặt Hùng Uy nói: “Tiền bối, năm triệu, bán cho người đó.”

Diệp Thạch âm thầm cắn chặt răng, cây búa này đúng là rất tốt, nhưng lại rất nặng, cầm còn không được, lại càng không phải nói đến việc lấy nó đối địch, thứ này còn không thể thu vào nhẫn không gian nữa chứ.

“Bán cho ta?” Hùng Uy có chút kinh ngạc hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy! Dù sao năm triệu cũng mua không được Hàn Băng Ngọc Túy, không bằng người mua cây búa này đi, có cây búa này, người có thể thử đi giết yêu thú lục cấp nha! Nói không chừng có thể kiếm được nguyên thạch mua Hàn Băng Ngọc Túy.”

Hùng Uy cau mày, Hàn Băng Ngọc Túy và cây búa trên tay, bên nào nặng bên nào nhẹ thì đúng là nói không rõ được, một thứ có thể tăng lên cấp bậc, một thứ có thể tăng lên chiến lực.

Cơ Phi Diễm xuy xuy nở nụ cười, “Tiểu Thạch Đầu, người đây là muốn ép khô Hùng tiền bối người sao, người đang buộc hăn đi bán mạng đó.”

“Hăn không nguyện ý bán mạng thì bán mình cũng được mà!” Ánh mắt Diệp Thạch lóe lên, nói.

Hùng Uy tức giận nói: “Đủ đủ, bán mình đáng giá mấy đồng tiền chứ.”

Cơ Phi Diễm có chút oán trách ôm tay Hùng Uy, nói: “A Uy, người ngại người ta ra giá quá thấp sao? Người ta cũng không có biện pháp nha, trong túi không còn nhiều... Nhưng mà người yên tâm, nếu người gả cho ta, người ta nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi người.”

Hùng Uy liếc mắt xem thường, nếu như hăn thật sự đáp ứng Cơ Phi Diễm, lúc đó mỗi ngày Cơ Phi Diễm sẽ sai khiến hăn, hăn mỗi ngày đều sẽ bị buộc kiếm tiền bù lại.

Hùng Uy lấy ra thẻ nguyên thạch đưa cho Diệp Thạch, nói: “Năm triệu trong đây.”

Mộ Thần tiếp nhận thẻ nguyên thạch, sau đó chuyển một triệu tới thẻ Diệp Thạch, “Sư phụ, tathu người trước một triệu, về phần bốn triệu còn lại, người có thể thiếu, sau này trả.”

Hùng Uy liếc mắt xem thường, nghĩ thầm tên đồ đệ nhà mình thật ngu xuẩn, không phải nên nói là “ta thu người một triệu, bốn triệu còn lại thì miễn” sao?

Diệp Thạch nhìn động tác của Mộ Thần, không có ngăn trở, chỉ nghiêm túc nói: “Tiền bối, người nên nhớ là còn thiếu chúng ta bốn triệu đó! Người phải nhanh trả đó nha!”

Hùng Uy: “...”

“Sao? Người sợ ta quyt nợ hả?” Hùng Uy tức giận trừng Diệp Thạch, hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy!”

Hùng Uy bị câu “Đúng vậy!” của Diệp Thạch làm tức giận sôi lên.

“Ta là võ hoàng đó! Ta có thể quy tngười được sao?” Hùng Uy nghiêng răng nói.

Diệp Thạch cắn môi, do dự nói: “Cái này... cũng có thể lắm.”

Hùng Uy: “...”

Hùng Uy nổi giận ùng ùng đi về phía trước, Cơ Phi Diễm mở mắt nhìn, nhìn không được mà hỏi: “A Uy, người vội vội vàng vàng như vậy là muốn đi đâu?”

Diệp Thạch nói với theo: “Tiền bối, người nên cẩn thận một chút, coi chừng bị yêu thú làm thịt đó.”

Hùng Uy tức giận quay lại trừng Diệp Thạch, “Ta nếu như bị yêu thú làm thịt, liền không còn người trả nguyên thạch cho người, phải không?”

Diệp Thạch chỉ dám thầm nói đúng.

Mộ Thần cười cười, nói: “Sư phụ, Thạch Đầu thật sự rất lo lắng an nguy cho ngài.”

Hùng Uy tức giận hừ lạnh một tiếng, Diệp Thạch có chỗ nào là lo lắng an nguy của hắn, hắn chỉ lo lắng về nguyên thạch mà thôi!

... ..

Chuyện Diệp Thạch mở ra pháp khí có giá trên trời được nhanh chóng lan truyền, mà chuyện Trang Du mở được Minh Tâm Ngọc thì rất nhanh liền bị quên lãng.

Diệp Thạch nhất thời thành nhân vật phong vân, một đám dân cờ bạc lại rục rịch dưới sự kích thích của Diệp Thạch.

Còn người theo bản năng lưu ý về tin tức của Mộ Thần và Diệp Thạch – Trang Du, hắn tất nhiên cũng nhận được tin tức đó. Trong nháy mắt Trang Du nghe được tin tức, trong lòng hắn vô pháp ngăn chặn một cỗ hận ý đối với Diệp Thạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

169. Chương 169

Sau khi Hùng Uy chiếm được pháp khí, hẳn tập luyện một chút, sau đó liền không chờ đợi được mà đi trước vào rừng rậm yêu thú, săn giết yêu thú vương cấp.

Hùng Uy là cường giả hoàng cấp, đối phó những yêu thú đồng cấp thì có chút giống trứng chọi đá, nhưng đối phó với yêu thú vương cấp thì dễ dàng.

Hùng Uy liên tiếp giết năm con, khiến cho đám yêu thú vương cấp trong rừng rậm cảm thấy rất bất an.

Hùng Uy trước kia cũng hiểu chiến, sau khi trúng độc thì mới yên tĩnh lại, bây giờ có được một thanh pháp khí tiện tay, hẳn tất nhiên là không kịp đợi để thử uy lực rồi.

Diệp Thạch và Mộ Thần đi theo phía sau Hùng Uy, tìm kiếm yêu thú cấp bậc võ linh để luyện tập.

Không biết có phải là bởi vì hấp thu quá nhiều tinh hoa của máu yêu thú hay không, hay là nhờ linh mắt trời sinh, cảm giác của Diệp Thạch thập phần sắc bén, hẳn có thể dễ dàng biết được nhược điểm của yêu thú ở đâu.

Mộ Thần tuy rằng không có bản lĩnh như linh mắt của Diệp Thạch, nhưng hẳn xem qua là nhớ, vả lại cũng đọc nhiều sách vở, đối với mỗi loại

yêu thú, hẩn đều thuộc lòng. Diệp Thạch là nhờ nhãn lực, còn Mộ Thần là nhờ ký ức.

Hùng Uy giết tới hứng khởi, Mộ Thần và Diệp Thạch cũng là người rất ngoan độc, hai người liên thủ, không qua mấy ngày liền săn giết được hơn năm con yêu thú cấp võ linh.

Thực lực của Mộ Thần và Diệp Thạch tiến triển quá nhanh, thế cho nên không đủ ngưng thực, liên tục tác chiến cường độ cao với yêu thú, loại tình huống này đã cải thiện lớn.

“Cảm giác thế nào?” Qua một hồi đại chiến, Cơ Phi Diễm cười nhạt hỏi Hùng Uy.

“Rất tốt.” Hùng Uy vui vẻ nói.

Cơ Phi Diễm cười nhạt nói: “Ở trước mặt tathì không cần cậ mạnhđâu, pháp khí này rất nặng đúng không? Cầm theo nó phải cố hết sức đúng không?”

Hùng Uy lảng đi, “Nào có!”

“Không có sao? Có bản lĩnhthì ngườiđừngđỡ mồ hôi! Cũng đừngđặtcây búa xuống đất!” Cơ Phi Diễm cười nhạt.

Hùng Uy có chút bất mãn trừng mắt nhìn Cơ Phi Diễm, Tuy Diệp Thạch mở ra được pháp khí có uy lực rất lớn, nhưng nó cũng rất nặng, lại không thể thu vào nhãn không gian nữa chứ.

Mỗi lần Diệp Thạch thấy Hùng Uy cầm búa múa may, trong mắt đều toát ra sự hâm mộ và sùng bái, nhưng chỉ có Hùng Uy tự mình biết, để có thể “tiêu sái” cầm búa múa may, hẩn đã hao phí cỡ nào khí lực.

“Mộ ThầnvàDiệp Thạch đâurồi?” Hùng Uy hỏi.

“Đi sẵn rồi.” Cơ Phi Diễm nói. Hai đứa đó, đều không yên tĩnh được, rất hiếu chiến.

“Hainhóc kia gần đây giết được không ít yêu thú nhỉ!” Hùng Uy nói thầm.

Cơ Phi Diễm gật đầu. Nếu như Mộ Thần và Diệp Thạch có thể thuận lợi trưởng thành, họ tuyệt đối sẽ đều là những nhân vật ngoan độc.

... ..

Diệp Thạch đứng trên một ngọn núi quan sát một đàn sói một sừng lớn trong sơn cốc, như có điều suy nghĩ.

“Đàn sói này luôn hành động chung.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng vậy, trong bầy sói có năm con tứ cấp, chúng ta chỉ có hai người, đối đầu thì quá nguy hiểm.”

Diệp Thạch dẫu môi, nhìn Mộ Thần hỏi: “Chúng ta phải buông tha sao?”

Mộ Thần hí mắt, nói: “Tứ cấp yêu thú lạc đàn cũng không phải dễ tìm, cùng với việc tốn thời gian tìm mục tiêu khác, vậy không bằng nghĩ biện pháp diệt hết một đàn sói một sừng này.”

Diệp Thạch sửng sốt một chút, “Có nhờ Hùng tiên bối hỗ trợ không?”

Mộ Thần lắc đầu, “Không cần đâu, sư phụ đang chuẩn bị đi đối phó yêu thú hoàng cấp mà, mấy con tứ cấp yêu thú nhỏ bé này hẳn không để vào mắt đâu, tự chúng ta nghĩ biện pháp là được.”

“Chúng ta bố trí thêm một chút trận pháp, vây khốn đàn yêu thú này, sau đó từ từ động thủ.” Diệp Thạch đề nghị.

Mộ Thần gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Mộ Thần, người có cảm thấy là đạo này Hùng tiền bối gây đi rất nhiều không?” Diệp Thạch chớp mắt hỏi.

Mộ Thần cười cười, Diệp Thạch mở ra được cây búa, uy lực đúng là không tồi, nhưng trọng lượng tựa hồ cũng không phải nặng bình thường.

Hùng Uy tại trước mặt Diệp Thạch sử dụng cây búa tới uy vũ sinh phong, nhưng Mộ Thần nhìn thấy có vài phần ý tứ phùng má giả làm người mập. Cả ngày khiêng một cây búa có trọng lượng đè chết người đi nơi nơi, gây hơn cũng là bình thường.

“Đại khái là Cơ tiền bối có cách giáo dục.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch đôi mắt sáng ngời, “Cơ tiền bối thật lợi hại.”

Mộ Thần cười cười, “Đi thôi, trước hết nghĩ biện pháp giải quyết đàn sói một sừng đi đã, giết chết xong đàn sói này, phỏng chừng có thể bán được một triệu.”

Diệp Thạch bĩu môi, nói: “Kiếm nguyên thạch đúng là không dễ dàng!”

Mộ Thần gật đầu đồng ý.

Diệp Thạch và Mộ Thần đều tinh thông trận pháp, hai người bố trí xuống đại lượng vây trận, sát trận, mê hồn trận... trong lãnh địa sói một sừng.

Đám sói một sừng rất nhanh liền ý thức được không thích hợp, một đám sói bị vây lại, điên cuồng đâm trái đâm phải vào các loại trận pháp.

Hai người Mộ Thần và Diệp Thạch áp dụng biện pháp tiêu diệt từng bộ phận đối với con sói đầu lĩnh, có ảnh hưởng của mê hồn trận, đàn sói bắt

đầu chóng mặt hoa mắt ù tai, rất khó thống nhất lại được, cho dù nghe thấy tiếng kêu của sói đầu đàn thì cũng không đuổi tới cứu viện được.

Lúc Hùng Uy và Cơ Phi Diễm đến, đàn yêu thú sói một sừng trong cốc đều bị hai người giết sạch sẽ.

Cơ Phi Diễm nhìn một đám thi thể yêu thú, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Hùng Uy nhìn Mộ Thần, trong mắt hiện lên sự chần chờ, Mộ Thần và Diệp Thạch giết tứ cấp yêu thú, tất nhiên sẽ không bị Hùng Uy để vào mắt. Nhưng, lúc thực lực của hắn bằng Mộ Thần bây giờ, gặp được một đàn sói một sừng thì hắn chỉ có thể chạy trốn, làm sao có thể giống Mộ Thần và Diệp Thạch, không ngờ lại giết sạch đàn sói.

Diệt được một đàn sói một sừng để cho Diệp Thạch và Mộ Thần nếm được ngon ngọt, hai người như đã tìm đúng cách, bắt đầu xuống tay với rất nhiều tộc đàn yêu thú trong rừng rậm, một đoạn thời gian qua thu hoạch rất xa xỉ.

Mộ Thần, Diệp Thạch cứ thế sống trong rừng rậm yêu hơn một tháng.

Trong một tháng tại rừng rậm yêu thú, hai người trên cơ bản là bắt giết yêu thú, Mộ Thần ngẫu nhiên sẽ lợi dụng thời gian nhàn rỗi mà luyện chế phù chú, đan dược. Còn Diệp Thạch khi có thời gian nhàn rỗi thì dùng hết trên luyện thể.

Mộ Thần cảm thấy tu luyện Bách Quyết Luyện Thể rất thống khổ, nhưng Diệp Thạch lại rất hưởng thụ, do đã tu luyện từ ngân bích lên ngọc bích, thực lực của Diệp Thạch cũng bay lên một tinh.

Hơn một tháng, cấp bậc Mộ Thần cũng không có tăng, nhưng nguyên lực lại hùng hậu hơn trước rất nhiều.

Hơn một tháng sau, mấy người bắt đắ dĩ mà ly khai rừng rậm yêu thú.

Hùng Uy bốn phía giết chết yêu thú vương cấp, rốt cục cũng đập trúng địa lôi, không cẩn thận làm thịt đứa con nối dòng của yêu thú hoàng cấp, bị con yêu thú hoàng cấp kia đuổi theo.

... ..

Biệt viện trong Thiên Tâm thành.

“Gần đây không nghe thấy tin tức về bọn Mộ Thần.” Trang Du nhăn mày nói.

Sau khi Diệp Thạch mở ra pháp khí thì liền mai danh ẩn tích, làm cho Trang Du thở ra một hơi, đồng thời lại mơ hồ có chút bất an.

Mỗi lần gặp lại sau khi cách một đoạn thời gian, tiến độ tu luyện của Diệp Thạch đều sẽ đột nhiên tăng mạnh, mỗi lần Trang Du đã cho rằng mình vượt qua Diệp Thạch được rồi, hăn đều sẽ thất vọng mà phát hiện, Diệp Thạch lại vẫn dẫn trước mình.

“Hình như bọn họ đã đi theo Hùng Uy tới rừng rậm yêu thú giết yêu thú rồi.” Lục Nghiêu nhíu mày nói.

“Rừng rậm yêu thú? Ta nghe nói, rừng rậm yêu thú rất nguy hiểm, tu luyện giả cấp võ linh mà đi chỗ đó thì đều cửu tử nhất sinh.” Trang Du nói thầm.

Lục Nghiêu gật đầu, “Không sai, nhưng mà, Mộ Thần và Diệp Thạch là đi theo Hùng Uy, trình độ an toàn tất nhiên cũng cao hơn.”

Bất quá, trời cũng có lúc gió mưa thất thường, người có lúc họa phúc sớm chiều, cái loại địa phương như rừng rậm yêu thú này, cao thủ hoàng

cấp cũng không có thể nói là tuyệt đối có thể toàn thân trở ra, nếu như đám người bọn hắn đều chết trong rừng rậm yêu thú thì tốt rồi.

Ý tưởng của Trang Du và Lục Nghiêu không mưu mà hợp.

“Lục Nghiêu thiếu gia, Hùng Uy đã mang theo Mộ Thần và Diệp Thạch trở lại.”

Biết Lục Nghiêu rất chú ý tới đám người Hùng Uy, gã tùy tùng vừa có được tin tức của Hùng Uy, hắn liền nhanh chóng đi tới bẩm báo.

Lời gã tùy tùng nói, không lưu tình mà đánh nát ảo tưởng của Lục Nghiêu và Trang Du.

... ..

Rừng rậm yêu thú không còn yên ổn, đám người Mộ Thần đành phải tạm thời lui về Thiên Tâm thành.

Một tháng Hùng Uy trong rừng rậm yêu thú săn giết được hai mươi tám con yêu thú vương cấp, Hùng Uy bán đi tất cả tài liệu yêu thú ra, tổng cộng thu vào mười bốn triệu.

Mộ Thần và Diệp Thạch cũng bán ra tài liệu yêu thú, thu vào được tám triệu.

Hùng Uy thu hoạch được mười bốn triệu, làm cho Diệp Thạch rất hâm mộ.

“Mộ Thần, Hùng Uy thu được mười bốn triệu lận đó.” Diệp Thạch siết chặt tay nói.

Mộ Thần gật đầu, “Ừm.”

Cái gì kỳ ngộ so ra cũng kém quan trọng hơn thực lực, Hùng Uy là cao thủ hoàng cấp, chỉ cần hấn muốn, nguyên thạch có thể kiếm lớn.

Đương nhiên, làm chuyện gì thì cũng có phiêu lưu, tử như, Hùng Uy lần này giết nhiều yêu thú vương cấp như vậy, chộc một con yêu thú hoàng cấp, nếu không phải Hùng Uy chạy nhanh, nói không chừng hấn đã mất mạng.

“Này, trong Thiên Tâm thành còn khách điểm nhà ai có phòng trống không?” Hùng Uy hỏi chủ quầy cửa hàng thu mua tài liệu yêu thú của hấn.

“Hùng Uy tiền bối, ngài không có chỗ ở sao?” Chủ quầy chần chờ hỏi.

“Ta không có chỗ ở rất kỳ lạ sao?” Hùng Uy cau mày không vui.

“Hùng Uy tiền bối, Thiên Tâm thành luôn cung cấp chỗ ở cho mỗi võ hoàng, cường giả võ hoàng có thể miễn phí vào ở Tê Hoàng Cư trong Thiên Tâm thành, theo lý mà nói, lúc mỗi cao thủ hoàng cấp tới, bên Tê Hoàng Cư kia đều sẽ phái người tới mời.” Chủ quầy cung kính nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, “Là võ hoàng thật tốt, còn có phòng ở miễn phí!” Hấn cũng muốn trở thành võ hoàng.

“Vị khách không có người tới nói cho ta biết?” Hùng Uy âm trầm hỏi. Cơ Phi Diễm kia khẳng định đã sớm biết, nhưng mà nàng lại không nhắc nhở hấn, còn trăm phương ngàn kế giấu diếm hấn.

“Không phải là mỗi võ hoàng đều tới Tê Hoàng Cư, những người có chỗ ở thì đều không ở đó, Hùng tiền bối, ngài thấy nơi ở của Cơ tiền bối không tốt à?” Không phải là bị Cơ tiền bối đuổi ra ngoài đi? Hấn là không đến mức đó đâu...

Diệp Thạch quay qua nhìn Hùng Uy, hỏi: “Hùng tiền bối, người và Cơ tiền bối có mâu thuẫn sao?”

Hùng Uy nhăn mày, mâu thuẫn thì không có, nhưng mà những nữ nhân trong Cơ gia kia mỗi người đều bừa hăn y chang Cơ Phi Diễm, hăn ứng phó một Cơ Phi Diễm đã quá mệt rồi, giờ phải đối mặt với một đồng Cơ Phi Diễm, đây là muốn mạng già của hăn sao? Hăn thật vất vả mới thăng cấp võ hoàng, hăn không muốn chết dưới sự quấy rầy của một đám nữ nhân kia đâu.

“Hùng tiền bối, người làm mình làm mấy với Cơ tiền bối sao?” Diệp Thạch hỏi.

Hùng Uy nhíu mày: “Không có!”

Nha đầu Cơ Phi Diễm chết tiệt kia gần đây càng ngày càng giữ chặt hăn nói nàng đã cứu mạng hăn, mỗi ngày đều xả với hăn cái gì mà ân cứu mạng rồi lấy thân báo đáp. Nói đùa gì đấy! Rõ ràng là hăn trong rừng rậm yêu thú nhiều lần cứu mạng Cơ Phi Diễm, muốn hứa thì cũng phải là nha đầu Cơ Phi Diễm chết tiệt kia hứa chứ!

“Hùng tiền bối, Cơ tiền bối đã cứu mạng người đó!” Khuôn mặt Diệp Thạch nghiêm túc lại, nói.

Hùng Uy tức giận nói: “Nàng cứu mạng ta khi nào? Người đừng có mà nghe nàng nói hươu nói vượn.” Tên Diệp Thạch này nghe là gió mà tưởng là mưa, Cơ Phi Diễm nói cái gì thì tin cái đấy.

“Nhưng mà tiền bối à, Cơ tiền bối vốn cũng có ơn cứu mạng người mà! Người nghĩ lại đi, năm đó nếu người không bị Cơ tiền bối đuổi giết, đuổi giết tới lui lại xuất ra một thân bản lĩnh chạy thoát thân xuất thần nhập hóa, vậy người lần này làm sao có thể thoát khỏi từ trong tay con yêu thú hoàng cấp kia! Đó là một con yêu thú hoàng cấp đó!” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy đen mặt, gắt gao trừng Diệp Thạch.

Tên Diệp Thạch ngu ngốc này, ân cứu mạng có thể tính như vậy sao? Còn có, tên này rốt cục có hiểu câu ‘việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài’ không?!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

170. Chương 170

Diệp Thạch cầm danh sách bán đấu giá nhìn, danh sách mà Thiên Tâm thành phát ra chỉ là bản thô sơ giản lược để tuyên truyền, trên tờ đơn tuyên truyền chỉ có ít ỏi vài tên vật phẩm.

Nhưng hiện tại, phần danh sách này lại thập phần cụ thể, Diệp Thạch nhìn nhìn, đôi mắt đột nhiên rụt lại.

Mộ Thần nhìn thấy biểu tình của Diệp Thạch thì hỏi han: “Sao vậy?”

“Trên tờ danh sách có bán đấu giá một phần bản đồ về Thương Cấm.”
Diệp Thạch đáp.

Mộ Thần nhìn thoáng qua danh sách trên tay Diệp Thạch, lông mày nhíu lại. Thương Cấm là một cấm địa nổi tiếng, là nơi có nhiều thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, nhưng đồng dạng cũng có những nguy cơ không rõ, từ xưa đến nay, có rất nhiều tu luyện giả đi vào đó mà ra không được.

Người bán đấu giá phần lộ tuyến này là một vị cao thủ hoàng cấp sau khi tiến vào thì vẽ, nếu dựa theo đường đi của người này thì sẽ an toàn hơn rất nhiều, đương nhiên, loại an toàn này cũng chỉ là tương đối mà thôi. Nói không chừng trên đoạn đường này vừa có một con yêu thú nguy hiểm chạy tới, tới lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

“Trần thúc có nói, rất có thể năm đó ông ngoại ta mất tích là do đi tới Thương Cấm.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần hít nhẹ một hơi rồi nói: “Thực lực bây giờ của chúng ta còn rất thấp, đợi một chút đi, về sau tìm cơ hội rồi chúng ta tới Thương Cấm tìm hiểu.”

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, “Ừm.”

Khoảng cách tới hội đấu giá còn năm ngày, hai người hưng trí đi dạo một vòng trong thành.

“Ở Thiên Tâm thành cũng có trận pháp sư công hội này! Không bằng chúng ta đi chứng nhận trận pháp sư đi.” Diệp Thạch ra đề nghị.

Mộ Thần gật đầu, “Được.”

Diệp Thạch và Mộ Thần dựa vào các loại trận pháp giải quyết không ít đàn yêu thú lúc dã ngoại, trong thời gian dài không ngừng sử dụng các loại trận pháp, khiến cho trận pháp thuật của hai người đột nhiên tăng mạnh.

Diệp Thạch và Mộ Thần vừa mới bước vào trận pháp công hội, hai người lập tức đã bị hấp dẫn bởi giải thưởng giá trên trời được treo trong trận pháp công hội.

“Giải thưởng mười triệu? Giàu ghê!” Diệp Thạch nói thầm, nhìn giải thưởng treo trên tường.

Mộ Thần cũng gật đầu cảm thán, “Đúng là giàu thật.”

Phải biết là, bọn họ ở trong rừng rậm yêu thú liều sống liều chết hơn một tháng, phải vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần cũng chỉ thu vào được mấy triệu, mà ở nơi này chỉ cần đáp một ít vấn đề.

“Trận pháp này thoát nhìn rất đơn giản. Ngũ hành*thiếu Hỏa, ra tay từ Hỏa...” Đôi mắt Diệp Thạch hiện lên một ít thanh quang, dừng một

chút lại nghiêng đầu nói thầm: “Vịsaotalại có cảm giác ra tay từ Hỏa sẽ rất nguy hiểm nhỉ?”

*Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ

Mộ Thần thử lật những đáp án được viết ở mặt sau ra nhìn, phát hiện có không ít trận pháp sư đều viết là ra tay từ Hỏa.

Nếu như thật sự là ra tay từ Hỏa, vậy đối phương không có lý nào lại dùng nhiều tiền như vậy để treo giải thưởng!

Mộ Thần vuốt cằm quan sát trận pháp trên tường, chần chờ nói: “Ta cảm thấy đây là một trận pháp bổ khuyết.” Ngũ hành thiếu Hỏa, nhưng tứ hành còn lại lại có thể sinh ra Hỏa một khi bị phá hư cân bằng.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng ngời, nói ra: “Ta biết rồi, đây là một bẫy rập, nếu thật sự ra tay từ Hỏa, hành Hỏa ngay lập tức sẽ toát ra lửa, đốt cháy người công kích trận pháp thành tro!”

Mộ Thần gật đầu, “Có khả năng này.”

“Vậy phải phá trận như thế nào?” Diệp Thạch nhíu mày.

Mộ Thần vuốt cằm như có điều suy nghĩ.

“Ta cảm thấy nếu có bốn tu luyện giả tu luyện bốn loại công pháp kim mộc thủy thổ và đồng thời công kích tứ hành, có lẽ có thể phá trận.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần nhìn trận pháp, “Như vậy thì có lẽ có cơ hội.”

“Người cũng nghĩ như vậy sao, vậy ta đi viết câu trả lời?” Diệp Thạch hưng trí bừng bừng nói. Năm đó Mộ Thần đi tới cấp thấp công hội luyện được sư giải đề, kiếm lớn một khoản, chuyện đó vẫn luôn được Diệp Thạch hâm mộ không ngừng.

Mộ Thần mỉm cười gật đầu.

Được Mộ Thần đáp ứng, Diệp Thạch cao hứng cười, đi tới giải đề.

Mộ Thần nhìn theo bóng dáng Diệp Thạch, lông mày hơi nhăn lại, không biết tại sao, hẳn có một loại cảm giác bị nhìn chăm chăm.

Mộ Thần nhìn quanh bốn phía, không thấy người nào khả nghi mới thoáng yên tâm.

... ..

“Hai vị cần hỗ trợ gì sao?” Một nữ nhân diện mạo tịnh lệ đi tới hỏi hai người.

Diệp Thạch gật đầu, “Chúng ta tới khảo hạch.”

Nữ tử cười cười, nói: “Hai vị muốn khảo hạch nhị cấp trận pháp sư sao?”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, hẳn thoát nhìn chỉ như vậy sao? Chỉ là nhị cấp trận pháp sư?

Diệp Thạch lấy huy chương tam cấp trận pháp sư trong nhẫn không gian ra, đặc ý nói: “Chúng ta tới khảo hạch ngũ cấp trận pháp sư.”

Vẻ tươi cười của nữ tử cứng ngắc lại một chút, trận pháp sư thăng cấp rất khó, nếu như không có trận pháp sư xuất sắc giáo dục, trận pháp sư tuổi trẻ sẽ rất khó hiểu được. Nhưng người thanh niên này lại là tam cấp trận pháp sư! Đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Trong trận pháp sư công hội bọn họ, ngay cả vị cháu gái thiên tư tuyệt hảo của hội trưởng cũng mới chỉ là tam cấp trận pháp sư mà thôi.

“Ngài là tam cấp trận pháp sư, hiện nay ngài chỉ có thể khảo hạch tứ cấp trận pháp sư.” Nữ tử nói.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta biết, khảo hạch tứ cấp trước, khảo hạch xong mới khảo hạch lên ngũ cấp.”

Nữ tử tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Thạch, tứ cấp trận pháp sư đã có thể làm một chức vị phó hội trưởng trong trận pháp sư công hội, có thể làm được tới cấp bậc phó hội trưởng thì hơn phân nửa đều là lão nhân, mà người này lại còn trẻ tuổi như vậy.

“Xin chờ một chút, ta lập tức sẽ chuẩn bị khảo hạch cho ngài.” Nữ tử đầy cung kính nói.

“Còn có ta...” Mộ Thần tùy tay vứt huy chương tam cấp trận pháp sư cho nữ tử.

Nữ tử nhìn thấy lại có một cái huy chương tam cấp trận pháp sư, đôi mắt thiếu chút nữa lòi ra.

Sắc mặt Nữ tử biến đổi, rất nhanh liền chạy đi.

Mộ Thần nhìn bóng dáng nữ tử đi xa, đôi mắt hơi nheo lại, không biết tại sao, cái loại cảm giác bị người nhìn chăm chăm này lại tới nữa.

“Hội trưởng, có hai tam cấp trận pháp sư tuổi trẻ tới đây chứng thực tứ cấp trận pháp sư, bọn họ còn muốn chứng thực ngũ cấp trận pháp sư.” Nữ tử vội vã tìm hội trưởng Bùi Thành báo cáo.

“Ta biết, ước chừng năm tháng trước Mộ Thần đã là tứ cấp trận pháp sư, lấy tài hoa nghịch thiên của hắn, hiện tại cũng có khả năng đã là ngũ cấp trận pháp sư.” Bùi Thành thản nhiên nói.

Nữ tử nghe thấy lời Bùi Thành nói, nhất thời sửng sốt, nàng lúc trước tưởng rằng Diệp Thạch nói khảo hạch xong tứ cấp trận pháp sư lại khảo hạch tiếp ngũ cấp trận pháp sư là nói giỡn, không nghĩ tới...

Lâu Thanh cười cười, “Đã sớm nghe nói tân sinh Mộ Thần của Thánh Tinh học viện rất yêu nghiệt, quả thế.”

“Hình như vừa rồi hai người bọn họ đã trả lời vấn đề của người?” Bùi Thành hỏi.

Lâu Thanh gật đầu, “Đúng vậy.” Vừa rồi lúc Mộ Thần và Diệp Thạch nói chuyện, hẳn nghe không thiếu một chữ nào.

Cái trận pháp kia nhìn thì đơn giản, trên thực tế lại rất nguy hiểm, lúc trước bọn họ công kích Hỏa, bỗng nhiên lại có một con hỏa xà nhảy ra nuốt mất một vị đạo hữu của hắn, đó là một cao thủ võ hoàng đấy! Chỉ trong phút chốc người đó liền chết, ngay cả tro cũng không để lại.

“Lâu huynh, đến tột cùng thì trận pháp này có chuyện gì, đáng giá để người treo giải thưởng một trăm triệu sao?” Bùi Thành khó hiểu nhìn Lâu Thanh.

Lâu Thanh cười nói: “Chỉ là gần đây đột nhiên có chút hứng thú đối với trận pháp.”

Trong mắt Bùi Thành hiện lên dị sắc, Lâu Thanh và vài vị võ hoàng mấy tháng này luôn thần thần bí bí, tựa hồ đang mưu đồ cái gì đó. Mà hình như đi một chuyến tới Thương Cấm xong, cuối cùng trở về lại thiếu một người, còn trận pháp sư công hội bọn họ, lại nhiều ra một giải thưởng.

“Lâu tiên bối đúng là Lâu tiên bối, chỉ là cảm thấy hứng thú với trận pháp thuật, liền tùy tay treo giải thưởng một trăm triệu.” Bùi Thành hí mắt, hắn luôn cảm thấy Lâu Thanh tồn lớn khí lực để treo giải thưởng không chỉ do hứng thú nhất thời.

Lâu Thanh cười cười, không có nhiều lời.

Bọn họ từ trong Thương Cấm phát hiện một cái di mộ, mà chủ nhân của di mộ tựa hồ tinh thông về trận pháp, trong di mộ bày ra rất nhiều trận pháp cấm chế.

Bọn họ mới vừa tính toán phá trận, thì một đạo hữu lại bị chết, họ không thể không tìm kiếm trận pháp sư tinh thông trận pháp để tương trợ.

Mộ Thần và Diệp Thạch thuận lợi hoàn thành xong khảo hạch tứ cấp trận pháp sư, lại tiến hành tiếp khảo hạch ngũ cấp trận pháp sư.

Lâu Thanh nhìn theo Mộ Thần và Diệp Thạch, neho mắt như có điều suy nghĩ.

“Trận pháp thuật của Mộ Thần đúng là lợi hại, Diệp Thạch cũng không kém!” Lâu Thanh nói thầm.

Bùi Thành chấp tay sau lưng, nói với giọng đương nhiên: “Diệp Thạch có được Linh Văn Nhân, đó là loại linh mắt thích hợp học tập trận pháp nhất, nếu không xuất hiện tên quái thai như Mộ Thần, Diệp Thạch mới đúng là đệ nhất thiên tài về trận pháp!”

Lâu Thanh có chút kinh ngạc nhìn Bùi Thành, “Linh Văn Nhân thần kỳ như thế sao?”

Bùi Thành gật gật đầu, nói “Tất nhiên rồi.”

“Ông nội...” Sắc mặt Bùi Nhã ngưng trọng bước nhanh tới bên người Bùi Thành.

Bùi Thành ôn hòa hỏi Bùi Nhã: “Sao cháu đi ra đây?”

Bùi Nhã có chút không vui hỏi: “Cháu nghe nói có hai tên tiểu quỷ tới đây chứng thực tứ cấp trận pháp sư, bọn họ có thành công không?”

Bùi Thành cười khố nói: “Thành công. Lúc này hai người kia đang tiến hành chứng thực ngũ cấp trận pháp sư.”

“Cái gì? Sao có thể?” Bùi Nhã trợn mắt không dám tin, cắn môi, không cam lòng hỏi: “Hai người kia là ai vậy ạ?”

Bùi Thành nhẹ hít một hơi, “Là Mộ Thần và Diệp Thạch của Thánh Tinh.” Đứa cháu gái này của mình vẫn luôn tâm cao khí ngạo bởi vì người cùng thế hệ đều bị nàng bỏ xa, đáng tiếc là, một đời này có một Mộ Thần, lại còn có thêm một Diệp Thạch.

Bùi Nhã híp mắt, sắc mặt hơi đổi, “Nguyên lai là hai người kia, hiện tại bọn họ đang tiến hành chứng thực ngũ cấp trận pháp sư?”

“Đúng vậy. Phòng chừng tới buổi chiều là có thể ra.” Bùi Thành nói.

“Bùi Nhã đúng là càng lớn càng xinh đẹp.” Lâu Thanh bên người Bùi Thành chột mở miệng.

Bùi Nhã hồi thần, cười đáp lời: “Lâu thúc thúc quá khen. Lâu thúc thúc, ông nội con nói, thúc có treo một giải thưởng giá trên trời trong công hội chúng ta, cái trận pháp kia con đã xem qua. Ngũ hành thiếu Hỏa, trực tiếp ra tay từ Hỏa là được rồi, rất đơn giản mà. Lâu thúc thúc, thúc tốn mười triệu nguyên thạch treo giải thưởng, thật sự là...”

Sắc mặt Bùi Thành hơi đổi, quát nhỏ: “Tiểu Nhã, không nên nói lung tung!”

Bùi Nhã ủy khuất nói: “Nhưng mà ông nội à, vốn nó là như vậy mà!”

“Trận pháp này không đơn giản như cháu tưởng đâu.” Bùi Thành cau mày, ý vị sâu sa nói.

Bùi Nhã nghi ngờ hỏi: “Thật ạ?”

Bùi Thành nói với Bùi Nhã, “Cháu còn cần học hỏi thêm, vừa rồi Diệp Thạch đã trả lời qua vắn đề này.”

Bùi Nhã tò mò hỏi, “À? Ý nói thế nào ạ?”

“Ý nói, Hỏa là bẫy rập, phải ra tay từ bốn hành Kim Mộc Thủy Thổ.” Bùi Thành thản nhiên nói.

“Hỏa là bẫy rập? Thật sự?” Trên mặt Bùi Nhã có vài phần không phục.

Lâu Thanh liếc mắt nhìn Bùi Nhã một cái, thản nhiên nói: “Tuy rằng không biết phương pháp phá trận mà Diệp Thạch cung cấp có phải chính xác hay không, nhưng Hỏa đích thật là bẫy rập, nếu ra tay từ Hỏa thì cực dễ dàng thi cốt vô tồn.”

Ngữ khí Lâu Thanh thản nhiên, nhưng Bùi Nhã lại tự dưng thấy lạnh cả người.

“Lâu thúc thúc, làm sao thúc biết được?” Bùi Nhã ngạc nhiên hỏi.

Lâu Thanh cười nhạt không đáp, đã chết một người, hẳn tự nhiên biết.

Bùi Nhã nhăn mày, Lâu Thanh là cao thủ võ hoàng, tất nhiên sẽ không nói chuyện lung tung, nghĩ đến đây, khuôn mặt Bùi Nhã có chút nóng, trong lòng hỗn hợp giữa mất mát và xấu hổ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

171. Chương 171

Nữ nhân viên tiếp tân nơm nớp lo sợ tiễn Diệp Thạch và Mộ Thần ra công hội, trong mắt nàng tràn đầy khiếp sợ và sùng bái.

“Thật sự là quá kinh người, không ngờ cả hai đều thông qua nghiệm chứng ngũ cấp trận pháp sư!”

“Hai vị kia rốt cuộc đã học trận pháp như thế nào vậy!”

“Trong hai thiếu niên đó có một người có được Linh Văn Nhãn. Linh Văn Nhãn quả nhiên là thứ nghịch thiên!”

“Hai người kia nhất định đã đạt được truyền thừa của trận pháp sư nào đó! Nếu không thì cho dù tu chất xuất sắc nhưng lại không có truyền thừa, thì cũng không có khả năng trở thành ngũ cấp trận pháp sư sớm như thế.”

...

Bùi Nhã khiếp sợ nhìn theo bóng dáng hai người, cắn môi, trong lòng dâng lên một cổ chua xót.

Bùi Thành vỗ vai Bùi Nhã an ủi: “Nhã Nhi, nếu cháu cứ từng bước từng bước đặt chân xuống, chưa chắc cháu sẽ kém hơn hai người họ đâu. Không nên nhìn sự vật hoặc con người chỉ bằng biểu hiện bên ngoài, có rất nhiều thiếu niên thiên tài đều từ từ mai danh ẩn tích.”

Bùi Nhã ngẩng đầu, có chút mờ mịt hỏi: “Thật ă?”

“Tất nhiên rồi!” Bùi Thành gật đầu.

Lâu Thanh nghe thấy lời Bùi Thành an ủi Bùi Nhã, bên miệng nổi lên một tia cười lạnh, nhìn theo thân ảnh Mộ Thần và Diệp Thạch, trong mắt xẹt qua vài tia cổ quái.

Ra khỏi công hội trận pháp sư, Diệp Thạch kiểm tra thẻ nguyên thạch trên tay, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Sao vậy?” Mộ Thần lo lắng hỏi.

“Có mười triệu nguyên thạch được chuyển tới.” Diệp Thạch chớp chớp đôi mắt.

Mộ Thần sửng sốt, “Thật hả?”

Diệp Thạch gật đầu liên tục, thần tình vui sướng, rồi lại có chút bất an, “Đây là giải thưởng treo vậy? Lượng nguyên thạch này quá lớn rồi, có phải là bẫy rập gì không?”

Không ngờ thật sự có được mười triệu, nếu sớm biết chỉ giải đề thôi mà có thể kiếm nhiều như vậy, bọn họ còn cần phải liều chết liều sống chạy đi giết yêu thú làm gì? Nguyên thạch này cũng không khó để kiếm quá đi.

Mộ Thần híp mắt như có điều suy nghĩ, “Quản nhiều như vậy làm gì. Nếu đã cho mình, vậy đó chính là của mình.”

Diệp Thạch gật đầu, “Cũng đúng.” Có bẫy rập hay không thì nói sau, dù sao nguyên thạch cũng không phải là giả.

Diệp Thạch vừa mới thu được tiền thưởng xong, một con chim đưa tin liền đậu trước mặt hai người.

Mộ Thần và Diệp Thạch hai mặt nhìn nhau, Diệp Thạch gỡ xuống ngọc phù trong miệng con chim rồi đọc.

“Đối phương ghen chúng ta tám ngày sau gặp mặt ở Thanh Huy Các, nói muốn đưa một cơ duyên cho chúng ta.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần híp mắt, vừa rồi trong công hội trận pháp sư, hẳn luôn có một loại cảm giác bị nhìn chăm chăm. Chẳng lẽ, vừa rồi người treo giải thưởng cũng ở đó? Đối phương vì sao lại muốn làm như vậy?

“Người nói là chúng ta mà không phải là người?” Mộ Thần chần chờ hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy. Đối phương không chỉ đề cập tới ta, còn đề cập tới người nữa.”

Mộ Thần híp mắt suy tư, “Đi một bước rồi tính.”

Diệp Thạch gật đầu, hưng trí bừng bừng nói: “Mộ Thần, hiện tại chúng ta có tiền, không bằng chúng ta đi mua đồ đi.”

“Được!” Mộ Thần không nghĩ ngợi liền đồng ý.

Người biết tiêu tiền mới có thể kiếm tiền, chỉ có xài nguyên thạch, thực lực mới có thể tăng trưởng, mà thực lực tăng trưởng thì mới có thể kiếm được càng nhiều nguyên thạch, tựa như Hùng Uy vậy, cho dù hẳn không tinh thông học thuật, nhưng hẳn có thể dựa vào việc giết yêu thú để kiếm tiền.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi vào một cửa hàng lớn trong Thiên Tâm thành.

“Băng Liên Thủy?!” Mộ Thần chợt nhìn thấy một vật phẩm trong cửa hàng, hơi kinh ngạc.

Năm đó, ngay trong hội đấu giá, Lam Nhược Phong vung tiền như rác mua xuống Băng Liên Thủy cho Trang Du, nhớ tới Lam Nhược Phong, Diệp Thạch bỗng cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Nhưng hiển nhiên là Băng Liên Thủy trong cửa hàng này cao cấp hơn Băng Liên Thủy mà Trang Du khi đó mua được, Băng Liên Thủy ở đây có giá tới ba trăm ngàn nguyên thạch.

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Muốn mua thì mua đi.”

Diệp Thạch gật đầu, một đường đao qua, cao thủ vương cấp cũng không so nổi thân gia với hai người, ra tay hào phóng làm người ta lú lờ.

Lúc Diệp Thạch đi tính tiền, Trang Du và Lục Nghiêu vừa vặn bước vào cửa hàng.

“Xin chào, tổng cộng ngài đã tiêu phí một triệu năm trăm tám mươi ngàn.” Nữ nhân viên nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch sửng sốt, có chút bất mãn hỏi: “Nhiều như vậy á? Nhiều nhất là một triệu hai mới đúng!”

Nữ nhân viên gật đầu trả lời: “Đúng là con số như vậy ạ.”

Trang Du nghe thấy chuyện Diệp Thạch và nữ nhân viên nói, hãnh diện không được mà chen vào: “Diệp Thạch, người sao lại xài nhiều như vậy!”

Diệp Thạch nhíu mày quay đầu lại nhìn Trang Du, rầu rĩ nói: “Làm sao ta lại biết là sao ta lại xài nhiều như vậy, bất tri bất giác thì xài nhiều vậy đấy.”

“Người không nên xài loạn như vậy!” Trang Du nhăn mày nói.

Diệp Thạch nhún vai, “Ta cũng không có biện pháp nha! Quản không nổi tay, người muốn cho ta mượn nguyên thạch sao?”

Trang Du hít nhẹ một hơi, “Ta không có nguyên thạch cho người mượn.”

“À, vậy người biến nhanh đi.” Diệp Thạch không kiên nhẫn phất phất tay.

“Tính đi, giảm giá một chút!” Diệp Thạch móc ra thẻ nguyên thạch giao cho nữ nhân viên.

Nữ nhân viên thấy Diệp Thạch lấy thẻ nguyên thạch ra, đôi mắt liền sáng ngời, im lặng chuyển nguyên thạch từ thẻ của Diệp Thạch.

Trang Du cắn chặt răng, hằn vồn cho rằng Diệp Thạch không đủ nguyên thạch để trả, không nghĩ tới đối phương lại có đủ, xem ra gần đây họ kiếm không ít!

Mộ Thần cầm số lượng lớn tài liệu đi ra, “Máy cái này cũng tính chung với đám hồi này.”

Diệp Thạch không hiểu hỏi Mộ Thần, “Mộ Thần, người mua nhiều tài liệu trộm cắp như vậy làm gì?”

Mộ Thần nhún vai nói: “Giết yêu thú và bố trí động phủ đều cần dùng tới, chế tác thành trộm cắp xong còn có thể bán.”

Diệp Thạch gật đầu suy nghĩ: “Cũng đúng.”

Trang Du nhìn Mộ Thần, lời nói mấy lần đến bên miệng, cuối cùng vẫn không nói ra, Mộ Thần cũng không có phản ứng với hai người.

Mộ Thần và Diệp Thạch không có nói thêm cái gì với Trang Du và Lục Nghiêu, trực tiếp rời khỏi.

Mộ Thần và Diệp Thạch vừa đi, đám người trong cửa hàng lập tức liền ồn ào đàm luận.

“Hai tiểu tử kia là ai vậy? Quá rêu ra rồi, xài nhiều tới như vậy.”

“Đó là Mộ Thần và Diệp Thạch của Thánh Tinh, có một sư phụ giỏi, còn tự biết kiểm nguyên thạch nữa.”

“Gần hai triệu nguyên thạch, nói xài liên xài, võ vương cũng không có chút tích như vậy đâu.”

“Nghe nói hai người đó mới vừa tiến hành chứng thực ngũ cấp trận pháp sư trong công hội trận pháp sư, giờ đã là ngũ cấp trận pháp sư rồi ấy.”

“Thật lợi hại, tuổi vẫn còn trẻ mà trận pháp thuật đã đạt tới ngũ cấp rồi.”

“Đúng thế, phỏng chừng hai người này có khả năng trở thành thất cấp trận pháp sư trong tương lai.”

... ..

“Các người đã chạy đi đâu?” Hùng Uy thấy hai người bước vào thì hỏi.

“Tới công hội trận pháp sư chứng thực ạ.” Diệp Thạch thản nhiên trả lời.

Hùng Uy gật gù, “À, hai người các người đã chứng thực trở thành tứ cấp trận pháp sư rồi sao?”

Diệp Thạch vươn ra năm ngón tay, nói: “Ngũ cấp, là ngũ cấp!”

Hùng Uy run rẩy khóe miệng, “... Thì ra là ngũ cấp.” Viện trưởng Hách Đồ của trận pháp viện bất quá cũng mới là ngũ cấp trận pháp sư mà thôi, bây giờ hai tiểu quỷ này trở về là có thể ngồi ăn cùng bàn với Hách Đồ rồi!

“Con còn tiện tay ở đó giải đề, người ta đưa con mười triệu.” Diệp Thạch nói thầm.

Hùng Uy trừng lớn mắt, phun ra một ngụm rượu, “Người nói cái gì?”

“Con nó là con đã giải đề.”

“Câu sau này!” Hùng Uy có chút hấp tấp nói.

“Người ta đưa con mười triệu.”

Hùng Uy trừng lớn mắt không dám tin, “Người giải đề, người ta lại đưa người mười triệu, đoán không ra người biết kiếm tiền như vậy!”

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy. Con cũng thật không ngờ là con lại kiếm tiền được, nhưng mà so sánh với ngài thì vẫn thiếu một chút.”

Hùng Uy cười khan, nói giỡn sao, hắn là vô hoàng đó! Gia hỏa Diệp Thạch này lông còn chưa dài mà chẳng lẽ đã muốn so sánh với hắn sao?

“Nói như thế nào đi nữa thì ta cũng ăn cơm nhiều năm hơn người, cho dù không sánh bằng ta thì người cũng đừng quá oái.” Về mặt Hùng Uy bỗng trở nên thâm sâu.

“Con không có quá oái! Chờ tới lúc con cũng tới tuổi như ngài, con nhất định sẽ có rất nhiều tiền, rất nhiều tiền!” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy nghiêng răng, gắt gao nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch thấy sắc mặt Hùng Uy không tốt, trộm né tránh ra phía sau Mộ Thần.

“Sư phụ, cái người treo giải thưởng mười triệu nói muốn đưa cho bọn con một cơ duyên, con cảm thấy việc này có chút vấn đề.” Mộ Thần lên tiếng.

Hùng Uy biến sắc, nói: “Người kể cho ta việc này từ đầu tới đuôi đã.”

Mộ Thần gật đầu, kể lại sự tình từ đầu tới đuôi.

Hùng Uy nhú mày, “Trên đời không cóbánh nhân thịnào rơi miễn phí cả, có thể trận pháp này là có người lấytócâu cá.”

“Câu cá?” Diệp Thạch nghi hoặc hỏi.

Hùng Uy gật đầu, “Đúng vậy! Ta nghĩ ngườiitreo giải thưởng cókhả năngđặtìm được mậtđộngnào đó, mà cái mậtđộng nàylạibịtrận phápngăn lại, đối phương cần có trận pháp sữđểmở ra trận pháp.”

Diệp Thạch ngấn người, hỏi: “Cho nên, đối phương nhìn trúngconvàMộ Thần?”

Hùng Uy gật đầu.

“Trận pháp mà con và Mộ Thần nhìn thấy hôm nay, tựa hồ là lục cấp trận pháp, con chỉ có thể nhìn ra đại khái, con cảm thấy đối phương tìm lục cấp trận pháp sữ thì tốt hơn.” Diệp Thạch suy nghĩ rồi nói. Cái trận pháp kia nhìn như đơn giản, kỳ thực lại rất phức tạp, mà câu trả lời của y thật ra có chút đơn giản.

Hùng Uy bất đắc dĩ nói: “Các người thích hợp hơn lục cấp trận pháp sữ, biết sao không?”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Hùng Uy.

Hùng Uy quét nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, nói: “Thứ trận pháp này tương đối khó học, lục cấp trận pháp sữ rất ít, huống chi, người có thể trở thành lục cấp pháp sữ, thực lực đều thập phần cao cường. Nếu đối phương thật sự tìm được một cái mật động có trận pháp bảo hộ, như vậy trận pháp thuật của đối tượng hợp tác mà hãn muốn tìm phải càng cao càng tốt, nhưng thực lực lại phải càng thấp càng tốt, người nói coi, hai người các người có phải là rất thích hợp không?”

Diệp Thạch căng thẳng hỏi Hùng Uy: “Hùng tiền bối, ngài cảm thấy đối phương sẽ giết người diệt khẩu?”

Hùng Uy lắc đầu, “Ta không biết, nếu đối phương có lương tâm, vậy khi thật sự tìm được cái gì đó tốt, hẳn có khả năng sẽ phân chút canh cho các người, nhưng đương nhiên cũng có khả năng càng lớn là...” Đối phương sẽ lợi dụng hai người một phen, rồi giải quyết gọn hai người.

“Ta thấy, hai người có khả năng đã bị đối phương theo dõi.”

Mộ Thần khoanh tay, sắc mặt có chút tối tăm, “Việc này chúng ta tạm thời không cần dính vào.”

Đối phương tùy tay đã treo một giải thưởng mười triệu, có thể thấy rằng tài lực đối phương rất hùng hậu, hơn nữa đã là cao thủ võ hoàng. Thực lực của bọn họ kém rất xa, họ cũng không có tư cách nói chuyện ngang hàng với đối phương.

Diệp Thạch gật đầu.

Hùng Uy híp mắt, “Nếu hai người không tính tiếp nhận bút sinh ý này, vậy hai người tốt nhất không được rời khỏi ta, chờ sau khi hội đấu giá kết thúc, ta lập tức mang hai người rời đi.”

Mộ Thần và Diệp Thạch hai mặt nhìn nhau, gật đầu, cùng lên tiếng đáp lời Hùng Uy, “Vâng!”

Diệp Thạch từ chối cửa cơ duyên này, đối phương cũng không có động tác khác, tựa hồ đã vứt hai người ra sau đầu. Mà ngày hội đấu giá rất nhanh đã tới.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

172. Chương 172

Hội đấu giá ở Thiên Tâm thành rất đông người, ghế lô trên lầu đều chỉ cho võ hoàng thuê, mà cường giả võ hoàng có đến mấy trăm người.

Diệp Thạch ngồi bên cạnh Hùng Uy, nhìn chung quanh.

“Trận đấu giá này còn có đấu giá Long Huyết?! Không nghĩ tới ngay cả Long Huyết mà khu đấu giá cũng có được, thật sự là quá lợi hại.” Diệp Thạch cảm thán.

Cơ Phi Diễm nâng cằm, thản nhiên nói: “Đương nhiên đó không có khả năng là Long Huyết thuần khiết, chỉ là Giao Long phản tổ được một tia long mạch, nhưng cho dù chỉ như vậy thì vẫn rất kinh khủng, vì con Giao Long kia mà xuất động năm vị võ hoàng, nghe nói có một người còn ngã xuống.”

Diệp Thạch cắn răng: “Nếu con có số lượng lớn Long Huyết để luyện thể, có lẽ con sẽ rất nhanh đột phá tới kim bích.”

Hùng Uy cười khan, tên nhóc Diệp Thạch này nghĩ hay ghê. Cái giá khởi điểm của Long Huyết đã là hai triệu, so với giá của Hàn Băng Ngọc Tủy kia thì cũng không kém bao nhiêu đâu!

Nói không chừng giá bán ra của Long Huyết sẽ cao hơn rất nhiều Hàn Băng Ngọc Tủy, dù sao Hàn Băng Ngọc Tủy chỉ hữu dụng đối với người tu luyện pháp quyết băng hệ, mà Long Huyết lại có tác dụng đối với tất cả.

Diệp Thạch có chút khỗ sở nói: “Không có tiền đúng là thống khổ!”

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Còn nhiều thời gian, cuối cùng cũng sẽ có tiền thôi, hơn nữa, người hiện tại đừng nghĩ tới việc dùng máu yêu thú hoàng cấp để luyện thể, quá sớm!”

Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu: “Nói cũng phải.”

Mộ Thần cúi đầu, hai người bọn họ chỉ là võ linh lại đi mơ ước Long Huyết, quá rêu rao.

Diệp Thạch nhìn ra bên ngoài ghế lô, dưới đài bán đấu giá ngời đầy võ hoàng, võ hoàng bình thường rất khó gặp nhưng nay lại ngời rậm rạp.

“Tiền bối, không nghĩ tới ngài lại có thể cướp được một cái ghế lô.”
Diệp Thạch sùng bái nhìn Hùng Uy.

Hùng Uy cười, đặc ý nói: “Ta là võ hoàng mà.” Cái ghế lô chết tiệt này, chỉ ba ngày lại muốn tiền thuê một triệu, hội đấu giá quý hút máu chết tiệt.

Cơ Phi Diễm bắt chéo chân, nâng cằm, phong tình vạn chủng ngồi một bên nhìn.

Đấu giá nhanh chóng bắt đầu, kiện đấu giá phẩm thứ nhất là một pháp khí lục cấp, bán đấu giá được giá trên trời mười tám triệu.

“Woa woa woa!” Diệp Thạch mở to mắt nhìn một màn này, “Mắc vậy, mắc vậy! Kiện thương phẩm thứ nhất đã mắc như vậy, chỉ sợ chúng ta mua không nổi cái gì luôn á.”

“Đấu giá phẩm mở màn phải lớn tiếng dọa người, tất nhiên là phải trân quý chút, không phải tất cả vật phẩm đều mắc như vậy đâu.” Cơ Phi Diễm thản nhiên cười giải thích.

Diệp Thạch gật đầu, âm thầm thở ra một hơi.

Hùng Uy cắn chặt răng thầm nghĩ, nếu tất cả thương phẩm đều mắc như vậy, hẳn cũng không muốn sống nữa.

Cơ Phi Diễm nói không sai, giá của kiện thương phẩm thứ hai đã nhanh chóng giảm xuống.

Tiếp theo, Mộ Thần xài hai triệu nguyên thạch mua một bình Khiếu Yêu Dịch.

“Người mua cái này để làm gì?” Cơ Phi Diễm không hiểu.

Tác dụng của Khiếu Yêu Dịch là làm yêu thú ngủ say tỉnh lại, nếu tìm được trứng yêu thú, mà cơ thể của yêu thú đẻ trứng lại mỏng manh khó ấp trứng, cũng có thể phóng vào trong Khiếu Yêu Dịch để ngâm.

Mộ Thần nhún vai nói: “Con có một con ong mật nửa chết nửa sống, có lẽ ngâm một chút là nó có thể sống lại.”

Trước kia Mộ Thần và Diệp Thạch tìm được một đôi Thôn Thiên Phong trong bí cảnh, Mộ Thần vẫn luôn nghĩ biện pháp làm hai con Thôn Thiên Phong này tỉnh lại, nhưng mà vẫn chưa có gì tiến triển.

“Ong mật? Ong mật loại nào? Có đáng giá để người dụng tâm như vậy sao?” Cơ Phi Diễm thuận miệng hỏi.

“Là Vạn Hoa Phong, nghe nói nó ngon hươu ra mật ăn rất ngon.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Cơ Phi Diễm liếc mắt xem thường: “Hai triệu nguyên thạch đủ cho hai người mua mấy chục con Vạn Hoa Phong đó.”

Diệp Thạch nhấp nhấp môi, y trước giờ ở cùng một chỗ với Mộ Thần, tự nhiên biết được thứ Mộ Thần cảm thấy hứng thú không phải là Vạn Hoa

Phong gì đó, mà là cái thứ ‘Thôn Thiên Phong’ nửa chết nửa sống mang ra từ trong bí cảnh.

“Không sao đâu ạ, Mộ Thần có tiền.” Diệp Thạch bâng quơ nhẹ nhàng nói.

Cơ Phi Diễm nhìn khuôn mặt chân thành của Diệp Thạch, nhin không được mà nghiêng rằng, hai tên tiểu quỷ này đúng là có tiền nên tùy hứng!

Cơ Phi Diễm nghiêm túc nói: “Thạch Đầu à! Cho dù Mộ Thần có nguyên thạch thì người cũng không được để hãnxàiloạn, cứ để cho hãnxàil thể vậy người àicái gì?”

“Mộ Thần để lại cho con xài rất nhiều.” Diệp Thạch chớp mắt nói.

Cơ Phi Diễm: “...”

Hội đấu giá tiến hành đầu vào đây, trong lúc đó, Cơ Phi Diễm cũng mua xuống hai vật phẩm mà nàng cảm thấy hứng thú.

Hội đấu giá lần này có quy cách cực cao, xuất hiện mấy tờ phù chú lục cấp.

Huyết Giao Long, linh thảo lục cấp, linh đan lục cấp, vv... liên tiếp lên sân khấu, giá bán ra đột phá mười triệu thì chỗ nào cũng có.

Hùng Uy lấy giá chín triệu đấu giá được Hàn Băng Ngọc Tủy, hội đấu giá có rất nhiều thứ tốt, Hàn Băng Ngọc Tủy cũng không phải là rất hiếm, cũng có khả năng là những cao thủ hoàng cấp khác muốn bán cho Hùng Uy mặt mũi, bởi vậy thứ này rất thuận lợi mà tới tay.

Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy đầu rất nặng, ánh mắt làm thế nào cũng không mở ra được, thân thể xóc nảy không ngừng.

“Lâu huynh, người rốt cục cũng tới rồi, chúng ta đã chờ người rất lâu đó.” Trong lúc mơ mơ màng màng, Mộ Thần nghe được một đạo thanh âm lạnh lẽo.

“Bắt này hai tên nhóc này không dễ dàng, bị chậm trễ không ít thời gian, nếu không ta đã sớm đến rồi.” Lâu Thanh thản nhiên nói.

“Đây không phải là Mộ Thần và Diệp Thạch sao? Người mang theo hai tên nhóc còn chưa mọc đủ lông này tới làm gì? Nơi mà lần này chúng ta cần đi chính là cơ mật, càng ít người biết càng tốt.” Ninh Hoài lạnh lùng hỏi.

“Hai tên nhóc này tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng đều đã là ngũ cấp trận pháp sư, ta treo giải thưởng trong công hội trận pháp sư, hai tên nhóc này lại nhìn ra được là không thể ra tay từ Hỏa, hẳn là có chút trợ giúp đối với chúng ta trong việc này.” Lâu Thanh từ tốn nói.

“Vậy à? Vậy mang ngũ cấp trận pháp sư cũng không sao.”

“Đáng tiếc là Mộc lão đầu có việc, nếu không mình có thể thỉnh hẳn ra tay.” Một giọng nữ ai oán vang lên, thanh âm kia có hơi khàn.

Lâu Thanh không cho là đúng: “Mộc lão đầu có tu vi thất tinh võ hoàng, tính tình lại bá đạo, cho dù hẳn có rảnh thì ta cũng không dám thỉnh hẳn ra tay, có hẳn ở đây, chúng ta có thể mò được thứ tốt nào sao?”

Ninh Hoài gật đầu, “Nói cũng phải.”

“Mộ Thần là đồ đệ của Hùng Uy đó, người đã giao thủ với Hùng Uy sao?” Cố Diệu Ngọc hứng thú hỏi.

“Chúng ta đây là hành động cơ mật, ta sao có thể minh mục trường đàm giao thủ với Hùng Uy? Ta nghĩ ra mưu kế dẫn Hùng Uy đi, mới mang

hai tên nhóc này ra được, Hùng Uy nhìn hai nhóc này rất ghê. Người không biết còn cho là con tư sinh của hãn ấy chứ.” Lâu Thanh nói.

“Người ra kể gì?!” Cố Diệu Ngọc hỏi.

“Ta phải người nói cho hãn biết, Cơ Phi Diễm đã bị người ta ám toán, sinh tử chưa biết, hãn lại thật sự tin, xem ra hãn quả nhiên có một chân với Cơ Phi Diễm.” Lâu Thanh có hơi trào phúng.

Cố Diệu Ngọc híp mắt, lạnh lùng nói, “Cơ Phi Diễm chỉ là một võ vương mà thôi, quá rêu rao!”

Đồng dạng là nữ nhân, thực lực của Cố Diệu Ngọc mạnh hơn Cơ Phi Diễm nhiều, nhưng thanh danh lại không hiển hách bằng Cơ Phi Diễm, Cố Diệu Ngọc đối với Cơ Phi Diễm vừa khinh thường, lại vừa đổ kỵ.

Mấy người thấy sắc mặt Cố Diệu Ngọc không vui, họ cũng không có đi chọc nằng.

“Mấy người còn lại đâu?” Lâu Thanh hỏi.

“Lục lão đầu vẫn chưa đến, còn Lâm lão đầu thì nói là muốn chuẩn bị một vài pháp khí phá trận, lát nữa mới tới, Lâu Thanh, người mang hai người này đến, rõ ràng là muốn vứt mặt mũi của Lâm lão đầu rồi!” Cố Diệu Ngọc hất tóc, có chút vui sướng khi người gặp họa.

Sắc mặt Lâu Thanh hơi đổi, Lâm Mặc Uyên là nhị tinh võ hoàng, hãn cảm thấy rất hứng thú đối với trận pháp, đã là một trận pháp sư ngũ cấp đỉnh phong, cách cánh cửa lục cấp trận pháp sư chỉ một chút.

“Mang hai người kia đến chỗ để phòng bị bất cứ tình huống nào, đương nhiên chủ yếu vẫn phải nhờ năng lực của Lâm đạo hữu rồi.”

“Lâm lão đầu còn chưa tỉnh, Lục lão đầukiatrênhư thế nàyrồi mà còn chưa tới,cứ từ từ từ từ, giống nhưlà tới sớm một tí thì sẽ ăn mệt lớn ấy.” Ninh Hoài nhăn mày, lạnh lùng nói.

... ..

Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt lại, nghiêng tai nghe vài người nói chuyện, Diệp Thạch ở một bên vẫn còn đang nhỏ giọng ngáy ngủ.

Mộ Thần không biết, Hùng Uy ở Thiên Tâm thành đã sắp điên, Hùng Uy vừa ra khỏi cửa đã gặp được Cơ Phi Diễm, hắn liền biết đã trúng kế diệu hồ ly sơn của đối phương, nhưng khi hắn đuổi tới nơi Mộ Thần và Diệp Thạch đang ở thì lại phát hiện đã vườn không nhà trống.

“Mọi người đã đến rồi.” Một tiếng phá tiếng gió truyền đến, trong chớp mắt Lục Hành Phong liền tới phụ cận mấy người.

“Lục lão đầu, Lâu Thanh đã dẫn theo hai tên nhóc này tới, sao người cũng dẫn theo hai đứa?” Cố Diệu Ngọc nhíu mày hỏi.

Lục Hành Phong cười giới thiệu: “Đây là tôn nhi Lục Nghiêu của ta, ta dẫn hắn đi ra gặp cho quen mặt, đây là bạn lữ của hắn là Trang Du, tuy rằng A Du không tinh thông trận pháp lắm, nhưng hắn có được một đôi mắt có thể nhìn thấu sơ hở của trận pháp, dự cảm của A Du cũng rất linh nghiệm, có hắn ở đây chúng ta có thể né tránh được không ít nguy hiểm.”

Ninh Hoài hí mắt nói: “Như vậy à! Nếu như Lục lão đầu người có thể chiếu cố, vậy mang theo cũng không sao.”

Lục Nghiêu vừa tới gần liền nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch, trong mắt không khỏi có chút không hiểu.

“Hai bọn họ sao lại ở đây?” Lục Hành Phong hỏi Lâu Thanh.

“Hai tiểu quỷ này không phải là ngũ cấp trận pháp sư sao, ta dẫn bọn hắn đến, có lẽ có thể giúp một chút.” Lâu Thanh thản nhiên giải thích.

Lục Hành Phong cười nói: “Trước khi tới đây thì có nhìn thấy Hùng Uy đang tìm hai tên kia, chắc cũng tìm sắp đến rồi.”

Lâu Thanh không để bụng, cười cười, “Sợ hãi sao, chỉ là một tên vừa mới tiến vào cấp võ hoàng mà thôi, lại nói, cũng không có chứng minh là ta làm cả.” Cho dù đều là võ hoàng thì sai biệt thực lực vẫn rất lớn, mà Huyền Phong đế quốc cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, mấy người cũng không để trong mắt.

Lục Hành Phong cười, “Cũng phải.”

“Lâm lão đầu còn chưa tới sao?” Cố Diệu Ngọc không kiên nhẫn hỏi.

“Đang chờ ta à?” Một lão giả mặc đồ xám nhảy vọt tới đây.

“Đúng vậy! Chỉ còn mình ngươi thôi.” Cố Diệu Ngọc cười nói.

“Ồ, đây không phải là Diệp Thạch sao?” Nam tử nọ nhìn Diệp Thạch đang trên tay Lâu Thanh, trong mắt đầy tham lam.

“Đúng vậy!” Lâu Thanh nói.

Ánh mắt nam tử thẳng tắp nhìn chăm chăm mí mắt đang nhắm chặt của Diệp Thạch, biểu tình trên mặt hỗn hợp giữa tham lam và hung ác, làm cho người ta không rét mà run.

Lâu Thanh nhìn theo ánh mắt Lâm Mặc Uyên, tâm tình phức tạp. Hình như trên tay Lâm Mặc Uyên có một quyển thuật đoạt mắt, loại thuật pháp này có thể cướp đoạt linh mắt của người khác rồi cấy ghép lên người mình, đương nhiên, loại phép thuật này khi cấy ghép cũng có phiêu lưu, nếu làm không tốt, lúc đó linh mắt không tới tay, mà mình lại còn bị mù trước.

“Nếu người đã đến đông đủ, vậy mau đánh thức tên nhóc này thôi.”
Lục Hành Phong nói.

Lâu Thanh gật đầu.

Diệp Thạch bị Lâu Thanh mạnh mẽ đánh thức, nhìn mọi người chung quanh, trong lòng Diệp Thạch nhất thời dâng lên một cỗ bất an.

“Mấy vị là người nào?” Diệp Thạch hơi nhíu mày hỏi.

“Tiểu hữu, lão hủ đã nói qua là muốn đưa cho hai người một cơ duyên, đi theo ta tìm cơ duyên thôi nào.” Lâu Thanh ý cười doanh doanh nói.

Diệp Thạch cắn chặt răng, thầm nghĩ đúng là nguyên thạch không dễ kiếm. Nguyên bản tưởng rằng có được mười triệu miễn phí, kết quả mười triệu này lại chính là bùa đòi mạng! Lão nhân trước mặt vừa nhìn liền biết không phải là người dễ chọc, mấy người còn lại cũng như thế.

Đôi mắt Diệp Thạch đảo qua, liền nhìn thấy Trang Du, nhưng y cũng không hỏi nhiều, nhìn liền biết Trang Du đang có người che chở, trong thời gian này chỉ có thể kiên nhẫn một chút.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

173. Chương 173

Mộ Thần với Diệp Thạch an tĩnh thành thật đi theo phía sau những người kia.

Mộ Thần nhanh chóng liền phát hiện, địa phương mà họ sắp tới chính là Thương Cẩm trong truyền thuyết võ hoàng cũng có tới không có về.

Dọc đường đi, mọi người gặp hơn mười con yêu thú vương cấp, nhưng đều bị vài cao thủ võ hoàng giải quyết.

Ý thức được mình đang giao tiếp cùng mấy cao thủ võ hoàng, tuy Diệp Thạch luôn to gan lớn mật nhưng giờ cũng có chút bất an.

“Tiền bối, đến tột cùng thì chúng ta sắp tới đâu?” Diệp Thạch cẩn thận hỏi.

Lâu Thanh nhếch miệng cười nói: “Tới một địa phương tốt! Đến đó rồi các người sẽ biết, vận khí của hai bọn người đúng là tốt! Địa phương mà chúng ta đi có thể cho các người một tạo hóa mới, vô cùng ích lợi đối với cả đời các người nha! Lúc ta còn trẻ như các người thì cũng không có vận khí như vậy đâu.”

“Vậy thì phải đa tạ tiền bối rồi.” Diệp Thạch miễn cưỡng cười cảm ơn.

“Không cần cảm tạ gì đâu.” Lâu Thanh bày ra vẻ mặt hiền lành phúc hậu.

Diệp Thạch bất an bắt lấy tay Mộ Thần, Mộ Thần nắm chặt lại tay Diệp Thạch, cho Diệp Thạch một ánh mắt yên tâm.

Mộ Thần âm thầm căn rằng, đối phương phí sức bắt bọn họ như vậy rồi, hẳn là có chỗ dùng tới, chắc là sẽ không dễ dàng giết bọn họ.

Mộ Thần hơi đề phòng nhìn Lâm Mặc Uyên – ngũ cấp trận pháp sư có thực lực vô hoàng, Mộ Thần biết, trong cái đám người kia thì người chân chính được nể trọng nhất chính là hắn ta, còn hắn và Diệp Thạch bất quá chỉ là hai người mang tới để phòng ngừa, mà cái tên kia tựa hồ không có ý tốt với Diệp Thạch.

Mộ Thần hít nhẹ một hơi, hắn đã từng tính đợi tới lúc thực lực mạnh thêm một chút thì sẽ tới Thương Cấm, không nghĩ tới... Thế sự vô thường, không có gì có thể tính được cả!

Không biết cái vị sư phụ tiện nghi của hắn thế nào... không chừng Hùng Uy đã sắp điên rồi.

Bọn họ không ngừng xâm nhập, nguy hiểm gặp được càng ngày càng nhiều, thậm chí lúc Ninh Hoài đối phó với một con yêu thú hoàng cấp cũng vô ý bị thương.

Cuộc chiến cao cấp như vậy Mộ Thần và Diệp Thạch không nhúng tay được, chỉ có thể tránh qua một bên xem náo nhiệt, cứ như vậy mà một đường đi vẫn còn khỏe không tổn hao gì.

... ..

“Chúng ta tới rồi.”Lâu Thanh âm trầm nói.

“Xảy ra chuyện gì?Chỗ này sao lại xuất hiện Thất Thái Huyết Cừ?”
Sắc mặt Ninh Hoài khó coi hỏi.

“Lần trước chúng ta công kích trận pháp, tuy rằng không có phá được trận pháp, nhưng có vẻ đã tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với trận pháp, thế cho nên linh khí trong cấm địa bị tiết ra, dẫn đến Thất Thái Huyết Cừ này lại đây.” Lục Hành Phong vỗ tay sau lưng, suy tư một chút rồi thản nhiên nói.

Mấy người cảm thụ một chút, quả nhiên nguyên khí chung quanh nồng đậm hơn địa phương khác một ít.

Cả người Thất Thái Huyết Cừ đều là độc, hơn nữa lại giỏi về phi hành, thập phần khó giải quyết.

“Làm sao đây? Phải đánh bừa sao? Ta không muốn chính diện giao phong với đám súc sinh này đâu.” Cố Diệu Ngọc nhíu mày nói.

Trong một đàn Thất Thái Huyết Cừ này có ba con là lục cấp, cho dù bọn họ cùng nhau xông lên thì cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Diệp Thạch cắn răng tựa vào người Mộ Thần, uy áp mà Thất Thái Huyết Cừ phát ra làm cho y thập phần khó chịu.

“Chúng ta không cần cứng đối cứng với bọn nó, Thất Thái Huyết Cừ thích độc vật, trong tay ta vừa lúc có một chai Khổ Độc, chỉ cần chúng ta dùng Khổ Độc dẫn đàn Thất Thái Huyết Cừ này đi là được.” Lâm Mặc Uyên nói.

Cố Diệu Ngọc hí mắt hưng phấn nói: “Đó là một ý kiến hay! Nhưng, ai sẽ đi dẫn Thất Thái Huyết Cừ đi?”

Đôi mắt Cố Diệu Ngọc đầy hưng trí nhìn Mộ Thần với Diệp Thạch, Diệp Thạch theo bản năng muốn trốn ra phía sau Mộ Thần, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại bước lên chặn trước Mộ Thần.

“Cần gì phải để người làm? Không phải là Lục huynh có một con Tật Phong Điêu sao? Ta cảm thấy con linh sủng này tương đối thích hợp.” Lâu Thanh đảo mắt nói.

Lâu Thanh cũng không phải là muốn giữ gìn Mộ Thần và Diệp Thạch, mà do để hai đứa nhóc kia đi cũng không có bao nhiêu tác dụng, Mộ Thần và Diệp Thạch bất quá chỉ có tu vi võ linh, cho dù để hai tên đó đi dẫn Thất Thái Huyết Cừ thì có năng lực dẫn được bao lâu? Đến lúc hai người chết thì không phải là Thất Thái Huyết Cừ lại vòng vèo trở về sao, tự dừng bởi không một chai Khổ Độc.

Tật Phong Điêu của Lục Hành Phong là linh sủng ngũ cấp, bản lĩnh khác thì không có, nhưng tốc độ phi hành lại phi thường nhanh, nếu để con linh sủng kia ra tay thì họ có thể tranh thủ thêm càng nhiều thời gian, phần thắng cũng lớn hơn một chút.

Lâu Thanh vừa nói xong, ánh mắt vài người còn lại dừng lại trên người Lục Hành Phong.

“Không nghĩ tới Lâu huynh lại hơi thương Tật Phong Điêu của ta như thế.” Thanh âm Lục Hành Phong lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Lâu Thanh cũng có chút hàn.

Lâu Thanh cười khan, “Lục huynh, tình hình hiện giờ để Tật Phong Điêu của người ra tay là thích hợp nhất, nếu Tật Phong Điêu của người thật sự có thể dẫn đi mấy con Thất Thái Huyết Cừ, vậy cũng không uổng công người tân tân khổ khổ nuôi dưỡng nó bấy lâu nay.”

Lục Hành Phong híp mắt suy nghĩ, “Có thể, nhưng sau khi đi vào, vô luận bên trong có cái gì thì ta đều được chọn trước.”

“Cái đó thì tất nhiên.” Lâu Thanh liếc mắt nhìn đám người Cổ Diệu Ngọc rồi nói.

“Ta cũng muốn chọn trước, giá trị của Khổ Độc cũng không dưới Tật Phong Điều.” Lâm Mặc Uyên lạnh lùng nói.

Đám người Lâu Thanh, Cố Diệu Ngọc hai mặt nhìn nhau, gật đầu lần thứ hai.

Khổ Độc là độc dược mà ngay cả cao thủ võ hoàng cũng có thể giết được, giá trị quả thật không dưới Tật Phong Điều ngũ cấp.

Diệp Thạch bất an căn môi, trầm mặc không lên tiếng đứng ở một bên.

“Lát nữa Tật Phong Điều sẽ dẫn đám Thất Thái Huyết Cừ này đi, chúng ta phải khẩn cấp phá trận, phải phá kịp trước khi Huyết Cừ trở về, nếu như phá không xong mà còn dẫn Huyết Cừ về thì liên phiền toái.” Lục Hành Phong lạnh lùng nói.

“Lâm huynh, người xác định là nếu chúng ta đồng thời công kích bốn vị trí Kim Mộc Thủy Thổ thì có thể phá trận pháp?” Lâu Thanh hơi bất an hỏi Lâm Mặc Uyên.

Lâm Mặc Uyên là do mấy người mời tới sau này, sợ dĩ mời hãn ta là bởi vì mấy người họ muốn mượn thực lực về pháp trận của hãn.

“Đương nhiên, chỉ cần các người làm theo lời tathì sẽ không có vấn đề gì cả.” Lâm Mặc Uyên tự tin nói.

Lục Hành Phong gật đầu, “Một khi đã như vậy, chúng ta liền động thủ thôi!”

Lục Hành Phong đeo Khổ Độc lên cổ Tật Phong Điều rồi để cho nó bay đi, người thấy khí vị của Khổ Độc, mấy con Thất Thái Huyết Cừ phía sau lập tức đuổi theo Tật Phong Điều.

“Động thủ!” Thất Thái Huyết Cừ vừa đi, mọi người đồng thời công kích trận pháp.

“Oanh!!!”, trận pháp phát ra một luồng ánh sáng, từ từ mở ra, không đợi cho mấy người này vui sướng, họ liền nhìn thấy phía sau trận pháp, cư nhiên còn có một cái trận pháp nữa.

“Cái quỷ gì đây?!!!” Cố Diệu Ngọc trừng lớn mắt nói.

“Trận trong trận.” Lâm Mặc Uyên nheo mắt, tầng trận pháp bên ngoài vừa bị phá, trận pháp bên trong liền bị lộ ra.

“Lâm huynh, làm sao bây giờ?” Ninh Hoài vội vàng hỏi. Chờ Thất Thái Huyết Cừ bay về thì đã ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’ rồi, nói không chừng còn sẽ có một hồi ác chiến.

Lâm Mặc Uyên cắn răng, nhanh chóng động thủ tính toán, nhưng mà, trận pháp bên trong càng phức tạp hơn trận pháp bên ngoài, Lâm Mặc Uyên tuy là cao thủ võ hoàng, nhưng trình độ trận pháp lại chỉ có ngũ cấp, trong nhất thời, hẳn cũng tìm không ra manh mối nào.

Đôi mắt Diệp Thạch toát ra một trận thanh quang.

“Công kích ở đây, phá được tiết điểm này của trận pháp thì trận pháp này sẽ bị phá.” Diệp Thạch lập tức nói.

Đám người kia một tên hai tên đều rất nham hiểm, Diệp Thạch kỳ thật cũng không nguyện ý hỗ trợ họ, nhưng nếu y không giúp, vậy sau khi đám Huyết Cừ kia bay về, người thứ nhất bị ăn có thể sẽ là Mộ Thần và y.

Lâm Mặc Uyên liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, không nghĩ ngợi liền nói: “Chiếu theo hắc nói mà làm.” Lâm Mặc Uyên nhìn đôi mắt toát ra thanh quang của Diệp Thạch, trong lòng hâm mộ ghen tị.

“Phanh!”

Không kịp vui sướng, đám người Lâm Mặc Uyên liền nhanh chóng chui vào trong trận pháp, mấy người chân trước vừa xuyên qua trận pháp, tiếng chim hót bén nhọn sau lưng liền vang lên.

Mộ Thần nhanh tay kéo Diệp Thạch vào bên trong trận pháp.

Nhìn đám Thất Thái Huyết Cửu vẻ mặt dữ tợn đang bị ngăn trở bên ngoài trận pháp, Diệp Thạch lòng còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực.

“Nhân lực của người tốt nhỉ.” Lục Hành Phong tán thưởng khen Diệp Thạch.

Diệp Thạch mím môi, vẻ mặt tái nhợt cười đáp: “Tiền bối quá khen.”

Không biết tại sao, ý cảm thấy lời này của Lục Hành Phong không giống như đang tán thưởng, ngược lại giống như là vui sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt Lâm Mặc Uyên nóng bỏng nhìn về Diệp Thạch, Diệp Thạch cúi đầu tránh đi ánh mắt của Lâm Mặc Uyên, ý cảm thấy ánh mắt của Lâm Mặc Uyên như là một con dao đang hướng về mình.

Đôi mắt Trang Du sâu kín nhìn Diệp Thạch.

“Bang! Bang! Phanh!!” Từng đợt thanh âm công kích truyền tới.

“Đám Thất Thái Huyết Cửu đang công kích trận pháp.” Ninh Hoài nhíu mày nói.

“Đám súc sinh chết tiệt kia cũng muốn tiến vào phân một ly canh sao!” Cổ Diệu Ngọc tức giận nói.

Bọn họ là từ chỗ hồng trong trận pháp tiến vào, trí tuệ của Thất Thái Huyết Cửu hiển nhiên cũng không thấp, nhưng mà vẫn còn chưa lý giải được thứ trận pháp này, chỉ biết đâm trái đâm phải.

Lâm Mặc Uyên đánh tới một ít Liệt Pháp Quyết lên trận pháp, phục hồi trận pháp như cũ một lần nữa.

“Trận pháp này đại khái có thể bám trụ đàn Huyết Cửu này một đoạn thời gian.” Sắc mặt Lâm Mặc Uyên khó coi thông báo một tin không tốt lắm.

“Chúng ta đi nhanh đi.” Lôu Thanh nhanh chóng thúc dục.

Mộ Thần và Diệp Thạch cắn răng, đi theo phía sau.

Trang Du nhíu mày, nhin không được liền hỏi: “Lục tiền bối, nơi này là địa phương nào vậy? Nguyên khí ở đây thật nồng đậm!”

Lục Hành Phong cười trả lời: “Nơi này là nơi tu luyện của một vị cường giả võ tông vạn năm trước.” Thời thế đổi thay, người cho dù có lợi hại hơn thì cũng có một ngày chết đi.

Mộ Thần sửng sốt, đôi mắt xẹt qua vài phần ánh sáng.

Bởi vì hắn xuất hiện, cho nên mệnh đồ của Trang Du đã bị cải biến khá nhiều, lộ tuyến vốn có trong truyện cũng không còn giống nữa.

Thương Cầm, một vạn năm trước, nơi tu luyện của một vị cường giả võ tông, tựa hồ trong truyện có viết về nó!

Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch đi theo mấy vị phía trước, không bao lâu, một tòa cung điện nguy nga ánh vào mi mắt của mấy người.

“Bàn Long Trại này thoát nhìn không tồi!” Ninh Hoài nói.

“BànLongTrụnày có vẻ như đãdung nhập lục cấpBíKim vào, đích xác không tời.” Lâm Mặc Uyên lạnh lùng nói.

Ninh Hoài cười nói: “Tuy rằngđãdung nhập loại tài liệu lục cấp này vào, nhưngmà cũng không nhiều lắm,đợtita tìm luyện khí sủlấyraBíKim, rồiithay đổi thành nguyên thạch,sau đó sẽchia đều chocác vị.”

Đám người Lâm Mặc Uyên gật đầu, tỏ vẻ ngẫm đồng ý.

Diệp Thạch mím môi thầm nghĩ, thì ra võ hoàng đối với bảo vật cũng như nhận quá bạt mao* nha!

*Nhận quá bạt mao: chim nhận bay qua còn muốn đưa tay rút mấy cộng lông, ý nói chuyện gì đã qua tay mà có lợi ích thì sẽ nhất quyết không bỏ qua.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi phía sau nhìn mấy người kia thu bảo vật, dọc đường đi, mấy người kia đều có thu hoạch, nhưng thu hoạch cũng không lớn.

Mọi người đi vào một gian phòng treo tranh, “Nhiều tranh ghê!” Cố Diệu Ngọc hơi kinh ngạc thốt ra.

“Không nghĩ tới là vị võ tông kia lại là một người yêu tranh.”

Mấy trăm bức tranh trưng bày trong phòng, mỗi bức đều giống như thật.

Đôi mắt Mộ Thần nhanh chóng quét qua trên một hàng tranh, ánh mắt dừng lại trên một bức tranh trên cửa, trong bức tranh vẽ một nam tử diện mạo thanh nhã, dung mạo của nam tử cũng không tính là xinh đẹp, nhưng lại có một cỗ khí chất ôn nhuận như ngọc.

Trang Du vừa định đi tới lấy bức họa kia, bức họa đã bị Mộ Thần nhanh chân chạy tới nắm vào tay.

“Mộ Thần...” Trang Du theo bản năng gọi lên tiếng.

Mộ Thần một tay nắm bức họa, một tay nắm tay Diệp Thạch, trên bức họa tỏa ra một luồng kim quang, kéo hai người Mộ Thần và Diệp Thạch đi vào.

“Hai người các người muốn làm gì?” Ninh Hoài cả kinh bật thốt.

Lúc đám người Lục Hành Phong phát giác không ổn thì Mộ Thần đã phát động truyền tống trận trên bức tranh.

Lâm Mặc Uyên phát tay một kiếm bổ vào truyền tống trận, truyền tống trận phát ra một màn kim quang, bắn ngược lại Lâm Mặc Uyên. Trước khi truyền tống trận được phát động thì ai cũng có thể dễ dàng hủy diệt, nhưng sau khi đã phát động được truyền tống trận, cho dù là võ hoàng thì cũng vô pháp nghịch chuyển!

Vài tên võ hoàng mắt mở trừng trừng nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch biến mất ngay tại trước mắt mình.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

174. Chương 174

“Phanh!” Diệp Thạch rơi xuống dưới đất thật mạnh, tuy rằng bị té có hơi đau, nhưng Diệp Thạch lại có loại cảm giác trần ai lạc định*.

*Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả, như hạt bụi đến cuối cùng cũng lắng xuống.

Mộ Thần cũng rơi xuống bên cạnh Diệp Thạch.

“Đây là nơi nào?” Diệp Thạch xoa xoa cái mông nảy bị té nên hơi đau, nhúu mày hỏi.

Mộ Thần mỉm cười nói: “Ta cũng không biết. Nhưng hình như chúng ta đã thoát khỏi mấy lão già kia rồi.”

Diệp Thạch thở ra một hơi, gật đầu nói: “Ánh mắt của tên Lâm lão đầu kia khi nhìn ta thật sự là ghê tởm.”

Đối phương tựa hồ coi y thành vật trong lòng bàn tay, ánh mắt kia như là muốn ăn tươi sống nuốt y vậy, Diệp Thạch mím môi, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

Mộ Thần nheo mắt, ở thế giới này có thuật đoạt mắt, cái lão nhân họ Lâm kia hẳn là đã coi trọng linh mắt của Diệp Thạch. Thật là một tên chết tiệt!

Qua vài giây sau khi Mộ Thần và Diệp Thạch bị truyền tống đi, đám võ hoàng lập tức bùng nổ.

“Xảy ra chuyện gì?! Mộ Thần Diệp Thạch đi đâu rồi?” Cố Diệu Ngọc giận dữ hét lên.

“Hình như đã bị truyền tống đi rồi ạ.” Trang Du cắn môi, buồn bã thất vọng đáp lời. Trang Du vượt ngục, cảm giác trong tâm thiếu một khối, cái loại cảm giác chí bảo đã bị người khác đoạt lại tới nữa rồi.

“Trên bức tranh vừa nãy có một truyền tống trận.” Lâm Mặc Uyên nói, khuôn mặt hẩn trở nên âm trầm.

“Tranhđâu?!” Ninh Hoài nhíu chặt mày hỏi.

“Không thấyđâu nữa,chắc là đãbị truyền tốngchung luônrồi.”

“Maukiểm trathửxemtrên những bức tranhkhác có truyền tống trậnhay không, ta không tinlàchỉ có một bứctranhkia có.”

“Trên bứctranh kia về cái gì,trongcác người có ai thấy rõkhông?” Sắc mặt Lục Hành Phong lạnh như băng, hỏi.

“Hình nhưlà một nam tửcódiện mạo ôn nhuận.” Trang Du do dự một chút mới nói.

“Một nam tửcódiện mạo ôn nhuận?Vậphiềnphức rồi!” Lục Hành Phong cắn răng.

“Phiềnphức?Sao lạiphiền?” Lâm Mặc Uyên không hiểu.

“Chủ nhâncủa cái bí cảnh nàyhăntênlàGiangThành,tanghe nóiGiangThành có một ái nhânlàsong nhi, tình cảmcủaahai người rất tốt,sau khi song nhi kia chết thì GiangThành liền ẩn cư, vừa ẩn cư chính là mấy ngàn năm.” Lục Hành Phong chậm rãi kể.

Nghe nói, Giang Thành đối với song nhi nợ tình sâu như biển, nếu người được vẽ trên bức tranh kia chính là ái nhân của Giang Thành, vậy nơi mà Mộ Thần và Diệp Thạch bị truyền tống qua chắc chắn sẽ là một nơi có bảo vật nhiều nhất.

“Lục Hành Phong, người biết chuyện Giang Thành và ái nhân thì sao không nói sớm?!” Cố Diệu Ngọc tức giận lên tiếng.

Lục Hành Phong híp mắt, tức giận đáp lại: “Ta không có việc gì thì đi kể chuyện tình yêu của người ta làm gì?”

Cố Diệu Ngọc híp mắt, tên Lục Hành Phong này nhiều mưu nhiều kế, nếu không phải là bị hai tên nhóc Mộ Thần và Diệp Thạch nhanh chân tới trước, vậy bức tranh kia hơn phân nửa là phải dùng trong tay lão đầu đó rồi.

“Lâu Thanh, đều do chuyện tốt của người đó, đang tốt lành tự nhiên lại mang hai tên nhóc đó tới làm gì?” Ninh Hoài khó chịu nói.

Lâu Thanh cảm thấy có chút oan uổng, hẳn mang theo Mộ Thần và Diệp Thạch tới đây bởi vì bản lĩnh của hai tên đó rất tốt, lại nghĩ thực lực hai tên nhóc đó chỉ là võ linh, có làm thế nào cũng không trốn thoát lòng bàn tay hắn, ai có thể nghĩ tới Mộ Thần và Diệp Thạch cư nhiên lại có gan ly khai trước mắt hắn như thế.

“Được rồi, mọi người đừng ồn nữa, mọi người kiểm tra một chút xem trên những bức tranh khác còn có truyền tống trận hay không, có thể là bọn họ cũng không truyền tống được tới nơi nào tốt đâu.” Lục Hành Phong lạnh lùng nói.

... ..

Ở giữa mật thất, nơi mà Mộ Thần và Diệp Thạch truyền tống tới, có một quả cầu thủy tinh, quả cầu đó lóe ra bảy màu sắc, trên vách tường lại

có hình chiếu của mọi chỗ, trên bức tường còn có sơ đồ của toàn bộ cung điện.

Trong đó Diệp Thạch dễ dàng phát hiện thân ảnh của đám người Lục Hành Phong, nhìn thấy cả đám người đó sắc mặt khó coi, Diệp Thạch trong nhất thời dâng lên một cổ khoái ý.

“Chúng ta ở đây có an toàn không? Bọn họ có thể tìm được chúng ta không?” Tuy giờ Diệp Thạch đang rất vui vẻ nhưng cũng không khỏi có chút bất an.

Mộ Thần suy nghĩ rồi nói: “Tạm thời chắc là an toàn.”

Trong nguyên văn thì Trang Du ngẫu nhiên động tới truyền tống trận trên bức tranh, sau đó Lục Hành Phong, Lục Nghiêu và Trang Du cùng nhau bị truyền tống tới gian phòng này.

Căn phòng này là trung tâm của cả cung điện.

Cung điện chia làm ngoại điện và nội điện, gian phòng này tất nhiên là trong nội điện, nội điện có trận pháp bảo hộ, người ở bên ngoài rất khó tiến vào đây.

Nguyên văn thì đám người Trang Du chiếm cứ nơi có tài nguyên chất lượng tốt nhất trong cung điện, còn mấy tên hoàng cấp khác thì chỉ có thể buồn bực ăn cơm thừa canh cặn ở ngoại điện.

Diệp Thạch thấy đám người Trang Du động đến mấy bức tranh, bị truyền tống tới những địa phương khác nhau.

Diệp Thạch đưa ánh mắt tới sơ đồ cung điện trên vách tường, thấy mấy nơi được truyền tống tới đều là ngoại điện, nhất thời thở ra một hơi.

“Chúng ta đi ra ngoài xem thử để hiểu biết thêm một chút tình huống đi.” Diệp Thạch đề nghị.

Mộ Thần gật đầu.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi dạo một vòng nội điện, sắc mặt hai người đều có chút ửng hồng.

Nội điện chia làm tổng điện, luyện đan thất, luyện khí thất, minh văn thất, trận pháp thất, phù thất, tu luyện thất, linh thú thất và vườn linh thảo.

Tổng điện chính là nơi có quả cầu thủy tinh, có thể chương khống mọi nơi trong cung điện.

Bên trong năm gian phòng: luyện đan thất, luyện khí thất, minh văn thất, trận pháp thất và phù thất đều có số lượng lớn sách vở và tài liệu liên quan.

Trong linh thú thất thì không có linh thú, nhưng ngược lại có một ít tài liệu cần có khi nuôi dưỡng linh thú, còn có một ít quyển sách về cách nuôi dưỡng linh thú, còn trong tu luyện thất thì có một nguyên tuyến.

Linh thảo viên trung tứ cấp linh thảo tùy ý nhưng thấy, ngũ cấp linh thảo cũng rất nhiều, lục cấp kính thảo có hơn mười gốc cây.

“Phát tài! Chúng ta phát tài rồi!” Diệp Thạch kích động nói thầm.

Mộ Thần cũng kích động gật đầu, đích thực là đã phát tài, đây là có bao nhiêu tài nguyên đây! Khó trách Trang Du được trở thành nhân vật chính, tài nguyên lớn như vậy đều thuộc về hắn và tình nhân của hắn, hắn có thể không trở thành nhân vật chính sao?

“Mộ Thần, gian phòng mà vừa rồi chúng ta ở hình như là trung tâm cung điện.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu, “Không sai.”

Diệp Thạch có hơi bất an: “BọnTrang Duđãbị truyền tốngtới nhữngđịa phươngkhác nhau, những địa phươngđó hìnhnhư đềuởngoại điện.”

“Ngoại điện chứachắc sẽ có thứtốtnhư ở đây.” Mộ Thần nheo mắt mỉm cười.

Đồ vật trong nội điện và ngoại điện khác nhau như trời với đất, đây là đải ngộ khác biệt giữa nhân vật chính và pháo hôi, nhưng hiện tại, đồ vật trong nội điện đều thuộc về hắn và Diệp Thạch.

“Không biết bọn họ có thể bị truyền tống vào nội điện không, nếu bọn họ không truyền tống vào, có cái trận pháp thất cấp này làm cái chặn, chúng ta tạm thời coi như đã an toàn.” Diệp Thạch châm chước nói.

“Ta nghĩ, bọn họ chắc sẽ khôngtruyền tống vàođược.” Mộ Thần cười, vân đạm phong khinh nói.

Diệp Thạch nhú mào lo lắng, y và Mộ Thần biến mất trước mặt đám người hoàng cấp, những người đó hiện tại nhất định đã hận chết y và Mộ Thần, nếu họ tiến vào, vậy y và Mộ Thần cơ bản sẽ không còn đường sống.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Diệp Thạch khẩn trương hỏi.

Mộ Thần cười, “Cònlàm thế nào nữa? Tu luyệnthôi!Đây chính là thánh địa tu luyệnkhóvàodođượcđó, ngươi không cảm thấyvậysao?”

Diệp Thạch gật đầu, “Cảm thấy!” Nơi này cái gì cũng không thiếu đấy.

Nơi này nguyên bản chính là nơi võ tông tu luyện, cả tòa cung điện được bố trí Tụ Nguyên Trận với số lượng lớn, tu luyện thất trong nội điện còn có một nguyên tuyền nữa, cả Huyền Phong đế quốc cũng không có địa

phương thích hợp tu luyện cỡ này đâu. Diệp Thạch cùng Mộ Thần dịch quả cầu thủy tinh vào trong tu luyện thất, quả cầu thủy tinh có thể giám sát hướng đi bên ngoài, có quả cầu này ở đây, hai người có thể yên lòng một bên tu luyện, một bên giám sát hướng đi bên ngoài.

Diệp Thạch nhìn đám người Lâu Thanh bên ngoài loạn chuyển nơi nơi, trong lòng đột nhiên hơi nghi hoặc.

“Mộ Thần, người làm thế nào lại chọn được bức tranh kia trong hơn trăm bức tranh ở đó vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Mộ Thần mỉm cười trả lời: “Trong tất cả các bức thì bức tranh kia được vẽ sinh động nhất. Trong tranh thì quan trọng nhất là sinh động, nếu không dùng nhiều tình cảm vào đó thì sẽ không vẽ ra được một bức tranh như vậy, nếu như là ta, đồ tốt nhất, tanh nhất định sẽ lưu cho người yêu của ta.” Mộ Thần thâm tình nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt, quần bách nói: “Người thật hiểu về tranh nha. Tà thì không nhìn ra được cái gì cả.”

Mộ Thần cười khan trong lòng, hẳn cũng không phải là cái gì cũng nhìn ra được, đây chỉ là nhờ vào nguyên văn, còn mấy câu về tranh ảnh mà hẳn nói, bất quá chỉ là lấy tới có lệ với Diệp Thạch thôi.

Nhóm người Lâu Thanh ở bên ngoài vất hết óc để tìm Mộ Thần và Diệp Thạch, còn Mộ Thần và Diệp Thạch thì lại tu luyện đâu vào đấy.

Diệp Thạch trước đó còn có chút không yên lòng, nhưng thấy đám người kia vẫn còn chưa vào đây được, từ từ liền yên tâm, cố gắng đề cao thực lực.

Hai người trong bí cảnh tu luyện hơn một tháng, vừa có đầy đủ nguyên khí, lại có thêm tài nguyên duy trì, tiến độ tu luyện của hai người lập tức bay nhanh, cả hai liền nhanh chóng trở thành lục cấp võ linh.

Mộ Thần bớt thời giờ ở linh thú thất bồi dưỡng Thôn Thiên Phong, dưới tác dụng của Khiếu Yêu Dịch, Thôn Thiên Phong cuối cùng cũng có động tĩnh. •••••Đám người Lô Thanh tìm tòi một vòng ngoại điện rồi nhanh chóng tụ hợp lại với nhau.

“Đã lục soát khắp ngoại điện rồi, không có nhìn thấy Diệp Thạch và Mộ Thần, hai tên nhóc kia chắc là đã bị truyền tống tới nội điện rồi.” Ninh Hoài vừa phẫn hận, vừa ghen tị nói.

Cố Diệu Ngọc cắn chặt răng, “Ở ngoại điện đều làm mấy thứ thông thường, thứ tốt đều ở trong nội điện hết, nếu vào nội điện không được, chúng ta lần này liền tính là đến không công.”

Ninh Hoài híp mắt, tu vi tới cái trình độ này như bọn họ, thứ có thể nhìn vừa mắt đã rất ít.

Vì để tiến được vào cái bí cảnh này, kỳ thật bọn họ đều trả giá rất nhiều.

Lô Thanh cau mày, Mộ Thần và Diệp Thạch đều do hãn mang tới, về điểm ấy, mấy người này đều có chút bất mãn với hãn.

“Chúng ta phải nghĩ biện pháp tiến vào nội điện.” Lộ đi phong nói.

“Nội điện có thất cấp trận pháp bảo hộ!” Cố Diệu Ngọc nhăn mi nói, cái trận pháp lục cấp ở bên ngoài lúc trước đã tổn thất một người trong bọn họ, huống chi cái trận pháp thất cấp trong nội điện này.

“Không phải là Thất Thái Huyết Cừ cũng đã tới đây rồi sao? Nghĩ cách để bọn nó dò đường là được!” Lục Hành Phong lạnh lùng đề nghị.

Cố Diệu Ngọc hơi suy nghĩ rồi nói: “Biện pháp này cũng có chút khả thi.”

“Nếu tiến vào được nội điện, vậy cái thằng nhóc Diệp Thạch kia nhất định phải lưu cho ta!” Lâm Mặc Uyên âm trầm nói.

Lâm Mặc Uyên từ lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt của Diệp Thạch thì đã nghĩ làm thế nào đoạt đôi mắt Diệp Thạch vào tay, Lâm Mặc Uyên vốn tưởng rằng người nọ đã là vật trong lòng bàn tay mình, nào biết, hăn cứ nhiên mắt mở trừng trừng nhìn Diệp Thạch biến mất trước mắt! Đúng là vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã!

Trang Du căn môi nghĩ thầm, rất nhiều thứ ở ngoại điện đối với hăn mà nói đều là vật vô giá, vậy trong nội điện sẽ có bao nhiêu thứ tốt đây?! Nhưng hiện tại những thứ tốt đó đều về tay Mộ Thần và Diệp Thạch.

“Nếu để ta tìm được Mộ Thần, ta nhất định sẽ nghiền xương hăn thành tro!” Lâu Thanh âm ngoan lạnh bầm.

Trong khoảng thời gian này, Lâu Thanh bị đám người kia xa lánh thảm, oán hận đối với Mộ Thần và Diệp Thạch cũng càng ngày càng sâu.

Diệp Thạch căn môi, nhìn đám người Lâu Thanh trong quang ảnh, sắc mặt buộc chặt.

Thủy tinh cầu chỉ có thể chiếu hình ảnh, không nghe được thanh âm, nhưng Diệp Thạch hiểu ngôn ngữ môi, những câu nói của đám người kia, Diệp Thạch hiểu nhất thanh nhị sở.

Diệp Thạch nhìn Lâu Thanh, đôi mắt hiện lên nồng đậm sát khí.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

175. Chương 175

“Mộ Thần, bọn họ tính xông tới đây.” Diệp Thạch nhăn mày nhìn chăm chăm hình ảnh trên tường, nói với Mộ Thần.

Mộ Thần khoanh tay quan sát, “Ta đã biết.”

Trong truyện, đám võ hoàng bên ngoài cho dù hao hết tâm cơ cũng không có thể bước vào nội điện, ngược lại còn bồi mệnh vào. Nhưng lúc này, người ở trong nội điện chính là mình và Diệp Thạch, mà Lục lão đầu và Trang Du có ánh sáng nhân vật chính thì đều đứng bên ngoài, tình huống sẽ không lạc quan được như thế nữa.

“A! Trang Du và Lâm Mặc Uyên đi rồi, bọn họ đang nghiên cứu trận pháp.” Diệp Thạch mở to mắt hô lên.

Mộ Thần cắn răng nói: “Trang Du giống người, hẳn có thể nhìn ra chỗ yếu trong trận pháp, nếu bọn họ xuống tay nhằm vào nhược điểm trận pháp thất cấp, chúng ta thật sự sẽ có khả năng nguy hiểm!”

Trang Du có ánh sáng nhân vật chính, nếu hẳn ở bên trong nội điện thì chắc chắn sẽ không sao, nhưng nếu Trang Du ở bên ngoài, vậy thì khó nói.

Diệp Thạch mím môi, “Chúng ta phải làm gì?”

Tuy rằng trận pháp thất cấp trong nội điện rất lợi hại, nhưng bởi vì lâu năm ít tu sửa, hẳn là rất nhiều nơi đã xuất hiện vấn đề.

Mộ Thần suy nghĩ rồi cười, “Làm gì à? Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, họ phải thì chúng ta tu bổ!”

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, trận pháp thuật của y và Mộ Thần đều không kém, còn tên Lâm lão đầu kia tuy rằng lợi hại, nhưng cũng chỉ là một ngũ cấp trận pháp sư, y không tin y và Mộ Thần liên thủ còn kém hơn đối phương và Trang Du.

“Yên tâm đi, có trận pháp thất cấp ở đây, bây giờ chúng ta vẫn chiếm thượng phong.” Mộ Thần nhẹ nhàng an ủi.

Diệp Thạch gật đầu, mỉm cười với Mộ Thần, “Ta không sợ, có người ở đây, ta không sợ cái gì hết!”

Mộ Thần xoa xoa đầu Diệp Thạch, “Cho dù xảy ra chuyện, bất quá thì chúng ta chết chung một chỗ.”

Diệp Thạch gật đầu, tựa vào người Mộ Thần, thầm nghĩ: nếu thật có thể cùng Mộ Thần chết chung với nhau, vậy coi như cũng không uổng cuộc đời này.

Trang Du và Lâm Mặc Uyên ở chung quanh bên ngoài tuần tra một phen, Trang Du ghi chép lại những nhược điểm trên trận pháp, chuẩn bị mạnh mẽ đột phá.

Mộ Thần và Diệp Thạch cũng tuần tra một vòng, cũng ghi chép những nhược điểm trong trận pháp, chuẩn bị tu bổ.

Bốn người tuần tra, tuần tra, tuần tra, sau đó bốn người liền tuần tra tới chung chỗ.

Cách một tầng ánh sáng của trận pháp, bốn người bốn mặt giáp nhau.

“Người*****thằng nhóc, người cứ chờ ta đi!” Lâm Mặc Uyên vừa nhìn thấy Diệp Thạch, nhất thời tức giận chửi ầm lên.

Diệp Thạch nhìn thấy Lâm Mặc Uyên thì ác ý khiêu khích một phen: “Lão bất tử, lão tới đánh tanà! Đến! Đến đây! Lão không đến được sao?” Nghĩ tới việc người nọ mơ ước hai mắt mình, trong lòng Diệp Thạch liền ác hàn một trận.

Lâm Mặc Uyên nện một quyền lên quồng sáng trận pháp, lại bị quồng sáng trận pháp bắn ngược ra ngoài.

Diệp Thạch thấy Lâm Mặc Uyên bị thương, đắc ý cười ha ha.

“Người iratay với ta đều sẽ gặp báo ứng.” Diệp Thạch chống nạnh, đắc ý dào dạt nói.

Trang Du nhìn Diệp Thạch trong quồng sáng không ai bì nổi, tư vị trong lòng nói không nên lời.

“Diệp Thạch, làm người thì đừng quá đắc ý vênh váo.” Trang Du sâu sắc nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch bĩu môi, y có chỗ nào mà đắc ý vênh váo, y chỉ là đang trút giận thôi mà.

Dù sao, cho dù bây giờ y điệu thấp khúm núm, đám lão già kia cũng sẽ không bỏ qua cho y, một khi đã như vậy, giờ y làm càn một chút thì thế nào?

“Hừ! Không cần người quan tâm.” Diệp Thạch nhếch miệng nói với Trang Du.

Động tĩnh của Lâm Mặc Uyên hấp dẫn đám người Lâu Thanh tới đây.

Cách quăng sáng, Diệp Thạch làm mặt khỉ với một đám võ hoàng, làm cho đám võ hoàng giận sôi lên.

“Thằng nhóc người, người cần thận với ta đi, chờ ta đi vào được, ta sẽ lột da xẻo thịt người!” Cố Diệu Ngọc hung dữ hét lên.

Diệp Thạch trên mặt hiện lên vài phần sắc lạnh, “Mụ già thôi, mẩu da xoa, mọt tới đây! Đến! Tiểu gia không sợ mụ!”

“Người... người... người!” Cố Diệu Ngọc bị Diệp Thạch chọc tức không thở nổi.

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt Cố Diệu Ngọc tràn đầy phẫn nộ, trong lòng sáng khoái một trận, nữ nhân xấu xa này nguyên bản tính vậy độc được vào người y và Mộ Thần để dẫn Thất Thái Huyết Cừu cho bọn họ đi, đúng là tâm địa rắn rết.

Lục Nghiêu nhìn Diệp Thạch đứng trong đại trận, tuy trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại tràn đầy hâm mộ.

Đối với đám cường giả nổi danh này, cho dù có ông nội làm hậu thuẫn, hẳn cũng chỉ có thể tất cung tất kính đối với họ, nhưng Diệp Thạch lại có thể kiêu ngạo như vậy, còn không cần phải gánh vác hậu quả nữa.

... ..

Diệp Thạch mở ra sách trận pháp trong nội điện, nói: “Bên ngoài trận pháp bảo hộ chúng ta có Tinh Tú Trận, trận pháp hấp thu sức mạnh trong các vì sao để duy trì vận chuyển, trong nhóm trận pháp thất cấp thì cũng coi như là lợi hại, chúng ta tránh được rồi.”

Mộ Thần cười nói: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch cười cười, lật tới một trang tư liệu về trận pháp, “Tuy rằng trận pháp kia rất lợi hại, nhưng cũng có vài nơi đã có chút vấn đề.”

Mộ Thần cũng bước tới nhìn, “Không sai, kết quả người quan sát được không khác lắm với kết quả tính toán của ta, ta cũng tính được mấy nơi này có chút vấn đề.”

Diệp Thạch mở ra quyển sách trận pháp kim sắc thu hồi từ tay Diệp Tâm.

“Trong sách này có một loại thuật dung trận, có thể dung hợp những trận pháp bất đồng vào chung với nhau.”

“Ta đã xem qua, nếu nhập Nhiếp Tinh Trận ngũ cấp vào trận pháp thất cấp này thì có thể bù lại một vài chỗ thiếu hụt của Tinh Tú Trận.” Diệp Thạch tràn đầy tự tin nói.

Mộ Thần cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, kỳ thật thêm Tiệt Tinh Trận lục cấp vào thì hiệu quả càng tốt.”

“Đáng tiếc là chúng ta không phải lục cấp trận pháp sư.” Diệp Thạch ủ rũ nói.

Mộ Thần nói: “Đúng vậy. Hiện giờ không phải, nhưng sớm muộn gì cũng là, nhưng giờ nói cái này thì còn quá sớm, việc cấp bách bây giờ là sống tiếp thế nào.”

... ..

“Quá kiêu ngạo! Quá kiêu ngạo! Chẳng lẽ cho rằng chúng ta không có biện pháp với bọn nó sao?” Cố Diệu Ngọc siết chặt tay, thần tình dữ tợn.

Cố Diệu Ngọc cắn răng, sau khi ả trở thành võ hoàng thì vẫn luôn được mọi người lấy lòng, giờ lại bị một tên tiểu bối chỉ vào mũi mắng. Cố

Diệu Ngọc sắp điên lên rồi!

Lục Hành Phong bình tĩnh nhìn Cố Diệu Ngọc, lên tiếng: “Bình tĩnh, chớ nóng nảy.”

Cố Diệu Ngọc cắn răng, cắn giận ngồi xuống.

Lâu Thanh nhìn Cố Diệu Ngọc đang nổi trận, trong lòng ngập tràn đầy hối hận, lúc trước hẳn đã nghĩ thế nào mà lại mang hai vị Mộ Thần Diệp Thạch tới đây vậy trời.

Lâm Mặc Uyên lấy ra một quyển sách trận pháp, nói: “Ta đã cẩn thận quan sát trận pháp rồi, cái trận pháp thất cấp này đã vận chuyển nhiều năm, đã có nhiều chỗ đã bắt đầu biến chất, chứ nó không phải luôn vô địch, chúng ta sẽ có cơ hội đánh vỡ nó.”

Cố Diệu Ngọc vui sướng nói: “Thật không? Tốt quá, sau khi đánh vỡ trận pháp, ta muốn cho tên nhóc kia biết tay!”

Lâm Mặc Uyên nhăn mày nói: “Mộ Thần thì tùy các người xử lí, nhưng Diệp Thạch là của ta.”

Cố Diệu Ngọc không cho là đúng: “Không phải là người chỉ muốn một đôi mắt của tiểu tử kia thôi sao? Mắt thì tặng cho người, người thì cho ta!”

Ý đồ của Lâm Mặc Uyên bị nói ra, hẳn cũng không để bụng, chỉ gật đầu.

“Lâm lão đầu, đôi mắt cũng có phiêu lưu, người đừng tự làm mình mù.”
Ninh Hoài lạnh nhạt nói.

Lâm Mặc Uyên không để bụng: “Không cần các người quan tâm.”

Hắn đã sớm nghĩ tốt, trước tiên đổi một con mắt rồi xem tình huống, nếu thất bại, thì hắn vẫn còn một con mắt, cũng đủ dùng, còn nếu thành công, vậy hắn có thể có được Linh Văn Nhân, hắn lập tức sẽ có cơ hội nhanh chóng trở thành trận pháp đại sư.

Mấy người nghe thấy lời của Lâm Mặc Uyên, lúc này cũng không nói thêm cái gì nữa.

Lâu Thanh siết tay ngồi một bên, không nói một lời, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Có ba nơi xem như yếu ớt nhất trong trận pháp, phân biệt là...” Lâm Mặc Uyên bắt đầu lên kế hoạch.

Trong nội điện, Mộ Thần và Diệp Thạch gắt gao nhìn chăm chăm hình ảnh trên tường.

“Kết quả bọn họ có được giống chúng ta!” Diệp Thạch xem rồi nói.

Mộ Thần không tiếng động gật đầu.

“Trong tay ta còn có nửa bình độc, chúng ta vậy độc tới ban nơi đó, hay là chỉ chọn một nơi?” Lâm Mặc Uyên đạm mạc trưng cầu ý kiến.

“Đương nhiên là chỉ nên chọn một nơi!” Cố Diệu Ngọc nói. “Loại thời điểm này tất nhiên là nên tập trung công kích, nó đáng tin hơn.”

Cố Diệu Ngọc vừa nói lời này ra, đám người Lục Hành Phong liền sôi nổi gật đầu.

“Uy lực của Tinh Tú Trận vào buổi tối lớn hơn vào ban ngày, buổi sáng ngày mai chúng ta sẽ động thủ!” Lâm Mặc Uyên nghĩ nghĩ rồi nói.

... ..

Diệp Thạch nghiêng rằng: “Đám người kia tính dẫn Thất Thái Huyết Cừ đến phá trận.”

Mộ Thần cau mày, sau khi đàn Thất Thái Huyết Cừ đi vào thì cứ đâm trái đâm phải ngay ngoại điện, đám người Lâu Thanh vẫn luôn trốn tránh đám súc sinh lắm lông kia, nên vẫn tường an vô sự.

Mộ Thần trầm tư một chút mới nói: “Xem ra, tốc độ chúng ta phải nhanh hơn nữa, trước tiên phải chế tạo Nhiếp Tinh Trận ra đã.”

Diệp Thạch gật đầu.

Mộ Thần liền làm không ngừng nghỉ cả đêm, gấp gáp chế tạo ra một đám ngũ cấp Nhiếp Tinh Trận Kỳ.

“Sau khi xác định được bọn họ động thủ sẽ ở đâu, chúng ta sẽ ra tay bố trận!” Mộ Thần lên tiếng.

Diệp Thạch gật mạnh, “Được!”

Diệp Thạch gắt gao nhìn chằm chằm hình ảnh trên tường, thấy một con vệt mờ đỏ bay về hướng đông nam, Diệp Thạch dễ dàng nhận ra, con vệt kia chính là sủng vật của Cố Diệu Ngọc.

“Xác định được rồi, là vị trí hướng đông nam!” Diệp Thạch nói.

“Đi!” Mộ Thần lập tức đứng lên cầm tay Diệp Thạch, chạy vội qua hướng đông nam.

Diệp Thạch chạy theo Mộ Thần, rất nhanh liền xuất hiện ở vị trí đông nam, xa xa liền thấy trên cổ con vệt kia có treo một cái bình ngọc.

Con vệt bay thẳng tới một cái tiết điểm trên trận pháp, nổ thành một mảnh huyết vụ.

Diệp Thạch mím môi, trên bình ngọc được dán Phá Phù, bay tới đúng nơi thì sẽ tự động nổ, bình ngọc có độc cũng chính xác hất vào trận pháp.

Vốn thấy Cố Diệu Ngọc hay đối xử với con vẹt đó như bảo bối, cao cấp linh đan thể mà cũng để cho nó ăn, Diệp Thạch còn tưởng rằng Cố Diệu Ngọc rất có tình cảm với con vẹt này chứ.

“Động thủ!” Mộ Thần quát nhỏ.

Diệp Thạch gật đầu, dung hợp Nhiếp Tinh Trận vào trong trận pháp.

Hai người vừa mới hoàn thành xong một bước này, một đám Huyết Cừ liền gầm rú bay phần phật tới.

Lực hấp dẫn của Khổ Độc đối với Thất Thái Huyết Cừ là trí mạng, một đám Huyết Cừ bư hần không sợ chết xông lên tới quầng sáng.

Nhìn thấy một đám Thất Thái Huyết Cừ chạy hướng về mình, sắc mặt Diệp Thạch nhin không được mà hơi tái nhợt lại.

Trận pháp sáng lên một trận, một con Huyết Cừ thất cấp xông lên đầu tiên đã bị trận pháp bộc phát ra quang mang trực tiếp đánh chết.

Con Huyết Cừ này vừa chết, những con Huyết Cừ khác lập tức có vẻ hơi bất an.

... ..

Đám người Cố Diệu Ngọc đứng ở chỗ xa, dùng linh hồn lực giám sát động tĩnh bên này.

“Sao có thể như vậy? Không phải nói chỗ đó là nơi yếu nhất sao? Trận pháp thất cấp đáng sợ như vậy sao? Ngay cả địa phương yếu ớt nhất cũng có thể bộc phát ra uy lực cỡ đó?” Cố Diệu Ngọc thất vọng thì thào.

Lâm Mặc Uyên cắn răng, “Không đúng, hai tên tiểu vương bát đản kia hình như đang tước một cái trận pháp vào nơi yếu ớt kia, làm cho nơi nguyên bản yếu ớt lại trở nên kiên cố.”

“Tu bỏ một cái trận pháp? Trận pháp còn có thể tước sao?” Cố Diệu Ngọc kinh ngạc hỏi.

“Hình như hai đứa nó sử dụng Dung Trận Thuật.” Loại Dung Trận Thuật này tương đối hiếm, hẳn cũng chỉ mới nghe nói qua, vẫn chưa được có nhìn thấy lần nào, kết quả lần đầu tiên gặp được lại là trong loại tình huống này.

“Trên tay hai tên nhóc kia nhất định có truyền thừa trận pháp cao cấp.” Lâm Mặc Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không thể nào! Truyền thừa trận pháp thuật của Thánh Tinh không ra làm sao hết mà?!” Ninh Hoài nói thầm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

176. Chương 176

Có hấp dẫn hơn thì cũng không bằng tánh mạng, đám Thất Thái Huyết Cừ chết một con đầu đàn, hai con Huyết Cừ lục cấp khác nhất thời bị dọa sợ bay tránh ra chỗ đó.

Yêu thú lục cấp đã sớm mở ra linh trí, tự nhiên biết được xu lợi tị hại.

Một đám Thất Thái Huyết Cừ vây quanh trận pháp, nhưng cũng không dám trái đảm phải như trước.

“Đám Thất Thái Huyết Cừ kia bị dọa rồi.” Ninh Hoài nghiêng răng nói.

Cố Diệu Ngọc phản hận, “Đám súc sinh kia đúng là vô tích sự, chỉ như vậy đã bị dọa, tổn mạng con vệt của ta.”

Thực lực con vệt kia của Cố Diệu Ngọc cũng không coi như là mạnh mẽ, nhưng Cố Diệu Ngọc lại rất yêu thích.

“Hừ, chỉ là một con vệt tứ cấp mà thôi, có gì mà đáng tiếc, bình khố độc của ta mới đáng tiếc này.” Lâm Mặc Uyên không cho là đúng, hừ một tiếng.

Cố Diệu Ngọc cắn chặt răng, tức giận trừng Lâm Mặc Uyên, nhưng không có phản bác.

Lục Hành Phong hí mắt, quang mang mà vừa rồi trận pháp toát ra đã trực tiếp giết chết một con yêu thú lục cấp! Nếu bọn họ ra tay, chắc chắn

tràng diện cũng sẽ giống thế, cái trận pháp thất cấp này đúng là đáng sợ!

“Lui!” Diệp Thạch quan sát đám Thất Thái Huyết Cửu đang vây quanh ngoài trận pháp, thông báo.

“Ừ, giờ chúng ta về đi, còn có hai bộ trận kỳ nữa, chúng ta cũng phải tu bổ lại hai nơi khác.” Mộ Thần bình tĩnh nói.

Diệp Thạch gật đầu.

Đám người Cố Diệu Ngọc lần thứ hai tập hợp lại.

“Tất cả mọi người nghĩ chủ ý đi, chúng ta cứ thế mà dẹp đường hồi phủ, hay là phải làm gì?” Lâu Thanh ủ rũ nói.

Lâm Mặc Uyên hừ lạnh một tiếng, cả giận nói: “Lâu Thanh, lúc ấy người mời ta đã có nói, lần này đến, ta ít nhất có thể có được một kiện pháp bảo giá trị không thua bảo vật lục cấp! Nhưng mà hiện tại thì sao? Khổ độc trần quý nhiều năm của ta lại tiêu hao không còn! Nó chỉ đáng giá bằng mấy thứ rác rưởi này thôi à!”

Ninh Hoài bất đắc dĩ đi ra hoà giải: “Lâm đạo hữu, người đừng quát tức giận, ai có thể nghĩ tới chuyện này lại biến thành như vậy.”

Ai có thể nghĩ đến hai con kiến mà bọn họ không để vào mắt lại bị truyền tống vào nội điện, lại còn nhờ trận pháp mà ngăn bọn họ ngoài cửa.

“Ta không đi, tao ở đây!” Cố Diệu Ngọc lạnh lùng nói. “Cứ như vậy mà đi? Chúng ta tần tần khổ khổ tìm được bí cảnh, lại hao tổn tâm cơ mới xông vào được, kết quả lại bị hai tên võ linh ngáng chân, mà cố tình lại không thể phản! Cố Diệu Ngọc ta bỏ qua hai tên đó không được!”

Chuyện đã đến một bước này rồi, dẹp đường hồi phủ tất nhiên là không có khả năng.

Tuy rằng trận pháp rất khó phá, nhưng có lẽ sẽ có con đường khác tiến vào nội điện, điểm này họ đều ngầm hiểu trong lòng, nhưng không có nói ra mà thôi.

Đám người Ninh Hoài thương nghị một chút, quyết định vài người bọn họ liên hợp lại, thay nhau công kích trận pháp, như thế trên một hai tháng thì có lẽ vẫn không có tác dụng, nhưng nếu như trên một hai năm, thậm chí tám năm mười năm, cho dù vỏ rùa có cứng đến đâu thì chắc chắn cũng có thể bị đánh ra một lỗ hổng, thân là võ hoàng, thời gian mười năm cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

“Đám lão già kia chuẩn bị đích thân ra tay kìa.” Diệp Thạch khoanh tay nhìn hình ảnh trên vách tường, cau mày nói.

Mộ Thần nhếch miệng cười, “Tốc độ nhanh lên thôi nào, phải chế tác xong trận kỳ để tu bổ cho hai chỗ kia.”

Diệp Thạch mỉm cười gật đầu, “Làm nhanh thôi nào!”

... ..

“Không thích hợp!” Lâm Mặc Uyên mang mấy người khác đi tới trước trận pháp, bỗng sắc mặt hắc trở nên khó coi.

Ninh Hoài không hiểu nhìn Lâm Mặc Uyên, “Sao vậy?”

“Có vẻ trận pháp đã được tu bổ.” Trang Du xen mồm nói.

Cái chỗ này lúc trước hắn đã nhìn qua, lúc đó nó linh quang ảm đạm, xem như cũng là chỗ yếu nhất của cả trận pháp, nhưng giờ, linh quang mà nó lóe ra hoàn toàn bất đồng lúc trước.

Cố Diệ Ngọc cau mày nói: “Hai tên nhóc đó nhất định là ý thức được nguy cơ nên đã tu bổ trận pháp.”

“Lâm huynh, tu bố trận pháp thất cấp rất đơn giản à?” Ninh Hoài tò mò hỏi.

Nghe được câu hỏi của Ninh Hoài, sắc mặt Lâm Mặc Uyên xanh mét, hắn nghiêng răng nhả ra từng chữ: “Không đơn giản! Không có đơn giản một chút nào hết!!!”

Lâm Mặc Uyên mím môi, cho dù là hắn ở trong đó thì cũng không làm được tốt hơn so với Mộ Thần và Diệp Thạch, nếu không phải đối phương đang đứng ở mặt đối lập với hắn, thì hắn cũng phải nhịn không được mà kêu một tiếng ‘giỏi’ cho đối phương.

“Không thể không nói, trận pháp thuật của hai tên nhóc này thật lợi hại, thật sự rất lợi hại!” Lâm Mặc Uyên nhìn chằm chằm Lâu Thanh, nói.

Lâu Thanh cười khỗ, ban đầu hắn lo lắng trận pháp thuật của hai nhóc đó không tốt, sẽ không thể trợ giúp phá trận. Nhưng lúc này hắn lại lo lắng thiên phú đối phương quá tốt.

“Đi tới chỗ tiếp theo!” Lâm Mặc Uyên bình tĩnh nói.

Mọi người đi theo Lâm Mặc Uyên tới chỗ cuối cùng, cũng là một trong ba chỗ bậc nhược nhất.

“Chỗ này vẫn chưa bị tu bổ.” Trang Du âm thầm thở một hơi nói.

“Như vậy chúng ta động thủ từ chỗ này thôi.” Lục Hành Phong lên tiếng.

Họ điều chỉnh lại vị trí, bắt đầu công kích quầng sáng.

Diệp Thạch và Mộ Thần đã chuẩn bị xong cái Nhiếp Tinh Trận thứ ba, đang chuẩn bị tu bổ trận pháp, bên ngoài một đám võ hoàng thì đều đang

liều mạng công kích trận pháp, vầng sáng trận pháp lóe ra, phát ra từng đợt âm thanh, nghe vào làm người ta nhin không được mà bất an.

Vừa nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch xuất hiện, đôi mắt đám võ hoàng bên ngoài đều bắt đầu bốc hỏa.

Các loại xưng hô như: “Hai thằng nhóc chết tiệt!”, “Cái thứ vô liêm sỉ!”, “Hai tên tạp chủng!”, “Hai tên tiện nhân!”,... lập tức nện xuống đầu hai người.

Mộ Thần thản nhiên nhếch miệng cười, nếu ánh mắt có thể hóa thành thực chất, nói không chừng hẳn đã bị ánh mắt của đám người kia giết chết rồi. Nhưng mà đáng tiếc, thứ ánh mắt này giết không chết người.

Diệp Thạch và Mộ Thần liếc nhau, hai người nhanh chóng dung nhập Nhiếp Tinh Trận trên tay vào đại trận.

Trận kỳ mới vừa dung hợp vào, quang sáng sắp sửa nhạt dần lại lóe lên, linh khí tăng mạnh.

“Thằng nhóc chết tiệt, ngươi không chết được tử tể đâu!!” Lâu Thanh nổi giận mắng.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn về phía Lâu Thanh, vẻ mặt cung kính nói: “Tiền bối đã nói là muốn đưa cho chúng ta một cốc cơ duyên, quả thực là đã đưa cho chúng ta một cốc cơ duyên lớn, thật sự cảm ơn tiền bối, tiền bối đúng thật là người tốt, trong lòng ta thật sự là cảm kích tiền bối.”

Lâu Thanh nhìn Diệp Thạch, sắc mặt trầm xuống.

Mộ Thần nhìn khóe miệng tươi cười狡 hoạt của Diệp Thạch thì không khỏi buồn cười, Thạch Đầu thật đúng là...

“Diệp Thạch, làm người thì đừng đặc ý vênh váo, người sẽ gặp báo ứng!” Lục Hành Phong âm trầm nhìn Diệp Thạch, nói.

Diệp Thạch nhìn nhìn Trang Du, lại nhìn nhìn Lục Hành Phong, tâm nghĩ thật sự là vật hợp theo loài, người phân theo đàn. Hai người đều dạy đời y đừng nên đặc ý vênh váo, khó trách lại có thể trở thành người một nhà.

“Lão già kia, làm người thì đừng nên cậy già lên mặt quá, chưa có ai nói với người như vậy sao?” Diệp Thạch chấp tay sau lưng, nghiêm túc nói.

Lục Hành Phong nghe thấy câu nói của Diệp Thạch thì liền giận dữ.

Trang Du nhú mày nhìn Diệp Thạch, ánh mắt kia giống như là vị sư phụ đang tiếc rên sắt không thành thép nhìn đồ đệ mình bần nhào không dính được lên tường.

Diệp Thạch thấy thần sắc của Trang Du thì liếc mắt xem thường, tên Trang Du này cũng không phải là sư phụ y, lại luôn thích khoa tay múa chân với y, đúng là cái tên thích xen vào việc người khác.

Đám người Lôu Thanh bắt đầu thay phiên nhau công kích trận pháp, cứ hai người một ngày, còn những người nhàn rỗi thì nơi nơi tìm kiếm biện pháp tiến vào nội điện.

Mộ Thần và Diệp Thạch phần lớn thời gian đều ở sâu trong nội điện, ngẫu nhiên sẽ ra ngoài quan sát một chút về tiến độ của đám người Lôu Thanh, khi phát hiện được trận pháp có sơ hở gì thì lập tức ra tay tu bổ, song phương liền cứ giằng co như thế.

... ..

Thánh Tinh học viện.

Tin tức Mộ Thần và Diệp Thạch biến mất nhanh chóng được truyền về Thánh Tinh học viện, tin tức này làm cho cả Thánh Tinh chấn động.

“Mộ Thần và Diệp Thạch biến mất lâu vậy rồi mà còn chưa quay lại, đây là trời ganh người tài sao!”

“Bọn họ tới nơi nào lịch lãm sao? Sao lại không thấy?”

“Không chừng Mộ Thần và Diệp Thạch đã bị người ta giết chết rồi, đám người Minh Nguyệt kia nhìn thấy học viện chúng ta có hai thiên tài thì sao có thể cam tâm.”

“Sao lại chết? Mộ Thần và Diệp Thạch thiên tài như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không chết!”

“Sao có thể chắc chắn? Hai người đó tuy rằng là thiên tài, nhưng lại chỉ là võ linh, so sánh với thể hệ trước thì quá yếu.”

“Có lẽ sẽ không chết mà lại gặp được cơ duyên, không chừng sau khi bọn họ tái xuất sẽ khiếp sợ thế nhân đấy.”

“Nào có chuyện tốt như vậy!”

... ..

Những lời đồn đãi trong học viện cứ thế mà lan ra.

“Hiệu trưởng, Hùng Uy tiên bối vẫn chưa trở về.” Sắc mặt Kinh Sí Diễm âm trầm nói với Liên Thành Không.

Liên Thành Không đáp lời: “Biết.” Hùng Uy bởi vì để Mộ Thần và Diệp Thạch ở bên ngoài mà đã sắp điên, làm sao có thể trở về.

“Đúng là thời buổi rối loạn!” Liên Thành Không nhắm mắt lại, bất đắc dĩ nói.

Vốn tưởng rằng, hãn thu hai người có tư chất bát cấp là Cảnh Phi Nguyệt, Cảnh Phi Ly làm đồ đệ, trong đám đồ đệ tử lại xuất hiện thêm kỳ tài như Mộ Thần, Diệp Thạch và Trang Du. Hãn đã nghĩ Thánh Tinh học viện sắp hưng thịnh rồi, nào biết, Cảnh Phi Nguyệt và Cảnh Phi Ly chết, Trang Du phản bội Thánh Tinh, Mộ Thần và Diệp Thạch thì lại không biết tung tích.

Kinh Sí Diễm cúi đầu, nhẹ hít một hơi.

...

Thiên Tâm thành.

“Thế nào, có tin tức chưa?” Hùng Uy vội vàng hỏi.

“Ta nghe được một ít tin tức.” Cơ Phi Diễm nói.

Hùng Uy không đợi được mà hỏi: “Có gì?”

“Giải thưởng treo trong công hội trận pháp sư là do Lâu Thanh tuyên bố, mục đích mà Lâu Thanh treo giải thưởng này, tựa hồ là muốn tìm những người tinh thông trận pháp.” Cơ Phi Diễm trả lời.

Hùng Uy cau mày nói: “Mộ Thần và Diệp Thạch đều tinh thông trận pháp, bọn họ chắc chắn đã bị Lâu Thanh mang đi!”

“Ta nghe nói được Lâu Thanh, Lục Hành Phong, Cố Diệu Ngọc, Ninh Hoài và Hạng Thành bắt đầu từ mấy tháng trước đã xảy ra một chuyện, hình như bọn họ đi tới thương cấm, nhưng khi trở về lại thiếu Hạng Thành, sau đó Lâu Thanh lại mời trận pháp sư ngũ cấp là Lâm Mặc Uyên gia nhập.” Cơ Phi Diễm lo lắng nói.

Hùng Uy siết chặt tay, “Đúng rồi, Lâm Mặc Uyên bất quá cũng chỉ là trận pháp sư ngũ cấp, mà trận pháp thuật của Mộ Thần và Diệp Thạch

cũng làng gũ cấp, hai bọn nó thực lực kém, dễ khống chế, Lâu Thanh khẳng định đã bắt hai đứa nó! Sớm biết vậy thì ta sẽ không tham gia hội đấu giá mà trực tiếp dẫn hai đứa nó rời đi!”

Lúc ấy Diệp Thạch cự tuyệt lời mời của đối phương, đối phương cũng không có phản ứng gì, Hùng Uy tưởng rằng chuyện cứ như vậy thôi rồi qua, không nghĩ tới đối phương lại vẫn ra tay.

Cơ Phi Diễm căn môi nói: “Người cũng đừng tự trách mình, chúng ta ai cũng không nghĩ tới chuyện này lại biến thành như vậy.”

“Không được, ta phải đi tìm bọn họ!” Hùng Uy nhú mào nói.

Cơ Phi Diễm ngăn lại: “Đám Lâu Thanh kia là đi tới Thương Cấm đó, người lỗ mãng đi tới Thương Cấm như vậy thì chết như thế nào cũng không biết đâu, huống chi, Lâu Thanh cũng không chỉ ở một người, người cho dù tìm được bọn họ thì cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.”

Hùng Uy khẽ thở dài, “Cũng không thể không tìm! Hai đứa nó chỉ là hai võ linh nhỏ bé, ở chung với một đám lão quái vật võ hoàng thì sẽ sợ hãi bao nhiêu!”

“Mộ Thần là một người thông minh, ta nghĩ hẳn sẽ chiếu cố tốt Diệp Thạch thôi.” Cơ Phi Diễm an ủi vỗ vai Hùng Uy.

“Hy vọng như thế...” Hùng Uy thở dài.

Hùng Uy ở Thiên Tâm thành gấp tới mức giơ chân, hồn nhiên không biết được lúc đó Diệp Thạch đang ngồi bên cạnh Tinh Tú Trận, một bên nhàn nhã nướng thịt, một bên như xem kịch vui nhìn người bên ngoài đang cố sức phá trận.

“Bang bang bang!!!” Đủ loại pháp khí nện tới đại trận, phát ra những thanh âm run rẩy tâm hồn.

Diệp Thạch lóe sáng ánh mắt, ngay từ đầu nhìn thấy Tinh Tú Trận bị tấn công mạnh như vậy, Diệp Thạch theo bản năng có chút sợ hãi, sợ đám bên ngoài kia như hổ như báo mà xông vào, hiện giờ đã nhìn quen, cũng không còn sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy chơi rất tốt.

Trận pháp này khi bị tấn công nhìn như lung lay sắp đổ, trên thực tế thì vẫn còn rất ổn.

Diệp Thạch vừa ăn thịt nướng, vừa đầy hứng thú xem người bên ngoài công kích.

Cố Diêu Ngọc đang công kích lại thấy vẻ mặt Diệp Thạch nhìn mình như nhìn con khỉ đang làm xiếc, tức giận cả người phát run.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

177. Chương 177

“Haithằng nhóc bọn người, chờ lão nương đi vào được, ta sẽ nấu sống các người!” Cố Diệu Ngọc hung dữ gào.

Diệp Thạch nhún vai, “Chờ sau khi người có thể vào rồi nói sau.”

Diệp Thạch bĩu môi, đám người kia cả ngày chỉ mải uy hiếp bọn y, một hồi thì muốn nấu, một hồi thì muốn nướng, một hồi thì muốn làm thịt kho tàu, lại còn muốn hấp nữa, có thể làm thành một bàn Mãn Hán Toàn Tịch luôn rồi, Diệp Thạch nghe tới mức chết lặng.

Cố Diệu Ngọc thấy biểu tình chẳng hề để ý trên mặt Diệp Thạch thì hận không thể đánh chết y, nhưng mẹ nó lại đánh không được!

Diệp Thạch nhìn một hồi, cảm thấy không thú vị, vồ vồ mông đứng lên, rời đi.

“Vô liêm sỉ, thật vô liêm sỉ! Ta muốn nghiền xương thẳng đó thành tro, ta nhất định phải đánh chết hắn!” Cố Diệu Ngọc nhìn theo bóng dáng Diệp Thạch, tức giận nghiến răng nói.

Ninh Hoài nhìn Cố Diệu Ngọc, bất đắc dĩ mà an ủi “Được rồi, người đừng nóng giận nữa, chờ chúng ta phá được trận pháp này xong, người còn sợ không thu thập nổi hai đứa đó sao?”

Cố Diệụ Ngọc cấn chặť rắng, chuyệủ phá trậủ nói thì đợủ giản, nhưng cái vớ rừủ này tợủ giờ mà vẫủ còủ chừủ phá, còủ chừủ biếủ hóủ gì không?

“Lại nói, người có cảm thấy thắủ nhóủ kia có biếủ hóủ gì không?”
Ninh Hoàủ thần thần bí bí đềủ thấủ giọng.

Cố Diệụ Ngọc không kiềủ nhắủ hỏi: “Biếủ hóủ gì?”

“Nó đã là vớ linh bát tỳnh.” Ninh Hoàủ àủ trầm đắủ.

Trên mặt Cố Diệụ Ngọc liềủ tiếủ hiệủ lên mắủ xanh tím đỏ vằủ, vớ linh ngũ tỳnh thì nằủ không đặủ vào mắủ, vớ linh bát tỳnh nằủ cữủ không đặủ vào mắủ, nhưng, trong thờủ gian hai thắủ, đốủ phưằủ từ cằủ giới vớ linh ngũ tỳnh tắủ tợủ cằủ giới vớ linh bát tỳnh, như thế thì nằủ không thể không đặủ vào mắủ nữa rồi, có tợủ độ như vậy, nhất địnủ Mộ Thần và Diệủ Thắủ đã đặủ đượủ chỗ tợủ rấủ lớn trong nội điệủ.

“Chếủ tặủ, chếủ tặủ!” Cố Diệụ Ngọc vừủ ghen tặủ vừủ tức giận, trong tim bợủ lên một trậủ, khí trong lòng không tiêu tán đượủ.

“Về rồi?” Mộ Thần hỏi Diệủ Thắủ đằủ hưởủ trí.

Diệủ Thắủ gặủ đầủ, “Ừm.”

“Ăn thặủ trướủ mặt Cố Diệụ Ngọc và Ninh Hoàủ thì sẽ đặủ biệủ ngon hơn à?” Mộ Thần khoanh tay, cườủ như không cườủ hỏi Diệủ Thắủ.

Diệủ Thắủ có chúủ ngại ngùng gắủ gắủ đầủ, “Người thấy đượủ sao?”

Mộ Thần gặủ đầủ, “Thấy hếủ.”

“Cũủ không phải là ăn trướủ mặt hai người nộủ thì ngon hơn, mà là, ta đượủ ăn, đốủ phưằủ lại không đượủ ăn, nên ta rấủ cao hưởủ.” Diệủ Thắủ chắủ tay sau lưỡủ, đắủ ý dào dặủ nói ra.

Mộ Thần lắc lắc đầu, giọng đầy trách mắng, nhưng trong mắt lại không che dấu được ôn nhu: “Xem tính tình người kia.”

“Mộ Thần, bọn họ đã liên tục công kích trận pháp hơn một tháng, không có lấy được một chút tiến triển nào mà còn làm không biết mệt, tính nhẫn nại thật tốt.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần âm trầm nói: “Những người này đều là võ hoàng, có tính nhẫn nại rất tốt, nếu bọn họ thật sự công kích trận pháp này mười mấy năm, nói không chừng thật có thể phá.”

Diệp Thạch nhíu mày, hơi hoang mang nói: “Tính nhẫn nại của bọn họ sẽ tốt như vậy? Công kích trong mười mấy năm?”

Mộ Thần thở dài nói: “Bọn họ đều là võ hoàng, thời gian mười mấy năm đối chúng ta mà nói thì có lẽ rất lâu, nhưng đối bọn họ mà nói, đó chỉ là thời gian trong nháy mắt mà thôi.” Võ hoàng có thọ mệnh dài lâu, có rất nhiều võ hoàng một khi bế quan thì chính là mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm. Mười mấy năm mà nói, thật sự không tính là gì.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, hỏi: “Nói như vậy, chúng ta phải tu bổ toàn bộ trận pháp từ đầu tới đuôi?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không vội, trận pháp thất cấp này đã rất chắc chắn rồi, trong nhất thời, đám người kia cũng không có khả năng có tiến triển gì.”

“Nếu chúng ta tu bổ trận pháp lung tung có lẽ sẽ phản tác dụng, trước tiên vẫn nên lấy ra một ít thời giờ nghiên cứu rõ trận pháp này thì hơn.”

“Kỳ thật, qua vài năm nữa chúng ta hẳn đều sẽ là trận pháp sư lục cấp, đến lúc đó còn sợ trận pháp có vấn đề gì sao?”

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng nhỉ.” Thời gian mười mấy năm, bọn họ chắc chắn sẽ không cứ yếu như thế.

“Mộ Thần, gần đây thấy người hơi vội, người đang vội làm gì vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Mộ Thần cười cười, trong mắt xẹt qua sự âm ngoan, “Ta đang suy nghĩ, trận pháp trước kia chúng ta dung nhập vào Tinh Tú Trận để là trận pháp phòng hộ, không bằng, chúng ta nhập mấy cái sát trận vào, cho bọn họ một kinh hãi.”

Diệp Thạch sửng sốt một chút, lập tức trong mắt lóe lên ánh sáng, “Ý kiến hay! Cho nên, mấy ngày gần đây là người đang nghiên cứu sát trận à?”

“Đúng vậy, nhưng chuyện này không cần nóng vội, phải chuẩn bị xong hết rồi mới nên động thủ.” Mộ Thần nhếch miệng cười tà.

Mục tiêu của hắn, không phải là muốn đả thương một võ hoàng, mà là, trực tiếp xử lý một người!

... ..

Ngày cứ bình thản như nước mà trôi qua, trong nháy mắt đã qua một năm, trong thời gian một năm này, Mộ Thần Diệp Thạch vội vàng tăng thực lực, học tập trận pháp.

Còn đám người Lôu Thanh thì vẫn cứ vội vàng công kích trận pháp, tìm kiếm con đường đi thông nội điện.

Tất cả cung điện ở ngoại điện cũng đã bị mấy người này tỉ mỉ tìm kiếm, gọi là quật sâu ba thước thì cũng không đủ.

Ngoại điện, đám người Lôu Thanh lại tụ tập.

Sắc mặt Cố Diệu Ngọc khó coi: “Chúng ta cứ như vậy sao? Đã một năm rồi đó, trận pháp kia vẫn không chút sút mẻ gì hết kìa.” Thậm chí dưới sự tu bổ của Mộ Thần Diệp Thạch, trận pháp ngược lại càng ngày càng

kiên cố hơn, Cố Diệu Ngọc thực hoài nghi, bọn họ cứ luôn làm mấy chuyện vô dụng này, đến tột cùng có ý nghĩa gì không.

Ninh Hoài hỏi Cố Diệu Ngọc: “Người muốn rời khỏi đây?”

Tên mặt Cố Diệu Ngọc hiện lên vài phần xấu hổ, “Không có.” Chuyện đã đi tới một bước này, nàng làm gì cũng không có khả năng dễ dàng rời khỏi, nàng đã kiên trì công kích trận pháp hơn một năm, giờ mà rời khỏi, vậy tâm huyết hơn một năm này chẳng phải là uổng phí?

Cố Diệu Ngọc do dự nhìn Lâm Mặc Uyên, mở miệng: “Lâm đạo hữu, chúng ta công kích trận pháp như vậy thì có hơi chậm, Lâm đạo hữu có phương pháp gì không?”

“Đây chính là trận pháp thất cấp đấy, cái Tinh Tú Trận này đã từng được một đại gia tộc dùng để làm đại trận hộ tộc, có lời đồn rằng trận pháp này ngay cả võ tông cũng có thể đỡ nổi, sao lại có phương pháp được.” Lâm Mặc Uyên không cho là đúng.

“À.” Cố Diệu Ngọc hơi cúi đầu, nàng không biết là cái trận pháp này có phương pháp mở hay không, nhưng nàng cảm thấy Lâm Mặc Uyên tài sơ học thiển, không biết phương pháp.

Trải qua thời gian một năm, Lâm Mặc Uyên hoàn toàn không làm được gì, Cố Diệu Ngọc từ từ cảm thấy Lâm Mặc Uyên đã không còn dùng được nữa, âm thầm phỏng đoán trận pháp thuật của Lâm Mặc Uyên có khả năng còn không mạnh bằng Mộ Thần Diệp Thạch trong nội diện. Tuy rằng trong lòng khinh thường Lâm Mặc Uyên, nhưng trên khuôn mặt, Cố Diệu Ngọc vẫn phải cho Lâm Mặc Uyên mặt mũi.

“Lâm đạo hữu, bọn Mộ Thần cứ tu bổ trận pháp như thế, tác dụng công kích mà chúng ta vừa sinh ra, đã bị bọn họ gạt bỏ.” Lâu Thanh lo lắng nói.

Lâm Mặc Uyên cười, “Tốt quá hoá lớp, tu bổ trận pháp quá nhiều thì sẽ đến phiên bọn họ gieo gió gặt bão thôi, yên tâm đi, công kích thế này tuy rằng tiêu phí rất nhiều thời gian, nhưng nhất định có thể lấy được thành quả.”

Lâu Thanh nghe thấy lời của Lâm Mặc Uyên, tâm nhất thời trấn định lại.

... ..

“Hôm nay đến phiên hai người làm nhiệm vụ à!” Diệp Thạch lười biếng nâng mắt nói với Lục Hành Phong Ninh Hoài.

Lục Hành Phong và Ninh Hoài ở bên ngoài, hai người đều là đại nhân vật bên ngoài, võ vương gặp được bọn họ thì đều phải tất cung tất kính xưng một tiếng “tiền bối”.

Diệp Thạch chỉ là một tên võ linh, nhưng lại có loại thái độ ngông cuồng như vậy đối với hai người họ, quả thực là đối đãi với hai người như gã sai vặt.

Lục Hành Phong và Ninh Hoài đều nhú mày, họ đã sống qua mấy trăm năm, cũng không bởi vì thái độ của Diệp Thạch mà mất đúng mực.

Lục Hành Phong Ninh Hoài không để ý tới Diệp Thạch, chia nhau ra, bắt đầu công kích trận pháp.

Diệp Thạch ngồi dưới đất, ôm một củ nhân sâm gặm.

Ninh Hoài nhìn nhân sâm trong tay Diệp Thạch, đôi mắt tràn đầy sát khí.

Một củ nhân sâm lớn như vậy, nếu như để luyện đan, ít nhất có thể luyện ra được đan dược ngũ cấp, thế nhưng Diệp Thạch lại cho là củ cải mà

gặm.

Diệp Thạch nhìn biểu tình ‘ngươi là cái đồ phá của’ của Ninh Hoài, vô tội xoa xoa mũi.

Y và Mộ Thần ở bên trong nội điện phát hiện một mảnh vườn nhân sâm, trong đó có một gốc nhân sâm năm nghìn năm, hai gốc ba ngàn năm, năm gốc một ngàn năm, những gốc nhân sâm năm nghìn, ba ngàn năm thì Mộ Thần tính lưu lại luyện đan, còn năm gốc nhân sâm một ngàn năm thì lưu cho Diệp Thạch y gặm gặm đỡ thèm.

Diệp Thạch một bên gặm nhân sâm, một bên thầm nghĩ, kỳ thật, hương vị khi ăn sống nhân sâm cũng không ra làm sao.

May mắn, Kinh Sí Điểm hiện tại không có ở đây, cũng không biết tới suy nghĩ trong lòng Diệp Thạch, nếu biết Diệp Thạch chê bai như vậy, nói không chừng sẽ trực tiếp tức chết.

Diệp Thạch gặm xong củ cải, à không, nhân sâm, vỗ vỗ tay, trở về nội điện.

Ninh Hoài cắn răng nhìn bóng dáng Diệp Thạch: “Võlinhcửu tinh đỉnhphong!”

Lục Hành Phong nặng nề gật đầu, “Đúng.” Võ linh cửu tinh đỉnh phong!!

“Cũng không biết là trong năm qua hai tên này dùng bao nhiêu thứ rồi.” Ninh Hoài nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lục Hành Phong hí mắt, chờ phá được trận pháp, bắt được hai tên kia, hẳn nhất định phải làm cho hai gia hỏa to gan lớn mật này không được chết tử tế.

... ..

“Mộ Thần.” Diệp Thạch lười biếng bước vào nội điện.

“Trở lại rồi, chơi đùa vui vẻ không?” Mộ Thần sủng nịnh cười, hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhún vai đáp: “Cũng được.” Người ở bên ngoài, lẫn qua lộn lại chỉ có mấy lão nhân, lão bà kia, còn có hai tên tiểu bạch kiêu Trang Du và Lục Nghiêu, thật sự là không có gì thú vị! Tuy rằng điều kiện tu luyện trong nội điện rất tốt, nhưng mà đã hơn một năm rồi, cứ bị nhốt ở trong này hoài, xác thực có chút buồn chán, cũng may có Mộ Thần ở đây.

“Đúng rồi, hôm nay đến phiên Lục Hành Phong và Ninh Hoài làm nhiệm vụ.” Diệp Thạch nói.

“Ngày mai là Lâm Mặc Uyên và Cố Diệu Ngọc, ngày mai chúng ta có thể động thủ.” Trong mắt Mộ Thần hiện lên từng trận sát khí lạnh lẽo.

Diệp Thạch hơi kinh ngạc: “Mộ Thần, người tính xử lý Lâm Mặc Uyên và Cố Diệu Ngọc?”

Mộ Thần gật đầu, lại nói: “Phòng chừng chỉ có thể xử lý một người, ta cảm thấy giết Lâm Mặc Uyên thì tốt hơn.” Cố Diệu Ngọc cũng rất chướng mắt, nếu như có thể giết chết cả hai thì tất nhiên là tốt nhất.

Lâm Mặc Uyên mơ ước tới đôi mắt của Diệp Thạch, còn luôn khoa tay múa chân trước trận pháp nữa, Mộ Thần tuy rằng cảm thấy người này trên trận pháp thuật không cấu thành uy hiếp nào đối với mình, nhưng nếu có một người luôn khoa tay múa chân trước mặt mình, hẳn cảm thấy rất khó chịu.

Diệp Thạch không khỏi nóng lòng muốn thử, mấy tháng qua, Mộ Thần vẫn luôn đang nghiên cứu Tinh Tú Trận, tuy rằng hai người vẫn vô

pháp nghiên cứu thấu hết thấy cái trận pháp này, nhưng cũng đã có thể chường khổng một phần trận pháp, lâu như vậy tới nay, Mộ Thần vẫn luôn giấu tài, chính là vì muốn kiếm thời gian phát động một kích này.

Mộ Thần và Diệp Thạch thức suốt một đêm nhập năm cái Ngũ Tinh Tuyệt Sát Trận vào Tinh Tú Trận.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

178. Chương 178

“Trận pháp hôm nay, tựa hồ...” Lâm Mặc Uyên xem xét trận pháp trước mặt, trong mắt xẹt qua vài phần do dự.

“Lâm đạo hữu, sao vậy?” Cố Diệu Ngọc khó hiểu hỏi Lâm Mặc Uyên.

Lâm Mặc Uyên lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là trận pháp này hôm nay cho ta một loại dự cảm không tốt.”

Cố Diệu Ngọc khó hiểu: “Trận pháp xảy ra vấn đề gì sao?”

“Không biết, nhưng có vẻ là bị kích hoạt bằng nhóc kia động tay động chân.” Lâm Mặc Uyên lạnh lùng nói.

Cố Diệu Ngọc không cho là đúng: “Haithằng nhóc kia không phải chỉ là thường xuyên chấp vá khắp nơi thôi sao? Chắc không có gì ghê gớm đâu.”

Lâm Mặc Uyên nhìn trận pháp lóe ra quang mang, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Cố Diệu Ngọc nhìn Lâm Mặc Uyên thần tình ngưng trọng, trong lòng không khỏi cũng có chút khẩn trương, Cố Diệu Ngọc thật cẩn thận nện một kiếm lên quảng sáng, quảng sáng loạn một lúc, lại khôi phục bình tĩnh.

Thấy không có dị trạng gì, Cố Diệu Ngọc thở ra một hơi, thoạt nhìn không có gì khác bình thường!

Lão nhân Lâm Mặc Uyên này không có gì bản lĩnh, lại còn cần nhà cần nể, Cố Diệu Ngọc khinh thường nghĩ.

Cố Diệu Ngọc tùy tay đánh ra vài lần lên quầng sáng, quầng sáng dao động một trận, sau đó khôi phục bình tĩnh.

Cố Diệu Ngọc nhăn chặt mày, quay đầu nhìn qua Lâm Mặc Uyên, “Lâm đạo hữu, có vấn đề gì sao?”

Lâm Mặc Uyên thấy biểu tình Cố Diệu Ngọc mơ hồ lộ ra hoài nghi và khinh thường, tâm tình tích tụ lại.

“Hiện giờ thoát nhìn không có.” Lâm Mặc Uyên nói.

“Ta nói nha, Lâm đạo hữu, người quá cẩn thận rồi, không phải chỉ là hai tên nhóc lông còn chưa mọc dài thôi sao? Còn có thể làm cái gì ghê gớm chứ?” Cố Diệu Ngọc ngẩng cao cổ, khinh thường nói.

Lâm Mặc Uyên chau mày, không có đáp lời.

Diệp Thạch đứng ở xa xa dùng linh hồn lực quan sát tình hình, “Hình như Lâm Mặc Uyên đang ngờ.”

Mộ Thần không để ý nói: “Hắn ta chỉ là một tên giá áo túi cơm mà thôi, cho dù hắn có ngờ thì hắn làm được cái gì?” Huống chi, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, có Cố Diệu Ngọc bên cạnh châm chọc khiêu khích, Lâm Mặc Uyên sớm muộn gì cũng sẽ nóng nảy.

“Lâm đạo hữu, rốt cuộc người có nhìn ra vấn đề gì không?” Cố Diệu Ngọc nghiêng đầu, có chút không kiên nhẫn mà hỏi Lâm Mặc Uyên.

Lâm Mặc Uyên vốn định tìm Trang Du tới đây nhìn thử, nhưng khi thấy vẻ mặt Cố Diệu Ngọc, cuối cùng lại nuốt xuống lời nói đang sắp ra

khỏi miệng. Đã bị hai thằng nhóc trong kia bức tới loại tình trạng này rồi, nếu còn phải tìm Trang Du đến hỗ trợ, hắn thật sự là ném luôn mặt mũi.

Diệp Thạch thấy Lâm Mặc Uyên tiến lên, tâm tình liền kích động hô lên: “Mộ Thần! Lâm Mặc Uyên chuẩn bị ra tay kìa.”

Mộ Thần gật đầu, “Ừ! Hắn vừa ra tay thì chúng ta liền động thủ.”

Cố Diệu Ngọc thấy biểu tình Lâm Mặc Uyên như lâm đại địch, ha hả nở nụ cười, “Lâm huynh, gần đây ngươi càng ngày càng buồn lo vô cớ, bị hai thằng kia dọa à.”

Lâm Mặc Uyên thấy thần sắc khinh thường trên mặt Cố Diệu Ngọc, trong lòng đã bắt đầu nóng nảy.

Mộ Thần dùng linh hồn lực xem thấy một màn này, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Trên tay Lâm Mặc Uyên có thêm sáu chiếc xương, mỗi một chiếc đều có ánh sáng lưu chuyển, nhìn liền biết đó không phải là phàm vật, hắn là từ xương của yêu thú lục cấp luyện chế ra, thoát nhìn rất bất phàm.

Chiếc xương “Phanh” nện lên trận pháp.

“Động thủ!” Mộ Thần trong nháy mắt đó phát động năm cái sát trận trên trận pháp.

Nháy mắt, pháp trận Tinh Tú Trận vẫn luôn thụ động bị đánh đó hóa thành một con cự thú hồng hoang hung mãnh, sát khí hóa thành nước lũ quét tới Lâm Mặc Uyên, luồng sát khí kia trực tiếp xay Lâm Mặc Uyên thành thịt nát.

Trong lúc hỗn loạn, Lâm Mặc Uyên kêu lên một tiếng thảm thiết, trong tiếng kêu còn có một phần độc ác, tiếng kêu chỉ duy trì trong chớp

mắt liền biến mất.

Khi Cố Diệu Ngọc ý thức thấy không ổn thì lập tức nhanh chóng lui về phía sau, nhưng cũng vẫn bị sát khí trong sát trận đánh trúng, hộc máu một phen, trên người cũng bị một đạo sát khí kia làm cho nơi nơi đều có miệng vết thương.

... ..

Nghe thấy động tĩnh, đám người Lục Hành Phong lập tức đuổi tới đây.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Hành Phong kinh ngạc hỏi Cố Diệu Ngọc đang trọng thương.

Cố Diệu Ngọc hít sâu một hơi, bình phục cơn tức giận đang dâng trào trong lồng ngực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai thằng nhóc kia động tay động chân với trận pháp, Lâm đạo hữu... Lâm đạo hữu đã bị bọn họ giết chết.”

Trong lòng Cố Diệu Ngọc dâng lên một cơn hối hận, nếu sớm biết khi Lâm Mặc Uyên nói trận pháp không ổn thì nàng hẳn là nên thận trọng thêm một chút mới đúng.

Trang Du quan sát trận pháp, lập tức nhăn chặt mi.

“A Du, người thấy được cái gì sao?” Lục Nghiêu đứng bên cạnh Trang Du hỏi.

Trang Du cau mày trả lời: “Sát khí! Vô cùng nhiều sát khí!”

Lục Hành Phong nhíu mày, “Tahiểu ời, hai thằng nhóc kia vậy mà lại dung nhập sát trận vào đại trận.”

“Là Mộ Thần.” Ninh Hoài mím môi nói, Diệp Thạch là một người thẳng tính, trong bụng không có quanh quẩn như vậy, Mộ Thần

lại khác, mặt ngoài thì thấy là một quân tử ôn nhu, trên thực tế lại âm hiểm độc ác, ti bỉ vô sỉ, quỷ kế đa đoan, ý nghĩ xấu một bụng.

Hắn sớm nên nghĩ tới, trong khoảng thời gian này Mộ Thần rất lặng lẽ, nhìn như có xu hướng đã nhận mệnh, kỳ thật chỉ là đang suy nghĩ kế sách. Tên nhóc này quá ghê gớm, chỉ là một võ linh, lại tính kế giết chết được một người trong bọn họ.

Lâu Thanh cau mày, khó hiểu hỏi: “Lâm Mặc Uyên đã xảy ra chuyện gì vậy? Hắn đầu gù cũng làm một trận pháp sư ngũ cấp mà, trận pháp này có vấn đề lớn như thế này mà hắn không thấy một chút nào khả nghi sao?”

Trái tim Cố Diệu Ngọc đập nhanh, nhanh chóng lắc đầu nói: “Các người cũng biết, Lâm Mặc Uyên tại trận pháp thuật chỉ là gà mờ, nào có tài năng gì!”

Cố Diệu Ngọc mím môi, cuối cùng cũng không dám nói cho mấy người kia biết, Lâm Mặc Uyên đã có nghi ngờ, nhưng nàng...

Lại nói, Lâm Mặc Uyên đích thực là tài sơ học thiên, nếu, nếu trận pháp thuật của hắn tốt hơn một chút thì sao lại bị Mộ Thần Diệt Thạch giết! Lâm Mặc Uyên có chết thì cũng đã chết, chỉ có nàng đáng thương, bị trọng thương theo.

Cố Diệu Ngọc phun ra một búng máu, từ trong nhẫn không gian lấy ra một viên đan dược, nuốt vào.

Đôi mắt Cố Diệu Ngọc hiện lên sự hung ác, lần này tựa hồ nàng đã bị thương căn nguyên, chỉ sợ phải dưỡng mấy chục năm mới có thể dưỡng về.

Trong lòng Lâu Thanh dâng lên một cỗ hối hận, “Trận pháp thuật của Lâm Mặc Uyên đúng là có chút không đủ dùng...”

Nếu sớm biết chuyện này sẽ trở nên như vậy, hẳn sẽ không gọi Lâm Mặc Uyên tới đây, cho dù phải mạo hiểm, hẳn nhất định cũng sẽ mời một trận pháp sư lục cấp.

... ..

Mộ Thần phong độ nhẹ nhàng đi tới đối diện mấy người kia, Diệp Thạch nhắm mắt theo sau Mộ Thần, ở phía sau Mộ Thần ngó nghiêng.

“Mọi người gần đây có khỏe không?” Mộ Thần phất tay áo, đứng sau trận pháp cười ha ha hỏi thăm.

Diệp Thạch mở to mắt nhìn, không biết tại sao, y cảm thấy Mộ Thần cười rất tà ác, nhưng, y thấy thế nào cũng hết sức đẹp trai.

Đối diện là những cặp mắt hung dữ kia trừng Mộ Thần, ánh mắt đó giống như là muốn đâm mấy trăm cái lỗ trên người Mộ Thần.

“Mộ Thần! Ta muốn thiên đao vạn quả ngươi!” Lâu Thanh hung ác hét lên.

“Lâm Mặc Uyêncũng từngnghĩ như vậyđó, đáng tiếc...” Mộ Thần dừng một chút, nhấn mạnh: “Hắn đã chếtrồi.Làthì,cốt,vô,tồn.”

“Mộ Thần, có bản lĩnhthìngươi cả đờiở trong cái vỏ rùa này đi, ngườimàvừa rakhỏi đây, tanhất định sẽ đểcho ngươi biếtđược cái gì là sống không bằng chết!” Lâu Thanh nghiêng răng nói.

Mộ Thần không để ý mà cười nói: “Lâu tiên bối, ngươi nói nhưthếthật sự làlàmtalạnhlẽotâmhồn, đối vớinhữngngườitặngchota một cốc cơ duyên, kỳ thậtlòngta vẫn luônrấtcảm kích, hiệngiờtiền bốilainói như vậy, thật sự là timta đau nhưcắt.”

“Ngươi!!!” Lâu Thanh bị tức sắc mặt xanh mét.

“Kỳ thật cho dù bọn ta có ở trong bí cảnh này trên trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm thì cũng không có sao, bọn ta còn trẻ, có rất nhiều rất nhiều thời gian, không biết mấy vị ở đây có thể chờ chung với bọn ta tới lúc đó không nhỉ.” Mộ Thần cười nói.

“Còn nhiều thời gian, chúng ta chờ xem.” Lục Hành Phong lạnh lùng nói.

“Được!” Mộ Thần nhếch miệng cười.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch ở trước mặt mấy người kia châm chọc khiêu khích, làm cho mấy tên võ hoàng bên ngoài khó chịu, lại thanh thản ly khai.

... ..

“Quá đáng! Quá đáng! Chẳng lẽ chúng ta cứ để hai tên nhóc này ngồi trên đầu chúng ta hoài vậy sao?” Ninh Hoài tức giận nói.

Cố Diệu Ngọc nhíu mày, việc công kích trận pháp đã tạm dừng, Lâm Mặc Uyên bị thi cốt vô tồn đã để cho bọn họ áp lực không nhỏ.

Lâu Thanh hít sâu một hơi, “Ta tính rời đi mời Mộc lão đầu tới.”

Đám Cố Diệu Ngọc hai mặt nhìn nhau, Mộc lão đầu Mộc Hạc, là một gia hỏa tính tình từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều rất là kém, tuy rằng lão đích thực là một hồn đản không hơn không kém, nhưng lại là trận pháp sư lục cấp.

Lục Hành Phong nói: “Tình huống hiện tại cũng chỉ có thể mời hắn tới thôi.”

Trước đó không mời Mộc Hạc, một mặt là bởi vì Mộc Hạc không rảnh, mà mặt khác là bởi vì thực lực của lão ta quá mạnh, nhưng, tình hình

hiện giờ chỉ có thể mời Mộc Hạc tới, bọn họ mới có hi vọng chia được một ít đồ, nếu không mời Mộc Hạc tới, bọn họ có lẽ ngay cả canh cặn cũng không uống được ấy chứ.

“Hai thằng nhóc Mộ Thần Diệp Thạch cũng đã là võ linh cửu tinh rồi, mắt thấy đã sắp đột phá lên võ vương...” Ninh Hoài rầu rĩ nói.

“Hai đứa nó mới chỉ mười lăm tuổi đúng không?” Cố Diệu Ngọc nhìn không được mà hỏi, lúc nàng mười lăm tuổi cũng chỉ là một thái điều võ sư cửu tinh mà thôi.

Lâu Thanh gắt gao siết chặt năm đấm, hăn hao tâm tổn trí mới tìm được một cái bí cảnh như vậy, cuối cùng tất cả lại đều làm áo cưới cho người khác, nếu hăn bắt được Mộ Thần Diệp Thạch, hăn nhất định phải... nhất định phải làm cho hai đứa đó hối hận khi đã sinh ra trên đời này!!

Trang Du cúi đầu đứng một bên.

Trong một năm này, hăn vẫn luôn canh chừng bên ngoài trận pháp, thấy Mộ Thần và Diệp Thạch ở trong đại trận làm mưa làm gió, thực lực nhanh chóng tăng lên, chuyện đó dày vò hăn rất nhiều.

Nếu lúc ấy mình nhanh hơn một bước mà lựa chọn bức tranh kia, người được truyền tống vào sẽ chính là mình!

Trong một năm này, Trang Du đã không biết hối hận bao nhiêu lần, nhưng cho dù hối hận cỡ nào thì hăn biết hăn cũng không vào được.

“Lục lão đầu, tôn tử của ngươi cũng không tồi, nhưng mà đáng tiếc, so với Mộ Thần và Diệp Thạch thì còn hơi kém một chút.” Ninh Hoài thuận miệng nói.

Lục Nghiêu Trang Du đều đã là võ linh thất tinh, tiến độ này thật sự không thể nói là chậm, nhưng khi so sánh với hai tên quái thai Mộ Thần

Diệp Thạch, vừa so liền thấy có chút kém.

Lục Nghiêu ghét nhất người khác nói hăn không bằng Mộ Thần, nhưng mà, lời này hăn quả thật phản bác không được.

Trang Du quay đầu liếc mắt nhìn Lục Nghiêu, tâm tình không khỏi suy sụp.

Lục Nghiêu bắt gặp ánh mắt suy sụp trong thoáng chốc của Trang Du, tâm cảm thấy rất khó chịu.

Trời sinh Du sao còn sinh Lượng, nếu sớm biết chuyện sẽ như thế này, lúc trước khi mình ở trong bí cảnh nên bất chấp tất cả đại giới mà liên hợp với sư huynh giải quyết Mộ Thần và Diệp Thạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

179. Chương 179

Diệp Thạch quan sát hình ảnh trên vách tường, có hơi chút bất an nhìn qua Mộ Thần, “Mộ Thần, bọn họ chuẩn bị đi mời Mộc lão đầu.”

Mộ Thần khoanh tay, biểu tình thản nhiên, “Mộc lão đầu kia là một trận pháp sư lục cấp, nghe nói trận pháp thuật của lão rất lợi hại.”

Hình như thực lực cũng rất mạnh, việc hấn giết Lâm Mặc Uyên tựa hồ đã làm cho mấy người này nóng nảy. Sớm biết vậy thì hấn là hấn nên giết người khác mới đúng.

Đôi mắt Diệp Thạch hiện lên vài phần ưu tư, lập tức lại chuyển thành phấn khởi.

“Trận pháp sư lục cấp? Ta vẫn chưa thấy qua trận pháp sư lục cấp đâu.” Diệp Thạch miễn cưỡng nói.

Khóe miệng Mộ Thần nổi lên một tia tươi cười bất đắc dĩ, “Mộc lão đầu này cũng không dễ chọc như Lâm Mặc Uyên đâu.”

Diệp Thạch mím môi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, quan sát trước đã, chắc lần này Lôu Thanh sẽ đi hơn nửa tháng, trong thời gian hơn một nửa tháng này, hấn là đủ cho chúng ta đột phá tới võ vương.” Mộ Thần bình tĩnh suy nghĩ rồi nói.

Diệp Thạch ngậy ra một lúc, kinh hãi hỏi: “Người sắp đột phá võ vương?”

Mộ Thần gật đầu, mỉm cười đáp: “Có dấu hiệu.”

Diệp Thạch vui vẻ chúc mừng: “Thật tốt quá, chúc mừng người.”

Mộ Thần lắc đầu cười nói: “Ta thấy người cũng nhanh thôi.”

Tư chất Diệp Thạch tốt hơn hẳn, nhưng do Diệp Thạch tốn rất nhiều thời gian để tu luyện Bách Quyết Luyện Thể, cho nên tiến độ tu luyện đã bị thấp xuống không ít.

Trước kia Hùng Uy giết mấy con yêu thú vương cấp, máu yêu thú toàn để cho Diệp Thạch góp nhặt giấu trong nhẫn không gian, những con yêu thú linh cấp mà bọn họ giết được cũng như thế.

Ở bên trong nội điện, trong những lúc rảnh rỗi thì Diệp Thạch sẽ lấy máu yêu thú ra ngâm tắm, nếu không phải là Diệp Thạch đã nhồi đầy máu yêu thú trong mấy cái nhẫn không gian, chắc Diệp Thạch đã sớm “cạn lương thực” rồi.

Có tài nguyên sung túc, lại có đầy đủ thời gian, Bách Quyết Luyện Thể mà Diệp Thạch luyện đã tiến triển kinh người, đã sớm đột phá tới ngọc bích, đang sắp bước vào giai đoạn kim bích.

Diệp Thạch gật đầu nở nụ cười: “Ừ, ta cũng cảm ứng được một chút vách chướng của võ vương, nhưng cũng không rõ ràng lắm.”

“Ăn một viên Tấn Vương Đan là được, nếu chỉ dựa vào việc hấp thu nguyên thạch để đột phá thì rất chậm.”

“Nhưng chúng ta chưa từng mua loại đan dược này mà?” Diệp Thạch có chút chần chờ nói. Hơn một năm trước y chỉ là võ linh ngũ tinh, chuyện

tăng lên võ vương đối với y lúc ấy mà nói thì còn hơi xa.

“Đứng là chưa từng mua, nhưng không sao, luyện chế mấy viên là được.” Mộ Thần thuận miệng nói.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, lập tức vui vẻ lên, vỗ đùi nói: “Đúng nhỉ! Ta mém chút nữa đã quên người cũng đã là luyện được sư ngũ cấp.”

... ..

Thiên Tâm thành.

Trong một năm Mộ Thần và Diệp Thạch mất tích, Hùng Uy vẫn luôn tìm kiếm tung tích hai người, thậm chí vì tìm kiếm hai người mà có mấy lần đi tới Thương Cấm, đáng tiếc đều lần lượt thất bại.

Mộ Thần và Diệp Thạch mất tích một năm, trong Thánh Tinh học viện, tin về hai người đã chết càng truyền nhiều hơn, thậm chí rất nhiều người trong Thánh Tinh đã chấp nhận tin tức hai người “tráng niên mất sớm”.

Cơ Phi Diễm vừa trở lại Thiên Tâm thành thì có một đạo tin tức lập tức truyền tới tay.

“Có tin tức của Lâu Thanh.” Cơ Phi Diễm thông báo cho Hùng Uy.

Hùng Uy sửng sốt, lập tức bức thiết hỏi: “Hắn ở đâu? Ta phải đi gặp hắn thôi!”

Cơ Phi Diễm có chút do dự nhìn Hùng Uy, chậm rãi nói: “Chúng ta chậm một bước rồi, bọn họ đã ly khai.”

Sắc mặt Hùng Uy lập tức trở nên thập phần ảm đạm, “Đi rồi?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Ừ, Lâu Thanh quay về tìm Mộ Hạc và Cừu Phong xong thì lại ly khai.”

Nàng đã công đạo với người trong Thiên Tâm thành, một khi Lâu Thanh xuất hiện thì liền theo dõi chặt hắn, tuy nhiên Lâu Thanh lại là võ hoàng, người của nàng ở Thiên Tâm thành có thực lực quá kém, làm sao có thể theo dõi hắn chặt chẽ được đây?

“Lâu Thanh quay về một mình hay là...” Hùng Uy dừng một chút, khẩn trương hỏi.

Cơ Phi Diễm nhấp nhấp môi, do dự một chút, nhưng vẫn dựa theo thực tế mà trả lời: “...Hắn về một mình.”

Sắc mặt Hùng Uy lập tức trở nên khó coi vô cùng, “Hắn về một mình? Vậy Mộ Thần và Diệp Thạch có phải đã...”

Cơ Phi Diễm quan sát thấy sắc mặt Hùng Uy khó coi thì lập tức nói: “Người không nên suy nghĩ bậy bạ, Lâu Thanh không chỉ có một mình, còn có mấy người Lâm Mặc Uyên, Lục Hành Phong và Cố Diệu Ngọc đi chung với hắn, hắn là đã nhờ những người đó chiêu cố Mộ Thần Diệp Thạch rồi.”

Hùng Uy nghe thấy lời Cơ Phi Diễm nói, âm thầm thở ra một hơi, “Người nói cũng có lý.”

Cơ Phi Diễm bắt lấy tay Hùng Uy, bất đắc dĩ hít sâu một hơi, thời gian ngắn ngủn một năm, Hùng Uy đã gầy hơn sáu mươi cân*, so với lúc trước mình đuổi giết hắn thì còn gầy nhanh hơn.

*2 cân = 1 ký

Hùng Uy lắc đầu nói: “Tên nhóc Diệp Thạch này bị Mộ Thần làm hư, hy vọng nó đừng có nói không lựa lời rồi chọc giận mấy lão vương bát đản kia mới tốt!”

“Diệp Thạch hẳn là sẽ có chừng mực...” Cơ Phi Diễm chần chờ lên tiếng.

... ..

“Sao Lâu Thanh đã đi lâu như vậy rồi mà còn chưa trở lại?” Cố Diễm Ngọc có hơi không kiên nhẫn lên tiếng.

“Cũng không phải là ở gần đây, phải tốn chút thời gian mà, kiên nhẫn chút đi.” Ninh Hoài thản nhiên nói.

“Hai đứa kia gần đây an phận hơn rất nhiều nhỉ.”

Lâm Mặc Uyên vừa mới chết, mỗi ngày Diệp Thạch đều chạy tới ngậm trào phúng, tỷ như: “Hôm nay tới phiên ai bắt đầu làm việc vậy? Sao không thấy bóng ai thế?”, “Đánh đi! Sao không đánh vào pháp trận nữa vậy? Bị dọa sợ rồi à? Cũng phải, tên Lâm lão đầu kia chết quá thảm mà.” “Các người đều bãi công à? Cũng đúng ha, chân tay đã già cả hết rồi, nên để chúng nó nghỉ ngơi một chút.”

Ngược lại gần đây tên nhóc Diệp Thạch này trốn không gặp được bóng dáng.

“Hai tên nhóc vương bát đản này hình như đang có chuyện gì đó.” Lục Hành Phong nói.

Cố Diễm Ngọc khó hiểu hỏi: “Tụi nó có thể có chuyện gì?”

“Hoặc có lẽ là đang trù tính làm thế nào thăng cấp võ vương.” Lục Hành Phong đen mặt nói ra suy đoán.

Cố Diễm Ngọc sửng sốt, lập tức lắc đầu bác bỏ: “Không thể nào, hai tên nhóc đó mới có bao nhiêu.” Nghĩ lại lúc trước, nàng chính là đứng ở cảnh giới võ linh cửu tinh ước chừng năm năm đó!

“Không có Tấn Vương Đan, dù cho hai người họ thiên tư không tồi, thì cũng rất khó thắng cấp võ vương.” Ninh Hoài hơi không cho là đúng nói.

“Làm sao người biết trong tay bọn họ không có Tấn Vương Đan?” Lục Hành Phong cười lạnh hỏi.

“Tấn Vương Đan là đan dược ngũ cấp, bọn họ làm sao mua được?” Cố Diệu Ngọc trả lời.

Lục Hành Phong lắc đầu nói: “Cần phải mua à? Các người đã quên, Mộ Thần cũng là một luyện dược sư...”

“Mộ Thần mặc dù là luyện dược sư, nhưng hẳn chỉ là một luyện dược sư tứ cấp!” Cố Diệu Ngọc lạnh lùng nói.

“Đó là một năm trước, Mộ Thần từ một năm trước đã là trận pháp sư ngũ cấp, ai biết đan thuật của hắn hiện giờ đã là trình độ gì rồi.” Lục Hành Phong âm trầm nói, Mộ Thần tài hoa tới mức người khác không kiêng kỵ cũng không được.

“Hai tên vương bát đản này nếu thắng cấp võ vương thì rất phiền toái.” Ninh Hoài cảm thấy rằng hẳn đang rất là đau.

Cố Diệu Ngọc nhướn mày nói: “Không tới mức đó chứ, chỉ là võ vương thôi mà?”

Ninh Hoài cười khố nói: “Nếu bọn họ chỉ là đơn thuần thắng cấp võ vương thì tất nhiên là không có gì, chỉ sợ là sau khi thực lực bọn họ tăng lên, trận pháp thuật cũng sẽ tăng lên theo.”

Nghe xong câu nói của Ninh Hoài, sắc mặt Cố Diệu Ngọc nhanh chóng trầm xuống, Mộ Thần Diệp Thạch chỉ là hai tên có cấp bậc võ linh

lại có thể khu động trận pháp, hại chết Lâm Mặc Uyên, nếu như thực lực thăng cấp võ vương, chỉ sợ sẽ càng khó đối phó.

“Haithằngnhóctập chúng chết tiệt!!” Cố Diệu Ngọc đập một chưởng nát cái bàn bên cạnh.

... ..

Luyện đan thất trong nội điện.

“Đây làTấnVươngĐan sao?” Diệp Thạch bước tới trước đan lô, nghiêng đầu nhìn nhìn vào bên trong đan lô.

“Ừ, đúng.” Mộ Thần đáp.

Diệp Thạch phấn chấn nói: “Nghe thơm quá à!” Chỉ vừa nghe được hương vị của đan dược, y đã cảm thấy vách chướng đang giam cầm mình giống như đang chuẩn bị vỡ ra.

Mộ Thần mỉm cười, thở dài nói: “Tadãxem nhẹchuyện khó khăn khiluyện chếTấnVươngĐan,cũng may làcóđầy đủ linh thảo, nếu không... haiz!Tadãliên tiếp luyệnsaihai lô đan dược,đúnglà đáng tiếc!” Một lò đan dược này có sáu viên, hẳn là đủ cho hắn và Diệp Thạch sử dụng.

Diệp Thạch nở nụ cười nhìn Mộ Thần, an ủi: “Có thể luyện ralàđượcrồimà.” Còn linh thảo bị lãng phí thì về sau tìm lại là được.

Mộ Thần cười: “Nói cũng phải.”

Diệp Thạch chà chà tay, nói: “Ta cảm thấy mấy ngày gần đây sẽthăng cấp.”

“Vậy người thăng cấp trước, ta hộ pháp cho người.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu đồng ý.

... ..

Lúc Lâu Thanh đưa Mộc Hạc và Cừu Phong tới bí cảnh, vừa lúc đó thì Mộ Thần cũng thăng cấp xong.

Bên trong nội điện rực rỡ ánh sáng, linh khí tận trời, cảnh tượng có thể nói là đồ sộ.

“Đây là chuyện gì?” Lâu Thanh nhìn dị tượng trong nội điện, thắc mắc hỏi.

Cố Diệu Ngọc lạnh lùng trả lời: “Còn có thể là chuyện gì, thăng nhóc Mộ Thần kia đã thăng cấp xong rồi, người về hơi chậm, nếu như người về sớm hơn hai ngày thì còn có thể nhìn thấy Diệp Thạch thăng cấp đấy.”

Cố Diệu Ngọc cắn chặt răng, mắt mở trừng trừng nhìn hai thằng nhóc bên trong thăng cấp võ vương lại không làm được cái gì, hai ngày này Cố Diệu Ngọc sắp hết máu chết rồi.

Cừu Phong híp mắt, “Mộ Thần? Đang thăng cấp? Đúng là thiên tài nha! Nhanh thế mà đã thăng cấp thành võ vương. Khó trách Hùng Uy vì tìm hai người họ mà liên tiếp lấy thân phạm hiểm, xâm nhập vào Thương Cấm để tìm kiếm.”

Cố Diệu Ngọc hơi hoang mang nhìn qua Lâu Thanh, dùng ánh mắt hỏi vì sao chỉ đi mời Mộc Hạc lại chiêu thêm một tên Cừu Phong? Mộc Hạc không dễ chọc, Cừu Phong cũng không dễ chọc đó.

Lâu Thanh cảm thấy bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn chiêu Cừu Phong tới đây, Mộc Hạc là do hắn mời, còn Cừu Phong là tự mình tìm tới.

Lúc trước hắn làm ra động tĩnh quá lớn, có rất nhiều người đã đoán được là hắn tìm được bí cảnh, nhưng do có trận pháp chặn giữ mà không tiến vào được.

Khi hần về Thiên Tâm thành đã bị không ít người theo dõi, phần lớn người đã bị hần bỏ xa, nhưng tên Cừ Phong này bởi vì thực lực quá mạnh mẽ mà thật sự bỏ không được.

Cừ Phong xung phong nhận việc, cố sống cố chết muốn tới hỗ trợ, Lâu Thanh chỉ có thể kéo hần nhập bọn.

Cừ Phong quan sát đám người Cố Diệu Ngọc, trong mắt bỗng hiện lên vài phần nghi ngờ, “Lâm đạo hữu đâu? Ta nghe nói Lâu huynh cũn có mời Lâm đạo hữu nữa mà?”

“Hần đã chết.” Cố Diệu Ngọc nhú mày nói.

Trên mặt Cừ Phong hiện lên vài phần kinh nghi*, Lâm Mặc Uyên tốt xấu gì cũng là một võ hoàng, tuy rằng chỉ mới thăng cấp võ hoàng không bao lâu, ở trong đám võ hoàng cũng không tính là cao thủ, nhưng cũng không nên nói chết thì chết chứ.

*kinh nghi: kinh ngạc và nghi ngờ

“Chết như thế nào vậy?” Cừ Phong nhin không được mà hỏi.

Lâu Thanh chỉ nói cho hần, Mộ Thần Diệp Thạch vận khí tốt, kích phát được truyền tống trận trốn vào trong trận pháp thất cấp, bọn họ không phá được trận, cũng không biết Mộ Thần Diệp Thạch lại tính kế giết chết Lâm Mặc Uyên.

“Hai tên nhóc kia động tay động chân trên trận pháp, Lâm đạo hữu không cẩn thận nên mới...” Ninh Hoài nhẹ nhàng nói.

Cừ Phong sửng sốt một chút, có chút không dám tin mà nói: “Lâm đạo hữu đầu gì cũng là một trận pháp sư ngũ cấp, không ngờ lại lật thuyền trong mương, bị người ta dùng trận pháp hại chết.” Tên kia nhất định chết không nhắm mắt rồi.

“Lâm đạo hữu đúng là sơ suất.” Cố Diệu Ngọc thản nhiên nói.

Mộc Hạc nhìn thoáng qua bên trong trận pháp, dĩ nhiên Mộ Thần đã thăng cấp xong, ánh sáng đã bắt đầu thu lại, tất cả dị tượng cũng bắt đầu lặn xuống.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

180. Chương 180

“Ta xem thử trận pháp này đã, coi coi đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì.” Mộc Hạc vỗ tay sau lưng, trên mặt treo nụ cười bình dị gần gũi, thoát nhìn vô cùng hiền lành.

Nếu như là người không quen Mộc Hạc, chỉ sợ chắc sẽ nghĩ Mộc Hạc là một ông lão lương thiện thích giúp người khác.

“Mộc huynh, mời tới bên này.” Lục Hành Phong lập tức tiến lên dẫn đường.

Mộc Hạc vỗ tay sau lưng, thân nhiên đuổi kịp Lục Hành Phong, Lục Hành Phong vừa đi vừa kể đơn giản tình huống giao phong của bọn họ và Diệp Thạch Mộ Thần trong một năm này cho Mộc Hạc.

“Đây chính nơi mà Lâm đạo hữu xảy ra chuyện sao?” Mộc Hạc hỏi.

Cố Diệu Ngọc gật đầu đáp: “Đúng vậy.” Địa phương quý quái này chẳng những cướp đi tánh mạng Lâm Mặc Uyên, còn làm cho nàng bị trọng thương, bị thương nặng như vậy, sợ là nàng phải dưỡng mấy mươi năm mới tốt lên.

“Mộc đạo hữu, ngài thấy nơi này có gì không ổn không?” Ninh Hoài hỏi.

Mộc Hạc cười đầy cảm khái: “Thiên tài!”

Đám người Ninh Hoài không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Lấy chỗ này làm trung tâm, hấn dung hợp năm cái Ngũ Hành Tuyệt Sát Trận vào chung quanh, dung hợp phi thường hoàn mỹ, cho dù là tà hủi cũng không nhìn ra vấn đề, cái chỗ này không có vấn đề, nhưng hấn là trung tâm của năm cái Ngũ Hành Tuyệt Sát Trận, một khi phát động năm cái Ngũ Hành Tuyệt Sát Trận kia, lại nhờ uy lực của Tinh Tú Trận, người nào thân ở chỗ này thì sẽ bị sát khí xé thành mảnh nhỏ.” Mộc Hạc cười giải thích.

Sắc mặt Cố Diệu Ngọc biến đổi, nói: “Không sai, lúc ấy... Lâm đạo hữu lúc ấy chính là bị sát khí xé thành mảnh nhỏ.” Lâm Mặc Uyên chết rất thảm, cái chết của hấn làm cho Cố Diệu Ngọc theo bản năng kiêng kỵ thêm mấy phần đối với Mộ Thần Diệp Thạch.

“Tên nhóc đó thật độc, không tồi, không tồi, đúng là thiếu niên anh tài! Nhưng đáng tiếc, là anh tài thì cũng không sống được lâu.” Mộc Hạc hờ hững nói.

... ..

“Mộ Thần, người thăng cấp xong rồi?” Diệp Thạch bước tới hỏi.

Mộ Thần gật đầu, mở mắt ra, trong mắt lưu chuyển ánh sáng, sát khí bắt đầu khởi động, thực lực mà cấp bậc võ vương có và cấp bậc võ linh có căn bản không thể so sánh, Mộ Thần cảm thấy trong thân thể mình tràn ngập lực lượng.

“Tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

Diệp Thạch nhún vai, buồn bực nói: “Lại có hai lão đầu tới đây.”

Mộ Thần quay đầu nhìn hình ảnh trên vách tường, trong mắt hiện lên vài phần tàn khốc.

“Lâu Thanh không phải là chỉ cần tìm một Mộc lão đầu hồ sơ sao? Sao lại mời thêm một người tới đây?” Mộ Thần khó hiểu hỏi.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ hẳn cảm thấy chỉ mời một người thì cũng khó phá, cho nên mời tới thêm một người.”

Mộ Thần lắc đầu, “Không, ta thấy người kia chưa chắc là do Lâu Thanh mời tới.”

“Không phải do hẳn mời? Vậy người nọ sao lại tới đây?” Diệp Thạch không hiểu.

Mộ Thần nhún vai: “Có lẽ là tự hẳn tìm tới, không quản hẳn tới đây như thế nào, nếu hẳn đã tới, vậy đối thủ của chúng ta lại nhiều thêm một người.”

Diệp Thạch gật đầu, không ngờ giờ y lại đối đầu với sáu võ hoàng, ngẫm lại liền thấy có chút bất khả tư nghị*.

*Bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được

... ..

“Lâu huynh, các người bị một cái trận pháp như vậy vây khốn hơn một năm sao?” Cừ Phong kinh nghi hỏi, sâu trong đôi mắt lộ ra sự khinh thường.

“Cừ đạo hữu, nếu như người có thủ đoạn thì cứ việc lấy ra đi, đám người tiểu đệ tài sơ học thiểu, đúng là thủ đoạn có hạn.” Lục Hành Phong lãnh đạm nói với Cừ Phong.

Cừ Phong chấp tay sau lưng, nhếch miệng nói: “Ta quả thật có cách, nhưng ta nói câu này trước, nếu trận pháp này bị phá, đồ bên trong, ta sẽ được chọn thêm hai thứ khác.”

Lâu Thanh gật đầu, “Cái này thì tất nhiên.”

Cừu Phong nhìn qua ý hỏi Mộc Hạc, Mộc Hạc phất tay áo, tốt tính mà cười cười, “Nếu Cừu đạo hữu có bản lĩnh kia, vậy được chọn thêm hai thứ cũng là việc đúng.”

Mộc Hạc cười lạnh trong lòng, Cừu Phong vội vã xuất đầu như vậy, đại khái là sợ mình phá trận trước, hẳn sẽ không mò được chỗ tốt gì, hẳn cũng không chịu nghĩ, đám người Lục Hành Phong nào phải ăn chay, pháp trận thất cấp này làm sao dễ đối phó như thế được.

Cừu Phong nghe được câu đồng ý của Mộc Hạc thì thở ra một hơi, tay vỗ vào túi linh thú, một đám phi trùng màu đỏ liền bay ra, phi trùng màu đỏ lớn cỡ một nắm tay, giờ ở đây có hơn một ngàn con, chúng nó bay lên che lấp cả mặt trời, nhìn rất đồ sộ.

“Thôn Hỏa Trùng!” Đôi mắt Ninh Hoài hiện lên dị sắc.

Thôn Hỏa Trùng cần nuốt hỏa để sống, cần nuốt càng nhiều hỏa, phẩm chất hỏa càng cao, thực lực Thôn Hỏa Trùng lại càng mạnh.

Thôn Hỏa Trùng thói quen giữ hỏa trong cơ thể, lúc đối địch có thể bất ngờ phun ra.

Ngự trùng thuật của Cừu Phong rất lợi hại, mấy người ở đây đã sớm nghe qua.

“Cừu Phong, thật bất ngờ! Đám Thôn Hỏa Trùng này của người không ngờ lại có mười con đầu lĩnh vương cấp, một khi đám này xông lên, cho dù là võ hoàng thì cũng có thể giết chết.” Lục Hành Phong cười, đầy khâm phục nói.

Cố Diệu Ngọc đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn Cừu Phong lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Sau khi nàng bị trọng thương, thực lực giảm lớn, quyền lên tiếng cũng yếu bớt.

Cừu Phong đắc ý nở nụ cười, “Thực lực mấy đứa nhóc kia của ta hơi kém một chút, nhưng thắng ở số lượng.” Dựa vào đám Thôn Hỏa Trùng này, hắn đã giết được hai tên võ hoàng, giờ mấy tên võ hoàng nhìn thấy hắn đều phải khiêm nhường ba phần.

Để bồi dưỡng được đám Thôn Hỏa Trùng, hắn đi khắp các nơi có núi lửa, mua không dưới hơn mười loại hỏa diễm khác nhau, thật có thể nói là dốc hết tâm huyết.

“Đi!” Cừu Phong giơ lên tay, mấy ngàn con Thôn Hỏa Trùng đồng thời bay xuống trận pháp, mấy ngàn hỏa cầu cũng đốt tới.

Diệp Thạch nhìn hình ảnh trên vách tường, hơi bất an cau mày: “Mộ Thần, hắn muốn đốt hủy đại trận!”

Mấy ngàn con Thôn Hỏa Trùng đồng thời phun hỏa tới đại trận, cảnh tượng này nhìn qua dị thường đồ sộ.

“Cừu đạo hữu, thủ đoạn thật tốt!” Cố Diệu Ngọc nhìn đại trận đang bị ngọn lửa thiêu cháy, phát ra từng tiếng vang trầm trầm, trên mặt không khỏi hiện lên sự vui sướng.

Cừu Phong vuốt râu mép, nở nụ cười đã nằm chắc phần thắng: “Ha ha, không có gì.”

Diệp Thạch nhìn đại hỏa đang bao trùm đại trận, không khỏi bất an, “Mộ Thần, cứ đốt như vậy thì thật sự sẽ không xảy ra vấn đề chứ?”

Mộ Thần nói: “Trong nhất thời sẽ không xảy ra vấn đề.”

Trận pháp thất cấp mà Thôn Hỏa Trùng ngũ cấp nói đốt là có thể đốt sao, nhưng nếu như dùng dị hỏa thất cấp tới đốt, chỉ sợ qua không bao lâu là có thể đốt sạch.

“Tuy rằng trong nhất thời sẽ không xảy ra vấn đề, nhưng cũng không thể để lão ta cứ đốt hoài như vậy nha!” Diệp Thạch nói.

“Người nói không sai, chúng ta đi ra xem thôi.” Mộ Thần gật đầu rồi nói.

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi: “Người có chủ ý gì hả?”

Khóe miệng Mộ Thần nhếch lên, sâu trong đôi mắt hiện lên tia lạnh, “Chủ ý sao? Tất nhiên là tặc, ta mới vừa tiến vào võ vương mà đã có người đưa tới một phần đại lễ như vậy cho ta, lòng ta rất được an ủi đó nha!”

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu gì hết.”

Mộ Thần chỉ mỉm cười, nắm tay Diệp Thạch dắt đi, nói: “Chúng ta đi ra ngoài xem hai lão già mới tới thôi.”

Diệp Thạch đi theo phía sau Mộ Thần, thì thầm nói nhỏ: “Kỳ thật ta đã gặp qua hai lão già kia, hai lão ấy đều... rất xấu.”

Mộ Thần quay đầu nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Cố Diệu Ngọc nhìn thấy thân ảnh Mộ Thần Diệp Thạch, thần kinh nhất thời rung lên, “Hai thằng nhóc kia đi ra!”

Ánh mắt Cừu Phong xuyên qua quầng sáng trận pháp nhìn thấy hai thân ảnh đang đi tới, hai người kia thật đúng là tuổi trẻ tài cao!

Đáng tiếc, hết thảy đều phải biến mất, rất nhanh thôi, hai người này sẽ xong đời, đám người Cố Diệu Ngọc kia rất hận hai người này, nếu hai

nhóc đó đủ thông minh, thì nên lập tức tự sát, nếu để bị bắt được thì sẽ rất đau đớn. Ánh mắt Cừu Phong tràn đầy đồng tình và thương hại nhìn Mộ Thần Diệp Thạch.

Mộ Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Cừu Phong, lão già này hình như rất đồng tình hẳn, một hồi sẽ đến phiên Mộ Thần hẳn tới đồng tình đối phương.

Ánh mắt Mộ Thần đảo qua dừng ở trên người Mộc Hạc, đôi mắt nhất thời rụt lại, tại trong mắt Mộ Thần, Cừu Phong chính là một tên ngu ngốc, còn lão già tên Mộc Hạc này mới chân chính là một nhân vật ngoan độc.

Diệp Thạch ngửa đầu, ngơ ngác nhìn Thôn Hỏa Trùng trên bầu trời đang giương nanh múa vuốt, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Hai thằng nhóc các người xong đời rồi, cứ kiêu ngạo đi!” Cố Diệu Ngọc ác độc nói với hai người.

Diệp Thạch hung hăng trừng Cố Diệu Ngọc, Cố Diệu Ngọc then quá thành giận mà mắng to Diệp Thạch: “Còn trừng tasao, sắp chết đến nơi rồi mà người còn dám trừng ta à!”

Mộ Thần thản nhiên nhìn Cố Diệu Ngọc, đôi mắt hiện lên tia cười nhạo.

Mộ Thần vung tay lên, Thanh Minh Diễm dừng lại trên đại trận.

Tiếng kêu thảm thiết của Thôn Hỏa Trùng liên tiếp vang lên.

“Thanh Minh Diễm cắn nuốt mấy con trùng đó rồi?” Diệp Thạch mở to mắt hỏi.

Mộ Thần gật đầu ừ một tiếng.

Luận các loại hỏa diễm thần kỳ, có loại hỏa diễm nào có thể so sánh với dị hỏa? Đám trùng ngu xuẩn này cứ nhiên lại đùa nghịch phun lửa trước mặt người có được dị hỏa là hắc, đây không phải là đùa giỡn đại đao trước mặt quan công sao?

Diệp Thạch nhìn một màn này, không khỏi nhiệt huyết sôi trào trong lòng, thì ra cái gọi là “đại lễ” nguyên lai là chỉ đám trùng này. Quả nhiên là một phần đại lễ!

Trong thời gian một cái chớp mắt, mấy ngàn con Thôn Hỏa Trùng bị cắn nuốt sạch sẽ, cho dù là hơn mười con Thôn Hỏa Trùng vương cấp kia thì cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Thấy đàn Thôn Hỏa Trùng mà mình tỉ mỉ bồi dưỡng đã chết hết toàn bộ, Cừu Phong “Oa” một tiếng hô ra một búng máu, một búng máu này của Cừu Phong, một nửa là bởi vì bị thương, một nửa là bị tức.

Mấy ngàn con Thôn Hỏa Trùng có huyết khế với Cừu Phong, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, vì bồi dưỡng ra đàn Thôn Hỏa Trùng này mà Cừu Phong cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ thân gia, nhưng hắc lại chưa bao giờ hối hận qua, bởi vì sau khi có đàn Thôn Hỏa Trùng này, hắc ở trong đám cường giả đồng cấp được coi là một địch thủ mạnh mẽ.

Thanh Minh Diễm dạo một vòng trên không trung rồi về lại trên tay Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn Thanh Minh Diễm trên tay, khóe miệng kéo lên một nụ cười thản nhiên.

“Mộ Thần, ta tựa hồ cảm thấy dị hỏa này trở nên lớn hơn rất nhiều.”
Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Cắn nuốt hơn một ngàn con Thôn Hỏa Trùng cơ mà, tất nhiên là phải tăng lên một chút thôi.” Lão nhân này để bồi dưỡng đám

trùng này, hẳn là đã hạ không ít công phu, hơn một ngàn con trùng kia đều là đại bổ đó!

Trong một cái chớp mắt, tâm huyết mấy chục năm bỗng như nước chảy về sông, Cừu Phong tới tâm muốn chết cũng có.

Cừu Phong ôm ngực, đầy phần nộ nhìn Mộ Thần trong quảng sáng.

Mộ Thần nghiêng đầu, cười thản nhiên, cung kính hành lễ với Cừu Phong, “Đa tạ tiên bối đã tặng hậu lễ cho Mộ Thần, Mộ Thần vô cùng cảm kích.”

Cừu Phong bị Mộ Thần chọc tức giận hộc ra thêm một búng máu, Lâu Thanh thấy Cừu Phong bị tức hộc máu, nhin không được có loại đồng bệnh tương liên.

“Thằng nhóc, ta sẽ nhớ kỹ ngươi!” Ánh mắt Cừu Phong đỏ lên nhìn Mộ Thần, nói.

“Aida, hình như ngươi muốn lột da xương ta đi nữa canh lại nhiều thêm một người rồi.” Mộ Thần quay đầu, hơi u oán chớp mắt nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch vươn tay nắm chặt tay Mộ Thần, “Mộ Thần, ngươi đừng sợ.”

Mộ Thần nhẹ nhàng mỉm cười với Diệp Thạch: “Ta sao có thể sợ hãi? Người quá lo lắng rồi. Ta muốn bảo hộ ngươi cơ mà. Ta sao có thể sợ hãi được!” Những chướng ngại che ở phía trước chúng ta, ta sẽ nhổ lên hết, cho dù là võ hoàng thì cũng như thế!

“Tâm tính của lão nhân này không tốt nhỉ. Chỉ mất mấy con trùng mà cứ hộc máu hộc máu không ngừng.” Diệp Thạch khinh thường nói.

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Ừ, đúng vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

181. Chương 181

Ninh Hoài nhìn Cừu Phong còn đang đau lòng hối hận, trong mắt đầy đồng tình, nhưng lòng lại vui sướng khi người gặp họa.

Tên Cừu Phong này rất kiêu ngạo, tuy rằng không nói rõ, nhưng lại nơi chốn lộ ra biểu tình khinh thường đối với việc bọn họ hơn một năm mà không có bắt được Mộ Thần Diệp Thạch. Mà bọn họ lại không thể nói Mộ Thần và Diệp Thạch lợi hại cỡ nào, như vậy sẽ tăng chí khí cho địch, giảm đi uy phong của phe mình, họ chỉ có thể chịu đựng.

Đã tự thể nghiệm sự cường hãn của Mộ Thần Diệp Thạch rồi, cái tên này hãn là đã biết hai tên nhóc kia khó đối phó bao nhiêu.

Ninh Hoài nhìn thoáng qua Mộ Thần Diệp Thạch đang vui vẻ trong quần áo sáng, tuy rằng thực lực hai tên nhóc này hơi yếu, nhưng xác thực là không ít thủ đoạn!

“Cừu đạo hữu, ngươi không sao chứ?” Ninh Hoài đầy thân thiết hỏi han.

“Chuyện Mộ Thần có dị hóa, vì sao các ngươi không sớm nói với ta?” Cừu Phong nâng mắt lên, biểu tình dữ tợn chất vấn.

Cừu Phong giật mình nhớ tới, trên khối ngọc giản chỉ cách đường Thôn Hỏa Trùng mà mình có được từng đề cập tới, uy lực của Thôn Hỏa Trùng tuy rằng cực lớn, nhưng dị hóa lại là khắc tinh của loài này, Thôn

Hỏa Trùng có thể cắn nuốt đủ loại hỏa diễm, lại không cắn nuốt được dị hỏa. Bởi vì mấy năm nay hãn sử dụng Thôn Hỏa Trùng cơ hồ chưa từng bị thiệt, liền vứt chuyện này ra sau đầu.

“Người cũng không có hỏi!” Ninh Hoài cau mày nói, hơn nữa, Mộ Thần có dị hỏa cũng không phải là chuyện bí mật! Tự tên Cừ Phong đó không chuẩn bị chu toàn, có thể trách ai.

Hơn một năm này, bọn họ chỉ chú ý nhiều tới trận pháp thuật của Mộ Thần, còn dị hỏa thì thật đúng là không chú ý lắm.

“Mộ Thần, dị hỏa của ngươi sắp thăng lên lục cấp à?” Diệp Thạch quan sát ngọn lửa trên tay Mộ Thần, tò mò hỏi.

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Đúng là sắp lên lục cấp.”

“Tiền bối, cái loại trùng này ngài còn có không? Ngài thả ra thêm một chút đi. Càng nhiều càng tốt nha!” Diệp Thạch nghiêng đầu mong đợi nhìn Cừ Phong.

Cừ Phong thấy Diệp Thạch đang tràn đầy chờ mong nhìn mình, hãn lại học ra một búng máu.

“Không phải nói là, võ hoàng đều là những người dẫn đầu quen mưa gió, dù đứng trước thái sơn thì mặt cũng sẽ không đổi sắc sao? Sao lão gia hỏa này cứ luôn học máu học máu miết vậy? Tâm cảnh quá kém rồi.” Diệp Thạch cổ quái nói.

Mộ Thần mỉm cười, đầy khinh miệt liếc nhìn Cừ Phong một cái, nói: “Có lẽ lão gia hỏa này là một vận cứt chó mới lên được võ hoàng, tâm cảnh không được tốt cũng là đương nhiên.”

Diệp Thạch gật đầu, giọng nói đầy cảm khái: “Căn cơ không vững thì sớm muộn gì cũng sẽ ăn mệt...”

Cừu Phong nghe được mấy câu trò chuyện của Mộ Thần Diệp Thạch, lại phun ra thêm một búng máu.

Ninh Hoài nhìn mặt Cừu Phong bị tức tới xanh mét, rốt cục cũng bắt đầu chân chính đồng tình Cừu Phong.

Mất đi Thôn Hỏa Trùng tỉ mỉ bồi dưỡng nhiều năm thì thôi đi, giờ lại còn bị hai thằng nhóc kia ra sức chế nhạo, Cừu Phong thật sự là cũng đủ xui xẻo.

“Hai thằng nhãi người đừng để cho Cừu Phong ta bắt được, ta mà bắt được, tasẽ làm cho các người biết cái gì là sống không bằng chết!” Cừu Phong tức giận gào to.

Diệp Thạch bất đắc dĩ gãi gãi đầu, lại có thêm một người hăm dọa bọn họ, hơn một năm này, y nghe được rất nhiều lời hăm dọa, lão Cừu Phong này nói lời hăm dọa không có ý mới cũng không có đột phá, Diệp Thạch nghe mà nản.

“Lão già, đừng tức giận nhiều thế, đối với thân thể không tốt đâu.” Diệp Thạch thâm thúy nói.

Cừu Phong siết chặt tay, do tức giận mà cả người run run không ngừng.

“Được rồi Thạch Đầu, chúng ta đi thôi.” Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Ừm, đi thôi.”

Diệp Thạch được Mộ Thần dắt đi còn không quên quay đầu lại, làm một cái thủ thế “bái bai” với Cừu Phong.

Cừu Phong nhìn theo thân ảnh hai người, khóe mắt muốn nứt ra.

Ninh Hoài suy nghĩ nhìn Cừ Phong, những khó chịu mà bọn họ đã chịu đựng hơn một năm nay, giờ tới phiên Cừ Phong bị chung rồi.

... ..

“Được rồi Cừu huynh, người cũng đừng quá thương tâm, cũ không đi mới không tới, có thể sau khi đàn Thôn Hỏa Trùng này chết sạch, người lại có thể tìm được Linh Trùng cấp cao nào để dưỡng thì sao?” Mộc Hạc ngoài cười nhưng trong không cười, lên tiếng.

Cừ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mộc Hạc, đám người Lâu Thanh có lẽ không nghĩ tới chuyện Mộ Thần có dị hỏa, nhưng tên Mộc Hạc đa mưu túc trí này hẳn là đã sớm nghĩ tới.

Nhưng mà người này lại vẫn luôn thờ ơ, sớm biết trước mình sẽ lật thuyền trong mương nhưng cái gì cũng không nhắc nhở mình, chỉ đứng đó nhìn.

Nhìn sự thất bại thảm hại của mình, nhìn thanh danh mình bị quét sạch, nhìn Mộ Thần Diệp Thạch liên tục châm chọc khiêu khích mình.

Tên Mộc Hạc này đúng là thiếu đạo đức như lời đồn, đồn đãi quả nhiên không sai.

Tuy rằng Cừ Phong hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không nói gì thêm, mất đi Thôn Hỏa Trùng, hẳn đã mất đi chỗ dựa lớn nhất, thực lực Mộc lão đầu mạnh hơn hẳn nhiều, loại thời điểm này mà xung đột với hắn là tự tìm đường chết.

“Mộ Thần, lão đầu tằng lĩnh mới tới kia trình độ không có bao nhiêu, lão đầu còn lại chắc cũng không ra làm sao.” Diệp Thạch hưng phấn nói.

Mộ Thần thở nhẹ một hơi, hắn cũng không có lạc quan như Diệp Thạch.

“Nếu không phải là ta vừa vãn có dịp hòa, vậy lão đầu tặng lễ ki chính là khắc tinh của chúng ta, mà lão đầu còn lại thì càng khó đối phó.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

“Hả? Ghê vậy á?” Diệp Thạch chớp mắt kinh ngạc.

“Xem trước một chút đi.” Mộ Thần nói.

Một lão đầu kia tựa hồ đã sớm biết mình có thể đối phó Cừu Phong, nhưng đối phương lại không có nhắc nhở gì cho Cừu Phong, đúng là cáo già!

Cố Diệ Ngọc hơi khinh thường liếc nhìn Cừu Phong, tên Cừu Phong này mắt cao hơn đầu như là cho rằng không ai bì nổi hấn, nàng còn tưởng rằng hấn có thể làm được cái gì, kết quả lúc bắt đầu cỡi lòng đầy tin tưởng, hùng hổ ra tay, lại lạc xuống một cái hạ tràng như vậy, tự hấn mất mặt thì thôi, lại còn hại mình tín nhiệm hấn mất mặt theo!

Hai đứa Mộ Thần Diệp Thạch kia hấn là đang cười chết đi, đám Hỏa Trùng kia có vẻ giúp dị hỏa của Mộ Thần một bước không nhỏ. Lão già Cừu Phong này mệnh không tốt! Vừa mất phu nhân lại thiệt quân.

Cừu Phong mới vừa bình tĩnh lại, lại thấy được ánh mắt tràn đầy khinh thường của Cố Diệ Ngọc, thiếu chút nữa bị tức phun ra thêm một búng máu.

... ..

“Một huynh, ngươi có nhìn ra được môn đạo gì không?” Lâu Thanh cung kính hỏi Mộ Hạc.

Mộ Hạc không như Lâm Mặc Uyên, thực lực Mộ Hạc mạnh hơn nhiều Lâm Mặc Uyên.

Mộc Hạc cười, không chút để ý nói: “Nhìnra đượcmột chút.”

Tinh thần đám người Lâu Thanh không khỏi rung lên, “Cái gì?”

Mộc Hạc chậm rãi chấp tay sau lưng nói: “Trận pháp thất cấpphảidùng nguyên thạchđểduy trì vận chuyển, cần phải cóđại lượng nguyên thạch, có thể nói, người bình thường căn bản nuôi không nổi đại trận thất cấp, nhưngTinhTúTrận lại không cần như thế, nó có thể hấp thu tinhnguyênlựcđểduy trì vận chuyển.”

Ninh Hoài mở to mắt, hấp tấp hỏi: “Cho nên, ý của Mộc đạo hữu ngài là, chỉ cần ngăn cách tinh nguyên lực truyền cho đại trận, cái đại trận này không có nguồn sinh lực cung ứng, liền tự sụp đổ?”

Mộc Hạc gật đầu, “Có thể nói như vậy, nhưng ngăn cách tinh nguyên lực cũng không phải là một chuyện đơn giản.”

“Tuy rằng không phải là chuyện đơn giản, nhưng Mộc huynh nhất định đã có biện pháp.” Lâu Thanh quan sát Mộc Hạc. Nếu Mộc Hạc đã nói như vậy, hẳn là hẳn đã sớm định liệu trước.

Mộc Hạc gật đầu nói: “Trong tay ta có một loại Đoạt Tinh Trận lực cấp, nó có thể cướp lấy tinh nguyên lực, chỉ cần tại chung quanh đại trận này bày ra ba cái Đoạt Tinh Trận, chặt đứt nguồn sinh lực cung ứng của Tinh Tú Trận, cái đại trận đã vận chuyển hơn một năm rưỡi này liền sẽ tự sụp đổ.”

Mộ Thần nhìn hình ảnh trên vách tường, trên mặt tràn đầy sát khí.

“Mộ Thần, lão nhân này đa mưu túc trí vậy, chúng ta phải làm sao?” Diệp Thạch bất an hỏi.

Mộ Thần nheo mắt an ủi: “Không vội, trận pháp lực cấp cũng không dễ bố trí, mà cho dù bố trí được thì Tinh Tú Trận này vẫn còn cất giữ tinh

nguyên lực, cũng đủ cho nó vận chuyển thêm một năm, chúng ta còn kịp thời gian nghĩ biện pháp!”

Cố Diêu Ngọc vui mừng nhìn Mộc Hạc, “Thật tốt, đã như vậy thì nhanh chóng bố trí trận pháp đi.”

Mộc Hạc lạnh nhạt liếc Cố Diêu Ngọc, “Tuy rằng trận pháp lục cấp không nghịch thiên bằng trận pháp thất cấp, nhưng cũng cần tiêu hao rất nhiều, bố trí ba cái Đoạt Tinh Trận sẽ tiêu hao rất lớn tài nguyên, ta làm sao biết được thứ bên trong có đáng giá để ta làm không.”

Đám người Lôu Thanh hai mặt nhìn nhau, hỏi: “Mộc huynh, đây chính là nơi tu luyện của võ tông đó! Người còn sợ không có thứ tốt sao?”

“Đúng vậy, bên trong có rất nhiều thứ tốt, tên gia hỏa Diệp Thạch phung phí của trời kia còn lấy nhân sâm vạn năm thành củ cải mà gặm kia kìa.” Cố Diêu Ngọc nói.

Diệp Thạch nhăn mi đứng trước quang ảnh, không cao hứng biện minh: “Ta chỉ gặm nhân sâm ngàn năm thôi mà, làm gì có vạn năm chứ!”

Mộ Thần lắc đầu giải thích: “Cố Diêu Ngọc đang muốn khuyến khích Mộc Hạc ra tay mà, tất nhiên phải nói khoa trương thêm một chút.”

“Xú bà nương kia miệng đầy lời nói dối, đúng là chán ghét.” Diệp Thạch cau mày nói.

“Đoạt Tinh Trận cần tài liệu gì? Mọi người hỗ trợ một chút là được.” Lục Hành Phong nói, sự tình đã đến một bước này rồi, để cho bọn họ cúi đầu nhận thua Mộ Thần Diệp Thạch là không có khả năng! Cho dù không vì bảo vật thì vì mặt mũi bọn họ cũng không thể lui!

Mộc Hạc gật đầu, “Như vậy, làm phiền các vị.”

“Làm sao đây?” Diệp Thạch trừng mắt nhìn, bối rối hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần căn rằng, “Ta cũng không biết. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, ít nhất chúng ta còn có thời gian hơn một năm để suy nghĩ, xem xét đã rồi bàn lại.”

Diệp Thạch hơi bất an nhấp nhấp môi, hơn một năm! Nếu như bọn y có thể trong khoảng thời gian này thẳng lên võ hoàng, như vậy cũng không cần sợ hãi những người này nữa, nhưng bọn y nào có bản lĩnh thẳng lên võ hoàng trong thời gian chỉ hơn một năm được!

... ..

Thánh Tinh học viện.

“Cũng đã hơn một năm rồi, đến tột cùng thì Mộ Thần Diệp Thạch đã chạy tới đâu rồi?”

“Ai biết được! Thời gian dài như vậy mà mặt cũng không lộ, chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi!”

“Người không muốn sống nữa à! Lời này đừng để cho Kinh tiền bối nghe thấy, coi chừng hắn đánh chết người!”

“Nhưng vốn là vậy mà, thời gian đã lâu như vậy rồi...”

“Hùng tiền bối vẫn chưa trở lại, chắc là còn chưa buông tha đâu.”

“Mộ Thần và Diệp Thạch là thiên tài như thế, nếu chết thì cũng quá...”

“Thiên tài tráng niên mất sớm còn ít ả, nghĩ lại đi, trong bí cảnh năm đó chính là đã chết một võ linh bát tinh, ba võ linh tứ tinh đó, những người đó cũng đều là thiên tài!”

“Ta cảm thấy Mộ Thần Diệp Thạch không có khả năng chết, nói không chừng họ còn đang ở đâu đó phát tài ấy.”

“Người nghĩ hay quá nhỉ, nếu thật sự đang phát tài ở đâu thì vì sao không có tin tức gì truyền ra?”

“Có lẽ là không truyền ra được thì sao!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

182. Chương 182

Tạ Đan Yên ngồi trên sườn núi thờ dài, “Uyển Bạch, người nói coi Mộ Thần và Diệp Thạch rốt cuộc đang ở đâu?”

Trình Uyển Bạch bất đắc dĩ nói: “Ta làm sao mà biết chuyện này chứ!”

Người muốn biết nơi hiện giờ của hai tên đó nhất hẳn là Hùng Uy đi, nghe nói Hùng Uy đã tìm Mộ Thần Diệp Thạch hơn một năm, đáng tiếc là tới cái bóng cũng không tìm được.

Nói tới cũng kỳ, hai người sống sờ sờ như thế, lại còn có Hùng Uy nhìn chăm chăm, chẳng hiểu sao giờ lại không thấy tăm hơi.

“Ta cảm thấy không chừng bọn họ đang ở chỗ nào sống rất tự tại đấy chứ.” Tạ Đan Yên bĩu môi nói.

Trình Uyển Bạch cười: “Có lẽ.”

Diệp Thạch và Mộ Thần đều là hai tên không thích chịu thiệt, chỉ là, nghe nói việc mất tích của hai người kia có liên quan tới mấy vị võ hoàng, nếu bọn họ thật sự đang chung một chỗ với võ hoàng, vậy thật đúng là nguy hiểm.

“Lại nói, lúc Mộ Thần và Diệp Thạch mất tích, nghe nói, Lục Nghiêu và Trang Du của Minh Nguyệt học viện cũng đã lâu không thấy bóng dáng.” Tạ Đan Yên nói.

Trình Uyển Bạch nhăn mi, “Hình như thời gian bốn người họ mất tích không kém nhau lắm, cũng không biết là có gì liên quan không.”

“Đúng rồi, hiệu trưởng đang gặp ai đó đúng không? Nhìn người đó rất thần bí.” Tạ Đan Yên hỏi nhỏ.

Trình Uyển Bạch nhún vai: “Không biết, nhưng đó hẳn là một nhân vật rất lớn, hiệu trưởng có vẻ rất kiêng kỵ người nọ.”

“Có thể làm cho hiệu trưởng kiêng kỵ, không phải là võ hoàng chứ?” Tạ Đan Yên như có điều suy nghĩ.

Trình Uyển Bạch lắc lắc đầu nói: “Được rồi, đừng đoán mò, đó cũng không phải chuyện của chúng ta.”

Tạ Đan Yên nhún vai, “Người nói cũng đúng.”

... ..

Thiên Tâm thành.

Một tin tức cổ quái bỗng được truyền ra, khiến một đám tu luyện giả nhiệt huyết sôi trào.

Truyền rằng, Lôu Thanh tìm được một cung điện tu luyện của võ tông, nhưng không biết thế nào mà lại bị hai con kiến tính kế, hai con kiến kia trốn vào trong nội điện, bằng vào một cái trận pháp thất cấp huyền diệu mà làm mưa làm gió, đám võ hoàng Lôu Thanh hùng bá nhất phương trái lại bị ngăn ngoài cửa.

Bộ phận tinh hoa nhất của cung điện đã bị hai con kiến chiếm cứ.

Hai con kiến đó nhờ vào tài nguyên trong nội điện, chỉ tốn thời gian một năm liền tu luyện từ võ linh ngũ tinh tới cảnh giới võ vương, phúc trạch nghịch thiên!

Đám võ hoàng Lô Thanh và hai con kiến đẩy đầu trí đấu dũng hơn một năm, bị hai con kiến tính kế giết chết một võ hoàng kiêm trận pháp sư ngũ cấp – Lâm Mặc Uyên.

Lâm Mặc Uyên vừa chết, Lô Thanh bất đắc dĩ phải trở về viện binh, vị cứu binh này là trận pháp sư lục cấp – Mộc Hạc.

...

Thiên Tâm thành, Cừu phủ.

“Ta tra được rồi, tin tức khiến cho bên ngoài gà bay chó sủa là do một võ vương cửu tinh tên là Vệ Đông truyền ra, thực lực tên Vệ Đông này không ra làm sao, nhưng không biết tìm được ở đâu rathượng cố Ẩn Phù, thiện nhất là theo dõi người khác và tìm hiểu tin tức.”

“Lần trước Lô Thanh xuất hiện trong Thiên Tâm thành, tuy rằng người của ta bị hãm xa, nhưng Vệ Đông lại không, có vẻ như Vệ Đông đã đuổi kịp Lô Thanh, thậm chí cũng tìm được nơi hiện giờ của đám người Lô Thanh, chỉ là bởi vì bên Lô Thanh đều là võ hoàng, Vệ Đông chiếm không được chỗ tốt, cho nên mới lui về.”

“Sở dĩ hãm truyền ra tin tức này, hẳn là do muốn đục nước béo cò.” Cơ Phi Diễm thản nhiên nói.

Hùng Uy phẫn chấn hỏi: “Tin tức mà hãm truyền ra có chính xác không?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Chắc là không giả, nhưng tình huống cụ thể thế nào thì còn phải tới đó mới biết được.”

Nàng vốn muốn bắt Vệ Đông lại rồi tìm hiểu thêm về tình huống cụ thể, nhưng tên kia cực thiện ẩn nấp, trơn trượt như lươn, nàng căn bản không bắt được.

“Hiện tại quần chúng trong thành rất kích động, có rất nhiều võ vương đã hợp thành liên minh, tính đi tới cung điện tu luyện của võ tông kia, cũng có không ít võ hoàng có hứng thú với nơi đó.” Cơ Phi Diễm mỉm cười nói.

Di mật của võ tông, rất nhiều võ hoàng động tâm!

Hùng Uy siết chặt nắm tay, âm thầm thở ra một hơi, đã hơn một năm, cuối cùng cũng có tin tức, nếu tin tức kia là thật, vậy Mộ Thần Diệp Thạch hẳn là đều còn sống.

Cơ Phi Diễm lấy ra một tờ bản đồ, “Đây là bản đồ đang được truyền khắp thành, nghe nói chỉ cần dựa theo lộ tuyến này là có thể tìm được di mật của võ tông.”

Hùng Uy vui mừng nói: “Vậy chúng ta đi nhanh thôi!”

“Không vội, nếu Mộ Thần Diệp Thạch thật sự đã chiếm cứ nội điện, lại đạt được chỗ tốt thật lớn, như vậy chỉ sợ Mộ Thần Diệp Thạch đã là cái đích cho mọi người chỉ trích, mà đối thủ của bọn họ cũng không phải là người bình thường, ta thấy, người tốt nhất nên cải trang lẫn vào trong một đội lớn.” Cơ Phi Diễm nhìn Hùng Uy, suy nghĩ rồi nói.

Hùng Uy gật đầu, lo lắng nói: “Người nói có lý. Nhưng trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Dù sao Mộc Hạc cũng đã tới đó.”

Cơ Phi Diễm lắc đầu: “Nếu tin tức là thật, như vậy nếu bọn họ có thể chu toàn với đám võ hoàng kia lâu như vậy, liền không có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Người nói có lý.” Hùng Uy chậm rãi thở ra một hơi.

Lúc đám người Lô Thanh Mộc Hạc quay lại Thiên Tâm thành chuẩn bị mua sắm tài liệu mà trận pháp lực cấp cần, chuyện về cung điện tu luyện

của võ tông đã bị mọi người biết.

Có mấy võ hoàng trực tiếp tới cửa hi hi ha ha hỏi Lâu Thanh rằng có phải đúng thật là như lời đồn, bị hai tên võ linh tính kế.

Lâu Thanh buồn bực, nhưng lại không hề có biện pháp.

“Sao chuyện lại thành như vậy?” Ninh Hoài cuối cùng nhịn không được mà hỏi ra.

Lâu Thanh cắn răng không nói gì, hắn đã rõ rồi, lần trước hắn đi mời Mộc Hạc đã bị người khác theo dõi, thực lực người nọ chỉ là võ vương, nhưng Ẩn Phù trên tay lại là hàng tốt, hơn nữa còn theo dõi hắn đã lâu.

Năm nay đúng là bất lợi! Hắn chẳng những bị hai thằng nhóc Mộ Thần Diệp Thạch kia hung hăng châm chọc, lại còn bị một tên hỗn đản chỉ biết ẩn nấp tính kế một hồi.

Đáng tiếc cho mình vì tìm kiếm cái bí cảnh này mà hao hết tâm huyết, hiện tại cục diện lại trở thành thế này.

“Là sơ sót của ta.” Lâu Thanh cắn răng, có chút nan kham nói.

Ninh Hoài cau mày, tuy rằng có chút oán trách sự sơ suất của Lâu Thanh, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Mộc Hạc cũng cau mày, chuyện đã nháo tới như vậy, về sau làm thế nào, hắn phải suy nghĩ thật tốt.

Tới lúc đó hắn tâm tâm khổ khổ bố trí ra được đại trận, lại bị một đám võ hoàng từ đâu ra nhảy vào chiếm lợi. Hắn cũng không thích làm áo cưới cho người khác!

... ..

“Lâu Thanh quay lại rồi.” Cơ Phi Diễm nói.

Hùng Uy ừ một tiếng rồi nói: “Ta cũng biết.” Lúc này Lâu Thanh trở về đã bị rất nhiều người theo dõi. “Hắn và đám Mộc Hạc cùng quay về, nghe nói bọn họ trở về để mua sắm tài liệu cho trận pháp, chắc là đang chuẩn bị phá trận, không chừng lời đồn là thật.”

Cơ Phi Diễm nói: “Hiện tại trong thành có rất nhiều người đều đang tính sớm đi tới cung điện võ tông lưu lại, chúng ta sẽ trà trộn vào đó.”

Hùng Uy gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Thân phận của ngươi, ngàn vạn đừng để bại lộ!” Sắc mặt Cơ Phi Diễm ngưng trọng dần dần.

Hùng Uy nghiêm túc gật đầu, “Ta biết!”

Nếu thật sự hai đứa nhóc Mộ Thần và Diệp Thạch chiếm cứ nội điện của bí cảnh võ tông, vậy tại nó đặc tội cũng không phải chỉ có một hay hai võ hoàng, dưới loại tình huống này, nếu quan hệ của mình và hai đứa nó bị bại lộ, không chừng những người đó không đối phó được Mộ Thần Diệp Thạch co đầu rút cổ trong vỏ rùa không ra, sẽ xuống tay với mình không chừng.

Tuy rằng Hùng Uy hẳn cũng là võ hoàng, nhưng hẳn chỉ có một, song quyền khó địch tứ thủ.

Nhiều võ hoàng như vậy, chỉ ngần thôi cũng thấy sợ. Mà hai đứa nhóc Mộ Thần Diệp Thạch lại đã sống qua hơn một năm, cũng không biết là làm thế nào.

... ..

“Mộ Thần, ngoài kia có rất nhiều người tới đây, có rất nhiều rất nhiều người.” Diệp Thạch tìm Mộ Thần đang nghiên cứu trận pháp, thông báo với hắn.

Mộ Thần gật đầu đáp: “Ta biết.”

Từ sau khi Lâu Thanh, Ninh Hoài và Mộc Hạc rời khỏi, vẫn luôn lục tục có tu luyện giả tới đây. Võ hoàng, võ vương đều có, ngay từ đầu, những tu luyện giả cấp bậc võ vương đều bị đám người Lục Hành Phong lưu lại đóng giữ đuổi đi, nhưng võ vương càng ngày càng nhiều, đám người Lục Hành Phong cũng không tiếp tục đuổi nữa.

Gần đây những võ vương, hình như ngay cả võ linh cũng xuất hiện.

Bên ngoài đại trận, mỗi ngày đều có một đám võ giả mới tới đánh đánh đấm đấm đại trận bên ngoài, cả bí cảnh đều nhốn nháo lên, rất náo nhiệt!

“Mộ Thần, người nói đây là chuyện gì? Chẳng lẽ Lâu Thanh bị kích quá lớn, luẩn quẩn trong lòng, cho nên mời nhiều tu luyện giả tới đây?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần nhún vai, “Hắn là không có khả năng, phỏng chừng là do Lâu Thanh không cẩn thận để lộ tin tức.” Đồ trong nội điện có bao nhiêu chứ, Lâu Thanh điên rồi mới có thể mời nhiều tu luyện giả như vậy tới đây.

Mộ Thần rũ mắt, võ hoàng bên ngoài càng ngày càng nhiều, họ đều đang theo dõi hắn và Diệp Thạch.

Nếu như đại trận này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không trụ vững được, vậy hắn và Diệp Thạch nên làm gì bây giờ?

Mộ Thần lắc lắc đầu, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

“Ngày mai chúng ta lại kiểm tra toàn bộ đại trận thêm một lần.” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Diệp Thạch gật đầu.

... ..

“Đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại có nhiều người tới đây như vậy?” Cố Diệu Ngọc nhíu mày.

“Tin tức bí lộ, kết quả vừa nghe nói có di tích võ tông, người quý xa thần đều tới.” Sắc mặt Lục Hành Phong âm trầm, nói.

“Sao tin tức lại bí lộ?” Cố Diệu Ngọc tức giận hỏi.

“Hình như là lần trước Lâu Thanh đi mời Mộc lão đầu đã bị tên võ vương nào đó theo dõi tới đây.” Lục Hành Phong nhíu mày.

“Lâu Thanh thật không cẩn thận, không ngờ lại bị một tên võ vương theo dõi tới đây.” Cố Diệu Ngọc khó chịu nói.

Lục Hành Phong hít nhẹ một hơi, “Chuyện cũng đã như vậy rồi, giờ đi trách cứ Lâu Thanh cũng không làm được chuyện gì.”

Cố Diệu Ngọc cắn răng, “Chết tiệt! Võ hoàng tới đây thì thôi, võ vương thế mà lại tới đây! Ta đi ra giết chết đám võ vương kia mới được!”

Lục Hành Phong thản nhiên liếc mắt nhìn Cố Diệu Ngọc, không ngăn cản, “Muốn đi thì đi đi.”

Cố Diệu Ngọc nhìn vẻ tươi cười đậm bạc trên mặt Lục Hành Phong, suy sụp ngồi xuống, một võ vương thì không đáng sợ, nhưng mười người tám người liên hợp lại thì lại rất đáng sợ, hơn nữa, có thể tu luyện tới võ vương, rất nhiều người đều có hậu trường sau lưng, không dễ động tới.

Cố Diệu Ngọc cắn chặt răng, khoảng thời gian này, võ hoàng chạy tới đây cũng không ít.

Có không ít võ hoàng châm chọc bọn họ, tràn ngập xem thường đối với chuyện mấy người họ bị hai tên nhóc tính kế.

“Đừng để cho ta biết tên võ vương để lộ tin tức kia là ai!” Cố Diệu Ngọc nghiến răng nghiến lợi nói.

Lục Hành Phong nói: “Hiện tại tên đó hơn phân nửa đang ở bên ngoài đây.”

Cố Diệu Ngọc nghe thấy lời Lục Hành Phong nói, hàm răng nhất thời nghiến lại ken két.

“Khi nào Lâu Thanh bọn họ mới về?” Cố Diệu Ngọc hỏi.

“Hắn lành thôi.” Lục Hành Phong bình tĩnh đáp.

Cố Diệu Ngọc trầm mặc, hiện tại bên ngoài có nhiều người thế, cho dù phá được đại trận thì sao? Mấy người họ có thể mò được bao nhiêu chỗ tốt? Thật đáng giận!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

183. Chương 183

Hùng Uy đứng bên ngoài đại trận, ngơ ngác nhìn Diệp Thạch đang ở trong đại trận, tâm tình kích động khó có thể ức chế.

Hơn một năm nay, Hùng Uy vẫn luôn tìm kiếm Diệp Thạch Mộ Thần, đáng tiếc là không thu hoạch được gì.

Khi đã qua hơn một năm, Hùng Uy rốt cục lại nhìn thấy chân nhân.

Hùng Uy đã nghĩ qua Diệp Thạch có lẽ dưới uy áp của võ hoàng sẽ mặt mũi đầy bụi, chật vật bất kham, có lẽ ăn không đủ no, ngủ không ngon, xanh xao vàng vọt, cả người tiêu tụy, có lẽ do chọc giận cao thủ mà thiếu tay thiếu chân, có lẽ đã đắc tội võ hoàng nên chết không toàn thân...

Lại chưa từng nghĩ tới, thằng nhóc Diệp Thạch này thật sự sống rất tự tại, sống tốt tới mức da trắng thịt mềm, mặt mày hồng hào, so với một năm trước, tựa hồ còn béo hơn một chút, không sai, đúng là béo hơn một chút!

Lúc Hùng Uy nhìn thấy Diệp Thạch, khi ấy Diệp Thạch đang gặm một cái đùi dê nướng.

Một đám cường giả bên ngoài đang dăm dăm đá đá đại trận, mà Diệp Thạch ngồi ở trong, một bên nhìn, một bên gặm đùi dê, ăn mà miệng đầy mỡ.

Hùng Uy nhìn chăm chăm Diệp Thạch, hẳn đã vô số lần nghĩ qua, lúc Diệp Thạch gặp được hẳn sẽ phản ứng thế nào? Nghĩ tới nhiều nhất là, Diệp Thạch Mộ Thần ôm hẳn gào khóc, kể ra những xót xa và sợ hãi trong lòng trong hơn một năm này. Nhưng mà! Diệp Thạch chỉ đầy cổ quái ghét bỏ nhìn hẳn một cái, rồi sau đó chuyển ánh mắt tới chỗ khác.

Hùng Uy nhẹ hít một hơi, hẳn bỗng nhiên cảm thấy, mình một năm này lo lắng hết lòng, một năm này mệt mỏi, một năm này lòng đầy lo lắng, chính là một tên ngu ngốc!

... ..

“Quay lại rồi?” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch đang hấp tấp đi vào, mỉm cười hỏi.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ừ, Mộ Thần, hôm nay ta đã tới gần quan sát, những người sau này tới đều là một đám ô hợp, người chúng ta phải cố kỵ chủ yếu vẫn là lão già Mộc Hạc kia thôi.”

Mộ Thần gật đầu, “Ta cũng cảm thấy vậy, nếu nói có người có thể phá trận, hơn phân nửa là lão già kia.”

Gần đây có không ít võ hoàng và võ vương tới, một đám người ở đó đánh đánh đấm đấm, nhưng đại trận cũng không có bao nhiêu hư tổn.

“Lại nói, hôm nay có một gia hỏa luôn nhìn chăm chăm ta, ánh mắt kì quái giống như là hận ta muốn chết vậy.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

“Đó là ánh mắt gì?” Mộ Thần tò mò hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, “Không thể nói rõ được, kì kì lạ lạ, vẫn như thở ra một hơi, lại vẫn như rất bức mình, oán giận, hẳn cứ nhìn chăm chăm vào ta, làm da gà da vịt tan hết lên này.”

“Có lẽ hã không phải nhìn người, mà là nhìn cái đuôi dê trên tay người thì sao.” Mộ Thần nói đùa.

Diệp Thạch hơi suy nghĩ, nghiêng đầu nói: “Đúng! Có khả năng này, nói không chừng là do hãn đới bụng.”

“Hiện tại bên ngoài vàng thau lẫn lộn, chúng ta không được phớt lờ.” Mộ Thần bỗng nghiêm túc nói.

Diệp Thạch cũng nghiêm túc gật đầu.

... ..

Bị cho rằng đới bụng – Hùng Uy đang sinh hờn dỗi.

Hùng Uy nổi giận dưng dưng đi vào trong một gian phòng ở ngoại điện.

“Ta nhìn chăm chăm thằng nhóc kia, nhìn tới hai canh giờ, kết quả thằng nhóc kia chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, mà ánh mắt của nó nhìn ta, giống như là nhìn...” Biến thái.

Cơ Phi Diễm bất đắc dĩ thở dài, nói: “Người không có việc gì thì nhìn chăm chăm người ta làm gì? Diệp Thạch cũng không nhận rangười.” Hùng Uy nhìn chăm chăm Diệp Thạch lâu như vậy, nói không chừng còn cho rằng Hùng Uy... có bệnh ấy chứ.

Hùng Uy lạnh lùng nói: “Không phải là ta chỉ thay đổi bộ da thôi sao? Tên nhóc chết tiệt đó thế mà lại không nhận ra ta.”

“Như vậy cũng tốt, bọn họ không nhận rangười, những người khác cũng sẽ không nhận ra người.” Cơ Phi Diễm không để bụng, nói.

Hùng Uy cắn răng, có hơi không cam lòng mà nói: “Nói cũng phải.”

“Ta đã hỏi thăm một phen, một năm này đồ đệ của ngươi và Diệp Thạch sống thuận lợi đủ đường đấy.” Cơ Phi Diễm cười nói.

Hùng Uy nhướng mày, “Thật sao?”

Cơ Phi Diễm gật đầu: “Thật! Người có biết Lâm Mặc Uyên chết như thế nào không? Hắn là bị Mộ Thần Diệp Thạch dùng sát trận giết chết, bởi vì Lâm Mặc Uyên chết nên Lưu Thanh tìm đến Mộ Hạc, mới có thể bị người ta theo dõi tới đây, truyền rati nức.”

“Ta cũng nghe người nói qua, trận pháp thuật của hai tên nhóc này đúng là lợi hại!” Hùng Uy cảm khái.

“Còn không phải sao, chẳng những trận pháp thuật lợi hại, lại còn trí đa mưu, nghe nói lúc hai đứa nó tính kế giết chết Lâm Mặc Uyên khi chỉ mới có cấp bậc võ linh cửu tinh, dùng thực lực võ linh lại tính kế giết chết được võ hoàng, xác thực là hành động rất khó tin!” Cơ Phi Diễm tràn đầy khâm phục.

“Người đừng khen bọn họ hoà, sắp tới bọn họ lên trời rồi kìa.” Hùng Uy tức giận nói.

Cơ Phi Diễm mỉm cười, “Bọn họ có thể chu toàn với võ hoàng lâu như vậy, đích thật rất giỏi.”

“Nếu thật sự giỏi, sao lại tự giam mình ở trong lồng sắt, để cho một đám dã thú nhìn chăm chăm tại nó chảy nước miếng, ngấm lại tình cảnh của bọn họ, ta liền đổ mồ hôi lạnh. Hai tên nhóc đó không sợ, ta lại sợ!” Hùng Uy giận dữ nói.

Cơ Phi Diễm cười khở, nếu như đổi chỗ với nàng, nàng chỉ sợ sẽ ăn không ngon, ngủ không ngon, nhưng nhìn Diệp Thạch như vậy, trái lại rất có tư thế trời sập xuống thì làm chẵn, đúng là, hoàng đế không vội thái giám lại gấp.

“Lại nói, hai đứa nó đều đã là võ vương, tiến cảnh thật đúng là nhanh!” Hùng Uy nhìn không được cũng phải cảm khái.

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Ừ, cũng không biết hai đứa nó đã chiếm được bao nhiêu chỗ tốt trong đó rồi.” Bí cảnh võ tông, nàng cũng rất động tâm.

Hùng Uy gật đầu, hai thằng nhóc kia được chỗ tốt nhiều, phiêu lưu cũng rất lớn. Cả ngày bị một đám võ hoàng nhìn chăm chăm, ngấm lại liên cảm thấy nhức đầu!

Nếu như người ở trong đại trận là mình, chỉ sợ sâu tới mức rụng sạch tóc rồi ấy.

Đại trận kia ngàn vạn lần đừng xảy ra vấn đề gì mới tốt! Bên ngoài không biết có bao nhiêu người đang chờ gặm xương hai người đâu, chỉ một mình hăn thì chống không lại.

“Đại trận kia có bền chắc không?” Hùng Uy cau mày, bất an hỏi.

Cơ Phi Diễm nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta nghĩ hăn là vẫn có thể, Mộ Thần Diệp Thạch chính là bằng vào đại trận này mà chu toàn cùng đám người Lôu Thanh hơn một năm, nhưng tanghe nói, Mộc Hạc tựa hồ có biện pháp đối phó với trận này.”

“Tuyệt đối không thể để cho hăn thực hiện được!” Hùng Uy cau mày nói.

Cơ Phi Diễm gật đầu.

Mộ Thần nhìn hình ảnh Hùng Uy và Cơ Phi Diễm trong màn hình, hơi hơi híp mắt, quả cầu thủy tinh cũng có thể theo dõi cảnh tượng ngoài ngoại điện, Hùng Uy và Cơ Phi Diễm tự nhiên cũng ở trong phạm vi giám thị của hăn.

“Người kia hẳn là sư phụ của ta.” Mộ Thần nói.

Nghĩ đến bên ngoài có người suy nghĩ biện pháp trợ giúp bọn họ, bọn họ không phải chiến đấu một mình, trong lòng Mộ Thần liền dâng lên một cỗ cảm động.

Diệp Thạch gật đầu, “Ừm, hẳn chính là Hùng tiền bối, người hôm nay nhìn chăm chăm ta chính là hẳn, ta vốn còn cho rằng là hẳn có bệnh, nên không để ý tới hẳn, giấu lại hẳn là không phải.”

Mộ Thần cười bất đắc dĩ, bị Diệp Thạch không để ý, vị sư phụ này hẳn là rất ghen ghét đi.

“Lại nói, tựa hồ Hùng tiền bối gần như không ít!” Diệp Thạch nghiêng đầu nói, mặt có thể dịch dung, nhưng dáng người lại không dễ thay đổi như vậy.

Mộ Thần cười như không cười mà nói: “Ừ, thủ đoạn năm đó của Cơ tiền bối đúng là không giảm.”

... ..

Ngoài đại trận, tu luyện giả khắp nơi tề tụ lại.

“Trận pháp này thật lợi hại, đánh thế nào cũng không bị phá.”

“Vô nghĩa, người cho rằng đám người Lâu Thanh tiền bối là ăn chaysao, bọn họ đã ở chỗ này hơn một năm, nếu có biện pháp mở ra đại trận thì đã sớm đi vào rồi.”

“Vận khí của Mộ Thần Diệp Thạch thật tốt, không ngờ lại bị truyền tống vào.”

“Còn không phải sao, nhưng vận khí của bọn họ sẽ nhanh hết thôi, nghe nói Mộc Hạc tiền bối có biện pháp phá đại trận, hai người kia trong đại trận

làm mưa làm gió lâu như vậy, những vị võ hoàng tử đã sớm hận chết hẳn, một khi đại trận mở ra, hai người kia...”

“Ta thấy Diệp Thạch ngược lại rất lạc quan. Mấy ngày hôm trước còn thấy y đi ra du đàng.”

“Đại khái là y cảm thấy, có trận pháp thất cấp ở liền có thể vô tư.”

“Mộc Hạc tiên bối là trận pháp sư lục cấp, nếu hẳn ra tay, sợ là Mộ Thần và Diệp Thạch khó thoát một kiếp này.”

“Nghe nói ngày hôm qua có một vị võ vương không cẩn thận động tới sát trận, còn xảy ra sự cố.”

“Vị võ vương kia quá lỗ mãng, đại trận này đã bị Mộ Thần Diệp Thạch đưa năm cái Ngũ Hành Tuyệt Sát Trận vào, sát trận kia đã giết chết Lâm Mặc Uyên đấy, người này lại ngốc hề hề đi công kích Ngũ Hành Tuyệt Sát Trận, không chết cũng không được.”

“Nghe nói, trận pháp thuật của Mộ Thần và Diệp Thạch cũng rất lợi hại.”

“Đó là tất nhiên, có thể chống đỡ tới hiện tại, làm thế nào cũng phải có một chút tài năng chứ.”

... ..

Trang Du nhăn mi, “Người tới đây càng ngày càng nhiều.”

Lục Nghiêu gật đầu, “Ừ.”

Người càng ngày càng nhiều, xác suất có thứ phân đến cho bọn họ liền càng ngày càng nhỏ, ông nội đã tính để bọn họ ly khai, có nhiều người như vậy, thực lực của hắn và Trang Du đã không đủ dùng.

“Ông nội tính sắp tới đưa chúng ta rời đi.” Lục Nghiêu nói.

Trang Du hơi cô đơn gật đầu, thất hồn lạc phách “à” một tiếng

Trang Du nhìn thoáng qua trong bí cảnh, Mộ Thần và Diệp Thạch đều đã là võ vương, chênh lệch của hắn và hai người, tựa hồ càng lúc càng lớn.

Lục Nghiêu nhìn thấy sắc mặt Trang Du, trong lòng dâng lên một cổ bất an, “Đừng nhìn nữa, Mộ Thần Diệp Thạch cho dù chói mắt thì cũng sống không được bao lâu đâu.”

Trang Du sửng sốt một chút, hỏi: “Thật sao?”

Lục Nghiêu gật đầu, đầy chắc chắn nói: “Chỉ cần Mộ Hạc tiền bối trở về, không được bao lâu đại trận sẽ bị phá, đến lúc đó...” Cứ việc đặc ý đi, dù sao thì đó cũng là niềm vui cuối cùng trước khi chết, Lục Nghiêu âm thầm nghĩ.

... ..

Di tích võ tông có thật!

Chuyện hai con kiến chiếm cứ chín thành tài nguyên trong di tích võ tông là thật!

Hai con kiến kia là Mộ Thần và Diệp Thạch, hai người họ đã dựa vào tài nguyên trong di tích mà một bước lên trời, chuyện tiến vào võ vương cũng là sự thật!

Khi ba tin tức này được truyền ra, một hòn đá gợn lên ngàn ngọn sóng, vô số cường giả dũng mãnh chạy tới di tích võ tông kia, không biết có bao nhiêu người trong lòng ghen tị Mộ Thần và Diệp Thạch.

Tin tức truyền lại Thánh Tinh học viện, dẫn tới một đám người trong học viện ghen hòng tranh trối.

“Nghe nói chưa? Diệp Thạch và Mộ Thần không chết, còn gặp được đại cơ duyên!”

“Mộ Thần và Diệp Thạch tìm được một cái di tích võ tông, đã trở thành võ vương!”

“Mộ Thần Diệp Thạch quá lợi hại, cả võ hoàng cũng bị hai người họ giết chết!”

“Hiện tại Mộ Thần và Diệp Thạch bốn bề thọ địch, có một đồng võ hoàng đang chờ giết bọn họ kìa!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

184. Chương 184

“Kính huynh, vị đồ đệ này của người đúng là phi thường!” Hoa Xu cảm thán.

Ban đầu nghe nói Mộ Thần và Diệp Thạch mất tích, hẳn còn tưởng rằng hai đứa nhóc kia đã chết, lại không nghĩ tới...

Kinh Sí Diễm cười bất đắc dĩ: “Hiện tại không có gì phi thường cả, có thể sống được mới là phi thường.”

“Cũng phải.” Hoa Xu gật đầu đồng ý.

Nghe nói hai tên nhóc kia như con chuột tránh trong một cái thất cấp trận pháp, bên ngoài có một đồng võ hoàng, võ vương chảy nước miếng nhìn chăm chăm bọn họ, chỉ còn chờ phá được đại trận thì sẽ đi vào lột da hai đứa, ngẫm lại cũng thật khủng bố, không biết hai tên nhóc kia ở trong đại trận có thể ngủ được hay không.

“Ôi, hai tên nhóc này quá to gan rồi.” Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoa Xu cười khổ, người mà Mộ Thần và Diệp Thạch đắc tội có rất nhiều, đã vậy trong đó còn rất nhiều người đều là cao thủ có cấp bậc như hiệu trưởng, cho dù hiệu trưởng đi tới giúp thì cũng không làm nên chuyện gì. Đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp, lá gan của hai đứa nhóc kia thật là... làm người ta xấu hổ!

“Hy vọng hai đứa nó phúc lớn mạng lớn, tránh được một kiếp.” Hoa Xu nói.

Kinh Sí Diễm nheo mắt, nếu Mộ Thần và Diệp Thạch có thể tránh được đại kiếp nạn này, như vậy, tiền đồ hai người tất nhiên sẽ bất khả hạn lượng*!

*bất khả hạn lượng: không thể đo lường

“Kinh tiền bối!” Kinh Sí Diễm về lại biệt viện, gặp được một vị khách nhân.

“Mộ đạo sư, sao người lại tới đây?” Kinh Sí Diễm hỏi Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong đang nhăn chặt mày, thấy Kinh Sí Diễm đã về, lập tức đứng lên chấp tay hỏi: “Kinh tiền bối, nghe nói tiền bối tính đi tới bí cảnh võ tông kia?”

Kinh Sí Diễm gật đầu trả lời: “Đúng là thế.”

Mộ Viễn Phong vội vàng hỏi: “Ta có thể đi cùng Kinh tiền bối không?”

Kinh Sí Diễm hít nhẹ một hơi, nói: “Mộ Thần và Diệp Thạch gây ra chuyện quá lớn, người có biết không, giờ có rất nhiều người tính bắt người đi để uy hiếp Mộ Thần! Chỉ là bọn họ ngại mặt mũi của Thánh Tinh học viện nên mới không hề rầy.”

Mộ Viễn Phong cúi đầu nở nụ cười khổ, người phụ thân này như hẳn hiện tại đối với Mộ Thần mà nói, chính là gánh nặng.

“...Như vậy, làm phiền tiền bối chiếu cố tới Thần nhi và Diệp Thạch.” Mộ Viễn Phong thở dài nói.

Kinh Sí Diễm nghiêm túc nói: “Nếu như ta tới được, ta nhất định sẽ tận khả năng giúp hai đứa nó.”

“Có những lời này của tiền bối, văn bối vô cùng cảm kích.” Mộ Viễn Phong nói đầy chân thành.

Trong lòng Kinh Sí Diễm cười khở, hai tên nhóc Mộ Thần và Diệp Thạch này gây ra chuyện quá lớn, Hùng Uy tiền bối ở chỗ đó đều phải cải trang mới đục nước béo cò, kỳ thật hẳn tới nơi đó cũng không được tác dụng bao nhiêu.

“Mộ đan sư, người đừng lo lắng, Mộ Thần và thiếu gia không sao đâu.” Thấy Mộ Viễn Phong đang đi vào cửa, Trần Đạt an ủi.

Mộ Viễn Phong lắc đầu: “Chuyện đã ồn ào tới như vậy, ta sao có thể yên tâm được chứ.”

“Lão gia đã đi qua đó, hẳn là còn có đường sống cứu vãn.” Trần Đạt nói.

Mộ Viễn Phong nghe vậy, sắc mặt đang buộc chặt lập tức dịu đi vài phần.

... ..

“Diệp Dung, người nghe đồn chưa? Mộ Thần và Diệp Thạch tìm được di tích, đã trở thành võ vương rồi đó.” Lâu Nhược Y sùng bái nói.

Diệp Dung gật đầu, “Nghe rồi.”

Đoạn thời gian trước tất cả mọi người đều nói rằng Diệp Thạch đã chết, nàng còn vui vẻ một trận, không nghĩ tới Diệp Thạch chẳng những không chết, còn đạt được đại cơ duyên. Lúc nghe được tin tức, Diệp Dung tức giận tới mức cắn rách môi.

“Trở thành võ vương? Có phải là hơi khoa trương rồi không?” Diệp Dung nhú mào, nàng thật sự không muốn tin chuyện đó.

Hơn một năm trước Diệp Thạch mới trở thành võ linh, làm sao có thể nhanh như vậy đã trở thành võ vương?!

Thánh Tinh học viện mới có bao nhiêu võ vương! Những võ vương trong Huyền Phong đế quốc toàn là mấy nhân vật danh chấn một phương!

Lâu Nhược Y nhún vai nói: “Tất cả mọi người đều nói như vậy, hẳn đó là thật.”

“Ta còn nghe nói Mộ Thần và Diệp Thạch liên thủ, giết chết một vị võ hoàng.” Về mặt Mễ Tuyết đầy sùng bái.

“Chắc là đồn bậy rồi, hừ, cho dù họ đã trở thành võ vương thì cũng không có khả năng giết chết võ hoàng được!” Diệp Dung nhin không được mà hừ một tiếng.

Bách Nhạc cau mày, “Không có lửa thì sao có khói, nghe nói họ cũng không chính diện giao phong giết chết võ hoàng, mà là dùng bẫy.”

Mễ Tuyết siết chặt tay, nói: “Vô luận dùng thủ đoạn gì, có thể giết chết được võ hoàng, đó tuyệt đối là hành động vĩ đại.”

Võ hoàng đó! Đây chính là cảnh giới mà bọn họ khó thể với tới!

“Mộ Thần và Diệp Thạch thật sự là thuận lợi đủ đường!” Lâu Nhược Y cảm thán.

“Tuy rằng hai người họ đạt được cơ duyên rất lớn, nhưng ta nghe nói, tình cảnh hiện giờ của họ rất nguy hiểm, không cần thận một cái liên vận kiếp bất phục*.” Bách Nhạc nói.

*Vận kiếp bất phục: vận kiếp khó mà phục lại được

Mễ Tuyết gật đầu, “Ta có nghe chuyện đó, nghe nói có rất nhiều võ hoàng đang nhìn chăm chăm vào hai người họ, một khi đại trận bảo hộ bọn họ bị phá, họ lập tức sẽ bị lột da hất xương, tưởng tượng một tí thôi liên nỗi cả da gà, cũng không biết hai người họ buổi tối có ngủ được không nhỉ.”

“Ta cũng có nghe, họ toàn chọc tới mấy cường giả quá mạnh, cho dù là hiệu trưởng thì cũng không dám trực tiếp ra tay giúp đỡ.” Bách Nhạc bắt đầu dĩ lắc đầu.

... ..

Phú Nguyên Bảo đọc tin tức trên tay, ánh mắt không ngừng lóe sáng.

Cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, chính là giống như Mộ Thần Diệp Thạch đây, có phong hiểm lớn mới thu hoạch nhiều!

Còn mình tiểu đánh tiểu nháo* thế này, muốn đạt tới cảnh giới kia của Mộ Thần Diệp Thạch, không biết phải bao nhiêu năm.

*Tiểu đánh tiểu nháo: những việc nhỏ bé, lật vật.

“Mập mạp, người nói coi hiện tại Mộ Thần và Diệp Thạch có nguy hiểm không?” Tân Như Ca hỏi Phú Nguyên Bảo.

Phú Nguyên Bảo cười khổ, “Tân sư tỷ à, tỷ quá dễ mất dè rồi, loại chuyện này ta làm sao biết.”

“Không phải người được xưng là Bách Sự Thông sao?” Tân Như Ca tức giận nói.

Phú Nguyên Bảo gãi đầu, “Đó là do mọi người gọi thôi...”

Tân Như Ca tức giận trừng Phú Nguyên Bảo, nhìn xung quanh rồi hỏi nhỏ: “Mộ Thần và Diệp Thạch thật sự đã gây chuyện? Đúng rồi, tại nó đã là võ vương?”

Phú Nguyên Bảo gật đầu, cũng nói nhỏ: “Thiên chân vạn xác*! Hai người họ đích thật đều là võ vương.”

*Thiên chân vạn xác: Vạn lần là thật

Tân Như Ca sững sốt, nghiêng rằng nói: “Như vậy lần sau gặp được hai đứa đó, ta phải gọi tụi nó là tiền bối á?!”

Phú Nguyên Bảo gãi đầu nói: “Chỉ sợ là vậy.”

Tân Như Ca lắc lắc đầu, ý vị sâu sa mà nói: “Một đoạn thời gian không gặp, không nghĩ tới hai đứa nó đã trở thành tiền bối.”

Đáng thương Tân Như Ca nàng tân tân khổ khổ một năm, bất quá cũng chỉ tăng tinh vị lên được một tinh, hai tên đó đến tột cùng đã ăn cái gì, không ngờ đã thành võ vương rồi.

“Có phải trong bí cảnh kia có rất nhiều thứ tốt không?!” Tân Như Ca tò mò hỏi.

Phú Nguyên Bảo nghiêm túc gật đầu nói: “Đó là khẳng định. Không có thứ tốt thì không có lý gì lại bị nhiều người nhìn chăm chăm như thế. Nghe nói Diệp Thạch lấy nhân sâm ngàn năm trong bí cảnh gặm như củ cải.”

Tân Như Ca cắn chặt răng. Phung phí của trời! Thật là phung phí của trời!

Nếu tên nhóc Diệp Thạch muốn gặm củ cải thì nàng có thể đưa nó một ổ nha! Cần gì phải gặm nhân sâm! Nhân sâm nhiều quá ăn không hết thì có thể đưa tới hiếu kính sư tỷ mà! Hai tên nhóc này ăn như vậy, khó trách lại bị người người oán trách.

“Đúng là mệnh tốt!” Tân Như Ca thở dài cảm thán.

Phú Nguyên Bảo cũng thở dài gật đầu, “Còn không phải sao.” Bởi vì mệnh quá tốt, cho nên mới có một đồng người muốn lấy mệnh hai người đó.

... ..

Mộ gia.

“Hong nhi, cháu đã về rồi.” Mộ Kha nhìn thấy Mộ Hồng, khuôn mặt hiện lên tia từ ái.

“Vâng, ông nội.” Mộ Hồng cung kính thưa.

“Nhị thúc của cháu đâu? Không về chung với cháu à?” Mộ Kha nhìn quanh tìm thân ảnh nhị nhi tử của mình, không thấy mới hỏi.

Một người đặc đạo, gà chó lên trời, thế lực Mộ gia mấy năm nay mở rộng mấy chục lần, nhưng Mộ Viễn Phong và Mộ Thần lại chưa từng trở về lại.

Mộ Hồng hơi cau mày nói: “Nhị thúc bây giờ là đạo sư trong học viện, không thể về ạ.”

Mộ Kha nhẹ hít một hơi, đôi mắt che dấu không được sự mất mát, nhị nhi tử này của hắn, hiện tại hắn đã quản không nổi.

“Ta nghe nói, nhị thúc cháu giờ đã là võ linh lục tinh?” Mộ Kha hỏi.

Mộ Hồng gật đầu, “Vâng ạ.”

Sau khi Mộ Viễn Phong thăng cấp võ linh, thực lực đột nhiên tăng mạnh, Mộ Thần lại đưa cho Mộ Viễn Phong không ít nguyên thạch, có tài nguyên sung túc cung ứng, tư chất Mộ Viễn Phong lại không kém, thực lực tất nhiên là tăng lên cực nhanh.

Mộ Viễn Hàng siết chặt tay, chênh lệch nhỏ thì còn có thể truy đuổi, nhưng chênh lệch lớn thì chỉ có thể nhìn lên mà thôi, hai năm nay, Mộ Viễn Hàng cũng đã từ từ giảm tâm tư đối nghịch với Mộ Viễn Phong.

Mấy năm gần đây, vào ngày lễ ngày tết Mộ Viễn Phong đều nhờ người đưa đồ về, tuy rằng cấp bậc lễ nghĩa không thiếu, nhưng người lại không trở về, Mộ Kha luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nhưng hẳn từ xưa đã thiên vị trưởng tử, cũng không nghiêm khắc quá đối với Mộ Viễn Phong.

“Đã có tin tức về Thần nhichưa?” Mộ Kha hỏi.

Mộ Hồng lắc đầu, “Vẫn chưa có ạ.” Trên thực tế là đã có, tuy nhiên những tin tức đó đều rất quý dị, có nói cho phụ thân và ông nội cũng vô bổ.

Mộ Hồng rũ mắt, năm đó vị Mộ Thần đệ đệ kia ngu không ai bằng, chỉ biết chọi gà cưỡi ngựa, không biết khi nào thì lại trở nên túc trí đa mưu, tâm ngoan thủ lạt, thiếu niên anh tài như bây giờ, nhớ lại quá khứ của Mộ Thần, nghĩ thế nào cũng cảm thấy quá khó tin.

“Thần nhivẫn còn chưa có tin tức, chắc là nhị thúc cháu đang rất lo lắng!” Mộ Kha thở dài.

... ..

Bí cảnh.

“Mộ Thần, người đang nhìn gì thế?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

“Mộc Hạc đã quay lại.” Mộ Thần nhìn hình ảnh trên tường, ngữ khí đậm mạc.

Diệp Thạch cắn môi, trong mắt hiện lên vài phần khó chịu, “Không ngờ hẳn lại bình an quay về, nếu như hẳn ngoài ý muốn chết ở bên ngoài thì tốt rồi.”

Mộ Thần cười khố, muốn một cường giả cấp bậc như Mộc Hạc xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Một hờnữa lão gia hỏa kiadến, khẳng địnhlão tasẽchomấy tênthiêu thân xuất hiệntrước.” Diệp Thạch nhượng mày nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Không sai, Mộc Hạcmuốnliên hợp một đấmvôhoànglại đểbố tríĐoạt Tinh Trận,những ngườiđiên thủsẽ được chiađồ trongbí cảnh.”

“Lão takhông sợ những người nàysẽđổi ý sao?” Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

Mộ Thần nhún vai, “Bọn họ sẽ ký kết khế ướcđiên thủ.”

Diệp Thạch gật đầu “A.” một tiếng. Cứ như vậy, chuyện này chỉ sợ sẽ càng không xong.

“Đúng rồi, Hùngtiền bối cũng là vô hoàng,Hùng tiền bối sẽ không bị mớivào liên thủ chứ?” Diệp Thạch đột nhiên nghĩ tới điều gì liền hỏi.

Mộ Thần lắc đầu, “Khôngcó.”

Vô hoàng sao có thể bỗng dưng toát ra một người? Vì sợ người khác nghi ngờ, Hùng Uy đã nguyện trang thành một vô vương, đại sự mà đám người Mộc Hạc thương nghị, Hùng Uy chỉ là một “vô vương”, tất nhiên là không được mời vào.

“Không à?” Diệp Thạch hơi thất vọng nói: “Ta còn tưởng rằng Hùng tiền bối sẽ đánh vào trong địch nhân, Hùng tiền bối vẫn chính trực như vậy.”

“Không có liên quan gì tới chính trực cả, đánh vào trong địch nhân không phải là chuyện dễ dàng.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Cũng đúng, nếu Hùng tiền bối trà trộn vào mà lại bị phát hiện, nói không chừng sẽ bị đánh thành ngốc luôn.”

Mộ Thần cười khố, Hùng Uy cho dù thế nào thì cũng là võ hoàng, bảo mệnh chắc là không thành vấn đề, người cần lo lắng sẽ biến thành ngu ngốc hẳn là hẳn và Diệp Thạch mới đúng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

185. Chương 185

Sắc mặt Cổ Diệu Ngọc rất khó coi.

Mộc Hạc lại mời tới ba võ hoàng kết thành liên minh với bọn họ, tính công phá đại trận, chia cắt tài sản bên trong.

Thực lực ba người mà Mộc Hạc mời tới đều không thấp, rất có tư thế đảo khách thành chủ.

Từ khi sau khi bị thương, thực lực của nàng giảm đi, những tên võ hoàng kia đều không đặt nàng vào mắt.

Cổ Diệu Ngọc nghĩ lại liền một bụng hỏa, họ đã nhìn chằm chằm đại trận này hơn một năm, để phá trận mà lao lực tâm huyết, kết quả hiện giờ lại có một đám người tới muốn chia chén canh, càng giận hơn chính là, đám người kia còn châm chọc khiêu khích, ghét bỏ họ bị hai tên nhóc bầy một trận.

Chiếu tình hình bây giờ mà xem, cho dù có phá được đại trận, đồ vật chia tới tay nàng cũng sẽ có hạn.

Mộc Hạc mời thêm người tới thì không nói tới nữa, vì ở ngoại điện cũng có rất nhiều người đang như hổ rình mồi.

Nghĩ đến Mộ Thần và Diệp Thạch trong nội điện, ngọn lửa trong lòng Cổ Diệu Ngọc thế nào cũng áp xuống không nổi.

Cố Diêu Ngọc nguyên bản cảm thấy, chỉ cần phá được đại trận, vậy gây sức ép Mộ Thần Diệp Thạch thế nào thì đều toàn do mình nói, nhưng hiện tại, người nhìn chăm chăm Mộ Thần Diệp Thạch có quá nhiều, phải đối phó hai người thế nào, tựa hồ cũng không tới phiên mình làm chủ.

... ..

“Mộc Hạc đã quay lại, cũng không biết tên kia liên hợp với nhiều võ hoàng như vậy để làm cái quỷ gì.” Hùng Uy lo lắng lên tiếng.

Cơ Phi Diễm nhăn mày nói: “Lão già Mộc Hạc này đa mưu túc trí, Mộ Thần và Diệp Thạch lần này phiền toái lớn rồi.”

“Ta hẳn là nên đi nghe lời coibọn họ đang thương lượng cái gì.” Hùng Uy nói.

Cơ Phi Diễm tức giận trừng mắt, “Người đi nghe á? Lấy thân phận gì? Võ hoàng đều có ghi tên trên sổ, không chừng Mộc Hạc sớm đề phòng người.”

“Không đến mức đó chứ?” Hùng Uy cau mày lo lắng.

Cơ Phi Diễm híp mắt, người già thành tinh, Mộc Hạc lại là người khôn khéo thế kia, có lẽ đã đoán được Hùng Uy cũng có mặt ở đây.

“Không biết tình trạng trong đó của Mộ Thần và Diệp Thạch thế nào, nếu như có thể liên lạc với bọn họ thì tốt rồi.” Hùng Uy thở dài nói.

Cơ Phi Diễm nghĩ nghĩ, hít nhẹ một hơi rồi nói: “Ngày mai ta sẽ đi dạo bên ngoài trận pháp, không chừng ta có thể nói chuyện với Diệp Thạch được.”

Hùng Uy gật đầu, “Như thế cũng tốt.”

Ngày hôm sau, Cơ Phi Diễm đi dạo quanh bên ngoài trận pháp, đi dạo một vòng, quả thực gặp được Diệp Thạch.

Diệp Thạch cầm một khối lớn thịt thú không biết tên mà gặm răng rắc, ngay cả xương cũng không nhả ra.

Hai má Diệp Thạch phình to, răng nanh trắng sáng, đôi mắt có tinh thần, khuôn mặt tròn tròn, nhìn sao cũng thấy rất thiếu đòn.

Cơ Phi Diễm trước đó tưởng rằng Diệp Thạch nhận không ra mình, không nghĩ tới Diệp Thạch vừa thấy mình thì đôi mắt liền hơi sáng lên, nhưng rất nhanh đã bị che dấu.

... ..

“Ta liên lạc được với Diệp Thạch rồi.” Cơ Phi Diễm kích động nói với Hùng Uy.

Hùng Uy sừng sốt, sắc mặt bỗng cổ quái hỏi: “Nó nhận ra người?”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Đúng vậy!”

Hùng Uy nghe xong, tâm tình hậm hực một trận, hẳn đã nhận thức được Diệp Thạch bao lâu, Cơ Phi Diễm lại nhận thức được Diệp Thạch bao lâu, kết quả Diệp Thạch có thể dễ dàng nhận ra Cơ Phi Diễm, lại cho rằng hẳn có bệnh.

“Thằng nhóc đó nhận không ra ta, thế mà lại có thể nhận được người, chẳng lẽ thằng nhóc kia tâm mẩn người?” Hùng Uy ghen tị nói.

Rõ ràng hẳn cũng nhận không ra bộ dáng hiện tại của Cơ Phi Diễm.

Cơ Phi Diễm cười bất đắc dĩ, giận dữ nhìn Hùng Uy, “Người nghĩ gì đấy? Ở trong đó Mộ Thần và Diệp Thạch có thể theo dõi tình hình bên ngoài.”

Hùng Uy sững sốt, ngạc nhiên nói: “Bọn họ còn làm được chuyện này?!”

Cơ Phi Diễm gật đầu. Nàng cũng phi thường ngoài ý muốn, có năng lực như vậy, ưu thế của Mộ Thần Diệp Thạch rất lớn, khó trách ở trong đó như cá gặp nước.

“Diệp Thạch còn nói gì không?” Hùng Uy hỏi.

Cơ Phi Diễm nhíu mày nói: “Diệp Thạch nói, lão già Mộ Hạc kia liên hợp với những người khác, muốn bố trí Đột Tinh Trận để hấp thu tinh lực vận hành của Tinh Tú Trận.”

Hùng Uy nheo mắt, “Cho nên, y...”

“Cho nên, Diệp Thạch hy vọng chúng ta đánh nát Đột Tinh Trận, nếu Đột Tinh Trận được bố trí xong, nguồn sinh lực cung ứng của đại trận bị chặt đứt, đại trận kia chỉ có thể duy trì thêm một năm.” Cơ Phi Diễm nói tiếp.

Hùng Uy cắn răng, “Nếu muốn ta chính diện giao phong với đám võ hoàng gia, song quyền khó địch tứ thủ, ta khó có thể chống đỡ, nếu chỉ là chuyện phá hư Đột Tinh Trận, hẳn là không thành vấn đề.”

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Hy vọng vậy.”

... ..

“Mộ Thần.” Diệp Thạch đi vào trận pháp thất trong nội điện, “Người đang nhìn cái gì đấy?”

Mộ Thần khép lại quyển sách trận pháp trên tay, nói: “Ta đang nghiên cứu sát trận.”

Sau khi thăng cấp võ vương, trận pháp thuật của hai người đột nhiên tăng mạnh, rất nhiều vấn đề mà lúc trước không hiểu đột nhiên trở nên rõ

ràng, trận pháp thuật nhanh chóng tiến nhập lục cấp.

“Hình như gần đây người luôn nghiên cứu sát trận. Tuyệt Sát Trận? Đây là trận pháp lục cấp nha! Nghe nói lực sát thương của trận pháp này rất lớn!” Diệp Thạch nói.

“Đúng. Không chỉ như vậy, trận pháp này phi thường phù hợp với Tinh Tú Trận, nếu dung nhập trận pháp này vào trong Tinh Tú Trận, nó có thể phát huy ra tới uy lực...” Mộ Thần dừng một chút, khóe miệng cười tà, trên mặt hiện lên một tia ngạo tuyệt. “...nếu võ hoàng bị đánh chính diện thì cũng khó thoát khỏi cái chết.” Mộ Thần âm trầm nói tiếp.

Diệp Thạch ngoài ý muốn nhìn Mộ Thần, Mộ Thần chẳng lẽ tính giết chết hết đám võ hoàng ngoài kia? Mộ Thần cũng quá điên cuồng rồi.

“Mộ Thần, người tính chủ động...?” Diệp Thạch do dự một chút mới hỏi.

Mộ Thần cười thản nhiên, nói: “Chỉ là chuẩn bị thêm mà thôi, nếu sự phụ có thể phá đại trận, vậy đương nhiên là tốt nhất, nếu phá không được, cùng với ngồi chờ chết thì còn không bằng buông tay thử một lần.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Người nói cũng phải.”

Mộ Thần siết chặt nắm tay, nếu Hùng Uy thất bại, muốn cho hãn ngồi chờ chết là không có khả năng, cùng lắm thì mọi người ôm nhau chết chung thôi.

Ai muốn lấy mạng Mộ Thần hãn, vậy hãn chỉ có thể làm cho đối phương chết trước.

“Ta nghe nói trận pháp này cũng tiêu hao rất lớn.” Diệp Thạch suy nghĩ rồi cau mày nói.

Mộ Thần cười an ủi: “Ta sẽ nghiên cứu trận pháp này, nó chỉ là để phòng bị bất cứ tình huống nào mà thôi, nếu sư phụ có thể thuận lợi phá hư Đoạt Tinh Trận, ta tất nhiên không cần phải làm như vậy.”

Diệp Thạch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Mộ Thần, người cảm thấy Hùng tiền bối sẽ thất bại?” Diệp Thạch cau mày hỏi.

Mộ Thần hít nhẹ một hơi, nói: “Không biết.” Từ trong tâm, hắn cảm thấy phần thắng của vị sư phụ này không lớn lắm.

Mộ Thần siết chặt năm tay, nguyên văn Trang Du bị truyền tống vào rồi chiếm hết tài nguyên, lại không bị chuyện gì cả, đến phiên mình, giờ ngươi quý xà thần gì đó đều chạy đến, thật sự là đau đầu!

Mộc Hạc vừa đến, ba cái Đoạt Tinh Trận được nhanh chóng xây dựng lên.

Để có thể sớm tiến vào bí cảnh chia một chén canh trong đó, nhóm võ hoàng cung hiển không ít tài liệu.

Diệp Thạch cắn răng, “Một đám gia hỏa không có cốt khí, chỉ biết tranh nhau lấy lòng Mộc lão đầu!”

Mộ Thần nheo mắt nói: “Lão già Mộc Hạc có địa vị rất cao trong đám người này.” Tuy rằng thanh danh lão rất bừa bãi.

“Ừm. Chúng ta cũng phải nhanh chân, không thể thua một lão già được.” Diệp Thạch mím môi nói.

Mộc Hạc đang bố trí Đoạt Tinh Trận, mà Diệp Thạch và Mộ Thần lại đang bố trí Tuyệt Sát Trận, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

... ..

Cố Diệu Ngọc đứng ở trước đại trận, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trong trận pháp.

“Cố đạo hữu, ngươi đang nhìn cái gì thế?” Hạ Thành Mặc đi tới bên người Cố Diệu Ngọc hỏi.

Cố Diệu Ngọc nheo mắt nói: “Gần đây Diệp Thạch không có đi dạo, ta cảm thấy có chút kỳ quái.”

Hạ Thành Mặc cười lạnh một tiếng, nói: “Bị dọa phá mật nên tất nhiên là không đi ra, này có gì mà kỳ quái.”

Cố Diệu Ngọc lắc đầu nói: “Sẽ không, tên nhóc đó không phải là người như thế.”

Diệp Thạch là một người to gan lớn mật, sao có thể bị dọa phá mật? Nghĩ lại liền thấy không có khả năng.

Đã giao thủ với hai tên nhóc kia hơn một năm, Cố Diệu Ngọc rất rõ, Mộ Thần và Diệp Thạch đều là người vô pháp vô thiên, hơn nữa đều không chịu thua.

“Ta cảm thấy, tựa hồ tụi nó đang trù tính gì đó?” Cố Diệu Ngọc nói.

Hạ Thành Mặc liếc mắt xem thường, “Ta nói nha Cố đạo hữu, người đầu gì cũng là võ hoàng đó! Sao người lại có bộ dáng như là rất kiêng kị hai võ vương vậy? Lại là hai tên mới thăng cấp võ vương nữa chứ. Nhớ năm đó người cũng là nữ trung hào kiệt mà. Sao càng sống càng ngược lại rồi.”

Cố Diệu Ngọc nghe vậy, sắc mặt nhất thời xanh trắng luân phiên.

“Hạ đạo hữu, hai tụi nó không đơn giản như người nghĩ đâu!” Cố Diệu Ngọc cắn răng nói.

Hạ Thành Mặc hừ một tiếng rồi nói: “Không đơn giản? Có thể không đơn giản bao nhiêu? Cổ đạo hữu à, người thế nào lại tăng chí khí cho địch mà giảm đi uy phong của mình vậy? Để Mộc đạo hữu ra tay thì còn không phải dễ như trở bàn tay sao.”

Cổ Diệu Ngọc nghiêng răng nói: “Có Mộc đạo hữu ra tay, tất nhiên là có thể vô tư rồi.”

Hạ Thành Mặc cười thản nhiên, Cổ Diệu Ngọc nhìn theo bóng dáng Hạ Thành Mặc, bực mình mà siết chặt tay.

... ..

“Tiến độ của lão già Mộc Hạc kia thật nhanh!” Hùng Uy cau mày nói.

Cơ Phi Diễm gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Tuy rằng chỉ có một mình Mộc Hạc bày trận, nhưng lại có tới một đám người giúp đỡ hắn.

“Qua ba ngày nữa là trận pháp sẽ bố trí xong, ta phải chuẩn bị động thủ thôi.” Hùng Uy nói.

Cơ Phi Diễm có chút chần chừ nói: “Hùng Uy, có rất nhiều người đang giúp đỡ Mộc Hạc, mỗi ngày đều có người bảo hộ trận pháp, nếu lúc này người động thủ, chỉ sợ...”

Hùng Uy hít nhẹ một hơi, “Lời người nói ta cũng biết.” Nhưng nếu trận pháp lục cấp đã bày xong, hắn sẽ càng không có cơ hội, bởi vì trận pháp lục cấp đã thành hình rất khó bị phá hủy.

Cơ Phi Diễm nhíu mày, hít một hơi rồi nói: “Chú ý an toàn.”

Hùng Uy gật đầu, “Người yên tâm, ta biết đúng mực.” Hai thằng nhóc Mộ Thần Diệp Thạch này đúng là quá biết gây chuyện, Hùng Uy âm thầm nghĩ.

“Mộ Thần, Hùng tiền bối tính động thủ vào đêm nay.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu, “Ừ, đêm nay chúng ta cũng động thủ, nếu như thành công, vậy chúng ta liền án binh bất động, nếu như thất bại, vậy chúng ta liền dung hợp Tuyệt Sát Trận vào trong đại trận, có khả năng sẽ chết vài tên.”

Diệp Thạch nhìn mặt nghiêng lạnh lùng của Mộ Thần, nuốt một ngụm nước miếng, “Được.”

“Chết một tên cũng được, chết một, áp lực về sau của chúng ta cũng có thể nhỏ hơn một chút.” Mộ Thần nở nụ cười nói.

Diệp Thạch nhìn sự phấn khởi hiện lên trong đôi mắt Mộ Thần, nhin không được mà chớp mắt mấy cái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

186. Chương 186

Không ngoài dự đoán, kế hoạch phá hư Đoạt Tinh Trận của Hùng Uy quả nhiên không thành công.

Cơ hồ ngay lúc Hùng Uy vừa ra tay thì đã bị phát hiện, mấy tên võ hoàng lập tức khởi xướng vây công Hùng Uy.

Thật vất vả Hùng Uy mới tránh được một kiếp.

“Mộ Thần, hình như bọn họ đã sớm chuẩn bị.” Diệp Thạch nhíu mày nhìn hình ảnh trên tường.

Mộ Thần gật đầu cười khổ, “Ta đã biết lão già Mộc Hạc kia không dễ đối phó như vậy mà, hơn nữa, tựa hồ lão già kia...” Mộ Thần cắn môi, ẩn đường ở giữa lông mày lại sâu hơn.

Diệp Thạch không hiểu: “Tựa hồ cái gì...”

Mộ Thần vuốt ve nhẵn không gian trên tay, đôi mắt thâm trầm: “Đám người Mộc Hạc thiết hạ bẫy rập rồi ưm cây đợi thỏ, nhưng trước khi bọn họ động thủ, chúng ta một chút cũng không nhìn ra dị trạng của bọn họ.”

Diệp Thạch đột nhiên mở to mắt, gật đầu nói: “Đúng thế! Bọn họ nhất định đã biết chúng ta có thể nắm giữ tình hình bên ngoài.”

Nếu không phải như vậy, hai người họ chắc đã sớm nhìn thấy bẫy của đối phương, cũng có thể sớm nhắc nhở Hùng Uy cẩn thận rồi.

Mộ Thần gật đầu, “Hơn phân nửa là như thế.”

Diệp Thạch căn môi, lão già Mộc Hạc này thật không đơn giản! Đám người Lâu Thanh đã giao thủ với hai người họ hơn một năm, lại không có phát hiện điểm này.

“Nếu sư phụ đã thất bại, vậy chúng ta động thủ thôi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật mạnh đầu, y đã nóng lòng muốn thử lâu rồi. “Được!”

... ..

“Mộc tiên sinh đúng là liệu sự như thần! Tên Hùng Uy kia quả thực đã xuất hiện.” Hạ Thành Mặc tăng bốc Mộc Hạc một phen.

Mộc Hạc cười lạnh, “Tên Hùng Uy kia đã dốc hết tâm huyết tìm kiếm tung tích Mộ Thần hơn một năm, hiện tại chuyện về Mộ Thần bị đồn khắp nơi, hẳn là ngay cả cái mặt cũng không lộ, không phải là rất kỳ quái sao?”

“Mộc tiên sinh nói rất đúng, nhưng mà tên Hùng Uy kia thật sự đối với Mộ Thần không tệ.” Phó Công Danh cười nói.

“Hùng Uy đúng là không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng vào một mình hắn mà muốn đấu với bấy nhiêu người chúng ta sao? Tự tìm đường chết!” Hạ Thành Mặc cười lạnh.

Mộc Hạc khoát tay áo, “Chỉ tiếc là chưa bắt được người, nếu không thì thật sự muốn xem một chút, nếu lấy Hùng Uy uy hiếp Mộ Thần, Mộ Thần sẽ làm thế nào? Hùng Uy đối với tên đồ đệ Mộ Thần này thì không nói, nhưng mà không biết, Mộ Thần có xem trọng vị sư phụ là Hùng Uy này không nhỉ.”

Nói tới đây, Mộc Hạc không khỏi lạnh lùng liếc nhìn Ninh Hoài.

“Vốn Hùng Uy chạy không thoát, nhưng lại có người giúp hăn một phen.” Ninh Hoài nhần nhịn, mở miệng giải thích.

Hạ Thành Mặc nhú mày, ngữ khí không tốt, “Người giúp hăn là ai cơ?”

“Không biết, nhưng thực lực người nọ sâu không lường được, hăn là võ hoàng, hơn nữa ít nhất cũng lục tinh.” Ninh Hoài nghiêm túc nói.

Hạ Thành Mặc xùy xùy nở nụ cười, “Ninh đạo hữu, người không có bản lĩnh lưu lại Hùng Uy thì cũng không cần phải tìm cớ như vậy đâu! Có ai mà không biết, hậu trường duy nhất của Mộ Thần và Diệp Thạch chính là Thánh Tinh học viện, mà Hùng Uy của Thánh Tinh học viện đã xuất hiện, Liên Thành Không thì bị dọa mềm nhũn co đầu rút cổ không ra, giờ sao lại có võ hoàng từ chỗ này mà ra giúp chứ?”

“Người không tinh thì thôi!” Ninh Hoài bị Hạ Thành Mặc chọc tức giận tới khó thở.

Lúc ấy hăn đã sắp đuổi kịp Hùng Uy, nhưng do có người ám toán hăn, hăn mới bị chậm một bước, đáng tiếc là người ra tay làm thập phần bí ẩn, thế cho nên hiện giờ hăn nói chuyện này, tất cả mọi người đều cho rằng hăn đang lấy cớ.

“Mộ Thần và Diệp Thạch hăn là có thủ đoạn đặc biệt để theo dõi tình hình bên ngoài, cho nên họ mới có thể không sợ hãi, và lại phản ứng rất nhanh.” Mộc Hạc nói.

Cố Diệu Ngọc neho mắt ngẫm lại, đích thật là hơn một năm nay, tựa hồ cho dù bọn họ làm thế nào, Mộ Thần và Diệp Thạch cũng sẽ rõ như lòng bàn tay.

“Đúng là như thế, nếu không thì Mộ Thần và Diệp Thạch hăn sẽ không nhanh như vậy đâu có thể liên lạc với Hùng Uy.” Hạ Thành Mặc nói.

“Lâu đạo hữu, các người và Mộ Thần đã giao thủ hơn một năm, các người có phát hiện được dị trạng phương diện này của bọn họ không?” Phó Công Danh hỏi Lâu Thanh.

Lâu Thanh ngậy ra, mỗi lần bọn họ có động tác, Mộ Thần và Diệp Thạch liền lập tức biết được, chẳng lẽ hơn một năm này, bọn họ đều sống ở dưới sự giám thị của Mộ Thần và Diệp Thạch?...

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch thuận lợi dung nhập Tuyệt Sát Trận vào trong đại trận.

Mộ Thần lấy ra quả cầu thủy tinh, thản nhiên nhìn thoáng qua hình ảnh trong đó rồi nói: “Phía Đông Nam.”

Diệp Thạch gật đầu rồi liên thủ cùng Mộ Thần, phát động sát trận về hướng Đông Nam.

“ẦM ẦM!!!” Một đạo bạch quang chính xác bắn trúng cung điện đám người Mộc Hạc đang ở, bạch quang cơ hồ làm cho người khác chói mắt, tiếng nổ mạnh hủy thiên diệt địa lập tức vang lên, một cụm khói xám hình nấm phóng lên cao.

Diệp Thạch nhìn nơi đó nổ tung, tâm tình kích động khó có thể ức chế.

“Thật là lợi hại!” Diệp Thạch cảm thán, không biết lần này nổ chết mấy lão quái vật nữa.

“Đừng dừng lại, thêm một lần nữa!” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghe vậy thì ra tay, phát động thêm một kích về hướng Đông Nam.

Quả cầu bạch quang âm âm nổ tung, đất nứt ra, trong một khoảnh khắc, cảm thấy trời như sụp xuống.

Khi Mộ Thần và Diệp Thạch phát ra công kích, nhóm người Mộc Hạc đang tụ lại một chỗ để ăn mừng chuyện đuổi Hùng Uy đi, cộng thêm chuẩn bị trao đổi bước tiếp theo của kế hoạch.

Mộc Hạc thế nào cũng không nghĩ tới, hai tên nhóc kia lại phát động tiến công ở giờ khắc này.

Công kích mà Tuyệt Sát Trận phát động tương đương với một kích toàn lực của võ hoàng cửu tinh, Cừu Phong bị công kích chính diện liền đương trường mất mạng.

Một tiếng gào to nổi giận vang lên trong cung điện nọ, mỗi một tiếng gào đều tràn ngập tức giận và sát khí.

“Uy lực rất lớn!” Diệp Thạch phấn khởi nói.

Mộ Thần cười khổ, uy lực đúng là không tồi, nhưng mà tiêu hao cũng rất lớn, chỉ hai lần như vậy đã ngốn chừng một phần ba nguồn sinh lực của đại trận.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

187. Chương 187

Mộc Hạc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tụi nó đây là đang tìm đường chết, hai lần công kích, tiêu hao khoảng một nửa tinh nguyên lực mà đại trận tích tụ nhiều năm, nguyên bản Đoạt Tinh Trận bố trí xong thì tụi nó có lẽ sẽ chống được một năm, hiện tại phòng chừng chỉ có thể chống khoảng năm sáu tháng.”

Trên thực tế thì hai lần công kích kia hấn chỉ hao một phần ba nguồn sinh lực, chẳng qua Mộc Hạc cố ý nói thêm một ít.

Mộc Hạc vẫn cảm thấy, tuy Mộ Thần và Diệp Thạch có năng lực đối nghịch cùng đám người Lâu Thanh, nhưng lại không phải là đối thủ của mình.

Hấn vốn định giống như mèo vờn chuột, trêu đùa con chuột đủ lần xuống tay, kết quả, con chuột trong mắt hấn lại đưa cho hấn một phần lễ lớn như vậy.

Hạ Thành Mặc, Lý Nhã chết thảm, ba người hấn mượn sức tới đã chết mất hai người, liên minh thành một hồi chê cười, uy tín của hấn trong lòng mọi người giảm xuống rất nhiều, mà hai tên nhóc chết tiệt kia còn làm hấn bị trọng thương.

Mộc Hạc thành danh đã lâu, rất nhiều võ hoàng đều kiêng kị hấn, hấn đã thật lâu chưa có bị thiệt lớn như vậy.

“Một nửa? Đây không phải ý nói, chỉ cần hai thằng nhóc kia muốn, vậy tụi nó còn có thể phát động ra thêm công kích như vậy nữa?” Cố Diệu Ngọc hoảng sợ nói.

Mộc Hạc lạnh lùng trừng Cố Diệu Ngọc, Cố Diệu Ngọc xấu hổ cúi thấp đầu xuống, nhưng lo lắng trong lòng lại không tản ra được.

Nếu kia tên kia lại tiếp tục xuống tay, người chết kế tiếp sẽ là ai? Đã chết ba người rồi.

“Chỉ là mấy con súc sinh sắp chết đang giãy dụa mà thôi, nguồn sinh lực của đại trận khi dùng hết thì sẽ tự sụp đổ, ta không tin tụi nó sẽ tiếp tục phát động công kích.” Sắc mặt Mộc Hạc lạnh như băng nói ra.

“Chúng ta còn phải tiếp tục bày Đoạt Tinh Trận sao?” Nhớ tới công kích mà đại trận phát ra ngày hôm qua, Ninh Hoài lòng còn sợ hãi.

“Đương nhiên là phải bày tiếp, chẳng lẽ chỉ bởi vì một chút suy sụp mà liền buông tha sao?” Mộc Hạc âm trầm hỏi.

Cố Diệu Ngọc cúi đầu, chuyện đã tới tình trạng này rồi, nàng thật đúng là có chút muốn buông tha.

Mỗi lần khi nàng cho rằng nàng đã nắm chắc phần thắng, Mộ Thần và Diệp Thạch sẽ luôn có biện pháp khiến cho sự mong đợi của nàng tan thành mây khói.

Thời gian dài vậy rồi, nàng đúng là có hơi mệt mỏi, chẳng qua nếu muốn nàng cứ như vậy buông tha, nàng lại thật sự không cam lòng.

...

“Sao không thấy đám Mộc Hạc đâu vậy?” Hùng Uy hỏi.

Cơ Phi Diễm nhún vai nói: “Chắc bị hai kích ngày hôm qua dọa rồi, nghe nói ngày hôm qua có tới ba tên võ hoàng bị chết.”

Cộng thêm Lâm Mặc Uyên đã chết lúc trước, Mộ Thần và Diệp Thạch tổng cộng đã giết chết bốn võ hoàng!

Đám quần chúng ở ngoại điện vốn rất xúc động, nhưng hiện giờ, tâm tình mọi người lại rất bình tĩnh.

Cơ Phi Diễm cắn chặt răng, lúc đầu nàng ở cấp bậc võ vương, võ hoàng đối với nàng mà nói giống như là tồn tại như thần vậy, tuy hiện giờ nàng đã là võ vương cửu tinh, nhưng so với võ hoàng thì vẫn kém hơn không chỉ một đường, vậy mà Mộ Thần và Diệp Thạch lại...

Hùng Uy chấp tay sau lưng, nói thầm: “Lợi hại! Đúng là lợi hại! Nếu sớm biết hai đứa nhóc này mạnh mẽ như vậy, ta làm sao lại cần đi tới phá hư đại trận chứ!”

Cơ Phi Diễm hít nhẹ một hơi, “Có lẽ là hai tụi nó đã bị bức đến không còn cách nào, ta nghe nói, hai lần công kích ngày hôm qua đã tiêu hao khoảng một nửa tinh nguyên lực mà đại trận chưa dừng, một khi Đoạt Tinh Trận được bố trí xong, thời gian trận pháp có thể duy trì liền ngắn đi một nửa.”

Hùng Uy nhíu mày, giết chết ba tên võ hoàng, thời gian đại trận duy trì lại ngắn khoảng một nửa.

Trong lúc nhất thời, Hùng Uy cũng không nói được, rằng cộc sinh ý này của Mộ Thần, là lời hay là dở.

“Hai đứa nhóc này sao lại có thể phát động được công kích như thế nhỉ?” Hùng Uy cảm thán.

Cơ Phi Diễm nhún vai, “Nghe nói hai tụi nó đều đã là trận pháp sư lục cấp. Tụi nó dựa vào trận pháp lục cấp mới làm được.”

Hùng Uy cảm thấy có hơi đau răng: “Không ngờ đều đã là trận pháp sư lục cấp rồi, hai đứa nhóc này đúng là nghịch thiên.”

...

“Mộ Thần,ta không nhìn thấy đám Mộc Hạc đâu cả.” Diệp Thạch tìm tòi mấy lần, xác nhận không có nhìn thấy thân ảnh mấy người kia.

Mộ Thần gật đầu, “Ừ, đúng là không thấy.”

Diệp Thạch vuốt cằm, đôi mắt sáng lên, đặc ý đoán: “Chẳng lẽ là bị dọa sợ nên chạy rồi?”

Mộ Thần cười khố, “Nào có dễ dàng như vậy! Chắc là lão gia hỏa Mộc Hạc kia đã đoán được ở trong này sẽ bị chúng ta giám thị, nên đã chuyển ra ngoài đàm luận kế hoạch rồi.”

Diệp Thạch chớp mắt nói: “Ta nghe nói, hình như ngày hôm qua mình nổ chết ba tên.”

Cụ thể chết ba người nào, y lại không rõ.

Mộ Thần gật đầu lên tiếng, “Ừ.”

“Lại nói,ta cũng không nhìn thấy Trang Du và Lục Nghiêu.Chẳng lẽ cũng bị nổ chết rồi?” Diệp Thạch đột nhiên nghĩ tới điều gì, đầy vui sướng nói.

Mộ Thần liếc mắt xem thường, Trang Du chính là nhân vật chính, nào dễ chết như vậy.

“Lục Hành Phong đã sớm đưa Trang Du và Lục Nghiêu ra ngoài rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch kinh ngạc: “Có hả?”

Mộ Thần gật đầu: “Có!”

Diệp Thạch cắn môi, có chút thất vọng: “Đúng là rất đáng tiếc.”

“Từ từ sẽ đến.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Vốn đồ vật trong nội điện này đều là của Lục Nghiêu và Trang Du, hiện tại lại bị mình đoạt mất, con đường của Lục Nghiêu hẳn là sẽ không thuận lợi như trong truyện nữa.

Diệp Thạch gật đầu. Y thầm nghĩ, đối nghịch cùng tiểu tiện nhân Trang Du đánh không chết này, mình đúng là nên chuẩn bị để trường kỳ kháng chiến.

Bỗng trên một trăm con Thôn Thiên Phong bay về phía hai người, Diệp Thạch nhìn đám Thôn Thiên Phong đang bay kia, nghiêng rằng nói: “Mộ Thần, khẩu vị của đám kia càng lúc càng lớn.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Phải.”

Hắn đã bắt đầu nuôi dưỡng Thôn Thiên Phong, đã nuôi ra hơn trăm con, nuôi hơn một trăm con Thôn Thiên Phong này, mỗi ngày đều phải tiêu hao đại lượng nguyên thạch, Diệp Thạch đã sớm đau thịt, mà Mộ Thần cũng đã bắt đầu đau thịt rồi.

“Hơn trăm con này đều là tứ cấp, nếu mà thả ra, cho dù là võ vương thì gặp được cũng phải chết không có chỗ chôn.” Mộ Thần âm trầm nói.

Nếu đàn Thôn Thiên Phong này đều là ngũ cấp, vậy cho dù võ hoàng thì gặp được họ cũng chỉ có thể trốn.

Diệp Thạch gãi đầu, “Tội nó mới chỉ tứ cấp mà đã ăn như vậy rồi, nếu như là ngũ cấp, chúng ta...”

Chỉ sợ sẽ bị đám Thôn Thiên Phong kia gặm đến chết không có chỗ chôn! Nếu sớm biết mình sẽ dưởng ra một đám bại gia tử như thế, y mới không muốn nuôi đâu.

Đàn Thôn Thiên Phong này tuy rằng cái gì cũng ăn, nhưng yêu nhất là ăn nguyên thạch, từ khi đám Thôn Thiên Phong này tiến vào tứ cấp, thân gia Diệp Thạch liền ngâm nước.

“Tuy rằng ăn hơi nhiều, nhưng thực lực tại nó lại không kém, về sau sẽ có chỗ dùng tới.” Mộ Thần an ủi.

Diệp Thạch cắn chặt răng, “Được rồi.” Nếu không phải nhìn trên phân thượng về sau tại nó có khả năng được trọng dụng, y đã sớm xào chúng nó lên ăn rồi.

“Mộ Thần, người đã là võ vương tam tinh.” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói.

Sau khi tiến vào võ vương, Diệp Thạch cảm thấy tiến độ tu luyện của mình đã chậm lại, nhưng Mộ Thần mới thăng cấp võ vương chưa bao lâu, thực lực lại nhanh chóng tăng lên, tiến độ tu vi còn nhanh hơn so với khi ở cảnh giới võ linh, Diệp Thạch có chút theo không kịp.

Mộ Thần đuổi tay ra, một ngọn lửa màu xanh bay ra từ lòng bàn tay Mộ Thần.

“Đều là lấy phúc của Cừu Phong, phẩm chất mấy con Thôn Hỏa Trùng của hắn xác thực không tồi, Thanh Minh Diễm đã tiến vào lục phẩm.” Bởi vì Thanh Minh Diễm tiến vào lục phẩm, thực lực Mộ Thần cũng bay lên theo một mảng lớn.

“Cừu Phong thật đúng là người tốt.” Diệp Thạch cười nói.

“Còn không phải sao.” Mộ Thần mỉm cười đồng ý, “Mấy con Thôn Hỏa Trùng đầu đàn của hã hã là đã được dùng mấy loại hoả diễm bồi dưỡng.”

“Hã thật sự là người rất rất tốt!” Diệp Thạch gật đầu.

... ..

Diệp Thạch chán chết dọc theo đại trận đi dạo một vòng, có thể là bởi vì nguyên nhân ngày hôm qua y và Mộ Thần nổ hai pháo làm chết người, ở ngoại điện có chút tiêu điều.

Nguyên bản bên ngoài đại trận, cả ngày có người nhốn nháo đánh đấm, nhưng hôm nay một người cũng không có.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, đôi mắt loạn nhìn chung quanh.

Trong ngày thường, y vừa đi ra, tầm mắt chung quanh dừng ở trên người y sẽ tràn đầy tham lam, ghen tị, còn có thêm thương hại, nhưng hôm nay, Diệp Thạch lại từ trong mắt rất nhiều người nhìn ra một chút sợ hãi.

Diệp Thạch ngẩng cao đầu, trong lòng không khỏi có hơi đắc ý.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng đi loạn, y có chút ngoài ý muốn phát hiện thân ảnh Cố Diêu Ngọc bên ngoài đại trận.

“Ô, người vẫn còn sống cơ à.” Diệp Thạch có chút ngoài ý muốn nhìn Cố Diêu Ngọc.

Cố Diêu Ngọc sửng sốt một chút, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Người cho rằng ta đã chết?”

Diệp Thạch nghiêng đầu, “Ta nghe nói, hôm qua có batên chết.”

Cố Diệụ Ngọc híp mắt, “Cũng bởi vì như vậy mà người liên chorằngta đã chết rồi?Đúng là chết bangười,nhưng trong đókhông có ta.”

“À, ta vốn nghĩ người có hơi yếu, không nghĩ tới còn có người yếu hơn người nữa, bangười bị chết mà người lại còn sống, người có vẻ cũng lợi hại nhỉ!” Diệụ Thạch nhỏ giọng nói thầm.

Cố Diệụ Ngọc giận sôi lên, Diệụ Thạch coi nàng thành cái gì?

Diệụ Thạch mở to mắt, tò mò hỏi: “Ba tên bị chết là ai thế?”

“Cừu Phong, Hạ Thành Mặc, Lý Nhã.” Cố Diệụ Ngọc tức giận trả lời.

Diệụ Thạch gãi đầu, hỏi Cố Diệụ Ngọc: “Cừu Phong? Là cái người thâu sâu đốt đại trận sao?”

Cố Diệụ Ngọc gật đầu, “Không sai, chính là hắn.”

Diệụ Thạch hít nhẹ một hơi, “Không nghĩ tới hắn lại chết.”

Cố Diệụ Ngọc nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Diệụ Thạch, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

“Đây chính là một người tốt nha! Ta vốn đang trông cậy hắn nuôi thêm chút sâu tới đốt đại trận, lấy phước của hắn, dị hỏa của Mộ Thần đã tăng lên lục cấp, thực lực cũng tăng lên cấp bậc võ vương tam tinh rồi nha.” Diệụ Thạch tràn đầy cảm thán.

Cố Diệụ Ngọc gắt gao nhìn chăm chăm Diệụ Thạch, âm thầm nghĩ, cũng may Cừu Phong đã chết rồi! Nếu như hắn mà nghe được lời này của Diệụ Thạch, nói không chừng sẽ bị tức chết thêm một lần.

“Người gì sống tự tại nhỉ.” Cố Diệụ Ngọc cười lạnh nói.

Diệụ Thạch gật đầu, nói: “Cũng được, chỉ là sắp không có thịt ăn rồi.”

Cố Diệụ Ngọc tức giận: “Không thậttừ sao, khôngphảilà người còn có thể gặmhậnsâmà.”

Diệụ Thạch nhún vai nói: “Vị củahậnsâm khôngcó ngon.”

Cố Diệụ Ngọc thiếu chút nữa bị một câu này củadiệụ Thạch làm tức giận đến nội thương. Đây là hậnsâm mấy ngàn năm đó! Đám võ hoàng bọn họ cầu mà không được, Diệụ Thạch lại phung phí củatrờimà gặmhậnvậy mà còn ghét bỏ hương vị nó không tốt.

“Muốn ăn thậttừ người có thể rạ đây ăn!” Cố Diệụ Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Sắc mặt Diệụ Thạch hơi đổi, có chút đề phòng nhìn Cố Diệụ Ngọc, nghiêm nghị nói: “Chờ tới khi tatrở thành võ hoàng, taseđi rạ.”

Cố Diệụ Ngọc cười lạnh: “Người còn muốn trở thành võ hoàng?”

Diệụ Thạch nhíu mày nhìn, sắc mặt hơi cổ quái nói: “Hình như hôm nay người không giống lúc trước.”

Cố Diệụ Ngọc lạnh lùng hỏi: “Sạolạkhông giống?”

“Người hôm nay không mắngchữitanhạ. A, không phải là người sợ tạ chứ?” Diệụ Thạch mở to mắt, vui vẻ hỏi.

Cố Diệụ Ngọc lạnh lùng nói: “Thằng nhóc người đang tìm chết sạ?”

Diệụ Thạch nhún vai: “Thậttừ sạ?”

Cố Diệụ Ngọc nhìn vẻ mặt thiếu đôn củadiệụ Thạch, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng quả thật hiện giờ Diệụ Thạch và Mộ Thần cho nàng áp lực không nhỏ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

188. Chương 188

Một đạo ánh mắt ôn hòa dừng lại trên người Diệp Thạch, cảm giác có một tầm mắt lạ đang dừng trên người mình, Diệp Thạch theo bản năng nhìn qua người kia.

Ánh mắt của người kia rất là quái dị, không ngờ lại có mấy phần từ ái, có chút tương tự như ánh mắt của Trần Đạt nhìn mình trước kia.

Y nhìn xuyên qua quần áo sáng, đánh giá người nọ một phen.

Nhìn người ngoài quần áo sáng, trong lòng Diệp Thạch không khỏi có vài phần cổ quái, y quả thật không biết người này, nhưng lại cảm thấy hơi thân thiết.

Diệp Thạch mím môi, nhìn thấy người nọ bỗng mở miệng, không tiếng động nói gì đó với y.

Diệp Thạch nhíu mày, trong lòng bỗng hơi hoang mang.

“Trở lại rồi? Sớm vậy?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Ừm, ngoài kia cũng không có gì hay để nhìn cả, nhưng mà vừa nãy ta có gặp được một lão nhân kỳ quái.”

“Lão nhân kỳ quái? Kỳ quái thế nào cơ?” Mộ Thần hưng trí hỏi.

Diệp Thạch nhấp môi, nghiêng đầu nói: “Lão nhân kia nói với ta, kôutacứtu luyệnthật tốt, chuyện bên ngoài đểhãngiải quyết,nóitadừnglo lắng.”

“Đểhãngiải quyết?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Hãndúnglà nói như vậy.” Lão nhân đó nói bằng ngôn ngữ môi.

“Có ý gì?” Mộ Thần híp mắt.

Diệp Thạch lắc đầu, “Tacũng không biết.”

Mộ Thần mỉm cười, dứt bỏ chuyện này xuống: “Không biếtthì bỏ qua đi.”

... ..

Thánh Tinh học viện.

“Hiện trưởng, Hùng tiền bối có truyền tin vềkhông?” Hạ Thanh Nghiên lo lắng hỏi.

Liên Thành Không cười nói: “Người yên tâmđi, tạm thời Mộ ThầnvàDiệp Thạch cònđangsốngrất tốt.” Thậm chí có thể nói là dễ chịu ấy chứ, Hùng Uy còn cố ý nhắc tới trong thư, Diệp Thạch được nuôi dưỡng tới trắng mịn mập mạp, mặt mày hồng hào.

“Bọn họ cònlợi dụng đại trận, trước saunỗchếtbốnvị võ hoàng.” Liên Thành Không híp mắt nói.

Hạ Thanh Nghiên sửng sốt, nói với giọng không dám tin: “Hai tênquỷnhỏ nàylợi hại như vậy?”

“Với thực lực bản thân của họ thì tất nhiên chính diện giao phong là không có khả năng, chẳng quang họ nói họ đều đã là trận pháp sư lục cấp, lợi dụng trận pháp để giết người thì vẫn có thể.” Liên Thành Không bình tĩnh nói.

Hạ Thanh Nghiên gật đầu “A” một tiếng.

Không ngờ lại có tới bốn vị võ hoàng bị chết, phải biết là toàn bộ Huyền Phong đế quốc cũng mới chỉ có ba vị võ hoàng mà thôi.

“Hai đứa này thật đúng là biết gây chuyện!” Hạ Thanh Nghiên nhin không được mà nói.

Liên Thành Không gật đầu đồng ý, nếu hai người kia chạy ra được, vậy tòa miếu nhỏ như Thánh Tinh học viện này sợ là dung không nổi hai người.

“Trận pháp thuật của hai bọn họ đã tới trình độ lục cấp.” Liên Thành Không nói.

Hạ Thanh Nghiên sửng sốt, lập tức mạnh mẽ mở to mắt, một hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

“Trận pháp thuật đã tới lục cấp, không biết mình văn thuật của Mộ Thần đã đến trình độ gì rồi.” Hạ Thanh Nghiên lẩm bẩm.

Liên Thành Không cười nói: “Chắc là cũng không thấp.”

“Hiện trường, có phải là tỷ lệ sống của Mộ Thần và Diệp Thạch không được lớn lắm?” Hạ Thanh Nghiên lo lắng hỏi.

Liên Thành Không lắc đầu, “Có Hùng Uy ở đó, còn có một vị tiên bối muốn bảo vệ bọn họ, kỳ thật bọn họ cũng không nguy hiểm lắm.”

Thực lực của vị kia cao hơn hẳn rất nhiều, có vị kia ở đấy, hẳn là Mộ Thần và Diệp Thạch có thể tránh được một kiếp, huống chi, Mộ Thần và Diệp Thạch cũng không phải dễ chọc, mệnh của hai người rất cứng, thậm chí Liên Thành Không còn cảm thấy, cho dù không có Hùng Uy và vị tiền bối kia, chắc chắn Mộ Thần và Diệp Thạch cũng sẽ không xảy ra chuyện, hẳn thấy, nói không chừng, tình cảnh của Hùng Uy còn nguy hiểm hơn cả hai người ấy chứ.

“Một vị tiền bối?” Hạ Thanh Nghiên hơi hoang mang hỏi.

Liên Thành Không nghiêm nghị nhìn Hạ Thanh Nghiên rồi nói: “Trong lòng người biết là được, đừng hỏi nhiều.”

Hạ Thanh Nghiên nghe vậy liền gật đầu.

Liên Thành Không híp mắt, không ngờ Diệp Thạch lại có thân thể không đơn giản như vậy, đúng là khó tưởng tượng nổi.

... ..

Đám Mộc Hạc yên tĩnh được hai ngày, ngày thứ ba lại bắt đầu hấp tấp bố trí trận pháp.

Diệp Thạch nhìn thân ảnh đám người Mộc Hạc trên tường, nhin không được mà nghiêng răng.

“Mộ Thần, đám người kia đúng là con giã đánh không chết!” Diệp Thạch bất mãn nói.

“Ừ, đúng là vậy.” Mộ Thần nín cười, có thể ví vồ hoàng như con gián, cũng chỉ có Diệp Thạch.

Diệp Thạch có chút không vui nói: “Mộ Thần, chúng ta làm thế nào bây giờ? Chờ bọn người kia bố trí trận pháp xong, chúng ta liền xong đời.”

Mộ Thần không để ý nói: “Nếu thật sự tới một bước kia, chúng ta sẽ điều động nguồn sinh lực cuối cùng của đại trận, oanh mấy pháo ra ngoài nổ chết vài tên rồi sau đó thừa dịp loạn mà rời khỏi.”

“Lúc đó chúng ta có thể thừa dịp mà đi ra ngoài sao?” Diệp Thạch lo lắng hỏi.

Mộ Thần lắc đầu, “Ta không biết.”

Cho nên tốt nhất nên giải quyết thêm vài tên, đám võ hoàng ngoài kia chết càng nhiều, đối với họ mà nói lại càng có lợi.

“Đây chỉ là khi không còn biện pháp nào mà thôi, trước đó thì chúng ta phải chuẩn bị đã.” Mộ Thần nhàn nhai nói.

Diệp Thạch gật đầu, hỏi: “Làm chuẩn bị như thế nào?”

Mộ Thần lấy ra một tờ phù chú, bình tĩnh nói: “Trình độ về phù chú của ta đã tiến vào ngũ cấp, cứ quãng khoảng mười tờ phù chú ngũ cấp ra, đối với võ hoàng thì cũng có tác dụng trở ngại nhất định, ta phải chuẩn bị phù chú nhiều thêm một tí, kiến nuốt voi, đến lúc đó, mấy thứ này hẳn là cũng có thể ra một chút tác dụng.”

Diệp Thạch vội vàng gật đầu đồng ý: “Đúng, đúng.”

“Một khi đại trận bị phá, sẽ có rất nhiều tu luyện giả tràn vào đây, trước đó chúng ta có thể bố trí các loại cấm chế ở trong nội điện, làm sao cho cục diện càng loạn càng tốt.”

“Chuyện này ta có thể hỗ trợ.” Diệp Thạch gật đầu, nóng lòng muốn thử.

Khuôn mặt Hùng Uy đầy u sầu đi qua đi lại trong phòng: “Tuy rằng hai pháo của hai thằng nhóc Mộ Thần Diệp Thạch giết chết ba tên võ

hoàng, nhưng chẳng những không đánh đuổi được Mộc lão đầu, trái lại kích ra tâm huyết của tên kia, làm cho tên kia liều mạng không ngừng.”

Cơ Phi Diễm gật đầu thở dài: “Đúng vậy.”

Lúc trước Mộc Hạc cũng không muốn bày trận, tài liệu làm cũng không muốn lấy ra, chỉ do đám người kia bỏ ra, lần này tựa hồ tích cực hơn trước rất nhiều.

“Tìm một cơ hội rồi ta lại đi thử lần nữa.” Hùng Uy siết chặt tay nói.

Cơ Phi Diễm có chút chần chờ: “Người có làm được không? Lần trước thiếu chút nữa là người không về được rồi.”

Ba cái Đoạt Tinh Trận mỗi ngày đều có võ hoàng trông coi, có vết xe đổ lần trước, Hùng Uy nghĩ bây giờ muốn phá lại càng khó.

“Người nói vậy bực bực gì đấy, ta sao lại không về được.” Hùng Uy không cho là đúng.

Cơ Phi Diễm nhíu mày nói: “Hai ngày trước ta có liên hệ với Diệp Thạch, hình như y và Mộ Thần có tính toán khác, còn kẻ ta dặn dò người là đừng bí quá hoá liều.”

Hùng Uy gật đầu, hít nhẹ một hơi: “Ta biết.”

Hắn cũng liên hệ với hai đứa kia, hai tên nhóc kia tính qua một thời gian ngăn lại oanh hai pháo nổ chết vài tên võ hoàng, sau đó thừa dịp loạn mà ly khai, nhưng tuy rằng võ hoàng bên ngoài đã chết không ít, lại vẫn còn dư không ít, tính toán của tụi nó chắc sẽ không được.

“Đã như vậy, người nên cẩn thận một chút.” Cơ Phi Diễm thấy tâm ý Hùng Uy đã quyết, cũng không ngăn lại.

Hùng Uy gật đầu nói: “Tạ nhiều.”

“Mộ Thần, Cơ tiền bối nói rằng Hùng tiền bối lại tính đi phá hư trận pháp.” Diệp Thạch thông báo.

Mộ Thần rũ mắt, hít nhẹ một hơi, “Có vết xe đổ lần trước, hiện tại mấy người kia tập trung phòng thủ trận pháp mạnh hơn nhiều, ta đã nói với sư phụ để hắn dừng hành động thiếu suy nghĩ, không nghĩ tới...”

Diệp Thạch cúi đầu, có chút khổ sở nói: “Không nghĩ tới Hùng tiền bối lại là người trọng tình trọng nghĩa như thế, sau khi ta ra ngoài, ta sẽ không bao giờ chọc tởm nữa.”

Mộ Thần mỉm cười, trên mặt hiện lên vài phần áy náy, “Ừ. Ta cũng không nghĩ tới sư phụ lại vì ta mà làm được một bước này.”

Lần thứ hai Hùng Uy ra tay, vẫn là thất bại, một đám võ hoàng như là muốn phát tiết phần nộ đối với Mộ Thần Diệp Thạch lên người Hùng Uy, mạnh mẽ đuổi đánh Hùng Uy, cũng may là Hùng Uy có kinh nghiệm chạy trốn phong phú, quẹo trái quẹo phải một hồi, cuối cùng tránh được một kiếp.

“Hùng tiền bối chạy thoát rồi.” Diệp Thạch quan sát rồi nói.

Mộ Thần thở ra nhẹ một hơi: “Ừ.”

Diệp Thạch cũng thở nhẹ nói: “May mắn, may mắn.”

... ..

Đám người Mộc Hạc Lục Hành Phong đuổi theo Hùng Uy, chỉ để lại Lâu Thanh và Phó Công Danh lưu lại thủ.

“Tên Hùng Uy này đúng là gan lớn, lần trước bị thiệt lớn như vậy mà lần này còn dám xuất hiện.” Phó Công Danh khinh thường nói.

Lâu Thanh gật đầu đồng ý, “Đúng, quả thực là không biết sống chết.”

Phó Công Danh hơi xem thường nói; “Mới chỉ là võ hoàng nhị tinh mà đã không yên tĩnh như vậy rồi, tên kia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

“Mấy người Mộc đạo hữu đã đuổi theo rồi, không biết có thể bắt được không.” Lâu Thanh hí mắt, khuôn mặt đằng đằng sát khí.

Hai người Phó Công Danh và Lâu Thanh đang nói chuyện, bỗng một tiếng “ầm ầm” thật lớn vang lên, biến cố xảy ra.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được một chút kinh hãi.

Đoạt Tinh Trận cách xa bọn họ nhất đã xảy ra vấn đề, Phó Công Danh và Lâu Thanh đồng thời chạy vội qua nơi phát ra tiếng nổ mạnh.

Lúc hai người đuổi tới, Đoạt Tinh Trận đã bị phá nát.

“Xảy ra chuyện gì?!” Phó Công Danh nhìn không được liền nóng nảy hỏi.

Một đạo kiếm quang sáng như tuyết mãnh liệt bổ tới phía Phó Công Danh, Phó Công Danh bất ngờ không kịp đề phòng liền bị cắt đứt nửa cánh tay, nếu không phải phản ứng nhanh, có lẽ hắn đã bị cắt phăng nửa thân mình rồi.

“Không ngờ lại không chết.” Một giọng nói có chút kinh ngạc truyền tới.

Phó Công Danh đang lòng đầy phẫn nộ, cảm nhận được uy áp trên người người kia, chỉ còn lại cảm giác sợ hãi.

Trong bóng tối, Lâu Thanh thấy được một nam tử thân mặc hắc y.

Bên miệng nam tử áp đen treo nụ cười nhạt, biểu tình trên mặt hiền lành dễ thân, nhưng ở trong mắt Lâu Thanh, người này giống như là ác ma

tối từ địa ngục.

Phó Công Danh tràn đầy đề phòng nhìn nam tử hắc y, “Người là ai, muốn gì?”

Nam tử áp đèn không để ý tới lời Phó Công Danh, phóng một cái cự ẫn như ngọn núi nhỏ lên cao, mạnh mẽ nện xuống người Phó Công Danh.

Cảm nhận được uy áp trên người nam tử kia, Phó Công Danh không dám chất vấn thêm. Xoay người bỏ chạy.

Nam tử hắc y dùng cự ẫn, nện vài cái Phó Công Danh liền thành thịt nát.

Lâu Thanh thừa dịp loạn lẫn vào trong đám người, chạy thoát ra ngoài.

Nam tử hắc y nọ thấy thân ảnh Lâu Thanh đã biến mất, hơi tiếc nuối hít một hơi, rồi đi phá nát hai cái Đoạt Tinh Trận còn lại.

Mộ Thần không dám tin nhìn hình ảnh trên tường, người kia là ai, vì sao lại giúp bọn họ?

“Là hắc, là người kia!” Diệp Thạch kích động nói.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch hỏi: “Người nào cơ?”

Hai mắt Diệp Thạch mở to, trả lời: “Là cái người đã nói với ta, kẻ có cố gắng tu luyện, còn chuyện bên ngoài cứ để hắn giải quyết.”

Mộ Thần sửng sốt: “Thật?”

Diệp Thạch gật mạnh đầu, “Thật sự!” Nhưng mà, người kia là ai?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

189. Chương 189

Lúc cả đám người Mộc Hạc quay về ngoại điện, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, ba cái Đoạt Tinh Trận bị phá nát bấy.

Lâu Thanh cả người chật vật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy đồng bạn đã xuất hiện, tâm Lâu Thanh mới đặt xuống được.

“Lâu huynh,saongười lại biến thành như vậy?” Ninh Hoài nhìn bộ dáng Lâu Thanh, nhíu mày hỏi.

Cố Diệu Ngọc nhìn, âm thầm nghĩ: lại xảy ra chuyện, quả nhiên là lại xảy ra chuyện, chỉ là hai nhân vật nhỏ, nhưng từ khi họ bắt đầu đối nghịch với hai tên nhóc kia, lập tức lúc nào cũng bị kinh ngạc, thậm chí còn có nguy hiểm tới tính mạng.

Nếu như hai năm trước có người nói với nàng, là sẽ có một ngày, nàng sẽ bị hai tên nhóc võ vương bức tới nước này, nàng nhất định sẽ cười nhạt.

Cố Diệu Ngọc cúi đầu, không để người khác thấy được sự ảo não và bất đắc dĩ trong mắt nàng.

Lâu Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai tên nhóc kia còn có đồng lõa nữa, là một võ hoàng, thực lực thập phần cường thịnh, ít nhất cũng là võ hoàng lục tinh, mà cũng có khả năng đã là võ hoàng cửu tinh, Phó huynh đánh không tới mấy chiêu đã chết trên tay đối phương, rất đáng sợ.”

“Người nói là, có một tên võ hoàng bỗng nhiên xuất hiện, giết chết Phó Công Danh, còn hủy đi Đoạt Tinh Trận?” Mộc Hạc nghiêng răng hỏi.

Lâu Thanh chưa hết kinh hồn nhanh chóng gật đầu, “Đúng vậy! Chính là như thế.”

Xác thực là uy áp của tên nam tử hắc y kia đã làm cho Lâu Thanh thất kinh không nhẹ, Lâu Thanh cảm thấy nếu không phải do mình chạy nhanh, hơn phân nửa là khó trốn khỏi độc thủ của người nọ.

“Không có khả năng! Người nọ sao lại phải làm thế?” Mộc Hạc khó hiểu hỏi.

Mộc Hạc biết ngoài ngoại điện có vài tên võ hoàng khác vẫn còn lưu lại. Nhưng trừ bỏ Hùng Uy, những tên võ hoàng khác đối với việc Mộc Hạc hãm phá trận để vào hãm là đều vui như mở cờ mới đúng. Dù sao, phá trận không được, tất cả mọi người đều không mò ra cái gì.

“Ta biết rồi! Là người kia! Ta đã sớm nói qua, lần trước lúc ta sắp bắt được Hùng Uy thì có người chặn talại, Hùng Uy mới chạy trốn được.” Ninh Hoài lớn tiếng nói, trong lòng nhin không được có loại cảm giác được giải oan.

Cố Diệu Ngọc liếc mắt nhìn Ninh Hoài, không ngờ lần trước Ninh Hoài thật không phải là tìm cớ.

“Sao người không sớm nói rõ?” Mộc Hạc lạnh lùng trừng Ninh Hoài.

Khuôn mặt Ninh Hoài xanh trắng một trận, lúc trước khi hãm nói, cả đám người này đều cho rằng hãm nói dối, còn châm chọc khiêu khích hãm, hiện tại lại ngại hãm chưa nói rõ, thế nào cũng nói hãm không đúng.

“Thực lực người nọ thật sự rất mạnh.” Lâu Thanh nhin không được phải lên tiếng.

Giằng co với Mộ Thần Diệp Thạch đến bây giờ, Lâu Thanh thật sự có loại xúc động muốn rút lui.

Đầu tiên là Lâm Mặc Uyên, sao đó là Cừu Phong, Hạ Thành Mặc, Lý Nhã, hiện tại lại thêm Phó Công Danh, chỉ gần gần mấy tháng mà đã có năm vị võ hoàng bị giết chết, Lâu Thanh hẳn chưa bao giờ biết, thì ra đối nghịch với hai con kiến võ vương lại là một chuyện khó như thế.

Cứ tiếp như vậy, hẳn sẽ không bị sao ư? Lâu Thanh chưa bao giờ biết, thì ra cũng có một ngày, hẳn lại lo mình sẽ chết trên tay hai tên võ vương.

Vì sao người chết lại cố tình là Phó Công Danh? Mộ Hạc âm thầm nghĩ rằng, đám người Lâu Thanh hoàn hảo không tổn hao gì, còn ba đạo hữu do hẳn mời tới thì lại chết oan chết uổng cả đám.

“Đến tột cùng là ai? Aidámđối nghịchvớita?” Mộ Hạc nghĩ rằng nói.

Lục Hành Phong rũ mắt, đôi mắt hiện lên mấy phần chần chờ.

Ninh Hoài thấy thần sắc của Lục Hành Phong, sắc bén nói: “Lục huynh,ta thấy sắc mặtcủangười rất kém, có phảilà người biết gì đó đúngkhông?”

Sắc mặt Lục Hành Phong tái nhợt, cười nói: “Chilà suy đoánmà thôi.”

Mộ Hạc lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Hành Phong, ánh mắt chứa đầy sát khí, “Nói.”

Lục Hành Phong liếc nhìn Mộ Hạc, chậm rãi nói: “Huyền Phong đế quốc đã từng xuất hiện một thiên tài tên là Khúc Khôn, cũng là tư chất bát cấp, hơn mười mấy năm trước hẳn đã là võ hoàng rồi, nhưng mười mấy năm trước hẳn lại mất tích, có rất nhiều người nói hẳn đã chết, nhưng lại chưa từng có ai thấy thi thể của hẳn.”

“Khúc Khôn? Người này ta có nghe qua, nghe đồn đây cũng là một nhân vật rất ngoan*.” Cố Diệu Ngọc nói.

*ngoan trong ngoan độc

“Khúc Khôn? Nhưng sao hẳn lại quản chuyện của Mộ Thần và Diệp Thạch?” Ninh Hoài không hiểu. Chẳng lẽ bởi vì Mộ Thần, Diệp Thạch và hẳn chung một quốc gia, nên hẳn liền bảo vệ hai người, chắc không phải đâu nhỉ.

Lục Hành Phong híp mắt, hít nhẹ một hơi rồi nói: “Bởi vì rất có thể, Diệp Thạch là ngoại tôn của Khúc Khôn!”

“Cái gì?!!!” Cố Diệu Ngọc che miệng, không dám tin mà la lên.

Võ hoàng cũng có mệnh có yếu, Hùng Uy ở trong đám võ hoàng chẳng qua chỉ được tính là tân thủ, kỳ thật tất cả mọi người đều có hơi chướng mắt bản lĩnh của Hùng Uy.

Nhưng Khúc Khôn lại không giống! Nghe nói người kia có tư chất nghịch thiên, lại tâm ngoan thủ lạt, hơn mười năm trước, hung danh người kia đã hiển hách khắp nơi, hiện giờ tái xuất giang hồ...

“Không thể nào.” Ninh Hoài khó chấp nhận nói.

Lúc trước hẳn bị ám toán cũng đã nhờ người đi thăm dò Diệp Thạch, hẳn tra ra được Diệp Thạch chỉ là một đứa bé của một gia tộc sa cơ thất thế, từ nhỏ đã bị di nương xa lánh, phụ thân cũng không thích y, một người như vậy, làm sao có thể là ngoại tôn của Khúc Khôn chứ.

“Chỉ là suy đoán.” Lục Hành Phong nói.

Năm đó cừu địch của Khúc Khôn quá đông, con trai độc nhất của hẳn là Khúc Tâm Dương vẫn luôn mai danh ẩn tích, có rất ít người sẽ liên hệ

mẫu phụ của Diệp Thạch với đứa con của Khúc Khôn, nếu không phải vì truy ra Bách Quyết Luyện Thể nên Lục Nghiêu phải cẩn thận điều tra Diệp Tầm, chắc hẳn cũng không phát hiện được manh mối này.

“Sao ngươi lại không nói sớm?” Mộc Hạc phản nộ trừng Lục Hành Phong.

Lục Hành Phong cười xấu hổ, nói: “Việc này ta cũng không nắm chắc, huống chi Khúc Khôn cũng đã mất tích mười mấy năm.”

Diệp Thạch bị giày xéo mười mấy năm trong tay Diệp Tầm cũng không thấy hấn lộ diện, ai mà biết Khúc Khôn lại xuất hiện ngay lúc này?

“Nếu Khúc Khôn thật sự xuất hiện, địch trong tối ta ngoài sáng, mọi người nên cẩn thận hơn.” Lâu Thanh nghiêm túc nói.

Mộc Hạc cắn chặt răng, đột nhiên có chút lý giải sự ghen ghét của đám người Lâu Thanh.

... ..

“Phó Công Danh chết rồi?” Hùng Uy xử lý đơn giản mấy vết thương trên người, giật mình hỏi.

Cơ Phi Diễm gật đầu, “Đúng thế! Nghe nói cũng may là Lâu Thanh chạy nhanh, nếu không chắc cũng khó thoát khỏi cái chết, còn trận pháp thì bị phá nát nát cả rồi, người làm việc này hơn phân nửa là cái người lần trước đã giúp người.”

“Tạ cũng nghĩ thế.” Hùng Uy đồng ý.

“Có thể giết được Phó Công Danh, vậy ít nhất cũng là vô hoàng thất tinh rồi.” Cơ Phi Diễm suy tư.

Hùng Uy xoa xoa trán, “Sao người kia lại che chở Mộ Thần và Diệp Thạch vậy nhỉ, thật không nghĩ!”

“Có lẽ là có giao tình với Mộ Thần và Diệp Thạch.” Cơ Phi Diễm nói.

Hùng Uy híp mắt, có giao tình với Mộ Thần và Diệp Thạch? Đúng là có hơi khó tưởng tượng.

Hùng Uy thở ra một hơi, “Bất kể thế nào, có người che chở bọn học cũng là chuyện tốt.” Có một người như vậy giúp đỡ, hẳn cũng có thể yên tâm.

Cơ Phi Diễm gật đầu “ừ” một tiếng, một mình Hùng Uy mà muốn đối phó với nhiều cao thủ như vậy, quả thực là tự tìm đường chết! May mà có một vị cường giả từ một nơi bí mật gần đó giúp đỡ.

“Đối phương ra tay liền giết một tên, ta ra tay lại thiếu chút nữa bị quân địch giết chết, ngẫm lại đúng là có hơi dọa người.” Hùng Uy có chút tự giễu nói.

Cơ Phi Diễm nhìn vẻ mặt Hùng Uy, lập tức trấn an: “Người cũng đừng nói vậy, nếu không có người dẫn dắt người Mộ Hạc đi, người kia cũng không đắc thủ nhanh vậy được đâu.”

Hùng Uy cười khở: “Có lẽ đi.”

“Bên Mộ Hạc đã có năm người chết.” Cơ Phi Diễm lạnh lạnh nói.

Hùng Uy cười, năm chết, còn dư lại năm người, bầm rưng thêm vài tên là được.

... ..

“Cuối cùng thì, ai là người phá trận?”

“Ai biết được, Phó Công Danh cũng bị hãm giết.”

“Chẳng lẽ là Hùng Uy?”

“Sao có thể là Hùng Uy được? Hùng Uy đã sớm tẻ ra quần bệnh ở tiền bối Mộc Hạc đuổi theo, nào có bản lĩnh kia?”

“Ai biết được? Phỏng chừng là vị cường giả lánh đời nào đó?”

“Cường giả lánh đời sao lại giúp Hùng Uy?”

“À mà biết trời!”

... ..

Diệp Thạch lung lay bên ngoài một vòng, về tới nội điện, biểu tình trên mặt hỗn hợp vui sướng và lo lắng.

“Trở lại rồi?” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, cười nói: “Ừ, hiện giờ đám người bên ngoài đều sợ tanh, ánh mắt nhìn ta giống như là nhìn mãnh thú vậy, trước kia bọn họ đều coi ta là con chuột, mà bọn họ lại là mèo.”

Mộ Thần cười: “Vậy à? Vậy người uy phong rồi còn gì.”

“Còn không phải sao! Nhưng, ta phát hiện một tin xấu.” Diệp Thạch do dự một chút mới nói.

“Sao?” Mộ Thần hỏi.

“Có vẻ như đại trận đã xảy ra vấn đề.” Diệp Thạch nhíu mày, hơi bất an nhìn Mộ Thần.

“Nói rõ xem?” Mộ Thần nhướng mày nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch thấy ánh mắt nghiêm túc của Mộ Thần, nhất thời có chút bất an, “Tavừadùng linh văn nhấnnhìn, cảm thấyhình nhưđại trận có rất nhiều vết rạn.”

Tay Mộ Thần run lên, đưng phải chén trà bên cạnh, “Người nói cái gì?”

Diệp Thạch rụt cổ, nói: “Hìnnhưđại trậncó rất nhiềuvết rạn,nhưnghiệngiờ thìhẳn không phải là vấn đề rất lớn.”

Mộ Thần hít một hơi thật sâu, “Ta biếttrời, hơn phân nửa làdo lúcphát độngTuyệtSátTrận lần trước đã tạo thành tổn hại đốivớidại trận.”

Diệp Thạch nhấp môi nói: “Kỳ thật, chỉ cần Mộc Hạc khôngđể ý tới,thìcũng không cóviệc gì.”

Mộ Thần cười khở: “Ánh mắtlão giàkiarấtđộc, làm sao có thểkhông đếnđây được, chúng ta sợ làphảichuẩn bịtrước để làm sao thoát-ra.”

Diệp Thạch gật đầu, “Được.”

... ..

Từ khi chuyện di tích võ tông bị truyền ra, ở bí cảnh trở nên khó sống, Lục Nghiêu và Trang Du đều bị Lục Hành Phong đưa ra ngoài, an bài ở một cái biệt viện trong Thiên Tâm thành.

“Lục Nghiêu, người trở lại rồi?” Trang Du nhìn thấy Lục Nghiêu vào cửa, lập tức đứng lên.

Lục Nghiêu gật đầu: “Ừ.”

“Tình huốngở chỗ ông nội người thế nào rồi?” Trang Du hơi vội vàng hỏi.

Sắc mặt Lục Nghiêu trầm xuống, tin tức mà bên bí cảnh truyền lại, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Đầu tiên là, Mộ Thần và Diệp Thạch phát động trận pháp công kích, giết chết ba vị võ hoàng, sau đó, hai người được một vị cường giả thần bí tương trợ, ba cái Đoạt Tinh Trận mà Mộc Hạc bố trí đều bị người kia phá hủy trong một đêm, Phó Công Danh cũng bị giết chết.

Lục Nghiêu tưởng rằng, nếu Mộc Hạc đã ra tay, chỉ cần không qua bao lâu, Mộ Thần và Diệp Thạch lập tức sẽ xong đời, nhưng không ngờ hai người này càng ngày càng nhảy nhót vui vẻ, thời gian đã dài như vậy mà vẫn còn sinh long hoạt hổ.

“ANghiêu.” Một tiếng kêu thản nhiên truyền đến.

Lục Nghiêu vừa thấy người tới, nhất thời lắp bắp kinh hãi, “Sư phụ,saongàilạidếđây vậy?”

Không Sát thản nhiên liếc nhìn hai người, “Tới đón các người.”

“Sư phụ,chuyệnbí cảnh, ngài có biết không?” Lục Nghiêu hỏi.

Không Sát gật đầu, “Biết,nhưng có nhiều người nhìn chăm chăm chỗ đó quá, ta không tởi xem nào nhiệt nôi.”

“Sư phụ, ngài cứ như vậy mà buông tha sao?” Lục Nghiêu nhú mày hỏi.

Không Sát cười cười không để ý, nói: “ANghiêu, ánh mắt của người phải rộng thêm một tí, kỳ ngộ trong thiên hạ còn rất nhiều, đừng chấp nhất quá sâu.”

Nghe thấy lời Không Sát nói, Lục Nghiêu nhất thời sửng sốt.

“Đa tạ sư phụ,là đồ nhinhậpma chương.” Lục Nghiêu lập tức chấp tay nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

190. Chương 190

Mộc Hạc dạo qua một vòng đại trận, trên mặt hiện lên một nụ cười cổ quái.

Lâu Thanh thấy nụ cười trên mặt Mộc Hạc, nhìn không được mà hỏi: “Mộc đạo hữu, chúng ta có còn tiếp tục bố trí Đoạt Tinh Trận không?”

Mộc Hạc khô khốc cười, trong mắt hiện ra sát khí, “Không cần.”

Nghe được câu trả lời của Mộc Hạc, Lâu Thanh lập tức thở ra một hơi.

Bố trí ba cái Đoạt Tinh Trận lực cấp cần không ít tài liệu, vậy mà cái vị kia lại tâm ngoan thủ lạt phá hủy hết bố trí lúc trước của họ, nếu như lại bố trí lần nữa, mọi người sẽ phải xuất huyết nhiều.

Lâu Thanh nhìn về phía trong đại trận, vì cái bí cảnh này, hẳn đã trả giá không ít, cho dù có thể đi vào mò một chút, chỉ sợ cũng không lời bao nhiêu!

Cố Diệu Ngọc nhìn Mộc Hạc, hơi nghi hoặc hỏi: “Nếu không bố trí trận pháp, vậy chúng ta làm thế nào phá trận được đây?”

Mộc Hạc cười lạnh một tiếng, “Hai tên nhóc Mộ Thần và Diệp Thạch ý vào tri thức về trận pháp nên làm xằng làm bậy, bày đặt dung nhập sát trận lực cấp vào trận pháp thất cấp, kết quả tại nó trước sau phát động hai lần công kích, tạo thành trận pháp bị vỡ nát.”

Cố Diệu Ngọc hơi kinh ngạc nói: “Ý ngài nói là, cái trận pháp này dễ phá hơn lúc trước?”

Mộc Hạc gật đầu nói: “Không sai.”

Bởi vì biết Mộ Thần và Diệp Thạch có khả năng chống không hết tay bên ngoài, họ đều không có mở miệng, chỉ dùng phúc ngữ.

“Vậy Mộ Thần sẽ không phát động sát trận thêm một lần nữa chứ?” Cố Diệu Ngọc bất an hỏi.

Mộc Hạc chấp tay sau lưng, không cho là đúng: “Sẽ không.”

“Mộc tiên sinh có nắm chắc?” Cố Diệu Ngọc truy vấn.

Mộc Hạc thản nhiên nói: “Oanh thêm một lần thì đại trận sẽ hỏng mất, nếu Mộ Thần đủ thông minh, hẳn sẽ không động thủ.”

Cố Diệu Ngọc cúi đầu nghĩ, Mộ Thần đúng là thông minh, nhưng hẳn không chỉ thông minh, còn rất điên...

Diệp Thạch nhìn hình ảnh Mộc Hạc trên tường, cắn răng, “Hình như lão đầu kia phát hiện rồi.”

Mộ Thần cúi đầu, Diệp Thạch có được linh văn nhãn, được trời ưu ái, nhưng Mộc Hạc đã sống lâu như vậy, có kiến thức rộng rãi, tất nhiên cũng không phải dễ chọc.

“Ba ngày sau chúng ta sẽ động thủ.” Mộ thần nói.

“Gấp vậy? Đại trận còn có thể chống được một đoạn thời gian mà!” Diệp Thạch nhin không được mà nói.

Mộ Thần mím môi, “Ta với người đều đã tu luyện tới bình cảnh, cho dù có tu luyện thêm mấy tháng thì chỉ sợ cũng uổng công, nếu chúng ta đột nhiên

động thủ, bọn họ không có phòng bị, ngược lại mình càng dễ rời đi.”

Diệp Thạch gật đầu, hít thật sâu: “Được!”

... ..

Trong căn phòng.

Hùng Uy vui vẻ hỏi Kinh Sí Diễm: “Sao ngươi lại tới đây?”

Kinh Sí Diễm cười trả lời: “Mộ Thần và Diệp Thạch gây ra chuyện quá lớn, ta không thể không tới được.”

Hùng Uy bĩu môi, trước kia Hùng Uy hẳn cũng là một người hay gây chuyện, chẳng qua so với Mộ Thần và Diệp Thạch thì vài chuyện hẳn gây ra cũng không phải chuyện gì to tát.

Kinh Sí Diễm ngồi kế Hùng Uy, cùng Hùng Uy đàm luận về thế cục hiện nay.

“Người nói, người kia là ông ngoại của Diệp Thạch?” Hùng Uy nhin không được có chút kinh ngạc mà nói.

Kinh Sí Diễm gật đầu, “Đúng vậy đấy.”

Khúc Khôn vừa đến Thánh Tinh học viện, hiệu trưởng cũng rất hoảng hốt, thực lực Khúc Khôn quá mạnh mẽ, ai có thể nghĩ tới phía sau Diệp Thạch lại có một pho tượng đại phật như vậy.

Hùng Uy sửng sốt một chút rồi bưng tỉnh: “Thì ra là thế.”

Hắn nói mà, hai tên nhóc Diệp Thạch Mộ Thần đều không có bộ dáng có thể lấy lòng người ta, thì ra là ông ngoại! Có ông ngoại rồi, nếu hai thằng nhóc Diệp Thạch Mộ Thần này thoát ra được, cho dù có người tức giận thì cũng khó giữ được hai đứa kia.

“Thực lực Khúc tiền bối cao thâm như vậy, có ngài ấy ở đây, Mộ Thần và Diệp Thạch chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Hùng Uy nói.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Cơ Phi Diễm vội vội vàng vàng đi nhanh tới.

Hùng Uy nhìn thấy bộ dáng vội vội vàng vàng của Cơ Phi Diễm, ngạc nhiên hỏi: “Người sao vậy?”

“Mộ Thần và Diệp Thạch tính mấy ngày nữa sẽ động thủ rồi khỏi.” Thần sắc Cơ Phi Diễm có hơi khẩn trương, nàng nói.

“Cái gì cơ?” Hùng Uy kinh ngạc há miệng.

Cơ Phi Diễm nhún vai nói: “Mộ Thần cảm thấy động thủ vào hai ngày sau thì có thể thắng, bởi vì đánh bất ngờ, hơn nữa Mộ Thần còn nói, ngày đó là ngày hoàng đạo, đại cát đại lợi.”

Hùng Uy nghiến răng nói: “Ngày hoàng đạo? Chẳng lẽ hẳn muốn thừa dịp ngày hoàng đạo mà vội vàng đi đầu thai?”

Cơ Phi Diễm bất đắc dĩ nói: “Người nói bậy bạ gì đấy?”

“Tà thấy Mộ Thần nói muốn đánh bất ngờ để thắng là giả, thời gian đã hơn một năm, không chừng là do tên nhóc Mộ Thần này ở trong đó buồn rồi, muốn ranoài lặc lư.” Hùng Uy tức giận nói.

Cơ Phi Diễm cười khố: “Sẽ không đâu, Diệp Thạch có ý tưởng này thì mới có khả năng, nhưng Mộ Thần không phải là cái loại người lỗ mãng này đâu.”

“Hắn không phải, nhưng mà hắn lại là một tên nghe lời vợ!” Hùng Uy tức giận phản bác.

“Bất kể thế nào, chủ ý của hã đã định, chúng ta cũng nên chuẩn bị tốt để tiếp ứng bọn họ thôi.” Cơ Phi Diễm nhún vai nói.

... ..

Không đợi đám người Mộc Hạc chuẩn bị xong biện pháp để phá trận, Mộ Thần và Diệp Thạch lại phát động Tuyệt Sát Trận một lần nữa.

Sát trận vừa được phát động, bên ngoài lập tức hồng.

Lần đầu tiên sát trận được phát động, Cừu Phong, Hạ Thành Mặc và Lý Nhã chết, tạo thành ám ảnh thật lớn trong lòng mọi người, lần này sát trận vừa được phát động, người bên ngoài lập tức dọa chạy tán loạn.

“Tên điên!!!” Ninh Hoài nhin không được mà mắng.

Hã đã sớm nghĩ tới việc có lẽ Mộ Thần và Diệp Thạch sẽ còn phát động sát trận, hã là trong lòng những người khác cũng nghĩ vậy, nhưng Mộc Hạc lại nói Mộ Thần sẽ không làm như vậy, mà mọi người cũng không muốn nghĩ Mộ Thần sẽ làm như vậy, họ cảm thấy Mộ Thần sẽ không có gan làm.

Trước đó Ninh Hoài tưởng rằng, Mộ Thần và Diệp Thạch chắc sẽ không điên cuồng như vậy đâu, nhưng không nghĩ tới...

Rõ ràng là đại trận còn chưa bị phá, hai tên kia vội vã như vậy là muốn tự tử sao?

Hay là bởi vì có vị cường giả thần bí kia ở đây, cho nên hai tên nhóc đó cảm thấy không còn sợ hãi.

Mộ Thần và Diệp Thạch liên tiếp phát động bốn phát, tiêu hao hết nguồn sinh lực còn lại của đại trận.

Trong đại trận, sắc mặt Mộ Thần âm trầm, Diệp Thạch thấy vậy thì lo lắng hỏi: “Mộ Thần, người sao vậy?”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không có gì.” Chỉ là hấn vốn định xử lý Lục Hành Phong, chặt đứt một cánh tay của Lục Nghiêu, lại không nghĩ tới mệnh tên đó thật cứng, để tên đó tránh được một kiếp, đúng là có chút đáng tiếc.

“Ngừng rồi, trận pháp không còn phát động nữa!”

Không biết là ai hô một tiếng, đông đảo cao thủ chen nhau tiến lên, phát động công kích đại trận.

Mộ Thần nhăn chặt mày nhìn đám tu luyện giả điên cuồng bên ngoài, bảo vật có hấp dẫn quá lớn đối với mọi người, đám người kia vì để tiến vào đây đoạt bảo, ngay cả tánh mạng cũng không để ý tới.

Mộ Thần và Diệp Thạch đã sớm bố trí xuống một số lượng lớn mê trận trong đây, có rất nhiều tu luyện giả vừa xâm nhập vào liền mất đi phương hướng.

Mộ Thần Diệp Thạch thừa dịp đang loạn lẫn vào đám người, được Hùng Uy và Khúc Khôn đã sớm chuẩn bị tốt thừa dịp loạn mang đi.

“Mộ Thần kia!” Ninh Hoài kinh hỉ hô lên một tiếng, đánh về phía hai người.

Nghe thấy tiếng la của Ninh Hoài, Mộ Thần không chút do dự thả ra hơn mười tờ phù chú ngũ cấp.

Diệp Thạch cũng lấy ra hơn mười tờ phù chú ngũ cấp thả tới.

Hơn hai mươi tờ phù chú ngũ cấp được thả tới người Ninh Hoài, trong nháy mắt Ninh Hoài đã bị hai người làm trọng thương.

Mộ Thần vẫy tay một cái, một đoàn Thôn Thiên Phong từ trong túi linh thú bay ra, ngửi thấy mùi máu trên người Ninh Hoài, Thôn Thiên Phong liền ong ong bay về phía Ninh Hoài.

“Thôn Thiên Phong?!” Ninh Hoài nhìn đám Thôn Thiên Phong đang bay qua, xoay người bỏ chạy.

“Hắn đang chạy trốn, có nên đuổi theo không?” Diệp Thạch kinh hỉ nói.

“Đuổi cái gì mà đuổi! Nhanh chạy thoát thân đi đã!” Hùng Uy tức giận nói.

... ..

Diệp Thạch được Khúc Khôn mang theo, trong lòng có một cỗ cảm giác thân quen.

Khúc Khôn mang Diệp Thạch đi, một đường không nói chuyện.

Nếu không phải năm đó hãn chấp nhất với tu luyện, liên tục lấy thân phạm hiểm, xâm nhập vào Thương Cấm để tìm kiếm cơ duyên, lại bị nhốt hơn mười năm, hãn là con trai độc nhất của hãn cũng sẽ không buồn bực mà chết.

Từ trong miệng Trần Đạt biết được tất cả hành vi của Diệp Tầm đối với Khúc Tâm Dương và Diệp Thạch, Khúc Khôn sâu sắc cảm giác mình năm đó đúng là có mắt không trông.

Chỉ là giờ Diệp Hách đã chết, còn Diệp Tầm thì sống như một con chó, Khúc Khôn cũng lười đi kết liễu tánh mạng Diệp Tầm.

Bọn họ một đường đi nhanh, thẳng đến hai ngày sau, sau khi cảm thấy đã triệt để thoát khỏi truy binh, họ mới dừng lại nghỉ.

“Sư phụ, cảm ơn ngài!” Mộ Thần thi một lễ thật sâu với Hùng Uy.

Hùng Uy chấp tay sau lưng, cười hào phóng, “Giữasư đồ chúng ta thì không cần phải nói thứ đó.”

“Sư phụ, những gì ngài làm cho đồ đệ, đồ đệ sẽ khắc vào trong tâm.” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Hùng Uy ngẩng đầu ưỡn ngực, rất có phong phạm cao nhân mà võ võ bả vai Mộ Thần, “Không tồi, không tồi, đồ đệ, người làm rất tốt, đúng là có phong phạm của sư phụ năm đó.”

Tên nhóc Mộ Thần này rất biết gây chuyện, chuyện như vậy có một lần là đủ rồi, hy vọng lần sau đứa nhóc này không chọc thêm phiền toái nữa.

Mộ Thần cười nói: “Có sư phụ thì có đồ đệ.”

Diệp Thạch bĩu môi nghĩ, Mộ Thần mạnh hơn Hùng Uy nhiều. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng Diệp Thạch cũng không có bộ dáng châm chọc khiêu khích Hùng Uy như thường ngày, mà rất cung kính đi tới trước mặt Hùng Uy, cúi mình thi lễ và nói: “Cám ơn Hùng tiên bối.”

Hùng Uy nhìn thấy hành động này của Diệp Thạch thì tròng lớn mắt, thầm nghĩ hơn một năm không thấy, tựa hồ Diệp Thạch đã đổi tính.

Hùng Uy cười khan: “Kỳ thật ta cũng không giúp đỡ được cái gì, suýt nữa còn kéo chân sau, việc này đều là nhờ Khúc tiên bối ra tay, Thạch Đầu, vị này chính là ông ngoại người.”

Diệp Thạch nhìn qua Khúc Khôn, đôi mắt không tự chủ mà hơi khẩn trương.

Khúc Khôn siết chặt tay, đối mặt với yêu thú hoàng cấp thì Khúc Khôn rất bình tĩnh tự nhiên, nhưng ngay lúc Diệp Thạch nhìn qua Khúc

Khôn, Khúc Khôn lại cảm thấy bản thân vô cùng khẩn trương.

Diệp Thạch xin giúp đỡ nhìn qua Mộ Thần đứng kế bên, Mộ Thần chỉ thản nhiên cười với Diệp Thạch.

Diệp Thạch cắn môi, mở miệng gọi một tiếng với Khúc Khôn, "...Ông ngoại."

Khúc Khôn nhìn Diệp Thạch, trong lòng đồng thời nảy lên sự chua xót cùng vui mừng.

"Ông ngoại rất xin lỗi cháu và mẫu phụ." Khúc Khôn ảm đạm nói xin lỗi.

Diệp Thạch nhấp môi lắc đầu: "Việc này không trách ông ngoại được."

Khúc Khôn liếc mắt nhìn Mộ Thần, cầm bàn tay Diệp Thạch giao vào tay Mộ Thần, "Mộ Thần, kính nhờ cháu chiếu cố tốt Thạch Đầu."

Mộ Thần gật mạnh đầu, nắm chặt bàn tay Diệp Thạch và nói: "Ông ngoại yên tâm, cháu nhất định sẽ tận tâm tận lực bảo vệ tốt Thạch Đầu."

Khúc Khôn nhìn Diệp Thạch, hít một hơi thật sâu: "Thạch Đầu không hiểu chuyện, nếu y có chỗ nào không tốt, mong cháu thông cảm."

Mộ Thần mỉm cười nói: "Ông ngoại nói đùa, Thạch Đầu trong mắt cháu chính là tốt nhất."

Diệp Thạch cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ.

... ..

Chuyện bí cảnh võ tông bị truyền đi nhanh chóng, Mộ Thần và Diệp Thạch lập tức trở thành nhân vật phong vân, cũng thành đối tượng đuổi giết

của rất nhiều người.

“Nghe nói chưa? Cái đại trận trong bí cảnh võ tông bị phá rồi đó.”

“Có nghe. Nghe nói cả đám võ hoàng đã bày thiên la địa võng bên ngoài, nhưng kết quả vẫn là hai người kia chạy trốn được.”

“Nghe nói hai bọn họ là thiên binh thiên tướng chuyển thế, có ba đầu sáu tay, có mấy vị võ hoàng bị chết trong tay bọn họ đấy.”

“Nghe đồn hai người họ chiếm được rất nhiều bảo bối trong bí cảnh võ tông.”

“Nghe nói tâm hai bọn họ rất đen, cơ hồ nội điện đều bị hai người họ đào sâu ba thước, nhóm tu luyện giả vào sau đều không có bao nhiêu thu hoạch.”

“Lần này hai người họ phát đạt lớn rồi!”

“Còn không phải sao, bọn họ tuy vẫn là võ vương, nhưng cho dù là võ hoàng thì cũng không có gia tài như hai người họ đâu.”

“Bọn họ sẽ đi đâu tiếp? Quay về Thánh Tinh học viện sao?”

“Về Thánh Tinh học viện? Họ sao phải về Thánh Tinh học viện? Hai người họ đã là võ vương rồi, có về Thánh Tinh học viện thì ở đó cũng không dạy họ được cái gì. Huống chi bọn họ giết nhiều người trong bí cảnh võ tông như vậy, đang có không ít người chờ tìm họ tính sổ kia kìa.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

191. Chương 191

Vân sơn vắng lặng, bỗng có mười mấy tu luyện giả trẻ tuổi bước vào khu núi rừng này.

Tư chất của đoàn người này đều không tồi, đều là đệ tử của Diêu Thiên học viện ở Lạc Nguyệt đế quốc.

“Không thể đi tới phía trước nữa, phía trước chính là vùng cấm, nơi đó có yêu thú vương cấp, quá nguy hiểm.” Đi đầu là một thiếu niên bạch y, hăn nghiêm túc nói.

“Học trưởng, ta nghe nói vùng cấm đó có một con Bạch Văn Hồ Vương rất kiêu ngạo!”

Thiếu niên bạch y gật đầu nói: “Đúng thế. Con hồ kia rất hung dữ, một khi có người bước vào lãnh địa của nó, nó sẽ không chút do dự mà xông tới ăn thịt người, trước kia có mấy vị võ giả xâm nhập lãnh địa của nó, sau đó đã bị nó ăn thịt.”

Vài người đang nói chuyện, bỗng truyền đến một trận hoan hô.

“Lâm sư huynh giết được một con Song Vĩ Báo kìa!”

“Woa! Lâm sư huynh thật là lợi hại.”

“Lâm sư huynh đúng là kỳ tài ngút trời!”

Những tiếng bàn luận vang lên bên tai mọi người.

Thiếu niên bạch y quay đầu lại, hơi hâm mộ nói: “Lâm Nhạc sư đệ thật là lợi hại! Mới chỉ mười bảy mười tám tuổi mà đã là võ linh thất tinh rồi.”

“Đúng là Lâm Nhạc sư đệ rất lợi hại, nhưng ta thấy, Mộ Thần và Diệp Thạch của Thánh Tinh học viện mới đúng là nghịch thiên, hai bọn họ năm ngoái được võ tông truyền thừa, còn trẻ mà đã thăng cấp lên võ vương, những cao thủ khác đều theo không kịp.” Một nữ tử thanh y đầy sùng bái lên tiếng.

“Ta cũng có nghe tới, nghe đồn là hai người họ dưới sự vây công của một đám võ hoàng, vẫn như cũ có thể chạy thoát.”

“Ta nghe nói, bởi vì bọn họ đắc tội rất nhiều người, ngay cả Thánh Tinh học viện cũng không dám về, sau khi ra khỏi bí cảnh thì liền đi loạn, năm hồ bốn biển đều là nhà.” Một nữ tử lục y tiến lên nói.

“Hai người họ được truyền thành vô cùng kì diệu, nghe nói lúc họ biến mất, Mộ Thần đã là võ vương tam tinh, hơn nữa lại là trận pháp sư lục cấp, hiện giờ cũng không biết đã là trình độ gì rồi.”

“Lúc trước Mộ Thần và Diệp Thạch giết không ít võ hoàng, nghe đồn là mấy năm nay cũng có võ hoàng đuổi giết bọn họ, nhưng đều thất thủ.”

“Ta cảm thấy lời đồn hơn phân nửa là nói quá sự thật, Thánh Tinh học viện chẳng qua chỉ là học viện trong một quốc gia nhỏ, diện tích còn không lớn bằng một phần năm Lạc Nguyệt đế quốc của chúng ta, cái loại quốc gia như thế thì có thể có được nhân tài gì chứ.” Một thiếu nữ hồng y lắc cây roi trên tay, khinh thường nói.

“Hồng Lăng, người đừng có nói như vậy, tuy rằng Huyền Phong đế quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, nhưng có được một, hai thiên tài thì cũng là

chuyện có thể.”

Vài người đang nói chuyện, bỗng có một con hổ màu trắng từ từ bước tới.

Trên lưng con hổ có một vị thiếu niên, trên đỉnh đầu y có một đám ong màu vàng kim đang ong ong bay loạn.

“Con hổ này thật đáng yêu!” Thiếu nữ lục y mở to mắt nói.

Ở thế giới này, loại yêu thú như hổ có cấp bậc càng cao thì thể hình càng lớn, nhưng cũng không phải tất cả đều như vậy, sau khi yêu thú tiến vào ngũ cấp thì có năng lực tự do biến ảo lớn bé.

“Nhìn hình thể của con hổ này thì chắc nó là một con hổ con, hình như nó rất là sợ hãi, thật đáng thương! Vận khí của người này thật tốt, không ngờ lại bắt được một con hổ con.” Thiếu nữ hồng y đầy ghen tị nhìn Diệp Thạch.

Loại yêu thú như hổ này đều là kiệt ngạo bất tuân, nhưng nếu là hổ con được bồi dưỡng từ nhỏ thì có thể có khả năng thu phục được.

Diệp Thạch nhìn lên đám Thôn Thiên Phong đang không ngừng bay quanh trên đỉnh đầu mình, y ừ ừ nói: “Đừng làm ồn, đừng làm ồn nữa! Ta biết, muốn nguyên thạch chứ gì.”

Y đã nuôi ra hơn mười con Thôn Thiên Phong tiến vào vương cấp, khi tiến vào vương cấp, đám Thôn Thiên Phong này có thể truyền lại ý thức mơ hồ, khái niệm mà đám Thôn Thiên Phong này truyền lại cho y nhiều nhất chính là, nguyên thạch, nguyên thạch, nguyên thạch...

Một năm nay, Mộ Thần và Diệp Thạch vì nuôi cái đám Thôn Thiên Phong này mà hao phí biết bao nhiêu nguyên thạch, chắc cũng có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ rồi ấy.

Diệp Thạch nghiêng rằng, một năm nay y và Mộ Thần đều phải xoay sở chung quanh, lúc bắt đầu hay gặp được mấy vị võ hoàng đuổi giết mình, đám Thôn Thiên Phong này đúng là bất khả chiến bại, có mấy lần trợ giúp bọn họ chạy thoát.

Mấy thiếu nữ bên kia đầy tò mò nhìn con hổ dưới thân Diệp Thạch.

Diệp Thạch nghiêng rằng, y bị lạc đường trong khu rừng này, đã hai tháng chưa gặp được người nào, nguyên thạch trên người đều đã đem cho Thôn Thiên Phong gặm sạch rồi, trái lại trong thể nguyên thạch vẫn còn nguyên thạch, nhưng đó chẳng qua chỉ là một chuỗi con số, không thể ăn.

“Hình như con hổ rất sợ thiếu niên trên đỉnh đầu toàn là ong kia.”

“Thật kỳ lạ, chỉ làm mấy con ong mà thôi, có gì mà sợ nhỉ?”

“Hình như con hổ kia đang run.”

“Thiếu niên này vừa ra khỏi vùng cấm đúng không? Người này thật may, không ngờ lại không bị làm sao.”

... ..

Diệp Thạch phát phát tay đuổi đám ong này ra, “Đừng gần ào nữa, con hổ này không thể ăn, đây là tọa kỵ ta mới tìm được đấy, tụi bây mà gặm nó rồi thì phải làm sao?”

Đám Thôn Thiên Phong bay lên cao một tí, nhưng vẫn còn lưu luyến bay quanh đầu con hổ.

Con bạch hổ đầy sợ hãi nhìn đám ong này bay tới bay lui trên trời.

“Con hổ này có chút vấn đề đúng không? Sao ta lại cảm thấy chân nó đang run rẩy vậy!”

“Tiểu huynh đệ, người có bán con hổ này không?” Hồng Lăng nhìn con hổ dưới thân Diệp Thạch, ánh mắt ngập tràn sự nóng bỏng hỏi.

Diệp Thạch vỗ vỗ đầu con hổ, nói: “Tiểu Bạch, có người muốn mua người kia! Vừa lúc ta có hơi cần tiền, giờ bán người có được không?”

Hồng Lăng thấy Diệp Thạch phối hợp như thế thì không khỏi mừng rỡ, thầm nghĩ thì ra đây là một tên không não. Mơ mơ màng màng chạy tới vùng cấm, có vận khí tốt thoát ra được.

“Nha đầu, người tính trả bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch ngây ngô hỏi Hồng Lăng.

“Một trăm vạn thì sao?” Hồng Lăng đảo mắt ra giá.

Thiếu nữ lục y bên cạnh liếc mắt nhìn Hồng y thiếu nữ một cái, âm thầm nghĩ Hồng Lăng đang muốn tay không bắt bạch lang đó sao? Nếu con hổ này bán qua tay thì năm sáu trăm vạn chắc chắn sẽ không thành vấn đề, dù sao hổ con rất được hoan nghênh, hổ đã thành niên thì đúng là kiệt ngạo bất tuân, nhưng nếu còn nhỏ thì có thể thu phục, có rất nhiều đại gia tộc bồi dưỡng mấy con yêu thú từ nhỏ.

Diệp Thạch vỗ vỗ đầu bạch hổ, “Tiểu Bạch, người ta ra một trăm vạn mua người kia, người có cao hứng không nào?”

Bạch hổ há to mồm kêu ngao ngao, tuy rằng thanh âm nó tràn ngập phần nộ, nhưng lại giống như đang kiêng kị thứ gì đó, thanh âm được áp xuống thấp.

“Tiểu huynh đệ, thế nào? Một trăm vạn đã là không ít rồi.” Hồng Lăng đánh giá Diệp Thạch.

Nàng thầm nghĩ, cũng không biết là tên này từ đâu nhảy ra, chắc là một gia hỏa không kiến thức từ tiểu gia tộc nào đó, cho một trăm vạn cũng

không tồi rồi.

“Tiểu Bạch, nha đầu kia không biết sự lợi hại của người, chỉ ramột trăm vạn đầmuốnbắtnghười, cho nàngtanhìnhthửmộthút màusắcdi,đừngkhách khí.” Diệp Thạch chỉ vào Hồng Lăng rồi nói.

Hồng Lăng nghe vậy, trong lòng bức mình một trận.

Tiểu Bạch nghe lời Diệp Thạch nói thì thân hình bắt đầu to lên cứ như bơm hơi, lập tức từ thân hình cao nửa mét biến thành thân hình cao hơn mười mét, bạch hổ rống một tiếng về phía Hồng Lăng, mãnh liệt trút xuống một thân uy áp.

Hồng Lăng bị tiếng rống của bạch hổ dọa tới mức hồn phi phách tán.

Đám đệ tử bên cạnh cũng thất kinh, ngã trái ngã phải, ánh mắt nhìn Diệp Thạch tràn đầy kinh sợ.

Đâu ra mà thú con, đây rõ ràng là một con yêu thú khủng bố vương cấp!

Người này có lai lịch gì? Sao y lại có thể cười trên người một con yêu thú vương cấp? Không phải là yêu thú vương cấp đều rất hung dữ hay sao? Sao giờ nó lại nghe lời như vậy?

“Xin tiền bối chớ trách, sư muội có mắt không trông, mong tiền bối thứ lỗi.” Thấy vậy thiếu niên bạch y liền xuất động nói.

Diệp Thạch nghiêng đầu trừng mắt nhìn thiếu niên bạch y, hơi suy nghĩ rồi hỏi: “Có nguyên thạch không?”

Sắc mặt thiếu niên bạch y nhất thời thay đổi, “Có.”

“Có bao nhiêu?” Diệp Thạch hơi hơi hưng phấn hỏi.

“Một trăm vạn.” Thiếu niên bạch y cố gắng nói, một trăm vạn đã là toàn bộ gia tài của hắn.

“Thẻ nguyên thạch hay là nguyên thạch?” Diệp Thạch tiếp tục hỏi.

Thiếu niên bạch y sửng sốt một chút rồi trả lời: “Thẻ nguyên thạch.”

Diệp Thạch cắn môi, “Tạ muốn nguyên thạch.” Diệp Thạch và Mộ Thần đã đi vòng vòng trong rừng cây ba tháng, nguyên thạch đã xài sạch, nhưng trong thẻ nguyên thạch lại vẫn còn rất nhiều.

Thiếu niên bạch y nghe vậy, chịu đựng đau lòng nói: “Ta sẽ lập tức đưa cho tiền bồi.”

“Nhanh lên, nhanh lên.” Diệp Thạch ngửa đầu nhìn đám ong đang ong ong bay loạn trên đỉnh đầu, bực bội nói: “Tổ tông à! Đừng ồn đừng ồn, ta đây không phải là đang suy nghĩ biện pháp sao?”

Thiếu niên bạch y nhanh chóng gom một trăm vạn nguyên thạch rồi giao cho Diệp Thạch.

Nguyên thạch vừa xuất hiện, đám ong màu vàng kim bay quanh người Diệp Thạch lập tức hành động, một ngọn núi nhỏ nguyên thạch liền bị ăn sạch, mọi người bị khẩu vị của đám ong này làm cho kinh hãi.

“Thật đáng sợ.” Một thiếu nữ che miệng nói.

“Ăn nguyên thạch? Đây là loại ong gì vậy? Có loại ong nào ăn nguyên thạch hả?”

“Trong đàn ong này tựa hồ có mấy con là vương cấp.” Một thiếu niên bỗng nói.

“Cái gì? Không có khả năng.”

“Không có gì không có khả năng, nếu không phải vương cấp thì sao con yêu thú bạch hổ kia lại sợ thành như vậy.”

Đám đệ tử khe khẽ nói nhỏ.

... ..

“Thạch Đầu, người đang phá gì đấy?” Bỗng một giọng nói thanh lãnh truyền tới.

Nghe được lời Mộ Thần nói, Diệp Thạch hơi ngượng ngừng thè lưỡi.

Đám đệ tử chợt nhìn thấy một con phi điều lửa đỏ đang chậm rãi vỗ cánh, dừng lại trên không trung, trên lưng phi điều có một nam tử diện mạo tuấn dật nhưng vẻ mặt thanh lãnh đang đứng.

“Con chim kia có phải là con yêu thú Xích Viêm Điều vương cấp trong khối lãnh địa bên cạnh không?”

“Không sai, chính là con Xích Viêm Điều này, nghe nói con Xích Viêm Điều kia là do Phượng Linh sinh ra, là dị chủng.”

“Hai người này rốt cuộc là ai? Thuần thú sư ư?”

“Hai người này nhìn thật trẻ!”

Phi điều lửa đỏ chậm rãi hạ cánh, Mộ Thần nhảy xuống từ trên lưng Xích Viêm Điều.

Diệp Thạch gãi đầu nhìn Mộ Thần, có hơi ngại ngừng nói: “Tụi tiểu Kim không có nguyên thạch để ăn, lúc nào cũng ồn ào, tụi cũng không có cách nào, chỉ có thể tìm người khác mượn một chút nguyên thạch.”

Mộ Thần nhìn đàn Thôn Thiên Phong kia, hít nhẹ một hơi, “Khẩu vị của tụi nó lại lớn hơn rồi.”

Diệp Thạch vội vàng gật đầu: “Đúng, đúng.”

Một trăm vạn nguyên thạch trong phút chốc đã Thôn Thiên Phong gặm sạch sẽ, Mộ Thần bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Diệp Thạch.

Có mấy thiếu nữ đang đánh giá Mộ Thần, phát hiện thấy bộ dáng Mộ Thần cũng không giống như là thật sự trách cứ Diệp Thạch, mà sùng nịch lại chiếm đa số.

Mộ Thần thấy một bình đan dược cho thiếu niên bạch y, “Viên đan dược kia cho người, hẳn là đủ trả phần nguyên thạch vừa này rồi nhỉ.”

Thiếu niên bạch y quét mắt nhìn vào bình đan dược, thấy trong đó là một viên Trúc Linh Đan tứ cấp, hẳn là có thể trợ giúp hắn đột phá lên võ linh tứ tinh, lúc này liền mừng rỡ, vội cảm tạ: “Đa tạ tiền bối.”

“Gần đây có thành trấn nào không?” Mộ Thần hỏi.

“Có, xuyên qua phiến rừng rậm này là có một thị trấn lớn.” Thiếu niên bạch y vội vàng gật đầu trả lời.

Diệp Thạch mở to mắt, vui vẻ nói: “Tốt quá! Tìm được thành thị, chúng ta có thể tìm cửa hàng rút nguyên thạch ra.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Phải.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

192. Chương 192

Lâm Nhạc mang theo vài người bước tới, “Bạch sư huynh, các người đang làm gì đó?”

Sắc mặt thiếu niên bạch y hơi đổi, lắc đầu nói: “Không có gì, hai vị tiền bối này đang hỏi mà thôi.”

Lâm Nhạc rất nổi trội trong học viện, mấy vị sư huynh, sư đệ này đều không được hấn đặt vào mắt.

“Tiền bối? Hai người bọn họ?” Lâm Nhạc nhăn mày nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, đôi mắt lộ ra sự khinh thường và đề phòng.

“Các người là ai?” Lâm Nhạc thấy hai người đối diện tuổi còn trẻ, nhưng thực lực lại không thăm dò được, không khỏi lạnh lùng mở miệng hỏi.

Thiếu niên bạch y biến sắc, vừa trẻ tuổi, thực lực lại mạnh, ngay cả yêu thú vương cấp cũng phải kiêng kị không thôi, và thiếu niên cười phi điều gọi thiếu niên cười bạch hổ là ‘Thạch Đầu’, thân phận hai người này cơ hồ đã rõ.

Không ngờ hai nhân vật chính trong lời đồn kia lại xuất hiện ở chỗ này.

“Lâm Nhạc, không được vô lễ!” Vị đạo sư vẫn luôn đi theo âm thầm bảo hộ, rốt cục giờ cũng hiện ra.

Lâm Nhạc vừa thấy đạo sư xuất hiện, nhất thời thu liễm thần sắc trên mặt lại.

“Hai vị đạo hữu đường xa mà đến, tại hạ cũng coi như là người bản thổ, không biết có thể giúp gì được hai vị không?” Một người đàn ông trung niên bước ra, vẻ mặt cung kính hỏi Diệp Thạch và Mộ Thần.

“Chỗ này chính là Lạc Nguyệt đế quốc à?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

“Đúng thế.” Người đàn ông trung niên gật đầu nói.

“Thật tốt quá, tuy rằng đi nhầm đường, còn bị lạc trong đây đã lâu, nhưng cuối cùng cũng tìm được đúng địa điểm rồi.” Diệp Thạch liền vui vẻ nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, khẽ cười.

“Nghe đồn Lạc Nguyệt đế quốc là vùng đất sinh ra những nhân tài kiệt xuất, tại hạ và Thạch Đầu làm mộ danh mà tới.”

Người đàn ông trung niên hơi sửng sốt, lập tức nói: “Hai vị có thể đồng ý đến Lạc Nguyệt đế quốc thì tất nhiên là ở đây rất hoan nghênh.”

Mộ Thần rũ mắt, không chế Thôn Thiên Phong sẽ tiêu hao đại lượng linh hồn lực, mà phát động phù chú công kích cũng đồng dạng cần tiêu hao đại lượng linh hồn lực, tuy rằng linh hồn lực của hắn khác với người thường, nhưng cũng không thể tiêu hao nhiều được.

Lạc Nguyệt đế quốc có một con sông U Huyền rất thần kỳ, nước của con sông này tên là U Hồn Thủy, có thể kích thích làm cho linh hồn lực tăng trưởng.

Mộ Thần vừa nghe tới, liền không ngại đường xa ngàn dặm mà trèo non lội suối tới đây.

“Không biết đạo hữu có bản đồ không?” Mộ Thần chấp tay hỏi.

“Tất nhiên có.” Người đàn ông trung niên lấy ra một tấm bản đồ giao cho Mộ Thần.

“Đa tạ.” Mộ Thần cười cảm tạ.

“Đạo hữu không cần khách khí.” Người đàn ông trung niên nhanh chóng khoát tay.

“Hiện giờ đạo hữu thân mang trọng trách, tại hạ không quấy rầy nữa.” Mộ Thần mỉm cười nói.

Người đàn ông trung niên: “Đạo hữu cứ tự nhiên!”

“Thạch Đầu, đi thôi.” Mộ Thần quay đầu nói với Diệp Thạch đằng sau.

Diệp Thạch gật đầu, xoay người nhảy xuống trên người con hổ, nhanh chóng đuổi theo Mộ Thần.

Bạch hổ vừa thấy Diệp Thạch rời đi liền không đợi được chạy nhanh vào trong rừng sâu, tốc độ nhanh như là có quái vật nào ở đằng sau đuổi theo ấy.

Mọi người thấy thân ảnh nghiêng ngả lão đảo của bạch hổ thì đều nhận không được có chút lú lờ.

“Kỳ thật con hổ kia chính là Bạch Văn Hổ trong rừng rậm đúng không?” Thiều nữ thanh y lẳng lẳng hỏi.

“Chắc là vậy.” Uy áp con hổ kia vừa bày ra tuyệt đối là vương cấp, mảnh núi rừng này không lớn bao nhiêu, hẳn là không có con bạch hổ

vương cấp thứ hai nào nữa.

“Không phải nói là con hổ kia rất lợi hại sao? Sao giờ nó lại cụp đuôi chạy?”

“Chắc là bị dọa sợ rồi.”

Vừa thấy hai người kia đã đi xa, một đám đệ tử mới chậm rãi lên tiếng đàm luận.

“Đạo sư, đó có phải là Mộ Thần và Diệp Thạch không?” Một vị đệ tử nhìn không được mà hỏi người đàn ông trung niên.

“Phải.” Người đàn ông trung niên nhìn theo con đường Mộ Thần và Diệp Thạch đang đi, sắc mặt có hơi ngưng trệ.

Tuy đám đệ tử ở đây đã sớm suy đoán, nhưng khi suy đoán được chứng thật, cả đám vẫn kinh ngạc không thôi.

“Đạo sư, hai người họ có thực lực gì thế?” Hồng Lăng lo lắng mở miệng hỏi.

Người đàn ông trung niên híp mắt, hít nhẹ nói: “Hai người họ chắc đều đã là võ vương thất tinh rồi.”

“Nhanh như vậy? Làm sao có thể? Hai người họ mới có bao nhiêu tuổi chứ!” Một vị đệ tử liền kinh ngạc há miệng.

Người đàn ông trung niên cười khò: “Trên đời này luôn có một vài thiên tài có thể làm được chuyện người bình thường làm không được.”

Hắn cũng là võ vương, đã tới cảnh giới võ vương thì thực lực rất khó tăng lên, hắn từ võ vương ngũ tinh tăng tới võ vương lục tinh dùng khoảng ba năm thời gian.

Nhưng không ngờ Mộ Thần và Diệp Thạch trong thời gian một năm gần gũi này, lại tăng lên nhiều vậy.

Hồng Lăng che miệng, làm sao có thể, một tên không có đầu óc mà nàng tưởng không ngờ lại là một vị võ vương thất tinh, còn lợi hại hơn cả đạo sư đi theo bảo hộ, thế mà vừa này nàng lại... lại muốn lừa gạt một vị võ vương!

Ánh mắt vài đệ tử dừng lại trên người Hồng Lăng, “Không ngờ sư tỷ lại dám lừa tới trên đầu võ vương, sư tỷ thật lợi hại!”

Nhất thời sắc mặt Hồng Lăng liền trắng bệch, ánh mắt lộ ra bất an.

Thiếu niên bạch y an ủi Hồng Lăng: “Sư muội, Diệp Thạch là võ vương, y sẽ không không chấp nhận với sư muội đâu.”

Hồng Lăng cắn môi thở ra một hơi, đồng thời trong lòng lên men một trận, thầm nghĩ chút thực lực ấy của mình chắc căn bản là không nhập vào mắt bọn họ.

Lâm Nhạc nhìn theo bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch, trong mắt lộ ra mấy phần ghen tị.

Đồng dạng cũng là tư chất bát cấp, năm nay Lâm Nhạc mười sáu tuổi nhưng mới chỉ là võ linh thất tinh, Diệp Thạch và Mộ Thần không lớn hơn hẳn bao nhiêu nhưng lại đã là võ vương thất tinh.

Lâm Nhạc cúi đầu, trên mặt một mảnh ảm đạm.

Đạo sư trung niên hít một hơi, con đường mà Lâm Nhạc đi đó giờ đều xuôi gió thuận nước, lần này đột nhiên nhìn thấy hai người có tuổi xêm xêm hẵn, thực lực lại mạnh hơn hẳn rất nhiều, tất nhiên là tâm tình sẽ hơi không được tự nhiên.

“Núi cao còn có núi cao hơn, Lâm Nhạc, ánh mắt của người phải rộng lớn hơn.” Đạo sư trung niên ý vị sâu sa nói với Lâm Nhạc.

Lâm Nhạc cắn chặt răng, chậm rãi gật đầu nói: “Đa tạ đạo sư chỉ điểm.”

Lúc này một vị đệ tử nhìn không được mà hỏi: “Đạo sư, sao ngài không lưu bọn họ lại?”

Nghe nói Mộ Thần và Diệp Thạch có rất nhiều của cải, dù sao hai người họ đều chỉ là võ vương thất tinh, mà chung quanh đây có không ít đạo sư có cấp bậc võ vương, có lẽ...

Hai người họ có được truyền thừa võ tông, gia tài chắc là rất nhiều rất nhiều.

Đạo sư trung niên cười bất đắc dĩ, nói: “Các người đừng nghĩ nhiều, các người có thấy đám ong vừa này chứ?”

Một đám đệ tử hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó gật đầu.

“Trong đám đó có hơn mười con là vương cấp.” Đạo sư trung niên âm trầm nói.

“Cái gì?!!!” Sắc mặt đám đệ tử lập tức biến đổi.

Những con ong đó đều là do Diệp Thạch nuôi, Diệp Thạch nuôi một đám Thôn Thiên Phong, Mộ Thần cũng nuôi một đám, nếu Diệp Thạch nuôi ra được hơn mười con Thôn Thiên Phong vương cấp, chẳng lẽ Mộ Thần sẽ kém hơn y?

“Thế các người cho rằng vì sao con Bạch Văn Hồ Vương kia lại bị dọa tới như vậy? Một đám ong đó mà bay lên, cho dù là võ hoàng thì cũng chỉ có thể tránh mũi nhọn.” Đạo sư trung niên lạnh lùng nói.

Loại dị trùng Thôn Thiên Phong này cũng không phải là dễ chọc, khó trách hai người kia dám hiện thân, hiện giờ cho dù là có võ hoàng gặp được bọn họ, chỉ sợ cũng chiếm không được chỗ tốt.

“Sao lại có nhiều con vương cấp như vậy?” Hồng Lăng sợ run nói.

“Người ta có tiền thì nuôi thôi.” Cho dù là võ hoàng thì nếu nuôi cái loại ong này, chắc cũng phải nuôi tới táng gia bại sản, nhưng Mộ Thần tinh thông luyện đan, phù chú, chiến lược lại không kém, thủ đoạn kiếm nguyên thạch cao hơn nhiều những võ hoàng kia.

Diệp Thạch và Mộ Thần xuyên qua cánh rừng, đi tới Lê Thành của Lạc Nguyệt đế quốc.

“Tòa thành này thực phồn hoa!”

“Lạc Nguyệt đế quốc mạnh hơn Huyền Phong đế quốc rất nhiều...” Mộ Thần thở dài một tiếng rồi nói.

Diệp Thạch thở dài, tuy năm đó bọn họ đã thuận lợi đào thoát, nhưng do họa quá lớn, họ chỉ có thể tha hương.

Lúc ấy Mộ Thần có vài nơi muốn đi tới, cũng có ý muốn mở rộng nhân giới, hai người liền cứ như vậy mà đi cùng nhau.

Một năm nay, y đi theo Mộ Thần vào nam ra bắc, nhân giới càng ngày càng mở rộng, Huyền Phong đế quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, nhỏ hơn quốc gia lớn như Huyền Phong đế quốc nhiều, thế giới rộng lớn, tàng long ngọa hổ.

“Mộ Thần, trong thẻ nguyên thạch cũng không còn nhiều nguyên thạch.” Diệp Thạch nhìn thẻ nguyên thạch trên tay, nói với Mộ Thần.

Diệp Thạch rút hết nguyên thạch trong thẻ nguyên thạch ra, âm thầm tính toán đồng nguyên thạch này có thể chống được thời gian bao lâu.

Y và Mộ Thần nuôi Thôn Thiên Phong rất hao nguyên thạch, bên Mộ Thần cũng có hơn mười con Thôn Thiên Phong đã tiến vào vương cấp, đám kia mỗi con đều là dạ dày vương, mà hợp lại với nhau thì đó chính là một cái động thiên không đáy!

“Đã như vậy, lấy viên đan dược lục cấp kia bán đi.” Mộ Thần cười nói.

Khoảng đầu nửa năm trước thì bọn họ thường xuyên chạy thoát thân, sau đó nhờ Thôn Thiên Phong nên trái lại tốt hơn đôi chút.

Nếu biết hắc đã là luyện dược sư lục cấp, mọi võ hoàng đều sẽ tới lấy lòng hắc, mà những tên đang đuổi giết hắc cũng sẽ tự động yên lặng lại.

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng được.”

Mộ Thần đã sớm trở thành luyện dược sư lục cấp, chẳng qua trước đó Mộ Thần đều chỉ luyện chế đan dược lục cấp ở dã ngoại, vẫn không có bao nhiêu người biết được Mộ Thần đã là luyện dược sư lục cấp.

Diệp Thạch nói với Mộ Thần: “Mộ Thần, nếu như người đã có thể luyện ra đan dược lục cấp, vậy người hắc là có biện pháp chữa khỏi bệnh của Trần thúc đúng không?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

Năm đó với thực lực của hắc thì vẫn không chữa được, nhưng qua hai năm nay lịch lãm đã làm cho Mộ Thần mở rộng nhãn giới, bệnh của Trần Đạt năm đó làm hắc bó tay, hiện tại đối với hắc mà nói chẳng qua chỉ là một viên đan dược.

“Tốt quá.” Diệp Thạch cười tươi rói.

“Sau khi đi tới sông UHuyền xong thì chúng ta lập tức trở về.” Mộ Thần mỉm cười nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được! Ta có hơi nhớ nhóm người sư phụ và ông ngoại.”

Mộ Thần cười, lá rụng về cội, tuy rằng hắn không phải là chủ nhân thật sự của thân thể này, nhưng hắn vẫn coi Huyền Phong đế quốc thành quê hương mình.

“Mộ Thần, có khu đấu giá à.” Diệp Thạch bỗng nói.

Mộ Thần gật đầu: “Vào thử đi.”

“Ừ!” Diệp Thạch hưng phấn đáp, mấy năm nay bọn họ đều đi loanh quanh bên ngoài, rất ít tới mấy khu đấu giá như này.

“Xin chào hai vị khách nhân, không biết hai vị có cần gì không ạ?”

Diệp Thạch và Mộ Thần vừa bước vào cửa, một nữ nhân viên liền tiến lên đón, tuy rằng thái độ của nữ tử này thoát nhìn rất cung kính, nhưng hiển nhiên có chút thiếu hưng trí.

“Chúng ta muốn bán đấu giá một thứ.” Diệp Thạch nói.

Nữ nhân viên thân nhiên liếc mắt nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ giải thích: “Vị tiên sinh này, không phải là tất cả đồ vật đều có thể tiến vào hội đấu giá, phải đủ trân quý mới được, nửa tháng trước khu đấu giá chúng ta vừa cử hành một hội đấu giá, hội đấu giá tiếp theo ít nhất phải đợi ba tháng.”

“Ba tháng sau? Ba tháng sau không còn nguyên thạch để đám gia hỏa ăn tươi nuốt sống kia ăn, tụi nó sẽ ăn luôn mất!” Diệp Thạch nhíu mày, đau khổ nói.

Mộ Thần tức giận trừng Diệp Thạch: “Nói bậy bạ gì thế?”

Diệp Thạch cười khan, lời của y cũng gần vậy mà, đám gia hỏa kia vừa dói một phát liền vo ve vo ve bên tai, thực sự rất phiền.

Nữ nhân viên hơi hơi khinh thường quét mắt nhìn hai người, ở khu đấu giá, khi tiếp đãi khách nhân, người tiếp đãi đều được trích phần trăm, nữ nhân viên thấy hai người này mặc đồ rách rưới, đã lường trước là không có bao nhiêu nước luộc, cũng không để bụng nhiều.

Nữ nhân viên đang muốn nói cái gì, chợt quản sự khu đấu giá vội vội vàng vàng đi ra, trên mặt hẩn mang theo mấy phần hưng phấn và khẩn trương.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

193. Chương 193

“Hai vị khách quý, xin chào xin chào, không có tiếp đón từ xa, thật xin lỗi, không biết hai vị có cần gì không, có chuyện gì mà tại hạ có thể giúp đỡ không?” Quản sự lập tức đi tới trước mặt Mộ Thần và Diệp Thạch, hân nhiệt tình hỏi.

Diệp Thạch nhìn vị quản sự cười giống phật Di Lạc này, thầm nghĩ, khi không mà tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là trộm cắp, nên đề phòng một chút.

Nếu vị quản sự này biết suy nghĩ hiện tại của Diệp Thạch, hẳn nhất định sẽ tươi cười hàm súc lại một chút.

Nữ nhân viên thấy một màn này thì không khỏi sợ hãi, nàng rất rõ, vị quản sự khu đấu giá này kỳ thật là một vị võ vương, bình thường những vị võ vương khác tới cửa hẳn đều bình tĩnh thản nhiên, nhưng bây giờ lại nhiệt tình với hai “tên nhóc chưa mọc lông” như vậy.

Hai người này đến tột cùng là ai?! Tại sao quản sự đại nhân lại biểu hiện như thế...

“Người biết ta à?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Quản sự cười ha ha nói: “Đạo hữu vừanhìnliền biếtkhông phảivật trong ao, là long phượngtrong loài người!”

Mộ Thần bình tĩnh đứng bên cạnh, đúng là một đám người mũi linh hơn cả chó, chắc người này đã nhất thanh nhị sở về thân phận của mình và Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thoáng qua Mộ Thần, đặc ý nói: “Mộ Thần, hẳn nói ta là long phượng trong loài người kìa.”

“Thạch Đầu đương nhiên là long phượng trong loài người rồi.” Mộ Thần mỉm cười nói.

Quản sự nghe thấy Diệp Thạch gọi người bên cạnh là ‘Mộ Thần’, ánh mắt hiện lên dị quang.

“Hai vị này muốn bán đấu giá thứ gì đó, nhưng thưa quản sự đại nhân, khu đấu giá chúng ta mới vừa tổ chức hội đấu giá...” Nữ nhân viên cẩn thận nói.

Hội đấu giá cũng không phải cứ tùy tiện là có thể tổ chức, phải phát thiệp mời, phải chuẩn bị hàng hóa sung túc, nếu tùy tiện tổ chức hội đấu giá, lỡ như làm hỏng, đó không phải là tự đập đi chiêu bài của khu đấu giá à.

Quản sự hung hăng trừng nữ nhân viên, không vui quát: “Câm miệng, người thì biết cái gì!”

Nữ nhân viên bị tiếng quát đầy tức giận của quản sự làm cho sợ hãi, nàng cúi đầu thần tình quẫn bách và sợ hãi đứng một bên.

Quản sự quay sang, vẻ mặt ôn hoà giải thích với Mộ Thần và Diệp Thạch: “Nhân viên của cửa hàng ta không hiểu chuyện, hy vọng hai vị không phiền, không biết hai vị muốn bán đấu giá thứ gì?”

Diệp Thạch lấy ra một bình đan dược, nói: “Là cái này.”

Quản sự nhìn thấy bình đan dược Diệp Thạch đưa tới, cũng không kinh ngạc, chuyện Mộ Thần là luyện dược sư mọi người đều biết, nhưng khi mở bình ra, quản sự lập tức bị dọa.

“Đây... Đây là đan dược lục cấp?” Quản sự mở to mắt hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng thế.”

Quản sự nhìn qua Mộ Thần, hỏi lại: “Mộ thiếu, ngài muốn bán đấu giá viên đan dược này?”

Mộ Thần thản nhiên gật đầu, băng quơ nói: “Ừ. Gần đây hơi thiếu tiền, muốn đổi một chút nguyên thạch để xài.”

“Đây là Linh Hoàng Đan đúng không? Đan dược này có thể giúp võ hoàng tăng lên nhất tinh!” Quản sự nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Không sai.”

“Ngài không luyện tiếc sao?” Quản sự cau mày hỏi.

Mộ Thần cười: “Có gì phải luyện tiếc? Hiện tại ta cũng chưa cần dùng.”

Quản sự cười khan, thầm nghĩ Mộ Thần này cuối cùng cũng chỉ là người trẻ tuổi, không biết suy xét lâu dài, khi người này thăng cấp võ hoàng không chừng sẽ hối hận học máu, chẳng qua nếu Mộ Thần đã nói như vậy, hẳn cũng không cần nhắc nhở Mộ Thần, đấu giá Linh Hoàng Đan có lợi rất lớn đối với khu đấu giá.

Còn nữ nhân viên bên cạnh đã bị kinh hãi mặt không còn chút máu, không ngờ hai người này lại muốn bán đấu giá đan dược lục cấp, còn là Linh Hoàng Đan nữa, thật sự là... khó tin!

“Ta lập tức sẽ chuẩn bị tổ chức hội đấu giá cho hai ngài.” Một viên đan dược lục cấp tuyệt đối có thể hấp dẫn rất nhiều người.

Mộ Thần gật đầu, “Tốt.”

Diệp Thạch lại vội vàng bổ sung: “Ta không thể chờ ba tháng được, ba tháng thì ta sẽ nghèo chết mất.”

Quản sự nhìn Diệp Thạch, suy tư một chút rồi nói: “Nên chờ nhiều thêm vài ngày, đợi tin tức có thể truyền ra thì giá bán sẽ càng tốt hơn, Diệp thiếu nói lúc nào đi, ta sẽ giúp ngài chuẩn bị thỏa đáng.” Gấp quá thì tin tức sẽ không truyền ra ngoài được, sợ là sẽ không có giá tốt.

“Mười ngày đi.” Mộ Thần dứt khoát nói.

“Hai vị có muốn tiến vào tham quan khu đấu giá không, khu đấu giá cũng có không ít thứ tốt đấy.” Quản sự tươi cười nói với Mộ Thần và Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, “Được!”

Diệp Thạch và Mộ Thần đi theo quản sự, đẩy hưng trí tiến vào khu đấu giá.

Trong khu đấu giá có không ít đồ, nhưng nhãn giới của Diệp Thạch đã được đề cao lên rồi, phần lớn đồ vật trong khu đấu giá đều nhập không vào mắt Diệp Thạch.

“Đây là cái gì?” Diệp Thạch nhìn cây hỏa tiên bị đặt cấm chế trong đại sảnh, hỏi.

“Đây là một kiện pháp khí dục luyện khí đại sư Mạc Phong để lại trong khu đấu giá.” Quản sự thản nhiên nói, ngữ khí lộ ra vài phần tiếu nuối.

“Cây roi này là pháp khí lục cấp. Phẩm chất xác thật không tồi.” Mộ Thần khoanh nói, Diệp Thạch rất thích sử dụng roi, hẳn là cây roi này rất hợp khẩu vị Diệp Thạch.

“Cần bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch nhìn chăm chăm cây roi trong hộp thủy tinh, hai mắt lờ lờ sáng lên.

“Không cần nguyên thạch, chỉ cần đan được lục cấp Băng Phách Giải Độc Đan, con trai độc nhất của Mạc Phong là Mạc Vân bị trúng Cửu Chuyển La Diễm, nghe đồn chỉ có Băng Phách Giải Độc Đan mới có thể giải, cây roi này đã đặt ở nơi này hai năm mà vẫn chưa có ai tới đây đổi đi, vì để luyện chế được kiện pháp khí lục cấp này, Mạc Phong đã đặt hơn phân nửa gia tài trên đó.” Quản sự thở dài nói.

Mạc Phong và khu đấu giá có quan hệ không tồi, đối với chuyện của Mạc Vân, hẳn vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối.

Kỳ thật giá trị của Băng Phách Giải Độc Đan không hề nhỏ hơn cây hỏa tiên lục cấp này, cho nên bút giao dịch này muốn đạt thành cũng không dễ dàng.

“Băng Phách Giải Độc Đan à?” Đôi mắt Diệp Thạch nhìn chăm chăm vào Hỏa Tiên đang bị tầng cấm chế mạnh phong tỏa, quay đầu, mong đợi chớp mắt nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần, ta muốn.”

Mộ Thần khoanh tay gật đầu, thản nhiên cười đồng ý: “Được.”

Quản sự nghe vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi Mộ Thần: “Mộ thiếu, ngài có Băng Phách Giải Độc Đan sao?”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy ngài?” Quản sự không khỏi kỳ quái nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười cười thản nhiên, không để ý nói: “Hiện tại không có, nhưng sẽ sớm có.”

Quản sự khó hiểu nhìn Mộ Thần.

Khóe miệng Diệp Thạch gợi lên một nụ cười sáng lạn, “Mộ Thần đối với ta tốt nhất!”

Mộ Thần năm năm mũi Diệp Thạch, “Ta không đối tốt với người thì còn có thể đối tốt với ai?”

Diệp Thạch liếc mắt thấy quân sự còn bên cạnh thì quần bách đồ mặt.

“Chuyện bán đấu giá làm phiền quân sự đại nhân.” Mộ Thần thần nhiên nói.

“Chuyện phải làm, chuyện phải làm.” Quân sự tràn đầy cung kính tiễn Mộ Thần và Diệp Thạch ra khỏi cửa.

“Quân sự đại nhân, ha người kia là ai vậy? Chẳng lẽ là võ vương?” Nữ nhân viên không hiểu nên hỏi.

“Đúng là võ vương, nhưng võ hoàng cũng không tôn quý bằng bọn họ đâu.” Quân sự nhìn theo bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Trận pháp sư lục cấp có địa vị như võ hoàng, mà ông ngoại của Diệp Thạch lại là Khúc Khôn.

Tư chất bát cấp, còn trẻ mà đã là võ vương, hai người này thăng cấp võ hoàng là chuyện nắm chắc, nếu như vận khí tốt một chút, thăng cấp võ tông cũng có khả năng.

Nữ nhân viên kinh ngạc trừng lớn mắt, nàng thế nào cũng không ngờ vị quân sự này lại đánh giá cao hai người kia như thế.

“Là võ vương?” Nữ nhân viên kinh nghi, “Nhưng, bọn họ còn trẻ như vậy...”

“Đúng là còn trẻ, mới có mười bảy tuổi thôi.” Quản sự lắc đầu nói, lúc hăn mới mười bảy tuổi thì vẫn còn là võ linh, gặp được võ vương thì liền kích động nhiệt huyết sôi trào.

... ..

“Mộ Thần, người có năm chắc luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan không?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần gật đầu, thản nhiên nói: “Có một chút, Băng Phách Giải Độc Đan là trung cấp đan dược lục cấp, luyện chế nó ít khó khăn hơn Linh Hoàng Đan, hăn là không có vấn đề.”

Diệp Thạch mỉm cười gật đầu, vui vẻ nói: “Vậy là tốt rồi.”

Chuyện khu đấu giá Nhạc Phong có bán đấu giá đan dược lục cấp Linh Hoàng Đan tức khắc lan truyền ra, trong nhất thời, đám võ hoàng từ bốn phương tám hướng nghe tin lập tức hành động, đan dược có thể trực tiếp đề cao thực lực như Linh Hoàng Đan luôn là vật mà các võ hoàng cố gắng giành giật.

Mộ Thần và Diệp Thạch rời đi không lâu, Mạc Phong liền bước vào khu đấu giá.

“Đại sư.” Nhìn thấy Mạc Phong đến, quản sự lập tức cung kính tiến lên đón, Mạc Phong không chỉ là luyện khí sư lục cấp, hăn cũng là một võ hoàng, vẫn luôn là thượng khách của các công hội.

Mạc Phong nhíu mày hỏi: “Ta nghe nói có người tới đây gửi bán một viên Linh Hoàng Đan?”

Quản sự gật đầu, nói: “Đích thật là có.”

“Luyện đan thuật của vị luyện được sư đó thế nào, có thể dẫn ta đi gặp không?” Mạc Phong hỏi.

Linh Hoàng Đan thuộc về loại đan được tương đối khó luyện chế trong các đan được lục cấp, nếu như vị luyện được sư đó có thể luyện chế Linh Hoàng Đan, vậy luyện đan thuật của người đó cũng có thể coi là nổi tiếng trong những luyện được sư lục cấp.

Quản sự chần chờ một chút mới nói: “Đạo sư, người gửi bán đan được lục cấp này hẳn không phải là luyện được sư lục cấp, viên đan được này hẳn là do hăng gặp được nhân duyên, lấy được từ trong bí cảnh.”

Bởi vì Mộ Thần quá trẻ tuổi, hơn nữa, từ khi tin tức về bí cảnh võ tông bị truyền ra ngoài, người bên ngoài chỉ chú ý đối với trận pháp thuật của hắn, còn chuyện hắn cũng là luyện được sư thì trái lại không được đàm luận nhiều.

Mạc Phong thở dài nói: “Như vậy à. Vậy thì quên đi.”

Sau khi Mạc Vân trúng độc, Mạc Phong đã từng tốn một số tiền thù lao kénh xù để mời một vị luyện được sư lục cấp ra tay, đáng tiếc, vận khí của vị luyện được sư kia quá kém, làm cho nguyên liệu mà hắn tân tân khổ khổ gom góp bị phá hủy sạch, lại chưa luyện chế ra được một viên đan được, mà vị luyện được sư kia ước chừng cũng cảm thấy ngại ngùng, trả tiền thù lao lại.

Quản sự thấy bộ dáng ảm đạm của Mạc Phong, cảm thấy có chút áy náy.

“Phụ thân.” Mạc Vân nhìn thấy Mạc Phong đã trở về, gọi một tiếng.

“Thân thể của con thế nào rồi?” Mạc Phong lo lắng hỏi.

Mạc Vân cười nói: “Dù sao đã là như vậy rồi, phụ thân, ngài đừng hao tâm tổn trí vì con nữa.”

Mạc Phong tức giận quát nhẹ: “Con nói mê sảng gì thế? Con yên tâm, bệnh của con, phụ thân nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi.”

Mạc Vân bị trúng Cửu Chuyển La Diễm, một khi độc này phát tác, cả người sẽ như đang bị hỏa thiêu, sống không bằng chết.

Nhìn thấy Mạc Vân lần lượt chịu loại dày vò trong nước sôi lửa bỏng này, Mạc Phong lòng đau như cắt, nhưng lại không có biện pháp nào.

Mạc Vân thở dài, âm trầm nói: “Phụ thân, mấy năm nay, bởi vì bệnh của con mà liên lụy tới ngài.”

Tuy Mạc Phong là luyện khí sư lục cấp, nhưng vì chữa bệnh cho hãn, lại thường xuyên táng gia bại sản.

Mạc Phong cau mày nói: “Vân Nhi, con đừng nói hươu nói vượn.” Nếu không phải do hãn chọc phải kẻ thù, đối phương sao lại trả thù Mạc Vân chứ.

Mạc Vân cười khổ, “Phụ thân, con...”

“Được rồi, con đừng suy nghĩ miên man nữa, con yên tâm, phụ thân nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của con, không quản phải trả giá cỡ nào, con chỉ cần chăm sóc chính mình thật tốt là được.” Mạc Phong nói với Mạc Vân.

Mạc Vân nhìn Mạc Phong, bất đắc dĩ cười khổ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

194. Chương 194

Chủ được luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan, Mộ Thần đã ngẫu nhiên sớm chiếm được trong núi rừng, lại đi tới được điểm mua sắm mấy loại phụ dược, hai người thuê tạm một căn nhà ở ngoài thành, Mộ Thần liền chuẩn bị bắt tay vào luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan.

“Thạch Đầu, một hồi taphải luyện đan, người ở bên ngoài canh chừng, đừng để cho ngoại nhân tiến vào.” Mộ Thần dặn dò.

Diệp Thạch gật mạnh đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: “Ta biết.”

Nếu như trong quá trình luyện dược sư luyện đan bị người khác quấy rầy, sẽ rất dễ đan hỏng người vong, thực lực Mộ Thần mới chỉ là võ vương, luyện chế đan dược lực cấp càng phải thêm cẩn thận.

Mộ Thần mỉm cười với Diệp Thạch rồi đi vào luyện đan thất.

Mộ Thần không có dặn dò nhiều với Diệp Thạch, Diệp Thạch luôn coi trọng an nguy của hắn, tuy rằng bình thường Diệp Thạch rất cầu thả, nhưng khi đề cập tới hắn, Diệp Thạch nhất định sẽ làm hết sức chu toàn.

Mộ Thần vừa đi, Diệp Thạch liền nhanh chóng bày ra tầng tầng cấm chế chung quanh biệt viện.

Trải qua hơn một năm này, Diệp Thạch càng ngày càng lĩnh ngộ sâu hơn về trận pháp lực cấp, lúc bố trí trận pháp lực cấp cũng càng ngày càng

thuần thực.

Diệp Thạch bày ra ba cái trận pháp lục cấp chung quanh tòa biệt viện, sau khi xác định cả biệt viện đều đã bị trận pháp bao phủ, võ hoàng cũng khó đánh vào, y mới thở ra một hơi.

Khi đan dược lục cấp thành đan sẽ sinh ra dị tượng kinh người.

Trước đó ở dã ngoại, lúc Mộ Thần luyện chế đan dược lục cấp đã đưa tới hai con yêu thú hoàng cấp, nếu không phải là bọn họ chạy nhanh, nói không chừng đã bị yêu thú ăn luôn rồi.

Diệp Thạch bố trí cấm chế xong, lại tỉ mỉ kiểm tra thêm một lần mới yên lòng.

...

“A!!!!” Trong biệt viện của Mạc Phong, Mạc Vân ôm đầu, thảm thiết hét lên.

Mạc Phong thấy thảm trạng của Mạc Vân, lòng liền quặn đau.

“VânNhi,conthế nàorồi?” Mạc Phong vội vàng hỏi thăm, thời gian Mạc Vân phát tác càng ngày càng thường xuyên, xem ra loại độc này càng ngày càng kéo dài.

Mạc Vân ôm đầu cố nén đau đớn, cắn răng, có chút gian nan nói: “Phụ thân,conkhông sao.”

Mạc Phong thấy bộ dáng Mạc Vân đau cơ hồ muốn ngất, lại mạnh mẽ chống đỡ nói không có việc gì, tâm càng đau dữ dội.

Mạc Vân luống cuống tay chân móc ra một viên đan dược ngũ cấp Băng Vân Đan, cho Mạc Vân phục dụng nó, tuy rằng đã dùng đan dược, nhưng tình trạng của Mạc Vân lại không cải thiện được bao nhiêu.

Ngay từ đầu, Băng Vân Đan vẫn còn có thể giảm bớt một chút độc trong thân thể Mạc Vân, nhưng liên tục dùng nhiều lần, thân thể Mạc Vân từ từ sinh ra kháng tính, Băng Vân Đan dần dần không còn hiệu quả.

Bỗng một mùi đan dược truyền đến, Mạc Vân hít một hơi, cảm thấy cơn đau giảm bớt không ít.

“Đây là...” Mạc Phong mở to mắt, đây là... khí tức của Băng Phách Giải Độc Đan!

Năm đó hẳn tìm được một vị luyện dược sư lục cấp để luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan, khi vị luyện dược sư kia luyện chế sắp tới một bước thành đan thì liền có loại mùi hương thể này truyền ra, chỉ tiếc là người nọ ngừng đan thất bại trong gang tấc.

Sao lại có thể? Làm sao có thể? Luyện dược sư lục cấp ở Lạc Nguyệt đế quốc chỉ có ba vị, một vị ở tuốt Đan Sư Công Hội, một vị đang bế quan, còn một vị khác thì chỉ vừa mới bước vào trình độ luyện dược sư lục cấp, căn bản không luyện chế được Băng Phách Giải Độc Đan.

“VânNhi, con cảm thấy thế nào rồi?” Mạc Phong lo lắng hỏi Mạc Vân.

Mạc Vân ôm đầu thở hỗn hển, vẻ mặt dịu đi vài phần, “Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

“Con ở lại đây, phụ thân đi ra ngoài xem tình huống.” Mạc Phong vội vàng nói.

Mạc Vân ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Mạc Phong dàn xếp cho Mạc Vân xong, lập tức không đợi được liền đi ra ngoài.

Đại lượng nguyên khí điên cuồng tụ về phía biệt viện.

Toàn bộ Lê Thành đều có thể nhìn thấy dị tượng ở chỗ Diệp Thạch, lúc này Diệp Thạch đang ngồi trên nóc nhà, đầy đề phòng nhìn đám người đang tụ tập chung quanh.

Số lượng tu luyện giả tụ tập chung quanh nhiều hơn Diệp Thạch tưởng tượng, cả đàn Thôn Thiên Phong vây quanh Diệp Thạch, trong khoảng thời gian này lại có thêm hai con Thôn Hỏa Trùng tiến vào vương cấp, thực lực Diệp Thạch lại tăng lên một đường.

Ánh mắt của Diệp Thạch lại thỉnh thoảng đề phòng nhìn chung quanh, chung quanh mặc dù có nhiều người, nhưng cũng không có bao nhiêu cao thủ, tình huống cũng không tính là kém.

“Tiểu ca, rốt cuộc bên trong đang xảy ra chuyện gì? Có phải là trong biệt viện của ta có bảo bối, đang chuẩn bị khai quật, đúng không?” Chủ nhân biệt viện, ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp Thạch, hỏi.

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, bảo bối á? Ý nghĩ của người này đúng là kỳ lạ, lúc trước sao y lại có thể hỏi thuê biệt viện của người này vậy nhỉ?

“Không có, đâu ra mà bảo vật.” Diệp Thạch nói.

“Sao lại không phải là bảo vật! Dị tượng này rõ ràng là có dị bảo sắp xuất thế! Không phải là các người đã sớm biết trong biệt viện ta có bảo bối, cho nên cố ý thuê biệt viện của ta đúng không!” Chủ nhân biệt viện nổi giận hét lên.

Diệp Thạch tức giận nghiêng răng, hung hăng trừng chủ nhân, “Nào có bảo bối, người nằm mơ đi, mau rút!”

Chủ nhân biệt viện tức giận nói: “Tiểu ca, người đây là muốn chiếm đoạt bảo bối nhà ta sao?!”

“Nhà ngươi chỉ là một tòa biệt viện rách rưới, đâu ra bảo bối mà chiếm! Ngươi đừng càn quấy, ta đã thuê viện này bảy ngày.” Diệp Thạch bất mãn nói.

“Không cho thuê, không cho thuê nữa! Ta không cho các ngươi thuê nữa, các ngươi nhanh chóng rút đi đi!” Chủ nhân biệt viện tức giận la lên.

Ánh mắt Diệp Thạch phát lạnh, nói: “Rút!”

Một con Thôn Thiên Phong bay tới người chủ nhân biệt viện, đánh bay chủ nhân biệt viện ra ngoài, chủ nhân biệt viện bị đánh bay liên oa oa gọi bầy.

Thôn Thiên Phong cắn một hơi lên cái móng chủ nhân biệt viện, cắn xuống một khối thịt lớn.

Diệp Thạch phất tay gọi Thôn Thiên Phong về, y chỉ thả ra một con Thôn Thiên Phong tứ cấp, tên kia ngay cả Thôn Thiên Phong tứ cấp cũng không đối phó được, còn bày đặt làm bộ làm tịch với y, đúng là không biết sống chết.

Thôn Thiên Phong lay động cánh, nó muốn ăn người kia.

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, đàn ong ngu ngốc này, cái gì cũng muốn ăn.

“Lão ca, đây thật sự không phải là nhà ngươi khai quật bảo bối, đây là đan dược lục cấp sắp xuất thế.” Một vị tu luyện giả thấy vậy thì nói.

Chủ nhân biệt viện không cho là đúng: “Không có khả năng, người thuê phòng chỉ là hai tên nhóc, làm sao có thể luyện được sư lục cấp được, nếu thực sự là có đan dược lục cấp sắp xuất thế, vậy cũng có thể là do nguyên bản biệt viện nhà ta có giấu nó, hiện tại lại bị khai quật. A! Ta nhớ ra rồi, Ông cố nội của ta đã từng nói, trong biệt viện có giấu trọng bảo.”

Đám người chung quanh nghe được lời chủ nhân biệt viện nói, có mấy người đang rục rịch.

Sáu cái trận pháp đồng thời sáng lên, nồng đậm sát khí gào thét vang trời.

Diệp Thạch vung tay lên, chung quanh biệt viện lập tức có thêm một vòng vạch đen.

“Ai dám bước quavạch đen, tagiết người đó.” Diệp Thạch thản nhiên đứng yên trên nóc nhà, khí thế trên người mãnh liệt xuất ra, có cỗ khí thế quân lâm thiên hạ.

Trong nhất thời, nguyên bản vài tên lòng mang kế hoạch nham hiểm khi thấy Diệp Thạch tướng mạo non nớt đều không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Là võ vương?”

“Nhìn còn rất trẻ mà?”

“Lạc Nguyệt đế quốc chúng ta từ lúc nào lại có một vị võ vương trẻ tuổi như vậy thế?”

Không ít người xem náo nhiệt đều tràn đầy kinh sợ nhìn Diệp Thạch.

...

“Đạo sư, đó là cái gì?” Một đám đệ tử Diệu Thiên học viện vừa đi ra khỏi rừng cây, liền thấy được dị tượng do Mộ Thần dẫn dắt ra.

“Đó là dị tượng được sinh ra khi có đan dược lục cấp xuất thế.”

“Đan dược lục cấp? Không thể nào, không có nghe nói cái thành trì này có luyện được sư lục cấp mà?”

“Nhìn tình hình này, hẳn đây không phải đan được lục cấp phổ thông.”

“Có một vị luyện được sư lục cấp ở đây, chúng ta đi tới bãi phóng đi!” Một đệ tử đề nghị.

“Cũng tốt, cơ hội nhìn thấy luyện được sư lục cấp cũng không phải là thường có, nếu kết bạn được thì có thể cho bọn họ ích lợi không nhỏ.” Đạo sư dẫn đầu đồng ý.

...

Một nam nhân hơi hào nhanh chóng đi tới đây, dừng lại trước mặt Diệp Thạch.

Nhìn thấy người này, Diệp Thạch liền đề cao cảnh giác, vẻ mặt người này vô cùng lo lắng và kích động, là một vị võ hoàng.

Diệp Thạch mím môi, y và Mộ Thần liên thủ thì võ hoàng cũng phải kiêng kị, nhưng bây giờ Mộ Thần đang luyện đan, nếu để một mình y đối phó với một võ hoàng thì có hơi giống trứng chọi đá, mà sau khi Mộ Thần luyện chế xong đan dược còn có một đoạn thời gian bị suy yếu.

“Tiểu ca, có phải là bên trong có người đang luyện chế đan dược?” Mạc Phong chấp tay cung kính hỏi.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy, đang luyện chế. Ánh mắt ngài không tồi, không giống tên ngu xuẩn kia.”

Diệp Thạch nhìn bộ dạng tên chủ nhân biệt viện kia đang tràn đầy thịnh vượng, vẻ mặt y liền bất đắc dĩ, tên mập mạp chết bầm này muốn phát tài tới điên rồi, tòa biệt viện rách rưới này đâu ra mà có trọng bảo.

Diệp Thạch biết người chung quanh đang rục rịch, không phải thật sự không biết trong kia đang có một luyện được sư lục cấp, mà sau khi luyện

được sư lục cấp luyện chế đan được lục cấp xong, sẽ có một đoạn thời gian suy yếu, những người này đang muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Mạc Phong kích động hỏi: “Có phải là đang luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan không?”

Diệp Thạch gật đầu: “Phải.”

Chợt một tiếng đan thành réo rắt truyền đến, linh khí nồng đậm tận trời tỵ tới, nóc nhà nơi luyện đan thất bị phá ra một cái động lớn, cột ánh sáng màu lam chiếu thẳng lên trời.

Một viên đan được phi lên cao, lại bị một người thu lại.

Mạc Phong nhìn một màn này, tâm tình kích động, “Tiểu ca, vị luyện được sư trong đó là ai? Có thể để vị ấy bán đan được cho ta không?”

Diệp Thạch nhún vai, lắc lắc đầu: “Không được rồi.”

“Tại sao?” Mạc Phong vội vàng hỏi.

“Bởi vì nó có ích với ta.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mạc Phong vội vàng nói: “Tiểu ca, van cầu người bán đan được cho ta, ta có việc cần dùng gấp, người muốn nó làm gì? Ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp.”

Diệp Thạch nghiêng đầu nghĩ, nhìn bộ dáng người này hình như thật sự có việc cần dùng gấp, đặc tội một vị võ hoàng cũng không thỏa đáng, còn cây roi, có thể để sau rồi đổi, đan được thì luyện thêm một viên là được, cũng không rắc rối.

“Ngài tính trả bao nhiêu nguyên thạch?” Diệp Thạch hỏi.

Mạc Phong nhất thời ngây ngẩn cả người, mặt trướng đến đỏ bừng, những năm gần đây, hắn tốn rất nhiều nguyên thạch để tìm kiếm Băng Phách Giải Độc Đan, hiện giờ đan dược đã đặt ở trước mặt, nhưng hắn lại... không có tiền.

Diệp Thạch quan sát sắc mặt Mạc Phong, trừng mắt nhìn, chần chờ hỏi: “Ngài...khôngcónguyên thạch?!”

“Sẽ có!Trướctiênngười đưađan dược cho ta,rồicho ta một đoạn thời gian, tasẽđimượn đùnguyên thạch, được không?” Mạc Phong hỏi.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Mạc Phong, thầm nghĩ không phải là người này đang muốn tay không bắt bạch lang chứ?

Sắc mặt Mạc Phong không khỏi hơi xấu hổ, yêu cầu của hắn thật sự là có chút quá phận, nhưng chuyện đã như vậy, hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, tiếc nuối nói: “Thực xin lỗi, tiền bối, tavà đồng bạn sênhanhtrời khỏiđây, chỉ sợ không đợi ngàiimượn đùnguyên thạchđược.”

Diệp Thạch cúi đầu thầm nghĩ, võ hoàng cũng không chỉ có mình Hùng Uy nghèo, người này ăn mặc nhìn sáng sủa ngăn nắp thế này không ngờ cũng nghèo rớt mồng tơi, nhìn bộ dáng người này cũng không giống người mới vào võ hoàng.

“Nhưng...” Mạc Phong siết chặt tay, sắc mặt tái nhợt.

“Đếnrồi.” Diệp Thạch hưng phấn nhìn người đang vội vàng bay tới phía sau Mạc Phong, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

195. Chương 195

Quản sự khu đấu giá tiến lên, cung kính chấp tay nói: “Diệp thiếu, đồ vật mà ngài muốn, ta đã mang đến rồi.”

Diệp Thạch thấy quản sự mang đến Hỏa Tiên, trong lòng vui mừng, “Thật tốt quá, nhanh đưa cho ta đi.”

Quản sự chần chờ một chút, do dự nói: “Diệp thiếu, ngài xem... Đan được.”

“À! Đúng rồi, đan được... Sinh ý tất nhiên làm một tay giao tiền, một tay giao hàng, người chờ đã, ta đi tìm Mộ Thần.” Diệp Thạch cười cười, nhanh nhẹn đi vào biệt viện.

Nhìn thấy thân ảnh Diệp Thạch đã biến mất, quản sự xấu hổ cười cười với Mạc Phong, chân thành xin lỗi nói: “Mạt tiền bồi, hai ngày trước Mộ Thần và Diệp Thạch có tới khu đấu giá gửi bán đan dược lục cấp, ta cho đó là đan dược lục cấp mà bọn họ có được trong bí cảnh, cho nên mới... Không nghĩ tới... Cũng may Diệp Thạch coi trọng Hỏa Tiên, nếu không... thật có lỗi với ngài rồi.”

Ai có thể nghĩ đến, Mộ Thần tuổi còn trẻ mà đã là luyện dược sư lục cấp, hơn nữa, Băng Phách Giải Độc Đan cũng không phải là luyện dược sư lục cấp nào cũng có thể luyện chế!

Thiên tư của Mộ Thần như vậy, xác thực quá đáng sợ.

“Mộ Thần luyện chế đan dược là vì muốn đổi Hỏa Tiên?” Mạc Phong chớp mắt nhìn vị quản sự kia hỏi.

Quản sự gật đầu nói: “Đúng vậy! Diệp thiếu nhìn trúng Hỏa Tiên, cực kỳ thích nó, Mộ thiếu liền đồng ý.”

Lúc ấy hắn hỏi Mộ Thần có Bằng Phách Giải Độc Đan phải không, Mộ Thần nói “Không có, nhưng sẽ có sớm.”, Mộ Thần cũng đã nói rõ vậy rồi, nhưng hắn lại thật sự không ngờ.

Nghe nói, trận pháp thuật của Mộ Thần là lục cấp, không ngờ đan thuật cũng đã đến lục cấp.

Mạc Phong gật đầu, lẩm bẩm: “Thì ra là thế, vậy là tốt rồi.”

“Nè.” Diệp Thạch chỉ đi vào một lát liền đi ra, lấy ra một bình đan dược đưa cho quản sự.

Quản sự không tiếp, giới thiệu với Diệp Thạch: “Diệp thiếu, vị này chính là Mạc Phong đại sư, cây roi mà ngài coi trọng chính là do vị này ủ thối cho khu đấu giá.”

Diệp Thạch nghe vậy thì gật đầu, giao đan dược cho Mạc Phong.

“Đa tạ Mộ thiếu, Diệp thiếu, đại ân của hai vị, ta khắc sâu trong tâm, ta thiếu hai vị một cái nhân tình.” Mạc Phong cảm kích nói.

Diệp Thạch không cho là đúng: “Giao dịch mà thôi, tiền bối, ta thấy người rất lo lắng, có phải đang đợi cứu mạng đúng không? Mau đi đi, đừng chậm trễ việc cứu người.”

“Như vậy, hôm nay ta đi trước, ngày khác lại đến bái phỏng.” Bởi vì Mạc Vân vẫn còn đau đớn ở nhà, Mạc Phong không nói thêm gì nữa, xoay người vội vã ly khai.

“Diệp thiếu chớ trách, Mạc Vân thiếu gia đang phát bệnh, cho nên Mạc Phong tiền bối mới vội vàng như vậy.” Quán sự giải thích.

Diệp Thạch gật đầu, không để ý nói: “Ta hiểu, Mạc Vân thiếu gia có một vị phụ thân suy nghĩ cho hắn như vậy, hẳn rất may mắn.”

“Diệp thiếu, Mộ thiếu thế nào rồi? Hắn còn tốt chứ?” Quán sự hỏi thăm về Mộ Thần.

“Mộ Thần rất khỏe! Nhưng còn phải nghỉ ngơi một chút.” Diệp Thạch thưởng thức cây roi trên tay, đôi mắt đảo quanh, Mộ Thần đã luyện đan xong, giai đoạn nguy hiểm nhất đã vượt qua, tuy rằng tu luyện giả quanh đây không ít, võ vương cũng có vài người, nhưng không có võ hoàng, Diệp Thạch không lo lắng lắm.

...

Lúc một đám đệ tử Diệp Thiên học viện đi tới, Diệp Thạch đang ngồi trên mái nhà, nâng cằm, đứng đưa hai chân, lười biếng nhìn mọi người phía dưới.

Tuy rằng đan đã luyện xong, nhưng chung quanh vẫn còn rất nhiều người đứng xem náo nhiệt chưa tán.

“Là người?” Lâm Nhạc nhìn Diệp Thạch, kinh ngạc nói.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Là ta. Lại gặp mặt.” Tiểu bạch kiểm, chào người ha! Diệp Thạch nói thầm trong lòng.

Lâm Nhạc không dám tin mà nói: “Chẳng lẽ người luyện chế đan dược chính là...”

“Đúng vậy, chính là Mộ Thần đó!” Diệp Thạch nói đương nhiên.

“Sao có thể?” Sắc mặt Lâm Nhạc tái xanh, đều là tư chất bát cấp, đối phương chẳng những trên tu vi mạnh hơn hẳn nhiều, không ngờ lại còn là một luyện dược sư lục cấp.

Hồng Lăng tránh ở phía sau mấy đệ tử, xa xa nhìn Diệp Thạch, không ngờ Mộ Thần lại là luyện dược sư lục cấp, nàng thế mà lại đánh chủ ý tới trên người người yêu của một vị luyện dược sư lục cấp.

Diệp Thạch trêu tức lộ ra răng nanh trắng nõn về phía Hồng Lăng, mặt Hồng Lăng nhất thời đỏ lên.

“Mộ thiếu quả nhiên không phải là vật trong ao, thế mà lại là luyện dược sư lục cấp.” Một vị đạo sư của Diệu Thiên học viện bước ra nói.

Diệp Thạch gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng, Mộ Thần không phải là vật trong ao, hẳn là long phượng trong loài người.”

Đạo sư của Diệu Thiên học viện thấy bộ dáng nghiêm trang của Diệp Thạch thì không khỏi có chút buồn cười, Diệp Thạch này đúng là một chút cũng không khiêm tốn, chẳng qua lấy bản lĩnh của Mộ Thần, khen ngợi một câu long phượng trong loài người cũng không quá đáng.

“Diệp thiếu, chúng ta có thể gặp Mộ thiếu không?” Một vị đạo sư hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu từ chối: “Mộ Thần vừa mới luyện đan xong, đang nghỉ ngơi.”

...

Khu đấu giá, mấy nữ nhân viên tụ lại nói chuyện trên trời dưới đất.

“Biết chưa? Trong thành có một vị luyện dược sư lục cấp, vị ấy luyện chế ra được một viên đan dược lục cấp.”

“Có nghe nói, võ luyện được sư kìa luyện ra Bạng Phách Giải Độc Đan, độ trong người Mạc Vân thiếu gia đã được giải, Mạc Phong đại sư coi như có thể yên tâm rồi.”

“Ông trời thấy đáng thương nên cho Mạc Vân thiếu gia hết bệnh.”

“Các người có biết không, võ luyện được sư lục cấp kìa chính là một trong hai thiếu niên ngày đó tới đây gửi bán Linh Hoàng Đan.”

“A! Ngày đó ta đang tiếp đãi một võ linh, không có duyên nhìn thấy mặt hai người, thật sự đáng tiếc.”

“A! Bích Phù, ngày đó là người tiếp đãi Mộ Thần và Diệp Thạch! Diện mạo bọn họ như thế nào? Có phải đặc biệt soái không?”

Bích phù cười nói: “Diện mạo cũng được.” Nhưng không phải là rất xuất chúng, bằng không lúc trước nàng cũng sẽ không coi hai người họ là hai tên quỉ nghèo.

Chết tiệt, ai mà biết vận khí lại nghịch thiên như vậy, không ngờ lại có luyện được sư lục cấp tới cửa, khu đấu giá trong đế đô cũng khó có luyện được sư lục cấp xuất hiện đâu.

“Bích Phù, vận khí của người thật tốt.” Một thiếu nữ hâm mộ nói.

Bích Phù cười nói: “Cũng không tệ lắm.” Bởi vì không biết thân phận bọn họ, thái độ lúc đầu của nàng đối với họ cũng không cung kính lắm, tựa hồ quân sự đại nhân rất có thành kiến với nàng.

Bích Phù bất đắc dĩ cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ.

“Bích Phù, người làm sao vậy?” Một thiếu nữ hỏi thăm.

Bích Phù lắc đầu: “Không có gì.” Bích Phù rũ mắt nghĩ, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước bể không thể đo bằng đấu được,

không nên coi thường bất luận kẻ nào.

...

Diệp Thạch lẳng không bay xuống bên người Mộ Thần, Mộ Thần mở mắt ra, thấy tay Diệp Thạch đang cầm cây roi, cười nói: “Đổi được rồi?”

Diệp Thạch gật đầu, vui vẻ trên mặt còn chưa tán đi, “Đã đổi rồi. Mộ Thần, người khôi phục sao rồi?”

“Đất tốt.” Mộ Thần cười nói.

“Nếu đất tốt rồi, vậy chúng ta rời đi thôi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần nghiêng đầu không hiểu: “Sao vậy?”

“Cái tên ngu ngốc bên ngoài kia nói biệt viện hắc cho chúng ta thuê có bảo bối, nói chúng ta bụng dạ khó lường, đoạt bí bảo tổ truyền của nhà hắc, nói không cho chúng ta thuê nữa.” Diệp Thạch không vui nói.

Mộ Thần phì cười, nhìn nóc nhà đã bị phá ra một cái lỗ lớn, “Vốn ta còn muốn cho hắc một chút nguyên thạch để hắc tu sửa lại nóc nhà, nhưng nếu hắc muốn tâm bảo thì chắc biệt viện này sẽ bị phá thôi, cũng không cần chúng ta trả tiền bồi thường.”

Diệp Thạch gật đầu đồng ý: “Phải như vậy!” Một tên gia hỏa ngốc như vậy, có cho hắc nguyên thạch thì hắc cũng phá hết.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Đi thôi!”

...

Mộ Thần vừa mở cửa ra, nhất thời bị đám người bên ngoài làm cho hoảng sợ.

“Nhiều người như vậy sao?” Mộ Thần nhin không được mà nhíu mày.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Ta cũng không biết làm sao.”

“Mộ đại sư, chủ nhân nhà ta ngưỡng mộ ngài đã lâu, muốn mời ngài tới làm khách.”

“Mộ đại sư, thu ta làm đồ đệ đi.”

“Mộ đại sư, nhận ta đi, bưng trà dâng nước, giặt quần áo nấu cơm, chuyện gì ta cũng có thể làm.”

“Mộ đại sư, tiểu thư nhà ta năm nay vừa mới mười tám, diện mạo tự nhiên tiên thiên, hâm mộ ngài đã lâu.”

“...”

Diệp Thạch nghiêng răng, cảm tức nắm chặt cây roi, y còn ở đây vậy mà lại có người làm mai mối cho Mộ Thần trước mặt y, đúng là không biết sống chết!

Diệp Thạch vươn tay, gắt gao ôm lấy cánh tay Mộ Thần, như là một con sóc đang bảo vệ thức ăn của mình.

Mộ Thần nghiêng đầu nhìn Diệp Thạch, cười mắng yêu một câu, “Bình tĩnh chưa.”

“Mộ thiếu, lại gặp mặt.” Đạo sư Diệu Thiên học viện tiến lên phía trước nói.

“Xin chào.” Mộ Thần chấp tay nói.

“Không nghĩ tới Mộ thiếu là luyện được sư lục cấp, đã thất kính.”

“Chút tài mọn mà thôi.”

...

Quản sự khu đấu giá nhìn không được mà tiến lên nói: “Mộ thiếu, ngài có nguyện ý tới khu đấu giá ở tạm không? Khu đấu giá đã dọn gọn gàng phòng cho ngài, Mộ thiếu thích ở nơi thanh tịnh hay là náo nhiệt thì khu đấu giá đều có thể an bài, nếu muốn mua thứ gì hoặc là tìm hiểu tin tức gì, khu đấu giá đều có thể giúp đỡ.”

Mộ Thần hí húp mắt cười, đồng ý: “Cũng tốt.”

Hắn luyện ra đan được lục cấp, lúc này đang rất nổi bật, ở lại nơi này cũng không thích hợp.

Khu đấu giá tin tức linh thông, hắn có thể tìm hiểu một chút về tin tức Huyền Phong đế quốc.

“Hai vị, mời.” Quản sự vội mời.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi theo, mấy quản gia đại gia tộc khác thấy một màn này thì không khỏi ghen tị.

Mộ Thần hiện giờ chính là luyện được sư lục cấp, thành tựu ngày sau có thể tưởng tượng, mượn sức một người như vậy có bao nhiêu là chỗ tốt.

...

Trong phòng, Mộ Thần cầm một ít linh thảo tính luyện chế vài viên đan dược ngũ cấp, bỗng Diệp Thạch mở cửa đi vào.

“Sao sắc mặt lại không tốt vậy?” Mộ Thần lo lắng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Huyền Phong đế quốc đã xảy ra chuyện.”

Mộ Thần sững sốt, lập tức vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Thạch căn môi nói: “Tin tức nói là đã xảy ra thú triều, cũng không chỉ ở Huyền Phong đế quốc, mà Fred đế quốc, Huyết Nguyệt đế quốc, Thiên Không đế quốc cũng đều xảy ra thú triều, tứ quốc kết thành liên minh, lần thú triều này có khả năng liên quân tới sinh tử tồn vong của quốc gia, tới mức các quốc gia thêm bất kể hiềm khích lúc trước, liên hợp với nhau.”

“Sao có thể như vậy?” Mộ Thần nhíu mày.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng chạy về.”

“Vốn đang muốn tìm một chuyến tới sông U Huyền, nhưng hiện tại sợ là không còn kịp rồi.” Mộ Thần căn răng nói.

Diệp Thạch nhíu mày: “Vậy chúng ta không đi tới đó?”

Mộ Thần vuốt ve đầu ngón tay, nhắm mắt trầm tư một hồi, rồi mở mắt ra nói: “Không đi cũng không có nghĩa là Hồn Thủy không tới tay được.”

“Ý của ngươi là?” Diệp Thạch có chút khó hiểu.

“Ta sẽ luyện thêm một viên đan dược lục cấp, hai viên đan dược, một viên đổi nguyên thạch, một viên đổi Hồn Thủy.” Mộ Thần nói.

Cùng với việc bỏ gần cầu xa, ngàn dặm xa xôi chạy đến sông U Huyền, còn không bằng trực tiếp lấy đan dược để đổi, như vậy hẳn là có hiệu suất cao hơn tự hẳn ra tay nhiều.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng được. Vị quân sự kia nói đan dược lục cấp rất lợi hại, rất được hoan nghênh. Đã có vài vị võ hoạn đi tới Lê

Thành rồi.”

Mộ Thần mỉm cười, đan dược lục cấp tất nhiên là rất được hoan nghênh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

196. Chương 196

“Diệp thiếu, Mộ thiếu đâu rồi?” Quản sự ân cần hỏi Diệp Thạch.

Mộ Thần chính là một vị thần tài! Trải qua hai ngày quan sát, hẳn đã hiểu rõ, lấy lòng Diệp Thạch tốt hơn lấy lòng Mộ Thần, Diệp Thạch mới chính là tôn phật.

“Hỏi Mộ Thần à, hẳn còn đang luyện đan.” Diệp Thạch nói.

“Còn đang luyện đan nữa sao?” Quản sự cổ quái nói, những vị luyện được sư lục cấp sau khi luyện ra đan được lục cấp đều sẽ nghỉ ngơi một chút, Mộ Thần này đúng là liều mạng.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy. Mộ Thần muốn kiếm tiền, kiếm rất nhiều tiền.” Nuôi gia đình và nuôi ong cần tiêu dùng quá lớn.

Diệp Thạch thờ dài, Mộ Thần rất đáng thương, biết kiếm tiền như vậy mà còn bị xài sạch.

Diệp Thạch lấy ra năm sáu bình đan được giao cho quản sự, nói: “Mộ Thần nói, đám đan được này cũng gia nhập danh sách bán đấu giá, một nửa đồng nguyên thạch, một nửa đổi Hồn Thủy.”

Quản sự sửng sốt hỏi: “Đổi Hồn Thủy?”

Diệp Thạch gật gù, nói: “Đúng vậy! Vốn chúng ta muốn tới sông U Huyệt lấy, nhưng không còn kịp rồi, cũng may có thể trực tiếp đổi Hồn

Thủy.”

Đối với y và Mộ Thần mà nói, Hồn Thủy quan trọng hơn nguyên thạch, cấp bậc Thôn Thiên Phong do bọn họ bồi dưỡng càng ngày càng cao, số lượng càng ngày càng nhiều, nếu linh hồn lực của bọn họ theo không kịp thì sẽ rất khó dùng, có núi vàng trước mắt mà không thể dùng là một chuyện rất thống khổ, lúc trước dùng Thôn Thiên Phong và phù chú đối phó với yêu thú, y thường xuyên hao sạch linh hồn lực.

Cảm giác hao hết linh hồn lực dị thường khó chịu, y đã sớm bất mãn đối với việc linh hồn lực của mình không đủ hùng hậu.

Kỳ thật, sau khi linh hồn lực bị hao sạch, nghỉ ngơi một hồi, linh hồn lực sẽ được tăng trưởng nhất định, phương thức tăng trưởng linh hồn lực như vậy tuy rằng rất có hiệu quả, nhưng nó vừa nguy hiểm vừa khó chịu.

Đương nhiên nguyên thạch cũng không thể thiếu được, nếu như không có nguyên thạch, đám Thôn Thiên Phong kia liền ồn ào vo ve cả ngày.

“Dùng đan dược lực cấp đối Hồn Thủy, có thể đối được rất nhiều rất nhiều, ngài và Mộ thiếu căn bản dùng không hết.” Quản sự nhăn mày nhắc nhở.

Diệp Thạch không để ý: “Không có việc gì, dùng không hết thì để dành mình, cũng có thể sử dụng hết thôi.”

Quản sự run rẩy khóe miệng, dùng Hồn Thủy trân quý để tắm? Cũng chỉ có Diệp Thạch mới có thể nghĩ đến cách dùng xa xỉ như vậy.

Quản sự kiểm tra đan dược trên tay, nói: “Ta lập tức đi an bài.”

Tuy rằng thời gian hơi vội, thế nhưng dị tượng khi Mộ Thần luyện ra đan dược lực cấp đã kinh động không ít người, đã có rất nhiều võ hoàng đi vào thành, cũng không cần lo tới lúc đó không có người tranh giá.

Mặc dù Hồn Thủy sông U Huyền có kỳ hiệu, nhưng chắc hẳn số hàng tồn trên tay mấy cao thủ kia cũng không nhiều lắm, làm việc vội vàng như vậy, giá cả của Hồn Thủy chỉ sợ nước lên thì thuyền lên...

“Diệp thiếu, lần trước chỉ gặp vội vội vàng vàng bởi vì khuyến tử phát bệnh, chưa kịp cảm ơn Diệp thiếu thật tốt, Mạc Phong mong Diệp thiếu đừng trách tội.” Mạc Phong đi đến trước mặt Diệp Thạch, hành lễ với y.

Diệp Thạch lập tức hành lễ lại, cung kính nói: “Tiền bối nói vậy thật sự là chiết sát ta.”

“Đây là nhi tử của ta, Mạc Vân.” Mạc Phong giới thiệu với Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thoáng qua Mạc Vân, khích lệ nói: “Mạc thiếu có tướng mạo anh tuấn, rất giống Mạc Phong đại sư.” Chỉ là, đại khái người này bị trúng độc hơi lâu, thoát nhìn có hơi giống ma ốm.

Mạc Phong cười: “Diệp thiếu quá khen. Nhờ phúc của Mộ thiếu, độc trên người khuyến tử đã được giải gần hết, Lê thành hiện giờ long xà hỗn tạp, ta đã thiếu Mộ thiếu một cái nhân tình, nếu Diệp thiếu không chê tại hạ, ta nguyện ý hộ vệ Mộ thiếu một đoạn thời gian.”

“A! Vậy thì tốt quá, không gạt ngại, thế cục hiện tại quá loạn, ta thật sự rất lo lắng cho an nguy Mộ Thần.” Diệp Thạch lo lắng nói.

Mạc Phong làm người không tồi, nghe nói là một người trọng tình trọng nghĩa, hẳn là một lựa chọn không tồi, hơn nữa giờ phút này, y cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn, chỉ có Mạc Phong bởi vì Băng Phách Giải Độc Đan mà có thể tính là có chút giao tình.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, Mộ Thần đi ra từ trong luyện đan thất, “Ta là Mộ Thần, xin chào Mạc tiền bối, khoảng thời gian này phải làm phiền Mạc tiền bối rồi.”

Mạc Phong lập tức tiến lên nói: “Mộ đan sư đừng khách khí, đây là nhi tử ta, Mạc Vân, nếu không nhờ có đan dược của Mộ thiếu ngài, ta còn không biết nó còn phải chịu bao nhiêu đau khổ đâu.”

Mộ Thần đánh giá Mạc Vân rồi nói: “Tuy rằng độc trên người Mạc Vân thiếu gia đã được giải, nhưng nguyên khí trong thân thể vẫn chưa khôi phục lại, không bằng, ta sẽ luyện ra một bình Nguyên Khí Đan để lệnh công tử hồi phục.”

Mạc Phong sửng sốt, vẻ mặt vừa muốn có vừa không, “Điều này sao được.”

Hắn vốn còn muốn trả nhân tình cho Mộ Thần, nhưng Mộ Thần mà đưa đan dược này, ngược lại hắn lại chịu thêm nhân tình, Nguyên Khí Đan là đan dược ngũ cấp, tuy không có nghịch thiên như đan dược lục cấp, nhưng dù sao cũng là vật hiếm có! Mạc Phong rất muốn từ chối, nhưng khi nghĩ tới tác dụng của Nguyên Khí Đan thì lại không muốn buông tha.

Mộ Thần cười: “Không có gì, chỉ là một bình đan dược mà thôi, an nguy của Mộ Thần trong khoảng thời gian này liền nhờ cả vào đại sư.”

Mộ Thần rũ mắt, tuy hắn và Diệp Thạch liên thủ cũng có thể địch nổi võ hoàng, nhưng hiện giờ võ hoàng trong Lê thành rất đông, mượn sức được một vị võ hoàng là chuyện có ích vô hại.

...

Mộ Thần cư trú trong biệt viện khu đấu giá đến ngày hôm sau, luyện ra được viên đan dược lục cấp Linh Hoàng Đan thứ hai.

Có rất nhiều võ hoàng đã đến Lê thành, dị tượng Linh Hoàng Đan lần đầu tiên này hấp dẫn số lượng lớn người xem có thực lực, may là, tuy rằng người vây xem rất nhiều, nhưng không có ai ra tay đoạt.

Khi khu đấu giá truyền danh sách bán đấu giá ra, mọi người đều ồ lên.

Trên danh sách có hai viên đan dược lục cấp, được ghi rõ, một viên Linh Hoàng Đan đổi lấy nguyên thạch, một viên Linh Hoàng Đan đổi lấy Hồn Thủy sông U Huyền.

Và mấy chục viên đan dược ngũ cấp cũng được phân chia giá thành hai loại.

Tin tức vừa truyền ra, giá cả Hồn Thủy liền tăng lên mấy lần.

Những cửa hàng nguyên bản có cất giữ Hồn Thủy nhất thời vô cùng vui sướng.

“Sao lại có nhiều đan dược trân quý như thế? Quản sự đại nhân, đây là từ đâu có được?”

“Trừ Mộ Thần thiếu gia ra thì còn có thể từ đâu! Nghe nói mấy viên đan dược này đều là do Mộ thiếu luyện ra đó.”

“Một mình Mộ đan sư vậy mà lại luyện ra được nhiều đan dược như vậy.”

“Người không biết đâu, tốc độ luyện đan của Mộ thiếu nhanh hơn luyện dược sư lục cấp khác nhiều.”

“Mộ thiếu biết kiếm nguyên thạch ghê, không biết Diệp Thạch thiếu gia biết làm gì nhỉ?”

“Diệp Thạch sao? Tất nhiên là biết xài nguyên thạch rồi! Các người chắc là không biết, quản sự đại nhân trả trước hai triệu nguyên thạch cho Diệp Thạch, Diệp Thạch lấy nguyên thạch cho một đám ong ăn, đám ong ăn nguyên thạch kia quả thực chính là động không đáy! Ta thấy, một thân

bản lĩnh kiếm nguyên thạch của Mộ Thần thiếu gia chính là do Diệp Thạch thiếu gia bức ra đấy.”

“Diệp thiếu tiêu phí tới cỡ đó sao? Cũng không biết Mộ Thần thiếu gia sao lại chịu được y nhỉ?”

“Làm sao Mộ Thần có thể chịu đựng sao? Tại Mộ Thần là một người sùng thê mà.” Mộ Thần vì sao lại luyện chế Băng Phách Giải Độc Đan? Đó không phải là do Diệp Thạch nhìn trúng Hỏa Tiên, hẳn liền không chút do dự ra tay luyện chế đan dược lục cấp sao.

“...”

Diệp Thạch nghe mấy nha đầu khe khẽ nói nhỏ trong khu đấu giá, tâm tình không khỏi trầm xuống.

“Diệp thiếu, đám nha đầu này không hiểu chuyện, lời bọn họ nói, người đừng để trong lòng.” Mạc Vân đi tới trước mặt Diệp Thạch, lòng cảm kích của Mạc Vân đối với Diệp Thạch cũng không kém Mộ Thần bao nhiêu, dù sao, nếu như Diệp Thạch không nhìn trúng Hỏa Tiên, Mộ Thần cũng sẽ không tâm huyết dâng trào luyện ra Băng Phách Giải Độc Đan, Diệp Thạch có thể xem như ân nhân gián tiếp cứu mạng hắn.

Diệp Thạch thở nhẹ, bất đắc dĩ nói: “Họ nói cũng không sai, ta chỉ biết tiêu xài.”

“Mộ thiếu kiếm tiền như vậy, có lẽ chính là vì muốn Diệp thiếu xài giùm hắn.” Mạc Vân trêu chọc.

Diệp Thạch nhún vai, có chút bất đắc dĩ: “Ta thường tiêu giúp hắn tới táng gia bại sản.”

“Mộ thiếu sẽ không để ý.” Mạc Vân nói.

“À, Mạc thiếu, người có biết hội đấu giá đã chuẩn bị thế nào rồi không?” Diệp Thạch hỏi.

Mạc Vân chần chờ nói, “Cái này...”

“Diệp thiếu yên tâm, hết thầy đã được chuẩn bị xong, vốn ta còn lo thời gian hơi vội, tin tức sẽ không truyền ra nổi, không nghĩ tới uy danh của Mộ thiếu hiển hách như vậy, chỉ mấy ngày ngăn ngùn mà đã có mấy vô hoàng tới đây.” Quản sự đi tới nói.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Đúng rồi, ta nghe nói, ở bên ngoài, giá cả Hồn Thủy đã tăng mấy lần rồi?” Diệp Thạch hỏi.

“Phải vậy.” Quản sự cười bất đắc dĩ, do Mộ Thần kiên trì dùng Hồn Thủy đổi một viên đan dược lục cấp, hiện tại giá cả Hồn Thủy bên ngoài liền nước lên thì thuyền lên, ngăn ngùn vài ngày đã tăng mạnh, nhưng phần lớn người có được Hồn Thủy cũng không nguyện ý bán ra.

Hiện tại dòng người chạy tới con sông U Huyền như nước lũ vậy.

“Đúng rồi, có tin tức về Huyền Phong đế quốc không?” Diệp Thạch lo lắng hỏi.

Tính thử, họ đã rời khỏi Huyền Phong đế quốc nhiều năm, lúc ấy đặc tội nhiều người, chỉ có thể chạy trốn chết, hiện giờ thực lực họ đã tăng lên rất nhiều, cho dù có gặp được những người đó, hẳn là vẫn có năng lực liều một phen.

Quản sự gật đầu đáp: “Có, Diệp thiếu tạm thời không cần lo lắng, hiện giờ ở Huyền Phong đế quốc vẫn chỉ bùng nổ thú triều quy mô nhỏ, tứ quốc hợp thành liên minh ngăn cản.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thạch âm thầm thở ra một hơi.

“Ta nghe được tin tức, hơn một tháng sau, bốn quốc gia Huyền Phong, Fred, Huyết Nguyệt, Thiên Không sẽ ở Thiên Không đế quốc dự họp hội nghị tứ quốc liên minh, bốn thủ đô sẽ phái võ hoàng tới tham gia, mà Huyền Phong đế quốc sẽ phái ra Hùng Uy.” Quản sự chậm rãi nói.

Diệp Thạch gật đầu, vừa lúc Thiên Không đế quốc cách họ gần nhất, chờ xong cái hội đấu giá này rồi họ sẽ đi qua, hẳn là có thể đuổi kịp hội nghị tứ quốc.

Quản sự cúi đầu, trên mặt hiện lên sự do dự.

“Quản sự đại nhân, có gì thì cứ việc nói thẳng đi.” Diệp Thạch nói.

“Trong bốn quốc gia, thực lực Huyền Phong đế quốc là yếu nhất, cho nên, trong hội nghị tứ quốc, lời nói của Huyền Phong đế quốc có hơi yếu.” Quản sự nói.

Diệp Thạch sửng sốt, có đủ thực lực, mới có thể có đủ quyền nói chuyện, Hùng Uy trên thực tế lại rất nóng tính, xem ra Huyền Phong đế quốc sẽ là bên chịu thiệt trong tứ quốc hội nghị, lấy tính tình của Hùng tiền bối, sợ là sẽ nổi trận lôi đình.

Diệp Thạch hít nhẹ một hơi, “Ủy khuất Hùng tiền bối rồi.”

“Có một vị võ hoàng tồn tại là có thể đề cao thực lực chính thể của một đế quốc, tuy rằng ngài và Mộ Thần chỉ là võ vương, nhưng lại đều là trận pháp sư lục cấp, Mộ Thần lại đồng thời là luyện dược sư lục cấp, nếu hai vị tham dự chống lại thú triều, có thể sẽ phát huy ra được tác dụng không hề kém với võ hoàng, mà thế cục của Huyền Phong đế quốc cũng sẽ được cải thiện.” Quản sự cười nói.

Lời nói của quân sự là thật, nếu chỉ đơn thuần có một võ hoàng, vậy nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản một hai con yêu thú lục cấp, nhưng nếu như bố trí được trận pháp, như vậy có thể đề cao thực lực chính thể của tu luyện giả, có thể phát huy sức lực lớn hơn.

Diệp Thạch hơi nheo mắt, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách*, bất kể thế nào, y đều phải chạy về kịp trước khi bùng nổ thú triều quy mô lớn.

*Nước nhà hưng thịnh hay lúc suy vong, dân thường cũng phải có trách nhiệm

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

197. Chương 197

“Diệp thiếu, đây là tặng ngài.” Quản sự lấy một chiếc nhẫn không gian ra giao cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn lướt qua nhẫn không gian, tràn đầy kinh ngạc: “Đây là Hồn Thủy?” Trong nhẫn không gian mà quản sự đưa, tất cả đều là Hồn Thủy đủ loại phẩm chất.

Quản sự gật đầu, nhợt nhạt cười, “Đúng thế.”

“Số Hồn Thủy này là tất cả hàng tồn của khu đấu giá, thấy Diệp thiếu ngài cần gấp, ta cố ý lấy ra đưa cho ngài.” Quản sự thản nhiên nói.

Số Hồn Thủy trong nhẫn không gian này không ít, khu đấu giá đều đã lấy hết Hồn Thủy áp đáy hòm ra, tuy rằng giá trị của số Hồn Thủy này rất xa xỉ, nhưng nếu như có thể giao hảo với một vị luyện được sư lục cấp, chuyện này tuyệt đối không thiệt.

Diệp Thạch nghiêm túc nói cảm ơn: “Đa tạ quản sự.”

Quản sự cười, hào phóng khoát tay áo: “Diệp thiếu đừng khách khí.”

“Phân lượng của số Hồn Thủy này, người có thể khấu trừ từ số nguyên thạch bán đấu giá được.” Diệp Thạch nghĩ nghĩ rồi nói.

“Diệp thiếu đừng nói vậy, nếu Hồn Thủy đã đưa cho ngài, đó tự nhiên chính là thuộc về ngài, ta làm sao có thể thu nguyên thạch của Diệp thiếu

được!” Quán sự không cho là đúng.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Sinh ý là sinh ý.” Bắt người tay ngăn, cản người miệng mềm*.

*Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

“Diệp thiếu thật sự không cần phải khách khí, nếu như Diệp thiếu lại nói về nguyên thạch, đó chính là không cho ta mặt mũi.” Quán sự kiên trì nói.

“Đã như vậy, ta từ chối thì bất kính.” Diệp Thạch chấp tay nói.

“Diệp thiếu đừng khách khí, Hồn Thủy mà bên ngoài bán chia ra thượng phẩm, trung phẩm và hạ phẩm. Diệp thiếu, khi vừa mới bắt đầu dùng thì nên sử dụng Hồn Thủy hạ phẩm, nếu trực tiếp sử dụng Hồn Thủy thượng phẩm thì khi sử dụng hạ phẩm sẽ không còn tác dụng nữa.” Quán sự nhắc nhở.

Diệp Thạch gật đầu, do dự một chút mới nói: “Làm phiền quán sự chỉ điểm rồi. Ừm, gần đây có nhiều võ hoàng tới đây như vậy, khu đấu giá...” Có thể duy trì sao?

Quán sự nói với Diệp Thạch: “Diệp thiếu yên tâm, nội tình của khu đấu giá cũng coi như dày.”

Tổng khu đấu giá vì để bảo đảm hội đấu giá tiến hành thuận lợi, đã đưa tới đây một vị võ hoàng, lại có thêm Mạc Phong tương trợ, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của quán sự, gật đầu: “Như vậy thì ta an tâm.”

Diệp Thạch híp mắt nghĩ, Mộ Thần nói không sai, sau lưng khu đấu giá có võ hoàng tọa trấn, nếu không thì quân sự sẽ không trấn tĩnh như thế.

...

Diệp Thạch đi vào luyện đan thất, Mộ Thần vừa mới luyện ra balò đan được ngũ cấp, đang ngồi điều tức.

“Mộ Thần, quân sự đưa Hồn Thủy tới đây.” Diệp Thạch ngồi xuống bên cạnh Mộ Thần, nói.

“Đưa cho ta đi.” Mộ Thần ngâm bàn tay vào trong một bồn đầy Hồn Thủy, Hồn Thủy liền bị hấp thu luyện hóa, linh hồn lực thiếu hụt do liên tục luyện đan lập tức tăng lên không ít, Mộ Thần rõ ràng cảm giác được linh hồn lực của mình đang tăng trưởng.

Mộ Thần luyện hóa sạch một bồn Hồn Thủy, mới thu hồi tay.

“Hồn Thủy này thật thần kỳ.” Mộ Thần vừa lòng mỉm cười.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Phải! Đây chỉ là Hồn Thủy phẩm chất thấp nhất thôi, hiệu quả của Hồn Thủy thượng phẩm càng tốt hơn, nhưng mà vị quân sự kia nói phải sử dụng theo tuần tự.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Hắn nói đúng.”

“Qua mấy ngày nữa chính là hội đấu giá, hội đấu giá vừa xong thì chúng ta lập tức đi sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần: “Không sai, người đi tìm quân sự đại nhân, mượn chút nguyên thạch, mua hết linh thảo có thể bổ sung nguyên lực và nguyên liệu vẽ phù ngũ cấp, lục cấp trong thành, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.”

Diệp Thạch sửng sốt hỏi lại: “Mua hết?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy. Nếu thật sự gặp phải thú triều, khẳng định tài nguyên trong tứ quốc đều sẽ phi thường hiếm, linh đan bổ sung nguyên lực sợ là cung không đủ cầu.”

“Ta biết rồi, ta lập tức đi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần: “Đi thôi.”

...

Thánh Tinh học viện.

“Sư bá, thú triều lần này tổng cộng bùng nổ tại 5 thành trì, 5 thành trì bảo vệ được 2, có 2 thành thất thủ, mặc dù có 2 thành trì thất thủ, nhưng thú triều đã tạm thời bị ngăn chặn.” Sắc mặt Tân Như Ca ngưng trọng nói.

Kinh Sí Diễm thở dài, một khi thành trì thất thủ, yêu thú lập tức sẽ tiến quân thần tốc, hẳn là không có bao nhiêu binh dân trong 2 thành trì kia may mắn thoát khỏi.

Tu luyện giả mơ ước máu, thịt, xương, yêu hạch của yêu thú, nhưng yêu thú sao lại không mơ ước thân thể tràn ngập nguyên khí của tu luyện giả đây?!

Mấy trăm năm qua, tu luyện giả bắt giết lượng lớn yêu thú, cuối cùng khiến cho yêu thú phản kích.

Tân Như Ca nhìn Kinh Sí Diễm hỏi: “Sư bá, làm sao đây?”

Kinh Sí Diễm lo lắng nói: “Lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi, theo ta suy đoán, thú triều lần này ngàn năm khó gặp, nếu làm không tốt thì có khả năng Huyền Phong, Fred, Huyết Nguyệt, Thiên Không đế quốc đều sẽ trở thành lịch sử.”

Tân Như Ca nhăn mày, cắn răng nói: “Không đến mức đó chứ?”

Kinh Sí Diễm lắc lắc đầu thở dài, rồi sau đó nói: “May là, tuy rằng thực lực Huyền Phong đế quốc chúng ta là kém cõi nhất, nhưng tình huống lại không tính là ác liệt nhất.”

Kinh Sí Diễm híp mắt, quốc nạn tới, cũng không phải là tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn cùng tồn vong với quốc gia.

Một vị võ hoàng có ảnh hưởng rất lớn đối với thế cờ, có rất nhiều võ hoàng của quốc gia khác vừa nghe được tin tức thú triều thì liền ly khai, có một ít người còn trực tiếp di chuyển cả gia tộc. Tuy rằng Huyền Phong đế quốc bọn họ không có nhiều võ hoàng, nhưng lại không có người nào rời đi.

Khúc Khôn tiền bối vẫn luôn ở tuyến đầu đối mặt thú triều, phát huy ra tác dụng hết sức quan trọng.

“Sư bá, ngài có tin tức về hai vị sư đệ Mộ Thần và Diệp Thạch không?” Tân Như Ca nhìn không được mà hỏi.

Kinh Sí Diễm lắc đầu: “Vẫn chưa có.”

Mộ Thần và Diệp Thạch hiện tại đang ở Lạc Nguyệt đế quốc, cách Huyền Phong đế quốc rất xa, trọng tâm hiện tại của Huyền Phong đế quốc và 3 quốc gia còn lại đều đặt trên thú triều, nhất thời lại không có bao nhiêu người chú ý tới tung tích của Mộ Thần và Diệp Thạch.

“Hai vị sư đệ đều kinh thái tuyệt diễm, nếu bây giờ hai người họ có thể xuất hiện, thế cờ này khẳng định lật được.” Tân Như Ca lẩm bẩm.

Kinh Sí Diễm hít nhẹ một hơi, tâm tình không khỏi phức tạp, năm đó thật vất vả mới có được tin tức của Mộ Thần và Diệp Thạch, chỉ vội vàng gặp mặt một lần, Mộ Thần và Diệp Thạch lại phải tha hương...

Theo thế cục hiện giờ của Huyền Phong đế quốc, nếu hai đứa nó trở về, thực lực Mộ Thần và Diệp Thạch đều không tồi, lại đều tinh thông trận pháp, trong quá trình chống lại thú triều khẳng định có thể phát huy tác dụng hết sức quan trọng. Tuy hẳn hy vọng hai đứa nó trở về, nhưng nếu tại nó thật sự trở về, thế cục hiện giờ hiểm ác, không biết tại nó có thể chịu nổi không, nếu...

Kinh Sí Diễm và Tân Như Ca ngồi nói chuyện, chợt thấy Mộ Viễn Phong đi từ ngoài cửa vào.

“Mộ đan sư, sao ngươi lại tới đây?”

Mộ Viễn Phong cười đáp: “Ta sắp đi tới Liễu thành, nên giờ cố ý tới đây cáo từ với Kinh đạo hữu.”

Mộ Viễn Phong là võ vương thứ ba trong học viện, tiến độ mấy năm nay của Mộ Viễn Phong không thể nói là không nhanh, theo thường lệ mà nói, Mộ Viễn Phong đã qua thời hoàng kim tu luyện tốt nhất, nhưng mọi việc luôn có ngoại lệ.

Hơn một năm trước, Mộ Thần thu được vô số thiên tài địa bảo từ trong bí cảnh, luyện ra một lượng lớn đan dược.

Sau khi Mộ Thần thoát khỏi bí cảnh, những thứ đoạt được trong bí cảnh, một phần để lại cho mình, còn có một phần rất lớn giao cho Hùng Uy và Khúc Khôn.

Mộ Viễn Phong là phụ thân của Mộ Thần, Mộ Thần tất nhiên sẽ không quên hẳn, Khúc Khôn và Mộ Viễn Phong có quan hệ thông gia, cũng rất chiếu cố tới Mộ Viễn Phong, có lượng lớn bảo vật tương trợ, Mộ Viễn Phong cơ hồ lấy thế như chẻ tre trở thành võ vương.

“Liễu thành? Thế cục chỗ kia ác liệt, hiện tại đang rất nguy hiểm!” Tân Như Ca nhíu mày nói.

“Chính là bởi vì thế cục quá ác liệt, ta mới chịu đi đây. Nếu như chỗ kia thất thủ, thế cục sẽ càng ác liệt, ta đã là võ vương, tất nhiên là phải ra một phần lực.” Mộ Viễn Phong chậm rãi nói.

“Người chỉ vừa mới trở thành võ vương, chỗ đó quá nguy hiểm, nếu như Mộ Thần trở về, chỉ sợ...” Kinh Sí Diễm cau mày, sắc mặt tối tăm.

Mộ Viễn Phong không đồng ý: “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Thần nhi sẽ hiểu cho ta, hơn nữa, ta đã là võ vương, đã có chút năng lực tự bảo vệ mình khỏi nguy hiểm, dù sao cũng phải có người đi làm chuyện này.”

Kinh Sí Diễm thở dài bất đắc dĩ: “Vậy, người bảo trọng.”

Mộ Viễn Phong cười: “Ta biết.”

...

Diệp Thạch ngâm bàn tay vào trong bồn ngọc, hấp thu sạch sẽ tinh hoa của Hồn Thủy trong đó, hiệu quả của Hồn Thủy rất mạnh, chỉ vài ngày ngắn ngủn, linh hồn lực của Diệp Thạch liền tăng lên một phần năm, nhưng, theo việc luyện hóa Hồn Thủy hạ phẩm càng nhiều, hiệu quả của Hồn Thủy hạ phẩm cũng càng ngày càng kém.

Nghe tiếng gõ cửa, Diệp Thạch đi ra mở, quản sự lập tức đưa qua hai cái thùng, “Diệp thiếu, nghe nói Mộ thiếu đang thu thập một vài linh thảo và nguyên liệu vẽ phù, không biết nhiều đây có đủ dung không.”

Diệp Thạch gật đầu: “Làm phiên quản sự đại nhân rồi, tuy rằng chỗ nguyên liệu này rất nhiều, nhưng cũng vẫn chưa đủ dùng, làm phiên quản sự đại nhân hỗ trợ thu thập tiếp, còn nguyên thạch thì cứ khấu trừ từ nguyên thạch thu được trong hội đấu giá, nếu như còn chưa đủ thì Mộ Thần sẽ lấy đan dược đổi.”

Quản sự xấu hổ cười: “Điều này sao được?”

Diệp Thạch tươi cười: “Quản sự đại nhân đừng khách khí, đây vốn là vậy mà, nguyên liệu mà Mộ Thần cần có giá trị rất xa xỉ, cũng không có đạo lý để cho quản sự đại nhân tự dưng xuất huyết chứ, quản sự đại nhân chỉ cần cho Diệp Thạch giá cả tiện nghi là Diệp Thạch đã vô cùng cảm kích rồi.”

Quản sự cúi đầu, “Nhưng...”

Hắn đúng là rất muốn tặng không cho Mộ Thần, chỉ là thứ mà Mộ Thần muốn đều rất khủng bố, linh thảo, phù chú, vũ khí toàn bộ đều là tứ cấp, ngũ cấp, hơn nữa, số lượng lại không ít.

“Quản sự, người cứ khất trừ đi, nói không chừng Mộ Thần sẽ còn cần thêm càng nhiều thứ nữa.” Diệp Thạch khuyên.

Hiện giờ Huyền Phong đế quốc đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, đồ vật trong các cửa hàng lớn đều chỉ có vào mà không có ra.

“Được rồi.” Quản sự nói.

Diệp Thạch nhìn theo bóng dáng quản sự rời đi, thở nhẹ một hơi, không biết tình hình ở Huyền Phong đế quốc thế nào rồi, xem tin tức nhận được gần đây thì tình hình có vẻ không tốt lắm, y phải nhanh chóng đề cao thực lực mới được! Nếu không, cho dù có về tới Huyền Phong đế quốc thì cũng không thể giúp được cái gì.

Diệp Thạch nhìn tay mình, hiệu quả của việc gần đây hấp thu Hồn Thủy cũng không tồi, qua vài ngày nữa, y hẳn sẽ có thể trở thành võ vương bát tinh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

198. Chương 198

“Đưa đồ qua rồi?” Vị võ hoàng Bách Dư được tổng khu đấu giá phải tới hỏi.

Quản sự lập tức gật đầu, kinh sợ nói: “Vâng, Diệp thiếu nói, giá cả những thứ này có thể khấu trừ từ tiền bán đấu giá được.”

Bách Dư hít nhẹ một hơi, cười bất đắc dĩ: “Nếu không phải do thứ Mộ Thần yêu cầu quá nhiều quá trân quý, chúng ta đưa cho hãn có ngại chi.”

“Phải.” Quản sự gật đầu phụ họa.

Những thứ mà Mộ Thần muốn đều là kỳ trân, cũng phải bằng lượng thu vào trong vài chục năm của khu đấu giá.

“Tất cả đồ vật đều lấy giá cả thấp nhất có thể để tính cho hãn.” Bách Dư dặn dò.

Quản sự gật đầu: “Vâng.”

“Xem bộ dáng này của Mộ Thần, chắc là đã kiên trì quay về Huyền Phong đế quốc.” Bách Dư hí mắt nói.

“Hãn là vậy.” Quản sự gật đầu, hãn cũng nhìn ra, Mộ Thần gần đây rất sốt ruột, hết thảy những gì Mộ Thần làm hiện tại đều là chuẩn bị để về Huyền Phong đế quốc.

Bách Dư thở dài, “Đúng là một người có tình có nghĩa, chỉ là...”

Cho dù Mộ Thần có tài hoa cao tới đâu thì tuổi cũng vẫn rất nhỏ, thực lực tuy mạnh, nhưng dù sao thì vẫn chưa đạt tới võ hoàng, nếu lúc này trở lại Huyền Phong đế quốc, có thể sống sót hay không thì thật khó nói, nếu như chết đi thì thật sự rất đáng tiếc.

“Tâm ý Mộ Thần đã quyết.” Quản sự nói.

Bách Dư cười, đầy cảm thán nói ra: “Có tài hoa, lại là người sống có tình nghĩa, đúng là quá ít.” Đáng tiếc, người tốt trên đời này sống không lâu được!

Quản sự nhăn mày nói: “Tiền bối, có chuyện này, ta cảm thấy rất kỳ quái.”

Bách Dư hứng thú hỏi: “Chuyện gì?”

“Mộ Thần muốn rất nhiều nguyên liệu cho phù chú lục cấp, nhưng mà Huyền Phong đế quốc lại không có phù chú sư lục cấp!” Quản sự nhíu mày nói.

Bách Dư mở to mắt, “Theo ý người, Mộ Thần có thể đã là...” Phù sư lục cấp!

Quản sự gật đầu, “Cũng có khả năng này, năm đó Thánh Tinh học viện và Minh Nguyệt học viện tỷ thí với nhau, Mộ Thần đại biểu cho Thánh Tinh, tham dự thi đấu đan thuật, phù thuật, trận pháp và minh văn cho Thánh Tinh học viện, năm đó đan thuật, phù thuật và trận pháp của hắn đã đồng thời đạt tới tứ cấp, hiện tại cũng có khả năng...”

Thực lực võ vương, ba môn học thuật đồng thời đạt tới lục cấp, mặc dù có hơi khó tưởng tượng, nhưng nếu như là Mộ Thần mà nói, hắn là vẫn có khả năng.

Bách Dư thở dài nói: “Nhân tài như vậy, ta thật sự luyện tiếc buông tay.”

Quản sự ngẩng đầu nhìn Bách Dư, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc, “Tiền bối, không phải là ngài muốn...”

“Tùy tiện nói mà thôi.” Bách Dư cười nói.

Mộ Thần chính là luyện được sư lục cấp đấy! Đã từng có một thể lực muốn xuống tay với một vị luyện được sư lục cấp, kết quả liền bị những vị luyện được sư khác liên hợp phát xuống lệnh truy nã, trong một đêm, cái thể lực kia đã bị treo cổ sạch.

Luyện được sư được tôn sùng, vả lại năng lực luyện đan hay bị người nhớ thương tới, cho nên, các luyện được sư không thể không liên hợp lại, một khi có ai động thủ với luyện được sư lục cấp, lập tức sẽ khiến cho một đám luyện được sư lục cấp nổi giận.

...

Hội đấu giá triển khai với khí thế hừng hực, có tới mười vị võ hoàng đến tham dự hội đấu giá này.

Viên Linh Hoàng Đan thứ nhất dưới sự cạnh tranh điên cuồng của một đám võ hoàng, bán ra với giá 25 triệu.

Mạc Phong và Diệp Thạch ngồi trong một cái ghế lô nhìn ra cảnh tượng bên ngoài, cười nói: “Luyện đan đúng là dễ kiếm!”

Tuy lợi nhuận khi luyện khí cũng không ít, nhưng so với luyện đan thuật một vốn bốn lời thì vẫn kém không ít.

Đương nhiên, trình độ của luyện được sư cũng rất trọng yếu, vị luyện được sư lục cấp trước kia được mời để luyện hóa đan được cho Mạc Vân,

đại khái không có bản lĩnh như Mộ Thần.

Vị luyện dược sư lúc trước phá hủy nguyên liệu dược thảo lục cấp, lúc trước Mạc Phong không nói gì, nhưng trong lòng cũng vẫn có chút khúc mắc.

Diệp Thạch vẻ mặt đau khổ, ủ rũ mà nói: “Tuy là Mộ Thần kiếm được nhiều, nhưng vẫn không đủ sử dụng đây!”

Phải cho Thôn Thiên Phong ăn cơm, phải chuẩn bị phù chú để ứng phó thú triều, phải chuẩn bị các loại đan dược để ứng phó với các loại tình huống đột phát, còn phải mua đại lượng binh khí, đề cao chiến lực của mọi người, dân Huyền Phong đế quốc tương đối nghèo, có rất nhiều tu luyện giả ngay cả binh khí tiện tay cũng không có.

Mạc Phong cười bất đắc dĩ, Mộ Thần đích thật rất biết tiêu xài.

Mạc Vân hứng thú liếc mắt nhìn Diệp Thạch đang đau lòng.

Diệp Thạch đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu hỏi Mạc Phong: “Đúng rồi, Mạc tiền bối, về chuyện binh khí...”

Mạc Phong vuốt râu mép, cười nói: “Yên tâm đi, ta đã nói với luyện khí sư công hội rồi, binh khí mà Diệp thiếu muốn, hẳn là ngày mai sẽ được đưa tới đây.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Vậy cảm ơn Mạc tiền bối, ngài nhớ nói với bọn họ là cho giá thấp nhất nha!”

“Yên tâm đi, nhất định là giá thấp nhất.” Mạc Phong nói.

“Như vậy thì ta an tâm, cảm ơn Mạc tiền bối.” Diệp Thạch thở ra một hơi.

Mạc Phong khoát tay áo nói: “Ta thiếu đại ân của Mộ thiếu, chút việc nhỏ đó không cần nói cảm ơn.”

Mạc Vân nhìn Diệp Thạch, nhần nhần, cuối cùng cũng nhịn không được mà mở miệng hỏi: “Hội đấu giá chấm dứt thì Diệp thiếu sẽ trở về Huyền Phong đế quốc sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Phải!”

Mạc Vân cười khố, nói: “Trong tứ quốc hiện tại có rất nhiều người đang muốn chạy ra ngoài, thế mà Diệp thiếu và Mộ thiếu lại vội vội vàng vàng chạy vào.”

Diệp Thạch hơi đổi sắc mặt, vô luận như thế nào, y đều phải quay về ra một phần lực.

“Lựa chọn của người khác không liên quan với ta và Mộ Thần, bọn ta nhất định phải về.” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Mạc Vân cười nói: “Tâm tính của Mộ thiếu và Diệp thiếu thật đúng là để cho người ta bội phục.”

Diệp Thạch nhún vai không để bụng: “Không có gì.”

Viên Linh Hoàng Đan lục cấp thứ nhất lấy 25 triệu thành giao xong, tuy rằng đan dược ngũ cấp không thể so với đan dược lục cấp được tranh đoạt đầu rơi máu chảy, nhưng mọi người cũng vẫn hùng hực khí thế cạnh tranh.

Mạc Vân nhìn Diệp Thạch, đôi mắt hơi nheo lại.

Viên Linh Hoàng Đan thứ hai đổi lấy 1000kg Hồn Thủy thượng phẩm.

“Lần này cửa hàng Mạt Lâm chiếm tiện nghi lớn rồi, phải biết là bình thường, 1000kg Hồn Thủy thượng phẩm căn bản mua không được Linh

Hoàng Đan.” Mạc Phong cười.

Cửa hàng Mạt Lâm vẫn luôn làm sinh ý về Hồn Thủy, số Hồn Thủy còn tồn trong kho là nhiều nhất trong tất cả các thế lực, quản sự của cửa hàng bọn họ lại nổi danh có tâm nhãn, biết trước Mộ Thần cần Hồn Thủy nên đã sớm thu mua một đăm.

Diệp Thạch nhún vai, hít nhẹ một hơi rồi nói: “Đó cũng là do không còn cách nào, Mộ Thần cần gấp, lại muốn nhiều, nên giờ chỉ có thể làm vậy.”

“Kỳ thật thì cũng không thiệt thòi, Hồn Thủy thượng phẩm ấy, dù người có lấy nguyên thạch đi mua thì cửa hàng Mạt Lâm cũng sẽ không muốn bán đâu.” Mạc Phong cười nói.

Diệp Thạch gật đầu.

Sau khi viên Linh Hoàng Đan thứ hai được bán xong, nhà đấu giá cũng không có tuyên bố tan cuộc.

“Kế tiếp, thứ được bán đấu giá chính là Viêm Hỏa Phù lục cấp, loại Viêm Hỏa Phù này tương đối đặc biệt, trong nó ẩn chứa phong phú Thái Dương Tinh Hỏa, các vị có thể luyện hóa Thái Dương Tinh Hỏa cho chính mình.”

Mạc Phong mở to mắt không dám tin: “Linh Hoàng Đan không phải là vật bán đấu giá cuối cùng sao? Sao lại... sao lại thêm một thứ?”

Diệp Thạch bĩu môi không nói gì, có rất nhiều đồ vật cần mua, Mộ Thần lo nguyên thạch không đủ, bởi vậy...

Mạc Phong nhìn Diệp Thạch, nuốt nước miếng hỏi: “Diệp thiếu, phù chú này không phải là...”

Diệp Thạch nhún vai, không nói gì.

Mạc Phong tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Thạch: “Diệp thiếu và Mộ thiếu không nên quay về Huyền Phong đế quốc.” Thiên tài như vậy, nếu chết trong thú triều, đúng là...

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Nhất định phải về!”

Mạc Phong và Diệp Thạch nói chuyện, bên ngoài lại bắt đầu cạnh tranh, một đám võ hoàng lần thứ hai tranh nhau đỏ mặt tía tai.

Mạc Phong cũng có chút động tâm, nếu như có thể luyện hóa Thái Dương Tinh Hỏa, vậy sẽ có lợi rất lớn đối với luyện khí sư như hắn, chỉ tiếc là hắn... nghèo quá.

...

Huyền Phong đế quốc, ở tiền tuyến.

“Mộ tiền bối.” Nữ tu giả phụ trách thu thập tin tức – Phùng Diệp vui vẻ tìm Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong có địa vị rất cao trong Liễu thành, bởi vì hắn là luyện dược sư, hoàn toàn có thể núp ở đằng sau, nhưng hắn lại làm gương cho binh sĩ, xông vào tiền tuyến.

Mộ Viễn Phong thấy Phùng Diệp đang vui vẻ thì hỏi: “Sao vậy? Sao lại vui vẻ thế?”

“Thu được tin tức của Mộ Thần và Diệp Thạch.” Phùng Diệp vui vẻ nói.

Sắc mặt Mộ Viễn Phong lập tức thay đổi, từ sau hơn một năm trước Mộ Thần và Diệp Thạch rời khỏi bí cảnh thì vẫn luôn bị người đuổi giết, tin tức của hai người khi có khi không, tuy rằng hắn biết năng lực của hai đứa

nó phi thường tốt, nhưng Mộ Viễn Phong vẫn thường xuyên lo lắng đêm không ngủ được, tình cảnh hiện giờ của bọn họ, Mộ Viễn Phong cũng không rõ.

“Tụi nó thế nào?” Mộ Viễn Phong kích động hỏi.

“Hiện tại hai người họ đang ở Lạc Nguyệt đế quốc, vừa mới khai triển một hồi đấu giá long trọng ở Lạc Nguyệt đế quốc, con của ngài, Mộ Thần Mộ thiếu, đã là luyện được sư lục cấp.” Phùng Diệp trả lời.

Mộ Viễn Phong sửng sốt hỏi lại: “Người vừa nói, Thần nhi đã là luyện được sư lục cấp? Lời này là thật?”

“Đúng vậy! Thiên chân vạn xác, Mộ thiếu ở Lạc Nguyệt đế quốc liên tiếp luyện ra hai viên đan dược lục cấp, rất nổi bật.” Phùng Diệp hưng phấn nói.

Mộ Viễn Phong thở ra một hơi, nói: “Nếu Thần nhi đã là luyện được sư lục cấp, hẳn là đám võ hoàng lúc trước đuổi giết Thần nhi đã thu tay lại rồi.”

“Mộ tiền bối, võ hoàng chết trên tay Mộ thiếu và Diệp thiếu có mấy người, Mộ thiếu và Diệp thiếu giết võ hoàng đơn giản như thái rau, những người đuổi giết Mộ thiếu Diệp thiếu căn bản không đáng để lo.” Phùng Diệp cười nói.

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ liếc mắt trừng Phùng Diệp, giận dữ nói: “Người nói bậy bạ gì vậy, hai đứa nó trước đó có thể giết chết mấy tên võ hoàng kia là do nhờ có trận pháp cộng với vận khí, chứ hai tụi nó mới chỉ là võ vương, thực lực chân chính sao có thể so với võ hoàng được!”

Tuy rằng Mộ Viễn Phong ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt lại kiêu ngạo không ngừng được.

Phùng Diệp không cho là đúng, cười nói: “Chuyện đó thì không nhất định. Mà Mộ tiền bối này, đến tột cùng thì ngài dạy nhi tử như thế nào vậy? Không ngờ lại có thể dạy ra một nhi tử như Mộ Thần, ngài đúng là quá thần kỳ.”

Mộ Viễn Phong cười cười bất đắc dĩ, “Thần nhi có thể như ngày hôm nay, đó tất cả đều là tạo hóa của bản thân nó, ta cũng không dám kể công.”

Ai có thể nghĩ đến! Sáu năm trước Mộ Thần chỉ là một tên ăn chơi trác táng ở Mặc Thành. Lúc ấy Mộ Viễn Phong cảm thấy chỉ cần Mộ Thần có thể tăng tới võ sư thì có thể đốt nhang thơm tạ ơn tổ tiên rồi, ai mà nghĩ được Mộ Thần sẽ lãng tử hồi đầu, thời gian chỉ qua vài năm ngắn ngủn mà đã trở thành nhân vật phong vân của Huyền Phong đế quốc.

Hồi tưởng lại ngày trước, quả thực tựa như một cơn ảo mộng.

“Tin tức truyền lại nói, Mộ Thần và Diệp Thạch đã khởi hành ly khai Lạc Nguyệt đế quốc, theo lộ tuyến của họ thì chắc là sẽ đi tới Thiên Không đế quốc.”

Mộ Viễn Phong nhăn mày hỏi: “Bọn họ sẽ về Huyền Phong đế quốc?”

“Ta nghĩ vậy, nghe nói Mộ Thần đã mua rất nhiều binh khí tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp, còn thu mua số lượng lớn linh thảo luyện chế đan dược ở Lạc Nguyệt, hẳn là đang làm chuẩn bị để trở về.” Phùng Diệp nói.

Mộ Viễn Phong trầm mặc một hồi, nói: “Thần nhi cuối cùng vẫn muốn quay về.”

Các loại cảm xúc vui sướng, lo lắng, tưởng niệm, bàng hoàng nảy lên trong lòng, Mộ Viễn Phong trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hít một hơi thật dài.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

199. Chương 199

Một chiếc phi thuyền tạo hình đơn giản bay trên bầu trời, tuy rằng phi thuyền này thoát nhìn xấu xí, nhưng đó lại là một chiếc phi thuyền lục cấp hàng thật giá thật.

Phi thuyền này vốn là của Mạc Phong, bởi vì biết Mộ Thần và Diệp Thạch muốn vội vã chạy về Huyền Phong đế quốc, Mạc Phong nhịn đau bỏ thứ yêu thích, tặng phi thuyền cho hai người.

Để hồi báo, Mộ Thần tặng lại cho Mạc Phong một tờ Viêm Hỏa Phù lục cấp.

Chiếc phi thuyền này không cần người khống chế, chỉ cần đặt ra mục đích là có thể tự động phi hành tới địa điểm đó, trên chiếc phi thuyền này còn có rất nhiều pháp trận cảm ứng, một khi cảm giác được khí tức của những yêu thú khó giải quyết, nó còn có thể tự động điều chỉnh đường bay.

Phi thuyền này thoát nhìn bình thường không có gì lạ, trên thực tế thì lực phòng ngự lại thập phần mạnh mẽ, trên phi thuyền còn có mười hai cây pháo nguyên thạch được ẩn dấu.

Diệp Thạch ngâm mình bên trong thùng gỗ chứa đầy Hồn Thủy, thích ý hấp thu tinh hoa trong Hồn Thủy, lúc trước Diệp Thạch có nói nếu Hồn Thủy quá nhiều dùng không hết thì có thể dùng nó tắm rửa, nhưng đó chỉ là một lời nói đùa, thế nhưng sau khi Diệp Thạch phát hiện rằng ngâm Hồn Thủy thật sự rất có hiệu quả, liền thật sự lấy Hồn Thủy ngâm tắm.

Mộ Thần thì lại đang không ngừng luyện hóa Hồn Thủy trong khoang thuyền.

Mộ Thần mở mắt ra, linh hồn trong phút chốc tán ra ngoài, trong vòng mấy vạn dặm chung quanh cũng bị Mộ Thần thu hết vào đáy mắt.

Mộ Thần hơi nheo mắt lại, trong thời gian hơn hai mươi ngày này, hắc vẫn đều ngồi luyện hóa Hồn Thủy, ước chừng linh hồn lực đã tăng trưởng hơn ba lần, Mộ Thần cảm thấy linh hồn lực hiện giờ của mình cho dù so với võ hoàng phổ thông thì cũng không yếu hơn bao nhiêu.

“Người tỉnh rồi?” Giọng nói của Diệp Thạch vang lên bên tai Mộ Thần.

Mộ Thần mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Thạch, gật đầu: “Đã tỉnh.”

Hơn nửa tháng trước, Diệp Thạch đã thăng cấp lên võ vương bát tinh, còn hắc cũng thăng cấp vào ba ngày trước.

Tư chất của Diệp Thạch không chỉ tốt hơn hắc một bậc, nếu như hắc không có đủ cơ duyên thì sẽ lập tức bị Diệp Thạch vượt qua rất xa.

Mộ Thần hí mắt, dựa theo trên sách ghi lại, tuy rằng ở Huyền Phong đế quốc và các đế quốc xung quanh giám định ra được tư chất tốt nhất là tư chất bát cấp, nhưng kỳ thật sau khi đi tới Trung Châu thì sẽ biết, trên tư chất bát cấp, còn có tư chất khác càng tốt hơn.

Đương nhiên, đó cũng không phải có ý nói là tư chất các tu luyện giả ở những đế quốc này nhiều nhất chỉ có bát cấp, chỉ có thể nói, ở nơi đây, tư chất cao nhất có thể kiểm tra ra là tư chất bát cấp.

Mộ Thần cơ hồ khẳng định, tư chất của Diệp Thạch, không chỉ là bát cấp.

“Mộ Thần, người cảm thấy thế nào?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần cười trả lời: “Ta cảm thấy rất tốt, linh hồn lực tăng trưởng rất nhiều, nhưng mà, Hồn Thủy trung phẩm cũng bắt đầu không còn tốt nữa rồi.”

“Không sao cả, còn có Hồn Thủy thượng phẩm mà.” Diệp Thạch an ủi.

Mộ Thần mỉm cười gật đầu.

“Dựa theo đường bay hiện giờ, chắc không qua bao lâu nữa chúng ta sẽ có thể tới Thiên Không đế quốc.” Diệp Thạch có hơi kích động nói.

Mộ Thần xuyên thấu qua ô cửa sổ nhìn ra ngoài, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng sắp tới rồi sao?”

“Mộ Thần, hình như gần đây người rất liêu mạng tu luyện.” Diệp Thạch nhíu mày nói.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy. Bây giờ liêu mạng còn hơn là để tương lai không còn mạng! Hơn nữa, ta không muốn cách người quá xa.”

Diệp Thạch nhún vai, không để bụng mà nói: “Ta chỉ là có tốc độ tu luyện nhanh một tí, lại không có bản lĩnh khác.”

Mộ Thần bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Chỉ cần chút bản lĩnh này thì đã thắng hàng vạn hàng nghìn người khác rồi.”

Diệp Thạch gãi đầu: “Có lẽ đi, kỳ thật ta cũng không hiểu, vì sao ta lại tu luyện được nhanh như vậy, kỳ thật ta chỉ từng bước từng bước tu luyện mà thôi.”

Mộ Thần lắc đầu nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Không hiểu thì thôi, không cần cố gắng hiểu.”

... ..

Thiên Không đế quốc, vùng ngoại ô.

Một con yêu xà lục cấp lười biếng đuổi theo ba tên võ vương.

“Bây giờ mới chỉ bắt đầu thú triều, sao lại có yêu xà lục cấp xuất hiện?” Cách mấy trăm năm thú triều sẽ bùng nổ một lần, quy mô mỗi lần bùng nổ vô cùng giống nhau, trong lịch sử, trong vòng ba tháng đầu khi thú triều bùng nổ chưa từng có yêu thú lục cấp xuất hiện.

“Giờ truy cứu việc yêu xà xuất hiện thế nào đã không còn ý nghĩa, chạy thoát thân mới là quan trọng.”

“Hiện giờ đã xuất hiện yêu thú lục cấp, sau này...” Lần quy mô thú triều này hẳn là sẽ lớn hơn những lần trong lịch sử rất nhiều.

“Đừng lui về sau, trước tiên giải quyết tên trước mắt này đã.”

Khí tức yêu xà thập phần cường đại, nó dù bận vẫn ung dung dùng quang mang quan sát.

Yêu xà đã hưởng thụ đủ nỗi sợ hãi của con mồi, không nhanh không chậm đuổi theo ba người.

Uy áp nồng đậm bao phủ trên đầu ba người, khiến ba người hết hồn.

“Căn bản là con yêu thú này đang đùa giỡn chúng ta! Không thì, chúng ta liều mạng với nó đi!”

“Yến đạo hữu, người đừng xúc động!”

“Có hai võ vương đang hướng qua bên này.”

“Nếu là võ vương phổ thông tới đây thì sẽ không có tác dụng gì.”

... ..

Diệp Thạch đứng trên mép thuyền, thu hết tình hình bên dưới vào mắt.

“Mộ Thần, dưới kia có một con yêu thú lục cấp đang đuổi theo ba người, ta muốn đi giết con yêu thú kia.” Diệp Thạch nói, y đang rất nóng lòng muốn thử xem thực lực hiện giờ của y đã tới đâu rồi.

“Lục cấp? Nhìn được mấy tinh không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch cau mày nói: “Có nhìn được, nó yếu hơn một chút so với cái con mà chúng ta gặp được ở đã ngoài lúc trước, phỏng chừng là chỉ mới tiến vào lục cấp mà thôi.”

“Như vậy à? Vậy thì người đi đi, cẩn thận một chút.” Mộ Thần dặn dò.

Nếu quyết định đi về Huyền Phong đế quốc, hẳn là chuyện chính diện giao phong với yêu thú lục cấp sau này sẽ tới nhiều, trốn không thoát.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Ta biết.” Đôi cánh nguyên khí sau lưng Diệp Thạch rung lên, thân mình lẳng không bay xuống.

Yêu xà cảm ứng được khí tức của Diệp Thạch, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy Diệp Thạch chỉ là ngũ cấp nên cũng không có để ý nhiều.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng lên ánh sáng xanh, yêu xà ở trong mắt Diệp Thạch biến thành một mảnh màu đỏ, trên bụng yêu xà đỏ như máu có một điểm màu xanh cực lớn, Diệp Thạch biết nơi đó chính là chỗ trí mạng của yêu xà.

Diệp Thạch giơ phù chú lên, ném tới thân thể yêu xà.

Yêu xà nhìn thấy Diệp Thạch ném phù chú tới, tựa hồ nhận ra cái gì, đôi mắt lập tức hiện lên mấy phần cảnh giới, thân hình nhanh chóng chuyển động.

Tất cả lộ tuyến mà yêu xà sẽ tiến lên đều trong tính toán của Diệp Thạch, Bạo Viêm Phù lục cấp liền đánh trúng khoang bụng yêu xà.

Trong khoảnh khắc, bụng yêu xà bị nổ tung ra một lỗ máu.

Ba võ vương bị yêu xà truy kích lúc trước thấy thế, thần sắc lập tức phấn chấn lên.

Yêu xà tràn đầy phần nộ gào thét một tiếng về phía Diệp Thạch rồi vọt thẳng tới đó.

Diệp Thạch bay nhanh về phía trước, vung tay lên, trên trăm con Thôn Thiên Phong phần phật hướng tới yêu xà, mấy con Thôn Thiên Phong vương cấp lung tung gặm nuốt ngay miệng vết thương của yêu xà.

Miệng vết thương trên bụng yêu xà lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà mở rộng, yêu xà không ngừng quay cuồng thân mình và vung đuôi, muốn đập chết Thôn Thiên Phong trên người, nhưng có con Thôn Thiên Phong đã chui được vào huyết nhục yêu xà.

Cũng không lâu lắm, con yêu xà lục cấp khổng lồ đã bị gặm sạch chỉ còn lại một bộ khung xương.

Ba võ vương vốn khi thấy Diệp Thạch xuất hiện còn đang chuẩn bị kế vai chiến đấu với y, trong nhất thời ngây ngẩn cả người.

Cuộc chiến này vậy mà trong nháy mắt đã kết thúc, người ra tay thật sự là một võ vương sao?

Diệp Thạch nhìn con yêu xà đã bị gặm sạch, hơi hơi nheo mắt lại, trong hơn một trăm con Thôn Thiên Phong trên tay y, đã có gần hai mươi con tới vương cấp, thực lực tăng không ít.

Vung tay lên, Thôn Thiên Phong phần phật bay vào trong túi linh thú của Diệp Thạch.

Diệp Thạch vỗ vỗ túi linh thú trên người, Thôn Thiên Phong trừ nguyên thạch thì cũng cảm thấy rất hứng thú đối với máu thịt yêu thú, như thế cũng không cần lo lắng sẽ tiêu hao nhiều nguyên thạch cho đám Thôn Thiên Phong này trong thú triều.

“Bịch.” Một con Thôn Thiên Phong công một viên yêu hạch to hơn thân mình nó mấy lần vào trong tay Diệp Thạch, xong rồi nó mới chui vào túi linh thú.

Diệp Thạch vuốt ve thú hạch trên tay, vui sướng nghĩ: Rất tốt, rất tốt! Đám ong kia thế mà lại biết nuôi gia đình, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

“Đa tạ đạo hữu tương trợ!” Ba tên võ vương sôi nổi tiến tới nói.

“Chỉ là nhắc tay mà thôi, không cần khách khí.” Diệp Thạch chấp tay sau lưng, ra vẻ hào phóng mà khoát tay áo nói.

“Đạo hữu, phù chú ngươi ném ra thật lợi hại!” Cô nương duy nhất trong ba võ vương – Yến Khuynh Thành nói.

“Đó là phù chú lục cấp, tất nhiên là lợi hại rồi.” Diệp Thạch đắc ý nói, phù chú là do Mộ Thần luyện chế, làm sao có thể không lợi hại được.

“Thì ra là phù chú lục cấp? Đạo hữu thật lợi hại, ngay cả phù chú lục cấp cũng có.” Nàng đã nói con yêu thú lục cấp này sao lại chết đơn giản như vậy mà, thì ra là do phù chú lục cấp.

“Tiểu hữu tuổi trẻ như thế vậy mà lại có tu vi cao như vậy, thật khiến cho người khác bội phục! Nhìn thấy tiểu hữu, ta bỗng phát hiện quả thực ta đã sống uổng phí trăm năm nay.” Lưu Kính cười khổ nói.

“Tachỉ là có vận khí tốt một chút thôi.” Diệp Thạch nói.

“Tiểu hữu muốn đi đâu? Hay là chúng ta kết bạn đồng hành đi.” Yến Khuynh Thành đề nghị.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Ta còn có việc.”

Yến Khuynh Thành nghe thấy câu trả lời của Diệp Thạch thì trong lòng nhất thời thất vọng.

... ..

“Giải quyết xong chưa? Nhanh đi thôi.”

Diệp Thạch và ba người đang nói chuyện, chợt có một thanh âm thanh nhiên truyền tới.

Nghe thấy có âm thanh, sắc mặt Yến Khuynh Thành lập tức âm trầm.

Nghe được lời Mộ Thần nói, Diệp Thạch lập tức chấp tay với ba người, nói: “Bà ỉ, ta còn có việc, ta đi trước.”

Diệp Thạch mở ra đôi cánh nguyên khí, bay lên trên phi thuyền.

Diệp Thạch đáp xuống phi thuyền, phi thuyền liền rời đi.

Nhìn thấy Diệp Thạch đã rời đi, Yến Khuynh Thành nhăn mày lại, bất mãn nói: “Người trên phi thuyền bị gì vậy! Trước lúc yêu thú chết lại không lộ diện, làm rùa đen rút đầu, bây giờ đã giải quyết xong lại vội vã gọi người đi, người trên phi thuyền hơn phân nửa là một tên sợ chết, vừa rồi vội vã gọi người về chắc chắn là để bảo hộ hân!”

Tên đó đúng là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ngay cả bước ra chào hỏi cũng không có, tên đó là có ý gì!

“Yến đạo hữu, người không nên nói bậy, người trên phi thuyền vừa rồi không ra tay, đó là do hắn cảm thấy không cần phải ra tay, người đó không phải là người mà người có thể tùy tiện nói lung tung đâu.” Lưu Kính bất đắc dĩ nói.

Yến Khuynh Thành không dám tin nhìn Lưu Kính, trừng lớn mắt nói: “Lưu đạo hữu, người có biết người đang nói gì không vậy??”

Lưu Kính nhìn Yến Khuynh Thành, lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia cười khố.

“Yến đạo hữu, Lưu đạo hữu không có nói sai, lời hắn nói là sự thật.” Phí Trọng bỗng nói.

Yến Khuynh Thành không hiểu: “Phí huynh, người đang nói gì vậy?”

Phí Trọng cười khố, “Thiếu niên vừa rồi tuổi trẻ như vậy mà đã có tu vi võ vương bát tinh, có thể sử dụng Thôn Thiên Phong, còn mang theo loại chí bảo phù chú lục cấp này bên người, là ai, chẳng lẽ người còn không nghĩ ra sao?”

Yến Khuynh Thành ngây ra một lúc, một hồi lâu mới kịp phản ứng nói: “Theo lời người nói, đó chính là Diệp Thạch mà năm đó bị võ hoàng đuổi giết?!!”

“Tất nhiên. Diệp Thạch và Mộ Thần luôn luôn như hình với bóng, ở chỗ này, vậy người ở trên phi thuyền vừa rồi hẳn là Mộ Thần rồi.”

Lưu Kính nhìn phi thuyền đã bay xa, trong mắt tràn đầy kiêng kị, nghe nói Mộ Thần đều đã là luyện được sư, phù sư và trận pháp sư lục cấp, giá trị của người này cao hơn võ hoàng nhiều.

“Ai cũng biết Mộ Thần coi trọng an nguy của Diệp Thạch nhất, hẳn vờn không lộ diện, không có khả năng là do sợ chết, mà là do hẳn cảm thấy, Diệp Thạch có thể xử lý chuyện này.” Phí Trọng cũng nhìn về hướng phi thuyền.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

200. Chương 200

Yến Khuynh Thành cắn môi, đờchại người phân tích cho như vậy, cổ tức giận trong lòng Yến Khuynh Thành nhất thời tan thành mây khói, sau khi cơn tức tiêu tán, một nỗi sợ hãi lập tức dâng lên.

Năm đó Mộ Thần và Diệp Thạch cùng nhau giết chết mấy vị võ hoàng, những thế lực đối địch liên tả hai người như mãnh thú, rất nhiều người không biết nội tình đều nghĩ hai người là dạng người hung dữ độc ác, Yến Khuynh Thành cũng nghĩ như thế.

Đôi mắt Yến Khuynh Thành lộ ra mấy tia cổ quái, “Sao Mộ Thần với Diệp Thạch lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?”

“Sắp tới sẽ cử hành hội nghị giữa các quốc gia, Mộ Thần và Diệp Thạch xuất hiện ở đây cũng không kỳ lạ.” Phí Trọng nói.

Lưu Kính cười khố: “Không kỳ lạ sao? Nghe nói Mộ Thần đã là luyện được sư lục cấp, còn có thể là lục cấp phù chú sư. Càng là thiên tài thì càng tiếc mệnh, càng sợ mình bị chết uống, nhưng mà Mộ Thần thế mà lại ngay vào lúc này đi tới Thiên Không đế quốc.”

Vị cao nhân ở linh tháp kia suy tính được, lần thú triều này sẽ có quy mô rất lớn, sau khi thú triều biến mất, chỉ sợ mười tu luyện giả cũng không còn lại một.

Trong khoảng thời gian này có không ít cao thủ trong Thiên Không đế quốc chạy trốn mất tăm hơi, Mộ Thần và Diệp Thạch trốn chết bên ngoài đã lâu, cho dù có ở lại bên ngoài thì cũng không có gì đáng trách, thế nhưng, hai người kia lại quay về, hai người này thật sự không phải là loại người sợ chết.

“Vừa rồi Diệp Thạch đúng là ra tay nhanh như chớp!” Lưu Kính nói.

“Đúng thế, thật là đáng sợ, chỉ sợ cho dù là võ hoàng gặp được con yêu thú kia, thì cũng sẽ không thể giải quyết lưu loát giống như Diệp Thạch đâu.” Phí Trọng nói.

Mộ Thần và Diệp Thạch đều là trận pháp sư lục cấp, mà chiến lực của hai người cũng đều có thể qua võ hoàng, lúc này hai bọn họ trở về, Huyền Phong đế quốc sẽ có thêm hai võ vương thực lực tương đương võ hoàng, sợ là thực lực các quốc gia sẽ lại phân chia một lần nữa.

“Vừa rồi Diệp Thạch dễ dàng dùng một tờ phù chú lục cấp mà không đau lòng chút nào, xem ra chuyện Mộ Thần là phù sư lục cấp hơn phân nửa là thật.” Lưu Kính suy tư nói.

Yến Khuynh Thành nhíu mày nói: “Tên Mộ Thần này quả thật đúng là một quái thai!”

Lưu Kính gật đầu: “Chính xác.”

“Hình như đàn ong trước đó Diệp Thạch lấy ra là Thôn Thiên Phong. Đã sớm nghe đồn là thứ này rất lợi hại, lại không nghĩ tới nó lợi hại đến mức này.” Yến Khuynh Thành cảm thán.

Lưu Kính gật đầu, cũng cảm thán.

Trong đám Thôn Thiên Phong vừa rồi, hình như có hơn hai mươi con là ngũ cấp.

Để sử dụng nhiều yêu trùng ngũ cấp như vậy thì phải hao tổn rất nhiều linh hồn lực, linh hồn lực của Diệp Thạch hẳn cao hơn võ vương phổ thông rất nhiều.

“Được rồi, chúng ta nhanh đi về thôi, Lôi Hồng tiền bối vẫn còn đang chờ chúng ta trở về phục mệnh đấy.” Phí Trọng nói.

Lưu Kính và Yến Khuynh Thành phối hợp gặt đầu.

“Cảm giác thế nào?” Mộ Thần khoanh tay, thản nhiên hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch hướng về chiếc giường trên phi thuyền nằm xuống, mở tay chân ra, hữu khí vô lực nói: “Mệt chết người.”

Đầu tiên là phát động một tờ phù chú lục cấp, tiếp đó lại liên tục điều khiển trên trăm con Thôn Thiên Phong đối địch, tuy rằng nhìn thì thấy y dễ dàng đã giết chết con yêu thú lục cấp kia, trên thực tế thì linh hồn lực của y đã sắp khô kiệt. Diệp Thạch cắn chặt răng, mặc dù Hồn Thủy làm cho linh hồn lực của y hùng hậu hơn trước kia, nhưng mà linh hồn lực vẫn không đủ dùng!

“Nếu đã mệt vậy rồi thì người còn lãng phí thời gian, phản ứng với mấy tên tu luyện giả kia làm gì?” Mộ Thần lạnh lùng nói.

Diệp Thạch xoa xoa mũi, ngượng ngùng nói: “Là người đều phải có chút mặt mũi, không thể để cho những người đó nhìn ra kỳ thật ta là nỏ mạnh hết đà, phải cho người ta cảm thấy ta là cao nhân chứ!”

“Người đó! Để mấy tên võ vương nghĩ người là cao nhân thì có ích lợi gì...” Mộ Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Thạch ôm đầu, kêu lên hai tiếng ai ui, “Mộ Thần, ta đau đầu.”

Mộ Thần bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiến lên cho Diệp Thạch ăn một viên đan dược, “Có tốt hơn chút nào không?”

Diệp Thạch tựa vào người Mộ Thần, sắc mặt dịu đi vài phần, nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Ai bảo ngươi thể hiện.” Mộ Thần vươn tay bế Diệp Thạch lên.

Diệp Thạch bỗng dưng bị Mộ Thần ôm, nhất thời có chút quần bách.

“Thạch Đầu trưởng thành rồi.” Mộ Thần cười híp mắt nói.

Diệp Thạch bấu môi, rầu rĩ nói thầm: “Ta đã sớm trưởng thành...”
Diệp Thạch dừng một chút, lại nói: “Đã rất lớn rồi.” Diệp Thạch cắn môi, trong giọng nói mang theo vài phần ủy khuất.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, ánh mắt hơi tối lại, “Nếu thế, vậy...”

Mộ Thần cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi Diệp Thạch, khí tức xâm lược mãnh liệt bùng lên.

Diệp Thạch sắc bén cảm nhận được hơi thở Mộ Thần đang trở nên ồ ồ, cũng cảm nhận được khí thế trên người Mộ Thần.

Tâm Diệp Thạch bắt đầu khẩn trương, thân thể lại nhịn không được mà mềm nhũn ra.

Nhìn khuôn mặt Diệp Thạch đỏ rực, tuy rằng khẩn trương, lại mạnh mẽ thả lỏng cơ thể, ánh mắt Mộ Thần một mảnh đỏ rực, vốn hẳn còn có thể miễn cưỡng áp xuống dục vọng, hiện giờ đã áp không nổi.

Thật ra Mộ Thần còn tính chờ thêm mấy tháng, chờ đến khi Diệp Thạch đủ mười tám tuổi, nhưng mà hiện giờ, thú triều tùy thời có khả năng bùng nổ với quy mô lớn, hẳn cũng không biết được, hẳn và Diệp Thạch có

thể toàn thân trở ra từ trong thú triều hay không, nếu xảy ra chuyện, đây chẳng phải là...

Diệp Thạch chớp chớp mắt, trong lòng có một loại cảm giác vừa khẩn trương, vừa hưng phấn, còn ần ần có một loại trần ai lạc định.

Mấy năm trước Trang Du đã làm với Lam Nhược Phong, sau khi Lam Nhược Phong chết, tên đó lại nhảy qua Lục Nghiêu, tuy rằng Diệp Thạch biết, Mộ Thần không làm mình là bởi vì mình “còn nhỏ”, nhưng Diệp Thạch đôi khi cũng sẽ miên man suy nghĩ, lo lắng Mộ Thần không hứng thú với mình, cho nên mới không có làm.

Mộ Thần gắt gao ôm lấy thân thể Diệp Thạch, một cỗ nguyên khí tuần hoàn chạy trong cơ thể hai người, linh hồn lực của hai người cũng giao hòa với nhau.

Trong nháy mắt khi hai người hợp lại thành một, Mộ Thần cảm giác được, không ngờ thực lực vẫn luôn trì trệ không tiến lại nhanh chóng tăng lên một mảng lớn, ần ần có xu thế tiến vào võ vương cửu tinh.

Diệp Thạch cũng có cảm giác đồng dạng, Diệp Thạch thầm nghĩ, khó trách Trang Du lại thích song tu, thì ra song tu lợi hại như vậy, chẳng những thoải mái, còn có thể tăng lên thực lực.

Linh hồn lực của hai người giao hòa lẫn nhau, không ngờ cũng mạnh mẽ tăng trưởng lên theo.

Diệp Thạch vươn tay ôm Mộ Thần, Mộ Thần hưng hăng hôn Diệp Thạch, trong lòng có một cỗ hưng phấn khó nói thành lời, người này, rốt cục cũng là của hắn.

Phi thuyền chậm rãi bay về phía trước, trốn vào trong tầng mây cao cao, mà trong khoang thuyền thì lại là một mảnh xuân triều.(Hết H =))

... ..

“Hùng tiền bối, Hùng tiền bối!” Lâm Nam vội vã vọt vào phòng Hùng Uy.

Hùng Uy ngẩng đầu thản nhiên nhìn Lâm Nam, hỏi: “Xảy ra chuyện gì hay sao mà lại vội vã như vậy?”

“Tiền bối, có tin tức của hai vị sư đệ Mộ Thần và Diệp Thạch.” Lâm Nam kích động nói.

Hùng Uy mở to mắt: “Thật sao? Có tin tức?”

Lâm Nam gật đầu đáp: “Thật ạ, hai vị sư đệ đã từng hiện thân ở Thiên Không đế quốc, một mình tiểu sư đệ Diệp Thạch ở đó không cần tốn nhiều sức đã làm thịt một con yêu thú lục cấp ...”

“Từ từ đã... Người nói là yêu thú lục cấp? Một mình Diệp Thạch? Người có phải đã lầm không? Không phải là yêu thú ngũ cấp mà là yêu thú lục cấp?!” Hùng Uy cắn răng nói.

Lâm Nam nói: “Tiền bối, đúng thật là yêu thú lục cấp, nghe nói, lúc đó ba vị võ vương do Lô Hồng tiền bối sắp xếp là: Yến Khuynh Thành, Phí Trọng và Lưu Kính, họ đều bị yêu thú rượt đuổi trên trời không đường dưới đất không cửa, kết quả, tiểu sư đệ Diệp Thạch chỉ ra mấy chiêu liền giải quyết được con yêu thú đó.”

Tình hình lúc đó vừa vụn bị một khối ảnh thạch ghi lại, hình ảnh Diệp Thạch ra tay đã truyền sắp điên rồi.

Hùng Uy há to miệng: “Lợi hại như vậy??!”

Lâm Nam gật mạnh đầu: “Đúng vậy ạ!”

“Hai tên nhóc này đi ra ngoài hơn một năm, lại ăn thương được.”
Hùng Uy lẩm bẩm.

“Kỳ thật, hai vị sư đệ hiện thân ở Thiên Không đế quốc, theo lý mà nói, Mộ Thần và Diệp Thạch hẳn là đã phải sớm đến chứ, nhưng không biết vì sao mà đến bây giờ vẫn còn chưa xuất hiện.” Lâm Nam có chút quái dị nói.

Hùng Uy nhíu mày nói: “Chuyện này cũng không có gì lạ, có khả năng là bọn họ lạc đường, người không biết chứ, thằng nhóc Diệp Thạch này là tên mù đường, có khả năng là hai tên nhóc kia hiện tại đang núp ở chỗ nào đó lâu lâu.”

“Tiền bối, ba vị Lôi Hồng, Miêu Thanh và Võ Bình tiền bối đến.”

Hùng Uy sững sốt, lần hội nghị tứ quốc này, trừ Huyền Phong đế quốc chỉ có mình võ hoàng là hẳn tới tham gia, những quốc gia khác ít nhất đều có hai người, Hùng Uy cũng không được xem là mạnh trong các võ hoàng, thực lực Huyền Phong đế quốc lại yếu, những tên võ hoàng khác đều rất ít phản ứng với hắn, Hùng Uy cũng lười phản ứng với người khác.

“Là khách ít đến sao.” Sắc mặt Hùng Uy cổ quái, ba tên võ hoàng dặt tay nhau mà đến, hẳn không phải là nhìn vào thể diện của Hùng Uy hắn, mà là do Mộ Thần và Diệp Thạch.

... ..

Diệp Thạch mở mắt ra, thấy Mộ Thần đang nằm kế bên người, dùng tay đẩy nhẹ Mộ Thần.

Mộ Thần mở mắt nhìn Diệp Thạch, lười biếng hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Thạch đỏ mặt nói: “Chúng ta nhanh vào thành đi.”

Mộ Thần nói: “Không vội, qua ba ngày nữa mới cử hành hội nghị, thú triều đã tạm thời bị khống chế, chỉ cần chúng ta trong vòng ba ngày đuổi tới đó là được.”

Diệp Thạch xoa xoa tay nói: “Nhưng mà, Hùng tiền bối chắc là đã thu được tin tức của chúng ta rồi, nếu như chúng ta chậm chạp không đến, Hùng tiền bối sẽ lo lắng.” Nếu như Hùng tiền bối hỏi họ mấy ngày nay làm gì, thì y phải làm thế nào đây?

Mộ Thần nhìn thấy khuôn mặt Diệp Thạch đỏ rực, trêu ghẹo: “Nghĩ gì vậy? Mặt sắp cháy rồi kìa.”

“Không có gì không có gì. Hình như thực lực ta tăng lên.” Diệp Thạch dờ qua đề tài khác nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Không sai, ta cũng như thế, chắc là ta sẽ sớm đột phá lên võ vương cứu tinh.”

Diệp Thạch nghiêng đầu nói: “Thì rõ rồi tốt của việc song tu lớn như vậy, khó trách Trang Du lại thích song tu.”

Mộ Thần cười tà: “Phải.”

... ..

Diệp Thạch đậu phi thuyền xuống.

“Là ai? Trong Hoàng thành không cho phép phi thuyền bay, xin mời xuống phi thuyền.” Ba tên võ linh từ trong thành đi ra lạnh lùng nói.

Diệp Thạch quay đầu nhìn qua Mộ Thần.

“Mộ Thần, có người kêu chúng ta rời phi thuyền.” Diệp Thạch nói.

Tuy quy củ là quy củ, nhưng thứ quy củ này với những người khác nhau thì sẽ có quy củ khác nhau.

Mộ Thần từ trong khoang thuyền đi ra, nhìn qua người phía dưới.

Ba tên võ linh phía dưới vừa nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch hiện thân thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Không nghĩ tới là hai vị Mộ Thần, Diệp Thạch đại sư giá lâm, thất kính, thất kính, nếu như hai vị đại sư có chuyện, chúng ta sẽ không để hai vị bị chậm trễ.” Tên võ linh cầm đầu lập tức kinh sợ nói.

Mộ Thần và Diệp Thạch năm đó giết mấy vị võ hoàng, lưu lại hung danh bên ngoài, mà sau khi ba người Yến Khuynh Thành, Phí Trọng và Lưu Kính trở về thành, việc Diệp Thạch đơn thương độc mã giết một con yêu thú lục cấp liền nhanh chóng lan truyền, nếu sớm biết đây là phi thuyền của Mộ Thần và Diệp Thạch, bọn họ sẽ không bao giờ ra tay ngăn lại.

Phi thuyền của Mộ Thần thật sự rất mộc mạc, người không quen nhìn hàng có thể sẽ coi nó thành phi thuyền tam cấp.

Diệp Thạch nhìn qua Mộ Thần hỏi: “Mộ Thần, bây giờ chúng ta làm sao?”

“Đi xuống đi, phi thuyền trong thành cũng không tiện, đi tìm chỗ ở của sư phụ đã.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được. Ta đã lâu rồi chưa gặp Hùng tiền bối, không biết Hùng tiền bối có lại béolên không.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

201. Chương 201

Mộ Thần thu hồi phi thuyền, cùng Diệp Thạch đi xuống.

Những võ linh đang bảo hộ Hoàng thành thấy hai người đi xuống, sắc mặt không khỏi buộc chặt lại.

Có không ít tu luyện giả chung quanh nghe được tên của Mộ Thần và Diệp Thạch thì ngừng lại, dừng chân quan sát.

“Nhìn người rất khẩn trương nhỉ? Mặt Mộ Thần nhìn rất đáng sợ à?”
Diệp Thạch khoanh tay hỏi, đầy hưng trí đánh giá thị vệ trưởng.

Thị vệ trưởng cười xấu hổ, “Đương nhiên là không phải, sao Mộ đại sư lại đáng sợ chứ?”

“Vậy là do ta rất đáng sợ sao?” Diệp Thạch nhướn mày hỏi.

“Sao lại vậy chứ? Diệp đại sư ngài thân thiện vậy mà.” Thị vệ trưởng cười khan trả lời.

Diệp Thạch đánh giá thị vệ trưởng, thầm nghĩ nếu Mộ Thần và ta đều không đáng sợ, vậy chân của người sao lại không ngừng run rẩy thế kia?

“Chỗ này chính là Hoàng đô của Thiên Không đế quốc sao?” Diệp Thạch hết nhìn đông tới nhìn tây, hỏi.

“Đúng vậy ạ.” Thị vệ trưởng lập tức đáp.

“Sư phụ Hùng Uy của ta đang ở Hoàng đô à?” Mộ Thần chen vào hỏi.

“Hùng Uy tiền bối hiện đang ở cư xá cho khách trong Hoàng đô ạ.”
Thủ vệ cung kính nói.

“Đa tạ.” Mộ Thần cười cười với bọn họ, tiếp đó lôi kéo Diệp Thạch rời đi.

Hai người vừa đi, đám tu luyện giả chung quanh lập tức chụm lại khe khẽ nói nhỏ.

“Đó chính là Mộ Thần với Diệp Thạch à? Ta còn tưởng là hai người có ba đầu sáu tay chứ, nhìn rất bình thường mà!”

“Tuy rằng bình thường, nhưng mà rất có khí chất! Chứ có khuôn mặt đẹp mà thực lực không mạnh thì ích lợi gì?”

“Không phải hai người đó được đồn là có tính tình rất nóng nảy sao? Thoạt nhìn cũng rất tốt mà nhỉ?”

... ..

Cư xá cho khách.

Hùng Uy trưng ra khuôn mặt tươi cười, cùng mười mấy võ hoàng trước mặt lá mặt lá trái.

Hùng Uy không nhịn được trợn trắng mắt ở trong lòng, hắn tới Hoàng đô đã lâu, cửa nhà lại vắng vẻ, kết quả khi tin tức Mộ Thần và Diệp Thạch muốn tới đây được truyền tới, võ hoàng tới cửa một tên lại một tên, mặt mũi của hắn so với Mộ Thần và Diệp Thạch, tựa hồ kém rất xa!

“Hùng huynh, huynh thật đúng là biết cách dạy đồ đệ! Thế mà lại dạy dỗ ra một thiên tài đồ đệ như Mộ Thần.”

“Thiên tài thì không hiếm, nhưng khó có nhất chính là có tình có nghĩa.”

“Chính xác chính xác, ngay cái lúc sống chết trước mắt, Mộ Thần vậy mà lại trở về, thật sự khiến ta khâm phục!”

“Nghe nói Mộ thiếu đã là trận pháp, phù sư, và luyện được sư lục cấp, tài hoa như vậy trước đây chưa từng có ai, sau này cũng sẽ không có.”

“...”

Hùng Uy trưng vẻ mặt tươi cười, Mộ Thần rất tốt, phẩm tính tốt, biết luyện đan, biết chế phù, biết trận pháp, chỉ là tên nhóc kia lại không đủ tôn sư trọng đạo!!

“Hùng huynh, huynh biết hiện tại Mộ Thần và Diệp Thạch đang ở đâu không?”

“Theo lý mà nói thì Mộ Thần với Diệp Thạch hẳn là đã đến đây rồi, Hùng huynh, huynh có biết khi nào họ tới không?”

Hùng Uy liếc mắt xem thường, hẳn làm sao biết được? Hai tên nhóc kia đến vô ảnh, đi vô tung, nguồn tin tức của hẳn cũng không linh thông lắm.

“Có lẽ là do trên đường bị chuyện gì làm chậm trễ, nếu tụi nó trở lại thì sẽ xuất hiện thôi.” Hùng Uy cười trả lời.

“Hùng tiền bối, Mộ Thần và Diệp Thạch đến.” Lâm Nam vội vàng chạy vào, tiến đến trước mặt Hùng Uy nói.

Hùng Uy sửng sốt hỏi: “Đến rồi?”

Lâm Nam gật gật đầu: “Vâng ạ!”

Hùng Uy thở ra một hơi: “VẬY là tốt rồi.” Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới!

Theo lý thì Mộ Thần với Diệp Thạch nên tới đây vào hai ngày trước rồi mới đúng, không biết tại sao lại kéo dài tới bây giờ, Hoàng đô hiện giờ long xà hỗn tạp, trước kia Mộ Thần và Diệp Thạch lại đặc tội với không ít người, Hùng Uy thật sự có chút lo lắng cho hai người.

Mộ Thần và Diệp Thạch lưỡng lự thường đi đến, trước khi Mộ Thần tiến vào thì đã nghe Lâm Nam nói có rất nhiều khách tới cửa, nhưng tới khi vào cửa thì cũng vẫn bị một đám “khách” này làm cho hoảng sợ.

Hùng Uy vậy mà lại tiếp đãi tới mười mấy võ hoàng.

Mộ Thần Diệp Thạch vừa vào cửa, mười mấy tên võ hoàng đồng thời đứng lên, hướng về Mộ Thần với Diệp Thạch chấp tay chào hỏi.

Đối mặt với mười mấy tên võ hoàng, Mộ Thần Diệp Thạch cũng không dám lớn lối, cung kính chấp tay lại chào bọn họ.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi tới ngồi xuống kế bên Hùng Uy.

Hùng Uy thuận miệng hỏi Diệp Thạch: “Không phải là hai đứa rời đi trước đám người Yến Khuynh Thành sao? Sao mà bây giờ mới tới đây?”

Vừa nghe được lời Hùng Uy hỏi, khuôn mặt Diệp Thạch lập tức nóng lên.

Hùng Uy nguyên bản chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng Hùng Uy phát hiện, hắn vừa hỏi xong, mặt Diệp Thạch liền đỏ rực, tâm tư liền chuyển mấy vòng.

Hùng Uy đánh giá Diệp Thạch, bỗng phát hiện thấy tựa hồ Diệp Thạch trở nên mềm mại hơn, vả lại mặt mày còn hồng hào, nhất thời âm

thăm chặc lưỡi.

Trước đó hắn chỉ thuận miệng nói là hai đứa này lêu lổng bên ngoài, bây giờ quan sát, hai tên nhóc này tám chín phần mười thật sự là đi lêu lổng.

Theo bộ dáng Diệp Thạch thì đã phá nguyên âm, cái tên Mộ Thần mặt người dạ thú này rốt cục cũng vẫn xuống tay với Diệp Thạch!

Một hắn còn cho rằng tên đồ đệ này của mình thật là chính nhân quân tử, nhưng mà cũng không kém lắm, nếu như Mộ Thần lại vẫn không xuống tay với Diệp Thạch, hắn thật sự sẽ hoài nghi rằng tên đồ đệ này của hắn có phải là không cứng được hay không.

“Vừa lúc muốn đột phá nên tới chậm hai ngày.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Hùng Uy nhất thời sửng sốt, kinh ngạc phát hiện Mộ Thần thế mà đã là võ vương cửu tinh, chỉ kém một bước là có thể trở thành võ hoàng rồi.

“Hai đứa đã là võ vương cửu tinh?” Hùng Uy lảng lảng hỏi, rõ ràng khoảng hai tháng trước, hắn nhận được tin tức nói Mộ Thần Diệp Thạch đều là võ vương thất tinh.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Vâng.”

Hùng Uy âm thầm cắn răng, hai tên nhóc này tu luyện như thế nào vậy? Có căn cước cũng không nhanh được như vậy đâu!

Cả đám võ hoàng hai mặt nhìn nhau, ánh mắt nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch tràn ngập kinh ngạc.

Võ vương cửu tinh mười bảy tuổi! Thiên tài các quốc gia đã bị hai người này bỏ xa không chỉ một đường đâu.

... ..

Mộ Thần ngồi đó thản nhiên quét mắt quan sát mười mấy vị võ hoàng trước mặt, khi nhìn thấy một người trong đó, đôi mắt Mộ Thần không khỏi nheo lại.

Mộ Thần híp mắt, khóe miệng xẹt qua một tia tươi cười đầy hứng thú, trong một đám võ hoàng trước mặt, hần vẩy mà phát hiện ra thân ảnh của Cố Diệu Ngọc.

Cảm nhận được tầm mắt của Mộ Thần, Cố Diệu Ngọc cố gắng đứng lên hành lễ với Mộ Thần, “Mộ thiếu, chuyện năm đó là một hồi hiếu lằm, mong Mộ thiếu bao dung.”

“Cố tiên bối nói quá lời, chuyện năm đó Mộ Thần cũng có sai, hiện giờ có trận thú triều trước mặt, mong rằng Cố tiên bối không lấy làm phiền lòng về chuyện cũ.” Mộ Thần cười trả lời.

Cố Diệu Ngọc thở ra một hơi, vội vàng nói: “Không dám, không dám.”

“Mộ đan sư, thập phần cảm tạ ngài đã cứu mạng ba người thủ hạ của ta là Yến Khuynh Thành, Phí Trọng và Lưu Kính.” Lôi Hồng chấp tay nói.

“Chỉ là nhắc tay mà thôi.” Khóe miệng Mộ Thần câu lên, ba người kia là do Diệp Thạch cứu, còn hần ngay cả đầu cũng không lộ, thế nhưng nếu Lôi Hồng ghi tạc việc này trên đầu hần thì hần cũng không cần phải chối, dù sao với quan hệ của hần với Diệp Thạch thì cũng không cần phân chia lẫn nhau, hưởng hồ, hơn phân nửa là Lôi Hồng còn có lời tiếp theo.

“Nghe nói ngài có thể luyện chế Linh Hoàng Đan?” Lôi Hồng nhả một hồi liền mở miệng hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng thế.”

Ánh mắt Lôi Hồng tha thiết nhìn Mộ Thần, “Mộ đan sư, hẳn là ngài cũng biết, trong trận thú triều này, Linh Hoàng Đan có tác dụng rất lớn đối với các võ hoàng, hy vọng Mộ đan sư...”

Mộ Thần gật đầu nói: “Ta hiểu, hiện giờ đang có thú triều, việc luyện chế một ít Linh Hoàng Đan trợ giúp các vị tiên bối tăng lên thực lực cũng là việc thuộc bổn phận của Mộ Thần, chỉ là, chắc tiên bối cũng không để cho ta làm không công chứ?”

Lôi Hồng lấy lại bình tĩnh, hỏi Mộ Thần: “Vậy Mộ đan sư muốn thứ gì?”

Mộ Thần điểm nhẹ ngón tay lên mặt bàn, ngẩng đầu nói: “Bây giờ mọi người đã trên cùng một thuyền, ta cũng không muốn gì nhiều, bất luận là vị võ hoàng nào tham dự đối phó thú triều, chỉ cần vị ấy chuẩn bị ba phần nguyên liệu linh thảo lục cấp và hai triệu nguyên thạch, là có thể đổi lấy Linh Hoàng Đan, về ba phần nguyên liệu linh thảo lục cấp, một phần phải là linh thảo để luyện chế Linh Hoàng Đan, hai phần còn lại thì có thể tùy ý...”

Lôi Hồng sửng sốt, ba phần linh thảo lục cấp mà chỉ cần một phần để luyện chế Linh Hoàng Đan, với khẩu khí này thì có thể thấy xác suất luyện chế đan dược thành công của Mộ Thần không thấp.

Mộ Thần ra giá cũng không tính là cao, nếu như ở thời kì bình an thì sẽ không có chuyện tốt như vậy.

“Như vậy, ta đại diện tất cả võ hoàng cảm tạ Mộ đan sư.” Lôi Hồng chấp tay, nghiêm trang cảm ơn.

Mộ Thần đứng lên nói: “Không cần khách khí, thú triều sắp diễn ra, mọi người cũng đã nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nên giúp đỡ lẫn nhau mới đúng.”

Cố Diệu Ngọc đánh giá Mộ Thần, Mộ Thần nói ra lời này, hiện giờ cả đám võ hoàng đều sẽ nâng hân lên, mà những người trước đó từng kết quá với Mộ Thần, chỉ sợ sẽ không chiếm được chỗ gì tốt, cũng may những người ở đây không có miệt mài theo đuổi chuyện năm đó.

Mọi người ngồi với nhau hàn huyên một phen, vài tên võ hoàng để lại hộp gấm có chứa linh thảo lục cấp và nguyên thạch xong liền vội vàng ly khai.

... ..

Mộ Thần cũng không ngờ được là hân lại có thể nhanh chóng thu được mấy phần nguyên liệu luyện chế Linh Hoàng Đan như vậy.

Diệp Thạch cúi đầu, hưng trí bừng bừng kiểm tra mấy hộp gấm.

“Không ngờ lại có nhiều người có sẵn linh thảo luyện chế Linh Hoàng Đan đến thế.” Diệp Thạch cảm thán.

Hùng Uy nhún vai nói: “Những tên đó đều là võ hoàng, họ có thể không có được Linh Hoàng Đan, nhưng tìm một phần linh thảo luyện chế Linh Hoàng Đan thì vẫn có thể.”

“Cả đám cáo già này đều là một đám tai thính mắt tinh, những chuyện hai đứa làm ở Lạc Nguyệt đế quốc đều được truyền lại, có rất nhiều người biết con có thể luyện chế Linh Hoàng Đan, cũng biết hai đứa sẽ trở về, bởi vậy đã sớm chuẩn bị sẵn chờ hai đứa. Chuyện này phải vất vả con rồi.”

Mộ Thần cười cười không để bụng, nói: “Kỳ thật thì con cũng không vất vả lắm, đúng lúc cần một chút linh thảo luyện tập.” Linh thảo lục cấp cũng không phải là vật tầm thường dễ kiếm.

“Con không mệt là được.” Hùng Uy cười nói.

Mộ Thần lấy ra một bình đan dược giao cho Hùng Uy, nói: “Sư phụ, cái này cho ngài.”

Hùng Uy nhìn thứ trong bình đan dược, nhất thời ngây ngẩn cả người, “Làm sao con còn có??”

Mộ Thần không chút để ý nói: “Một phần linh thảo có thể luyện ra được từ một đến ba viên thành đan, trước đó có một lần con tương đối may mắn, một lò có thể luyện ra ba viên đan dược.” Nhưng người ngoài đều cho rằng hẳn chỉ luyện ra được một viên.

Hùng Uy sửng sốt, thì thào nói thầm: “Thuật luyện đan của con thật không tồi!” Một lò ra được ba viên đan dược, đây tuyệt đối được gọi là sản xuất cao.

Mộ Thần cười nói: “Coi như là thông qua.”

Diệp Thạch nâng cằm, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thạch Đầu, làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ nghĩ, vào hai năm trước, chúng ta còn đang liều mạng đấu với Cố Diệu Ngọc, hiện giờ lại phải kề vai chiến đấu.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Hùng Uy cười nói: “Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, việc này rất bình thường, con còn trẻ, về sau con sẽ chậm rãi hiểu.”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Có lẽ vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

202. Chương 202

“Sư phụ, con nghe nói thú triều lần này sẽ có quy mô rất lớn?” Sắc mặt Mộ Thần nghiêm túc hỏi Hùng Uy.

Hùng Uy gật đầu khẽ thở dài: “Phải. Ta nghe nói rằng, quy mô thú triều lần này lớn chưa từng có, lúc này hai đứa trở về đây cũng không biết là đúng hay là sai.”

Nếu như biết tứ quốc đã định trước sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, kỳ thật, trốn một người cũng là một, con kiến còn ham sống, huống chi là người.

“Vậy tình trạng bây giờ ở Huyền Phong đế quốc thế nào?” Diệp Thạch mím môi, bất an hỏi.

“Huyền Phong đế quốc đất nhỏ, bởi vì nhỏ, cho nên ít nhân khẩu, cao thủ cũng ít, nhưng cũng bởi vì nhỏ, cho nên địa phương chúng ta phải bảo hộ cũng tương đối nhỏ, bây giờ vẫn còn tốt, hiện nay mới chỉ bắt đầu thú triều, cục diện còn có thể khống chế, nhưng...” Hùng Uy dừng lại.

“Nhưng sao ạ?” Mộ Thần hỏi.

Hùng Uy cười bất đắc dĩ, nói tiếp: “Nhưng, lần thú triều này chỉ vừa mới bắt đầu mà đã liên tục có yêu thú lục cấp xuất hiện, chỉ sợ sau này sẽ xuất hiện càng nhiều yêu thú lục cấp.”

Diệp Thạch không để tâm, huy động tay chân nói: “Như vậy à? Nhưng cũng không sao, không phải chỉ là yêu thú lục cấp thôi sao, tới một con thì giết một con, tới hai con thì giết một đôi!”

Hùng Uy nhìn Diệp Thạch đang hưng trí bừng bừng, lắc lắc đầu, thẳng nhóc Diệp Thạch này đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp.

“Ông ngoại của con là võ hoàng bát tinh, thực lực hùng hậu, ngài ấy chém giết ở tuyến đầu làm gương cho binh sĩ, nếu không phải thế thì tình trạng của Huyền Phong đế quốc cũng không tốt như vậy.” Hùng Uy cảm thán. Khúc Khôn biến mất nhiều năm, giờ lại nguyện ý trở về Huyền Phong tham gia chống lại thú triều, đây tuyệt đối là niềm vui ngoài dự đoán.

Diệp Thạch kỳ quái hỏi: “Võ hoàng bát tinh? Thời gian đã qua lâu như vậy mà ông ngoại còn chưa thăng cấp võ hoàng cửu tinh sao ạ?”

Hùng Uy liếc mắt xem thường, ‘thời gian lâu như vậy’? Cũng chưa có qua bao lâu đâu! “Con cho rằng ở cảnh giới võ hoàng muốn thăng cấp là chuyện dễ dàng như vậy sao?”

“Rất khó sao?” Diệp Thạch khó hiểu hỏi.

Hùng Uy tức giận nói: “Rất rất là khó!” Thăng nhóc Diệp Thạch này tự mình tu luyện nhanh nên liền cảm thấy người khác tu luyện chậm, thẳng nhóc chết bầm!

“Viên Linh Hoàng Đan này vẫn nên lưu cho ông ngoại con thôi, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.” Hùng Uy lẩm bẩm.

“Sư phụ, ngài cứ giữ đan dược đi, còn đan dược cho Khúc tiên bối, con đã sớm chuẩn bị rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Hùng Uy liếc mắt trừng Mộ Thần, chua chua nói: “Đúng nhỉ, ta sao lại quên chứ, con quên ai chứ sẽ không có khả năng quên ông ta.” Khúc Khôn

chính là ông ngoại của Diệp Thạch, tên Mộ Thần này sợ vợ như vậy...

Diệp Thạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, do dự hỏi: “Hùng tiền bối, ngài có biết Trang Du và Lục Nghiêu thế nào rồi không?”

Nghe Diệp Thạch hỏi vậy, Mộ Thần cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

Từ sau khi hấn xuyên qua đây, Trang Du liền vẫn cứ quấy rối hấn, trong khoảng thời gian này không thấy được Trang Du, Mộ Thần thật sự có chút ngoài ý muốn.

“Hai bọn họ sao? Hình như biến mất rồi.” Hùng Uy nói.

“Biến mất? Sao lại gọi là biến mất?” Diệp Thạch không hiểu.

Hùng Uy nhún vai nói: “Không biết nữa! Dù sao thì cũng biến mất, phỏng chừng đã cất bước rời đi rồi, Lục Hành Phong đã mang cả Lục gia ra khỏi Minh Nguyệt đế quốc.”

“Hả?!” Diệp Thạch há hốc mồm, trước kia y thật sự nhìn không ra Lục Hành Phong lại là một con rùa đen rút đầu!

“Một đám gia hỏa không có can đảm.” Diệp Thạch không vui nói.

Hùng Uy gật đầu đồng ý: “Đúng thế.”

“Sư phụ, còn phụ thân của con thì sao?” Mộ Thần hỏi.

Sắc mặt Hùng Uy hơi đổi, thở dài nói: “Hắn đang ở Liễu thành!”

Da đầu Mộ Thần tê rần, trong mắt hiện lên hàn quang, “Sư phụ, chẳng lẽ ngài là Liễu thành tiếp giáp biên giới?”

Hùng Uy gật đầu: “Chính là nó.”

“Saophụ thân lại đi tới nơi đó? Nếu như bùng nổ thú triều thì chỗ đó sẽ rất nguy hiểm!” Mộ Thần nhú mày nói.

Hùng Uy bất đắc dĩ nói: “Phụ thân con kiên trì muốn đi, có ngăn cũng không được. Nhưng mà con yên tâm, mấy năm nay thực lực của phụ thân tiến cảnh nhanh chóng, đã là võ vương, hẳn cũng có năng lực tự bảo vệ mình.”

Mộ Thần mím môi, nhẹ hít một hơi: “Nếu vậy thì cứ theo ý phụ thân đi.”

“Ta nghĩ hội nghị ngày mai sẽ thảo luận tuyển người đóng giữ phòng tuyến Thiên Lan, phòng tuyến Thiên Lan là dosaukhithứ triều bùng nổ, tứ quốc liên minh lại lập lên một đạo phòng tuyến, đạo phòng tuyến này rất quan trọng, tứ quốc đều phải phái hai võ hoàng tới đóng giữ.”

“Nhưng mà, quốc gia chúng ta có quá ít võ hoàng, và lại mỗi người đều là nhân vật bất đồng, lần hội nghị này ta sẽ tranh thủ một chút để một mình ta đi thôi.” Hùng Uy nói.

Mộ Thần không cần nghĩ ngợi liền nói: “Để con và Diệp Thạch đi đi.”

Phòng tuyến Thiên Lan cách Liễu thành không xa, nếu như hần đi tới đó thì hẳn là có thể thuận tiện chiếu cố phụ thân.

“Được đó được đó!” Diệp Thạch gật mạnh đầu.

Hùng Uy nhú mày nói: “Mộ Thần, con phải suy nghĩ rõ ràng đã.”

Mộ Thần hí mắt nói: “Nếu con đã trở lại thì cũng biết trước có thể sẽ gặp được chuyện nguy hiểm, thừa dịp hiệngiờthứ triều còn chưa tràn ra, vừa lúc đi tới tiền tuyến luyện tay, miễn cho đến lúc bạo phát thú triều quy mô lớn lại không đối phó được.”

Hùng Uy nhìn Mộ Thần, có chút chần chờ: “Nhưng mà...”

Mộ Thần nói: “Sư phụ, ngài yên tâm đi, con biết đúng mực.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy. Hùng tiền bối, ngài không biết chứ, lúc trước con chỉ cần chém hai ba nhát liền giết chết một con yêu thú hoàng cấp, dễ như là cắt rau ý, con rất lợi hại đó.”

Hùng Uy tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch: “Hình ảnh con chiếu đã ta đã xem rồi, con đừng tưởng rằng ta ngốc nghếch như mấy võ vương kia mà nhìn không ra, sau khi giết xong con yêu thú kia, con chỉ là nỗ lực hết đà thôi.”

Diệp Thạch nhú mày, chần chờ hỏi: “Ngài đã nhìn ra?”

Hùng Uy trừng mắt với Diệp Thạch: “Vô nghĩa, con nghĩ ta ngốc à? Con mới chỉ là võ vương, phải không chế nhiều Thôn Thiên Phong vương cấp như vậy cũng không dễ.”

Mộ Thần hí mắt, mặc dù Thôn Thiên Phong đúng là lợi khí, nhưng đích thật là rất hao linh hồn lực, hẳn phải nghĩ ra biện pháp khắc phục chuyện này. Kỳ thật, gần đây hẳn cũng đã nghĩ ra được một chủ ý, thực lực những con Thôn Thiên Phong của hẳn luôn đều đều nhau, hẳn là hẳn nên bồi dưỡng ra một con đầu đàn, như vậy đến lúc đó chỉ cần khống chế con đầu đàn, để con đầu đàn khống chế tiểu binh, như vậy sẽ có thể tiết kiệm đại lượng linh hồn lực.

Diệp Thạch xoa xoa mũi, giải thích: “Lúc con giải quyết con yêu xà kai thì mới chỉ là võ vương bát tinh, nhưng bây giờ đã là võ vương cửu tinh, thực lực con cũng tăng trưởng rất nhiều rồi.”

“Lại nói, làm thế nào mà con có thể thăng cấp võ vương cửu tinh thế? Cái khả năng từ võ vương bát tinh đến võ vương cửu tinh cũng không dễ qua.” Hùng Uy vuốt cằm, tò mò hỏi.

Đôi mắt Diệp Thạch mơ hồ liếc trái liếc phải, từ đầu giường lăn đến cuối giường, tự nhiên cứ vậy mà thăng cấp thôi!

“Con cũng không biết nữa. Cũng không có gì khó, cứ tự nhiên mà thăng cấp thôi, rất đơn giản.”

Diệp Thạch trả lời bằng quơ.

Hùng Uy nhìn biểu tình của Diệp Thạch, nghi ngờ trong lòng càng sâu.

Mộ Thần nói với Hùng Uy: “Sư phụ, ngài nhìn chăm chăm Thạch Đầu làm gì vậy? Thạch Đầu bị ngài nhìn tới mức ngại ngùng rồi kìa.”

Hùng Uy liếc mắt nhìn Mộ Thần, bốn cột hỏi: “Sao thế? Luyện tiếc?”

Mộ Thần gật đầu: “Vâng, luyện tiếc!”

Hùng Uy tức giận nghiêng răng, bỗng nghĩ tới gì, “À đúng rồi, Diệp Thạch, tờ phù chú lục cấp mà con dùng là từ đâu ra?” Chẳng lẽ giống như bên ngoài đồn đãi, Mộ Thần cũng đã là phù sư lục cấp?

Mộ Thần và Diệp Thạch hai mặt nhìn nhau, Mộ Thần lấy ra hai tờ phù chú lục cấp giao cho Hùng Uy, “Cái này tặng ngài phòng thân.”

Hùng Uy lẳng lẳng trừng mắt nhìn, hơn nửa ngày mới hồi thần lại, run rẩy đưa tay tiếp nhận thứ Mộ Thần hiếu kính.

Liều thành.

“Mộ tiên bối, Mộ tiên bối.” Phùng Diệp cao hứng đi đến.

Mộ Viễn Phong thấy sắc mặt Phùng Diệp vui mừng thì cười hỏi: “Sao lại cao hứng như thế?”

“Mộ tiên bối, đã có tin tức về con trai ngài—Mộ Thần và Diệp Thạch Diệp thiếu, họ đã tới Thiên Không đế quốc, đã hội hợp với Hùng tiên bối.” Phùng Diệp kích động thông báo.

Mộ Viễn Phong hí mắt: “Như vậy à!”

“Mộ thiếu và Diệp thiếu đều đã là võ vương cửu tinh.” Phùng Diệp sùng bái nói.

Mộ Viễn Phong cười nói: “Đã là võ vương cửu tinh à? Thật nhanh!”

Nếu hai đứa nó chọn trở về lúc này thì chính là đã quyết định tham gia chống lại thú triều, như vậy, nhiều thêm một phần thực lực thì sẽ nhiều hơn một phần cơ hội bảo mệnh.

Thấy thần sắc mờ mịt lo lắng của Mộ Viễn Phong, Phùng Diệp theo bản năng thu hồi biểu tình vui mừng trên mặt, “Mộ tiên bối, ngài đang lo lắng cho an nguy của Mộ thiếu và Diệp thiếu sao?”

Mộ Viễn Phong cười khổ: “Tasao có thể không lo lắng được!”

Lần thú triều này ngàn năm khó gặp, nghe nói ở biên giới, Khúc Khôn tiên bối đã giết hai con yêu thú lục cấp có ý đồ xâm lấn, nếu không phải có Khúc Khôn tiên bối tuần tra ở tiền tuyến, chỉ sợ khối địa phương này của bọn họ đã sớm giữ không được.

“Mộ tiên bối, người đừng lo lắng, nghe nói lần trước Diệp thiếu và ngoại thành Thiên Không đế quốc gặp được một con yêu xà lục cấp, con yêu xà kia liền bị Diệp thiếu nhanh gọn đánh chết.” Phùng Diệp cười an ủi.

Mộ Viễn Phong sửng sốt, lập tức tràn đầy kinh nghi hỏi: “Lời đồn có thật không? Diệp Thạch có lợi hại như vậy sao?”

Phùng Diệp vội vàng gật đầu nói: “Tuyệt đối là sự thật.”

Mộ Viễn Phong cảm thấy ngoài ý muốn: “Không thể tưởng tượng được là thực lực Diệp Thạch lại xuất chúng như thế.”

Phùng Diệp gật đầu: “Đúng là rất khó tin.”

...

Thiên Không đế quốc.

Ánh mắt vô số người đều tập trung tới cư xá cho khách, thấy cư xá Hùng Uy toát ra dị tượng thì nhẩn chắt mày.

Mộ Thần mới chỉ tiến vào cư xá ở ba ngày, mà dị tượng thành đan đã xảy ra lần thứ tám rồi!

Mộ Thần làm ra động tĩnh quá lớn, các võ hoàng đều đang nhìn chăm chăm.

Đại chiến sắp diễn ra trước mắt, ai cũng không dám mạo hiểm động tâm tư xấu với Mộ Thần.

Mấy ngày qua, Hùng Uy đã đưa ra hơn mười viên Linh Hoàng Đan.

Theo lý mà nói, sau khi luyện được sư luyện ra được đan dược lực cấp thì hẳn phải đi nghỉ ngơi một hồi thật tốt để khôi phục linh hồn lực.

Thế nhưng, Mộ Thần có Hồn Thủy trong tay, linh hồn lực khôi phục cực nhanh, nghỉ ngơi một hồi là có thể đầy lại.

Hùng Uy nhìn Diệp Thạch trong phòng, nhíu mày, “Mấy ngày nay luôn thấy con nuôi nấng Thôn Thiên Phong. Con đối với đám ong này thật tốt.”

Thằng nhóc Diệp Thạch hỗn đản này, thứ tốt không đưa cho hắn, toàn lấy đi mười ong, cung phụng một đám ong như tổ tông ấy, nào là nguyên thạch, đan dược, linh vật, Diệp Thạch rõ ràng rất keo kiệt, nhưng đối với đám ong này lại rất hào phóng.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Hùng Uy một cái, nói: “Trước khi Mộ Thần bế quan luyện đan đã kêu con nuôi dưỡng ramấyconThôn Thiên Phong lợi hại chútđểtrở thànhconđầuđàn, như vậy về sautại conkhổng chế Thôn Thiên Phongthìchỉ cầnkhổng chế conđầuđànlàđược.Mộ Thần khócó khiđưa nhiệmvụ chocon,connhất địnhphảinghiêm túc hoàn thành mớiđược.”

Hùng Uy sừng sốt, tiếp đó gật đầu nói: “Bồi dưỡngconđầuđàn?Biện phápnày đúng là rấttốt!”

Diệp Thạch gật đầu, trả lời đương nhiên: “DoMộ Thần nghĩ ra,đótấtnhiên là biện pháp tốttrời.”

“MàMộ Thầnvẫn còn đangluyện đansao?” Diệp Thạch hỏi.

Hùng Uy gật đầu nói: “Phải.Mấy ngày nay,võ hoàng tới cửa cầuđannối liền không dứt, Mộ Thầnrấtvội,màcũngcó không ít võ hoàng tới cửa cầu các loại đan dượckhác.”

“Vậy sao?Mộ Thầnrấtđược hoan nghênnhỉ?” Diệp Thạch nói.

Hùng Uy: “Chứ gì nữa.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

203. Chương 203

Thánh Tinh học viện.

“Uyển Bạch, người đã nghe chưa? Mộ Thần và Diệp Thạch trở lại rồi, giờ đã ở Thiên Không đế quốc, hẳn là họ sẽ cùng quay về với Hùng Uy tiền bối.” Tạ Đan Yên vung cây roi trong tay, nói.

Tạ Đan Yên âm thầm thở dài trong lòng, hơn ba năm nay, nàng dốc hết toàn lực tu luyện, đã trở thành võ linh tam tinh, thành tựu này cũng coi như nổi tiếng trong học viện, nhưng khi đem so sánh với Mộ Thần Diệp Thạch, thật sự rất không đủ nhìn.

Trình Uyển Bạch cười nói: “Sao có thể chứ? Bây giờ hai người này mà có chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ làm mọi người huyên náo một hồi ấy.”

Bởi vì thú triều, bầu không khí ở quốc nội có hơi căng thẳng, mà tin tức vài ba thành trì bị yêu thú công phá và người trong thành bị giết hại càng khiến nhân tâm hoảng sợ.

Mộ Thần Diệp Thạch đều là võ vương cửu tinh, có thực lực cao cường, tin tức hai người quay về đối với thần dân Huyền Phong đế quốc mà nói, không thể nghi ngờ chính là một liều thuốc trợ tim.

Loạn thế xuất anh hùng, quốc gia cũng cần có anh hùng để ổn định nhân tâm, vì thế, Mộ Thần và Diệp Thạch liền cứ vậy mà thành anh hùng.

Cái gì mà đại công vô tư, thương quốc thương dân, vô tư kính dâng, rồi còn cái gì mà đạo đức tốt, trọng tình trọng nghĩa... Các loại từ ngữ khen ngợi cứ thế bộp bộp nện lên đầu Mộ Thần và Diệp Thạch, Mộ Thần Diệp Thạch bỗng dưng trở thành đại thánh nhân.

“NghedồnMộ Thần đã là luyện được sư lục cấp,hắn ngay tại Thiên Khôngđể quốc luyệnrađại lượng Linh Hoàng Đan,toàn bộnhững vịvõ hoàngkiadềucungMộ ThầnnhưBồ Tát.” Trình Uyển Bạch nhún vai.

Lúc mới gặp mặt, Trình Uyển Bạch chỉ coi Mộ Thần là một thiếu niên có chút tiềm chất, nhưng lúc này, Mộ Thần lại chạy lên trên đỉnh thế giới này, hiện giờ, địa vị của hiệu trưởng đại khái cũng không cao bằng Mộ Thần.

“Mộ Thần Diệp Thạch đều đã là võ vương cửu tinh, thật không biết hai bọn họ tu luyện làm sao.” Trình Uyển Bạch lẩm bẩm.

Tạ Đan Yên đảo mắt nói: “Ta đoán,nhất định làbọn họsong tumớinhanhđược vậy.”

Trình Uyển Bạch tức giận trừng mắt nhìn Tạ Đan Yên: “Người đừng có nói bậy bạ!”

Tạ Đan Yên nhún vai: “Cũng có thể mà!Mỗi ngày Mộ ThầnvàDiệp Thạchđều ở chung với nhau, saocó thểkhông song tu, trừ philà, Mộ Thần khôngcương được.”

Trình Uyển Bạch liếc mắt trừng Tạ Đan Yên: “Đã như vậy, không bằngngười đi tìmmột người nào đósong tuđi.”

“Tacũng có nghĩ tới, chỉ tiểclàkhông cóaithích hợp, nếucónamnhân nàođượcmột nữnhưUyểnBạch người, ta lấy thân báo đápthìcó ngạiichi.” Tạ Đan Yên tràn đầy ai oán nói.

Trình Uyển Bạch tức giận trừng Tạ Đan Yên, “Người đừng có mà nói bậy!”

“Hùng tiền bối, có người đưa thiệp mời hội nghị tới.” Lâm Nam đi tới nói.

“Cuối cùng thì hội nghị tứ quốc cũng mở ra.” Hùng Uy vỗ tay sau lưng, ý vị sâu sa nói.

“Diệp thiếu, đây là thiệp mời đưa cho ngài, còn có một phần là đưa cho Mộ thiếu.” Lâm Nam nói.

Diệp Thạch kinh ngạc nhìn, “Ta cũng có sao? Ta nghe nói là hội nghị chỉ có võ hoàng mới được mời mà?! Sao ta cũng có phần?”

“Vốn chỉ có võ hoàng mới được mời, nhưng Diệp thiếu ngài có thực lực cao cường, những võ hoàng bình thường căn bản không phải đối thủ của ngài, huống chi, ngài cũng là trận pháp sư lực cấp, mời ngài cũng là chuyện đương nhiên.”

Lâm Nam đầy sùng bái nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Không tồi, không tồi, người rất có ánh mắt.”

“Diệp thiếu quá khen.” Lâm Nam cười cười.

Diệp Thạch nghiêng đầu, vẻ mặt tràn đầy trêu tức hỏi Lâm Nam: “Nè, người thấy Hùng tiền bối là võ hoàng bình thường hả?”

Sắc mặt Lâm Nam nhất thời biến đổi, vấn đề này của Diệp Thạch, thật đúng là...

Hùng Uy bực mình trừng Diệp Thạch: “Cái đồ vô liêm sỉ, chỉ với điểm đạo hạnh này của người mà còn muốn so sánh với ta à!”

Diệp Thạch cười cười không để ý, nếu cứng đối cứng, y tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của Hùng Uy, nhưng nếu như y dùng Thôn Thiên Phong đối phó với Hùng Uy, phần thắng liền lớn hơn, nếu như y lại dùng thêm phù chú công kích, như vậy bắt được Hùng Uy chính là chuyện nắm chắc, tưởng tượng thấy bộ dáng chạy trốn chết của Hùng Uy khi bị Thôn Thiên Phong đuổi theo, khoe miệng Diệp Thạch nhin không được mà cong lên.

Hùng Uy nhìn thấy biểu tình của Diệp Thạch, trong lòng một trận lạnh lẽo, “Người ỉm cười gì mà cười gian vậy?”

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Không có gì hết!”

Hùng Uy hừ lạnh một tiếng: “Người đừng có đắc ý vênh váo, không phải làm mỗi con yêu thú lục cấp đều dễ đối phó giống như con yêu xà mà ngày đó ngươi gặp được đâu.”

Diệp Thạch nghe lời gật đầu: “Ta biết.”

‘Ầm ầm’, một tiếng động thật lớn đột nhiên vang lên, Diệp Thạch biến sắc, lập tức nhảy ra ngoài, Hùng Uy cũng theo sát y.

Trong luyện đan thất, đan lô bị nổ tung chia năm xẻ bảy, ba viên đan dược lơ lửng giữa không trung, còn Mộ Thần ngồi một bên thở dốc.

“Mộ Thần, ngươi không sao chứ?” Diệp Thạch lo lắng đi tới hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu, cười nói: “Không có sao, chỉ là đan lô bị sử dụng quá nhiều nên xảy ra vấn đề, không nghĩ tới lại bị nổ, nhưng cũng may là vào lúc cuối cùng, đan dược đã bị tẩu ra, đan dược không bị sao, nhưng lại tổn hại một cái đan lô.”

Hùng Uy: “...” Đan dược không sao!? Đều đã nổ đan lô, Mộ Thần còn băn khoăn tới đan dược! Sao trước kia hãnh lại không biết tên nhóc này vậy

mà lại giống như Diệp Thạch, đều là một kẻ muốn tiền không muốn sống.

Từng tiếng rít truyền đến, bảy tám vị võ hoàng xuất hiện ở chung quanh.

“Đan lô nổ làm ra động tĩnh quá lớn, rượu tới không ít người.” Hùng Uy nói.

Mộ Thần cười nói: “Xem ra bây giờ có không ít người lo lắng chota.”

“Còn không phải à.” Hùng Uy gật đầu.

Hội nghị tứ quốc rốt cục cũng bắt đầu trong vạn chúng chú mục.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi theo Hùng Uy vào phòng nghị thỉnh.

Mộ Thần vừa bước vào cửa, các võ hoàng liền sôi nổi đứng dậy chào hỏi Mộ Thần.

Thực lực luyện đan của Mộ Thần rõ như ban ngày, ngay cả võ hoàng cũng sẽ không khinh thường một người tuổi còn trẻ mà luyện đan thuật lại siêu phàm nhập thánh như này.

Ánh mắt Diệp Thạch quét chung quanh một vòng, có ba võ hoàng tới từ Fred đế quốc, ánh mắt Diệp Thạch dừng lại trên một vị võ hoàng, Diệp Thạch cũng không biết người đó, nhưng Diệp Thạch lại biết người ở phía sau người đó, chính là Mộc Minh Phong.

Năm đó bọn họ từng gặp mặt Mộc Minh Phong trong bí cảnh, Mộc Minh Phong có nói rằng cần tu luyện Bách Quyết Luyện Thể tới tử kim bích mới có thể mở ra mật quật do võ tông Kim gia lưu lại.

Nếu như y và Mộ Thần có thể tu luyện Bách Quyết Luyện Thể tới tử kim bích, Mộc Minh Phong sẽ tự nói ra phương pháp mở ra mật quật với họ.

Cảm nhận được tầm mắt từ Diệp Thạch, Mộc Minh Phong âm thầm căn rằng, nghĩ tới năm đó ở bí cảnh, Diệp Thạch là võ linh, hẳn là võ sư, tuy chênh lệch hơi lớn, nhưng cũng sẽ không khiến người ta tuyệt vọng như bây giờ.

Mới chỉ ba năm ngắn ngủn, không ngờ Diệp Thạch và Mộ Thần lại đều đã là võ vương cửu tinh, cho dù ông nội hẳn có là võ hoàng ngũ tinh thì cũng phải cung kính với hai người.

Cũng cảm nhận được tầm mắt Diệp Thạch đang trên người mình, Mộc Minh Phong thản nhiên gật đầu với Diệp Thạch.

Diệp Thạch căn môi, y đã tu luyện tới kim bích, nếu muốn tu luyện tới tử kim bích, chỉ sợ cần phải tìm máu yêu thú lục cấp để luyện thể, yêu thú lục cấp ngày thường khó có thể gặp, nhưng có vẻ lần thú triều này sẽ có rất nhiều yêu thú lục cấp xuất hiện. Diệp Thạch thầm nghĩ, nếu có yêu thú lục cấp xuất hiện, y nhất định phải nghĩ biện pháp giết hai con lấy máu.

Diệp Thạch cúi đầu suy nghĩ miên man bất định.

May mà cả đám võ hoàng ở đây không biết được Diệp Thạch đang suy nghĩ chuyện gì, nếu như mọi người biết Diệp Thạch coi yêu thú lục cấp thành kho máu, chỉ sợ sẽ đều học máu.

Mộ Thần và Diệp Thạch ngồi kế bên Hùng Uy.

Thiên Không đế quốc là chủ nhà, chủ sự chính là một vị võ hoàng bát tinh tên là Ngụy Tuyên.

“Thập phần cảm tạ mọi người đã tới tham dự hội nghị tứ quốc lần này! Tin tưởng mọi người đã biết, thú triều sắp bắt đầu, trước mắt đã là thời khắc liên quan tới sinh tử tồn vong của tứ quốc, trong lần hội nghị này, đề tài thảo luận thứ nhất chính là việc bảo vệ phòng tuyến Thiên Lan, tatin mọi người đều biết tầm quan trọng của đạo phòng tuyến này, đạo phòng tuyến này

mà bị phá, yêu thú trong rừng rậm lập tức sẽ tiến quân thần tốc, vậy nên, hy vọng mọi người có thể coi trọng đạo phòng tuyến này.”

“Mộc huynh, Minh Nguyệt để quốc của huynh tính phải aitóicanhgiữ phòng tuyến?” Ngụy Tuyên hỏi.

“Minh Nguyệt chúng ta sẽ phải ra ba vị đạo hữu: Đan Thừa, Lữ Trình Phong và Phương Vân.” Mộc Chiến thản nhiên nói.

Ngụy Tuyên gật đầu: “Như thế rất tốt, Đan huynh là võ hoàng thất tinh, có huynh ấy đứng giữ, còn có hai vị Lữ Trình Phong và Phương Vân tương trợ, có thể vô tư ứng phó. Hùng huynh, còn Huyền Phong để quốc của huynh thì sao?”

“Ta cũng đi với Mộ Thần.” Diệp Thạch mở miệng nói.

Ngụy Tuyên sửng sốt hỏi: “Người với Mộ Thần?”

Diệp Thạch gật đầu: “Phải! Tuy rằng cấp bậc của ta và Mộ Thần không bằng võ hoàng, nhưng ta với Mộ Thần đều là trận pháp sư lục cấp, có thể dùng trận pháp gia cố phòng tuyến. Có ta và Mộ Thần ở đó, sẽ không kém hơn võ hoàng!”

Ngụy Tuyên chần chờ nói: “Về năng lực của hai vị, bọn ta đương nhiên là tin tưởng, nhưng mà...” Mộ Thần chính là luyện được sư đó!! Mọi người còn cần hẳn luyện đan đấy!!

“Cho dù có tới biên giới, ta vẫn như cũ có thể rút ra thời gian luyện đan, sẽ không chậm trễ chuyện của các vị tiền bối.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Đã như vậy, vậy thì làm phiền Mộ thiếu và Diệp thiếu.”

Phòng tuyến Thương Lan.

Vài võ hoàng hội tụ lại với nhau.

“Cấp trên nghĩ thế nào vậy! Vậy mà lại phải ra haitên võ vương tới can giữ phòng tuyến Thương Lan, bọn họ coi nhiệm vụ phòng thủ này là trò chơi sao?” Đan Thừa tức giận nói.

“Cũng không thể nói như vậy, tuy rằng chỉ là võ vương, nhưng hai người này đều là võ vương cửu tinh đấy.” Đoạn Ly nói.

“Cho dù là võ vương cửu tinh thì cũng chỉ là một tên võ vương mà thôi!” Đan Thừa tức giận phản bác.

“Đan huynh không cần phải tức giận tới như vậy, tanghe nói, một mình Diệp Thạch đã từng giết chết một con yêu thú lục cấp, hẳn là sẽ không cản trở.” Phương Vân nói.

Đan Thừa âm trầm nói: “Ta đã thấy đoạn hình ảnh kia, con yêu thú đó hẳn là chỉ vừa mới vào lục cấp, cũng không được xem là quá mạnh mẽ, Diệp Thạch là có vận khí tốt, nếu lại thêm một lần...”

“Nếu lại thêm một lần, không chừng vận khí của y vẫn sẽ tốt như thế.” Đoạn Ly cười nói.

Đan Thừa tức giận nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải ký thác an nguy của tứ quốc trên vận khí sao?”

“Cũng không thể nói như vậy. Cho dù thực lực Mộ Thần và Diệp Thạch không mạnh, nhưng hai người đó đều là trận pháp sư lục cấp, tanghe hẳn là có thể giúp được không ít.” Đoạn Ly không để tâm, nói.

Đan Thừa lạnh lùng hỏi: “Trận pháp sư lục cấp? Ai có thể chứng thực?”

“Được rồiĐan huynh, ta biếthuynhvàLâm Mặc Uyên là bạn cũ, lòng vẫn luôn có khúc mắcvớiMộ ThầnvàDiệp Thạch, nhưng hiện giờchúng ta đangđổi đầuvớikẻ địch mạnh,mọi ngườiên đồng tâm hiệp lựcmới đúng.” Đoạn Ly không mặn không nhậ nói.

Đan Thừa hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉthảoluận mà thôi.”

“Đủ rồi, hai vịđừng cãi nữa.Làlừa hay là ngựa,cuối cùng cũngsẽ biết.Đợihaibọn họ tới đây rồixem bản lĩnhcủaabọn họ,nếuthật sự không đượcthì chíchó thể yêu cầu thay đổi ngườiithôi.” Phương Vân lạnh lùng nói.

“Chuyện thay đổi người nào có dễ dàngvậy.” Lâm Lạc Phong nói.

“Địa phương quỷ quái này nguy hiểm như vậy, nếu nhưđưahaitêncản trởtới đây, còn khôngchota thay đổi người, lão nương liền mặc kệ!” Phương Vân lạnh lùng nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

204. Chương 204

Diệp Thạch nhỏ máu lên trên Bách Quyết Luyện Thể, Bách Quyết Luyện Thể không có một chút phản ứng nào.

Diệp Thạch rầu rĩ nói: “Không có tí phản ứng nào! Chẳng lẽ là tiểu bạch kiểm kia gạt ta sao?”

Mộ Thần ngồi một bên lật xem sách phù chú, nghe vậy thản nhiên ngẩng đầu nói: “Người chỉ mới tu luyện tới kim bích thôi. Tiểu bạch kiểm kia nói phải tới tử kim bích mới có phản ứng, người đừng nóng vội.”

Diệp Thạch khép sách lại, lười biếng nói: “Ta cho rằng Mộc Minh Phong kia hẳn là nghĩ sai rồi, có lẽ kim bích là có thể mở quyển sách này ra.”

Mộ Thần lắc đầu không cho là đúng, dựa vào xích đu, “Nếu như thật sự chỉ tu luyện tới kim bích là được thì làm sao có thể đến phiên người! Người Kim gia chắc đã sớm mở được bảo khố rồi ấy.”

“Nói cũng phải.” Diệp Thạch gật đầu.

Diệp Thạch lấy ra một tờ điều lệnh, nói: “Mấy lão gia hỏa kia muốn chúng ta trong vòng mười ngày phải tới phòng tuyển Thương Lan.”

“Mười ngày cũng đủ cho chúng ta tới gặp ông ngoại người với cha ta rồi.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch nói: “Lâu rồi chưa được gặp ông ngoại, nghe nói là ông ngoại rất lợi hại, làm thịt được mấy con yêu thú hoàng cấp.”

Mộ Thần nói: “Đó là tất nhiên.” Khúc Khôn chính là võ hoàng bát tinh đấy! Võ hoàng bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Mộ Thần, người có đánh thắng nổi ông ngoại ta không?” Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

Mộ Thần: “...Ta sao có thể là đối thủ của ông ấy.” Cho dù hắn có nhiều thủ đoạn, nhưng để đối phó với Khúc Khôn thì vẫn có hơi kém một chút.

Diệp Thạch nói: “Ta cũng nghĩ vậy, Mộ Thần...”

“Hả?” Mộ Thần có chút nghi hoặc hỏi Diệp Thạch.

“Trước khi người thắng được ông ngoại ta, người nhất định phải đối tốt với ta đó!” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Mộ Thần cười bất đắc dĩ, nói: “Người nói gì đó! Vô luận ông ngoại người là ai, ta cũng sẽ đối tốt với người!”

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Ừm, ta tin.”

... ..

Liều thành.

Khúc Khôn cau mày, buồn bực hỏi: “Người nói là, Mộ Thần và Diệp Thạch muốn tới phòng tuyển Thương Lan đóng giữ?”

Kinh Sí Diễm gật đầu, bất đắc dĩ nói: “Chính là vậy đấy.”

Khúc Khôn xanh mặt, trên mặt hỗn hợp giữa phần nộ và lo lắng, bất đắc dĩ thở dài.

“Hai đứa nhóc này đang nghĩ gì vậy? Diệp Thạch không hiểu đúng mực thì thôi đi, thằng nhóc Mộ Thần này cũng như vậy sao! Ta nhìn thấy hắc ôn trọng, mới giao Thạch Đầu cho hắc chiêu cố, kết quả hắc lại chiêu cố thành như vậy! Còn Hùng Uy đâu? Hùng Uy cứ thế mặc bọn nó quậy à...” Khúc Khôn tức giận nói.

Kinh Sí Diễm cười khổ nói: “Chắc là Mộ Thần và Diệp Thạch tự có suy tính của chính mình.”

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng, “Bản thân hắc muốn tìm chết, còn tha thêm Thạch Đầu! Mới lấy được một chút thành tựu liền ngay cả mình là ai cũng không biết, cho dù hắc và Diệp Thạch có cường hãn đi nữa thì cũng chỉ là võ vương mà thôi, Mộ Thần thật sự là...”

Trên phi thuyền, Mộ Thần khoanh tay, cười cười bất đắc dĩ: “Oán niệm của ông ngoại người đối với ta tựa hồ rất là lớn nha!”

Diệp Thạch siết chặt tay: “Ông ngoại không tin năng lực của ta, ta sẽ chứng minh cho ông ngoại nhìn, thú triều chỉ là có yêu thú nhiều một chút thôi, có cái gì đâu chứ?”

“Do ông ngoại người quá quan tâm nên mới loạn.” Mộ Thần cười nói.

Chiếc phi thuyền này bị Mộ Thần khắc vào rất nhiều trận pháp ẩn nấp, lúc này phi thuyền đang bay trên cao, có rất nhiều tầng mây che khuất, Khúc Khôn lại đang rất phần nộ nên không có chú ý tới có phi thuyền đang tới gần.

Phía dưới phi thuyền, Kinh Sí Diễm lấy ra một viên đan dược, dùng thần tình lấy lòng giao cho Khúc Khôn.

“Khúc tiền bối, đây là do Mộ Thần nhờ người đưa tới.” Kinh Sí Diễm ân cần nói.

“Đây là Linh Hoàng Đan?” Khúc Khôn nhú mày hỏi.

Kinh Sí Diễm vội gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là phẩm chất tốt nhất, Mộ Thần cố ý lưu cho ngài đấy.”

Khúc Khôn cắn răng: “Hắn đây là muốn hối lộ ta à?” Thử như Linh Hoàng Đan, cho dù là lấy tâm tính của Khúc Khôn thì cũng vẫn nhịn không được mà chấn động.

“Sao lại thế chứ? Ngài là ông ngoại của Diệp Thạch, cũng coi như là ông ngoại của Mộ Thần rồi, hẳn hiếu kính ngài là chuyện phải làm.” Kinh Sí Diễm cười nói.

Khúc Khôn chấp tay sau lưng, lạnh lùng hừ một tiếng: “Coi như là hấn thức thời.”

Khúc Khôn bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, lập tức ngẩng đầu lên: “Người nào đang lén lút trên kia!”

Diệp Thạch quay đầu liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, nói: “Ông ngoại phát hiện chúng ta rồi, chúng ta đi xuống đi.”

Mộ Thần gật đầu.

Mộ Thần cắn chặt răng, hấn bởi vì lo đuổi theo không kịp mới nhờ người ra roi thúc ngựa đưa Linh Hoàng Đan tới đây, nhưng không ngờ tốc độ của đối phương lại chậm như vậy, nếu sớm biết thế thì hấn cần gì phải tốn một khoảng gửi vận chuyển phí oan uổng như vậy, Kinh Sí Diễm cũng thật là, vậy mà lại chọn đưa lúc này.

... ..

Một chiếc phi thuyền tối đen chậm rãi hạ xuống. Diệp Thạch ló đầu ra từ trong phi thuyền.

Khúc Khôn nhìn thấy Diệp Thạch, tâm tình nhất thời kích động, chờ đến khi nhìn thấy Mộ Thần sau lưng Diệp Thạch, sắc mặt Khúc Khôn lại trầm xuống.

Mộ Thần thấy sắc mặt Khúc Khôn khó coi, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Diệp Thạch đi cùng Mộ Thần xuống phi thuyền.

“Kính chào ông ngoại.” Mộ Thần cung kính chào hỏi.

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng, Mộ Thần thấy Khúc Khôn không nhìn mình, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc.

Diệp Thạch nhin không được hơi oán hận nhìn Khúc Khôn, Khúc Khôn thấy bộ dáng bao che khuyết điểm của Diệp Thạch, bất đắc dĩ cắn răng.

“Mộ Thần, sao ngươi lại thân thỉnh đi đóng giữ phòng tuyến Thương Lan? Nơi đó rất nguy hiểm, ngươi biết không?” Khúc Khôn lạnh lùng nói.

Diệp Thạch nói: “Chuyện này không liên quan tới Mộ Thần! Là con muốn đi, Mộ Thần chỉ đi theo giúp con mà thôi.”

“Con muốn đi? Con đi tới đó làm chi?” Khúc Khôn không hiểu.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Với thực lực của con bây giờ, yêu thú ngũ cấp đã không còn có lực hấp dẫn với con nữa rồi, cho nên con muốn tìm yêu thú lục cấp luyện tập thử. Nghe nói, biên giới Thương Lan có yêu thú lục cấp qua lại, vừa lúc con đi tới đó thêm kiến thức, giết mấy con lấy kinh nghiệm!”

Khúc Khôn nghiêng răng, một tên võ vương cửu tinh lại nói khoác không biết ngược, nói cái gì mà yêu thú ngũ cấp không có lực hấp dẫn với nó, muốn tìm yêu thú lục cấp để luyện tập, còn muốn giết mấy con lấy kinh nghiệm! Nếu người nói lời này không phải là cháu ngoại mình mà là Mộ Thần, nói không chừng hẳn liền đâm một đâm.

Khúc Khôn nhăn mày nói: “Con còn nhỏ tuổi, lông còn chưa dài đủ đâu, nói hươu nói vượn cái gì.”

Diệp Thạch phản đối cãi lại: “Con không có nói hươu nói vượn gì cả! Lời của con đều là thật! Hơn nữa, con đã trưởng thành...” Y cũng đã có quan hệ vợ chồng với Mộ Thần, không phải là chưa đủ lông đủ cánh.

Mộ Thần cười nói: “Tiền bối, Diệp Thạch cần có máu yêu thú lục cấp để luyện thể, đúng là phòng tuyến Thương Lan rất nguy hiểm, nhưng ở đó có lẽ sẽ đạt được không ít kỳ ngộ.”

Khúc Khôn cười lạnh: “Người nghĩ hay nhỉ, vậy mà lại xem thú triều thành kỳ ngộ.”

Mộ Thần cười cười: “Con vẫn luôn tin tưởng, tâm lớn cỡ nào, tương lai sẽ lớn cỡ đó.”

Diệp Thạch đầy sùng bái nhìn Mộ Thần, “Tương lai nhất định Mộ Thần sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ!”

Khúc Khôn lạnh lùng nói với Mộ Thần: “Có chí hướng rộng lớn thì rất tốt, nhưng cũng phải đến nơi đến chốn...”

“Con hiểu.” Mộ Thần nói.

Khúc Khôn nói với Mộ Thần: “Đa số võ hoàng đều rất cao ngạo, nếu người vội vàng luyện đan cho người ta, người ta sẽ cung kính người, nhưng

nếu người vội vàng muốn cùng người ta kề vai chiến đấu, không chừng người ta không cao hứng tí nào đâu.”

Diệp Thạch nghiêng đầu nhìn Khúc Khôn, không hiểu hỏi: “Ông ngoại, ý ngài là, những vị đồng nghiệp đang đóng ở phòng tuyến không nguyện ý để chúng ta tới sao?!”

Khúc Khôn đánh giá Diệp Thạch và Mộ Thần, lắc đầu nói: “Các con tự giải quyết cho tốt đi.”

Khúc Khôn lấy ra hai khối thẻ bài giao cho hai người, “Nếu như không ứng phó được thì đưa tin cho ta, ta sẽ đi thay các con.”

Diệp Thạch cắn chặt răng nói: “Ông ngoại, ông đừng coi thường con! Con rất lợi hại đấy!”

Khúc Khôn gật đầu cười bất đắc dĩ, nói: “Rồi rồi rồi, ta biết con rất lợi hại, nhưng chỉ mình ta biết con lợi hại thì cũng không hữu dụng.”

Đan Thừa vỗ tay sau lưng, bất mãn nói: “Chỉ là hai tên võ vương mà còn dám làm bộ làm tịch, đến bây giờ mà còn chưa xuất hiện nữa.”

Lâm Lạc Phong cười trấn an: “Đan huynh an tâm một chút chớ nóng nảy, Thiên Không đế quốc cách nơi này cũng không gần, hai người kia đến muộn chút cũng bình thường mà.”

“Hừ, theo lý mà nói thì hai ngày trước đã nên tới rồi, chỉ sợ là hai người này đã chạy tới đâu nhàn hạ.” Đan Thừa không cho là đúng.

“Đến rồi.” Lâm Lạc Phong nhìn chiếc phi thuyền trên bầu trời, nói.

Diệp Thạch đứng trên boong thuyền nhìn xuống, “Mộ Thần, hình như mình tới rồi.”

Mộ Thần nói: “Hạ phi thuyền xuống thôi.”

“Mộ thiếu, Diệp thiếu, hai vị đến rồi!” Đan Thừa lạnh lùng nói.

Diệp Thạch cau mày, có chút khó hiểu nhìn Đan Thừa, thái độ của Đan Thừa, tựa hồ đặc biệt... Lạnh đạm.

Diệp Thạch đã lâu chưa có gặp được ai lấy thái độ như vậy đối đãi với y.

“Chúng ta tới muộn sao?” Diệp Thạch hỏi.

Lâm Lạc Phong cười lắc đầu nói: “Không có không có, hai vị tới rất vừa lúc.”

Diệp Thạch nói: “Ta thấy điều lệnh biểu hiện ngày mai mới hết hạn.”

Đan Thừa thân nhiên đánh giá hai người, bỗng nói: “Nếu hai vị đã đến, có một việc ta muốn kính nhờ hai vị.”

Diệp Thạch mở to mắt hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đan Thừa chậm rãi nói: “Cách nơi này phía Đông Bắc, trong rừng rậm có một con Phong Lang lục dực, con lang này thường xuyên thừa dịp lúc chúng ta phòng thủ yếu mà quấy rầy biên giới, chờ đến khi chúng ta từ chỗ này tới trợ giúp thì con lang này lại trong nháy mắt trốn xa, đến vô ảnh, đi vô tung, thập phần giáo hoạt...”

Diệp Thạch hỏi Đan Thừa: “Tiền bối, người muốn ta với Mộ Thần đi tiêu diệt con yêu lang kia?”

“Việc này vốn không nên tìm các người, nhưng mà những võ hoàng khác tạm thời không ra tay được.” Đan Thừa tràn đầy xin lỗi nói.

Diệp Thạch không chút nghĩ ngợi liền nói: “Ta và Mộ Thần sẽ đi.”

Đan Thừa sững sốt một chút, hăn vốn tưởng là còn phải tốn thêm chút miệng lưỡi, không nghĩ tới Diệp Thạch lại đáp ứng sảng khoái thế: “Vậy thì làm phiền hai vị.”

Diệp Thạch nói với Mộ Thần: “Chúng ta đi thôi.”

Mộ Thần gật đầu, cùng Diệp Thạch bước lên phi thuyền, rời đi.

Lâm Lạc Phong nhìn theo bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch rời đi, hít nhẹ một hơi, “Đan huynh, có phải chúng ta rất quá đáng không?”

“Quá đáng? Bọn họ đã ở lại đây, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với tình huống này, cho biết lợi hại sớm một chút để chạy về là tốt nhất.” Đan Thừa không để tâm.

“Kỳ thật, Diệp thiếu tuổi còn trẻ lại anh dũng không sợ, so với một ít võ hoàng nhất như chuột, vừa nghe thấy một chút gió thổi cỏ lay liền chạy trốn chết thì mạnh hơn nhiều.” Lâm Lạc Phong nói.

Đan Thừa nói: “Tên đó không phải là không sợ, mà là vô tri! Ngày mai điều lệnh liền hết hạn mà lại kéo dài tới hiện tại mới tới đây, thật sự là...”

Lâm Lạc Phong nhìn sắc mặt Đan Thừa, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thành kiến của Đan Thừa đối với hai người, trong nhất thời chỉ sợ sẽ rất khó sửa đổi.

Lâm Lạc Phong cau mày nói: “Mộ Thần hăn... Dù sao cũng là luyện được sư lục cấp.”

“Phải! Loại đại thiếu gia này nên an an ổn ổn núp ở hậu phương luyện đan thì hơn, thật không biết hăn chạy tới tiền tuyến để làm gì!” Đan Thừa tức giận nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

205. Chương 205

“Chúng ta vừa mới tới liền lập tức nhận được nhiệm vụ, trùng hợp nhỉ!” Hai mắt Diệp Thạch tỏa sáng, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Mộ Thần bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Diệp Thạch, khoanh tay hừ lạnh: “Người thật sự nghĩ đó là trùng hợp à? Chỉ sợ là người ta đã sớm dựa gốc cây đợi chúng ta đấy.”

Diệp Thạch nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: “Mộ Thần, ý người là họ đã sớm chờ mình?”

Mộ Thần gật đầu, cười lạnh một tiếng, “Con Phong Lang lục đục này hơn phân nửa là đối phương muốn ra oai phủ đầu với mình.”

Trên trán Diệp Thạch nổi lên hắc tuyến, “Chẳng lẽ là đám người đó sợ mình cản trở họ nên cố ý thăm dò mình?”

“Hơn phân nửa là vậy.” Mộ Thần thản nhiên trả lời.

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, buồn bực nói: “Một đám gia hỏa có mắt không trông! Sớm muộn gì cũng phải cho bọn họ biết sự lợi hại của ta!”

“Đám phàm phu tục tử kia sao có thể biết được sự lợi hại của Thạch Đầu!” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch đắc ý dào dạt: “Đó là tất nhiên.”

Diệp Thạch dùng linh hồn lực quét về đằng xa, vui mừng nói: “Mộ Thần, ta đã nhìn thấy con Phong Lang lục dực kia rồi! Con này nhìn rất đẹp đó nha!”

“Theo truyền thuyết thì trên người Phong Lang lục dực có huyết mạch của thượng cổ yêu thú, máu của nó nhất định có không ít chỗ tốt đối với người.” Mộ Thần khoanh tay nói.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Ừ, con Phong Lang lục dực này nhìn mập mập vậy! Nấu ăn nhất định sẽ rất ngon!”

Mộ Thần: “...” Đến lúc này rồi mà Diệp Thạch vẫn còn không quên ăn.

Mộ Thần dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tốc độ của Phong Lang lục dực rất nhanh, tuy rằng thực lực con Phong Lang kia chỉ ở khoảng nhị tinh, nhưng về tốc độ phi hành thì hẳn là ngay cả bát tinh cũng không so được.” Đó đại khái cũng là nguyên nhân mà những võ hoàng kia bao vây mấy lần cũng đều vô công mà phản.

Diệp Thạch hí mắt cười: “Chỉ là có tốc độ nhanh mà thôi, những tên võ hoàng kia bắt không được, nhưng chuyện đó lại không làm khó ta với người được.”

Mộ Thần gật đầu: “Quả thật. Chúng ta đi xuống thôi.”

Mộ Thần và Diệp Thạch phi thuyền dưới ánh trăng, Phong Lang lục dực cảm nhận được khí tức của bọn họ chỉ ở cấp bậc võ vương, trong đôi mắt màu băng lam đầy khinh thường.

Diệp Thạch nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Phong Lang, trong lòng toát ra một cỗ lửa giận, đám võ hoàng phòng thủ biên cảnh khinh thường bọn họ, bây giờ cả con yêu thú này cũng khinh thường bọn họ.

Một đám ngu xuẩn!

Mộ Thần và Diệp Thạch cùng nhau mỗi người ném ra hai trận vây khốn lục cấp.

Đông Tây Nam Bắc, trận pháp bốn phương hướng, găn bó với nhau, phong tỏa lại đường lui của Phong Lang.

Cảm ứng được nguy cơ, Phong Lang lục dực nhanh chóng hướng về phía Đông phá vòng vây, phù trận hướng Đông sáng lên một chút.

Phong Lang lập tức đánh thật mạnh vào trên phù trận, bị phù trận bắn lại.

Phong Lang đẩy phần nộ đâm trái đâm phải bên trong phù trận, bốn trận pháp bảo vệ bốn phương, không trung cũng bị đóng lại, mặc cho Phong Lang giãy dụa như thế nào thì cũng không đột phá ra.

Ở xa xa, đám người Lâm Lạc Phong đang xem cuộc chiến thông qua linh hồn lực, quan sát được tình trạng bên này.

“Trận thuật của Diệp Thạch và Mộ Thần thật lợi hại, phong tỏa được đường lui Phong Lang lục dực thì không cần lo lắng nó chạy thoát được.” Lâm Lạc Phong cười nói.

Đan Thừa nói: “Phong Lang đúng là trốn không thoát, nhưng với thực lực của Mộ Thần Diệp Thạch thì muốn giải quyết con Phong Lang kia chỉ sợ là không dễ dàng.”

“Cứ như vậy thì cũng có thể vây chết con Phong Lang kia, chiến thắng là chuyện sớm muộn.” Đoạn Ly cười nói.

“Muốn vây chết yêu thú lục cấp thì chỉ sợ sẽ không dễ dàng đâu, kéo dài thời gian lâu thì yêu thú khác sẽ tụ tới đây, lúc đó biến thành thế nào thì

thật khó nói.” Đan Thừa không cho là đúng.

Diệp Thạch vung roi, một đầu bắn vào trong trận.

“Sao Diệp Thạch lại tiến vào trong trận?” Đoạn Ly híp mắt khó hiểu.

Đan Thừa cười lạnh: “Y đây là muốn chết.”

Phong Lang nhìn thấy Diệp Thạch tiến vào trong trận, đôi mắt dữ tợn, Phong Lang một đầu thẳng hướng về Diệp Thạch đụng qua.

Thân ảnh Diệp Thạch hóa thành hư ảnh, Phong Lang lục đục đánh thật mạnh vào trên trận vây khốn lần thứ hai.

“Sao thân ảnh Diệp Thạch lại đột nhiên biến mất?” Phương Vân kinh ngạc.

“Không phải là Diệp Thạch tiêu thất, mà là trong nháy mắt dung nhập vào trận pháp, Phong Lang sẽ bị trận pháp làm khó, nhưng trận pháp này là do Diệp Thạch bố trí, tất nhiên y có thể nắm giữ trận pháp.” Đoạn Ly thần nhiên nói.

“Trận pháp sư lục cấp quả nhiên lợi hại.” Lâm Lạc Phong cảm khái.

Thân ảnh Diệp Thạch đột nhiên biến mất, bỗng nhiên lại hiện ra ở hướng Tây.

Phong Lang hé miệng gào thét, lần thứ hai hướng về phía Diệp Thạch.

Khóe miệng Diệp Thạch cong lên thành một nụ cười nhạt, một tờ phù chú lục cấp rời tay thả vào cái miệng rộng đang mở ra của Phong Lang.

“Ầm ầm.” Nổ mạnh một tiếng, cái đầu Phong Lang nổ tung, thân mình to lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Từ trước lúc nổ mạnh thì Diệp Thạch đã đi ra ngoài né.

Phù chú lục cấp nổ mạnh tạo thành tiếng vang lớn, trận pháp do Diệp Thạch và Mộ Thần cùng nhau bố trí cũng đã bị hư hao không nhỏ.

... ..

“Phù chú lục cấp.” Lâm Lạc Phong hí mắt nói.

“Lần trước Diệp Thạch giải quyết con yêu xà lục cấp cũng từng dùng qua một tờ phù chú lục cấp, hiện tại lại là một tờ, người này từ đâu mà có nhiều phù chú lục cấp như vậy?” Phương Vân không hiểu.

“Người ta có tiền, mua là được thôi, không phải là Mộ Thần nổi danh tài đại khí thô sao!” Đan Thừa ghen tị nói.

Phù chú lục cấp, đây chính là bảo bối ngộ mà không thể cầu. Thú triều ngay trước mắt, có thêm một tờ phù chú thì tương đương có nhiều hơn một cái mạng!

“Cũng phải, Mộ Thần là trận pháp sư lục cấp, muốn lấy ra mấy tờ phù chú lục cấp thì cũng không phải là việc khó gì.” Đoạn Ly hâm mộ nói.

“Đã đạo hữu, Diệp Thạch đã giết được Phong Lang lục dực, ta nghĩ chuyện này hẳn là đã chứng minh được năng lực của ngươi nên yên tâm.” Lâm Lạc Phong nói với Đan Thừa.

“Mưu lợi mà thôi.” Đan Thừa cắn răng.

“Cho dù là mưu lợi thì đó cũng là bản lĩnh của người ta.” Đoạn Ly nói.

“Diệp Thạch đúng là có chút năng lực, nhưng Mộ Thần lại có chút không đủ nhìn, chỉ biết đứng ở một bên xem cuộc vui, thật sự uống phích cho thanh danh to lớn của hắn.” Đan Thừa lạnh lùng nói.

Đoạn Ly không để ý, nói: “Chuyện Mộ Thần am hiểu chính là luyện đan, hẳn mới có nhiều đó tuổi, sao có thể tinh thông mọi thứ được! Dù không am hiểu chiến đấu thì cũng là chuyện rất hợp tình.”

“Đủ rồi, Huyền Phong chỉ có vài ba cao thủ, nếu người tới đây không phải là Mộ Thần và Diệp Thạch thì hơn phân nửa chính là Hùng Uy, thực lực Hùng Uy cũng không quá mạnh mẽ, có lẽ để Mộ Thần, Diệp Thạch tới thì sẽ tổn thương một chút.” Đoạn Ly nói.

... ..

Diệp Thạch và Mộ Thần thu lại thi thể của yêu lang, thu hồi trận pháp rồi đi lên phi thuyền, về tới phòng tuyến Thương Lan.

“Con yêu lang kia đã được giải quyết, không cần lo lắng.” Diệp Thạch có chút đặc ý nói với Lâm Lạc Phong và Đan Thừa nói.

Lâm Lạc Phong cười nói: “Đúng là Diệp thiếu, ra tay dễ như trở bàn tay.”

Diệp Thạch cười đặc ý: “Đó là tất nhiên, chỉ là một con Phong Lang lực dưc mà thôi, cũng không có gì khó.”

Lâm Lạc Phong cười cười nhìn bộ dáng của Diệp Thạch, lấy ra một tờ bản đồ, điểm nhẹ lên một chỗ rồi nói: “Về sau, từ phòng tuyến cửa Lan đến cửa Mặc liền giao cho hai vị.”

Diệp Thạch tiếp nhận bản đồ, đáp: “Được!”

Diệp Thạch lấy bản đồ ra nhìn, phòng tuyến Thương Lan kéo dài ngàn dặm trên bản đồ bị chia thành bốn phần, chiều dài mỗi phần gần bằng nhau, y và Mộ Thần được phân một đoạn ngắn nhất.

Trên bản đồ có mười mấy điểm đỏ đang di động, Lâm Lạc Phong lấy ra hai khối ngọc bội, giao cho Mộ Thần và Diệp Thạch, ngọc bội vừa giao tới tay hai người, trên bản đồ lại sáng lên thêm hai điểm đỏ.

“Mỗi một điểm đỏ này liền đại biểu cho mỗi một đầu lĩnh bảo hộ phòng tuyến Thương Lan, nếu như gặp được nguy hiểm thì có thể theo bản đồ tìm người cách mình gần nhất giúp đỡ, nếu như đầu lĩnh tử vong thì điểm đỏ đại biểu cho người đó sẽ lập tức biến mất.” Lâm Lạc Phong giải thích.

Diệp Thạch gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Hai vị, về sau cửa Lan đến cửa Mặc liền kính nhờ hai vị.” Lâm Lạc Phong ôm quyền nói.

Đan Thừa lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người, “Các người tự giải quyết cho tốt đi, thú triều cũng không phải là trò chơi, nếu như các người thất thủ, phía sau cũng không biết có bao nhiêu người chết đâu.”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết.”

Đan Thừa lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Thạch Mộ Thần, lắc lắc tay áo rời đi.

Diệp Thạch nhìn theo bóng dáng Đan Thừa, cau mày nói: “Có phải người này đến thời mãn kinh rồi hay không, nhìn nóng nảy quá đi!”

Lâm Lạc Phong cười xấu hổ, “Tuy rằng tính tình Đan huynh không tốt lắm, nhưng kỳ thật, huynh ấy là người tốt.”

Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu: “Ừ, Mộ Thần nói, lúc này mà còn đồng ý đến tiền tuyến thì đều là người tốt ưu quốc ưu dân.”

Lâm Lạc Phong sửng sốt một chút, lập tức cười nói: “Diệp thiếu đúng là thâm minh đại nghĩa. À Diệp thiếu này, phù chú lục cấp quý giá như vậy,

bình thường người tốt nhất nên cố gắng dùng ít thôi.”

Diệp Thạch nghiêng đầu, không hiểu hẳn nhìn Lâm Lạc Phong nói: “Phù chú lục cấp quý giá? Ta có rất nhiều mà!”

Lâm Lạc Phong nhăn mày hỏi: “Rất nhiều sao?”

Diệp Thạch gật đầu, từ nhẫn không gian móc ra một cốc nhỏ phù chú lục cấp, “Một, hai, ba, bốn... tám, à! Cũng không nhiều lắm, chỉ có tám tờ thôi.”

Lâm Lạc Phong: “...” Tám tờ mà còn không nhiều lắm? Những võ hoàng bình thường có một tờ là đã rất không tồi rồi, hai tờ thì chính là nghịch thiên, biết không?

“Không phải là người rất thích phù chú này sao? Vậy chia cho người hai tờ đi.” Diệp Thạch rút ra hai tờ phù chú lục cấp đưa cho Lâm Lạc Phong.

Lâm Lạc Phong bị bánh nhân thịt bất thành linh đập trúng đầu, thứ trong tay Diệp Thạch thật sự đều là phù chú lục cấp? Không phải là hàng giả chứ?!

Diệp Thạch nhìn sắc mặt Lâm Lạc Phong không ngừng biến hóa, giọng phù chú trong tay lên hỏi: “Người không muốn sao?”

Lâm Lạc Phong lập tức vươn tay nói: “Muốn muốn muốn!”

Mặc kệ nó có là hàng thật hay là hàng giả, dù sao đều là hàng tặng, không lấy cũng uống, nếu như là thật, vậy chẳng khác nào mình có nhiều thêm hai cái mạng!

Diệp Thạch giao phù chú cho Lâm Lạc Phong, Lâm Lạc Phong âm thầm kiểm tra liền biết phù chú là thật.

Diệp Thạch cầm sáu tờ phù chú còn thừa quạt quạt, có chút buồn bực nói: “Địa phương quỷ quái này nóng quá đi mất!”

Lâm Lạc Phong nhìn phù chú trên tay Diệp Thạch, tâm nhin không được mà run rẩy.

Lấy phù chú lục cấp làm quạt, dám xa xỉ như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có mình Diệp Thạch.

Diệp Thạch quay đầu lại, nhìn về phía xa xa, “Vị tiên bối tên là Đan Thừa kia đi quá nhanh, vốn ta còn nghĩ đưa cho hắc hai tờ phù chú lục phẩm, nếu hắc đi rồi vậy thì ta đỡ tổn.”

Lâm Lạc Phong: “...”

Mặc dù Đan Thừa đã rời đi, nhưng mà cũng không có đi xa, linh hồn lực vẫn còn dừng ở bên này nghe ngóng.

Nghe thấy lời Diệp Thạch nói, Đan Thừa thiếu chút nữa hồi hận phun ra một búng máu.

Cũng không chỉ có mình Đan Thừa là từ một nơi bí mật gần đó chú ý tình huống bên Mộ Thần Diệp Thạch.

“Vận khí Lâm Lạc Phong thật tốt.” Phương Vân hâm mộ nói.

“Chính xác.” Đoạn Ly ghen tị nói, hai tờ phù chú lục cấp mà lại nói đưa liền đưa, đã sớm nghe đồn Mộ Thần và Diệp Thạch tài đại khí thô, nhưng lại không nghĩ tới tài đại khí thô đến nông nổi này.

“Đan Thừa đúng là đáng tiếc.” Phương Vân có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Ai biểu chứ.” Nghĩ đến Đan Thừa, tâm tình Đoạn Ly nhất thời cân bằng lại một ít

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

206. Chương 206

Lâm Lạc Phong cẩn thận thu lại phù chú, cười với Diệp Thạch, “NếunhưĐan huynh biết bởi vìhuynh ấy rời điởmônởntồn thất hai tờ phù chú lục cấp,huynh ấynhất địnhhỗihội hận học máu.”

Diệp Thạch nhún vai, không cho là đúng mà nói: “Chỉ làphù chúlục cấpmà thôi, Đan tiên bối là cao nhân,hẳn làsẽ không để vào mắt.”

Xa xa Đan Thừa nghe được lời Diệp Thạch nói, nội tâm hung hăng run rẩy, thiếu chút nữa liền phun ra một búng máu.

Ánh mắt Lâm Lạc Phong biến ảo cực nhanh. Chỉ là phù chú lục cấp mà thôi?! Chỉ là phù chú lục cấp mà thôi!

Đến tột cùng thì Diệp Thạch coi phù chú lục cấp thành thứ gì!

Lâm Lạc Phong nhần nhần, cuối cùng nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Diệp thiếu, người thật sự cảm thấy phù chú lục cấp khôngcoi là gì sao?”

Diệp Thạch khó hiểu nhìn Lâm Lạc Phong, trả lời: “Phù chú lục cấp rất lợi hại đúng không?” Hình như đúng thật là lợi hại, thế nhưng, một ngày Mộ Thần có thể vẽ ra hai ba tờ, cho dù có quý giá thì cũng không quý giá tới đâu.

Lâm Lạc Phong nhìn biểu tình mờ mịt trên mặt Diệp Thạch, hận không thể tát một bàn tay lên. ‘Phù chú lục cấp rất lợi hại đúng không?’?!!!

Phù chú lục cấp đương nhiên là lợi hại! Hắn đã từng tham gia một lần bán đấu giá phù chú lục cấp, vài võ hoàng lúc ấy thiếu chút nữa đánh nhau vỡ đầu vì tờ phù chú này.

“Làm thế nào mà Diệp thiếu có được nhiều phù chú lục cấp như vậy?”
Lâm Lạc Phong tò mò hỏi.

Diệp Thạch nhún vai, nói với giọng đương nhiên: “Do Mộ Thần luyện ra.”

“...Mộ thiếu, ngài thật sự là... Phù chú sư lục cấp?” Lâm Lạc Phong cảm thấy khó tin nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười đáp: “Có rất nhiều nguyên liệu luyện chế lục phẩm phù chú cũng có thể lấy từ trên người yêu thú lục cấp, chỉ cần không thiếu yêu thú lục cấp, thì việc luyện chế phù chú lục cấp cũng không có gì khó cả, bởi vậy, kỳ thật phù chú lục cấp cũng bình thường thôi.”

Lâm Lạc Phong ngẩn ngang trong gió, lẩm bẩm: “Đối với Mộ thiếu mà nói, tất nhiên là bình thường, bình thường...”

Lâm Lạc Phong siết chặt tay, nếu không phải là hắn đã biết Mộ Thần chỉ thích Diệp Thạch, hắn thật sự sẽ muốn gả nữ tử vừa độ tuổi trong tộc cho Mộ Thần liền.

Hai mắt Diệp Thạch tỏa sáng nói: “Nghe nói thú triều lần này sẽ có rất nhiều yêu thú cấp cao, chắc chắn yêu thú lục cấp cũng không ít, yêu thú lục cấp toàn thân đều là bảo đấy.”

Lâm Lạc Phong nhìn vẻ mặt tràn đầy hưng phấn của Diệp Thạch, nhịn không được dừng lại một chút.

Mọi người đều nói bởi vì Diệp Thạch với Mộ Thần thương quốc thương dân nên mới quay về Huyền Phong đế quốc. Kỳ thật là do hai người này nhìn trúng yêu thú lục cấp sẽ xuất hiện trong thú triều nên mới quay về!!

“Tuy rằng yêu thú lục cấp toàn thân là bảo, nhưng hai người vẫn nên bảo trọng an toàn.” Lâm Lạc Phong nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết, chúng ta có chừng mực.”

Mộ Thần và Diệp Thạch lái phi thuyền, dừng lại ngay trước cửa Mặc.

Một võ vương nhìn thấy Mộ Thần Diệp Thạch, lập tức đi ra đón.

“Xin chào Mộ thiếu, Diệp thiếu.” Hà Kính Chi bước nhanh, mang theo một nhóm võ giả tiến lên phía trước chấp tay chào hỏi.

Mộ Thần đánh giá người cầm đầu là Hà Kính Chi, hỏi: “Vùng từ cửa Lan tới cửa Mặc chỉ có một võ vương là người sao?”

Hà Kính Chi cung kính nói: “Vốn chỉ có một mình ta. Nhưng Khúc Khôn tiền bối để lại lệnh bài đưa tin cho ta, nói là nếu gặp được vấn đề khó giải quyết thì có thể tìm ngài ấy, và Kinh Sí Diễm đạo hữu cũng sẽ lập tức tới đây.”

“Sự phụ?” Diệp Thạch tròng lớn mắt, “Sao ta lại không biết?”

“Lệnh chỉ vừa mới được gửi xuống.” Hà Kính Chi đáp.

Diệp Thạch gật đầu, “À” một tiếng.

Phía sau Hà Kính Chi có mười mấy võ linh đi theo, những võ linh này tràn đầy tò mò nhìn chăm chăm đánh giá Mộ Thần và Diệp Thạch.

Mộ Thần và Diệp Thạch có thanh danh hiển hách. Lúc biết hai người sắp tới đây, có rất nhiều võ giả nhịn không được mà tò mò tiến tới xem thử chân dung hai người.

Mộ Thần thản nhiên quét mắt nhìn mấy người ở phía sau Hà Kính Chi.

Mấy năm nay Mộ Thần vào Nam ra Bắc, gặp được nhiều, lại nhìn tới dân chúng Huyền Phong đế quốc, liếc mắt một cái liền có thể cảm thấy tu sĩ của Huyền Phong đế quốc quả thật quá nghèo.

Mộ Thần vung tay lên, đại lượng binh khí liền bị lấy ra.

“Thú triều đã sắp diễn ra, ta thấy binh khí của mấy vị có khả năng không đủ dùng, mấy vị lấy những thứ này phân chia đi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Hà Kính Chi thấy binh khí đầy đất, nhất thời kinh sợ: “Ta xin đại biểu các vị đạo hữu cảm tạ sự cao nghĩa của Mộ thiếu.”

Huyền Phong đế quốc bản cùng tài nguyên. Không có binh khí thích hợp, lúc tu sĩ Huyền Phong đế quốc giao thủ với tu sĩ của các đế quốc khác thì luôn ở hạ phong. Chiến đấu liên tục, binh khí của rất nhiều tu sĩ liền bắt đầu hư hao, một đám binh khí này quả thực chính là mưa rào trong lúc nắng hạn.

Tuy rằng những binh khí mà Mộ Thần lấy ra không có cấp bậc cao, nhưng số lượng lại nhiều, một đám binh khí nhiều như vậy, giá trị cũng rất xa xỉ.

Mộ Thần nhìn thoáng qua Diệp Thạch, Diệp Thạch hiểu ý lấy ra một hộp Thiên Lô Châu.

“Ở trong đây có năm trăm viên Thiên Lô Châu, là ta mua từ bên ngoài, cũng lấy phân chia đi, để cho mọi người phòng thân.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Hà Kính Chi lần thứ hai bị chấn kinh, lắp bắp nói: “Đa tạ Mộ thiếu!”

Tu sĩ Huyền Phong đế quốc yếu hơn các đế quốc một chút, thú triều sắp diễn ra, tu sĩ mà muốn tiến bộ lên nhiều thì rất không có khả năng, Thiên Lô Châu này chỉ cần vận dụng nguyên lực là có thể phát động.

Nhiều viên như thế, nếu như đồng thời thả ra, chỉ sợ ngay cả yêu thú lục cấp cũng có thể bị đập chết.

Vốn Hà Kính Chi còn lo lắng về thực lực hai người chỉ ở võ vương, bây giờ có một màn như vậy, tâm đang treo cao của Hà Kính Chi trái lại buông xuống một chút.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi dọc theo phòng tuyến tuần tra một phen.

Diệp Thạch suy nghĩ nhìn phòng tuyến rồi nói: “Ta thấy nên bày ra Vạn Kiếm Sát Trận ở chỗ này, như vậy toàn bộ phòng tuyến phòng thủ sẽ kiên cố hơn.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Chủ ý này không tồi.”

Đối mặt với thú triều, thực lực cá nhân chung quy cũng chỉ nhỏ bé, lợi dụng và phát huy triệt để thực lực của một đám tu sĩ mới là thượng sách.

“Gần đây Mộ tiên bối và Diệp tiên bối sống tốt nhỉ.”

Một thanh âm quen thuộc truyền vào tai hai người.

Diệp Thạch quay đầu, nhìn thấy người đang đi tới thì nhất thời kinh ngạc.

“Tân sư tử, sao tử lại ở đây vậy? Sư tử, tử vẫn nên gọi đệ với Mộ Thần là sư đệ đi, tử gọi bọn đệ là tiền bối như vậy làm bọn đệ cảm thấy mình rất già đó!” Diệp Thạch nói với Tân Như Ca.

Tân Như Ca nhún vai nói: “Vậy được rồi, Diệp sư đệ.”

“Sư tử, sao tử lại ở chỗ này?” Diệp Thạch hỏi.

“Đế quốc đang lâm nguy, ai lại có thể chỉ lo thân mình, tử đâu gì cũng là một võ linh thất tinh, tất nhiên là muốn tới đây ra một phần lực.” Tân Như Ca cười trả lời.

“Sư tử đúng là ‘nữ tử không kém đấng nam nhi’, thật khiến người khác bội phục!” Mộ Thần vỗ tay nói.

Tân Như Ca cười khố: “Đừng có khen tử như vậy, tổ chim mà ở thì trứng làm sao an toàn được, tử cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

“Sư tử không cần phải khiêm tốn, nếu sư tử không có tâm trả nợ nước thì sao lại tới phòng tuyến Thương Lan nguy hiểm nhất này chứ?” Mộ Thần lắc đầu nói.

Tân Như Ca vỗ tay sau lưng, cười, “Ai cũng nói phòng tuyến Thương Lànày là nơi nguy hiểm nhất, nhưng tử lại không thấy như vậy. Có Mộ Thần sư đệ ở đây, phòng tuyến Thương Lànày sẽ chính là nơi được phòng thủ kiên cố nhất!”

Mộ Thần sững sốt một chút, lập tức cười khố nói: “Tân sư tử, tử nói lời này có chút chiết sát đệ rồi.”

Tân Như Ca nói với Mộ Thần: “Mộ sư đệ, đệ không cần phải khiêm tốn.”

Tên Mộ Thần này ầy mà, nếu không phải là đã nắm chắc thì sao lại mang Diệp Thạch tới nơi này mạo hiểm.

“Hai đệ có tính toán gì không?” Tân Như Ca hỏi.

Diệp Thạch và Mộ Thần liếc mắt nhìn nhau, Mộ Thần nói: “Đệ tính bày ra một cái Vạn Kiếm Sát Trận ở phòng tuyền này. Chỉ cần đưa nguyên khí vào trong trận pháp Vạn Kiếm Sát Trận là có thể phát động kiếm khí công kích.”

Diệp Thạch bổ sung thêm: “Vạn Kiếm Sát Trận có thể tăng phúc công kích cho mỗi tu sĩ, đồng dạng cũng tiêu hao nhiều nguyên khí. Vạn Kiếm Sát Trận ước chừng có thể phát huy ra tới khoảng gấp năm lần lực sát thương nguyên lai, ý là sát trận này còn có thể gia tăng công kích của tất cả tu sĩ.”

Tân Như Ca nhăn mày hỏi: “Chẳng lẽ hai đệ muốn bố trí một đại trận bao phủ tất cả phòng tuyền?”

“Chỉ cần bao phủ từ cửa Lan đến cửa Mặc là đủ rồi, những đoạn khác không cần bọn đệ quản.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tân Như Ca cau mày, châm chọc nói: “Muốn bố trí ra một đại trận như vậy, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đúng không?”

Mộ Thần gật đầu đáp: “Đúng là không dễ, chỉ sợ đệ phải tốn không ít thời gian để luyện chế trận kỳ.”

Tân Như Ca sừng sốt hỏi: “Luyện chế trận kỳ? Chẳng lẽ đệ còn biết luyện khí?”

Mộ Thần: “Có biết một chút. Lúc trước trong bí cảnh, bởi vì rảnh rỗi nên có học một chút, sau đó lại gặp được một vị luyện khí sư lục cấp, người ấy cũng dạy đệ không ít.”

Tân Như Ca cắn chặt răng hỏi: “Luyện khí thuật của đệ, không phải là đã tới lục cấp chứ...”

Mộ Thần cười trả lời: “Miễn cưỡng cũng coi như vậy.”

Tân Như Ca kinh ngạc nhìn Mộ Thần, nghĩ thầm Mộ Thần thật sự là quái thai, tên này lấy đâu ra thì giờ tu luyện thế!

“Tỷ có nghe nói là đệ đưa cho Lâm Lạc Phong tiền bối hai tờ phù chú lục cấp?” Tân Như Ca nói.

Mộ Thần có chút giật mình: “Tin tức truyền nhanh vậy sao?”

Tân Như Ca gật đầu: “Phải. Hùng tiền bối cũng có nghe nói tới. Lão nhân đã nổi trận lôi đình chửi đệ không biết tôn sư trọng đạo đấy.”

Mộ Thần xoa xoa mũi, ngượng ngùng nói: “Sư phụ thật là càng ngày càng nóng tính, chỉ là hai tờ phù chú lục cấp mà thôi, nếu sư phụ muốn thì đệ còn có thể không đưa sao?”

Mộ Thần lấy ra hai mươi tờ phù chú ngũ cấp, năm mươi tờ phù chú tứ cấp đưa cho Tân Như Ca. “Sư tỷ, những thứ này tỷ cầm lấy để phòng thân, tu vi của tỷ mới là võ linh, không phát động được phù chú lục cấp, nên đệ cũng không đưa cho tỷ.”

Tân Như Ca nhìn một chồng phù chú thật dày, hít sâu một hơi, run run nói: “Phòng thân mà dùng nhiều như vậy sao?”

“Sư tỷ đừng khách khí.” Mộ Thần nói.

Tân Như Ca nhìn Mộ Thần, âm thầm nghĩ, khó trách lúc trước Trang Du lại nhiều lần dây dưa Mộ Thần. Một tên giàu có như thế, kẻ người khác không thích cũng không được!

Diệp Thạch không để ý nói: “Phải đó sư tỷ, nếu một mình tỷ không dùng hết thì có thể chia cho nam nhân của tỷ dùng mà!”

Tân Như Ca bĩu môi: “Tỷ với nam nhân của tỷ cũng không dùng hết nhiều như vậy.”

Diệp Thạch nhún vai: “Vậy tỷ tìm nhiều thêm vài nam nhân đi rồi chia.”

Tân Như Ca: “...” Thằng nhóc Diệp Thạch này đúng là mồm chó không mọc được ngà voi!!

“Mộ Thần, đệ tính khi nào bắt đầu bố trí đại trận?” Tân Như Ca chuyển đề tài hỏi.

Mộ Thần hí mắt nói: “Thú triều tùy thời có khả năng bùng nổ, đệ tính hôm nay lập tức bắt đầu.”

“Viện trưởng Lôi Thành của luyện khí viện cũng đang ở đây, tỷ sẽ đi tìm ông ấy tới giúp đệ.” Tân Như Ca nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Luyện khí thuật của Lôi Thành tiền bối vô cùng tốt, công ấy tương trợ thì tất nhiên là tốt rồi.”

Tân Như Ca cười: “Trong những người tới đóng giữ phòng tuyến Thương Lan hãn lạc cũng có không ít luyện khí sư, tỷ sẽ tìm bọn họ tới giúp đệ.”

“Làm phiên sư tỷ.” Mộ Thần chấp tay nói.

Tân Như Ca không để tâm, khoát tay áo nói, “Giờ cũng không thể để mình để làm một chết, tất cả mọi người chỉ trông vào đệ thôi.”

Mộ Thần: “Đệ nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của sư tỷ.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

207. Chương 207

Lúc Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như đi tới đoạn phòng tuyến từ cửa Lan đến cửa Mặc thì thấy một đám tu luyện giả đang khí thế ngất trời bố trí trận pháp.

Mấy trăm con Thôn Thiên Phong dưới sự chỉ dẫn của mấy con Thôn Thiên Phong đầu đàn, uy phong lẫm liệt qua lại tuần tra.

“Sao lại có nhiều người như vậy?” Mạnh Thanh Như có chút kinh ngạc.

Đoạn Ly vỗ tay sau lưng: “Nghe nói là Mộ Thần với Diệp Thạch tính bày ra một cái Vạn Kiếm Sát trận trên đoạn phòng tuyến từ cửa Lan đến cửa Mặc, những người chỗ này hẳn là đang giúp đỡ bố trí đại trận.”

Mạnh Thanh Như quét linh hồn lực ra quan sát, đầy cảm thán: “Đây thật là một đại công trình! Hẳn là sẽ hao phí không ít nhân lực, vật lực.”

Đoạn Ly gật đầu đồng ý: “Nói không sai, nhưng nếu như đại trận được bố trí xong, an toàn của một đoạn phòng tuyến này sẽ được đề cao rất lớn.”

Mạnh Thanh Như cười nói: “Lúc ở bên ngoài ta đã từng gặp qua loại trận pháp này, đích thật là rất lợi hại. Nó có thể chuyển hóa nguyên lực của tu luyện giả thành kiếm khí, khiến cho mỗi một tu sĩ đều có thể lấy một địch mười. Không nghĩ tới Mộ Thần và Diệp Thạch lại hiểu cả trận pháp này, thật quá giỏi.”

“Hơn một năm trước thì hai người họ đã đều là trận pháp sư lục cấp, lúc trước bọn họ chính là dùng trận pháp giết chết vài võ hoàng đấy! Đều đã hơn một năm rồi, không biết trận pháp thuật của bọn họ đã tới tình trạng gì nữa.” Trong mắt Đoạn Ly hiện lên vài phần tò mò.

Mạnh Thanh Như cười khố: “Nhìn Mộ thiếu với Diệp thiếu, tabỗng cảm thấy mình quả thật quá kém.”

“Mạnh huynh nói quá lời.” Đoạn Ly cười cười.

“Nhiều Thôn Thiên Phong quá! Đã vậy trong đó còn có hơn bốn mươi con là vương cấp, nhiều Thôn Thiên Phong như này mà liên hợp công kích cũng sẽ không yếu hơn võ hoàng đâu.” Mạnh Thanh Như nhìn đàn Thôn Thiên Phong bay đầy trời.

Đoạn Ly gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Xem ra ngoại giới đánh giá Mộ Thần và Diệp Thạch vẫn có hơi thấp.” Thực lực Mộ Thần và Diệp Thạch tuyệt đối sẽ không kém hơn võ hoàng.

“Đoàn huynh, giờ ta mạo muội đến cầu phù chú, Mộ Thần sẽ chosao?” Mạnh Thanh Như có chút bất an hỏi.

Tại trong một nhóm võ hoàng thủ vệ phòng tuyến Thương Lan, thực lực của Mạnh Thanh Như cũng hơi thấp, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Đoạn Ly cười, trong lòng cũng có chút không chắc chắn, “Hẳn là sẽ được.”

Nếu như ngày đó mình lưu lại tiếp đãi Mộ Thần với Diệp Thạch thì tốt rồi, kết quả lại để cho Lâm Lạc Phong nhặt được một cái tiện nghi lớn như vậy, thật sự là... “Hai vị tiền bối giá lâm, thứ lỗi ta không có tiếp đón từ xa!” Diệp Thạch bay nhanh như điện đến trước mặt.

Đoạn Ly chấp tay nói: “Mạo muội tới chơi, mong Diệp thiếu không thấy phiền.”

Diệp Thạch cười chấp tay đáp lễ nói: “Hai vị tiền bối nói quá lời, bọn ta rất hoan nghênh khi hai vị có thể tới đây, mời hai vị...”

Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như đi theo Diệp Thạch vào biệt viện lâm thời của Diệp Thạch.

“Diệp thiếu, ta cũng đi thẳng vào vấn đề luôn, lần này chúng ta tới đây là muốn cầu Diệp thiếu một tờ phù chú lục cấp.” Đoạn Ly chấp tay nói.

Diệp Thạch bình tĩnh sắc mặt gật đầu: “À, Mộ Thần đã sớm đoán được.”

Diệp Thạch lấy ra một cái hộp, mở ra nói: “Phòng tuyến Thương Lan tổng cộng có mười võ hoàng đóng giữ, chỗ này có hai mươi tờ lục cấp phù chú, các người cứ lấy chia đều đi, không cần trả tiền.”

Đoạn Ly sửng sốt, số võ hoàng đóng giữ phòng tuyến Thương Lan cộng thêm Lâm Lạc Phong là vừa vặn đủ mười người, theo ý tứ này của Diệp Thạch thì Lâm Lạc Phong lại còn có thêm phần! Mệnh của tên Lâm Lạc Phong này cũng không khỏi quá tốt rồi.

Diệp Thạch lại lấy ra hai tờ phù chú giao cho hai người, nói: “Nếu hai vị tiền bối đã đến đây thì cũng không thể để hai vị đến không được, hai tờ này là đưa thêm cho hai vị.”

Đoạn Ly lảng lảng nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch ra tay quá lớn rồi, nhưng người chân chính hào phóng hẳn là Mộ Thần sau lưng Diệp Thạch.

“Điều này sao được?” Đoạn Ly tràn đầy xấu hổ nói, phần lễ này của đối phương quá nặng, nặng khiến hẳn có chút chịu không nổi.

Diệp Thạch nhún vai không để ý: “Nguyên liệu luyện chế phù chú lục cấp phần lớn chính là huyết nhục và yêu hạch của yêu thú lục cấp, nếu như hai vị cảm thấy ngại thì có thể đưa mấy thứ như vậy tới đây, không có cũng không sao.”

Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó chớp tay nói: “Nếu như có mấy thứ này, chúng ta nhất định sẽ đưa tới đây cho hai vị.”

Diệp Thạch cười nói: “Hai vị đều gánh vác trách nhiệm thủ vệ phòng tuyến, nhiệm vụ trọng đại, ta cũng không lưu hai vị lại nữa.”

“Vậy, bọn ta cũng không làm phiền nữa.”

“Người đã đi rồi à?” Mộ Thần đưa mắt nhìn hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, hơi cau mày ngồi xuống bên cạnh Mộ Thần: “Ừ, đi rồi.”

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch: “Làm sao mà sắc mặt khó coi vậy?”

Diệp Thạch cắn môi, hơi hơi bất an hỏi: “Bọn họ sẽ đưa huyết nhục và yêu hạch yêu thú tới đây thật sao?”

“Vốn ta cũng không trông cậy vào việc bọn họ hồi báo gì, hiện tại mọi người đều đứng trên cùng một chiếc thuyền, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, dù sao cũng đã đưa, không có gì ghê gớm cả.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch đảo mắt, hỏi nhỏ: “Mộ Thần, người đang lo lắng những người đó không thủ được phòng tuyến Thương Lan cho nên người mới làm như vậy à?”

Trong mắt Mộ Thần hiện lên tia cười, “Người hiểu rõ ta nhất vẫn là Thạch Đầu nha!”

Mộ Thần cầm đôi tay Diệp Thạch thưởng thức, trong mắt hiện lên tia châm chọc: “Đám lão gia kia lo ta với người còn trẻ tuổi, cấp bậc thấp, thực lực không đủ. Nhưng ta làm sao lại không lo lắng bộ xương cốt già của bọn họ đánh không nổi chứ.”

Diệp Thạch cười rộ lên: “Nói có lý.”

Tại phòng tuyến Thiên Không đế quốc.

“Của người đấy!” Đoạn Ly tức giận ném hòm đựng phù chú lục cấp qua cho Lâm Lạc Phong.

Lâm Lạc Phong có chút không vui bắt lấy: “Đoàn huynh, huynh phải cẩn thận một chút chứ! Trong này chính là hai tờ phù chú lục cấp đấy, lỡ như bị tổn hại thì làm sao?”

Đoạn Ly hừ lạnh một tiếng, ghen tị nói: “Người đúng là có vận cứt chó.”

Lâm Lạc Phong tươi cười trả lời: “Đoàn huynh, huynh cũng không cần nói như vậy chứ? Nói ra thì vận khí của huynh cũng không tồi đâu nha, chỉ đi một chuyến mà cũng có thêm một tờ phù chú.”

“Nào có thể so với người!” Đoạn Ly liếc mắt nói.

“Chỉ kém có một tờ mà thôi.” Lâm Lạc Phong cười cười.

“Đủ rồi! Hai tông gia hỏa may mắn các người đều cầm miệng đi!” Trương Lê hung hăng trừng mắt nhìn hai người.

Đàm Trần đầy hưng phấn thưởng thức phù chú trên tay, “Không ngờ Mộ Thần lại hào phóng đến trình độ này, đúng là khiến người khác khó

tưởng tượng nổi.” Bút tích lớn như vậy đúng là làm người ta phải xấu hổ!

“Theo lần ra tay này của Mộ Thần là có thể thấy được, thuật luyện phù của hã chắc chắn cũng giống như thuật luyện đan, xác xuất thành công cực cao!” Đoạn Ly nói.

Đám người Đàm Trần đồng ý gật đầu.

“Tại sao Mộ Thần lại hào phóng như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì huyết nhục và yêu hạc của yêu thú? Mấy thứ này hã chắc chắn có thể lấy phù chú lực cấp đối với người khác, căn bản không cần phải làm như vậy. Chẳng lẽ bọn họ có ý đồ gì khác?” Trương Lê nhăn mày, bút tích này của Mộ Thần Diệp Thạch khiến hã không nghĩ nhiều cũng không được.

Đoạn Ly cười khố nói: “Bởi vì hã lo về chúng ta.”

“Lo về chúng ta? Có ý gì?” Đàm Trần khó hiểu hỏi Đoạn Ly.

Đoạn Ly cười khố: “Tên Đan Thừa của Fred đế quốc kia vẫn luôn lo Mộ Thần và Diệp Thạch tuổi còn nhỏ, thực lực kém nên không đối phó nổi thú triều. Nhưng lại không biết là người ta cũng lo lắng cánh tay cánh chân già của chúng ta thủ không nổi đấy.”

Đàm Trần trừng lớn mắt: “Không thể nào!”

Đoạn Ly liếc mắt nhìn: “Không? Vì sao lại không? Lời này là do chính miệng Mộ Thần nói ra!”

“Mộ Thần và Diệp Thạch trước khi về Huyền Phong đế quốc đã chuẩn bị sung túc, chỉ về Thiên Lô Châu thì bọn họ đã chuẩn bị mấy ngàn viên. Mấy ngàn viên Thiên Lô Châu đồng thời được cấp nổi thì sẽ là quang cảnh gì?”

“Còn có đàn Thôn Thiên Phong dưới tay hai người, trong đám ong đó lại có mấy chục con là vương cấp, dư dả đối phó với một con yêu thú

hoàng cấp!”

“Chờ tới khi Vạn Kiếm Sát Trận bố trí xong, thực lực chính thể của tu luyện giả bên Huyền Phong đế quốc sẽ lập tức tăng lên gấp mấy lần!”

Đoạn Ly cười khở lắc đầu, tổng kết lại nói: “Theo ta thấy, nếu cứ như vậy, dù cho phòng tuyến tam quốc chúng ta đều bị phá, thì phòng tuyến Huyền Phong đế quốc cũng sẽ không bị phá. Cho nên, người ta lo lắng xác thực có đạo lý!”

Lâm Lạc Phong, Đàm Trần, Trương Lê trợn mắt há mồm nhìn Đoạn Ly, không ngờ Đoạn Ly lại nghĩ như vậy.

“Đoàn huynh, lời này của huynh có phải là hơi quá lên rồi không?” Một hồi lâu, Đàm Trần mới hồi phục lại tinh thần mà nói.

Thực lực Huyền Phong đế quốc là yếu nhất trong tứ quốc. Fred đế quốc có ba vị võ hoàng là Đan Thừa, Phương Vân và Lữ Trình Phong đóng giữ; Huyết Nguyệt có ba vị võ hoàng là Mạnh Thanh Như, Chương Kha và Đào Dĩnh; Thiên Không đế quốc bọn họ có tới bốn là hắc, Đoạn Ly, Lâm Lạc Phong và Trương Lê. Kết quả là Đoạn Ly lại nói, Huyền Phong đế quốc một vị võ hoàng cũng không có lại có phòng thủ kiên cố nhất, đây quả thực là chuyện cười!

Đoạn Ly lắc đầu nói: “Các người cứ chờ xem đi.”

Lúc Mộ Thần nói “Đám lão gia kia lo ta với người còn trẻ tuổi, cấp bậc thấp, thực lực không đủ. Nhưng ta làm sao lại không lo lắng bộ xương cốt già của bọn họ đánh không nổi chứ” thì đã cảm nhận linh hồn lực của hắc và Mạnh Thanh Như đang nghe lén, thế nhưng hắc vẫn nói ra lời này, lời này của Mộ Thần là đang cố ý nói cho bọn họ nghe!

... ..

Phòng tuyến Huyết Nguyệt đế quốc.

“Mạnh huynh, huynh chiếm tiện nghi lớn rồi! Sớm biết vậy thì ta cũng đi theo.” Đào Dĩnh tràn đầy hâm mộ nói.

Mạnh Thanh Như cười nói: “Ta cũng không nghĩ tới Mộ Thần lại dễ nói chuyện vậy, đúng là rất ngoài dự đoán.”

Huyết Nguyệt đế quốc bọn họ mặc dù có ba võ hoàng đóng giữ phòng tuyến Thương Lan, nhưng mà ba người đều là võ hoàng mới, thực lực cũng không mạnh lắm.

“Xem ra về sau phải thân cận với Huyền Phong đế quốc một ít.” Đào Dĩnh nói.

Mạnh Thanh Như gật đầu: “Ừ.”

“Nghe nói là Mộ Thần với Diệp Thanh gần đây đang bày Vạn Kiếm Sát Trận gì đó, hình như khi đại trận được bố trí xong thì sẽ hết sức lợi hại, đây là sự thật sao?” Chương Kha hỏi.

Mạnh Thanh Như: “Trận pháp kia vẫn còn đang bố trí, nhưng nếu đã bố trí xong, chắc chắn nó sẽ hết sức lợi hại!”

Chương Kha và Đào Dĩnh hai mặt nhìn nhau, “Mộ Thần đúng là tài giỏi!”

Nghĩ tới Mộ Thần, Mạnh Thanh Như nhin không được mà hơi nhíu mi, “Chúng ta thu lễ của người ta nặng như vậy, nếu như còn thủ phòng tuyến không được thì mặt mũi sẽ bị ném mất.”

Đào Dĩnh gật đầu: “Đó là tất nhiên.”

... ..

Phòng tuyến Fred để quốc.

“Đây là thứ gì?” Đan Thừa hỏi.

“Là phù chú lục cấp mà Đoạn Ly đưa tới, tổng cộng có sáu tờ, chia cho ba người chúng ta mỗi người hai tờ, thứ này là do Diệp Thạch đưa. Diệp Thạch thật sự rất hào phóng, bởi vì Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như chạy tới đó một chuyến nên liền đưa thêm cho hai người bạn họ mỗi người một tờ phù chú lục cấp.” Lữ Trình Phong hâm mộ nói.

“Thì ra Mộ Thần đến nói chuyện như vậy.” Phương Vân nhin không được mà nói.

“Phải đó!” Lữ Trình Phong phụ họa nói.

“Không nghĩ tới Mộ Thần lại hào phóng như thế.” Bắt người tay ngắn, trong nhất thời Đan Thừa cũng không biết nói xấu thêm gì về hai người.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

208. Chương 208

Phòng tuyến Huyền Phong để quốc.

Diệp Thạch đi dạo phòng tuyến, những tu luyện giả thấy được liền sôi nổi cung kính hành lễ về phía Diệp Thạch.

Chỉ ngắn ngủn vài ngày, Diệp Thạch mang theo Thôn Thiên Phong mấy lần đánh đuổi yêu thú, dễ dàng treo cổ mấy chục con yêu thú vương cấp, giết ra uy danh hiển hách.

Kỳ thật không chỉ có người các đế quốc khác lo rằng thực lực Diệp Thạch với Mộ Thần không tốt, mà ngay cả những người đóng ở biên cảnh Huyền Phong để quốc cũng đồng dạng lo lắng.

Diệp Thạch dùng thực lực cường đại đánh mất đi sự nghi ngờ của mọi người.

Diệp Thạch suất lĩnh Thôn Thiên Phong đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, khiến tất cả mọi người đều vui lòng phục tùng.

“Thạch Đầu, hiện tại đệ có uy vọng rất cao đó!” Tân Như Ca cười nói.

“Thật hả?” Diệp Thạch mở to mắt hỏi.

Tân Như Ca gật đầu, “Đương nhiên rồi. Đệ không phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn đệ đều mang theo sùng kính sao?”

Diệp Thạch nghiêng đầu tò mò hỏi: “Tỷ thấy, uy vọng của đệ cao, hay là uy vọng của Mộ Thần cao hơn?”

“Hắn là của đệ.” Tân Như Ca nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Nếu phải nói giữa Mộ Thần và Diệp Thạch ai lợi hại hơn, thì chỉ sợ chính là Mộ Thần, bởi vì Mộ Thần tinh thông cả phù chú, trận pháp, đan dược. Đừng nhìn Diệp Thạch đánh vui vẻ ở tiền tuyến, nếu mà không có Mộ Thần luyện chế phù chú, Diệp Thạch làm sao có thể lấy phù chú lực cấp ném mà không tiếc được!

Thế nhưng, tên Mộ Thần này thoát nhìn yếu đuối, lại bởi vì hắn rất ít khi ra tay, nên người phía trên đều biết hắn rất lợi hại, còn người phía dưới lại cảm thấy Diệp Thạch giết ở tuyến đầu cứu mọi người thì lợi hại hơn.

Tân Như Ca hí mắt, lúc trước nàng còn nghe thấy vài tên tán tu không hiểu chuyện nói rằng Mộ Thần là tiểu bạch kiếm mà Diệp Thạch nuôi.

Diệp Thạch đưa mắt nhìn trận pháp khổng lồ đang được bố trí, mãn nguyện nói: “Chiếuthiến độ như vậy, qua ba ngày nữa làhắn có thể hoànthành.”

Tân Như Ca gật đầu lên tiếng: “Ừ.”

Tân Như Ca nhìn trận pháp kéo dài ngàn dặm, trong mắt hiện lên vài tràng cảnh, đã có một bộ phận trận pháp có thể sử dụng, đích thật là phi thường lợi hại, nếu như trận pháp này được bố trí xong, thực khó tưởng tượng là có thể lợi hại đến trình độ gì.

Diệp Thạch nhìn trận pháp khổng lồ, khoe miệng cong lên, “Đúng là người nhiềuhiệu lực lượnglớn.”

Tân Như Ca gật đầu đồng ý: “Chính xác!” Tuy Mộ Thần là thiên tài, nhưng có một số việc phải cần mọi người đồng tâm hiệp lực mới được.

“Mộ Thần nói là Lôi Thành đã giúp hẳn không ít.” Ánh mắt Diệp Thạch lóe sáng nói.

Tân Như Ca cười khở, năm đó Lôi Thành tâm tâm niệm niệm muốn Mộ Thần đồng ý tiến vào luyện khí viện, kết quả, tuy rằng Mộ Thần không có tiến vào luyện khí viện, nhưng luyện khí thuật lại im hơi lặng tiếng tiến vào lục cấp.

Năm đó Mộ Thần đối với luyện khí thuật dốt đặc cán mai, làm cho Lôi Thành thập phần thất vọng, hiện giờ trận pháp thuật của Mộ Thần quá tốt, lại khiến cho Lôi Thành chịu đả kích thật sâu.

“Rốt cuộc thì luyện khí thuật của Mộ Thần đâu ra vậy?” Tân Như Ca nhướn mày hỏi.

“Năm đó lúc bị nhốt trong bí cảnh, bởi vì quá rảnh nên Mộ Thần thử học.” Diệp Thạch thần nhiên trả lời.

Tân Như Ca: “...” Năm đó ở bên ngoài bí cảnh có một đồng võ hoàng mà Mộ Thần lại còn có thể rảnh rỗi nhàn chán đến vậy, đúng là lợi hại.

“Sau đó thì gặp được Mạc Phong tiền bối, luyện khí thuật của Mạc Phong tiền bối vô cùng tốt, chỉ điểm Mộ Thần không ít.” Diệp Thạch kể lại.

Tân Như Ca cười miễn cưỡng, nói: “Các đệ có vận khí không tồi.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng là vậy!”

“Diệp thiếu, ở phía Đông Nam có rất nhiều yêu thú đang hướng lại đây.” Một tu sĩ vội vàng chạy tới thông báo.

Diệp Thạch nghe vậy thì biến sắc, nhanh chóng chạy tới địa điểm xảy ra chuyện.

... ..

Lúc Diệp Thạch chạy tới thì Mộ Thần đã đến.

Một đoàn lửa màu xanh không ngừng từ trong thân thể Mộ Thần toát ra, những yêu thú đón đầu giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

Con trước ngã xuống, con sau tiến lên, thậm chí yêu thú ngay tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trong giây lát đã bị ngọn lửa thiêu đốt thành hư vô.

Ngọn lửa màu xanh chiếu rọi dưới bầu trời, dưới ánh lửa chiếu rọi, vẻ mặt Mộ Thần dị thường yêu dị.

Mộ Thần độc lập đứng trong gió, ngọn gió thổi sợi tóc Mộ Thần nhẹ bay, thân ảnh Mộ Thần trong gió thoát nhìn có chút đơn bạc gầy yếu.

Nhưng mà, chính là một khối thân thể không tính là cường tráng như vậy lại ngăn cản nổi ngàn vạn yêu thú.

Yêu thú chết đi càng ngày càng nhiều, yêu thú không ngừng bị yêu thú đằng sau đẩy lên phía trước, đối mặt với ngọn lửa quỷ dị, chúng nó rốt cục cũng bắt đầu kích động lui về phía sau.

Yêu thú triều mạnh mẽ xông tới, tới nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi thú triều thối lui, ở chiến trường chỉ còn lại một mảnh thi thể yêu thú bị đốt trụi.

Mộ Thần nhìn yêu thú triều đã thối lui, thản nhiên híp mắt, sắc mặt lạnh nhạt như nước.

Mộ Thần xoay thân lại, thản nhiên nói với vài tu luyện giả đang trốn mắt há mồm bên cạnh: “Đi quét tước chiến trường đi.”

Chiến trường im lặng một mảnh, một đám tu luyện giả đều bị Mộ Thần ra tay như sấm rền gió cuốn dọa cứng người.

Sắc mặt Mộ Thần như thường ly khai chiến trường, mọi người lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng Mộ Thần rời đi.

Cho tới nay, ấn tượng mà Mộ Thần cho mọi người đều chính là một ‘nhân viên hậu cần’ cường đại. Mọi người đều cho là Mộ Thần am hiểu luyện đan, am hiểu chế phù, thậm chí am hiểu luyện khí, nhưng lại không am hiểu chiến đấu.

Mộ Thần kỳ thật là được Diệp Thạch bảo hộ! Có rất nhiều người tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại chấp nhận điểm này.

Nhưng mà, một màn ngày hôm nay lại triệt để đảo điên ấn tượng của mọi người đối với Mộ Thần.

Một đám tu luyện giả nhìn theo bóng dáng Mộ Thần, cái bóng dáng này lúc trước ở trong mắt mọi người có chút mỏng manh, giờ phút này lại trở nên dị thường cao lớn.

Tân Như Ca lẳng lẳng nhìn Mộ Thần, lẩm bẩm: “Mộ Thần thật đúng là lợi hại!”

Diệp Thạch có chút khó hiểu nhìn Tân Như Ca, hỏi: “Mộ Thần vẫn luôn rất lợi hại mà! Tỷ không biết sao?”

Tân Như Ca cứng họng một chút, rồi cười ha ha nói: “Hiện tại mới biết.”

Tân Như Ca cúi đầu, trong khoảng thời gian này Mộ Thần cả ngày tránh trong phòng không ra khỏi cửa, không bước khỏi cổng, nàng cũng sắp quên là Mộ Thần này kỳ thật là một tên tâm ngoan thủ lạt, giết người không thấy máu.

Gần đây Mộ Thần vẫn luôn rất an tĩnh, sao giờ lại đột nhiên ra tay?

Chẳng lẽ Mộ Thần nghe nói tới lời đồn hản là tiểu bạch kiếm bị Diệp Thạch bảo hộ?

Diệp Thạch nghiêng đầu đánh giá Tân Như Ca, hỏi: “Sư tỷ, tỷ đang suy nghĩ gì thế?”

Tân Như Ca lắc đầu nói: “Không có gì, không có gì.”

Diệp Thạch nhìn một mảnh thi thể, lắc đầu nói: “Tuy Mộ Thần dùng dị hỏa công kích rất cường đại, nhưng mà tính phá hư quá lớn, mấy thứ da lông hay huyết nhục yêu thú đều không dùng được nữa, cũng may yêu hạch trân quý nhất không bị thiêu mất.”

Biểu tình Tân Như Ca co rúm lại, thầm nghĩ, hơn hai mươi tở phù chú lục cấp mà người cũng tùy tiện cho, bây giờ lại đi lo lắng cái gì mà da lông huyết nhục không dùng được, có phải là có chút lẫn lộn đầu đuôi rồi không!

Tân Như Ca nhìn thi thể đầy đất rồi nói: “Nhóm yêu thú lần này có vẻ mạnh hơn mấy nhóm trước một tí.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng thế.”

“Hy vọng trận pháp có thể mau chóng bố trí xong, nếu không thì chỉ sợ ngăn không được thú triều.” Tân Như Ca lo lắng nói.

Diệp Thạch híp mắt nói: “Nhanh thôi.”

... ..

Mộ Thần đi vào biệt viện của mình, Lôi Thành dò hỏi: “Mộ thiếu, tình huống bên ngoài thế nào rồi? Rất không tốt sao?”

“Đã giải quyết xong rồi.” Mộ Thần không để ý nói.

Lôi Thành sửng sốt một chút, lập tức nói: “Kỳ thật thì ở bên ngoài có Diệp thiếu, ngài không ra tay cũng không xảy ra vấn đề.”

Mộ Thần nói: “Như vậy cũng không sai, nhưng cũng không thể đặt hết tất cả mọi chuyện trên người Thạch Đầu được!” Nếu hãn lại còn không ra tay, ai cũng sẽ coi hãn thành tiểu bạch kiểm bị người bảo hộ mất.

“Mộ thiếu, ngài đối với Diệp thiếu thật tốt!” Lôi Thành cười nói.

Mộ Thần cười: “Thật à? Diệp Thạch đối với ta cũng rất tốt. Đúng rồi, còn thiếu bao nhiêu trận kỳ nữa?”

Sắc mặt Lôi Thành lập tức nghiêm túc lên, đáp: “Còn thiếu một trăm tám mươi cây.”

Mộ Thần gật đầu: “Phải nắm chặt thời gian một chút, nhóm yêu thú ngày hôm nay tựa hồ lợi hại hơn mấy ngày hôm trước, cứ như vậy thì sớm muộn gì sẽ bùng nổ thú triều quy mô lớn.”

Sắc mặt Lôi Thành biến đổi, lúc trước có tới mấy chục con yêu thú vương cấp, nếu không phải là Mộ Thần với Diệp Thạch có thủ đoạn kinh người thì phòng tuyến đã sớm đã bị công phá.

“Lôi tiên bối, tiên bối đã là võ linh cửu tinh đỉnh phong rồi, còn chưa ném thử đột phá sao?” Mộ Thần đột nhiên hỏi một câu.

Lôi Thành xấu hổ cười: “Tư chất của ta so với Mộ thiếu ngài thì kém quá xa, ta đã từng thử đột phá, nhưng lại bị thất bại.”

Võ linh cửu tinh đỉnh phong nhìn như kém võ vương không xa, nhưng trên thực tế thì lại cách nhau khá xa, có tới chín thành võ linh cửu tinh một đời đều sẽ dừng ở giai đoạn này, chỉ có một thành đột phá thành võ vương.

Đột phá võ linh cửu tinh thất bại một lần, nếu muốn đột phá tiếp thì khó khăn sẽ nhân thêm.

“Viên Phá Vương Đan này ta tặng tiền bối.” Mộ Thần tùy tay ném bình đan được cho Lôi Thành.

Lôi Thành sửng sốt tiếp lấy, sau đó có chút xấu hổ nói: “Điều này làm sao được?”

“Lôi tiền bối không cần phải khách khí, tình huống trước mắt ngài cũng biết mà, nếu ngài đột phá võ vương thì sẽ là trợ giúp lớn cho tiền tuyến.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Trên thực tế, ảnh hưởng của chiến lực một võ vương đối với trận chiến cũng không lớn, nhưng mà, Lôi Thành chính là luyện khí sư! Nếu như hắn trở thành võ vương thì luyện khí thuật cũng sẽ nâng cao.

“Như vậy, ta từ chối thì bất kính.” Sắc mặt Lôi Thành nghiêm túc nói.

Mộ Thần nói: “Tiền bối nhanh đi dùng đan dược trước đi, việc luyện chế trận kỳ để ta cũng được.”

Lôi Thành gật đầu: “Được.”

Tân Như Ca đi vào luyện khí thất, lại chỉ có thấy mình Mộ Thần, “Mộ Thần, Lôi tiền bối đâu rồi?”

“Ông ấy đang thử đột phá võ linh.” Mộ Thần nói.

“Sao lại đột nhiên nghĩ đến việc thử đột phá võ linh?” Tân Như Ca kinh ngạc hỏi.

Mộ Thần không để ý nói: “Đệ đưa cho ông ấy một viên Phá Vương Đan.”

Tân Như Ca gật đầu, “Thì rái là như vậy! Đệ cũng đủ hào phóng rồi.”

Mộ Thần không cho là đúng: “Mọi người đều sinh sống chung một đế quốc, lý nên đồng tâm hiệp lực mới phải. Tân sư tỷ, tỷ nói cho những võ linh cửu tinh bên ngoài là, chỉ cần có linh thảo Phá Vương Đan thì có thể tới chỗ đệ để lấy đan dược.”

Tân Như Ca sừng sốt: “Đệ cũng quá hào phóng rồi.”

Mộ Thần không để tâm, cười nói: “Võ vương trong Huyền Phong đế quốc quá ít ỏi.”

Tân Như Ca nghe vậy thì cười khở: “Đúng là vậy!”

Võ vương của những quốc gia khác ít nhất cũng có tới mấy trăm, mà Huyền Phong đế quốc bọn họ cộng thêm những võ vương lánh đời không ra, tính toán đâu ra đấy thì cũng chỉ mới hai mươi, chênh lệch quá lớn.

Một trận nguyên khí dao động truyền đến, sắc mặt Tân Như Ca vui vẻ, “Mộ Thần, hình như Lôi tiên bối đang thăng cấp.”

Mộ Thần gật đầu.

Vài canh giờ sau, Lôi Thành thuận lợi thăng cấp thành võ vương. Lôi Thành thăng cấp khiến cho phòng tuyến Huyền Phong đế quốc có thêm một viên đại tướng, sự tin tưởng của tu sĩ tiền tuyến càng mạnh hơn vài phần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

209. Chương 209

Phòng tuyến Thiên Không để quốc.

Đàm Trần nhìn hình ảnh hàng vạn hàng nghìn yêu thú bị ngọn lửa màu xanh thiêu đốt thành tro tẩn trên vách tường, trong lòng phát lạnh.

“Thật là dị hỏa lợi hại! Năng lực khống hỏa cũng thật cường đại! Trong bầy yêu thú kia hẳn là có mấy con vương cấp, nhưng khi đối mặt với hỏa diễm lại không hề có chút lực chống đỡ nào.” Đàm Trần cảm khái.

Ngọn lửa màu xanh hoá thân thành chiến thần, dễ dàng giết chết yêu thú, cưỡi xe nhẹ đi đường quen khống chế nhiều hỏa diễm như vậy, linh hồn lực Mộ Thần chắc chắn không hề yếu hơn võ hoàng.

Đàm Trần hí mắt, mặc dù hẳn là võ hoàng, nhưng nếu gặp được số lượng yêu thú cỡ đó thì hẳn cũng không có khả năng giải quyết sạch sẽ lưu loát như Mộ Thần. Thứ dị hỏa này, lực sát thương đúng thật là lớn, khó trách nó là vật mà mọi người đều muốn có.

Đôi mắt Trương Lê mở lớn không dám tin, “Ta thật sự không biết tên tiểu bạch kiếm Mộ Thần này lại biết chiến đấu đấy.”

Lâm Lạc Phong chớp chớp mắt, lẳng lẳng nói: “Ta chỉ biết là Diệp Thạch lợi hại, lại không nghĩ tới Mộ Thần cũng không kém bao nhiêu!”

“Mộ Thần mới chỉ vận dụng dị hỏa, còn đòn sát thủ Thôn Thiên Phong vẫn chưa dùng đâu.” Đoạn Ly nói.

“Nghe nói Vạn Kiếm Sát Trận đã có một vài bộ phận bắt đầu sử dụng rồi, nó hết sức lợi hại, tu sĩ cấp võ sư thậm chí có thể phát huy ra tới thực lực cấp võ linh.” Lâm Lạc Phong nói.

Đàm Trần thở ra một hơi, nói: “Đoàn huynh, ta bắt đầu tin tưởng lời người rồi, cho dù phòng tuyến tam quốc chúng ta có bị phá, phòng tuyến Huyền Phong đế quốc cũng chưa chắc sẽ bị phá.”

“Vậy cũng chưa chắc, việc bản đồ Huyền Phong đế quốc ngăn vẫn rất rõ ràng, chẳng những ít võ hoàng, cả võ vương cũng ít.” Trương Lê lắc đầu nói.

Đoạn Ly hí mắt: “Chuyện của Huyền Phong đế quốc thì để Huyền Phong đế quốc đi quan tâm, có Mộ Thần và Diệp Thạch ở đó, bên phía bọn họ trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra vấn đề gì, chúng ta cứ bảo vệ tốt bên chúng ta là được rồi. Với lại gần đây, thế công yêu thú càng ngày càng thường xuyên, chúng ta cũng không thể khinh thường.”

... ..

Lúc này trong căn phòng nghị sự ở phòng tuyến Huyết Nguyệt đế quốc đang phát ra hình ảnh Diệp Thạch Mộ Thần xuất chiến.

Mộ Thần đại khái cũng không ngờ, vào phút ngắn ngủn hấn ra tay, trong khoảnh khắc hình ảnh đó đã được truyền bá khắp nơi.

Chương Kha khoanh tay, nhìn hình ảnh trên vách tường, nhíu mày nói: “Ta biết Diệp Thạch là một người ngoan độc, nhưng có vẻ như là Mộ Thần ác hơn!” Trong khoảnh khắc huỷ diệt ngàn vạn yêu thú, Mộ Thần ngay cả lông mày cũng không động một chút, khí độ tao nhã như vậy thật sự khiến người khác xấu hổ.

Đào Dĩnh gật đầu thầm chấp nhận, nói: “Đúng vậy, hình như là Mộ Thần dùng dị hỏa, đã sớm nghe đồn Mộ Thần có dị hỏa, thật không nghĩ tới dị hỏa chẳng những có thể dùng để luyện đan mà còn có thể dùng cho chiến đấu, lực sát thương còn mạnh mẽ tới vậy.”

Chương Kha híp mắt trầm tư một chút, nói: “Cấp bậc của dị hỏa đó, nhất định đã là lục cấp!”

Mộ Thần có dị hỏa lục cấp cùng với Thôn Hỏa Trùng tương trợ, bất luận người nào trong ba người bọn họ cũng đều không phải là đối thủ của hắn.

“Tinh táo chút đi, trong tứ quốc, trừ Huyền Phong đế quốc thì coi như Huyết Nguyệt đế quốc chúng ta yếu nhất, bây giờ Huyền Phong đế quốc có Mộ Thần và Diệp Thạch ngang trời xuất thế, đế quốc chúng ta cũng không thể để mất mặt được.” Mạnh Thanh Như nhẹ hít một hơi rồi nói.

Chương Kha cùng Đào Dĩnh thở dài nhìn nhau, sau đó thận trọng gật đầu.

... ..

Phòng tuyến Fred đế quốc.

“Tiểu bạch kiếm Mộ Thần này thật lợi hại! Vốn ta đang cho rằng tên nhóc đó là một tên ăn bám chớ.” Phương Vân nhìn hình ảnh trên tường lầm bầm.

Lữ Trình Phong vuốt cằm nói: “Xác thực không thể khinh thường hai tên nhóc kia!”

Phương Vân híp mắt trầm tư, rồi cười nói: “Thực lực bọn họ càng mạnh càng tốt, thực lực bọn họ càng mạnh, phòng tuyến lại càng khó phá.”

Lữ Trình Phong cười nói: “Lúc trước ta còn lo thực lực Mộ Thần Diệp Thạch không đủ, giờ nhìn lại, tựa hồ là ta buồn lo vô cớ rồi, phòng tuyến Huyền Phong đế quốc hiện tại có khả năng chắc chắn hơn cả Fred đế quốc chúng ta.”

Phương Vân tràn đầy tán thưởng nói: “Mộ Thần mới có bao nhiêu chứ! Chẳng những tinh thông học thuật, lại còn am hiểu chiến đấu, đúng là...”

Đan Thừa nghe hai người Phương Vân và Lữ Trình Phong người một lời ta một lời, hẳn không có cách nào mở miệng nói hai người tăng chí khí cho người ta mà giảm đi uy phong của mình, bởi vì quả thật thực lực mà Mộ Thần Diệp Thạch bày ra không yếu hơn võ hoàng chút nào.

“Đám lão gia kia lo ta với người còn trẻ tuổi, cấp bậc thấp, thực lực không đủ. Nhưng ta làm sao lại không lo lắng bộ xương cốt già của bọn họ đánh không nổi chứ.”

Thiên hạ không có bức tường nào không thông gió, những lời đó của Mộ Thần đồng dạng cũng truyền đến tai Đan Thừa. Sau khi Đan Thừa biết liền giận dữ, nhưng vừa nhận được đại nhân tình từ Mộ Thần, hẳn cũng không biết nói gì.

Đan Thừa siết chặt tay: “Phòng tuyến Huyền Phong đế quốc hiện tại tạm thời không cần chúng ta lo lắng, chúng ta cũng phải thức tỉnh đi, nếu như thua bởi hai tên nhóc, chỉ sợ sẽ bị hai tên đó chê cười chết.”

Lúc trước là hẳn xem thường Mộ Thần và Diệp Thạch nhất, nếu như lúc này biểu hiện kém hơn hai người, vậy mặt mũi hẳn thật sự sẽ không còn.

Phòng tuyến Huyền Phong đế quốc.

Diệp Thạch nhìn Vạn Kiếm Sát Trận đã được hoàn thành, trong mắt nở rộ tinh quang, “Thật tốt quá! Cuối cùng cũng hoàn thành rồi.”

Vạn Kiếm Sát Trận nổi thành một mảnh, giống một con mãnh thú yên lặng ngủ đông.

Khóe miệng Hà Kính Chi cong lên, gần đây yêu thú tới đây có chút thường xuyên, tuy rằng tụi nó bị đánh lui, nhưng vẫn luôn làm cho lòng người lạnh băng.

Hiện tại trận pháp đã bố trí xong toàn bộ, cuối cùng hẳn đã có thể thở ra một hơi.

Hà Kính Chi đi theo Diệp Thạch tới phòng tuyến, một đội vệ binh thần sắc nghiêm túc qua lại tuần tra, nhìn thấy hai người, một đám võ giả liền sôi nổi hành lễ.

Hà Kính Chi chú ý tới, ánh mắt một đám võ giả nhìn Diệp Thạch tràn ngập sùng kính, ngưỡng mộ, khâm phục...

“Diệp thiếu, chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, cách hai mươi mét sẽ có một đội gồm mười võ linh và một trăm võ sư bảo hộ.” Hà Kính Chi nói.

Trước khi Mộ Thần và Diệp Thạch đến thì sĩ khí ở tiền tuyến rất suy sụp, cả đám võ giả đều chỉ dựa vào một tấm lòng nhiệt huyết mà cố gắng chống đỡ, chỉ cầu có thể ngăn được thêm một con yêu thú.

Thế nhưng sau khi Mộ Thần Diệp Thạch đến, loại tình huống này đã được cải thiện lớn.

Tuy nói người đến tiền tuyến đều đã sớm có quyết tâm không để ý đến sinh tử, nhưng nếu thật sự có thể sống thì ai lại muốn chết đâu.

Diệp Thạch và Hà Kính Chi cung nhau tuần tra phòng tuyến, một số lượng lớn linh thú bỗng hướng về phía phòng tuyến công kích.

Diệp Thạch nhìn thấy mấy trăm võ giả phụ cận phòng tuyến đồng thời xông lên trước đưa nguyên lực vào đại trận, sau đó đại trận như là mãnh thú trong giấc ngủ say tỉnh lại.

Vô số kiếm khí dâng lên bổ về phía yêu thú, từng đạo kiếm khí chia năm xẻ bảy những yêu thú.

Tu luyện giả của Huyền Phong đế quốc tuy thực lực không cao, nhưng lại thắng ở số lượng nhiều, dựa thêm trận pháp, yêu thú công chiến tới, tất cả đều bị treo cổ.

Diệp Thạch nhìn yêu thú chết đi bên ngoài trận pháp, khoe miệng cong lên một nụ cười thản nhiên, “Cũng không tệ lắm.”

Hà Kính Chi gật đầu, nói: “Vâng! Phòng tuyến đã được bố trí xong, tất cả mọi người đã có thể tự hành động giải quyết thú triều loại nhỏ, không cần Diệp thiếu ngài chuyện gì cũng tự thân vận động.”

Thú triều loại nhỏ như vậy, hiện tại mọi người đã không để vào mắt, nhưng nếu như là trước khi Mộ Thần Diệp Thạch đến, thì khi trận thú triều như vậy phát sinh một lần, đều sẽ có mấy chục thậm chí hơn trăm người chết.

“Ừ, gần đây yêu thú đến đều là vương cấp, yêu thú vương cấp quá yếu, không xứng để ta ra tay.” Diệp Thạch đắc ý dào dạt nói.

Hà Kính Chi cười khan nói: “Diệp thiếu... thật lợi hại!”

“Diệp thiếu, có yêu thú lục cấp xuất hiện, ở trung bộ, ngài mau tới đi!” Một tu luyện giả vội vàng vàng vàng tìm Diệp Thạch thông báo.

Nghe được lời người đó nói, tâm Hà Kính Chi lộ bộ trầm xuống, thầm nghĩ: Diệp Thạch đúng là miệng quạ đen.

“Cuối cùng cũng xuất hiện yêu thú lục cấp.” Diệp Thạch hóa thành một đạo hư ảnh, nhanh chóng chạy vội về phía trước.

Hà Kính Chi nhìn theo bóng dáng hưng trí của Diệp Thạch, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Lúc Diệp Thạch đến đó, ở đây đã có ba võ vương cùng với mấy chục võ linh.

Có Mộ Thần không keo kiệt cung cấp đan dược, trong khoảng thời gian này đã có bốn vị võ linh đỉnh phong thăng cấp thành võ vương, trong ba vị võ vương ở đây đã có hai vị là võ vương mới.

Mọi người đồng tâm hiệp lực phát động đại trận, vạn mũi tên đồng thời bắn ra, nồng đậm kiếm khí tập trung công kích yêu thú lục cấp, để lại trên người con yêu thú lục cấp kia từng đạo vết thương sâu tới tận xương.

Hà Kính Chi nhìn thấy vậy thì thầm nghĩ, Vạn Kiếm Sát Trận này quả nhiên lợi hại, chỉ dựa vào sát trận thế mà lại có thể bức yêu thú lục cấp thành như vậy.

“Yêu thú lục cấp lục tinh!” Hai mắt Diệp Thạch tỏa sáng nói.

Hà Kính Chi nhìn không được mà há to miệng, không ngờ lại là một gia hỏa lớn cỡ này.

“Nhìn cái gì vậy! Mau tới hỗ trợ coi!” Kinh Sí Diễm rất cục nhìn không được mà quát Diệp Thạch.

Tuy rằng Vạn Kiếm Sát Trận rất lợi hại, nhưng cũng phải lấy nguyên lực phát động, trước khi Diệp Thạch đến thì họ đã sớm không ngừng đưa

nguyên lực vào trong trận, giờ đã là nỗ lực hết đà, thế mà khi Diệp Thạch đến lại đứng đó ngơ ngác xem cuộc vui.

Nghe được tiếng quát của Kinh Sí Diễm, Diệp Thạch lập tức hoàn hồn lại.

Diệp Thạch vung lên ống tay áo, trên trăm con Thôn Thiên Phong xuyên thấu trận pháp, quét tới con yêu thú kia.

Trên người con yêu thú đó đã đổ máu, đối với Thôn Thiên Phong mà nói, yêu thú bị đổ máu liền có nghĩa là có sơ hở, mà con yêu thú đó cả người đều là máu, không thể nghi ngờ gì toàn thân đều là sơ hở.

Mấy trăm con Thôn Thiên Phong giống nghe mèo người thấy mùi cá, thuần thục cắn chết con yêu thú lục cấp bên ngoài.

Diệp Thạch nhanh chóng nhảy ra ngoài trận pháp, bỏ con yêu thú kia vào nhãn không gian, lại hoá tốc chạy vào trận pháp.

Kinh Sí Diễm nhìn Diệp Thạch chạy xuyên qua đàn yêu thú, bị dọa đến mức tim muốn ngừng đập.

“Con làm gì thế kia? Tuy con yêu thú lục cấp kia đã chết, nhưng bên ngoài còn có nhiều yêu thú lắm đấy!” Kinh Sí Diễm tức giận trừng Diệp Thạch.

Diệp Thạch ngượng ngùng thè lưỡi, “Thì thể yêu thú lục cấp có giá trị rất lớn.”

“Giá trị có lớn đi nữa thì cũng không đáng để con mạo hiểm như vậy!” Kinh Sí Diễm nói, thần sắc nghiêm nghị.

“Con biết đúng mực mà, sư phụ, ngài đừng lo lắng.” Diệp Thạch cười cười lấy lòng với Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ trừng mắt một cái với Diệp Thạch.

Hai vị võ vương bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, trầm mặc không lên tiếng trộm nhìn Kinh Sí Diễm và Diệp Thạch. Kinh Sí Diễm là sư phụ của Diệp Thạch, hẳn có thể tùy ý quở trách Diệp Thạch, nhưng bọn họ thì khác, dựa theo thực lực mà nói, Diệp Thạch tuyệt đối có thể coi là tiền bối bọn họ.

“Con yêu thú kia là lục tinh sao?” Kinh Sí Diễm nhú mày nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng ạ!”

Kinh Sí Diễm nhăn mày: “Còn sớm vậy mà đã xuất hiện yêu thú hoàng cấp lục tinh rồi.”

Diệp Thạch không hiểu: “Rất sớm sao?”

Kinh Sí Diễm gật đầu, sắc mặt ngưng trọng: “Rất sớm!” Ấn theo sách cổ ghi lại, thú triều thậm chí có khả năng sẽ kéo dài tới mười mấy năm, và tới năm thứ hai thì yêu thú lục cấp mới sẽ xuất hiện, nhưng mà hiện tại mới chỉ là năm thứ nhất.

Nếu như thú triều sớm bùng nổ vài năm, lúc bấy giờ Khúc Khôn bị nhốt, Hùng Uy chưa giải quyết được hàn độc, Mộ Thần và Diệp Thạch vẫn là con nít, vậy chỉ sợ Huyền Phong đế quốc đã sớm bị thú triều huỷ diệt.

Gương mặt Kinh Sí Diễm hiện lên nồng đậm ưu phiền.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

210. Chương 210

Mộ Thần từ trong biệt viện đi ra, nhãn mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Có một con yêu thú lục cấp lục tinh đi tới làm ầm ĩ, động tĩnh cũng không nhỏ.” Thần sắc Diệp Thạch thông dong như không hề để trong lòng.

Mộ Thần khoanh tay nhướng mày: “Chỉ là một con yêu thú lục cấp thôi mà, cũng không có gì ghê gớm.”

Đám người Kinh Sí Diễm nghe được lời Mộ Thần nói, thiếu chút nữa hộc máu.

Cả đám võ vương hai mặt nhìn nhau, đều thấy được nụ cười khổ trên mặt đối phương.

Yêu thú lục cấp cũng không có gì ghê gớm!?

Trong cảm nhận Mộ Thần thì cái dạng yêu thú gì mới xem như là ghê gớm?

Tên này hình như vẫn còn là võ vương cửu tinh, không biết lúc hản trở thành võ hoàng thì ngữ khí sẽ lớn tới tình trạng gì nữa.

Kinh Sí Diễm bị một câu của Mộ Thần làm cho cứng miệng, cố tình lúc này Diệp Thạch lại gật đầu đồng ý nói: “Đúng thật là không có gì ghê

gồm cả, trước khi ta đến thì con yêu thú này đã bị sư phụ đánh trọng thương rồi, ta vừa tới đó đánh vài cái liền chết.”

Mộ Thần mỉm cười khen ngợi Diệp Thạch: “Thực lực Thạch Đầu lại mạnh hơn rồi.”

“Không phải ta, là thủ hạ của ta, giờ lại có thêm ba con Thôn Thiên Phong thăng cấp vương cấp, đáng tiếc là lúc đối phó với con yêu thú lục cấp kia, có bốn con đã bị đánh chết.” Diệp Thạch đầy buồn bực nói.

Mộ Thần cũng không để bụng: “Chết cũng không sao, nuôi lại là được.”

Thực lực Thôn Thiên Phong rất cao, giọng khách át giọng chủ cũng không phải chuyện tốt gì, đương nhiên, nếu như Diệp Thạch thăng cấp võ hoàng thì lại khác, Thôn Thiên Phong được trời cao ưu ái, chỉ cần có nguyên thạch là có thể không ngừng thăng cấp.

Kinh Sí Diễm không nhịn được mà mở miệng: “Yêu thú lục cấp rất khó giải quyết, nhưng bởi vì có Vạn Kiếm Sát Trận được bố trí nên trận địa của chúng ta mới có thể miễn cưỡng bảo vệ. Nếu không có sát trận này thì sẽ có phiền toái lớn. Lỡ như có hai con yêu thú tới đây thì sẽ càng khó giải quyết.”

Nếu không có cái sát trận này thì vài người bọn họ đối phó với yêu thú căn bản là đưa đồ ăn tới trước mặt nó!

Diệp Thạch hơi nhăn mày, gật đầu nói: “Chuyện này cũng phải, nếu như không có sát trận, chỉ sợ lúc đối phó với tụi nó sẽ phí chút tay chân.”

Kinh Sí Diễm: “...” Chỉ là phí chút tay chân mà thôi??

“Ở chỗ chúng ta có yêu thú đánh bất ngờ. Không biết phòng tuyến tam quốc Fred, Thiên Không và Huyết Nguyệt sao rồi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch híp mắt, nhếch khóe miệng nói: “Ta nghĩ chắc là không đến mức may mắn như chúng ta đâu! Yêu thú lục cấp nhìn chuẩn công kích chúng ta, ta nghĩ tất cả mọi người đều có phần. Cũng không biết tam quốc khác thu hoạch ra sao.”

Thu hoạch? Diệp Thạch coi yêu thú lục cấp là thứ gì? Là thực vật sao?

“Mộ Thần, con thấy bọn họ có chống được không?” Kinh Sí Diễm hỏi.

Mộ Thần mỉm cười nói: “Bên người ta có võ hoàng tọa trấn, làm gì còn chỗ nào cần chúng ta quan tâm.” Nội tình của tam quốc thâm hậu hơn Huyền Nguyệt đế quốc nhiều lắm.

Lúc trước hắn đã đưa ra bao nhiêu tờ phù chú lục cấp, nếu như mấy người kia vẫn còn ngăn không được, vậy không bằng trực tiếp chết cho xong.

... ..

Phương Vân khởi động phi thuyền, sắc mặt ngưng trọng bay tới hướng phòng tuyến Huyền Phong đế quốc.

Mấy ngày hôm trước, tại phòng tuyến Fred đế quốc đột nhiên có hai con yêu thú lục cấp xuất hiện, trải qua khổ chiến, tuy rằng hai con yêu thú lục cấp đó đều đã bị giết, thế nhưng bọn họ vẫn bị tổn thất nặng nề.

Phương Vân sờ sờ nhăn không gian trên tay, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ.

Mộ Thần từng đưa cho nàng hai tờ phù chú lục cấp, ngày hôm qua đều đã bị dùng toàn bộ, nếu không phải có hai tờ phù chú lục cấp kia, nói không chừng nàng đã sớm chết.

Nghe nói sở dĩ Mộ Thần đưa tặng nhiều phù chú như vậy, là do hấn lo đám võ hoàng bọn họ quá yếu, sẽ kéo chân sau của hấn.

Lúc đầu khi Phương Vân nghe được lời đồn đãi này, nàng còn tức giận một phen, vậy mà bây giờ lại chỉ có thể cảm thán Mộ Thần có dự kiến trước.

Phương Vân hít nhẹ một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa.

“Sư phụ, sắp đến rồi ạ.” Phương Cổ Âm nói.

Phương Vân gật đầu đáp lời: “Ừ.”

“Sư phụ, Mộ Thần và Diệp Thạch thực sự mạnh như thế nào? Nghe đồn tuy hai bọn họ chỉ là võ vương, nhưng lại có thể giết chết yêu thú hoàng cấp.” Phương Cổ Âm nói với giọng có chút không tin.

Phương Vân cười nói: “Khi nhìn thấy thì sẽ biết.”

Linh hồn lực của Phương Vân nhanh chóng kéo dài ra, tình huống ở phòng tuyến Huyền Phong để quốc bị Phương Vân thu hết vào mắt.

Một đội vệ binh đang nghiêm chỉnh đi lên phòng tuyến tuần tra.

Tuy thực lực chính thể của vệ binh Huyền Phong để quốc thua xa Fred để quốc, nhưng lại là một đám người tinh thần sung túc, mắt lộ ra thần quang.

Phương Cổ Âm quan sát một đám binh lính trật tự tỉnh táo, nhíu mày nói: “Dựa theo tin tình báo thì yêu thú lục cấp vừa mới đánh phòng tuyến Huyền Phong để quốc bất ngờ mà. Sao mà ở đây như không có một chút động tĩnh nào hết vậy? Chẳng lẽ tin tức chúng ta nhận được là sai?”

Phương Vân không cho là đúng: “Hấn là tin tức chúng ta có được sẽ không sai. Tuy chiến trường đã bị quét sạch, nhưng huyết khí nồng đậm vẫn

chưa bị tiêu tán hoàn toàn, nơi này đã từng phát sinh đại chiến, không ít yêu thú chết đi.”

Phương Cổ Âm lẩm bẩm: “Huyền Phong để quốc lợi hại vậy sao?”

“Có thú triều.” Phương Cổ Âm đột nhiên nói.

Phương Cổ Âm nghe vậy thì tập trung nhìn về phương xa, mấy trăm con yêu thú được một con yêu thú vương cấp dẫn đầu, hướng lại về phía phòng tuyến.

“Sư phụ, chúng ta có cần hỗ trợ không?” Phương Cổ Âm hỏi.

“Nhìn kỹ trước đã rồi nói.” Phương Vân hí hóp mắt nói.

Phương Cổ Âm nghe vậy, trầm mặc đứng bên cạnh, chú ý chiến cuộc biến hóa.

Mấy trăm tu luyện giả nghiêm chỉnh quán chú nguyên lực vào trong trận pháp.

Nhờ tác chiến liên tục, mọi người đã từ từ mò mẫm ra được làm thế nào đại trận sẽ hiệu quả hơn, làm thế nào mới nhắm chính xác trúng mục tiêu, chứ không phải như những ngày đầu mà lung tung khởi động trận pháp, bây giờ hiệu suất đã được đề cao không ít.

Từng đạo kiếm khí gào thét phóng ra, thế công của yêu thú bị ngăn lại từng chút một.

“Kiếm khí cấp võ vương?!” Phương Cổ Âm kinh ngạc thốt lên.

Phương Cổ Âm nheo mắt, nàng thấy rất rõ, thực lực đám người kia đều rất yếu, người mạnh mẽ nhất trong đó cũng chỉ là một võ linh thất tinh. Phương Cổ Âm đã là võ vương, nàng căn bản là không để những người này

vào mắt, nhưng lại chính những người này, vậy mà có thể phát ra kiếm khí cấp võ vương.

Nguyên lực của vài tên võ linh hợp lại cùng nhau, cộng thêm trận pháp phụ trợ, kiếm khí phóng ra liên tương đương với võ vương.

Phương Vân hí mắt chớp tay sau lưng, thực lực đám tu luyện giả này tuy thấp, nhưng Phương Vân lại nhìn thấy thần sắc của những người này đều rất thông dong.

Một đám võ linh võ sư đối mặt với yêu thú vương cấp mà lại không có một chút sợ hãi nào, tình huống này đúng là rất quý dị.

Nhận thấy được tình huống bên này, hai đội vệ binh liền đi qua trợ giúp, một đám tu luyện giả luân phiên ra tay, không quá một hồi, con yêu thú vương cấp kia liền tạch.

Phương Cổ Âm há hốc mồm nhìn một màn này, nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao hoàn cảnh bên bọn họ ác liệt như vậy, mà bên phía Huyền Phong đế quốc lại có cảnh tượng bình yên thế này.

“Trận pháp này thật là lợi hại! Nếu phòng tuyến chúng ta cũng bố trí được một trận pháp như vậy...” Cặp mắt Phương Cổ Âm nhìn không được hiện lên vài phần mong muốn.

Phương Vân lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không có trận pháp sư lục cấp, nghe nói vì trận pháp này mà Huyền Phong đế quốc phải hao phí vô số nguyên liệu trận pháp và tốn rất nhiều sức lực mới bố trí ra, hơn nữa, phòng tuyến Huyền Phong đế quốc là ngắn nhất.”

Chết tiệt, lúc trước bởi vì thực lực Huyền Phong đế quốc là yếu nhất, nên họ mới chỉ chia cho Huyền Phong đế quốc phòng tuyến ngắn như vậy.

Nếu sớm biết Mộ Thần và Diệp Thạch lợi hại thế này, hẳn là phải chia thêm một ít mới đúng.

“Ngài chính là Phương Vân Phương tiên bối sao ạ?” Một vị võ vương tiến lên đón.

Phương Vân gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Mộ thiếu biết ngài sắp tới, đã sớm đợi ngài.” Người tới nói.

Phương Cổ Âm đánh giá người tới, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc, người tới thế mà lại là một võ vương, nhưng nàng lại không nhận ra. Võ vương ở Huyền Phong đế quốc chỉ có vài người, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một người nàng không biết.

Một thân ảnh mập mạp bay tới, như có điều suy nghĩ nhìn đại trận, thảnh thơi nhanh chóng ghi chép gì đó.

“Đó là ai vậy?” Phương Cổ Âm không nhìn được mà hỏi. Lại là một võ vương! Tâm tình Phương Cổ Âm có chút kỳ lạ.

“Đó là Hách Đồ tiên bối, lúc trước là viện trưởng trận pháp viện của Thánh Tinh học viện, hẳn là trận pháp sư ngũ cấp, ngày trước cũng nhờ sự trợ giúp của Mộ thiếu mà thành võ vương.”

“Hắn đang làm gì thế?” Phương Cổ Âm hỏi.

“Hắn đang kiểm tra trận pháp. Mỗi lần yêu thú đánh vào Vạn Kiếm Sát Trận thì sát trận đều bị tổn hại, Hách Đồ tiên bối cần bảo đảm để trận pháp vận hành.”

Phương Vân nhìn phòng tuyến Huyền Phong đế quốc ngay ngắn có trật tự, khoe miệng lộ ra nụ cười khố.

Cái nơi mà lúc trước bọn họ lo lắng nhất, giờ này sợ là nơi có phòng thủ kiên cố nhất.

... ..

Dưới sự hướng dẫn của vị võ vương kia, Phương Vân đi về hướng biệt viện của Mộ Thần.

Một con yêu thú lớn được đặt lộ thiên ngoài biệt viện Mộ Thần, máu trên người yêu thú đã bị rút sạch.

Yêu thú mở lớn đôi mắt, cho dù đã chết thì cũng vẫn đầy sát khí như trước. Khi tới gần yêu thú, Phương Cổ Âm liền cảm nhận được cỗ sát khí nồng đậm.

“Cửu Văn Hồ Vương?!” Phương Cổ Âm kinh ngạc kêu lên.

Phương Vân cau mày âm thầm nghĩ, cấp bậc đầu Hồ Vương này hẳn là khoảng lục tinh lục cấp, chắc nó chính là yêu thú đánh bất ngờ phòng tuyến Huyền Phong đế quốc vài ngày trước.

“Sao lại có thi thể yêu thú ở đây?” Phương Vân hỏi.

“Thi thể yêu thú này có sát khí rất nặng, vẫn chưa kịp xử lý, theo ý Mộ thiếu thì trước tiên để phơi nắng đã, chờ sát khí tiêu tán một ít rồi dùng.”

Phương Cổ Âm chú ý tới vị võ vương này, lúc nói đến Mộ Thần thì trên mặt tràn đầy vẻ khâm phục, Mộ Thần ở trong cảm nhận của tu sĩ thủ quan Huyền Phong đế quốc, chỉ sợ đã là “Thần”.

“Mộ thiếu thật lợi hại!” Phương Cổ Âm nói.

“Đó là tất nhiên rồi.”

Phương Cổ Âm thấy vẻ mặt tự hào của vị võ vương đó, tâm tình bỗng
dừng có hơi lạ.

... ..

Khi Phương Vân vào cửa thì thấy Mộ Thần đang luyện chế phù.

Nhìn thấy hai người đã đến, Mộ Thần mới chậm rãi dừng tay.

Phương Cổ Âm vừa vào cửa, ánh mắt liền dính trên người Mộ Thần, người bên ngoài đánh giá Mộ Thần rất tốt, võ hoàng đều xem Mộ Thần như ngang hàng, Phương Cổ Âm vẫn luôn rất ngạc nhiên đến tột cùng thì Mộ Thần là hạng người gì, khi nhìn thấy mặt, mới phát hiện đây chỉ là một thiếu niên có diện mạo thanh tú.

Tuy rằng diện mạo thiếu niên cũng không xuất chúng, nhưng khí chất quanh người rất bình thản, đôi mắt tràn ngập trí tuệ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

211. Chương 211

“Phù chú ngũ cấp.” Phương Vân nhìn một cốc bùa thật dày trên tay Mộ Thần, đôi mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Phù ngũ cấp đích thật là không có lực công kích lợi hại như phù lục cấp, mà linh hồn lực tiêu hao khi dùng phù ngũ cấp cũng không nhiều như phù lục cấp. Nhưng nhiều phù ngũ cấp như vậy, nếu như tìm mấy chục vị tu luyện giả phát động, hiệu quả phát ra sẽ không kém hơn phù lục cấp bao nhiêu.

“Mộ thiếu đúng là kỳ tài ngút trời, phòng tuyến Huyền Phong đế quốc được Mộ thiếu bảo hộ rất tốt, thật sự khiến chúng ta xấu hổ!” Lời này là Phương Vân nói thật lòng, khi nhìn thấy lực lượng thủ vệ phòng tuyến ở đây, Phương Vân cảm nhận được chênh lệch rõ ràng giữa hai nước.

Nếu Mộ Thần là người Fred đế quốc thì tốt biết bao!

Mộ Thần phát phát tay, ý bảo vị võ vương bên cạnh cầm phù ngũ cấp đi phân phát.

Vị võ vương đó cung kính tiến lên cầm lấy phù ngũ cấp.

Phương Cổ Âm nhìn tu luyện giả bên cạnh, lông mày nhướng lên, thầm nghĩ quả nhiên Huyền Phong đế quốc có rất nhiều võ vương. Có một vị luyện được sư lục cấp tọa trấn, quả nhiên không còn như xưa.

“Lần này Phương tiền bối đến đây không phải là để đặc biệt khen ta chứ?” Mộ Thần mỉm cười nói.

“Phù lục cấp mà lần trước Mộ thiếu đưa tặng thập phần hữu hiệu, lần này ta đến là để mạo muội cầu Mộ thiếu cho thêm mấy tờ.” Phương Vân miễn cưỡng cười nói, đầy mong đợi nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần lắc đầu, mỉm cười bất đắc dĩ, “Nguyên liệu luyện chế phù lục cấp rất quý trọng, vả lại xác xuất luyện chế thành công cũng không cao, Phương tiền bối sẽ không cảm thấy phù lục cấp này là ta nhặt được chứ?”

Phương Vân nhú mày, lấy ra một cái nhẫn không gian.

“Ở bên trong nhẫn có hai thi thể yêu thú lục cấp cùng mười triệu nguyên thạch, ta muốn dùng nó đổi lấy phù lục cấp từ Mộ thiếu.”

“Mấy thứ này tổng cộng có thể đổi được năm tờ phù lục cấp, nếu như là Phương tiền bối tự mình đến đây, vậy ta sẽ tặng thêm ba mươi lăm tờ phù ngũ cấp.”

“Vậy cảm ơn Mộ thiếu.” Phương Vân lập tức đáp.

Giá cả Mộ Thần đưa ra rất rẻ, trước đó nàng tưởng sẽ chỉ đổi được ba tờ phù lục cấp, không nghĩ tới, chẳng những thêm được hai tờ phù lục cấp, còn được tặng thêm ba mươi lăm tờ phù ngũ cấp.

Mộ Thần thản nhiên nói: “Tiền bối không cần khách khí.”

Bây giờ yêu thú lục cấp ở tiền tuyến không nhiều lắm, nhưng yêu thú ngũ cấp lại có rất nhiều, yêu thú ngũ cấp cuộn cuộn không ngừng tới đây. Nhưng hãn có thể cuộn cuộn không ngừng luyện chế ra phù ngũ cấp, luyện chế phù ngũ cấp đơn giản hơn luyện chế phù lục cấp rất nhiều. Đối với phù ngũ cấp, Mộ Thần cũng không có để trong lòng.

Phương Cổ Âm kinh ngạc nhìn Mộ Thần, Mộ Thần một hơi liền đưa ra nhiều phù như thế, luyện phù thuật của người này đến tột cùng thì mạnh cỡ nào?!

... ..

Phương Vân còn muốn nói điều gì, một võ vương vội vàng đi đến bẩm báo: “Mộ thiếu, Mạnh Thanh Như của Huyết Nguyệt đế quốc đến đây.”

Sắc mặt Phương Vân thay đổi, tình huống của Huyết Nguyệt đế quốc tốt hơn bọn họ một chút, ngày hôm qua chỉ gặp được yêu thú lục cấp tam tinh, hẳn là tổn thất ít hơn Fred đế quốc nhiều.

Rất nhanh Mạnh Thanh Như đã được dẫn vào.

“Phương đạo hữu cũng ở đây à?” Mạnh Thanh Như ngoài ý muốn nói.

Phương Vân gật đầu với Mạnh Thanh Như, đáp lại, “Đúng thế.”

Mạnh Thanh Như quay qua chấp tay với Mộ Thần, cung kính nói: “Xin chào Mộ thiếu.”

“Tiền bối không cần khách khí.” Mộ Thần thản nhiên chấp tay lại đáp.

Ánh mắt Mạnh Thanh Như nóng bỏng nhìn Mộ Thần, vội vàng nói: “Mộ thiếu, vừa rồi ta ở bên ngoài đi dạo một vòng, cái trận pháp kia của các người thật đúng là thần kỳ! Có trận pháp phụ trợ, võ linh có thể phát ra công kích có uy lực như võ vương, võ vương có thể phát ra uy lực như võ hoàng.”

Mộ Thần cười cười nói: “Mạnh tiền bối khen có hơi khoa trương rồi.”

Mạnh Thanh Như nghiêm túc chấp tay, “Ta muốn mời Mộ thiếu giúp đỡ, thay Huyết Nguyệt đế quốc chúng ta bố trí vài trận pháp.”

Mộ Thần nhất thời ngây ngẩn cả người, “Tiền bối đúng là để mắt tới ta.”

Sắc mặt Mạnh Thanh Như hơi đổi, hít nhẹ một hơi rồi nói: “Ta cũng biết là có chút làm khó Mộ thiếu, nhưng mà thế cục hiện giờ càng ngày càng ác liệt, thú triều mấy ngày hôm trước, tu luyện giả Huyết Nguyệt chúng ta đã chết không ít, bây giờ mới chỉ là thú triều giai đoạn đầu, nếu còn cứ tiếp diễn như vậy, ta thật không biết sẽ tới cỡ nào nữa...”

Mạnh Thanh Như nói tới câu sau, biểu tình trên mặt thoáng ảm đạm và sầu lo.

Mộ Thần hí mắt nói: “Nguyên liệu mà trận pháp này cần dùng chính là trận kỳ lục cấp, để bố trí được trận pháp này, nguyên liệu cho trận pháp lục cấp trên tay ta còn dư lại không bao nhiêu. Vả lại phòng tuyến Huyết Nguyệt để quốc quá dài, muốn bố trí Vạn Kiếm Sát Trận ở mọi chỗ là không có khả năng.”

“Trận kỳ lục cấp sao? Đúng rồi, sao Mộ thiếu lại có nhiều trận kỳ lục cấp vậy?” Phương Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

Nàng không có nghe ai nói là Mộ Thần đi mua mà?! Cơ mà, nguyên liệu lục cấp?

“Chẳng lẽ, Mộ thiếu chính là luyện khí sư lục cấp?!” Phương Vân đột nhiên nghĩ tới điều gì, sợ hãi thốt lên.

Nghe được lời nói của Phương Vân, Mạnh Thanh Như đột nhiên mở to mắt, ánh mắt hiện lên nghi vấn nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười gật đầu: “Đúng thế!” Thân phận của hắn đã đủ nhiều rồi, luyện được sư lục cấp, trận pháp sư lục cấp, phù sư lục cấp, giờ thêm một thân phận luyện khí sư lục cấp cũng không có sao.

Phương Vân mở to mắt nhìn Mộ Thần, rốt cuộc quái thai như vậy từ đâu tới vậy!!!

Phương Cổ Âm đứng ở phía sau Phương Vân, trong cặp mắt nồng đậm vẻ không dám tin.

Mạnh Thanh Như cắn răng nói: “Ta cũng không trông cậy vào việc bố trí được một trận pháp lực cấp bao phủ toàn bộ phòng tuyến giống như Mộ thiếu. Ta chỉ hy vọng là có thể xây dựng vài trận pháp lực cấp nhỏ trên và ngoài trọng yếu.”

“Trong nhóm vệ binh Huyết Nguyệt đế quốc không có trận pháp sư, trái lại ở tiền tuyến có mười mấy trận pháp sư ngũ cấp. Họ đã cùng nhau bố trí ra trận pháp phòng hộ ngũ cấp, nhưng đáng tiếc là trận pháp này khi đối mặt với yêu thú lực cấp lại có chút không đủ.”

Mạnh Thanh Như ngẩng đầu, ánh mắt xán lạn nhìn Mộ Thần, Mạnh Thanh Như cũng thấy rất hứng thú với phù chú của Mộ Thần, nhưng cho dù phù lục có tốt hơn nữa thì cũng chỉ là vật phẩm tiêu hao, dùng một lần liền không còn, thế nhưng trận pháp lực cấp lại khác.

Lần trước Mộ Thần đã đưa tặng Huyết Nguyệt bọn họ sáu tờ phù lục cấp. Tuy nói là bây giờ mọi người đang ở trên cùng một chiếc thuyền, nhưng Mộ Thần cũng không có khả năng cứ luôn ‘vô tư kính dâng’ mãi.

Đám người Mạnh Thanh Như thảo luận hồi lâu, cuối cùng cũng lựa chọn trận pháp.

Ngón tay Mộ Thần gõ nhẹ lên mặt bàn, “Nguyên liệu trận pháp trên tay ta đã dùng gần hết rồi. Mạnh tiên bối, nếu như tiên bối muốn thì phái người đưa nguyên liệu trận pháp lực cấp tới đây, ta sẽ dựa theo nguyên liệu mà giúp tiên bối luyện chế mấy bộ sát trận lực cấp loại nhỏ.”

Sắc mặt Mạnh Thanh Như vui vẻ, nhanh chóng đưa qua một cái nhẵn không gian, nói: “Nguyên liệu đều ở trong này.”

Mộ Thần nhìn vào trong nhẵn không gian, trong nhẵn không chỉ có rất nhiều nguyên liệu trân quý dùng để luyện khí, còn có không ít linh thảo trân quý, lại càng có nguyên thạch chồng chất như núi, và thêm hai cỗ thi thể yêu thú. Đối phương đây là đến có chuẩn bị.

Phương Vân cũng nhìn qua nhẵn không gian trên tay Mộ Thần, nhin không được mà sợ run.

Huyết Nguyệt đế quốc có vẻ giàu hơn Fred đế quốc, Mộ Thần âm thầm nghĩ, lại nói, hình như thực lực Huyết Nguyệt yếu hơn Fred một chút.

Mộ Thần mỉm cười, nói với Mạnh Thanh Như: “Đợi ta luyện chế xong trận pháp thì sẽ tìm người đưa qua cho tiền bối, tiền bối phong trần mệt mỏi chạy tới, ta cũng ngại để tiền bối tới một chuyến tay không, hai tờ phù lục cấp này, còn có năm mươi tờ phù ngũ cấp, tiền bối mang đi đi.”

Mạnh Thanh Như vui vẻ, vội cảm ơn: “Cám ơn Mộ thiếu.”

Phương Vân chần chờ một chút rồi cũng nói: “Mộ thiếu, Fred đế quốc chúng ta cũng muốn cầu trận pháp.”

Mộ Thần gật gù đầu, nói: “Có thể, điều kiện cũng như Huyết Nguyệt đế quốc.”

Sắc mặt Phương Vân hơi đổi: “Được!”

Tuy rằng Mộ Thần nhìn như đối xử bình đẳng, nhưng rõ ràng hắt hủi cận với Mạnh Thanh Như hơn mình mấy phần. Điều này cũng khó trách, tuy rằng Huyết Nguyệt đế quốc không có mạnh như Fred đế quốc, nhưng người ta ra giá không nhỏ.

Phương Vân cắn răng, thầm nghĩ lúc về phải tìm mấy tên võ hoàng phía trên tâm sự, hừ, cũng không thể để bọn họ xuất sinh nhập tử ở tiền phương, giờ lại còn phải tự xuất tiền túi chứ!

... ..

“Mộ thiếu, Đoàn tiền bối của Thiên Không đế quốc đến.” Một tu luyện giả tiến vào bẩm báo.

Phương Vân đổi sắc, không ngờ Đoàn Ly cũng tới đây, nguyên nhân Đoàn Ly tới, chỉ sợ cũng không khác với bọn họ lắm, đối thủ lại nhiều thêm một cái.

Ánh mắt Phương Vân quỷ dị nhìn Mộ Thần, lúc trước đám bọn họ đều cho rằng phòng tuyến Huyền Phong đế quốc là một đoạn yếu ớt nhất, thế nhưng bây giờ, tam quốc bọn họ đều đến cầu cái nơi ‘yếu nhất’ này.

Mộ Thần thản nhiên nhướng mày, mỉm cười nói: “Thật đúng lúc nhỉ!”

... ..

Diệp Thạch đi ra từ tu luyện thất, “Diệp thiếu, ngài tu luyện xong rồi?”

Diệp Thạch gật đầu.

Mỗi ngày Diệp Thạch đều tốn hai canh giờ tu luyện Bách Quyết Luyện Thể, trong khoảng thời gian này, cả đám tu luyện giả đều sẽ tự giác không đi tới quấy rầy y.

Gần đây Diệp Thạch đều dùng máu yêu thú lục cấp để tu luyện, cho nên luyện thể thuật của Diệp Thạch tiến cảnh nhanh chóng, mắt thấy đã sắp đột phá tới tử kim bích.

Diệp Thạch híp mắt, lúc trước vào trong bí cảnh của võ tông tiền bối, y thu hoạch cũng không phải là ít. Nghe nói cái mật quật kia cũng có thể là

do một võ tông lưu lại, cho nên Lục gia mới có thể phí nhiều tâm sức như thế.

Diệp Thạch vuốt ve nhẵn không gian có dấu Bách Quyết Luyện Thể trên tay, âm thầm suy đoán có thể được bao nhiêu chỗ tốt trong bí cảnh.

“Phòng tuyển không có chuyện gì chứ?” Diệp Thạch hỏi.

Hà Kính Chi lắc đầu nói: “Không có chuyện gì.” Sau khi Mộ Thần đến, ở phòng tuyển đã có hơn tám vị võ vương mới, áp lực của hắn đã giảm đi. “Có Vạn Kiếm Sát Trận ở đó, mọi người đều rất có hứng trí giết yêu thú.”

“Vậy là tốt rồi. Mộ Thần đâu?” Diệp Thạch mở miệng hỏi.

“Mộ thiếu đang tiếp đãi khách quý.” Hà Kính Chi trả lời.

“Khách quý? Ai cơ?” Diệp Thạch hỏi.

“Phương Vân, Mạnh Thanh Như và Đoạn Ly.” Hà Kính Chi đáp.

Diệp Thạch hí mắt, “Phương Vân là người Fred đế quốc, Mạnh Thanh Như là người Huyết Nguyệt đế quốc, còn Đoạn Ly là người Thiên Không đế quốc, người tam quốc đều đến đông đủ sao!”

Hà Kính Chi gật đầu: “Phải.”

Trước khi Mộ Thần và Diệp Thạch xuất hiện, thái độ của đám người tam quốc đối với bọn họ đều dương dương tự đắc. Hà Kính Chi chẳng những phải đối mặt với thú triều mãnh liệt, còn phải đối mặt với sự khinh thị từ đồng bạn cùng một chiến tuyến, nội tâm thật sự bị dày vò.

Bây giờ, tam quốc lại đến cầu bọn họ, nhất thời Hà Kính Chi có cảm giác nở mày nở mặt.

Trong khoảng thời gian này, tinh thần một đấng tu luyện giả Huyền Phong tăng lên gấp trăm lần, sự uế oải lúc trước đã trở thành hư không.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

212. Chương 212

“Mộ thiếu tài hoa hơn người, tu luyện giả tam quốc đều phải đến cầu Mộ thiếu!” Hà Kính Chi tự hào nói.

Diệp Thạch bữu môi nói: “Những người kia đều là đến đòi nợ đấy, chắc chắn khi đám người kia rời đi là Mộ Thần lại phải vội vã tiếp, nếu cứ như thế thì Mộ Thần sẽ vội chết mất thôi.”

“Điều này cũng đúng.” Hà Kính Chi gật đầu.

Tuy rằng tam quốc đều có trả thù lao, nhưng nếu Mộ Thần đang ở chỗ khác thì hẳn hoàn toàn có thể đổi được càng nhiều thù lao hơn. Còn ở trong này, do ngại mọi người đều là đồng minh nên Mộ Thần mới thu một ít phí dịch vụ xem như tượng trưng.

“Có lẽ ta tới rất đúng lúc nhỉ.” Bỗng một tiếng cười sang sảng truyền tới.

Hà Kính Chi sửng sốt, đôi mắt hiện đầy vẻ kinh hãi, người này xuất hiện vô thanh vô tức, mà hẳn lại hoàn toàn nhìn không ra thực lực của đối phương, người này thật đáng sợ.

“Mạc Phong tiền bối, sao tiền bối lại tới đây?” Diệp Thạch đầy kinh ngạc nhìn lại, sau đó vui vẻ hỏi.

Mạc Phong mỉm cười, vỗ tay sau lưng nói: “Ta đến xem có chuyện gì có thể hỗ trợ không ấy mà.”

Diệp Thạch trợn lớn mắt, tiếp đó có hơi không được tự nhiên nói: “Điều này... không phiền tới tiền bối chứ?”

Y và Mộ Thần cũng không có biện pháp, họ là người Huyền Phong đế quốc, họ không có khả năng mắt mở trừng trừng nhìn thấy cổ quốc sinh linh đồ thán mà không quan tâm tới. Thế nhưng, Mạc Phong lại khác, hắn vừa là luyện khí sư lục cấp vừa là võ hoàng, có địa vị được tôn sùng, lại còn không có một chút liên quan nào với Huyền Phong đế quốc, căn bản không cần tới mạo hiểm cùng họ.

Hà Kính Chi trợn mắt, tâm trầm xuống. Diệp Thạch xưng hô đối phương là ‘tiền bối’, mà có thể làm cho Diệp Thạch xưng là ‘tiền bối’ thì chỉ sợ cũng chỉ có mỗi võ hoàng.

Nhưng vị võ hoàng này, hắn lại chưa từng gặp qua.

Mạc Phong khoát tay như không để ý, nói: “Ta đã chịu đại ân của Mộ thiếu thế nên thật sự không thể không tỏ vẻ một chút. Đương nhiên, Diệp thiếu cũng đừng nghĩ ta trâu bò tới mức không sợ sinh tử. Thú triều vào lúc đầu sẽ không quá nguy hiểm, vậy nên ta tới đây đánh không công cho các người một năm, sau một năm ta liền rời khỏi.” Nói đến câu sau, Mạc Phong không khỏi có chút áy náy.

Diệp Thạch gật đầu, không để ý tới mà nói: “Một năm, chỉ cần một năm thôi! Một năm sau, ta sẽ là võ hoàng, Mộ Thần cũng sẽ là võ hoàng, đến lúc đó, yêu thú đến bao nhiêu thì chết bấy nhiêu!”

Mạc Phong sửng sốt một chút, lập tức cười nói: “Diệp thiếu thật có hùng tâm tráng chí.”

Thời gian một năm mà từ võ vương cửu tinh thăng cấp lên võ hoàng, đây thật sự là thiên phương dạ đàm. Nhưng nếu như là Mộ Thần và Diệp Thạch mà nói thì cũng có khả năng.

Diệp Thạch cười đắc ý: “Đương nhiên rồi.”

Mạc Vân lộ đầu ra từ phía sau Mạc Phong, nói: “Diệp thiếu, mới mấy tháng không gặp mà thực lực người lại tinh tiến không ít.”

Diệp Thạch đắc ý cười: “Đúng là tinh tiến không ít.”

“Ồ, Mạt thiếu, người cũng tới sao?” Diệp Thạch nhú mày.

Mạc Vân mỉm cười: “Ta cũng là luyện khí sư ngũ cấp mà, tuy rằng so với Mộ thiếu thì kém quá xa, nhưng ta nghĩ, ta vẫn có thể giúp đỡ được không ít.”

Hà Kính Chi kinh ngạc nhìn Mạc Vân, thầm nghĩ thiếu niên này thoát nhìn còn trẻ mà đã là một vị luyện khí sư ngũ cấp rồi. Thiếu niên này đã là luyện khí sư ngũ cấp, vậy luyện khí thuật của lão giả sẽ mạnh bao nhiêu chứ.

Mạc Phong bất đắc dĩ nhìn Mạc Vân, vốn hăn lo cho an nguy Mạc Vân nên không muốn dẫn Mạc Vân tới, nhưng lại thật sự không lay chuyển được đứa con bướng bỉnh này của mình.

Tư chất Mạc Vân vốn rất tốt, hơn ba mươi tuổi đã là võ vương bát tinh, chỉ đáng tiếc là Cửu Chuyển La Diễm kia khiến Mạc Vân nhận hết tra tấn, mấy năm qua tu vi không tiến mà còn lui lại, bây giờ tuy độc đã được loại bỏ, nhưng thân thể Mạc Vân lại từng kinh qua mấy năm tra tấn, nên có để lại một chút tai hoạ ngầm.

Mạc Phong đi tới nơi này, cũng là hy vọng Mộ Thần nếu trong tương lai có cơ hội thì nhờ giúp Mạc Vân một phen. Lấy tư chất nguyên bản của

Mạc Vân thì cơ hội thăng cấp võ hoàng rất lớn, nhưng nếu như hiện tại không có cơ duyên gì thì đời này, Mạc Vân đều chỉ có thể làm một tên võ vương.

... ..

Diệp Thạch và Mạc Phong, Mạc Vân đứng đó nói chuyện, một lúc sau Mộ Thần dẫn Phương Vân, Mạnh Thanh Như và Đoạn Ly đi ra, hiển nhiên việc trao đổi đã kết thúc.

Mộ Thần vừa đi ra ngoài liền chú ý tới tình huống bên này của Diệp Thạch, nhìn thấy Mạc Phong và Mạc Vân, Mộ Thần xem chút nhện không được mà nhảy dựng lên.

Nhưng, so với Mộ Thần thì đám người Phương Vân càng khiếp sợ hơn. Huyền Phong đế quốc có rất ít võ hoàng, đó là chuyện tất cả đều biết. Thế nhưng bây giờ đột nhiên từ đâu xuất hiện một gương mặt mới, bọn họ sao có thể không giật mình được.

“Xin chào Mạc Phong tiên bối, không ngờ tiên bối lại đến đây, thật sự khiến Mộ Thần thụ sủng nhược kinh.” Mộ Thần chấp tay nói.

Mạc Phong mỉm cười chào lại: “Chỉ là gần đây ta không có việc gì nên muốn tới đây hỗ trợ một chút, qua một thời gian ngắn thì vẫn phải rời đi.”

“Mạc Phong? Ngài là Mạc Phong, luyện khí sư lục cấp?” Đoạn Ly đột nhiên thốt lên.

Mạc Phong gật đầu đáp: “Đúng thế.”

“Cửu ngưỡng đại danh.” Đoạn Ly cung kính nói.

Mạc Phong thần nhiên đáp lễ, nhưng mọi người cũng thấy thái độ hân hoan đối với Đoạn Ly và Mộ Thần hoàn toàn khác nhau.

Đoạn Ly cười khở, thái độ Mạc Phong rất rõ ràng, đối với hân thì xa cách hữu lễ, còn đối với Mộ Thần thì lại dị thường thân cận, khỏi nói cũng biết người này coi trọng Mộ Thần hơn mình. Còn Mộ Thần, không ngờ hân lại tìm một vị vừa là võ hoàng vừa là luyện khí sư lục cấp từ bên ngoài tới đây, đúng là lợi hại!

“Đại sư tới vừa lúc, vừa vặn ta có việc cần ngài hỗ trợ.” Mộ Thần vui vẻ nói.

“Thật đúng lúc.” Mạc Phong cười nói.

Mộ Thần nhìn Mạc Phong, tâm tình lập tức sáng khoái lên, gần đây hân thật sự quá bận, vừa phải vội vàng luyện đan, vội vàng chế phù, còn vội vàng luyện khí nữa. Mọi người chỉ sợ hãi than thở hân đa tài đa nghệ, nhưng lại không biết được, hân vội đến mức ngay cả thời gian thân thiết với Diệp Thạch cũng không có.

Ánh mắt Mộ Thần nóng bỏng nhìn Mạc Phong, cứ như thấy được Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Bị ánh mắt ‘nồng cháy’ từ Mộ Thần nhìn qua, Mạc Phong nhin không được mà sợ hãi trong lòng.

“Mộ thiếu đúng là nhân trung tuấn kiệt, vô luận đi tới chỗ nào cũng đều là nhân vật được vạn chúng chú mục, một đường ta đi tới liền phát hiện, không chỉ có ở Huyền Phong đế quốc truyền ra mỹ danh của người, ngay cả những quốc gia khác cũng đánh giá người rất cao đó!” Mạc Vân cười nói.

Mộ Thần cười khở: “Ta chỉ là không trâu bắt chó đi cày thôi, mọi người khen trật rồi.”

... ..

Đám người Đoạn Ly chỉ dừng lại một hồi liền sôi nổi rời khỏi đấy.

Trên phi thuyền, Phương Vân nở nụ cười khổ.

“Sư phụ, ngài sao vậy?” Phương Cổ Âm quan tâm hỏi.

Phương Vân thở dài nói: “Không có gì.”

Khi biết được thú triều sắp tới, rất nhiều võ hoàng trong Fred đế quốc đều chạy ra bên ngoài, thế nhưng không ngờ rằng, ngay loại thời điểm này lại có võ hoàng của quốc gia khác chui đầu vào đây, mị lực nhân cách của Mộ Thần đúng là kinh người.

Phương Vân cắn chặt răng, người của tam quốc đều đến cầu Diệp Thạch Mộ Thần, nhưng thứ Fred đế quốc bọn họ cầu chính là bùa, Mạnh Thanh Như lại cầu trận pháp, còn Đoạn Ly thì cầu trận đồ của Vạn Kiếm Sát Trận. Thiên Không đế quốc có trận pháp sư lực cấp, cho dù không bố trí nổi Vạn Kiếm Sát Trận thì cũng có thể thử vài trận pháp khác.

Tận mắt nhìn thấy uy lực trận pháp của Mộ Thần, Phương Vân không khỏi ngẫm bực mình có ánh mắt thiên cận, hai nước khác đều đánh chủ ý tới trận pháp, chỉ có bọn họ nhớ thương tới phù của người ta.

Phương Cổ Âm trộm quan sát sắc mặt Phương Vân, nàng cũng trầm mặc, chấn động mà nàng thu được không chút nào kém hơn Phương Vân. Trước đó Phương Cổ Âm luôn cảm thấy Huyền Phong đế quốc rất nhỏ bé, nhưng, chính là một đế quốc nhỏ như vậy, lại làm cho nàng có một loại cảm giác không thể phá vỡ nổi.

... ..

“Đoàn huynh, người trở lại rồi à? Đồ có mang về không?” Lâm Lạc Phong nhìn thấy Đoàn Ly đã trở về, lập tức vui mừng hỏi.

Đoàn Ly gật đầu nói: “Có lẽ là Vạn Kiếm Sát Trận có bí mật gì đó nên Mộ Thần không có lấy ra, thế nhưng hẳn đưa cho ba loại trận pháp lục cấp càng thích hợp với chúng ta hơn, lát nữa sẽ đưa cho Ly đại sư nhìn thử.”

Đoàn Ly không biết rằng, Vạn Kiếm Sát Trận do Mộ Thần và Diệp Thạch bố trí chính là từ trong quyển sách mà vị “phụ thân” thần bí kia của Diệp Thạch lưu lại. Xét thấy quyển sách kia có hơi đặc biệt, Mộ Thần cũng không dám tùy ý đưa trận pháp ra cho, chỉ đề cập tới vài loại trận pháp lúc trước thu được từ trong bí cảnh võ tông.

Lâm Lạc Phong gật đầu: “Như vậy cũng tốt, Vạn Kiếm Sát Trận lấy công mà thủ, nếu như không thể bố trí trận pháp cạnh nhau thì rất dễ bị phá.”

“Đoàn Ly, người đã tới Huyền Phong đế quốc rồi, phòng thủ bên đó thật sự mạnh lắm sao?” Đàm Trần có chút tò mò hỏi.

Đoàn Ly cười khở: “So với lời đồn thì chỉ mạnh hơn chứ không kém! Tuy thực lực của võ giả ở đó hơi thấp, nhưng nhờ có trận pháp phụ trợ nên có thể phát ra lực công kích cực lớn. Có Vạn Kiếm Sát Trận ở đó, bọn họ có thể không cần trực tiếp chiến đấu với yêu thú, hết sức lợi hại!”

Đám người Đàm Trần hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là biểu tình hoảng sợ.

“Hơn nữa, bên kia lại có thêm một vị luyện khí sư lục cấp, cũng là một cường giả võ hoàng.” Đoàn Ly chậm rãi nói.

Đàm Trần không dám tin, nói: “Khi nào mà Huyền Phong đế quốc lại có thêm một nhân vật như vậy? Vì sao trước kia chưa nghe nói tới? Là cường giả lánh đời à?”

“Là ngoại viện, hướng về mặt mũi Mộ Thần mà tới.” Đoạn Ly đáp.

“Đều đã tới lúc này mà Mộ Thần còn có thể kêu gọi ngoại viện tới.”
Lâm Lạc Phong lấp bắp nói.

Đoạn Ly cười khố: “Đúng thật là khiến người khác bất ngờ.”

... ..

“Phụ thân, Mộ Thần đâu rồi ạ?” Mạc Vân hỏi.

Tuy rằng hãn chỉ vừa tới, nhưng cũng có nghe nói tới sự liều mạng của Mộ Thần, nhưng mà hiện giờ trong luyện khí thất lại chỉ có một người.

“Mộ Thần à?” Mạc Phong cười cười: “Đại khái là do lúc trước quá vội, cũng bị nghẹn quá mức, giờ hãn là đã đi nghỉ ngơi với Diệp Thạch rồi.”

Mạc Vân hiểu ý gật đầu cười: “Là vậy à!” Xem ra quả nhiên là bị nghẹn quá mức rồi.

Mạc Phong đưa cho Mạc Vân một bình đan dược, nói: “Đây là Uẩn Linh Đan, có Uẩn Linh Đan chăm sóc kinh mạch và cốt cách bị hao tổn của con, thân thể con sẽ từ từ khôi phục đến trình độ đỉnh phong, sẽ không bị hạn chế nữa.”

Mạc Vân sửng sốt, liền hỏi: “Là do Mộ Thần đưa ạ?”

Mạc Phong gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

“Mộ Thần đúng là hào phóng.” Mạc Vân cảm thán.

Mạc Phong cũng đồng ý: “Quả thật.”

Mộ Thần có danh vọng như giờ phút này không chỉ bởi vì hắn có tài hoa, có thực lực, mà càng bởi vì hắn đủ hào phóng, có thể hạ được vốn gốc, và cũng vì Mộ Thần là một người biết báo đáp tri ân.

Lấy tiềm chất mà Mộ Thần biểu hiện ra ngoài, chuyện hắn thắng cấp võ hoàng cũng sẽ là chuyện sớm muộn.

Nếu Mạc Vân đi theo Mộ Thần, chắc chắn tỷ lệ thắng cấp võ hoàng ít nhất có thể tăng lên ba phần.

Mạc Phong hít nhẹ một hơi, hắn vốn tính đợi làm ra một ít cống hiến rồi mới mở miệng đề cập với Mộ Thần, kết quả, hắn còn chưa kịp mở miệng, Mộ Thần liền đưa đồ qua. Mộ Thần hào phóng như vậy, hắn không tận lực cũng không được.

“Phụ thân, luyện khí thuật của Mộ Thần rất là lợi hại! Vừa rồi con có đi dạo bên ngoài một vòng, thấy trận kỳ mà Vạn Kiếm Sát Trận sử dụng có phẩm chất rất cao, nghe nói là do Mộ Thần luyện chế.” Mạc Vân kể.

Mạc Phong gật đầu: “Đúng là vậy.”

Lúc trước hắn cũng sợ hãi than với thực lực luyện khí của Mộ Thần. Mới không gặp một đoạn thời gian mà thực lực luyện khí của Mộ Thần lại đột nhiên tăng mạnh, cứ cái đà này thì chỉ sợ sẽ sớm vượt mặt hắn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

213. Chương 213

Diệp Thạch nằm cạnh Mộ Thần, hứng thú chơi đùa với ngón tay Mộ Thần.

Mộ Thần từ từ nhắm mắt lại, lẳng lặng vận chuyển nguyên khí. Cùng Diệp Thạch song tu quả thật là một chuyện thần kỳ, chẳng những có thể tăng tiến tu vi mà còn có thể tăng trưởng linh hồn lực.

Mộ Thần từng tìm đọc vài điển tịch, trong đó ghi những cặp đôi khác song tu đều không có hiệu quả tới thế, trừ phi là trong hai người song tu, có một hoặc là cả hai có thể chất đặc biệt, tỷ như thiên âm thân thể như Trang Du, có thể làm cho hai bên đều tiến bộ nhảy vọt.

Mộ Thần đánh giá thể chất Diệp Thạch, chắc hẳn cũng là loại thể chất đặc biệt.

“Mộ Thần cực khổ quá, bàn tay sắp chai đến nơi rồi kìa.” Diệp Thạch buồn bực nói.

Mộ Thần mỉm cười: “Người giỏi thì phải làm nhiều thôi. Mà có Thạch Đầu bên cạnh, cho dù có vất vả hơn cũng không sao.”

Diệp Thạch cười khổ, buồn bực nói: “Ta không giúp được người bao nhiêu cả.”

“Sao lại không chứ? Thạch Đầu rất lợi hại nha, mọi người đều nói Thạch Đầu là anh hùng đó.” Mộ Thần không cho là đúng.

Nếu không nhờ Diệp Thạch luôn ở tiền phương tuần tra phòng tuyến và chữa trị trận pháp bị hao tổn, thì hẳn làm sao có thể không để ý chuyện gì mà làm chuyện của mình.

“Ta cũng không tính là gì.” Diệp Thạch tựa vào người Mộ Thần, hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được.

Mộ Thần ngủ rất thỏa mãn, sự mỏi mệt mấy ngày trước cơ hồ biến mất, hai người ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao mới dậy.

Lúc Diệp Thạch thức dậy thì thấy đã qua ngày mới, nhất thời giật mình.

Mộ Thần bị Diệp Thạch đẩy tỉnh, mấy ngày trước quá mức mỏi mệt, thế nên Mộ Thần cảm thấy ngủ dị thường ngon, cũng không để ý tới thời gian.

Diệp Thạch căn môi, gương mặt ửng đỏ, đã tới giờ này rồi mà lại không có ai tới tìm y, hiển nhiên mọi người biết y và Mộ Thần đã làm gì đó nên cố ý không đi tới quấy rầy, nghĩ đến đây, mặt Diệp Thạch lại càng đỏ hơn.

“Tới giờ này rồi sao.” Mộ Thần cảm thấy ngoài ý muốn.

Diệp Thạch gật đầu liên tục như gà mổ thóc, vội vàng nói: “Đúng thế! Chúng ta mau dậy đi.”

Mộ Thần nhìn gương mặt đỏ hồng của Diệp Thạch, bật cười nói: “Rồi rồi.”

... ..

“Cuối cùng cũng dậy rồi à.” Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng, tức giận nói.

Mộ Thần và Diệp Thạch vừa bước ra khỏi cửa liền gặp phải Khúc Khôn.

Nhìn thấy Khúc Khôn, Mộ Thần lập tức kinh ngạc, hẳn đã liên tục vất vả mấy ngày, khó có được thời gian nên mới thả lỏng một hồi, không ngờ lại trùng hợp...

Ánh mắt Khúc Khôn lạnh lẽo nhìn Mộ Thần, hiển nhiên là có thành kiến cực lớn với Mộ Thần, Mộ Thần thấy thế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ sờ sờ mũi.

Diệp Thạch gặp được Khúc Khôn, y vừa vui mừng, lại vừa xấu hổ.

“Ông ngoại, sao ngài lại đến đây vậy?” Diệp Thạch chớp mắt hỏi.

Khúc Khôn tức giận nhìn Diệp Thạch: “Ta không thể tới đây thăm tụi con một chút sao?”

Vốn Khúc Khôn rất lo Mộ Thần và Diệp Thạch thủ phòng tuyến không được, nên cố ý tới đây nhìn thử.

Ai mà biết, sau khi phòng tuyến Huyền Phong có bố trí Vạn Kiểm Sát Trận thì còn ổn thỏa hơn ba nước khác mấy phần. Dưới sự duy trì về đạn dược của Mộ Thần, tiền tuyến lại có thêm rất nhiều võ vương, có nghĩa là càng có thêm vài phần bảo đảm. Càng đáng sợ hơn chính là, tên nhóc Mộ Thần này lại còn kéo tới một vị võ hoàng từ bên ngoài vào đây.

Một đường hẳn đi tới toàn nghe thấy các tu luyện giả dùng những từ ngữ khen ngợi dành cho Mộ Thần. Không ngờ bây giờ thanh danh của hẳn lại không theo kịp Mộ Thần và Diệp Thạch, Khúc Khôn cảm thấy vừa bất đắc dĩ, đồng thời lại tràn đầy vui mừng.

“Ông ngoại, có phải là ngài không yên tâm về con nên mới đến phải không? Mộ Thần rất lợi hại, con sẽ không bị sao đâu.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng: “Có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ một võ vương mà thôi.”

Diệp Thạch rầu rĩ nói: “Mộ Thần cũng không như những võ vương bình thường kia...”

Khúc Khôn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mộ Thần, rồi quay qua nói với Diệp Thạch: “Con thử hỏi nó đi, nó đánh thắng được ta à?”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch nhăn mặt, có chút oán giận nhìn Khúc Khôn.

Khúc Khôn chấp tay sau lưng, bình chân như vại nói: “Cho nên ta mới nói, võ vương chỉ là võ vương, cho dù võ vương có mạnh hơn đi nữa thì cũng có chênh lệch với võ hoàng.”

Khúc Khôn hí mắt thâm nghĩ, hai đũa nhóc này tiến bộ quá nhanh, nếu giờ hăn không bày ra cái giá thì chỉ sợ là về sau sẽ không bày được nữa.

Mộ Thần thấy Diệp Thạch đang tức giận thì nở nụ cười ấm áp, nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, ông ngoại nói đúng đó.”

Khúc Khôn vung tay lên, một cái bình lớn bị lấy ra ngoài, huyết khí nồng đậm liền ập vào mặt.

Đôi mắt Diệp Thạch chợt lộ ra dị sắc, “Máu yêu thú này thật là lợi hại!”

Khúc Khôn gật đầu kể, “Trước đó ở biên giới Thiên Không đế quốc có một đầu Song Đầu Giao*lục cấp thất tinh xuất hiện, đầu Song Đầu Giao này có song thuộc tính Lôi Phong, tình trạng phản tổ rất nghiêm trọng. Tuy nó chỉ có thất tinh, nhưng thực lực lại lợi hại hơn cả yêu thú lục cấp cửu tinh. Để giết chết con Song Đầu Giao kia, các quốc gia đã xuất động những võ hoàng trên thất tinh tới, ta cũng được mời đến đó. Vì giết chết đầu Giao Long này, các quốc gia đã có hai vị võ hoàng ngã xuống.”

*Song Đầu Giao /Giao Long: thường luồng, là tên gọi của dân gian trong truyền thuyết Việt Nam để chỉ thủy quái hay quái vật dữ ở nước thuộc lớp bò sát đạt kích cỡ khổng lồ.

Mộ Thần híp mắt, tục truyền loài Giao có huyết mạch Long tộc – vua yêu thú, vốn đã khó đối phó hơn yêu thú bình thường, huống chi đầu Giao Long này lại có song thuộc tính Lôi Phong, cho dù là thuộc tính Phong hay là thuộc tính Lôi thì đều là thuộc tính cực kỳ đáng sợ.

Vẻ mặt Diệp Thạch lập tức trở nên căng thẳng, “Ông ngoại, sao ngài có thể làm chuyện như vậy. Chuyện đó quá nguy hiểm!”

“Dù có nguy hiểm thì cũng phải có người đi làm thôi.” Khúc Khôn mỉm cười nói.

Mộ Thần híp mắt, không ngờ cả yêu thú như thế cũng có xuất hiện. Phòng tuyến Thương Lan chính là một phòng tuyến quan trọng của cả bốn quốc gia, bên bọn họ đã gặp được nhiều yêu thú cỡ đó đánh bất ngờ, vậy tình huống các phòng tuyến khác...

Nếu như đầu Giao Long kia đánh tới phòng tuyến bất ngờ thì bọn họ có thể đỡ nổi sao? Mấy ngày gần đây xuôi gió xuôi nước, khiến cho Mộ Thần có mấy phần khinh khi đối với yêu thú triều ở tiền tuyến, nhưng lời của Khúc Khôn hôm nay lại cho Mộ Thần một sự cảnh báo.

Hiện giờ sở dĩ bọn họ thuận lợi như vậy, là bởi vì yêu thú triều chân chính còn chưa có tới.

Vị cao nhân ở linh tháp tính được yêu thú triều lần này là vạn năm khó gặp. Nếu yêu thú triều có thể đơn giản bị hai võ vương như hắc và Diệp Thạch đỡ được thì cũng sẽ không được các quốc gia coi trọng như thế.

Rốt cuộc thì thực lực của hắc vẫn có hơi yếu, nếu như lúc này hắc là võ hoàng, vậy hắc sẽ có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

“Thạch Đầu, máu này là ta cố ý lấy cho con, loại máu này mà lấy tinh lọc thì có thể so với máu rồng đấy, con xem thử coi có dùng được không.” Khúc Khôn từ ái nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch vội vàng gật đầu trả lời: “Rất được ạ.”

Đôi mắt Diệp Thạch lộ ra tia sáng kỳ lạ, loại máu này so với máu yêu thú lục cấp bình thường y dùng thì tốt hơn, có phần máu yêu thú này, hắc là y lại càng có thể tu luyện Bách Quyết Luyện Thể tới tử kim bích. Nếu tu luyện được tới trình độ kia, như vậy ngay cả thân thể của võ hoàng cũng không thể mạnh hơn mình.

Khúc Khôn mỉm cười đưa cho Diệp Thạch một cái nhẫn không gian, bên trong có chứa hơn ba mươi thùng máu yêu thú.

Mộ Thần dùng linh hồn lực đảo qua nhẫn, thầm nghĩ Khúc Khôn đối đãi với Diệp Thạch thật tốt, cái gì cũng muốn cho Diệp Thạch.

“Đây là cho con, đừng có nói ta bạc đãi con đấy.” Khúc Khôn không được tự nhiên ném một cái nhẫn không gian cho Mộ Thần.

“Cảm ơn tiền bối.” Mộ Thần phát hiện trong nhẫn không gian cũng là máu yêu thú, nhưng chỉ có năm thùng.

Máu yêu thú Song Đầu Giao cũng có trọng dụng đối với hãn. Hãn có thể dùng loại máu này luyện ra Huyết Đan, đó là một loại đan dược có thể phục dụng nhiều lần. Có loại đan dược này thì hãn có thể nhanh chóng đẩy tu vi tới võ vương đỉnh phong.

“Bản lĩnh của thằng nhóc con không tồi, không ngờ lại kéo được võ hoàng tới đây.” Khúc Khôn thản nhiên nói.

Tuy rằng nhìn Mộ Thần có hơi không vừa mắt, nhưng đối với năng lực của Mộ Thần thì hãn kỳ thật vẫn rất phục.

“Ông ngoại đã gặp được Mạc tiền bối rồi sao ạ? Mạc Phong tiền bối rất có nghĩa khí, kỳ thật con không có xuất lực gì hết.” Mộ Thần cười đáp.

Khúc Khôn hí mắt nói: “Con cũng không cần quá khiêm tốn.”

Hãn cùng Mạc Phong tán gẫu không tồi, Khúc Khôn chỉ điểm Mạc Phong trên tu luyện một phen, còn Mạc Phong thì nói cho Khúc Khôn một ít bí quyết luyện khí.

Một đường đi tới, có đủ loại khen ngợi Mộ Thần làm Khúc Khôn nghe mà tai sắp đóng thành cái kén. Nhưng khiến cho Khúc Khôn không thể tưởng tượng được chính là, vị Mạc Phong nhìn như không quan tâm thứ gì kia, khi nhắc tới Mộ Thần một cái lại dong dài giống như bà tám vậy. Mà từ trong miệng Mạc Phong, hãn cũng biết được tin tức Mộ Thần lại là một luyện khí sư lục cấp.

Tin tức này khiến Khúc Khôn kinh ngạc không thôi.

... ..

“Ông nội, ngài tìm con?” Mộc Minh Phong đi vào biệt viện rồi hỏi.

Mộc Chiến gật đầu: “Đúng vậy.”

Mộc Minh Phong nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì sao ạ?”

“Mộ Thần đưa tới bức thư, nói Diệp Thạch đã thăng cấp lên tử kim bích, mở ra Bách Quyết Luyện Thể, chiếm được bản đồ về mật quật Kim gia.” Mộc Chiến thâm thúy nói.

Sắc mặt Mộc Minh Phong biến đổi, la lên: “Nhanh như vậy sao?”

Mộc Chiến cười khở: “Không nhanh. Ta thu được tin tức, mấy tháng này Diệp Thạch đều dùng máu yêu thú để tu luyện luyện thể, mà tất cả đều là máu yêu thú lục cấp! Mộ Thần tài đại khí thô, không để cho Diệp Thạch thiếu thốn ở trên tài nguyên tu luyện bao giờ. Còn Khúc Khôn lúc trước đổi pho với con Song Đầu Giao song hệ Lôi Phong, sau đó được phân chia lợi phẩm, nhưng hẳn lại không có muốn gì, chỉ cần máu của Song Đầu Giao kia, mà con Giao Long đó hình như có hiện tượng phản tổ từ mạch Long Huyết.”

“Khúc Khôn muốn có máu yêu thú, tất nhiên là để chuẩn bị cho Diệp Thạch rồi. Dưới điều kiện như vậy, Diệp Thạch mới nhanh chóng tu luyện tới tử kim bích được.” Mộc Chiến nói.

Mộc Minh Phong gật đầu như hiểu ra: “Thì ra là thế.”

Suốt ngày dùng máu yêu thú lục cấp luyện thể, thậm chí còn có cả Long Huyết. Phúc nguyên của Diệp Thạch, mấy vị võ vương của Kim gia sao có thể so sánh nổi, khó trách luyện thể thuật của y tiến triển nhanh như vậy.

“Ở trong thư Mộ Thần còn nói, mật quật Kim gia ở Song Thành, hẳn và Diệp Thạch sẽ tới đó hôm nay, muốn con cũng đi tới.” Mộc Chiến nói.

Mộc Minh Phong sáng mắt lên, trước đó để giao hảo với Mộ Thần, hẳn đã chủ động nói ra bí mật của Bách Quyết Luyện Thể cho Mộ Thần, không nghĩ Mộ Thần thật sự thủ tín nghĩa.

“Mộ Thần và Diệp Thạch có thể rời đi sao ạ?” Mộc Minh Phong hỏi.

Mộc Chiến nói: “Hắn là có thể. Ta có gặp được vài vị đạo hữu thủ quan, họ đối với trận pháp mà Mộ Thần và Diệp Thạch bố trí ra rất là tôn sùng. Huống chi bây giờ ở đó còn có một vị võ hoàng tử bên ngoài.”

Lúc trước Đan Thừa rất không để Mộ Thần Diệp Thạch vào mắt, nhưng bây giờ lại vui lòng phục tùng, như vậy có thể đoán được thực lực hai người ra sao.

Mộc Chiến nghiêm túc nói với Mộc Minh Phong: “Khi gặp Mộ Thần với Diệp Thạch, con đừng có đắc tội bọn họ.”

Mộc Minh Phong gật đầu nói: “Con hiểu ạ.”

Hắn mới chỉ là một võ linh, mà Mộ Thần và Diệp Thạch lại đã là võ vương cửu tinh, hắn làm sao dám đắc tội với hai người được!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

214. Chương 214

“Tiền bối, chuyện tiền tuyến đều kính nhờ tiền bối.” Mộ Thần lo lắng chấp tay với Mạc Phong.

Mạc Phong gật đầu, vân đạm phong khinh nói: “Được, người yên tâm, có ta ở đây, chỗ này sẽ không bị sao đâu.”

“Kính nhờ tiền bối, bọn ta sẽ mau chóng trở về.” Mộ Thần chấp tay nghiêm túc nói.

Mạc Phong gật đầu nói: “Được.”

“Trong đây có ba tờ phù lục cấp, ta lưu lại để tiền bối có cần thì lấy ứng phó với những tình huống đột ngột.” Mộ Thần nghĩ nghĩ, lấy ra một cái hộp rồi nói.

Mạc Phong nhìn thần tình ưu sắc trên mặt Mộ Thần, bộ dáng như là khi ủy thác lúc sắp lâm chung, cười bất đắc dĩ, thở dài nói: “Mộ Thần, người yên tâm đi. Ta tốt xấu gì cũng là một võ hoàng mà.”

Mộ Thần xấu hổ cười, có chút ngại ngùng nói: “Cũng không phải là ta không tin vào năng lực của tiền bối, mà là thật sự bởi vì lần thứ triều này có chút khó nắm bắt.”

Sắc mặt Mạc Phong hơi đổi, thứ triều chỉ mới bùng nổ được một năm thôi. Mạc Phong đã đáp ứng Mộ Thần sẽ lưu lại một năm, vốn tưởng là một

năm này sẽ không có việc gì, nhưng theo tình hình lúc này, một năm sắp tới sẽ có bao nhiêu biến cố thì thật sự không nói được. Thế nhưng nếu hần đã đáp ứng Mộ Thần rồi thì cũng chỉ có thể liệu thôi.

“Được người nhờ thì sẽ cố hết sức, người yên tâm, cho dù có chuyện gì phát sinh, ta đều sẽ hết sức.” Mạc Phong trình trọng nói.

Mộ Thần để lại cho mỗi một võ vương ở tiền tuyến được năm tờ phù ngũ cấp, lại cho Kinh Sí Diễm hai tờ phù lục cấp, mới cùng Diệp Thạch và Mạc Vân rời biên giới.

... ..

“Mộ Thần, sư phụ người không đến hả?” Diệp Thạch ngồi trong tửu lâu hỏi.

Mộ Thần lắc đầu: “Không đến, ông ấy có việc, không rời đi được.”

Diệp Thạch bĩu môi, buồn bực nói: “Lúc trước là ông nhảy nhót nói muốn tới, bây giờ có tin tức thì lại vội tới mức không đi được.”

Mộ Thần cười khố, bất đắc dĩ nói: “Lúc này xung quanh đều bùng nổ thú triều, đó cũng là chuyện không có biện pháp nào.”

Diệp Thạch cau mày lo lắng: “Chúng ta chỉ có ba người đi, sẽ không bị những lão quái vật võ hoàng đó thừa dịp tiến vào chứ?”

Mộ Thần thưởng thức chén rượu trên tay, suy nghĩ rồi nói: “Hần là không đến mức đó.”

Mạc Vân mỉm cười, không để ý mà nói: “Diệp thiếu Mộ thiếu, với thực lực hai người các người mà còn sợ hãi cường giả võ hoàng sao?”

Diệp Thạch nhún vai: “Nếu như là võ hoàng bình thường thì đích thực là không cần để ý.” Nhưng nếu như mạnh hơn, tỷ như ông ngoại ấy, như

thế thật sự là không thể không thương tâm.

Mạc Vân cúi đầu, Mạc Phong có đưa cho hắn hai viên Thiên Lô Châu lục cấp. Cho dù giờ có gặp được võ hoàng thì hắn cũng có thể giúp đỡ được một chút.

“Mộc thiếu, xin lỗi, ta đã tới chậm.” Mộc Minh Phong vội vàng đi đến.

Mộc Thần thần nhiên liếc mắt quét nhìn Mộc Minh Phong rồi nói: “Mộc thiếu đến rồi, chuẩn bị đi thôi.”

Mộc Minh Phong gật đầu nói: “Hết thầy dựa vào mấy vị rồi.”

“Mộc thiếu, ta chỉ mời người, hắn là những người khác không có tới chứ?” Mộc Thần nhướng mày, lạnh lùng hỏi.

Mộc Minh Phong nhìn cặp mắt sâu thẳm của Mộc Thần, sắc mặt nhất thời biến đổi, “Mộc thiếu yên tâm, chỉ có một mình ta.”

Mộc Thần gật đầu: “Vậy là tốt rồi, đi thôi.”

Mộc Minh Phong bước nhanh đuổi kịp bước chân Mộc Thần, Mạc Vân nhìn Mộc Minh Phong, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

... ..

Bọn họ dựa theo bản đồ chỉ hướng, đi tới Ly Thương Giang.

“Diệp thiếu, lỡ trong này sao?” Mộc Minh Phong có chút kinh ngạc hỏi.

Ly Thương Giang sương mù quanh năm, vùng này không có đặc sản gì, nên cũng không có bao nhiêu tu luyện giả tới đây hoạt động.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng thế, chỗ trên bản đồ chỉ chính là ở dưới đây sông.”

Mộc Minh Phong sửng sốt t, lập tức tỉnh ngộ lại. Thì ra là ở đáy nước. Khó trách người Kim gia khổ sở tìm kiếm trên trăm năm mà lại không được gì, thì ra di tích mà tổ tiên Kim gia lưu lại được đặt ở dưới đáy sông.

“Đi thôi.” Mộ Thần xung phong lên trước, chui vào trong nước.

Mọi người đồng thời cùng chìm vào trong nước, không ngừng lặn xuống.

Áp lực nước càng lúc càng lớn, Diệp Thạch và Mộ Thần vẫn còn tốt, Mạc Vân cũng vẫn có thể chịu đựng, nhưng Mộc Minh Phong chỉ có tu vi võ linh, rất nhanh liền sắp không chịu được.

Mộ Thần nhìn Mộc Minh Phong thần tình thống khổ: “Ta mang người đi.” Hắn dùng một mảnh hảo tâm mời người ta tới, giờ cũng không thể để người này chết được.

“Làm phiền Mộ thiếu.” Mộc Minh Phong miễn cưỡng mở miệng nói.

“Đến làm cho.” Diệp Thạch kéo tay Mộc Minh Phong, mang theo Mộc Minh Phong từ từ trầm xuống.

Được Diệp Thạch nắm tay kéo, Mộc Minh Phong bỗng cảm thấy áp lực giảm đi.

Đôi mắt Diệp Thạch lạnh lạnh liếc nhìn Mộc Minh Phong, ánh mắt tràn ngập cảnh cáo, Mộc Minh Phong bị Diệp Thạch nhìn vậy thì liền cảm thấy khó hiểu.

Không quá một hồi, Mạc Vân cũng có chút không chịu được, Mộ Thần nắm lấy cánh tay Mạc Vân, kéo Mạc Vân trầm xuống.

Tuy Mộ Thần luyện Bách Quyết Luyện Thể không tinh thâm bằng Diệp Thạch, nhưng miễn cưỡng cũng tu luyện được tới kim bích, cường độ thân thể đã không phải là Mạc Vân có thể so sánh.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần nắm tay Mạc Vân, không khỏi thầm nghĩ rằng, thầm nghĩ sớm biết vậy thì còn không bằng để Mộ Thần kéo Mộc Minh Phong thì hơn. Hiển nhiên uy hiếp từ Mộc Minh Phong thấp hơn Mạc Vân rất nhiều.

Diệp Thạch nhìn về cái tay của Mạc Vân được Mộ Thần nắm, ánh mắt lạnh lẽo, tay không tự giác nắm chặt lại. Mộc Minh Phong có một loại cảm giác cánh tay mình sắp bị Diệp Thạch bóp nát rồi.

Tuy rằng đau dữ dội, nhưng chung quy Mộc Minh Phong cũng không có mở miệng kêu Diệp Thạch buông lỏng ra.

Rất nhanh mọi người đã tới đáy sông, “Chắc nó chính là nơi này.”

Mọi người thấy được một cái cửa sắt giản dị, trên cửa, tràn đầy rong rêu.

Mộ Thần vung tay lên, rong rêu trên cửa sắt tiêu tán không còn một mảnh.

“Cửa này là do Huyền Tinh Thiết lục cấp làm bằng, nhìn thì thấy bình thường không có gì lạ, nhưng trên thực tế lại rất khó mở ra.” Mộc Minh Phong nói.

“Vậy phải làm gì mới mở ra được?” Mộ Thần hỏi.

“Cần phải có máu của tu luyện giả tu luyện tới tử kim bích.” Mộc Minh Phong đáp.

Diệp Thạch nghe vậy, lấy bàn tay dán lên ngay giữa cửa sắt, cửa sắt không chút sút mẻ.

“Không có được! Hay mình nổ tung nó đi.” Diệp Thạch tức giận nói.

“Đừng đừng!” Mộc Minh Phong vội can lại, đồng thời mở bàn tay mình ra dán lên.

Máu của Mộc Minh Phong và Diệp Thạch hợp vào nhau, rồi sau đó, cửa sắt chấn động vài cái, chậm rãi mở ra.

Mộ Thần hí mắt, vị Kim gia kia lưu lại truyền thừa, tất nhiên là sẽ vì người Kim gia mà suy xét.

Trước đó Mộc Minh Phong cũng không có nói muốn mở cửa này còn cần có máu của Mộc Minh Phong! Vậy nếu như hắn không mang Mộc Minh Phong theo, như vậy...

“Có thể vào rồi.” Mộc Minh Phong nói.

Mộ Thần gật đầu, cũng không có hỏi nhiều mà nói: “Đi thôi.”

Bốn người vừa đi vào, cửa liền đóng lại.

Mộ Thần ném ra một bộ trận kỳ về phía đại môn, sau đó lại rải nước thuốc lên trên trận kỳ.

Mộc Minh Phong thản nhiên nhìn một màn này, không nói gì cả.

Bọn họ không một ai hỏi nhiều, bước nhanh đuổi theo Mộ Thần.

Sau cánh cửa sắt là một cái thông đạo dài, mọi người đi vào thì thấy được một ao nước, trong ao nước có một đóa Thất Thái Liên.

“ThấtThảiLiên?Nơi nàyvậy mà lại cólinh được thất cấp?” Mạc Vân thất kinh nói.

Mộ Thần khẽ đung hồ nước, “ĐóathấtThảiLiênnày hẳn không phải làđóa đầu tiên, trongaonàynồngđậmdược tínhcủa ThấtThảiLiên,số ThấtThảiLiênkia sau khi héodãhóa vàotrong cái ao nướcnày.”

Mạc Vân gật đầu đồng ý: “Không sai.”

Mộ Thần dùng hộp ngọc thu Thất Thải Liên, Mộc Minh Phong hâm mộ nhìn một màn này, nhưng không có mở miệng nói gì.

Mộ Thần nói với mọi người: “Mọi ngườiđi xuốngngâm mìnhđi!Ngâm trong ao nước nàychính làmột cơ duyênlớnđấy. Mạcthiếu, cónước aonày thìđi chứng trúng độc trên người ngườiisẽ đượcgiải quyết triệt để.”

Mạc Vân cười nói: “Đềunhờ phúc củaMộ thiếuvà Diệp thiếu, Mạc Vân vô cùng cảm kích.”

Bốn người cùng nhau nhảy xuống, năng lượng ôn hòa chậm rãi tiến vào thân thể bọn họ. Mộ Thần nhắm mắt, nguyên khí nồng đậm mà ôn hòa tiến vào thân thể hắn. Giờ phút này Mộ Thần chỉ cảm thấy vách chương giam cầm mình trong khoảnh khắc đã nứt ra, nếu như lúc này hắn dùng một viên Tấn Hoàng Đan, hẳn là sẽ có thể trở thành võ hoàng.

Thực lực Mộc Minh Phong tăng nhanh, không ngờ lại nhanh chóng đột phá được cảnh giới võ linh cửu tinh đỉnh phong.

Mạc Vân cũng tiến về phía trước một bước, trở thành võ vương cửu tinh.

Diệp Thạch mở mắt ra, đôi mắt hiện lên kim quang, năng lượng trong ao mạnh mẽ hướng về Diệp Thạch. Bảy phần năng lượng trong ao lập tức bị Diệp Thạch hấp thu.

“Ta muốn thăng cấp.” Diệp Thạch nhìn về phía Mộ Thần, nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được, nếu người cảm thấy muốn thăng cấp thì cứ thăng cấp đi. Đừng áp chế, ta sẽ hộ pháp cho người.”

Mộ Thần đưa qua một viên Tấn Hoàng Đan cho Diệp Thạch, Diệp Thạch thu lấy đan dược, bắt đầu chuẩn bị thăng cấp.

Mạc Vân hăm mộ nhìn Diệp Thạch, “Tư chất của Diệp thiếu thật tốt. Ta chưa từng gặp qua ai có tư chất tốt như Diệp thiếu cả.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý, cũng đúng, lúc Diệp Thạch thăng cấp giống như hoàn toàn không có vách chướng, rất là đáng sợ.

Mộ Thần vung tay lên, trên một triệu khối nguyên thạch bị lấy ra. Năng lượng trong nguyên thạch nhanh chóng bị hút ra tiến vào trong thân thể Diệp Thạch, khí thể trên người Diệp Thạch liên tiếp tăng lên, thân thể chậm rãi trôi nổi...

Diệp Thạch thăng cấp cần tới một ngày, cả ngày Mộ Thần đều ở bên cạnh Diệp Thạch, mà Mộ Thần không ly khai, Mạc Vân và Mộc Minh Phong cũng chỉ đành ở lại cùng.

Mộ Thần trước sau lấy ra khoảng năm triệu nguyên thạch, sau khi bị Diệp Thạch hấp thu sạch sẽ, Diệp Thạch mới bước vào cảnh giới võ hoàng.

“Chúc mừng Diệp thiếu.” Mạc Vân vỗ tay chúc mừng.

Diệp Thạch cười đắc ý: “Cảnh giới võ hoàng quả nhiên khác.”

Trước kia y vẫn không có đặt mấy võ hoàng vào mắt, ngẫm lại thật đúng là không nên.

“Mộ Thần, ta chưa có dùng đan dược.” Diệp Thạch có chút suy sụp hướng về Mộ Thần nói, lúc ấy y chỉ cảm thấy vách chướng sắp mở, mà chờ

tới khi thăng cấp xong thì mới phát hiện, đan dược lại chưa được dùng.

Mộ Thần cười: “Không dùng là chuyện tốt, ăn nhiều đan dược cũng không có gì tốt cả.”

Mạc Vân nhú mày, tư chất của Diệp Thạch quá nghịch thiên, thăng cấp vô hoàng mà lại không cần đan dược phụ trợ.

Mộc Minh Phong tràn đầy hâm mộ nhìn Diệp Thạch.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Mộ Thần nói.

“Được!” Diệp Thạch đáp.

Bốn người đi vào một tòa cung điện, ở trung tâm cung điện có một viên cầu trong suốt đang nổi lơ lửng.

“Là nguyên thạch truyền thừa?!” Mạc Vân kinh ngạc thốt lên.

Diệp Thạch tò mò hỏi Mạc Vân: “Nguyên thạch truyền thừa có ích lợi gì vậy?”

“Vô tông hoặc là cường giả trên vô tông, trước khi họ chết có thể phong ấn tu vi một đời của mình chế thành nguyên thạch truyền thừa. Người đạt được nguyên thạch truyền thừa có thể đạt được ước chừng một phần mười nguyên lực vị cường giả đó khi còn sống.” Mạc Vân trả lời.

Diệp Thạch trừng mắt nhìn: “Thứ này trân quý như vậy sao? Mộ Thần, người nhanh thục cái đó đi.”

Mạc Vân lắc đầu nhìn Diệp Thạch, nói: “Diệp thiếu, thứ này không có tác dụng với Mộ thiếu.”

Diệp Thạch mở to mắt hỏi: “Tại sao?”

Mạc Vân nhìn về phía Mộc Minh Phong, Mộc Minh Phong nhất thời trở nên khẩn trương.

“Nguyên thạch truyền thừa phải có người chung huyết thống mới có thể hấp thu.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch sửng sốt, lập tức hung hăng trừng Mộc Minh Phong.

Mộc Minh Phong nhìn ánh mắt đăm đăm sát khí của Diệp Thạch, sự khẩn trương trong lòng càng tăng lên vài phần.

Mộ Thần thản nhiên nhìn qua Mộc Minh Phong, nhìn thấy ánh mắt Mộ Thần nhìn mình, Mộc Minh Phong càng khẩn trương hơn.

Ánh mắt Mộ Thần thản nhiên, nhưng Mộc Minh Phong lại cảm thấy ánh mắt người này hung ác hơn Diệp Thạch mấy chục lần. Trong nháy mắt, Mộc Minh Phong khẩn trương đến cả hô hấp cũng đình chỉ.

“Người đi hấp thu đi, vốn đó là vật nhà người.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Nghe được lời Mộ Thần nói, Mộc Minh Phong cảm thấy như trút được gánh nặng. Tuy rằng bây giờ thực lực Mộ Thần yếu hơn Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch lại vẫn luôn lấy Mộ Thần làm chủ mọi chuyện.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

215. Chương 215

“Đó là cái gì thế?” Diệp Thạch mắt sắc phát hiện bên cạnh nguyên thạch truyền thừa có một khối ngọc thạch trong suốt.

“Đây là ngọc bài truyền thừa.” Ánh mắt Mạc Vân cực nóng nói.

“Lại không có tác dụng sao?” Diệp Thạch thất vọng hỏi.

Mạc Vân không cho là đúng: “Cũng không phải, ngọc bài truyền thừa có yêu cầu phải là tinh thần lực cùng huyết thống mới có thể phá giải cấm chế tầng ngoài.” Nếu cấm chế bên ngoài ngọc bài không thể phá giải thì tất nhiên là không có tác dụng với bọn họ. Nhưng nếu Mộc Minh Phong có thể trợ giúp bọn họ thì liền khác.

“Ta thử xem.” Mộ Thần cầm lấy ngọc bài, trực tiếp đưa linh hồn lực vào.

“Đừng!” Mạc Vân hô to một tiếng, nhưng đã không còn kịp. Nếu như không có cùng tinh thần lực thì sẽ bị cấm chế mạnh mẽ bài trừ, sẽ hủy diệt ngọc bài.

Thế nhưng không ngờ, ngọc bài không bị vỡ, mà tầng cấm chế bên ngoài lại bị phá đi.

“Sao có thể? Mộ Thần có tinh thần lực cùng huyết thống với vị cường giả kia? Chẳng lẽ các người có quan hệ cùng huyết thống??” Về mặt Mạc

Vân cổ quái.

Nghe được Mạc Vân nói, tinh thần Mộc Minh Phong lập tức buột chặt. Nếu như Mộ Thần là người Kim gia, vậy nguyên thạch truyền thừa này sẽ thuộc sở hữu của Mộ Thần! Không có khả năng!

Mộ Thần lắc đầu, mỉm cười bất đắc dĩ: “Ta sao có thể có quan hệ gì với vị cường giả đó chứ. Ta chỉ bắt chước tinh thần lực của Mộc thiếu mà thôi.”

Mạc Vân sửng sốt, nếu như lúc bắt chước tinh thần lực có một chút sai lầm thì ngọc bài kia sẽ bị hủy, vậy mà Mộ Thần thật sự dám xuống tay. Đây là do tự tin, hay là do không quan tâm đây?

Mộ Thần híp mắt, nếu không phải do hãn tự mình đọc lấy nội dung trong ngọc bài thì hãn sẽ không buông tâm tư. Những thứ có vấn đề, hãn đều tình nguyện hủy nó!

Mộ Thần nhanh chóng xem nội dung trong ngọc bài, ghi nhớ lại một phần nội dung trong đó, sau đấy ném ngọc bài trên tay cho Mộc Minh Phong.

Mộc Minh Phong tiếp nhận ngọc bội, sắc mặt hơi đổi. Mộ Thần vốn có thể để cho mình coi bỏ cấm chế, nhưng chỉ sợ là do người này không tin tưởng mình.

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, trong ngọc bài viết những gì?”

“Là những tâm đắc tu luyện của vị võ tông kia, ta nghĩ ông ngoại nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.” Mộ Thần trả lời.

Đôi mắt Diệp Thạch lóe lên, “Thiệt hả?”

Cấm chế bị phá bỏ, trong đó có hai phần tâm đắc, một phần thật và một phần giả. Khi Mộ Thần bắt chước linh hồn lực Mộc Minh Phong thì thấy được hai phần tâm đắc, nhưng khi dùng linh hồn lực của chính hắn thì lại chỉ thấy phần giả kia.

Nếu cấm chế ngọc bài truyền thừa này là do Mộc Minh Phong phá, Mộ Thần thật sự không xác định Mộc Minh Phong sẽ cho bọn họ phần nào.

Mộc Minh Phong quét nhìn nội dung trong ngọc bài, trong khoảnh khắc đó liền bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Vị tổ tiên này quả là giả dối, nhưng chắc vị ấy đại khái cũng không ngờ người cùng con cháu mình tiến vào lại là một người vô cùng đáng sợ. Mộ Thần có ghi hận trong lòng hay không đây? Mình sẽ không nhờ thủ đoạn của tổ tiên mà bị hại chết chứ??

Mộc Minh Phong có hơi khó khăn giải thích: “Mộ thiếu, ta thật sự không biết...”

Mộ Thần khoát tay nói: “Người ở chỗ này hấp thu căn nguyên đi.”

Mộc Minh Phong thấy Mộ Thần không có ý theo đuổi chuyện này thì thở ra một hơi.

Mạc Vân và Diệp Thạch thì lại khó hiểu nhìn một màn này.

... ..

“Chúng ta tới chỗ khác thôi.” Mộ Thần nói.

Mạc Vân gật gật đầu, nói: “Được đó! Nhưng chỉ sợ là bên trong bí cảnh này, thứ trân quý nhất chính là nguyên thạch truyền thừa kia.”

“Đúng vậy.”

Vận khí Mộc Minh Phong rất tốt, chờ tới khi đã hoàn toàn luyện hóa nguyên thạch truyền thừa, không biết tu vi của người này sẽ tăng tới trình

độ gì nữa.

Nhưng, truyền thừa nguyên thạch có ưu điểm, thì cũng có khuyết điểm. Dựa vào nguyên thạch này, Mộc Minh Phong muốn trở thành võ hoàng thì không là việc gì khó, nhưng nếu muốn tiến lên võ tông thì sẽ khó khăn hơn bình thường rất nhiều.

Thế nhưng, ‘võ tông’ đối với đại đa số tu luyện giả mà nói, đó chỉ là một nhân vật thần thoại hư vô mờ mịt.

Mộc Minh Phong lưu lại, thấy đám người Mộ Thần đã rời đi liền không tiếng động thở ra một hơi. Có được nguyên thạch truyền thừa thì hẳn đã là người được lợi nhất trong chuyến này.

Ba người Mộ Thần đi vào một căn phòng, trong phòng có không ít thư tịch.

“Tìm được rồi!” Diệp Thạch vui mừng thốt lên.

Mộ Thần bước tới nhìn, thì ra đó là nửa bộ còn lại của Bách Quyết Luyện Thể.

“Chúc mừng Diệp thiếu.” Mạc Vân nói.

Diệp Thạch cười tươi như nhật được chí bảo, thu lại quyển sách vào nhẫn.

Mạc Vân tờ trên giá sách tìm được một cái hộp, trên hộp rơi đầy tro bụi.

Mạc Vân mở hộp ra, thấy trong hộp có một đoạn kiếm, một quả thiết cầu loang lỗ vết tích và một cái mai rùa.

“Võ tông cũng thích nhật hàng rách nát sao?!” Diệp Thạch bước tới nhìn rồi bĩu môi nói.

Mạc Vân cầm đoạn kiếm lên, ngạc nhiên than nhẹ: “Thật nhẹ!”

Diệp Thạch lấy cầm thử, “Đúng là nhẹ thiệt! Thanh kiếm này dùng nguyên liệu gì tạo ra vậy? Sao lại nhẹ được tới như thế?”

Mạc Vân lấy ra một kiện pháp khí ngũ cấp, cầm đoạn kiếm chém thẳng về pháp khí, pháp khí lập tức bị cắt thành hai nửa.

Diệp Thạch thấy một màn như vậy, nhất thời cứng người.

Mạc Vân yêu thích thưởng thức đoạn kiếm trên tay, đôi mắt sáng lên.

Mộ Thần nói với Mạc Vân: “Nếu Mạt thiếu thích đoạn kiếm này thì cứ lấy đi.”

Mạc Vân sửng sốt một chút rồi hỏi: “Mộ thiếu nữ sao?”

Mộ Thần không để bụng: “Chỉ là một đoạn kiếm mà thôi. Nếu như còn hoàn hảo thì ta thật sự không nỡ.”

“Cảm ơn Mộ thiếu.” Mạc Vân cười cảm ơn.

Luyện khí sư đều rất yêu thích việc nghiên cứu những nguyên liệu luyện khí kỳ quái. Tuy rằng Mộ Thần hẳn cũng là luyện khí sư, nhưng hẳn lại không có hứng thú quá lớn về luyện khí. Pháp khí dù tốt, nhưng nếu pháp khí quá tốt thì sẽ rất dễ xem nhẹ việc tu luyện của bản thân.

Diệp Thạch bĩu môi, nhưng cũng không nói gì.

“Viên hạt châu màu đen này là gì thế?” Diệp Thạch hỏi.

Có thể được võ tông cất giữ thì hẳn đó không phải là thứ gì đơn giản.

Mộ Thần phóng ra linh hồn lực, linh hồn lực Mộ Thần vừa tiếp xúc với hạt châu thì lập tức bị hấp thu không còn một mảnh.

Mộ Thần sững sốt, hẩn tu luyện lâu như vậy mà còn chưa từng gặp được loại tình huống này.

Diệp Thạch thấy bộ dáng Mộ Thần thì hỏi: “Sao vậy?”

“Cũng không có gì, hình như hạt châu này có chút không tầm thường, nhưng ta vẫn chưa biết dùng như thế nào.” Mộ Thần trả lời.

“Trước tiên cứ thu vào đã.” Diệp Thạch nói.

... ..

Bọn họ còn đang tiếp tục tra xét thì một tiếng nổ mạnh bỗng truyền tới.

Đôi mắt Diệp Thạch lạnh như băng nhìn về phía con đường lúc nãy đi vào, “Chúng ta bị theo dõi.”

Mộ Thần gật đầu: “Cũng có thể.”

Mạc Vân híp mắt, dám nổ cửa vào trong lúc này, người tới tuyệt đối là võ hoàng.

Diệp Thạch và Mộ Thần đều ở đây, võ vương không có lá gan lớn như vậy.

“Cánh cửa đó sẽ không bị nổ tung chứ?” Diệp Thạch chần chờ hỏi.

Mộ Thần lắc đầu: “Đương nhiên sẽ không. Đây dù gì cũng là cửa trong di tích võ tông, nếu muốn công phá cửa thì ít nhất cũng phải tốn mấy tháng.” Cái di tích võ tông này đã che mắt một đám võ hoàng bên ngoài nhiều năm như vậy cơ mà!

“Lỡ như là người Mộc gia thì sao?” Diệp Thạch lo lắng.

Mộ Thần lắc đầu: “Không biết, nhưng hẳn là không phải.”

Nếu hẳn không có đoán sai thì Mộc Minh Phong chắc đã sớm biết ở đây có nguyên thạch truyền thừa. Có được nguyên thạch truyền thừa trợ giúp, Mộc Minh Phong chính là người được lợi lớn nhất trong lần này. Chắc chắn người Mộc gia sẽ không tới nhiều loạn Mộc Minh Phong tiếp nhận truyền thừa vào lúc này.

Mạc Vân lấy lại bình tĩnh, Diệp Thạch đã tiến vào võ hoàng, cho dù bên ngoài có võ hoàng thì phần thắng bên bọn họ cũng vẫn rất lớn.

“Bên này đều đã xem xét hết rồi. Nếu các người không có để ý tới thứ tốt gì thì chúng ta vòng lại tìm Mộc Minh Phong đi.” Mạc Vân nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được.”

Diệp Thạch than thở nói: “Ta nói nha, đồ trong di tích này thật sự khiêm tốn hơn cái di tích trước kia quá trời. Vị võ tông này có vẻ nghèo hơn vị kia nhỉ?”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Đúng là vậy thật.”

Mạc Vân cười bất đắc dĩ: “Thất cấp linh thảo đã là vật hiếm có khó tìm, mà Thất Thái Liên lại là linh dược hiếm có thể giúp võ hoàng tiến vào cảnh giới võ tông. Lần này có được Thất Thái Liên đã là không tệ rồi.”

Diệp Thạch nghiêng đầu: “Nói cũng phải.”

... ..

Ba người họ tìm xong mọi thứ trong bí cảnh rồi vòng lại tìm Mộc Minh Phong.

Cái trán Mộc Minh Phong đầy mồ hôi, thực lực đã tiến vào cảnh giới võ vương nhị tinh.

“Tốc độ tu luyện thật nhanh!” Diệp Thạch nói thầm.

Nguyên thạch truyền thừa trước mặt Mộc Minh Phong đã nhỏ đi không ít.

Mạc Vân híp mắt nghĩ, một bước lên trời, thật sự có thể nói là một bước lên trời! Thủ đoạn của võ tông đúng thật là quỷ thần khó lường.

Nhưng muốn bảo tồn nguyên lực của mình để luyện thành nguyên thạch truyền thừa, nghe nói linh hồn của võ tông sẽ bị mai một, từ nay về sau sẽ không có khả năng luân hồi.

“Để Mộc thiếu có thể triệt để luyện hóa nguyên thạch truyền thừa thì chỉ sợ phải có thời gian bảy ngày.” Mạc Vân suy nghĩ rồi nói.

“Bảy ngày cơ á?!” Diệp Thạch nhăn chặt mày, thời gian dài như vậy, không biết bên ngoài sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Mạc Vân thấy vẻ ưu buồn trên mặt Diệp Thạch thì nói: “Thừa dịp lúc này người bên ngoài chưa có tiến vào, không bằng lúc này Mộ thiếu thử đánh sâu vào cảnh giới võ hoàng.”

Mạc Vân nhìn rất rõ, lúc trước khi ở trong ao sen, Mộ Thần cũng có thể thăng cấp lên võ hoàng, nhưng mà do lúc ấy Diệp Thạch muốn thăng cấp nên Mộ Thần mới không yên lòng mà hộ pháp cho y, thế nên mới chậm trễ tới bây giờ.

Diệp Thạch sáng mắt lên: “Đúng vậy! Mộ Thần, cảnh giới võ hoàng rất khác, như thoát thai hoán cốt vậy đó.”

Mộ Thần suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý: “Cũng được.”

Để ngừa vạn nhất, Mộ Thần cố ý bố trí vài cái trận pháp ngăn chặn tại cánh cửa đang rầm rầm rung động kia.

Diệp Thạch canh giữ bên cạnh Mộ Thần.

Mộ Thần phất tay, đám nguyên thạch lập tức hiện ra, chồng chất như núi, phủ kín cả mặt đất.

Mạc Vân tràn đầy hâm mộ nói: “Giá trị con người của Mộ thiếu thật phong phú.” Võ vương bình thường nếu muốn có nhiều nguyên thạch như vậy thì phải tiêu tốn cả trăm năm thời gian để tích lũy. Mấy năm nay phụ thân vì giải độc cho hắn, cũng không còn lại bao nhiêu nguyên thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Đó là do Mộ Thần rất biết kiếm tiền.”

Mộ Thần ăn vào một viên Tấn Hoàng Đan, vách chướng nguyên bản đang bắt đầu mơ hồ lại trở nên rõ ràng.

Mà thanh âm cánh cửa sắt bị va chạm cũng nổi lên không dứt.

“Diệp thiếu, người có thể cảm ứng được bên ngoài là những người nào không?” Mạc Vân hỏi.

Do Diệp Thạch dùng Hồn Thủy như nước, nên linh hồn lực mạnh hơn võ hoàng rất nhiều.

Diệp Thạch lắc đầu: “Cảm ứng không được. Vách tường này chắc là từ loại nguyên liệu đặc biệt nào đó luyện ra, có thể cách trở linh hồn lực.”

Mạc Vân hí hóp mắt nói: “Chúng ta ở đây không cảm ứng được bên ngoài thế nào, có thể bên ngoài cũng không biết được tình huống bên trong.”

Diệp Thạch gật đầu: “Nếu như người bên ngoài biết ta đã là võ hoàng thì chắc hẳn đã bị dọa chạy, chứ sẽ không ở lại đây uống phí khí lực phá cửa đâu.”

Mạc Vân đồng ý: “Đúng thế.”

Mộ Thần dùng thời gian hai ngày để thăng cấp võ hoàng, mặc dù không có thuận lợi như Diệp Thạch, nhưng cũng không bị gì sai lầm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

216. Chương 216

Qua bảy ngày, cuối cùng Mộc Minh Phong cũng luyện hóa nguyên thạch truyền thừa xong, trở thành một vị võ vương ngũ tinh.

Mộ Thần phát hiện có một cỗ nguyên lực bị phong ấn trong cơ thể Mộc Minh Phong, nếu Mộc Minh Phong hoàn toàn luyện hóa cỗ nguyên lực này thì chắc chắn sẽ trở thành võ vương bát tinh.

Mạc Vân đánh giá Mộc Minh Phong, thở dài hâm mộ nói: “Mộc thiếu thật có phúc!”

Từ một võ linh trở thành võ vương ngũ tinh, người này chỉ dùng hơn mười ngày mà thôi, số phận này thật sự khiến người ta đổ kỵ không thôi!

Mộc Minh Phong mỉm cười: “Nhờ phúc của mọi người. Ta khiến mấy vị chậm trễ thời gian rồi, thật ngại.”

Cho dù hắn đã đạt được cơ duyên lớn như vậy, nhưng rốt cuộc thì vẫn chưa đuổi kịp Mộ Thần cùng Diệp Thạch! Tiến độ hai người này tăng tiến tu vi đúng là nghịch thiên.

Mộ Thần khoát tay không để tâm: “Cũng không có gì.”

Mạc Vân bĩu môi, mấy ngày nay Mộ Thần luyện đan, luyện khí, chế phù, không có một khắc nào là nhàn rỗi. Đúng rồi, người này còn tranh thủ lúc rảnh rỗi mà ‘làm’ hai trận với Diệp Thạch nữa chứ.

Không biết khi nào người bên ngoài sẽ tiến vào nên Mạc Vân rất lo rằng hai người đó ‘làm’ rất hăng, độ đề phòng sẽ bị giảm xuống, làm hấn phải trốn bên cạnh canh gác cho bọn họ.

Mạc Vân thì bớt thời giờ dạo một vòng di tích, đám linh thảo mà Mộ Thần và Diệp Thạch chướng mắt thì đều được hấn thu lại. Hiện tại trong bí cảnh đã không còn thứ gì, cho dù người bên ngoài xông vào cũng sẽ không thu hoạch được gì.

“Chúng ta phải đi ra ngoài thế nào? Trực tiếp quay lại đường cũ sao?” Mạc Vân hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Trong căn phòng đặt nguyên thạch truyền thừa kia có một trận pháp. Trận pháp đó có thể nổi thẳng ra bên ngoài.”

Mạc Vân thở ra một hơi: “Như vậy thì tốt quá.” Tuy rằng người bên ngoài có thể cũng không khó giải quyết, nhưng lúc này đang có thú triều như vậy, bọn họ không cần phải dây dưa với những người này thì hơn.

Sắc mặt Mộc Minh Phong thay đổi, thầm nghĩ Mộ Thần không hổ là trận pháp sư lục cấp. Cái truyền tống trận kia thập phần bí ẩn, nếu không phải là tổ tiên tự tay ghi chép lại, hấn thật sự cũng không biết. Mà Mộ Thần lại dễ dàng nhìn ra như vậy, tựa hồ thứ gì ở trước mặt Mộ Thần cũng không thể che giấu được cả.

Bốn người Mộ Thần bước vào truyền tống trận, lập tức được truyền tống ra ngoài.

Một cảm giác chênh choáng thoáng qua, Mộc Minh Phong bỗng phát hiện mình đang đứng ở trên bờ sông.

Mộ Thần dùng linh hồn lực tham nhập vào đáy sông, vừa chạm vào lập tức thu lại. Sau khi tiến vào võ hoàng, tinh thần lực của Mộ Thần đã có

thể so sánh với võ tông, còn đám người bên dưới do đang vội vàng phá cửa nên cũng không có phát hiện.

Mộ Thần vung tay lên, hình ảnh dưới đáy hồ liền hiện ra.

“Lục Hành Phong! Thì ra là lão đầu này à! Nghe nói thú triều vừa xuất hiện chưa được bao lâu thì lão liền mang cả nhà chạy trốn mà! Sao giờ lại xuất hiện ở đây?” Diệp Thạch tràn đầy kinh ngạc nói.

“Lục Hành Phong nhìn chăm chăm vào Bách Quyết Luyện Thể đã lâu, tất nhiên là không có khả năng dễ dàng buông tha.” Mộ Thần thần nhiên giải thích.

Mộc Minh Phong tinh mắt, vừa nhìn thấy một nam nhân độc nhãn trong đám người này, đôi mắt lập tức rụt lại.

Nam nhân độc nhãn tên là Quý Hòe, ba mươi năm trước ông ngoại đã từng cứu tính mạng hắn, sau đấy hắn liền đối với ông ngoại luôn nói gì nghe nấy, nói là muốn báo ân. Bây giờ nhìn màn này, sợ rằng hắn chính là tai mắt do Lục Hành Phong đặt bên người ông ngoại! Lục Hành Phong này từ ba mươi năm trước mà đã bắt đầu bố cục, đúng là lắm mưu nhiều kế, đáng tiếc... số phận lão lại không được tốt lắm.

“Muốn đánh hả?” Diệp Thạch nóng lòng muốn thử, hỏi.

Mộc Minh Phong lắc đầu không đồng ý: “Đừng đi, ở dưới đó có ba võ hoàng lặn đấy. Tuy Mộ thiếu và Diệp thiếu không sợ, nhưng thú triều đang ở trước mắt, mọi quốc gia đều hạ lệnh cấm chiến, có thể không trêu chọc thì đừng nên trêu chọc.” Cái gọi là lệnh cấm chiến, chính là không cho tu luyện giả đấu với nhau, bởi vì như thế sẽ tổn thất lực lượng đối phó thú triều.

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi Mộc Minh Phong: “Ba võ hoàng đều là của Fred để quốc các người?”

Mộc Minh Phong xấu hổ, ba võ hoàng phía dưới quả thật đều là người Fred đế quốc bọn họ. Hơn nữa lại đều là những người mà thú triều vừa xuất hiện chưa lâu đã lập tức thoát khỏi Fred đế quốc... Nhưng không ngờ rằng lúc này, những người đó lại đều xuất hiện!

“Võ hoàng ở Fred đế quốc nhiều quá nhỉ!” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Trong nháy mắt, Mộc Minh Phong có loại cảm giác xấu hổ vô cùng. Võ hoàng ở Fred đế quốc đúng là nhiều, nhưng mà chạy trốn cũng nhiều. Còn Huyền Phong tuy nhỏ yếu, nhưng lại không có một võ hoàng nào chạy cả. Mà hiện giờ Mộ Thần và Diệp Thạch lại đều trở thành võ hoàng nữa...

“Đồ bên trong đã bị lấy hết rồi, cứ để bọn họ mệt mỏi đi, chúng ta đi trước thôi.” Mộ Thần nói.

Gật gật đầu, Diệp Thạch cười tà: “Không sai, cứ để cho bọn họ phá cửa đi. Cửa vừa mở xong là bọn họ liền biết cái gì gọi là dùng giỏ trúc múc nước.”

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch vừa về tới phòng tuyến liền khiến mọi người oanh động.

“Mộ thiếu trở lại rồi, Diệp thiếu trở lại rồi!” Một tướng sĩ lập tức chạy nhanh bẩm báo, có mấy người thế mà lại kích động tới mức lệ nóng doanh tròng.

“Các người cuối cùng cũng trở lại rồi!” Mạc Phong thấy được Mộ Thần và Diệp Thạch, nhất thời như trút được gánh nặng.

“Đại sư, đã xảy ra vấn đề gì sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Các người mới đi có năm ngày mà thú triều lại càng ngày càng hung mãnh. Mấy ngày trước còn có hai con yêu thú lục cấp tới tập kích, cũng may là phù chú người lưu lại có không ít, cũng còn chống đỡ được.” Mạc Phong vừa hồi hộp vừa thở ra một hơi kể.

Gương mặt Mộ Thần tràn đầy cảm kích, chấp tay nói: “Làm phiền tiền bối rồi.”

Mạc Phong khoát tay, bất đắc dĩ nói: “Lời như thế không cần nói đâu, kỳ thật ta làm cũng không tốt.”

Tuy hẳn là võ hoàng, nhưng tướng sĩ ở tiền tuyến lại càng tín nhiệm Mộ Thần và Diệp Thạch thân là võ vương hơn. Đương nhiên, lúc hai tên nhóc này đi ra ngoài một chuyến trở về cũng đã trở thành võ hoàng rồi.

Bên ngoài những tướng sĩ đó tuy cũng rất tôn kính hẳn, nhưng lại thiếu vài phần thán phục.

Thấy phản ứng như vậy của mọi người là Mạc Phong liền biết, trước mặt thú triều, nếu như có Mộ Thần và Diệp Thạch ở đây thì chắc chắn có thể làm tốt hơn.

Hai tên nhóc này tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại trụ cột không thể thay thế được trong lòng tướng sĩ tiền tuyến.

“Xin đại sư đừng khiêm tốn.” Mộ Thần nói.

Mạc Phong khoát tay nói: “Trong khoảng thời gian các người rời đi, Huyết Nguyệt, Fred và Thiên Không để quốc lại lục tục có võ hoàng tới đây.”

Diệp Thạch không hiểu: “Bọn họ tới làm gì?”

Mạc Phong nhíu mày, nói: “Đến mua trận pháp và phù chú. Ta đã đưa những trận kỳ mà trước khi người rời đi để lại cho bọn họ. Nhưng còn phù chú thì trong tay ta lại không có, những người đó tựa hồ có chút thất vọng.”

Mộ Thần cười: “Đó cũng là chuyện không có biện pháp.”

Lúc này phù chú lục cấp cung không đủ cầu, Huyền Phong đế quốc còn chưa đủ để sử dụng đây, hẳn tất nhiên phải ưu tiên cho Huyền Phong đế quốc trước.

Mạc Phong dừng một chút rồi nói: “Đúng rồi, trong lúc các người rời đi, Thiên Không đế quốc đã bị một con Kim Sí Bằng lục cấp cửu tinh tập kích. Võ hoàng Trương Lê của Thiên Không đế quốc đã bất hạnh ngã xuống, đám người Đoạn Ly liên thủ đánh con Kim Sí Bằng kia trọng thương chạy trốn. Thiên Không đế quốc bị tổn thất thảm trọng trong trận này.”

Sắc mặt Mộ Thần nhất thời biến đổi, yêu thú phi hành là khó đối phó nhất, Kim Sí Bằng được xem như là vương trong loài chim, có thể ra lệnh cho hàng vạn con chim khác, tình trạng của Thiên Không đế quốc lúc này sợ là không ổn rồi!

Diệp Thạch hít sâu một hơi: “May mà Huyền Phong đế quốc không gặp được nó.”

Mạc Phong hơi gật đầu: “Đúng.” Diệp Thạch và Mộ Thần không có ở đây, một mình hắn thì không thể kháng nổi con Kim Sí Bằng này.

“Các người đi ra ngoài một chuyến, thu hoạch không nhỏ nhỉ!” Mạc Phong đổi đề tài, đánh giá Mộ Thần và Diệp Thạch rồi nói.

Mộ Thần cười đáp: “Cũng coi như không nhỏ.”

“Phụ thân, bệnh ngấm của con đã được giải quyết hoàn toàn, ngài không cần lo lắng nữa đâu.” Mạc Vân bước ra lên tiếng.

Mạc Phong nghe vậy lập tức tròng lớn mắt: “Tốt tốt tốt! Rất tốt!”

Phát hiện Mạc Vân thân thể huyết khí sôi trào, chẳng những không còn suy yếu như trước mà hơn nữa thực lực cũng đã tăng tới võ vương cửu tinh đỉnh phong, Mạc Phong nhất thời mừng rỡ.

... ..

Diệp Thạch vừa về tới Huyền Phong đế quốc liền dùng bồ câu đưa qua cho Khúc Khôn một phong thư.

Lúc đó Khúc Khôn đang cùng mấy tu luyện giả của Thiên Không đế quốc ở bên ngoài đuổi giết Kim Sí Bằng.

Khúc Khôn đọc tin tức trên tay, khuôn mặt không tự chủ hiện lên sự vui mừng.

“Khúc đạo hữu nhận được tin tức tốt gì sao?” Đoạn Ly cẩn thận hỏi Khúc Khôn.

Khúc Khôn có tính cách đậm mạc, vui hay giận cũng không hiện ra tí sắc nào, nhưng lúc này, trên mặt lão lại hiện ra một nụ cười, khiến những vị võ hoàng còn lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Khúc Khôn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Cũng không có gì cả, Mộ Thần và Diệp Thạch đã xuất quan, hai đứa nó đều đã là võ hoàng rồi.”

Tuy Khúc Khôn nói rất lạnh nhạt, nhưng kỳ thật trong lòng lại rất kiêu ngạo. Võ hoàng mười tám tuổi! Người như vậy, trong lịch sử Huyền Phong đế quốc chưa từng có, mà trong lịch sử tam quốc khác cũng không!

Khúc Khôn vừa nói ra câu này, đám tu luyện giả liền hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút hoảng sợ.

Một hồi lâu Đoạn Ly mới lấy lại được tinh thần: “Khúc đạo hữu có phúc khí thật tốt! Tôn tử và tôn tể đều là những nhân vật kiệt xuất. Thật sự khiến người khác không biết nói gì cho phải!”

Khúc Khôn cười: “Làm gì có, hai tên nhóc đó mới chỉ là võ hoàng mới mà thôi, so với các vị mà nói thì còn kém xa. Nhưng lúc này trở thành võ hoàng, vậy phần năm chắc ứng đối với thú triều sẽ lớn hơn.”

Mộ Thần ở cảnh giới võ vương thì đan thuật, phù chú, trận pháp đã tốt tới vậy rồi, hiện giờ thăng cấp võ hoàng, trình độ của hắn sẽ tới tình trạng gì chứ?!

“Khúc đạo hữu, luyện đan thuật của Mộ Thần có thăng tới thất cấp không?” Đoạn Ly dò hỏi.

Nếu luyện đan thuật của Mộ Thần đã tiến vào thất cấp, như thế thật sự rất lợi hại, bởi vì tứ quốc vẫn chưa từng có luyện được sư thất cấp.

Khúc Khôn cười khổ lắc đầu: “Nếu có sách luyện đan thất cấp thì Mộ Thần còn có khả năng lý giải, thế nhưng, ở Huyền Phong đế quốc đừng nói tới sách luyện đan thất cấp, chỉ là phương thuốc thất cấp cũng không gặp được một tờ, mà cho dù có cũng là không trọn vẹn, không được đầy đủ.”

Đoạn Ly tiếc nuối thở dài: “Nói cũng phải.”

Khúc Khôn than nhẹ, âm thầm nghĩ, nếu lần này có thể bình an vượt qua thú triều, hắn sẽ khuyên nhủ Mộ Thần và Diệp Thạch đi ra bên ngoài nhìn xem, chứ cứ ở mãi chỗ này sẽ chậm trễ tới Mộ Thần và Diệp Thạch. Hai tui nó nên có không trung rộng lớn hơn.

Tên phụ thân kia của Diệp Thạch hình như đến từ Trung Châu, nghe nói chỗ kia cao thủ võ hoàng rất nhiều, còn có tồn tại cao thủ võ tông nữa. Thật không biết những người kia đáng sợ cỡ nào.

Cái tên từ bỏ con mình năm đó lúc này đang ở nơi nào?

Hắn có cưới vợ sinh con không? Lúc này hắn có thực lực cỡ nào?

Hắn có biết rằng hắn có một đứa con không?

Nếu hắn nhìn thấy Diệp Thạch, hắn sẽ hối hận sao?

Khúc Khôn hí mắt, Mộ Thần và Diệp Thạch đưa tin cho hắn, muốn hắn trở về một chuyến, có thứ gì đó cho hắn. Cũng không biết đó là thứ gì mà hai đứa nó lại trịnh trọng như vậy, chắc chắn đó không phải là phạm vật.

Hai đứa nhóc này thật hiếu thuận!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

217. Chương 217

“Ông ngoại có trả lời không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch thở dài trả lời: “Ông ngoại với mấy võ hoàng Thiên Không đế quốc đang đuổi giết con Kim Sí Bằng kia, lúc này chưa thể ly khai được. Con Kim Sí Bằng kia đã bị thương, nếu để cho nó ngóc đầu dậy thì sẽ rất nguy hiểm. Cho nên ông ngoại tính rèn sắt khi còn nóng, tạm thời không về được.”

Mộ Thần gật đầu: “Cũng đúng, xem ra chúng ta nên chờ thêm mấy ngày thôi.”

Võ hoàng ở tứ quốc cộng lại có trên chục người, nhưng võ hoàng cửu tinh lại chỉ có hai. Đúng lúc Khúc Khôn là một trong số đó, có địa vị cực cao trong một đám võ hoàng.

Diệp Thạch có chút lo lắng hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, có mười hai hạt Thất Thái Liên cùng với tâm đắc võ tông lưu lại kia, người thấy ông ngoại có thể thăng cấp võ tông không?”

Mộ Thần cười khỏ trả lời: “Không biết nữa.”

Tứ quốc không có một vị võ tông nào, nhưng Khúc Khôn vẫn có cơ hội, tư chất Diệp Thạch tốt như vậy, có một nửa nguyên nhân là được di truyền từ Khúc Khôn.

“Nhưng mà, chỉ sợ...” Mộ Thần chần chờ một chút.

Diệp Thạch không hiểu: “Có vấn đề gì?”

“Chỉ sợ nguyên thạch không đủ.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch sửng sốt một chút rồi nói: “Cũng phải.” Lúc hăn thăng cấp cũng phải dùng tới mấy triệu cơ, giờ muốn thăng cấp võ tông, ít nhất phải hao phí trên cả trăm triệu ấy chứ.

Mộ Thần hí mắt nói: “Xem ra phải nghĩ cách kiếm thêm nguyên thạch, tốt nhất phải nhanh chóng kiếm đủ một trăm triệu.” Diệp Thạch trờng lớn mắt, nói: “Nhiều như vậy? Làm thế nào kiếm được chứ?!”

Mộ Thần nhún vai: “Còn chưa biết có đủ hay không đâu.”

Diệp Thạch nhăn mặt đầy khổ sở: “Nhiều nguyên thạch như vậy làm sao có thể đủ đây trời!”

Mộ Thần nhún vai nói: “Cũng sẽ đủ thôi.”

“Chúng ta làm sao có thể kiếm được nhiều nguyên thạch như vậy?”

Mộ Thần nhìn về phía trận pháp bên ngoài, nói: “Yêu thú bên ngoài không phải đều là nguyên thạch sao?”

Tuy rằng thú triều bộc phát, nhưng cho dù nguy hiểm có lớn hơn thì vẫn ngăn không được cước bộ của đám thương nhân. Số thương nhân dùng tiền thu mua thi thể yêu thú chưa bao giờ thiếu.

Hà Kính Chi đi vào cửa, vừa vắn nghe được một câu cuối cùng của Mộ Thần, ‘Yêu thú bên ngoài không phải đều là nguyên thạch sao?’

Hà Kính Chi âm thầm cắn chặt răng, yêu thú làm người khác úy kỵ như hổ báo, thế mà ở trong mắt Mộ Thần lại đều là nguyên thạch?

“Mộ thiếu, Huyết Nguyệt đế quốc gửi thư cầu viện tới.” Hà Kính Chi đi tới, lấy lại bình tĩnh nói.

“Thư cầu viện?”

Mộ Thần nhận lấy thư cầu viện đọc, đôi mắt nhú lại, “Bên Huyết Nguyệt đế quốc nói, bọn họ phái trinh thám thấy bên ngoài phòng tuyến có những tám con yêu thú lục cấp.”

Diệp Thạch trợn tròn mắt, kinh ngạc hô: “Tám con? Nhiều vậy sao?!”

Mộ Thần trầm trọng gật đầu: “Trên thư nói là có nhiều đó.” Và còn đang tiếp tục tăng lên nữa.

Diệp Thạch kinh ngạc nói: “Huyết Nguyệt đế quốc đã tạo ra nghiệt gì vậy?! Mà mình có cần đi hỗ trợ không?”

Mộ Thần gật đầu: “Đi chứ, sao lại không đi được! Những con yêu thú đó đều có thể biến thành nguyên thạch đấy!”

Diệp Thạch: “Nói cũng phải.”

Diệp Thạch thầm nghĩ, sau khi y thăng cấp võ hoàng thì cảm thấy thực lực của Thôn Thiên Phong giờ có vẻ hơi yếu. Thế nhưng Diệp Thạch lại không có nguyên thạch cho đám ong kia, nhưng không có nguyên thạch thì còn có yêu thú mà! Để đám ong kia tự mình kiếm ăn đi!

... ..

“Ông ngoại.” Mộc Minh Phong đứng ở trước mặt Mộc Chiến, cung kính gọi một tiếng.

“Tốt tốt tốt! Không ngờ đã là võ vương ngũ tinh rồi. Bây giờ trong đám thanh niên trẻ tuổi thì trừ Mộ Thần và Diệp Thạch ra, không có ai là đối thủ của người hết!” Mộc Chiến vừa lòng nói.

Lúc trước có Lục Nghiêu kinh thái tuyệt diệu, nhưng nếu bây giờ hãn có mặt ở đây, chỉ sợ cũng đã theo không kịp đứa cháu ngoại này của mình.

Còn Mộ Thần và Diệp Thạch, Mộc Chiến lắc lắc đầu, hai tên quái thai này không phải thường nhân có thể so sánh được.

Mộc Minh Phong mỉm cười, nếu cho hãn thêm thời gian một hai tháng, hãn nhất định có thể tăng tu vi lên tới võ vương bát tinh, thậm chí là võ vương cửu tinh.

“Đúng rồi ông ngoại, lần này con ra ngoài có gặp được Lục Hành Phong, lão theo dõi chúng ta!” Mộc Minh Phong bỗng nhiên nói.

Mộc Chiến nhíu mày nói: “Ta biết. Đám người Lục Hành Phong ở dưới đáy nước phá cửa làm ra động tĩnh to như vậy đã hấp dẫn vài vị võ hoàng tới. Thế nhưng khi những người đó hợp lực phá vỡ cửa xong, sau khi đi vào thì lại thấy bên trong trống tuếch.”

Không không bận rộn một hồi, những vị võ hoàng đó có ý kiến rất lớn với Lục Hành Phong.

Mộc Minh Phong hí mắt nói: “Chắc hẳn Lục Hành Phong rất tức giận đi.”

Mộc Chiến hừ lạnh một tiếng: “Lão già không có cốt khí kia vừa nghe nói thú triều sắp tới thì liền sớm chạy, vậy mà khi biết di tích sắp mở liền mạo hiểm quay về, đúng là không biết xấu hổ!”

... ..

“Sư bá, Mộ Thần đâu rồi? Không phải nói là đã trở về sao?” Tân Như Ca hỏi.

Kinh Sí Diễm bất đắc dĩ nói: “Đã đi rồi. Bên Huyết Nguyệt gửi qua một bức thư cầu viện, hai đứa nó liền đi thẳng tới Huyết Nguyệt.”

Tân Như Ca sững sốt hỏi: “Tới Huyết Nguyệt? Bên đó xảy ra chuyện gì sao ạ?”

“Trên bức thư cầu cứu của Huyết Nguyệt có nói yêu thú bên phòng tuyến bọn họ có động tác lớn, chỉ sợ sẽ có tám con yêu thú lục cấp xuất hiện. Nên Mộ Thần và Diệp Thạch đành phải trước tiên đi tới đó xem tình huống.” Kinh Sí Diễm giải thích.

“Tám con yêu thú lục cấp?! Không có nhầm chứ??” Tân Như Ca hoảng sợ hô lên.

“Hẳn là những võ hoàng đó sẽ không đưa tin sai.” Kinh Sí Diễm nói.

Tân Như Ca cúi đầu, nếu những gì trên thư cầu cứu nói là sự thật, vậy thật đúng là khó giải quyết. Huyết Nguyệt đế quốc thật sự đang gặp nguy hiểm, một khi phòng tuyến bên Huyết Nguyệt đế quốc bị phá, vậy Huyền Phong đế quốc cũng vô pháp may mắn thoát khỏi.

“Mộ Thần và Diệp Thạch vừa mới trở về đã lại đi rồi.” Tân Như Ca bất đắc dĩ nói.

Kinh Sí Diễm lắc đầu: “Chuyện này cũng không có cách nào!”

Lần này Mộ Thần trở về có lưu lại không ít phù chú, chỉ cần ở đây không có nhiều yêu thú lục cấp thì hẳn là không có vấn đề quá lớn.

... ..

Một chiếc phi thuyền nhanh như chớp bay về phía phòng tuyến Huyết Nguyệt đế quốc, phi thuyền vững vàng dừng lại trên không trung.

“Không biết là vị đạo hữu nào đến đây?” Nhìn thấy có phi thuyền bay tới, một vị võ vương giương giọng hỏi.

Mộ Thần và Diệp Thạch từ trong phi thuyền đi ra, võ vương bên dưới nhất thời sợ hãi.

“Thì ra là Mộ thiếu và Diệp thiếu đến đây. Các vị tiền bối chờ đã lâu.” Vị võ vương nọ thu lại khí phách trên mặt, cung kính nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Làm phiền dẫn đường.”

Võ vương nọ nói với vài tên thiếu niên phía sau: “Các người tiếp tục tuần tra phòng tuyến, ta đi một lát.”

Mộ Thần và Diệp Thạch rời đi với vị võ vương nọ, để lại vài tên đệ tử khe khẽ nói nhỏ.

Vị võ vương dẫn đường cho Mộ Thần và Diệp Thạch là một đạo sư ở học viện Kỳ Lân, bên người vị võ vương đó là một nhóm thiếu niên đang là đệ tử trong học viện Kỳ Lân. Quốc nạn ở trước mắt, đệ tử học viện cũng phải đi tới tiền tuyến.

“Đó chính là Mộ Thần và Diệp Thạch của học viện Thánh Tinh sao? Tuy diện mạo không tính là xuất chúng, nhưng lại có khí độ tao nhã, những người trong học viện không thể so sánh được.” Một thiếu nữ nói.

“Nghe nói bọn họ đã là võ hoàng rồi đấy. Còn trẻ như vậy mà đã là võ hoàng, thật lợi hại!” Một thiếu niên khác nói.

“Thật sự là võ hoàng á? Có võ hoàng trẻ như vậy sao?”

“Bên ngoài đều đồn đãi như vậy, chắc là sẽ không sai.”

... ..

Phòng tuyến Huyết Nguyệt đế quốc lúc này gió êm sóng lặng, nhưng lại có một cổ uy áp nồng đậm khiến mọi người cảm thấy hít thở không thông.

Mộ Thần nhanh chóng tán linh hồn lực ra ngoài, sau đó lại thu về.

“Có phát hiện ra cái gì không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần khoanh tay, thản nhiên nói: “Đúng thật là có tám cổ uy áp nồng đậm, đều là yêu thú lục cấp.”

Diệp Thạch nghiêng răng nói: “Thật là phiền toái!”

Mộ Thần híp mắt gật đầu: “Đúng thế, nếu ta không đoán sai thì tám con yêu thú lục cấp này sẽ không vô duyên vô cớ tụ tập cùng nhau.”

Diệp Thạch trầm trọng nói: “Ý người là, có khả năng là có đầu lĩnh điều khiển tám con yêu thú lục cấp kia.”

Mộ Thần gật đầu: “Có khả năng này.”

Diệp Thạch cắn răng: “Nếu là như vậy thì phiền phức lớn rồi.”

Tuy rằng yêu thú lục cấp đã mở linh trí, nhưng mà linh trí cũng không cao lắm. Nhưng nếu trong bầy yêu thú này có đầu lĩnh xuất hiện, vậy chắc chắn chỉ số thông minh của con đầu lĩnh này sẽ không thấp. Nếu như yêu thú đều phục tùng theo chỉ huy, như vậy... Vị võ vương bên cạnh nơm nớp lo sợ nghe hai người họ nói chuyện.

Trong căn phòng nghị sự tại phòng tuyến Huyết Nguyệt đế quốc, bảy tám vị võ hoàng hội tụ lại, trên mặt mọi người đều mang theo vẻ ngưng trọng.

“Nhất định là có vấn đề. Bên ngoài có nhiều yêu thú lục cấp như vậy, nhưng lại không có con nào lại đây công thành.”

“Chúng nó nhất định đang tính toán gì đó.”

“Nếu những con yêu thú đó đều hướng lại đây, vậy sẽ rất phiền toái.”

Một đám võ hoàng, mồm năm miệng mười nghị luận.

“Các vị tiền bối, Mộ Thần và Diệp Thạch của Huyền Phong đế quốc đã đến.” Một vị võ vương tiến vào bẩm báo.

“Mau mời.” Mạnh Thanh Như mừng rỡ nói.

Đoạn thời gian trước Mạnh Thanh Như đã tới tìm Mộ Thần và Diệp Thạch, thế nhưng người Huyền Phong đế quốc nói, Mộ Thần và Diệp Thạch đang bế quan, hăn hỏi nơi bế quan thì những người đó lại hoàn toàn không biết gì cả, Mạnh Thanh Như còn tưởng rằng Mộ Thần và Diệp Thạch rốt cục chịu không nổi mà lâm trận bỏ chạy chứ.

Nào biết, Mộ Thần và Diệp Thạch biến mất chưa đến vài ngày lại cùng nhau xuất hiện, mà chẳng những xuất hiện, hai người này còn song song trở thành võ hoàng, xác thực khiến người khác mở rộng tầm mắt!

Lúc trước, tuy rằng Mộ Thần và Diệp Thạch có lợi hại, nhưng dù sao thì họ vẫn chỉ là võ vương, có vài võ hoàng vẫn xem hai người thành vãn bối. Lúc này hai người họ đã trở thành võ hoàng, một đám võ hoàng giờ mới chính thức đưa hai người vào vị trí ngang nhau.

“Nghe nói Mộ Thần và Diệp Thạch lại tìm được một cái di tích của võ tông, nên giờ mới thăng cấp võ hoàng được.”

“Vận may thật tốt! Ta nghe nói là còn có vài tên võ hoàng nguyên bản đã chạy khỏi Fred đế quốc nhìn chăm chăm di tích kia đã lâu, nhưng khi những người đó đi vào thì bên trong đã bị dọn sạch sẽ, ngay cả một gốc linh thảo cấp thấp cũng không để lại.”

“Không lưu lại cho đám người đó là đúng!”

Mộ Thần và Diệp Thạch được một võ vương dẫn đường, đi vào phòng nghị sự.

“Mộ Thần xin chào các vị tiền bối.”

“Diệp Thạch xin chào các vị tiền bối.”

Mộ Thần, Diệp Thạch đồng thời chấp tay nói.

Chương Kha nhìn bọn họ, mỉm cười bất đắc dĩ, nói: “Nhìn thấy hai vị, ta nhất thời cảm giác mình đã già rồi.”

“Đúng đấy, nhìn thấy hai vị, ta mới biết được cái gì gọi là ‘trường giang sóng sau xô sóng trước’!” Đào Dĩnh nói.

Mộ Thần cười: “Mấy vị đừng khen ngợi bọn ta. Chúng ta vẫn nên thảo luận một chút về chiến cuộc đi. Vừa rồi ở bên ngoài ta có quét thử một chút, phát hiện yêu thú lục cấp bên ngoài thật sự có không ít, nhưng không biết vì sao mà bọn nó lại án binh bất động. Không biết là đang chờ cái gì.”

Nghe được lời Mộ Thần nói, sắc mặt mấy võ hoàng ở đây nhất thời thay đổi.

“Kỳ thật, bọn ta hoài nghi rằng, bầy yêu thú này có khả năng sản sinh ra yêu thú vương.” Chương Kha có chút gian nan nói.

Diệp Thạch mở to mắt, nhỏ giọng nói thầm: “Hay là chúng ta chạy đi.”

Mộ Thần tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thạch, răn dạy: “Không nên nói bậy bạ!” Cho dù thật sự muốn chạy trốn thì cũng không nên nói ra ở đây!

“Yêu thú vương là yêu thú thất cấp đó!” Diệp Thạch ủy khuất nói. Yêu thú thất cấp, đó chính là yêu thú có thực lực tương đương với võ tông, có thể điều khiển vạn thú, mấy chục võ hoàng cũng không là đối thủ của nó!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

218. Chương 218

“Không có khả năng. Không có khả năng là yêu thú thất cấp. Nếu như thật sự có yêu thú thất cấp thì đã sớm không có thái bình như hiện tại rồi.” Mộ Thần nói với giọng chắc chắn.

“Mộ thiếu nói đúng.” Mạnh Thanh Như gật đầu đồng ý.

Mộ Thần híp mắt, sắc mặt không có dụ đi chút nào, tuy rằng không có khả năng là yêu thú thất cấp, nhưng cũng có thể đó là một con yêu thú lục cấp đỉnh. Thú triều lần này có khả năng chính là do con yêu thú này phát động để tăng lên thất cấp. Tu luyện giả thăng cấp cần có số lượng lớn nguyên thạch, còn yêu thú thăng cấp thì có thể dùng huyết khí để thay thế.

Không quản là huyết khí yêu thú hay là huyết khí tu luyện giả, đó đều có chỗ tốt đối với yêu thú.

Yêu thú và nhân loại chiến đấu, thân ngã khắp nơi, huyết khí tán ra hẳn là đủ cho con yêu thú kia thăng cấp.

Đáng tiếc, cho dù hẳn nhìn thấu điểm này thì cũng vô lực bỏ đi trận chiến của yêu thú với nhân loại.

Diệp Thạch thấy sắc mặt khó coi của Mộ Thần, khó hiểu hỏi: “Mộ Thần, người đang suy nghĩ gì vậy?”

Mộ Thần miễn cưỡng cười: “Không có gì.” Phải nhanh chóng giúp đỡ Khúc Khôn thăng cấp võ tông, nếu không khi có yêu thú thất cấp xuất hiện mà bên bọn họ lại không có ai có thể chống lại, vậy thì sẽ phiền toái lớn.

“Mộ thiếu, không biết người còn có bao nhiêu phù chú lục cấp?” Mạnh Thanh Như hỏi.

Mộ Thần thản nhiên quét mắt nhìn mấy người này, ánh mắt có chút lãnh liệt: “Cũng không ít, năm triệu nguyên thạch một tờ, nếu các vị tiền bối muốn mua thì đều là giá này.”

Mạnh Thanh Như sửng sốt, hơi có chút không hiểu: “Mộ thiếu, người rất thiếu nguyên thạch à?”

Mộ Thần gật mạnh đầu: “Thiếu, rất thiếu.”

Đám người Mạnh Thanh Như không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Mộ thiếu, cái giá này có thể bớt bớt một chút không?”

Diệp Thạch bĩu môi nhìn mấy người do dự, có chút bất mãn nói: “Có tu luyện giả ngoài kia ra giá mười triệu nhưng mà Mộ Thần không bán kìa, muốn mua thì nhanh tay. Không mua thì bọn ta bán cho mấy người bên ngoài.”

Đám người Mạnh Thanh Như hai mặt nhìn nhau, lập tức sôi nổi nói, “Tất nhiên là mua rồi.”

Tuy nguyên thạch rất quan trọng, nhưng mà tính mạng lại càng quan trọng hơn, huống chi, giá mà Mộ Thần báo ra cũng không mắc.

Không phải là mỗi vị võ hoàng đều là người nghèo.

Trong đám võ hoàng này có một vị ra bốn mươi triệu, mua tám tờ phù chú lục cấp.

Diệp Thạch vốn tưởng rằng, tìm một trăm triệu nguyên thạch mang về không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ mới phát hiện, hình như cũng không có gì khó lắm nhĩ.

... ..

“Các vị tiền bối, yêu thú có động tĩnh.” Một võ vương nghiêng ngả lão đảo chạy tới bầm báo.

Mộ Thần nghe vậy, linh hồn lực tán ra ngoài, “Tám con yêu thú lục cấp đồng thời xuất động, chúng ta mau đi ra thôi!” Tám con yêu thú lục cấp đồng thời xuất động, thế tới rào rạt, có chủ ý ở trên phòng tuyến xé rách một cái miệng.

Mộ Thần và Diệp Thạch không chờ được liền xông ra ngoài.

Mạnh Thanh Như nhìn theo bóng dáng Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng có một loại cảm giác quái dị. Hai người kia vội vàng như thế không phải là muốn chạy trốn chứ?

Mạnh Thanh Như không kịp nghĩ nhiều hơn, cũng nhanh chóng xông ra ngoài.

Yêu thú chậm rãi hướng lại đây, đàn yêu thú phi hành trên không trung che lấp cả mặt trời.

Diệp Thạch nhìn thấy một con yêu thú phi hành xuyên phá lá chắn bay xuống cắn một tên tu luyện giả. Yêu thú phi hành luôn là yêu thú làm người ta khó lòng phòng bị nhất.

Mộ Thần vung ống tay áo lên, hơn một ngàn con Thôn Thiên Phong bay ra, Thôn Thiên Phong dưới sự chỉ huy của trùng vương lớn như nắm tay, hướng về đàn yêu thú trên bầu trời bay tới.

Một con yêu thú lập tức bị Thôn Thiên Phong cắn xuyên bụng mà chết.

Mộ Thần lãnh tĩnh nhìn một màn này, Thôn Thiên Phong thật là kén miệng ghê, chỉ cảm thấy hứng thú đối với một khối thịt ngon nhất ở thắt lưng yêu thú, còn có máu huyết trong lòng.

Con yêu thú phi hành cực lớn bị cắn xuyên bụng, lộn bộp rớt xuống.

Tu luyện giả phía dưới thấy một màn như vậy, cả đám khiếp sợ không thôi.

Bỗng một tiếng chói tai rít lên.

Trên trăm con Thôn Thiên Phong trong khoảnh khắc bị một đạo sóng âm này đánh chết, mà tu luyện giả có cấp bậc thấp một chút thì dưới đạo sóng âm này sôi nổi hộc máu, ngã trái ngã phải.

Đôi mắt Mộ Thần co lại, là công kích bằng sóng âm.

Mộ Thần ngẩng đầu, thấy được một con dơi dài mấy chục mét, bay xung quanh trên trời.

Con dơi đó có một đôi răng nanh dị thường sắc bén, răng nanh trắng như tuyết mang theo mùi máu tươi, vừa thấy là biết không phải vật phàm.

Đôi mắt Diệp Thạch co lại, đánh ra một quyền tới con dơi trên bầu trời.

Diệp Thạch nhẹ nhàng vung tay lên, san sát sát trận hiện lên, con yêu thú dơi trên bầu trời trúng một quyền này của Diệp Thạch, nổ tung hơn phân nửa thân mình.

Diệp Thạch thấy uy lực một quyền này của mình, sắc mặt tức khắc vui mừng không thôi.

Trên quyển sách trận pháp của vị phụ thân xa lạ của Diệp Thạch có pháp môn luyện trận nhập thể, sau khi Diệp Thạch luyện thành thì đây là lần đầu tiên y sử dụng nó.

Diệp Thạch tưởng rằng trên sách trận pháp viết uy lực sau khi luyện thành luyện trận nhập thể có chút nói ngoa, không nghĩ tới, uy lực luyện trận nhập thể so với trên sách viết còn lớn hơn.

“Không ngờ Diệp Thạch lại có thể luyện hóa sát trận vào trong thân thể.” Mạnh Thanh Như nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện ra vài phần không dám tin.

Luyện trận nhập thể cần thân thể của tu luyện giả có linh ngộ đối với trận pháp, còn cần pháp môn đặc biệt nữa.

Mạnh Thanh Như vẫn luôn cho rằng luyện trận nhập thể chỉ có trong truyền thuyết, lại không nghĩ rằng giờ có thể nhìn thấy tận mắt.

Sát trận quanh thân Diệp Thạch bắt đầu khởi động, thanh mang trong mắt bắn ra bốn phía, như một vị sát thần.

Mộ Thần vung tay lên, xuất ra một đoàn dị hỏa bay tới ngay chỗ bị thương của con yêu thú dơi, một mùi khét trong nháy mắt tràn ngập, trong giây lát, yêu thú dơi lục cấp đã bị đốt xuyên bụng mà chết.

Diệp Thạch hưng phấn bay ra thu hồi thi thể yêu thú dơi, dào dạt đắc ý nói: “Con đầu tiên.”

Mộ Thần và Diệp Thạch trong khoảnh khắc đã giải quyết xong một con yêu thú lục cấp, xác thực trấn trụ hết mọi người.

“Còn có bảy con nữa.” Trong mắt Diệp Thạch hiện lên phấn khởi và khát vọng.

Mạnh Thanh Như nhìn ánh mắt điên cuồng của Diệp Thạch, trong lòng có loại cảm giác không rét mà run.

Mộ Thần phát tay tung ra ngoài ba bình dược tề, lập tức nổ tung. Một mùi hương ngọt dịu tản ra, loài người không bị ảnh hưởng gì, nhưng một ít yêu thú cấp bậc thấp lại trực tiếp uể oải xuống.

Mọi người đang cùng yêu thú lục cấp chiến đấu đều phát hiện, con yêu thú đang chiến với mình tự dưng trở nên yếu hơn rất nhiều, họ lập tức có vài phần cảm kích với Mộ Thần.

Dược tề mê hồn lục cấp, có thể giảm mạnh chiến lực của yêu thú.

Diệp Thạch vung cây roi trong tay, siết chặt cái cổ của một lão hồ.

Lão hồ nổi giận đánh tới Diệp Thạch, Diệp Thạch không chút hoang mang đá ra một cước. Thân thể Diệp Thạch trải qua ngàn lần ngâm máu yêu thú, cường độ thân thể không thua gì võ tông. Lão hồ trực tiếp bị Diệp Thạch đá một cước bay ra ngoài.

Hình thể của Diệp Thạch ngay cả bằng một phần trăm hồ yêu cũng chưa tới, bị một tên “tiểu bất điểm” như vậy đá bay, yêu thú hồ đã mở linh trí, lúc này then quá thành giận, liên tục rống giận.

Hồ yêu lần thứ hai đánh tới Diệp Thạch, Mộ Thần tung ra một tờ phù chú, chuẩn xác đập trúng miệng lão hồ, đầu lão hồ liền nổ tung.

Diệp Thạch nhìn đầu lão hồ huyết nhục mơ hồ, bất đắc dĩ thở dài, không có việc gì thì mở lớn miệng như vậy làm chi, không biết miệng là nơi mà Mộ Thần thích dùng phù chú công kích nhất sao?

Diệp Thạch phát tay, thi thể lão hồ bị Diệp Thạch thu vào trong nhẫn không gian, con thứ hai rồi.

Diệp Thạch nhìn qua phía xa xa, một con lang yêu lục cấp đã chết dưới sự liên thủ công kích của hai vị võ hoàng.

Diệp Thạch nhẹ hít một hơi, chết một con, yêu thú lục cấp có thể xuống tay lại mất đi một con.

Chương Kha vừa giải quyết xong một con yêu thú lục cấp, quay đầu lại liền thấy được thần sắc tiếc nuối của Diệp Thạch, tâm tình lúc này liền có chút cổ quái. Cái sắc mặt này của Diệp Thạch cứ như là bị người khác đoạt đi thứ yêu quý nhất vậy. Đám yêu thú lục cấp điên cuồng nguy hiểm này có cái gì tốt mà đoạt!!

Mộ Thần phát tay, dị hỏa cháy lan ra đồng cỏ, đại lượng yêu thú kêu thảm, mất đi sinh mệnh trong biển lửa.

Thôn Thiên Phong phần phật bay tới đàn yêu thú, những xon yêu thú bị Thôn Thiên Phong công kích liền bộp bộp rơi xuống.

Mộ Thần đứng lạng ở giữa không trung, tóc dài bay trong gió, đôi mắt băng lãnh, giống như vị sát thần lãnh huyết.

Diệp Thạch chớp mắt nhìn bộ dạng suất khí của Mộ Thần, sau đó thu liễm thần sắc trên mặt, xoay người nhào vào trong thú triều.

Sát trận di động quanh thân Diệp Thạch, những nơi y đi qua, yêu thú lập tức chết.

Đại khái là do sát khí trên người Diệp Thạch quá sắc bén, mấy con yêu thú lục cấp đều có chút tị hiềm Diệp Thạch.

Đáng tiếc, yêu thú lục cấp thì muốn cách xa Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch thì lại dây dưa không bỏ.

Trải qua một ngày một đêm khổ chiến, tám con yêu thú lục cấp toàn bộ bị giết, trong đó có năm con chết trên tay Mộ Thần và Diệp Thạch.

Trải qua trận chiến này, mọi người rất cực cũng khắc sâu ý thức được, tuy rằng Mộ Thần và Diệp Thạch chỉ là hai vị võ hoàng mới thăng cấp, nhưng chiến lực của hai người lại không chút nào yếu hơn những vị võ hoàng lâu năm.

Mộ Thần tản ra linh hồn lực, thấy được một trận huyết khí lạng yên không tiếng động nhẹ nhàng hướng về phương xa.

Mạnh Thanh Như đánh giá Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng nồng đậm kinh hãi, với thực lực hai người họ, cho dù có gặp được võ hoàng cửu tinh cũng sẽ không ở hạ phong, hai người này mới có mười tám tuổi thôi đấy, nếu để cho hai người này thêm một đoạn thời gian thì ai có thể là đối thủ của hai người được!

“Mộ Thần, người làm sao vậy?” Diệp Thạch thấy sắc mặt ngưng trọng của Mộ Thần thì lo lắng hỏi.

Mộ Thần lắc đầu: “Không có việc gì.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, bất an căn môi.

“Mộ thiếu, đa tạ.” Mạnh Thanh Như đi lên nói.

Mộ Thần cười nhạt: “Không có gì.”

Ánh mắt Diệp Thạch sáng lên nhìn chăm chăm Mạnh Thanh Như, mong đợi nói: “Về sau nếu còn có loại sự tình này thì có thể tìm chúng ta.”

Mạnh Thanh Như thấy biểu tình chưa hết đã của Diệp Thạch, cười khan gật đầu: “Được.”

Giải quyết xong hết tám con yêu thú lục cấp, Mộ Thần và Diệp Thạch liền trở về phòng tuyến Huyền Phong để quốc.

“Mộ thiếu, Diệp thiếu, hai người đã trở lại rồi. Nghe nói lần này đi ra ngoài, hai vị lại trở hết tài năng hả?” Mạc Vân cười hỏi.

Nghe nói bên Huyết Nguyệt đế quốc có tới tám con yêu thú lục cấp, mọi người đều kinh hãi tới mức đêm không ngủ được. Kết quả, hai người Mộ Thần và Diệp Thạch liền xử lý sạch năm con, tám con yêu thú lục cấp căn bản không đủ để họ giết.

Mộ Thần miễn cưỡng cười, “Mạt thiếu nói đùa.”

“Đúng rồi, có người từ Đan Khí Các đến đây.” Mạc Vân thông báo.

Sắc mặt Mộ Thần hơi đổi, Đan Khí Các là một tổ chức thương nghiệp kéo dài qua mấy chục quốc gia lớn, tổng bộ của tổ chức này thiết lập ở Linh Thập Châu, ở trong tứ quốc đều có phân bộ.

Đan Khí Các không giao thiệp hay tranh đấu, nhưng cường giả trong thế lực này nhiều như mây, thập phần đáng sợ.

Nghe nói thế lực này có cả võ tông, nhưng thế lực đó chỉ quản việc buôn bán, sẽ không đặt chân vào thú triều của tứ quốc.

Ngay từ lúc bắt đầu thú triều, cái thế lực này đã rút ra hơn phân nửa nhân thủ, cho dù tứ quốc có bị huỷ diệt thì đối với cái thế lực này mà nói, đây chỉ là thiếu đi một vài nơi buôn bán mà thôi.

“Người của Đan Khí Các tới làm gì?” Diệp Thạch không hiểu.

“Mộ thiếu, lúc trước cha ta có tìm những thứ có thể trợ giúp dị hỏa thăng cấp, tin tức này truyền đến tai vị quân sự của Đan Khí Các, có vẻ trong tay bọn họ có đồ mà các người muốn.” Mạc Vân nói.

Diệp Thạch vui vẻ: “Thật sao? Vậy thì tốt quá!”

“Mộ thiếu, Diệp thiếu, các người mau vào đi, vị quân sự kia chờ các người đã lâu.” Mạc Vân thúc dục.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

219. Chương 219

“Mộ thiếu.” Một nam nhân mặc y phục màu tím lập tức đứng lên khi thấy Mộ Thần đi vào.

Trên y phục nam nhân nọ thêu hình một cái đỉnh cổ kính, chính là thứ tượng trưng cho Đan Khí Các.

“Mộ Thần xin chào Tề quản sự.” Mộ Thần cung kính chào hỏi.

Nam nhân này là vị quản sự cuối cùng của Đan Khí Các vẫn còn ở lại tứ quốc, người này có tu vi võ hoàng thất tinh, thực lực cường hãn, cho dù thú triều có bùng nổ thì đại khái cũng có thể toàn thân trở ra.

“Mộ thiếu thật sự là tuổi trẻ tài cao! Trong thời gian này ta thường hay nghe thấy những sự tích vinh quang của ngươi và Diệp thiếu, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Chỉ sợ qua thêm vài năm nữa thôi, mảnh đại lục này sẽ chính là thiên hạ của ngươi và Diệp thiếu.” Tề Lăng cười nói.

“Quản sự đại nhân nói đùa, ta và Thạch Đầu mới chỉ thăng cấp võ hoàng, sao có thể nhận lời tán thưởng của quản sự đại nhân được.” Mộ Thần không để bụng mà nói.

“Mộ thiếu đừng khiêm tốn. À, đây là thứ mà ngươi muốn.” Tề Lăng mở hộp ra, một viên tinh thạch hình thoi xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tinh thạch vừa xuất hiện, Diệp Thạch liền cảm thấy một cỗ nhiệt độ nóng bỏng đập vào mặt mình.

“Đây là cái gì?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Đây là Diệu Tinh Thạch.” Tề Lăng dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Diệu Tinh Thạch vốn là một viên đá luôn được thiêu đốt trong ngọn lửa tinh thần, khi nó đến kỳ suy vong thì liền biến thành một khối thiên thạch rơi xuống.”

Diệp Thạch gật đầu: “Thì ra là vậy! Là thứ tốt nha!”

“Đương nhiên là thứ tốt, nếu không phải thứ tốt thì cũng không được hai vị để vào mắt.” Tề Lăng khí độ thần nhàn nói.

Diệp Thạch liếc nhìn biểu tình bình chân như vại của Tề Lăng, lúc này mới ý thức được mình quá thất sách, muốn trả giá thì mình phải bày ra biểu tình khinh thường nó mới đúng.

“Kỳ thật cũng chỉ là một viên đá mà thôi, cũng không có gì hay.” Diệp Thạch khoát tay áo, lộ ra vẻ mặt sâu không lường được.

Tề Lăng cười nhạt nhìn Diệp Thạch, không có một chút sự tức giận nào.

Diệp Thạch nhìn nụ cười Tề Lăng đầy bao dung, y hung hăng nghiêng răng, ánh mắt Tề Lăng giống như là đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện, đúng là quá đáng!

Mộ Thần khoanh tay, thản nhiên hỏi thẳng Tề Lăng: “Muốn bao nhiêu?”

“Mười viên đan dược lục cấp!” Tề Lăng nói.

Mộ Thần nhú mày cười lạnh: “Tề quản sự, người nghĩ đan dược lục cấp có thể nhặt được à? Năm viên!”

Tề Lăng nhú mày: “Mộ thiếu, đây chính là Diệu Tinh Thạch! Nó chính là thứ tập trung toàn bộ tinh hoa của ngọn lửa tinh thần đấy!”

Mộ Thần không cho là đúng: “Tề quản sự đang khi dễ ta không hiểu đúng không? Tuy Diệu Tinh Thạch đúng là trân quý, nhưng thời gian viên đá này tồn tại đã quá lâu, hỏa lực trong viên đá này sợ là không bằng một phần mười ban đầu.”

Tề Lăng chấp tay sau lưng, nụ cười trên mặt không thay đổi, “Mặc kệ nói như thế nào, thứ này đều là vật báu vô giá. Có nó rồi, Thanh Minh Diễm của người chắc sẽ có thể tăng lên thất cấp.”

Mộ Thần lắc đầu không đồng ý: “Đan dược lục cấp cũng là vật báu vô giá, hơn nữa, Thanh Minh Diễm tăng lên thất cấp cũng có nguy hiểm, nói không chừng lại thiêu chết chính mình.”

“Tám viên!” Tề Lăng cau mày, cân nhắc một chút nói.

“Sáu viên!” Mộ Thần sắc mặt bình tĩnh nói.

“Bảy viên, không thể ít hơn!” Tề Lăng buộc chặt mặt nói.

Mộ Thần trầm mặc một lát, rồi mới đồng ý: “Được!”

Tề Lăng nhìn bình đan dược trên tay, đôi mắt lộ ra dị sắc, “Những đan dược này đều dùng thú hạch luyện chế sao?”

Mộ Thần nhú mày hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên là không có.” Dùng thú hạch luyện chế đan dược ngược lại có hiệu quả hơn là dùng linh thảo luyện chế. Đáng tiếc là thú hạch không ổn định, luyện dược sư bình thường đều rất khó khống chế nó.

Đan dược lục cấp đã qua tay Tề Lăng không ít, hẳn tất nhiên biết rõ mấy viên đan dược trên tay rất là bất phàm, cũng hiểu được một phần về luyện đan thuật của Mộ Thần.

“Giờ tứ quốc đã thành nơi nguy hiểm, Mộ thiếu thông minh như vậy, sao lại muốn từ bỏ khi đang trên đỉnh vinh quang?” Tề Lăng bỗng nhiên hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần cười bất đắc dĩ: “Trên đời này có chuyện nên làm, cũng có chuyện không nên làm, ta cũng là không biết phải như thế nào.”

Có một số việc, lựa chọn mở đầu thì dễ, nhưng nếu muốn chấm dứt thì lại không dễ dàng. Hiện tại có bao nhiêu người Huyền Phong đế quốc đều đang đặt hy vọng trên người hắn!

Tề Lăng nhìn thẳng vào Mộ Thần, rồi sau đó hít một hơi, “Ta đã thật lâu không gặp được ai trọng tình trọng nghĩa như Mộ thiếu.”

Mộ Thần không cho là đúng: “Người như vậy có không ít, chỉ tại người không phát hiện mà thôi.”

“Mộ thiếu, thú triều ở tứ quốc chắc là do một con yêu thú lục cấp cửu tinh đỉnh phong làm ra. Khi loài người và yêu thú chiến đấu sẽ tán ra huyết khí, huyết khí sẽ trợ giúp cho con yêu thú kia đột phá tới thất cấp. Một khi con yêu thú kia thành công đột phá thất cấp thì các người căn bản không có lực chống đỡ.” Tề Lăng nghiêm túc nói.

Diệp Thạch nghe mà trợn mắt, đôi mắt lóe lên tia khủng hoảng.

Tề Lăng ngạc nhiên quan sát Mộ Thần, thần sắc Mộ Thần quá mức bình tĩnh. Ban đầu hắn tưởng rằng Mộ Thần ít nhất sẽ kinh ngạc một chút, nhưng bộ dáng Mộ Thần lại như biết trước. Chẳng lẽ, người này đã sớm đoán được?

“Theo người thì, con yêu thú đó còn thời gian bao lâu là đột phá?” Mộ Thần gõ nhẹ cái bàn hỏi.

Tề Lăng chậm rãi trả lời Mộ Thần: “Chậm thì nửa năm, còn nhanh thì ba tháng.” Tề Lăng dừng một chút, lại nói: “Người của Đan Khí Các bọn ta sẽ toàn bộ rút khỏi nội trong hai tháng này.”

Mộ Thần khó hiểu nhìn Tề Lăng: “Việc này là cơ mật đúng không? Tại sao Tề quản sự lại nói cho ta biết?”

Tề Lăng cười nói: “Bởi vì ta xem trọng người chứ sao! Nếu Mộ thiếu lần này có thể sống sót, tương lai tất nhiên sẽ có thể xông ra một mảnh thiên địa càng rộng lớn hơn. Có lẽ, trong tương lai Đan Khí Các sẽ có không ít chỗ cần dựa vào người.”

“Tề quản sự nói đùa, ta nào có bản lĩnh đó.” Mộ Thần cười đáp.

“Mà hình như Mộ thiếu cũng không kinh ngạc đối với lời của ta nhỉ.” Tề Lăng hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Thú triều lần này khác với lúc trước, chưa gì mà đã có yêu thú lục cấp xuất hiện rồi. Cho nên ta nghĩ, chắc chắn là có vấn đề gì đó, nên mỗi lần nhân yêu đại chiến đều sẽ có huyết khí bị hút đi.”

Đôi mắt Tề Lăng rụt lại: “Nhìn bộ dáng trấn định tự nhiên của Mộ thiếu, tựa hồ đã định liệu trước.”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Tề quản sự nói đùa, ta chỉ là quá bất lực cho nên đơn giản lành làm gạo vỡ làm muối thôi.”

Tề Lăng nhú mày, trong lòng có hơi không cho là đúng.

“Người thấy chúng ta có thể thừa dịp trước khi con yêu thú đó đột phá mà tiên hạ thủ vi cường không?” Mộ Thần hỏi.

Tề Lăng lắc lắc đầu: “Hy vọng không lớn lắm. Con yêu thú đó có linh trí không thấp, đến bây giờ nó vẫn còn chưa lộ diện là có thể nhìn ra, trước khi đột phá, nếu như có gió thổi cỏ lay gì thì nó sẽ bỏ trốn.”

Sắc mặt Mộ Thần biến đổi, lại bán ra rất nhiều phù chú ngũ cấp, lục cấp, còn có mấy viên đan dược cho Tề Lăng, đổi lại được gần hai chục triệu nguyên thạch.

“Mộ thiếu, ta cáo từ trước.” Thuận lợi giao dịch xong, Tề Lăng tươi cười nói tạm biệt với Mộ Thần.

“Làm phiền Tề quản sự chạy tới một chuyến này.” Mộ Thần cười nói.

Tề Lăng cười với Mộ Thần, đưa qua một khối ngọc bội: “Mộ thiếu, đây là phù đưa tin của ta, nếu người thay đổi chủ ý muốn rời khỏi thì có thể tùy thời liên hệ ta. Lần này ta sẽ quay về tổng bộ Linh Tháp Châu của Đan Khí Các. Mộ thiếu chắc vẫn chưa biết Linh Tháp Châu là nơi như thế nào nhỉ?”

“Diện tích chỗ đó rất rộng, nồng đậm nguyên khí, hội tụ vô số anh tài, còn có năm tòa Linh Tháp, tuyệt đối sẽ không để hai vị thất vọng.”

“Linh Tháp?” Mộ Thần ngạc nhiên hỏi.

Tề Lăng gật đầu: “Đúng thế, Linh Tháp Châu có Đan Tháp, Phù tháp, Trận Pháp Tháp, Minh Văn Tháp cùng với Luyện Khí Tháp. Trong mỗi tòa tháp đều có tri thức học thuật thập phần tinh thâm. Nếu các người có thể trước ba mươi tuổi lĩnh ngộ được tri thức học thuật thất cấp thì sẽ có khả năng đi lên tầng tháp thứ bảy.”

“Tục truyền rằng, chỉ cần tu luyện giả dưới ba mươi tuổi đi lên được tầng thứ bảy trong ngũ tháp, lĩnh ngộ học thuật thất cấp là có thể được truyền tống đến Trung Châu.” Tề Lăng kể.

Đôi mắt Diệp Thạch hiện lên dị sắc. Trung Châu sao? Nghe nói vị phụ thân kia của mình chính là đến từ Trung Châu.

Ánh mắt Mộ Thần không ngừng biến ảo.

Tề Lăng nhìn hai người, trong mắt hiện lên ý cười. Nghe nói Linh Tháp Châu là do người nào đó ở Trung Châu thành lập, vị đó chính là vì muốn nắm trước những anh tài trước ba mươi tuổi có thể đặt chân vào học thuật thất cấp. Lời đồn này là thật hay giả thì đúng là khó nói, dù sao hắn vẫn chưa từng thấy qua thiếu niên anh tài nào được truyền tống đến Trung Châu cả.

Nếu lời đồn là thật, mà Mộ Thần và Diệp Thạch mới tuổi còn trẻ đã đều là thuật sư lục cấp, vậy thật sự có khả năng sẽ được truyền tống tới Trung Châu.

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Tề Lăng đã rời đi, lẩm bẩm: “Mộ Thần, hắn nói... lên tới tầng thứ bảy là có thể được truyền tống tới Trung Châu phải không?”

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Phải. Hắn còn nói có lẽ sẽ có yêu thú thất cấp xuất hiện đấy. Chuyện Linh Tháp Châu từ từ rồi nói sau, chúng ta vẫn nên nhanh chóng giải quyết xong chuyện trước mắt đã.”

Diệp Thạch giật mình tỉnh lại, “Nói đúng nói đúng, trước tiên giải quyết xong thú triều đã.”

“Có liên hệ được với ông ngoại chưa?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Liên hệ được rồi.”

Mộ Thần: “Ta đã chuẩn bị tám viên Huyết Đan, nó được ngưng tụ từ dòng máu tinh thuần nhất của yêu thú lục cấp. Hạt Thất Thái Liên thì bỏ vào miệng là được rồi, nguyên thạch cũng đã có hai trăm triệu. Người coi

còn có thủ đoạn gì có thể tăng cường tỉ lệ đột phá đến võ tông của ông ngoại không?”

Diệp Thạch gật mạnh đầu nói: “Có!”

Mộ Thần hơi chút ngoài ý muốn hỏi: “Là gì?”

Diệp Thạch nghiêm túc nói: “Trong quyển sách trận pháp của vị phụ thân kia của ta có một loại trận pháp, nó có thể đề cao xác suất đột phá thành võ tông.”

Mộ Thần không dám tin nhìn Diệp Thạch: “Trong quyển sách đó vậy mà có loại trận pháp này?”

Quyển sách kia thật sự rất quý dị, các loại tri thức trận pháp cơ hồ cái gì cũng có, còn có biện pháp luyện trận nhập thể kia nữa. Quyển sách này đặt ở Trung Châu chắc chắn cũng là vật báu vô giá.

Diệp Thạch gật đầu: “Phải.”

“Trận pháp đó cần chuẩn bị những thứ gì? Chúng ta nên nhanh chóng chuẩn bị tốt mọi thứ. Dùng tất cả khả năng đề cao tỷ lệ đột phá võ tông của ông ngoại!” Mộ Thần nghiêm túc nói.

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Y căn rằng, nếu để cho con yêu thú kia thuận lợi đột phá, vậy tứ quốc thật sự sẽ bị hủy hoại mất.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

220. Chương 220

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà các con kêu ta về cấp tốc vậy? Chẳng lẽ Thạch Đầu con có rồi?” Khúc Khôn nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức đầy vui sướng hỏi.

Diệp Thạch đỏ mặt, luống cuống xua tay: “Không có, không có, con vẫn chưa có.”

“À, còn chưa có à! Xem ra tên nhóc Mộ Thần con không được đâu nha!” Khúc Khôn có chút khinh thường liếc nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn đây là đang hoài nghi năng lực của hã sao? Rõ ràng năng lực của hã rất tốt...

Diệp Thạch đỏ mặt, liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, bối rối nói: “Không có không có, Mộ Thần rất... lợi hại.”

Khúc Khôn không cho là đúng mà nói: “Thạch Đầu, con không cần vì hã mà nói xạo, ta đã biết tên tiểu bạch kiêu này là một tên không có bản lĩnh.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần xoa xoa mũi, có chút khó chịu nói: “Ông ngoại, con không có không tốt như ông ngoại nghĩ đâu.”

Khúc Khôn không cho là đúng: “Thật sao? Con rất lợi hại sao? Nhìn cái thân thể này của con là biết con chả lợi hại được bao nhiêu rồi.”

Mộ Thần: “...” Đây là nét đẹp nội tâm! Tuy rằng bên ngoài có hơi vắn nhợt, nhưng trên thực tế hẳn cũng có rất nhiều cơ bắp.

Diệp Thạch muốn nói lại thôi nhìn Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhìn khuôn mặt Diệp Thạch hồng cả lên thì phì cười rồi nói: “Đủ rồi, không đùa với các con nữa, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mộ Thần nhìn nụ cười trên mặt Khúc Khôn, âm thầm thấy vị ông ngoại này không dễ chọc.

Diệp Thạch cùng Mộ Thần liếc mắt nhìn nhau, đem chuyện yêu thú thất cấp nói cho Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhíu mày, hít nhẹ một hơi nói: “Nếu, nếu đến lúc đó không còn cách nào, ta sẽ che chở cho các con chạy thoát. Huyền Phong đế quốc giữ không được thì giữ không được, vương triều hưng suy vốn là chuyện vô thường...”

Diệp Thạch ngoài ý muốn nhìn Khúc Khôn, “Ông ngoại, ngài...” Diệp Thạch không nghĩ tới Khúc Khôn sẽ nói như vậy.

Khúc Khôn khoát tay, không để bụng mà nói: “Nếu như còn có thể cứu thì tất nhiên chúng ta sẽ phải cứu, nhưng nếu thật sự không có biện pháp nào thì chúng ta cần gì phải lưu lại chịu chết?”

“Các con cho rằng ngưỡng người lưu lại chưa từng có ý nghĩ rời đi sao? Bọn họ không rời đi bởi vì, có vài người là vì biết trốn không thoát, có vài người là bởi vì thấy lúc này đi ra ngoài tìm một chỗ tu luyện lần nữa cũng không dễ dàng, có vài người là bởi vì gia tộc quá lớn, rắc rối khó gỡ, không bỏ xuống người nhà được, và chỉ có số ít là vì đại nghĩa mới lưu lại mà thôi.”

“Tới lúc thật sự không biết làm thế nào thì nên trốn vẫn sẽ trốn.” Khúc Khôn chấp tay sau lưng, trong mắt hiện lên sát khí.

Mộ Thần híp mắt đánh giá thần sắc Khúc Khôn, đối với chuyện yêu thú thất cấp, Khúc Khôn hẳn là đã sớm hiểu rõ trong lòng. Cũng đúng, có thể tu luyện tới võ hoàng cửu tinh, Khúc Khôn tất nhiên không phải là kẻ ngu dốt gì.

“Ông ngoại, hiện tại còn chưa tới mức sơn cùng thủy tận, chúng ta còn có biện pháp.” Diệp Thạch mở miệng nói.

Khúc Khôn ngạc nhiên nhìn qua Diệp Thạch, hỏi: “Còn chưa tới mức sơn cùng thủy tận? Vậy các con có biện pháp nào?”

“Chỉ cần ông ngoại thăng cấp võ tông trước con yêu thú kia là được nha!” Đôi mắt Diệp Thạch lóe lên nói.

Khúc Khôn sửng sốt, không dám tin nhìn Diệp Thạch: “Thạch Đầu, con nói cái gì cơ?”

“Con nói là, ông ngoại thăng cấp võ tông trước nó là được!” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Khúc Khôn bất đắc dĩ nói: “Hai con thật đúng là coi trọng ta!” Từ võ vương thăng cấp lên võ hoàng đã đủ khó khăn rồi, càng miễn bàn từ võ hoàng thăng cấp lên võ tông, tứ quốc đã mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện võ tông.

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Khúc Khôn: “Ông ngoại, ngài đã là võ hoàng cửu tinh rồi, chỉ kém một bước nữa thôi thì chính là võ tông, chẳng lẽ ngài chưa bao giờ có ý nghĩ đặt chân vào võ tông sao?”

Khúc Khôn: “...” Hẳn đương nhiên là từng có ý nghĩ muốn thăng cấp lên võ tông, nhưng mà không phải lúc này.

Từ võ hoàng đến võ tông cần chuẩn bị rất nhiều. Hãn đã chuẩn bị sau khi qua lần thú triều này, hãn sẽ tốn khoảng mười hay hai mươi năm để đi tới nơi khác lưu lạc một phen, để xem coi có thể được cơ duyên gì không.

“Haiconnghĩcảnh giớivõ tôngquáđơn giảnrồi, chờtới khi cáccontới một bướcnhư ta thì sẽhiểu,cảnh giớivõ tông khôngdễthăng cấp chút nào đâu.” Về mặt Khúc Khôn sâu không lường được.

“Đây là tâm đắc tu luyệnlúc trướcbạn con tìm đượcbên trongmặt thấtvõ tông.” Mộ Thần lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Khúc Khôn.

“Đây làHuyếtĐan lục cấpdo con luyện chế.” Bên cạnh Mộ Thần bỗng xuất hiện mười mấy bình đan dược, trong mỗi bình đều có một viên Huyết Đan nồng đậm nguyên khí.

“Đây là hạt senThấtThảiLiên,ông ngoại, hạt sennày cóhiệuquảkhôngthấp hơnđan dược thất cấpbao nhiêu.” Mộ Thần lại lấy ra một bình đan dược, bên trong có hơn mười khối hạt sen tỏa sáng rực rỡ.

“Bên trong nàycókhoảngtrămtriệu nguyên thạch.” Mộ Thần lấy ra ba cái nhẫn không gian, đặt ở trên bàn.

Mỗi lần Mộ Thần lấy ra một thứ thì sắc mặt Khúc Khôn lại biến đổi một chút, cuối cùng hãn đã ý thức được, Mộ Thần và Diệp Thạch có ý nghĩ muốn trợ giúp hãn thăng cấp võ tông đều không phải chỉ là hồ ngôn loạn ngữ vào lúc tâm huyết dâng trào.

Nhưng Khúc Khôn lại nhíu mày nói: “Có mấy thứ nàyrồi thì cũngcó thể thử một lần,thế nhưngcho dù cónhững thứ này, ước chừngta cũng chỉ nắm chắcđược năm phần mà thôi.”

Diệp Thạch không hiểu: “Thăng cấp võ tông có khó như vậy sao?”

Khúc Khôn gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, nếu không thì con cho rằng vì sao mấy ngàn năm nay chưa gặp được một võ tông nào chứ.”

Diệp Thạch châm chước nói: “Trong quyển sách của phụ thân con lưu lại có một loại trận pháp, nó có thể đề cao tỉ lệ thăng cấp lên võ tông.”

Khúc Khôn nhượng mảy trần đầy ngoài ý muốn: “Trong quyển sách từ tên phụ thân kia của con đưa cho lại còn có loại trận pháp này?”

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.”

Khúc Khôn hít nhẹ một hơi, nói: “Sợ rằng chuyện tốt duy nhất mà tên phụ thân kia của con làm ra chính là cho để lại cho con một quyển sách như vậy.”

Diệp Thạch âm thầm đồng ý.

... ..

“Phụ thân, thú triều trong tứ quốc lần này thật không thích hợp!” Mạc Vân nhíu mày nói.

Mạc Phong cũng nhíu mày gật đầu, “Quả thật là không thích hợp. Ở huyết nguyệt đế quốc đã sớm xuất hiện tám con yêu thú lục cấp, nếu như là loại thú triều bình thường thì làm sao có thể sớm xuất hiện nhiều yêu thú lục cấp như vậy. Lần thú triều này nếu không phải có Mộ Thần và Diệp Thạch thì tứ quốc đã sớm không được thái bình như bây giờ.”

Mạc Vân sững sốt hỏi: “Phụ thân, ngài có đổi sách gì không?”

Mạc Phong lắc đầu: “Hiện nay chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Mạc Vân cúi đầu, gương mặt hiện lên sự mê mang.

Mạc Phong cười an ủi: “Con không cần lo lắng quá mức đâu. Mộ Thần và Diệp Thạch cũng không phải là người vì đại nghĩa mà thấy chết không sờn. Bọn họ còn trẻ như vậy, thực lực cũng mạnh như vậy, làm sao có thể cam tâm chết sớm được? Mấy ngày trước Mộ Thần đã tới đây nói chuyện, hẳn nói nếu như tình thế chuyển tiếp đột ngột thì hẳn sẽ suy nghĩ biện pháp rời đi, đến lúc đó, mọi người có thể cùng đi, hoặc là có thể an cho bài chúng ta đi trước.”

Thú triều có khả năng sẽ xuất hiện yêu thú thất cấp, hiện tại hẳn là đã có không ít võ hoàng đoán được, nhưng do sợ tạo thành khủng hoảng nên ai cũng không lộ ra.

Mạc Vân sững sốt hỏi: “Mộ Thần đã nói như vậy?”

“Ừ, nhưng ta thấy đại khái là bọn họ còn chưa muốn buông tha.” Mạc Phong cười khổ lắc đầu.

Mạc Vân không hiểu: “Bọn họ muốn gì?”

Mạc Phong nhún vai trả lời: “Hình như là bọn họ hy vọng Khúc Khôn trở thành võ tông trước một bước, bởi nếu thật như thế thì thú triều sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Mạc Vân tràn đầy kinh ngạc nhìn Mạc Phong, sững sốt một hồi lâu mới hỏi: “Có cơ hội sao ạ?”

Mạc Phong cười: “Có Mộ Thần ra tay nên tất nhiên là có vài phần nắm chắc.”

Mạc Vân cười bất đắc dĩ, phụ thân không phải là có tin tưởng với Khúc Khôn, mà lại có tin tưởng với Mộ Thần, thật đúng là...

... ..

Đã quyết định sẽ thăng cấp võ tông nên Khúc Khôn cũng rất ít đi ra ngoài.

Mỗi ngày nếu không phải là đang luyện hóa Huyết Đan để đẩy thực lực tới võ hoàng cửu tinh đỉnh, thì chính là đang lĩnh ngộ ngọc phù do Mộ Thần và Diệp Thạch đưa cho.

Vài chục ngày sau, Khúc Khôn đã ần ần chạm đến vách ngăn võ tông.

Người tìm tới Khúc Khôn nối liền không dứt, nhưng đều bị Mộ Thần và Diệp Thạch cự tuyệt ngoài cửa.

“Phụ thân, đây là loại trận kỳ gì mà quái lạ vậy?” Mạc Vân tò mò hỏi.

Mạc Phong nhún vai nói: “Trận kỳ này hình như có liên quan tới việc Khúc Khôn thăng cấp, nghe nói sau khi trận pháp kia bố trí xong là có thể giúp người ta thăng cấp.”

Mạc Vân mở to mắt, có chút không dám tin tưởng: “Phụ thân, thật sự có loại trận pháp thần kỳ như vậy sao?”

Mạc Phong nhíu mày, hắn cũng vào Nam ra Bắc nhiều năm, trận pháp sư lực cấp thì cũng đã gặp được vài người, nhưng còn trận pháp có thể giúp người khác thăng cấp, đừng nói là thấy, tới nghe hắn cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng mà hắn chưa nghe qua thì cũng không có nghĩa là không có!

Thân thủ của Diệp Thạch hắn đã từng thấy, một quyền vung qua, yêu thú lực cấp cũng phải bị trọng thương.

Diệp Thạch có thể vượt cấp khiêu chiến được thì không thể bỏ qua chuyện do hắn đã luyện trận nhập thể. Việc luyện trận nhập thể, những trận pháp sư lực cấp khác làm không được!

Mạc Phong liếc mắt nhìn Mạc Vân một cái, nói: “Người ta chưa nói gì, chúng ta không cần lo lắng nhiều đâu.”

Mộ Thần luôn là một người hào phóng. Lúc trước ở trong mật quật phát hiện ra tâm đắc tu luyện của võ tông cũng đều sao ra một phần cho hắn, nhưng đối với trận pháp này lại không nói tới mà lại có bộ dáng giữ kín như bưng, trận pháp này hẳn là có ẩn tình khác.

... ..

Mộ Thần luyện hóa Tinh Diệu Thạch, tăng phẩm chất dị hỏa lên thất cấp.

Diệp Thạch nhìn ngọn lửa phiêu phù trước mặt mình, nuốt nước miếng hỏi, “Tăng tới thất cấp rồi?”

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, Tinh Diệu Thạch này quả đúng là thứ tốt.”

Ban đầu Mộ Thần còn tưởng, nhìn ánh sáng Tinh Diệu Thạch này ảm đạm, chắc viêm lực đã xói mòn không còn bao nhiêu. Không nghĩ tới, viên Tinh Diệu Thạch này là tự động tiến vào trạng thái hôn mê, thu liễm lại viêm lực, nên khi hắn luyện hóa nó thì cỗ viêm lực này liền xông ra.

Sau khi dị hỏa tăng tới thất cấp, thực lực Mộ Thần cũng tăng lên tới cảnh giới võ hoàng tam tinh. Thực lực Mộ Thần tiến cảnh như thế xác thực dọa Mạc Phong sợ nhảy dựng lên.

“Bảy viên đan dược lực cấp kia xài không oan.” Diệp Thạch nói thầm.

Đôi mắt Diệp Thạch thẳng tắp nhìn ngọn lửa trước mặt. Ngọn lửa này khiến cho y có một loại cảm giác rất nguy hiểm, cho dù yêu thú lực cấp cũng sẽ không làm cho y có cảm giác nguy hiểm tới vậy. Lực cấp và thất cấp quả nhiên hơn kém nhau rất nhiều.

Mộ Thần cười nói: “Tên quân sự kia bán quá gấp, Tinh Diệu Thạch cũng không chỉ có giá trị nhiều này đâu.”

Diệp Thạch không cho là đúng: “Người cảm thấy rẻ, đó là bởi vì xác xuất người thành công luyện ra đan dược lực cấp rất cao, cho nên người mới cảm thấy đan dược lực cấp không đáng giá tiền. Chứ kỳ thật, đan dược lực cấp vẫn rất đáng giá đó.”

Mộ Thần nhìn chăm chăm Diệp Thạch, nhếch khóe miệng nói: “Người nói có lý.”

Diệp Thạch cười đắc ý: “Lời ta nói vốn rất có lý mà!”

“À, tình huống ngoại giao thế nào?” Mộ Thần hỏi.

“Ông ngoại nói, hình như ông đã chạm đến vách chắn võ tông rồi.” Diệp Thạch trả lời.

Gương mặt Mộ Thần lập tức hiện lên vẻ thoải mái, cười nói: “Vậy thì tốt quá! Chúng ta cũng phải nhanh lên thôi, chuyện này tuyệt không thể chậm trễ!”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Nguyên liệu cần có để bố trí Linh Tông Trận đã được chuẩn bị xong, nhưng mà, thú triều lại thường xuyên bùng nổ.

Do thanh danh hai người hiển hách, nên thường xuyên hay bị người khác tìm tới cửa cầu cứu, công việc bố trí đại trận vẫn cứ đứt quãng, tiến độ tất nhiên là hơi chậm.

Thực lực Mộ Thần và Diệp Thạch đều trong lúc chiến đấu mà nhanh chóng tăng lên.

Thôn Thiên Phong trong tay hai người sau khi cắn nuốt đại lượng yêu thú, đã có tới mấy trăm con là vương cấp.

Lúc thú triều bùng nổ, có đôi khi hai người thậm chí còn chưa ra tay, chỉ lấy ra Thôn Thiên Phong là có thể giải quyết dễ dàng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

221. Chương 221

“Sao gần đây không thấy Khúc Khôn nhỉ?” Đoạn Ly khó hiểu hỏi.

Khúc Khôn là võ hoàng cửu tinh, chiến lực có thể ngang bằng cả bốn năm võ hoàng bình thường, ấy thế mà lúc này lại không thấy hẵn.

“Hình như nghe nói là bế quan, những chuyện gần đây đều do Mộ Thần và Diệp Thạch ra mặt giải quyết.” Lâm Lạc Phong thản nhiên nói.

Dị hỏa của Mộ Thần đã tăng tới thất cấp, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mà Mộ Thần lại có thêm Thôn Thiên Phong trong tay, càng không thể ngăn cản.

Diệp Thạch chỉ cần phát tay là có thể diễn biến hàng vạn hàng nghìn sát trận, cộng thêm đôi linh nhãn có thể nhìn thấu tất cả nhược điểm của yêu thú, cũng là một tên sát thần.

Hai người đều chỉ là võ hoàng mới thăng cấp, nhưng lại có thủ đoạn đa dạng, không hề kém hơn Khúc Khôn thân là võ hoàng cửu tinh bao nhiêu.

Ban đầu họ chỉ mời Khúc Khôn, nhưng lại mời được Mộ Thần hoặc Diệp Thạch, bọn còn lo thực lực hai người không được mạnh. Nhưng sau khi thấy được bản lĩnh của hai người, bọn họ liền hoàn toàn không còn buồn lo nữa.

Bởi vì có Mộ Thần và Diệp Thạch thay thế, nhất thời chuyện Khúc Khôn “mất tích” cũng không có bao nhiêu người chú ý tới.

Đoạn Ly không dám tin: “Lúc này lại bế quan? Đây là lúc có thể bế quan sao? Khúc Khôn đang suy nghĩ gì vậy!”

Lâm Lạc Phong khoanh tay, liếc mắt nhìn Đoạn Ly một cái, nói: “Người nghĩ người ta ngốc sao? Ta nghe nói, có vẻ Khúc Khôn bế quan là để đánh vào cảnh giới võ tông.”

Đoạn Ly trừng lớn mắt, ngoài ý muốn hỏi: “Lời này là thật?”

Lâm Lạc Phong gật đầu: “Tất nhiên là thật rồi.”

Đoạn Ly mím môi, trong mắt tràn ra vẻ mong đợi: “Nếu như có thể thành, vậy thú triều trước mắt liền có thể giải quyết rồi.”

Lâm Lạc Phong gật đầu: “Đúng thế.” Nhưng mà, thăng cấp võ tông cũng không phải là chuyện dễ dàng, mà hình như Khúc Khôn chỉ mới trở thành võ hoàng cửu tinh gần đây thôi.

... ..

“Đây là Linh Tông Trận sao?” Mạc Phong nhìn trận pháp trước mắt, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Mộ Thần gật đầu, thở dài nói: “Đúng vậy! Cuối cùng cũng bố trí xong.”

Ánh mắt Diệp Thạch lóe lên. Ông ngoại nói là ông chỉ cần thêm thời gian mấy ngày để luyện hóa hạt sen Thất Thái Liên là có thể bắt đầu thử đột phá rồi. Như vậy hẳn là ông ngoại có thể kịp thăng cấp trước con yêu thú kia.

“Trận pháp này thật thần kỳ.” Mạc Phong nhìn không được mà nói.

“Tiền bối, người có muốn thử một chút không?” Nhìn thấu khát vọng trong mắt Mạc Phong, Mộ Thần nở nụ cười.

“Có thể chứ?” Mạc Phong ngại ngần hỏi.

Mộ Thần gật đầu, lại có chút áy náy nói: “Đương nhiên có thể, nhưng mà trận pháp này cần có nguyên thạch để khởi động, mà lại không còn nguyên thạch.”

Mạc Phong bất đắc dĩ nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, lấy ra mười triệu nguyên thạch đi vào trong trận, một cỗ nguyên khí nồng đậm từ trong trận dâng lên.

Mạc Phong ngồi xếp bằng trong trận, từng âm thanh khiến cho người ta tỉnh ngộ truyền vào trong tai Mạc Phong, vẻ mặt Mạc Phong như hiểu ra.

“Phốc!” Mạc Phong bỗng học ra một bùng máu.

Thấy Mạc Phong học máu, Mộ Thần lập tức triệt bỏ trận pháp, khẩn trương hỏi: “Tiền bối, người làm sao vậy?”

Trận pháp này tuy thích hợp nhất cho võ hoàng cửu tinh đỉnh phong, nhưng theo lý mà nói, võ hoàng cũng có thể sử dụng mà!

Mạc Phong lắc đầu nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Chẳng qua là lòng người không đủ nhẫn nại, lúc đó càng muốn hiểu thêm, lại không ngờ là với cấp bậc của ta vẫn không thể lĩnh hội rất nhiều thứ cao thâm trong cảnh giới võ tông.”

Bởi vì hắn có lòng tham nên bị trận pháp phản phệ, nhưng cũng may mà Mộ Thần triệt bỏ trận pháp đúng lúc, hắn cũng không có bị trọng thương gì nhiều.

Mạc Vân đi tới đỡ Mạc Phong đi ra ngoài trận.

Mạc Phong lưu luyến nhìn trận pháp, hăn bị thương không nặng, chỉ cần dưỡng thương cho tốt, dùng những thứ hăn hiểu được vừa rồi là hăn đã có năng lực bước về phía trước một bước dài.

“Có trận pháp này, tỷ lệ Khúc đạo hữu có thể bước vào cảnh giới võ tông sẽ cao thêm ba phần.” Mạc Phong nói với giọng chắc chắn.

Diệp Thạch nghe vậy, gương mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Mạc Phong thở dài, không ngờ lại có một trận pháp thần kỳ như vậy, nếu những võ hoàng cửu tinh khác biết được, sợ là họ sẽ điên cuồng mất.

Trải qua thời gian hơn một tháng, cuối cùng Khúc Khôn cũng luyện hóa xong toàn bộ hạt sen Thất Thái Liên, tăng tu vi lên tới võ hoàng cửu tinh đỉnh.

Khúc Khôn từ trong phòng tu luyện đi ra, nguyên khí quanh thân nồng đậm đến cực điểm.

“Khúc đạo hữu, người xuất quan rồi!” Mạc Phong đầy kính nể nhìn Khúc Khôn, hăn từ trên người Khúc Khôn cảm nhận được một cỗ uy áp nồng đậm, loại uy áp này thật giống như là lúc hăn ở cảnh giới võ vương đối mặt với võ hoàng vậy. Sợ là Khúc Khôn đã đạp nửa bước vào cảnh giới võ tông rồi.

Khúc Khôn gật đầu. “Mộ Thần và Diệp Thạch đâu?” Khúc Khôn hỏi.

“Hai bọn họ đang bố trí trận pháp.” Mạc Phong trả lời.

Khúc Khôn hơi có chút ngoài ý muốn: “Lại bố trí trận pháp?”

Mạc Phong: “Phải.”

“Hai bọn họ đi một chuyến tới mật quật võ tông dọn Tinh Tú Trận tới đây, mấy ngày nay bọn họ đều đang chữa trị trận pháp đó, chắc cũng sắp

chữa trị xong rồi.” Mạc Phong tràn đầy bội phục nói.

Cái mật quật võ tông thứ nhất mà Mộ Thần và Diệp Thạch vào được năm đó đã bị đông đảo tu luyện giả thăm dò xong, cả mái ngói cung điện cũng đã bị người ta dọn sạch, thế nhưng trận pháp bị tổn hại kia ngược lại không có người động tới.

Tinh Tú Trận chính là trận pháp thất cấp đó! Mộ Thần và Diệp Thạch vậy mà lại có năng lực chữa trị nó, chỉ sợ trận pháp thuật của bọn họ đã bước vào thất cấp rồi ấy.

“Ông ngoại!” Nhìn thấy Khúc Khôn xuất quan, vẻ mặt Diệp Thạch lập tức hiện lên sự vui vẻ.

Mộ Thần và Diệp Thạch đã bố trí Tinh Tú Trận bên ngoài Vạn Kiếm Sát Trận.

Trải qua thời gian dài như vậy, trận pháp thuật của Mộ Thần và Diệp Thạch đã sớm tốt hơn so với lúc trước mấy lần, Tinh Tú Trận vừa bố trí xong thì tinh quang lóe ra, muôn hình vạn trạng.

Khúc Khôn quan sát Tinh Tú Trận đã bố trí xong, trong mắt hiện lên vài phần dị sắc.

Thiên phú của Diệp Thạch về trận pháp thật tốt, năm đó hình như tên kia cũng có một thân trận pháp thuật xuất thần nhập hóa.

Cái tên đáng chết kia chính là dựa vào một thân trận pháp thuật đó mê hoặc con trai của mình!!

Khúc Khôn hít nhẹ một hơi, con mình chết cũng không hoàn toàn bởi vì tên kia, nếu như không phải do mình nhìn lầm Diệp Hách, thì con mình và cháu mình cũng sẽ không chịu khổ nhiều năm như thế.

“Thạch Đầu thật lợi hại, trận pháp lợi hại như vậy cũng có thể bố trí được.” Khúc Khôn tràn đầy tán thưởng.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Không phải là công lao của mình con đâu, Mộ Thần cũng có hỗ trợ.”

“Ta biết, Mộ Thần làm trợ thủ cho con phải không.” Khúc Khôn nói với vẻ đương nhiên.

Diệp Thạch: “...”

“Ông ngoại, ngài đã chuẩn bị xong chưa?” Mộ Thần đi tới hỏi.

Khúc Khôn gật đầu: “Đã chuẩn bị xong rồi!”

Sắc mặt Mộ Thần dần nghiêm túc, nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi, miễn cho yêu thú kia nhanh chân đến trước.”

Khúc Khôn gật mạnh đầu: “Được!”

Khúc Khôn bước chân vào Linh Tông Trận, trong Linh Tông Trận lập tức dâng lên từng đợt sương trắng, tiến vào thân thể Khúc Khôn.

Từng trận sương mù bảy sắc bốc lên, Khúc Khôn lập tức bị bao phủ ở trong trận.

Từng đạo âm thanh vang lên trong tai Khúc Khôn.

“Phụ thân, hình như đệ tử đạo Khúc tiền bối dẫn phát mạnh hơn ngài.” Mạc Vân tại một bên nói thầm.

“Đây là đương nhiên, Linh Tông Trận vốn là để chuẩn bị cho những võ hoàng cửu tinh đỉnh mà.” Mạc Phong nói.

Từng đạo linh khí tiến vào trong thân thể Khúc Khôn, khí thể trên người Khúc Khôn nhanh chóng tăng lên.

Mạc Vân nhìn khuôn mặt Khúc Khôn, đột nhiên cảm thấy gương mặt Khúc Khôn có thêm vài phần khí tức thần thánh.

“Đồ đệ! Đồ đệ! Đám yêu thú điên rồi!” Âm thanh Hùng Uy tức đến khó thở vang lên.

Bởi vì lo lúc Khúc Khôn thăng cấp sẽ có chuyện ngoài ý muốn, cho nên từ hơn mười ngày trước, Mộ Thần đã gọi Hùng Uy tới đây hỗ trợ.

Mộ Thần nghe được thanh âm của Hùng Uy, sắc mặt lập tức đổi, “Mặt tiền bối, ông ngoại ở đây nhờ ngài chiếu cố.”

Mạc Phong nghiêm túc gật đầu: “Người yên tâm, các người đi đi.”

Mộ Thần và Diệp Thạch trong giây lát liền xuất hiện ở biên giới, đại lượng yêu thú như bị điên mà đánh tới phòng tuyến.

Mộ Thần hí mắt, đám yêu thú đánh tới phần lớn là dưới cấp bậc võ vương. Đám yêu thú này thực lực thấp, phần lớn đánh lên trận pháp đã chịu chết.

Đám yêu thú như bị điên, con trước ngã xuống thì con sau liền tiến lên, điên cuồng hướng về phía trận pháp.

“Quá lạ!” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng là rất lạ.”

Linh trí của đám yêu thú cấp thấp không cao, nhưng mà cũng có bản năng xu lợi tị hại. Còn tình huống giống như bây giờ, không có yêu thú đầu lĩnh dẫn dắt, đám trái đám phải như đang tự tìm đường chết, trước kia chưa từng xuất hiện qua.

Mộ Thần phóng linh hồn lực ra ngoài, trong mắt dấy lên hai luồng ánh lửa.

“Đại lượng yêu thú đang chạy về phía chúng ta.” Mộ Thần nặng nề nói.

Cảm nhận được một cỗ khí tức yêu thú cuồng bạo, gương mặt Hùng Uy hiện lên vẻ khủng hoảng, “Ồ ồ, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?!”

Mộ Thần híp mắt, do bị Khúc Khôn chiếm trước tiên cơ, nên con yêu thú kia đã không kiềm chế nổi.

Mộ Thần cười thản nhiên, an ủi Hùng Uy: “Không sao đâu ạ, chỉ là con yêu thú kia cảm nhận được nó sắp xong đời, nên giấy dụa kia sắp chết thôi.”

Mộ Thần bỗng híp mắt, hứng thú nói, “Hình như có mấy con yêu thú rất thú vị đang chạy tới đây.”

Sắc mặt Hùng Uy biến đổi, hẳn cảm thấy có mấy con yêu thú lục cấp đang chạy về bên này. Mấy con yêu thú ‘rất thú vị’ mà Mộ Thần nói, chẳng lẽ chính là đang chỉ đám yêu thú lục cấp này sao??

Tên nhóc Mộ Thần này nói cái gì mà con yêu thú kia sắp chết nên giấy dụa? Đây là giấy dụa sắp chết sao? Người giấy dụa sắp chết hẳn là bọn họ đi?

Đôi mắt Diệp Thạch hiện lên vẻ phấn khởi, lẩm bẩm nói: “Ta cảm nhận được mấy cỗ khí tức của yêu thú lục cấp. Tốt quá! Lúc trước ta vẫn cảm thấy yêu thú lục cấp không đủ để giết, lúc này có nhiều con đến như vậy, cuối cùng cũng đủ giết rồi!”

Hùng Uy nhìn vẻ phấn khởi trong mắt Diệp Thạch, hẳn bỗng có loại cảm giác vớ vẩn. Cuối cùng thì thằng nhóc Diệp Thạch này đang suy nghĩ gì thế kia?

Diệp Thạch hét dài một tiếng, vung ống tay lên, mấy ngàn con Thôn Thiên Phong dốc toàn bộ lực lượng.

Mộ Thần nâng tay lên, ngọn lửa màu xanh hóa thành một con cự thú, những nơi đi qua, yêu thú liền chết sạch.

Hùng Uy nhìn qua đám tu luyện giả đang thủ trận, có người đang phát động trận pháp, có người đang phát động phù chú, có người thì đang ném Thiên Lôi Châu ra...

Tuy rằng thực lực của đám tu luyện giả thủ thành cũng không cao lắm, nhưng sắc mặt mọi người đều rất bình tĩnh, trật tự công kích yêu thú.

Hùng Uy nuốt nước miếng, nhìn thần sắc thông dong của cả đám tướng sĩ, hẳn bỗng nhiên cảm thấy mình có chút đại kinh tiểu quái.

Mình chính là một võ hoàng, thế mà định lực lại không bằng cả võ vương, thậm chí còn không bằng võ linh nữa, thật sự là có chút mất mặt.

Hùng Uy phát hiện trên mặt không ít tướng sĩ còn mang theo vẻ vui mừng, giống như thứ đang đối mặt chính là một trận thú triều bình thường, còn có thể kiếm được một số tiền lớn.

Mộ Thần và Diệp Thạch luôn rất hào phóng, những yêu thú ngũ cấp mà bọn họ giết chết đều sẽ trực tiếp chia cho những người tham chiến. Cho nên rất nhiều tướng sĩ của Huyền Phong đế quốc không cảm thấy thú triều nguy hiểm, có rất nhiều người thậm chí còn coi lần thú triều này thành một cơ hội kiếm tiền tài.

Diệp Thạch đầy mặt kích động, một quyền vung qua, mấy trăm con yêu thú bị nắm tay Diệp Thạch quét trúng liền nổ tan xác mà chết.

Mộ Thần vung tay lên, dị hỏa hóa thành một con rồng, những nơi đi qua, yêu thú lập tức bị ngọn lửa đốt thành mảnh nhỏ.

“Giết!Giết!” Trong nhất thời, tiếng hô mạnh mẽ liên tiếp vang lên.

Tâm Hùng Uy nháy dưng, âm thầm nghĩ, hai tên điên Mộ Thần Diệp Thạch đã biến đám người ở tiền tuyến thành kẻ điên không biết sống chết hết rồi! Thật đáng sợ!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

222. Chương 222

Đoạn Ly đứng trên phòng tuyến Thiên Không đế quốc, nhìn đàn yêu thú rời đi như sóng thần, đôi mắt hiện lên nghi hoặc.

“Yêu thú đều rời khỏi rồi, hình như là đang đi về phía phòng tuyến Huyền Phong đế quốc.” Lâm Lạc Phong nói thầm.

Đoạn Ly nhướn mày, “Ta nghe nói là Mộ Thần và Diệp Thạch đã chuẩn bị giúp Khúc Khôn thăng cấp võ tông, hình như đã chuẩn bị gần xong rồi.”

Trên gương mặt Lâm Lạc Phong không tự chủ được toát ra vẻ vui mừng, “Đám yêu thú có động tĩnh như vậy, đây không phải là nói Khúc Khôn đã thăng cấp thành công rồi chứ?”

“Nếu như đã thành công thì này đám yêu thú này sẽ không điên cuồng chạy tới phòng tuyến Huyền Phong đế quốc đâu. Ta nghĩ chắc là chỉ đang sắp thăng cấp, chứ vẫn chưa thăng cấp xong.” Đoạn Ly sầu lo nói.

“Chúng ta có cần đi hỗ trợ không?” Lâm Lạc Phong hỏi.

Đoạn Ly gật đầu: “Đi chứ, đương nhiên là phải đi.”

Mộ Thần và Diệp Thạch đã giúp bọn họ mấy lần, nhìn tình huống trước mắt thì khẳng định bên Huyền Phong sẽ rất không tốt, bọn họ tất nhiên không thể vong ân phụ nghĩa.

Tình huống đồng dạng cũng đã xảy ra ở phòng tuyến Huyết Nguyệt và Fred đế quốc, tam quốc đồng thời xuất động vô hoàng đi tới Huyền Phong đế quốc.

... ..

Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như cơ hồ cùng lúc đuổi tới phòng tuyến Huyền Phong.

Khi hai người đuổi tới, thi thể yêu thú bên ngoài phòng tuyến Huyền Phong đế quốc đã chồng chất như núi.

Diệp Thạch đang vật lộn với một con bạch lang lục cấp to lớn, Diệp Thạch dùng một cước đá bay con bạch lang kia ra ngoài.

Tiếng bạch lang hung ác rống giận cùng với tiếng Diệp Thạch hưng phấn thét dài đan xen cùng nhau, trong lúc nhất thời Mạnh Thanh Như cũng phân không rõ, ai là người, ai là mãnh thú.

Diệp Thạch vọt tới trên lưng bạch lang, tay không xé bạch lang thành hai nửa, máu huyết đầy trời như mưa rơi.

Âm thanh tu luyện giả Huyền Phong đế quốc trầm trồ khen ngợi vượt thẳng lên mây.

Mộ Thần đứng ở phía chân trời, ngọn lửa màu xanh lượn lờ quanh thân hắn, giống như Liệt Hỏa chiến thần.

Ánh mắt Đoạn Ly đảo qua những thi thể trên mặt đất, liền thấy được ba bộ thi thể của yêu thú lục cấp.

Ba bộ thi thể yêu thú lục cấp còn rất mới, nhưng hắn cảm thấy số yêu thú lục cấp chết dưới tay hai người này chỉ sợ không chỉ có một chút như vậy.

Đoạn Ly nhìn Diệp Thạch và Mộ Thần trên bầu trời, cùng Mạnh Thanh Như liếc mắt nhìn nhau một cái, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy sự hoảng sợ.

Cho dù bọn họ không đến đây, thì với năng lực của Mộ Thần và Diệp Thạch chắc cũng có thể giải quyết thú triều. Đoạn Ly âm thầm nghĩ.

Nguyên khí trên bầu trời hóa thành hồng thủy, ào vào trong một khu biệt viện cách phòng tuyến không xa.

Lúc Phương Vân đến đây, Mộ Thần và Diệp Thạch đang đại sát tứ phương, còn Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như thì đứng ở một bên xem náo nhiệt.

“Sao các người không giúp vậy?” Phương Vân nhíu mày hỏi Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như.

Đoạn Ly cười xấu hổ, Mộ Thần và Diệp Thạch quá lợi hại, hẵn đứng một bên nhìn say mê, đúng là quên ra tay luôn. Đối phương mạnh mẽ như vậy, căn bản là không tới phiên bọn họ ra tay được chứ!

“Ra tay đi, yêu thú lục cấp đều lưu lại cho Mộ Thần Diệp Thạch, còn những yêu thú ngũ cấp thì chúng ta giải quyết một ít.” Phương Vân nói.

Đoạn Ly và Mạnh Thanh Như đồng thời gật đầu, cũng không phải là họ không muốn giúp đỡ đối phó yêu thú lục cấp, mà là do họ hiểu rõ cá tính của Mộ Thần và Diệp Thạch. Mấy con yêu thú lục cấp đấy bọn họ né còn không kịp, nhưng ở trong mắt hai người này thì lại là một đồng nguyên thạch.

Tốt nhất không nên đụng tới yêu thú lục cấp, nếu không đó chính là đang đoạt nguyên thạch với hai người kia!

“Rầm! Rầm!” Từng đạo ánh sáng thất thải phóng lên cao.

Một cỗ uy áp nồng đậm bỗng quét tới.

Ánh mắt Phương Vân hiện lên dị sắc, nói: “Khúc Khôn sắp thăng cấp võ tông.”

Mạnh Thanh Như gật đầu, “Hình như là vậy.”

Một tiếng rống giận dữ truyền đến, tản sát khí tới từ hướng khác.

Sắc mặt đám người Phương Vân nhất thời thay đổi, đây chính là uy áp của yêu thú nửa bước thất cấp.

Con yêu thú kia cũng như Khúc Khôn, chỉ cần bước thêm một bước thì sẽ là yêu thú thất cấp.

Diệp Thạch phát tay, thu lại mấy bộ thi thể yêu thú lục cấp vào nhẫn không gian, nuốt vào hai bình dược tề khôi phục lục cấp, y đã sẵn sàng để đón quân địch.

Uy áp nồng đậm truyền đến, những yêu thú may mắn còn tồn tại từng con một phủ phục xuống đất.

Một con giao long tối đen xuất hiện ở phía chân trời, Mặc Giao nhìn Mộ Thần Diệp Thạch, trong mắt là nồng đậm cừ hận.

Diệp Thạch nhìn Mặc Giao, vừa hưng phấn vừa thận trọng.

Đầu Mặc Giao trước mặt đã bước nửa bước vào thất cấp, không giống những con yêu thú lục cấp chỉ một quyền là chết kia.

Từ trước lúc Mặc Giao xuất hiện, Mộ Thần và Diệp Thạch đã bay thẳng về phía sau Tinh Tú Trận.

Ánh mắt Mặc Giao xuyên qua mọi người, nhìn tới hướng biệt viện Khúc Khôn đang ở, trong mắt là nồng đậm sát khí và kiêng kỵ.

Mặc Giao rống giận một tiếng, hướng về phía trận pháp.

“Ra tay!” Mộ Thần và Diệp Thạch đồng thời ra tay, hóa tinh thần thành một tấm lưới lớn bao phủ thân hình Mặc Giao.

Hàng vạn hàng nghìn tinh thần hóa thành ngôi sao đập về phía Mặc Giao, mỗi một ngôi sao đều mang nồng đậm sát khí.

Năm đó, do Mộ Thần và Diệp Thạch có cảnh giới thấp, trận pháp thuật cũng thấp, nên hai người cho rằng Tinh Tú Trận chỉ là một trận pháp phòng thủ. Nhưng hiện giờ, thực lực và trình độ trận pháp thuật của hai người đã sớm không thể so với lúc trước, sự hiểu biết về Tinh Tú Trận cũng nhiều hơn.

Tinh Tú Trận có thể thủ, cũng có thể công.

Tinh thần hóa thành một cái lưới lớn bao phủ Mặc Giao.

Mặc Giao vùng móng vuốt lên, lưới tinh thần chỉ trong khoảnh khắc đã chia năm xẻ bảy.

Đôi mắt Mộ Thần ánh lên sát khí, Mộ Thần phát tay, chỉ vào Mặc Giao quát nhẹ, “Nổ!”

Hơn mười tờ phù chú lục cấp và mấy trăm tờ phù chú ngũ cấp đồng thời bị phát động, cộng thêm mấy trăm viên Thiên Lô Châu đồng thời được kích nổ...

Từng tiếng nổ mạnh hủy thiên diệt địa liên tiếp vang lên.

Mặc Giao đối mặt với mọi người điên cuồng oanh tạc, liên tục rống giận.

“Thật mạnh mẽ, đúng là mình đồng da sắt! Đã bị oanh tạc tới như vậy mà còn không có chuyện gì, nếu như thay với yêu thú lục cấp khác thì chỉ

sợ đã sớm chết hơn mười lần.” Diệp Thạch thấy Mặc Giao bay lên không trung, nhúu mày nói.

Mộ Thần cũng nhúu mày: “Đúng vậy.”

Nhưng oanh tạc như vậy cũng có chút hiệu quả, ít nhất thì hình như Mặc Giao này đang bị thương.

Sắc mặt Mộ Thần ngưng trọng uống hết hai bình dược tề, tuy thủ đoạn của hắn rất nhiều, nhưng cuối cùng thì cũng chỉ là một võ hoàng mới thăng cấp, sức chịu đựng cũng không ra làm sao.

Mặc Giao nhìn Mộ Thần, trên mặt là nụ cười lạnh có mấy phần nhân cách hoá.

Đại khái đã biết Mộ Thần là đầu lĩnh trong đây, căn cứ theo nguyên tắc bắt giặc thì bắt vua trước, Mặc Giao vọt thẳng tới về phía Mộ Thần.

Diệp Thạch lắc mình chắn trước người Mộ Thần, nhanh như chớp toàn lực vung ra ba quyền.

Vô số sát trận nổi thành một mảnh, lại bị Mặc Giao nhất nhất phá vỡ. Mặc Giao quơ quơ móng vuốt với Diệp Thạch, Diệp Thạch liền bị đánh bay ra ngoài.

Mộ Thần phất tay, Thanh Minh Diễm hóa thành một cái cự chưởng bằng lửa, áp qua Mặc Giao.

Nhận thấy ngọn lửa này khó đối phó, Mặc Giao nhanh nhẹn né qua.

“Các người đều tránh ra, để ta.” Một thanh âm bình thản công chính bỗng vang lên.

Giọng người nọ rất bình thản, thế nhưng mọi người lại đều cảm thấy rất nghiêm nghị.

Một đạo kiếm khí ngang trời chém ra, ánh mắt Mặc Giao lập tức hiện lên sự khủng hoảng.

Không gian như bị phong tỏa, Mặc Giao ban đầu hành động nhanh nhẹn, thế nhưng bây giờ động tác của nó lại trở nên dị thường chậm chạp.

Kiếm khí ngang trời xoẹt qua, cái đuôi Mặc Giao liền bị cắt đứt.

Thân ảnh Khúc Khôn cũng tức khắc xuất hiện trên không trung.

Vừa chém ra xong một kiếm, thanh kiếm trong tay Khúc Khôn do không chịu nổi thực lực cường đại của hắn, bể thành từng mảnh nhỏ.

Mặc Giao nhìn thấy Khúc Khôn xuất hiện, ánh mắt hiện lên nỗi hận ý khắc cốt.

Nếu không có Khúc Khôn, Mặc Giao chỉ cần hấp thu đủ huyết khí là có thể đột phá lên thất cấp, nhưng khi có Khúc Khôn lại không giống.

Khúc Khôn đã thăng cấp võ tông, linh hồn lực đã trở nên dị thường cường đại, vô luận nó trốn tới chỗ nào đều có thể bị tìm ra.

Mặc Giao bị bức tới bất đắc dĩ nên mới đuổi tới để ngăn cản Khúc Khôn thăng cấp, đáng tiếc, lại vẫn chậm một bước.

Cầm thấy mình đánh không lại, Mặc Giao nhanh chóng quyết định rời khỏi đây.

Khúc Khôn hóa thành một đạo lưu quang đuổi theo.

Mộ Thần đỡ Diệp Thạch đứng lên, “Người không sao chứ?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không sao.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Sao mỗi lần người đều không quan tâm gì mà xông lên phía trước ta vậy.”

Diệp Thạch mím môi nói: “Bởi vì ta có thể bị thương, nhưng Mộ Thần không thể, tất cả mọi người đều đang trông cậy vào người.”

Mộ Thần hít nhẹ một hơi, “Tất cả mọi người đều đang trông cậy vào ông ngoại, chứ trông cậy vào ta làm gì?”

Diệp Thạch nhú mày không cho là đúng: “Ông ngoại cũng trông cậy vào người mà.”

Mộ Thần cười bất đắc dĩ: “Đừng nói vậy, nếu để ông ngoại biết sẽ giận ta mất. Bây giờ ông ngoại rất lợi hại, ta không phải là đối thủ.”

Diệp Thạch nhìn phương xa, lẩm bẩm: “Võ tông và võ hoàng tất nhiên là không giống rồi.”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng thế.”

“Thế nhưng, trong tương lai Mộ Thần sẽ mạnh hơn ông ngoại!” Diệp Thạch nói với giọng khẳng định.

Mộ Thần cười thản nhiên, “Đó là ông ngoại người, cho dù tương lai ta có trở thành võ tôn, thì trước mặt ông ngoại người, ta cũng chỉ là cháu rể mà thôi.”

Khúc Khôn truy kích ngàn dặm, cuối cùng dùng kiếm trăm chết Mặc Giao. Mặc Giao vừa chết, thú triều đã duy trì hai năm lập tức không công tự lui, nguy cơ tứ quốc cứ như vậy mà giải trừ.

Trong trận thú triều này xuất hiện vô số anh hào, vô số sự tích anh dũng được người đời truyền xướng.

Trong trận thú triều này, người nổi danh nhất không phải là Khúc Khôn giải trừ thú triều lúc cuối, mà là Mộ Thần và Diệp Thạch.

Sau khi thú triều kết thúc, Mộ Thần và Diệp Thạch liền biến mất vô tung vô ảnh, để lại vô số lời đồn đãi.

Lúc đó Mộ Thần và Diệp Thạch đang ngồi trong phi thuyền của Đan Khí Các đi tới Linh Tháp Châu.

“Mộ thiếu và Diệp thiếu cứ như vậy mà rời đi sao? Có rất nhiều người ở tứ quốc đang chờ mở khánh công yến cho hai vị đấy.” Tề Lăng cười nói.

Mộ Thần cười: “Thú triều đã kết thúc, ta cũng nên ly khai.”

Hắn đã sớm muốn rời khỏi Huyền Phong đế quốc, nhưng mà lại không đi được. Huyền Phong đế quốc quá nhỏ, nếu cứ ở lại nơi đó, nói không chừng ngày nào đấy hắn sẽ thật sự thành pháo hôi mất.

Hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, cũng không biết Trang Du và Lục Nghiêu đã chạy tới đâu rồi.

Cho dù Lục Nghiêu không có gì hơn người, nhưng chỉ sợ Trang Du sẽ không làm chuyện vô vị như thế. Đó là nhân vật chính đấy! Diệp Thạch nhiều lần ám toán Trang Du mà đều không thể giết chết Trang Du, như vậy đủ thấy sinh mệnh lực tràn đầy của Trang Du rồi.

Không biết tình huống Trang Du bây giờ sao rồi. Không biết tên công chính quy thứ ba của Trang Du có quan hệ gì với Diệp Thạch không.

Không biết, Trung Châu là dạng địa phương gì?

Huyền Phong đế quốc.

Tân Như Ca tay cầm bái thiếp tìm Kinh Sí Diễm, “Sư phụ, người nhiều như vậy đều đến tìm Mộ Thần Diệp Thạch.”

“Đều thu lại đi, không dùng được rồi, hai đứa nó đã chạy.” Kinh Sí Diễm chấp tay sau lưng, bất đắc dĩ nói.

Tân Như Ca thở dài, “Liều chết liều sống lâu như vậy, thế mà lúc khánh công lại chạy vô tung vô ảnh.”

Có thể giải quyết được trận thú triều này thì phải kể công tới Mộ Thần và Diệp Thạch. Tam quốc ban đầu khinh thường Huyền Phong đế quốc, nhưng sau khi trải qua lần thú triều này, thái độ đối đãi với Huyền Phong lập tức xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Kinh Sí Diễm thở một hơi dài: “Mộ Thần và Diệp Thạch là người có chí lớn, đối với loại chuyện này không có hứng thú.”

Tân Như Ca cười nói: “Diệp Thạch vốn rất có hứng thú đối với mấy món ăn trong khánh công yến, nhưng sau đó lại lo lắng Mộ Thần sẽ bị đám mỹ nữ bắt cóc trong khánh công yến, cho nên ngược lại càng vội vã rời đi hơn cả Mộ Thần.”

Kinh Sí Diễm cười bất đắc dĩ, “Tiểu sư đệ của con đúng là buồn lo vô cớ. Trừ nó ra, Mộ Thần chưa từng liếc mắt nhìn người khác quá nhiều.”

Tân Như Ca gật đầu, nàng cũng có ý nghĩ như vậy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

223. Chương 223

Tề Lăng phe phẩy chiếc quạt trên tay, tràn đầy kính nể nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch trước mắt.

Hơn một tháng trước, lúc mời Mộ Thần Diệp Thạch, Tề Lăng đã cảm thấy hai người này sẽ theo hãn rời khỏi Huyền Phong đế quốc, lúc này hai người quả nhiên ở trên phi thuyền của hãn.

Nhưng ban đầu hãn tưởng rằng hai người này sẽ không chịu nổi áp lực từ thú triều mà chạy trốn chết, lại không nghĩ tới, hai người này lại thuận lợi giải quyết chuyện thú triều, công thành lui thân.

Ban đầu hãn còn tưởng rằng tứ quốc đã định trước sẽ bị huỷ diệt, ai mà có thể nghĩ đến, vấn đề nan giải này vậy mà lại bị hai thiếu niên mười tám tuổi giải quyết.

Giang sơn lớn mới xuất ra tài tử! Trong trận thú triều tứ quốc, thanh danh Mộ Thần và Diệp Thạch truyền xa, bây giờ khi nói đến thiếu niên anh tài, vô luận là người chỗ nào thì đầu tiên cũng nghĩ đến Mộ Thần và Diệp Thạch, hai thiếu niên này đúng là quá mức nghịch thiên.

“Mộ thiếu, trận pháp kia thật sự không bán sao?” Tề Lăng nhin không được hỏi lần thứ hai.

“Tiền bối, xin lỗi.” Mộ Thần thần nhiên từ chối.

“Một trăm triệu cũng không ít.” Tề Lăng nhú mày nói.

Mộ Thần bất đắc dĩ trả lời: “Không phải là vấn đề về nguyên thạch.”

Thú triều đã kết thúc, hiện tại hắc cũng không cần dùng nguyên thạch gấp. Lấy bản lãnh của hắc, nếu muốn nguyên thạch thì cần gì phải bán Linh Tông Trận kia. Mộ Thần cảm thấy quyền sách trận pháp kia của Diệp Thạch không hề tầm thường, nếu có thể không lộ thì không cần lộ ra.

Tề Lăng nhú mày, người phía trên muốn hắc kiệt lực lấy được trận pháp có thể giúp võ hoàng thăng cấp võ tông kia, đáng tiếc, Mộ Thần này dầu muối không qua, căn bản không thể nào xuống tay. Tề Lăng cũng từng nghĩ qua chuyện xuống tay từ Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch đều nghe theo Mộ Thần, Mộ Thần nói không bán, dù Tề Lăng ra giá cao tới đâu, Diệp Thạch cũng không đồng ý bán.

Bởi vì Khúc Khôn thăng cấp võ tông, thân phận Mộ Thần và Diệp Thạch cũng nước lên thì thuyền lên.

Có một vị tôn đại thần như Khúc Khôn chống lưng, dù cho sau lưng Đan Khí Các có võ tông thì Tề Lăng cũng không dám bức ép hai người.

Diệp Thạch hỏi: “Tề tiên bối, người nói là Linh Tháp Châu có năm tòa linh tháp? Chỉ cần đi lên tầng thứ bảy của một tòa trong đó là có thể được truyền tống tới Trung Châu?”

Lần trước khi Tề Lăng cùng bọn họ nói đến năm tòa linh tháp, tâm tư Diệp Thạch không có đặt ở trên đó, bây giờ thú triều đã kết thúc, Diệp Thạch không khỏi tò mò đối với linh tháp kia.

Tề Lăng gật đầu: “Không sai, tầng thứ nhất trong linh tháp, tất cả đều là tri thức học thuật nhất cấp, nhị tầng thì là nhị cấp, cứ tăng lên như thế... Ở linh tháp, nếu muốn đi lên trên thì phải lĩnh ngộ nội dung tri thức học thuật, nếu như không lĩnh ngộ được thì sẽ bị truyền ra ngoài linh tháp.”

“Mỗi người khi tiến vào Linh Tháp đều nhìn thấy nội dung giống nhau, linh tháp là một địa phương rất thần kỳ.”

Nói tới linh tháp, trong mắt Tề Lăng nở rộ dị quang.

“Có ai đã từng bị truyền tống tới Trung Châu chưa?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Điều kiện truyền tống của Linh Tháp là thuật sư thất cấp dưới ba mươi tuổi, một mảnh địa vực này của chúng ta, vẫn còn chưa có cường giả nào xuất hiện, nhưng nghe nói là hơn hai năm trước có người bị truyền tống tới Trung Châu.”

Diệp Thạch ngoài ý muốn hỏi: “Ai vậy?”

“Người bị truyền tống nghe nói tên là Trang Du.” Tề Lăng nói.

Đôi mắt Diệp Thạch mở to, “Trang Du?” Không phải là tên Trang Du mà y biết chứ?

“Đúng thế. Lại nói, người tên Trang Du kia trước đó cũng từ Thánh Tinh học viện.” Người đó và Diệp Thạch còn có chút quen lại nữa, tin tức Đan Khí Các rất linh thông.

“Sao lại là Trang Du? Hắn biết học thuật?” Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, hình như tên Trang Du kia không hề hiểu học thuật, tâm tư tiểu bạch kiếm kia đều dồn trên việc câu dẫn người ta, làm sao có thể biết được học thuật gì chứ.

“Việc này là cơ mật.”, Tề Lăng bình tĩnh uống một ngụm nước.

Mộ Thần không cần nghĩ ngợi mà nói: “Muốn bao nhiêu?”

Tề Lăng cười đáp: “Mười triệu.”

“Thành giao.” Mộ Thần thản nhiên.

“Trang Du không phải tự mình được truyền tống, mà là do một thiếu niên đến từ Trung Châu mang hẳn truyền tống theo.” Tề Lăng kể.

Ánh mắt Diệp Thạch hiện lên hàn quang, Trang Du lại câu dẫn nam nhân, tên này vậy mà câu dẫn người đến từ Trung Châu, thật đúng là ai đến cũng không ‘cự tuyệt’.

“Thiếu niên đến từ Trung Châu?” Mộ Thần hỏi.

“Đúng, thiếu niên kia hai mươi hai tuổi, có tu vi võ hoàng nhị tinh, cũng như Mộ thiếu, có được năng lực vượt cấp khiêu chiến.”

Lúc thiếu niên kia tới thì Mộ Thần và Diệp Thạch còn đang ở tu vi võ vương, Linh Tháp Châu tuy được xưng là có nhiều thiếu niên anh hào, nhưng những người trẻ tuổi lại chỉ có thể nhìn theo bóng lưng người này.

Thiếu niên kia tự cho là mình rất cao, tu luyện giả ở Linh Tháp Châu trong mắt hẳn như là gà đất, mà trên thực tế, Linh Tháp Châu lúc ấy quả thật không có ai có thể ganh đua với hẳn, bởi vì chênh lệch quá lớn.

Người kia ưu tú, cũng giống như Mộ Thần và Diệp Thạch bây giờ, ưu tú khiến người khác tuyệt vọng.

Mộ Thần siết chặt tay, bình phục tâm tình lại một chút, nâng mắt lên hỏi: “Biết hẳn tên là gì không?”

“Hình như tên là Bạch Nghị.” Tề Lăng nhíu mày suy nghĩ nói.

Đôi mắt Mộ Thần chột co lại, Diệp Thạch vẫn luôn quan sát biểu tình Mộ Thần, khi nhìn thấy sắc mặt lúc này của Mộ Thần, Diệp Thạch nhin không được vươn tay cầm tay Mộ Thần.

Mộ Thần nở nụ cười trấn an Diệp Thạch: “Ta không sao.”

Diệp Thạch nghe vậy gật đầu an ủi: “Mộ Thần, cái tên này là Bạch Nghị kia tuy lợi hại, nhưng mà hẳn cũng không lợi hại bao nhiêu. Hẳn hai mươi hai tuổi mới là võ hoàng nhị tinh, còn người giờ đã là võ hoàng tam tinh rồi.”

Mộ Thần cười nói: “Đúng vậy. Thạch Đầu cũng lợi hại hơn tiểu bạch kiếm kia, chờ tới lúc Thạch Đầu hai mươi hai tuổi, khẳng định sẽ không chỉ là võ hoàng nhị tinh.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Diệp Thạch cúi đầu trầm nghĩ, có thể coi trọng tiểu bạch kiếm Trang Du này thì đều là mấy tên ngu ngốc ánh mắt không tốt, mà một tên ngu ngốc thì làm sao có thể mạnh hơn mình được.

“Thiếu niên kia là trận pháp sư thất cấp, không biết đã dùng thủ đoạn gì mà che chở Trang Du lên tầng thứ bảy của tháp trận pháp, rồi tiêu thất trong đó.” Tề Lăng nói.

Diệp Thạch cắn chặt răng, tên Trang Du kia không có bản lĩnh gì, nhưng bản lĩnh câu dẫn người đúng là nhất đẳng, vậy mà dù được Bạch Nghị dẫn hẳn rồi đi.

Mộ Thần hí mắt, “Bọn họ đã rời đi được bao lâu?”

“Đại khái là hơn hai năm.” Tề Lăng nói.

Mộ Thần hí mắt, Trang Du rời tới Trung Châu đã hơn hai năm. Thời gian hơn hai năm, Trang Du thân là nhân vật chính, cũng không biết đã đi tới một bước kia chưa.

Thế nhưng, nếu tên công chính quy của Trang Du – thiên tài Bạch Nghị hai mươi hai tuổi lại chỉ là võ hoàng nhị tinh, như vậy liền đại biểu thiên tài ở Trung Châu cũng không mạnh hơn hẳn và Diệp Thạch bao nhiêu.

Diệp Thạch cúi đầu, ánh mắt tối đen. Nghe nói Trung Châu mới là nơi nhân tài tập trung, ở đó đất rộng của nhiều, võ tông đầy đất còn võ hoàng thì không bằng chớ. Trang Du đã tới đó, không biết đã tới một bước kia chưa.

“Tề quản sự, người biết tình huống của Lục Nghiêu không?” Mộ Thần hỏi.

Tề Lăng thản nhiên cười. Chuyện Lục Nghiêu và Mộ Thần từng có xung đột hẳn có nghe thấy. Năm đó đệ tử hai học viện Thánh Tinh và Minh Nguyệt tỷ thí, Lục Nghiêu và Mộ Thần chia ra làm đệ tử nổi bật nhất của hai học viện tham dự tỷ thí, nghe nói năm đó Lục Nghiêu còn trên mình văn thuật áp Mộ Thần một đầu.

Thời thế đổi thay, lúc này Lục Nghiêu ngay cả một đầu ngón chân của Mộ Thần cũng không bằng.

Tề Lăng gật đầu: “Có, Lục Nghiêu đang ở Linh Tháp Châu, hẳn là minh văn sư, đã trở thành võ vương nhất tinh, đặt chân tới tầng thứ năm của tháp minh văn, là một ngũ cấp minh văn sư.”

Lục Nghiêu trong đám trẻ tuổi cũng coi như là nhân tài kiệt xuất, đáng tiếc khi so sánh với Mộ Thần, Diệp Thạch còn có vị thiên tài thiếu niên Bạch Nghị từ Trung Châu kia thì liền kém quá xa.

Diệp Thạch bĩu môi hỏi: “Trang Du không mang hẳn theo à?”

Tề Lăng lắc đầu nói: “Phát động truyền tống trận đi tới Trung Châu cũng không dễ như trong tưởng tượng của các người đâu. Thiếu niên tên là Bạch Nghị kia có thể mang Trang Du đi theo đã rất may mắn rồi, hẳn không có khả năng hao phí khí lực mang thêm một tên tình địch.”

Mộ Thần cười cười: “Là như vậy à.”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Lục Nghiêuphế quá mà,cho nênTrang Du không cần hãnnữa.” Cũng giống như năm đó, vì Lam Nhược Phong quá phế, sau đó người này liền bị Trang Du buông tha.

Mộ Thần mỉm cười thầm nghĩ, ban đầu thì những tên công chính quy của Trang Du phải là đồng thời tiến lui, nhưng lúc này tựa hồ có một tên đang bị bỏ.

Tư chất Lục Nghiêu cũng không tồi, nhưng đáng tiếc so với Bạch Nghị thì kém quá xa, căn bản không cùng một tầng thứ.

Mộ Thần buông mắt suy nghĩ, ánh mắt không ngừng biến hóa.

Lục Nghiêu bây giờ hẳn là đã không còn bao nhiêu uy hiếp đối với bọn họ, nhưng để ngừa vạn nhất, hẳn có nên giải quyết luôn người này không nhỉ.

“Mộ Thần, người đang suy nghĩ gì vậy?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười trả lời: “Tadàngsuy nghĩ, nếu như Thạch Đầu gặp được thanh niên tài giỏiởTrung Châuthìcó thểkhông cần tanrũa không.”

Diệp Thạch có chút phản uất nhìn Mộ Thần, một hơi cắn lên vai Mộ Thần.

“Mộ thiếuvà Diệp thiếucóthìcảm thật tốt.” Tề Lăng cười lên tiếng.

Diệp Thạch thấy Tề Lăng vẫn còn ở đây, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ ngại ngùng.

Trong một tòa lầu ở Linh Tháp Châu, vài thiếu niên hội tụ lại tám chuyện.

“Người có nghe chưa?Thú triều ởHuyền Phong, Fred, Huyết Nguyệtvà Thiên Khôngđếquốcđã kết thúc rồi đó.”

“Ta cũng có nghe nói rồi. Ai mà có thể nghĩ đến Khúc tiền bối lại thăng cấp thành võ tông. Có một võ tông tọa trấn, thú triều tất nhiên là giải quyết dễ dàng.”

“Ban đầu ta còn tưởng rằng Mộ Thần và Diệp Thạch sẽ chết trong thú triều chứ. Không nghĩ tới hai người này lại vẫn còn sống.”

“Mộ Thần và Diệp Thạch làm sao có thể dễ chết như vậy! Ta nghe nói, lần thú triều này có thể giải quyết đều là nhờ phúc bọn họ ấy.”

“Chuyện này có chút khoa trương quá. Ta nghe nói Mộ Thần và Diệp Thạch có chiến lực kinh người, yêu thú lục cấp chết trên tay hai người tổng cộng có hơn hai mươi con, nhưng mà nếu không phải là Khúc tiền bối ở thời khắc mấu chốt thăng cấp thì cũng không còn sống được.”

“Các người thì biết cái gì. Nghe nói chuyện Khúc tiền bối thăng cấp võ tông có liên quan tới hai bọn họ đấy.”

“Ta cũng có nghe được loại đồn đãi này, nhưng thú triều vừa chấm dứt thì hai người họ liền mất tích.”

“Mất tích? Bọn họ lại đi tới nào nữa?”

“Ai biết, có lẽ sẽ đến Linh Tháp Châu không biết chừng, nghe nói đan thuật, phù thuật, trận pháp thuật của Mộ Thần đều đã đến lục cấp, có lẽ nếu hắn xông vào Linh Tháp một lần thì sẽ có thể truyền tống tới Trung Châu.”

“Chênh lệch giữa lục cấp và thất cấp vẫn rất lớn, Mộ Thần đúng là kinh thái tuyệt diệu thật, nhưng nếu muốn truyền tống tới Trung Châu thì cũng không dễ dàng đâu.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

224. Chương 224

“Đây không phải là Lục Nghiêu sao? Sao lại ở chỗ này uống rượu giải sầu vậy?”

“Vợ chạy theo người ta, cho nên hăn mới tới đây uống rượu giải sầu đây.”

“Lục Nghiêu cũng thật là, vì một song nhim tự hủy tương lai, hai năm trước hăn đã là võ vương kiêm minh văn sử ngũ cấp, nhưng khi tên Trang Dukhi đi rồi, thực lực của hăn lại chưa từng tiến bộ thêm.” Một thiếu niên mặc y phục xanh tràn đầy khinh thường nói.

“Cho dù hăn không tiến thêm thì cũng mạnh hơn người đây.” Một thiếu niên mặc y phục xanh lam bốn cột.

Khuôn mặt thiếu niên y phục xanh đỏ lên, tràn đầy không cam lòng nói: “Nếu hăn cứ tiếp tục suy sút như vậy, sớm muộn gì ta cũng có thể đuổi theo hăn.”

Thiếu niên y phục xanh lam nhẹ lay động chiếc quạt trên tay, nói: “Lục Nghiêu đúng là đáng tiếc, nghe nói năm đó Lục Nghiêu cũng là một nhân vật có thể ganh đua với Mộ Thần.”

“Chỉ với hăn á? Một tên không tư tiến thủ, một tên từ quỵ cả ngày uống say như chết như Lục Nghiêu? Không thể nào! Mộ Thần chính là võ hoàng đấy! Hăn là tuyệt thế thiên tài mà các quốc gia đều công nhận. Lục

Nghiêu làm sao có thể so với người ta được!” Thiếu niên y phục xanh không cho là đúng.

“Bây giờ thì tất nhiên không được, nhưng nghe nói người này năm đó không kém hơn Mộ Thần bao nhiêu.” Thiếu niên y phục xanh lam nói.

“Chắc chỉ là lời đồn thôi.”

“Có lẽ vậy.”

Lục Nghiêu hưng hăng uống một ngụm rượu, tiếng nói chuyện chung quanh truyền vào trong tai Lục Nghiêu, Lục Nghiêu cảm thấy thân tâm đều mệt mỏi.

Trang Du đã chạy theo Bạch Nghị ưu tú hơn hẳn. Lời Diệp Thạch nói năm đó quả nhiên trở thành sự thực. Năm đó Trang Du bỏ Lam Nhược Phong, bây giờ Trang Du bỏ chính mình, đúng là thế sự đổi thay!

Khóe miệng Lục Nghiêu nhin không được nở ra một nụ cười khổ, uống hẳn ở trên người Trang Du đầu nhập vào nhiều như vậy, kết quả tới lúc trở mặt, Trang Du lại một chút cũng không do dự.

Lúc Trang Du rời đi có nói nếu hẳn ở Trung Châu thấy tốt thì sẽ nghĩ biện pháp quay về đón mình, kết quả đã hơn hai năm, Trang Du ngay cả bóng dáng cũng không lộ!

Chỉ sợ là tiện nhân kia đã sớm bị đám thanh niên tài giỏi ở Trung Châu mê hoa cả mắt rồi, làm sao có thể nghĩ tới mình nữa. Vì sao năm đó mình lại thích Trang Du? Nếu khi đó mình không gặp Trang Du, lúc này mình tuyệt đối sẽ không tới nông nổi này.

Lục Nghiêu siết chặt tay, bây giờ Mộ Thần và Diệp Thạch đều là võ hoàng, hai bọn họ đều đã trở thành “tiền bối” của mình...

Cho dù lúc này sư phụ và ông nội của mình gặp được bọn họ, chỉ sợ cũng phải khách khí ba phần. Nghĩ lại lúc trước mình khí phách phẫn chấn bao nhiêu bước vào học viện Thánh Tinh, giờ nhìn lại giống như là một truyện cười.

Mọi người chung quanh ca ngời này nọ về Diệp Thạch Mộ Thần, truyền vào trong tai Lục Nghiêu chỉ cảm thấy như ngũ tạng đang đốt cháy.

Diệp Thạch dựa vào mép thuyền, tràn đầy tò mò nhìn năm tòa Linh Tháp cao ngất trong mây.

“Thật xinh đẹp!” Diệp Thạch nhìn không được mà tán thưởng.

Năm tòa Linh Tháp, mỗi một tòa đều nguy nga hùng vĩ, điêu luyện sắc sảo, không giống như được xuất ra từ tay người nơi này. Đến tột cùng thì Trung Châu là địa phương như thế nào? Nếu có cơ hội, mình nhất định phải đi nhìn thử.

Mộ Thần hí mắt nói: “Hình như Linh Tháp là pháp khí.”

Diệp Thạch sửng sốt hỏi: “Pháp khí?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!” Chỉ sợ là pháp khí bát cấp. Nơi này vậy mà lại có pháp khí bát cấp!

Diệp Thạch lại nhìn Linh Tháp, ánh mắt nhìn không được toát ra vài phần tham lam.

“Có thể thu không?” Linh Tháp này vừa nhìn liền biết là thứ tốt!

Mộ Thần hí mắt, mặc dù là pháp khí, nhưng chắc là rất khó thu! Nếu không thì cũng sẽ không còn ở chỗ này.

“Mộ thiếu cô nhân lực thật tốt! Nghe nói người cũng là luyện khí sư, xem ra lời đồn là thật.” Tề Lăng nhìn Mộ Thần, kiềm chế sự kinh hãi lại, bình

tĩnh nói.

Mộ thần cười cười: “Tachilà có chút hiểu biết về luyện khí thuật mà thôi, cũng không ghê gớm lắm.”

“Nghe nói năm tòa Linh Tháp này đích thật là pháp khí. Từ xưa đến nay có rất nhiều võ tông đã thử thunó, nhưng những người đó nếu không phải bị phản phệ trọng thương thì chính là bị phản phệ chết. Sau đó lại từ từ không có ai đánh chủ ý về năm tòa Linh Tháp nữa.” Tề Lăng cười cười kể với Diệp Thạch.

Diệp Thạch không nhịn được kinh hãi. Ánh mắt y lập lòe trầm nghĩ, may mắn, may mắn, may mà y mới chỉ suy nghĩ, còn chưa có hành động.

Đến Linh Tháp Châu, Mộ Thần và Diệp Thạch liền tạm biệt Tề Lăng.

Hai người đi dạo vài cửa hàng lớn ở Linh Tháp Châu, thu hoạch được không ít, Mộ Thần ra tay đổi một ít đan dược, phù chú không dùng đến thành một đồng nguyên thạch và linh thảo.

“Linh Tháp Châu cũng thật là lớn!” Diệp Thạch cảm thán.

Mộ Thần gật đầu, “Đúng thật.”

Linh Tháp Châu có vật tư phong phú hơn Huyền Phong đế quốc nhiều như vậy, vậy có thể tưởng tượng ra ở Trung Châu kia có bao nhiêu phần hoa.

Mộ Thần và Diệp Thạch lưỡng lự đi vào một tửu lâu.

“Là Lục Nghiêu!” Diệp Thạch kinh ngạc thì thầm một tiếng.

Bảy, tám cái bình rượu bày đầy một bàn, Lục Nghiêu gục xuống bàn, đôi mắt đầy vẻ suy sút.

Mộ Thần nhíu mày, tuy đã sớm nghe nói Lục Nghiêu đang ở trong Linh Tháp Châu, nhưng mà không nghĩ tới lại gặp được nhanh như vậy, đúng là nghiệt duyên mà!

Diệp Thạch đánh giá Lục Nghiêu rồi bĩu môi: “Tên này bị gì đây?! Không phải chỉ là tiểu bạch kiếm Trang Du kia chạy đi theo người ta thôi sao? Cần gì mà phải suy sút tới vậy? Đúng là không có chí khí.”

Nhìn thấy bộ dáng Lục Nghiêu như vậy, Diệp Thạch nhìn không được có chút vui sướng khi người ta gặp họa. Đối với cái tên Lục Nghiêu này, Diệp Thạch thật sự không sinh ra nổi một tia hảo cảm nào.

Lục Nghiêu vừa nhìn thấy Diệp Thạch và Mộ Thần, liền có chút chật vật dời mắt đi chỗ khác.

Mộ Thần cẩn thận đánh giá Lục Nghiêu lại một phen, trên mặt hiện lên vẻ trào phúng.

“Mộ Thần, sao thế?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười với Diệp Thạch, đầy thương hại lắc lắc đầu nói: “Có vẻ như Lục Nghiêu đã bị người ta vạch khí hải, đúng là đáng thương.”

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, ý người là gì?”

Mộ Thần cười cười, nói: “Ý của ta là, đại khái Lục Nghiêu có tu luyện cỡ nào thì cũng chỉ có thể là một võ vương.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt không dám tin: “Sao có thể vậy?”

Mộ Thần nhún vai: “Ta không biết nữa!”

Hắn nói mà, Lục Nghiêu sao lại chật vật như vậy, thì ra là như này. Càng lên cấp cao, áp lực càng nặng, mà Lục Nghiêu lại còn có tư chất bát

cấp, con đường tu luyện vốn nên đi theo một đường bằng phẳng, nhưng hiện tại...

Lục Nghiêu gắt gao siết tay, những lời Mộ Thần và Diệp Thạch nói đều truyền vào tai hắn.

Tên Bạch Nghị mặt người dạ thú kia ở trước mặt Trang Du thì giả làm người tốt, nhưng trong tối lại âm thầm hạ sát thủ với hắn.

Bực nhất là sau khi Bạch Nghị rời khỏi thì hắn mới phát hiện Bạch Nghị âm thầm động thủ với hắn.

Thiên phú của hắn bị Bạch Nghị phế đi, vô luận hắn có cố gắng cỡ nào, đời này hắn đều chỉ có thể là một võ vương.

Nhìn những người kia không bằng hắn tiến bộ từng chút từng chút, hắn lại cứ ở một chỗ không tiến thêm một bước nào, thời khắc cảm thụ những người ban đầu trong mắt hắn là phế vật lại đuổi kịp hắn, Lục Nghiêu đều sắp bị bức điên rồi.

Hắn không dám để cho Lục Hành Phong và Không Sát biết thiên phú của hắn đã bị phế bỏ, nên hắn chỉ có thể giả thành bộ dáng suy sút bất kham, khiến mọi người cho rằng hắn là vì tình mà khổ sở, thế nên tu vi hắn mới trì trệ không tiến.

“Đi thôi, không phải là người muốn ăn Hoa Điều Cua sao.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Diệp Thạch vội gật đầu: “Đúng vậy, đi thôi!”

Khóe miệng Mộ Thần hiện lên một nụ cười lạnh, ban đầu hắn còn muốn giết Lục Nghiêu để chấm dứt hậu hoạn, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng Lục Nghiêu, nói không chừng cái chết chính là thứ giúp hắn giải thoát.

Diệp Thạch đuổi kịp bước Mộ Thần.

Lục Nghiêu nhìn theo bóng dáng Mộ Thần Diệp Thạch rời đi, ánh mắt đầy vẻ hung ác. Mộ Thần đã nhìn ra. Mộ Thần đã nhìn ra thân thể hắc xảy ra vấn đề!

Tiếng Mộ Thần và Diệp Thạch nghị luận không lớn không nhỏ, những người chung quanh đây khẳng định cũng có thể nghe được. Chắc chắn là tên Mộ Thần này cố ý. Hắc cố ý để cho mọi người biết được thân thể mình có vấn đề, hắc cố ý để cho mọi người biết, bây giờ mình chỉ là một tên ‘phế vật’.

Lục Nghiêu siết chặt tay, mỗi hận trong lòng hắc hận đến mức nhỏ ra máu, lại không thể làm được gì.

Cũng giống như lúc trước hắc không đối phó được Bạch Nghị, bây giờ Mộ Thần cũng không phải người mà hắc có thể đối phó được.

“Mộ Thần, người nói coi, thân thể Lục Nghiêu có vấn đề có thể là do Trang Du động tay không?” Diệp Thạch ngậm đũa, tò mò hỏi.

Mộ Thần có chút nghi hoặc hỏi Diệp Thạch: “Sao người lại nghĩ như vậy?”

Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên: “Người không biết sao? Tiểu bạch kiếm Trang Du này thoát nhìn cả người vô hại, nhưng thực tế thì tâm nhân rất xấu đó.”

Mộ Thần nở nụ cười, thân nhiên dựa vào ghế dựa, xoay xoay chén rượu trên tay, “Không phải là Trang Du. Lúc Trang Du rời đi thì mới chỉ là một võ linh, hắc không năng lực này. Tuy không phải là Trang Du, nhưng rất có thể là do Bạch Nghị.”

“Bạch Nghị? Cái tên từ Trung Châu kia?” Diệp Thạch nhướng mày.

Mộ Thần gật đầu: “Chính hửn.”

Mộ Thần đã hỏi thăm một vòng, Bạch Nghị xuất thân cao quý, cho dù là ở Trung Châu thì cũng là một nhân vật nổi tiếng, Bạch Nghị căn bản là khinh thường người nơi này.

Nếu Bạch Nghị đã coi trọng Trang Du, còn phí nhiều tâm sức mang Trang Du đi, thì hửn làm sao có thể dễ dàng tha thứ chuyện Trang Du còn có nam nhân khác, mà đó lại là một nam nhân căn bản không bằng hửn.

Mộ Thần nghe nói, tuy rằng Trang Du đồng ý đi theo Bạch Nghị, thế nhưng trước khi đi cũng lưu luyến không rời Lục Nghiêu.

Bạch Nghị là một người tâm cao khí ngạo cỡ nào, sao hửn dễ dàng tha thứ được chứ.

“Chúng ta từng có xung đột với Trang Du, mà bây giờ hửn đã dán lên Bạch Nghị. Nghe nói Bạch Nghị đến từ một đại gia tộc ở Trung Châu, khi tới bên kia, chúng ta phải tận lực điệu thấp một tí, chờ tới khi đã thăm dò tất cả tình trạng của Bạch Nghị rồi mới tính. Ngàn vạn lần không được xúc động, dù sao ‘cường long khó áp địa đầu xà’.” Mộ Thần dặn dò.

Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu cam đoan: “Mộ Thần, người yên tâm đi, ta biết đúng mực mà.”

Mộ Thần gật đầu: “Tốt.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

225. Chương 225

Mộ Thần và Diệp Thạch từ trên lầu đi xuống, vừa lúc gặp phải Lục Hành Phong, Mộ Thần liếc mắt nhìn Lục Hành Phong một cái, thấy lão ta tựa hồ già hơn trước rất nhiều.

Lục Hành Phong nhìn thấy Mộ Thần Diệp Thạch, nhất thời thay đổi sắc mặt.

“Lục đạo hữu, đã lâu không gặp.” Mộ Thần khoanh tay, mỉm cười chào hỏi.

“Đã lâu không gặp.” Lục Hành Phong nghiêng răng nghiêng lợi đáp lời.

“TavàThạch Đầu còn có việc, khôngthểquấy rầynhiều hơn.” Mộ Thần cười mỉm chi và nói.

“Hai vị cứ tự nhiên.” Lục Hành Phong lạnh lùng nói.

Mộ Thần tính tình tốt gặt đầu với Lục Hành Phong, mang theo Diệp Thạch nghênh ngang mà đi.

Lục Hành Phong nhìn theo bóng dáng hai người, ánh mắt đầy hận ý.

Hai tên nhóc này chính là khắc tinh của hắn, lần đầu tiên khi đi thăm dò bí cảnh võ tông, hai tên này đi vào truyền tống trận trước mặt bọn họ, chẳng những chiếm hết đại bộ phận chỗ tốt, còn giết chết vài võ hoàng phía bọn họ.

Lần thứ hai ở mật quật Kim gia mà hần đã thăm dò trong thời gian dài, kết quả khi tới đó, mọi thứ lại đều bị Mộ Thần Diệp Thạch cầm đi, tâm huyết mấy chục năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nếu sớm biết vậy thì năm đó hần cần gì phải diệt Kim gia, uống công làm tiểu nhân bao nhiêu năm.

Bên ngoài đều nói Khúc Khôn thăng cấp là bởi vì một trận pháp đặc biệt.

Lục Hành Phong cười lạnh, nếu không phải Mộ Thần và Diệp Thạch tìm được một gốc Thất Thái Liên ở trong mật quật Kim gia, như vậy chỉ một cái trận pháp thì có năng lực gì.

Mộ Thần và Diệp Thạch đã cầm đi chỗ tốt thì thôi đi, tên hỗn đản Mộ Thần này thế mà lại bày ra bẫy rập ngay tại cửa vào mật quật Kim gia, làm hại bọn họ tổn thất thảm trọng.

‘Lục đạo hữu’. Nhớ tới xưng hô của Mộ Thần với mình, Lục Hành Phong liền nổi giận trong bụng. Năm đó Mộ Thần chỉ là một tên nhóc mà hần có thể tùy tay bóp chết, nhưng bây giờ tên này lại là tồn tại có thể cùng ngồi cùng ăn với mình.

Hai tên nhóc đó tuổi còn nhỏ như vậy, thật không biết sau này có thể lên cao tới cỡ nào nữa.

Nếu biết sớm... Nếu biết sớm, lúc ấy hần nên không tiếc hết thầy đại giới mà làm thịt hai tên nhóc này. Nếu lúc trước hần xử lý bọn này, lúc này làm sao hai tên này còn nghênh ngang được vậy.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi đến trận pháp tháp, trước cửa trận pháp tháp có một con sư tử bạch ngọc.

Sư tử bạch ngọc há miệng rộng, đôi mắt như biết động, tràn ngập vẻ tham lam.

Nếu muốn đi vào tầng thứ nhất của trận pháp tháp, thì phải đưa vào miệng sư tử bạch ngọc một ngàn nguyên thạch, tầng thứ hai mười ngàn, tầng thứ ba một trăm ngàn. Mỗi tầng theo thứ tự mà nhân lên mười lần, nếu muốn truyền tống lên tầng thứ bảy thì cần phải có mười triệu nguyên thạch.

Nếu như trận pháp thuật của tu luyện giả không đến thất cấp, cho dù có bị truyền tống vào tầng thứ bảy thì cũng sẽ chỉ ở trong giây lát sau đó bị truyền tống ra, đương nhiên nguyên thạch sẽ không được trả lại.

Diệp Thạch nhìn con sư tử bạch ngọc há miệng ra, bất đắc dĩ nói: “Công phu sư tử ngoạm, công phu sư tử ngoạm. Đây đúng là công phu sư tử ngoạm chính tông! Nghe nói số nguyên thạch đưa vào trong miệng con sư tử này đã có khoảng mấy ngàn triệu. Nhiều nguyên thạch như vậy, cũng không biết đã bị con sư tử chết tiệt này ăn tới nơi nào, đây chính là một số nguyên thạch lớn đó!”

Mộ Thần nhìn trận pháp tháp, nói: “Hả là bị dùng để duy trì trận pháp tháp vận hành.”

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Mộ Thần: “Duy trì trận pháp tháp vận hành?”

Mộ Thần gật đầu: “Chính xác!” Trận pháp tháp này chính là một đại dạ dày vương ăn nguyên thạch! Cho dù mình có biện pháp thu phục thì cũng vô pháp vận dụng nó.

“Mặc kệ cái này, chúng ta vào thôi.” Diệp Thạch cười nói.

Mộ Thần gật đầu, đưa vào miệng sư tử bạch ngọc hai ngàn nguyên thạch, hai người lập tức bị truyền tống vào tầng thứ nhất trận pháp tháp.

Tầng một trận pháp tháp có rất nhiều người. Có rất nhiều trận pháp sư đang nhăn mày khổ sở suy tư về nội dung trong tháp.

Mộ Thần nhanh chóng quan sát tri thức trong trận pháp tháp. Trận pháp thuật của hắc và Diệp Thạch phần lớn là do tự học, trụ cột cũng không được vững chắc. Mà tri thức trong trận pháp tháp rất có hệ thống, cũng rất hoàn thiện, hai người vừa lúc thừa dịp này bổ sung toàn bộ các loại tri thức.

Vài canh giờ sau, Mộ Thần và Diệp Thạch bị truyền tống ra, Mộ Thần đưa vào miệng sư tử bạch ngọc hai mươi ngàn nguyên thạch, Mộ Thần và Diệp Thạch liền bị truyền tống đến tầng thứ hai.

Chưa tới vài ngày, Mộ Thần và Diệp Thạch liền bước chân vào tầng thứ sáu của trận pháp tháp.

Mộ Thần giống như bọt biển mà điên cuồng hấp thu các loại tri thức trận pháp, trong đầu óc Mộ Thần hiện ra một ít tri thức trận pháp thất cấp thô thiển, Mộ Thần cũng bắt đầu hiểu ra.

Mộ Thần và Diệp Thạch ở trong tầng thứ sáu trận pháp tháp năm ngày, triệt để lĩnh ngộ tri thức trận pháp lục cấp trong trận pháp tháp mới đi ra.

“Mộ Thần và Diệp Thạch đang ở Linh Tháp Châu đó. Nghe nói bọn họ đã đặt chân vào tầng thứ sáu trận pháp tháp rồi.”

“Thật không hổ là tuyệt thế thiên tài!”

“Theo tiến độ này của bọn họ, ta nghĩ sớm muộn gì cũng có thể tiến vào tầng thứ bảy, rồi được truyền tống tới Trung Châu!”

“Nghe nói ở Trung Châu nhân tài xuất hiện lớp lớp, lần trước có một tên Bạch Nghị tới đây, hắc mới hai mươi hai tuổi mà đã là võ hoàng nhị tinh. Nghe nói người giống như hắc ở Trung Châu cũng không ít.”

“Mộ Thần và Diệp Thạch còn chưa đến hai mươi tuổi đã là võ hoàng, bọn họ cũng không kém hơn thiên tài ở Trung Châu.”

“Mà tên Bạch Nghị kia ánh mắt mọc trên đỉnh đầu, khinh khi tu luyện giả chúng ta nơi này đều là đám người không có tiền đồ. Đáng tiếc là hắc đi quá sớm, năm đó Mộ thiếu với Diệp thiếu còn chưa có trưởng thành, nếu như bây giờ hắc lại đến đây, Mộ thiếu và Diệp thiếu tuyệt đối có thể đạp hắc xuống!”

Lục Nghiêu nghe lời nói của mọi người chung quanh, trong lòng hắc lạnh một mảnh.

Lời Mộ Thần nói không ngoài sở liệu của hắc, quả nhiên đã truyền vào trong tai sư phụ và ông nội.

Biết tu vi của hắc không có khả năng tiến bộ thêm, giờ không còn có ai tới đây khuyên hắc ‘cải tà quy chính’, hắc đã bị sư phụ và ông nội buông tha.

Lấy bản lĩnh của Mộ Thần và Diệp Thạch, chắc là không được bao lâu sẽ được truyền tống đến Trung Châu.

Theo lời Bạch Nghị nói thì, tư chất của Bạch Nghị ở Trung Châu cũng ít có người địch nổi, mà thiên phú Mộ Thần và Diệp Thạch triển lộ ra lại không hề thấp hơn Bạch Nghị, đến Trung Châu hắc là cũng có thể trở thành nhân vật phong vân.

Tưởng tượng Mộ Thần và Diệp Thạch ở Trung Châu hiện ra phong vân, còn hắc lại chỉ có thể ở nơi này chậm rãi sống quãng đời còn lại, Lục Nghiêu liền có một loại cảm giác muốn nôn mửa.

“Mạc huynh, Mộ Thần thực sự thần kỳ như truyền thuyết bên ngoài nói hả?” Cốc Nguyệt hỏi Mạc Vân.

Mạc Vân cười nói: “Bọn họ đích thật là kỳ tài có một không hai, những đồn đãi bên ngoài không chút nào khoa trương.”

Sau khi chấm dứt thú triều, Mạc Vân liền theo Mạc Phong quay về Lạc Nguyệt. Những ngày ở Lạc Nguyệt đế quốc thật sự quá nhàm chán, Mạc Vân liền cùng vài thanh niên kết bạn đi tới Linh Tháp Châu.

Cốc Nguyệt tò mò hỏi Mạc Vân: “Mạc huynh, ta nghe nói người cũng tham dự thú triều tứ quốc?!”

Mạc Vân cười khổ nói: “Kỳ thật ta không có làm cái gì cả, nhưng lại chiếm được không ít chỗ tốt, thật sự hổ thẹn.”

Mộ Thần và Diệp Thạch có thực lực quá lớn, cha con bọn họ lại thu được không ít chỗ tốt từ Mộ Thần, nhớ tới, thực sự lòng có chút bất an.

“Nghe nói Mộ thiếu và Diệp thiếu là bạn tốt của Mạc huynh.” Cốc Nguyệt hỏi dò.

Mạc Vân gật đầu: “Đúng thế.”

“Ta nghe nói Mộ Thần với Diệp Thạch hung tàn thành tánh, người vậ mà có thể trở thành bằng hữu bọn họ.” Lâm Trạch đầy kinh ngạc nói.

Mạc Vân lắc đầu: “Những lời đồn đãi đó đều là nói hươu nói vượn, Mộ Thần không phải là người như vậy, Mộ Thần và Diệp Thạch đều rất hiền lành.”

Hai người kia vào lúc giết yêu thú thì có hơi ác liệt, nhưng không tới mức dùng những từ như hung tàn thành tánh để tả bọn họ.

Mạc Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, vô luận Mộ Thần và Diệp Thạch đi tới chỗ nào thì cũng đều là nhân vật phong vân.

Diệp Thạch khép sách trận pháp trên tay, nói: “Ta cảm thấy ngày mai ta có thể đi lên tầng thứ bảy trận pháp tháp thử xem.”

Mộ Thần gật đầu: “Tavà người cùng đi.”

Trong năm môn học thuật, thứ mà hãn am hiểu nhất chính là trận pháp thuật. Diệp Thạch được trời ưu ái mà ở trên trận pháp thuật có được thiên phú, trận pháp thuật mà Mộ Thần am hiểu, kỳ thật hơi kém Diệp Thạch.

“Mười triệu nguyên thạch lận đấy.” Diệp Thạch tràn đầy buồn rầu.

Mộ Thần: “Không sợ, ta có.”

Lúc Khúc Khôn thăng cấp làm cho thân gia Mộ Thần bị dùng mất bảy tám phần, khi hãn đến Linh Tháp Châu đã bán đi một ít đan dược và phù chú trên tay đổi thành một ít nguyên thạch, nhưng thoát nhìn căn bản không đủ xài!

“Thật mắc.” Diệp Thạch bĩu môi nói.

“Không sao cả, chỉ nuôi một mình người thì ta còn nuôi được mà! Kỳ thật, nếu người sinh cho ta mười đứ tám đực, ta cũng có thể nuôi.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch đỏ mặt, nhưng sau đó bất đắc dĩ nói: “Còn chưa có bóng dáng đâu.”

“Không sợ, từ từ sẽ đến, chuyện này có gấp cũng không được.” Mộ Thần an ủi.

Mộ Thần và Diệp Thạch đứng trước sư tử bạch ngọc, Diệp Thạch đầy hung ác nhìn cái miệng của sư tử bạch ngọc.

Mộ Thần đưa vào miệng sư tử hai mươi triệu, hai người đồng thời bị truyền vào tầng thứ bảy trận pháp tháp.

Vô số tri thức trận pháp tràn vào trong óc Mộ Thần. Mộ Thần nhanh chóng khoan chân ngồi xuống, bắt đầu lĩnh hội tri thức trận pháp tháp, bởi

vì nếu không thể đúng lúc lĩnh ngộ tri thức trận pháp truyền vào trong đầu, hẳn sẽ bị truyền tống ra ngoài, mười triệu nguyên thạch liền mất uống.

Dựa theo sách cổ ghi lại, chỉ có lĩnh ngộ tri thức trong trận pháp tháp đến trình tự nhất định thì mới có thể phát động truyền tống trận.

Mộ Thần và Diệp Thạch lẳng lặng ngồi trong trận pháp tháp, hai ngày sau, một cái truyền tống trận bỗng sáng lên.

“Đây là truyền tống trận sao? Chúng ta có thể được truyền tống đến Trung Châu đúng không?” Diệp Thạch vui sướng nói.

Mộ Thần nhìn truyền tống trận, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ bất an.

“Thật đáng tiếc, trong hai người chỉ có một người có thể được truyền tống qua.” Một giọng nói trẻ con chợt truyền tới.

“Người nào?” Mộ Thần lạnh lùng quát một tiếng.

Một hư ảnh tiểu tháp mập mạp xuất hiện trước mặt hai người.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

226. Chương 226

“Người là ai? Người đang nói bậy bạ gì đó?” Diệp Thạch lạnh lùng trừng tiểu tháp, nóng nảy nói.

“Đây là Tháp Linh.” Mộ Thần nói, hắn từng nhìn thấy trong sách, pháp khí cao cấp có khả năng sinh ra linh trí, tiểu tháp trước mắt hắn chính là thứ như vậy.

“Kiến thức của người không tồi! Không sai, ta chính là Tháp Linh.” Tiểu tháp đắc ý dào dạt nói.

“Cái gì gọi là chỉ có thể phát động truyền tống một lần?” Diệp Thạch bình tĩnh lại, nhưng vẫn kiềm chế không được mà hỏi.

Tiểu tháp vỗ vỗ cánh, lực bất tòng tâm nói: “Mỗi một lần phát động truyền tống đều cần rất nhiều rất nhiều nguyên thạch. Không phải là mười triệu, trăm triệu, mà là hơn một ngàn triệu. Sống nguyên thạch mà ta chứa đựng hiện giờ chỉ đủ để truyền tống một người trong hai người. Nếu cứng rắn truyền tống cả hai người, hai người đều sẽ biến thành tro bụi.”

Diệp Thạch cắn răng: “Có phải là người đang gạt ta không đấy? Có phải người đã tự lấy rất nhiều nguyên thạch rồi không?”

Tiểu tháp tức giận nói: “Người đây là nói xấu ta rồi, ta là người công chính vô tư nhất, làm sao có thể trộm lấy nguyên thạch được!”

“Trên thực tế, nếu các người tới sớm hơn mấy năm, ta hoàn toàn có thể truyền tống cả hai người.”

“Hai năm trước có một người tên là Bạch Nghị, hắn tự bản thân muốn truyền tống thì thôi, còn muốn mang thêm một người hoàn toàn không hiểu trận pháp truyền tống đến Trung Châu. Các người phải biết là trận pháp này thập phần thần kỳ, truyền tống trận pháp sư thất cấp thì đơn giản, nhưng truyền tống người không hiểu trận pháp thì lại rất khó khăn. Ta phải hao phí biết bao nhiêu nguyên thạch mới có thể truyền tống hai người đó đến Trung Châu được.”

Gương mặt Diệp Thạch âm trầm, tên tiện nhân Trang Du này nơi chốn đều khắc với mình, mọi việc mà dính vào Trang Du thì đều không phải chuyện tốt.

“Trang Du không hiểu trận pháp, vậy tại sao người lại truyền tống hắn?” Diệp Thạch vừa tức giận vừa vội vàng.

Tiểu tháp xoay tròn thân mình, không nói gì, nhìn có vẻ hơi chột dạ.

Khuôn mặt Mộ Thần bình tĩnh, Bạch Nghị đến từ Trung Châu, chỉ sợ hắn nắm giữ được bí thuật nào đó, khiến cho Tháp Linh không biết nên làm thế nào.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, bất an hỏi: “Mộ Thần, chúng ta làm sao đây? Không đi hay sao?”

Nếu Mộ Thần đi, vậy y phải đi đâu tìm Mộ Thần đây? Còn nếu y đi, lại để Mộ Thần ở chỗ này, cho dù Trung Châu có tốt hơn nữa, y cũng không muốn ở đó.

“Đều không đi?” Tiểu tháp vỗ cánh: “Các người đã xác định chưa? Truyền tống trận đã phát động thì không có khả năng đình chỉ, cho dù trong

các người không có ai đi thì nguyên thạch cũng đã bị dùng. Nếu bây giờ các người không đi thì lần sau sẽ không đi được.”

Diệp Thạch thay đổi sắc mặt, “Có phải truyền tống trận chỉ cần có đủ nguyên thạch là đi được không?” Nếu như là như vậy, vậy bọn họ có lẽ sẽ có thể kiếm đủ nguyên thạch cùng đi. Thế nhưng, hơn một ngàn triệu, cho dù là Mộ Thần thì cũng phải tốn thời gian rất lâu mới có thể kiếm được.

Tiểu tháp bất đắc dĩ nói: “Truyền tống cần rất nhiều nguyên thạch, với lại nguyên thạch đều phải là nguyên thạch thượng phẩm. Mảnh địa vực này của các người co nguyên khí quá kém, nguyên thạch trung phẩm còn không thể sinh ra, lại càng không nói tới thượng phẩm nguyên thạch. Nguyên thạch thượng phẩm trong chỗ ta chỉ đủ để phát động một lần.”

Đôi mắt Mộ Thần chợt lóe, nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, người đi trước đi. Còn có bốn tháp mà, ta sẽ tìm một cái tháp khác truyền tống, khi đến Trung Châu, ta sẽ đi tìm người.”

“Nhưng mà...” Diệp Thạch cắn môi, nhiều năm như vậy y chưa từng chia lìa khỏi Mộ Thần, y thật sự không muốn...

Mộ Thần cắn chặt răng nói: “Đi đi, ta sẽ nhanh chóng đi tìm người. Khi người đi đến đó thì nên giấu tài, đừng can thiệp vào chuyện gì cả, với lại tận lực đừng trêu chọc vào Bạch Nghị và Trang Du...”

“Mộ Thần, ta không muốn ở một mình.” Diệp Thạch cắn môi, nắm chặt tay Mộ Thần, trong mắt đầy vẻ bất lực và bàng hoàng.

“Đi đi, người không muốn gặp phụ thân người sao? Người không muốn biết bây giờ hãn thế nào sao? Đi đi, yên tâm, ta nhất định sẽ đi tìm người...” Mộ Thần thề son thề sắt.

“Muốn đi thì nhanh lên! Không thì lát không đi được nữa đấy.” Tiểu tháp đúng đưa thân mình nói chen vào.

Mộ Thần cắn chặt răng, đẩy Diệp Thạch vào truyền tống trận.

Diệp Thạch hốt hoảng nhìn Mộ Thần, Mộ Thần đứng bên ngoài trận pháp, nhìn Diệp Thạch như là ấu thú mất đi sự che chở mà mờ mịt, luống cuống, không biết làm thế nào nhìn hắn, tâm hắn liền trầm xuống.

“Chờ ta, ta sẽ đi tìm người!” Mộ Thần mở miệng nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn khẩu hình của Mộ Thần, thần sắc thoáng trấn định một ít.

Mộ Thần đứng bên ngoài truyền tống trận, mắt mở trừng trừng nhìn Diệp Thạch biến mất, trong lòng có một loại cảm giác trống rỗng.

Tâm đầu đón như bị khứa vào. Ánh mắt cuối cùng của Diệp Thạch khiến Mộ Thần nhớ tới lúc mới gặp Diệp Thạch, khi đó Diệp Thạch dùng kiêu ngạo cùng quật cường che dấu nội tâm bất an và tự ti.

Đều là do Bạch Nghị! Nếu không bởi vì Bạch Nghị và Trang Du, hắn và Diệp Thạch làm sao đến nỗi phải cách hai phương trời như vậy!

Tiểu tháp vỗ cánh bay quanh Mộ Thần: “Người muốn đưa hả? Người lĩnh ngộ còn chưa gặp phải bình cảnh, còn có thể tiếp tục lĩnh ngộ, nếu bây giờ người đi, ta cũng sẽ không trả lại nguyên thạch đâu, lần sau người đến còn cần đưa thêm mười triệu á.”

“Đưa ta đưa.” Cho dù có ở lại chỗ này, hắn cũng không có khả năng được truyền tống đến Trung Châu, vậy hắn còn ở lại làm gì?

Tiểu tháp nhìn Mộ Thần, dùng giọng trẻ con hỏi: “Người vội vã đuổi theo người vờ ờ hả? Tình cảm các người thật tốt!”

Mộ Thần thản nhiên liếc nhìn tiểu tháp, lạnh lùng nói: “Sao người nói lời vô nghĩa nhiều vậy.”

Tiểu tháp bị Mộ Thần đăng đẳng sát khí trùng, trực tiếp truyền tổng Mộ Thần ra ngoài.

“Mộ thiếu.” Mạc Vân nhìn thấy Mộ Thần bị truyền tổng ra, đôi mắt hiện lên dị sắc.

Mộ Thần nhìn Mạc Vân, thản nhiên nói: “Là người à.”

Mạc Vân gật đầu, hỏi: “Mộ thiếu, sao chỉ có một mình ngươi vậy? Diệp thiếu đâu?”

Mộ Thần có chút buồn bã nhìn trận pháp tháp cao ngất trong mây, nói: “Y đi rồi.”

Mạc Vân nhìn biểu tình thê lương của Mộ Thần, chỉ cảm thấy quanh thân Mộ Thần bị một cỗ khí tức cô độc vây quanh, “Diệp thiếu đi rồi? Người không đi theo sao?”

Mộ Thần nói: “Có chứ.”

Diệp Thạch thoát nhìn rất kiên cường, kỳ thật y lại rất nhát gan, nếu không có mình ở bên cạnh, ở một địa phương xa lạ, nhất định y sẽ rất sợ hãi, rất luống cuống.

Trung Châu, tổng công hội trận pháp sư.

“Ông nội, truyền tổng trận có động tĩnh, có người bị truyền tổng tới đây!” Hà Tĩnh Nguyệt vui sướng đi vào nói.

“Có động tĩnh? Có phải lại là người Bạch gia giở trò quỷ nữa không?!” Hà Hiền mặt lạnh hỏi.

Trận pháp tháp được thành lập là vì thu lấy thiếu niên anh tài từ bên ngoài. Người Bạch gia lại thấy tiện, trực tiếp dùng trận pháp tháp đi đi về về. Lần trước Bạch Nghị còn mang về một cái thiếu niên từ bên ngoài,

khiến trận pháp tháp bên ngoài tiêu hao bảy tám phần nguyên thạch, Hà Hiền tức giận thiếu chút nữa đi tìm Bạch Nghị liều mạng.

Đại bộ phận luyện được sư ở Trung Châu đều lấy việc gia nhập công hội đan sư ở đan tháp là vinh, công hội đan sư hội tụ đại lượng luyện được sư, thực lực hùng hậu, công hội phù sư ở phù tháp cũng như thế.

Nhưng mà, công hội trận pháp sư lại không có phong cảnh như vậy.

Nhạc châu Bạch gia là trận pháp thế gia, trong tộc có ba trận pháp sư bát cấp, thế lực gia tộc như mặt trời ban trưa.

Mà công hội trận pháp sư lại chỉ có một mình Hà Hiền là trận pháp sư bát cấp để giữ thế diện.

Rất nhiều trận pháp sư đều sẽ lựa chọn dựa vào Bạch gia, mà không phải công hội trận pháp sư.

Mấy năm nay, Bạch gia Bạch Thần Tinh ngang trời xuất thế, năm nay Bạch Thần Tinh mới hơn bốn mươi tuổi, trận pháp thuật lại đạt tới bát cấp đỉnh, uy danh Bạch gia ở thời này đã đạt tới đỉnh.

Bạch gia Bạch Nghị hai mươi bốn tuổi đã là trận pháp sư thất cấp, nếu như cho thêm thời gian thì sẽ thêm một trận pháp sư bát cấp, nếu là như vậy thì công hội trận pháp sư còn có đường sống nữa sao?

“Ông nội, lần này không phải, người lần này hình như là tu luyện giả bên ngoài, không phải là người Trung Châu từ bên ngoài trở về.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Sắc mặt Hà Hiền có chút cổ quái: “Chuyện này có chút kỳ lạ, ta đi gặp hắn.”

Năm tháp là thành lập như thế nào đã không thể khảo chứng, nhưng mấy vạn năm nay, do nguyên khí từ từ loãng bớt, trận pháp sư thất cấp ở Trung Châu đều rất ít thấy, chớ nói chi là bên ngoài.

Diệp Thạch nghe được động tĩnh, bình tĩnh mở mắt ra.

Diệp Thạch bị truyền tống đến trong một tòa linh tháp, lúc Diệp Thạch từ linh tháp đi ra đã bị người mời đến nơi này.

Hà Hiền đánh giá Diệp Thạch. Quá trẻ tuổi. Điều kiện để trận pháp tháp truyền tống là dưới ba mươi tuổi, nhưng nhìn dung mạo Diệp Thạch thì chắc chắn chưa đến ba mươi tuổi.

“Bạn nhỏ, xin chào!” Hà Hiền cười tủm tỉm nói.

Diệp Thạch thản nhiên gật đầu với Hà Hiền: “Chào tiền bối.”

Hà Hiền thấy sự đề phòng trong mắt Diệp Thạch, liền tận lực bày ra nụ cười hiền lành nói, “Người không cần khẩn trương như vậy, ta là hội trưởng của công hội trận pháp sư ở Trung Châu.”

Diệp Thạch đảo mắt nhìn quanh Hà Hiền.

“Không biết tên họ của người là gì?”

Diệp Thạch thản nhiên nhìn lão: “Tên là Diệp Thạch.”

Nghe được câu trả lời của Diệp Thạch, Hà Hiền nhin không được thở ra một hơi. Diệp Thạch, họ Diệp, vậy hẳn là không có quan hệ gì với Bạch gia.

“Vậy năm nay người bao nhiêu tuổi?” Hà Hiền hỏi.

“Mười tám.” Diệp Thạch thản nhiên nói.

Hà Hiền sững sốt, võ hoàng mười tám tuổi! Ở Trung Châu cũng không có mấy người như vậy, bên ngoài vậy mà lại có thiếu niên anh tài như thế!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

227. Chương 227

Hà Hiền cùng Diệp Thạch nói chuyện nói hơn hai canh giờ, hơn hai canh giờ sau, Hà Hiền sắc mặt cổ quái đi ra.

“Ông nội, ngài sao vậy? Y và Bạch gia có quan hệ sao? Y có nguyện ý gia nhập thạp trận pháp không?” Hà Tĩnh Nguyệt không thể chờ đợi được mà hỏi.

Mấy năm nay, những trận pháp sư hơi có một chút thiên phú đều bị Bạch gia dụ đi mất, Hà Tĩnh Nguyệt đều nhìn vào mắt, trong lòng rất gấp, lúc này Diệp Thạch xuất hiện, Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy vô luận thế nào cũng không thể buông tha.

“Gia cảnh của y rất trong sạch, xuất thân từ nước ngoài, cơ hồ hoàn toàn không biết gì về Trung Châu cả, y nói y nguyện ý gia nhập, nhưng lại có điều kiện.” Hà Hiền nói.

“Điều kiện gì ạ?” Hà Tĩnh Nguyệt hưng phấn hỏi.

“Y hy vọng chúng ta giúp y tìm kiếm một người tên là Mộ Thần.” Hà Hiền nói.

“Mộ Thần? Là ai cơ?” Hà Tĩnh Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Diệp Thạch nói đó là bạn lữ của y, y nói bạn lữ y cũng như y là một trận pháp sư thất cấp, vốn họ hẳn đã có thể cùng được truyền tống tới đây,

nhưng nguyên thạch trong tháp trận pháp lại bị người khác nhanh chân dùng hết bảy tám phần, phần còn lại chỉ đủ để truyền tống một mình y, bất đắc dĩ, y chỉ đành một mình truyền tống tới đây trước, bây giờ tháp trận pháp bên ngoài đã không dùng được nữa.” Hà Hiền kể.

Hà Tĩnh Nguyệt híp mắt, đôi mắt hiện lên hận ý, “Là Bạch Nghị! Tên Bạch Nghị chết tiệt này!”

Hà Tĩnh Nguyệt vốn không có nhiều oán niệm với Bạch Nghị, bởi vì trong mấy ngàn năm nay, từ bên ngoài không có một trận pháp sư thất cấp nào được truyền tống tới, thế nên chuyện nguyên thạch trong trận pháp tháp bên ngoài bị dùng hết sạch căn bản cũng chỉ là râu ria, nhưng mà...

Sao lại trùng hợp như thế, chân trước nguyên thạch bị Bạch Nghị dùng hết, chân sau lập tức có hai trận pháp sư thất cấp trẻ tuổi xuất thế, chuyện này cũng quá trùng hợp rồi.

“Ông nội, ngài sao thế? Ngài không tức giận sao?” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn sắc mặt Hà Hiền, có chút không hiểu, sắc mặt Hà Hiền cũng không giống như đang phẫn nộ, ngược lại vẻ bất đắc dĩ và hoài nghi chiếm đa số.

“Diệp Thạch không chỉ nói nhiều đó, y còn nói...” Hà Hiền cười khổ.

“Y còn nói gì?” Hà Tĩnh Nguyệt đầy tò mò hỏi.

“Y nói bạn lữ của y rất lợi hại, trận pháp, luyện đan, chế phù, minh văn, luyện khí, không gì không biết, không gì không giỏi. Y nói tuy rằng tháp trận pháp không dùng được, nhưng nếu khi bạn lữ y thông qua những tháp khác rồi được truyền tống tới đây thì xin chúng ta nhờ bốn tháp khác nhìn chăm chăm, bạn lữ y sẽ xuất hiện nhanh thôi, nếu như bạn lữ y xuất hiện sẽ lập tức tìm tới y.” Hà Hiền lẩm bẩm kể.

Hà Tĩnh Nguyệt trừng lớn mắt, lẩm bẩm: “Diệp Thạch này có chứng vọng tưởng hả trời?”

Ngay từ đầu nghe Diệp Thạch nói bởi vì nguyên thạch cho truyền tống trận không đủ nên Mộ Thần không truyền tống qua đây được, Hà Hiền còn có chút tức giận và tiếc nuối, nhưng sau khi nghe xong câu chuyện Diệp Thạch kể, Hà Hiền liền có chút hết chỗ nói.

Theo lời Diệp Thạch kể thì Mộ Thần cũng như y, đều là mười tám tuổi, có tu vi cấp võ hoàng.

Không được vị sư phụ thực lực sâu không lường được nào dạy cho, Mộ Thần chỉ dựa vào tài trí hơn người mà đồng thời tu luyện đan thuật, phù chú, trận pháp, minh văn và luyện khí tới thất cấp.

Y nói Mộ Thần có thiên phú kiệt xuất, cấp độ học thuật siêu phàm nhập thánh.

Y nói Mộ Thần có chiến lực kinh người, mới chỉ thăng cấp lên võ hoàng mà võ hoàng cửu tinh cũng không phải đối thủ.

Y nói Mộ Thần đạo đức tốt, kiên cường, đã cứu vạn người, được vạn người kính ngưỡng, vả lại kiên trinh bất khuất trong tình cảm, chỉ thích mình Diệp Thạch y.

...Nếu thực sự có người như vậy, đây đúng thật là nghịch thiên!

So sánh với Mộ Thần thì Bạch Nghị đúng là hơi kém hơn, nhưng mà, Trung Châu cũng không có được nhân tài như vậy, vậy cái nơi tài nguyên căn cỗi kia có thể xuất hiện một nhân vật nghịch thiên cỡ đó sao?

Hà Hiền gật đầu nói: “Nói không chừng là có, đương nhiên, đó càng có thể là do y tự hư cấu ra một bản lĩnh đại cho mình.”

Có rất nhiều trận pháp sư có đủ loại cổ quái, tỷ như đã từng có một trận pháp sư có bệnh hay quên rất nghiêm trọng, tới mức nhớ không rõ mặt

tiểu thiếp của mình, buổi tối đi ngủ vậy mà đi tới trên giường vợ người khác.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Có khả năng.”

Diệp Thạch có diện mạo tuấn dật, cũng xem như anh tuấn, nhưng Hà Tĩnh Nguyệt nghe nói, nam nhân bên ngoài đều chỉ thích song nhi có diện mạo mềm mại, đáng yêu, yếu đuối, tử như Trang Du mà Bạch Nghị mang về ấy. Có lẽ Diệp Thạch dưới áp lực lâu dài nên mới hư cấu ra một vị bạn lữ hoàn mỹ cho mình.

“Ông nội, ngài đã đáp ứng y rồi?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền gật đầu bất đắc dĩ: “Đáp ứng rồi.” Hiện trạng lúc này của công hội trận pháp sư không cho phép ông không đáp ứng.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy rằng công hội trận pháp sư không có cách nào đánh đồng như công hội luyện dược sư và công hội phù sư, nhưng họ cũng vẫn có chút của cải, chỉ cần lưu ý tình huống bên đan tháp, phù tháp, luyện khí tháp và minh văn tháp một chút thôi, không phải là việc quá khó gì.

“Diệp Thạch này hoàn toàn không biết gì về Trung Châu cả, con tận lực làm tốt quan hệ với y, đừng để cho người Bạch gia dụ y đi mất đấy.” Hà Hiền nghiêm túc nhắc.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Con biết rồi.”

Trận pháp sư thất cấp mười tám tuổi! Bạch gia Bạch Nghị cũng phải vào hai mươi tuổi mới trở thành trận pháp sư thất cấp.

Hà Tĩnh Nguyệt đi cùng Diệp Thạch, thỉnh thoảng nhìn trộm Diệp Thạch, thấy sắc mặt Diệp Thạch có chút tiêu tụy.

“Người muốn tìm Mộ Thần hả? Hẳn là người thế nào vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt thăm dò.

Nhắc tới Mộ Thần, sắc mặt buộc chặt của Diệp Thạch tức khắc dịu đi vài phần, trên mặt hiện lên một nụ cười ôn nhu, vẻ mặt tối tăm bỗng chuyển sáng. “Mộ Thần rất lợi hại. Hẳn tinh thông luyện đan, chế phù, đan dược, minh văn, trận pháp.”

Hà Tĩnh Nguyệt run run khoe miệng. “Trừ mấy thứ đó thì hẳn còn biết cái gì?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

“Biết đánh nhau! Cảnh Mộ Thần giết yêu thú rất lợi hại, Mộ Thần vung tay lên, yêu thú lục cấp tới một con là chết một con, con nào cũng chạy không khỏi.” Diệp Thạch đắc ý kể.

“Mộ Thần thật lợi hại!” Vẻ mặt Hà Tĩnh Nguyệt có chút vắn vẹo, cố gắng nói.

“Đúng vậy! Ở chỗ chúng ta, mấy lão quái vật võ hoàng sống mấy trăm tuổi đều tất cung tất kính với Mộ Thần, đó là do bọn họ đánh không lại Mộ Thần, còn có việc cầu Mộ Thần nữa.” Diệp Thạch tự hào nói.

“Hẳn thích người à?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, cười ấm áp: “Thích chứ! Lúc hẳn ở cấp bậc võ sư đã vì ta mà chịu một chương của võ vương, Mộ Thần chỉ thích Diệp Thạch!”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn biểu tình Diệp Thạch, âm thầm nghĩ, tên Mộ Thần gì đó quả nhiên là do Diệp Thạch ảo tưởng ra, võ sư mà chịu một chương của võ vương thì đã sớm chết mất xác rồi ấy, xem ra chứng ảo tưởng của Diệp Thạch rất nghiêm trọng đây.

“Diệp Thạch, người cảm thấy Trung Châu thế nào?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

“Rất tốt!” Diệp Thạch nói. “Nguyên khí nồng đậm hơn gấp chục lần so với bên kia, phẩm chất nguyên thạch cũng cao hơn bên kia nhiều, chỗ ta chỉ có nguyên thạch loại hạ phẩm thôi.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười cười, âm thầm nghĩ trong lòng, Diệp Thạch chỉ ở nơi hoang dã kia mà đã có thể ở cái tuổi này tu luyện tới loại cảnh giới như thế, vậy nếu như y lớn lên ở Trung Châu, vậy thực lực của y...

“Diệp Thạch, người hiểu biết bao nhiêu về Trung Châu?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Diệp Thạch híp mắt, nói: “Ta biết, Bạch Nghị kia đến từ Trung Châu.” Vị phụ thân ma quỷ kia của y cũng đến từ Trung Châu.

Hà Tĩnh Nguyệt sửng sốt: “Người biết Bạch Nghị?”

Diệp Thạch gật đầu, đôi mắt hiện lên hận ý, “Biết chứ! Nếu không phải do hắc dùng hết nguyên thạch trong tháp trận pháp, Mộ Thần và ta căn bản sẽ không tách ra!”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn biểu tình Diệp Thạch, âm thầm thở ra một hơi, nếu Diệp Thạch từng có xung đột với Bạch gia, như vậy hẳn là không có hảo cảm với Bạch gia.

“Lần này Bạch Nghị dẫn theo một thiếu niên tên là Trang Du từ bên ngoài trở về đây.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Ta biết hẳn, Trang Du luôn cố gắng đoạt Mộ Thần, thế nhưng hẳn đoạt không được, Mộ Thần chỉ thích ta.” Diệp Thạch híp mắt nói.

Hà Tĩnh Nguyệt lẳng lẳng trừng lớn mắt: “Người và Trang Du biết nhau? Mà còn là tình địch?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng thế!”

Hà Tĩnh Nguyệt chớp mắt, lần thứ hai khẳng định Diệp Thạch có chứng vọng tưởng.

Nếu thực sự có người như Mộ Thần, mà lại còn được Trang Du và Diệp Thạch đồng thời thích, Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy, khả năng Mộ Thần thích Trang Du lớn hơn một chút.

Không phải nói Diệp Thạch không tốt, mà là đối với nam nhân, Trang Du có một cỗ ma lực khác thường, hắn mới đến Trung Châu không lâu mà lại làm cho không biết bao nhiêu thiếu niên anh tài lâm vào thần hồn điên đảo, hơn nữa với bộ dáng này của Diệp Thạch, trong thâm mỹ quan của người bên ngoài thì hình như là có diện mạo không được tốt lắm.

Diệp Thạch nhìn Hà Tĩnh Nguyệt: “Trang Du bây giờ thế nào?”

Hà Tĩnh Nguyệt hít nhẹ một hơi, nói: “Tư chất Trang Du phi thường tốt, Bạch Nghị đối với hắn ngàn y trăm thuận, vì Trang Du, Bạch Nghị cầu tiền bồi Bạch Thần Tinh tẩy kinh phạt tủy cho Trang Du, nên hiện giờ hắn đã là võ vương cửu tinh, chỉ kém một bước nữa là có thể trở thành võ hoàng.”

Diệp Thạch tràn đầy phản uất: “Bạch Thần Tinh là ai? Hắn cũng có một chân với Trang Du sao? Sao lại phải thay Trang Du tẩy kinh phạt tủy?”

Sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt nhất thời đại biến, “Người không muốn sống nữa sao?!! Bạch Thần Tinh là nhân vật cấm kỵ đó. Diệp Thạch, những lời này không nên nói lung tung!”

Hà Tĩnh Nguyệt đầy bất an nhìn khắp nơi, thấy không có người chú ý tới bọn họ thì mới yên lòng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

228. Chương 228

Diệp Thạch thấy sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt kinh hoàng, âm thầm cắn chặt răng, không cam lòng hỏi: “Rốt cuộc Bạch Thần Tinh là ai?!”

“Bạch Thần Tinh là một nhân vật truyền kỳ của Bạch gia, hắc trời sinh đã có thiên phú về tu luyện cùng thiên phú về trận pháp, tu vi một đường đi thẳng.”

“Ước chừng hơn hai mươi năm trước, hắc gặp phải một trận biến cố, bị trọng thương, thực lực xuống dốc không phanh, nghe nói không có thuốc nào cứu được.”

“Bạch Thần Tinh vốn có một vị hôn thê thanh mai trúc mã – Hạ Nhược Tuyết, Hạ Nhược Tuyết xuất thân Bạch gia, thiên phú về trận pháp cũng rất tốt, lúc trước Hạ Nhược Tuyết và Bạch Thần Tinh vốn là một đôi, nhưng khi thấy Bạch Thần Tinh bị thương, Hạ gia liền từ hôn.”

“Bạch Thần Tinh bị kích thích, rời khỏi Bạch gia, mà Bạch Thần Tinh sau khi rời khỏi thì không biết tung tích.”

“Ba năm sau hắc trở lại, không biết từ nơi nào hắc lại đạt được trận pháp sư truyền thừa tối cao, tu vi và trận pháp thuật đều được khôi phục, khi trở về đã là võ tôn ngũ tinh, cũng là trận pháp sư cao giai. Hắc là một nhân vật không thể trêu vào, ông nội ta cũng không phải là đối thủ của hắc đâu.”

Diệp Thạch gật đầu, có chút buồn bực nói: “Ta biết rồi, ta không nói loạn nữa là được chứ gì.”

Thật vất vả y mới làm ra khoảng cách với Trang Du, mắt thấy Trang Du lại sắp bắt kịp y, Diệp Thạch không nóng vội không được.

Vận khí Trang Du thật tốt, đi tới chỗ nào cũng có thể ôm đùi đám người mạnh mẽ được.

“Dù Bạch Thần Tinh có lợi hại hơn thì sao, còn không phải cũng bị nữ nhân từ bỏ à!” Diệp Thạch vui sướng khi người gặp họa.

Hà Tĩnh Nguyệt cười nói: “Năm đó, sau khi thiên phú Bạch Thần Tinh bị hủy, Hạ gia liền từ hôn, rồi sau đó Bạch Thần Tinh mất tích, phụ thân của Bạch Thần Tinh là Bạch Huy liền nổi giận, thế nên tuy Hạ Nhược Tuyết đã giải trừ hôn ước với Bạch Thần Tinh, nhưng lại cũng không có người nào dám cưới về.”

“Sau khi Bạch Thần Tinh trở về, thiên phú khôi phục, tu vi càng hơn lúc trước. Hạ gia có ý nối lại tình xưa với Bạch gia, khôi phục hôn ước với Hạ Nhược Tuyết, nhưng Bạch Thần Tinh không đồng ý, kỳ quái chính là, Bạch Thần Tinh không đồng ý, nhưng cũng không có tái giá, sống cô độc suốt mười mấy năm, cứ như muốn khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền vậy, đúng là khiến người ta đoán không ra!”

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Có gì mà không đoán ra. Ta đoán ra được này.”

Hà Tĩnh Nguyệt khoanh tay, hứng thú hỏi: “Hả, người đoán được à? Vậy người nói một chút coi là vì sao.”

Diệp Thạch đảo mắt, truyền âm cho Hà Tĩnh Nguyệt, nói: “Hả không cứng được.”

Hà Tĩnh Nguyệt tức giận trừng mắt liếc Diệp Thạch: “Người nói quý gì đấy! Lời này không thể nói lung tung!” Tuy Bạch Thần Tinh còn trẻ nhưng thực lực lại ở cấp bậc lão tổ, Diệp Thạch này thật can đảm.

Điều này cũng khó trách, Diệp Thạch sinh ra ở bên ngoài, căn bản không biết Bạch Thần Tinh là một nhân vật đáng sợ cỡ nào, đúng là người không biết không sợ!

Diệp Thạch nhún vai, y chính là biết không thể nói lung tung cho nên mới dùng truyền âm mà! Hà Tĩnh Nguyệt là một nữ hài, hẳn là sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.

“Đi thôi.” Sợ Diệp Thạch lại nói ra câu gì khó đỡ, Hà Tĩnh Nguyệt không kiên nhẫn lôi Diệp Thạch đi.

Bỗng một cỗ xe ngựa bay qua bầu trời, Diệp Thạch nhìn theo, trong mắt hiện lên dị sắc.

Hoa văn trên xe ngựa kia và hoa văn trên quyển sách phụ thân y lưu lại, không ngờ lại giống nhau như đúc.

“Sao thế?” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn xe ngựa bay qua hỏi.

Diệp Thạch cười nói: “Hoa văn trên cỗ xe ngựa kia thật đặc biệt.”

Sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt thay đổi, vẻ mặt có chút cứng ngắt nói: “Hoa văn đó, chính là đồ đằng của Bạch gia.”

Diệp Thạch nhăn mày, thấy thế nào y cũng có quan hệ với Bạch gia, nếu máu của y có thể mở ra sách trận pháp của Bạch gia, như vậy...

Diệp Thạch cắn môi, nếu Trang Du đã đi chung với Bạch Nghị, giờ y mà tùy tiện tới Bạch gia cũng sẽ không chiếm được gì tốt, nghe nói Bạch

Nghị là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Bạch gia, còn phụ thân của y thì không chừng chỉ là một gã ăn cơm trắng ở Bạch gia mà thôi.

Y bây giờ là người của trận pháp sư công hội trong trận pháp tháp, mà bộ dáng của trận pháp tháp và Bạch gia có vẻ không hợp nhau, y vẫn nên làm rõ tình huống trước đã.

“Trong chiếc xe vừa rời hình như có một nữ hài.” Diệp Thạch dời qua đề tài khác.

Hà Tĩnh Nguyệt nói: “Đó là thiếu nữ thiên tài ở Bạch gia, Bạch Cẩm Nhạc, nàng ta là nghĩa nữ* của Bạch Thần Tinh.”

*Nghĩa nữ: con gái nuôi

“Nghĩa nữ?” Diệp Thạch nghi hoặc.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Phải. Bạch Cẩm Nhạc năm nay hai mươi ba tuổi, là một võ vương thất tinh, tuy rằng kém hơn Bạch Nghị, nhưng đây cũng rất lợi hại rồi.”

Bạch Thần Tinh độc thân nhiều năm, rất có ý sẽ sống cô độc trong quãng đời còn lại. Bạch Cẩm Nhạc sinh ra từ một nhánh của Bạch gia, vì lấy lòng Bạch Thần Tinh, tộc nhánh đó đã đưa Bạch Cẩm Nhạc cho Bạch Thần Tinh làm nghĩa nữ.

“Ban đầu mọi người đều cho rằng Bạch Cẩm Nhạc sẽ cùng Bạch Nghị kết thành vợ chồng, không nghĩ tới Bạch Nghị lại yêu đương với Trang Du, thế nên Bạch Cẩm Nhạc có mâu thuẫn rất sâu với Trang Du.”

Diệp Thạch có chút thương hại: “Trừ Mộ Thần ra, ta còn chưa gặp được nam nhân nào có thể ngăn cản mị lực từ Trang Du. Thật sự thì Trang Du không ra làm sao cả, nha đầu kia thật đáng thương.”

Hà Tĩnh Nguyệt nghe được lời Diệp Thạch nói, trong lòng âm thầm rùng mình, Trang Du đúng là rất quý dị.

“Bạch Cẩm Nhạc là người Bạch gia, còn Trang Du chỉ là một người ngoài, người Bạch gia hẳn là càng đồng ý Bạch Nghị yêu đương với Bạch Cẩm Nhạc chứ?” Diệp Thạch suy nghĩ rồi nói.

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Đều không phải như người nghĩ. Tình huống trọng nam khinh nữ trong Bạch gia rất nghiêm trọng, mà Bạch Nghị có được linh văn nhãn, Trang Du có được linh mắt trời sinh, Bạch gia hy vọng Bạch Nghị và Trang Du sẽ sinh ra một đứa con càng mạnh mẽ hơn, cho nên họ hy vọng Bạch Nghị thu cả Trang Du lẫn Bạch Cẩm Nhạc luôn.”

Diệp Thạch: “...”

“Chỉ là, Bạch Cẩm Nhạc tâm cao khí ngạo, khinh thường Trang Du, thường xuyên ồn ào túi bụi với Trang Du.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch: “...”

“Bạch gia có rất nhiều người có được linh văn nhãn sao?” Diệp Thạch hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt trả lời: “Không nhiều lắm, trong đám tiểu bối Bạch gia chỉ có Bạch Nghị và Bạch Cẩm Nhạc có được linh văn nhãn.”

Diệp Thạch gật đầu, “A” một tiếng.

Hà Tĩnh Nguyệt và Diệp Thạch đi dạo trên đường, vừa lúc gặp phải Bạch Nghị và Trang Du.

Hà Tĩnh Nguyệt vốn định lôi Diệp Thạch rời đi, nhưng Trang Du đã nhìn thấy Diệp Thạch, lại lôi kéo Bạch Nghị đi về hướng hai người, Hà Tĩnh Nguyệt muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Diệp Thạch siết chặt tay, trên mặt hơi hiện sát khí.

“Diệp Thạch, sao ngươi lại xuất hiện ở Trung Châu?” Trang Du nghi hoặc hỏi.

Bạch Nghị rõ ràng nói, người nước ngoài muốn đến Trung Châu là chuyện cơ hồ không có khả năng, vậy tại sao Diệp Thạch lại xuất hiện ở chỗ này? Trang Du lúc trước còn nghĩ, dù Mộ Thần và Diệp Thạch có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có thể ở lại nơi hoang dã kia làm võ tòng như ếch ngồi đáy giếng, nào biết, Diệp Thạch vậy mà cũng xuất hiện ở Trung Châu.

Diệp Thạch cắn răng, lạnh lùng nhìn Trang Du, trong lòng dâng lên một cỗ hận ý khắc cốt, “Mắc mớ gì tới ngươi?”

Trang Du nhíu mày nói: “Diệp Thạch, sao ngươi hay lộ ra thái độ căm thù với ta vậy, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, Mộ Thần đâu?”

Diệp Thạch siết chặt tay, tâm hung hăng run rẩy, “Hắn không truyền tống tới đây.”

Tuy rằng rất muốn tát một bàn tay lên mặt Trang Du, nhưng nhớ tới lời nhắc nhở của Mộ Thần, Diệp Thạch cuối cùng cũng nhịn xuống. Y chỉ vừa mới đến, Bạch Nghị lại là địa đầu xà, tốt nhất là y không nên đắc tội lung tung thì hơn.

“Ngươi từ bỏ hắn, còn mình thì truyền tống tới đây?” Trang Du nhíu mày nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên ý trách cứ.

Diệp Thạch siết chặt tay. Tiện nhân! Tiện nhân chết tiệt! “Không cần ngươi quan tâm!”

Trang Du có chút bất mãn nhìn Diệp Thạch, nhẹ hít một hơi, ý vị sâu sa nói: “Vì tiền đồ, ngươi tốt cuộc chọn buông tha Mộ Thần.”

Diệp Thạch nghe thấy lời Trang Du nói, bụng đầy tức giận, khí tức tán loạn.

Bạch Nghị liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói với Trang Du: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Phốc.” Diệp Thạch ôm ngực, hộc ra một búng máu.

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Bạch Nghị và Trang Du, hung hăng cắn chặt răng. Giết bọn họ! Nhất định phải giết bọn họ! Bọn họ gián tiếp khiến Mộ Thần và y bị chia cắt, lại còn chạy đến trước mặt y đắc ý!

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn sắc mặt Diệp Thạch, trong lòng cũng dâng lên một cỗ khó chịu.

Dựa theo lời nói của Diệp Thạch, thì Mộ Thần là bởi vì nguyên thạch không đủ mới buông tha truyền tống, thế nhưng vừa rồi Trang Du lại nói cứ như là Diệp Thạch sai.

Hà Tĩnh Nguyệt nâng Diệp Thạch dậy, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Diệp Thạch cắn răng nói: “Ta không sao, chúng ta đi thôi.”

“Người yên tâm, Mộ Thần kia của người rất lợi hại, hẳn nhất định sẽ tới tìm người.” Hà Tĩnh Nguyệt an ủi.

Diệp Thạch gật đầu, sắc mặt tái nhợt hơi hiện lên vài phần huyết sắc: “Người nói đúng, Mộ Thần nhất định sẽ tới, hẳn rất luyện tiếc ta, hẳn nhất định sẽ tới tìm ta.”

Nếu Mộ Thần thật sự không đến được, vậy y sẽ trở về. Nếu Bạch Nghị có thể truyền tống đến Linh Tháp Châu, vậy y cũng nhất định có thể! Y phải kiếm đủ nguyên thạch, nhất là nguyên thạch thượng phẩm, chỉ cần y

kiếm đủ nguyên thạch, vậy chính y cũng có thể trở về mang Mộ Thần tới đây.

Bạch Nghị nhìn Trang Du, hỏi: “Người quen biết người vừa rồi?”

Trang Du gật đầu: “Có biết!”

“Người nọ hẳn là thiếu niên thiên tài được trận pháp tháp bên ngoài truyền tống vào đây.” Bạch Nghị nói.

Thế lực Bạch gia cực lớn, chân trước Diệp Thạch được truyền tống qua, chân sau Bạch gia đã có người nhận được tin tức.

Trang Du sửng sốt: “Thật sao?” Hẳn là do Bạch Nghị mang tới, mà Diệp Thạch lại là bằng bản lãnh của mình mà truyền tống tới, “Y là trận pháp sư thất cấp?”

Bạch Nghị gật đầu nói: “Nếu có thể được truyền tống đến trận pháp tháp chỗ này, vậy y nhất định đã là trận pháp sư thất cấp.”

Sắc mặt Trang Du hơi đổi, thầm nghĩ không ngờ Diệp Thạch lại tới bước này.

Ánh mắt Bạch Nghị hiện lên ám quang, “Phụ mẫu của Diệp Thạch này có lai lịch gì, người biết không?”

Trang Du nói: “Biết, phụ thân của y tên là Diệp Tầm, là một võ sư, vài năm gần đây rất suy sút, trở thành tửu quỷ. Diệp Thạch là một đứa con bất hiếu, rõ ràng y có rất nhiều nguyên thạch, cũng có năng lực, thế nhưng lại không giúp đỡ Diệp Tầm, bỏ mặc Diệp Tầm sa đọa. Y đối xử với em gái cùng cha khác mẹ cũng rất thô bạo.”

“Mẫu thân của y đâu?” Bạch Nghị hỏi.

“Mẫu thân của y là một song nhi, là một tiểu thiếp của Diệp Tầm, hình như mười mấy năm trước đã buồn bực mà chết rồi.” Trang Du nói.

Bạch Nghị gật đầu: “Thì ra là như vậy! Vậy Diệp Thạch này bao nhiêu rồi?”

“Hình như cỡ mười tám tuổi.” Trang Du nhú mày nói.

“Võ hoàng nhị tinh mười tám tuổi, lại là lớn lên ở bên ngoài, tư chất đúng là không tầm thường!” Bạch Nghị nói.

Trang Du sửng sốt hỏi: “Y là võ hoàng nhị tinh?”

Vẻ mặt Bạch Nghị ngưng trọng, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Uổng hăn còn cho rằng nước ngoài không có nhân tài nào, không nghĩ tới lại có người như Diệp Thạch, mười tám tuổi đã là võ hoàng nhị tinh. Khi hăn ở độ tuổi đó còn chưa tới cảnh giới đấy đâu.

Sắc mặt Trang Du hơi đổi, nói: “Do y có vận khí tốt mà thôi. Người không biết đâu, lúc trước có mấy vị võ hoàng mang theo y lúc đó chỉ là võ linh tiến vào một cái bí cảnh. Kết quả, Diệp Thạch người này chẳng những độc chiếm tất cả vật tư bên trong bí cảnh, còn lợi dụng cấm chế hại chết vài võ hoàng. Y thích nhất là lấy oán trả ơn, tu vi của y cao như vậy chắc là do ăn nhiều đan dược, trong thân thể hăn là có rất nhiều đan độc, tuy rằng thực lực bây giờ của y rất mạnh, nhưng mà không gian để tăng lên sau này cũng không lớn.”

Trong mắt Bạch Nghị hiện lên vẻ khinh thường, nói: “Thật sao? Vốn gia tộc còn muốn mời chào y, nhưng một kẻ ăn cây táo rào cây sung như vậy, có mời chào vào, chỉ sợ cũng không có chỗ tốt gì.”

Trang Du rũ mắt, tâm nhất thời buông lỏng vài phần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

229. Chương 229

“Nghĩa phụ*, trận pháp tháp vừa mới có một trận pháp sư thất cấp truyền tống qua đây, mới mười tám tuổi đã là võ hoàng nhị tinh, nghĩa phụ, ngài xem chúng ta có cần mời chào người đó không?” Bạch Cẩm Nhạc hỏi.

*Nghĩa phụ: cha nuôi

Bạch Thần Tinh nghiêng đầu, khoe miệng nhếch lên một nụ cười thần nhiên, hơi chút ngoài ý muốn nói: “Nhiều năm như vậy, không ngờ nước ngoài lại có trận pháp sư thất cấp truyền tống tới đây.”

Bạch Cẩm Nhạc gật đầu: “Đúng vậy! Nhân tài như thế mà lưu lại trận pháp tháp, đó chính là người tài giỏi không được trọng dụng.”

“Người xem rồi làm đi, người nọ tên là gì?” Bạch Thần Tinh thần nhiên hỏi.

“Tên là Diệp Thạch.” Bạch Cẩm Nhạc đáp.

Đôi mắt Bạch Thần Tinh xẹt qua vẻ phức tạp, hỏi: “Họ Diệp?”

“Vâng. Nghĩa phụ, có vấn đề gì sao?” Bạch Cẩm Nhạc hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc lắc đầu: “Không, không có.”

Bạch Cẩm Nhạc hơi nhăn mày, năm đó công lực của Bạch Thần Tinh tuột xuống, lại mất tích mấy năm, lúc trở về lập tức trở nên kỳ kỳ quái quái,

mới vừa rồi nói đến Diệp Thạch họ Diệp, trong ánh mắt Bạch Thần Tinh hơi hiện lên sự đau đớn khắc cốt và hận ý.

“Tiểu thúc thúc.” Bạch Nghị đi tới gọi một tiếng.

Bạch Thần Tinh thản nhiên quét nhìn Bạch Nghị một cái, khích lệ nói: “Không tồi. Lần trước gặp ngươi vẫn là võ hoàng tứ tinh, hiện giờ đã là ngũ tinh.”

Bạch Nghị khiêm tốn cười: “Một chút đạo hạnh không quan trọng của con so với tiểu thúc thúc ngài thì thật sự không coi là gì.”

“Tuy rằng thực lực ngươi mạnh, nhưng cũng đừng nên khinh thường anh hùng thiên hạ, nghe nói có một thiếu niên từ nước ngoài, mới mười tám tuổi đã là võ hoàng nhị tinh, so với ngươi cũng không kém, mà người ta lại là lớn lên ở bên ngoài.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

“Tiểu thúc thúc ngài không biết, thực lực của thiếu niên kia đều là dựa vào đan dược thúc lên, tuy rằng thực lực bây giờ của y hơi mạnh, nhưng không gian phát triển sau này lại có hạn.” Bạch Nghị không cho là đúng nói.

“Sao ngươi lại biết chuyện này?” Bạch Thần Tinh có chút nghi hoặc.

“Diệp Thạch và Trang Du đến từ một chỗ, nên chuyện về Diệp Thạch, Trang Du biết rất rõ.” Bạch Nghị trả lời.

Bạch Thần Tinh dựa vào ghế dựa, thản nhiên chiếc nhẫn trên ngón tay, nói: “Phải không? Vừa lúc bọn ta đang thảo luận chuyện mời chào Diệp Thạch, ngươi có đề nghị gì không?”

Bạch Nghị sừng sốt, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét.

Bạch Nghị dùng lời lẽ chính nghĩa nói: “Tiểu thúc thúc, con cảm thấy Diệp Thạch không phải là đối tượng thích hợp để mời chào, y là một tên hai mặt, bạc tình bạc nghĩa, thích hoành đao đoạt ái, còn thích lấy oán trả ơn. Chiêu người như vậy vào cửa chính là đang chiêu vào một đầu ác lang đấy ạ!”

“Hai mặt? Bạc tình bạc nghĩa? Thích hoành đao đoạt ái? Còn thích lấy oán trả ơn? Những điều này là do Trang Du nói?” Bạch Thần Tinh nhẹ gõ mặt bàn, hứng thú hỏi.

Bạch Nghị có chút chần chờ gật đầu, “Vâng ạ.”

Bạch Thần Tinh cười, nhìn Trang Du dường như là một đóa hoa sen, đối với ai cũng rất bao dung, nhưng với Diệp Thạch này...

“Trang Du rất ít khi nhìn một người không vừa mắt tới vậy, xem ra Diệp Thạch này đúng là không thích hợp để mời chào.” Bạch Thần Tinh suy nghĩ rồi nói.

Bạch Cẩm Nhạc cắn chặt răng, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Bạch Nghị gật đầu: “Con cảm thấy, nếu thật sự muốn mời chào người này thì phải thật thận trọng, dẫn sói vào nhà sẽ không tốt.”

“Thôi, cho Hà Hiền lão gia kia một chút mặt mũi đi, chuyện này bỏ qua, nếu cứ đào góc tường nhà người ta, chỉ sợ sẽ bức lão gia hỏa kia tới chó cùng rứt giậu.” Bạch Thần Tinh nói.

Bạch Cẩm Nhạc cùng Bạch Nghị lui ra.

“Nghị ca.” Bạch Cẩm Nhạc có chút mất mát gọi một tiếng với bóng dáng Bạch Nghị.

Bạch Nghị quay đầu lại nhìn Bạch Cẩm Nhạc một cái, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Người cứ như vậy liền nghe Trang Du nói sao? Hẳn nói cái gì thì người nghe cái đó sao?” Bạch Cẩm Nhạc nhú mày nói.

Bạch Nghị không cho là đúng: “Không hề, ta chỉ thảo luận phẩm hạnh Diệp Thạch không hợp, không thích hợp mời chào mà thôi.”

“Như vậy sao?” Bạch Cẩm Nhạc buồn bã thất vọng nhìn theo bóng dáng Bạch Nghị rời đi.

Linh Tháp Châu.

Sắc mặt Mộ Thần âm trầm đứng trong tòa đan tháp tầng thứ bảy, hẳn tốn hai mươi ngày đi lên tầng thứ bảy của đan tháp, lại phát hiện số nguyên thạch thượng phẩm được trữ trong đan tháp đã sớm bị dùng hết, truyền tống trận căn bản không phát động được.

Mộ Thần gắt gao cắn răng, Tháp Linh trong đan tháp nhìn sắc mặt âm trầm như sắp nhỏ ra nước của Mộ Thần, thức thời trốn một bên, ấp úng không nói gì.

“‘Không có nguyên thạch thượng phẩm’ là có ý gì?” Mộ Thần âm trầm hỏi.

Tháp Linh có chút ngại ngùng nói: “‘Không có’, chính là đã bị dùng hết.”

Mộ Thần tràn đầy hung ác trừng Tháp Linh, Tháp Linh ngại ngùng, “Dùng hết chính là dùng hết, người có trừng ta nữa cũng không có tác dụng.”

“Ba tháp khắp không phải là cũng sẽ không có nguyên thạch thượng phẩm chứ?” Mộ Thần hỏi.

Tháp Linh đan tháp loạn choạng thân mình, có chút áy náy nói: “Ta và Tháp Linh của ba tháp khác cũng không có liên hệ, nên không biết.”

Mộ Thần suy sụp thở dài, đáy lòng bắt đầu luống cuống, đã hai mươi ngày, không biết Diệp Thạch ra sao rồi...

Trừ trận pháp thuật, thứ hăn am hiểu nhất chính là đan thuật, nếu muốn đi lên tầng thứ bảy của ba tháp khác, chỉ sợ sẽ phải tốn càng nhiều thời gian hơn, không biết Diệp Thạch ở bên kia có gặp được khó khăn gì không nữa.

Mộ Thần cắn chặt răng, có chút vô lực nói với Tháp Linh: “Đưa ta đi thôi.”

Tháp Linh nhìn Mộ Thần đầu đầy mây đen, không đợi được liền truyền tống Mộ Thần ra ngoài.

Trung Châu trận pháp tháp.

Diệp Thạch lật xem bộ sách trên tay, đôi mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Thạch có được không ít bộ sách tu luyện, những bộ sách ở bên ngoài được coi là vật báu vô giá, nhưng ở Trung Châu lại chỉ là hàng thông thường.

Trung Châu có rất nhiều pháp môn tu luyện, Diệp Thạch nhìn thấy những điều chưa hề thấy, nghe thấy những điều chưa từng nghe ở nơi Trung Châu nổi tiếng này. Thời gian gần đây Diệp Thạch đang thích ứng hoàn cảnh tu luyện ở Trung Châu, cảnh giới tiến triển nhanh chóng.

“Diệp Thạch, ở trận pháp tháp đã quen chưa?” Hà Tĩnh Nguyệt đi tới hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Rất tốt. Có tin tức của Mộ Thần không?”

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Không có.”

Đôi mắt Diệp Thạch trong nháy mắt u ám, vẻ mặt tịch mịch.

Diệp Thạch cắn răng, kiên trì nói: “Hắn nhất định sẽ tới!”

Hà Tĩnh Nguyệt thấy sắc mặt Diệp Thạch đã khôi phục lại bình thường, gật đầu phối hợp: “Đúng thế. Hắn nhất định sẽ tới!”

Lúc Diệp Thạch tới là võ hoàng nhị tinh, thế mà chỉ mới qua hơn hai mươi ngày đã trở thành võ hoàng tam tinh, tốc độ tu luyện này xác thực làm người ta trợn mắt cứng lưỡi.

Điều này cũng khó trách, Diệp Thạch ở nước ngoài nguyên khí căn cỗi đều có thể ở cái tuổi này tu luyện tới võ hoàng, huống chi là ở Trung Châu nguyên khí nồng đậm như vậy.

Nghe Trang Du nói, phụ thân của Diệp Thạch hơn bốn mươi tuổi mà chỉ là một võ sư, còn mẫu phụ của Diệp Thạch thì không am hiểu tu luyện, đã sớm qua đời. Có phụ mẫu như vậy, đến tột cùng họ làm sao lại sinh ra được Diệp Thạch với huyết mạch nghịch thiên như vậy đây!

“Y muốn tiếp nhiệm vụ?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Vâng. Y vội vã muốn kiếm nguyên thạch, nói muốn tiếp nhiệm vụ ít nguy hiểm nhưng có hồi báo cao.”

“Y rất thiếu nguyên thạch sao?” Hà Hiền có chút không hiểu. Hình như ông không có bạc đãi Diệp Thạch mà!

Hà Tĩnh Nguyệt nhún vai, nói: “Y muốn quay về nước ngoài mang Mộ Thần qua, lúc đi một người, lúc về còn muốn mang thêm một người, cần có...” rất rất nhiều nguyên thạch!

Hà Hiền nhíu mày, “Nhiều nguyên thạch như vậy cũng không dễ kiếm.”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy! Con thấy có vẻ rất gấp.”

“Xem ra chứng ảo tưởng của Diệp Thạch còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng!” Hà Hiền lo lắng nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày: “Nói không chừng Mộ Thần thực sự có thật.”

Hà Hiền bất đắc dĩ nhìn Hà Tĩnh Nguyệt: “Tĩnh Nguyệt, con bị Diệp Thạch lây bệnh rồi sao?”

“Nhưng mà thực sự có một người như Mộ Thần, Trang Du cũng quen biết. Hình như Diệp Thạch và Trang Du còn là tình địch nữa, Mộ Thần chính là đối tượng mà hai người tranh chấp.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Cho dù thực sự có người như vậy thì phỏng chừng lúc này cũng không có gì hơn người. Vĩ lấy lòng mọi người mà học nhiều môn học thuật như thế, chắc chắn không có một môn nào tinh thông.” Hà Hiền không cho là đúng.

Hà Tĩnh Nguyệt: “Cũng đúng.”

Nhân vật thiên tài như Bạch Nghị cũng chỉ tu luyện một môn trận pháp thuật. Về những người tu trên hai môn học thuật, lúc đầu cũng có vài người biểu hiện xuất sắc, nhưng chờ tới khi học thuật lên tứ cấp ngũ cấp, thường thì được cái này mất cái khác, thành một kẻ vô tích sự. Huống chi, theo lời Diệp Thạch nói thì Mộ Thần đều nghiên cứu cả năm môn.

“Lại nói, thật sự có chút kỳ quái, Bạch gia thích nhất là đào góc tường trận pháp sư công hội chúng ta, thế nhưng lần này lại không có động tĩnh gì.” Hà Hiền có chút kỳ lạ nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhẹ hít một hơi, nói: “Con nghĩ là con biết nguyên nhân.”

Trận pháp thuật của Hà Tĩnh Nguyệt không tồi, tuy rằng Bạch gia và trận pháp tháp bất hòa, nhưng cũng không gây trở ngại người Bạch gia và người trận pháp tháp lén lút có giao tình với nhau. Hà Tĩnh Nguyệt có một bạn tốt, là một nữ tử trong tộc nhánh Bạch gia.

“Con biết? Vậy nguyên nhân là gì?” Hà Hiền hỏi.

“Nghe nói vốn Bạch Cẩm Nhạc có ý muốn mời chào Diệp Thạch, nhưng Trang Du lại nói Diệp Thạch là một tên hai mặt, bạc tình quả nghĩa, thích hoành đào đoạt ái, còn thích lấy oán trả ơn, mời chào người như vậy chính là đang dẫn sói vào nhà. Thế là Bạch Nghị ủng hộ Trang Du, phản đối mời chào Diệp Thạch. Chuyện chính là như vậy.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Hai mặt, bạc tình quả nghĩa, thích hoành đào đoạt ái, còn lấy oán trả ơn? Có vẻ Trang Durất có oán niệm với Diệp Thạch nhỉ?” Hà Hiền nhíu mày.

Hà Tĩnh Nguyệt: “Chính xác!”

“Như vậy cũng tốt.” Hà Hiền hí mắt, từ kết quả ông cố ý quan sát Diệp Thạch từ trên xuống dưới, Diệp Thạch không giống như là người gian ác gì, nếu Bạch gia đã buông tha, như vậy rất tốt.

“Nếu muốn tiếp nhiệm vụ, như vậy cần tận lực giúp đỡ đi.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Vâng ạ.”

Hà Tĩnh Nguyệt hít nhẹ một hơi, trận pháp sư bát cấp trong trận pháp tháp chỉ có một, trận pháp sư thất cấp cũng chỉ có ba, căn bản là không đủ dùng, hiện tại có thêm một Diệp Thạch, nhân thủ ngược lại có chút dư dả.

Diệp Thạch nhìn thấy Hà Tĩnh Nguyệt, đứng lên hỏi: “Có nhiệm vụ gì?”

Diệp Thạch hơi nhíu mày, y đã nghe ngóng, số nguyên thạch mà y mang tới, tất cả đều là loại nguyên thạch hạ phẩm.

Trung Châu có phẩm chất nguyên thạch trung phẩm và nguyên thạch thượng phẩm rất cao, một viên nguyên thạch trung phẩm tương đương với mười ngàn viên nguyên thạch hạ phẩm, một viên nguyên thạch thượng phẩm tương đương với một trăm triệu viên nguyên thạch hạ phẩm.

Nếu y muốn trở về rồi mang theo Mộ Thần tới đây, ít nhất cần phải có một trăm viên nguyên thạch thượng phẩm, cũng chính là một triệu nguyên thạch trung phẩm, hoặc mười tỷ nguyên thạch hạ phẩm, nhiều nguyên thạch như vậy không phải là hiện tại y có thể kiếm được trong thời gian ngắn, nhưng nếu cố gắng kiên trì thì cũng sẽ tới lúc đủ.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu nói: “Có một nhiệm vụ bí cảnh. Bên ngoài bí cảnh có một cấm chế thất cấp, mấy võ tông ra nhiệm vụ tới phá vỡ cấm chế nói sẽ đưa tám trăm ngàn nguyên thạch trung phẩm.”

Diệp Thạch hí mắt, độ dày nguyên khí ở Trung Châu và nước ngoài khác biệt rất lớn, nguyên thạch trung phẩm khó gặp bên ngoài, ở đây lại không hiếm thấy.

“Không có nguy hiểm gì chứ?” Diệp Thạch hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt nhún vai: “Nếu phá vỡ xong cấm chế thì chúng ta có thể rời đi, còn nếu phá không được thì nhiều nhất là giao dịch thất bại thôi.”

“Diệp Thạch, người rất sợ chết sao?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Sợ chứ! Ta chết thì sẽ không còn được gặp lại Mộ Thần, lỡ xuống âm phủ, ta không biết kiếp sau còn có thể gặp được hần nữa không.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

230. Chương 230

“Hà tiểu thư, người đã đến rồi.” Một nam tử áo tím nhìn thấy Hà Tĩnh Nguyệt, thần sắc thản nhiên chào hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt giới thiệu với nam tử áo tím: “Đến Ngự tiên bối đợi lâu rồi, đây là Diệp Thạch đến từ công hội ta.”

“...Y á? Được không đó?” Ngự Đông nhìn Diệp Thạch thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, hơi nhíu mày hỏi.

Diệp Thạch thản nhiên nhìn đối phương, phát hiện đối phương là một võ tông.

Tu luyện giả ở Trung Châu mạnh hơn bên ngoài rất nhiều. Ở bên ngoài, một võ tông đã là đỉnh, còn nơi đây, tùy tiện cũng có thể nhìn thấy võ tông.

“Tiên bối yên tâm, tuy rằng tuổi Diệp Thạch còn trẻ, nhưng y quả thật là trận pháp sư thất cấp hàng thật giá thật, không có vấn đề gì.” Hà Tĩnh Nguyệt lập tức thề son thề sắt.

Hà Tĩnh Nguyệt cũng không biết trận pháp thuật của Diệp Thạch mạnh cỡ nào, thế nhưng nếu có thể được truyền tống tới đây thì hẳn là có chút tài năng.

Ngự Đông gật đầu: “Nếu vậy thì đi thôi.”

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Ngụy Đông, trong lòng hiểu rõ đối phương có vẻ không vừa lòng lắm với mình, nhưng lại không biết làm thế nào.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, thần sắc không hề thay đổi, thái độ của đối phương có thể nào, y cũng không để ý, chỉ cần đối phương ra giá tốt là được.

Hà Tĩnh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, cùng Diệp Thạch đuổi theo Ngụy Đông.

Bọn họ đi hơn mười ngày, cuối cùng cũng đi tới một cửa hang mật quật.

Mật quật thập phần bí mật, lúc đám người Hà Tĩnh Nguyệt đến đã có người đang phá trận.

“Bạch Nghị.” Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày, trước khi đến, Ngụy Đông không có nói Bạch Nghị cũng có mặt ở đây!

Diệp Thạch siết chặt tay, sâu trong đôi mắt hiện lên vài phần phiền chán. Lại tới nữa, lại tới nữa rồi! Lại là cái loại nghiệt duyên này, mặc kệ y đang làm gì cũng sẽ gặp phải Trang Du, cũng sẽ đối mặt với Trang Du.

Lúc trước đều có Mộ Thần ở bên cạnh làm hậu thuẫn cho y, nhưng bây giờ, chỉ có mình y chiến đấu.

Mộ Thần đang ở nơi nào, nhất định là Mộ Thần đang rất lo lắng cho mình. Lúc này không có Mộ Thần bên cạnh, thế nên mình phải học được cách tự lập thôi.

“Ngụy huynh, người người mời tới là từ trận pháp pháp?” Một nam tử mặc áo xanh, khoanh tay lười biếng đánh giá Diệp Thạch và Hà Tĩnh Nguyệt, đôi mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Ngụy Đông gật đầu, sắc mặt hơi nghiêm nghị nói: “Đúng thế.”

Cái mật quật này là do Ngụy Đông và nam tử áo xanh tên Cố Hiến đồng thời phát hiện ra.

Bởi vì cửa mật quật được trận pháp thất cấp bảo hộ, thế nên mặc kệ hai người bọn họ cố gắng cỡ nào cũng không phá được, vì vậy, bọn họ đành phải bàn bạc cùng đi mời trận pháp sư, nếu ai mời tới trận pháp sư có thể phá hủy cấm chế trước tiên, như vậy có thể lấy đồ vật trong bí cảnh nhiều hơn hai phần.

Lúc mời trận pháp sư, người bình thường đều ưu tiên chọn Bạch gia, mà không phải trận pháp tháp.

Đáng tiếc, Ngụy Đông và một trận pháp sư dòng chính ở Bạch gia từng có xung đột, cho nên đành phải tới trận pháp tháp xem vận may.

Nhìn thấy Ngụy Đông đã tới đây, vài võ hoàng nhanh chóng đi tới chung quanh Ngụy Đông, người ở chỗ này lập tức chia làm hai bên.

Vài người bên cạnh Ngụy Đông đưa ánh mắt hoài nghi nhìn qua Diệp Thạch.

Hà Tĩnh Nguyệt ban đầu tưởng rằng chỉ là nhiệm vụ phá trận đơn giản, nhưng bây giờ thấy Bạch Nghị cũng ở đây, nhất thời trong lòng có hơi do dự.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, ánh mắt bình thản đứng một bên, không có chút luống cuống nào.

“Ngụy tiên bối, người mà tiên bối tìm có được không?” Một nữ tu bên cạnh Ngụy Đông nhin không được hỏi ra miệng.

Diệp Thạch nghe vậy, thản nhiên liếc mắt nhìn nữ tu kia.

“Tạm thời, thử một lần đi.” Ngụy Đông cười bất đắc dĩ, hắn cũng không biết nữa.

Thường thì nên chọn trận pháp sư của Bạch gia thì hơn, tiếc rằng, người Bạch gia cũng không dễ mời, không nghĩ tới Cố Hiến lại mời được Bạch Nghị.

Bạch Nghị tuy còn trẻ, nhưng trận pháp thuật lại tốt nhất trong nhóm trận pháp sư thất cấp của Bạch gia, lần này nguy hiểm rồi.

Nghĩ đến việc mình phải lấy ra hai phần ích lợi, khuôn mặt Ngụy Đông liền hiện lên vẻ đau đớn.

“Diệp Thạch, sao ngươi lại tới đây?” Trang Du nhíu mày hỏi.

Bạch Nghị nhíu mày nhìn Diệp Thạch, hắn vốn tưởng rằng một thân tu vi này của Diệp Thạch là dựa vào đan dược thúc lên, nếu còn muốn đi lên sẽ rất khó khăn. Nhưng chỉ mới qua mấy ngày, Diệp Thạch vậy mà đã là võ hoàng tam tinh, người này, không thể không phòng!

Bạch Cẩm Nhạc nhìn thoáng qua Diệp Thạch, Bạch Cẩm Nhạc thật sự không rõ, tại sao người trong gia tộc đều đối tốt với cái tên chỉ biết làm bộ làm tịch giả người tốt như Trang Du?

Tên Trang Du này giả bộ nhu nhược yếu đuối, nàng nơi nơi tìm hắn khi dễ, hắn cũng chỉ một bộ sợ hãi, nhẫn nhục cộng thêm bộ dáng cố làm tốt quan hệ với mình. Mặc kệ trong lòng Trang Du hận nàng bao nhiêu, lúc Trang Du đối ngoại cũng sẽ không nói bậy về nàng, nhưng mà đối với Diệp Thạch...

Bạch Cẩm Nhạc chưa từng thấy Trang Du đánh giá ai như cách hắn đánh giá Diệp Thạch, rằng Diệp Thạch cái gì cũng xấu.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, lười biếng liếc nhìn Trang Du: “Ta đến phá trận kiếm nguyên thạch.”

Trang Du nhìn Diệp Thạch, thở dài nói: “Trận pháp này không dễ phá đâu, là trận pháp thất cấp cao cấp đấy. Người bố trí trận pháp rất cao minh, trận pháp này cơ hồ không chệ vào đâu được, trong thời gian ngắn không phá được đâu.”

“Trong thời gian ngắn không phá được?” Diệp Thạch hỏi.

Trang Du gật gật đầu, nói: “À, nghe nói cần thời gian hai tháng mới có thể phá trận, còn trận pháp sư thất cấp phổ thông thì sợ là cả một năm cũng không phá được, người nói người là trận pháp sư mới lên thất cấp phải không, tã thấy, người đừng...”

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày, hẳn là Trang Du không hiểu trận pháp đúng không? Một người không hiểu trận pháp mà dám ở bên cạnh khoa tay múa chân?

“Cần thời gian hai tháng mới có thể phá trận? Các người là ốc sên à? Ta cũng không có nhiều thời gian như vậy đùa với các người, ta rất bận. Nếu các người không phá trận được thì tránh đường đi, đừng có lãng phí thời gian của ta.” Diệp Thạch lạnh lùng cắt lời Trang Du.

Trang Du nghe vậy, sắc mặt lập tức xanh mét.

Cố Hiến liếc mắt đánh giá Diệp Thạch, đưa ánh mắt chuyển về phía Ngụy Đông, hẳn có chút trêu chọc: “Ngụy huynh, tính tình của vị tiểu huynh đệ mà người mời tới không tốt lắm nhỉ! Cũng không biết bản lĩnh thế nào?”

Sắc mặt Ngụy Đông hơi đổi, nói: “Nếu Bạch thiếu tã thời không phá trận được, vậy sao không để vị tiểu huynh đệ này thử xem.”

Diệp Thạch là người hãn mời đến, vô luận thế nào, hãn đều phải đứng ở bên phía Diệp Thạch.

Cố Hiến nhú mày, không nói gì, ánh mắt nhìn qua Bạch Nghị.

Bạch Nghị gật đầu, lạnh lùng nói: “Nếu Diệp thiếu cảm thấy ta là ốc sên, vậy ta đây thật sự muốn biết tốc độ của Diệp thiếu thế nào đấy.”

Bạch Nghị phi thường có phong độ lui ra, khoanh tay đứng, một bộ xem kịch vui.

Về mặt Diệp Thạch thản nhiên, thấy Bạch Nghị lui ra, Diệp Thạch liền bước lên.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút bất an nhìn Diệp Thạch, nàng rất muốn hỏi Diệp Thạch một câu, “người có làm được không?”, nhưng rốt cuộc cũng không hỏi ra.

Diệp Thạch đứng trước đại trận, trong mắt hiện ra ánh xanh, ánh xanh càng ngày càng mạnh, sáng đến chói mắt.

“Linh văn nhãn!” Hà Tĩnh Nguyệt kinh ngạc trừng mắt nhìn.

Linh văn nhãn ở Trung Châu cũng là thứ hiếm lạ, nàng nói mà, một người nước ngoài như Diệp Thạch sao lại tu trận pháp thuật đến thất cấp được, thì ra là có được linh văn nhãn.

Linh văn nhãn cũng có chia phẩm cấp, chia thành loại hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Linh văn nhãn của Bạch Cẩm Nhạc là trung phẩm, linh văn nhãn của Hà Tĩnh Nguyệt là thượng phẩm.

Phẩm cấp đôi linh văn nhãn này của Diệp Thạch tuyệt đối không thấp!

Diệp Thạch lẳng lặng nhìn trận pháp, trận pháp này thoát nhìn không chê vào đâu được.

Diệp Thạch điều động toàn lực mới nhìn thấy một ít vết rạn thật nhỏ.

Diệp Thạch mở túi linh thú ra, hơn một ngàn con Thôn Thiên Phong bay ra, phần phật vỗ cánh bay đến dừng ở những vết rạn trên trận pháp, Thôn Thiên Phong nhào tới điên cuồng gặm nhấm trận pháp, những vết rạn thật nhỏ lập tức mở rộng.

“Thôn Thiên Phong.” Bạch Cẩm Nhạc nhíu mày, loại linh trùng Thôn Thiên Phong không gì không ăn này đã biến mất rất lâu ở Trung Châu, không nghĩ tới Diệp Thạch lại nuôi ra được một đàn như vậy.

Vết rạn trên trận pháp nhanh chóng mở rộng.

Diệp Thạch thấy cũng đủ rồi, liền triệu hồi Thôn Thiên Phong.

Diệp Thạch thả vào trong trận pháp mười hai cây trận kỳ, nhẹ quát một tiếng, “Nứt!”

Mười hai cây trận kỳ nổi lại với nhau, trận pháp tức khắc bị chia năm xẻ bảy.

Là trận pháp làm nứt! Đôi mắt Hà Tĩnh Nguyệt hiện lên vài tia sáng kỳ dị, trận pháp làm nứt rất khó nắm giữ, không nghĩ tới Diệp Thạch lại biết.

“Thu.” Diệp Thạch khẽ quát một tiếng, mười hai cây trận kỳ liền bay về trong tay Diệp Thạch.

“Trận pháp đã bị phá.” Hà Tĩnh Nguyệt nhất thời ngây ngẩn cả người, làm thế nào nàng cũng không nghĩ tới Diệp Thạch phá trận lại sấm rền gió cuốn như thế.

Diệp Thạch: “Phải.”

“Diệp Thạch, ngươi thật lợi hại!” Hà Tĩnh Nguyệt vui vẻ khen ngợi.

Diệp Thạch cúi đầu, có chút cô đơn nói: “Mộ Thần lợi hại hơn...”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

Sắc mặt Bạch Nghị hết sức khó coi, trước đó hắn nói hắn cần hai tháng để phá trận, nhưng Diệp Thạch chỉ dùng thời gian chưa tới một canh giờ đã phá được trận.

Bạch Cẩm Nhạc tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Thạch, lúc trước Trang Du đánh giá Diệp Thạch là cái gì cũng xấu, không nghĩ rằng Diệp Thạch lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

Ngụy Đông trừng lớn mắt nhìn Diệp Thạch, trước đó do hắn bất đắc dĩ mới đi tới trận pháp tháp nhờ giúp đỡ, không nghĩ tới trận pháp tháp còn cất dấu một nhân vật như này, quá lợi hại! Dựa theo lời kể từ những đạo hữu bên cạnh hắn, Bạch Nghị đã giằng co với trận pháp này trong hai ngày, nhưng không có lay động được chút nào.

Diệp Thạch thản nhiên đi đến trước mặt Ngụy Đông. Sắc mặt Ngụy Đông đổi đổi, vẻ kiêu căng trên mặt lập tức biến mất, thần sắc cung kính hỏi, “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Tiền thù lao.” Diệp Thạch lời ít ý nhiều.

Ngụy Đông sửng sốt một chút, sau đó lấy ra một cái nhẫn không gian giao cho Diệp Thạch, Diệp Thạch quét nhìn, bên trong đúng là một triệu nguyên thạch trung phẩm.

So với giao dịch thì nhiều hơn hai trăm ngàn, nếu thiếu, Diệp Thạch nhất định sẽ đòi, còn nhiều, Diệp Thạch liền mặt không đổi sắc nhận, hiện tại y rất rất thiếu nguyên thạch, y cũng sẽ không tốt tới mức thối nguyên thạch lại.

“Ta có thể thu trận pháp này không?” Diệp Thạch chỉ vào trận pháp đã bị phá, hỏi.

Dựa theo giao dịch thì chỉ cần phá trận rồi cầm tiền thù lao, còn đồ vật bên trong bí cảnh thì không có phần y.

Nhưng những nguyên liệu bày trận này đối với y mà nói thì cũng có tác dụng không nhỏ, tu bổ một chút rồi bán đi là có thể bán được trên triệu nguyên thạch, thứ này đối với những người không hiểu trận pháp như Ngụy Đông thì thu cũng như không, chắc đối phương sẽ không muốn.

Ngụy Đông nhìn thoáng qua Cố Hiến, sau đó gật đầu với Diệp Thạch: “Nếu Diệp thiếu thích thì cứ việc cầm.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đa tạ.”

Hà Tĩnh Nguyệt đi theo phía sau Diệp Thạch, nhìn Diệp Thạch như cuồng phong, hoàn chỉnh đỡ ra trận pháp bên ngoài mật quật.

Muốn phá trận thì dễ, nhưng muốn đỡ trận pháp ra thì không phải một chuyện dễ dàng, bản lĩnh của Diệp Thạch mạnh ngoài suy đoán của nàng.

“Quýnghèo, đúng là nghèo kiệt hủ lậu.” Bạch Cẩm Nhạc khinh thường nhìn Diệp Thạch.

Hà Tĩnh Nguyệt liếc mắt nhìn Bạch Cẩm Nhạc, ánh mắt hơi hiện lên sát khí.

Bạch Cẩm Nhạc cười lạnh với Hà Tĩnh Nguyệt, Hà Tĩnh Nguyệt siết chặt tay, không nói gì.

Bạch Cẩm Nhạc là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, tuy chỉ là nghĩa nữ, nhưng bởi vì thực lực Bạch Thần Tinh hùng hậu, thế nên thân phận của

Bạch Cầm Nhạc trái lại cao quý hơn thân phận cháu gái của công hội hội trưởng trận pháp pháp này như nàng.

Diệp Thạch坦然 nhiên quét mắt nhìn Bạch Cầm Nhạc, ý đích thật là quý nghèo, Bạch Cầm Nhạc cũng không có nói sai.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

231. Chương 231

Bạch Nghị bị mất mặt mũi, nên liền nhanh chóng rời đi.

Hà Tĩnh Nguyệt đi theo Diệp Thạch, nhìn Diệp Thạch đang chăm chỉ lao động, do dự một chút rồi nói: “Diệp Thạch, lời Bạch Cẩm Nhạc nói, người chớ để trong lòng, là nàng nói hươu nói vượn thôi.”

Diệp Thạch tập trung tinh thần thu trận pháp, không để ý nói: “Không sao cả, nàng cũng không có nói sai, ta đúng là rất nghèo.”

Người Trung Châu có tính bài ngoại rất cao, với lại nước ngoài so với Trung Châu thì đúng thật là rất cần cỗi, khó trách người Trung Châu lại có cảm giác ưu việt như vậy.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch: “Bây giờ người chính là trận pháp sư thất cấp, về sau sẽ càng ngày càng có tiền, Bạch Cẩm Nhạc cũng chỉ là ý vào có một nghĩa phụ mà thôi.”

Diệp Thạch hơi dừng một chút, có hơi nghi hoặc hỏi: “Tại sao Bạch Thần Tinh lại thu Bạch Cẩm Nhạc làm nghĩa nữ vậy?”

Hà Tĩnh Nguyệt bĩu môi nói: “Là do Bạch Cẩm Nhạc cứng rắn dán lên. Bạch Thần Tinh từ hơn hai mươi năm trước bị Hạ Nhược Tuyết từ hôn mà chịu kích thích, sau đó không gần nam sắc cũng không gần nữ sắc, tộc nhánh của Bạch gia vì muốn có quan hệ với Bạch Thần Tinh nên kiên quyết đưa Bạch

Cầm Nhạc cho Bạch Thần Tinh làm nghĩa nữ, nghe nói Bạch Thần Tinh kỳ thật không muốn thu Bạch Cầm Nhạc làm nghĩa nữ.”

Nhưng, nếu Bạch Cầm Nhạc đã treo tên tuổi là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, vậy nàng chính là người của Bạch Thần Tinh, thế nên nếu gây chuyện với nàng, đó cũng tương đương với việc đánh mặt Bạch Thần Tinh.

“Hình như chưa từng gây chuyện với nàng ta mà nhỉ?” Diệp Thạch nhú mày nói.

“Đại khái là vì Bạch Nghị đi. Bạch Cầm Nhạc thích Bạch Nghị, người lại làm Bạch Nghị mất hết mặt mũi. Này nàng đã kích người, chính là để lấy lòng Bạch Nghị đấy.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Trang Du không có ánh mắt, Bạch Cầm Nhạc cũng không có ánh mắt gì, không phải chỉ làm một tên Bạch Nghị thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người sao? Nam nhân bên người Trang Du thay đổi một tên lại một tên, nhưng tất cả đều là phế vật cả, những tên đó á hử, ngay cả cách giày cho Mộ Thần cũng không xứng!” Diệp Thạch châm chọc khiêu khích mà nói.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Mộ Thần đến tốt cùng là nhân vật tài ba nào vậy! Mỗi lần nhắc tới người này thì Diệp Thạch lại đặc biệt phấn khởi.

“Tên Bạch Nghị kia đi làm nhiệm vụ còn mang theo hai kẻ kéo chân sau, chỉ biết hưởng phúc trái ôm phải ấp, khó trách trận pháp thuật không ra làm sao, người như thế vậy mà lại là người trẻ tuổi đứng đầu Bạch gia, tathấy kỳ thật Bạch gia cũng không ra làm sao.” Diệp Thạch lắc đầu.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Nếu Bạch Nghị không ra làm sao, vậy Hà Tĩnh Nguyệt nàng là cái gì đây? Nàng ngay cả phế vật cũng không bằng đúng không.

... ..

“Ngụy tiên bối, Diệp Thạch và Hà Tĩnh Nguyệt đã rời đi, trận pháp bên ngoài cũng đã bị Diệp Thạch tháo sạch sẽ.” Một nữ tu nói với Ngụy Đông.

“Trận pháp kia không có tác dụng với chúng ta, nếu y đã thu rồi thì thôi, thế nhưng không nghĩ tới tốc độ tháo trận pháp lại nhanh như vậy.” Ngụy Đông cảm thán.

“Ta còn tưởng rằng hừm, tu sĩ có trận pháp thuật cường hãn đều đã bị Bạch gia chiêu mộ hết rồi, không nghĩ tới trận pháp tháo lại còn có một người mạnh như vậy.” Nữ tu ban đầu khinh thường Diệp Thạch nhìn không được mà nói.

“Diệp Thạch kia còn nhỏ tuổi hơn Bạch Nghị đó, ấ vậy mà trận pháp thuật lại trên Bạch Nghị không ít.”

“Thực lực Diệp Thạch cũng không tồi, nghe nói lớn lên ở nước ngoài tài nguyên căn cõi. Ở nước ngoài mà còn có thể bằng cái tuổi này tu luyện tới cảnh giới võ hoàng, vậy nếu y ở trong đây, tiền đồ của y càng không thể đo lường nổi.”

“Ngụy huynh, nguyện đánh cuộc thì chịu thua, ích lợi lần này người lấy hơn ta hai phần.” Cố Hiến mang vài người đi tới nói.

Ngụy Đông chấp tay với Cố Hiến: “Như vậy, đa tạ Cố huynh.”

Cố Hiến nhìn Ngụy Đông, ánh mắt có vài phần phức tạp, Ngụy Đông lần này kiếm lớn. Cố Hiến hẳn phải tốn số tiền lớn mới mời được Bạch Nghị tới đây.

Nhưng, Ngụy Đông thì sao? Chỉ tốn một triệu nguyên thạch trung phẩm, chỉ **MỘT TRIỆU NGUYÊN THẠCH TRUNG PHẨM** đã có thể mời

một tu luyện giả thực lực cao cường như Diệp Thạch, đây tuyệt đối là kiếm lớn.

Thuê tu luyện giả của trận pháp thấp quả nhiên rẻ hơn Bạch gia.

Cố Hiến nhẹ hít một hơi, tuy rằng Bạch Nghị không có giúp đỡ được cái gì, nhưng hẳn vẫn phải theo quy củ mà đưa cho Bạch Nghị một phần hậu lễ.

Thanh danh Bạch Nghị cực lớn, nhưng không nghĩ tới Bạch Nghị lại bị thất bại bởi một song nhi.

... ..

“Các người trở lại rồi? Saonhanh vậy, là không giải quyết được sao?” Hà Hiền nhìn thấy Hà Tĩnh Nguyệt trở về quá nhanh, nhăn chặt mày, sắc mặt có chút tối tăm.

“Đã giải quyết rồi ạ.” Hà Tĩnh Nguyệt vui vẻ tươi cười nói.

Hà Hiền ngoài ý muốn: “Giải quyết rồi?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu, “Con đã sớm đoán được, nếu ở nước ngoài mà không có Linh Văn Nhân, trận pháp thuật của y sẽ không có khả năng tới một bước này.”

“Phẩm cấp Linh Văn Nhân của y nhất định không thấp.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Tĩnh Nguyệt vui vẻ kể chuyện phá trận pháp lần này cho Hà Hiền một lần.

“Trận pháp thuật của Diệp Thạch thế mà lại ở trên Bạch Nghị?” Về mặt Hà Hiền tràn đầy kinh ngạc.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy ạ! Con cũng rất bất ngờ.” Bạch Nghi nói phải cần hai tháng, Diệp Thạch lại chỉ dùng không đến một canh giờ.

“Y giờ là người traten pháp tháp, lại từng có xung đột với Bạch Nghi, mà Bạch gia lại còn buông thả việc mời chào y, như vậy thực lực của y càng mạnh thì càng tốt.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu, traten pháp tháp xuống dốc đã lâu, traten pháp sư của traten pháp tháp khi đi ra ngoài đều thấp hơn traten pháp sư Bạch gia một đầu, chuyện Diệp Thạch lần này không thể nghi ngờ là mang lại cho traten pháp tháp không ít thể diện.

“Trong tu luyện có rất nhiều tri thức thô thiển mà y không hiểu, nhưng y lại hiểu traten pháp làm nứt, cũng không biết là từ nơi nào học được.” Hà Hiền lắc đầu nói.

Hà Tĩnh Nguyệt không để tâm, nói: “Có lẽ ở nước ngoài cũng có traten pháp sư truyền thừa.”

Hà Hiền: “Cũng có thể.”

... ..

Diệp Thạch đứng trong phòng, một đám Thôn Thiên Phong vây quanh y ong ong bay loạn, nguyên thạch bên người Diệp Thạch nhanh chóng ít đi.

Diệp Thạch đầu đầu nhìn một phòng Thôn Thiên Phong, “Tụi bây ăn ít một chút được không! Tụi bây ăn nhiều thế thì khi nào tụi bây kiếm đủ nguyên thạch tìm Mộ Thần bây giờ!”

“Ăn ăn...” Ý niệm từ Thôn Thiên Phong chạy vào thức hải Diệp Thạch.

“Ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi!” Diệp Thạch có chút bất đắc dĩ thở dài.

Trong đàn Thôn Thiên Phong đã có mấy con Thôn Thiên Phong ăn no rồi kết thành kén, chỉ đợi chúng nó phá kén xong thì chính là yêu trùng lục cấp.

“Ăn nhiều, kiếm nhiều.” Một đạo ý niệm mơ hồ truyền vào thức hải Diệp Thạch, khoe miệng Diệp Thạch kéo lên một độ cong, giật mình nhớ tới Mộ Thần thường xuyên nói, “Cứ xài đi, xài nhiều mới kiếm nhiều.”

Diệp Thạch nhìn một phòng Thôn Thiên Phong, đôi mắt hiện lên vài tia sáng.

“Ăn đi ăn đi, ăn no thì nên làm việc đây.” Ở cái địa phương không quen này một mình, thứ mình có thể toàn tâm tín nhiệm dựa vào cũng chỉ có đàn Thôn Thiên Phong này.

Diệp Thạch nhìn núi nguyên thạch càng ngày càng ít, căn cứ môi.

Y từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái hộp, một cái lệnh bài lấp lánh nằm trong hộp.

Diệp Thạch vuốt ve lệnh bài, ánh mắt hiện lên vẻ kiên định.

... ..

Diệp Thạch đi ra trận pháp tháp, vòng vòng chuyển chuyển bỏ qua mấy người đi theo, khoát lên một thân hắc bào ngăn cách dò xét, đi vào Vãn Tiên Các.

Vãn Tiên Các là Bách Hiếu Đường ở Trung Châu, có thể cung cấp cho tu luyện giả các loại tin tức.

Diệp Thạch được một nữ tử diện mạo thanh lệ dẫn vào một căn phòng tối, trong căn phòng là một lão giả diện mạo xấu xí đang ngồi.

“Đạo hữu muốn hỏi chuyện gì?” Lão giả thản nhiên hỏi.

Diệp Thạch do dự một chút, lấy ra lệnh bài trong nhẫn không gian, đẩy qua, “Tamuốn biết, chủ nhân của miếng lệnh bài này là ai.”

Lão giả cầm lấy lệnh bài Diệp Thạch đưa tới, vuốt phẳng một chút rồi nói: “Bạch gia thế hệ thứ hai trăm ba mươi sáu đều là dùng lệnh bài thân phận chế theo loại này, người có được loại lệnh bài này đều là dòng chính trong Bạch gia, hẳn là có hơn một trăm người.”

Diệp Thạch nhăn chặt mày, y thế nào cũng thật không ngờ lại có người nhiều như vậy, Bạch gia đúng là đại gia tộc mà!

“Ước chừng hai mươi năm trước, người có khả năng rời khỏi Trung Châu có bao nhiêu?” Diệp Thạch hỏi.

Lão giả có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Thạch liếc mắt một cái, nói: “Hẳn là có sáu người.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Có thể viết cho ta một phần danh sách giới thiệu văn tấu về những người đó không?”

“Có thể, một trăm ngàn nguyên thạch trung phẩm.” Lão giả thản nhiên ra giá.

Diệp Thạch gật đầu, lấy ra một tấm thẻ nguyên thạch, lão giả tiếp nhận thẻ nguyên thạch Diệp Thạch đưa tới, mặt không đổi sắc chuyển nguyên thạch qua.

Diệp Thạch lấy được danh sách liền thu lại lệnh bài thân phận, sau đó ly khai.

... ..

“Diệp Thạch, người đi đâu vậy?!” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn thấy Diệp Thạch, nhất thời thở ra một hơi.

“Ta ra ngoài đi vòng vòng.” Diệp Thạch nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu nói: “Người muốn đi ra ngoài thì tốt nhất nên tìm người đi cùng, người vừa mới đắc tội Bạch Nghị, nói không chừng Bạch gia sẽ đổi phò người đấy.”

Diệp Thạch nhú mày không hiểu: “Tại sao Bạch gia lại đổi phó ta?”

“Rừng lớn thì loài chim nào cũng có, mà Bạch Nghị là thiên tài trong đám đồng lứa Bạch gia, lúc này người đắc tội hắn, không chừng đang có bao nhiêu người muốn giáo huấn người để lấy lòng Bạch Nghị đâu.” Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ nói.

Diệp Thạch: “Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn theo bóng dáng Diệp Thạch, đôi mắt hiện lên vẻ ưu sầu.

Ông nội đã phái người bảo hộ Diệp Thạch, thế nhưng Diệp Thạch đi ra ngoài một lần lại tránh thoát những người đó, Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch, cảm thấy tựa hồ Diệp Thạch đang cất dấu bí mật gì.

Hà Tĩnh Nguyệt lắc lắc đầu, đã là một tu luyện giả thì đều sẽ có bí mật của mình, nhìn chăm chăm quá cũng không tốt.

Diệp Thạch đi vào phòng, mở ra tờ giấy trong nhẫn không gian, trên tờ giấy có sáu cái tên, mà đứng đầu chính là Bạch Thần Tinh mà Diệp Thạch nghe như sấm bên tai.

Diệp Thạch nhú mày, Bạch Thần Tinh là tiểu thúc của Bạch Nghị, từng giúp đỡ Trang Du tẩy tình phạt tủy trở thành võ vương cửu tinh, cũng là nghĩa phụ của Bạch Cẩm Nhạc đã khinh thường mình, Diệp Thạch do dự một chút, gạch bỏ cái tên Bạch Thần Tinh.

Người thứ hai trên danh sách là một tu luyện giả hơn hai trăm tuổi của Bạch gia, Diệp Thạch nhăn chặt mày, lại gạch, quá già rồi, người có thể khiến cho mẫu phụ khuynh tình sẽ không phải là một lão nhân già hơn cả ông ngoại đâu, tuy rằng không chừng người này có một khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng đó cũng là treo đầu dê bán thịt chó.

Người thứ ba trên danh sách là ba mươi tuổi, quá nhỏ, mẫu phụ sẽ không thích người trẻ như vậy.

Diệp Thạch một đường gạch gạch, chợt phát hiện trong những người trên danh sách, vậy mà ai cũng không phù hợp.

Diệp Thạch suy sụp cắn cán bút, một người cũng không phù hợp, chẳng lẽ một trăm ngàn nguyên thạch trung phẩm cứ như vậy mà như nước đổ ra ngoài sao.

Diệp Thạch nhìn danh sách, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì. Năm đó y vốn không gọi là Diệp Thạch, tên ban đầu của y là Diệp Diên Tinh. Bạch Thần Tinh, Diệp Diên Tinh, hai cái tên này có liên quan gì với nhau sao?

“Diệp Thạch, người ở đâu?” Giọng nói Hà Tĩnh Nguyệt vang lên bên tai Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhanh chóng thu lại tờ giấy trên tay, để vào ngăn không gian, nói vọng ra: “Ta ở đây, có chuyện gì hả?”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

232. Chương 232

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch, giơ lên bức thư trên tay, cười nói: “Có một nhiệm vụ không tồi, hai triệu nguyên thạch trung phẩm, có tiếp không?”

Diệp Thạch nhíu mày, có chút ngoài ý muốn: “Có chuyện tốt như vậy sao? Có nguy hiểm không?”

Hai triệu nguyên thạch cũng không phải là số lượng nhỏ, đủ để y làm năm sáu cái nhiệm vụ.

“Không nguy hiểm lắm đâu, yên tâm, ta biết người sợ chết, ta đều chọn nhiệm vụ an toàn cho người đó.” Hà Tĩnh Nguyệt có chút oán trách liếc nhìn Diệp Thạch, bắt đầu nói.

Diệp Thạch cái gì cũng tốt, chỉ là rất sợ chết, hơn nữa còn sợ chết có tiếng.

Những người khác dù sợ chết cũng sẽ không nói thẳng ra như Diệp Thạch, còn Diệp Thạch lại thường hay lấy chuyện sợ chết treo ở bên miệng, có không biết bao nhiêu người trong tối ngoài sáng chê cười Diệp Thạch đâu, nhưng Diệp Thạch không để trong lòng chút nào.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Vốn nhiệm vụ như vậy không tới phiên chúng ta, thế nhưng lần trước người đã bại Bạch Nghị, hiện tại thanh danh lên cao, cho nên có rất nhiều người tìm tới cửa.” Hà Tĩnh Nguyệt vui mừng nói. Bạch Nghị chính là thiên tài trẻ tuổi của Bạch gia đó! Trên đời này có gì thượng vị nhanh hơn chuyện đập thiên tài xuống đây.

Diệp Thạch nghiêng đầu có chút không hiểu: “Chuyện ta đã bại Bạch Nghị đã truyền ra?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng!”

Kỳ thật việc này trận pháp tháp không có lộ ra, nhưng ở Trung Châu có biết bao nhiêu người tai thính mắt tinh, việc này căn bản giấu không được.

Bạch Nghị là thiếu niên ưu tú nhất thế hệ Bạch gia hiện tại, có biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm. Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, tin tức Bạch Nghị bại bởi Diệp Thạch liền nhanh chóng bị truyền ra, việc này ồn ào như vậy, tựa hồ có người trong Bạch gia đang trợ giúp.

Bạch gia là một gốc cây có bộ rễ sâu, cành lá cũng sum suê, thế nhưng sum suê quá mức cũng khó tránh khỏi nảy sinh sâu mọt.

“Lần này những người tìm tới cửa chỉ mời chúng ta sao? Có phải lại là mời hai nhóm người không? Ta không muốn chạm trán với Bạch Nghị đâu.” Diệp Thạch nhíu mày kháng cự.

“Quả thật là mời hai nhóm người, nhóm người còn lại là Hạ Nhược Tuyết của Hạ gia, không phải người Bạch gia.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Hạ Nhược Tuyết? Tên này có chút quen tai.” Diệp Thạch lẩm bẩm.

“Người quên rồi à, nàng ta ban đầu là vợ hôn thê của Bạch Thần Tinh đấy!”
Hà Tĩnh Nguyệt nhiều chuyện nói.

Diệp Thạch nhớ ra, nói: “Thì ra là nàng ta!”

Nghe được tên Bạch Thần Tinh, sắc mặt Diệp Thạch không nhin được mà có chút khác thường.

Hà Tĩnh Nguyệt nhún vai: “Bạch Thần Tinh vẫn không nói cười nên Hạ Nhược Tuyết vẫn chưa gả, thật không biết hai người này đang không được tự nhiên chuyện gì.”

Diệp Thạch không để ý nói: “Không phải là ta đã sớm nói quànguayên nhân rồi sao.” Là Bạch Thần Tinh không ‘cứng’ được đó! Cho dù Bạch Thần Tinh anh minh thần võ, thực lực hùng hậu thì thế nào, thân có bệnh-không-tiện-nói-ra thì dù có uy phong hơn thì cũng không có tác dụng.

Nghe được lời Diệp Thạch nói, sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt liền vắn vẹo một trận, “Diệp Thạch, lời này không nên nói lung tung!”

Diệp Thạch nhún vai không để ý: “Ở đây không có ai nên tạm nói mà.”

... ..

“À Nghị.” Bạch Ly Phong gọi lại Bạch Nghị.

Bạch Nghị dừng bước, quay người nhìn người phía sau.

Bạch Ly Phong là anh trai cùng cha khác mẹ của Bạch Thần Tinh, thiên phú trên trận pháp thuật cũng rất cao, đáng tiếc là ở thế hệ Bạch Ly Phong lại có Bạch Thần Tinh, những người khác đều bị ảm đạm trước Bạch Thần Tinh.

“Ly Phong thúc thúc, ngài có việc?” Bạch Nghị dừng bước lại hỏi.

“ÀNghị, ta nghe nói lần nàyconphá trậnlạibại bởimộttrận pháp sưquê mùa tới từ nước ngoài củatrận pháp tháp?” Bạch Ly Phong hỏi.

Sắc mặt Bạch Nghị thay đổi, trước đó trong gia tộc còn có người đề nghị mời chào Diệp Thạch, nhưng lúc ấy lại bị hấn bác bỏ, hiện giờ cái người bị hấn cự tuyệt ngoài cửa lại triệt để nghiền áp hấn. Là do hấn quá coi thường Diệp Thạch, người này mặc dù là tới từ nước ngoài, thế nhưng xác thực không đơn giản.

Bạch Nghị đen mặt, cạnh tranh ở Bạch gia thập phần kịch liệt, có vài huynh đệ cùng thế hệ nhìn hấn không vừa mắt đã lâu, luôn chờ hấn làm ra chuyện sai lầm, chuyện Diệp Thạch truyền nhanh như vậy chính là bút tích từ mấy huynh đệ của hấn.

Bạch Nghị gật đầu nói: “Lúctrướclàconcoi thường Diệp Thạch, không nghĩ tới một tu luyện giảnnước ngoài như ylạcó đượcLinh Văn Nhãn.”

Đôi mắt Bạch Ly Phong lập tức sang lên, “Linh Văn Nhãn?”

Bạch Nghị gật đầu trả lời: “Vâng!”

“Phẩm cấpgì?” Bạch Ly Phong hỏi.

“Phẩm cấpchắc là không thấp, trận phápkia connhìn không ra vấn đềnhưngy chĩliếc mắt một cái đã nhìn ra.” Bạch Nghị thản nhiên nói.

Ánh mắt Bạch Nghị lạnh băng, trận pháp sư có được Linh Văn Nhãn ở Trung Châu cũng không ít, nhưng những trận pháp sư này đều chỉ có được Linh Văn Nhãn hạ phẩm, mà hai con mắt này của hấn chính là Linh Văn Nhãn thượng phẩm, Bạch Thần Tinh thì có được Linh Văn Nhãn cực phẩm, không biết Linh Văn Nhãn của Diệp Thạch có cấp bậc gì, không phải là cực phẩm đó chứ?

Bạch Ly Phong híp mắt, đôi mắt hiện lên vẻ tham lam.

Bạch Nghị nhìn sắc mặt Bạch Ly Phong, cười lạnh, Bạch Ly Phong phi thường ghen tị với Bạch Thần Tinh, cho rằng bản thân hẳn sẽ bại bởi Bạch Thần Tinh là vì thua ở một đôi mắt, Bạch Ly Phong luôn nghiên cứu thuật đối mắt, mấy năm nay, người có được Linh Văn Nhân chết trên tay Bạch Ly Phong đã có ba, bốn.

“A Nghị, thắng bại là chuyện thường, còn trẻ, loại chuyện này đừng để trong lòng.” Bạch Ly Phong ôn hoà trấn an.

“Con biết rồi.” Bạch Nghị đáp.

Bạch Nghị nhìn theo bóng dáng Bạch Ly Phong, khóe miệng kéo lên một độ cong thản nhiên.

... ..

“Nghe nói A Nghị bại bởi tu luyện giả nước ngoài kia?” Bạch Thần Tinh hứng thú đánh giá Bạch Cẩm Nhạc và Trang Du.

Bạch Cẩm Nhạc hơi nhăn mày, gật đầu nói: “Vâng, đúng vậy.”

Bạch Nghị thực có thể nói là thất bại thảm hại, Bạch Cẩm Nhạc chưa từng thấy qua Bạch Nghị thua thảm như thế, cũng do bản lĩnh Diệp Thạch quá khoa trương, y còn trẻ mà đã nắm giữ trận pháp làm nứt, trận pháp làm nứt là một trận pháp thuật cao cấp, cũng không biết là Diệp Thạch từ đâu học được.

Bạch Thần Tinh nâng cằm nói: “Xem ra người nọ cũng có chút bản lĩnh.”

“Là do thiên phú tốt thôi, y có được Linh Văn Nhân.” Trang Du siết chặt tay nói.

Lúc phá trận, hắc vốn đang muốn khuyên nhủ Diệp Thạch đừng có không biết lượng sức, nào biết trận pháp thuật của Diệp Thạch lại cao đến nước này.

Trang Du cúi đầu, hắc thật sự không rõ, rõ ràng hắc tới Trung Châu trước Diệp Thạch hai năm, lại còn trải qua tẩy tinh phạt tủy, thế mà vẫn cứ kém Diệp Thạch. Chẳng lẽ đời này hắc đã định trước là sống dưới bóng ma của Diệp Thạch sao?

Bạch Thần Tinh hí mắt: “Linh Văn Nhân? Không ngờ y lại có thứ này.” Tâm tình Bạch Thần Tinh nhất thời có chút cổ quái.

“Gia tộc của Diệp Thạch là gia tộc trận pháp sao?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Trang Du lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là một tiểu gia tộc ở nước ngoài ngay cả tên cũng không biết, thực lực mạnh nhất trong gia tộc cũng chỉ là võ sư, phụ thân Diệp Thạch là một dân cờ bạc nghiện rượu, mẫu phụ của y chỉ là một tiểu thiếp không được sủng ái, cũng rất khó tu luyện, đã qua đời nhiều năm.”

Bạch Thần Tinh nhăn chặt mày: “Dân cờ bạc, nghiện rượu?”

Trang Du gật đầu kể: “Sau khi Diệp Thạch trở thành võ linh thì phụ thân liền đến tìm, nhưng Diệp Thạch lục thân không nhận, làm hại phụ thân tức giận, bắt đầu nghiện đánh bài, sau đó phụ thân bị người ta đuổi theo đánh gãy chân, Diệp Thạch đều không có hỏi đến, Diệp Thạch có một em gái học chung học viện, em gái y gặp khó khăn nhưng y chưa bao giờ hỗ trợ, chỉ bỏ đá xuống giếng.”

“Ngay cả phụ thân cũng không nhận, xem ra nhân phẩm tên Diệp Thạch này thật sự có vấn đề!” Bạch Cẩm Nhạc tràn đầy ghét bỏ nói.

Trang Du gật đầu, nghiêm túc nói: “Phải đó!”

Bạch Thần Tinh ngồi một bên nghe Trang Du và Bạch Cẩm Nhạc người một lời ta một lời, không nói gì, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

... ..

“ANghị lại tới à?” Bạch Huy đi vào căn viện của Bạch Thần Tinh, hỏi.

Bạch Thần Tinh gật đầu lên tiếng, “Vâng.”

“Lần này ANghị thua trên tay Diệp Thạch, có vẻ hươ đã chịu đã kích không nhỏ.” Bạch Huy nói.

Bạch Thần Tinh thản nhiên nói: “Bị một chút mệt là chuyện tốt đối với người luôn thuận buồm xuôi gió như nó, con chỉ là có chút kinh ngạc, không ngờ người tên là Diệp Thạch kia lại có thể thắng ANghị.”

“Tuy rằng ANghị có tư chất không tồi, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, con là thúc thúc của nó, nên chỉ điểm nó một chút.” Bạch Huy nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, thản nhiên đáp ứng: “Con biết rồi.”

“ANghị đều rất thân cận với Trang Du và Cẩm Nhạc, con thấy ai thích hợp với nó hơn?” Bạch Huy hỏi.

Bạch Thần Tinh thản nhiên nói: “Đây là hôn lễ của Bạch Nghi, tất nhiên phải hỏi nó.”

Bạch Huy thở dài: “ANghị cũng sắp thành thân rồi, còn con cứ tính sống một mình như vậy sao?”

Bạch Thần Tinh không để ý trả lời: “Một mình như vậy cũng không có gì không tốt.”

Bạch Huy: “... Hạ gia phái người qua đây.”

Bạch Thần Tinh híp mắt nghĩ cuối cùng phụ thân cũng nói tới đề tài chính. Hắn hơi có chút không vui nói: “Bọn họ tới làm gì?”

“Đến để giải thích. Hạ Nhược Tuyết nói chuyện năm đó là quyết định của gia tộc nàng, lúc đó nàng không hề biết, chờ tới lúc nàng biết được thì, đã chậm.” Bạch Huy nói.

Bạch Thần Tinh cười lạnh một tiếng: “Vậy sao.”

Bạch Huy bất đắc dĩ nhìn Bạch Thần Tinh: “Thần Tinh, nếu như con không bỏ xuống nàng được, vậy thì tha thứ cho nàng đi, cần gì phải như vậy.”

Bạch Thần Tinh nhú mày lại, có chút phiền chán nói: “Phụ thân, con đã nói rồi, con và Hạ Nhược Tuyết đã sớm không còn chuyện gì. Chẳng lẽ Hạ gia cho rằng mấy chục năm nay con sống một mình là đang thủ thân vì Hạ Nhược Tuyết? Bọn họ suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Bạch Huy nhú mày nói: “Đã như thế, vậy vì sao mấy chục năm nay con...”

Bạch Thần Tinh có chút phiền muộn nói: “Phụ thân, vấn đề này, con không muốn nói nhiều.”

Bạch Huy nhìn Bạch Thần Tinh, khuôn mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Rốt cuộc là con muốn thế nào đây.”

Bạch Thần Tinh nằm trên xích đu, ánh mắt rỗng tuếch, muốn thế nào, muốn thế nào...

Hắn rời đi ba năm, người hắn yêu lại thành thê tử người khác, còn có thai nữa.

Nếu, nếu hẳn có thể trở về sớm một chút, có phải là tất cả sẽ không trở nên như vậy không?

Quá muộn, hết thấy đều quá muộn ...

Chuyện trên đời này thay đổi trong nháy mắt, ai có thể chân chính chờ người nào một đời một kiếp đâu?

“Thần Tinh.” Bạch Huy do dự gọi một tiếng.

“Sao?” Bạch Thần Tinh hồi thần, hỏi.

“Về quyên trận pháp thư của gia tộc này, còn thật sự không nhớ đã để chỗ nào sao?” Bạch Huy hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Con quên rồi.”

Bạch Huy nhìn Bạch Thần Tinh, muốn hỏi thêm, nhưng lại thấy Bạch Thần Tinh đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Huy thở dài: “Đã như vậy thì quên đi.”

Bạch Huy bất đắc dĩ bước ra ngoài. Đôi mắt Bạch Thần Tinh đột nhiên mở ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ hối hận, thống hận, tiếc nuối, cuối cùng trở nên yên lặng.

... ..

Lúc Hà Tĩnh Nguyệt mang theo Diệp Thạch cùng xuất hiện thì Hạ Nhược Tuyết đã đến, trên mặt Hạ Nhược Tuyết bao một miếng lụa mỏng.

Diệp Thạch đánh giá Hạ Nhược Tuyết, âm thầm bĩu môi, thấy lụa che mặt của Hạ Nhược Tuyết mỏng như cánh ve, che cũng như không che, đúng là làm điều thừa.

“Đúng là một mỹ nhân.” Diệp Thạch nói thầm.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng thế, là một đại mỹ nhân.” Tính bài ngoại của Bạch gia rất nghiêm trọng, Bạch Thần Tinh năm đó kinh thái tuyệt diệu, nếu không phải là Hạ Nhược Tuyết đủ ưu tú, thì cũng sẽ không trở thành vị hôn thê của Bạch Thần Tinh, chỉ tiếc...

Bởi vì trong lòng có một chút suy đoán về Bạch Thần Tinh, nên Diệp Thạch nhìn không được đánh giá Hạ Nhược Tuyết thêm vài lần.

Hạ Nhược Tuyết lạnh lùng liếc Diệp Thạch một cái, đôi mắt tràn ngập khinh thường và chán ghét, ánh mắt nhìn Diệp Thạch như đang nhìn một con gián xấu xí ghê tởm.

“Đừng nhìn loạn.” Hà Tĩnh Nguyệt kéo tay Diệp Thạch đi qua một bên nói nhỏ.

Diệp Thạch khó hiểu: “Tại sao?”

“Hạ Nhược Tuyết rất ghét song nhi.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch nhăn mày hỏi: “Vì sao chứ?”

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Hà Tĩnh Nguyệt thầm đánh giá Hạ Nhược Tuyết, trong lòng hơi có chút khinh thường, hôn ước của Hạ Nhược Tuyết và Bạch Thần Tinh đã sớm bị giải trừ, nhưng Hạ Nhược Tuyết lại vẫn luôn tự đeo cho mình cái danh ‘vị hôn thê của Bạch Thần Tinh’.

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, nhìn thoáng qua thì thấy xinh đẹp, nhưng nhìn kỹ thì đúng là vẻ mặt khắc phu, người này đợi mười mấy năm nhưng Bạch Thần Tinh vẫn không cưới, chờ thêm mấy trăm năm thì phỏng chừng Bạch Thần Tinh vẫn cũng sẽ không cưới nàng ta, chờ nàng ta biến thành

lão thái bà, vậy không chỉ Bạch Thần Tinh không muốn cưới nàng ta, những nam nhân khác cũng sẽ không ai muốn cưới nàng ta.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

233. Chương 233

“A Phượng, người trừ mời tara còn mời người của trận pháp tháp? Người đây là không tin tưởng ta sao?” Hạ Nhược Tuyết cau mày, thần sắc không vui hỏi.

Ô Phượng lúng túng cười: “Đương nhiên là không phải, chỉ là nhiều thêm một người thì dễ nắm chắc hơn.”

Bây giờ Diệp Thạch rất được hoan nghênh, bởi vì thực lực Diệp Thạch hơi kém, mà những tu luyện giả mời trận pháp sư đều chỉ hy vọng trận pháp sư giúp mình phá trận pháp bên ngoài bí cảnh, còn chuyện sau đó, người bình thường đều không muốn trận pháp sư nhúng tay vào.

Nếu như trận pháp sư có thực lực quá cao thì sẽ dễ có khả năng dưới lợi ích kếch xù mà phản bội, nhưng Diệp Thạch có thực lực kém, trận pháp thuật lại cao, quả thật đấy đúng là trận pháp sư mà mọi người thích nhất, huống chi rất dễ mời Diệp Thạch, vì y thích nguyên thạch. Có rất nhiều trận pháp sư cảm thấy hứng thú với thiên tài địa bảo hơn, còn nhu cầu với nguyên thạch cũng không lớn.

“Tên kia còn trên hư vậy thì có thể giúp được cái gì?” Hạ Nhược Tuyết không để bụng nói.

Ô Phượng trầm nghĩ, có chí không tại năm cao a! Dù sao Diệp Thạch cũng là người từng phá qua trận pháp mà Bạch Nghị phá không được.

“Y còn trẻ, hiểu ít, Nhược Tuyết, có người nhắc nhở một chút.” Ô Phượng trưng ra khuôn mặt tươi cười nói.

Hạ Nhược Tuyết liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, nói thầm: “Thứ bất nam bất nữ như thế, nhìn là khó chịu.”

Lời Hạ Nhược Tuyết truyền vào trong tai Diệp Thạch, Diệp Thạch trừng mắt nghiến răng.

“Lão bà già không ra.” Diệp Thạch cắn giận nói thầm.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Vẫn còn quá trẻ, quá thiếu kiên nhẫn.

Ánh mắt Hạ Nhược Tuyết hung ác trừng Diệp Thạch, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận: “Người nói cái gì?!”

Hạ Nhược Tuyết đợi Bạch Thần Tinh nhiều năm như vậy nhưng Bạch Thần Tinh lại không có nói muốn kết hôn với nàng, đây chính là nghịch lân không thể chạm đến của Hạ Nhược Tuyết.

Diệp Thạch nghiến răng không nói.

“Thôi thôi Nhược Tuyết, cần gì phải tức giận với con nít chứ? Coi như là cho ta mặt mũi đi.” Ô Phượng mở miệng, giữ chặt Hạ Nhược Tuyết lại.

Hạ Nhược Tuyết cắn chặt răng, nhìn Ô Phượng nói: “Được rồi, nể mặt người, ta không so đo với y.”

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch không nói gì, âm thầm thở ra một hơi, Hạ Nhược Tuyết là võ tông nhị tinh, nếu như người này nổi giận, bọn họ không thể kháng cự nổi đâu!

Hạ Nhược Tuyết hừ lạnh một tiếng.

“A Phượng, đi thôi, không phải là người đang vội sao?” Hạ Nhược Tuyết thản nhiên nói.

Ô Phượng gật đầu, thả ra một chiếc phi thuyền, tiếp đó nói với mọi người: “Mọi người lên đây đi.”

Hạ Nhược Tuyết trừng mắt với Diệp Thạch, dẫn đầu đi lên phi thuyền.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, đối với việc bị Hạ Nhược Tuyết nhìn chằm chằm cũng không để bụng, lưng thưng đi theo, nhiệm vụ giống như vậy không có thường xuyên, lợi nhuận của nhiệm vụ này rất lớn, chỉ cần có thể kiếm đủ nguyên thạch, bị người trừng cũng không sao.

Diệp Thạch vừa lên phi thuyền thì lập tức ngây ngẩn cả người, trên phi thuyền có hòn non bộ, có đình đài lầu các, quả thật không kịp nhìn.

Trên phi thuyền còn bố trí nơi luyện đan thất, luyện khí thất, trên đây thậm chí còn có một hồ linh tuyến.

Diệp Thạch chưa từng nhìn thấy phi thuyền như vậy, y nhìn loạn chung quanh, đôi mắt tràn đầy tò mò và sợ hãi than.

Hạ Nhược Tuyết thấy bộ dáng này của Diệp Thạch, đôi mắt hiện lên vẻ khinh thường nồng đậm, “Tên quê mùa không có kiến thức!”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Hạ Nhược Tuyết, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch như vậy thì cười cười, kéo Diệp Thạch lại nói: “Diệp Thạch, người đừng để ý tới lời Hạ Nhược Tuyết nói, anh hùng không hỏi xuất xứ.”

Diệp Thạch: “Ta biết.”

“Ở nước ngoài không có phi thuyền như này sao?” Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch đã tỉnh táo lại, cười hỏi.

“Phi thuyền ở nước ngoài không có cấp bậc cao như vậy, cũng không xa hoa như vậy.” Diệp Thạch nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Là như vậy à.”

Diệp Thạch nghe nói linh tuyến trên phi thuyền có thể tắm tùy ý, căn cứ theo nguyên tắc không uống phí mà đi tắm linh tuyến, mà hành động của Diệp Thạch lại làm cho Hạ Nhược Tuyết xem thường một trận.

... ..

“Ô Phượng, sao người lại tìm một tên nhóc như vậy?” Hạ Nhược Tuyết và Ô Phượng là bạn tốt, quan hệ của hai người rất tốt, ở trước mặt Ô Phượng, Hạ Nhược Tuyết nói chuyện rất thẳng.

Ô Phượng cười cười không để bụng: “Cũng rẻ mà.”

“Bao nhiêu?” Hạ Nhược Tuyết hỏi.

“Hai triệu nguyên thạch trung phẩm.” Ô Phượng thản nhiên nói.

Hạ Nhược Tuyết bất đắc dĩ nói: “Người thật đúng là tài đại khí thô, hai triệu nguyên thạch trung phẩm còn cảm thấy rẻ, mới một tên nhóc như vậy, sợ là người sắp chịu thiệt rồi.”

Ô Phượng cười: “Y còn trẻ, sau này vẫn có thể mạnh hơn, giao hảo trước cũng không phải chuyện xấu gì.”

Hạ Nhược Tuyết không cho là đúng: “Người thật coi trọng y.”

“Cũng bình thường thôi.” Ô Phượng uống một ngụm trà.

Ô Phượng am hiểu nhìn khí huyết của con người, ở trong mắt nàng, không ngờ huyết khí của Diệp Thạch lại mạnh mẽ hơn người mang huyết mạch Phượng Hoàng như nàng, thế nên Ô Phượng rất là xem trọng Diệp

Thạch, nhưng, thấy Hạ Nhược Tuyết có khúc mắc với Diệp Thạch rất sâu, Ô Phượng đơn giản dời đi đề tài khác, “Chuyện người và Bạch Thần Tinh thế nào rồi?”

Ô Phượng và Hạ Nhược Tuyết là bạn tốt, cũng là bạn tốt với Bạch Thần Tinh, ba người còn từng ra ngoài du lịch với nhau.

Hạ Nhược Tuyết thở dài một hơi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy cô đơn, “Hắn vẫn không chịu tha thứ cho ta.”

Ô Phượng nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói: “Về chuyện năm đó, rất cuộc thì hắn còn muốn rồi rồi bao lâu đây?! Bạch Thần Tinh trước kia cũng không phải là người không rõ ràng như vậy mà!”

Hạ Nhược Tuyết mím môi, hôn ước giữa Hạ gia và Bạch gia đã giải trừ, những năm qua, nàng luôn có ý muốn chữa trị quan hệ với Bạch Thần Tinh, đáng tiếc Bạch Thần Tinh lại luôn là thái độ cự người ngàn dặm.

Nàng không danh không phận chờ đợi Bạch Thần Tinh nhiều năm, cũng chờ tới tâm lực sắp mệt nhọc quá độ, không biết có bao nhiêu người ở Trung Châu đang chờ xem chuyện cười của nàng đâu.

Hạ Nhược Tuyết cắn môi, có chút bất đắc dĩ nói: “Vốn là ta phải xin lỗi hắn.”

Mặc dù nàng hơi kém Bạch Thần Tinh trong quá khứ một chút, nhưng cũng không quá kém, thế nhưng Bạch Thần Tinh hiện tại lại quá ưu tú, nàng đã có chút không xứng với hắn.

Thái độ của Bạch Thần Tinh mấy năm nay quá lãnh đạm, Hạ Nhược Tuyết cũng không phải là chưa từng nghĩ tới việc tìm nam nhân khác gả cho, nhưng nàng lại không cam lòng, những nam nhân khác khi so sánh với Bạch Thần Tinh đều kém quá xa.

“Chuyện lúc trước tuy rằng người... Nhưng mà một nam nhân như Bạch Thần Tinh cũng quá keo kiệt.” Ô Phượng nói.

Hạ Nhược Tuyết cắn chặt răng, khổ sở nói: “Cũng không thể trách hẳn.”

Ô Phượng nhìn bộ dáng này của Hạ Nhược Tuyết, thở dài, “Lần sau mà gặp Bạch Thần Tinh thì sẽ giúp người khuyển nhủ hẳn.”

Trên mặt Hạ Nhược Tuyết nhất thời hiện lên vẻ cảm kích, “Cám ơn người.”

Ô Phượng lắc lắc đầu: “Nhược Tuyết, người không cần khách khí, hai người đều là bằng hữu của ta, chuyện các người thành như bây giờ, trong lòng ta cũng không chịu nổi.”

Hạ Nhược Tuyết cúi đầu, Ô Phượng xuất thân từ Phượng Tộc, bộ tộc này đã có trong lịch sử từ rất lâu, nghe nói người trong bộ tộc có huyết mạch Phượng Hoàng, huyết mạch của Ô Phượng rất thuần khiết, có địa vị cực cao ở Ô gia, nếu Ô Phượng ra mặt, có lẽ thái độ của Bạch Thần Tinh với mình sẽ chút thay đổi.

... ..

Phi thuyền bay khoảng mười lăm ngày thì ngừng lại tại giữa một mảnh núi non trùng điệp.

Diệp Thạch quan sát những ngọn núi liên miên phập phồng này, trong mắt hiện lên vài phần tò mò.

“Đi thôi.” Ô Phượng cùng mọi người bay xuống dưới.

“Chính là nơi này.” Ô Phượng chỉ vào một trận pháp nói.

“Thiên tinh bắc đẩu Thanh Cương Trận.” Ánh mắt Hạ Nhược Tuyết hiện lên dị sắc.

Ô Phượng gật đầu: “Đúng thế. Nhược Tuyết, người thật lợi hại, chỉ liếc mắt một cái mà đã nhận ra trận pháp này, trận pháp sư của Ô gia ta phải tìm đọc không ít điển tịch mới biết được tên của trận pháp này đây.”

Hạ Nhược Tuyết nhú mày có chút bất mãn: “Trước khi đến người cũng không có nói đây là thượng cổ trận pháp thất cấp mà!”

Ô Phượng chỉ nói: “Là ta tin tưởng năng lực của Nhược Tuyết người nha!”

“Thượng cổ trận pháp là gì thế?” Diệp Thạch nhỏ giọng hỏi Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, Diệp Thạch quả thật thiếu rất nhiều thường thức.

“Đây chính là trận pháp lưu lại từ thời thượng cổ, ví dụ dù đều là trận pháp thất cấp, nhưng nếu là trận pháp từ thượng cổ được lưu truyền tới nay, vậy độ khó khi phá trận sẽ cao hơn rất nhiều.” Hà Tĩnh Nguyệt giải thích với Diệp Thạch.

Hạ Nhược Tuyết liếc mắt nhìn Diệp Thạch, tức giận nói: “Người vậy mà ngay cả thượng cổ trận pháp là gì cũng không biết, rốt cuộc thì người làm thế nào trở thành trận pháp sư vậy!”

Diệp Thạch nhú mày, y không hiểu thượng cổ trận pháp thì làm sao? Lão bà Hạ Nhược Tuyết này thật đúng là phiền!

Hà Tĩnh Nguyệt cắn chặt răng, nàng biết mà, hai triệu nguyên thạch trung phẩm không phải là số lượng nhỏ, dù Ô gia tài đại khí thô thì cũng không nên tùy tay liền hứa trả nhiều nguyên thạch như thế, thì ra là thượng

cổ trận pháp, phá giải thượng cổ trận pháp thất cấp hạ phẩm khó khăn hơn trận pháp thất cấp cao cấp phổ thông nhiều.

“Thượng cổ trận pháp rất khó phá hả?” Diệp Thạch có chút không hiểu.

“Thượng cổ trận pháp thập phần huyền bí, số lượng lưu truyền tới nay còn lại rất ít, rất khó phá.” Hà Tĩnh Nguyệt kiên nhẫn trả lời.

Diệp Thạch gật đầu, lên tiếng, “A.”

Trong mắt Diệp Thạch hiện lên vài phần nghi ngờ, trên quyển sách trận pháp trong tay y có ghi lại Thiên tinh bắc đẩu Thanh Cương Trận, cũng có ghi lại phương pháp phá trận, lại còn không chỉ một loại, có tới vài loại lận.

Quyển sách trận pháp trên tay mình đến tột cùng có vị trí gì trong Bạch gia?!

... ..

“Trận này ta phá không được, nếu như là hã ra tay, trái lại dễ như trở bàn tay.” Hạ Nhược Tuyết cắn răng, sắc mặt có chút khó coi nói.

Nghe thấy Hạ Nhược Tuyết nhắc tới ‘người kia’, sắc mặt Ô Phượng nhất thời thay đổi.

Ô Phượng bất đắc dĩ thở dài, “Trận pháp thuật của hã như thế nào, ta tất nhiên là biết rõ, nhưng xưa đâu bằng nay, hiện giờ thân phận của hã rất đặc biệt, cũng không dễ mời.” Giá trị con người của trận pháp sư bát cấp không phải là trận pháp sư thất cấp có thể sánh bằng.

Khi Bạch Thần Tinh bị thương năm đó, thực lực xuống dốc không phanh, sau này khôi phục lại tư chất, người liền trở nên kỳ kỳ lạ lạ, tuy họ

đã từng là bạn tốt, nhưng Ô Phượng cũng không dám trêu chọc Bạch Thần Tinh.

Diệp Thạch nghe hai người nói chuyện, đoán ra ‘người kia’ mà bọn họ nói tới chính là ‘Bạch Thần Tinh’, từ thần sắc hai người toát ra mà xem, Diệp Thạch cảm thấy Bạch Thần Tinh có vẻ thật sự là một đại nhân vật rất mạnh.

Tâm tình Diệp Thạch nhất thời có chút phức tạp, Bạch Thần Tinh thật sự là... phụ thân của y sao?

Nếu là vậy, vậy tại sao hắn lại không cần mẫu phụ? Hắn sẽ thích y sao?

Hạ Nhược Tuyết nhìn đại trận nói: “ThanhCườngTrận có thể hóa giải tất cả công kích, nếu người tìm được một võ tôn liên tục công kích thì có lẽ có hy vọng phá trận.”

Ô Phượng cười khổ, võ tôn nào dễ tìm được như vậy, những nhân vật võ tôn, phần lớn đều là một phương tung hoành, phủ lấp thiên hạ.

“Để ta thử xem được không?” Diệp Thạch lên tiếng.

Nếu như không phá trận được, vậy sợ rằng y chỉ có thể lấy một phần trong hai triệu nguyên thạch trung phẩm, mà một chuyến đi này qua lại đã tốn không ít thời gian, Diệp Thạch cũng không muốn cứ như vậy mà đi một chuyến uổng công.

“Người có thể phá trận?” Ô Phượng có chút kinh ngạc nhìn Diệp Thạch.

Bản lĩnh của Hạ Nhược Tuyết thì Ô Phượng cũng biết, nếu ngay cả nàng cũng không phá được, vậy trên đời này sợ là không có mấy trận pháp sư thất cấp có thể phá.

Diệp Thạch hơi ngại ngừng gãi đầu, nói: “Có thể thử một lần, nhưng mà ta không có gì nắm chắc.”

Hạ Nhược Tuyết nhú mày nhìn Diệp Thạch, hừ lạnh nói: “Thượng cổ trận pháp cũng không dễ phá đâu, ngươi coi chừng bị trận pháp phản phệ.”

Diệp Thạch nhú mày, lạnh lùng nói: “Làm phiền Hạ tiểu thư quan tâm, bản lĩnh tự bảo vệ mình, ta vẫn có.”

Diệp Thạch âm thầm nghĩ rằng, đến Trung Châu, tựa hồ y vẫn luôn bị người ta coi thường, rốt cuộc thì người Trung Châu có gì khiến họ kiêu ngạo? Tài nguyên dư thừa như vậy mà thực lực lại yếu như thế.

Hạ Nhược Tuyết hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Ô Phượng đánh giá Diệp Thạch, tuy rằng Hạ Nhược Tuyết nhìn Diệp Thạch không vừa mắt, nhưng Ô Phượng lại cảm thấy Diệp Thạch không tồi, rất muốn dò dặt một phần.

Hai mắt Diệp Thạch sáng lên ánh xanh, Ô Phượng nhìn hai mắt Diệp Thạch, hơi hơi nheo mắt lại, Linh Văn Nhân cũng có phân chia phẩm cấp, trong mắt Diệp Thạch phiếm ra ánh sáng xanh, không ngờ lại giống nhau không khác gì Linh Văn Nhân của Bạch Thần Tinh.

Linh Văn Nhân của Bạch Thần Tinh là cực phẩm, cả Trung Châu cũng chỉ có Linh Văn Nhân của Bạch Thần Tinh có phẩm chất cực phẩm, chẳng lẽ Linh Văn Nhân của Diệp Thạch có cùng phẩm cấp với của Bạch Thần Tinh?

Ô Phượng híp mắt, tuy nói Linh Văn Nhân là xuất hiện ngẫu nhiên, nhưng Linh Văn Nhân có phẩm chất cao như vậy, hẳn là chỉ có ở những trận pháp thế gia mới có thể xuất hiện.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

234. Chương 234

Diệp Thạch nhanh chóng động tay, thấy ra một đám trận kỳ, chúng nó nhanh chóng kết thành những trận pháp nhỏ.

“Bạo!” Diệp Thạch nhẹ quát một tiếng, tiếng nổ liên tiếp vang lên.

“LiênHoànPháPháp!” Ô Phượng kinh ngạc nhìn Diệp Thạch, trong mắt đầy là khiếp sợ.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc nồng đậm, ngay cả thượng cổ trận pháp là gì Diệp Thạch cũng không biết, vậy mà lại hiểu được pháp quyết phá trận Liên Hoàn Phá Pháp.

“Saongườiạibiết LiênHoànPháPháp?” Sắc mặt Hạ Nhược Tuyết âm trầm, hỏi.

“Mắc mớ gì tới người!” Diệp Thạch không kiên nhẫn nói.

“Biết điều chútđi, ngườiênnói cho ta biết là tại sao.” Uy áp vô tông trên người Hạ Nhược Tuyết tản ra, Diệp Thạch bị áp chế có chút thở không nổi.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, siết chặt tay, khuôn mặt hiện lên vẻ không cam lòng.

“Ta học được từtrungbí cảnh.” Diệp Thạch cắn răng nói.

Hạ Nhược Tuyết hoài nghi quan sát Diệp Thạch.

“Người nói láo! Là người học trộm trận pháp từ Bạch gia đúng không!”
Hạ Nhược Tuyết hung dữ nói.

“Hạ tiểu thư, người không nên nói vậy! Diệp Thạch là từ nước ngoài, sau khi y đến Trung Châu vẫn luôn ở trong trận pháp tháp, sao lại có thể nhắc lên quan hệ với Bạch gia được?” Hà Tĩnh Nguyệt dựa vào lý lẽ cố gắng minh oan cho Diệp Thạch. Học trộm công pháp của đại gia tộc là điều tối kỵ, nếu như Diệp Thạch bị trúng tội danh này, trận pháp tháp cũng không bảo đảm cho Diệp Thạch được.

Ô Phượng như có điều suy nghĩ liếc nhìn Diệp Thạch, sau đó nói với Hạ Nhược Tuyết: “Nhược Tuyết, Liên Hoàn Pháp Pháp là tuyệt học của Bạch gia, cho tới bây giờ đều vẫn bị Bạch gia trông coi rất nghiêm, chỉ chút thực lực ấycủa Diệp Thạch thì làm sao có thể học trộm đồ trong Bạch gia được?! Pháp quyết này hẳn là do y trùng hợp học được đâu đó.”

Hà Tĩnh Nguyệt cũng nói: “Đúng đó! Tuy rằng Liên Hoàn Pháp Pháp là tuyệt học của Bạch gia, thế nhưng cũng có mấy gia tộc khác biết loại pháp quyết này mà!” Tuy thế, nhưng trừ Bạch gia ra, thì những gia tộc biết pháp quyết này đã từ từ xuống dốc, Liên Hoàn Pháp Pháp cũng thất truyền.

Hạ Nhược Tuyết cau mày nhìn Diệp Thạch, uy hiếp: “Người cẩn thận một chút cho ta đây.”

Diệp Thạch cắn răng, nhưng kiên quyết thực lực Hạ Nhược Tuyết, Diệp Thạch cũng không nói gì thêm.

Hạ Nhược Tuyết thấy trận pháp đã bị Diệp Thạch phá, cảm thấy không còn thể diện, liền ngồi phi hành pháp khí rời đi.

Diệp Thạch nhìn theo bóng dáng Hạ Nhược Tuyết, trong mắt là nồng đậm ý lạnh.

Ô Phượng có chút áy náy nói với Diệp Thạch: “Xin lỗi, tính tình Nhược Tuyết có chút thẳng thắn.”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Không sao.”

Diệp Thạch tuy nói không sao, nhưng trong lòng lại khó chịu, coi như y thật sự trộm tuyết học của Bạch gia thì sao, có liên quan tới họ Hạ à, Bạch Thần Tinh căn bản không cần nàng ta, nàng ta lại thật sự coi mình là người Bạch gia, quả thực không biết nói gì.

Ô Phượng đánh giá Diệp Thạch một chút, cười ôn hòa: “Diệp Thạch, thực lực về trận pháp của người thực sự rất mạnh nha!”

“Tiền bối quá khen.” Diệp Thạch khiêm tốn nói.

Ô Phượng cười nói: “Lúc trước bên ngoài có lời đồn rằng trận pháp thuật của người vượt xangười mạnh nhất trong đám tiểu bối của Bạch gia là Bạch Nghị, khi ấy ta còn không tin, nhưng bây giờ thấy được, trận pháp thuật của người quả nhiên mạnh hơn Bạch Nghị.”

“Tên Bạch Nghị kia chỉ biết quan hệ nam nữ loạn cả lên, như vậy thì trận pháp thuật sao có thể tốt được.” Diệp Thạch bữu môi nói, Diệp Thạch có thành kiến với Bạch Nghị rất sâu, thật sự không nói nên cái lời gì hay cho Bạch Nghị được.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

Ô Phượng cười: “Trận pháp thuật của người tráo lại rất có phong phạm của Bạch Thần Tinh, Liên Hoàn Pháp Pháp rất khó khống chế, không cẩn thận thì ngược lại sẽ phản phệ người thi thuật, dẫu vậy, pháp trận này cũng là một loại mà Bạch Thần Tinh thích dùng nhất, có đôi khi, rõ ràng hẳn có biết bao nhiêu loại thủ đoạn, nhưng lại chỉ thiên vị loại thủ đoạn nguy hiểm này.”

Sắc mặt Diệp Thạch có chút phức tạp: “Ta cũng không có bản lĩnh như Bạch Thần Tinh tiền bối, ta chỉ biết một loại phá trận thuật này, may mà có thể phá trận.”

Ô Phượng cười an ủi: “Biết được một loại là đã rất giỏi rồi đó, trận pháp thuật của Nhược Tuyết cũng hết sức xuất sắc, nhưng ngay cả vận nàng cũng không có biện pháp phá trận đâu.”

Diệp Thạch hí mắt nghĩ thầm, trận pháp thuật của Hạ Nhược Tuyết đã không cao, tính tình lại còn thối như vậy, khó trách Bạch Thần Tinh không cần nàng ta.

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ nhìn Ô Phượng, hỏi: “Tiền bối, người và Bạch Thần Tinh tiền bối rất thân?”

Ô Phượng gật đầu: “Bọn ta là bằng hữu.”

“Có phải là hã rất thích cái người tên là Hạ Nhược Tuyết vừa rồi không?” Diệp Thạch hỏi.

Ô Phượng thở dài gật đầu: “Trước kia bọn họ là một đôi bích nhân, đáng tiếc...”

Diệp Thạch mím môi, trong lòng bỗng dưng rầu rĩ, nhưng Diệp Thạch cũng không biết mình đang bức bối gì.

... ..

Ô Phượng đưa thêm một triệu nguyên thạch trung phẩm cho Diệp Thạch, Diệp Thạch cầm nguyên thạch, đi theo Hà Tĩnh Nguyệt về tới trận pháp tháp.

Hà Hiền vừa nhìn thấy hai người: “Trở lại rồi?”

Diệp Thạch nhìn thấy Hà Hiền thì mong chờ hỏi: “Hội trưởng, đã có tin tức về Mộ Thần chưa?”

Hà Hiền lắc đầu: “Không có.”

Diệp Thạch gục đầu xuống, giọng nói có chút thất hồn lạc phách: “Không có đạo lý! Cũng đã hơn ba tháng rồi, Mộ Thần hẳn là đã sớm lại đây mới đúng chứ.”

Hà Hiền nghe thấy lời Diệp Thạch nói thầm, khóe miệng run run một chút.

Hắn đã hỏi thăm, đã mấy ngàn năm đan tháp không có đan sư truyền tống tới đây, trưởng lão đan tháp nói, nguyên thạch thượng phẩm trong truyền tống trận của đan tháp ở nước ngoài đã sớm bị dùng sạch, do ở nước ngoài nên cũng không bổ sung được, mà theo lời Diệp Thạch nói, Mộ Thần kia trừ trận pháp thuật ra thì am hiểu nhất chính là luyện đan thuật.

Hà Hiền nhẹ hít một hơi, ngay cả theo như Diệp Thạch nói là Mộ Thần thật sự có thể đi lên tầng thứ bảy của đan tháp, thì hắn cũng vẫn không thể truyền tống tới đây.

Hà Hiền nhìn khuôn mặt tràn đầy chờ đợi của Diệp Thạch, cuối cùng cũng không có đem tin tức này nói cho Diệp Thạch.

“Lần này người vận dụng Liên Hoàn Pháp để phá trận?” Sắc mặt Hà Hiền ngưng trọng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Phải.”

“Ông nội, sao ngài lại biết?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu mà hỏi.

“Hạ Nhược Tuyết vừa rồi tới tìm Bạch gia, nói cho người của Bạch gia biết việc này, trong khoảng thời gian này các người đừng đi ra ngoài, ít

nhất đờiqua chuyện này đã.” Hà Hiền hít nhẹ một hơi rồi nói.

“Tại sao bây giờ không thể rangòai? LiênHoànPháPháp có vấn đề gì hả?” Diệp Thạch không hiểu.

Hà Hiền liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, bất đắc dĩ giải thích: “Tuy trước kia LiênHoànPháPháp không chỉ có người Bạch gia biết, nhưng những gia tộc khác biết thuật pháp này đều đã xuống dốc chết, mà thuật pháp này cũng bị thất truyền, cho nên, bây giờ thuật pháp này tương đương với tuyệt học của Bạch gia, ở Bạch gia, chỉ có đệ tử dòng chính mới được học tập nó.”

“Người nghĩ đi, thuật pháp mà chỉ có đệ tử dòng chính Bạch gia mới được học, vậy mà người lại biết, người Bạch gia sẽ nghĩ thế nào?”

Diệp Thạch mím môi, hơi do dự hỏi: “Người Bạch gia sẽ không phải là đang... muốn giết tachứ?”

“Cũng có khả năng này, nhưng chắc bọn họ sẽ không ra tay quá trắng trợn, người bây giờ còn quá yếu.” Hà Hiền nói với Diệp Thạch.

Khuôn mặt Diệp Thạch hiện lên vẻ xấu hổ. Quá yếu. Y đúng là quá yếu. Khi đối mặt với Hạ Nhược Tuyết có cấp bậc võ tông, y ngay cả một chút năng lực phản kích cũng không có.

“Nữ nhân này bị gì thế!” Hà Tĩnh Nguyệt bực mình gầm gừ.

Hà Hiền lắc đầu: “Hạ Nhược Tuyết đã muốn gả cho Bạch Thần Tinh đến rồi, vừa mới biết được tin tức đã chạy tới nói cho Bạch gia.”

Diệp Thạch khó hiểu hỏi: “Hạ Nhược Tuyết nói cho Bạch gia biết thì có chỗ tốt gì sao?”

Hà Hiền nhún vai: “Cũng không có bao nhiêu chỗ tốt, có lẽ Bạch gia sẽ cảm kích vì nàng báo tin? Nhưng mà Diệp Thạch à, gần đây người đừng nên rời khỏi trận pháp tháp, ta nghe nói tựa hồ Bạch Ly Phong đang cảm thấy hứng thú với người đấy.”

Diệp Thạch nhíu mày không hiểu: “Bạch Ly Phong là ai? Ta từng đặc tộ với hắn hả?”

Hà Hiền lắc đầu: “Bạch Ly Phong là anh trai cùng cha khác mẹ của Bạch Thần Tinh, tuy rằng Bạch Ly Phong không có Linh Văn Nhân, nhưng lúc còn trẻ tuổi thì trận pháp thuật cũng là số một số hai trong Bạch gia, thế nhưng do thiên phú của Bạch Thần Tinh rất cao, trong thế hệ đó, người người đều bị Bạch Thần Tinh áp chế thở không nổi.”

“Dần dà, tâm tính Bạch Ly Phong bắt đầu vụn vụn, hắn bắt đầu nghiên cứu thuật đổi mắt.” Sắc mặt Hà Hiền âm trầm kể.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày: “Ông nội, sao còn chưa từng nghe ngài kể tới? Hắn thật sự dám làm thế?”

“Những người mà Bạch Ly Phong bắt đầu là những tu sĩ không có chỗ dựa, thực lực cũng đều tương đối thấp. Tuy nói ‘đi đêm nhiều thì sẽ có ngày gặp ma’, cuối cùng cũng sẽ có dấu vết để lại thôi, nhưng Bạch Ly Phong lại làm rất sạch sẽ, trong tay ta không có chứng cứ, mà hắn lại là người Bạch gia, đương nhiên không thể chỉ tội lung tung, nếu làm không tốt còn bị cắn ngược lại.” Hà Hiền bắt đầu dĩ nhiên.

Diệp Thạch rũ mắt. Bạch Nghị, Bạch Ly Phong, Bạch Cẩm Nhạc, Bạch Thần Tinh, từng người đều muốn đối nghịch với y, chắc kiếp trước y và Bạch gia có cừu oán đúng không.

... ..

Linh Tháp Châu.

Mộ Thần đứng ở minh văn tháp tầng thứ bảy, sắc mặt tối tăm khiến người ta vừa thấy liền Mao Cốt Tùng Nhiên*.

*Mao cốt tùng nhiên: rùng rợn đến lông tóc dựng đứng, xương nhũn ra. (Theo Leo Săn Sư Tử)

“Không thể sử dụng? Tại sao lại không thể? Trận pháp này không có vấn đề!” Mộ Thần âm trầm hỏi.

Truyền Tống Trận trong trận pháp tháp thì không đủ nguyên thạch, truyền Tống Trận trong đan tháp thì không đủ nguyên thạch thượng phẩm, thế nên hắn lại đi qua phù tháp, kết quả truyền Tống Trận trong phù tháp lại bởi vì lâu năm ít tu sửa, nên đã bị hư.

Tháp Linh của minh văn tháp có chút ngại ngùng nói: “Truyền Tống Trận ở bên này đúng là không có vấn đề gì, nhưng mà, truyền Tống Trận của bên kia lại có vấn đề, chỉ có trận pháp bên này tốt cũng không sử dụng được.”

Mộ Thần cắn răng, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Mộ Thần siết chặt tay, lúc trước, khi hắn nhẫn tâm đưa Diệp Thạch truyền Tống Trận qua kia, hắn cho rằng dù gì cũng còn bốn tháp, cũng sẽ có một cái tháp có thể truyền Tống Trận được, không được bao lâu nữa là hắn có thể đi tới tìm Diệp Thạch rồi. Kết quả, hắn tốn hơn ba tháng, lục tục đi lên tầng thứ bảy của đan tháp, phù tháp, minh văn tháp, thế nhưng, truyền Tống Trận trong ba tòa tháp lại đều liên tiếp bị đủ vấn đề.

Chỉ còn một tòa Luyện Khí Tháp cuối cùng, nếu như Luyện Khí Tháp cũng xảy ra vấn đề thì sao? Hắn nên làm gì đây? Hắn phải làm sao mới có thể đi đến Trung Châu đây?

Diệp Thạch sống ở Trung Châu thế nào? Y có bị nguy hiểm không? Y có lại xung đột với Trang Du không? Y có chịu ủy khuất không?

Nghĩ đến Diệp Thạch, Mộ Thần nhất thời lòng đau như cắt, người mà hắn vẫn luôn che chở trong lòng bàn tay lại bị hắn đưa đến Trung Châu, chiến đấu một mình như vậy, y có sợ hãi không? Có cô đơn không? Có nghĩ tới hắn không? Bây giờ y sống có tốt không?

Nếu biết vậy, nếu biết vậy...

Mộ Thần xoay người đi ra khỏi minh văn tháp, bước về hướng có luyện khí tháp, bây giờ không phải là lúc để suy sút, chỉ còn lại một cái luyện khí tháp, dẫu cả năm cái tháp đều xảy ra vấn đề, hắn cũng phải nghĩ ra cách khác để nhanh chóng đi tới bên cạnh Diệp Thạch!

Thấy Mộ Thần bị truyền tống ra, sắc mặt mấy người chung quanh đều có chút cổ quái.

“Sao Mộ Thần vẫn còn chưa bị truyền tống đi vậy?! Rõ ràng thời gian hắn ở tầng thứ bảy dài vậy mà?”

“Hắn đã định trước là truyền tống không được.”

“Diệp Thạch đã rời đi lâu như vậy mà Mộ Thần vẫn còn ở đây, Mộ Thần bị từ bỏ rồi!”

... ..

Mộ Thần cắn răng, đi về hướng có luyện khí tháp, bỏ lại đám người phía sau.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

235. Chương 235

Vẻ mặt Diệp Thạch tràn đầy hoài niệm chơi đùa con dao găm trên tay, con dao găm này tên là Long Tuyền, có xuất xứ từ trong tay một vị luyện khí sư ở Huyền Phong đế quốc.

Nó chính là món quà mà năm đó Mộ Thần mua được trong buổi đấu giá, là vật mà Mộ Thần chính thức đưa cho y khi y mới chỉ gặp được Mộ Thần không lâu.

Với ánh mắt hiện giờ của Diệp Thạch, con dao găm này dùng vật liệu không tốt, cũng đúc quá thô ráp, một chương là nát.

Nhưng mà, bởi vì đây chính là món quà đầu tiên Mộ Thần đưa cho y, thế nên y vẫn luôn rất thận trọng trân quý.

Diệp Thạch nhìn con dao găm trên tay, một màn quá khứ chung với Mộ Thần hiện lên trong đầu, nước mắt không kiềm được rơi ra khỏi hốc mắt.

“Mộ Thần, người đang ở đâu? Bọn họ đều khi dễ Thạch Đầu. Thạch Đầu rất nhớ người. Chờ người mới tới tìm Thạch Đầu đây?” Diệp Thạch lẩm bẩm, giọt lệ trong suốt rơi xuống trên thân dao găm.

Diệp Thạch gục đầu xuống, nỗi tưởng niệm trong lòng càng ngày càng tăng.

“Diệp Thạch.” Một trận tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.” Diệp Thạch vội vàng lau khô nước mắt.

Hà Tĩnh Nguyệt đi vào mới phát hiện sắc mặt Diệp Thạch không đúng lắm, thế nhưng Hà Tĩnh Nguyệt cũng không có hỏi gì, “Diệp Thạch, ngươi cũng đã tới đây lâu rồi, có cần đan dược gì không? Ở Trung Châu có rất nhiều luyện dược sư lợi hại, cũng có rất nhiều loại đan dược có thể trợ giúp tu luyện đó.”

Diệp Thạch lắc đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào: “Không cần, ta có rồi.”

Hà Tĩnh Nguyệt ngạc nhiên: “Người có?”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ừ. Mộ Thần đã sớm chuẩn bị tốt cho ta rồi.”

Diệp Thạch vung tay lên, hơn mười bình đan dược chợt xuất hiện ở trước mặt Hà Tĩnh Nguyệt.

Tài nguyên ở Trung Châu phong phú hơn nhiều ở nước ngoài, mà Hà Tĩnh Nguyệt là cháu gái của tháp chủ trận pháp tháp, thân phận quý trọng, thế nên tất nhiên là sẽ không mơ tưởng tới đan dược của y, bởi vậy lúc Diệp Thạch lấy đan dược ra cũng không có gì cố kỵ.

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch lấy ra đan dược thì nhất thời kinh sợ, trong đám đan dược mà Diệp Thạch lấy ra có không ít chủng loại, tác dụng cũng khác nhau, đều là đan dược có ích cho võ hoàng, mà quan trọng nhất là, đám đan dược này vậy mà tất cả đều có phẩm chất cực phẩm!

Diệp Thạch thế mà có nhiều đan dược như vậy, khó trách thực lực của y lại tăng lên nhanh vậy.

Nếu ăn quá nhiều đan dược có phẩm chất kém thì sẽ hình thành đan độc trong cơ thể, còn đan dược cực phẩm thì sẽ không có loại bản khoản này. Thế nhưng, đan dược cực phẩm chỉ có những luyện dược sư thực lực cực kỳ cường hãn mới có thể luyện chế ra.

“Những đan dược này là người có được từ chỗ nào?” Hà Tĩnh Nguyệt nhăn mày hỏi, số đan dược này, quả thật ngay cả chính nàng cũng không thể không động tâm!

Đôi mắt Diệp Thạch vô cùng ôn nhu, “Mộ Thần đưa cho.”

Mộ Thần, lại là Mộ Thần. Chẳng lẽ thực sự có người như vậy, đó không phải là do Diệp Thạch tưởng tượng ra sao?

“Đan dược do Mộ Thần luyện chế ra đều là đan dược cực phẩm hả?” Hà Tĩnh Nguyệt tò mò hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Mộ Thần tuy rất lợi hại, nhưng mà đan dược hắn luyện ra cũng có trung phẩm, thượng phẩm, còn đan dược cực phẩm thì ít hơn. Nhưng Mộ Thần đối với ta rất tốt, trung phẩm và thượng phẩm đều bán đi, còn cực phẩm thì để cho ta.”

Hà Tĩnh Nguyệt cau mày, dựa theo lời Diệp Thạch nói thì Mộ Thần cũng bằng tuổi y, mà một luyện dược sư bằng tuổi Diệp Thạch lại có thể luyện chế ra nhiều loại đan dược lục cấp cực phẩm sao? Đáng tiếc... dù luyện đan thuật của Mộ Thần cao tới đâu, hắn cũng không có khả năng thông qua đan tháp truyền tống tới đây.

“Đan tháp vẫn chưa có người nào bị truyền tống qua sao? Luyện đan thuật của Mộ Thần rõ ràng tốt như vậy mà.” Diệp Thạch rồi rẫm nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn vẻ mặt Diệp Thạch tràn đầy chờ đợi, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác áy náy.

“Vẫn chưa có tin tức.” Giọng nói Hà Tĩnh Nguyệt khô khốc.

Diệp Thạch cúi đầu, trong mắt tràn đầy thất vọng.

... ..

Bạch gia.

“ThầnTinh thiếu gia, Ô Phượng tiểu thư tới chơi.” Một người hầu đi tới báo cáo.

Bạch Thần Tinh nhướng mày, trong mắt xẹt qua một tia sáng, “Ô Phượng?Cũng đã lâuchưa gặp nàngta rồi, để cho nàngtavào đi.”

Ô Phượng đi vào, cười nhìn Bạch Thần Tinh: “Đã lâu không gặp.”

Bạch Thần Tinh cũng cười: “Đúng là đã lâu không gặp.Nghe nói người lại khai quật một cái di tích, kiếm một số lớn hả?”

Ô Phượng thở dài, tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Chỉ nhỏ thôi,nào có nhiều như vậyđược.Vì cáidi tíchkia màtaphảitốn thấttớiimấyngười đấy, tuy rằng bên ngoàidi tích cóbố trí trận pháp thượng cổ, nhưng đồ vật bên tronglại ít đếnđáng thương, thiếu chút nữa làtạđãlỡ vốn rồi.”

“Nghe nói người mời người mới củatrận pháp tháp ra tay?Sao người khôngmời ngườiBạch gia?” Bạch Thần Tinh vuốt ve chén trà trên tay, thản nhiên hỏi.

Ô Phượng nhún vai nói: “MờiDiệp Thạchchỉ lànhân tiệnmà thôi, không nghĩ tớiilại trởthành chủ lực.Trước đó ta cho rằng Nhược Tuyết có thể phá trận, nào biết nànglại không biết phátrận pháp thượng cổ thất cấp.”

Bạch Thần Tinh lẳng lặng tựa vào trên ghế, nghe thấy tên Hạ Nhược Tuyết, sắc mặt cũng không có chút biến hóa.

Ô Phượng có chút oán trách liếc nhìn Bạch Thần Tinh, “Mời Diệp Thạch rất rẻ đó! Giá trị con người của trận pháp sư Bạch gia các người quá cao! Số tiền ta kiếm được cũng không đủ trả thù lao cho bọn họ nữa.”

“Rất rẻ? Rẻ cỡ nào?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Hai triệu nguyên thạch trung phẩm.” Ô Phượng vươn ra hai ngón tay nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, khẽ cười: “Chỉ tốn hai triệu nguyên thạch trung phẩm đã phá được một trận pháp thượng cổ thất cấp, đúng là rất rẻ. Quan nhiều năm vậy rồi mà người vẫn biết lừa con nít như ngày nào.”

Ô Phượng ngượng ngùng cười: “Tạo cho y thêm một triệu mà. Lại nói, Diệp Thạch kia đúng là không tồi, dù là Bạch Nghị của Bạch gia các người thì chỉ sợ cũng phải kém hơn vài phần.”

Bạch Thần Tinh nhú mày ngoài ý muốn: “Người đánh giá cao Diệp Thạch như vậy?”

“Huyết mạch của y có chút đặc biệt, sợ là cũng như ta, không phải là nhân loại thuần túy, ta từ nhỏ nhìn thấy đã cảm thấy rất thân.” Ô Phượng cười, thản nhiên nói.

“Y có huyết mạch thượng cổ yêu thú?” Bạch Thần Tinh nâng cằm, thuận miệng hỏi.

Ô Phượng lắc đầu, chậm rãi nói: “Cũng không giống như là huyết mạch yêu thú, có chút giống huyết mạch Linh Tộc.”

“Cái chủng tộc Linh Tộc này rất là thần bí, nghe nói người bộ tộc này cũng không khác thường nhân, nhưng đứa nhỏ được sinh ra đều là nam hoặc là song nhi, chu kỳ mang thai cũng dài hơn thường nhân.”

“Tư chất của tộc nhân Linh Tộc rất dễ phân biệt, nghe nói có một loại tộc nhân thức tỉnh xong, có thể tính toán sinh mệnh, nghịch thiên cải mệnh. Linh Tộc tuyệt tích đã lâu, Diệp Thạch có phải hay không ta cũng không xác định.”

Bạch Thần Tinh nhìn Ô Phượng: “Người nói nhiều như vậy, đến tộc cùng là muốn nói về điều gì?”

“Diệp Thạch là một song nhi đó nha! Người không đi khuyên nhủ đám người trẻ tuổi Bạch gia các người theo đuổi y hả? Nếu như bắt được y về, Bạch gia các người liền kiếm lớn.” Ô Phượng có chút bồn chồn nói.

Bạch Thần Tinh cười, tùy ý nói: “Cho dù muốn theo đuổi, cũng phải nhìn xem người ta có chấp nhận hay không.”

“Thế chuyện người và Nhược Tuyết, người rốt cuộc đang nghĩ gì?” Ô Phượng nhăn nhó, rốt cuộc cũng mở miệng.

Bạch Thần Tinh thản nhiên nói: “Chuyện của ta và Nhược Tuyết đã qua.”

“Nếu đã qua, thế nhiều năm nay người vẫn luôn cô độc như vậy là vì sao?” Ô Phượng nhíu mày hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Chuyện ta vẫn luôn độc thân không có một chút liên quan nào với nàng ta cả. Nếu người thật sự muốn tốt cho nàng ta thì nên khuyên nàng đừng đi người khác.”

Ô Phượng nhăn chặt mày nhìn Bạch Thần Tinh, chùng quy cũng không nói gì thêm.

... ..

Bởi vì được Hà Hiền cảnh cáo, khoảng thời gian này Diệp Thạch vẫn luôn ở trong trận pháp tháp tu luyện tăng lên thực lực, thực lực Diệp Thạch nhanh chóng tăng lên tới cảnh giới võ hoàng tứ tinh.

“Thực lực người tiến bộ nhanh quá.” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch, nhìn không được mà cảm thán.

Bạch Nghị bây giờ là võ hoàng ngũ tinh, chiếu theo tiến độ của Diệp Thạch thì chắc hẳn có thể nhanh chóng bắt kịp Bạch Nghị, nếu như tu vi Diệp Thạch tăng lên trước Bạch Nghị, không biết sắc mặt Bạch Nghị sẽ là cái dạng gì.

Diệp Thạch miễn cưỡng cười: “Ta muốn tăng thực lực nhanh hơn nữa, thực lực của ta càng mạnh thì mới có thể càng sớm tìm được Mộ Thần.”

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Người có muốn đi dạo xung quanh trận pháp tháp không? Người đã tới lâu như vậy mà vẫn chưa có đi dạo trận pháp tháp lần nào cả.”

Diệp Thạch gật đầu đồng ý: “Được!”

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy rằng thực lực trận pháp tháp theo không kịp Bạch gia một tay che trời, nhưng dù gì cũng là thế lực có võ tôn tọa trấn, không phải là những thế lực ở nước ngoài có thể sánh bằng.

Ven đường đi Diệp Thạch gặp được rất nhiều trận pháp sư.

“Đây là nơi treo giải thưởng của trận pháp tháp hả?” Diệp Thạch đầy hứng trí hỏi.

“Đúng vậy.” Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu.

Đôi mắt Diệp Thạch đầy hứng thú loạn nhìn chung quanh, “Đó là cái gì?” Nhìn thấy giải thưởng đứng đầu bảng, tim Diệp Thạch đập mạnh, sắc

mặt lại duy trì vẻ bình tĩnh.

“Là giải thưởng do Bạch gia treo—sách trận pháp tổ truyền của Bạch gia.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Quyển sách trận pháp tổ truyền đó rất lợi hại phải không? Hình ảnh này nhìn có hơi rách rưới quá thì phải.” Diệp Thạch hỏi.

“Đương nhiên là lợi hại, truyền thuyết kể sách trận pháp bao hàm toàn diện về trận pháp thuật, ghi lại các loại tri thức trận pháp cao thâm, là sách thần đệ nhất của giới trận pháp, nhìn rách rưới như vậy là bởi vì bộ sách truyền thừa cần phải có huyết mạch Bạch gia mới mở ra được.” Trong mắt Hà Tĩnh Nguyệt hiện lên vài phần sùng bái.

“Người Bạch gia đều có thể mở ra sách này sao?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Làm sao có thể, chỉ có huyết mạch Bạch gia tinh thuần nhất mới có thể mở ra được, còn ở trên tay người thường, nó chỉ là một quyển sách bình thường không có gì lạ, Bạch gia truyền thừa đến hiện tại, chỉ có một mình Bạch Thần Tinh mới có thể mở ra quyển sách này.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch bỗng nhiên siết chặt tay. Bạch Thần Tinh, lại là Bạch Thần Tinh.

“Chỉ có Bạch Thần Tinh có thể? Vậy huyết mạch khác trong dòng chính Bạch gia thì sao?” Diệp Thạch hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt nhún mày nói: “Nghe nói chỉ có mình Bạch Thần Tinh có thể mở, Bạch gia đã lưu chuyển hàng chục thế hệ, huyết mạch đã sớm không thuần như lúc trước, Bạch Thần Tinh phân tổ ra huyết mạch lão tổ Bạch gia mới may mắn mở ra quyển sách trận pháp kia.”

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Mà sao sách kia lại bị mất?”

“Bị Bạch Thần Tinh làm mất.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch nhíu mày, có chút không hiểu: “Bị Bạch Thần Tinh làm mất? Vậy hẳn không đi tìm sao?”

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Không có, Bạch Thần Tinh này tuy thực lực cao cường, trận pháp thuật cũng cao cường, nhưng tính tình lại rất kỳ lạ.”

Diệp Thạch nhíu mày, nhìn giá giải thưởng ghi trên bảng là mười ngàn nguyên thạch thượng phẩm, cảm xúc nhin không được có chút mênh mông. Mười ngàn, nhiều nguyên thạch như vậy đúng là đủ cho mình quay về một chuyến đón Mộ Thần, thế nhưng... Bạch gia chướng khí mù mịt, đám người kia sẽ không quyết nợ chứ?

Rốt cuộc thì sao quyển sách này lại rơi vào tay Diệp Tâm? Theo lời Trần thúc kể thì mẫu phụ thật sự chưa từng đề cập tới quyển sách trận pháp này bao giờ, nói không chừng là cũng không biết có sách trận pháp tồn tại. Vật mà mẫu phụ cũng không biết, vậy vì sao Diệp Tâm lại có được? Sách này là từ trong tay Bạch Thần Tinh biết mất? Thế sao Bạch Thần Tinh không đi tìm?

Nhất mạch dòng chính Bạch gia chỉ có mình Bạch Thần Tinh có thể mở ra, nhưng máu của mình vậy mà cũng có thể mở ra.

Diệp Thạch cắn chặt răng, trong lòng có loại xúc động muốn tìm Bạch Thần Tinh hỏi rõ ràng, nhưng chợt nghĩ tới Bạch Nghị nơi nơi giúp đỡ Trang Du đối phó mình, Bạch Cẩm Nhạc khinh thường mình, và Bạch Ly Phong mơ tưởng tới cặp mắt của mình, Diệp Thạch lại đánh một tiếng trống lui lại. Đức hạnh người Bạch gia đều như thế kia, chắc Bạch Thần Tinh cũng không khá hơn chút nào.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

236. Chương 236

Trong luyện khí tháp tại Linh Tháp Châu.

Mộ Thần nhìn truyền tống trận tại tầng thứ bảy của luyện khí tháp đã bị hư hao, khuôn mặt hiện lên vẻ mờ mịt, luống cuống. Đã đến thế giới này lâu như vậy, nhưng đây chính là lần đầu tiên Mộ Thần có cảm giác sợ hãi suy sụp đến thế.

Dù là khi đối mặt với thú triều điên cuồng, Mộ Thần cũng đều có bộ dạng khí định thần nhàn như đã định trước.

Cả năm tòa linh tháp đều không truyền tống được, giờ hắn phải làm sao đây?

Mộ Thần dựa vào tường, lòng đau như cắt.

Diệp Thạch ở Trung Châu thế nào? Y... còn sống không?

Diệp Thạch tính tình đơn thuần như vậy, ở cái nơi Trung Châu người kia ăn thịt người kia, y có bình an không?

Nếu biết vậy... Nếu biết vậy hắn sẽ không bao giờ đưa Diệp Thạch đi tới đó! Dù cho hai người phải cùng nhau ở lại Linh Tháp Châu, cũng tốt hơn là hai người trời Nam đất Bắc!

Chỉ trách do hắn quá kiêu ngạo, cho rằng với thực lực của hắn, mấy môn học thuật này đều có thể tới tầng thứ bảy, việc truyền tống đến Trung

Châu sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó, quả thật mấy môn học thuật của hãn đều đến tầng thứ bảy, thế nhưng bốn tòa truyền tống trận khác lại liên tiếp xảy ra vấn đề.

Mộ Thần cắn răng, thân thể không ngừng run rẩy, một giọt nước mắt chọt lặn xuống. Từ sau khi bị xuyên tới thế giới này, đây chính là lần đầu tiên mà Mộ Thần khóc, cũng là lần đầu tiên hãn cảm nhận được sự vô lực của chính mình.

Lúc Diệp Thạch nhớ tới hãn, có phải là y cũng đau lòng đến thế này không?

“...Kỳ thật, vẫn còn một cách khác...” Tháp Linh của luyện khí tháp nhìn Mộ Thần, dùng giọng trẻ con vừa dứt sữa nói.

Mộ Thần quay đầu qua nhìn Tháp Linh, ánh mắt trở nên vô cùng hung ác, “Còn cách nào?”

Mộ Thần dùng đôi mắt giữ Tháp Linh đứng yên, chỉ cần lĩnh ngộ học thuật đến một cảnh giới nhất định là có thể giam cầm Tháp Linh, đây là phát hiện gần đây của Mộ Thần.

Sau khi liên tục nghiên cứu học thuật trong thời gian này, linh hồn lực của Mộ Thần đã tăng lên, nhiều hơn mấy tháng trước vài lần, thế nhưng do sự lo lắng trong nội tâm áp chế hết thảy, Mộ Thần cũng không có ý thức được điểm này.

Khi đã đồng thời tu luyện trận pháp, luyện đan, phù chú, luyện khí và minh văn tới thất cấp, Mộ Thần có chút kinh ngạc phát hiện, không ngờ năm môn học thuật này lại là trăm sông đổ về một biển.

Tháp Linh bị ánh mắt hung hãn của Mộ Thần trừng mà run rẩy.

Tháp Linh có chút ủy khuất nhìn Mộ Thần, nó là bởi vì thấy Mộ Thần quá đáng thương mới nghĩ tới việc nói cho Mộ Thần một ít bí mật, không nghĩ tới người này bây giờ lại hung dữ như thế, không có đáng thương chút nào cả.

“Có lời đồn là, nếu hiểu hết toàn bộ cả năm học thuật tới tầng thứ bảy, thì sẽ khởi động được một cái truyền tống trận từ năm tháp, có thể sẽ được truyền tống đến Trung Châu.” Bị ánh mắt như lang như hổ của Mộ Thần nhìn chăm chăm, Tháp Linh liền nơm nớp lo sợ nói.

Đôi mắt Mộ Thần hiện lên vẻ kinh hãi, “Tốt quá rồi! Thế tại sao người không nói sớm!?”

Bây giờ hẳn phải một lần nữa đi tới năm tháp, hẳn còn phải tốn thời gian kiếm nguyên thạch giao phí dụng lần nữa.

Tháp Linh đập đập cánh, âm thầm nói trong lòng: Người cũng không có hỏi mà. Nói cho người biết cũng không có tác dụng gì!

Mộ Thần không để ý tới Tháp Linh nữa, xoay người đầu nhập tinh thần vào việc học tập học thuật.

Tháp Linh nhìn Mộ Thần, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Vào thời thượng cổ, năm loại học thuật trận pháp, luyện đan, luyện khí, minh văn và phù chú truyền thống cũng không có phân chia xa nhau như hiện nay, mà theo lời đồn thì, vị thuật sư thành lập ra Linh Tháp Châu cũng tinh thông năm môn học thuật.

Nếu Mộ Thần thật sự có thể hiểu được cả năm môn học thuật, vậy hẳn chẳng những có thể được truyền tống đến Trung Châu, mà hẳn còn có hi vọng kế thừa y bát của vị thuật sư thần bí kia.

... ..

Tại trận pháp tháp ở Trung Châu.

“Rất xin lỗi, ta đã có người mình thích!” Diệp Thạch đầy phiền chán, nhú mào cự tuyệt nam tử trước mặt.

“Không sao cả, ta có thể cạnh tranh công bằng với hã.” Bạch Thiếu Khanh cũng không để bụng. Hã có vài vị tiểu thiếp, lúc trước mấy nàng ta đều có người mình thích, nhưng thế thì sao? Cuối cùng còn không phải đều gả cho hã à.

Vị nam tử trước mặt Diệp Thạch có diện mạo ngọc thụ lâm phong, nhưng Diệp Thạch lại không có một chút cảm giác gì cả. Nam nhân đẹp trai như vậy làm chi? Có ích lợi gì? Đẹp trai cũng không thể ăn được.

“Người tranh không lại hã đâu, không cần uổng phí sức lực.” Diệp Thạch thản nhiên nói với Bạch Thiếu Khanh.

Bạch Thiếu Khanh nhú mào: “Người cảm thấy ta không bằng hã sao?”

“Ở trong lòng ta, không ai có thể so sánh với hã.” Giọng nói Diệp Thạch bình thản như nước, nhưng mà, trong sự bình thản lại lộ ra cỗ sức mạnh không thể nghi ngờ.

“Hã là ai? Lúc này đang ở đâu?” Vẻ tươi cười dịu dàng trên mặt Bạch Thiếu Khanh không thay đổi, nhả nhận hỏi.

“Bây giờ hã còn ở nước ngoài, nhưng hã sẽ sớm tới tìm ta.” Ánh mắt Diệp Thạch kiên định.

Nghe thấy người Diệp Thạch nói tới đang ở nước ngoài, trong mắt Bạch Thiếu Khanh hiện lên vài phần khinh thường, “Người rất thích hã ta?”

Diệp Thạch gật đầu: “Dĩ nhiên, ta chỉ thích mình hần.”

“Ta sẽ không bỏ cuộc!” Bạch Thiếu Khanh ôn nhu như nước nhìn Diệp Thạch.

“Người tốt nhất nên sớm bỏ.” Ánh mắt Diệp Thạch đã hơi lạnh, y rất bận, y cũng không có nhiều thời gian dây dưa với mấy tên ăn chơi trác táng này.

... ..

“Người thứ tư hả?” Hà Tĩnh Nguyệt đi tới bên cạnh Diệp Thạch hỏi, quan sát sắc mặt phiền muộn của Diệp Thạch.

Diệp Thạch: “Đúng thế.”

Diệp Thạch nghiêng rằng, đây đã là người thứ tư của Bạch gia tới thổ lộ với y, Diệp Thạch thật sự không chút nào cảm thấy mỉa mai của y lại lớn tới mức người gặp người thích như Trang Du, sợ là trong chuyện này có lý do gì đó.

“Tại sao chứ? Mấy tên kia đang đánh chủ ý gì vậy?” Diệp Thạch không hiểu, đưa ánh mắt về phía Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt mỉm cười: “Là bởi vì truyền thống gia tộc của Bạch gia.”

“Truyền thống gia tộc?” Diệp Thạch không hiểu.

“Có rất nhiều người Bạch gia cưới hỏi với người có trận pháp thuật cao cường, chính là để lưu lại những đứa con có thiên phú trận pháp thuật mạnh mẽ. Mà người trước sau phá được trận pháp mà Bạch Nghị – thiên kiêu của Bạch gia phá không được, và trận pháp thượng cổ mà Hạ Nhược Tuyết – thiên tài Hạ gia cũng phá không được. Vì vậy nên người Bạch gia tất nhiên sẽ đánh chủ ý tới người rồi.” Hà Tĩnh Nguyệt cười giải thích.

Diện mạo của Diệp Thạch như thế này, có lẽ ở nước ngoài sẽ coi là xấu xí, nhưng ở Trung Châu, đây lại là ngoại hình mà rất nhiều người thích.

Anh hùng yêu mỹ nữ, mỹ nữ cũng yêu anh hùng. Không thể không nói, đệ tử dòng chính Bạch gia đều đúng là rất có mị lực. Nữ tu với song nhi tư chất không tồi trong trận pháp tháp chính là bị Bạch gia bắt cóc như vậy đấy.

Như Bạch Thiếu Khanh diện mạo anh tuấn vừa rồi, cho hẳn đi đối phó với nữ nhân và song nhi là dễ nhất, trong nhà hẳn cũng đã có vài tiểu thiếp. Thế nhưng nếu tên kia muốn bắt cóc Diệp Thạch, vậy sợ là không dễ.

Hà Tĩnh Nguyệt trêu chọc hỏi Diệp Thạch: “Có nhiều người như thế, người không động tâm à?”

Diệp Thạch nhú mày khinh thường: “Quá yếu!”

“Quá yếu?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng thế. Một đám đó tuổi không nhỏ, lại ngay cả cảnh giới võ hoàng cũng không tới, ta dùng một chưởng cũng có thể đánh chết mấy tên. Còn cái tên mới này á hả, hẳn ngay cả một con ong của ta cũng đánh không lại, vậy mà còn dám đào góc tường Mộ Thần!”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Hà Tĩnh Nguyệt cúi đầu cười bất đắc dĩ, thầm nói: Không phải là tại mấy tên đó yếu quá, mà tại người quá mạnh mẽ đó!

“Giữa người và Mộ Thần thì ai lợi hại hơn?” Hà Tĩnh Nguyệt hứng thú hỏi.

“Mộ Thần lợi hại hơn.” Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi liền trả lời.

“Người chắc chắn như vậy sao? Các người đã giao thủ?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có. Nhưng nếu Mộ Thần thật sự ra tay với ta, ta sẽ không đánh trả.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Tên Diệp Thạch này đã tẩu hỏa nhập ma vì Mộ Thần rồi.

Hà Tĩnh Nguyệt thản nhiên nhìn Diệp Thạch, nàng vốn đang lo rằng Diệp Thạch có thể sẽ bị đám người Bạch gia bắt cóc, lúc này nhìn bộ dáng Diệp Thạch, chỉ sợ là trong Bạch gia không có ai có thể làm cho y động tâm.

Trước đó trận pháp tháp có mấy vị nữ tu, bọn họ nhìn như cao quý không ăn khói lửa nhân gian, ấy vậy mà vừa bị đám người Bạch gia lừa dối một hồi liền thành tiểu thiếp trong Bạch gia.

... ..

Tại Bạch gia ở Trung Châu.

Sau khi Diệp Thạch liên tiếp phá hai trận pháp mà Bạch Nghị và Hạ Nhược Tuyết đều không phá được, thanh danh liền lên cao.

Lời đồn Bạch Nghị của Bạch gia không bằng Diệp Thạch của trận pháp tháp càng ngày càng tăng.

Bạch Nghị siết chặt tay, Diệp Thạch biết thuật pháp làm nứt, hẳn cũng biết, nhưng thấy ngày đó Diệp Thạch ra tay, thuật pháp nứt ra của hắn tựa hồ không có tinh thâm bằng Diệp Thạch; Diệp Thạch biết Liên Hoàn Phá Thuật, hẳn là dòng chính nên có thể học, nhưng mà vẫn còn chưa học được.

Thứ hắn còn chưa biết, vậy mà Diệp Thạch lại đã biết, mà Diệp Thạch kia hình như còn trẻ hơn hắn một ít nữa!

“Có vài người ở Bạch gia đã đi tìm Diệp Thạch?” Bạch Nghị hỏi.

Bạch Cẩm Nhạc gật đầu: “Phải.”

Bạch Nghị siết chặt tay, không ngờ mấy tên kia lại hết kiên nhẫn nhanh như vậy. Không phải là Diệp Thạch chỉ phá được một cái trận pháp thượng cổ thôi sao? Mấy tên kia có cần như hổ đói vồ mồi mà nhào lên vậy không?

“Sao Diệp Thạch lại biết được Liên Hoàn Phá Thuật?” Bạch Cẩm Nhạc không hiểu.

Bạch Nghị lắc đầu nói: “Không biết. Thuật pháp đó cũng không phải là độc quyền của Bạch gia, có khả năng là y nhận được y bát từ trận pháp đại sư nào đó.”

Bạch Cẩm Nhạc rũ mắt, Liên Hoàn Phá Thuật chỉ truyền cho dòng chính Bạch gia, mà nàng lại xuất thân từ chi thứ Bạch gia, tuy rằng trên danh nghĩa là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, đãi ngộ không hề kém hơn nữ tử dòng chính Bạch gia chút nào, nhưng thuật pháp thì lại vẫn không thể học.

Thứ nàng cũng không thể học, vậy mà tên Diệp Thạch quê mùa tới từ nước ngoài lại đã học được, trong lòng Bạch Cẩm Nhạc nhin không được dâng lên một cỗ khó chịu.

Bạch Nghị híp mắt, theo lời Hạ Nhược Tuyết đã nói, lúc Linh Văn Nhãn của Diệp Thạch phát động thì hiện ra màu tím, có khả năng là phẩm cấp còn ở trên cả Linh Văn Nhãn của hắn. Nước ngoài sao lại đột nhiên nhảy ra một người như vậy? Nếu lưu lại Diệp Thạch thì có uy hiếp với hắn quá lớn.

Có vẻ Bạch Ly Phong đã không kiềm chế nổi, sắp ra tay với Diệp Thạch. Nhưng gần đây giống như Diệp Thạch ý thức được chuyện gì, vẫn luôn tránh trong trận pháp tháp, không có đi ra ngoài, cũng không có nhận

nhiệm vụ nào. Bạch Ly Phong dù muốn động thủ, cũng tìm không thấy cơ hội.

“Ta nghe nói thực lực Diệp Thạch tiến cảnh rất nhanh?” Bạch Nghị hỏi.

Bạch Cẩm Nhạc gật đầu: “Không sai, nghe mọi người nói là đã đột phá tới võ hoàng tứ tinh rồi.”

Sắc mặt Bạch Nghị vắn vẹo một trận, trận pháp thuật của hắn ở trong thế hệ trẻ tuổi Bạch gia chính là thuộc loại đệ nhất, tốc độ tu luyện trong thế hệ trẻ tuổi Bạch gia cũng đều là đệ nhất.

Nhưng Diệp Thạch nhỏ hơn hắn, tu vi lại đã là võ hoàng tứ tinh. Lúc trước hắn ở trước mặt tiểu thúc thúc thề son thề sắt cam đoan thực lực Diệp Thạch là dựa vào đan dược thúc lên, thế mà Diệp Thạch lại trong khoảng thời gian ngắn ngủi tăng liên tiếp nhị tinh, quả thật như đang mạnh mẽ đánh mặt hắn ấy.

Bạch Nghị siết chặt tay, tìm Trang Du hỏi, “A Du, người thật sự chắc chắn mẹ Diệp Thạch là người thường?”

Trang Du gật mạnh đầu: “Chắc chắn mà! Phụ thân là một võ sư, còn mẫu phụ thì bởi vì không được phụ thân yêu thích, lại tu luyện không tốt, nên đã sớm qua đời.”

“Thật?” Bạch Nghị lại cứ cảm thấy thân thể Diệp Thạch hơi là lạ, rồi lại nói không nên lời là lạ ở chỗ nào.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

237. Chương 237

“ANghị, con vẫn còn ở nhà à?” Một lão giả mang giày hồng, mặc bộ đồ rách nát cả tay áo, miệng ngậm một cọng cỏ, lưỡi biếng hỏi Bạch Nghị.

“Dạ vâng, Thừa Phong thúc.” Bạch Nghị cung kính đáp.

Bạch Thừa Phong tuy thoát nhìn giống như một gã ăn mày, nhưng thật ra hẳn lại là một vị cao thủ mà Bạch gia đều biết, đối với vị thúc thúc này, Bạch Nghị không thể không thận trọng.

“Thừa Phong thúc, con không ở nhà thì ở đâu?” Bạch Nghị nghi hoặc hỏi.

“Ta còn tưởng là con đi ra ngoài theo đuổi Diệp Thạch rồi chứ.” Bạch Thừa Phong cười hì hì nói.

“Theo đuổi Diệp Thạch?” Bạch Nghị nhú mày có chút không hiểu.

“Phải. Đám Thiếu Khanh đã có vài đứara tay rồi đó. Nghe nói Diệp Thạch mới chỉ mười chín tuổi đã là võ hoàng tứ tinh, mà trận pháp thuật lại càng xuất sắc, nhân tài như thế, nếu như trở thành đối thủ thì trong tương lai sẽ rất đáng sợ. Nhưng nếu để y trở thành người trong nhà thì tất nhiên sẽ không có cái băn khoăn này.” Bạch Thừa Phong cười nói.

“Thừa Phong thúc nói đùa, con sao lại đi theo đuổi Diệp Thạch chứ.” Bạch Nghị tràn đầy xấu hổ xoa tay.

Bạch Thừa Phong nhíu mày hỏi: “Con không có hứng thú với Diệp Thạch hả?”

Sắc mặt Trang Du đứng bên cạnh đã trở nên xanh mét. Hắn còn đứng ở đây mà Bạch Thừa Phong lại kêu Bạch Nghị đi theo đuổi Diệp Thạch. Đám người Bạch gia căn bản là không có đặt hấn vào mắt. Có thể là ở trong mắt đám người Bạch gia cao cao tại thượng kia, hắn chỉ là một vật phẩm phụ thuộc vào Bạch Nghị mà thôi.

Ở nước ngoài Diệp Thạch chỉ là một tên quái dị, thế nhưng ánh mắt đám người ở Trung Châu rất kỳ lạ, có rất nhiều người lại thích kiểu diện mạo như Diệp Thạch.

Bạch Nghị lắc đầu: “Không có.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, ta vốn đang nghĩ, nếu con và Diệp Thạch có thể sinh ra một đứa con có tư chất vượt qua Thần Tinh thì quá tốt rồi.” Bạch Thừa Phong cười hì hì nói.

“Thừa Phong thúc đừng đùa, ở Bạch gia không ai có thể đánh đồng với tư chất của tiểu thúc được.” Bạch Nghị nhấn chặt mày nói.

Bạch Thừa Phong vỗ vai Bạch Nghị: “A Nghị, con quá nghiêm túc, như vậy rất không tốt. Nhưng con thật sự sẽ không suy xét tới Diệp Thạch sao?”

“Thừa Phong thúc à, thúc cũng đừng đùa con nữa.” Bạch Nghị cúi đầu nói. Không ngờ Bạch Thừa Phong lại kêu hắn đi theo đuổi Diệp Thạch, đúng là chuyện cười cho thiên hạ.

“Thật đáng tiếc. Ánh mắt Diệp Thạch không thấp, tuy rằng Thiếu Khanh cũng không tồi, nhưng thực lực vẫn chưa đủ, sợ là vào không được đôi mắt Diệp Thạch. Ban đầu ta còn kỳ thác kỳ vọng vào con rất cao, nhưng không nghĩ tới con lại không có hứng thú. Xem ra, Bạch gia

không có duyên phận làm người một nhà với Diệp Thạch rồi.” Bạch Thừa Phong cảm thấy mất mát.

Bạch Nghị bối rối: “Bạch Nghị cô phụ sự ưu ái của thúc thúc rồi.”

“Tiền bối, Diệp Thạch đã có một vị hôn phu ở nước ngoài.” Trang Du yếu ớt nói.

“Vị hôn phu ở nước ngoài mà thôi, phỏng chừng cả đời đều chỉ có thể sống ở nước ngoài. Sau này, chênh lệch của hân và Diệp Thạch sẽ càng lúc càng lớn, sớm muộn gì cũng sẽ mỗi người một ngả, như ở Trung Châu vậy, bước qua một người liền quên, nhớ rõ cũng uổng công.” Bạch Thừa Phong cũng không để tâm lắm.

Trang Du cúi đầu, hân vẫn luôn nhớ thương về Lục Nghiêu, cảm thấy không nên bỏ Lục Nghiêu, nhưng dù sao bây giờ hân đang ở Trung Châu, chênh lệch cùng Lục Nghiêu sẽ càng lúc càng lớn, hân hân là nên nghe lời tiền bối nói, quên Lục Nghiêu đi đúng không?

... ..

“Diệp thiếu!” Diệp Thạch đang đi dạo trong phạm vi thể lực trận pháp tháp, bỗng có một tiếng kêu gọi Diệp Thạch lại.

Diệp Thạch xoay người nhìn về phía người nọ.

“Có việc?” Diệp Thạch cẩn thận hỏi, người nọ mặc một thân áo choàng xám của trận pháp sư trận pháp tháp, là người mà Diệp Thạch không biết.

“Nghe nói Diệp thiếu đã từng phá một cái trận pháp thượng cổ thất cấp mà cả Hạ Nhược Tuyết tiểu thư của Hạ gia cũng không phá được, ngài thật sự đã tăng thể diện cho trận pháp tháp chúng ta đó!” Người nọ tràn đầy khen ngợi.

Thanh danh Bạch Nghị rất mạnh, thế nhưng hãn chỉ là trận pháp sư kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi. Còn Hạ Nhược Tuyết, tên tuổi của nàng trong nhóm trận pháp sư thất cấp lại cực mạnh.

Vẻ mặt Diệp Thạch thản nhiên: “Chỉ là có vận may tốt mà thôi. Cái trận pháp kia đã hoạt động nhiều năm nên xuất hiện sơ hở, vì vậy ta mới may mắn phá được.”

“Diệp thiếu quá khiêm tốn, đúng là tuổi trẻ tài cao! Mang Bạch Nghị thanh danh truyền xaso vớingài, quả thật là gì cũng không bằng.” Trận pháp sư áo xám tràn đầy khen ngợi nói.

Nhắc tới Bạch Nghị, trên mặt Diệp Thạch hiện lên vài vẻ chán ghét, “Bạch Nghị á? Hãn là cái gì chứ? Một tên tiểu bạch kiếm chỉ biết là đắm chìm trong ôn nhu mà thôi, đúng là nhu nhược.” Sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn.

Nam nhân của Trang Du – Lam Nhược Phong – đã bị Mộ Thần tính kế hại chết; Lục Nghiêu thì bị phế đi khí hải; còn Bạch Nghị, phỏng chừng hãn cũng không có kết cục gì tốt.

Nghe được lời đánh giá của Diệp Thạch với Bạch Nghị, sắc mặt trận pháp sư áo xám không khỏi có chút quỷ dị.

“Sao vậy?” Diệp Thạch hỏi trận pháp sư áo xám.

“Không, không có việc gì.” Trận pháp sư áo xám xua tay.

“Người gọi lại là có việc?” Diệp Thạch hỏi.

“Ở chỗ ta có một bút sinh ý lớn, không biết Diệp thiếu có cảm thấy hứng thú không?” Trận pháp sư áo xám hỏi.

Diệp Thạch híp mắt, những nhiệm vụ lần trước đều là do Hà Tĩnh Nguyệt chọn giúp y. Cũng không phải là y tin tưởng Hà Tĩnh Nguyệt nhiều cỡ nào, mà là, y không có lựa chọn nào khác.

“Sáu triệu nguyên thạch trung phẩm? Nhiều ới vậy?” Diệp Thạch nhin không được mà sửng sốt.

“Đó là một trận pháp thượng cổ, cho nên ra giá tương đối cao, trận pháp thượng cổ đối ới người khác mà nói thì rất khó phá, nhưng đối ới ngài thì còn không phải hữn một bữa sáng thôi sao?” Trận pháp sư áo xám cười tùm tùm.

Diệp Thạch híp mắt, có chút hoài nghi nói: “Ta không có nhìn thấy cái giải thưởng này treo ở công hội?”

“Nếu treo giải thưởng đặt ở công hội, trận pháp thápsẽ theo lệ thu lấy phần trăm, người chịu thiệt còn không phải là ngài sao?” Trận pháp sư áo xám nói.

Diệp Thạch nhíu mày, trầm tư một chút rồi nói: “Chuyện này...ta vẫn nên suy xét thêm một chút.”

Sắc mặt trận pháp sư áo xám hơi đổi: “Diệp thiếu, ngài phải nhanh suy xét rồi đây. Nên tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không có lại. Nếu đối phương mời người khác, sáu triệu nguyên thạch này sẽ lập tức không còn liên quan tới ngài nữa.”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết rồi.”

Diệp Thạch cầm giấy mời đi tìm Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt đọc xong giấy mời Diệp Thạch đưa, hỏi: “Là trận pháp sư trong công hội đưa cho người?”

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng thế. Ta muốn nhờ người kiểm tra giúp ta, giấy mờ này có vấn đề gì không.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày: “Người muốn nhận?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng, nếu như không có vấn đề thì ta không muốn bỏ qua sống nguyên thạch lớn như vậy.”

“Người kiểm tra nguyên thạch là muốn tìm Mộ Thần?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Phải!”

Hà Tĩnh Nguyệt nắm tờ giấy trên tay, chỉ cảm thấy nó như nặng tới ngàn cân. Đến tận cùng là cái dạng nam tử gì lại có mị lực như vậy, khiến cho Diệp Thạch thân ở Trung Châu vẫn như trước nhớ mãi không quên hẳn?

Trước kia cũng từng có người được truyền tống tới Trung Châu, nhưng sau khi những người đó trực tiếp nhìn thấy sự phồn hoa ở Trung Châu, hơn phân nửa họ đều xấu hổ khi đề cập tới lai lịch của mình, còn cố xóa sạch sẽ đoạn thời gian ở nước ngoài lúc trước của mình.

“Nếu bút sinh ý này là thật, vậy ta sẽ có thể kiếm không ít.” Diệp Thạch do dự nói.

“Kỳ thật thì chuyện giao dịch riêng trong công hội cũng rất bình thường, thế nhưng bút sinh ý đó đưa tới lúc này có hơi trùng hợp.” Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói.

Diệp Thạch nói: “Ta cũng thấy vậy, vậy nên hãy vọng người điều tra giúp ta.”

Hà Tĩnh Nguyệt thở dài gật đầu: “Được.”

... ..

Bạch gia.

“Diệp Thạch đồng ý rồi?” Bạch Ly Phong hỏi.

“Đồng ý rồi, nguyên thạch chính là tử huyết của Diệp Thạch mà. Thật sự chưa từng gặp qua trận pháp sư thất cấp nào tham tài như Diệp Thạch cả.” Trận pháp sư áo xám khinh thường nói.

Trận pháp sư thất cấp thường rất cao ngạo, làm sao có thể thấy tiền liền sáng mắt như Diệp Thạch.

“Y tham tài mới tốt. Y tham tài thì mới có nhược điểm chứ.” Bạch Ly Phong tà khí cười.

“Kỳ thật Diệp Thạch cũng coi như là thận trọng, y còn tìm Hà Tĩnh Nguyệt kiểm tra lại, may mà thật sự có một cái di tích như vậy, mà ở bên ngoài di tích đó cũng có trận pháp thượng cổ, nếu không chắc y vẫn còn chưa mắc câu đâu.”

Bạch Ly Phong hí mắt, Diệp Thạch co đầu rút cổ trong trận pháp tháp, làm hắn không có một chút biện pháp nào để ra tay. Nhưng nếu y đã đi ra, vậy hắn sẽ có ngàn vạn loại phương pháp ra tay với Diệp Thạch. Nghe nói cặp mắt kia của Diệp Thạch là Linh Văn Nhân cao cấp nhất, như vị đệ đệ Bạch Thần Tinh kia của hắn, cũng là Linh Văn Nhân cực phẩm.

Bạch Ly Phong vuốt ve đôi mắt của mình, nếu như hắn có một đôi mắt như thế thì làm sao đến nỗi bị Bạch Thần Tinh áp chế nhiều năm không thờ nổi như vậy.

“Hà Tĩnh Nguyệt, sẽ đi cùng Diệp Thạch, hắn là sẽ có thêm một võ tông đi theo.”

Bạch Ly Phong nở nụ cười lạnh, “Hà Hiền đúng là rất coi trọng tên Diệp Thạch này, không ngờ còn phái một võ tông bảo hộ y.”

“Trận pháp tháp đã xuống dốc, mà Diệp Thạch chính là một hạt giống tốt, khó trách Hà Hiền lại coi trọng y.”

Bạch Ly Phong gật đầu đồng ý: “Cả trận pháp thượng cổ cũng có thể phá, đúng thật là một hạt giống tốt.”

Trước đó nghe mọi người đồn đại Bạch Nghị không bằng Diệp Thạch, Bạch Ly Phong còn tưởng rằng là tin đồn bị thổi phồng, nhưng Diệp Thạch lại biết Liên Hoàn Phá Pháp, còn có thể vận dụng tự nhiên trôi chảy, như thể Bạch Nghị quả thật không bằng Diệp Thạch.

Hạt giống tốt như thế lại thuộc về trận pháp tháp, vậy tốt nhất là không nên để cho nó trưởng thành.

“Hà Tĩnh Nguyệt cũng sẽ đi theo Diệp Thạch, vậy chúng ta có cần ra tay với nàng ta không?”

Bạch Ly Phong lắc đầu: “Không cần. Hà Hiền chỉ có một đứa cháu gái nên đối đãi với nàng ta như châu như bảo, nếu như Hà Tĩnh Nguyệt xảy ra chuyện gì, có thể Hà Hiền sẽ chó cùng rứt giậu. Đến lúc đó chỉ cần mang Diệp Thạch đi, thuận thế đổ sự tình lên đầu Hà Hiền là được.”

... ..

Diệp Thạch mong đợi hỏi Hà Tĩnh Nguyệt: “Thật sự không có vấn đề gì?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Quả thật là có một cái di tích như vậy, hẳn là không có vấn đề.”

Diệp Thạch gật đầu, thở ra một hơi: “Không có vấn đề là tốt rồi.”

“Diệp thiếu, Hà tiểu thư.Chúng ta đi thôi.” Một tu sĩ đi tới nói.

Hà Tĩnh Nguyệt giới thiệu người nọ với Diệp Thạch: “Vị này chính là Tất Thành, là tu sĩ võ tông mà ông nội ta mời tới bảo hộ chúng ta.”

Diệp Thạch gật đầu, “à” một tiếng.

Diệp Thạch liếc mắt quan sát Tất Thành, trong lòng không biết tại sao lại có dự cảm bất thường.

Diệp Thạch lắc lắc đầu, bỏ qua dự cảm khó hiểu trong lòng, đi theo sau Tất Thành.

Đám người Hà Tĩnh Nguyệt đi lên một chiếc phi thuyền, tiếp đó phi thuyền liền bay về hướng núi non trùng điệp.

So với phi thuyền của Ô Phượng thì lần này, chiếc phi thuyền mà bọn họ ngồi có hơi bình thường, Diệp Thạch có vẻ hơi thiếu hứng thú.

Hà Tĩnh Nguyệt đứng ở đầu thuyền nhìn đường bay, đột nhiên nhăn mày lại: “Không đúng!”

Diệp Thạch nghi hoặc nhìn qua Hà Tĩnh Nguyệt hỏi: “Không đúng? Sao lại không đúng?”

“Đường bay không đúng! Tất tiên bối, con đường hội hợp với cổ chủ không phải là đường này.” Hà Tĩnh Nguyệt lạnh lùng nói.

Nhưng Tất Thành bỗng nhiên ra tay giữ chặt Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt kinh sợ hô: “Tất Thành, người bị người khác thu mua?!!”

Tất Thành cười nói: “Hà tiểu thư vì sao lại nói thế, người thu mua ta không phải là ông nội của Hà tiểu thư sao?”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

238. Chương 238

Diệp Thạch nhú mày, đối phương tuy giữ chặt Hà Tĩnh Nguyệt, lại không có ra tay với Hà Tĩnh Nguyệt, nhìn là biết đối phương cũng không muốn lấy mạng Hà Tĩnh Nguyệt, chỉ là không muốn Hà Tĩnh Nguyệt nhúng tay vào chuyện kế tiếp, vậy mục tiêu của đối phương chính là y.

Xem ra trận pháp tháp cũng không yên ổn nha! Bạch gia thế lớn, sợ là có rất nhiều tu sĩ của trận pháp tháp đã bị Bạch gia thu mua.

Ánh mắt Diệp Thạch bình tĩnh nhìn Tất Thành, mày hơi nhú lại, dùng ngữ khí nhạt nhẽo hỏi: “Người muốn lấy mạng ta?”

Tất Thành nhú mày, thầm nghĩ Diệp Thạch đúng là bình tĩnh! Trong lúc này mà vẫn “gặp nguy không loạn”, đáng tiếc, nhân tài ngút trời đã định trước sẽ đoản mệnh.

“Diệp thiếu, nếu người chấp hợp một chút, có lẽ sẽ lưu lại được một mạng.” Tất Thành nói, vị kia dù sao chỉ nhìn trúng đôi mắt của Diệp Thạch, có lẽ...

Diệp Thạch cười lạnh: “Muốn lấy đôi mắt của ta? Nếu ta mà thì hẳn có thể bỏ quata? Có thể để cho ta đi nơi nơi nói lung tung được sao?”

Tất Thành thở dài nói: “Xin lỗi, Diệp thiếu.”

Diệp Thạch nâng mắt lên, nhìn chăm chăm Tất Thành, âm trầm hỏi: “Chỉ có một mình người hả?”

“Người có ý gì?” Tất Thành nghi hoặc nhìn Diệp Thạch, trong lòng chợt dâng lên một cỗ dự cảm bất thường.

Diệp Thạch cười lạnh một tiếng: “Ý của ta là, nếu chỉ có một mình người, vậy người đi chết đi!”

Diệp Thạch vỗ lên mặt túi linh thú, hơn một ngàn con Thôn Thiên Phong lập tức phần phật bay về phía Tất Thành.

Có đại lượng nguyên thạch trung phẩm cung ứng, Thôn Thiên Phong của Diệp Thạch đã được nuôi tới béo khỏe, “Ăn hăn cho ta!”

Thấy mấy ngàn con Thôn Thiên Phong bay về phía mình, mà hơn mười con đầu đàn lại là lục cấp, Tất Thành nhanh chóng mở ra vòng phòng hộ, Thôn Thiên Phong dừng lại ngoài vòng vòng hộ của Tất Thành, nhanh chóng gặm nuốt nó.

Quanh thân Tất Thành thỉnh thoảng bộc phát ra từng cỗ sát khí sắc bén, Thôn Thiên Phong bị khí thế Tất Thành bộc phát mà văng ra, rồi chúng nó lại dây dưa không bỏ mà bám sát.

Thôn Thiên Phong là loại hung trùng thượng cổ, thập phần hiếu chiến. Tất Thành bị hơn một ngàn con Thôn Thiên Phong bám sát, đành vừa đánh vừa lui.

“Người...” Tất Thành hung ác trừng Diệp Thạch.

Dẫu đã sớm biết Diệp Thạch có nuôi một đám Thôn Thiên Phong, nhưng hẳn không hề biết khi phóng ra toàn bộ lại có nhiều như vậy. Cũng không biết Diệp Thạch làm thế nào có được linh hồn lực hùng hậu để

khống chế nhiều Thôn Thiên Phong như thế. Còn Thôn Thiên Phong, chúng nó vậy mà lại có thể ăn mòn vòng hộ thể.

Tất Thành bị đàn Thôn Thiên Phong bức ép không ngừng lui về phía sau, sau đó Thôn Thiên Phong bỗng nhiên phân tán, không đợi Tất Thành thở ra một hơi thì một tờ Phá Phù lục cấp bay từ đâu chọt nổ tung trước mặt, thắt lưng Tất Thành lập tức bị nổ tới huyết nhục mơ hồ. Thôn Thiên Phong vừa thấy đổ máu, nhất thời liền điên cuồng, chỉ trong chốc lát Tất Thành đã bị gặm sạch sẽ.

Hà Tĩnh Nguyệt đứng ở một bên ngơ ngác nhìn một màn này. Tất Thành vậy mà lại bị Diệp Thạch giết chết chỉ trong tích tắc! Uy lực tờ Phá Phù lục cấp kia thật sự là... không giống như Phá Phù lục cấp. Tuy Hà Tĩnh Nguyệt cũng coi như là biết nhìn, nhưng mà nàng lại chưa từng thấy được uy lực Phá Phù lục cấp nào lớn tới như vậy.

Hai cổ uy áp nồng đậm chọt quét tới, Thôn Thiên Phong bất an bay chung quanh người Diệp Thạch.

Gương mặt Diệp Thạch hiện lên vẻ tối tăm, hiển nhiên bên đối phương không chỉ có một võ tông nhất tinh như Tất Thành.

Hai tên tới bây giờ tuyệt đối không chỉ có thực lực này. Diệp Thạch vỗ lên túi linh thú, thu đàn Thôn Thiên Phong lại. Dù y đã khống chế mấy con đầu đàn để chúng nó khống chế đàn Thôn Thiên Phong, nhưng chuyện này cũng vẫn tiêu hao lượng linh hồn lực rất lớn. Muốn nhờ Thôn Thiên Phong giải quyết hai tên kia thì khả năng không lớn lắm.

Hai tên kia kéo dài tới khi y giải quyết xong Tất Thành mới chịu xuất hiện, sợ là muốn hao hết linh hồn lực của y.

“Tên Tất Thành đó đúng là không dùng được.” Nam tử áo đen đầy khinh thường nói.

“Diệp thiếu lấy thực lực võ hoàng tứ tinh giải quyết võ tông, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ là thiên hạ sẽ khiếp sợ không thôi.” Nam tử áo xám bên cạnh nam tử áo đen cười như không cười nói.

Diệp Thạch nghiêng đầu, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười giảo hoạt như lão ngoan đồng, “Đợi ta lấy thực lực võ hoàng tứ tinh giải quyết các người, vậy chẳng phải là càng có thể giương danh thiên hạ sao.”

Nam tử áo đen hơi giận dữ trừng Diệp Thạch: “Diệp thiếu đúng là biết kể chuyện cười.”

“Tất Thành đúng thật là phế vật, thế nhưng nhanh thôi, các người cũng sẽ đi theo bồi hã.” Nụ cười trên mặt Diệp Thạch càng sáng lạn thêm vài phần.

“Muốn chết!” Nam tử áo đen bổ một chưởng về phía Diệp Thạch, Diệp Thạch tức khắc tung một tờ phù chặn lại công kích.

Diệp Thạch há miệng nuốt một viên đan dược vào. Đan dược vừa vào miệng, khí thể trên người Diệp Thạch liền nhanh chóng tăng lên.

Nguyên lực quanh thân Diệp Thạch trong phút chốc đã phòng lên, thực lực trong thân thể bắt đầu tăng, võ hoàng ngũ tinh, võ hoàng lục tinh, võ hoàng thất tinh,... Thực lực Diệp Thạch nhanh chóng tăng lên tới võ hoàng cửu tinh đỉnh phong.

“Các người đều đi chết đi!” Diệp Thạch chém ra một chưởng, từng mảng từng mảng sát trận lập tức bạo phát ra.

Bị sát trận đánh trúng, thân thể nam tử áo đen trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Luyện trận nhập thể?! Người vậy mà lại biết luyện trận nhập thể!” Trên gương mặt nam tử áo xám tràn đầy kinh hoàng.

“Ồn ào!” Diệp Thạch tức giận quát một tiếng, một chưởng chưởng bay nam tử áo xám ra ngoài.

Hai mắt Diệp Thạch đỏ tươi, sát khí trên người bắn ra bốn phía, nam tử áo đen chỉ cảm thấy đối mặt với mình không phải là một võ hoàng cửu tinh, mà là một võ tông cửu tinh.

“Còn muốn chạy?” Diệp Thạch vung tay lên, tung ra vây trận thất cấp, niêm phong toàn bộ không gian lại.

“Tới địa ngục đi!” Diệp Thạch liên tục vung tay, sát trận phô thiên cái địa nhanh chóng bay về phía hai nam tử kia.

Diệp Thạch giống như đánh đến nghiện, nắm tay không quan tâm gì mà vung ra.

Từ khi bị truyền tống tới nơi này, Diệp Thạch vẫn luôn cố gắng áp lực chính mình, áp lực, áp lực, Diệp Thạch cũng sắp quên mình là ai rồi.

Như là muốn phát tiết lửa giận trong lòng, công kích của Diệp Thạch tràn đầy sát khí.

“ThiênSátMaSátTrậnthất cấp.”

“LạcTinhSátTrậnthất cấp.”

“NhịLongPhùThủyTrận Thất cấp.”

Liên tiếp sát trận từ trong tay Diệp Thạch chém ra, Hà Tĩnh Nguyệt đứng ở một bên nhìn mà trợn mắt há mồm. Diệp Thạch chỉ là một võ hoàng, thế mà tất cả trận pháp nhập thể lại đều là sát trận thất cấp! Thân thể người này rốt cuộc mạnh mẽ tới cỡ nào!

“Đi chết đi!Đi chếtđi!” Diệp Thạch chợt lấy ra từ trong nhẫn không gian mấy chục tờ phù lục cấp thấp thả ra.

Nhìn thân thể hai nam tử võ tông kia đã chia năm xẻ bảy, Hà Tĩnh Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt.

“Diệp Thạch, bọn họ đã chết.” Thanh âm Hà Tĩnh Nguyệt hơi khô khan nói.

“Đi chết đi, đi chết đi!” Diệp Thạch thấy thân thể nam tử áo đen và nam tử áo xám đã huyết nhục mơ hồ, khoe miệng tươi cười hiện lên một tia đắc ý, huyết sắc trong mắt vẫn chưa lui, nhìn qua có chút điên cuồng. “Cuối cùng cũng chết rồi.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn bộ dáng điên cuồng của Diệp Thạch, dịu giọng nói: “Đúng thế! Đều đã chết.”

Diệp Thạch hí mắt: “Chết rồi. Những người muốn tạch đều phải chết! Nếu ta chết, Mộ Thần sẽ cướp người khác, ta không muốn tặng Mộ Thần cho người khác.”

“Người yên tâm đi, nếu người chết, Mộ Thần cũng sẽ không cướp người khác đâu.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Nếu ta chết, vậy Mộ Thần tốt nhất nên cướp người khác, ta không muốn Mộ Thần sống cô đơn một mình.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

Khí tức trên người Diệp Thạch bắt đầu từ từ lui về, chậm rãi khôi phục đến cảnh giới võ hoàng tứ tinh. Uy lực của Bạo Hoàng Đan rốt cục cũng hết.

Tuy rằng Bạo Hoàng Đan có thể khiến người ta trong nháy mắt tăng lên cấp bậc võ hoàng, nhưng khi dược hiệu biến mất thì sẽ có một đoạn thời gian suy yếu.

Diệp Thạch nhìn hai cổ thi thể trước mặt, căn cứ môi. Nếu Mộ Thần ở đây, hẳn nhất định sẽ không để cho y đi vào trong cái nơi đầy hiểm cảnh này.

Diệp Thạch tháo chiếc nhẫn không gian của nam tử áo đen xuống, quét thần thức nhìn, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

“Kỳ thật trước nay ta đã làm, nếu muốn đi về tìm Mộ Thần, vậy chỉ phải trận theo quy củ thì phải đợi tới khi nào mới gom góp được? Ta hẳn nên đi giết người cướp của, như vậy tương đối nhanh hơn đúng không?” Diệp Thạch nhếch môi cười, như là cảm thấy ý kiến này rất hay, trên gương mặt quanh quẩn vẻ vui mừng.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

“Tiểu thư!” Hai vị tu luyện giả võ tông mang theo hơn mười tên võ hoàng bay nhanh tới.

Viện binh mà Hà Tĩnh Nguyệt phát ra tín hiệu cầu cứu rốt cục cũng chạy tới.

“Tiểu thư, đây là chuyện gì...” Một đám tu luyện giả nhìn thấy hai cổ thi thể, ánh mắt nhìn không được lộ ra vẻ khiếp sợ cùng nghi hoặc.

“Đi về trước rồi nói sau.” Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ nói.

... ..

“Diệp Thạch, luyện trận nhập thể là người từ đâu học được?” Hà Tĩnh Nguyệt ngủ một giấc, rốt cục cũng tỉnh táo lại, khôi phục bình thường hỏi Diệp Thạch.

Sắc mặt Diệp Thạch tái nhợt như đang bệnh nặng, nhưng đôi con ngươi lại sáng như sao.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Hà Tĩnh Nguyệt một cái, thản nhiên hỏi: “Luyện trận nhập thể có vấn đề gì không?”

Hà Tĩnh Nguyệt hít nhẹ một hơi, : “Luyện trận nhập thể là...tuyệt học của Bạch gia.”

“Lại là thứ của Bạch gia! Bạch gia đúng là giỏi.” Diệp Thạch bĩu môi.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói: “Luyện trận nhập thể khác với Liên Hoàn Phá Pháp, tuy rằng có rất nhiều trận pháp sư cấp cao từng nghĩ tới việc luyện trận nhập thể, nhưng có thể biến loại suy nghĩ này thành hiện thực thì chỉ có người Bạch gia, luyện trận nhập thể là thuật pháp bất truyền của Bạch gia, động viên trọng của việc người biết luyện trận nhập thể đã vượt qua cả Liên Hoàn Phá Pháp.”

Luyện trận nhập thể là có thể vượt cấp khiêu chiến. Lực sát thương của loại thuật pháp này rất cao, cả hai võ tông dưới công kích của Diệp Thạch vậy mà hoàn toàn không có sức phản kháng. Tuy nói lúc ấy là do Diệp Thạch dùng Bạo Hoàng Đan, thế nhưng Bạo Hoàng Đan cũng chỉ có thể tăng thực lực Diệp Thạch lên tới võ hoàng cửu tinh đỉnh phong mà thôi.

Điều kiện để tu luyện luyện trận nhập thể rất khó khăn, trong cả Bạch gia cũng chỉ có ba người biết. Nhưng nghe nói, tu luyện luyện trận nhập thể mười phần nguy hiểm, hơi không chú ý một chút thì sẽ bị đám sát trận nhập thể kia gây tổn thương chính mình.

Diệp Thạch vẫn còn nhỏ tuổi mà đã khắc sát trận thất cấp vào trong cơ thể, thật không biết tên này tu luyện thể nào, đúng là đáng sợ.

“Bạch gia sẽ làm gì?” Diệp Thạch ngẩng đầu hỏi Hà Tĩnh Nguyệt.

“Học trộm tuyệt học của đại gia tộc là tội chết. Diệp Thạch, đây không phải là chuyện đùa.” Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói. Nếu đã xác định được

Diệp Thạch biết luyện trận nhập thể, như vậy khẳng định Bạch gia sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó, cho dù là ông nội cũng không giữ được y.

Diệp Thạch cắn răng, Trung Châu đúng là nơi nguy hiểm mà.

“Rốt cuộc thì sao người lại biết luyện trận nhập thể?” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn không được hỏi ra.

Diệp Thạch cắn chặt răng, nói: “Ta tự nghĩ ra.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...Người, người có biết lời này của người có bao nhiêu vớ vẩn không?”

Diệp Thạch cúi đầu nói: “Ta là thiên tài mà. Chuyện ta tự nghĩ ra cái luyện trận nhập thể này cũng không phải không thể.”

Hà Tĩnh Nguyệt cạ lời: “...”

“Luyện trận nhập thể này, người tốt nhất đừng sử dụng lần nữa. Chỗ này này tương đối yên lặng, hy vọng lúc người ra tay không có ai nhìn thấy.” Hà Tĩnh Nguyệt lầm bầm.

Diệp Thạch không cho là đúng nghĩ, sao lại không có ai nhìn thấy được chứ, động tĩnh lớn như vậy, tu luyện giả chung quanh tùy tiện dùng linh hồn lực quét qua liền biết được đang xảy ra chuyện gì.

Diệp Thạch thấy Hà Tĩnh Nguyệt đã rời đi, không tiếng động thở ra một hơi, bắt đầu thưởng thức ba chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

Trong lòng như bị thứ gì đè nặng, số nguyên thạch trong ba chiếc nhẫn cũng không thể làm cho Diệp Thạch cao hứng nổi.

Diệp Thạch đặt bàn tay lên quyển sách trận pháp trên người, lầm bầm: “Ta sắp sử dụng bị người hại chết rồi đấy, người vui vẻ chưa?”

Diệp Thạch lấy con dao găm Long Tuyền ra vuốt ve, thì thào, “Mộ Thần, bây giờ người đang ở đâu thế? Thạch Đầu sắp mệt chết đi được, người có biết không?”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

239. Chương 239

Trung Châu Bạch gia.

Bạch Nghị nhìn hình ảnh trước mặt, sắc mặt xanh trắng đan xen.

Diệp Thạch đúng là quá mức nghịch thiên, y chỉ là một võ hoàng tứ tinh, thế mà lại có thể giết chết ba vị võ tông, dù là Bạch Nghị hãn thì cũng không có bản lĩnh tới vậy. Hiểu biết Diệp Thạch càng sâu, Bạch Nghị càng có một loại khủng hoảng sợ rằng mình sẽ bị người này vượt qua.

Năm đó Bạch Thần Tinh ngang trời xuất thế, có phải những thiên tài trong Bạch gia lúc đó cũng có cảm giác sợ hãi như mình bây giờ?

“Luyện trận nhập thể! Diệp Thạch sao lại biết luyện trận nhập thể!?”
Bạch Cẩm Nhạc lẩm bẩm.

“Luyện trận nhập thể là gì vậy?” Trang Du không hiểu lắm, hỏi.

Bạch Cẩm Nhạc khinh thường liếc nhìn Trang Du, giải thích: “Luyện trận nhập thể là tuyệt học của Bạch gia, thuật pháp đó làm cho người ta có thể khắc trận pháp vào thân thể, những người có thể luyện thành loại thuật pháp đó đều có năng lực vượt cấp khiêu chiến.”

Trang Du cắn môi, không ngờ Diệp Thạch lại lợi hại tới vậy, ngay cả võ tông cũng không phải đối thủ của y.

Bạch Cẩm Nhạc hơi cau mày, Liên Hoàn Phá Pháp thì còn dễ nói, bởi vì trừ Bạch gia ra thì vẫn còn có gia tộc khác biết. Nhưng mà, luyện trận nhập thể chỉ có người trong Bạch gia mới biết được, tên Diệp Thạch quê mùa kia rốt cuộc học trộm nó từ đâu?

Mà tên ngu ngốc đó đã học trộm luyện trận nhập thể, thể mà còn dám trắng trợn dùng giữa ban ngày ban mặt, đúng là quá kiêu ngạo.

Bạch Cẩm Nhạc cúi đầu, nắm tay không tự chủ mà siết chặt, Liên Hoàn Phá Pháp nàng không có cơ hội học, mà luyện trận nhập thể thì nàng càng không có cơ hội học.

Người ngoài nhìn thấy nàng làm nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh là chuyện phong cảnh vô hạn, chỉ có chính nàng tự biết, lúc trước Bạch Thần Tinh thu nàng làm nghĩa nữ, đó chỉ là do nhìn trên mặt mũi của Bạch Huy mà thôi.

Mà Bạch Huy sở dĩ để cho nàng làm nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, chính là hy vọng thông qua nàng khuyên nhủ Bạch Thần Tinh cưới thê tử, nhưng qua nhiều năm như vậy mà Bạch Thần Tinh vẫn luôn cô độc, một chút ý nghĩ muốn cưới thê tử cũng không có.

Bạch Cẩm Nhạc mím môi, trong lòng không khỏi có chút rầu rĩ.

“Tuyệt học của Bạch gia tuyệt đối không thể truyền ra ngoài!” Bạch Nghị nheo mắt nói.

Nơi cuộc chiến phát sinh tuy hơi hẻo lánh, nhưng cũng có không ít người nhìn chăm chăm. Lúc Diệp Thạch ra tay, hẳn là có rất nhiều người biết được, trường bối gia tộc tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý tới, Bạch Ly Phong cũng có hai thủ hạ võ tông bị đánh chết, càng không thể từ bỏ ý đồ.

Diệp Thạch lặng lẽ ngồi trong trận pháp tháp, thấy Hà Tĩnh Nguyệt đi đến.

Diệp Thạch ngẩng đầu hỏi Hà Tĩnh Nguyệt: “Có người tới tìm phiền toái?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Phải. Tạm thời đã bị chặn lại.” Nhưng chắc Bạch gia sẽ không dễ dàng buông tay.

Diệp Thạch cau mày lại: “Rõ ràng là Bạch gia phái người giết ta, thế mà bây giờ đám người đó lại làm ác nhân cáo trạng trước, thật là đáng giận!”

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói: “Thế đạo hiện nay chính là như vậy.”

“Ta nhìn thấy Hạ Nhược Tuyết, nàng tới làm gì?” Diệp Thạch nhíu mày không hiểu.

“Nàng ta à? Ta cũng không biết nàng tới làm gì.” Hà Tĩnh Nguyệt hơi nhăn mày nói.

Dẫu Diệp Thạch biết luyện trận nhập thể thì cũng không có một chút quan hệ nào với Hạ Nhược Tuyết, thật không biết tại sao Hạ Nhược Tuyết lại muốn tới đây tham gia náo nhiệt.

Về mặt Diệp Thạch có chút rối rắm: “Trong những người tới đây có một lão nhân mặc đồ xanh, thực lực ở trong đám người cũng không mạnh, nhưng hình như có địa vị rất cao.”

Diệp Thạch không có rời khỏi trận pháp tháp, chỉ dùng linh hồn lực quét bên ngoài một vòng, có chút ấn tượng thô sơ với những người tới đây.

Đối với y thì Hạ Nhược Tuyết bày ra thái độ ác liệt, còn đối với lão đầu kia thì trái lại tất cung tất kính.

“Người người nói hắn là Bạch Huy, lão có thực lực võ tông tứ tinh, trận pháp thuật thì cũng bình thường, nhưng lão lại sinh được nhi tử tốt, Bạch Thần Tinh chính là con của lão ấy.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“À.” Diệp Thạch thở dài, có chút mờ mịt: “Lão ấy muốn tachếtsao?”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Cũng chưa nói là muốn giết người, chỉ là lão muốn người giải thích về lai lịch luyện trận nhập thể.”

“Lão ấy với Hạ Nhược Tuyết giao hợp với nhau, ta mới không để ý tới bọn họ.” Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, nói với giọng điệu tràn đầy chán ghét.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

“Một người bên cạnh BạchHuy là Hạ Nhược Tuyết,vậymộtngườikhác là ai?” Diệp Thạch hỏi.

“Là Bạch Ly Phong.” Hà Tĩnh Nguyệt thở dài nói.

Diệp Thạch nhíu mày: “Ta cũng đoánralà hắn,cặp mắtcủa hắn nhìnngoan độcnhư sói vậy ấy.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Người cẩn thận một chút đi.” Bạch Ly Phong vốn đã muốn ra tay với Diệp Thạch, bây giờ lại tìm được cái cớ, hắn sẽ càng không từ bỏ ý đồ.

Diệp Thạch nghiêng đầu nở nụ cười thê lương: “Thế cụcđẫnhư thế,cũngkhông phải chỉ cần tacẩn thận làcó thểtránhđược.”

Hà Tĩnh Nguyệt hỏi: “Diệp Thạch, luyện trận nhập thể thậtsựlàongười tự nghĩ ra?”

Diệp Thạch mím chặt môi, không nói gì.

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ thở dài nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn theo bóng dáng Hà Tĩnh Nguyệt, nghiêng đầu cười cười. Tới lúc trận pháp tháp không chịu được áp lực, y cũng sẽ lập tức bị buông tha. Y và trận pháp tháp cũng không có giao tình sâu bao nhiêu, Hà Hiền quả thật không cần phải phí nhiều tâm sức để bảo vệ một “tên nói dối” như y.

Trên đời này, người mà không có cùng huyết thống với y, lại đồng ý bất chấp hết thân bảo hộ y, sợ là chỉ có mình Mộ Thần.

... ..

Trung Châu, núi Tê Phượng.

“Diệp Thạch biết luyện trận nhập thế?” Ô Phượng tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng thế! Tiểu thư, có biết võ tông chẳng biết tại sao lại ra tay với Diệp Thạch, kết quả một tên bị Diệp Thạch thả. Thôn Thiên Phong gặm đến thi cốt vô tồn, hai tên còn lại thì bị Diệp Thạch dùng luyện trận nhập thế giải quyết, thi thể hai tên đó bị chia năm xẻ bảy, huyết nhục mơ hồ. Trước đó đúng là không nhìn ra, Diệp Thạch thế mà lại là một người hiền cuồng tới vậy.” Nữ tử áo tím trước mặt Ô Phượng tràn đầy cảm khái.

“Sao lại có thể? Tuy rằng luyện trận nhập thế có uy lực cực lớn, nhưng nó cũng rất khó tu luyện, có không ít người Bạch gia bị chết khi luyện thuật pháp này, bây giờ đã không còn bao nhiêu người tu luyện, Diệp Thạch làm sao có thể biết?” Ô Phượng kinh ngạc.

“Đúng thật là đã khiến cho mọi người khó hiểu. Bạch gia hẳn đã nhận được tin tức, ngay cả tuyệt học như luyện trận nhập thế cũng bị người ngoài học được, mấy người đó chắc đang đứng ngồi không yên rồi.” Nữ tử áo tím nói.

Ngọc bội trên người Ô Phượng đột nhiên sáng lên, Ô Phượng đọc tin tức trên miếng ngọc bội, sắc mặt có hơi kỳ lạ.

“Tiểu thư, ai tìm ngài vậy?” Nữ tử áo tím tò mò hỏi.

Ô Phượng rất ít đưa ngọc bài thân phận của mình cho người khác, thế nên nữ tử áo tím nhìn thấy sắc mặt Ô Phượng hơi lạ, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

“Là Diệp Thạch gửi tin qua.” Ô Phượng nói. Lần trước sau khi Diệp Thạch giúp nàng phá cái trận pháp thượng cổ kia, Ô Phượng đã đưa ngọc bài thân phận của mình cho Diệp Thạch.

“Lúc này Diệp Thạch gửi tin làm gì chứ?!” Nữ tử áo tím không hiểu lắm.

Ô Phượng vuốt ve ngọc bội trên tay, hơi nghi ngờ nói: “Y nói là có chuyện cần ta hỗ trợ.”

Nữ tử áo tím nhíu mày nói: “Tiểu thư, nếu thật sự xác định rằng Diệp Thạch biết được chuyện trận nhập thể, vậy Bạch gia nhất định sẽ không bỏ quay. Tiểu thư, ngài cần gì phải tham gia vào chuyện này chứ?”

“Huyết mạch Diệp Thạch có chút đặc biệt, từ thượng cổ lưu truyền tới nay, người có được huyết mạch đặc biệt đã càng ngày càng ít, nếu giúp được, ta vẫn hy vọng có thể giúp y một phen.” Ô Phượng nói.

“Sợ là sẽ không dễ.” Nữ tử áo tím chần chờ nói.

Ô Phượng: “Có thể.”

... ..

Trận pháp tháp.

“Ô Phượng tiền bối đã đến rồi. Ta còn tưởng là tiền bối sẽ không đến chứ.” Diệp Thạch nhìn thấy Ô Phượng, trên mặt nhất thời hiện lên nụ cười vui vẻ.

Ô Phượng nhìn nụ cười ngại ngùng trên mặt Diệp Thạch, có chút thương hại nói: “Những ngày gần đây người cũng không yên ổn nhỉ?”

Diệp Thạch lẩm bẩm: “Đúng thế. Trung Châu tuy nồng đậm nguyên khí, nhưng thật sự quá nguy hiểm, ta...” Diệp Thạch dừng lại một chút, trong mắt hiện lên vẻ hoài niệm và ảm đạm, “...Ta muốn về nhà...”

Ô Phượng thấy khuôn mặt Diệp Thạch suy sụp, tâm không biết sao lại hơi đau.

Ô Phượng hỏi: “Người nói cần ta giúp đỡ đúng không? Không biết ta có thể giúp người được chuyện gì?”

“Ô tiền bối, tiền bối quen biết Bạch Thần Tinh đúng không? Hắn là hạng người gì thế?” Diệp Thạch cũng không trả lời, lại tò mò nghiêng đầu hỏi.

“Hắn là hạng người gì hả? Chắc là thiên tài đi. Lại nói, hắn cũng có chút giống người. Bạch Thần Tinh là một trong vài người biết luyện trận nhập thể ở Bạch gia, lúc hắn còn trẻ thì phi dương tiêu sái, không chú nào úy kỵ.” Ô Phượng cười nói.

Diệp Thạch lắc đầu: “Ta không giống hắn, ta sợ chết.”

Ô Phượng: “...”

Diệp Thạch do dự một chút, rồi lấy ra từ trong nhẫn không gian một khối ngọc bài thân phận.

“Ngọc bài thân phận của Bạch Thần Tinh sao lại ở trong tay người?” Ô Phượng nhìn thấy ngọc bài thân phận trên tay Diệp Thạch, đồng tử đột nhiên co lại.

“Bạch Thần Tinh? Ô tiên bối, tiên bối xác định thật là của Bạch Thần Tinh? Ta nghe nói ở Bạch gia có rất nhiều người có ngọc bài thân phận, chúng nó nhìn đều giống nhau cả.” Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

“Khối ngọc bài thân phận này tuyệt đối là của Bạch Thần Tinh. Ngọc bài thân phận của Bạch Thần Tinh lúc trước bị nứt mẻ, giống khối này như đúc.” Ô Phượng nói với giọng chắc chắn.

Diệp Thạch gật đầu, “à” một tiếng.

“Người không biết khối ngọc bài này là của ai?” Ô Phượng nghi ngờ hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu đáp: “Không biết.”

Ô Phượng: “...”

“Thế người muốn ta làm gì?” Ô Phượng tò mò hỏi.

Mười ngón tay Diệp Thạch cuộn lại, nhìn cả người có chút khẩn trương.

“Tiên bối giúp ta đưa khối ngọc bài này cho hắn, rồi nói cho hắn biết, trong tay ta có một thứ rất quan trọng đối với hắn, kêu hắn lấy năm nghìn nguyên thạch thượng phẩm đổi.” Diệp Thạch cắn răng nói.

“Năm nghìn nguyên thạch thượng phẩm? Có phải là hơi nhiều rồi không?” Ô Phượng sừng sốt nhìn Diệp Thạch, Ô Phượng cảm thấy Diệp Thạch mới tới đây, không biết giá của nguyên thạch thượng phẩm, cho nên mới dùng công phu sư tử ngọam.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Đã giảm giá rồi, không mắc.”

Ô Phượng: “...”

Thấy Ô Phượng đen mặt, Diệp Thạch mím môi, giã dũa một chút rồi nói: “...Nếu thấy quá mắc thì cũng có thể thương lượng, nhưng không thể quá ít.”

Ô Phượng gật đầu: “Được rồi, người còn có điều gì muốn nói với hần nữa không?”

Diệp Thạch trầm mặc một hồi lâu, thở dài nói: “Tiền bối giúp ta hỏi thăm, hỏi hần còn có nhớ tới Khúc Tâm Dương không.”

Ô Phượng thấy sắc mặt Diệp Thạch hơi là lạ, nhưng cũng gật đầu: “Được.”

Diệp Thạch lại lắc đầu nói: “Thôi, tiền bối không cần hỏi đâu.” Dù sao mẫu phụ cũng đã qua đời, hỏi lại cũng uổng công, nếu như Bạch Thần Tinh nhớ rõ mẫu phụ, vậy sao qua nhiều năm như thế lại ngay cả cái mặt cũng không lộ ra?

Ô Phượng thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Thạch thì cười trấn an: “Người đừng lo lắng quá, khi gặp được Bạch Thần Tinh, ta sẽ thử thay người cầu tình, nếu hần chịu mở miệng, vậy cho dù người có thật sự học trộm thuật pháp luyện trận nhập thể của Bạch gia, người cũng sẽ không bị việc gì.”

Diệp Thạch cười cảm ơn: “Vậy đa tạ tiền bối.”

Ô Phượng đứng lên đi ra ngoài.

“Tiền bối.” Diệp Thạch gọi lại Ô Phượng.

Ô Phượng quay đầu, nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Diệp Thạch siết chặt tay, miễn cưỡng cười cười, nói: “Không có gì, nếu Bạch Thần Tinh có thể đưa cho ta năm nghìn nguyên thạch thượng phẩm, vậy ta sẽ chia cho tiền bối.”

Ô Phượng cũng không để bụng, cười cười: “Được.”

Nhìn thấy Ô Phượng đã rời đi, khóe miệng Diệp Thạch cong lên, Diệp Thạch xòe tay ra, lòng bàn tay đã bị móng tay bấm ra từng vết máu.

Một người ngoài như Trang Du cũng đã được đăng đường nhập thất, trở thành thượng khách của Bạch gia; mà một người có huyết mạch có thể mở ra sách trận pháp Bạch gia như y, lại phải dựa vào một người ngoài cầu tình với “phụ thân” của mình.

Diệp Thạch nhin không được mà nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, nước mắt lại từng giọt từng giọt lăn xuống.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

240. Chương 240

Trận pháp tháp tại Trung Châu.

“Ông nội, có phải ngài tính buông tha Diệp Thạch không?” Hà Tĩnh Nguyệt thấp giọng hỏi Hà Hiền, bàn tay không tự chủ mà siết chặt.

Hà Hiền chấp tay sau lưng, hít một hơi thật dài nói: “Không phải là ta tính buông tha Diệp Thạch, mà là trong cái chuyện học trộm võ học của đại gia tộc, Bạch gia đã chiếm đại nghĩa, Bạch gia khẳng định sẽ không bỏ qua cho y.”

Loại đại gia tộc như Bạch gia sở dĩ có được thế lực lớn đến thế, có liên quan rất lớn tới trình độ của tuyệt học và bí mật trong gia tộc.

Tuyệt học sở dĩ được gọi là tuyệt học chính là bởi vì tính chất duy nhất của nó, Bạch gia tuyệt đối sẽ không cho phép loại thuật pháp luyện trận nhập thể này truyền ra ngoài.

“Nhưng mà Diệp Thạch đã nói, luyện trận nhập thể là do y tự nghĩ ra, không có liên quan gì tới Bạch gia hết.” Hà Tĩnh Nguyệt do dự nói.

Hà Hiền không nói nên lời, liếc mắt xem thường cháu gái mình: “Thà Diệp Thạch không giải thích còn tốt hơn là tìm một cái cớ không đáng tin như thế. Luyện trận nhập thể là thuật pháp do một vị trận pháp sư cửu cấp của Bạch gia sáng lập vào mấy triệu năm trước, cái thứ thuật pháp này làm

saomột thằng nhóc chưa mọc dài lông nhưDiệp Thạch có thể sáng lậpđược!”

Hà Tĩnh Nguyệt cúi đầu cầu khẩn: “Ông nội, ngài nghĩcách nào đó đi.”

Hà Hiền nhướng mày nhìn Hà Tĩnh Nguyệt, đột nhiên hỏi: “Tĩnh nhi,chẳng lẽ conthích Diệp Thạch?”

Hà Tĩnh Nguyệt bối rối cắn môi, gương mặt hiện lên vẻ xấu hổ, “Con...”

“Tĩnh nhi,conhẳn làhiếu mà...” Hà Hiền thở dài.

Nếu như Diệp Thạch và Hà Tĩnh Nguyệt là lưỡng tình tương duyệt, như vậy thì hẳn còn có thể thử cố gắng bảo vệ Diệp Thạch, dù sao thiên phú của Diệp Thạch thật sự rất tốt, nếu chết sẽ thật sự rất đáng tiếc.

Nhưng, trong tim Diệp Thạch tất cả đều là “Mộ Thần” không hề tồn tại. Bộ dáng Diệp Thạch như tẩu hỏa nhập ma, đời này trong lòng đều chỉ biết có một mình Mộ Thần.

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu nói: “Con chỉ là...” Cảm động với một mảnh thâm tình của Diệp Thạch mà thôi.

“Ông nội, ngài giúp đỡ y đi.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Hiền bất đắc dĩ lắc đầu: “Trận pháp thác yếu thế nhiều năm,muốn giúp y thì nóidễ hơn làm.”

... ..

Tại Bạch gia.

Bạch Thần Tinh ngồi đối diện Ô Phượng, có chút ngạc nhiên: “Nghe nói người có chuyện tình ta.”

Hắn và Ô Phượng tuy đã từng là bạn tốt, thế nhưng Ô Phượng đã rất lâu rồi chưa tìm hắn.

“Quấy rầy người bề quan rồi, thật ngại.” Ô Phượng cười xin lỗi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh cũng không để bụng, “Nói là bề quan vậy thôi, chứ chẳng là không muốn quản chuyện này chuyện kia, đừng nói cái gì mà quấy rầy hay không quấy rầy. Mà người tới đây là do có chính sự gì sao?”

“Cũng không phải là chính sự gì, chỉ là tam ước cầu tình cho một người.” Ô Phượng ngại ngùng cười.

Bạch Thần Tinh hứng thú nhướn mày: “À mà có mặt mũi lớn như vậy?”

“Người này người hẳn đã nghe nói tới, là Diệp Thạch.” Ô Phượng nói.

Bạch Thần Tinh nâng chung trà lên, thản nhiên nhấp một ngụm trà, hỏi: “Là trận pháp sư truyền tông từ nước ngoài tới à? Y làm sao?”

“Người vẫn chưa biết sao? Không biết y từ chỗ nào học được luyện trận nhập thể, sợ là Bạch gia các người sẽ không bỏ qua cho y.” Ô Phượng kể.

Bạch Thần Tinh run tay đánh nghiêng chén trà, tràn đầy kinh nghi nhìn Ô Phượng, giọng nói có chút gấp gáp hỏi: “Người nói là, y biết luyện trận nhập thể?”

“Phải. Thật không biết là y từ chỗ nào học được nữa, luyện trận nhập thể không phải là tuyệt học được mấy vị võ tông của Bạch gia các người

trông coi sao? Diệp Thạch mới chỉ là võ hoàng mà thôi, hẳn là y không có năng lực ăn cắp mới đúng chứ! Mà lại nói, thuật pháp luyện trận nhập thể của y cũng rất tinh thâm, chắc là học từ khi còn ở nước ngoài.” Ô Phượng nghi hoặc nói.

“Nước ngoài... Nước ngoài... Làm sao có thể...” Bạch Thần Tinh thì thào nói.

“Đúng rồi, y có thứ này đưa cho ngươi.” Ô Phượng lấy khối ngọc bài thân phận ra đưa cho Bạch Thần Tinh, khó hiểu hỏi: “Ngọc bài thân phận của ngươi sao lại ở trong tay Diệp Thạch?”

Bạch Thần Tinh thấy khối ngọc bài thân phận được đưa tới trước mắt, đột ngột đứng lên.

“Y nói với ngươi những gì nữa?” Bạch Thần Tinh nắm chặt bả vai Ô Phượng, lớn tiếng hỏi.

Bạch Thần Tinh đột nhiên cất giọng cao hơn, Ô Phượng sợ hãi nhảy dựng, thấy sắc mặt Bạch Thần Tinh kích động gần như “dữ tợn”, lòng Ô Phượng chột động.

“Bạch Thần Tinh, ngươi bình tĩnh một chút lại.” Ô Phượng gấp giọng nói, bả vai của nàng sắp bị Bạch Thần Tinh bóp nát rồi kìa!

Bạch Thần Tinh chậm rãi buông tay ra: “Xin lỗi, do ta quá kích động.”

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh, đột nhiên ý thức được chuyện gì: “Y nói trong tay y có thứ ngươi muốn, ngươi phải dùng năm nghìn nguyên thạch thượng phẩm để đổi lấy. Thần Tinh, Diệp Thạch căn bản không hiểu giá trị của nguyên thạch thượng phẩm, là ra giá lung tung thôi.”

Bạch Thần Tinh lắc đầu nói: “Không, thứ trong tay y đối với giá này đã là rẻ rồi.”

Ô Phượng: “...” Diệp Thạch cũng từng nói là rất rẻ, hai người này thật ăn ý.

“Y còn nói gì nữa không?” Bạch Thần Tinh vội vàng hỏi.

Ô Phượng thấy cặp mắt Bạch Thần Tinh đỏ ngầu, do dự một chút mới hơi lo lắng nói: “Y hỏi người là, có từng nhớ tới Khúc Tâm Dương không.”

Cảm xúc của Bạch Thần Tinh rốt cục cũng sụp đổ, vô ý ấn một cái, liền không cẩn thận ấn đổ cái bàn tinh mỹ bên cạnh.

Linh Văn Nhân, Liên Hoàn Phá Pháp, luyện trận nhập thể. Bạch Thần Tinh bỗng nhiên cảm thấy bản thân không nói được nên lời.

Bạch Thần Tinh vươn tay nắm chặt bả vai Ô Phượng một lần nữa, hung hăng lắc lắc, “Ta nhớ lúc trước người có nói huyết mạch Diệp Thạch tương đối đặc biệt, có khả năng thuộc về Linh tộc, và chu kỳ mang thai của Linh tộc không giống với người thường?”

Ô Phượng gật đầu: “Đúng thế.”

“Mang thai trong bao lâu?” Bạch Thần Tinh kích động hỏi.

Ô Phượng lại bị kinh sợ lần nữa. Sắc mặt Bạch Thần Tinh quá mức đáng sợ, Ô Phượng cũng không dám nói ra chỉ trích cái gì, “Ta cũng không rõ ràng lắm, đại khái là hai năm đến ba năm.”

“Ta đã làm cái gì!? Ta rốt cuộc đã làm cái gì!?” Hai mắt Bạch Thần Tinh đỏ ngầu, lăm bầm như một kẻ điên.

Năm đó hắn khôi phục lại tư chất, chí đặc ý mãi, vội vã quay lại Trung Châu báo thù rửa hận. Chờ đến khi hắn đã xử lý xong hết thầy, lúc trở lại Huyền Phong đế quốc đã thì thời gian đã qua gần ba năm.

Lúc ấy Khúc Tâm Dương đã gả cho Diệp Tâm, cũng sắp lâm bồn.

Khi ấy, hắn đứng xa xa nhìn thấy Khúc Tâm Dương dùng vẻ mặt ôn nhu vuốt ve bụng.

Hắn để lại sách trận pháp cho Diệp Tầm, muốn Diệp Tầm giao sách trận pháp cho Khúc Tâm Dương, rồi ngóng trông Khúc Tâm Dương có thể gặp lại hắn một lần.

Hắn đã từng nói với Khúc Tâm Dương, quyển sách đó là đề gia truyền của Bạch gia, cả gia tộc chỉ có mình hắn có thể mở ra. Hắn từng trêu đùa với Khúc Tâm Dương, nói phải cùng hắn sinh ra một đứa con có thể mở ra sách trận pháp.

Thế nhưng Diệp Tầm lại đi tới nói cho hắn biết, nói Khúc Tâm Dương đã có sinh hoạt mới, nói bọn họ đã lập gia đình và cũng có đứa con, Tâm Dương hy vọng hắn đừng quấy rầy bọn họ nữa, Diệp Tầm còn nói rằng, Khúc Tâm Dương nói chuyện của bọn họ đã qua hết rồi.

Hắn lúc ấy đứng xa xa nhìn Khúc Tâm Dương vẻ mặt ngọt ngào mang thai, hắn cơ hồ chật vật mà chạy.

Còn quyển sách trận pháp gia truyền, bởi vì trong lòng có chút chấp niệm, hắn vẫn để lại nước ngoài, chưa từng thu hồi, hắn vẫn luôn ngóng trông, ngóng trông Khúc Tâm Dương khi nhìn thấy sách trận pháp kia sẽ hồi tâm chuyển ý.

Trang Du nói, mẫu phụ của Diệp Thạch là một tiểu thiếp không được phụ thân Diệp Thạch sủng ái.

Rõ ràng năm đó Tâm Dương là chính thê của Diệp Tầm, Diệp Tầm còn thề son thề sắt cam đoan với hắn, rằng Diệp Tầm sẽ đối tốt với Tâm Dương cả đời, sẽ một lòng một dạ, bất ly bất khí.

Trang Du nói, quan hệ của Diệp Thạch và phụ thân, và với anh chị em cùng cha khác mẹ của mình cũng không thân. Nhưng nếu Diệp Tầm chỉ có

một mình Tâm Dương, vậy Diệp Thạch sao lại có anh chị em.

Trang Du nói, mẫu phụ của Diệp Thạch bởi vì không được phụ thân sủng ái, nên đã buồn bực mà chết... Diệp Tầm lừa hắc! Không sai, Diệp Tầm nhất định đã lừa hắc! Đứa con trong bụng Khúc Tâm Dương chính là con của Bạch Thần Tinh hắc. Hôn sự của Tâm Dương với Diệp Tầm có lẽ là hiểu lầm gì đó, Tâm Dương sẽ không tuyệt tình như vậy. Có lẽ, năm đó Diệp Tầm căn bản không có mang tin tức của hắc nói cho Tâm Dương.

Cho nên... Cho nên... Hắc đã bị một tên thực lực thấp kém ở nước ngoài lừa đảo, còn lừa nhiều năm như vậy, ngay cả gặp mặt Tâm Dương lần cuối cũng không thể.

“Phốc.” Lòng ngực Bạch Thần Tinh phập phồng, đột nhiên học ra một ngụm máu.

Ô Phượng thấy thế, lòng bỗng nặng nề. Bạch Thần Tinh vậy mà lại học máu, rốt cuộc hắc đã bị đả kích cỡ nào mà tới mức học máu như thế.

Bạch Thần Tinh đột nhiên nghĩ tới điều gì, vươn tay nắm lấy ngọc bài thân phận, nhanh chóng xoa xoa vài cái, ngọc bài thân phận run run rồi nứt ra, một tờ giấy mỏng manh được đặt ở trong đó.

“Vài lần hoa hạ tọa thối tiêu, ngân hà hồng tường nhập vọng xa.

Nơi nào tinh thần phi đêm qua, vì ai phong lộ lập trung tiêu.

Triền miên tư tần trù tàn kiến, uyển chuyển đau lòng lọt sau tiêu.

Ba năm thâm niên ba năm nguyệt, đáng thương chén rượu chưa từng tiêu.

(幾回花下坐吹簫，銀漢紅牆入望遙。

何處星辰非昨夜，為誰風露立中宵。

纏綿思盡抽殘繭，宛轉心傷剝後蕉。

三五年時三五月，可憐杯酒不曾消。

Bà con nào rành dịch dùm mình được không? ㄟ-ㄟ)

Thần Tinh, nếu có một ngày phong thư này tới tay người, xin người đối đãi tử tế với con của chúng ta, giờ giấc Diên Tinh sinh ra không tốt, cuộc đời này, sợ là mệnh nhiều khổ...”

Khúc Tâm Dương ở trong thư viết ngày sinh tháng đẻ của Diệp Thạch, cũng viết chu kỳ mang thai đặc biệt của Linh tộc bọn họ.

Ô Phượng liếc nhìn một cái vào bức thư trên tay Bạch Thần Tinh, tâm lộp bộp nháy dưng, “con của chúng ta”?, Bạch Thần Tinh đã có con rồi sao?

Ban đầu nàng còn tưởng Bạch Thần Tinh nhiều năm qua một thân một mình là bởi vì Hạ Nhược Tuyết, thì ra, Bạch Thần Tinh là đang thủ thân vì một người khác?

Bạch Thần Tinh có người mình thích, lại còn có con, thế nhưng tại sao bấy lâu nay không nghe thấy một chút tiếng gió nào?

Diệp Thạch là con hăn, nhưng Bạch Nghị và Trang Du lại ngang nhiên ở trước mặt hăn chửi bới huyết mạch của hăn và Tâm Dương!

Diệp Thạch tới Trung Châu đã mấy tháng, y đã thích ứng chưa? Thời gian cũng đã dài như vậy, hăn vậy mà lại không biết cốt nhục của mình đang ở cách mình gần tới thế.

Khoan đã, Diệp Thạch có biết hăn là... là phụ thân của y không? Nếu y biết, vậy sao qua lâu như thế, y lại không có tới tìm hăn, có phải y đang... hận hăn đúng không?

“Người quen biết Diệp Thạch à, y có tốt không?” Bạch Thần Tinh hơi bất an ngẩng đầu lên hỏi Ô Phượng.

Ô Phượng cười miễn cưỡng: “Hắn là không tốt lắm, nghe nói phụ thân người mấy ngày gần đây đều mang Bạch Ly Phong tới trận pháp tháp tìm Diệp Thạch, hẳn là Hà Hiền sắp chịu không nổi nữa rồi...”

Nếu Diệp Thạch là con của Bạch Thần Tinh, như vậy, Bạch Huy hẳn là... “ông nội” của Diệp Thạch.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh thay đổi, nhanh chóng xông ra ngoài.

... “Nghĩa phụ.” Thấy Bạch Thần Tinh chạy ra, Bạch Cẩm Nhạc theo bản năng gọi một tiếng.

Bạch Thần Tinh không có nhìn tới Bạch Cẩm Nhạc, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Bạch Cẩm Nhạc nhăn mày, mất mát nhìn theo bóng dáng Bạch Thần Tinh.

Bạch Cẩm Nhạc nhìn lại Ô Phượng cũng vừa đi ra, “Nghĩa phụ sao vậy ạ?”

Ngày thường Bạch Thần Tinh vẫn luôn khí định thần nhàn, Bạch Cẩm Nhạc chưa từng nhìn thấy Bạch Thần Tinh bối rối tới thế.

“Hình như là bị kích thích.” Ô Phượng nói.

Ô Phượng siết tay, không biết tình huống bên trận pháp tháp đã như thế nào rồi, không biết Diệp Thạch có xảy ra chuyện gì không nữa. Sở dĩ Diệp Thạch hiển lộ ra luyện trận nhập thể, là bởi vì y bị ba vị võ tông công kích. Mà mấy tên võ tông kia có vẻ như là do Bạch Ly Phong – anh trai cùng cha khác mẹ của Bạch Thần Tinh – sai sử.

Bạch Cầm Nhạc nhìn Ô Phượng, trong lòng chợt dâng lên một cổ dự cảm không tốt.

“Ô tiền bối, có phải người nói gì đó với nghĩa phụ đúng không?” Ngữ khí Bạch Cầm Nhạc có hơi dồn dập, ánh mắt nhìn Ô Phượng theo bản năng mang vài phần bất mãn.

Ô Phượng thản nhiên liếc mắt nhìn Bạch Cầm Nhạc một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, “Người đây là có ý gì?!”

Bạch Cầm Nhạc trở thành nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh mấy năm nay, có biết bao nhiêu người chiều chuộng nàng ta, tựa hồ đã chiều nàng ta quá cao, tới mức nàng ta cũng sắp quên chính mình là ai rồi. Chỉ là một thứ nữ Bạch gia, vậy mà còn làm bộ làm tịch với Ô Phượng nàng, nàng tuy không kị Bạch Thần Tinh, nhưng cũng không đặt Bạch Cầm Nhạc vào mắt.

Nhìn bộ dáng Bạch Thần Tinh như thế liền biết hẳn để ý Diệp Thạch tới bao nhiêu, mà đã có huyết mạch thân sinh như Diệp Thạch rồi, vậy đứa con giả Bạch Cầm Nhạc này thì tính là gì.

“Xin lỗi, chỉ là vừa rồi ta thấy sắc mặt nghĩa phụ không được tốt lắm, ta chỉ quá lo cho nghĩa phụ.” Bạch Cầm Nhạc hơi sừng sốt, sau đó cúi đầu nói.

Ô Phượng nhìn theo phương hướng Bạch Thần Tinh rời đi, híp mắt thầm nghĩ, hy vọng tốc độ ra tay của Bạch Huy đừng nhanh quá, nếu không...

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

241. Chương 241

“Diệp Thạch, rốt cục ngươi cũng đồng ý đi ra. Ta còn tưởng ngươi đã quyết định làm rùa đen rút đầu đó chứ.” Ánh mắt Hạ Nhược Tuyết chứa đầy chán ghét nhìn Diệp Thạch.

Hạ Nhược Tuyết cũng không biết là mình đang xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy Diệp Thạch thì có một cỗ cảm giác chán ghét nói không nên lời.

Ánh mắt Diệp Thạch lạnh như băng nhìn Hạ Nhược Tuyết, lạnh lùng cười, gằn từng chữ nói: “Đúng là tọc mạch.”

Mặt Hạ Nhược Tuyết đỏ lên, “Ngươi...!!”

Hạ Nhược Tuyết nghe được vài tiếng cười trộm không biết từ đâu phát ra, bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Cho dù biết luyện trận nhập thể thì thế nào? Có một khuôn mặt khắc phu như thế, cả đời này ngươi cũng chẳng vào Bạch gia được, mà chuyện trong Bạch gia cũng chẳng đến phiên ngươi nhúng tay. Ngươi nên đổi một cái khăn che mặt dày hơn nữa đi, diện mạo như vậy mà còn dám cả ngày chạy ra ngoài xuất đầu lộ diện, thật không biết liêm sỉ.” Diệp Thạch thản nhiên nhìn Hạ Nhược Tuyết, miệng mang hàng loạt pháo bắn ra.

Hạ Nhược Tuyết giận dữ đỏ mặt, ánh mắt hung ác như muốn ăn sống nuốt tươi Diệp Thạch.

Hà Tĩnh Nguyệt thấy sắc mặt Hạ Nhược Tuyết như thế, âm thầm đổ mồ hôi lạnh giùm Diệp Thạch một phen.

Bị bức tới mép vách núi, rốt cục Diệp Thạch cũng lộ ra bộ mặt thật: chanh chua, cay nghiệt, không nói lý, gai nhọn đầy người, khiến người khác hận nghìn răng nghìn lợi.

Diệp Thạch đứng ở trên đài cao, đôi mắt thản nhiên đảo qua mọi người, gió thổi sợi tóc Diệp Thạch bay bay.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch thần sắc bình tĩnh, chỉ cảm thấy giờ phút này, Diệp Thạch lại cho người ta một loại cảm giác siêu nhiên.

“Diệp Thạch, Nhược Tuyết có thể gả vào Bạch gia hay không, không phải là chuyện người có thể xen vào.” Bạch Huy lạnh lùng nói.

Ánh mắt Diệp Thạch phức tạp nhìn Bạch Huy, thầm nghĩ lão gia hỏa này không phải là người tốt gì, cho nên mới sinh ra một tên nam nhân phụ lòng như Bạch Thần Tinh, cùng với một tên mặt người dạ thú như Bạch Ly Phong, mà một người như vậy, lại cố tình là “ông nội” của y.

Bạch Huy bị Diệp Thạch nhìn chăm chăm, không biết tại sao, trong lòng lại bỗng hiện lên vài phần chột dạ.

“Diệp Thạch, người biết luyện trận nhập thể đúng không? Người không cần phải nói dối, có tới mười mấy vị tu luyện giả nhìn thấy người ra tay đấy.” Bạch Ly Phong tham lam nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta biết.”

“Người thừa nhận người đã học trộm tuyệt học của Bạch gia?” Bạch Ly Phong hỏi.

Diệp Thạch nhú mày lắc đầu: “Ta biết, nhưng ta không học trộm.”

Bạch Ly Phong cười lạnh một tiếng: “Nếu người không học trộm, vậy sao người lại biết?”

“Là ta tự nghĩ ra.” Diệp Thạch bình tĩnh nói.

Nụ cười lạnh trên mặt Bạch Ly Phong càng ngày càng rõ hơn, “Người đúng là thiên tài.”

“Cũng bình thường thôi.” Diệp Thạch bình tĩnh nói, sau đó lại bồi thêm một câu, “Nhưng thiên tài hơn người.”

Gương mặt Bạch Ly Phong có hơi run rẩy: “Người thiên tài như thế, vậy có thể nhắc nhở cho ta một chút bí quyết tu luyện luyện trận nhập thể hay không?”

Diệp Thạch khoanh tay, nheo lại đôi mắt đánh giá Bạch Ly Phong vài lần rồi nói: “Thể chất của người quá kém, tốt nhất đừng không biết lượng sức mà tu luyện luyện trận nhập thể, nếu không sẽ dễ tự tìm đường chết, thì cốt vô tồn.”

Sắc mặt Bạch Ly Phong nhất thời xanh trắng đan xen, “Người...!”

“Lời ta nói chính là thật, không tin thì, người có thể thử xem.” Diệp Thạch không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Bạch Ly Phong.

“Người muốn chết!” Bạch Ly Phong rống giận một tiếng, một chưởng bổ tới chỗ Diệp Thạch đang đứng.

“Oanh.” Một thanh âm kích động truyền đến, Bạch Ly Phong bị một cỗ lực đánh trúng, thân thể bay ra ngoài ngã trên mặt đất thật mạnh, mãnh liệt lộ ra một ngụm máu to.

Diệp Thạch lông tóc vô thương đứng ở tại chỗ, thì ra là có người giành trước một bước ra tay với Bạch Ly Phong.

Bỗng dưng có biến cố, mọi người sửng sốt một chút, sau đó đồng thời nhìn theo hướng phát ra công kích.

Một thân ảnh siêu phàm thoát tục lơ lửng giữa trời ánh vào đôi mắt mọi người.

“Thần Tinh, người điên rồi! Tại sao người có thể tay với anh người?” Bạch Huy nhìn thấy là Bạch Thần Tinh thì sắc mặt chợt đổi.

Bạch Thần Tinh không để ý tới Bạch Huy, đôi mắt thẳng tắp nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thấy là Bạch Thần Tinh thì khuôn mặt không khỏi giật mình, dòng máu quanh thân đột nhiên sôi trào, một loại cảm giác huyết mạch tương liên khác thường chợt nảy lên trong lòng.

Diệp Thạch mím chặt môi nhìn Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ, đây là phụ thân của y sao?

Khi biết được Diệp Tâm không phải là phụ thân của mình, Diệp Thạch thường hay tưởng tượng ra bộ dáng của phụ thân.

Lúc tâm tình tốt, Diệp Thạch sẽ tưởng tượng ra có lẽ phụ thân mình có tướng mạo hơn người, là một đại anh hùng anh dũng vô địch; còn lúc tâm tình không tốt, Diệp Thạch ngẫu nhiên sẽ tưởng tượng, phụ thân mình hoặc có lẽ là một tên đầu trâu mặt ngựa, hoặc có lẽ là một tên tiểu bạch kiểm chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt.

Tới Trung Châu cũng gần nửa năm, Diệp Thạch đối với cái tên Bạch Thần Tinh như sấm bên tai, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Thần Tinh.

Người này anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm, vừa nhìn liền biết là một người có mị lực mười phần, khó trách mẫu phụ sẽ... Giờ khắc này,

Diệp Thạch bỗng giật mình nhớ tới lúc còn nhỏ, mẫu phụ trong những đêm dài thê lương từ từ thiêu hủy một bức họa kia, lúc ấy y còn tưởng rằng người trên bức họa có thâm cừu đại hận với mẫu phụ, thì ra...

Y vẫn luôn suy nghĩ tới diện mạo phụ thân mình đến tột cùng như thế nào, thì ra là đã sớm gặp...

Đôi mắt Diệp Thạch hơi sáng lên ánh xanh, Hà Tĩnh Nguyệt có chút kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt Diệp Thạch tuy không giống hệt Bạch Thần Tinh, nhưng một đôi mắt lại giống đôi mắt Bạch Thần Tinh như đúc.

Hà Tĩnh Nguyệt giật mình nhớ tới lời ông nội từng nói, Linh Văn Nhân của Diệp Thạch có thể chính là Linh Văn Nhân cực phẩm.

“Diện mạo của con và mẫu phụ thật giống nhau.” Bạch Thần Tinh si ngốc nhìn Diệp Thạch, ánh mắt như là muốn xuyên qua Diệp Thạch nhìn một người khác.

Diệp Thạch mím môi, rũ mắt xuống, có chút khó chịu nói: “Ta là do mẫu phụ sinh, tất nhiên là giống mẫu phụ rồi.”

Bạch Thần Tinh do dự nhìn Diệp Thạch, tiếp đó thấp thỏm hỏi: “Mẫu phụ con, hử...”

“Mẫu phụ đã qua đời nhiều năm.” Diệp Thạch khó chịu nói.

Tuy rằng đã sớm nghĩ tới, nhưng vào lúc này được Diệp Thạch chứng thực, Bạch Thần Tinh vẫn có cảm giác lòng đau như cắt.

“Mẫu phụ sống có tốt không?” Bạch Thần Tinh khó khăn hỏi.

“Không tốt.” Diệp Thạch lắc đầu, tuy rằng trên mặt mẫu phụ vẫn luôn treo một nụ cười nhạt, nhưng giữa ánh mắt lại luôn có vẻ ưu sầu xóa không hết.

Diệp Thạch thấy sắc mặt Bạch Thần Tinh hơi tái, nghiêng đầu, có chút kỳ quái hỏi Bạch Thần Tinh: “Chắc người cũng không quan tâm mẫu phụ có tốt hay không, bằng không tại sao mấy chục năm nay người vẫn không tới gặp mẫu phụ.” Cũng không có tới gặp y. Bạch Thần Tinh chắc là cũng không biết tới sự hiện hữu của y.

“Vì trốn tránh mẫu phụ, cả sách trận pháp tổ truyền dù bị lưu lạc ở nước ngoài cũng người tới thì lại, người đã chán ghét mẫu phụ như vậy thì còn hỏi thăm mẫu phụ có tốt hay không làm gì chứ?”

Bạch Thần Tinh lẳng lẳng nhìn Diệp Thạch, một hồi lâu mới kịp phản ứng, giọng nói có chút run rẩy: “Con nghĩ như vậy sao, con nghĩ về ta như vậy sao?”

“Mẫu phụ đã qua đời, ta nghĩ như thế nào cũng không quan trọng.” Diệp Thạch cúi đầu, giọng nói trống rỗng.

Yết hầu Bạch Thần Tinh khô sáp, nhất thời nói không nên lời.

Hắn phải nói gì đây? Nói năm đó hắn bị Diệp Tâm nghĩa chính ngôn từ lừa gạt, rồi bởi vì ghen tị quá mức, cũng thương tâm quá mức, lại như một tên nhát gan mà chạy trốn, ngay cả dũng khí đi gặp Khúc Tâm Dương một lần cũng không có.

Đã qua nhiều năm, nhưng hắn vẫn không dám đi tới đó liếc mắt nhìn một cái, hắn sợ nhìn thấy một nhà Khúc Tâm Dương hạnh phúc mỹ mãn, mà trong một nhà hạnh phúc kia lại không có hắn... Năm đó, nếu hắn có thể dũng cảm một chút, vậy có phải tất cả sẽ không giống như bây giờ không?

Giữa Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch là bầu không khí quý dị, mọi người ở nơi đây cũng yên tĩnh, toàn bộ nơi này chỉ có tiếng vọng từng câu nói “mạc danh kỳ diệu” của Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh.

“Thần Tinh, người sao lại ra tay với anh người vì người này chứ?” Hạ Nhược Tuyết cau mày nói.

Diệp Thạch nhìn Hạ Nhược Tuyết, do dự một chút mới hỏi Bạch Thần Tinh: “Người vì nữ nhân này mới bỏ mẫu phụ sao?”

Sắc mặt Bạch Thần Tinh vặn vẹo một trận, “Chuyện này không như con nghĩ đâu. Ta và nữ nhân này đã sớm không còn một chút liên quan nào với nhau.”

Hạ Nhược Tuyết nghe thấy lời Bạch Thần Tinh nói thì siết chặt tay, Bạch Thần Tinh sống cô độc bao năm nay, nàng luôn tưởng là vì nàng, kết quả...

Diệp Thạch thấy sắc mặt vặn vẹo của Bạch Thần Tinh, nghĩ tới mẫu phụ đã qua đời, vô luận mẫu phụ và người này từng xảy ra chuyện gì, thì cũng không thể vẫn hồi nữa rồi, chợt cảm thấy nhạt nhẽo.

“Ta nhìn thấy giải thưởng được treo ở trận pháp tháp.” Diệp Thạch chợt đổi đề tài.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút mê mang nhìn Diệp Thạch, không biết tự dưng lúc này Diệp Thạch nói ra chuyện giải thưởng làm gì.

Diệp Thạch từ trong nhẫn không gian lấy ra một quyển sách cổ xưa.

Giải thưởng mà Bạch gia treo, Hà Tĩnh Nguyệt đã nhìn thấy không ít hơn mấy ngàn lần. Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch lấy ra sách trận pháp, tim đập mãnh liệt, sách trận pháp gia truyền của Bạch gia thế mà ở trong tay Diệp Thạch, khó trách lúc trước khi Diệp Thạch nhìn thấy giải thưởng được treo, sắc mặt lại kỳ lạ như vậy.

Không chỉ mình Hà Tĩnh Nguyệt nhận ra được, quyển sách trận pháp bị Bạch gia đại danh鼎鼎 đánh rớt, rất nhiều người đều nhận ra.

Những trận pháp thuật của Diệp Thạch không phải là học từ đó chứ?... Thần linh ơi! Quyển sách trận pháp đó không phải ở Bạch gia chỉ có mình Bạch Thần Tinh mới có thể mở ra sao? Chẳng lẽ Diệp Thạch chính là...

“Con đã mở ra?” Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, trong ánh mắt tràn ngập đau xót.

Diệp Thạch gật đầu, thản nhiên lên tiếng, “Phải, nó đã giúp ta không ít.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Khó trách Diệp Thạch hiểu nhiều thứ cao cấp, lại chỉ biết một ít tri thức trận pháp thuật rất phổ thông.

“Mẫu thân có nói cho con về quyển sách này không?” Bạch Thần Tinh nhin không được liền hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu, nghiêm túc nói: “Mẫu phụ chưa từng nói tới, sách trận pháp vẫn luôn ở trong tay Diệp Tâm. Năm trước Diệp Tâm đòi lấy nguyên thạch đổi, ta không muốn đưa cho hắn, hắn mới nói với ta rằng hắn có quyển sách này, rồi muốn vợ vét tài sản của ta. Quyển sách này là do ta tốn ba triệu nguyên thạch hạ phẩm mua được từ trên tay Diệp Tâm.”

Mấy người Bạch gia đứng ở đây nghe được lời Diệp Thạch nói, sắc mặt vắn vẹo một trận.

Sách trận pháp tổ truyền Bạch gia vậy mà chỉ trị giá ba triệu nguyên thạch hạ phẩm, tuy rằng bọn họ không biết Diệp Tâm là người nào, nhưng điều này cũng không gây trở ngại tới việc đám người Bạch gia muốn giết hắn.

Diệp Thạch cảm thấy Bạch Thần Tinh đúng là quá hoang đường.

Hắn vậy mà lại yên tâm để quyển sách gia truyền của Bạch gia vào trong tay Diệp Tâm. Nếu như lúc ấy Diệp Tâm không có thiếu tiền thì sao, vậy chẳng phải là quyển kỳ thư có một không hai này sẽ có thể đi theo Diệp Tâm xuống mồ sao? Như thế Bạch gia treo giải thưởng lớn ở Trung Châu thì có ích lợi gì, sách căn bản là ở nước ngoài.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, Diệp Tâm quả nhiên không có giao sách cho Tâm Dương. Mà mấy chục năm qua hắn vẫn không rõ tại sao Tâm Dương lại di tình biệt luyện, gả cho một tên tu luyện giả phổ thông như Diệp Tâm, không ngờ rằng...

“Con sửa đổi tên?” Bạch Thần Tinh thở dài hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Phải. Khi còn bé ta tên là Diệp Diên Tinh, sau này lại bị bệnh nặng một hồi, rồi bị đổi tên thành Diệp Thạch, nói là như vậy sẽ trường thọ hơn...”

“Ta muốn sinh ra đứa con của chúng ta, và trong tương lai nó sẽ có thể mở ra quyển sách tổ truyền của Bạch gia.”

“Nếu như có con, vậy tên nó sẽ là Diên Tinh.”

Những hứa hẹn giữa bọn họ, Tâm Dương đều làm được, mà hắn thì sao? Hắn làm được cái gì? Hắn chỉ như một tên nhát gan, ngay cả dũng khí tìm Tâm Dương hỏi thật giả cũng không có, hắn cứ như vậy mà chật vật chạy về Trung Châu, hối hận biết bao nhiêu năm.

“Diệp Tâm đòi con nguyên thạch? Hắn không đối tốt với con sao?” Bạch Thần Tinh hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhăn chặt mày, theo ngữ khí này của Bạch Thần Tinh thì có vẻ hắn nhận biết Diệp Tâm?

Diệp Thạch ngẩng đầu nhìn Bạch Thần Tinh, nghi hoặc hỏi:
“Người quen biết Diệp Tâm?”

Hình như sau khi Bạch Thần Tinh rời khỏi thì Mẫu phụ mới quen biết
Diệp Tâm, nếu như là vậy, vậy tại sao Bạch Thần Tinh lại nhận biết Diệp
Tâm?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

242. Chương 242

Nghe được hai chữ “Diệp Tâm”, Bạch Thần Tinh siết chặt tay, không nói được một lời.

“Con kiến” mà hần tùy tay đều có thể giết chết lại hại hần hiểu lầm Tâm Dương bao nhiêu năm nay, làm hại cha con hần xa cách nhau mười mấy năm nay.

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh, giật mình nghĩ tới điều gì, mẫu phụ chưa từng đề cập tới sách trận pháp, nếu trong tay mẫu phụ có, vậy mẫu phụ không có khả năng giao cho Diệp Tâm, Trần thúc cũng sẽ không có không biết, trừ phi... trừ phi sách là do Bạch Thần Tinh đưa cho Diệp Tâm!

Diệp Thạch đột nhiên ngẩng đầu, dùng ngữ khí run rẩy hỏi Bạch Thần Tinh: “Có phải người...đã từng trở về?”

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, trên mặt hiện lên vẻ khổ sở, “Phải.”

“Người cũng đã trở về, vậy tại sao lại không gặp mặt mẫu phụ một lần?” Diệp Thạch không hiểu tại sao Bạch Thần Tinh không đi gặp mẫu phụ, trái lại đưa sách cho Diệp Tâm.

Đúng vậy! Tại sao năm đó hần không đi gặp Tâm Dương? Tại sao không cho lẫn nhau một cơ hội.

Người người đều nói hấn anh dũng không sợ gì, lại không biết rằng tận trong xương hấn cũng chỉ là một tên nhu nhược.

Diệp Thạch thấy Bạch Thần Tinh không nói gì, cũng không có miệt mài theo đuổi.

Tuy rằng người trước mắt là phụ thân của Diệp Thạch, nhưng đối với Diệp Thạch mà nói, hấn cũng chỉ là một người xa lạ.

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch, làm thế nào cũng không nghĩ tới chuyện này lại phát triển thành như vậy.

Khó trách khi nàng an ủi Diệp Thạch nói nàng sẽ cầu tình với Bạch Thần Tinh, sắc mặt Diệp Thạch lại quỷ dị như vậy.

Diệp Thạch là con trai ruột của Bạch Thần Tinh, làm sao cần tới một người ngoài cầu tình cho!

Diệp Thạch giao sách trận pháp trong tay cho Bạch Thần Tinh, nói: “Quyển sách này trả lại cho người, dựa theo tiền tre giải thưởng thì người nên đưa cho ta mười ngàn nguyên thạch thượng phẩm, nhưng thứ này vốn là của người, có thể tính rẻ cho người một chút.”

Ô Phượng: “...”

Ô Phượng nghiến răng, không dám tin nhìn Diệp Thạch, bây giờ là lúc nói về nguyên thạch hả? Đúng rồi, Diệp Thạch còn cùng nàng nói khi sinh ý thành sẽ chia cho nàng, rốt cuộc Diệp Thạch đang nghĩ gì vậy chứ!

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, trái tim không ngừng phát run.

Nửa năm nay thanh danh Diệp Thạch nâng cao, lúc người Bạch gia nhắc tới Diệp Thạch thì không có lời gì hay ho cả, như Diệp Thạch yêu tiền như mạng, Diệp Thạch rất sợ chết, thực lực Diệp Thạch mạnh nhưng kiến

thức lại thiên cận... Hãn tuy không quản mấy chuyện này, nhưng chuyện về Diệp Thạch hãn cũng biết được một ít, như Diệp Thạch rất cần nguyên thạch, y luôn không ngừng tiếp đủ loại nhiệm vụ.

Và vị anh trai của hãn còn mơ tưởng tới cặp mắt của Diệp Thạch. Chuyện của Bạch Ly Phong, hãn đã sớm nghe tới, nhưng do chuyện không liên quan đến mình nên hãn cũng không quản, thế nhưng... thế nhưng đây chính là đứa con của Tâm Dương, là huyết mạch của Tâm Dương và mình!

Huyết mạch của hãn và Tâm Dương sống gian nan như thế, nhưng lại chưa từng tới tìm hãn, mà y rõ ràng đã biết hãn là ai.

Có phải Diệp Thạch... hận hãn hay không?

Hà Hiền lẳng lẳng nhìn Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch, hãn nói mà, Linh Văn Nhân cực phẩm sao lại xuất hiện trên người một truyền nhân từ tiểu gia tộc không biết tên.

Diệp Thạch đến từ nước ngoài, tất cả mọi chuyện về Diệp Thạch, Hà Hiền đều từ Trang Du trong miệng biết được, kết quả... kết quả không ngờ Diệp Thạch lại là...

“Chuyện con muốn nói với ta chính là chuyện này sao? Con biết ta là ai không?” Bạch Thần Tinh gắt gao nắm chặt tay Diệp Thạch, thần sắc có chút kích động.

Diệp Thạch cắn môi, là phụ thân. Diệp Tâm làm “phụ thân” Diệp Thạch hơn mười năm, ở trong cảm nhận Diệp Thạch thì “phụ thân” chính là người lạnh lùng, tham lam, không chịu trách nhiệm, bất cận nhân tình. Diệp Thạch đương nhiên từng có mong đợi với “phụ thân”, nhưng cũng không dám mong chờ nhiều.

Diệp Thạch ngẩng đầu, mong chờ nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Người giúp ta tìm kiếm Mộ Thần được không, ta tìm nửa năm cũng không thấy được

hắn... Nếu, nếu người giúp ta tìm được hắn, ta sẽ không đòi người nguyên thạch, nhìn trên mặt mũi mẫu phụ, người giúp đỡ ta được không?”

Nghe được lời Diệp Thạch nói, Hà Tĩnh Nguyệt nhất thời có loại xúc động muốn học máu, Mộ Thần, lại Mộ Thần! Diệp Thạch trừ Mộ Thần ra thì còn biết gì nữa không!

Trái tim Bạch Thần Tinh đau đớn, huyết mạch của mình lại hèn mọn, khiếp nhược khẩn cầu hắn như vậy, y căn bản là không tin hắn.

“Được, theo ta về Bạch gia, ta sẽ giúp con tìm Mộ Thần.” Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, cắn răng nói.

Bạch Ly Phong té trên mặt đất này giờ bỗng nhiên mở miệng, “Thần Tinh, người cứ như vậy mang về Bạch gia một người lai lịch không rõ hả?”

Bạch Thần Tinh dừng bước lại, sắc mặt đột nhiên biến, một đạo kiếm quang chợt hiện lên.

“Thần Tinh, người...”

“Aaa!”

Tiếng kinh hô của Bạch Huy cùng với tiếng kêu thảm thiết của Bạch Ly Phong đan xen với nhau, Bạch Ly Phong che mắt, kêu thảm thiết không ngừng.

“Người có thể đánh chủ ý với ta, ta không quan tâm, nhưng người không nên đánh chủ ý với y.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Năm đó thực lực của hắn đột nhiên xảy ra vấn đề chính là có bút tích của Bạch Ly Phong, nhưng lúc ấy Bạch Ly Phong không có đạp đến điểm mấu chốt của hắn, nên hắn liền nhịn xuống.

Thế nhưng, Tâm Dương đã chết, đời này hãn và Tâm Dương chỉ có một huyết mạch như Diệp Thạch, nếu Diệp Thạch xảy ra chuyện, hãn phải công đạo với Tâm Dương thế nào bây giờ.

Bạch Ly Phong che mắt, hãn luôn cảm thấy tuy Bạch Thần Tinh có thực lực mạnh, nhưng lại không quả quyết, nhưng bóng tối trước mắt giờ phút này đã nói cho hãn biết, nhận thức của hãn có bao nhiêu vớ vẩn.

“Bạch tiên bối, Diệp Thạch là... người của trận pháp tháp.” Hà Tĩnh Nguyệt cắn răng mở miệng, gọi lại Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhìn qua Hà Hiền, chấp tay nói: “Làm phiền Hà tháp chủ chiếu cố khuyến tử lâu nay, Thần Tinh vô cùng cảm kích.”

Bạch Thần Tinh vừa nói ra lời này, trong lòng mọi người đều không tự chủ được run lên. Từ những lời mà hai người nói vừa này đã mơ hồ có thể đoán ra quan hệ cha con của hai người, nhưng giờ phút này bị Bạch Thần Tinh chứng thực, trong lòng mọi người vẫn không tự chủ được mà rung mình.

Hà Hiền cười miễn cưỡng: “Bạch thiếu nói quá lời.”

“Hà tháp chủ, ngày sau, phạm là chuyện mà Thần Tinh đủ khả năng, ta tất không chối từ.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Trong lòng Hà Hiền mừng như điên, “Bạch thiếu khách khí quá.”

Bạch Thần Tinh giữ chặt tay Diệp Thạch, dẫn Diệp Thạch đi ra ngoài, mọi người thấy Bạch Thần Tinh thì tự động tách ra một con đường.

Hạ Nhược Tuyết nhìn theo Bạch Thần Tinh, cuối cùng cũng không có mở miệng gọi Bạch Thần Tinh lại.

Hạ Nhược Tuyết căn môi, trong lòng rất rõ ràng, cho dù có mở miệng thì cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Hạ Nhược Tuyết gắt gao siết chặt tay, Bạch Thần Tinh luôn lẻ loi một mình lâu nay, có nhiều người đều nói là vì nàng, Hạ Nhược Tuyết kỳ thật biết rất rõ là không.

Kỳ thật giác quan thứ sáu của nữ nhân rất linh nghiệm, nhưng do có rất nhiều người nói Bạch Thần Tinh là vì nàng, nên Hạ Nhược Tuyết liền tự lừa gạt mình, tự nói Bạch Thần Tinh là vì nàng, cứ thế mà lừa, có đôi khi, ngay cả chính Hạ Nhược Tuyết cũng tin tưởng như thế.

Nhiều năm qua, nàng đã thử làm tốt quan hệ với Bạch gia, vẫn luôn mong được cùng Bạch Thần Tinh nối lại tình xưa.

“Ta và nữ nhân này đã sớm không còn một chút liên quan với nhau.”

Một câu nói vô cùng đơn giản của Bạch Thần Tinh đã đánh vỡ ảo tưởng nhiều năm của nàng.

“Cho dù ta biết luyện trận nhập thể thì thế nào? Có một khuôn mặt khắc phu như thế, cả đời này người cũng gả không vào Bạch gia được, mà chuyện trong Bạch gia cũng không đến phiên người nhúng tay. Người nên đổi một cái khăn che mặt dày hơn nữa đi, diện mạo như vậy mà còn dám cả ngày chạy ra ngoài xuất đầu lộ diện, thật không biết liêm sỉ.”

Mà lời Diệp Thạch nói, cũng vang âm âm bên tai Hạ Nhược Tuyết, nàng đúng thật là đang xen vào việc của người khác.

Diệp Thạch vậy mà lại là con của Bạch Thần Tinh, hiện giờ chân tướng thân phận của y đã rõ, người Bạch gia cũng không có khả năng tiếp tục nhắm vào y. Uống làm tiểu nhân, nàng quả đúng là uống làm tiểu nhân.

Cảm nhận được vài lời nói cùng với ánh mắt thương hại dừng trên người mình, Hạ Nhược Tuyết nhin không được căn chặt răng, nàng đây đã thành người bị chồng ruồng bỏ, Hạ Nhược Tuyết nghiêng răng, nàng mới không cần người khác thương hại.

... ..

Đám người Bạch Huy từ từ lấy lại tinh thần, lục tục rời khỏi trận pháp tháp.

“Bạch giacó biến rồi!” Bạch Thiếu Khanh thản nhiên phe phẩy cây quạt trên tay, nhúu mày nói.

“Bạch Nghịđãcó đối thủ.” Bạch Hồng Phi cười.

Bạch Thiếu Khanh: “Hắn sắpđau đầurồi.”

Trước đó người Bạch gia không hề đặt Diệp Thạch vào mắt, đó là bởi vì y không có hậu trường, mà người không có hậu trường thì rất dễ bị người khác giải quyết.

Nhưng lúc này không như thế, Diệp Thạch là con của Bạch Thần Tinh, nhìn kết cục của Bạch Ly Phong là biết Bạch Thần Tinh có bao nhiêu để ý tới đứa con trai của mình.

Thực lực Diệp Thạch không hề kém Bạch Nghị, tuổi lại còn nhỏ hơn Bạch Nghị, mà Liên Hoàn Phá Trận và luyện trận nhập thể của Bạch gia, Diệp Thạch đều biết, Bạch Nghị đã kém Diệp Thạch quá xa.

“Năm trước Diệp Thạchtớiđây,thời gian quaBạch Nghịvới tênTrang Dukia hayở trước mặtThần Tinhthúcnói bậy vềDiệp Thạch không ít nha!” Bạch Thiếu Kỳ vui sướng khi người gặp họa.

Có phụ tử thiên tính, nên nếu Bạch gia mời chào Diệp Thạch, sợ là Diệp Thạch đã sớm quen biết Bạch Thần Tinh, làm sao sẽ đến nỗi chịu khổ nhù như vậy.

Trước kia Bạch Nghị coi nhẹ Diệp Thạch như vậy, chỉ sợ bây giờ ở trước mặt Bạch Thần Tinh cũng chiếm không được chỗ tốt gì.

“Đúng là không nghĩ tới. Ta còn tưởng rằng Thần Tinh thúc chim muốn sống cô độc quãng đời còn lại, nhưng thì ra lại có con trai lớn như vậy.” Bạch Thiếu Khanh cười nói.

Người Bạch gia lục tục rời đi, trận pháp thắp lại khôi phục bình tĩnh.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn đám người Bạch gia, trong lòng bỗng cảm thấy trống vắng.

“Bạch Thần Tinh sống cô độc suốt mười mấy năm, cứ như muốn khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền vậy, đúng là khiến người ta đoán không ra!”

“Có gì mà không đoán ra. Ta đoán ra được này.”

“Hả, người đoán được à? Vậy người nói một chút coi là vì sao.”

“Hắn không cứng được.”

... Khóe miệng Hà Tĩnh Nguyệt cong lên một nụ cười nhạt, không ngờ Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch lại là cha con, lúc trước Diệp Thạch từng câu đều là Bạch Thần Tinh không cứng được, đến tận cùng là y ôm tâm tình gì nói ra?

“Không nghĩ tới Diệp Thạch lại là con của Bạch Thần Tinh, ngẫm lại cũng đúng, tuyệt thế thiên tài cũng không phải dễ xuất hiện như vậy.” Hà Hiền thở dài, trong mắt hiện lên vài phần tiếc nuối.

“Vâng. Đúng là không thể tưởng được.” Hà Tĩnh Nguyệt có chút buồn bã nói.

Hà Hiền nói: “Tĩnh Nguyệt, đừng nhớ tới y.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Con biết...”

...

“Nghĩa phụ.” Bạch Cẩm Nhạc nhìn thấy Bạch Thần Tinh lôi kéo Diệp Thạch vào cửa, có chút bất an gọi một tiếng.

Chuyện giữa Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch trong giây lát đã được truyền ra.

Còn chưa chờ Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch trở về, quan hệ của hai người ở Bạch gia đã là chuyện mọi người đều biết.

Bạch Thần Tinh thản nhiên liếc mắt nhìn Bạch Cẩm Nhạc, lạnh lạnh nói: “Về sau người không cần gọi là nghĩa phụ, quan hệ của chúng ta cứ giải trừ đi.”

Bạch Cẩm Nhạc nghẹn họng, muốn nói câu gì, nhưng Bạch Thần Tinh đã mang Diệp Thạch đi xa.

Trong lòng Bạch Cẩm Nhạc chua xót một trận, nước mắt từ trong hốc mắt lăn xuống.

Bạch Cẩm Nhạc nhìn theo bóng dáng Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh, trên mặt hiện lên một tia tươi cười tự giễu.

Con trai ruột và con gái nuôi cuối cùng cũng không giống nhau, Bạch Thần Tinh đã tìm được huyết mạch thân sinh của mình, tất nhiên sẽ mặc kệ nàng.

Không nghĩ tới Diệp Thạch mà nàng vẫn luôn khinh thường, lại chính là đứa con của nghĩa phụ mà nàng kính ngưỡng nhất.

“Thần Tinh tiên bối đã giải trừ quan hệ nghĩa phụ nghĩa nữ với Bạch Cẩm Nhạc.”

“Cẩm Nhạc tỷ tỷ thật đáng thương! Nàng cũng không có làm sai cái gì mà.”

“Nàng mà đáng thương cái gì, mấy năm nay nàng từ trong tay Bạch Thần Tinh tiên bối mà được không ít chỗ tốt đâu.”

“Con gái nuôi sao mà so được với con trai ruột chứ. Mà ta nghe nói hình như lúc trước Bạch Cẩm Nhạc rất là khinh thường Diệp Thạch, lúc đi ra ngoài phá trận gặp được Diệp Thạch, còn mắng chửi người ta là quỷ nghèo đấy.”

“Con trai ruột như thần long của Thần Tinh tiên bối, làm sao một con phượng hoàng giả như Bạch Cẩm Nhạc có thể so sánh.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

243. Chương 243

Diệp Thạch mặc cho tay bị Bạch Thần Tinh dắt đi, trong lòng thì suy nghĩ miên mang.

Bàn tay Bạch Thần Tinh dày rộng, trên tay có một tầng da sần sùi mỏng manh, cho người ta một loại cảm giác phi thường kiên nghị, cường hãn, có thể dựa vào hãn.

Diệp Thạch được một bàn tay như vậy dắt đi, trái tim treo cao hơn nửa năm nay rốt cục cũng rơi xuống được, trong lòng ấm áp, đó là một cảm giác dịu dàng mà y chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Hãn là phụ thân cũng thích y đúng không, nếu không chắc sẽ không vì mình mà nổi cơn giận như lời đình tới vậy.

Khi còn bé, Diệp Thạch thường xuyên nhìn thấy đám Diệp Dung được Diệp Tầm ôm vào trong ngực, ánh mắt Diệp Tầm nhìn những huynh đệ tỷ muội đó tràn ngập nhu tình, mà y lại chưa bao giờ có được đãi ngộ như vậy. Lúc ấy tuy mặt ngoài y không hiện, nhưng trong lòng không biết đã trộm ghen tị bao nhiêu lần.

Diệp Thạch vẫn luôn rất hâm mộ Mộ Thần có một người phụ thân như Mộ Viễn Phong, Diệp Thạch thường xuyên suy nghĩ, y cũng không cần phụ thân quá cường đại, chỉ cần yêu thương y một chút, để ý tới y một chút là được rồi!

“Tiểu thúc đâu?” Bạch Nghị hỏi Bạch Cẩm Nhạc đang có sắc mặt tái nhợt.

Bạch Cẩm Nhạc mím môi, nói: “Ở trong Thanh Hoa Hiên.”

Bạch Thần Tinh không thích ồn ào, thường hay ở một mình trong Thanh Hoa Hiên. Thanh Hoa Hiên là cấm địa Bạch gia, trước kia nàng là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh nên xuất nhập tự do, nhưng mà bây giờ thì...

Bạch Nghị siết chặt tay, không ngờ Diệp Thạch lại chính là con của tiểu thúc, Bạch Ly Phong bị Bạch Thần Tinh chém một chiêu thành người mù, khi biết Bạch Ly Phong từng phái người ra tay với Diệp Thạch, Bạch Thần Tinh liền cố ý phế đi Bạch Ly Phong.

Đây là lần đầu tiên Bạch Nghị thấy tiểu thúc tâm ngoan thủ lạt tới vậy, có thể thấy được địa vị của đứa con trai Diệp Thạch này trong lòng tiểu thúc!

Vài vị trưởng bối trong Bạch gia vốn cũng rất xem trọng Diệp Thạch, mà hiện giờ Diệp Thạch đã thành con trai của Bạch Thần Tinh, đó chính là dòng chính Bạch gia, sau này sẽ càng được mấy lão quái vật đó che chở trong lòng bàn tay.

“Trang Du đâu rồi?” Bạch Cẩm Nhạc hỏi Bạch Nghị.

“Bị người ta đón đi rồi.” Bạch Nghị nhăn mày.

Bạch Cẩm Nhạc nhú mày nghi hoặc: “Bị ai đón đi?”

“Bị người Mệnh Tộc phái tới đón, nghe nói Trang Du là hậu duệ của đại trưởng lão Trang Thiên Vũ trong Mệnh Tộc.” Bạch Nghị nói.

Bạch Cẩm Nhạc sửng sốt, chuyện phụ thân Diệp Thạch là Bạch Thần Tinh thì nàng đã biết, nhưng không ngờ Trang Du lại là người Mệnh Tộc,

thân phận cũng không thấp.

“Không nghĩ tới Trang Du vậy mà cũng có lai lịch bất phàm.” Bạch Cẩm Nhạc lầm bầm.

Bạch Nghị gật đầu: “Phải.”

Nghe nói có rất nhiều người trong Mệnh Tộc am hiểu tướng thuật, sau khi thân phận Diệp Thạch bị bại lộ, mà Trang Du và Diệp Thạch bất hòa, tất nhiên Bạch Thần Tinh sẽ không bỏ qua Trang Du, Trang Du rời đi thật đúng lúc...

Trong Thanh Hoa Hiên, Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch đối mặt với nhau nhưng không biết nói gì, tuy rằng trong lòng hai người đều có thiên ngôn vạn ngữ, thế nhưng rồi lại không biết nên nói từ đâu.

Nhưng mà, rất nhanh Bạch Thần Tinh đã tìm được chỗ bắt đầu —— Mộ Thần.

“Mộ Thần là người như thế nào?”

“Mộ Thần chính là thiên tài, gì Mộ Thần cũng biết hết á. Mộ Thần tính toán không sót cái gì, những người đối nghịch với Mộ Thần đều sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng mà Mộ Thần rất tốt với ta, ta muốn cái gì hắn cũng cho ta, Mộ Thần thích nhất là ta, mọi chuyện đều ưu tiên cho ta...”

Bạch Thần Tinh thấy khi Diệp Thạch nhắc tới Mộ Thần thì gương mặt chợt sáng lên một vẻ kiêu ngạo, trong lòng không khỏi có hứng thú với cái người tên là Mộ Thần kia.

“Mộ Thần so với Bạch Nghị thì sao?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Trên mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên vẻ chán ghét, “Bạch Nghị sao có thể so sánh với Mộ Thần được chứ. Bạch Nghị ngay cả rách giày cho Mộ Thần cũng không xứng.”

Bạch Thần Tinh khẽ cười, đệ nhất thanh niên của Bạch gia thế mà còn không xứng rách giày cho Mộ Thần.

“Mộ Thần thật sự tốt như vậy sao?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Diệp Thạch gật đầu với vẻ mặt đương nhiên, “Mộ Thần tất nhiên là tốt rồi.”

Bạch Thần Tinh cúi đầu suy nghĩ, theo lý mà nói, song nhi Bạch gia không thể gả ra ngoài, nhưng nếu Mộ Thần thực sự tốt như thế, vậy hẳn sẽ tranh thủ cho Diệp Thạch một chút, cũng không sao cả. Thế nhưng, Mộ Thần thực sự tốt như lời Diệp Thạch miêu tả sao?

“Người đi hỏi thăm tin tức của Mộ Thần giúp ta sao?” Diệp Thạch có hơi chút thấp thỏm hỏi Bạch Thần Tinh.

Diệp Thạch bất an chà xát tay, y và Bạch Thần Tinh chỉ mới gặp lại không lâu, cái từ “phụ thân” này, thật sự quá khó kêu ra.

Bạch Thần Tinh gật đầu nói: “Ta đã phái người đi tới đan tháp, phù tháp, minh văn tháp và luyện khí tháp. Nếu Mộ Thần thật sự có truyền tống tới đây, hẳn là mấy ngày nữa sẽ có tin tức; còn nếu như không có, vậy ta sẽ trở về Huyền Phong để quốc một chuyến, thăm dò thử giúp con.”

Diệp Thạch lập tức nói: “Ta cũng muốn trở về.”

Bạch Thần Tinh do dự nhìn Diệp Thạch một chút, cuối cùng gật đầu: “... Được.”

Bạch Thần Tinh rũ mắt, dựa theo lời nói của Diệp Thạch thì Diệp Tầm đã thành ma cờ bạc, ăn mày. Huyền Phong đế quốc lại từng phát sinh thú triều, bây giờ tên này còn sống hay không, hắn cũng không biết.

Nếu Diệp Tầm còn sống, vậy hắn nhất định sẽ khiến cho tên đó sống không bằng chết!

Diệp Thạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, há miệng muốn nói, rồi lại đóng lại, sắc mặt vô cùng rối rắm.

“Con muốn nói cái gì thì nói đi. Về sau có chuyện gì, con đều có thể nói với phụ thân; vô luận con muốn cái gì, phụ thân đều sẽ giúp con; con chán ghét người nào, phụ thân cũng có thể xuất đầu cho con.” Bạch Thần Tinh tràn đầy từ ái cười với Diệp Thạch.

Nụ cười của Bạch Thần Tinh rất ôn hòa, trong nháy mắt, Diệp Thạch đã bị nụ cười Bạch Thần Tinh mê hoặc.

“Không phải là người rất thích Trang Du sao? Tên Trang Du kia có tốt tới vậy hả?” Diệp Thạch hơi nhăn mày, trong ngữ khí có đôi chút sự oán giận.

Trừ Mộ Thần ra thì hình như ai cũng sẽ thích Trang Du. Diệp Thạch nghe nói, trừ Bạch Nghị, ở Trung Châu còn có rất nhiều người đối tốt mười phần với Trang Du. Cũng chỉ là một chiếc giày hỏng mà thôi, thật không biết mấy người kia đang nghĩ gì nữa.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh hơi đổi, lúc trước Trang Du thế mà có không ít lần ở trước mặt hắn chửi bới Diệp Thạch.

Trang Du nói Diệp Thạch bất kính phụ thân, không yêu mến huynh đệ tỷ muội, rồi còn ăn cây táo rào cây sung.

Mắc cười, Diệp Thạch là con hăn, Diệp Tầm là cái gì chứ, tại sao Diệp Thạch phải tôn kính với một kẻ lừa đảo như vậy? Nếu như không phải tại Diệp Tầm, hăn sao lại có thể... Thật giận, hăn thế mà...

“Con có biết về thứ gọi là ‘số mệnh’ không?” Bạch Thần Tinh hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Biết được một chút, khi tu sĩ tu luyện, số mệnh ắt không thể thiếu, nhưng thứ ‘số mệnh’ này rất huyền bí.”

“Trước đó có người Trung Châu suy tính được rằng có thiên mệnh chi tử xuất hiện ở nước ngoài. Thiên mệnh chi tử chính là người có được số mệnh mạnh mẽ, nghe đồn, thiên mệnh chi tử sẽ tu luyện xuôi gió xuôi nước, hay có được các loại kỳ ngộ, phàm là người có giao hảo với thiên mệnh chi tử thì đều có thể nhận được không ít chỗ tốt...” Bạch Thần Tinh giải thích.

Diệp Thạch trừng mắt nghe, có chút giật mình: “Thiên mệnh chi tử kia là Trang Du?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Bạch Nghị điều tra ra được là Trang Du, để lung lạc Trang Du, trong gia tộc có người nhờ ta tẩy kinh phạt tủy cho Trang Du.” Nếu sớm biết vậy, hăn sẽ không bao giờ đáp ứng.

Diệp Thạch há to miệng, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, “Vận may của Trang Du cũng không tốt lắm mà?! Những người giao hảo với Trang Du cũng không có vận may tốt. Tên nam nhân đầu tiên của Trang Du là bị Mộ Thần thiết kế hại chết, tên thứ hai thì hình như đã bị Bạch Nghị phế đi khí hải, đời này nhiều nhất chỉ là một tên võ vương.

Tên Trang Du đó vong ân phụ nghĩa, dù đối với hăn thật tốt cũng không có chút tác dụng nào.

Lại nói, Mộ Thần thường hay có thể cướp được đồ vật của Trang Du, nhưng mà Trang Du cũng rất lợi hại, như con gián đánh không chết ấy, thay đổi một tên lại một tên nam nhân, thế mà nam nhân bên cạnh hắn đều xong đời, chỉ có hắn là vẫn hoàn hảo.”

Bạch Thần Tinh có chút ngoài ý muốn: “Mộ Thần thường có thể cướp được đồ của Trang Du?”

Diệp Thạch gật đầu, đắc ý dào dạt nói: “Phải, mà lại không chỉ một lần đâu. Động tác Mộ Thần quá nhanh, Trang Du không đoạt lại Mộ Thần. Nhưng bây giờ Mộ Thần không có ở đây...” Nếu như Mộ Thần có ở đây, vậy lúc trước tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn y bị Trang Du khi dễ.

“...” Bạch Thần Tinh hí mắt, trong lòng hiện lên vài phần nghi hoặc.

“Ta nghe nói ở Trung Châu có rất nhiều người theo đuổi Trang Du. Chẳng lẽ thứ bọn họ nhìn trúng không phải là bản thân Trang Du, mà là chỗ tốt trên người hắn?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Thần Tinh: “Tuy rằng diện mạo Trang Du cũng không tồi, nhưng mà Trung Châu cũng không thiếu mỹ nhân. Nếu hắn chỉ là một mỹ nhân phổ thông thì sẽ không được nhiều người như thế theo đuổi.”

“A.” Nghe được lời Bạch Thần Tinh nói, tâm tình Diệp Thạch hơi bình tĩnh lại một chút.

Diệp Thạch cúi đầu trầm nghĩ: Có vẻ bản lĩnh của Trang Du cũng không có lớn như trong tưởng tượng của y.

... ..

“Phụ thân, nghe nói ngài vội vã tìm con?” Vẻ mặt Bạch Thần Tinh có chút không kiên nhẫn, hỏi Bạch Huy.

Bạch Huy có chút trách cứ nhìn Bạch Thần Tinh: “Con đã phế đi đôi mắt của Ly Phong rồi, tại sao còn phải phế đi khí hải của nó nữa? Dù sao nó cũng là anh con, thế mà con lại nhiều lần ra tay với nó, cũng không sợ người ta chê cười.”

“Người ta muốn chê cười thì chê cười đi. Con mặc kệ bọn họ suy nghĩ thế nào.” Bạch Thần Tinh chẳng hề để ý nói.

Bạch Huy bất đắc dĩ thở dài: “Mặc kệ thế nào thì nó cũng là anh con.”

“Lúc hắc động thủ có bao giờ nghĩ tới Diệp Thạch là con của con không? Trước kia con chỉ biết là hắc muốn cặp mắt của Diệp Thạch, không nghĩ rằng hắc lại dám ra tay.” Ánh mắt Bạch Thần Tinh hiện lên vẻ hung ác nồng đậm, không ngờ Bạch Ly Phong lại phái ba tên võ tông đối phó với một võ hoàng như Diệp Thạch, nếu không phải nhờ Diệp Thạch có thực lực mạnh, như vậy... Thật giận, chuyện quan trọng như vậy, hắc thế mà sau khi nhận lại Diệp Thạch mới biết được.

Phải biết lúc ấy Diệp Thạch nhờ ăn Bạo Hoàng Đan mới thành công thoát thân. Tuy rằng Bạo Hoàng Đan có thể tăng lên thực lực trong một thời gian ngắn, nhưng cũng sẽ tổn hại tới thân thể người dùng nó.

May mắn, theo lời Diệp Thạch nói thì viên đan dược kia của y có phẩm chất cực phẩm, nếu như là đan dược phẩm chất cực phẩm thì hắc là ảnh hưởng không lớn.

“Không phải là Diệp Thạch vẫn còn sống tốt sao?” Bạch Huy có chút chột dạ.

“Cho nên, bây giờ Bạch Ly Phong vẫn còn sống được, nếu không phải vậy, ngài cho là hắc còn có thể sống tiếp sao?” Bạch Thần Tinh lạnh lùng cười.

Bạch Huy nhìn Bạch Thần Tinh, bất đắc dĩ thở dài, “Trước kia mọi người cũng không biết Diệp Thạch là con của con, nếu biết được thì sao có thể làm như vậy, ngay cả con cũng...” không biết đấy thôi.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay: “Mặc kệ là có biết hay không, Diệp Thạch y đều là con của con.”

Bạch Huy than nhẹ nhìn Bạch Thần Tinh, lão luôn cảm thấy đứa con trai này có chút không quả quyết, chỉ sợ sẽ dễ chịu thiệt, hiện giờ... Bạch Thần Tinh không phải là không ngoan (ngoan trong ngoan độc), mà là trước kia chưa có ai chạm được vào nghịch lân của hắn mà thôi.

“Con đã giải trừ quan hệ nghĩa phụ nghĩa nữ với Cẩm Nhạc?” Bạch Huy hỏi.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Vâng.”

“Cần gì phải thế chứ. Cho dù Diệp Thạch là huyết mạch thân sinh của con, nhưng Cẩm Nhạc cũng đã làm nghĩa nữ của con mấy năm nay, đứa nhỏ này cung kính với con, cũng không có phạm phải sai lầm nào lớn.” Bạch Huy phì cười nói, Bạch Cẩm Nhạc là do chính tay lão đưa cho Bạch Thần Tinh làm nghĩa nữ, lúc này Bạch Thần Tinh đuổi người về, khuôn mặt lão cũng không dễ nhìn.

Bạch Thần Tinh thưởng thức ngón tay của mình, cười nhạt: “Nó cũng không phạm phải sai lầm nào lớn, nhưng cái sai duy nhất của nó, chính là nó không nên chửi bới Diệp Thạch. huyết mạch của con và Tâm Dương có thể để nó tới khoa tay múa chân sao, nó là ai vậy!” Mấy năm nay Bạch Cẩm Nhạc cũng đã mò được không ít chỗ tốt từ trên người hắn, dựa vào cái gì mà giờ hắn phải lưu lại một người khinh thường con hắn bên cạnh chứ?

Bạch Huy há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không có dây dưa với Bạch Thần Tinh trên vấn đề Bạch Cẩm Nhạc. Lúc trước đưa Bạch Cẩm

Nhạc cho Bạch Thần Tinh làm nghĩa nữ là vì hy vọng Bạch Thần Tinh có thể sớm lập gia đình, đáng tiếc, có vẻ là không có một chút tác dụng nào.

Bạch Huy lắc đầu, quan hệ của Bạch Thần Tinh và Bạch Nghị vốn không tồi, nhưng hiện giờ, bởi vì có Diệp Thạch, quan hệ của hai người lại thấp tới mức âm

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

244. Chương 244

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Trang Du đã được người Mệnh Tộc đón đi rồi?” Bạch Thần Tinh lạnh lùng hỏi Bạch Huy.

Bạch Huy gật đầu: “Không sai.”

“Đi đúng lúc nhỉ!” Bạch Thần Tinh siết chặt tay, trong lòng tràn ngập phần hận với Trang Du, nếu không phải do Trang Du, có lẽ hắn đã sớm gặp được Diệp Thạch.

Diệp Thạch và Tâm Dương giống nhau như thế, hắn sao có thể không nhận ra được.

Nghĩ tới những nguy cơ mà Diệp Thạch gặp phải trong nửa năm nay, tâm tình Bạch Thần Tinh liền âm u.

Hình như Diệp Thạch rất chán ghét Trang Du thì phải.

Diệp Thạch cũng không phải là một người mang thù, đối mặt với Bạch Ly Phong nơi chốn ra tay với y, thiếu chút nữa đã hại chết y, thái độ của y đều vẫn thản nhiên; nhưng khi nhắc tới Trang Du, sự chán ghét trên gương mặt Diệp Thạch muốn che cũng che dấu không được.

Nghĩ đến chuyện hãm hại mà lại tấy kinh phạt tử cho một người mà con hãm chán ghét tới thế, Bạch Thần Tinh liền cảm thấy hối hận.

Mệnh Tộc là một chủng tộc kỳ lạ, người của bộ tộc này rất giỏi về tranh đoạt và kiểm soát số mệnh.

Sau khi những tộc nhân Mệnh Tộc được sinh ra, có rất nhiều người sẽ bị đưa tới những nơi có lợi nhất cho việc huyết mạch Mệnh Tộc tranh đoạt số mệnh.

Bạch Thần Tinh nghe nói, có đôi khi cái chủng tộc này sẽ giết chết một vài đứa nhỏ còn trong tử tử của mấy gia tộc, rồi lấy đứa nhỏ của Mệnh Tộc tới thay thế. Chủng tộc Mệnh Tộc rất kỳ lạ, nó có thể dung hợp được huyết mạch của những gia tộc khác, cho dù những gia tộc đó có nghi ngờ, thế nhưng dù có nghiệm chứng huyết mạch thì cũng nhìn không ra vấn đề, như vậy đứa trẻ của Mệnh Tộc sẽ có thể trưởng thành trong một vài đại gia tộc.

Tương đương với việc, những gia tộc đó đều nhập tài nguyên nuôi dưỡng đứa trẻ của Mệnh Tộc.

Phiền tới đại nhân vật của Mệnh Tộc tới đón, như vậy hẳn là lai lịch của Trang Du cũng không nhỏ, nhưng nếu Trang Du có lai lịch như vậy, vậy sao hẳn lại bị đưa ra nước ngoài?

Bạch Thần Tinh vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, chợt nghĩ tới bức thư Khúc Tâm Dương lưu lại. Bạch Thần Tinh trước giờ không tin số mệnh, chỉ xem mệnh do ta không do trời, thế nhưng do chính Khúc Tâm Dương nói bát tự của Diệp Thạch không tốt, khiến Bạch Thần Tinh nhận không được có vài phần không được tự nhiên.

Tâm Dương đã qua đời, giờ người mà hẳn có thể bảo hộ cũng chỉ có huyết mạch của hẳn và Tâm Dương mà thôi, Diệp Thạch tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Có lẽ, hẳn nên đi tìm người kia.

...

“Về phần Hạ Nhược Tuyết, con định làm thế nào?” Bạch Huy hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhíu mày phiền chán: “Cái gì mà làm thế nào? Hạ Nhược Tuyết có liên quan gì tới con sao?”

“Nhưng mà, người ta dù sao cũng đã đợi con nhiều năm như thế, con nhẫn tâm vậy sao?” Bạch Huy khẽ thở dài nói.

Bạch Thần Tinh cười lạnh: “Phụ thân, nếu ngài thích Hạ Nhược Tuyết như vậy, vậy không bằng ngài cưới nàng ta đi.”

Khuôn mặt già nua của Bạch Huy ửng đỏ, tức giận quát nhẹ: “Con nói bậy bạ gì thế!”

Bạch Thần Tinh lạnh lùng nhìn Bạch Huy, nói: “Con đã sớm nói với ngài rồi, con và Hạ Nhược Tuyết không có liên quan với nhau, và cũng sẽ không bao giờ có liên quan. Nếu ngài nhất định cứ muốn liên lụy không rõ với người ta thì đừng lôi con vào, không có chuyện gì liên quan tới con cả.”

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, Bạch Huy thế mà lại mang Hạ Nhược Tuyết đi tìm phiền toái với Diệp Thạch, Diệp Thạch mới bấy nhiêu chứ, y nhỏ như vậy, yếu như vậy, mà lại phải đối mặt với áp lực lớn như thế.

“Con... Con sao có thể nói thế.” Sắc mặt Bạch Huy vừa xanh vừa đỏ.

“Diệp Thạch là con của con, mà ngài là ông nội của y đó! Ngài mang Hạ Nhược Tuyết tới tìm phiền toái với y, đây là chuyện gì chứ?” Bạch Thần Tinh nóng nảy nói.

Diệp Thạch hẳn đã đoán được thân phận của hắn, cho dù là lúc vừa tới còn chưa biết, nhưng đã đến lâu như vậy, y hẳn cũng đoán được vài phần. Nếu y đã biết thân phận của mình, vậy tất nhiên cũng rõ ràng quan hệ của Bạch Huy và y. Y thế mà lại bị ông nội của mình tới tìm phiền toái.

Lúc đó tâm tình của Diệp Thạch như thế nào khi đối mặt với ông nội đang tạo áp lực với mình? Bạch Thần Tinh ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ.

“Ta...” Bạch Huy âm trầm thở dài, “Nếu như con nói cho ta biết rằng nó là con của con, thì ta sao có thể làm như vậy được, nó là cháu của ta mà! Con nghĩ ta rất thoải mái sao?”

Bạch Thần Tinh cúi đầu, khước miệng nhếch lên cười thảm, đúng đúng đúng, mọi người đều đúng hết, chỉ có mình hắn là sai.

Năm đó, hắn để lại một mình Tâm Dương ở nước ngoài buồn bực mà chết, hắn khiến con trai của mình giãy dựa cầu sinh dưới tay tên ngụy quân tử Diệp Tâm, Diệp Thạch không phải là huyết mạch của Diệp Tâm, tên Diệp Tâm kia sao có thể đối tốt với y được.

... ..

Bạch Thần Tinh nhìn ra cảnh bên ngoài cửa sổ.

Diệp Thạch ngồi bên cạnh ao, giơ tay lên, lượng nguyên thạch trung phẩm lớn bị Diệp Thạch ném ra, đàn Thôn Thiên Phong liền bay tới đoạt nhau nuốt sạch.

Bạch Thần Tinh nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên mặt Diệp Thạch, tâm thoáng trấn định một ít, chuyện lúc trước hắn không có cách nào bù lại, giờ chuyện hắn có thể làm chính là làm cho Diệp Thạch vô ưu vô lự trưởng thành.

Ngồi bên cạnh ao, Diệp Thạch nhìn nguyên thạch bị cắn nuốt hết sạch nhưng không có chút xúu đau lòng, Bạch Thần Tinh là người có tiền, cho y rất nhiều nguyên thạch, còn có rất nhiều nguyên thạch thượng phẩm.

Diệp Thạch vuốt ve nhẵn trên tay, thầm nghĩ, nếu Mộ Thần ở đây thì tốt rồi, nếu Mộ Thần có ở đây thì sẽ có người xài nguyên thạch cùng y rồi.

Mộ Thần rất biết kiếm nguyên thạch, cho tới nay đều là Mộ Thần nuôi y, nếu Mộ Thần ở trong đây, vậy y có thể đưa nguyên thạch cho Mộ Thần xài.

Bạch Nghị đứng xa xa nhìn Diệp Thạch, thân phận Diệp Thạch bị bại lộ, mấy trưởng lão trong tộc tuy không nói gì, nhưng trong lòng mấy vị đó chắc là rất vui sướng đi.

Bởi vì thời gian trước mình và Trang Du chửi bới Diệp Thạch quá mức, nên bây giờ, ánh mắt tiểu thúc luôn yêu thương mình giờ nhìn mình chán ghét biết bao nhiêu.

Mất đi sự ủng hộ của Bạch Thần Tinh, tình cảnh của Bạch Nghị chợt trở nên kém hơn rất nhiều.

Bạch Nghị siết chặt nắm tay, phụ thân luôn ủng hộ mình đi gần với Bạch Cẩm Nhạc một chút, mà hiện giờ lại khuyến khích mình đuổi theo Diệp Thạch.

Lần trước Bạch Thừa Phong đề nghị Bạch Nghị theo đuổi Diệp Thạch, Bạch Nghị chỉ cho là chuyện cười, giờ phút này, Bạch Nghị không thể không suy xét lại loại khả năng này.

Trang Du đã bị người Mệnh Tộc đón đi rồi, mà Bạch Cẩm Nhạc thì đã giải trừ quan hệ nghĩa phụ nghĩa nữ với Bạch Thần Tinh, giá trị con người cũng xuống thấp.

Bạch Nghị cúi đầu nghĩ, ở Bạch gia, trừ Diệp Thạch ra thì hình như cũng không có ai xứng đôi với mình.

Bạch gia trọng nam khinh nữ, địa vị của song nhi cũng không cao, vì để bảo lưu huyết thống gia tộc ở mức tốt nhất, nữ tử Bạch gia chỉ có thể gả cho người Bạch gia, còn song nhi Bạch gia muốn kết hôn với nữ tử thì tùy ý, nhưng mà nếu muốn gả cho người ta, thì chỉ có thể gả cho người Bạch gia.

Bạch Cẩm Nhạc chậm rãi đi tới bên cạnh Bạch Nghị, vẻ mặt tràn đầy trào phúng: “Nhìn đẹp sao?”

Bạch Nghị nhíu mày: “Cái gì?”

Bạch Cẩm Nhạc cười nhạt một tiếng, mũi nhọn đầy người nói với Bạch Nghị: “Người nghe không hiểu à? Là Diệp Thạch đó! Động tâm sao?”

Bạch Nghị nhíu mày nói: “Người đừng nói lung tung.”

Bạch Cẩm Nhạc hừ lạnh một tiếng: “Ta nói lung tung? Chẳng lẽ trong lòng người không phải nghĩ như vậy?”

Bạch Nghị: “Cẩm Nhạc, người nhìn bộ dáng hiện tại của người đi, ta sắp không nhận ra người rồi đấy.”

“Ta bây giờ? Thật sự không cần người nhận ra đâu.” Bạch Cẩm Nhạc âm trầm nói.

Thái độ Bạch Thần Tinh đối với nàng thay đổi, địa vị của nàng ở trong gia tộc liền xuống dốc không phanh, không biết có bao nhiêu người ở sau lưng vui sướng khi người gặp họa đâu.

Mấy năm nay nàng là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, nữ tử trong dòng chính Bạch gia cũng không có được điều kiện như nàng, không biết có bao nhiêu người trong tối ngoài sáng đổ kị với nàng.

Hiện giờ, nàng bị té xuống thần đàn, lại còn bị những người phía sau đi lên đạp một cước.

Thái độ của phụ thân Bạch Nghị cũng thay đổi, ban đầu phụ thân Bạch Nghị đối với nàng rất tốt, hiện tại lại cảm thấy do nàng mà Bạch Nghị bị Bạch Thần Tinh nhắm vào.

Lúc ban đầu nàng từng ủng hộ mời chào Diệp Thạch, chính là Bạch Nghị và Trang Du lại cảm thấy nhân phẩm Diệp Thạch quá kém, đều cực lực phản đối.

Vì để ủng hộ Bạch Nghị, nàng cải biến ý nghĩ của mình, cùng Bạch Nghị và Trang Du nhắm vào Diệp Thạch, kết quả bây giờ, bọn họ nói hết thấy đều là do nàng sai.

“Bạch Cẩm Nhạc, người đừng làm rộn.” Bạch Nghị nói.

Bạch Cẩm Nhạc cười lạnh: “Nói đúng, từ đầu tới đuôi, đều chỉ có ta là hồ đồ.”

... ..

Trong chòi nghỉ mát.

Diệp Thạch quơ phi kiếm trên tay, một tay kiếm pháp phong vũ chém tới xuất thần nhập hóa.

“Không tồi, không tồi. Trình độ này đúng là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ Bạch gia.”

Diệp Thạch ngừng kiểm, nhìn qua người nọ. Người nọ một thân một thân quần áo rách rưới, trên đôi chân là một đôi giày rơm lẹp xẹp, khóe môi thì nhếch lên nụ cười nhạt bất cần đời.

Diệp Thạch đánh giá người nọ, thầm nghĩ ở Bạch gia vậy mà có người mặc đồ nghèo nàn như thế, nhưng nghe nói là, người càng giàu thì càng thích giả nghèo, người nọ nhất định là một người thích giả nghèo, nhất định là đặc biệt giàu có.

“Ngài là?” Diệp Thạch ngạc nhiên hỏi.

“Con là con trai của Bạch Thần Tinh, con có thể gọi ta một tiếng Thừa Phong thúc.” Bạch Thừa Phong cười nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Thừa Phong thúc có việc gì sao?”

“Có chứ!” Bạch Thừa Phong phẩy phẩy cây quạt hương bồ, tươi cười nói.

Quạt hương bồ:

Diệp Thạch có chút ngạc nhiên: “Là cái gì vậy?”

Bạch Thừa Phong phất tay, một chồng bức họa bỗng xuất hiện ở trên tay Bạch Thừa Phong, “Những người trong đây đều là thanh niên tài giỏi trong Bạch gia chúng ta, con có muốn chọn không?”

Diệp Thạch nhíu mày: “Thừa Phong thúc có ý gì?”

“Con thích ai, ta sẽ giúp con làm mai mối.” Bạch Thừa Phong nói với vẻ đương nhiên. “Con muốn chọn hai cũng có thể, con là con của Thần Tinh đệ đệ thiên tài, thân phận đặc biệt, chọn thêm mấy người cũng không có gì đáng ngại, ai da, mệnh con thật tốt đó nha! Người bên ngoài có muốn cũng không có đãi ngộ như con vậy đâu.”

Diệp Thạch nhìn thoáng qua bức họa bên cạnh, đôi mắt lập tức híp lại, một tờ đứng mũi chịu sào vậy mà lại chính là bức họa của Bạch Nghị.

Diệp Thạch nhú mày lại, nhất thời có loại cảm giác muốn nôn mửa.

“Trong đám người này có ai đánh thắng được ta sao?” Diệp Thạch thản nhiên hỏi Bạch Thừa Phong.

Nụ cười của Bạch Thừa Phong cứng ngắc lại một chút, tu vi Diệp Thạch đã lên tới võ hoàng ngũ tinh ở ngày hôm qua, đã bằng với Bạch Nghị.

Mà tuổi Diệp Thạch mặc dù nhỏ, nhưng do có thuật pháp luyện trận nhập thể, lại còn rất tinh thâm, nên y cũng có được năng lực vượt cấp khiêu chiến.

“Trong đây không có ai là đối thủ của con cả.” Bạch Thừa Phong tràn đầy xấu hổ nói.

Diệp Thạch lạnh lùng cười: “Nếu như vậy thì ngài kê mấy người này cách xa ta một chút, nếu như bị ta không cẩn thận làm thịt một hai tên thì sẽ không tốt đâu.”

Bạch Thừa Phong bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch: “Con đừng thô bạo như vậy chứ, kỳ thật, con bừa hãn, lại trẻ tuổi, muốn tìm một người có thể đánh thắng để cưới con, thật sự là rất khó đó!”

Diệp Thạch ngạo nghễ cười: “Ngay cả ta cũng đánh không lại mà còn muốn cưới ta, bọn họ suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Bạch Thừa Phong: “...”

“Con thật sự không suy xét một chút sao, con nhìn Bạch Nghị này, là mỹ nam tử chính tông, chiêu bài của Bạch gia chúng ta đó, không biết

đã khiến bao nhiêu danh môn quý nữ và song nhi Trung Châu muốn gả cho đâu, còn nhìn xem diện mạo này rất soái đó nha!” Bạch Thừa Phong lắc nhai một trận như là bà mối.

Diệp Thạch nhanh chóng đoạt lấy bức họa trong tay Bạch Thừa Phong, bức họa Bạch Nghị tại trong tay Diệp Thạch lập tức hóa thành tro bụi.

“Thừa Phong thúc, ta đối với đôi giày hồng của Trang Du không có một chút hứng thú nào cả. Không, có, một, chút, hứng, thú, nào!” Diệp Thạch gằn từng chữ, nhìn chăm chăm Bạch Thừa Phong.

Bạch Thừa Phong: “...” Bạch Nghị vậy mà lại thành giày hồng, đây là lần đầu tiên hắn nghe được có người đánh giá Bạch Nghị như vậy, đánh giá này thật đúng là mới lạ!

Nếu Bạch Nghị nghe được lời đánh giá này của Diệp Thạch, biểu tình của hắn nhất định là sẽ rất có ý tứ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

245. Chương 245

“Không có hứng thú thì không có hứng thú. Con không có hứng thú với nam nhân, vậy với nữ nhân thì sao, có hứng thú không?” Bạch Thừa Phong tươi cười lấy ra một chồng bức họa khác.

Diệp Thạch xị mặt, tràn đầy rồi rầm nhìn Bạch Thừa Phong.

Kỳ thật người này cố ý tới đây để khiến y ghê tởm phải không? Thiếu nam Bạch gia thì từ đầu tiên là Bạch Nghị, thiếu nữ Bạch gia thì từ đầu tiên vậy mà là Bạch Cẩm Nhạc.

Trong hơn nửa năm nay, mấy lần y đi ra ngoài đều gặp phải Bạch Cẩm Nhạc, Bạch Cẩm Nhạc cũng như Bạch Nghị, đều có thái độ khinh thường y.

“Quý nghèo, tên nhà quê, keo kiệt, tên nhát gan...” Về mặt Bạch Cẩm Nhạc luôn cao cao tại thượng, không ai bì nổi khi nhìn y, giống như y là con gián không làm được trò trống gì ấy. Thế mà giờ này, Bạch Thừa Phong lại muốn giới thiệu một nữ nhân như vậy cho y.

Diệp Thạch cau mày tức giận: “Tiền bối, ta cũng không có hứng thú với nữ nhân.”

Bạch Thừa Phong trừng mắt nhìn: “Quả nhiên là phụ tử. Con với lão cha ma quỷ kia của con có tình tình chang nhau, đều không có hứng thú với nữ nhân, mà cũng không có hứng thú với nam nhân luôn. Ta vốn

đang nghĩ có lẽ do hần không cương được, chắc là phải đoạn tử tuyệt tôn rồi, kết quả bây giờ lại nhảy ramột đũa con lớn như vậy nha.”

Diệp Thạch: “...”

“Nhưng con thật sự không suy xét một chút nào hả? Người này thế nào, nha đầu đó ban đầu là nghĩa nữ của phụ thân con, tư chất trong thể hệ trẻ Bạch gia cũng rất nổi tiếng, diện mạo cũng xinh đẹp.” Bạch Thừa Phong tươi cười nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch cười lạnh: “Quý nữ Bạch gia sao có thể xứng đôi với tên nhà quê như, ta thấy tiền bối ngài vừa lúc xứng đôi với nàng ta đấy.”

Bạch Thừa Phong sáng mắt, “Ai da, con với phụ thân thật y như nhau nha. Ta làm mai mối cho phụ thân con, hần cũng đều đổ lên đầu ta hết, nói ta xứng với người này, xứng với người kia. Tuy rằng ta biết mình rất có mặt, nhưng mà nha, ta thật không cần tức phụ như vậy đâu...”

Diệp Thạch nói: “Chuyện của ta, không cần tiền bối phiền lòng.”

Bạch Thừa Phong nhún vai: “Vậy được rồi. Mà sao con có thể học được luyện trận nhập thể thế? Có cái bí quyết gì không?”

“Cứ học là biết thôi!” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

“Cứ học là biết thôi?” Sắc mặt Bạch Thừa Phong có chút vặn vẹo nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch cau mày, quả thực y học luyện trận nhập thể rất thuận lợi, thuật pháp đó như là lượng thân làm theo yêu cầu của y vậy, y vừa học liền hiểu. Nhưng tới khi y đến Trung Châu rồi mới biết được, luyện trận nhập thể rất nguy hiểm, hơn nữa cũng rất khó học.

Nếu nói về bí quyết, vậy có khả năng chính là do thể chất của y sau khi luyện thể đã cao hơn những võ hoàng khác rất nhiều.

Diệp Thạch từng đưa Bách Quyết Luyện Thể cho Bạch Thần Tinh nhìn thử, Bạch Thần Tinh nói, Bách Quyết Luyện Thể thập phần bất phàm, tuy rằng quyển sách này là từ nước ngoài, nhưng mà chỉ sợ ở Trung Châu cũng không tìm thấy bao nhiêu quyển sách có thể đánh đồng về thuật luyện thể. Bạch Thần Tinh còn kêu y phải bảo quản tốt Bách Quyết Luyện Thể.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta đúng thật là học liền biết.”

Bạch Thừa Phong tràn đầy ghen tị nhìn Diệp Thạch, thầm nghĩ Bạch gia lại sắp có thêm một tên quái thai. Mệnh Bạch Thần Tinh thật tốt! Thiên phú của hắn đã tốt rồi, cả sinh ra con trai cũng có thiên phú tốt.

“Phụ thân con đâu?” Bạch Thừa Phong hỏi.

“Hắn nói muốn tới Thần Toán Các một chuyến, hắn là đã đi rồi.” Diệp Thạch nói.

“Thần Toán Các?” Trên gương mặt Bạch Thừa Phong lộ ra nghi hoặc.

Diệp Thạch không hiểu nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Bạch Thừa Phong: “Có gì không đúng sao?”

Bạch Thừa Phong nhún vai nói: “Cũng không có gì, chỉ là phụ thân con trước giờ vẫn đều không tin số mệnh, cho rằng mấy thầy đoán mệnh đều là hạng người lừa đời lấy tiếng, giả danh lừa bịp. Không ngờ hôm nay hắn lại đột nhiên muốn tới Thần Toán Các, đúng là ngoài ý muốn.”

“Vậy à...” Diệp Thạch lẩm bẫm.

... ..

Tại Thần Toán Các.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng đứng trước mặt Hồn Thiên, lạnh lùng hỏi: “Thế nào?”

Bạch Thần Tinh rất chán ghét Hồn Thiên, cảm thấy người này chỉ biết hoa ngôn xảo ngữ gạt người, nhưng Bạch Thần Tinh không nghĩ tới, chính hắn lại có một ngày đi tới cầu người này.

“Linh tộc là thiên địa dị tộc, mà huyết mạch của tiểu thiếu gia cũng đặc biệt, nên ta không thể bói toán ra mệnh đồ của y.” Hồn Thiên thản nhiên nói.

Bạch Thần Tinh nhíu chặt mày, mỉa mai: “Nói như vậy, người không biết cái gì hết?”

Hồn Thiên lắc lắc đầu, trong mắt lộ ra mấy phần tà khí, “Bạch thiếu an tâm một chút chờ nóng, thật sự thì, ta phát hiện được một ít chuyện rất thú vị.”

“Nói.” Bạch Thần Tinh có chút không kiên nhẫn.

“Bát tự của tiểu thiếu gia với bát tự người lúc trước Bạch Nghị thiếu gia đươc tới, chúng nó vậy mà hoàn toàn tương khắc.” Trên gương mặt Hồn Thiên hiện lên vẻ hưng phấn.

Bạch Thần Tinh đột nhiên co mắt lại, “Có ý gì?”

“Trên đời này có rất nhiều người tương khắc nhau, có khắc nhẹ, cũng có khắc nặng. Nhưng mà đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy mệnh cách của hai người lại khắc đến loại tình trạng này, quả thực chính là không chết không ngừng, người chết ta sống.” Trên khuôn mặt Hồn Thiên là vẻ điên cuồng nồng đậm.

Có vài vị luyện được sư khi luyện ra đan dược cực phẩm thì sẽ điên cuồng; có vài vị luyện phù sư khi luyện chế ra phù chú đặc biệt thì sẽ điên cuồng; cũng giống vậy, có vài mệnh thuật sư khi phát hiện ra người có

mệnh cách đặc biệt, thì họ cũng sẽ điên cuồng. Hồn Thiên chính là đang trong trạng thái điên cuồng này.

“Trang Du khắc con ta?” Bạch Thần Tinh ngẩng đầu hỏi, trong mắt tràn đầy sát ý khiến người ta kinh hãi, “Trong hai người bọn họ, mệnh cách của ai mạnh hơn?”

Hồn Thiên cười cười, cũng không trả lời ngay mà chậm rãi hỏi: “Bạch Nghị thiếu gia sở dĩ đi ra nước ngoài, hẳn là nghe được có thiên mệnh chi tử xuất thế ở nước ngoài đúng không?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Không sai.”

“Cái gọi là thiên mệnh chi tử, chính là trời sinh đã được ban số mệnh tốt, là đứa con cưng của trời. Lúc thiên mệnh chi tử tu luyện cơ hồ thuận buồm xuôi gió, trong khi trường thành sẽ gặp được vô số kỳ ngộ. Và người thân cận với thiên mệnh chi tử đều có thể từ trên người thiên mệnh chi tử đạt được chỗ tốt thật lớn.”

Có được đến tin tức của thiên mệnh chi tử cũng không chỉ có Bạch gia, mà gia tộc ra tay cũng không chỉ có Bạch gia, thế nhưng, do Bạch gia nắm giữ con đường đi thông qua nước ngoài, cộng với động tác cũng quá nhanh, nên khi những gia tộc khác còn chưa kịp phản ứng, Bạch Nghị cũng đã mang người tới đây. Thế nên lúc Trang Du mới vừa được Bạch Nghị mang tới đây, quả thật khi đó chính là vạn chúng chú mục.

Tuy rằng Bạch Thần Tinh không tin đồn đãi thiên mệnh chi tử gì, nhưng mà hẳn vẫn đáp ứng yêu cầu của trường bối Bạch gia mà tẩy kinh phạt tủy cho Trang Du, khiến Trang Du thiếu nợ Bạch gia một phần nhân tình.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Lời đồn về thiên mệnh chi tử thì ta đã sớm nghe qua, nhưng có vẻ...” Hơi phóng đại.

“Đúng thế, tin tưởng tiền bối đã phát hiện. Tư chất Trang Du đúng là không tồi, nhưng mà hắn cũng không có được số mệnh nghịch thiên như trong lời đồn, biểu hiện của hắn quá bình thường, bình thường đến mức căn bản không giống thiên mệnh chi tử.” Hồn Thiên hí hóp mắt.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Không sai.”

Trang Du coi như cũng không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi, trong Bạch gia có rất nhiều người có tư chất vượt qua hắn.

Mà bởi vì biểu hiện của Trang Du quá mức bình thường, nên những thanh niên tài giỏi lúc trước tranh đoạt Trang Du với Bạch Nghị cũng từ từ yên lặng lại.

Có rất nhiều người trong Bạch gia đều đang hoài nghi, rằng có phải Bạch Nghị đã tìm lầm thiên mệnh chi tử rồi hay không, những gia tộc khác cũng có nghi hoặc y như thế.

“Giữa mệnh cách của tiểu thiếu gia với Trang Du thì ai mạnh hơn sao? Tất nhiên đó là Trang Du rồi, cái danh thiên mệnh chi tử cũng không phải là đùa.” Hồn Thiên lộ ra ý cười khác lạ.

Bạch Thần Tinh nhú mày, bàn tay không tự chủ được mà siết chặt lại.

“Bạch tiền bối, ngài biết không? Theo lý mà nói, tiểu thiếu gia hắn đã sớm bị Trang Du khắc chết, và người đối nghịch với thiên mệnh chi tử, bình thường đều sẽ... chết rất thảm.” Hồn Thiên nở nụ cười.

Bạch Thần Tinh nhìn nụ cười trên mặt Hồn Thiên, trong lòng buồn bực không thôi, hắn ghét những tên mệnh thuật sư, đúng là không biết sống chết.

“Thế nhưng, y vẫn còn sống, lại còn sống rất tốt.” Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói.

Hồn Thiên gật đầu: “Đúng, tiểu thiếu gia còn sống, sống thực chói mắt, cũng mạnh hơn cả Trang Du.”

“Tavẫn luôn hoài nghi rằng có phải Bạch Nghị thiếu gia đã tìm lầm thiên mệnh chi tử rồi không, nhưng, hiện tại ta đã biết, Bạch Nghị thiếu gia không sai, chỉ là có người đã thay đổi mệnh đồ của tiểu thiếu gia. Mà người tương khắc lẫn nhau, họ cũng có thể tranh đoạt số mệnh lẫn nhau.”

“Số mệnh của Trang Du đã bị tiểu thiếu gia đoạt đi, cho nên, biểu hiện của hắn mới như thế này. Nhưng ban đầu thì tiểu thiếu gia không tranh nổi với Trang Du mới phải.”

Hồn Thiên nhìn qua Bạch Thần Tinh, vẻ điên cuồng trong mắt càng tăng lên, “Bạch tiên bối, mẫu phụ sinh ra tiểu thiếu gia chính là linh tộc, nhưng hắn là tư chất tu luyện của rất kém cỏi đúng không?”

Bạch Thần Tinh trầm mặt một lát mới gật đầu: “Quả thật.”

“Ông trời rất công bằng, sẽ không cho một người quá nhiều, nếu những tộc nhân linh tộc có tư chất tốt thì họ sẽ không nhìn thấu được vận mệnh, nhưng nếu họ có tư chất kém, thì họ có thể sẽ nhìn thấy được tương lai, thậm chí là nghịch thiên cải mệnh. Mà người có thiên phú nghịch thiên cải mệnh trong linh tộc nhất, chính là song nhi sau khi sinh con.”

Bàn tay Bạch Thần Tinh không tự giác mà siết chặt.

“Ta đang nghĩ, nếu như số mệnh của tiểu thiếu gia không đủ mạnh thì sẽ như thế nào? Tộc nhân Mệnh tộc cực biết nguy trang huyết mạch, máu của bọn họ có thể hấp thu máu huyết của những gia tộc khác, mà máu của tiểu thiếu gia chính là có thể mở ra quyển sách tổ truyền của Bạch gia...” Hai mắt Hồn Thiên sáng quắc nhìn Bạch Thần Tinh, ý cười trong mắt cơ hồ sắp tràn ra ngoài.

Bạch Thần Tinh nhìn ánh mắt đầy ý cười của Hồn Thiên mà tâm huyết sôi trào.

Bạch Thần Tinh mãnh liệt đứng dậy, nếu, nếu như Diệp Thạch bị Trang Du khắc chết, rồi máu của y dung hợp cùng với máu của Trang Du...

Như vậy, hắn sẽ xem Trang Du thành con trai ruột của chính hắn sao?

... Sẽ. Tựa như hiện tại hắn muốn đưa tất cả của hắn cho Diệp Thạch vậy. Vì vậy, nếu hắn nhận nhầm Trang Du thành con trai của hắn, chắc chắn hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp để giữ Trang Du lại.

Hồn Thiên hí mắt, nụ cười trên mặt vô cùng sáng lạn, “Nếu vị kia của ngài thật sự như ta suy đoán là thấy được mệnh đồ, như vậy rốt cuộc y đã nhìn thấy chuyện gì? Cái giá để nghịch thiên cải mệnh là cực lớn, cho dù tộc nhân linh tộc có được năng lực như thế, nhưng họ cũng sẽ không dễ dàng vận dụng nó. Vậy y đã nhìn thấy gì mà phải vận dụng năng lực này đây?”

Sắc mặt Bạch Thần Tinh đột nhiên biến, có phải Tâm Dương đã nhìn thấy, con trai của mình bị Trang Du hại chết, mà hắn lại coi Trang Du thành con trai ruột...?

“Đửu!” Bạch Thần Tinh chịu không nổi, tông cửa xông ra.

Hồn Thiên nhìn theo bóng dáng Bạch Thần Tinh, biểu tình trên mặt tràn ngập tà mị.

“Đithậtnhanh.” Hồn Thiên nhìn theo, thầm nghĩ, nghịch thiên cải mệnh ắt gặp trời phạt, nghe nói mẫu phụ Diệp Thạch đã qua đời, hoặc có lẽ là gặp trời phạt.

Tên Bạch Thần Tinh kia trước giờ không tin số mệnh, mà người không tin số mệnh đã định trước sẽ bị vận mệnh trêu cợt.

Bạch Thần Tinh thần thờ đi trên đường, làn gió lạnh thấu xương thổi lên gương mặt Bạch Thần Tinh, mặt Bạch Thần Tinh lạnh như băng.

Tên diên Hồn Thiên kia chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ, hăn căn bản không nên tới tìm tên kia.

Giả! Là giả! Tuy rằng trong lòng kêu gào như vậy, nhưng Bạch Thần Tinh lại ần ần có suy đoán, suy đoán của hăn có khả năng đã tiếp cận chân tướng.

Nếu hết thấy đều như lời Hồn Thiên nói, như vậy, thứ gì đã cải biến hết thấy?

Bạch Thần Tinh bỗng siết chặt tay, nghĩ tới một người —— Mộ Thần.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

246. Chương 246

Đan tháp tại Trung Châu.

Cát Nghị nhìn bức thư trên tay, vẻ mặt muốn cười lại chỉ có thể cố nén.

“Ông nội, có chuyện gì mà ngài buồn cười như vậy?! Đều cười to ể toét.”
Cát Tiểu Diệp tò mò hỏi.

“Là như vậy, không phải lúc trước Hà Hiến từng tới hỏi là có người nào được truyền tông tới đan tháp chúng ta không sao?” Cát Nghị nói.

Cát Tiểu Diệp gật đầu: “Đúng là có chuyện như vậy, nghe nói ông ta không chỉ hỏi đan tháp chúng ta, mà cả phù tháp, minh văn tháp và luyện khí tháp cũng đi hỏi thăm.”

“Hình như ông ấy muốn tìm một người từ nước ngoài tên là Mộ Thần, nghe nói Mộ Thần chưa đến hai mươi tuổi đã rèn luyện đan, chế phù, minh văn, luyện khí, thậm chí cả trận pháp, không gì cả không giỏi, tùy thời đều có khả năng thông qua một linh tháp truyền tông đến Trung Châu.”

“Môn học thuật nào Mộ Thần cũng tinh thông, cũng không biết hẳn sẽ lựa chọn tháp truyền tông nào.” Cát Tiểu Diệp nói xong lời cuối cùng, nhin không được ha ha nở nụ cười.

“Công hội trận pháp sư bị áp chế nâng không nổi đầu, lúc đó lại được một thiên tài như Diệp Thạch, Hà Hiền liền nơi chốn tung hứng. Diệp Thạch có chứng vọng tưởng, Hà Hiền lại còn thật sự nghe theo Diệp Thạch.” Cát Nghị lắc lắc đầu, tràn đầy bất đắc dĩ.

“Điều này cũng không có biện pháp, ai bảo công hội trận pháp sư càng ngày càng nghèo túng.” Cát Tiểu Diệp cười hì hì nói.

Cát Nghị vuốt râu mép: “Ban đầu ta tưởng rằng, người ngu ngốc như Hà Hiền chỉ có một, kết quả không ngờ...”

Cát Tiểu Diệp vui vẻ hỏi: “Kết quả sao ạ?”

Cát Nghị giả hoạt cười cười với Cát Tiểu Diệp: “Kết quả, Bạch Thần Tinh vậy mà lại trình trọng gửi thư lại đây hỏi, có tu luyện giả nào tên là Mộ Thần bị truyền tống tới đây hay không! Bạch Thần Tinh cũng không chỉ hỏi đan tháp chúng ta, Bách Dư của mình văn tháp— ông ngoại con gửi thư, nó ngay từ đầu nhận được thư của Bạch Thần Tinh, ông ta còn tưởng thư này là giả mạo.”

“A!” Cát Tiểu Diệp chớp chớp mắt, trong mắt đong đầy ý cười.

Tuy rằng Hà Hiền có tới hỏi thăm tình huống, nhưng cũng nhìn ra, ông ta đối với người tên Mộ Thần cũng không có bao nhiêu tin tưởng, chỉ là có lệ với Diệp Thạch mà thôi. Nhưng mà, Bạch Thần Tinh lại không giống vậy! Bạch Thần Tinh là trình trọng hỏi, giống như thực sự có một tuyệt thế thiên tài như Mộ Thần ấy.

Diệp Thạch có chứng vọng tưởng, chẳng những Hà Hiền quyền cao chức trọng phải giúp có lệ, hiện tại cả Bạch Thần Tinh cũng đều trình trọng hỏi thăm, thật sự là...

“Ông nội, con nghe nói Diệp Thạch là con trai của Bạch Thần Tinh.” Cát Tiểu Diệp nói.

Cát Nghị gật đầu: “Đúng thế. Ta nói mà, Diệp Thạch kia quá kỳ quái, một tu luyện giả nước ngoài không đến hai mươi tuổi đã là cường giả vô hoàng, lại còn là trận pháp sư thất cấp, trong thế hệ trẻ Trung Châu không có mấy người có thể cùng đánh đồng với y. Tư chất nghịch thiên như thế sao giống người nước ngoài được. Không ngờ dĩ nhiên là huyết mạch lưu lạc bên ngoài của Bạch Thần Tinh.”

“Nghe nói Bạch Thần Tinh sống cô độc nhiều năm nay, là bởi vì hắn bị mẫu phụ Diệp Thạch từ bỏ.” Cát Tiểu Diệp cười tủm tỉm nói.

Cát Nghị lắc đầu nói: “Tên Bạch Thần Tinh kia sâu không lường được, con không nên nói lung tung.”

Cát Tiểu Diệp thè lưỡi nói: “Hắn tuy sâu không lường được, nhưng mà vừa gặp được Diệp Thạch liền trở nên ngu ngốc.”

“A, biểu Diệp Thạch là huyết mạch thân sinh của Bạch Thần Tinh cơ chứ. Hắn vừa mới nhận lại nhi tử, phối hợp con mình một chút thì có sao đâu.” Cát Nghị cười ha hả nói.

... ..

Trận pháp tháp.

“Ông nội, Bạch tiên bối tới làm gì vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt tò mò hỏi.

Hà Hiền cười với vẻ bất đắc dĩ: “Hắn tới hỏi tình huống của Diệp Thạch trong thời gian qua, rằng có ai đắc tội y chưa, có ai chọc cho y không cao hứng hay không, còn có ai đánh chủ ý tới Diệp Thạch không.”

Hà Tĩnh Nguyệt sửng sốt, chẳng lẽ Bạch Thần Tinh đang tính giải quyết hết? Nghe nói Bạch Ly Phong đã bị Bạch Thần Tinh phế đi khí hải, trở thành phế nhân. Đây chính là anh trai ruột của Bạch Thần Tinh đấy!

“Đúng vậy. Hấn còn trình trọng hỏi chuyện về Mộ Thần.” Hà Hiền lắc đầu nói.

“Mộ Thần?” Sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt có chút quái dị.

Hà Hiền gật đầu, cười bất đắc dĩ nói: “Phải.”

Vì đáp ứng Diệp Thạch, ông đã mấy lần đi tới mấy tháp chủ kia hỏi thăm tình huống của Mộ Thần, tới mức khiến những tên tháp chủ kia đều cảm thấy đầu óc ông xảy ra vấn đề, bây giờ cuối cùng cũng có người chung với ông.

Hà Tĩnh Nguyệt nhăn mày hỏi: “Ông nội, ngài nói thế nào với Bạch Thần Tinh?”

Hà Hiền bất đắc dĩ: “Ta có thể nói như thế nào đây!”

Hấn cũng không thể nói với Bạch Thần Tinh rằng, con của người có chứng vọng tưởng, y đặt nặng cho mình một tình nhân hoàn mỹ không gì không làm được, lại vô cùng si tình. Nên ông đành phải lặp lại những lời Diệp Thạch từng nói qua với Bạch Thần Tinh, nói Diệp Thạch kể Mộ Thần lợi hại như thế nào như thế nào, thiên hạ vô địch như thế nào như thế nào, rồi tài hoa hơn người như thế nào như thế nào, rồi không gì không làm được như thế nào như thế nào...

... ..

Bạch gia.

“Không có tin tức của Mộ Thần sao?” Diệp Thạch suy sụp hỏi.

Bạch Thần Tinh áy náy gật đầu: “Đúng vậy. Ta đều đã hỏi thăm cả bốn tháp chủ, nhưng họ đều nói là không có ai bị truyền tống tới đây.”

Diệp Thạch mím môi nói: “Không có lý nào.”

Bạch Thần Tinh: “Linh tháp là nơi thuật sư phải lĩnh ngộ thuật pháp đến thất cấp trung kỳ mới có thể phát động truyền tống trận. Mà thất cấp trung kỳ cũng không phải dễ lĩnh ngộ, có rất nhiều thuật sư lục cấp cả đời đều không thể bước vào lĩnh vực thất cấp.”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không đúng, Mộ Thần thông minh hơn ta, ta đều đã truyền tống tới đây, không có khả năng nào mà hắn không truyền tống tới đây được!”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu, con không biết là thiên phú trận pháp của con tốt cỡ nào sao.”

Diệp Thạch kể Mộ Thần rất là nghịch thiên, nghịch thiên tới mức Bạch Thần Tinh cũng bắt đầu hoài nghi tính chân thực của Mộ Thần.

Diệp Thạch tràn đầy kinh ngạc: “Thiên phú trận pháp của ta rất tốt?”

Bạch Thần Tinh gật đầu nói: “Đương nhiên rồi. Trong Bạch gia, người trẻ tuổi, xuất sắc nhất chính là Bạch Nghị, thế nhưng, ngay cả hắn còn bị con quăng mấy con phốt.”

Nghe được cái tên Bạch Nghị, Diệp Thạch nhất thời cảm thấy không thoải mái, “Bạch Nghị sao có thể so với Mộ Thần được! Trận pháp thuật của Mộ Thần không khác talam, lúc ấy bọn ta đồng thời khởi động truyền tống trận, nhưng dòng nguyên thạch không đủ, Mộ Thần mới để cho ta tới đây trước. Nếu không phải do Bạch Nghị, sao Mộ Thần có thể tới giờ vẫn chưa truyền tống tới đây chứ!”

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch: “Tình huống của Mộ Thần, chúng ta đi nước ngoài một chuyến sẽ biết.”

Bạch Thần Tinh hí mắt, vô luận có chuyện của Mộ Thần hay không, hắn đều muốn đi nước ngoài một chuyến. Hắn muốn biết, Diệp Tâm có

phải còn sống hay không, hẳn còn muốn đi tới mộ địa Khúc Tâm Dương nhìn xem.

Diệp Thạch gật đầu: “Được, nhưng chúng ta đi quan hư thế nào?”

Bạch Thần Tinh thản nhiên: “Ta biết được một cái truyền tống trận có thể nổi thẳng tới Huyền Phong đế quốc.”

Diệp Thạch gật đầu hỏi: “Ồ, thế có phải cần dùng rất nhiều nguyên thạch không?”

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Cũng không cần quá nhiều, cỡbachục triệu nguyên thạch trung phẩm một lần thôi, còn không cần lo lắng.”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch đều vội vã đi tới Huyền Phong, hai người không có chậm trễ, cầm nguyên thạch bước đi.

Tới Huyền Phong đế quốc.

“Người xem người kia, nhìn giống như đúc Diệp thiếu vậy, không phải là Diệp thiếu đó chứ?”

“Không có khả năng là Diệp thiếu đâu, nghe nói Diệp thiếu đã được Linh Tháp Châu truyền tống đến địa phương khác rồi.”

“Diệp thiếu chính là đại anh hùng tuổi trẻ đầy hứa hẹn đó nha! Nhớ năm đó Huyền Phong đế quốc gặp phải thú triều, nếu không nhờ có Mộ thiếu với Diệp thiếu ngăn cơn sóng dữ, vậy có thể Huyền Phong đế quốc đã không còn tới bây giờ rồi.”

“Còn không phải sao, mấy nhân vật như Mộ thiếu với Diệp thiếu ấy, đó là phải mấy ngàn năm mới xuất hiện một người đó!”

“Mấy ngàn năm mới có thể xuất hiện một người á? Là mấy chục ngàn năm mới xuất hiện một người mới đúng!”

...

“Thạch Đầu, con là anh hùng đó nha!” Bạch Thần Tinh nghe đám người xung quanh nghị luận, cười cười, cảm thấy vô cùng tự hào.

Diệp Thạch lắc đầu: “Chủ yếu đều là công lao của Mộ Thần.”

“Công lao của con khẳng định cũng không nhỏ.” Bạch Thần Tinh híp mắt nghĩ, người tên Mộ Thần kia chẳng những là tồn tại chân thật, hơn nữa, địa vị trong mắt dân chúng Huyền Phong đế quốc cũng rất cao, hẳn là có chút bản lĩnh.

Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh ngồi nói chuyện, một giọng nói chột vang lên.

“Diệp Thạch, thật là đệ sao! Có người nói nhìn thấy một người rất giống đệ, ta còn tưởng là người kia hoa mắt đấy chứ.” Tân Như Ca tươi cười sán lạn nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch quay đầu nhìn Tân Như Ca, vui vẻ hỏi: “Sư tỷ, tỷ có tin tức của Mộ Thần không?”

Tân Như Ca bất đắc dĩ bĩu môi, thẳng nhóc Diệp Thạch này trừ Mộ Thần ra thì cái gì cũng không biết.

“Sau khi đệ rời khỏi, Mộ Thần liền bắt đầu tiến vào mấy đan tháp, nhưng lần thay đổi một cái lại một cái tháp, mỗi tháp đều đi đến tầng thứ bảy, tốn không ít thời gian ở trong tầng thứ bảy mỗi tháp, nhưng lần lại không được truyền tống đi, ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì, còn tình huống gần đây thì ta không rõ lắm.” Tân Như Ca nhún vai nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, “à” một tiếng.

Tân Như Ca đánh giá Bạch Thần Tinh vài lần, tiến đó đi tới bên cạnh Diệp Thạch, dè thấp thanh âm trêu chọc: “Diệp Thạch, đệ tóm được tiểu bạch kiếm từ nơi nào vậy, diện mạo rất soái nha.”

Sắc mặt Diệp Thạch đổi đổi, cẩn thận liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh một cái, nhả mặt nói với Tân Như Ca: “Sư tỷ, tỷ không nên nói lung tung.”

Tân Như Ca nhún vai nói: “Ta nói giỡn thôi, ta biết đệ sẽ không làm chuyện không phải với Mộ Thần.”

Diệp Thạch thật cẩn thận liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh, thấy Bạch Thần Tinh đang bình tĩnh uống trà, tựa hồ không có tức giận, y mới yên lòng.

Diệp Thạch âm thầm nghĩ, phụ thân tu dưỡng thật tốt, bị người ta nói là tiểu bạch kiếm mà cũng không tức giận.

“Thạch Đầu, Trung Châu có dễ sống không? Sao đệ lại đột nhiên quay lại đây?” Tân Như Ca tùy ý ngồi cạnh Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch mím môi nói: “Ở Trung Châu cũng tốt, nhưng mà Mộ Thần tới giờ vẫn chưa truyền tống qua, đệ lo cho hần.”

Tân Như Ca gật đầu: “Là vậy à. Đúng rồi, ông ngoại của đệ mới từ Linh Thập Châu quay lại, nếu đệ muốn biết tình huống mới nhất của Mộ Thần thì có thể gặp ông ấy hỏi thử.”

Tân Như Ca chợt nhíu mày, nàng sắc bén cảm giác được, khi nhắc tới ông ngoại của Diệp Thạch, sắc mặt của người bên cạnh Diệp Thạch nhất thời thay đổi, khí tức trở nên có chút khẩn trương.

Tân Như Ca thầm nghĩ, uy thế của Khúc tiền bối quả nhiên lớn! Ai nghe thấy tên của ông cũng khấn trương.

“Ông ngoại trở lại rồi sao?” Diệp Thạch liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh một cái, hỏi Tân Như Ca.

Tân Như Ca gật đầu: “Ừ.”

“Ông ngoại vẫn tốt sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Khúc tiền bối chính là võ tông đó! Là thiên hạ vô địch mà, sao lại không tốt được?” Tân Như Ca nói với vẻ đương nhiên.

Diệp Thạch run rẩy khóe miệng, nói: “Sư tỷ, thiên hạ vô địch nào có dễ dàng như vậy. Tỷ không nên nói lung tung.”

Vào Trung Châu, nhân giới của Diệp Thạch đã lớn hơn rất nhiều, biết phía trên võ tông còn có võ tôn. Võ tông ở Trung Châu tuy cũng coi như lợi hại, nhưng ở trước mặt võ tôn thì cũng không là gì.

Vì tránh cho Tân Như Ca nói ra câu gì kinh thế hãi tục hơn, Diệp Thạch như không thể chờ mà mang Tân Như Ca đi ra ngoài.

“Thạch Đầu, người đệ mang đến là ai vậy? Thực lực mạnh hơn đệ hay là kém hơn?” Tân Như Ca tò mò hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch hướng lên lầu nhìn nhìn, nói: “Mạnh hơn đệ rất nhiều.”

Tân Như Ca sợ hãi than mà nói: “Hắn tới từ Trung Châu phải không, Trung Châu quả thật không giống người thường, tùy tiện một người đều có thực lực vượt qua đệ.”

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Đệ ở Trung Châu cũng không lợi hại bao nhiêu.”

“Không sao cả, tuy đệ đánh không lại hấn, nhưng ông ngoại của đệ nhất định có thể đánh thắng được. Nếu hấn ta dám làm bộ làm tịch, đệ nên kêu ông ngoại cho hấn nhìn thử một chút nhan sắc.” Tân Như Ca giờ giờ nắm tay nói.

Diệp Thạch đầy bất đắc dĩ nhìn Tân Như Ca: “Sư tử, tử đừng nói lung tung mà.” Bạch Thần Tinh là võ tôn đó, ông ngoại sao có thể là đối thủ được. “Nếu tử không có việc gì khác thì tử đi trước đi.”

Tân Như Ca nhún vai nói: “Được rồi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

247. Chương 247

Diệp Thạch quay lại phía trên lầu, chỉ thấy Bạch Thần Tinh đang ngồi bên cửa sổ, ánh mắt thản nhiên.

Diệp Thạch do dự, có chút khẩn trương mà nhìn Bạch Thần Tinh nói: “Xin lỗi, sư tỷ nàng không biết, cho nên nói không lựa lời...”

Bạch Thần Tinh miễn cưỡng cười: “Không sao, tahiều mà, nữ hài kia rất đáng yêu.”

Bạch Thần Tinh rũ mắt xuống, trong lòng có chút ảm đạm, Diệp Thạch đang lo lắng cái gì chứ? Lo hấn gây bất lợi với nữ hài kia sao? Đến hiện tại Diệp Thạch đều chưa từng mở miệng gọi hấn một tiếng phụ thân, y chưa bao giờ toàn tâm toàn ý tín nhiệm hấn, hấn có đáng sợ tới vậy sao?

Chỉ tới khi nhắc tới Mộ Thần, Diệp Thạch mới có thể thân cận với hấn một tí, còn bình thường, lúc Diệp Thạch ở trước mặt hấn luôn sẽ không tự chủ mà trở nên câu nệ.

Nếu không phải do bất đắc dĩ, nếu không phải bởi vì Mộ Thần, có lẽ, Diệp Thạch căn bản không muốn phản ứng tới hấn.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, đây hết thảy đều do bản thân hấn tạo thành, hấn căn bản chẳng trách được ai.

“Ta đã biết nơi ông ngoại đang ở, chúng ta đi tìm ông ngoại trước đi.”
Diệp Thạch đề nghị nói.

Trong mắt Bạch Thần Tinh hiện lên vẻ dị thường, gật đầu:
“Cũng được.”

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh, không khỏi trầm nghĩ, khi gặp được ông ngoại, y nên giới thiệu thân phận Bạch Thần Tinh thế nào đây? Y nên trực tiếp nói cho ông ngoại rằng đây là phụ thân của y sao?

Diệp Thạch cắn chặt răng, quyết định đi một bước tính một bước.

... ..

“Thạch Đầu, tại sao con lại trở về?” Không đợi Diệp Thạch đi tìm Khúc Khôn, Khúc Khôn đã tìm lại đây.

“Do con thấy Mộ Thần lâu vậy mà vẫn chưa qua, cho nên con quay lại tìm. Ông ngoại, ngài có biết Mộ Thần đang ở đâu không?” Diệp Thạch không chờ đợi được, mở miệng hỏi.

Khúc Khôn nhíu mày nói: “Mộ Thần hử... Ài, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta đến nơi khác rồi nói.”

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.”

Khúc Khôn thấy Bạch Thần Tinh đi theo thì quay lại hỏi Diệp Thạch:
“Người kia là ai?”

“Hử...” Diệp Thạch nhíu mày, y vẫn luôn suy nghĩ phải giới thiệu Bạch Thần Tinh thế nào, nhưng còn chưa đợi y nghĩ xong, Khúc Khôn đã hỏi ra.

Bạch Thần Tinh có chút do dự, vấn đề mà Diệp Thạch nghĩ, hử cũng đang suy nghĩ. Năm đó lúc hử và Khúc Tâm Dương quen biết nhau, Khúc

Khôn đều chưa từng lộ mặt, kết quả hiện tại...

Bạch Thần Tinh châm chúc hồi lâu, có chút xấu hổ nói: “Vẫn bõilàBạch Thần Tinh...”

Sắc mặt Khúc Khôn đột nhiên lạnh xuống, “Người họBạch?”

Bạch Thần Tinh gật đầu, tràn đầy xấu hổ: “Vâng ạ.”

“Ta không đảm đương nổi tiền bối củangười, tahẳn nên gọi người tiền bối mớiđúng, thực lực của tasao bằng người được.” Khúc Khôn cười lạnh một tiếng.

Trên gương mặt Bạch Thần Tinh hiện lên vài phần xấu hổ, “Nhạc phụ đại nhân nói quá lời.”

“Người sao lại đến?” Khúc Khôn lạnh lùng hỏi.

Bạch Thần Tinh cúi đầu, chật vật nói không nên lời, “Ta... ĐứnnhìnTâmDương.”

“Bây giờ người tới làm gì?Người muốn gì?” Khúc Khôn siết chặt tay, trong mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

Diệp Thạch nhanh chóng kéo Khúc Khôn qua một bên, nói đơn giản một chút về hiểu lầm năm đó.

Khúc Khôn cười lạnh một tiếng, hỏi: “Connói bởi vì hắnbị Diệp Tầmlừa, cho nên mấychụcnămnayđều khôngdám lộ diện, vẫn luôn tránh ở Trung Châu.”

Diệp Thạch gật đầu: “Dạ.”

Đôi mắt Khúc Khôn lạnh lùng liếc nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Chỉ mộttênDiệp Tầmlạicó thể lừa hắnnhiều năm, mẫu phụconsao lại

thích được người như thế này.”

Diệp Thạch: “...”

Khúc Khôn đầy xoi mói đánh giá Bạch Thần Tinh: “Người này cái gì cũng không di truyền cho con, chỉ di truyền sự ngu ngốc cho con.”

“Con đâu có ngốc bao nhiêu đâu.” Diệp Thạch cúi đầu nói thầm. Diệp Thạch thầm nghĩ, kỳ thật Linh Văn Nhân với thiên phú traten pháp của y đều là truyền từ Bạch Thần Tinh mà.

Khúc Khôn: “...” Với bộ dạng này của Diệp Thạch, nếu không có Mộ Thần, nó đã sớm bị người khác ăn sống nuốt tươi.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng ảm đạm của Bạch Thần Tinh, bỗng nhiên cảm thấy Bạch Thần Tinh có chút đáng thương, chuyện năm đó, Bạch Thần Tinh mặc dù có sai, nhưng cũng không thể hoàn toàn đưa đến trên đầu hắn.

“Ông ngoại à, cha con Diệp gia đều rất biết gạt người. Không phải năm đó ngài cũng bị bọn họ lừa sao?” Diệp Thạch nói thầm.

Sắc mặt Khúc Khôn ảm đạm, cũng đúng, nếu không phải do hắn nhìn lầm Diệp Hách, có lẽ Bạch Thần Tinh và Tâm Dương sẽ không hiểu lầm nhau, “Đúng đúng, nói đến, là taphảixin lỗi mọi người.”

“Nhạc phụ, ngài đừng nói vậy.” Bạch Thần Tinh vội nói.

“Ông ngoại, Mộ Thần thế nào rồi?” Diệp Thạch dời qua đề tài khác, hỏi.

Khúc Khôn nhăn chặt mày, “Không thấy Mộ Thần.”

“Không thấy là có ý gì? Hắn đã được truyền tống đi rồi sao? Nhưng mà con không tìm thấy hắn ở Trung Châu mà.” Diệp Thạch không hiểu.

“Mộ Thần không giống con, con là thông qua trận pháp tháp truyền tống, còn hắc lên cả năm tháp cũng vẫn không thể truyền tống được. Ta có hỏi Mộ Thần, hắc nói, cả năm tháp không phải là không đủ nguyên thạch thì chính là truyền tống trận xảy ra vấn đề, một tháp cũng không truyền tống được. Nhưng đoạn thời gian trước, Mộ Thần đột nhiên nói, hắc đã tìm được biện pháp truyền tống.”

“Sau đó thì sao ạ?” Diệp Thạch siết chặt tay hỏi.

“Sau đó hắc liền đi lên năm tháp một lần nữa, nghiên cứu từng cái tháp một. Ba ngày trước, năm tháp đột nhiên sáng lên, người trong tháp đều bị truyền tống ra, tiếp đó, năm tháp đều biến mất, cũng không tìm thấy Mộ Thần.” Khúc Khôn kể.

“Hả!? Sao có thể như vậy được? Mộ Thần đi đâu chứ?” Diệp Thạch nhú mày nói.

Khúc Khôn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Ta không biết.”

Khuôn mặt Diệp Thạch căng thẳng, tràn đầy lo lắng: “Sao có thể như vậy!?”

Bạch Thần Tinh hơi nhăn mày, nói với Diệp Thạch: “Con không nên nóng lòng, ta thấy, Mộ Thần biến mất như vậy, hắc là đã đến Trung Châu rồi, hơn nữa, không chừng hắc còn đạt được đại cơ duyên.”

Diệp Thạch mở to mắt, không hiểu: “Đại cơ duyên?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Trong truyền thuyết, năm tháp Trung Châu trên thực tế là một thần khí bị chia rã thành ngũ tòa tháp, người chế tạo ra nó có thể là một vị thần thuật sư.”

“Vào thời thượng cổ, nguyên khí nồng đậm, thiên tài vô số, không phải thời này có thể so sánh. Lúc ấy đan thuật, phù chú, trận pháp, minh

vấn và luyện khí cũng không phân chia minh xác như bây giờ, có rất nhiều việc cố tu tinh thông cả năm môn học thuật.”

“Nghe đồn, người có đủ cơ duyên sẽ có thể kế thừa năm tháp, đạt được y bát của vị thần thuật sư kia. Nhưng mấy triệu năm qua, có vô số tu luyện giả từng thử thu phục Linh Tháp Trung Châu, nhưng vô luận là người mạnh mẽ cường hãn thế nào thì cũng đều thất bại. Kẻ thất bại thường là bị Linh Tháp gây thương tích, không thể tiến thêm một bước. Hiện tại đã không còn có bao nhiêu người không biết tự lượng sức mình đi thu phục năm tháp.”

Diệp Thạch mở to mắt nói: “Vậy có phải là Mộ Thần có hi vọng đạt được y bát của vị thần thuật sư kia không?”

Bạch Thần Tinh lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng khi trở về ta sẽ phong bế thông đạo của Trung Châu và nơi này. Không thể để tin tức Mộ Thần có khả năng đạt được năm tòa Linh Tháp tiết ra ngoài, nếu không, Mộ Thần sẽ rất nguy hiểm...”

Trong mắt Diệp Thạch lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng, “Lúc trước ta hay kể với mọi người rằng Mộ Thần cái gì cũng biết, có phải là sẽ gây họa cho Mộ Thần không?”

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Không sao.” Dù sao, lời Diệp Thạch nói cũng không có ai tin tưởng.

Nghe nói, bởi vì Hà Hiền mấy lần hướng tới bốn tháp kia tìm hiểu tin tức của Mộ Thần, nên đã bị mấy tháp chủ kia coi thành bệnh thần kinh, gần đây hẳn cũng rập khuôn theo Hà Hiền, chỉ sợ cũng bị không ít người ở sau lưng nghị luận.

Nhưng, nếu tin tức năm tòa Linh Tháp ở Linh Tháp Châu biến mất bị tiết ra ngoài, có lẽ sẽ có người hoài nghi đến trên người Mộ Thần. Chỉ cần cắt đứt được liên hệ của nơi này với Trung Châu, là có thể tạm thời bảo trụ bí mật Mộ Thần có khả năng chiếm được năm tòa Linh Tháp.

... ..

Bạch Thần Tinh chần chờ ngẩng đầu nhìn Khúc Khôn, có chút khẩn trương siết chặt tay: “Nhạc phụ, ta muốn đi nhìn Tâm Dương...”

Khúc Khôn nhẹ hít một hơi nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Hai người các người đi theo ta.”

Diệp Thạch nghe vậy liền cùng Bạch Thần Tinh đuổi theo Khúc Khôn.

“Ông ngoại, có phải ngài đi nhầm rồi không? Đường tới mộ địa của mẫu phụ không phải là con đường này mà?” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn quay đầu liếc mắt nhìn Diệp Thạch, thản nhiên nói: “Cái mộ mà con vẫn luôn bá tể kỳ thật là mộ ngôi mộ giả để che dấu tai mắt mọi người. Mộ địa của tộc nhân Linh tộc không thể làm tùy ý như thế, huống chi Trần Đạt cũng nói, Diệp Tâm vẫn luôn muốn xông vào mộ của mẫu phụ con, xem có phải trong đó có ẩn dấu thứ tốt gì.”

Nhắc tới Diệp Tâm, gương mặt Diệp Thạch lập tức lạnh băng, “Cái tên cặn bã đó!!”

Ngoài mặt Bạch Thần Tinh thì bình tĩnh, nhưng trong lòng đã hận muốn lấy máu.

Diệp Thạch đi theo Khúc Khôn, bước vào một mảnh núi rừng.

“Địa phương Cửu Long chuyển sinh?” Bạch Thần Tinh tràn đầy kinh ngạc, đây chính là phúc địa khó tìm được đó!

Khúc Khôn lắc đầu, hít nhẹ một hơi: “Không phải là long, nhiều nhất là măng xà mà thôi. Địa phương Cửu Long chuyển sinh sao dễ tìm như vậy được.”

Khúc Khôn mang theo Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh xuyên qua thác nước, đến trong một cái sơn động, Khúc Khôn đánh xuống một loạt pháp quyết trên bức tường đá, cửa đá tự động nứt ra.

Xung quanh hang đá được khảm chín mươi chín viên Dạ Minh Châu, một cái hòm thủy tinh được đặt ở giữa hang.

Vừa tiến vào hang, đôi mắt Bạch Thần Tinh đột nhiên co lại, “Nhạc phụ, trên người Tâm Dương còn có sinh khí, y chưa có chết!”

“Hả?! Mẫu phụ còn sống?!” Diệp Thạch đầy kinh ngạc nhìn qua Khúc Khôn hỏi.

Khúc Khôn chấp tay sau lưng, thở một hơi.

“Theo bộ dáng của mẫu phụ con thì sợ là bị trời phạt, tuy rằng còn một hơi thở cuối cùng, nhưng nếu muốn thức tỉnh thì hy vọng hơi xa vời...” Khúc Khôn tràn đầy ảm đạm nói.

Diệp Thạch vội vàng nói: “Ông ngoại, có phải mẫu phụ còn có thể cứu hay không? Nếu mẫu phụ còn có thể cứu, vậy sao ngài lại không nói cho con biết?”

Khúc Khôn nhăn mày nói: “Không nói cho con là bởi vì, mẫu phụ con có thể cứu chữa, nhưng cũng tương đương không thể cứu.”

“Phải cứu như thế nào?” Bạch Thần Tinh nhìn qua, hỏi Khúc Khôn.

“Ta chỉ nghe nói, đan dược bát cấp thượng phẩm Phản Linh Đan có thể cứu.” Khúc Khôn liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh, thở dài.

Bạch Thần Tinh hí mắt, đan dược bát cấp thượng phẩm chỉ có luyện được sư bát cấp cao cấp mới có thể luyện chế. Bên đan tháp có một luyện

dược sư bát cấp cao cấp, nhưng vị luyện dược sư bát cấp cao cấp kia đã không quản sự nhiều năm.

“Nếu tìm đan tháp luyện đan thì linh thảo và phương thuốc đều phải do người thuê lấy ra, nhạc phụ có phương thuốc Phản Linh Đan kia không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Khúc Khôn lắc đầu: “Không có.” Huyết mạch Linh tộc trên người ông không nhiều, thế nên cũng không thể tiếp xúc đến cao tầng Linh tộc.

Diệp Thạch cúi đầu hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Chính là vì hy vọng quá xa vời, cho nên tạm thời không có nói cho con biết. Ở đây ngay cả luyện dược sư thất cấp cao cấp cũng không có, còn nói gì tới đan dược bát cấp. Mà cho dù tìm được luyện dược sư bát cấp, thậm chí mời được người ta ra tay, nhưng phương thuốc và linh thảo cũng là một vấn đề.” Khúc Khôn lắc đầu nói.

Diệp Thạch không nghĩ ngợi liền nói: “Tìm Mộ Thần! Mộ Thần sẽ có biện pháp!”

Khúc Khôn nhíu mày, Mộ Thần quả thật tài hoa hơn người, nhưng mà thời gian của Khúc Tâm Dương cũng không còn nhiều.

Bạch Thần Tinh nhìn người nằm trong quan tài, đôi mắt hiện lên sầu lo thật sâu, khí tức Khúc Tâm Dương thập phần mỏng manh, tuy rằng nơi này có địa thế đặc biệt, có thể tạm thời bảo trụ một tia sinh cơ cho Khúc Tâm Dương, nhưng cũng không thể bảo trụ lâu dài, chỉ sợ là Khúc Khôn cũng biết điểm này, nhưng lại không có nói cho Diệp Thạch.

“Nhạc phụ, tạm uốn mang Tâm Dương về Bạch gia.” Bạch Thần Tinh trịnh trọng nói với Khúc Khôn.

Nếu cứ để Khúc Tâm Dương ở đây, thì nhiều nhất chỉ còn thời gian ba năm, nhưng nếu như hắt mang Khúc Tâm Dương về Bạch gia, vậy hẳn sẽ có thể bảo trụ Khúc Tâm Dương được sáu năm.

Khúc Khôn do dự nhìn Bạch Thần Tinh, có chút bối rối: “Ta có thể tin tưởng người sao?”

“Ta lấy tánh mạng của ta ở đây, chắc chắn ta sẽ dùng năng lực lớn nhất, làm cho Tâm Dương tỉnh lại.” Bạch Thần Tinh trịnh trọng nói.

Khúc Khôn thở dài một hơi, nói: “Đã như vậy, người mang nó đi đi.”

Khúc Khôn nhắm mắt lại, ông không có năng lực gì. Nếu để Khúc Tâm Dương ở lại chỗ này, thì nó chỉ có thể chờ chết.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

248. Chương 248

Trận pháp tháp tại Trung Châu.

“Biết gì chưa, mới có một người tên là Trần Mộc gia nhập trận pháp tháp chúng ta đó. Nghe nói là một trận pháp sư lục cấp đấy!”

“Ta biết, người kia là một cao thủ võ hoàng, tuổi cũng không lớn, chỉ tiếc nhân tài như vậy lại bị hủy dung, khuôn mặt kia thật sự nhìn rất đáng sợ đó.”

“Tuy rằng Trần Mộc không tồi, nhưng so với Diệp Thạch Diệp thiếu thì kém xa lắm.”

“Người còn gọi là Diệp Thạch sao? Bạch gia đã phát thông cáo rồi đấy, Diệp Thạch là huyết mạch dòng chính Bạch gia, tên là Bạch Diên Tinh, về sau phải gọi là Bạch thiếu.”

“Mà ta thật không nghĩ tới, Diệp Thạch thế mà lại là người Bạch gia, nhưng cũng phải thôi, tư chất của Diệp thiếu quá nghịch thiên mà, làm sao như là người từ nước ngoài chứ.”

“Mà Diệp Thạch đâu rồi nhỉ? Gần đây không có nghe được tin tức của y.”

“Nghe nói là rời Trung Châu ra nước ngoài rồi, chắc đi tìm Mộ Thần kia.”

“Nghe nói Mộ Thần kia tinh thông cả đan thuật, minh văn, trận pháp, phù chú và luyện khí, không gì không giỏi, các người nói tuyệt thế thiên tài như vậy thật sự có tồn tại sao?”

“Nếu có tồn tại thì đã sớm truyền tống tới đây rồi, làm sao còn để Diệp Thạch đi đón chứ? Chứng vọng tưởng của Diệp Thạch đúng là có chút nghiêm trọng.”

“Diệp Thạch đã đi nước ngoài, chờ đón người về là có thể biết Mộ Thần là người thế nào.”

“Vô luận Mộ Thần người thế nào, Bạch gia cũng sẽ không đồng ý cho Mộ Thần và Diệp Thạch ở chung.”

“Cũng phải, Diệp Thạch là một song nhi, mà song nhi Bạch gia lại không thể gả ra ngoài, nếu như Mộ Thần là một nữ nhân thì Diệp Thạch còn cưới được, vấn đề là, Mộ Thần là một nam nhân hàng thật giá thật, gia quy Bạch gia còn ở nơi đó, cho dù là Bạch Thần Tinh tiền bối thì cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

“Đã như thế, vậy tại sao Bạch tiền bối lại nghe theo Diệp Thạch?”

“Đại khái là Bạch tiền bối yêu con nên sốt ruột. Diệp thiếu tuy rằng là thiên tài, nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, bị ái tình làm cho thần trí hồ đồ, chờ qua một thời gian ngắn, y thấy nhiều thanh niên tài giỏi ở Trung Châu, tự nhiên sẽ quên Mộ Thần thôi.”

... ..

Mộ Thần dựa vào cột đá bạch ngọc rất xa, nghe được mấy thiếu niên thiếu nữ nghị luận trong trận pháp tháp.

“Tiểu tử, thân phận của tức phụ người cũng không bình thường nhỉ, người muốn kết hôn cũng không dễ dàng, xem ra người chỉ có thể một

mình cô đơn cả đời.” Một giọng nói trẻ con rõ ràng như còn vương mùi sữa cổ tình giọng điệu lại như ông cụ non vang lên trong thức hải Mộ Thần.

“Câm miệng!” Mộ Thần lạnh lùng quát lớn Thập Linh trong thức hải.

Sau khi Mộ Thần thu phục năm tháp ở Linh Tháp Châu, năm tháp liền hòa hợp thành một thể, trở thành pháp khí bản mạng của Mộ Thần.

Sau khi dung hợp Linh Tháp, thực lực Mộ Thần lên như điều gặp gió, trực tiếp trở thành võ hoàng thất tinh.

Linh Tháp vô cùng diệu dụng, bây giờ Mộ Thần mới chỉ tiếp xúc được một góc băng sơn mà thôi.

Tỷ như, trong Linh Tháp có một căn phòng luyện đan giả lập, ở trong đó trưng bày vô số linh thảo ảo, Mộ Thần có thể tiến vào trong đó, không ngừng thử luyện chế linh đan, còn không cần phải lo lắng sau khi luyện chế thất bại sẽ hư hao linh thảo, mà kỳ diệu nhất chính là, tốc độ thời gian trôi qua trong phòng luyện đan giả lập chỉ bằng một phần năm bên ngoài, như vậy, hẳn liền có được nhiều hơn người khác năm lần thời gian.

Nhưng Linh Tháp trong tay hẳn tuy rằng tốt, nhưng lại có một chỗ thiếu hụt, đó là tri thức học thuật trong Linh Tháp chỉ tới thất cấp, bởi vì tri thức học thuật bát cấp đều bị mấy đại gia tộc ở Trung Châu nắm giữ trong tay, muốn đạt tới bát cấp thì nói dễ hơn làm.

“Tiểu tử, ngươi nên sớm tu luyện đan thuật, minh văn, trận pháp, phù chú với luyện khí tới bát cấp cao cấp, như thế ngươi có thể thử thu phục năm tháp ở Trung Châu. Nếu người có thể thu phục năm tháp Trung Châu, thực lực của người sẽ nhanh chóng tăng lên, đến lúc đó, Bạch gia khẳng định sẽ không quản cái gì mà gia quý hay không gia quý, bọn họ sẽ trực tiếp gả Bạch Diên Tinh cho người.”

Mộ Thần nhìn trận pháp tháp xa xa, hơi hơi nhú mào lại, sau khi dung hợp năm tháp Linh Tháp Châu, Mộ Thần biết được một số thứ khác.

Nói thí dụ như, nếu muốn thu phục được năm tòa Linh Tháp cửu cấp ở Trung Châu, thì phải thu phục được Linh Tháp ở Linh Tháp Châu trước đã, bởi vì Linh Tháp ở Linh Tháp Châu là chìa khóa để kế thừa năm tòa Linh Tháp ở Trung Châu.

Dựa theo lời nói của Tháp Linh, thì địa phương như Linh Tháp Châu cũng không chỉ có một, như vậy chìa khóa cũng không chỉ có một, nhưng nếu hãn có thể thu phục năm tòa Linh Tháp Trung Châu, vậy hãn liền có hy vọng trở thành đệ nhất nhân của phiến đại lục này.

“Trận pháp tháp này đúng là hùng vĩ thật. Thật muốn ăn nó đi mà.” Tháp Linh tràn đầy cảm thán.

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, tức giận: “Nếu ra tay ngay bây giờ, ta và người đều sẽ chết không có chỗ chôn.”

Tháp Linh ảo não nói: “Cho nên, tháp chủ đại nhân, người phải cố gắng đó! Nếu trước ba mươi tuổi mà người không thể tu luyện năm môn học thuật tới bát cấp cao cấp, vậy người liền vĩnh viễn sẽ mất đi cơ hội thu phục năm tòa tháp Trung Châu. Người nhìn trận pháp tháp này đi, nó to lớn cỡ nào chứ! Đồ sộ cỡ nào chứ! Người không thêm thường sao?”

Mộ Thần hí mắt, thềm thì thế nào, muốn tu luyện năm môn học thuật tới bát cấp cao cấp thì nói dễ hơn làm, cả đan tháp chỉ có một đan sư bát cấp cao cấp, còn trận pháp tháp thì đã xuống dốc, hội trưởng công hội là Hà Hiền cũng chỉ là trận pháp sư bát cấp hạ cấp.

Bạch Thần Tinh của Bạch gia, là chuẩn nhạc phụ đại nhân của hãn, nghe nói được trời cao ưu ái, trận pháp thuật đã là bát cấp cao cấp.

Mà năm tháp Trung Châu nhìn như không liên quan với nhau, nhưng thực chất là một thể, muốn một mình thu phục một tòa tháp là không có khả năng, chỉ có đồng thời thu phục năm tháp, mà còn phải ở trước ba mươi tuổi mới được.

Trước tuổi ba mươi trở thành đại sư bát cấp năm môn học thuật, nói thì dễ hơn làm!

Với điều kiện hà khắc như thế, khó trách từ xưa đến nay Trung Châu chưa từng có ai có thể thu phục năm tòa Linh Tháp.

Mộ Thần đứng nhìn trận pháp tháp hùng vĩ xa xa, trong lòng nóng lên, nếu hắn có thể thu phục được năm tòa Linh Tháp Trung Châu, như vậy Bạch gia thì tính là gì? Bọn họ còn dám không gả Thạch Đầu cho hắn sao?

“Nhưng mà tháp chủ đại nhân à, sao người lại muốn chinh mình thành bộ dáng quỷ quái kia vậy?” Tháp Linh có chút bất mãn nói.

Mộ Thần vuốt ve gương mặt huyết nhục mơ hồ của mình. Hắn sử dụng minh văn dịch dung lên khuôn mặt mình, minh văn này có hiệu quả rất xuất sắc, cảm giác khi sờ lên cũng rất chân thật, cho dù là Hà Hiền thì cũng không nhìn ra được manh mối gì.

“Diệp Thạch luôn chê ta trâu hoa ghẹo nguyệt. Bởi vậy nếu chinh thành bộ dạng này thì có thể tránh đi rất nhiều phiền toái.”

Tháp Linh lớn tiếng cười, không cho là đúng, nói: “Tháp chủ đại nhân, người mà phải sợ người khác yêu thương người sao? Người suy nghĩ nhiều quá rồi, diện mạo người không soái một chút nào cả, với lại soái ca ở Trung Châu nhiều như vậy, người muốn bị coi trọng cũng không dễ đâu.”

Mộ Thần không cho là đúng mà nghĩ, nam nhân thì có năng lực là được, diện mạo soái làm gì?

“Để ngựa vạn nhất thôi.” Mộ Thần nói.

... ..

“Trần Mộc.” Một giọng nói tao nhã chọt vang lên bên tai Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn qua người nọ, cung kính gọi một tiếng, “Chào Hà tiểu thư.”

“Trần Mộc, người đều luôn tiềm tuở Trung Châu, bây giờ đến trận pháp tháp vài ngày, cảm giác thế nào?” Hà Tĩnh Nguyệt chấp tay sau lưng hỏi.

Mộ Thần cười trả lời: “Trận pháp tháp là nơi địa linh nhân kiệt, mấy ngày nay có vài vị trận pháp sư thất cấp tiền bối chỉ điểm chota không ít, ta được ích lợi không nhỏ.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười, trong mắt hiện lên vài đạo tinh quang, “Sợ là trận pháp sư thất cấp ở đây không giúp được người cái gì.”

“Sao lại thế? Ta chỉ là trận pháp sư lục cấp, các vị đại sư chỉ cần thuận miệng nói một câu, đều có thể chota được ích lợi không nhỏ.” Mộ Thần nói.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút hoài nghi nhìn Mộ Thần, nàng đã từng nhận nhiệm vụ cùng người này, Trần Mộc cho nàng một cảm giác khí định thần nhàn, định liệu trước, tựa hồ chuyện gì cũng không làm khó được hẳn.

Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy trên người Trần Mộc có một loại khí chất không khác Diệp Thạch lắm, nếu nhất định phải nói đó là loại khí chất như nào, thì có khả năng chính là loại khí chất của thiên tài.

Phương pháp phá trận của Diệp Thạch biến ảo vô thường, thủ đoạn ừn ừn.

Mà bí quyết phá trận của Trần Mộc chỉ có một, chính là lực tính toán kinh người. Hẳn không có linh nhãn như Diệp Thạch, nhưng lại có bản lĩnh

như Diệp Thạch, có thể tìm được điểm yếu của trận pháp, dưới lực tính toán kinh người của Trần Mộc, tất cả điểm yếu đều không thể che giấu.

Trần Mộc là võ hoàng nhất tinh và là trận pháp sư lục cấp, nếu lúc trước không có một người như Diệp Thạch, vậy người trong trận pháp thấp nhất định sẽ cảm thấy Trần Mộc là tuyệt thế thiên tài.

“Đáng tiếc là Diệp Thạch đã về Bạch gia, nếu không người và y nhất định có không ít chuyện để nói.” Hà Tĩnh Nguyệt thở dài nói.

Mộ Thần cúi đầu, hơi chút chần chờ hỏi: “Ta nghe nói là, lúc Diệp thiếu công hội trận pháp sư thì thường xuyên tìm một người tên là Mộ Thần?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng thế. Diệp Thạch đối với cái người tên là Mộ Thần này đã tấu hỏa nhập ma, ông nội của ta vì Diệp Thạch mà mấy lần đi gặp mấy hội trưởng công hội kia hỏi thăm người đó.” Cũng bị mấy công hội khác xem là trò cười, may mà dù ông nội có điên thì cũng không bằng Bạch Thần Tinh, nghe nói Bạch Thần Tinh vì Diệp Thạch mà đồng ý cùng Diệp Thạch chạy ra nước ngoài đón người, cũng không biết có thể đón về hay không.

Mộ Thần bất động thanh sắc hỏi: “Ta nghe nói là song nhi Bạch gia không được gì ra ngoài?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu đáp: “Không sai.”

Mộ Thần giả bộ tò mò hỏi: “Nói như vậy, cho dù có tìm được Mộ Thần thì chỉ sợ Diệp Thạch cũng sẽ thất vọng, chẳng lẽ không có ngoại lệ gì sao?”

“Có, nhưng cũng tương đương không có.” Hà Tĩnh Nguyệt khoanh tay, lắc đầu nói.

“Còn nhờ Hà tiểu thư chỉ giáo.” Mộ Thần hí mắt nói.

“Do Bạch gia là trận pháp thế gia, thế nên chỉ cần có người có trận pháp thuật đủ mạnh, mạnh đến mức có thể thông qua Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia, được người Bạch gia tán thành, là có thể nghìn thu song nhi Bạch gia.”

“Bách Luyện Sát Trận?” Mộ Thần ngạc nhiên hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu nói: “Đúng. Cái gọi là Bách Luyện Sát Trận, chính là địa phương hội tụ hơn một trăm sát trận, chỗ đó nguy cơ trùng trùng, người có thể từ trong Bách Luyện Sát Trận đi ra, thành tựu tất nhiên bất phàm.”

“Trong lịch sử từng có những trận pháp sư muốn cưới nữ nhi và song nhi của Bạch gia, nhưng bọn họ đều chết ở bên trong Bách Luyện Sát Trận.”

“Nghe nói, nếu muốn thông qua Bách Luyện Sát Trận thì trận pháp thuật phải đạt tới bát cấp, nếu không thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Bạch Thần Tinh tiền bối đã từng thông qua Bách Luyện Sát Trận, nhưng thiên tài như Bạch Thần Tinh tiền bối có mấy người đâu.”

Mộ Thần cười khan: “Nghe nguy hiểm quá nhỉ!”

“Đúng thế đấy.” Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu, rồi bốn cột hỏi Mộ Thần: “Sao? Người coi trọng nữ tử hay là song nhi nào của Bạch gia à?”

“Hà tiểu thư nói đùa, ta chỉ là tò mò mà thôi.” Mộ Thần nói.

“Không phải thì tốt. Ta nói chứ, thiên hạ có nhiều mỹ nhân như vậy, ngàn vạn không cần thắt cổ trên một thân cây Bạch gia này. Mỹ nhân mặc dù tốt, nhưng tánh mạng quan trọng hơn, người còn trẻ, đừng có tự tìm đường chết.” Đôi mắt Hà Tĩnh Nguyệt đong đầy ý cười nói.

Mộ Thần cung kính nói: “Đa tạ Hà tiểu thư dạy bảo.”

Tiếc là, hắn chỉ có thể thắt cổ trên một thân cây Bạch gia này, ai bảo Diệp Thạch là người Bạch gia đâu chứ?

Nghe nói Diệp Thạch đã đi ra nước ngoài, cũng không biết khi nào y mới trở v

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

249. Chương 249

Mấy thiếu nữ đứng xa xa nhìn Mộ Thần và Hà Tĩnh Nguyệt đang nói chuyện.

“Mới đưamột Diệp Thạchđi thì lại cómột Trần Mộcđến, thiên tài trong thiên hạ đúng là nhiều thật!” Cổ Vân nhin không được mà nói.

“Đúng đó.” Mạnh Tinh Nhi gật đầu đồng ý.

“Tinh Nhi, hình như người hay nhìn chăm chăm Trần Mộc thì phải. Không phải là người coi trọng hãnh diện chứ?” Cổ Tiểu Nguyệt đùa giỡn.

Gương mặt Mạnh Tinh Nhi đỏ ửng, vội nói: “Tiểu Nguyệt, người đừng có nói lung tung.”

“Ta nghe nói, lần trước lúc nhận nhiệm vụ, người thiếu chút nữa đã bị một con yêu thú lục cấp gây thương tích, sau đó được Trần Mộc cứu.” Cổ Tiểu Nguyệt nghiêng đầu nói: “Ân cứu mạng, nên báo đáp thế nào đây?”

Mạnh Tinh Nhi nhú mào nói: “Tiểu Nguyệt, người đừng nói nữa.”

Cổ Tiểu Nguyệt nhún vai: “Được rồi. Đáng tiếc ghê, nếu không phải do diện mạo Trần Mộc như vậy... Thì vừa vặn hợp với Tinh Nhi người rồi.”

“Nếu Trần Mộc không có diện mạo như vậy thì chỉ sợ đã bị người ta tranh phá đầu rồi ấy. Tinh Nhi, người nên suy xét một chút đi, nam nhân thì

cần xinh đẹp làm gì, cũng có gì dùng, thực lực mạnh mới là chính đạo.” Cổ Vân nói.

Mạnh Tinh Nhi nhìn thoáng qua Trần Mộc phía xa, đôi mắt hiện lên nồng đậm tiếc nuối, “Các người đừng nói nữa, ta đối với hãn chỉ có cảm kích mà thôi.”

“Tháp chủ đại nhân, có một nha đầu coi trọng người kìa, nhưng mà do diện mạo người quá xấu, nên người ta không coi trọng nữa.”

Mộ Thần vuốt ve gương mặt mình, nói: “Thấy ta có dự kiến trước hay không.”

“Mà Trần Mộc đúng là quái thật, những người khác nếu có diện mạo như vậy thì dù không xấu hổ khi gặp người khác, thì ít nhất cũng sẽ tìm một chiếc khăn che mặt lại. Còn Trần Mộc này lại như sợ người khác không biết hãn xấu vậy ấy.” Cổ Tiểu Nguyệt tức giận nói.

“Nếu không như thế thì sao lại nói hãn là quái nhân chứ. Nghe nói từ khi hãn tiến vào trận pháp tháp tới nay, còn chưa có nhiệm vụ nào mà hãn phá không được.”

“Không biết Trần Mộc với Hà tiểu thư đang nói gì nhỉ.”

“Quá xa, không nghe rõ.”

...

“Tháp chủ đại nhân, người có muốn suy xét tới nha đầu tên là Hà Tĩnh Nguyệt không? Có câu gọi là, thiên hạ nơi nào mà không có hoa, cần gì phải đơn phương yêu một cảnh hoa.”

“Cái cây hoa Bạch gia kia muốn ngắt được thì hờn guy hiểm đó. Người còn trẻ như vậy, lại tài hoa như vậy, nếu như không biết sống chết đi vào cái

trận gì đó rồi chết, vậy sẽ không tốt đâu.” Tháp Linh vỗ vỗ cánh, cố gắng khiến cho lời nói của mình trở nên thâm sâu, lại như thế nào cũng che dấu không được cảm giác vui sướng khi người gặp họa trong giọng nói.

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, nếu Bạch Thần Tinh có thể thông qua cái Bách Luyện Sát Trận kia, như vậy thì chỉ cần cho hắn một chút thời gian, nhất định hắn cũng có thể thông qua được. Nếu hắn muốn kết hôn với Thạch Đầu, thì phải chứng minh được với Bạch Thần Tinh rằng hắn có năng lực bảo hộ Thạch Đầu.

“Tháp chủ đại nhânà, nguyên thạch, nguyên thạch, người nêncố gắng kiểm nguyên thạch nhanh nhanh đi. Chỉ có kiểm đủ nguyên thạch, Linh Tháp mới có thể không ngừng chữa trị hoàn thiện.”

Trên khuôn mặt Mộ Thần nhất thời hiện lên vẻ không kiên nhẫn, “Không phải ta đã cho người rất nhiều rồi sao?”

Trong Linh Tháp có phòng luyện đan chuyên dụng, có thể che dấu dị tượng sinh ra khi luyện đan, trong khoảng thời gian này, Mộ Thần đã âm thầm luyện chế và bán ra không ít đan dược thất cấp.

“Không đủ, không đủ.” Tháp Linh không đồng ý nói.

Mộ Thần nhăn mày nói: “Đủ rồi, người có biết là nuôi người tốn nguyên thạch lắm không? Nuôi Thạch Đầu còn không có lao lực như nuôi người.”

“Bạch Diên Tinh sao có thể so sánh với ta chứ. Ta đây đáng yêu cỡ nào, còn hữu dụng hơn nữa chứ.”

“Câm miệng, người là cái gì hả, vậy mà cũng dám nghĩ so sánh với Thạch Đầu.” Mộ Thần tức giận quát.

Tháp Linh bất đắc dĩ vỗ vỗ cánh, cả người tràn đầy buồn bực.

“Tháp chủ đại nhân, người đứng là không có ánh mắt!” Tháp Linh buồn bực nói thầm.

Mỗi lần bán ra đan dược thất cấp hay mua sắm linh thảo thất cấp, Mộ Thần đều phải đổi một thân phận khác.

Hắn không có hậu trường gì, nếu như để cho người khác biết được thân phận hắn là luyện dược sư thất cấp, vậy sẽ rất dễ bị mấy đại gia tộc mạnh mẽ mời chào.

Trên người hắn có năm tòa Linh Tháp, thứ này thật sự rất đáng chú ý, nếu như để cho người khác biết được trên người hắn có thứ này, thì dù là võ tôn cũng phải động tâm.

Mộ Thần có trực giác rằng thân phận năm tòa Linh Tháp kia rất không bình thường, tạm thời vẫn không nên bại lộ thân phận thì hơn.

...

“Bạch Diên Tinh trở lại rồi.” Một thiếu niên vừa đi vừa nói.

Ánh mắt Mộ Thần hiện lên vẻ vui mừng. Trở lại rồi sao? Rốt cục đã trở lại! Cảm xúc Mộ Thần trở nên phập phồng.

Tháp Linh vỗ vỗ cánh nói: “Tháp chủ, lão bà người trở lại rồi, người vẫn muốn đi tới Bạch gia tìm chết sao? Khuyên người tốt nhất là không cần.”

Mộ Thần hừ lạnh một tiếng: “Ta kẻ người câm miệng, người không hiểu sao?”

Mộ Thần đứng bên cạnh cãi nhau với Tháp Linh, trợn pháp tháp vài cái thiếu niên, đã đàm luận mở.

“Bạch Diên Tinh trở lại rồi, vậy Mộ Thần kia đâu? Có thấy tiểu bạch kiểm Mộ Thần kia thế nào không? Hẳn rồi cuộc có bản lĩnh gì mà khiến cho Bạch Diên Tinh say mê một lòng vậy? Thật muốn khiêu chiến với hắn mà.” Vương Dương hưng trí bừng bừng nói.

“Đúng vậy. Ta cũng muốn khiêu chiến với tên Mộ Thần kia, muốn xem thử có cái tên kỳ tài tinh thông năm môn học thuật kia ra sao.”

“Chỉ là một người tới từ nước ngoài, lại không có thân phận đặc biệt như Diệp Thạch, nếu đi đến Trung Châu, ta cũng không tin hắn còn có thể nổi lên.”

“Tháp chủ đại nhân, đám người kia đều muốn khiêu chiến với người kia.” Linh Tháp trong thức hải Mộ Thần tràn đầy hưng phấn nói.

Mộ Thần cười lạnh một chút, chỉ là mấy tên võ vương, lại còn ngay cả võ vương hậu kỳ cũng chưa tới, liền nghĩ tới việc khiêu chiến hắn, đúng là... Lố bịch.

“Mộ Thần không có tới, chỉ có Bạch Diên Tinh và Bạch Thần Tinh tiền bối trở về thôi.” Lạc Thành nói.

“Ta biết là hắn không dám tới mà, hắn mà đến thì nhất định phải chết.”

“Có lẽ là Mộ Thần đã đến rồi, Bạch Thần Tinh tiền bối là võ tôn, mà võ tôn có thể luyện ra tiểu thể giới, trong đó có thể đặt được vật còn sống, nói không chừng là tên Mộ Thần kia cảm thấy xấu hổ khi gặp người khác, nên liền bị Bạch Thần Tinh tiền bối đặt trong tiểu thể giới.” Vương Dương suy nghĩ rồi nói.

“Cũng có khả năng này!”

...

Trong Bạch gia Trung Châu.

“Bạch thúc, Diên Tinh đệ hai người đã về.” Bạch Nghị nói với Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch phong trần mệt mỏi.

Bạch Thần Tinh không để ý tới Bạch Nghị, trực tiếp mang Diệp Thạch đi.

Bạch Thần Tinh không để ý tới Bạch Nghị, Diệp Thạch tất nhiên càng sẽ không để ý tới người này.

Bạch Nghị thấy vậy, sắc mặt xanh trắng đan xen.

Bạch Nghị nhìn theo bóng dáng Bạch Thần Tinh, trái tim không khỏi treo lên.

Lúc Bạch Thần Tinh vừa nhận Diệp Thạch về thì chỉ nhìn hẩn không vừa mắt, nhưng mà vừa rồi, Bạch Nghị từ trên người Bạch Thần Tinh cảm nhận được một cỗ sát ý nồng đậm, cỗ sát này khiến Bạch Nghị không tự chủ được phát lạnh.

Bạch Thần Tinh xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Bạch Nghị một cái, ánh mắt lạnh lẽo.

“Phụ thân, ngài sao vậy?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu nói: “Không có gì đâu.”

Diệp Thạch có chút mờ mịt nhìn Bạch Thần Tinh, vừa rồi trong nháy mắt, y cảm thấy hận ý của Bạch Thần Tinh đối với Bạch Nghị đã vượt qua xa y, Diệp Thạch không khỏi khó hiểu.

Bởi vì lời Hồn Thiên nói, nên trong lòng Bạch Thần Tinh luôn có một sự nghi ngờ.

Nếu Diệp Thạch bị Trang Du khắc chết, vậy Trang Du có thể thay thế thân phận của Diệp Thạch, trở thành con trai của hãn hay không.

Nếu Trang Du chỉ có một mình, muốn thay thế thân phận thành con hãn thì sẽ có khó khăn rất lớn, nhưng nếu, Trang Du có Bạch Nghị hỗ trợ thì sao?

Bạch Nghị biết rõ hết thảy mọi chuyện trong Bạch gia, ngọc bài thân phận mà hãn lưu lại cho Tâm Dương, người bình thường không hề biết mở ra thế nào, nhưng Bạch Nghị lại biết được. Nếu Bạch Nghị tìm người giả mạo bút tích của Tâm Dương, viết ra một phong thư khác, vậy hãn sẽ như thế nào...

Hãn đối với Tâm Dương có áy náy rất sâu, nếu Tâm Dương và con hãn xuất hiện ở trước mặt hãn, hãn sẽ nhẫn tâm đi hoài nghi sao?

Năm trước Huyền Phong đế quốc từng phát sinh thú triều, nếu không có Mộ Thần và Diệp Thạch ra tay, Khúc Khôn được Mộ Thần trợ giúp thăng cấp lên võ tông, vậy hãn là Huyền Phong sẽ triệt để bị hủy bởi thú triều. Nếu Huyền Phong bị hủy bởi thú triều, vậy cho dù hãn có hoài nghi Trang Du đi nữa, thì hãn cũng vĩnh viễn không có cơ hội đi chứng thật.

Lần này Bạch Thần Tinh đi tới nước ngoài, tìm hiểu được rất nhiều chuyện.

Nói thí dụ như, khi Mộ Thần còn nhỏ chỉ là một tên không học vấn không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng, cả ngày chỉ biết chơi gà cưỡi ngựa. Nhưng mà vào mấy năm trước, Mộ Thần lại đột nhiên giống như thay đổi cả người, chẳng những thực lực đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa, học thuật gì cũng vừa học liền hiểu, được coi là điển hình ‘con hư biết nghĩ quý hơn vàng’.

Người bên ngoài chỉ nghĩ Mộ Thần là ‘lạc đường biết quay lại’, nhưng Bạch Thần Tinh lại cơ hồ có thể xác định, Mộ Thần này đã không phải là

‘Mộ Thần’ ban đầu.

Tên Mộ Thần ban đầu ngang ngược kiêu ngạo, ương ngạnh, sĩ diện, còn từng theo đuổi Trang Du. Một người như vậy sao lại đột nhiên đổi tính, thích phải Diệp Thạch?

Trang Du ở nước ngoài có hai tên nhân tình, một tên là Lam Nhược Phong, còn một tên là Lục Nghiêu. Hình như tên Lam Nhược Phong kia còn từng theo đuổi Diệp Thạch nữa.

Bạch Thần Tinh đi một chuyến tới Lam gia, vận dụng siêu hồn thuật với mẫu thân của Lam Nhược Phong, phát hiện mẫu thân Lam Nhược Phong biết được ông ngoại của Diên Tinh là ai, nữ nhân này còn từng khuyến khích Lam Nhược Phong đi theo đuổi Diệp Thạch.

Lam Nhược Phong cũng thật sự ra tay, nhưng khi hắn chuẩn bị ra tay, Mộ Thần đã tới trước một bước bắt lấy trái tim Diệp Thạch, cho nên Lam Nhược Phong cũng không còn tìm được cơ hội.

Tiếp đó Mộ Thần bộc lộ tài năng, mẫu thân Lam Nhược Phong liền hận Mộ Thần thật sâu, cho rằng Mộ Thần đã đoạt đi cơ duyên của con nàng.

Nếu như Mộ Thần vẫn là bộ dáng ban đầu kia, vậy khi Lam Nhược Phong ra tay với Diệp Thạch, Diệp Thạch sẽ động tâm sao? Bạch Thần Tinh cơ hội khẳng định là sẽ.

Đứa con này của hắn tuy ngoài mặt rất tùy tiện, nhưng bởi vì khi còn bé khuyết thiếu tình thương của phụ thân, lại bị những đứa con của Diệp Tâm nhắm vào, thế nên tâm tư rất miễn cảm, khuyết thiếu cảm giác an toàn. Nếu không có Mộ Thần, vậy Lam Nhược Phong chỉ cần đối tốt với Diệp Thạch, có khả năng Diệp Thạch sẽ động tâm với Lam Nhược Phong.

Nếu Lam Nhược Phong được Diệp Thạch toàn lực tương trợ, biểu hiện của hắn tuyệt đối sẽ không như vậy.

Diệp Thạch từng nói Mộ Thần phản ứng rất nhanh. Một lần ở trong bí cảnh, Mộ Thần giành trước chạm vào một bức họa truyền tống trận, lập tức bị truyền tống vào trong nội điện, lúc ấy Trang Du cũng nhìn trúng bức họa kia.

Nếu người bị truyền tống vào trong là Trang Du và Lục Nghiêu, vậy biểu hiện của Lục Nghiêu cũng sẽ không chỉ có như vậy.

Lam Nhược Phong chết, Lục Nghiêu cũng đã chết.

Bạch Thần Tinh hí mắt, Lục Nghiêu bị Bạch Nghị phá khí hải, lại bị Mộ Thần bóc trần. Khí hải Lục Nghiêu bị phá, tu vi sẽ không tăng, ngược lại sẽ giảm xuống, đã bị người khác ám sát chết ở bên ngoài.

Bạch Thần Tinh đã từng dò hỏi Diệp Thạch, cái chết của Lam Nhược Phong có vẻ có vết tích của Mộ Thần, cái chết của Lục Nghiêu cũng không thoát khỏi liên quan tới Mộ Thần, Mộ Thần này, xác thực là một dị số.

Nếu Mộ Thần không xuất hiện, Lam Nhược Phong sẽ có được trái tim Diệp Thạch, được Diệp Thạch toàn lực hỗ trợ; Lục Nghiêu sẽ đạt được truyền thừa của võ tông; rồi bọn họ đều quay chung quanh bên người Trang Du, cộng thêm số mệnh của Trang Du, sẽ thăng cấp rất nhanh...

Sau đó, Bạch Nghị xuất hiện, trở thành một thành viên bên người Trang Du, trợ giúp Trang Du thay thế thân phận Diệp Thạch, được Bạch Thần Tinh hẳn toàn lực hỗ trợ, vậy Trang Du thật đúng là phù hợp với cái danh thiên mệnh chi tử ...

Bạch Thần Tinh gặt gao siết chặt tay, may mắn...

Không biết đây là chính hấn suy nghĩ nhiều, hay là tất cả đã bị cải biến.

Từ hết thủy hiện giờ xem ra, Mộ Thần quả thật rất tốt với Diệp Thạch, nhưng mà lại quá tốt, tốt tới mức Bạch Thần Tinh nhìn không được phải hoài nghi mục đích của Mộ Thần là gì. Mộ Thần có vẻ như biết được chuyện gì đó, lai lịch Mộ Thần thật sự rất khả nghi...

Nếu Mộ Thần có vấn đề, vậy Diên Tinh phải làm sao bây giờ?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

250. Chương 250

“Diên Tinh, con đi nghỉ ngơi một chút đi, giờ ta đi dàn xếp cho mẫu phụ con.” Bạch Thần Tinh nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Vâng ạ.”

Bạch Thần Tinh mang quan tài thủy tinh chứa Khúc Tâm Dương để vào bên trong động linh tuyến.

Bạch Thần Tinh nhìn dung nhan người trong quan tài, đôi mắt si ngốc. Từ biệt đã mấy chục năm, người mà hắn vô số lần nhớ thương hiện giờ đang gần ngay trước mắt, ấy thế nhưng lại giống như cách càng xa hơn. Tâm Dương của hắn còn có thể cứu về được không? Bạch Thần Tinh nhắm mắt lại, tim không khỏi đau như bị đao cắt.

Khúc Khôn nói, khi nghịch thiên cải mệnh, mệnh bị thay đổi sẽ biến ảo vô thường, cũng không thể xác định đó là tốt hay là xấu, nhưng mà vô luận đổi thành mệnh thế nào, thì người thi thuật đều sẽ bị trời cao khiển trách.

Rốt cuộc thì Tâm Dương thấy được tương lai đáng sợ cỡ nào mới có thể nghĩa vô phản cố lựa chọn làm thế?

Lông mày người trong quan tài như có như không mà nhíu lại, đây chính là biểu hiện rằng dù người có đang ở trong mộng cũng vô pháp an ổn.

Nếu chân tướng chính là như những gì hản tượng tượng ra, như vậy, Bạch Nghị không thể lưu lại.

Bạch Thần Tinh nhìn dung nhan Khúc Tâm Dương hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

“Thập Ngũ gia, người ngài mang về đã tỉnh rồi.” Một nam nhân áo đen đi đến trước mặt Bạch Thần Tinh cung kính bẩm báo. Do Bạch Thần Tinh đứng thứ mười lăm trong đám huynh đệ, nên hạ phó Bạch gia đều tôn xưng một tiếng “Thập Ngũ gia”.

Bạch Thần Tinh gật đầu, sắc mặt dữ tợn nói: “Không được để cho tên đó chết, ta muốn tên đó còn sống, là sống không bằng chết, người hiểu chưa?”

Nam nhân áo đen gật đầu đáp, “Vâng, hiểu rồi ạ.”

Nam nhân áo đen trước mặt Bạch Thần Tinh chính là Đường chủ hình đường của Bạch gia – Hách Dương. Hách Dương cẩn thận quan sát sắc mặt Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ không biết đến tột cùng Thần Tinh thiếu gia với người kia có thâm cừu đại hận tới mức nào, không ngờ người có địa vị cao như thiếu gia lại phải tự mình ra tay đối phó với người có địa vị thấp là một võ sư phổ thông.

“Nếu người làm tốt thì ta sẽ không bạc đãi người.” Bạch Thần Tinh lạnh lạnh nói.

Hách Dương gật đầu, có hơi kiêu ngạo nói: “Thập Ngũ gia yên tâm, bản lĩnh khác thì thuộc hạ không có, nhưng bản lĩnh chinh người thì vẫn phải có.”

“Người lui xuống đi.” Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, lãnh đạm nói.

“Thuộc hạ cáo lui.”

“Chậm đã.” Bạch Thần Tinh lên tiếng gọi lại Hách Dương.

“Thập Ngũ gia còn có chuyện gì cần phân phó sao?” Hách Dương tất cung tất kính hỏi.

“Nếu chuyện về tên kia bị truyền tới trong tai Diên Tinh thiếu gia, cần thận cái mạng của người.” Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói.

Hách Dương biến sắc, vội nói: “Thuộc hạ hiểu ạ.”

Bạch Thần Tinh nhìn theo Hách Dương, nắm tay chột siết chặt. Lần này hẳn về Huyền Phong, chẳng những mang về Tâm Dương, còn giấu Diên Tinh mang về Diệp Tâm.

Trước đó Huyền Phong phát sinh thú triều, người chết đi không ít, nhưng tên Diệp Tâm mạng lớn lại còn sống.

Bởi vì Diên Tinh có công lao vĩ đại trong trận thú triều, mọi người đều coi y là anh hùng, vì thế Diệp Tâm liền trở thành phụ thân của anh hùng, dính ánh sáng của Diên Tinh, không ngờ vì thế lại sống rất không tồi.

Bạch Thần Tinh tiến hành sưu hồn với Diệp Tâm xong mới biết được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, Diệp Tâm cưới Tâm Dương là vì đồ vật Khúc Khôn lưu lại, chứ Tâm Dương cũng không phải là bộ dạng mà gã thích, gã và Tâm Dương chưa từng làm chuyện gì với nhau cả, gã vẫn cảm thấy diện mạo Tâm Dương quá xấu, trong lòng thập phần khinh thường, nhưng vì đồ vật Khúc Khôn lưu lại, gã vẫn luôn có lệ với Tâm Dương.

Ví dụ như, Diệp Tâm coi hẳn như là gã, coi hẳn như là một tên đệ tử phú gia không biết xấu hổ mơ ước bảo vật của Khúc Khôn.

Ví dụ như, Diệp Tầm vẫn ghen tỵ với hắc, gã biết rất rõ rằng đám thiếp của gã đang nhắm vào Diên Tinh, nhưng gã vẫn thờ ơ lạnh nhạt, giả bộ như không hề biết chuyện.

Ví dụ như, bởi vì tư chất của Diên Tinh quá tốt, Diệp Tầm phi thường ghen tị, thế mà lại có ý đồ hủy diệt thiên phú của Diên Tinh, nhưng gã lại không dám tự mình xuống tay, liền mượn đao giết người.

Ví dụ như, gã cảm thấy hắc quá mức keo kiệt, đưa cuốn sách nát kia cho gã chỉ là có lệ, là đang coi gã như kẻ ngốc.

...

Diên Tinh luôn giữ kín như bưng chuyện khi còn bé, Bạch Thần Tinh đoán được chỉ sợ Diệp Thạch sống cũng không ra làm sao, nên cũng không dám hỏi quá nhiều.

Khi dùng thuật sưu hồn sẽ khiến cho người bị sưu hồn hết sức thống khổ, Bạch Thần Tinh đương nhiên sẽ không dùng với Diệp Thạch, nhưng đối với Diệp Tầm và mấy tên Diệp gia, hắc lại không có một chút cố kỵ.

Tuy rằng đã trải qua thú triều, nhưng người Diệp gia thế mà lại có thể bảo tồn được coi như đầy đủ.

Diên Tinh nói, y từng bị bệnh một trận nên mới phải đổi tên, lúc ấy Bạch Thần Tinh cũng không có nghĩ nhiều.

Nhưng, sau khi sưu hồn đám người Diệp gia thì hắc mới biết được, Diên Tinh là bởi vì trúng độc thiếu chút nữa đã chết.

Mà người hạ độc kia chính là tiểu thiếp của Diệp Tầm do ghen tị với thiên phú của Diên Tinh, mà cũng là do con tiện nhân kia đề nghị đổi tên con trai hắc thành Diệp Thạch.

Diệp Tầm biết rất rõ nguyên nhân Diên Tinh trúng độc là do tiểu thiếp của gã động tay chân, nhưng gã lại đồng ý lời của tiện nhân kia, nói Diên Tinh bị bệnh là bởi vì mệnh không tốt, còn đổi tên con trai hăn từ Diệp Diên Tinh thành Diệp Thạch. Nếu tên của Diên Tinh không bị đổi, vậy thì khi Diên Tinh vừa mới xuất hiện ở Trung Châu, hăn liền sẽ nghi ngờ tới.

Tên khốn Diệp Tầm đó, gã vậy mà dám đối xử với Tâm Dương như vậy, dám đối xử với con trai của hăn như vậy!

Bạch Thần Tinh gắt gao cắn chặt răng, đúng là sai một ly đi ngàn dặm! Hăn rốt cuộc đã khiến cho Tâm Dương, khiến cho Diên Tinh khổ sở bao nhiêu! Hăn vậy mà lại bị tên khốn Diệp Tầm kia lừa mấy chục năm ròng. Vừa nghĩ tới Diệp Tầm, Bạch Thần Tinh liền có một loại xúc động muốn hủy diệt hết thảy.

Thế mà tiện nhân Trang Du kia lại còn nói Diên Tinh bất kính phụ thân, không yêu quý huynh đệ tỷ muội, mà Bạch Nghị lại còn phụ họa với Trang Du. Thật đáng giận, hăn vậy mà...

... ..

Diệp Thạch đi về phía Thanh Hoa Hiên, Bạch Cẩm Nhạc đứng ở trên hành lang dài, đôi mắt sáng quắc nhìn Diệp Thạch.

“Người về rồi.” Bạch Cẩm Nhạc nhìn Diệp Thạch, nhin không được mà lòng tràn đầy ghen tị.

Diệp Thạch: “Ừ.”

Lúc mới gặp được Bạch Cẩm Nhạc, Bạch Cẩm Nhạc chính là ngồi ở trong xe ngựa xanh vàng rực rỡ, từ trên bầu trời bay thẳng qua, nhìn tôn quý mà tao nhã. Còn Bạch Cẩm Nhạc giờ phút này lại sắc mặt âm đạm, khí tức đầy thất vọng.

Bạch Cẩm Nhạc nhìn Diệp Thạch, đôi mắt nồng đậm hận ý, “Hiện tại người rất cao hứng?”

“Cao hứng gì?” Diệp Thạch không hiểu.

“Người đoạt đi nghĩa phụ của ta. Lúc trước ta vẫn luôn khinh thường người, nhưng hiện tại thân phận của ta và người lại thay đổi, người đã có thể nhìn ta không vừa mắt.” Thần sắc Bạch Cẩm Nhạc kích động nói.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Cho dù ta có đoạt hay không đoạt, thì hẳn đều là phụ thân của ta.”

Bạch Cẩm Nhạc cúi đầu, không sai, Diệp Thạch là con trai ruột của Bạch Thần Tinh, nghĩa nữ làm sao có thể so với con trai ruột được, Diệp Thạch căn bản gì cũng không cần làm cũng có thể khiến cho nàng thất bại thảm hại, thứ nàng vẫn luôn mong đợi, Diệp Thạch lại có được dễ như trở bàn tay.

Bạch Thần Tinh vẫn luôn cao cao tại thượng, nàng muốn đạt được một câu khen ngợi từ Bạch Thần Tinh cũng phải hao tổn tâm cơ. Nhưng khi Bạch Thần Tinh đối mặt với Diệp Thạch, Bạch Thần Tinh lại trở thành một phụ thân sủng con mặc kệ hết thảy.

“Không phải là người đi ra ngoài tìm Mộ Thần sao? Người đâu?” Bạch Cẩm Nhạc đổi đề tài hỏi.

“Mộ Thần hẳn...” Diệp Thạch tính nói, chợt nhíu mày tràn đầy đề phòng nhìn Bạch Cẩm Nhạc, “Người muốn gì, người muốn đoạt Mộ Thần với ta sao? Người sẽ không thực hiện được!”

Bạch Cẩm Nhạc cười nhạt một tiếng: “Nếu người thật sự để ý Mộ Thần như vậy thì sao không thấy người mang Mộ Thần lại đây?”

“Song nhi Bạch gia không thể gả ra ngoài, người và cái tên Mộ Thần kia đã định trước là hữu duyên vô phận rồi. Kỳ thật người đã buông tha Mộ Thần rồi phải không.

Tên Trang Du kia giả bộ đối với ai cũng tình thâm ý nặng, kỳ thật trong xương chỉ là một kỹ nữ, vừa tới Trung Châu đã quăng bỏ tình nhân ở nước ngoài, không phải là người cũng như hân đó chứ.”

Diệp Thạch nghe Bạch Cẩm Nhạc mắng Trang Du, trong lòng không khỏi âm thầm đồng ý, trực tiếp xem nhẹ câu nói kế tiếp của Bạch Cẩm Nhạc.

“Người nói song nhi Bạch gia không thể gả ra ngoài?” Diệp Thạch nhú mày, mở miệng hỏi.

Bạch Cẩm Nhạc hí mắt: “Người không biết?”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Ta cũng không phải trường thành trong Bạch gia.”

Bạch Cẩm Nhạc cười lạnh: “Người muốn gả ra ngoài cũng có thể, nhưng người người muốn gả phải đồng ý thông qua Bách Luyện Sát Trận với người, cũng không biết vị kia của người có dũng khí như vậy hay không nhỉ.”

Diệp Thạch nhìn vẻ trào phúng trên mặt Bạch Cẩm Nhạc, thầm nghĩ, cũng không biết Bách Luyện Sát Trận là cái gì, y có thể đi vào thử, nếu như không có nguy hiểm, như vậy tương lai có thể cho Mộ Thần đi vào, còn nếu như nguy hiểm, vậy thì không được để cho Mộ Thần đi mạo hiểm, y trốn rồi đi với Mộ Thần cũng được.

“Có phải là người đang lo tasẽ đoạt Bạch Nghị với người?” Diệp Thạch nhìn Bạch Cẩm Nhạc thần sắc dữ tợn.

Gương mặt Bạch Cẩm Nhạc chợt hiện lên một chút xấu hổ.

“Người yên tâm đi, ta không có hứng thú với giày hồng mà Trang Du đã từng mang.” Diệp Thạch rộng lượng nói.

Bạch Cẩm Nhạc cười khổ trong lòng nhìn Diệp Thạch, Bạch Nghị mà nàng tâm tâm niệm niệm căn bản không là gì ở trong mắt Diệp Thạch cả.

“Sao người lại ở đây?” Bạch Thần Tinh bước tới nhìn Bạch Cẩm Nhạc, trên mặt là vẻ lạnh lùng.

Bạch Cẩm Nhạc khẩn trương lên tiếng: “Con...”

“Người tốt nhất đừng đánh chủ ý gì, nếu không đừng trách ta không niệm tình cảm ngày xưa.” Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói.

“...Con làm sao dám.”

“Không dám thì tốt.”

Bạch Cẩm Nhạc nhìn theo Bạch Thần Tinh, trong lòng cảm thấy trống trớn.

...

Trận pháp thấp.

“Bạch Diên Tinh đã trở lại, nhưng lại không mang theo Mộ Thần về. Ta biết mà, thuật sư không tới hai mươi tuổi đã có năm môn thất cấp làm sao có thể tồn tại được.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Mộ Thần cười: “Đúng là có chút khó tin. Mà Hà tiểu thư có muốn đi bái phỏng Bạch thiếu gia không? Tà thấy gần đây công hội có treo nhiệm vụ phá một trận pháp thượng cổ thất cấp, giải thưởng không thấp, có lẽ có thể mời được Bạch thiếu gia ra tay.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày nói: “Xưa đâu bằng nay,hiện giờcóthân phận đặc biệt... Ta không biếtlà còn có thêmmời được không.”

“Bạch thiếu là một người trọng tình nghĩa, hơn nữa còn thích nguyên thạch.” Mộ Thần thản nhiên cười nói.

Hà Tĩnh Nguyệt cắn chặt răng: “Hiện giờ có một phụ thân như vậy, sao lại thiếu nguyên thạch được chứ. Nhưng mà cũng có thêmmời y thử xem.” Dù sao ai cũng sẽ không ngại có nhiều nguyên thạch.

Trận pháp tháp và Bạch gia bất hòa đã lâu, có lẽ song phương có thể thử cải thiện loại quan hệ này, mà Bạch Diên Tinh chính là một chỗ đột phá rất tốt.

... ..

Diệp Thạch đi ra từ Thanh Hoa Hiên, một con Thôn Thiên Phong đột nhiên lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn Thôn Thiên Phong trước mặt, đôi mắt lập tức mở to.

“Diên Tinh thiếu gia, đây là mấy con Thôn Thiên Phong của ngài sao?” Một người hầu hỏi.

Diệp Thạch kiềm nén sự kích động, gật đầu nói: “Đúng vậy. Mấy cái tên không tự giác này luôn tán loạn nơi nơi, đến giờ cơm mới biết trở về.”

“Diên Tinh thiếu gia, ngài mau thu hồi tui nó đi, nếu không, nếu tui nó bay loạn vào lãnh địa của trưởng lão gia tộc thì sẽ bị làm thịt mất, không tốt đâu ạ.”

“Đúng, phải thu hồi lại mới được.” Diệp Thạch sáng mắt lên nói.

Diệp Thạch vung tay áo, mấy con Thôn Thiên Phong đều bị Diệp Thạch thu lại.

Diệp Thạch nhẹ vỗ về tay áo, trái tim đập mạnh. Đây không phải là Thôn Thiên Phong của y, là của Mộ Thần! Mộ Thần tới tìm y rồi! Thôn Thiên Phong ở chỗ này, vậy Mộ Thần nhất định cũng đang ở ngay phụ cận.

Diệp Thạch nhanh chóng đi vào phòng, thả ra một con Thôn Thiên Phong to nhất, Thôn Thiên Phong bay một vòng trước mặt Diệp Thạch, nhổ ra một chiếc nhẫn.

Diệp Thạch nhìn chiếc nhẫn không gian mà Thôn Thiên Phong nhổ ra, trong lòng kích động không thôi.

Trong nhẫn không gian có mấy bình đan dược thất cấp, còn có một cây roi thất cấp, một chõng phù chú...

Diệp Thạch thấy trong nhẫn không gian không có nguyên thạch, cảm thấy khẳng định là gần đây Mộ Thần sống rất khổ, hiện giờ y có nguyên thạch, chờ y gặp được Mộ Thần, y nhất định sẽ đưa nguyên thạch cho Mộ Thần dùng.

Diệp Thạch có hơi run tay mở phong thư trong nhẫn không gian ra đọc, ở trong thư Mộ Thần đơn giản giới thiệu một chút sinh hoạt của hắn trong khoảng thời gian này, nói cho Diệp Thạch biết hắn đã kế thừa năm tòa Linh Tháp, tu vi cũng tăng lên tới võ hoàng thất tinh, hiện giờ hắn đang ở trong trận pháp tháp, đã dịch dung, sửa lại tên.

“Tự biệt sau xa sơn ẩn ẩn, càng sao chịu được xa thủy lân lân.

Thấy dương liễu phi miên cồn cồn, đối hoa đào say mặt huân huân.

Thấu nội các làn gió thơm từng trận, dấu trọng môn mộ vũ sôi nổi.

Sợ hoàng hôn đột nhiên hoàng hôn, không tiêu hồn làm sao không tiêu hồn.

Tân đề ngân áp cũ đề ngân, đoạn trường nhân ước đoạn trường nhân.

Thạch Đầu, người, sống có tốt?”

(自別後遙山隱隱，更那堪遠水粼粼。

見楊柳飛綿滾滾，對桃花醉臉醺醺。

透內閣香風陣陣，掩重門暮雨紛紛。

怕黃昏忽地又黃昏，不銷魂怎地不銷魂。

新啼痕壓舊啼痕，斷腸人憶斷腸人。

T-T ai dịch dùm với)

Diệp Thạch giữ chặt phong thư của Mộ Thần, cắn chặt môi, hốc mắt không kiềm được nóng lên, “Ta rất tốt! Nhưng mà không biết, người có tốt hay không.”

Diệp Thạch nghiêng đầu nghĩ, Mộ Thần thật là xấu xa, chỉ nói là hẩn dịch dung, sửa lại dung mạo, xen lẫn trong trận pháp tháp, lại không nói ra thân phận hiện giờ của hẩn, nhưng không sao cả, dù Mộ Thần không nói, y cũng nhất định có thể nhận ra được! Khóe miệng Diệp Thạch nhin không được mà cong lên.

Mộ Thần đúng là thông minh, lúc trước y còn lo lắng rằng lỡ Mộ Thần đến Trung Châu bị chú ý quá mức, rồi bị người ta kiêng kị thì sao. Không nghĩ Mộ Thần đã sớm nghĩ tới.

Khi trước y nơi nơi kể với mọi người là Mộ Thần gì cũng biết, chắc là đã rước lấy không ít phiền phức cho Mộ Thần rồi, kể tiếp, chính y phải ăn nói cẩn thận một chút.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

251. Chương 251

“Tiểu thư, tiểu thư!” Một thị nữ nghiêng ngả lão đảo đi đến.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn thị nữ thần tình ửng hồng bộ dáng, cười cười, hỏi: “Chuyện gì mà vội vã như vậy?”

Thị nữ vội bẩm báo: “Tiểu thư, có người tới tìm!”

“Ai tới mà khiến người kích động như vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

“Diệp Thạch, à không không, bây giờ là Bạch Diên Tinh chứ! Là Bạch thiếu gia đến!” Thị nữ tràn đầy kích động nói.

Trên gương mặt Hà Tĩnh Nguyệt nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, “Y vậy mà đến đây?!” Nàng còn đang do dự có nên đi tìm Bạch Diên Tinh hay không, không ngờ y lại tự mình đưa lên cửa.

Diệp Thạch ngồi ở trong đại sảnh, đầy hưng trí quan sát chung quanh.

Nơi này trước kia y thường xuyên đến, bây giờ đến lại, cảnh vẫn như trước, nhưng thái độ của những người trong trận pháp tháp lại đều thay đổi, trước kia họ khinh thường lai lịch của y, hiện giờ lại đều kính sợ y. Kỳ thật y càng quen với bộ dáng mắt đặt trên đỉnh đầu của những người đó trước kia.

“Diệp Tinh thiếu gia, người đã tới rồi, đúng là về vang cho kẻ hèn này nha!” Hà Tĩnh Nguyệt đi ra, tràn đầy ý cười nói.

Diệp Thạch bất đắc dĩ liếc mắt với Hà Tĩnh Nguyệt: “Hà tiểu thư, người đừng nói vậy.”

“Sao người lại tới đây?” Hà Tĩnh Nguyệt thoải mái ngồi xuống hỏi.

“Ta tới nhận nhiệm vụ.” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Hà Tĩnh Nguyệt tràn đầy vui vẻ nói: “Vừa vặn, bên này có một nhiệm vụ, làm một trận pháp thượng cõm người am hiểu nhất, nhưng cái trận pháp lần này không phải là thất cấp sơ kỳ mà là thất cấp trung kỳ, độ khó lớn hơn cái lúc trước người phá rất nhiều, cũng không biết...”

“Khó khăn á? Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là, nguyên thạch có nhiều hay không.” Diệp Thạch nói chen vào.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút nghi ngờ nhìn Diệp Thạch: “Người thiếu nguyên thạch lắm hả?” Không phải chứ? Bạch Thần Tinh rất hào phóng mà, chẳng lẽ nào lại bạc đãi con mình?

Diệp Thạch lắc đầu: “Không thiếu, nhưng mà nguyên thạch cũng không phải thứ nóng tay, tất nhiên là càng nhiều càng tốt rồi.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhướng mày nhìn Diệp Thạch, không khỏi thầm nghĩ, tuy y đã thành con của Bạch Thần Tinh, nhưng cái bản tính tham tiền này lại không biến đổi chút nào.

“Lần này người về có tìm được Mộ Thần không?” Hà Tĩnh Nguyệt nhin không được, tò mò hỏi.

Diệp Thạch thản nhiên lắc đầu: “Không có, không thấy hần.”

Hà Tĩnh Nguyệt thầm nghĩ quả nhiên, người mà căn bản không tồn tại thì sao tìm được!

“Trận pháp tháp gần đây thế nào, có nhân tài mới nào xuất hiện không?” Diệp Thạch dời qua đề tài khác.

Hà Tĩnh Nguyệt lập tức hưng trí bừng bừng nói: “Có chứ! Mấy ngày hôm trước có một trận pháp sư lục cấp tên là Trần Mộc gia nhập, Trần Mộc đó là một võ hoàng nhất tinh, bản lĩnh xác thực không tồi, đương nhiên là không có cách nào so với người rồi, cũng đúng thôi, làm sao tìm được người nào trẻ tuổi cỡ người, lại có trận pháp thuật mạnh như người chứ.”

Diệp Thạch vốn định nói trận pháp thuật của Mộ Thần rất lợi hại, nhưng ngấm lại liền nuốt xuống.

“Trần Mộc là người thế nào?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Trần ổn, khôn ngoan, và khéo léo trong việc tính toán. Còn chưa có trận pháp lục cấp nào qua tay hắn mà không phá được.” Hà Tĩnh Nguyệt tràn đầy bội phục kể.

Diệp Thạch nghiêng đầu nhìn vẻ mặt đặc ý của Hà Tĩnh Nguyệt, trong lòng không biết sao vừa có chút đặc ý, vừa có chút ghen, nói: “Người như vậy nhất định là rất được hoan nghênh, được rất nhiều người theo đuổi.”

Hà Tĩnh Nguyệt lắc lắc đầu, thở dài: “Thế thì lại không có, tuy Trần Mộc rất lợi hại, nhưng đáng tiếc...”

Diệp Thạch có chút không hiểu nhìn Hà Tĩnh Nguyệt.

“Hắn đến kia.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch quay đầu nhìn ra người ngoài cửa, một khuôn mặt như bị nước sôi tạt vào ánh vào mi mắt Diệp Thạch, trong lòng Diệp Thạch kích

động không thôi. Mộ Thần, là Mộ Thần!

Mộ Thần chậm rãi đi tới trước mặt hai người, cung kính nói: “Chào Bạch thiếu, chào Hà tiểu thư.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười xin lỗi với Diệp Thạch, nói nhỏ: “Điện mạo Trần Mộc không tốt lắm, làm người sợ rồi phải không?”

Diệp Thạch lắc đầu, không cho là đúng mà nói: “Không có! Hẳn như vậy rất tốt, nếu là người chân chính thích hẳn thì sẽ không để ý bộ dáng của hẳn như thế nào, hẳn như vậy sẽ khiến cho người thích hẳn rất có cảm giác an toàn.”

Diệp Thạch trộm nhìn Mộ Thần, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

“Tháp chủ đại nhân, tức phước của người hiền giả rất có cảm giác an toàn đó nha. Y nhất định là đang hy vọng người thật sự bị hủy dung, như vậy người liền sẽ không bị người nào nhớ thương tới nữa.” Tháp Linh cười nhạo một tiếng.

“Bạch thiếu, thiên phúc của Trần Mộc không tồi, hy vọng người có thể chỉ điểm cho hẳn một chút.” Hà Tĩnh Nguyệt nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhanh chóng gật đầu: “Được! Ta thích nhất là dạy người khác mà.” Rồi quay qua nói với Mộ Thần: “Người có vấn đề gì muốn hỏi ta không? Ta biết rất nhiều nha.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...”

“Bạch thiếu đúng là người tốt, không có được, vừa lúc ta có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo.” Mộ Thần như đang thụ sủng nhược kinh, nói.

“Vậy không bằng chúng ta đi vào tỉnh thất nào đó trong trận pháp tháp nói chuyện?” Diệp Thạch đề nghị.

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Được!”

Tỉnh thất trong trận pháp tháp chính là nơi dành cho đệ tử trận pháp tháp tu luyện.

Hà Tĩnh Nguyệt không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy, liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, rồi truyền âm dặn dò Mộ Thần: “Chiêu đãi cẩn thận đấy.”

Mộ Thần như có như không gật đầu với Hà Tĩnh Nguyệt, Diệp Thạch không lên tiếng yên lặng nhìn hai người hờ hững.

...

Vừa tiến vào tỉnh thất, Diệp Thạch lập tức không chờ đợi được mà nhào lên, gắt gao ôm chặt Mộ Thần từ phía sau lưng.

Mộ Thần thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Người không sợ nhận sai sao?”

Diệp Thạch tựa vào trên lưng Mộ Thần, đôi tay ôm Mộ Thần lại chặt thêm vài phần, thì thào nói: “Sẽ không! Người hóa thành tro tã cũng nhận ra, huống chi, người chỉ là thay đổi khuôn mặt thôi mà.”

Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần nói: “Tháp chủ đại nhân, tức phúc của người thật lợi hại, người hóa thành tro tã cũng nhận ra được! Có tức phúc lợi hại như này, người chết chắc!”

Mộ Thần giam cầm Tháp Linh lại, để qua một bên.

Mộ Thần nhắm mắt lại, thì thào hỏi: “Hơn nửa năm nay, người sống có tốt không?”

Diệp Thạch căn môi, nửa năm nay hẳn sống rất vất vả, nhưng kỳ thật, khi còn bé hẳn từng sống vất vả hơn nhiều.

Nhưng bởi vì khi còn bé, lúc một mình đối mặt với khó khăn, Diệp Thạch cũng không cảm thấy gì, nhưng một khi đã có người toàn tâm toàn ý quan tâm yêu thương, một khi đã có người giờ phút nào cũng chống đỡ một mảnh trời, một khi có người mọi chuyện đều lấy người làm trung tâm, như vậy khi chợt mất đi loại ấm áp này, lần thứ hai trở về cái loại hoàn cảnh tứ cố vô thân đó, Diệp Thạch cảm thấy trái tim như bị đao cắt.

“Tarấttốt, chilà ta rất nhớ người, rất nhớ người, rấtrấtnhớ người.” Diệp Thạch tựa cằm lên vai Mộ Thần, hoàn toàn khắc chế không nổi kích động trong lòng, nước nở ra tiếng.

Mộ Thần nhắm mắt lại, tràn đầy đau lòng: “Thực xin lỗi, nếu ta biết phải rờikhỏingười lâu như vậy,lúc trước ta sẽ không để cho người đi.”

Nghĩ đến việc Diệp Thạch một mình đối mặt với Bạch gia đe dọa, Mộ Thần đã cảm thấy muốn giết người, may mà Bạch Thần Tinh xuất hiện coi như đúng lúc.

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Chỉ cần có thểgặp lạingười, ta vất vả một ít cũng khôngsao.”

“...Người gầyđi rồi.” Mộ Thần thấy Diệp Thạch gầy đi, không khỏi có chút đau lòng.

Diệp Thạch sờ sờ mặt: “Cóhả? Gầy đẹphơn mà.”

“Nói bậy, ta thích Thạch Đầucủa ta cóthịt,phảidưỡng béongười mộtchút mớiđược.” Mộ Thần trêu tức.

...

Nỗi kích động khi vừa gặp mặt lại đã qua, hai người đều từ từ bình tĩnh lại.

“Vừa rồi người với Hà Tĩnh Nguyệt mắt đi mây lại làm gì?” Diệp Thạch ngồi ở đối diện Mộ Thần, ghen tị nói.

Mộ Thần cười cười bất đắc dĩ: “Đúng là bình dấm chua, với cái bộ dáng hiện tại này của ta mà người còn chưa có cảm giác an toàn sao?”

Diệp Thạch sờ sờ gương mặt Mộ Thần, nói: “Chỉ có một chút thôi. Mộ Thần quá lợi hại, ai cũng đều thích, cho dù có bị hủy dung thì cũng vẫn có rất nhiều người thích.”

Mộ Thần bỏ đi lớp minh văn trên mặt, lộ ra tướng mạo sẵn có, “Ta cũng không có mặt mũi như người tưởng tượng đâu, mấy nữ tu trong trận pháp tháp thấy ta như thấy quỷ, còn Hà Tĩnh Nguyệt vừa rồi chỉ là truyền âm nói với ta, kẻ ta đừng có đắc tội người, thân phận của người hiện tại không như trước, dù là Hà Tĩnh Nguyệt cũng phải lấy lòng người đấy.”

Diệp Thạch nhún vai: “Tuy rằng có một phụ thân thực lực mạnh đúng là rất tốt, nhưng nếu lúc nào cũng bị người ta kinh sợ thì cũng không tự tại đâu.”

“Đúng là ‘thân ở trong phúc mà không biết phúc’.” Mộ Thần lắc đầu cảm thán.

Diệp Thạch bắt đầu kể chuyện đã trải qua trong khoảng thời gian này với chuyện của Khúc Tâm Dương cho Mộ Thần nghe.

“Cho nên, năm đó phụ thân người có trở về tìm mẫu phụ người, nhưng sau đó hẳn bị Diệp Tâm lừa, rồi bỏ chạy đi luôn?” Mộ Thần cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy đấy.”

Mộ Thần cúi đầu âm thầm nghĩ, có một phụ thân gốc như vậy, khó trách Thạch Đầu lại không thông minh, thì ra là di truyền nha!

“Trang Du là tộc nhân Mệnh Tộc?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Phải. Nghe nói cái chủng tộc này đến vô ảnh đi vô tung, cao thủ trong tộc nhiều như mây, nhưng lại không có ai biết gốc của bọn họ ở đâu.”

“Người hiểu biết bao nhiêu về Mệnh Tộc?” Mộ Thần tiếp tục hỏi.

Diệp Thạch nghiêng răng nói: “Phụ thân nói, Mệnh Tộc giỏi về dò xét thiên cơ và cướp đoạt số mệnh, còn nói ta với Trang Du có bát tự tương khắc, là khắc tinh trời sinh, ta...” Tuy rằng phụ thân không nói gì thêm, nhưng Diệp Thạch biết, bát tự của y sợ là không có mạnh bằng Trang Du, nếu như không có Mộ Thần, chính y có lẽ đã sớm bị Trang Du hại chết không có chỗ chôn.

Mộ Thần siết chặt tay, vận may của Trang Du quả thật là quá tốt, Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh mới vừa quen biết nhau thì Trang Du đã bị đón đi rồi, nếu chậm thêm một bước thôi, Bạch Thần Tinh khẳng định sẽ ra tay với Trang Du.

Mộ Thần cúi đầu, căn cứ theo tình huống mà gần đây hắn nghe được, Trang Du có địa vị không thấp ở Mệnh Tộc, mà người như vậy lại xuất hiện ở nước ngoài, tất nhiên là có ý đồ.

Hắn nghe được rằng, cái chủng tộc Mệnh Tộc này rất ghê tởm, nó có thể dung hợp huyết thống của người khác.

Dựa theo quyển sách mà hắn đã đọc kia ghi lại, Lam Nhược Phong nhận ra sự khác thường của máu Diệp Thạch, Diệp Thạch chết ở trên tay Lục Nghiêu, rất có khả năng là bị hai tên ra vẻ đạo mạo là Lam Nhược Phong và Lục Nghiêu rút máu đi.

Nếu những người đó lại gặp được Bạch Nghị, vậy giúp đỡ Trang Du giả tạo thân phận là chuyện vô cùng có khả năng. Nếu như Bạch Nghị cười “nhi tử” của Bạch Thần Tinh, như thế Bạch Thần Tinh còn có thể không che chở cho vị “con rể” đó sao.

Nếu mọi chuyện đúng như hần suy đoán, vậy Bạch Thần Tinh kia thật đúng là một tên xui xẻo.

Lấy tính tình dùng qua liền ném của Trang Du, nếu Bạch Thần Tinh đã bị lợi dụng xong thì chắc chắn sẽ bị buông tha, nói không chừng là khi chết đến nơi mới biết được, biết con trai ruột của mình đã sớm chết, lại chính là chết ở trong tay đám nhân tình của Trang Du, chết không nhắm mắt.

“Mộ Thần, người đang suy nghĩ gì thế?” Diệp Thạch hỏi, quơ quơ bàn tay trước mặt Mộ Thần.

Mộ Thần giật mình tỉnh lại, cười cười, sắc mặt chột hung ác nói: “Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ, mệnh của Trang Du đúng là thật cứng nhỉ!”

Diệp Thạch có chút không cam lòng gật đầu đồng ý: “Phải đó!” Lam Nhược Phong chết, Lục Nghiêu chết, thế mà Trang Du lại vẫn còn sống như trước, còn hay khiến cho y ngọt ngào nữa chứ.

“Tạm thời người đừng nói với ai là chúng ta quen biết nhau, ta hoài nghi chuyện Mệnh Tộc đưa Trang Du đến nước ngoài chính là vì năm tòa Linh Tháp ở Linh Tháp Châu, mà năm tòa Linh Tháp đó hiện tại đang ở trong tay ta.” Mộ Thần trầm giọng nói.

Diệp Thạch sửng sốt: “A? Năm tòa Linh Tháp? Người có căn cứ gì sao?”

Mộ Thần lắc đầu: “Tạm thời thì không có, chỉ là một loại trực giác thôi, nhưng năm tòa Linh Tháp quả thật rất bất phàm, không thể không cẩn thận

hơn.”

Diệp Thạch gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

252. Chương 252

“Mộ Thần, vếtin tức của người, ta có thể nói chopụ thâna biếtkhông?” Diệp Thạch mở to đôi mắt trông mong nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần suy tư một chút, rồi lắc đầu nói: “Ta nghĩ là đừng.”

“Người không tinphụ thâna sao?” Diệp Thạch có chút ảm đạm, dừng một chút lại nói: “Kỳ thật phụ thânalà người tốt, chỉlà bị Diệp Tâm lừamà thôi.”

Bạch Thần Tinh thật sự đối với y rất tốt, tình thương của phụ thân mà y đã từng mong đợi, Bạch Thần Tinh đều cho y, phụ thân cho y ấm áp, nhưng không giống Mộ Thần, nhớ tới đều như đang nằm mơ vậy.

Như bây giờ rất tốt, có Mộ Thần, có phụ thân, nếu mẫu phụ có thể tỉnh lại nữa, như vậy Diệp Thạch cảm thấy y sẽ không còn cầu gì thêm.

“Khôngphảilàkhông tintửởngnhân phẩmcủaphụ thân người,chỉlà hãnquá ngốc.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, căn môi ảo não nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc gật gật đầu nói: “Người nói cũngđúng, hãnvậy mà lại bị Diệp Tâm lừa dốitrong mấy chụcnăm, cònlấyquyềnsáchgiatruyềncủaBạch gia giao cho Diệp Tâm.Nhìn quyển sáchđórách rườinhư vậy, nói không chừng Diệp Tâm còn xem nó là rác rưởiấy chứ.”

Mộ Thần bất đắc dĩ thở dài, không ngờ người có đầu óc đơn giản như Bạch Thần Tinh lại là thiên tài của Bạch gia, đúng là khó có thể tưởng tượng.

Nhưng cũng có thể là do yêu quá sâu đậm, thế nên mới bị trúng ma chướng.

“Đúng rồi, ta nghe nói nếu muốn kết hôn với song nhi Bạch gia thì nhất định phải thông qua Bách Luyện Sát Trận?” Mộ Thần hỏi.

Gương mặt Diệp Thạch cứng ngắc lại, gật đầu nói: “Đúng. Nghe nói Bách Luyện Sát Trận rất nguy hiểm, đến hôm nào ta đi thăm dò đã, nếu như có nguy hiểm, ta sẽ trốn theo người, không sao đâu.”

“Ta muốn cưới người thì nhất định sẽ quang minh chính đại, ta nhất định phải hướng người Bạch gia chứng minh rằng ta có năng lực cưới người! Người, không tin ta sao?” Mộ Thần tươi cười mê hoặc nhìn Diệp Thạch, trong giọng nói có một cổ ngạo ngễ nói không nên lời.

Khuôn mặt Diệp Thạch hồng hồng, “Ta đương nhiên là tin tưởng người rồi, phụ thân ta cũng như vậy mà còn có thể xông qua Bách Luyện Sát Trận, huống chi đây là người chứ.”

Mộ Thần: “...” Nếu Bạch Thần Tinh ở trong này, nhất định vẻ mặt của hắn sẽ rất thú vị.

“Mộ Thần!” Diệp Thạch ngắc đầu, bất an gọi một tiếng.

“Người muốn nói gì?” Mộ Thần hỏi.

“Về sau chúng ta đều phải lấy thân phận hiện tại của người để gặp mặt hả?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng thế. Nhờ phúc của người, hiện tại “Mộ Thần” đúng là thanh danh hiển hách, không biết có bao nhiêu người chờ để tới cửa khiêu chiến đâu.”

Diệp Thạch hết sức xấu hổ cúi đầu: “...Xin lỗi.”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không sao, dù sao cũng không có ai tin, ngược lại là làm phiền tới Hà tháp chủ với phụ thân của người, bị người ta ở sau lưng nói đầu óc có vấn đề.”

Diệp Thạch: “Hà tháp chủ với phụ thân tôi bị người ta hiểu lầm một chút, cũng không có vấn đề gì, quan trọng là an nguy của người kia...”

Mộ Thần tỏ vẻ không sao, nói: “Ta không sao đâu, ta vẫn rất tốt này.”

Mộ Thần nhìn khuôn mặt đỏ rực của Diệp Thạch, cười hỏi: “Sao?”

Diệp Thạch có hơi ngại ngùng nói: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ, sao này chúng ta gặp mặt đều lén lút lút lút, nhìn giống như là đang yêu đương vùng trộm vậy ấy.”

Mộ Thần sững sốt một chút, lập tức nở nụ cười, “Đúng vậy, đúng là yêu đương vùng trộm. Chuyện tuyệt vời nhất trên đời này chính là thâm hương thiết ngọc đó.” Mộ Thần thừa dịp Diệp Thạch không chú ý, in một nụ hôn ở trên mặt Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt, chợt lấy ra một cái nhẫn không gian đưa cho Mộ Thần, nói: “Cái này cho người này.”

Mộ Thần đảo qua nhẫn không gian, nhìn thấy một đồng nguyên thạch trong đó.

“Thạch Đầu bây giờ giàu quá ta.” Mộ Thần không nhin được mà than.

Diệp Thạch có hơi chút đặc ý: “Phải đó, bây giờ ta đã có thể nuôi người được rồi đó nha.”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Sao ta có thể để người nuôi được, phải là do ta nuôi gia đình mới đúng.”

Diệp Thạch không cho là đúng: “Không thể cứ cái gì cũng dựa vào người chứ.”

Mộ Thần có chút do dự.

“Tháp chủ đại nhân, làm một tiểu bạch kiểm bị bao dưỡng cũng không có gì không tốt mà, mặt mũi gì đó đều là giả, nguyên thạch mới là thật.”

“Thật không nghĩ tới lại có người lấy ran nhiều nguyên thạch như vậy bao dưỡng người nha! Lúc trước ta thế mà lại xem thường mị lực của người, ta thật đáng chết mà.”

“Tháp chủ đại nhân, người có điều kiện như thế thì cứ làm tiểu bạch kiểm thật tốt, bị người ta nuôi, ôm đùi thật tốt luôn. Chứ dựa vào cái tốc độ kiếm nguyên thạch như ốc sên kia của người thì phải bao nhiêu năm mới có thể chữa trị năm tháp xong!”

“Ôi, tháp chủ đại nhân, ta sai rồi, không nỡ bỏ con sao bắt được sói, vì để cưới được một lão bà có tiền như này, người chị họ mạo hiểm một chút xông vào cái sát trận kia cũng không sao, thông qua xong, người liền bẻ gọn núm nguyên thạch này trở về, thật tốt nha!”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch quan sát sắc mặt Mộ Thần, quan tâm hỏi: “Người sao vậy?”

Mộ Thần ngẩng đầu, một cái tiểu tháp từ trong thức hải Mộ Thần vọt ra, ôm cổ Diệp Thạch lấy nhả không gian, lại lùi về trong thức hải Mộ Thần.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, mở to mắt hỏi: “Mộ Thần, đó là cái gì vậy? Đó có phải là thứ trong trận pháp tháp không?”

“Phải, nhưng cũng không phải. Năm Tháp Linh dung hợp, Tháp Linh trận pháp tháp cũng ở bên trong đó.” Trong năm Tháp Linh, Tháp Linh trận pháp tháp tựa hồ là mạnh hơn một chút, sau khi dung hợp thì có vẻ là lấy Tháp Linh trận pháp tháp cầm đầu.

Diệp Thạch hưng phấn chà xát tay, nói: “Mộ Thần, người có thể khống chế nó không? Ma bắt nó ra chơi vui đùa một chút đi!”

Mộ Thần: “...Được.”

“Tháp chủ đại nhân, người là cái tên hỗn đản không biết xấu hổ! Chỉ vì nam sắc, người lại có thể giao người cao quý như ta cho người ta chơi đùa!” Tiểu tháp vô cùng khó chịu nói.

Mộ Thần nói: “Không phải là người muốn ta làm tiểu bạch kiểm thật tốt sao, ta đang dựa theo lời người phân phó đấy thôi.”

Tháp Linh: “...”

...

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Diệp Thạch đi ra cùng Trần Mộc thì vội vàng bước tới đón.

“Ha người tán gẫu thế nào?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi trước.

“Bạch thiếu đúng là có tài về trận pháp, cực kỳ tuyệt, chỉ tùy tiện nhắc nhở một đôi lời cũng khiến cho ta hiểu ra.” Về mặt Trần Mộc tràn đầy vui

sướng và kích động.

Diệp Thạch chấp tay sau lưng, lên mặt nói: “Trần Mộc tuy thiên tư không đủ, nhưng lại chẳng ở chỗ chịu cố gắng, chỉ cần có đủ thời gian thì tất thành châu báu, nhưng, nếu muốn so với tã thì có hơi khó khăn.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười: “Bạch thiếu, người bình thường sao có thể so sánh với người được.”

Diệp Thạch quay đầu đối với Hà Tĩnh Nguyệt, hỏi: “Hà tiểu thư, hình như vừa nãy người nói là có một nhiệm vụ phát triển pháp thượng cổ thích hợp để tan hận?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch nói: “Được, ta tiếp nhận.”

“Vậy thì tốt quá.” Hà Tĩnh Nguyệt vui vẻ nói.

“Để Trần Mộc đi cùng tã đi, Trần Mộc có khả năng tính toán kinh người, không chừng hẳn cũng có thể giúp được một chút.” Diệp Thạch giả bộ vô ý đề nghị.

Hà Tĩnh Nguyệt chỉ coi như Diệp Thạch đang muốn chỉ điểm cho Trần Mộc, liền nói: “Vậy thì đa tạ Bạch thiếu.”

“Thế thì gặp lại sau.” Tuy rằng còn muốn ở cùng Mộ Thần một chút nữa, nhưng Diệp Thạch lại lo bị người khác nghi ngờ, cường chế nổi không muốn trong lòng mà rời đi.

“Trần Mộc, Bạch thiếu rất coi trọng người đó nha.” Hà Tĩnh Nguyệt nói với Mộ Thần.

Trần Mộc làm vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, “Bạch thiếu không có kiêu căng một chút nào cả, để ở chung thật đấy.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn theo Diệp Thạch, gật đầu đồng ý, có một chút buồn bã nói: “Y đúng thật là người tốt.”

...

“Về rồi à.” Bạch Thần Tinh nói.

Diệp Thạch gật đầu hỏi: “Vâng. Mà nè phụ thân, chuyện Phản Linh Đan đã có tin tức chưa?”

Bạch Thần Tinh rũ mắt: “Ta đã đi tới đan tháp hỏi, bên đó nói là họ không có phương thuốc Phản Linh Đan, nhưng có khả năng trong Thiên Cơ Bí Cảnh sẽ có.”

“Thiên Cơ Bí Cảnh?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Bạch Thần Tinh nói: “Phải. Thiên Cơ tộc là một chủng tộc thượng cổ, tộc nhân bộ tộc đó đều thích nghiên cứu học thuật, nhưng mà thời thế đổi thay, bộ tộc này cũng dần biến mất trong dòng thời gian.”

Diệp Thạch cau mày, hỏi: “Thiên Cơ Bí Cảnh ở đâu thế ạ?”

“Thiên Cơ Bí Cảnh cứ cách mỗi mười ngàn năm sẽ xuất thế một lần, dựa theo kết quả suy tính, nhanh thì một năm mà chậm thì ba năm, hẳn là cũng sắp xuất thế rồi. Nhưng mà có một chuyện, người tiến vào Thiên Cơ Bí Cảnh không thể có cốt linh vượt qua ba mươi tuổi.” Bạch Thần Tinh nhíu mày nói.

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy, hẳn đã đáp ứng Khúc Khôn sẽ dốc hết toàn lực cứu Khúc Tâm Dương, nhưng kết quả là lại phải dựa vào con trai của hắn.

Bạch Thần Tinh thở dài một hơi nhìn Diệp Thạch: “Xin lỗi con, là do phụ thân không có bản lĩnh, bây giờ chỉ đành nhờ vào con.”

Diệp Thạch không cho là đúng, lắc đầu nói: “Đó cũng là mẫu phụ của con mà. Con đương nhiên cũng phải đóng góp chứ.”

Bạch Thần Tinh khổ sở nhắm mắt lại. Hắn đã phụ lòng Tâm Dương, vậy mà Tâm Dương lại vẫn sinh cho hắn một đứa con ngoan.

“À phụ thân, con vừa mới nhận một cái nhiệm vụ của công hội trận pháp sư.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thần Tinh nhíu mày nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Nguyên thạch không đủ dùng à?”

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Cũng không phải, chỉ là con muốn ra ngoài hoạt động một chút, tay nghề không luyện sẽ lẹ.”

“Nhưng sao lại nhận nhiệm vụ của trận pháp tháp?”

“Con đâu có quen ai trong Bạch gia đâu.” Diệp Thạch bĩu môi.

Bạch Thần Tinh: “Con thích là được rồi, ta sẽ phái vài võ tông đi theo bảo hộ con.”

Diệp Thạch liền vội vàng lắc đầu, “Không cần đâu ạ, con rất là lợi hại đấy, không cần võ tông bảo hộ đâu. Con còn từng giết mấy võ tông cơ mà.”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ lắc đầu: “Khi đó là con dùng Bạo Hoàng Đan.” Cái thứ Bạo Hoàng Đan này trong vòng một năm chỉ có thể dùng một lần, nếu dùng nhiều thì kinh mạch sẽ bùng nổ mà chết.

“Nhưng mà bây giờ thân phận của con đã thay đổi, sẽ không có ai dám ra tay với con đâu.” Diệp Thạch nghiêng đầu nói.

Bạch Thần Tinh hí mắt, lấy ra một chiếc vòng tay ánh kim đeo lên cổ tay Diệp Thạch, “Nếu như công gặp được tình huống nguy hiểm đến tánh mạng, cái vòng tay này sẽ hình thành một cái lồng phòng hộ, trong nháy mắt sẽ định

vị vị trí của con. Trên vòng tay có một truyền tống trận, ta sẽ lấy tốc độ nhanh nhất truyền tống đến bên cạnh con.”

Hai mắt Diệp Thạch lấp lánh, vuốt ve chiếc vòng trên tay: “Thật thần kỳ, cho con thêm hai cái nữa đi.”

“Đây chính là pháp khí bát cấp đó, concoinó là cái gì vậy!” Bạch Thần Tinh trừng mắt nhìn Diệp Thạch một cái.

Diệp Thạch thè lưỡi, vui vẻ nhẹ vỗ về chiếc vòng tay.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

253. Chương 253

“Thập Ngũ gia!” Một võ tòng áo xanh cung kính cúi mình chào Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh có chút nghi hoặc hỏi người nọ: “Có chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là ngày hôm qua thiếu gia có tới Bách Thảo Đường của chúng ta, lĩnh đi hơn ba mươi gốc linh thảo thất cấp.” Bạch Lễ trộm liếc mắt dò xét một cái, cẩn thận nói với Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhíu mày hỏi: “Hơn ba mươi gốc linh thảo thất cấp?” Ở nước ngoài thì linh thảo thất cấp một gốc cũng khó tìm, nhưng linh thảo thất cấp ở Trung Châu thì lại không “một gốc khó cầu” như nước ngoài, thế nhưng cũng coi như là hiếm lạ, hơn ba mươi gốc cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Bạch Lễ gật đầu: “Đúng thế ạ.”

Trước kia Bạch Cẩm Nhạc là nghĩa nữ của Bạch Thần Tinh, thân phận quý không nói, mà Bạch Diên Tinh là con trai ruột của Bạch Thần Tinh, ai cũng nhìn ra được địa vị của Bạch Diên Tinh.

Bạch Thần Tinh xem đứa con trai này như châu như bảo, hận không thể đưa hết tất cả tới trước mặt y. Thấy Bạch Diên Tinh đi xung quanh nơi Bách Thảo Đường, Bạch Lễ sao có thể không chiêu đãi cho tốt được.

Bạch Lễ thấy Bạch Diên Tinh có hứng thú linh thảo thì lập tức hỏi y có muốn hay không, Bạch Diên Tinh nói là y không có nguyên thạch, nghe vậy Bạch Lễ liền nói không cần nguyên thạch cũng không sao, nào biết Bạch Diên Tinh nghe xong liền vui vẻ, trực tiếp lĩnh đi ba mươi gốc linh thảo thất cấp trong Bách Thảo Đường.

Bạch Thần Tinh nhíu mày, liếc nhìn Bạch Lễ, không kiên nhẫn nói: “Chỉ là hơn ba mươi gốc linh thảo thất cấp mà thôi, cũng không phải là thứ gì quý. Cứ trừ trong thẻ của ta là được.”

Bạch Lễ vội giải thích: “Thập Ngũ gia, không phải là đang lo hơn ba mươi gốc linh thảo thất cấp kia, mà chính là đang lo tiểu thiếu gia không biết nhân tâm hiểm ác, bị người khác lừa gạt.”

Bạch Diên Tinh cau mày: “Con ta có ung cốt như thế sao? Diên Tinh sinh ra ở nước ngoài, chưa từng thấy được bao nhiêu linh thảo thất cấp, khi nhìn thấy khó tránh khỏi tò mò, điều này cũng không có gì, nếu y muốn thì người đưa cho là được, mất bao nhiêu nguyên thạch thì cứ tính trên người ta, chẳng lẽ người sợ ta trộm không nổi sao?”

Bạch Lễ thấy sắc mặt Bạch Diên Tinh trầm xuống, vội vã nói: “Không dám, không dám ạ.”

“Người lui xuống đi.” Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói.

Bạch Lễ cuống quýt lui xuống. Trong gia tộc đúng là cũng có người sủng con cái mình, nhưng sủng như Bạch Thần Tinh thì lại rất ít.

Thế nhưng điều này cũng không thể trách Bạch Thần Tinh, hẳn không có thể thiếp, chỉ có một đứa con trai là Bạch Diên Tinh, không sủng y thì cũng không có ai để sủng.

Bạch Thần Tinh hí mắt, sao Diên Tinh lại vô duyên vô cớ muốn lấy nhiều linh thảo thất cấp như vậy làm gì, trừ phi là... Mộ Thần! Diên Tinh

không biết luyện đan, nhưng mà Mộ Thần lại biết!

Nhất định Diên Tinh đã gặp được Mộ Thần, nếu không lấy tính tình Diên Tinh thì sao có thể an phận như thế.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, Diên Tinh gặp được Mộ Thần nhưng lại không có nói với hắn, y đây là không tin được hắn, hay là...

Bạch Thần Tinh thở dài, trong lòng tự nhiên cảm thấy trống rỗng.

...

Trong phi thuyền.

Mộ Thần thưởng thức gốc linh thảo trong tay, bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Người trực tiếp lấy từ trong Bách Thảo Đường Bạch gia nhiều linh thảo như vậy, mà người ta còn không có đồng người nguyên thạch?!”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Phải đó.”

Tháp Linh vỗ vỗ cánh, vui sướng khi người gặp họa nói: “Tháp chủ đại nhân, người thật vô dụng đó nha, chỉ mua mấy gốc linh thảo thất cấp còn phải lén lút, người xem người ta đi, vừa ra tay thì chính là hơn ba mươi gốc, lại còn là miễn phí nữa chứ, người thật sự nên cố gắng thức tỉnh đi.”

Thức tỉnh? Thức tỉnh cái gì? Đầu thai là kỹ thuật sống, dù cố thức tỉnh thế nào cũng không có tác dụng.

Mộ Thần cười nói với Diệp Thạch: “Xem ra phụ thân ngươi đối với ngươi đúng là không tồi.”

Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy đó.”

Mộ Thần cười: “Hắn đối tốt với ngươi thì tốt, sau khi mấy linh thảo này biến thành đan dược, ta còn phải nhờ ngươi dùng con đường Bạch gia

bán ra ngoài nữa.”

Diệp Thạch gật đầu: “Được! Nhưng mà người rất thiếu nguyên thạch hả? Cần ta đi hỏi phụ thân ta không?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không cần đâu, chẳng lẽ ta để phụ thân người nuôi à, đâu có được.” Phải là do hãn nuôi Diệp Thạch mới đúng. Nếu dựa vào mặt mũi Diệp Thạch để cho Bạch Thần Tinh nuôi hãn, trong lòng vị nhạc phụ đại nhân kia nhất định sẽ rất khó chịu.

“Về sau người đừng lấy linh thảo như vậy nữa.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

Diệp Thạch búi môi nói: “Có lẽ là không còn lần sau đâu, ta cảm thấy vào lần sau đi lấy linh thảo, Đường chủ Bách Thảo Đường vờn nhìn thấy ta sẽ lập tức đi đường vòng.”

Mộ Thần: “...”

“Thực lực của người tiến bộ rất nhanh đó.” Mộ Thần nhìn Diệp Thạch nói.

Hãn nhờ có được năm tòa Linh Tháp nên thực lực mới lên tới võ hoàng thất tinh, mà thực lực Diệp Thạch không ngờ lại đã đến võ hoàng lục tinh rồi.

“Phụ thân đã tầy kinh phạt tử cho ta, phụ thân nói, hãn đã dùng quy cách thấp nhất để tầy kinh phạt tử cho Trang Du, còn ta thì lại chính là quy cách cao nhất, nhưng mà tư chất của ta ban đầu cũng rất tốt, cho nên dù tầy kinh phạt tử cũng không có bao nhiêu hiệu quả.” Diệp Thạch có chút ỉu rĩ nói.

Mộ Thần không để bụng nói: “Cũng có hiệu quả mà.” Do Trang Du không có trở thành “con trai” của Bạch Thần Tinh, thế nên Bạch Thần Tinh

cũng liền qua loa cho xong. Nhưng nếu như Trang Du giả mạo thân phận Diệp Thạch, Bạch Thần Tinh sẽ làm như thế nào đây?

Diệp Thạch gật đầu đồng ý: “Ừ,ta cảm thấy tốc độ mình tu luyện so với lúc trước càng nhanh hơn.”

Mộ Thần căng thẳng trong lòng, Thập Linh kêu lên trong thức hải Mộ Thần, “Thập chủ đại nhân, người quá chậm, nếu người để cho lão bà người vượt qua, người sẽ đánh không lại lão bà người, rồi người sẽ bị lão bà người gia bạo đó!”

Mộ Thần: “...”

“Ta nói với phụ thân là đã tìm được người, cũng nhờ phụ thân giúp người tẩy kinh phạt tủy, phụ thân đã đáp ứng rồi.” Diệp Thạch vui vẻ nói.

Mộ Thần: “...” Diệp Thạch vẫn như trước kia, mọi chuyện đều nhớ tới hẳn.

“Ta đã cầu phụ thân dùng quy cách cao nhất cho người, phụ thân cũng đáp ứng luôn rồi.” Diệp Thạch đầy đặc ý nhìn Mộ Thần, trưng vẻ mặt cầu biểu dương.

Mộ Thần nhìn con người tràn đầy chờ đợi của Diệp Thạch, trong lòng bất đắc dĩ, cái tính tình này của Diệp Thạch chính là một khi thích phải một người thì liền hận không thể đưa tất cả cho đối phương, nếu như không phải vậy thì cũng sẽ không bị Lam Nhược Phong...

“Đợi thêm một chút đi.” Mộ Thần có chút áy náy nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

“Bạch thiếu!” Một giọng nói chợt truyền tới.

“Hà Tĩnh Nguyệt bảo chúng ta kia.” Diệp Thạch nói.

“Đi ra ngoài đi.” Mộ Thần đi theo đằng sau Diệp Thạch ra.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn hai người này, chỉ cảm thấy Diên Tinh đúng là dễ nói chuyện, nàng nhờ y giúp chỉ điểm Trần Mộc một chút, y vậy mà thật sự đồng ý, còn cả ngày ở chung với Trần Mộc, nhưng mà hình như hai người này có hơi quá thân cận rồi thì phải.

“Chúng ta đến rồi.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Ừ, chúng ta đi xuống thôi.”

...

Diệp Thạch từ trong phi thuyền đi ra, nhìn thấy cổ chủ thì nhất thời kinh ngạc một trận, “Ô tiền bối, sao lại là người?”

“Giải thưởng là do ta phát ra, tất nhiên là ta phải ở đây rồi.” Ô Phượng cười khanh khách tiếp tục nói: “Ta đều treo giải thưởng ở cả Bạch gia và trận pháp tháp, không nghĩ tới người lại nhận ở trận pháp tháp.”

Diệp Thạch gật đầu, “a” một tiếng, nhìn xung quanh một chút: “Lần này người chỉ mời ta thôi à? Không mời nữ nhân kia sao?”

Ô Phượng cười bất đắc dĩ: “Mang thù à?”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng: “Phải.”

Ô Phượng: “...”

Ô Phượng thở dài, năm đó Hạ Nhược Tuyết từ hôn, rồi lại kéo dài tới mấy chục năm, người khác chỉ xem Bạch Thần Tinh và Hạ Nhược Tuyết đang làm mình làm mẩy...

Kết quả, thì ra Bạch Thần Tinh đã sớm có người khác, con trai còn lớn như vậy. Tin tức này vừa truyền ra, thanh danh Nhược Tuyết quả thực quét

sạch, đúng là tự làm bậy không thể sống. Năm đó nếu như Hạ Nhược Tuyết không từ hôn, thì giờ cũng không đến mức như thế.

Không biết mẫu phụ của Diệp Thạch là người thế nào mà lại khiến cho Bạch Thần Tinh tâm tâm niệm niệm bao nhiêu năm nay.

“Ô tiền bối, chuyện lần trước ta còn chưa có cảm ơn người. A, ta còn nói là sẽ chia cho người nữa nhỉ.” Diệp Thạch nhớ ra.

Ô Phượng bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Không cần đâu, phụ thân người đã sớm cảm tạ với ta rồi.”

Ô Phượng thế nào cũng không nghĩ tới, lần trước chỉ tùy tay giúp Diệp Thạch truyền một bức thư, không ngờ sau đó lại có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy. Không ngờ Diệp Thạch lại chính là con trai ruột của Bạch Thần Tinh, mà Bạch Thần Tinh vì thế đã thiếu nàng một cái nhân tình lớn.

“Vị này chính là?” Ô Phượng nhìn Mộ Thần hỏi.

“Văn bối là Trần Mộc, xin chào Ô tiền bối.” Mộ Thần chấp tay, cung kính nói.

Ô Phượng chỉ nhàn nhạt gật đầu với Mộ Thần, cũng không có nói nhiều, thân phận Trần Mộc còn chưa đủ khiến cho Ô Phượng coi trọng.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần bị coi thường, trong lòng vừa bất mãn, lại vừa thoải mái.

“Bạch thiếu, người tới xem xét trận pháp này đi.” Ô Phượng dời đề tài khác nói.

Diệp Thạch thấy trận pháp dao động linh quang thì liền mở ra Linh Văn Nhãn.

Diệp Thạch quan sát trận pháp hồi lâu, nhúu mày trầm giọng nói: “Hoàn toàn không nhìn ra được sơ hở.”

Ô Phượng cười khở mím cười: “Nhìn không ra cũng không sao, trước khi Diên Tinh người tới cũng đã có tám trận pháp sư thất cấp tới đây, những người đó cũng đều không nhìn ra được sơ hở.”

Diệp Thạch chớp mắt, gật đầu “à” một tiếng.

“Trần Mộc, người nhìn ra được cái gì không?” Hà Tĩnh Nguyệt khẽ hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần cười khở lắc đầu, lo sợ nói: “Hà tiểu thư để mắt tới quá, ta chỉ làm một trận pháp sư lục cấp, trận pháp thất cấp bình thường nhất cũng không có cách nào tính ra, huống chi là trận pháp thượng cổ thất cấp trung kỳ.”

Hà Tĩnh Nguyệt vừa rồi chỉ thuận miệng hỏi, thấy Mộ Thần phủ nhận thì cũng không ngoài ý muốn.

“Bạch thiếu còn không đoán ra mà, người không đoán ra cũng không sao cả.” Hà Tĩnh Nguyệt an ủi.

Diệp Thạch khoanh tay trầm tư một hồi, thử dùng pháp quyết Liên Hoàn Phá Trận, nhưng trận pháp lại không chút sút mẻ, không khỏi khiến Diệp Thạch có hơi nhụt chí.

Ô Phượng thấy đôi mày Diệp Thạch nhúu chặt thì trấn an: “Diên Tinh, người cũng không cần sốt ruột, chậm rãi nghĩ là được.”

Ô Phượng ở trong lòng thở dài, lần trước Diệp Thạch phát động Liên Hoàn Phá Trận, trận pháp thượng cổ liền bị phá, nhưng lần này trận pháp lại không chút sút mẻ, chênh lệch giữa trận pháp thượng cổ thất cấp sơ kì với trận pháp thượng cổ thất cấp trung kì quả nhiên là rất lớn!

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết rồi.”

“Tà thấy ở nơi này ăn mấy món hoang dã cũng không tởi, không bằng chúng ta đi bắt mấy con thú ấy, rồi từ từ nghĩ cách.” Mộ Thần mở miệng đề nghị.

Ô Phượng có vẻ không có hứng lắm, còn Diệp Thạch thì lại có vẻ rất hưng phấn, “Được đó! Ta thích ăn mấy món hoang dã nhất, ta đi với người.”

“Để ta tìm vài người giúp người.” Ô Phượng vội nói.

Diệp Thạch lắc đầu từ chối: “Không cần không cần, chỉ làm mấy con vật hoang dã mà thôi, hai người chúng ta có thể bắt được.”

Trong giây lát, Diệp Thạch và Mộ Thần đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Thoát khỏi tầm mắt mọi người, trong lòng Diệp Thạch lập tức thoải mái hơn, “Người nhìn ra được gì không?”

“Một trận pháp không chèn vào đâu được, tìm toàn bộ trận pháp cũng không tìm ra một chút sơ hở nào.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch liền có chút ủ rũ: “Nói vậy là hoàn toàn không có cách nào hết sao?”

“Cách phá trận thì không có, nhưng nếu chim uốn vào thì có lẽ có thể nghĩ được cách khác.” Mộ Thần trầm tư một chút rồi nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

254. Chương 254

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Mộ Thần: “Có cách nào mà có thể không cần phá trận cũng đi được vào trong á?”

“Người biết là vào thời thượng cổ, người ta làm thế nào để đi vào trong trận pháp không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ rồi nói: “Hình như là có một loại ngọc bội khắc họa trận pháp, nó có thể đồng hóa với trận pháp, mở ra một cái thông đạo lâm thời, sau đó có thể đi vào.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Không sai.”

“Người biết phương pháp làm ra loại ngọc bội đó sao? Ta nghe nói phương pháp đó đã thất truyền rồi mà?” Đôi mắt Diệp Thạch lấp lánh hỏi.

Mộ Thần nở nụ cười tràn đầy tự tin: “Thật ra phương pháp làm loại ngọc bội đó cũng không khó, chỉ có một chút thôi. Muốn làm ra ngọc bội thì người làm cần phải đồng thời tinh thông minh văn và trận pháp, mà ở thời thượng cổ, học thuật cũng không bị phân chia rõ ràng như hiện tại, có rất nhiều người tinh thông mấy môn học thuật một lúc, không giống bây giờ...”

Vẻ mặt Diệp Thạch sùng bái nói: “Mộ Thần thật là lợi hại quá đi!”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Tạm thời đây chỉ là một ý tưởng mà thôi, cụ thể có thể làm được hay không thì còn phải nghiên cứu thêm một chút mới được. Thật sự thì, số tiền thù lao lần này so với vật bên trong thì đúng là gấp sư phụ.” Đôi mắt Mộ Thần nhanh chóng hiện lên ý lạnh.

Diệp Thạch đảo tròn mắt suy nghĩ, hỏi: “Mộ Thần, người nhìn trúng thứ gì bên trong hả?”

Mộ Thần thản nhiên gật đầu nói: “Thanh Như Hiếu Thiên.”

Cặp mắt Diệp Thạch đột nhiên mở to: “Dị hỏa?! Trong đó có dị hỏa? Mộ Thần, làm sao người biết được?!”

“Là nhờ Thanh Minh Diễm nhận được khí tức của nó, hẳn là nó cũng nhận được dị hỏa trên người ta.” Thanh Minh Diễm rất tốt, nhưng trên bảng dị hỏa nó chỉ bài danh ở gần cuối, phẩm chất có hơi thấp. Nhưng Thanh Như Hiếu Thiên thì lại khác, nó chính là dị hỏa được bài danh thứ ba trên bảng dị hỏa. Nếu hẳn có thể lấy được nó, vậy thực lực của hẳn sẽ lập tức tăng mạnh.

Diệp Thạch đảo tròn mắt, có hơi buồn cười nói: “Ông ngoại nói máu của Linh tộc có thể thuần phục linh vật thiên địa, tỷ như là dị hỏa. Cho nên lúc trước ông mới tìm được Thanh Minh Diễm, còn nuôi dưỡng nó nữa.”

Mộ Thần nhíu mày nhìn Diệp Thạch, nghiêm khắc quát: “Lời như thế đừng có tùy tiện nói ra, bằng không người chết thế nào cũng không biết đâu!!”

Diệp Thạch thè lưỡi, có chút ủy khuất lẩm bẩm: “Mộ Thần cũng không phải người ngoài mà.”

Mộ Thần nhẹ hít một hơi: “Là ta không tốt, ta có hơi nặng lời.”

“Không sao đâu. Mà chúng ta nghiên cứu ra ngọc bội rồi trộm đi vào hả?” Diệp Thạch hỏi.

Tuy rằng làm như vậy thì có hơi không phúc hậu với Ô Phượng, nhưng vì Mộ Thần, không phúc hậu thì cũng chỉ đành không phúc hậu.

Mộ Thần lắc đầu nói: “Sợ là không dễ, Ô Phượng để lại nhiều người bên ngoài bí ngoại như vậy, mấy người đó cũng không phải ăn chay, chỉ cần trận pháp có một chút dao động là mấy người đó chạy tới ngay.”

Diệp Thạch căn môi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Mộ Thần híp mắt, trầm giọng nói: “Trước hẵng nghiên cứu ra ngọc bội đã rồi nói sau, nếu như không vào được, vậy có nghĩ bao nhiêu cũng chỉ uổng công.”

Diệp Thạch gật đầu: “Nói cũng phải.”

Hà Tĩnh Nguyệt ngồi ngoài bí ngoại nửa ngày mới thấy Trần Mộc kéo con dê hai sừng đi về, còn Diệp Thạch thì thần sắc như thường đi đằng sau Trần Mộc.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Trần Mộc và Diệp Thạch, bỗng cảm thấy quan hệ hai người này có hơi kỳ lạ.

Diệp Thạch đưa mắt nhìn trận pháp, mở miệng hỏi Ô Phượng: “Ô tiên bối, thường thì những người trước kia từng dùng thời gian bao lâu để phá trận?”

Ô Phượng bất đắc dĩ nói: “Ít thì mấy tháng, nhiều thì vài năm, nhưng trận pháp này như là xác rùa ý, đánh mãi không vỡ.”

Diệp Thạch chậm chậm gật đầu, “ồ” một tiếng.

Diệp Thạch không lên tiếng nữa, đi qua một bên ngồi xuống, bắt đầu phác thảo đường văn trận pháp. Dưới Linh Văn Nhân của Diệp Thạch, toàn bộ đường văn trận pháp đều hiện rõ ràng.

Còn Trần Mộc thì trốn qua một bên, hết sức tập trung nướng thịt dê.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch hết sức tập trung phá trận, còn Trần Mộc lại không làm việc đàn tràng hoàng mà đi nướng thịt dê, trên mặt không khỏi nóng lên.

Tuy rằng có chút chướng mắt với Trần Mộc không làm việc đàn tràng hoàng, nhưng khi thịt dê được nướng xong, Hà Tĩnh Nguyệt lại một hơi ăn không ít, đương nhiên, người ăn nhiều nhất vẫn là Diệp Thạch, mà Ô Phượng cũng ăn không ít.

“Tay nghề người không tồi đấy.” Ô Phượng khen ngợi Trần Mộc.

“Đa tạ tiền bối khích lệ.” Trần Mộc thản nhiên đáp.

“Người là linh đầu bếp phải không? Có hứng thú tới Ô gia ta làm đầu bếp không?” Ô Phượng hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt nghe vậy thì sửng sốt, hơi cau mày nói: “Ô tiền bối, Trần Mộc là trận pháp sư, nếu để hắn làm đầu bếp thì thật sự là không trọng dụng nhân tài.”

“Cấp bậc linh đầu bếp của hắn đã tới lục cấp, tiền đồ làm linh đầu bếp cũng chưa chắc kém hơn trận pháp sư, nếu tới Ô gia, Ô gia tuyệt sẽ không bạc đãi hắn.” Ô Phượng nhướn mày nói.

“Nấu ăn chỉ là hứng thú cá nhân của ta thôi, ta cảm thấy có hứng thú với trận pháp hơn.” Trần Mộc nói.

Ô Phượng nhíu mày hỏi: “Không có hứng thú làm linh đầu bếp? Vậy sao tay nghề người lại tốt như vậy?”

Trần Mộc nở nụ cười nói: “Học nấu ăn chỉ là vì muốn cưới được tức phụ tốt thôi.”

Ô Phượng bắt đầu dụ dỗ: “Người có người mình thích chưa?”

Trần Mộc gật đầu, trên gương mặt xấu xí hiện lên một chút ý cười, “Có chứ. Y rất thích ăn, khẩu vị cực tốt, thích nhất là mấy món ta làm, bảo vệ đồ ăn rất chặt.”

Ô Phượng: “...”

Diệp Thạch cúi đầu, hung dữ cắn một miếng thịt nướng trong tay.

Diệp Thạch tốn thời gian ba ngày mới vẽ xuống được toàn bộ đường văn trận pháp.

Mộ Thần quét nhìn trận pháp Diệp Thạch vẽ xuống vài lần, trong lòng đã có ý định.

...

“Ô tiền bối, ta không có cách nào để phá trận, nhưng ta có một cách có thể mang theo chín người vào.” Diệp Thạch đứng trước mặt Ô Phượng nói.

Ô Phượng vui mừng trong lòng, “Lời này là thật sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Tất nhiên là thật.”

Ô Phượng tức khắc tràn đầy vui sướng: “Tốt quá!”

“Muốn dẫn người vào cũng có thể, nhưng mà, ta có vài điều kiện.” Diệp Thạch dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói.

Ô Phượng im lặng cười, nói: “Người nói đi.”

“Ta cũng muốn đi vào, thù lao lần này ta không lấy, nhưng những thứ ta đoạt được trong đó đều phải thuộc về ta, ta còn muốn mang theo Hà Tĩnh Nguyệt và Trần Mộc vào đó.” Diệp Thạch thản nhiên bàn điều kiện.

Hà Tĩnh Nguyệt nghe được lời Diệp Thạch nói, trong lòng vui mừng không thôi, nàng thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Thạch lại có ý như thế.

“Hà tiểu thư thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà Trần Mộc...” Ô Phượng liếc mắt nhìn Trần Mộc một cái, thầm nghĩ cho Trần Mộc vào đúng là lãng phí một vị trí.

Diệp Thạch lắc đầu, không nghĩ ngợi liền nói: “Không được, ta cần có hỗ trợ giúp.”

Ô Phượng cắn chặt răng: “Được.” Tổng cộng có mười vị trí, Diệp Thạch, Hà Tĩnh Nguyệt cộng thêm Trần Mộc thì chính là ba vị trí. Tuy rằng Ô Phượng đau lòng, nhưng thấy tâm ý Diệp Thạch đã quyết, liền không thể không bán cho Diệp Thạch một cái nhân tình.

Ô Phượng cúi đầu âm thầm nghĩ: Thực lực ba người Diệp Thạch, Hà Tĩnh Nguyệt và Trần Mộc đều không mạnh, dù có đi vào chắc cũng không mò được bao nhiêu thứ.

Hà Tĩnh Nguyệt liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, tâm tình có chút là lạ. Ở trong mắt người thường, Trần Mộc là nhờ phúc của nàng mới được Diệp Thạch coi trọng, nhưng mà Hà Tĩnh Nguyệt lại có một loại cảm giác kỳ quái, giống như nàng mới là người bị nhân tiện ấy, kiểu như nếu không có Trần Mộc, có lẽ Diệp Thạch căn bản sẽ không nói tới nàng.

Hà Tĩnh Nguyệt không biết tại sao mình lại có loại cảm giác này, nhưng loại cảm giác này quả thật dị thường rõ ràng.

Diệp Thạch gọi đám người Ô Phượng đi tới bên cạnh mình, đánh ra một loạt pháp quyết với trận pháp, trận pháp liền hiện lên từng đợt ánh sáng đủ mọi màu sắc.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch đánh ra pháp quyết, chỉ biết cảm thán người Bạch gia thủ đoạn đúng là vô tận.

Hà Tĩnh Nguyệt không biết, Diệp Thạch pháp quyết đánh ra chỉ là thứ để che dấu tai mắt người khác, còn thứ chân chính có tác dụng lại chính là ngọc bội mà Diệp Thạch giấu trên người.

Kỳ thật nếu Diệp Thạch trực tiếp đưa ngọc bội cho đám người Ô Phượng, vậy đám người Ô Phượng cũng có thể tự truyền tống vào, nhưng Diệp Thạch lo sợ thủ đoạn của Mộ Thần bị bại lộ, thế nên Diệp Thạch không dám làm vậy.

Một trận ánh xanh chợt lóe, đám người Ô Phượng liền xuất hiện ở trong bí cảnh.

Ô Phượng nhìn Diệp Thạch, trong mắt không tự chủ toát ra vẻ bội phục, “Diên Tinh, người thật lợi hại, ta nghĩ chỉ cần có đủ thời gian, người tất có thể vượt qua phụ thân người.”

Diệp Thạch khoát tay áo, lắc đầu nói: “Ta còn kém xa lắm mới bắt kịp phụ thân ta. Ô tiên bối, chúng ta ở chỗ này tách ra đi.”

Ô Phượng nhú mày: “Người không đi cùng chúng ta sao?”

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Không cần đâu, ta muốn tìm kiếm cơ duyên của mình.”

“Được.” Ô Phượng nói.

Diệp Thạch và Mộ Thần chia nhau ra rồi rời khỏi, sau đó nhanh chóng hợp lại nhau.

“Thanh Như Hiếu Thiên ở đâu?” Thấy không có người ngoài, Diệp Thạch liền tùy ý mở miệng hỏi.

Mộ Thần chỉ ngón tay về phía Đông, nói: “Ở bên kia.”

Diệp Thạch vui vẻ nói: “Thật tốt, tathấymấy ngườiÔ Phượng đều đi về phía Tây.”

Mộ Thần ừ một tiếng. Trong bí cảnh này, nguyên khí ở phía Tây càng nồng đậm hơn, nếu không phải do hấn thân có dị hỏa, lại cảm ứng được khí tức của dị hỏa, thì phỏng chừng hấn cũng sẽ lựa chọn đi tới phía Tây, “Đi nhanhthôi, dừngđểcho bọn họ nhìn ra manh mối.”

Diệp Thạch gật đầu, chân bước nhanh đuổi theo Mộ Thần.

Diệp Thạch vươn tay ra cầm tay Mộ Thần, Mộ Thần cũng nắm chặt tay Diệp Thạch không buông.

Diệp Thạch mím môi cười, trong lòng vô cùng kích động, thật tốt, rốt cục họ cũng có thể cùng nhau kề vai chiến đấu.

Mộ Thần cầm tay Diệp Thạch xuyên qua tầng tầng cấm chế, đi vào trong một hang đá.

Ở giữa hang đá có một một đàn tế, trên đàn tế có một ngọn lửa, phía trên không ngọn lửa có một khối tinh thể màu xanh lam đang trôi nổi, không biết là cái gì, nhưng từ nó tản ra một cỗ hàn khí thấu xương.

Ngọn lửa trên đàn tế vừa nhìn thấy Mộ Thần thì nhanh chóng hóa thành một con hổ màu xanh, gào một tiếng đánh tới Mộ Thần. Nhưng chỉ

mới bổ nhào tới một nửa, tinh thể màu lam trôi nổi trên ngọn lửa liên phát ra từng cỗ hàn khí, con hổ màu xanh lại bị lôi kéo về.

“Dị hỏa này đang bị giam cầm?” Diệp Thạch hỏi.

“Hẳn là vậy, phải trên dị hỏa hẳn là Âm Linh Tinh trong truyền thuyết, giá trị không hề nhỏ hơn dị hỏa, thứ này trời sinh đã khắc chế dị hỏa.”

“Loại dị hỏa Thanh Như Hiếu Thiên này có tên rất đẹp, nhưng nó thì lại rất bạo lực. Ta nghe nói Thanh Như Hiếu Thiên đã từng đốt cháy mấy trăm châu lục thành nơi đất cằn cỗi, hẳn bởi vì vậy nên Thanh Như Hiếu Thiên mới bị giam cầm lại.” Mộ Thần chậm rãi nói.

Con hổ màu xanh dữ tợn nhìn Mộ Thần, ánh mắt đỏ như máu tràn đầy tham lam.

Mộ Thần hí mắt nghĩ, dị hỏa có thể cắn nuốt lẫn nhau, như vậy hẳn là con hổ xanh này đang coi trọng dị hỏa trên người mình.

“Con hổ này thật hung dữ!” Diệp Thạch nói thầm.

“Quả thật.” Mộ Thần hí mắt, Thanh Như Hiếu Thiên chính là dị hỏa dữ dần có tiếng mà.

Diệp Thạch cắt một đường nhỏ trên bàn tay mình, máu của y liền rơi xuống đầu con hổ.

Con hổ kêu ngạo kia tức khắc kêu thảm một tiếng, chợt nó hóa thành một con mèo, hoảng hốt kêu rên.

Diệp Thạch thấy dị hỏa dụ ngoạn không ít, lập tức vui vẻ không thôi.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, đôi mắt co rút. Máu của Diệp Thạch vậy mà trời sinh khắc chế dị hỏa, được trời ưu ái có năng lực như vậy, Linh tộc sao có thể không bị người khác mơ ước.

“Người nhanh thụt đi.” Diệp Thạch vui vẻ nói với Mộ Thần.

Mộ Thần nén lo lắng gật đầu, một tòa Linh Tháp bỗng xuất hiện, dị hỏa – con mèo nhỏ màu xanh liền bị hút vào trong Linh Tháp.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần đang dung hợp dị hỏa thì tự giác ngồi ở một bên hộ pháp, lại ở bên ngoài bày ra rất nhiều cấm chế, phòng ngừa những người khác tiến vào.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

255. Chương 255

Mộ Thần và Diệp Thạch thu phục xong dị hỏa liền lập tức rời đi, tản ra tìm kiếm cơ duyên khác bên trong bí cảnh.

Ba ngày sau, đám người Ô Phượng tụ lại trong hang đá giam cầm dị hỏa lúc trước.

“Tiểu thư, dàn tế này có vẻ là dùng để giam cầm dị hỏa.” Một người bên cạnh Ô Phượng nói.

Bàn tay Ô Phượng khẽ vuốt dàn tế, sắc mặt âm trầm, “Có lẽ là do thời gian đã lâu, uy lực dàn tế yếu bớt nên giam cầm không nổi dị hỏa, vì thế dị hỏa đã tự động chạy trốn.”

“Tiểu thư, hẳn là dị hỏa đã bị Bạch thiếu gia nhanh chân đến trước đây đi. Máu của Linh tộc chính là...”

Đôi mắt Ô Phượng lập tức híp lại, “Hẳn là sẽ không, hai ngày trước ta có nhìn thấy Bạch Diên Tinh, trên người y không có khí tức dị hỏa.”

“Vậy có thể là Hà Tĩnh Nguyệt thay Trần Mộ kia không?”

Ô Phượng lắc đầu nói: “Vậy thì càng không thể, để dung hợp dị hỏa thì cần phải có linh hồn lực khổng lồ, mà với thực lực Hà Tĩnh Nguyệt và Trần Mộ thì lại không đủ. Huống chi từ khi tức còn lưu lại ở đây mà xem, thì dị hỏa bị giam cầm trong đây chính là Thanh Như Hiểu Thiên.”

“Tính tình dị hỏanày vô cùngcuồng bạo, nếu như Trần MộcvàHà Tĩnh Nguyệt không biếttựlượng sức màđoạt lấy,vậy bọn họ sẽ lập tứcbị dị hỏadốt thành tro. Huống chi, thu phục dị hỏa cần phải có thời gian.” Ô Phượng không biết rằng trên người Mộ Thần đã có sẵn dị hỏa, lại có thêm Linh Tháp trợ giúp, thời gian thu phục dị hỏa liền ngắn lại không ít.

“Nói như vậy, thật làdị hỏatựchạy trốn?”

Ô Phượng căn môi nói: “Cũng chỉ có loại khả năng này.”

Ô Phượng nhìn dàn tế, nhẹ than thở một hơi, tuy rằng những đồ vậy khác trong bí cảnh cũng không tồi, nhưng so với Thanh Như Hiếu Thiên thì còn kém rất xa.

Ô Phượng nói: “Tìmthử chung quanh đi,không chừngđị hỏavẫn còntrongbí cảnh.”

...

Tại Bạch gia ở Trung Châu.

“Về rồi à?” Bạch Thần Tinh đánh giá Diệp Thạch phong trần mệt mỏi.

Diệp Thạch nhu thuận gật đầu: “Dạ.”

Bạch Thần Tinh híp mắt, mười ngón giao nhau nhìn chăm chăm Diệp Thạch, nói: “Ta nghe Ô Phượng nói làconbiếtmột loại phương pháp phá trận đặc biệt, không cần phá trậncũngcó thể dẫn người xuyên qua trậnpháp?”

Diệp Thạch có hơi xấu hổ chà xát tay: “...Vâng.”

Bạch Thần Tinh thở ra một hơi, nở nụ cười bất đắc dĩ rồi nói: “Sao ta lạikhông biếtlàtrongmấy quyển sách trận pháp củaBạch gia cóchép loại trậnthuật nàyvậy?”

Diệp Thạch vô tội chớp chớp mắt: “Đây là tuyệt chiêu độc môn của con...”

“Con đã gặp Mộ Thần rồi?” Bạch Thần Tinh cắt đứt câu Diệp Thạch đang nói.

Diệp Thạch kinh ngạc mở to mắt, lập tức có hơi ngại ngùng gật đầu: “Vâng. Phụ thân biết ạ?”

“Ta biết mà. Nếu con không gặp được Mộ Thần thì chỉ sợ con đã vội vã tìm hãn cả ngày, làm sao có tâm tình đi phá cái gì mà trận pháp thượng cổ chứ.” Bạch Thần Tinh nói với vẻ tức giận.

Diệp Thạch mím môi, trộm dò xét Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ kỳ thật phụ thân cũng không ngốc mà nhì. Không biết tại sao lúc trước lại bị Diệp Tâm lừa thảm như vậy nữa.

“Hãn là con dùng ngọc bội truyền tống dẫn bọn họ tiến vào trận pháp đúng không? Để vẽ ngọc bài truyền tống thì cần phải đồng thời tinh thông trận pháp và minh văn, vật kia tất nhiên là không phải từ tay con.”

Vẻ mặt Diệp Thạch sợ hãi than, “Phụ thân đại nhân, ngài đúng là đoán như thần!”

“Ô Phượng nói trận pháp kia là trận pháp thượng cổ thất cấp trung kỳ, vậy mà Mộ Thần lại vẽ ra được ngọc bài truyền tống nhằm vào loại trận pháp này, trận pháp thuật và minh văn thuật của hãn xác thực đều không kém.” Bạch Thần Tinh lẩm bẩm nói.

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, vội vàng nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Mộ Thần rất lợi hại!”

“Hiện tại hãn hãn chính là Trần Mộ trong công hội trận pháp sư.” Ngón tay Bạch Thần Tinh nhẹ gõ mặt bàn nói.

“Đúng vậy, Mộ Thần sợ bị người ta coi trọng nên dịch dung rất xấu, rất xấu. Bằng không Mộ Thần ưu tú như thế, con thật sự không yên tâm đặt thân ở trận pháp tháp đầu!” Diệp Thạch vuốt cằm nói.

Bạch Thần Tinh lạnh lùng cười nhạo một tiếng: “Thiên tài ở Trung Châu nhiều như vậy, Mộ Thần hẳn không có chỗ nương tựa, chỉ có một mình, vậy hãy dựa vào cái gì mà được người ta coi trọng?”

Diệp Thạch có hơi tức giận nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Mộ Thần rất lợi hại, mấy tên thiên tài ở Trung Châu đều không có cách nào so sánh với Mộ Thần! Mộ Thần cái gì cũng biết, hẳn đã hấp thu Thanh Như Hiểu Thiên, là võ hoàng cửu tinh rồi...”

Bạch Thần Tinh tức giận hỏi Diệp Thạch: “Thanh Như Hiểu Thiên là dị hỏa trong bí cảnh? Tại sao con không hấp thu mà lại cho Mộ Thần?”

“Con... Con lại không có chỗ dùng tới.” Giọng Diệp Thạch nhỏ dần.

Bạch Thần Tinh tức giận trừng Diệp Thạch, “Không dùng tới? Sao lại không dùng tới! Nếu có dị hỏa, ít nhất lúc đối địch sẽ có nhiều hơn một thủ đoạn.”

Diệp Thạch bĩu môi, không nói gì.

Bạch Thần Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Diệp Thạch: “Lần này đi bí cảnh, chỗ tốt toàn được Mộ Thần thu.”

Diệp Thạch vội nói: “Không có, không có.” Diệp Thạch lấy ra một cái hộp ngọc, nói: “Mộ Thần nói thứ này có tác dụng với ngài, kêu con cầm đưa chon ngài.”

“Âm Linh Tinh?” Đôi mắt Bạch Thần Tinh co lại, nói: “Đúng thật là thứ tốt, coi như thăng nhóc kia thức thời.” Thức thời không có ăn mảnh. Giá trị của Âm Linh Tinh cũng không nhỏ hơn dị hỏa.

Diệp Thạch cắn môi nói: “Mộ Thần luôn rất tốt mà!”

Bạch Thần Tinh trừng Diệp Thạch, đứa con này của hắn vừa gặp được chuyện liên quan tới Mộ Thần liền không trị được. “Tìm một cơ hội rồi con hện hắn lên gặp ta.”

“Phụ thân, ngài muốn làm gì Mộ Thần!?!” Diệp Thạch tràn đầy đề phòng hỏi.

Bạch Thần Tinh tức giận trừng Diệp Thạch: “Làm sao? Ta còn có thể làm gì hắn? Không phải con kêu ta tẩy kinh phạt tủy cho hắn sao?”

Diệp Thạch mở to mắt, lập tức đầy vui mừng nói: “Phụ thân, ngài thật tốtttt.”

Trên gương mặt Bạch Thần Tinh lộ ra nụ cười khổ. Mộ Thần chính là tử huyệt của Diệp Thạch, muốn lấy lòng Diệp Thạch thì có vẻ chỉ cần đối tốt với Mộ Thần là làm ít công nhiều.

Diệp Thạch lấy ra mấy chục bình đan dược đặt ở trước mặt Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh đảo qua mấy chục bình đan dược, nói: “Toàn bộ đều là đan dược thất cấp.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng ạ, là Mộ Thần nhờ con bán ra ngoài.”

Bạch Thần Tinh gật đầu nói: “Luyện đan thuật của thằng nhóc đó xác thực không tồi, hắn đã là thất cấp hậu kỳ rồi, chỉ cần có thêm nữa điểm cơ duyên thì hắn tùy thời đều có khả năng bước vào bát cấp.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy. Đến lúc đó Phản Linh Đan của mẫu phụ cũng có thể để Mộ Thần luyện, Mộ Thần có xác xuất luyện đan thành công rất cao đó.”

Bạch Thần Tinh nhú mày nói: “Chuyện này để đến lúc đó rồi nói sau.”

Cho dù có đạt được phương thuốc thì việc tìm linh thảo cũng cần không ít thời gian. Mộ Thần có tiến độ kinh người, nói không chừng đến lúc đó, hẳn thật sự có được năng lực luyện ra Phản Linh Đan.

Lão gia ở đan tháp kia có giá trị con người rất cao, tính tình lớn, không dễ mời. Hắn đã chuẩn bị bất chấp xấu hổ, bất chấp giá cả mời lão già kia ra tay, nhưng dù là như thế, lão già kia cũng chưa chắc sẽ cho hắn mặt mũi.

Đương nhiên, nếu đến lúc đó Mộ Thần đã có năng lực luyện ra đan dược bát cấp hậu kỳ thì càng bớt việc.

“Gần đây có người đan tháp tới đây dò hỏi đấy, con thu liễm lại một chút đi.” Bạch Thần Tinh chột nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Đan tháp ư? Đan tháp phái người tới đây làm gì?”

Bạch Thần Tinh thần nhiên liếc mắt nhìn Diệp Thạch: “Lúc trước vị kia nhà con bán không ít đan dược thất cấp ra ngoài, mà còn đều là đan dược thất cấp thượng phẩm, tuy rằng hắn đã rất cẩn thận, nhưng bỗng xuất hiện nhiều đan dược thất cấp không rõ lai lịch như vậy vẫn khiến cho người có tâm chú ý tới. Phỏng chừng là đan tháp muốn mời chào hắn.”

Diệp Thạch đầy hưng phấn nói: “Mộ Thần chính là được tranh đoạt như vậy đó. Nhưng mà, hắn là của con!”

Bạch Thần Tinh cười bất đắc dĩ, đôi mắt đảo qua vài bình đan dược trên bàn, chột từ trong đám đó bắt lấy một bình đan dược.

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Phụ thân, sao vậy ạ?”

“LàTốtTâmĐan?” Đôi mắt Bạch Thần Tinh lập tức rụt lại.

Diệp Thạch khó hiểu hỏi Bạch Thần Tinh: “Phụ thân, đan dượcnàylàm sao?”

Bạch Thần Tinh híp mắt nói: “Loại đan dượcnàycó thể gia tăng khả năng đột phá võ tông cựclớn.Nhưng, phương thuốcTốtTâmĐan lưu truyền tới nayđãkhôngcòntrọn vẹn,có rất nhiều người muốn phục hồi phương thuốclạinhư cũ, nhưngđềukhông có thành công.Mộ Thầncó được nó từchỗ nào?”

Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi liền nói: “À,Mộ Thần am hiểu nhấtlàphục hồi phương thuốclạinhư cũ, cho nên phương thuốcnàynhất định làdohắn phục hồilại.”

“Nói cho vị của của conbiết,nếu hãnluyệnraloạidân dược nàythìđừng bán rangòai nữa.” Vẻ mặt Bạch Thần Tinh nghiêm túc.

Diệp Thạch vội gật đầu: “Dạ!”

Bạch Thần Tinh cúi đầu, Mộ Thần ưu tú như thế, hẳn coi trọng Diên Tinh thật sự chỉ là bởi vì thích con mình?...

...

Trận pháp thấp.

“Connóilà,Bạch Diên Tinhkhông có phá trận lại mang cácconxuyên qua trận phápkia được?” Hà Hiền gắt gao nhìn chăm chăm Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt vội gật đầu nói: “Đúng vậyạ.”

Hà Hiền nhúu mày nói: “Ylàm như thế nào được?”

“Yđánhramột ít pháp quyết phức tạp trước trận pháp, trận pháp liền sáng lên, sau đóbạnconliềnđixuyên qua.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

“Khôngcólý!” Hà Hiền nhăn chặt mày, tràn đầy hoang mang.

“Có vấn đề gì sao?” Hà Tĩnh Nguyệt mê mang hỏi.

Hà Hiền thở dài nói: “Ta chưa bao giờ nghe nói Bạch gia có loại thủ đoạn này, ngược lại có một loại phương pháp có thể truyền tống, chính làdùngngọc bài truyền tống,nhưng mà cách làmngọc bài truyền tống đã thất truyềntừ lâu rồi.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhúu mày nói: “Nhưng conkhông thấy Diệp Thạchcódùng ngọc bàià?”

“Cũng có lẽ làcódùng,nhưngcon lạikhông phát hiện,hoặccũng có lẽ là thủ đoandoBạch gia che dấu.” Hà Hiền như có điều suy nghĩ.

Hà Tĩnh Nguyệt căn môi, nếu như đó là thủ đoạn do Bạch gia che dấu, vậy chênh lệch giữa trận pháp thấp và Bạch gia so với trong tưởng tượng của nàng lại càng lớn.

“Concảm thấy Trần Mộckiathế nào?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt trầm tư một hồi mới nói: “Làmột ngườiấtxuất sắc!”

Hà Hiền nói: “Cái người này... Ta có chút không cân nhắc ra, nhưngmong là đừng cólạliên quan gì tớiBạch gia.”

Hà Tĩnh Nguyệt không cho là đúng, cười nói: “Ông nội, ngài đây là một lần bị răn cấm, mười năm sớ dây thừng. Tình huống như Bạch Diên Tinh sao có thể xuất hiện tới hai lần.”

“Cũng phải. Nhưng mà, Trần Mộc và Bạch Diên Tinh rất thân?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Vâng.”

“Cẩn thận một chút đi, đừng để cho người này bị Bạch Diên Tinh bắt có mất.” Hà Hiền nghiêm túc nói.

“Hắn là không thể nào đâu...” Hà Tĩnh Nguyệt có hơi chần chờ nói.

“Tốt nhất nên khuyên như Trần Mộc cách Bạch Diên Tinh xa một chút. Tuy rằng Trần Mộc không tồi, nhưng Bạch gia rất bài ngoại, mà diện mạo Trần Mộc lại như vậy, Bạch gia tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Trần Mộc cưới Bạch Diên Tinh.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt trừng mắt nhìn, nói: “Ông nội, ngài đang hoài nghi rằng Trần Mộc thích Bạch Diên Tinh? Không thể nào đâu!”

Hà Hiền thở ra một hơi, nói: “Tuy rằng không có khả năng lắm, nhưng mà bọn họ thật sự quá thân cận.”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Ngài nói cũng phải.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

256. Chương 256

Mộ Thần ở bên trong Linh Tháp, không ngừng dung hợp Thanh Minh Diễm với Thanh Như Hiếu Thiên.

Hai loại dị hỏa chậm rãi giao hòa nhau, triệt để dung hợp thành một, thực lực Mộ Thần cũng được củng cố ở cảnh giới vô hoàng cửu tinh.

Linh Tháp lượn vòng chung quanh Mộ Thần, “Chúc mừng tháp chủ đại nhân, thực lực của người với tức phụ người rất cụt cụt cách ra một chút chênh lệch, trong ngắn hạn không cần lo lắng bị tức phụ người bạo lực gia đình rồi ha. Tháp chủ đại nhân, có phải bây giờ người đang có cảm giác như trút được gánh nặng không?”

Mộ Thần nhìn Tháp Linh không ngừng lượn vòng quanh, cười lạnh nói: “Chờ tới khi ta bóp chết người, ta mới có thể cảm giác như trút được gánh nặng.”

“Ôi, tháp chủ đại nhân, người thật là tàn bạo mà, người thế mà lại muốn bóp chết Tháp Linh thiên chân khả ái như ta, người đúng là cố tình gây sự.” Tháp Linh vỗ vỗ cánh, đôi mắt tràn đầy vô tội nháy nháy.

Mộ Thần chậm rãi đứng lên, nguyên lực hùng hậu trong thân thể khiến cho Mộ Thần không khỏi âm thầm vui sướng, muốn ở thế giới này đứng vững gót chân, quan trọng nhất vẫn là thực lực!

Với loại gia tộc như Bạch gia, nếu hắn không lấy ra đủ thực lực thì sẽ định trước là vô duyên với Diệp Thạch.

Mộ Thần mở cửa, đi ra ngoài.

“Trần Mộc, có người đưa tin cho người nè.” Một thị giả đi tới nói.

“À vậy?” Mộ Thần hỏi.

“Người nọ cũng không nói gì.” Thị giả nói.

“Cám ơn.” Mộ Thần nhận lấy bức thư quét nhìn, sắc mặt chợt đổi. Diệp Thạch ở trong thư tóm tắt vụ việc Bạch Thần Tinh đã biết thân phận thật của Mộ Thần, còn có chuyện Tổ Tâm Đan, và Bạch Thần Tinh đã đáp ứng tẩy kinh phạt tủy cho Mộ Thần.

“Không ngờ nhanh như vậy đã đoán được.” Mộ Thần híp mắt, cảm thấy chính mình có lẽ nên đánh giá lại chỉ số thông minh của “nhạc phụ đại nhân” lần nữa.

“Trần Mộc!” Một giọng nói ôn nhu ẩn chứa vô hạn tình ý vang lên bên tai Mộ Thần.

Mộ Thần nhìn qua người nọ, giọng điệu thản nhiên: “Mạnh tiểu thư.”

Mạnh Tinh Nhi chậm rãi đi tới bên cạnh Trần Mộc, thấp giọng hỏi: “Trần Mộc, người sống có tốt không?”

“Rất tốt!” Mộ Thần nói.

“Ta nghe nói, người rất thân với Bạch Diên Tinh của Bạch gia?” Mạnh Tinh Nhi hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Phải. Tính cách Bạch thiếu ôn hòa, cũng không có kiêu căng, ở trên trận pháp thuật lại chỉ điểm ta không ít, ta rất cảm kích.”

Mạnh Tinh Nhi cắn môi, vừa như không muốn, vừa như tiếc nuối nói: “Đúng là Bạch Diên Tinh rất tốt, nhưng là người Bạch gia.”

Mộ Thần cười nói: “Đúng vậy. Người Bạch gia mắt đều cao hơn đầu, không nghĩ tới Bạch thiếu lại có tính tình tốt như thế.”

“Song nhi Bạch gia không thể gara ngoài, người này không có khả năng...” Mạnh Tinh Nhi ngẩng đầu, có chút vội vàng nói.

Sắc mặt Mộ Thần bình thản nói: “Mạnh tiểu thư, có phải người đang hiểu lầm cái gì không? Quan hệ của ta và Bạch thiếu không như người tưởng tượng.”

Mạnh Tinh Nhi gật đầu: “Người có chừng mực thì tốt rồi, thân phận Bạch thiếu rất quý, không phải...” Người có thể mơ tưởng tới.

“Mạnh tiểu thư còn có chuyện khác sao?” Mộ Thần cắt đứt lời nói của Mạnh Tinh Nhi.

Mạnh Tinh Nhi nhìn Mộ Thần, lắc đầu nói: “Không còn.”

“Vậy ta đi trước.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

Mạnh Tinh Nhi nhú mày thầm nghĩ, sao Trần Mộc lại xấu như vậy chứ, không cần đẹp lắm, chỉ cần bình thường một chút cũng được mà.

“Tháp chủ đại nhân, nha đầu kia đang thích người đó nha, ta thật sự đã đánh giá thấp mị lực của người, không nghĩ tới người đã biến thành người quái dị như vậy mà còn có người thích.” Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần, tràn đầy hưng phấn nói.

Mộ Thần bất đắc dĩ xem thường, “Người thật đúng là để mắt ta, nha đầu kia không có động tâm.” Tuy rằng Mạnh Tinh Nhi không động tâm, nhưng lại không cam lòng hãn thuộc về người khác.

Tháp Linh hì hì cười nói: “Tuy rằng chưa động tâm, nhưng sớm thôi.”

...

Hà Tĩnh Nguyệt mang theo mấy người đi tới.

“Tĩnh Nguyệt, không nghĩ tới Bạch Diên Tinh lại là con của Bạch Thần Tinh nhỉ.” Cát Tiểu Diệp nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu nói: “Đúng vậy. Lúc ấy ta cũng hoảng sợ.”

Nhớ tới tình hình khi đó, Hà Tĩnh Nguyệt không khỏi cười khổ. Người Bạch gia từng bước ép sát, nhận định Diệp Thạch học trộm trận pháp thuật của Bạch gia, kết quả thì sao, người ta chính là con của Bạch Thần Tinh – thiên tài của Bạch gia, đúng là thế sự vô thường.

“Bạch Diên Tinh vẫn còn đang tìm một người tên là Mộ Thần hả? Ta nghe nói y vì tìm người mà đi hẳn ra nước ngoài, vậy có tìm được chưa?” Cát Tiểu Diệp hứng thú cười hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu: “Hình như là không có tìm được, ta không thấy y mang người nào về.”

Cát Tiểu Diệp xuy một tiếng cười nhạo, nói: “Thật đáng tiếc, ta thật muốn gặp cái người Mộ Thần kia.” Đáng tiếc, không có người này.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút không hiểu hỏi: “Tiểu Diệp, sao người lại đột nhiên đến trận pháp tháp chúng ta?”

“Bởi vì ở đây có xuất hiện một luyện dược sư thất cấp, ta đến xem có thể mời chào hay không.” Cát Tiểu Diệp nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Luyện dược sư thất cấp? Sao ta không có nghe nói tới?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu.

“Đại khái là đồng người ta tương đối điệu thấp.” Cát Tiểu Diệp tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Luyện được sư thất cấp ở đây, các người còn chưa đủ nhiều sao? Còn cần ngàn dặm xa xôi chạy đến đây để chào?” Hà Tĩnh Nguyệt khó hiểu.

Cát Tiểu Diệp nói: “Nhân tài không bao giờ nhiều mà.”

“Đây là à vậy? Thật xấu!” Doãn Kiến Bình đi bên cạnh Cát Tiểu Diệp tràn đầy chán ghét nhìn Mộ Thần đang dựa cột.

Sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt hơi đổi, nói: “Đó là Trần Mộc, trận pháp sư của công hội ta, tuy rằng diện mạo hắc không dễ nhìn, nhưng thực lực lại rất mạnh, hẳn là võ hoàng cũng là một trận pháp sư lục cấp.”

Cát Tiểu Diệp có vài phần kinh ngạc, “Không ngờ lại là một võ hoàng, hẳn bao nhiêu rồi, võ hoàng mấy tinh thế?”

“Đại khái cỡ hai mươi tuổi, võ hoàng nhất tinh.” Hà Tĩnh Nguyệt có chút không xác định nói.

Cát Tiểu Diệp ngây ra một lúc, nói: “Mới hơn hai mươi á? Vậy thật đúng là mạnh, Duẫn sư huynh cũng là ở tuổi hai mươi sáu mới trở thành võ hoàng, đáng tiếc là diện mạo người này quá kém.”

Đôi mắt Doãn Kiến Bình chợt lóe sát khí, nóng lòng muốn thử nói: “Võ hoàng nhất tinh à? Ta muốn khiêu chiến với hắn.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày nói: “Không tốt lắm đâu.”

Cát Tiểu Diệp cười nói: “Duẫn sư huynh đúng là hiểu chiến, Tĩnh Nguyệt, người đừng lo lắng, sư huynh có chừng mực mà.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhả chặt mày, có chút không cam nguyện nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Mộ Thần dựa cột nhìn đám người Hà Tĩnh Nguyệt xa xa.

Một nam tử diện mạo anh tuấn khẽ quát một tiếng, ngay cả đánh tiếng cũng không liền một chương bố tới Mộ Thần.

Mạnh Tinh Nhi đứng một bên nhìn thấy người nọ đột nhiên ra tay, nhin không được kinh hô một tiếng.

“Tháp chủ đại nhân, có một đấng góc muốn khiêu chiến ngươi à.”
Tháp Linh hưng phấn hét chói tai trong thức hải Mộ Thần.

Mộ Thần vươn tay, nhanh chóng vẽ ra một đám trận văn, quyền phong Doãn Kiến Bình vừa đụng phải trận văn Mộ Thần vẽ liền bị trận văn đánh phản lại, sắc mặt Doãn Kiến Bình trở nên thảm thiết, liên tục lui về phía sau. Trận văn Mộ Thần vẽ lại bay tới dán lấy Doãn Kiến Bình, một đám nổ tung, Doãn Kiến Bình không thể không lui về phía sau lần nữa.

Mộ Thần vung tay áo, vân đạm phong khinh nhìn Doãn Kiến Bình, một võ hoàng sơ kỳ cũng dám vươn tay với hắn, đúng là không biết sống chết.

Doãn Kiến Bình nhìn Mộ Thần, sắc mặt xanh trắng biến đổi liên tục.

Mạnh Tinh Nhi nhìn Mộ Thần, trái tim đập bình bịch, Mạnh Tinh Nhi thầm nghĩ, trừ khuôn mặt ra, Trần Mộc thật đúng là không thể xoi mói cái gì.

Mộ Thần thản nhiên liếc mắt nhìn mấy người còn lại, xoay người rời đi.

Cát Tiểu Diệp nhíu mày nói: “Tĩnh Nguyệt, trận pháp tháp các người thế mà lại còn ẩn tàng cao thủ như thế. Một tay Liệt Trận Thuật vừa rồi đúng là xuất thần nhập hóa, Duẫn sư huynh là võ hoàng nhị tinh, nhưng võ hoàng tứ tinh, ngũ tinh bại trên tay sư huynh cũng không ít đâu, không ngờ lại bị người này bức lui.”

“Những võ hoàng tứ tinh, ngũ tinh kia đều là phế vật sao?” Một giọng nói trêu tức chợt truyền tới.

Cát Tiểu Diệp nhăn chặt mày nhìn qua chỗ thanh âm kia, thấy Diệp Thạch đang vui sướng khi người gặp họa đứng ở một bên.

“Bạch thiếu, sao người lại tới đây?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Cát Tiểu Diệp ngây ra một lúc, đoán được người đến là ai, vẻ giận dữ trên mặt liền biến mất, lúc nhìn Diệp Thạch có thêm mấy phần cẩn thận.

Diệp Thạch nhún vai, nhìn chăm chăm Doãn Kiến Bình nói: “Ta đến chơi đùa. Ờ, tiểu bạch kiểm, người nhanh nhốt ra đi, nếu hiện tại người không nhốt ra, đời này người đừng muốn là võ hoàng nhị tinh thôi đấy.”

Hà Tĩnh Nguyệt khó hiểu nhìn Diệp Thạch, sắc mặt Doãn Kiến Bình xanh một trận, cuối cùng học ra một búng máu.

Sắc mặt Hà Tĩnh Nguyệt kỳ lạ nhìn Doãn Kiến Bình, không ngờ Trần Mộc chỉ dùng một chiêu đã đánh Doãn Kiến Bình trọng thương, hình như nàng đã đánh giá thấp chiến lực của Trần Mộc rồi.

“Duẫn thiếu, người không sao chứ?” Hà Tĩnh Nguyệt bất an hỏi thăm.

Diệp Thạch vỗ tay sau lưng, cười nói: “Hắn không chết được, Trần Mộc ra tay rất có chừng mực.”

Nghe được lời Diệp Thạch nói, sắc mặt Cát Tiểu Diệp nóng lên, quả thật quá dọa người.

...

Doãn Kiến Bình bị Trần Mộc đánh một chiêu trọng thương, Cát Tiểu Diệp cũng ngại ngừng lưu lại tiếp, liền mang Doãn Kiến Bình đi vào biệt viện mà trận pháp thấp lâm thời chuẩn bị cho họ.

“Quá yếu, đan tháp đều là một đám thùng cơm.” Diệp Thạch chê bai.

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Trần Mộc cũng tay quá ác, ta vốn nghĩ, hẳn xuất thân bình thường, nếu kết một cái thiện duyên với người đan tháp thì có lẽ sẽ nhờ được bọn họ luyện đan cho.”

Diệp Thạch âm thầm ở trong lòng liếc mắt xem thường, luyện đan thuật của Mộ Thần xuất thần nhập hóa như vậy, hẳn cần gì đám ngu ngốc kia.

“Đám thùng cơm kia nhiều lắm chỉ là luyện được sư lục cấp, có thể dùng được gì chứ!” Diệp Thạch khinh thường nói.

Hà Tĩnh Nguyệt bất đắc dĩ thở dài: “Bạch thiếu, người kiến thức rộng rãi, gặp được rất nhiều luyện được sư thực lực cao cường, nhưng mà Trần Mộc lại khác người.”

Diệp Thạch chấp tay sau lưng thầm nghĩ, Mộ Thần đương nhiên không giống mình, bản thân hẳn chính là luyện được sư thất cấp, đan dược cho mình đều phải nhờ hẳn mà.

Hà Tĩnh Nguyệt cúi đầu âm thầm suy nghĩ, Cát Tiểu Diệp là cháu gái của Cát Nghị – phó hội trưởng đan tháp, hẳn nếu chỉ là một luyện được sư thất cấp phổ thông thì sẽ không kinh động tới nàng mới đúng.

“Trần Mộc vừa mới chiến với tên kia, không biết có bị thương không, ta đi xem hăndây.” Diệp Thạch nói.

Khỏe miệng Hà Tĩnh Nguyệt co giật, Trần Mộc mạnh mẽ như vậy, sao có thể bị thương được?

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Diệp Thạch, trong lòng bất đắc dĩ một trận.

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Hà Hiền không biết khi nào lại xuất hiện bên cạnh, trong lòng giật mình, “Ông nội? Chuyện vừa rồi ngài đều thấy được?”

Hà Hiền gật đầu: “Đúng.” Người đan tháp cũng quá kiêu ngạo, vừa gặp được tu luyện giả trong trận pháp tháp, không lên tiếng nào liền trực tiếp ra tay, nhưng không nghĩ tới Trần Mộc lại mạnh như vậy.

“Trần Mộc thật đúng là lợi hại.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Hiền híp mắt, thần sắc nghiêm túc nói: “Hắn là trận pháp sư thất cấp.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày: “Thất cấp?”

Hà Hiền gật đầu: “Đúng vậy, vừa rồi hắn ra tay, Liệt Trận Thuật tuyệt đối đã có tiêu chuẩn thất cấp, người này tuyệt đối không thể để Bạch gia cướp đi.”

Hà Tĩnh Nguyệt cắn chặt răng, ban đầu nàng tưởng chỉ có một thiên tài là Bạch Diên Tinh, không ngờ hiện tại lại có thêm một Trần Mộc.

“Nhưng sao hắn lại muốn ấn dấu thực lực?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

257. Chương 257

“Sư huynh, người không sao chứ?” Cát Tiểu Diệp nhìn Doãn Kiến Bình, nhãn mày bất an hỏi.

Doãn Kiến Bình cắn chặt răng, tràn đầy khó chịu nói: “Ta không sao.”

“Không nghĩ tới trận pháp tháplại có một cao thủ ẩn dấu, mà cũng không nghĩ tới Dẫn sư huynh lại có thể đụng trúng người ta, khiến cho người ta...” Tuy rằng trên mặt Tiết Bân tràn đầy lo lắng, nhưng trong lòng lại là vui sướng khi người gặp họa.

Doãn Kiến Bình tự cho mình rất cao, thấy người ta tuổi nhỏ hơn gã đã tiến vào võ hoàng liên nhin không được ra tay giáo huấn, kết quả lại lật thuyền trong mương, bị người ta giáo huấn thảm như vậy.

Sắc mặt Doãn Kiến Bình xanh mét.

“Vớ một tay Liệt Trận Thuật của người kia, hãntuyệt đối không chỉ là lục cấp.” Cát Tiểu Diệp suy nghĩ sâu xa nói.

“Tại sao cái tên quỷ xấu xí kia lại ẩn dấu thực lực chứ?” Tiết Bân không hiểu.

Cát Tiểu Diệp nhún vai nói: “Không biết, người trên đời này thiên kì bách quái, ai biết hãn muốn gì, mục tiêu của chúng ta cũng không phải hãn, không cần quan tâm tới hãn.”

“Hắn tuyệt đối không chỉ hai mươi tuổi, nhất định hắn đã nói dối tuổi!”
Doãn Kiến Bình lạnh lùng nói.

Cát Tiểu Diệp thấy sắc mặt Doãn Kiến Bình thì gật đầu an ủi: “Đúng vậy. Tên quỷ xấu xí đó không chừng đã ba mươi tuổi rồi, hoặc cũng có khả năng đã mấy trăm tuổi.”

“Mà tên luyện dược sư kia bị gì vậy nhỉ? Luyện chế ra Tố Tâm Đan, lại lấy cái giá đan dược thất cấp phổ thông mà bán.” Tiết Bân cảm thấy kỳ lạ nói, sẵn tiện dời đi đề tài.

Cát Tiểu Diệp hí mắt nói: “Có lẽ là trong tay người nọ vừa vặn có phương thuốc Tố Tâm Đan, nhưng mà lại không biết giá trị của phương thuốc này.”

“Có người ngốc như vậy sao?” Tiết Bân nói thầm.

Cát Tiểu Diệp lắc đầu nói: “Không biết.”

Trận pháp tháp.

“Mộ Thần, cái tên của đan tháp kia bị người đánh rớt nặng đó.” Diệp Thạch vui sướng khi người gặp họa nói.

Mộ Thần cười nói: “Gần đây thực lực tăng quá nhanh, hơi khuyết thiếu thực chiến nên lực khống chế không tốt lắm. Nếu ta biết tên kia dờn như vậy thì đã hạ tay hơn rồi.” Hắn đã áp chế nguyên lực ở cảnh giới võ hoàng nhất tinh, kết quả tên kia ngay cả một chiêu của hắn cũng không tiếp nổi, với trình độ này mà còn dám có mặt mũi khiêu khích, đúng là không biết sống chết.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Là vậy sao? Tên kia bị vậy cũng đáng.”

Mộ Thần gật đầu: “Quả thật.”

“Ừm... Phụ thân ta muốn gặp người.” Diệp Thạch có chút khẩn trương nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu ừ một tiếng.

Diệp Thạch quan sát thần sắc Mộ Thần, cố gắng an ủi: “Người yên tâm đi, phụ thân ta là người tốt đó.”

Mộ Thần thong dong nở nụ cười, nói: “Ta biết, ta biết phụ thân người là người tốt mà.”

Hai ngày trước Bạch Nghị đã chết ở bên ngoài, chết không rõ ràng, nhưng kỳ lạ chính là, Bạch gia có một đệ tử thiên tài dòng chính chết như vậy mà lại như hạt cát rơi xuống biển, không thể nào tra ra. Bạch Thần Tinh quả là người tốt mà.

“Nếu như phụ thân người không đồng ý gả người cho ta thì làm thế nào đây?” Mộ Thần mở miệng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi liền nói: “Vậy ta sẽ trộm đi theo người!”

Mộ Thần mỉm cười nói: “Ta sẽ dùng hết thủy khả năng để đạt được sự tán thành của phụ thân người!”

Diệp Thạch cũng cười nói: “Người yên tâm, phụ thân ta rất dễ nói chuyện, người ưu tú như thế, khẳng định sẽ được phụ thân ta thích.”

Mộ Thần gật đầu, “Ừ.”

...

Trong một tòa biệt viện ngoại thành.

Mộ Thần thần sắc thản nhiên ngồi ở đối diện Bạch Thần Tinh, còn Diệp Thạch ngồi ở bên cạnh Mộ Thần.

Diệp Thạch mở miệng nói liên miên với hai người, nhưng Bạch Thần Tinh và Mộ Thần đều không nói gì.

Mộ Thần mím môi, cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh. Từ lúc hấn đi tới trước mặt Bạch Thần Tinh, uy áp trên người Bạch Thần Tinh liên ập thẳng tới mặt hấn. Mộ Thần đã ngồi chịu đựng uy áp này suốt một canh giờ rồi.

Tháp Linh bay tới bay lui trong thức hải Mộ Thần, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

“Tháp chủ đại nhân có nhạc phụ lợi hại như vậy, tương lai người cũng không dễ dàng nha!”

“Tháp chủ đại nhân, nhạc phụ của người rất soái nha, soái hơn người nhiều luôn.Ồ,dường như hấn vẫn chưa chấp nhận.”

“Tháp chủ đại nhân, người sống thật không dễ dàng mà.Người không chỉ có khả năng bị lão bà người bạ hành gia đình,mà người còn có khả năng bị nhạc phụ của người hành hung đó nha.”

...

“Phụ thân, Mộ Thần rất lợi hại đó.”Diệp Thạch nói với Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh gật đầu, cười phụ họa: “Ta biết, hấn rất lợi hại.”

Mộ Thần ngầm cười khổ, Diệp Thạch cứ vậy mà tăng bốc hấn sao? Hấn sắp chống đỡ không nổi nữa rồi kia kìa! Uy áp cấp bậc võ tôn quả nhiên không phải hấn hiện tại có thể đỡ nổi.

“Tháp chủ đại nhân, người không chống nổi nữa sao? Tức phụng người tự hào về người như vậy, bây giờ người không thể ngã xuống đâu đây! Người mà ngã xuống thì quả thực đã dọa người đó.”

Diệp Thạch nhìn thấy khuôn mặt Mộ Thần tái nhợt, rốt cục ý thức được không ổn, y phần nộ lên tiếng nói: “Phụ thân!!!”

Uy áp do Bạch Thần Tinh phóng thích nhất thời tiêu tán như khói mây.

Vẻ mặt Mộ Thần thả lỏng, âm thầm thở ra một hơi.

“Mộ Thần, người không sao chứ?” Diệp Thạch lo lắng hỏi.

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không sao.”

Bạch Thần Tinh cười nói: “Thực lực của người tăng quá nhanh, tốt nhất vẫn nên áp chế một chút, nếu không căn cơ sẽ dễ bất ổn.”

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch vẫn còn buồn bực nhìn Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh thấy biểu tình tràn đầy oán hận của Diệp Thạch thì chỉ đành cười bất đắc dĩ.

“Vị này nhà con dạo gần đây quá thuận lợi, chịu một chút áp lực đối với hắn chỉ có chỗ tốt.” Bạch Thần Tinh ôn hòa nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch có chút nghi ngờ: “Thật á?”

“Tiền bối nói không sai.” Mộ Thần nói.

“Diên Tinh, giờ con đi ra ngoài đi, Mộ Thần ở lại nói chuyện với ta.” Bạch Thần Tinh nói.

Bạch Thần Tinh mỉm cười đùa giỡn: “Sao? Không yên lòng à? Ta có thể làm cái gì chứ, chỉ là thay hắn tẩy kinh phạt tuỷ mà thôi.”

Diệp Thạch gật đầu: “Được rồi ạ.”

...

Diệp Thạch vừa đi ra ngoài, bầu không khí giữa Bạch Thần Tinh và Mộ Thần nhất thời trở nên khẩn trương.

“Người là ai?” Bạch Thần Tinh lạnh lùng hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần ngây ra một lúc, liền trả lời: “Ta không rõ ý của tiền bối, ta đương nhiên là Mộ Thần.”

“Người thật sự không rõ sao? Người là “Mộ Thần”? “Mộ Thần” ban đầu?” Bạch Thần Tinh nhìn chăm chăm Mộ Thần, trong mắt xẹt qua vẻ mỉa mai.

Đôi mắt Mộ Thần lộ ra vẻ lạnh lùng thản nhiên. Mộ Thần ngẩng đầu, tiêu sái cười với Bạch Thần Tinh, nói: “Đúng thế, ta đúng là không phải.”

Bạch Thần Tinh nhìn vẻ tươi cười trên mặt Mộ Thần, nhíu mày nói: “Giờ này mà người còn cười được à, người không rõ lai lịch như thế, không sợ tара tay giết người?”

“Ngài sẽ à?” Mộ Thần thưởng thức chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, vô cùng nhàn nhã hỏi.

Bạch Thần Tinh lạnh lùng nhìn Mộ Thần: “Người cho là ta sẽ không?”

Mộ Thần cười cười, ngẩng đầu nhìn Bạch Thần Tinh, gằn từng chữ một: “Người không dám!”

Trong phút chốc, vẻ âm trầm trên mặt Bạch Thần Tinh như nhỏ ra nước.

Trong một nháy mắt, Mộ Thần cảm thấy chính mình sắp bị Bạch Thần Tinh bóp nát cổ.

Bạch Thần Tinh gắt gao nhìn Mộ Thần, Mộ Thần nói đúng, hắn không dám, hắn đúng là không dám. Thái độ của Diên Tinh đối với hắn đã thân cận hơn rất nhiều, nhưng hắn cũng biết rõ, địa vị của hắn trong cảm nhận Diên Tinh lại xa xa không bằng Mộ Thần.

“Người đoán coi, nếu hai người chúng ta đồng thời gặp được nguy hiểm, Thạch Đầu sẽ cứu ai?” Mộ Thần tươi cười hỏi.

“Y sẽ cứu người, đó là bởi vì người quá yếu.” Bạch Thần Tinh tức giận nói.

Mộ Thần cười cười, nhún vai: “Có lẽ đi.”

Bạch Thần Tinh giận dữ nói: “Diên Tinh là con ta, vô luận như thế nào, ta đều là phụ thân. Người cho là thích người thì người muốn làm gì thì làm sao, còn nhỏ, tương lai cũng có thể sẽ thích người khác...”

Mộ Thần nâng cằm, suy tư hỏi: “Người xác định rằng y sẽ thích người khác sao?”

Diệp Thạch rất bướng bỉnh, nếu hắn chết, Diệp Thạch tuyệt đối sẽ sụp đổ. “Nếu ta bị người giết chết, khả năng y không bao giờ nhận lại người làm phụ thân sẽ lớn hơn khả năng y thích phải người khác.”

Bạch Thần Tinh đánh một chương ấn nát cái bàn.

“Người đe dọa ta?” Trong lòng Bạch Thần Tinh nóng lên, rồi lại vẫn cố gắng khắc chế lửa giận.

Mộ Thần cười nói: “Sao có thể chứ, ngài chính là nhạc phụ đại nhân của ta mà, ta lấy lòng ngài còn chưa kịp ấy.”

“Cho nên, hiện tại người thật sự đang lấy lòng ta à?” Bạch Thần Tinh hừ lạnh.

Mộ Thần nhún vai nói: “Ta đang nói giỡn với ngài, đang lấy lòng ngài đấy.”

“Ta không nhìn ra có chỗ nào buồn cười.” Bạch Thần Tinh tức giận nói.

“Nếu nhạc phụ đại nhân nhìn không ra thì thôi.” Mộ Thần thông dong nói.

Bạch Thần Tinh cau mày: “Người đi theo bên cạnh Diên Tinh là có mục đích gì? Người có ý đồ gì với ý?”

Mộ Thần dựa vào ghế dựa, hai tay khoanh lại, nghiêng đầu thản nhiên hỏi: “Nếu ta có ý đồ thì tiền bối tính làm thế nào đây? Muốn ta rời khỏi?”

Bạch Thần Tinh run rẩy trong lòng, nếu Mộ Thần rời khỏi Diên Tinh, Diên Tinh sẽ như thế nào đây? Bạch Thần Tinh quả thực không dám nghĩ tới.

Cặp mắt Bạch Thần Tinh thiếu điều muốn nứt ra nhìn Mộ Thần, trên mặt Mộ Thần thì treo nụ cười vân đạm phong khinh.

“Người muốn thế nào?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Mộ Thần nhún vai nói: “Không phải là ta muốn thế nào. Mà là tiền bối ngài muốn thế nào? Nhạc phụ đại nhân, kỳ thật ngài không làm gì được ta, vậy nên nếu không ngài thì ngài tốt với ta một chút, ta sẽ nói tốt giúp ngài trước mặt Thạch Đâu nha.”

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, nghiến răng nghiến lợi đe dọa: “Nếu như người phụ lòng Diên Tinh, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ta thích, tất nhiên sẽ không phụng y.” Mộ Thần nói với vẻ đương nhiên.

Bạch Thần Tinh thấy biểu tình dù bạn vẫn ung dung của Mộ Thần, nhất thời có loại xúc động muốn học máu.

“Ngài là phụ thân của Thạch Đầu, tương lai thực lực sẽ tăng lên, nhất định sẽ hiểu kính ngài thật tốt.” Ánh mắt Mộ Thần nhìn Bạch Thần Tinh tràn đầy thành khẩn.

Bạch Thần Tinh cười lạnh: “Vệ đúng là phải cảm ơn người thật tốt.”

“Đều là người một nhà, nhạc phụ đại nhân không cần khách khí như thế.” Mộ Thần thành khẩn nói.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, nói: “Người muốn cưới Diên Tinh thì còn phải coi người có bản lĩnh đó hay không, Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia cũng không dễ qua.”

“À. Thạch Đầu nói, nếu ta không muốn xông qua Bách Luyện Sát Trận thì có thể trộm rời khỏi Bạch gia đi với ta...” Mộ Thần nhìn thoáng qua sắc mặt dữ tợn của Bạch Thần Tinh, nhẹ nhàng cười nói: “Tiền bối yên tâm, tuy rằng Thạch Đầu nguyện ý đi theo ta, nhưng ta chắc chắn sẽ quang minh chính đại cưới y. Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia, ta cũng muốn thử một chút.”

Bạch Thần Tinh căm hận nói: “Người có cái tâm này là được.”

“Kỳ thật ta thấy rất lạ. Nhạc phụ đại nhân thông minh như vậy, sao ngài lại bị tên Diệp Tầm kia lừa bấy nhiêu năm thế?” Mộ Thần có hơi tò mò hỏi.

Nắm tay Bạch Thần Tinh siết chặt, đôi mắt không tự chủ được nhắm lại.

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo. Trong chuyện này, nếu ban đầu hãn có dũng khí nghĩ sâu hơn, nhất định hãn đã có thể phát hiện không ổn. Nhưng lúc ấy, hãn lại đắm chìm trong đau đớn bị Tâm Dương “phản bội”, nhiều chi tiết đều bị hãn lựa chọn quên đi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

258. Chương 258

Diệp Thạch thấy Mộ Thần cùng Bạch Thần Tinh đi ra thì lập tức nhào qua Mộ Thần.

“Mộ Thần người không sao chứ?” Diệp Thạch bất an nắm chặt cánh tay Mộ Thần hỏi.

“Không sao, tarấttốt, chỉ là vết vấchonhạc phụ đại nhânthôi.” Mộ Thần làm bộ làm tịch nở nụ cười cảm kích với Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh khoanh tay, tức giận nói với Diệp Thạch: “Sao?Sợ ta ăn hãna?”

Diệp Thạch đỏ mặt nhìn qua Bạch Thần Tinh: “Khôngcó ạ. Mà nè phụ thân, ngài thật sự dùng quy cách cao nhất để tẩy kinh phạt tủy cho Mộ Thần hả? Ngài đừng chỉ có lệ với con đó nha!”

Bạch Thần Tinh tức giận trừng Diệp Thạch, “Con không tin được ta à!”

Bạch Thần Tinh đúng là dùng quy cách cao nhất, nhưng lại hơi khác khi dùng cho Diệp Thạch. Bạch Diên Tinh dùng phương thức rất ôn hòa với Diệp Thạch, còn với Mộ Thần thì lại dùng loại được như hổ, hiệu quả đều không khác biệt lắm, nhưng người sau lại phải ăn không ít đau khổ.

Bạch Thần Tinh nhìn sắc mặt bình thản của Mộ Thần, thái độ đối với Mộ Thần không khỏi tốt hơn trước. Tuy rằng quá trình tẩy kinh phạt tủy hết sức thống khổ, thậm chí có thể xưng là sống không bằng chết, nhưng từ đầu tới cuối Mộ Thần lại không hừ một tiếng nào.

So sánh với Diệp Thạch có tư chất được trời ưu ái thì tư chất Mộ Thần lại quá kém, nhưng dù là có tư chất như thế Mộ Thần lại vẫn có thể đi ở phía trước Diệp Thạch, có thể thấy tài trí Mộ Thần đáng sợ cỡ nào.

Mộ Thần thầm nghĩ rằng, sau khi tẩy kinh phạt tủy thì Mộ Thần cảm thấy tốc độ mình hấp thu nguyên lực đã nhanh gấp hai ba lần lúc trước, nhưng mà, Bạch Thần Tinh cũng quá ác độc!

“Mộ Thần vẫn là võ hoàng cửu tinh mà?!” Diệp Thạch có chút buồn bực nói.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ liếc mắt với Diệp Thạch: “Tẩy kinh phạt tủy là cải thiện tư chất, chứ không thể trực tiếp tăng lên thực lực được. Tư chất Mộ Thần kém hơn con nhiều, nhưng sau khi tẩy kinh phạt tủy thì tốc độ tu luyện hẳn là có thể tăng lên gấp ba lần.”

Diệp Thạch lập tức tràn đầy hưng phấn: “Thật à? Vậy thì tốt quá.”

Bạch Thần Tinh nhìn bộ dáng vô cùng hưng phấn của Diệp Thạch thì trong lòng có chút bất an. Chưa tới hai mươi tuổi đã là đại sư năm môn học thuật thất cấp, là võ hoàng cửu tinh, là người có dị hỏa sắp lên bát cấp, còn là người kế thừa Linh Tháp, Mộ Thần nếu cứ đi lên như vậy, hẳn cũng rất khó áp chế nổi người này. Mà Diên Tinh đối với Mộ Thần thì nói gì nghe nấy, nếu như người này có rắc tâm gì với Diên Tinh...

Bạch Thần Tinh cắn chặt răng, áp chế bất an trong lòng. Từ những gì hẳn điều tra ra được ở Huyền Phong, Mộ Thần đích thật là rất thích Diên Tinh.

“Phụ thân, gần đây thực lực Mộ Thần tăng quá nhanh, có cách gì để củng cố không ạ?” Diệp Thạch chớp chớp mắt hỏi.

Bạch Thần Tinh cười nói: “Đương nhiên là có.”

“Là cách gì ạ?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Thần Tinh thuận miệng nói: “Tập luyện nhiều hơn thì sẽ tốt thôi, nếu như con không để ý thì ta có thể bồi luyện Mộ Thần.”

Sắc mặt Mộ Thần nhất thời hơi đổi, Thập Linh ở trong thức hải Mộ Thần vui sướng khi người gặp họa kêu lên, “Mộ Thần, xem rangười đã chọc trúng nhạc phụ rồi nha. Hẳn muốn đích thân ra tay giáo huấn người kia. Người xong đời rồi, người sẽ bị đánh thành tàn phế, hô hô hô...”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch có hơi chần chờ nói: “Phụ thân, ngài tự mình ra tay hả?”

Bạch Thần Tinh vân đạm phong khinh cười, “Làm sao? Con không coi trọng phụ thân con sao? Người bình thường muốn ta bồi luyện thì ít nhất cũng phải lấy ra mấy vạn nguyên thạch trung phẩm một ngày đấy, cơ hội này cũng không phải thường có đâu. Ta tự mình ra tay thì có có chừng mực hơn, chứ nếu tùy tiện tìm một võ tông thì chỉ sợ sẽ làm vị này của con bị thương đó nha.”

Diệp Thạch nghe xong lời Bạch Thần Tinh nói, nhìn qua Mộ Thần, thấp giọng hỏi: “Mộ Thần, người cảm thấy sao?”

Mộ Thần nói: “Có tiền bồi bồi luyện thì ta tất nhiên là cầu còn không được, chỉ sợ chậm trễ chuyện của tiền bối.”

Bạch Thần Tinh cười dịu dàng với Mộ Thần, “Yên tâm, chút thời gian ấy ta vẫn phải có.”

Ngũ khí Bạch Thần Tinh dịu dàng như nước, nhưng Mộ Thần lại nghe ra một cổ âm độc nói không nên lời.

Tiểu tháp tại Mộ Thần thức hải lý chung quanh loạn chuyển, “Tháp chủ đại nhân, người nên chuẩn bị đan dược chữa bán thân bất toại nhiều một chút đi, mấy ngày kế tiếp không dễ qua lắm đâu nha.”

Mộ Thần: “...”

Trong biệt viện trận pháp tháp, nơi mà đám người đan tháp đang ở lâm thời.

“Tra được rồi.” Doãn Kiến Bình đi tới, “Có người may mắn phục hồi lại phương thuốc Tổ Tâm Đan như cũ, nhưng đã bị Bạch gia mời chào rồi.”

Cát Tiểu Diệp nhú mày, có chút kinh ngạc: “Động tác Bạch gia sao nhanh vậy?”

“Bạch gia dù sao cũng là địa đầu xà, bọn họ nhanh chân đến trước cũng không lạ.” Doãn Kiến Bình châm chọc nói.

Cát Tiểu Diệp nhẹ hít một hơi, bất đắc dĩ nói: “Người đã vào Bạch gia rồi, giờ còn muốn mời chào cũng khó.”

“Chúng ta có thể mua phương thuốc từ trong tay Bạch gia.” Tiết Bân nói.

Cát Tiểu Diệp lắc đầu: “Sợ là rất khó.” Bạch gia là trận pháp thế gia, cũng không thiếu nguyên thạch.

“Hình như Bạch Thần Tinh tiên bối đang muốn nhờ lão tổ ra tay luyện chế Phản Linh Đan.” Doãn Kiến Bình nói.

Trên mặt Cát Tiểu Diệp lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nói: “Nhờ lão tổ ra tay á? Lão tổ đã mấy chục năm chưa xuất quan, Tổ Tâm Đan tuy không tồi,

nhưng còn chưa đủ phân lượng để nhờ lão tổ ra tay đâu.”

Doãn Kiến Bình gật đầu: “Phải đó. Nhưng mà, người đã bị Bạch gia mời chào rồi, mà Bạch Thần Tinh lại chỉ có một yêu cầu này.”

Cát Tiểu Điệp nhăn chặt mày: “Bạch Thần Tinh muốn nhờ lão tổ luyện chế Phản Linh Đan?”

“Đúng vậy. Nghe nói mẫu phụ của Bạch Diên Tinh còn sống, nhưng mà không biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh, cần có Phản Linh Đan để cứu mạng.” Doãn Kiến Bình nói.

Cát Tiểu Điệp tràn đầy cảm thán: “Bạch Diên Tinh đối với người nọ, thật đúng là không còn gì để nói.”

Tiết Bân cũng đồng ý: “Còn không phải sao, Bạch Thần Tinh cô độc nhiều năm, vốn tưởng rằng là vì Hạ Nhược Tuyết, nào ngờ lại là vì một người khác.”

Cát Tiểu Điệp nhăn mày nói: “Chuyện mời lão tổ ra tay, chúng ta không làm chủ được, chỉ có thể xem xem còn có cách nào khác từ trong tay Bạch gia mua phương thuốc kia không. Nếu có thể trực tiếp gặp luyện dược sư kia thì tốt rồi.”

Tiết Bân nhú mày: “Hình như người nọ đã bị Bạch Diên Tinh giấu đi rồi.”

Cát Tiểu Điệp cắn môi nói: “Không biết phương thuốc Tố Tâm Đan kia là do người nọ ngẫu nhiên có được, hay là do chính người nọ phục hồi lại. Nếu như đó là do bản thân người nọ phục hồi, vậy người nọ cũng có thể có năng lực phục hồi lại những phương thuốc quý trọng khác.”

“Hẳn là không đến mức đó đâu, nếu thật sự có một luyện dược sư như vậy, thì thanh danh của người nọ đã sớm truyền xa.” Doãn Kiến Bình

không cho là đúng.

Bạch gia.

“Phụ thân, người đan tháp không đồng ý à?” Diệp Thạch hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh lắc lắc đầu, nói: “Không có, ban đầu ta cũng không trông cậy bọn họ sẽ đồng ý, Tổ Tâm Đan tuy không tồi, nhưng nó vẫn chưa đủ tư cách để cho vị trong đan tháp kia ra tay, ta làm như thế chỉ là vì dẫn dắt sự chú ý của bọn họ, chứ nếu để cho người đan tháp tra tiếp, chỉ sợ họ sẽ tra tới Mộ Thần.”

Diệp Thạch gật đầu “à” một tiếng, nhú mày nói: “Phụ thân, người đan tháp ra giá quá lớn, kỳ thật Mộ Thần không bao lâu nữa sẽ là đan sư bát cấp hậu kỳ, chúng ta căn bản không cần phải đi cầu lão gia kia, huống chi con còn nghe nói, xác xuất thành công lão gia kia luyện ra đan dược bát cấp thượng phẩm cũng không cao lắm.”

Bạch Thần Tinh đen mặt, nếu như người nói lời này là người khác, Bạch Thần Tinh đã sớm chỉ thẳng mặt mắng te tát, người nghĩ luyện được sư bát cấp hậu kỳ là cái trắng ấy à? Chênh lệch giữa thất cấp và bát cấp rất lớn, bằng không tại sao đan tháp chỉ có một luyện được sư bát cấp hậu kỳ chứ.

Đáng tiếc, người nói lời này chính là Diệp Thạch...

Bạch Thần Tinh chỉ đành phải dùng vẻ mặt ôn hoà mà nói: “Chỉ là để ngừa vạn nhất thôi, đến lúc đó mình lại có nhiều hơn một lựa chọn đúng không.”

Diệp Thạch miễn cưỡng gật đầu: “Cũng đúng...”

“Nhưng mà không nghĩ tới Mộ Thần lại có thể phục hồi lại phương thuốc Tố Tâm Đan, hẳn thật đúng là lợi hại.” Bạch Thần Tinh không thể không cảm thán một câu.

Diệp Thạch gật đầu, tự hào nói: “Mộ Thần vốn đã rất rất lợi hại!”

Bạch Thần Tinh: “...” Tuy rằng thái độ của tên Mộ Thần kia đối với hắn không ra làm sao, nhưng khi hắn hỏi Mộ Thần về phương thuốc Tố Tâm Đan, Mộ Thần không nói hai lời liền đưa cho, coi như cũng thức thời.

Diệp Thạch dùng đôi mắt trông mong nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Phụ thân, phương thuốc kia rất quý đó nha, ngài phải trợ cấp Mộ Thần thêm một chút mới được đó.”

“Ngày thường con trợ cấp hắn còn chưa đủ nhiều sao? Cho con bao nhiêu nguyên thạch, con đều đưa hết cho hắn.” Bạch Thần Tinh tức giận nói.

Diệp Thạch có chút xấu hổ trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Tiểu Thập Linh nói nó cần có thêm rất nhiều nguyên thạch mới có thể chữa trị tốt, mà nó được chữa trị tốt, Mộ Thần mới có thể càng ngày càng lợi hại.”

Bạch Thần Tinh nhíu mày, “Mộ Thần lợi hại như thế, con sẽ bị người ta bỏ ra quá xa, nếu người ta không còn cần con thì con làm sao đây?”

Diệp Thạch cắn môi, bất an nói nhỏ: “Sẽ không đâu.”

Bạch Thần Tinh thở dài nhìn Diệp Thạch: “Cho dù hắn đối tốt với con, thì con cũng phải lưu lại một tâm nhãn.”

Diệp Thạch hít nhẹ một hơi, bất đắc dĩ nói: “Nếu, nếu hắn thật sự thay lòng đổi dạ, con cũng ngăn không được... Nhưng Mộ Thần sẽ không đâu, ngay cả Trang Du cũng không bắt được Mộ Thần mà, Trang Du ai cũng bắt được, thế nhưng lại không bắt được Mộ Thần!”

Nghe Diệp Thạch nhắc tới Trang Du, trên mặt Bạch Thần Tinh liền hiện lên vẻ hung ác.

Tung tích Mệnh Tộc mơ hồ không thể định, hắn tuy đã phái người tra xét nơi Trang Du đang ở, nhưng lại không thu hoạch được gì.

“Phải rồi phụ thân, con nghe nói Bạch Nghị đã chết ạ?” Diệp Thạch vui sướng khi người gặp họa nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, sắc mặt như thường: “Đúng vậy. Hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong bí cảnh.”

Diệp Thạch híp mắt, trong mắt hiện lên sự vui vẻ, “Vận may của hắn thật kém, nhưng ai bảo hắn cùng một chỗ với Trang Du đâu. Tiện nhân Trang Du kia chính là mệnh khắc phu, nam nhân cùng một chỗ với tiện nhân đó đều sẽ bị khắc chết.” Diệp Thạch nói xong lời cuối cùng, liền ha ha nở nụ cười.

Bạch Thần Tinh nhìn vẻ tươi cười trên mặt Diệp Thạch, khoe miệng cũng cong lên.

“Phụ thân, ngài chỉ điểm Mộ Thần lâu vậy rồi, thực lực Mộ Thần thế nào ạ?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Thần Tinh cười nói: “Không tồi không tòi, rất tốt. Tuy rằng chỉ có thực lực võ hoàng, nhưng mà rất có ánh mắt.” Một võ hoàng lại có thể chịu đựng như vậy, đúng là không dễ dàng!

Diệp Thạch lên tiếng, cười nói: “Mộ Thần rất mạnh.”

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, nói: “Đúng thật.”

“Nhưng mà lúc Mộ Thần rời đi lại không chịu lên tiếng gọi con.” Diệp Thạch buồn bực nói.

Bạch Thần Tinh cúi đầu thâm nghĩ, thẳng nhóc Mộ Thần kia coi như thức thời, nếu không để Diên Tinh thấy Mộ Thần mặt mũi bầm dập, chỉ sợ Diên Tinh sẽ có thành kiến với mình mất.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

259. Chương 259

Trận pháp tháp.

Hà Tĩnh Nguyệt tràn đầy kinh ngạc nhìn Trần Mộc cả người mập mạp, hành động chậm chạp, “Trần Mộc, ngươi bị sao vậy?”

Mộ Thần cười gượng: “Không sao, gặp phải một chút phiền phức, nhưng đã qua rồi.”

“Ngươi bị người ta đánh? Người đắc tội với ai hả? Ai đánh ngươi thành như vậy??” Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày hỏi.

Mộ Thần miễn cưỡng cười: “Hà tiểu thư, thật sự đã giải quyết.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Trần Mộc, trong lòng nghi hoặc không thôi. Là người nào chứ? Đánh Trần Mộc toàn thân đều sưng lên không biến mất được, nhưng lại không đánh chết Trần Mộc? Tính tình Trần Mộc rất tốt mà, hẳn đắc tội với ai đây?

Mộ Thần gắt gao siết chặt tay, tên hồn đản Bạch Thần Tinh ra tay thật độc, tên cận bã này!!

“Tháp chủ đại nhân, tục ngữ đã nói, kẻ thức thời trang tuấn kiệt, người không chịu nổi thì cầu xin tha thứ là được rồi, hoặc là người kêu cứu mạng đi, kêu lão bà người đến ấy, cần chi mà chịu chết như vậy.” Tháp Linh bất đắc dĩ nói.

Mộ Thần liếc mắt xem thường, muốn hăn cầu xin Bạch Thần Tinh tha thứ á? Hăn bị điên mới có thể cầu xin Bạch Thần Tinh ấy.

Mộ Thần vận chuyển nguyên lực, hung hăng cắn chặt răng, tên hồn đản Bạch Thần Tinh kia đánh tới mức máu ứ đọng, ngay cả ăn đan dược cũng không được, chỉ có thể chờ miệng vết thương tự khôi phục.

“Tháp chủ đại nhân, có vài người mình đặc tội không nổi đó. Người nói coi, đang tốt lành người cần gì phải làm bộ làm tịch với Bạch Thần Tinh đâu? Gặp báo ứng rồi thấy chưa?” Tháp Linh u oán nói.

Mộ Thần siết chặt tay, chẳng lẽ muốn hăn khúm núm trước mặt cái tên Bạch Thần Tinh ngu ngốc kia sao?

Dù Bạch Thần Tinh có phần nộ thì cũng không dám đánh chết hăn, đánh cho tàn phế cũng không thể. Dù Bạch Thần Tinh có nhìn hăn không vừa mắt thì vẫn phải tẩy kinh phạt tủy giúp hăn. Hăn có được nhiều chỗ tốt như vậy, nhưng chỉ chịu một chút đau đớn da thịt mà thôi, để tên Bạch Thần Tinh kia xuất ra hết bực tức thì tính gì?

“Cao thủ vừa ra tay liền biết, Bạch Thần Tinh ra tay thật sự rất có chừng mực. Đánh người đau, nhưng lại không thương tới gân cốt.” Tháp Linh tràn đầy cảm thán.

Mộ Thần đen mặt, lạnh lùng nói: “Nếu Bạch Thần Tinh nghe được lời người nói, hăn nhất định sẽ rất vui.”

Chờ thực lực của hăn đủ mạnh, hăn sẽ tạo lại cái Tháp Linh ăn cây táo rào cây sung này một lần nữa thành một thứ nghe lời.

“Kí chủ đại nhân, tuy rằng người chịu khổ không ít, nhưng nguyên lực lại ngưng thực hơn rất nhiều nha!” Tiểu Tháp Linh nói.

Mộ Thần híp mắt, thực lực của hắn quả thật tiến bộ quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, để thăng cấp võ tông thì dễ dàng, nhưng để thăng cấp võ tôn thì sẽ có chút khó khăn.

Mộ Thần lấy ra một quyển pháp quyết Ngưng Nguyên, nghe nói trong quyển sách này có ghi lại thuật pháp dùng để tinh luyện nguyên lực, nếu tu luyện quyển sách này tới đại thành thì có thể gia tăng tỷ lệ đột phá võ tông, võ tôn. Đây là Bạch Thần Tinh đưa cho hắn.

Nhớ tới bộ dáng Bạch Thần Tinh không cam lòng, rồi lại không thể không đưa sách cho mình, trong lòng Mộ Thần liền có một cỗ khoái ý kỳ lạ.

“Tháp chủ đại nhân, người đã bị người ta đánh thành như vậy mà còn cười ra được, người có chứng thích ngược hả?” Tháp Linh kêu to.

Mộ Thần hóa linh hồn lực thành một bàn tay, tát tới hư ảnh Tháp Linh, Tháp Linh bị dọa chạy trốn chết.

Trận pháp tháp.

“Ông nội, ngài nói là, có người phục hồi lại được phương thuốc Tổ Tâm Đan?” Hà Tĩnh Nguyệt tràn đầy kinh ngạc.

Hà Hiền gật đầu: “Đúng vậy, không biết là do phục hồi lại phương thuốc, hay là ngoài ý muốn tìm được phương thuốc Tổ Tâm Đan. Người đan tháp chính là tới vì luyện dược sư đó.”

“Hèn gì người đan tháp lại đột nhiên tới đây.” Hà Tĩnh Nguyệt dừng một chút, lại khó hiểu hỏi: “Nhưng sao lại không nghe chút tiếng gió nào?”

Tổ Tâm Đan là một trong số ít những đan dược có thể đề cao tỷ lệ võ hoàng thăng cấp võ tông, đan dược này còn có thể sử dụng cùng với đan

được khác để điệp gia đề cao thêm tỷ lệ tiến vào võ tông, nó quả thật là vật báu vô giá.

Hà Hiền nhú mày nói: “Ta đã dò xét thử, phát hiện trước đó lục tục có không ít đan dược thất cấp xuất hiện trong chợ, phẩm chất đều rất cao, trên cơ bản đều là đan dược thất cấp thượng phẩm. Người nọ mỗi lần đều dùng thân phận không giống, đan dược lại là phân tán bán ra, cho nên cũng không khiến cho mọi người chú ý.”

“Nhưng cũng không biết luyện dược sư kia xảy ra chuyện gì, vậy mà lại không biết giá trị của Tổ Tâm Đan, thế mà trực tiếp coi đan dược Tổ Tâm Đan thành đan dược phổ thông bán cho chi nhánh đan tháp chỗ này, lúc ấy người tiếp đãi người nọ cũng không nhận ra đó là đan dược gì, chỉ coi như đan dược thất cấp phổ thông mà thu mua, sau đó đan dược được đưa đến trong đan tháp mới phát hiện không đúng.”

Hà Tĩnh Nguyệt cau mày nói: “Sao lại có loại chuyện này, khó trách Cát Tiểu Điệp lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nếu luyện dược sư kia là do ngẫu nhiên tìm được phương thuốc Tổ Tâm Đan thì thôi, nhưng nếu là do luyện dược sư kia tự mình phục hồi phương thuốc lại, vậy không biết luyện đan thuật của người nọ đã đến mức độ gì rồi.”

“Nghe nói người nọ đã bị Bạch Thần Tinh âm thầm mời chào.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày: “Hả?!”

Hà Hiền hít nhẹ một hơi: “Lại bị Bạch gia giành trước.”

“Người đan tháp có tra được nơi người nọ đang ở không ạ?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

“Hình như đã bị Bạch Thần Tinh giấu đi rồi, người đan tháp có tra tiếp cũng không thu hoạch được gì.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày, thế nào cũng cảm thấy việc này có chút kỳ lạ.

“Bạch Thần Tinh đã là võ tôn bát tinh.” Hà Hiền thở dài nói.

Hà Tĩnh Nguyệt cau mày không hiểu: “Sao có thể được? Còn chưa qua một năm mà.”

Năm đó bởi vì chuyện Bạch Thần Tinh bị Khúc Tâm Dương “vứt bỏ”, khiến Bạch Thần Tinh để lại khúc mắc, buồn bực nhiều năm, công lực không hề tiến thêm được, thực lực vẫn luôn dừng lại ở võ tôn ngũ tinh. Nhưng vừa nhận lại Diệp Thạch, Bạch Thần Tinh liền cởi bỏ khúc mắc, tu vi bị áp nhiều năm bắt đầu tăng mạnh, cộng thêm gần đây lại chiếm được Âm Linh Tinh rất có lợi ích đối với võ tôn, tu vi lại càng tiến triển thần tốc.

Hà Hiền lắc đầu nói: “Không biết, nhưng hẳn đúng thật là kỳ tài ngút trời. Chỉ sợ hiện tại ở Bạch gia đã không có người chống nổi hẳn.”

Hà Tĩnh Nguyệt hít nhẹ một hơi, tu vi Bạch Thần Tinh tiến triển nhanh như vậy, đúng là khiến người đổ kị!

Bạch gia.

“Phụ thân, ngài tìm con?” Bạch Thần Tinh lãnh đạm hỏi.

Bạch Huy nói: “Đúng vậy. Nghe nói con tìm được một luyện dược sư có thể luyện ra Tổ Tâm Đan?”

Bạch Thần Tinh thản nhiên trả lời Bạch Huy: “Phải.”

Bạch Thần Tinh không phải là đứa con độc nhất của Bạch Huy, năm đó sau khi tư chất Bạch Thần Tinh xảy ra vấn đề, Bạch Huy đã buông tha Bạch Thần Tinh. Bởi vậy nhiều năm qua, quan hệ cha con họ vẫn luôn duy trì thể diện bên ngoài, trên thực tế không có bao nhiêu tốt.

Bạch Huy nhíu mày, thấy Bạch Thần Tinh không có nói tiếp, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Người đan tháp tra ra được là người đã bị Bạch Thần Tinh giấu đi, nhưng Bạch gia lại không có ai biết Bạch Thần Tinh đã giấu người ở chỗ nào cả.

“Đối phương có bản lĩnh như vậy, con ngàn vạn lần đừng bạc đãi người ta.” Bạch Huy nói một câu đầy thâm ý.

Bạch Thần Tinh gật đầu nói: “Yên tâm đi phụ thân đại nhân, con tất nhiên sẽ không bạc đãi hần.”

Bạch Thần Tinh thầm nghĩ, lúc hần đánh Mộ Thần, từng quyền đánh ra đều không hề hàm hồ chút nào, hần là Mộ Thần tuyệt sẽ không cảm thấy mình bị bạc đãi ha.

“Về chuyện Bạch Nghị, con cần gì phải làm vậy chứ, hần vẫn luôn rất cung kính với con mà.” Bạch Huy thở dài nói.

Bạch Thần Tinh híp mắt, ngữ khí không tốt: “Chuyện Bạch Nghị có liên quan gì đến con?”

Bạch Huy cười khan: “Không liên quan thì tốt.”

“Phụ thân?” Diệp Thạch đứng ngoài cửa gọi một tiếng thăm dò.

Vẻ lạnh lùng băng sương trên mặt Bạch Thần Tinh nhất thời như băng tuyết tan rã, giọng nói lộ ra ý cười ôn hòa, “Vào đi.”

Bạch Huy nhìn Bạch Thần Tinh với Diệp Thạch, khẽ thở dài nói: “Các con tán gẫu đi, ta đi trước.”

Diệp Thạch tiến đến trước mặt Bạch Thần Tinh hỏi: “Phụ thân, người đan tháp đi rồi ạ?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Ừ, chắc thấy không có cách nào mượn sức được nên bọn họ đi trước rồi. Bên đan tháp đã đưa tới đơn đặt hàng, hàng năm chúng ta phải cung cấp cho đan tháp hai mươi viên Tổ Tâm Đan, mỗi viên đan được là một triệu nguyên thạch trung phẩm.”

Diệp Thạch kinh ngạc: “Mắc vậy sao ạ? Làm luyện được sư kiếm nhiều ghê.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đó là tất nhiên, bằng không tại sao lại có nhiều người muốn trở thành luyện được sư đây.” Kỳ thật giá này cũng không cao, giá linh thảo cũng không rẻ, nếu luyện được sư có xác xuất thành công thấp một chút, nói không chừng còn phải bị lỗ, “Đúng rồi, xác xuất Mộ Thần luyện đan thành công cao lắm à?”

Diệp Thạch gật đầu trả lời: “Đúng vậy ạ. Hiện tại một lò Mộ Thần luyện ra có khi có thể thành tới mười hai viên đan được, lúc ít cũng có tới bảy tám viên.”

Bạch Thần Tinh hí mắt, xác xuất thành đan như vậy, nếu như để cho những luyện được sư khác biết, sợ là sẽ điên mất.

“Việc này con đừng nói ra ngoài.” Bạch Thần Tinh dặn dò.

Diệp Thạch nghiêm túc gật đầu: “Con hiểu mà.”

“Đúng rồi, người minh văn tháp sắp tới đây đây.” Bạch Thần Tinh gõ nhẹ mặt bàn nói.

Diệp Thạch cau mày: “Người đan tháp vừa mới đi mà người minh văn tháp đã tới rồi, thật đúng là kỳ lạ.”

“Hình như gần đây minh văn tháp phát hiện được một cái di tích, nhưng do bên ngoài di tích có bố trí trận pháp, nên bọn họ tới tìm trận pháp sư để phá trận.”

Diệp Thạch như có điều suy nghĩ: “Là vậy à..”

“Chắc là họ sẽ tìm con.” Bạch Thần Tinh nói với Diệp Thạch.

“Tìm con? Tại sao cơ?” Diệp Thạch không hiểu.

“Nghe nói cái trận pháp kia là một trận pháp thất cấp thượng cổ trung cấp, có hơi giống trận pháp lúc trước con phá cho Ô Phượng.” Bạch Thần Tinh nói.

Diệp Thạch có chút xấu hổ nói: “Cái trận pháp đó không phải do con phá.”

“Ta biết, nhưng mà những người đó lại không biết.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Diệp Thạch nâng cằm suy nghĩ rồi nói: “Gần đây có rất nhiều người tới tìm con phá trận, những người đó đều nghĩ con lấy giá rẻ, con cảm thấy hèn là phải để cao giá trị con người của mình.”

Bạch Thần Tinh cười: “Cứ để đi, con là con trai của Bạch Thần Tinh ta, giá trị con người có cao tới đâu cũng là bình thường.”

Núi Tê Phượng.

“Tiểu thư, ngài sao vậy?” Một nữ tử áo tím bên người Ô Phượng hỏi thăm.

Ô Phượng lắc đầu nói “Không sao.”

Dựa theo Ô gia suy đoán, lần trước bên trong bí cảnh mà Diệp Thạch phá kia hẳn là có dị hỏa, còn có Âm Linh Tinh dùng để áp chế dị hỏa, nhưng khi bọn họ đến, dị hỏa không có, Âm Linh Tinh cũng không có.

Vừa đi ra bí cảnh không lâu, Bạch Thần Tinh liền lập tức thành võ tôn bát tinh, cho dù thiên phú Bạch Thần Tinh có kiệt xuất hơn, nhưng nếu không đủ cơ duyên thì tu vi cũng không nên tiến bộ nhanh như thế. Nhưng nếu hần thông qua Diên Tinh chiếm được Âm Linh Tinh, vậy chuyện đó liền thuận lý thành chương.

Nếu Âm Linh Tinh đã rơi vào trong tay Diên Tinh, như vậy còn dị hỏa, dị hỏa chạy đi đâu??

“Chuyện kêu người tra, người đã điều tra xong chưa?” Ô Phượng hỏi.

Nữ tử áo tím gật đầu: “Đã tra ra được. Trong Bạch gia không có một người nào từng dùng qua phương pháp cổ quái lần trước Bạch Diên Tinh phá trận, thật phương pháp Bạch Diên Tinh phá trận lần trước trái lại có chút giống dùng ngọc bội truyền tống trận trong thời thượng cổ, nhưng mà Bạch Diên Tinh lại không hề sử dụng ngọc bội.”

“Nếu trên người y có giấu ngọc bội, sau đó cố ý bỏ thì sao?” Ô Phượng hỏi.

Ô Phượng hí mắt, vốn chuyện phá trận này đã qua rồi thì thôi, nhưng không biết rằng vì sao, lúc mình vẫn tháp cho người đến hỏi tỉ mỉ tình hình phá trận, biểu tình người đó lại lạ như vậy...

“Nhưng tại sao y phải làm như vậy?” Nữ tử áo tím không hiểu.

Ô Phượng lắc đầu: “Hần là dota nghĩ nhiều, phương pháp luyện rang ngọc bội đi thông qua trận pháp sớm đã thất truyền, trong Bạch gia đều không có ai biết, huống chi Bạch Diên Tinh còn nhỏ như vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

260. Chương 260

“Hà tiền bối, ngài tìm tasao?” Mộ Thần cung kính đứng trước mặt Hà Hiền hỏi.

Hà Hiền gật đầu đáp, cao thấp đánh giá Mộ Thần một phen rồi nói: “Nghe nói mấy ngày trước người bị người ta đánh?”

Mộ Thần cười gượng, siết chặt tay nói: “Chỉ là do ta sơ suất.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Do bản thân sơ suất? Có thể sơ suất đến như vậy sao?

Hà Hiền thấy Mộ Thần không muốn nói chuyện nhiều nên cũng không miễn cưỡng, “Lần trước Bạch Diên Tinh phá trận có người trợ giúp phải không? Người có nhìn ra thứ gì không?”

Mộ Thần tràn đầy xấu hổ nói: “Bạch thiếu mới là chủ lực, ta chỉ đóng góp được một phần nhỏ, không coi là gì. Còn thủ đoạn thần quỷ của Bạch thiếu thì thật sự nhìn không rõ.”

“Bên mình văn tháp vừa phát hiện được một di tích, trận pháp bên ngoài cũng không khác với cái lần trước Bạch thiếu phá, hẳn là mấy ngày nữa sẽ có người mình văn tháp lại đây, đến lúc đó chắc chắn sẽ mời người.” Hà Hiền hí mắt, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm đánh giá Mộ Thần.

Trong lòng Mộ Thần chợt dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, chẳng biết tại sao, Mộ Thần cứ cảm thấy người mình văn tháp tới đây không đơn thuần là vì phá trận.

Ngọc bài truyền tống có dùng đến minh văn, không biết có phải minh văn tháp đã biết gì không.

“Trận pháp lần trước lànhờ Bạch thiếu phá, tìm ta sợ là không thể giúp được gì.” Mộ Thần nói.

“Dù không thể giúp được gì, nhưng nếu bọn họ dămời người, vậy người đi một chuyến cũng sẽ không bị thiệt.” Hà Hiền vỗ tay sau lưng nói.

Mộ Thần gật đầu: “Tiền bối nói phải.”

Hà Hiền nhìn Mộ Thần rời đi, trong mắt hiện lên vài phần dò xét.

Hà Tĩnh Nguyệt hỏi Hà Hiền: “Ông nội sao vậy?”

Hà Hiền nhíu mày, nói: “Không có gì, chỉ là mới mấy ngày mà người này lại như thoát thai hoán cốt, càng cho ta cảm giác hẫng sâu không lường được, giống như thể chất của hắc đột nhiên trở nên tốt hơn.”

“Ông nội, đến tột cùng thì Trần Mộc có thực lực gì ạ?” Hà Tĩnh Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“Nhìn cốt linh thì khoảng trên dưới hai mươi tuổi, thực lực được hẳn là có khí tức võ hoàng nhất tinh, nhưng hẳn là không chỉ nhiều đó.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói: “Không thể nào..” Võ hoàng hai mươi tuổi hơn phân nửa đều chỉ xuất hiện ở trong những gia tộc lớn, từ nhỏ không thiếu tài nguyên. Nghe nói Trần Mộc là một tu luyện giả ở trong núi, may mắn vào được di tích mới trở thành trận pháp sư lục cấp.

“Ông nội, có phải là ngài đang hoài nghi chuyện gì không?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền hít sâu xong một hơi mới nói: “Ta đang suy nghĩ, trận pháp thượng cổ thất cấp trung kỳ lần trước có thể không phải do Bạch Diên Tinh phá, mà là, do Trần Mộc phá.”

Hà Tĩnh Nguyệt mở to mắt, kinh nghi bất định nói: “Ông nội sao lại nghĩ như vậy? Trần Mộc hẳn làm sao có thể?”

“Con đừng quá kích động, đâu chỉ là suy nghĩ đột phát của ông nội thôi, tùy tiện ngẫm lại, người đã giở rồi mà còn thích miên man suy nghĩ.” Hà Hiền cười nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nghe vậy, nhất thời thở ra một hơi.

Công hội trận pháp sư.

Đám người Vương Dương, Lạc Thành, Cố Vân và Mạnh Tinh Nhi ngồi vây quanh Mộ Thần.

“Trần Mộc, lần này người minh văn tháp tới đây chắc sẽ mời người phá trận, người lại sắp phát tài rồi, quay về nhà mời khách đó nha.” Cố Vân cười nói.

Mộ Thần mỉm cười, đầy khiêm tốn nói: “Chủ lực phá trận là Bạch thiếu gia, ta chỉ là trợ thủ mà thôi, người ta có mời ta hay không cũng không nhất định đâu.”

“Trần Mộc, mệnh người thật tốt, vậy mà lại được Bạch thiếu coi trọng.” Lạc Thành hơi có chút ghen tị nói.

Mộ Thần rũ mắt, thản nhiên nói: “Bạch thiếu rất không tồi.”

Mạnh Tinh Nhi nhìn Mộ Thần, sắc mặt cổ quái.

“Đúng rồi, có tin tức gì về người minh văn tháp không?” Mộ Thần hỏi.

Vương Dương hưng trí bừng bừng nói: “Đại khái lần này minh văn tháp phải tới mười mấy người, hai người cầm đầu chính là Tưởng Phong—cháu trai của tháp chủ cùng với Thạch Kinh Thiên—cháu trai của phó tháp chủ.”

“Tưởng Phong với Thạch Kinh Thiên là người thế nào?” Mộ Thần tò mò hỏi.

“Về Tưởng Phong kia, gã xác thực là một nhân vật truyền kỳ, năm hai mươi tuổi đã trở thành võ hoàng, năm hai mươi hai tuổi đã là võ hoàng tam tinh. Từ đó đến nay đã gần năm năm, không biết có phải là do hao hết thiên phú hay không, dù gã có dùng nhiều thiên tài địa bảo hơn thì tu vi cũng không hề dâng lên chút nào, ngược lại có dấu hiệu lui sụt về. Năm nay hắn hai mươi bảy tuổi, nghe nói đã lui xuống võ hoàng nhị tinh.”

“Tu vi không tiến mà còn lui?” Mộ Thần có chút nghi hoặc: “Bị thương à?”

Vương Dương lắc đầu, nói: “Không có, chính là như vậy mới kỳ quái đấy chứ. Tư chất Tưởng Phong vốn là cực kỳ nghịch thiên, tháp chủ Tưởng Thành Tiến của minh văn tháp cực kỳ coi trọng gã. Nhưng lại chẳng biết tại sao, từ khi gã thành võ hoàng tam tinh, sau đó có nuốt vào bao nhiêu linh dược thì tu vi vẫn không thấy tăng.”

“Không bị thương nhưng tu vi lại không tiến mà còn lui, chuyện này thật đúng là kỳ lạ.” Mộ Thần nói.

Vương Dương nói: “Trần Mộc, nếu người gặp được tên kia thì nhất định phải tránh xa một chút nhé.”

“Tại sao vậy?” Mộ Thần ngạc nhiên hỏi.

“Sau khi tu vitên kiatri trệ không tiến, tính tình liền trở nên cực kỳ nóng nảy và hay cáu kỉnh, rất hay muốn đánh người. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thực lực tên kiamặc dù đã lùi tới võ hoàng nhị tinh, nhưng vẫn cực kỳ lợi hại.” Vương Dương nói.

Cố Vân hì hì nở nụ cười: “Phải đó, tuy rằng thực lực người ta lùi xuống, nhưng muốn đánh chết người vẫn dư.”

Vương Dương bất đắc dĩ nói: “Bây giờ chúng ta đang nói với Trần Mộ mà, tự dưng chuyển tới trên người ta làm chi.”

“Vậy Thạch Kinh Thiên thì sao?” Mộ Thần hỏi.

“Đó là một gã ăn chơi trác táng, thích nhất là du sơn ngoạn thủy, hàng năm đều không thấy bóng người. Vào năm hai mươi lăm tuổi là một võ vương lục tinh, là cố dùng đản được thúc lên. Người ta có mệnh tốt mà, đầu được vào thai tốt, không cần tu luyện cũng có người giúp gã tăng tu vi lên.” Vương Dương hâm mộ ghen tị nói.

“Luận đầu thai tốt thì ai có thể so với Bạch thiếu được. Đó thật sự là muốn cái gì thì có cái đó, Bạch Thần Tinh tiền bối hận không thể dọn sạch toàn bộ Bạch gia cho y kia kia.” Cố Vân cực kỳ hâm mộ nói.

Mộ Thần ở trong lòng cười chế nhạo. Diệp Thạch đầu thai tốt? Y bị người Diệp gia giày xéo tới như vậy cũng coi là đầu thai tốt?

Bạch Thần Tinh chính là tên vương bát đản, hẳn dù có làm nhiều hơn nữa cũng không gạt bỏ được những đau khổ mà Thạch Đầu đã từng chịu!!

Thời gian ba ngày lướt qua nhanh chóng.

Trong sự kỳ vọng tha thiết của mọi người, người minh văn tháp rốt cục cũng đến.

“Linh Tháp! Là Linh Tháp!” Đứng ở xa xa nhìn đoàn người đi qua, Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần điên cuồng kêu gào, giọng nói luôn tràn đầy mùi sữa giờ phút này nghe lại dị thường bén nhọn.

Mộ Thần nhíu mày, đôi mắt dừng lại trên người một thiếu niên áo xanh trong đoàn người.

“Không phải người nói rằng chỉ có người tinh thông năm môn học thuật mới thu phục được Linh Tháp sao? Tại sao đối phương lại có Linh Tháp? Chẳng lẽ gã cũng tinh thông năm môn học thuật?” Mộ Thần hỏi Tháp Linh.

“Không biết! Nhưng Linh Tháp kia của hắn không phải là năm tòa Linh Tháp dung hợp thành, chỉ có một tòa minh văn tháp.” Tháp Linh nói.

Mộ Thần gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên áo xanh bên cạnh thiếu niên áo lam cầm đầu, thiếu niên áo xanh cầm một cây quạt trong tay không ngừng phe phẩy, thoạt nhìn có chút ngả ngớn, có chút bất cần đời, nhưng Mộ Thần lại rất rõ ràng, đây chẳng qua chỉ là biểu hiện giả tạo.

Bên ngoài chỉ là võ vương lục tinh, nhưng trên thực tế lại chính là võ hoàng lục tinh.

Mộ Thần hí mắt, tâm không khỏi treo lên, Trung Châu quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, tùy tiện liền bắt gặp được một cao thủ.

“Nơi như Linh Tháp Châu có phải không chỉ có một?” Mộ Thần âm trầm hỏi Tháp Linh.

Tháp Linh có chút vô tội nói: “Ta cũng không biết. Hình như là không chỉ có một cái.”

“Có mấy cái?” Mộ Thần hỏi.

Tháp Linh xấu hổ trả lời: “Hai cái hoặc là ba cái, cũng có lẽ là bốn.”

Mộ Thần đen mặt: “Người quả thật ngungốc.”

Tháp Linh vô tội chớp chớp mắt.

Mộ Thần căn vặn nghĩ, Trung Châu có lẽ tựa như một đại lục, “nước ngoài” mà hẳn đến từ chính là một cái đảo nhỏ phân bố chung quanh đại lục, đại lục chỉ có một, tiểu đảo lại có tới mấy cái.

Trung Châu hẳn là duy nhất, nhưng nơi như Linh Tháp Châu hẳn là không chỉ có một. Tháp Linh trong thức hải của hẳn là một cái chìa khóa để kế thừa năm tháp Trung Châu, nhưng cái chìa khóa này lại không phải duy nhất, trừ hẳn ra còn có người có cơ hội kế thừa năm tháp Trung Châu.

“Người có thể cảm ứng được Tháp Linh trong thức hải ă, vậy ă có thể cảm ứng được ă không?” Mộ Thần hỏi.

“Hẳn là không có, ă chỉ có một tòa Linh Tháp, thần thức Tháp Linh không được đầy đủ, ă ừ ă cảm ứng được nó liền thu liễm khí tức, hẳn là ă không có phát hiện ă ả. ă ả hơn ă nhiều, nếu người ă có thể kiểm thêm nhiều nguyên thạch ă ả, ta sẽ càng cường đại hơn.” Tháp Linh tràn đầy tự tin nói.

Mộ Thần âm thầm thở dài, “Nguyên thạch, nguyên thạch. Trừ nguyên thạch ra thì người còn biết cái gì?”

Tháp Linh vô tội thở dài, nói: “Nếu không phải do tốc độ người kiểm nguyên thạch quá chậm, ta cũng không cần phải đốc thúc người mãi như thế.”

“Người nào đây?” Một tiếng quát nhẹ chợt truyền đến.

Mộ Thần ngẩng đầu, thấy Tưởng Phong của mình vẫn thắp đi tới, sắc mặt không tốt nhìn hắn.

“Đây là Trần Mộc, trận pháp sư của công hội trận pháp sư bọn ta.” Hà Tĩnh Nguyệt vội giới thiệu với Tưởng Phong.

Trên gương mặt Tưởng Phong hiện lên nụ cười lạnh, “Giả thần giả quỷ, để ta nhìn xem bộ mặt đích thực người coi.”

Tưởng Phong quát lạnh một tiếng, phất tay bỏ tới Mộ Thần.

“Tưởng thiếu!” Hà Tĩnh Nguyệt hô to, thầm nghĩ tên Trần Mộc này có thể chất gây tai họa sao? Doãn Kiến Bình của đan tháp vừa nhìn thấy Trần Mộc đã muốn khiêu chiến, tên Tưởng Phong này cũng là như vậy.

Hà Tĩnh Nguyệt nghe nói Tưởng Phong từ khi thân thể xảy ra vấn đề, tu vi không tiến mà còn lùi, tính cách trở nên phá lệ bất thường,

Xem ra là không giả.

Mộ Thần nhíu mày lại, ngụy trang thuật của hắn dấu diếm được người thường, nhưng lại không dấu diếm nổi chuyên gia chân chính.

Tưởng Phong đánh tới một chiêu này là công kích minh văn, chỉ là muốn đánh nát minh văn thuật trên mặt hắn, cũng không có ý muốn tính mạng hắn.

Đôi mắt Mộ Thần tuôn ra một trận kim mang, những minh văn đang bay qua liền rạn nứt, tiêu tan trong vô hình.

Tưởng Phong cau mày, lạnh lùng hỏi: “Người...” Rốt cuộc là ai?

“Tưởng thiếu là kỳ tài ngút trời, chỉ tiếc thân thể lại xảy ra vấn đề, không có khi nào nguyên khí ngừng xói mòn. Tại hạ có biết một chút thuật,

có lẽ sẽ có thể phân ưu cho Tưởng thiếu.” Mộ Thần giành lên tiếng trước Tưởng Phong.

Tưởng Phong nhú mày lại, nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Hà Tĩnh Nguyệt tràn đầy ngạc nhiên nhìn Mộ Thần: “Trần Mộc, người biết y thuật?”

Mộ Thần cười cười: “Tinh thông một chút.”

Hà Tĩnh Nguyệt cau mày, Trần Mộc này thật đúng là người kỳ lạ, hẳn là linh đầu bếp lục cấp, vậy mà còn tinh thông y thuật.

Tưởng Phong gắt gao nhìn chăm chăm Trần Mộc, trầm ngâm một chút rồi nói: “Chúng ta nói chuyện riêng.”

Mộ Thần gật đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ta ở tỉnh thất đợi đại giá.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn nhìn Trần Mộc, lại nhìn nhìn Tưởng Phong, cảm thấy không khí giữa hai người có vẻ cổ quái nói không nên lời.

Thạch Kinh Thiên phe phẩy chiếc quạt trên tay, tò mò nhìn chăm chăm Mộ Thần hỏi: “Người biết y thuật?”

“Biết một phần.” Mộ Thần nói.

Thạch Kinh Thiên cười hì hì nói: “Người thật giỏi.” Thạch Kinh Thiên tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng dưới đáy mắt lại hiện lên vẻ khinh thường.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

261. Chương 261

Bạch gia.

Diệp Thạch thu lại Thôn Thiên Phong, sau khi đọc ngọc giản mà nó nhả ra, sắc mặt biến đổi lớn.

Bạch Thần Tinh thấy Diệp Thạch vội vã đi tới thì ngạc nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi. Mộ Thần nói, trong đám người mình văn tháp tới đây có một người là võ hoàng lục tinh, lại còn thu phục được một tòa minh văn tháp giống Mộ Thần nữa.”

Sắc mặt Bạch Thần Tinh cũng biến đổi: “Võ hoàng lục tinh? Lại còn thu phục minh văn tháp?”

Diệp Thạch vội vàng gật đầu: “Dạ! Mộ Thần còn nói người đó tên là Thạch Kinh Thiên.”

Mộ Thần từng hỏi Tháp Linh, nó nói năm tháp là một bản thể, phải đồng thời thu phục mới được, cho nên cho tới nay mới không có ai thành công. Nhưng mà, người trong minh văn tháp kia lại thu phục được một tòa minh văn tháp.

“Thạch Kinh Thiên?” Bạch Thần Tinh hí mắt, hẳn phải điều tra lại mới được, theo những gì hắn hiểu biết thì tên Thạch Kinh Thiên kia không

học vấn không nghề nghiệp, là một tên ăn chơi trác tang, nhưng gã vậy mà lại là một võ hoàng lục tinh. Tính tình của Mộ Thần Bạch Thần Tinh rất rõ, nếu không có năm chắc thì Mộ Thần sẽ không nói, còn nếu Mộ Thần nói Thạch Kinh Thiên là võ hoàng lục tinh, vậy thì chắc sẽ không sai.

“Mộ Thần còn nói, hẳn hoài nghi chuyện này có khả năng có liên quan với Mệnh Tộc.” Diệp Thạch chần chờ một chút rồi nói.

“Mệnh Tộc?” Năm tay Bạch Thần Tinh lập tức siết chặt, mắt đầy sát khí.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy ạ. Mộ Thần nói, hẳn đoán Mệnh Tộc đưa Trang Du tới Huyền Phong đế quốc là vì họ có mưu đồ với Linh Tháp, mà Linh Tháp thì lại cần phải có một người đồng thời tu luyện năm loại học thuật mới có thể thu phục được Linh Tháp. Có lẽ nếu tập hợp được năm người am hiểu đan thuật, phù chú, minh văn, trận pháp, luyện khí, thì cũng có thể kế thừa Linh Tháp.”

Suy đoán của Mộ Thần là căn cứ theo kiếp trước đã từng đọc qua truyện nhất thụ đa công, bình thường mấy tiểu công trong loại văn này ai cũng có sở trường riêng, thực lực tương đối bằng nhau, bọn họ đều quay chung quanh tiểu thụ, cùng nhau lăn giường, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, kết thành liên minh.

Bạch Thần Tinh hít sâu một hơi, nói: “Ta sẽ điều tra kỹ.”

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.”

Trong trận pháp tháp, cánh cửa tinh thất bị mở ra. Mộ Thần thản nhiên uống trà, lười biếng liếc mắt nhìn người tới một cái, “Tưởng thiếu đã đến rồi, ngồi đi.”

Tưởng Phong nhìn Mộ Thần ngồi thản nhiên tự đắc, cười lạnh một tiếng, tức giận nói: “Người thật nhàn nhã.”

“Trộm được nửa ngày nhàn mà thôi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Mộ Thần vung tay lên, cánh cửa tinh thất nhất thời bị khóa lại.

“Người là ai? Trên mặt người có minh văn ngũ tạng, minh văn đầy không phải là tuyên khắc, mà là dùng nguyên lực để hình thành. Minh văn thuật của người hẳn là không kém, nếu không thuật dịch dung này của người không thể gạt được Hà Hiền. Nghe nói người còn hiểu trận pháp, lần trước người phá trận pháp kia kỳ thật không phải là Bạch thiếu, mà là người đúng không?” Tưởng Phong gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Mộ Thần nghiêng đầu, nhẹ nhàng vỗ tay, “Tưởng thiếu quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh.”

“Người và Bạch Diên Tinh có quan hệ như thế nào, tại sao phải ngũ tạng dung mạo vốn có để xen lẫn vào trong trận pháp tháp, người có mục đích gì?” Tưởng Phong lạnh lùng hỏi.

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, “Cùng với việc quan tâm chuyện này thì sao Tưởng thiếu người không đi quan tâm bản thân mình. Thân thể người hẳn là càng ngày càng kém, tốc độ nguyên khí xói mòn càng lúc càng nhanh phải không? Tuy rằng Tưởng thiếu là kỳ tài ngút trời, thực lực bị đình trệ năm năm mà vẫn là người nổi bật bên trong lớp trẻ, nhưng mà nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ là người sẽ không còn gì hơn người ta.”

“Huống chi...” Mộ Thần dừng một chút, trên mặt hiện lên ý cười tà mị, “Bên cạnh có một võ hoàng lục tinh tuổi còn trẻ, Tưởng thiếu nhất định có cảm giác rất áp lực nhỉ.”

Sắc mặt Tưởng Phong lập tức hung ác: “Người nói cái gì?”

“Ta nói cái gì ấy à. Vị tu luyện giả áo xanh đi với người có thực lực võ hoàng lục tinh, Tưởng thiếu, nhãn lực người tốt như vậy, chẳng lẽ nhìn không ra sao?” Mộ Thần làm bộ ngoài ý muốn.

“Người nói Thạch Kinh Thiên là...? Điều đó không có khả năng!”
Tường Phong mãnh liệt đứng lên.

Mộ Thần vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, ngữ khí thản nhiên: “Nhẫn lực của người tốt, chẳng lẽ nhẫn lực của ta lại kém.”

Khí tức trên người Mộ Thần đột nhiên thấp xuống, thành cảnh giới vô vương lục tinh.

Đôi mắt Tường Phong mở to, “Người... Người...” Nếu ngay từ đầu gã nhìn thấy Trần Mộc như vậy, gã tuyệt đối sẽ không đoán ra đối phương là một vô hoàng.

Khí tức Mộ Thần lại chậm rãi tăng lên, lại dừng ở cảnh giới vô hoàng nhất tinh.

“Người rốt cuộc là ai, thực lực người rốt cuộc ở cảnh giới gì?” Đôi mắt Tường Phong co rút lại, hỏi.

“Tường thiếu có muốn uống một chút không?” Mộ Thần giơ chén trà, cười cười hỏi.

Tường Phong nhìn bộ dáng thông dong trấn định của Mộ Thần, trong lòng hơi run rẩy, ngồi xuống.

“Sao người lại quý trọng mình xấu như vậy?” Tường Phong đề phòng hỏi.

“Bởi vì ta quá đẹp trai, có rất nhiều người vừa nhìn thấy đã thích ta, yêu thương ta. Mà vị hôn thê của ta cảm thấy ta quá trẻ hoa ghen nguyệt, lo lắng tới mức ăn không vô, ngủ không ngon, sâu đến mức người đều gây. Thế nên ta liền làm cho chính mình xấu hơn một chút, để cho y yên tâm hơn.”
Mộ Thần rồi rậm lắc đầu nói.

Tưởng Phong nhìn lớp ngực trắng xấp xỉ gần như khiến người ta nôn mửa trên mặt Mộ Thần, gã tràn đầy châm chọc: “Người đúng là có mị lực...”

Mộ Thần gật đầu đồng ý, ý vị sâu sa nói: “Còn không phải sao. Đáng tiếc rằng mị lực quá lớn cũng là một chuyện làm cho người ta phiền phức, người bình thường không thể nào hiểu loại thống khổ này cả. Tưởng thiếu hiểu chứ?”

Tưởng Phong: “...”

“Người đối tốt với vị hôn thê thật nhỉ.” Tưởng Phong hừ lạnh nói.

Mộ Thần: “Đó là tất nhiên rồi. Ta là tình si mà, ta thích nhất đấy.”

Tưởng Phong cảm thấy da gà cả người đều nổi lên, nếu cứ để Trần Mộc nói như vậy nữa, Tưởng Phong cảm thấy không chừng mình sẽ bị người này ghê tởm đến chết.

“Người biết cơ thể ta có vấn đề gì?” Tưởng Phong hỏi.

Mộ Thần thông dong nói: “Trên người người được tuyên khắc một loại minh văn đặc biệt, nó có thể tập luyện nguyên khí để người tu luyện nhanh hơn. Đáng tiếc rằng minh văn tuyên khắc trên người người chỉ là lục cấp, trước khi lên tới cấp bậc vô hoàng thì nó không có một chút vấn đề gì cả, còn rất có lợi đối với người nữa là khắc, nhưng mà, sau khi người đạt tới cấp bậc vô hoàng, nó liền bắt đầu đóng băng, chẳng những không thể tu luyện nhanh, còn sẽ ngăn cản nguyên khí vào cơ thể...”

Tưởng Phong siết chặt tay, trên mặt tuy không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã phảng phất như bị sấm sét đánh nổ tung, người này vậy mà chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra thân thể gã có vấn đề gì.

Kỳ thật làm sao gã có thể không biết thân thể mình bị gì, nhưng gã lại không có cách nào để chữa hết.

“Người có giải pháp không?” Tường Phong siết chặt tay nói.

Mộ Thần nhún vai, nói: “Sửa chữa mình vẫn trên người người, tăng nólên tới thất cấp là được.”

Tường Phong nhíu mày nói: “Tăng lên thất cấp? Đáng tiếc rằng mình vẫn thất cấp đó đã thất truyền.” Ông nội gã đã sớm biết thân thể gã có vấn đề do mình vẫn trên người gã, chỉ là...

“Chuyện này trái lại không thành vấn đề, ta có.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Người có?” Tường Phong trừng lớn mắt.

“Mình vẫn trên người người chính là Tự Nguyên Minh Văn, mình vẫn này vốn là thất cấp, nhưng do mình vẫn thất cấp quá khó tuyên khắc nên đã có người đơn giản hoá nó đi. Minh văn sau khi đơn giản hoá có hiệu quả gì, hẳn là Tường thiếu cũng cảm nhận được, giai đoạn trước có hiệu quả không tồi, nhưng tai hoạ ngầm sau này lại hơi mạnh...”

“...Kỳ thật, mình vẫn đã đơn giản hoá này đối với một ít người tư chất bình thường mà nói, là có ích nhưng vô hại...” Dù sao trên đời này có rất nhiều người cả đời đều không đặt chân được lên cảnh giới võ hoàng.

Tường Phong khẩn trương hỏi Mộ Thần: “Người có cách thay ta thăng cấp mình văn?”

“Ta đương nhiên là có cách, nhưng mà, Tường thiếu có thể cho ta chỗ tốt gì đây?” Mộ Thần nhếch miệng hỏi.

“Người muốn thứ gì?” Tường Phong hỏi.

“Nguyên thạch, nguyên thạch!” Thập Linh trong thức hải Mộ Thần điên cuồng kêu gào.

Mộ Thần cười nói: “Thứ ta muốn rất nhiều: nguyên thạch, linh thảo, thiên tài địa bảo, vân vân. Tổng giá trị không thể thấp hơn sáu triệu nguyên thạch trung phẩm...”

Tưởng Phong nhíu mày, nói: “Này thì không thành vấn đề, nhưng mà ta dựa vào cái gì để tin tưởng người có thể trị tốt cho ta?”

Mộ Thần vươn ra tay trái, từng đạo minh văn từ trên cánh tay Mộ Thần chợt xuất hiện.

Tưởng Phong nhìn minh văn hiện lên trên mu bàn tay Mộ Thần, trái tim đập rộn. Minh văn trên mu bàn tay Mộ Thần nhìn rất giống với minh văn được tuyền khắc trên người gã vào mười mấy năm trước, nhưng minh văn này của Mộ Thần là thất cấp, so với minh văn của gã thì tinh tế hơn nhiều.

Tưởng Phong chợt nhíu mày, người trước mặt rốt cuộc là ai? Trước kia sao lại chưa từng nghe nói tới có một nhân vật như vậy?

Minh văn mà gã tìm hoài không ra, người này lại có.

“Ta sẽ mau chóng đưa đồ vật qua cho người.” Tưởng Phong áp chế kích động trong lòng, nói.

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, về thân phận của ta, dung mạo của ta, táh vọng người đừng nhiều chuyện. Vị hôn thê của ta không muốn ta trêu hoa ghẹo nguyệt chút nào, nếu ta quá dẫn người chú mục, y sẽ rất tức giận, nếu như y tức giận, ta sẽ rất phiền não đó nha.”

“Người sợ vợ?” Sắc mặt Tưởng Phong kỳ lạ hỏi.

Mộ Thần ý vị sâu xa nói: “Không phải sợ vợ, mà vì ta là tình thánh.”

Tưởng Phong: “...Ta đi trước.”

“Chờ chút.” Mộ Thần mở miệng gọi lại Tưởng Phong.

Tưởng Phong quay đầu lại hỏi: “Còn có việc?”

Mộ Thần lười biếng dựa lưng vào ghế, cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là cố ý nhắc nhở một chút mà thôi. Ta khuyên người ngàn vạn đừng không biết tự lượng sức mình đi thăm dò Thạch Kinh Thiên, tu vi chân thực của gã là vô hoàng lực tinh, nhưng chiến lực thật sự lại vượt xa trình độ này. Gã giấu tài nhiều năm như vậy thì chắc hẳn sở đồ không hề nhỏ, nếu người đi thăm dò gã, chỉ sợ sẽ chết không chỗ chôn.”

Tưởng Phong mặt mày âm trầm, không nói được một lời.

Mộ Thần cười cười, tiếp tục nói: “Đương nhiên, nếu người muốn đi tìm chết, ta cũng không hề gì. Thế nhưng, người ngàn vạn lần không nên bại lộ ta!”

Tưởng Phong cắn răng liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, đi ra ngoài.

Thạch Kinh Thiên thấy Tưởng Phong đi ra từ trong tĩnh thất thì phe phẩy cây quạt đi tới cạnh Tưởng Phong.

“Phong ca, tên Trần Mộ Thần nói thế nào?” Thạch Kinh Thiên tò mò hỏi.

Tưởng Phong cười nói: “Chỉ là một tên lang băm mà thôi, hẳn có thể có cách nào chứ, đều chỉ nói bậy nói bạ. Ông nội ta tìm nhiều như vậy mà còn không có cách nào kia.”

“Sẽ có cách thôi, Phong ca đừng gấp, cho dù người không khôi phục được thiên tư thì vẫn dẫn trước tam tỷ con phỉ mã.” Thạch Kinh Thiên cười nói với Tưởng Phong.

Tưởng Phong lén đánh giá Thạch Kinh Thiên, cười cười: “Vậy sao? Ta nghĩ, không quá bao lâu nữa là người có thể đuổi kịp ta rồi.” Không chừng là đã sớm đi ở phía trước ta.

Thạch Kinh Thiên lộ ra nụ cười khổ nói: “Phong ca thật biết nói giỡn. Đúng rồi Phong ca, sao người lại đột nhiên ra tay với Trần Mộc kia?”

“Ta nhìn không vừa mắt tên quỷ xấu xí kia, vừa thấy hắn đã cảm thấy chán ghét.” Tưởng Phong tràn đầy ghét bỏ nói.

Thạch Kinh Thiên dùng cây quạt che miệng: “Tên kia đúng thật là có chút đáng ghét, Phong ca, nếu như người nhìn hắn không vừa mắt thì ta đi thu thập hắn một trận giúp người?”

Tưởng Phong nhíu mày: “Ta đã giáo huấn hắn rồi, ở đây dù sao cũng là địa bàn trận pháp tháp, ồn ào quá cũng không tốt.”

Thạch Kinh Thiên có chút thất vọng: “Vậy được rồi, nghe nói Bạch thiếu gia Bạch Diên Tinh rất là coi trọng tên quỷ xấu xí này, cũng không biết vị Bạch thiếu gia kia nhìn trúng cái gì của tên này nữa.”

Tưởng Phong híp mắt, nói: “Tâm tư Bạch thiếu gia mà biết được, ta còn có việc, không nói chuyện phiếm với người nữa.”

“Được.” Thạch Kinh Thiên nhìn theo bóng dáng Tưởng Phong, trong ánh mắt toát ra vẻ trêu tức và trào phúng, vẻ vâng lời khiêm cung lúc trước liền trở thành hư không.

Mộ Thần đứng ở xa xa nhìn Thạch Kinh Thiên, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

262. Chương 262

Hà Tĩnh Nguyệt thấy Tường Phong đã đi ra, lập tức đi tới hỏi: “Trần Mộc, người không sao chứ?”

Mộ Thần lộ ra vẻ mặt may mắn nói: “Tường Phong thiếu gia thủ hạ lưu tình, takhông xảy ra chuyện gì hết.”

“Về tìnhtrạng thân thểcủaTường thiếu, người thật sự cócách chữa sao?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

“Là ta không biếttựlượng sứcmình, thân thểTường thiếungay cảTường tháp chủcũngkhông cócách chữa, huống chi là ta.” Mộ Thần tràn đầy xấu hổ nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn Mộ Thần, trong lòng không khỏi có chút kỳ lạ.

“Trần Mộc, sao Tường thiếu lại đột nhiên ra tay với người vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu.

Mộ Thần buồn rầu nói: “Đại khái là Tường thiếu nhìn ta không vừa mắt.”

“Nhưng mà gã nói người giả thần giả quỷ.” Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày.

Trong lòng Mộ Thần rung mình, trên mặt lại lộ ra vẻ buồn khổ. Mộ Thần cười bất đắc dĩ, trong nụ cười có một nỗi cô đơn thê lương, “Chắc là do diện mạo ta giống quỷ, cho nên gã mới nói như vậy.”

Hà Tĩnh Nguyệt thấy vẻ mặt Mộ Thần như vậy thì có chút áy náy, “Xin lỗi.”

Mộ Thần vội vàng xua tay: “Hà tiểu thư nói lời này là cắt sát tarò.”

Hà Tĩnh Nguyệt mím môi, nhất thời không biết nên nói gì.

“Hà tiểu thư, nếu như không còn việc gì thì đi trước đây.” Mộ Thần nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu lên tiếng “Ừ.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong lòng vẫn luôn dâng lên một cổ cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

“Hà tiểu thư.” Thạch Kinh Thiên cười đứng phía sau Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt quay lại nhìn Thạch Kinh Thiên, hỏi: “Thạch thiếu có chuyện gì không?”

Thạch Kinh Thiên phe phẩy cây quạt, nói: “Cũng không có gì, ta chỉ là kinh ngạc, trận pháp tháp vừa mới đưa đi một Bạch thiếu thì lại có thêm một nhân tài như Trần Mộc, hẳn chẳng những hiểu trận pháp, còn tinh thông y thuật.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười xấu hổ: “Trần Mộc làm sao có thể so với Bạch thiếu được.”

Thạch Kinh Thiên không cho là đúng nhìn bóng dáng Trần Mộc, thu cây quạt lại: “Tạ cứ luôn cảm thấy thực lực của Trần Mộc không hề kém đâu Bạch thiếu.”

“Thạch thiếu nói đùa, thực lực Bạch thiếu chính là chuyện rõ như ban ngày, ngay cả võ tông cũng không phải đối thủ, Trần Mộc làm sao có thể so với Bạch thiếu.” Hà Tĩnh Nguyệt không cho là đúng nói.

Hai ngày trước, Bạch gia.

“Phụ thân, ngài có tra được chuyện gì không?” Diệp Thạch trông mong nhìn Bạch Thần Tinh.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh âm trầm: “Tra được rất nhiều.”

“Tra được những gì ạ?” Diệp Thạch hỏi.

“Về địa phương giống Linh Tháp Châu, cộng thêm Linh Tháp Châu thì tổng cộng có ba cái, năm tòa Linh Tháp từ địa phương các con tới đã bị Mộ Thần thu phục, mà Linh Tháp ở hai địa phương khác kỳ thật cũng đã bị thu phục.”

Cho dù Trung Châu rất ít liên hệ với nước ngoài, thì tin tức Linh Tháp bị thu phục hẳn cũng phải sớm được truyền tới mới đúng, nhưng do có người làm khó dễ ở giữa, gián đoạn tin tức truyền tới.

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Linh Tháp ở hai chỗ kia đã bị ai thu phục ạ?”

“Một Linh Tháp trong đó vào khoảng hơn hai trăm năm trước đã bị một người thu phục, bởi vì thời gian đã qua quá lâu nên cũng không dễ tra ra.” Bạch Thần Tinh nói. Năm tòa Linh Tháp kia hẳn là cũng bị người Mệnh Tộc thu phục, Mệnh Tộc mưu đồ Linh Tháp cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Diệp Thạch không hiểu: “Hơn hai trăm năm á? Nhưng mà Linh Tháp ở Trung Châu vẫn còn.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Cũng có thể là những người đó từng thử thu phục Linh Tháp Trung Châu, nhưng lại thất bại.”

Dựa theo lời Mộ Thần thì hẳn phải thăng cấp năm môn học thuật tới bát cấp hậu kỳ vào trước ba mươi tuổi, lúc ấy hẳn mới có thể kế thừa được năm tòa Linh Tháp Trung Châu. Mệnh Tộc lấy năm người kế thừa khác nhau, hơn phân nửa là cũng cần năm người này ở trước ba mươi tuổi thăng cấp học thuật lên bát cấp hậu kỳ, mà học thuật đạt tới bát cấp hậu kỳ đúng là nói dễ hơn làm.

Diệp Thạch cắn môi nói: “Vậy còn cái Linh Tháp thứ ba thì sao ạ?”

Bạch Thần Tinh lấy ra một miếng ngọc bội, thả ra một đoạn hình ảnh.

“Trang Du?Ồ! Không giống như là Trang Du, diện mạo trông rất giống Trang Du, nhưng hình như là không phải.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, nói: “Đây là ta kêu người đi ra nước ngoài thu hình ảnh. Người trong hình tên là Trang Cẩn, xung quanh người cũng có năm nam tử, mà năm nam tử này ai cũng có sở trường riêng, năm người này ở nước ngoài rất điệu cao, nhưng ở Trung Châu lại đều rất điệu thấp, vẫn luôn ẩn giấu thực lực, một người trong đó chính là Thạch Kinh Thiên mà Mộ Thần nói.”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh hí mắt nói tiếp: “Trang Du và Trang Cẩn hình như là song sinh, Trang Du bị đưa ra nước ngoài cũng có thể là vì để kế thừa năm tòa Linh Tháp.”

Diệp Thạch chớp chớp mắt nói: “Quao! Mộ Thần đoán đúng hết kìa, Mộ Thần thật thông minh mà!”

Bạch Thần Tinh run run khoe miệng, gật đầu nói: “Đúng vậy, Mộ Thần thông minh nhất.” Trang Du vốn hẳn có thể thành công, nhưng do Tâm Dương nghịch thiên cải mệnh, quấy rầy bố trí của Mệnh Tộc.

“Con phải mau chóng đi tìm Mộ Thần mới được.” Diệp Thạch nói.

“Thạch Kinh Thiên đang ở đây, con tốt nhất tạm thời đừng quá thân cận với Mộ Thần, miễn khiến cho những người khác hoài nghi.” Bạch Thần Tinh nói.

Diệp Thạch thở dài, có chút không cam lòng nói: “Vậy con đi gửi thư cho hắc, kêu hắc cẩn thận một chút.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Cũng được.”

Trận pháp tháp.

Mộ Thần đọc lại bức thư lần thứ hai mươi, khóe miệng nở một nụ cười khổ.

Nghĩ đến Thạch Kinh Thiên, Mộ Thần không cam lòng, Trang Du đã héo, thế mà lại nhảy ra một tên Trang Căn, đúng là khó chịu, thế giới này cũng không thái bình lắm nhỉ.

Nhận thấy được tiếng bước chân bên ngoài, Mộ Thần nhanh chóng thu lại ngọc bội đưa tin trên tay.

“Tưởng thiếu có chuyện gì sao?” Mộ Thần hỏi người vừa vào cửa.

Tưởng Phong ném qua cho Mộ Thần một cái nhãn không gian, nói: “Người nhìn xem chỗ đó đã đủ chưa?”

Mộ Thần đưa ánh mắt đảo qua nhãn không gian, hắc là Tưởng Phong không được dư dả lắm, trong nhãn không gian cái gì cũng có, miễn cưỡng góp đủ sáu triệu nguyên thạch trung phẩm.

Gương mặt Tưởng Phong hơi đỏ, nếu như đổi lại ở năm năm trước thì đối với gã mà nói, sáu triệu nguyên thạch trung phẩm kỳ thật không tính là gì. Nhưng do mấy năm nay thực lực gã không tiến mà còn lùi, đã dần dần

trở thành trò cười trong minh văn tháp, địa vị của gã cũng dần dần thấp xuống, sáu triệu nguyên thạch trung phẩm này đã là toàn bộ của cải của gã, gã còn mặt dày mày dạn hỏi mượn không ít từ vài bằng hữu.

Mộ Thần gật đầu nói: “Cũng được rồi. Đây là Tụ Nguyên Minh Văn thất cấp, ta đã hóa giải rồi, người đưa nó cho ông nội người, ông ấy sẽ thăng cấp minh văn cho người. Đương nhiên, nếu như người tin tưởng ta, ta cũng có thể thăng cấp minh văn cho người.”

“Vậy làm phiền Trần thiếu.” Tường Phong liền nói.

Mộ Thần sửng sốt một chút, hắn chỉ là thuận miệng nói một câu, không nghĩ tới Tường Phong lại đồng ý luôn.

“Tường thiếu tin tathật sao?” Mộ Thần ngoài ý muốn.

“Một chuyện không cần phiền tới hai người, ta tin tưởng nhân phẩm của Trần thiếu.” Tường Phong nói với lời lẽ chính nghĩa.

Kỳ thật trong lòng Tường Phong cũng không chắc lắm. Ông nội gã vào hai năm trước đã bế quan, lấy thân phận hiện giờ của gã mà đi mời ông nội xuất quan, chắc chắn không thể mời ra được, mà gã gã cũng không kịp đợi.

“Ông nội người là minh văn sư bát cấp, để ông ấy ra tay thì càng nắm chắc hơn, người không lo lắng ta thất thủ?” Mộ Thần hỏi.

Tường Phong siết chặt tay: “Trần thiếu có thể làm rangạc bội truyền tống mà, ta tin tưởng trình độ minh văn thuật của người.”

Mộ Thần gật đầu, nghiêng đầu cười: “Cũng khó cho Tường thiếu tin tưởng tanhư vậy. Bảy ngày sau người tới tỉnh thất tìm ta, nguyên liệu cần cho minh văn thì để ta chuẩn bị cũng được.”

Tưởng Phong âm thầm thở ra một hơi, những thứ đưa cho Trần Mộ đã là tất cả của cải của gã, mà một phần nguyên liệu mình vẫn thất cấp cũng không rẻ.

Nếu đối là người khác, Mộ Thần sẽ không có lòng tốt như vậy, nhưng Tưởng Phong là tôn tử của mình vẫn tháp chủ, lại có quan hệ cạnh tranh với Thạch Kinh Thiên. Mộ Thần hoài nghi, thân thể Tưởng Phong xảy ra vấn đề có bút tích của Thạch Kinh Thiên trong đấy, cho nên nếu Tưởng Phong đã mời hãn ra tay, Mộ Thần sẽ thuận nước giong thuyền cho Tưởng Phong.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu mình.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn thấy Tưởng Phong từ trong phòng Mộ Thần đi ra, không khỏi hỏi: “Tưởng Phong tới tìm người làm gì?”

Mộ Thần thản nhiên cười nói: “Tưởng thiếu nói rằng Bạch thiếu không muốn nhận nhiệm vụ phá trận này, hỏi ta có cách gì hay không. Mà ta và Bạch thiếu cũng không quen thuộc lắm, có thể có cách gì chứ?”

Hà Tĩnh Nguyệt thở ra một hơi: “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng người có cách chữa khỏi thân thể Tưởng Phong chứ. Nói thật đúng là kỳ lạ, Bạch Diên Tinh yêu tiên nhất mà, mà thù lao nhiệm vụ này còn không thấp, không biết tại sao lại không nhận.”

Mộ Thần hí mắt nghĩ thầm, bởi vì Thạch Kinh Thiên xuất hiện làm cho nhạc phụ đại nhân kia của mình cảm nhận được nguy cơ nghiêm trọng, cảm thấy thực lực Diệp Thạch còn chưa đủ, đang bắt kể hết thầy tăng thực lực Diệp Thạch lên. Thực lực Thạch Kinh Thiên đã như vậy, nói vậy thực lực bốn vị khác của Trang Cẩn cũng không thấp, cũng khó trách nhạc phụ đại nhân lại lo lắng.

Mộ Thần siết chặt tay, tuy rằng gần đây thực lực mình tiến bộ rất nhanh, nhưng vẫn không thể phớt lờ!

“Người đã đến rồi.” Mộ Thần ngồi ở trong tĩnh thất, ngẩng đầu nhìn.

Tưởng Phong đánh giá Mộ Thần, sắc mặt hơi lạ.

“Làm sao vậy?” Mộ Thần hỏi. So với lần trước, Mộ Thần cảm thấy thần sắc Tưởng Phong nhìn mình có nhiều hơn mấy phần cẩn thận.

“Người không biết hả?” Tưởng Phong ngạc nhiên hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nhíu mày, mấy ngày nay trừ việc nhờ Diệp Thạch giúp thu thập nguyên liệu cần có cho minh văn của Tưởng Phong, thì hắn vẫn luôn ngưng luyện nguyên lực, tuy rằng cấp bậc không thay đổi, nhưng nguyên lực so với lúc trước lại nhiều hơn ba phần, tin tức bên ngoài đúng thật là không rõ lắm.

Mộ Thần lắc đầu, “Không biết.”

“Hôm qua lúc bọn ta đi ra ngoài du ngoạn thì gặp phải công kích của võ tông.” Tưởng Phong nói.

Mộ Thần hưng trí hỏi: “Người nhìn không được tìm người ra tay?”

Tưởng Phong lắc đầu: “Không phải là ta, ta vốn tưởng là người sau lưng người ra tay.” Lấy tình cảnh hiện tại của gã thì điều động không được võ tông, Trần Mộc đã nhắc nhở gã đừng chọc Thạch Kinh Thiên, tuy rằng ghen một bụng nóng lòng muốn thử, nhưng may mà gã không hề ra tay.

Mộ Thần đảo mắt hỏi: “Thực lực Thạch Kinh Thiên bị bại lộ?”

Tưởng Phong gật đầu, siết chặt tay: “Đúng vậy. Võ tông kia không phải là đối thủ của gã, bị gã dọa sợ quá chạy mất. Nếu không phải là lúc đó có rất nhiều người chạy tới xem náo nhiệt, có lẽ ta đã bị gã diệt khẩu rồi không chừng.”

Tưởng Phong nhớ tới Thạch Kinh Thiên liền cả người phát lạnh, một người lợi hại như vậy mà vẫn luôn làm bộ làm tịch giả yếu đuối ở bên cạnh mình, không biết lúc trước trong lòng Thạch Kinh Thiên đã coi thường mình như thế nào đâu.

Mộ Thần nghĩ, nếu không phải là do Tưởng Phong, vậy rất có thể là do nhạc phụ đại nhân. Ở chỗ này, Bạch gia chính là địa đầu xà, mà người khác cũng không cần chọc tới Thạch Kinh Thiên.

“Gã chỉ có thực lực võ hoàng lục tinh mà đã có thể đánh lui võ tông, hẳn là đã dùng thủ đoạn đặc biệt gì.” Mộ Thần đoán.

Tưởng Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, gần đây ra một cái Linh Tháp, cái đó hình như là pháp khí bát cấp. Nói đến cũng lạ, gã chỉ có thực lực võ hoàng, hẳn là không thể dùng pháp khí bát cấp được mới đúng chứ?”

Mộ Thần rũ mắt nói: “Ai biết được, hẳn là có thủ đoạn đặc biệt nào đó.”

Tưởng Phong gật đầu: “Có lẽ là vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

263. Chương 263

“Thạch Kinh Thiên bây giờ đang ở trong trận pháp tháp sao?” Mộ Thần trầm giọng hỏi.

Tưởng Phong lắc đầu: “Không có, sau khi thực lực gã bị bại lộ, có rất nhiều người từ khắp nơi tìm tới cửa khiêu chiến, gã bị làm phiền không chịu được, đã rời đi rồi.”

Mộ Thần hí mắt, tìm tới cửa khiêu chiến là giả, tới tìm Linh Tháp trong tay Thạch Kinh Thiên mới là thật. Mặc kệ tên Thạch Kinh Thiên kia bị làm phiền đi, dù sao cũng là chuyện không liên quan với hắn.

“Trần thiếu...” Tưởng Phong đột nhiên nghiêm túc nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Tưởng Phong: “Tưởng thiếu muốn hỏi điều gì?”

“Người với Thạch Kinh Thiên, ai mạnh hơn?” Tưởng Phong tò mò hỏi.

Mộ Thần nhún vai, nói với giọng đương nhiên: “Thạch thiếu được trời cao ưu ái, nên tất nhiên là Thạch thiếu mạnh hơn ta.”

Tưởng Phong lắc đầu, nhìn chăm chăm Mộ Thần, giọng nói đầy vẻ chắc chắn: “Không, ta cảm thấy thực lực người ở trên gã.”

Mộ Thần đứng lên, dời qua đề tài khác: “Tưởng thiếu điều chỉnh lại trạng thái của mình một chút đi, taphải bắt đầu điều phối Minh Văn Dịch rồi.”

Tưởng Phong nghe vậy thì dừng lại lời muốn nói, ngồi xuống, một bên điều chỉnh trạng thái của mình, một bên nhìn xem động tác của Mộ Thần.

Động tác Mộ Thần như nước chảy mây trôi, mỗi một bước đều đầu vào đấy.

Tưởng Phong nhíu mày, mình vẫn cần một sự khống chế một cách tinh tế, chỉ cần thiếu đi một chút xíu thôi thì cũng sai một li đi một dặm.

Mỗi một bước Trần Mộc làm đều không thể xoi mói, trong lòng Tưởng Phong không khỏi buồn bực, nghe nói trình độ trận pháp thuật của Trần Mộc là thất cấp, giờ trình độ mình vẫn của hắc cũng là thất cấp, không biết nhân vật mạnh mẽ như này là từ đâu nhảy ra, trước kia gã chưa từng nghe nói tới.

Mộ Thần lấy ra Minh Hành Văn (bút viết minh văn) thất cấp từ trong nhẫn không gian, nói với Tưởng Phong: “Tốt rồi, cởi quần áo đi.”

Tưởng Phong nhìn Minh Hành Văn trên tay Mộ Thần, cực kỳ hâm mộ nói: “Minh Hành Văn thật tinh xảo, là pháp khí thất cấp thượng phẩm đúng không, không biết là xuất từ tay vị luyện khí sư nào, Trần thiếu đúng là có phúc khí.”

Mỗi một minh văn sư đều hy vọng chính mình có một Minh Hành Văn lợi hại, Tưởng Phong đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mộ Thần chuyển động Minh Hành Văn trên tay một cái, nói: “Nhanh lên đi Tưởng thiếu gia, nếu người không cởi quần áo nữa thì Minh Văn Dịch sẽ biến chất đấy.” Minh Văn Dịch thất cấp để cam đoan chất lượng thì cần sử dụng ngay lập tức.

Tưởng Phong không chần chờ cởi quần áo ra, lộ ra mình trần sau lưng.

Mộ Thần huýt sáo một tiếng, nói: “Dáng người Tưởng thiếu không tồi nha!”

“Trần thiếu, người là tình si.” Tưởng Phong nhắc nhở.

Mộ Thần nói: “Ta tất nhiên là tình si, người dù có đẹp trai hơn, dáng người tốt hơn, thì ta cũng sẽ không thích người, trong lòng ta chỉ có vị hôn thê của ta mà thôi.”

Tưởng Phong: “...”

“Vị hôn thê của ta cũng thế, người dù có đẹp hơn, dáng người tốt hơn đi nữa, thì ta cũng không bắt được y đâu.” Mộ Thần đặc ý nói.

Tưởng Phong thầm nghĩ, Trần Mộc tuy rằng tinh thông trận pháp, mình trần, thế nhưng lại là một tên sợ vợ, còn là một tên bị bệnh thần kinh nữa.

Mộ Thần chuyển Minh Hành Văn trên tay tới trên người Tưởng Phong, một đám minh văn từ ngòi bút Mộ Thần tràn ra, Minh Văn Dịch nhanh chóng hóa thành một đám minh văn dung nhập vào bên trong minh văn vốn có trên người Tưởng Phong.

Tưởng Phong nhận thấy tốc độ nguyên khí xói mòn đã bắt đầu chậm rãi chậm lại.

Mộ Thần hết sức chăm chú vẽ minh văn, qua một canh giờ, rốt cuộc cũng kết thúc công việc. Minh văn trên người Tưởng Phong phát ra một trận ánh vàng, sau đó ẩn nấp xuống dưới làn da.

Cảm giác được nguyên lực đang tăng trưởng, Tưởng Phong kích động rơi lệ.

“Đa tạ ân tái tạo của Trần thiếu!” Tưởng Phong cảm xúc mê mẩn, bởi vì kích động khó có thể khống chế, vậy mà lại bán quỳ trước mặt Mộ Thần.

Không ai biết những năm nay, chuyện nguyên lực không ngừng xói mòn tạo thành bao nhiêu áp lực cho tâm lý Tưởng Phong. Tưởng Phong tu luyện tới mất ăn mất ngủ, cũng chỉ là vì muốn cho tốc độ nguyên lực xói mòn chậm hơn một chút.

“Nếu thật muốn cảm ơn thì đừng cho người khác biết là ta cứu người.” Mộ Thần nói.

Tưởng Phong gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta biết rồi.”

Bạch gia.

“Xin Thập ngũ gia tha lỗi, ta không thể đắc thủ.” Một nam nhân áo đen tràn đứng ở trước mặt Bạch Thần Tinh, nói.

Vẻ mặt Bạch Thần Tinh rất bình thản, nói: “Không sao, võ ta cũng không trông cậy người có thể đắc thủ, người chỉ cần bức ra thực lực của gã là đủ rồi.”

Trên mặt nam nhân áo đen đầy vẻ quẫn bách.

Lúc trước Bạch Thần Tinh kêu gã ra tay với Thạch Kinh Thiên, gã còn cảm thấy kỳ lạ, rằng tại sao lại kêu một võ tông như gã đối phó với một tên võ vương, kết quả, thực lực của đối phương vậy mà không thua gì gã.

“Thập ngũ gia, lúc cuối tên kia lấy ra Linh Tháp, thật sự có chút kỳ lạ.” Nam nhân áo đen nhăn đôi mày rậm, nói.

Bạch Thần Tinh: “Đúng là có chút kỳ lạ, nhưng mà người không có lộ ra hành tung chứ?”

Nam nhân áo đen vội nói: “Thập ngũ gia yên tâm, điểm ấy ta vẫn phải có.”

Bạch Thần Tinh gật đầu, “Như vậy thì tốt.”

“Phụ thân!” Diệp Thạch từ trong phòng đi ra.

Bạch Thần Tinh hỏi Diệp Thạch: “Sao vậy?”

“Con tu luyện xong rồi, giờ con đã là võ hoàng thất tinh.” Diệp Thạch đắc ý nói.

Bạch Thần Tinh nhíu mày: “Chỉ là võ hoàng thất tinh thôi sao?”

Thiên phú Diệp Thạch tất nhiên là tốt, nhưng do trước kia bị bạc đãi, khởi bước hơi muộn, với lại tài nguyên ở nước ngoài lại có hơi bần cùng nữa. Còn ở Trung Châu, có mấy đứa nhỏ mới bốn năm tuổi, có khi mới ba bốn tuổi đã bắt đầu phải huấn luyện nghiêm khắc. May mà Diệp Thạch hiện tại tuổi cũng còn nhỏ, còn chưa đến hai mươi tuổi.

Bạch Thần Tinh căn chặt răng, trong Thiên Cơ Bí Cảnh có rất nhiều truyền thừa về các môn học thuật, đám người Trang Cẩn kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hai trăm năm trước có năm người không đến ba mươi tuổi đã thành học thuật đại sư thất cấp, kế thừa ngũ Linh Tháp. Bây giờ đám người đó đã đạt tới thực lực nào?

Vận thể Trang Du bị Mộ Thần ảnh hưởng, biểu hiện trở nên bình thường, nhưng mà, Trang Cẩn cũng là một nhân vật rất khó chơi.

Bên cạnh gã có năm tên hộ hoa sứ giả, thực lực đều là võ hoàng lục tinh, thất tinh, thậm chí còn cao hơn. Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi,

nhưng trên người mấy tên kia lại có Linh Tháp, có thể tăng phúc chiến lực cho bọn họ, thật sự đáng sợ.

Linh Tháp là pháp khí bát cấp, rất nghịch thiên, võ tông cũng khó chống nổi.

Với pháp khí bát cấp bình thường thì võ hoàng rất khó khống chế, nhưng sau khi Linh Tháp nhận chủ thì nó lại tùy tâm ý của chủ nhân mà động, quả nhiên là nghịch thiên.

Với thực lực Diệp Thạch ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh mà gặp phải thiên tài bình thường, ứng phó tất nhiên là dễ dàng. Nhưng nếu như gặp phải Trang Du và Trang Cẩn thì sao?

Trang Du và Diệp Thạch có mệnh số tương khắc, mà Trang Cẩn với Trang Du lại là song sinh, hơn phân nửa cũng khắc con của hắn.

Trận pháp tháp.

Mộ Thần nhìn lời nhắn trong ngọc bội đưa tin trên tay, khoe miệng cong lên một nụ cười.

Trong ngọc bội Diệp Thạch oán giận Bạch Thần Tinh một phen, nói Bạch Thần Tinh nhất định muốn y đạt tới trình độ võ hoàng bát tinh mới cho y xuất môn.

Mộ Thần nhìn ngọc bội trên tay, chợt có một loại cảm giác rằng Diệp Thạch đang ở bên cạnh mình nói liên miên.

Mộ Thần thu lại ngọc bội, hít sâu một hơi, hắn phải nhanh chóng tăng thực lực lên thôi, bởi khi Thiên Cơ Bí Cảnh mở ra, cao thủ tràn vào có vô số kể, lúc đó chỉ sợ hắn không bảo vệ được Diệp Thạch rồi.

“Ông nội tìm con ă?” Hà Tĩnh Nguyệt đi vào đại sảnh hỏi.

Hà Hiền: “Đúng vậy.”

“Có chuyện gì không?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền hít nhẹ một hơi rồi nói: “Tưởng Phong khôi phục tư chất tu luyện, đã thành võ hoàng tứ tinh.”

“Cái gì? Sao có thể?!” Hà Tĩnh Nguyệt ngạc nhiên mở to mắt.

Hà Hiền cười khổ nhìn Hà Tĩnh Nguyệt: “Quả thật là vậy đấy. Tưởng Thành Tiến nói là sau khi bế quan xong thì đột nhiên nghĩ ra được cách khôi phục.”

Hà Tĩnh Nguyệt trừng mắt. Không phải đó chứ?! Nào có chuyện trùng hợp tới vậy! “Ông nội, có thể là do Trần Mộc không?”

Hà Hiền: “Ta cũng cảm thấy là do hắn, Tưởng Phong vừa mới tới trận pháp tháp không lâu liền hỏi mượn bạn tốt của gã không ít nguyên thạch, không biết là cho người nào.” Nếu ông không đoán sai, vậy hẳn là Tưởng Phong đưa cho Trần Mộc.

Bởi vì nếu như Tưởng Thành tự nghĩ ra được cách, thì sao gã lại cần hỏi mượn nguyên thạch?

“Trần Mộc giờ đang ở đâu?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói: “Hình như gần đây hắn đang bế quan, mất ăn mất ngủ tu luyện.”

“Việc này đừng lộ ra, hiện tại không khí trong minh văn tháp có chút khẩn trương. Trước đó Tưởng Thành Tiến từng có một đứa cháu tên là Tưởng Lâm, thiên tư cũng không thua gì Tưởng Phong, nhưng sau này lại chết không minh bạch. Lúc ấy tra không được kết quả gì, bây giờ đã có đối tượng hoài nghi.” Hà Hiền nói.

“Là Thạch Kinh Thiên?” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Hiền gật đầu: “Rất có thể. Thực lực Thạch Kinh Thiên thật đáng sợ, hơn nữa gã còn giấu sâu tới thế, một võ hoàng lục tinh vậy mà lại nguy trang thành võ vương. Nghe nói chuyện tư chất Tưởng Phong xảy ra vấn đề, phía sau có khả năng là do bút tích của Thạch Kinh Thiên hoặc là ông nội của gã – Thạch Vi làm ra.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Tâm cơ Thạch Kinh Thiên cũng thật sâu.”

Hà Hiền thở dài một hơi, đây vốn chính là thế giới người ăn thịt người, “Hiện tại không khí giữa tháp chủ minh văn tháp với phó tháp chủ rất khẩn trương, chúng ta tốt nhất không đắc tội ai cả, cho dù người thật sự là do Trần Mộc cứu thì cũng không thể lộ ra.”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Con biết rồi.”

Người chính là do Trần Mộc cứu sao? Tên đó thật sự biết y thuật? Năm đó thân thể Tưởng Phong xảy ra vấn đề, Tưởng Thành Tiến tìm không ít người tới khám và chữa cho Tưởng Phong, trong đó còn có không ít y sư nổi danh.

Hà Tĩnh Nguyệt giật mình nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên Tưởng Phong gặp được Trần Mộc, gã không chào hỏi một tiếng đã ra tay về phía Trần Mộc.

Tưởng Phong ra tay với Trần Mộc chẳng lẽ thật sự chỉ là vì Trần Mộc xấu?

“Người xuất quan rồi?” Nhìn Trần Mộc đi ra từ tĩnh thất, Hà Tĩnh Nguyệt lên tiếng.

Trần Mộc gật đầu: “Ừ.”

“Tưởng thiếu đã khôi phục thiên phú, thành công thăng cấp lên võ hoàng tứ tinh.” Hà Tĩnh Nguyệt chăm chú quan sát sắc mặt Trần Mộc, nói.

Trần Mộc tràn đầy kinh ngạc: “Thật sao? Là khôi phục như thế nào vậy?”

Hà Tĩnh Nguyệt hỏi Trần Mộc: “Người không biết?”

“Ta vẫn luôn bế quan mà, đương nhiên là không biết.” Mộ Thần vô tội mỉm cười.

“Trần Mộc, năm nay người bao nhiêu tuổi?” Hà Tĩnh Nguyệt đột nhiên hỏi.

Mộ Thần hơi híp mắt, cười hỏi: “Hà tiểu thư sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Thiên Cơ Bí Cảnh sắp mở rồi, nếu vượt qua ba mươi tuổi thì không thể tiến vào bí cảnh.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Mộ Thần gật đầu: “À, ta nghĩ rằng trước khi bí cảnh mở thì ta vẫn còn chưa vượt qua ba mươi tuổi.”

“Người nên rõ, không nên nghĩ tới việc đục nước béo cò, nếu đã quá ba mươi tuổi mà vẫn có ý đồ tiến vào Thiên Cơ Bí Cảnh thì sẽ chết không chỗ chôn.” Một giọng nói đầy âm dương quái khí bỗng truyền tới.

Mộ Thần theo tiếng người tới mà nhìn qua, Hà Tĩnh Nguyệt nghe vậy không tự chủ được nhíu mày.

“Vị này chính là?” Mộ Thần tò mò hỏi Hà Tĩnh Nguyệt.

“Là Hà Minh.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Mộ Thần híp mắt, trận pháp tháp tuy đang xuống dốc, nhưng vẫn có lực lượng che dấu, tên Hà Minh này thế mà lại là một võ hoàng tứ tinh, chắc là do Hà Hiền bí mật bồi dưỡng. Thiên Cơ Bí Cảnh chuẩn bị mở ra thì thiên tài từ mọi nơi đều ùn ùn kéo tới, một “võ hoàng nhất tinh” như hắc hinh như có chút không đủ nhìn nhỉ?

“Thì rala Hà huynh.” Mộ Thần chấp tay nói.

“Đừng có mà lôi kéo làm quen, ta không có huynh đệ lai lịch không rõ như ngươi.” Hà Minh tràn đầy khinh thường.

Mộ Thần không để bụng mà cười.

“Hà Minh, ngươi không thể nói chuyện bình thường sao?” Hà Tĩnh Nguyệt bức mình nói.

Hà Minh lạnh lùng: “Ta nói sai chỗ nào sao? Chẳng lẽ hắc không phải lai lịch không rõ sao, nghe nói hắc còn thân cận với người Bạch gian nữa. Nói không chừng hắc chính là gian tế mà Bạch gia đặt trong trận pháp tháp chúng ta đây.”

Hà Tĩnh Nguyệt đen mặt quát: “Hà Minh, ngươi đủ rồi!”

Hà Minh hừ lạnh một tiếng: “Tĩnh Nguyệt, sao ngươi lại che chở tên quỷ xấu xí này, có phải ngươi có một chân với hắc không?”

Hà Tĩnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi câm miệng cho ta, rời khỏi đây...”

“Thằng nhóc, ngươi cách Tĩnh Nguyệt xa một chút cho ta, nếu không ngươi cần thận với ta đây.” Hà Minh truyền âm vào trong tai Mộ Thần.

Hà Tĩnh Nguyệt cười xin lỗi với Mộ Thần: “Thực xin lỗi, tính tình Hà Minh có hơi nóng nảy.”

“Thiên chi kiêu tử khó tránh bừa bãi một chút, nếu như lợi hại được như Hà thiếu, tính tình hơn phân nửa cũng không tốt.” Mộ Thần ra vẻ đầy lý giải nói.

Ánh mắt Hà Tĩnh Nguyệt xa xưa mà thờ dài: “Cũng không phải tất cả thiên chi kiêu tử đều như vậy, Diên Tinh y không như vậy.”

Mộ Thần nhìn Hà Tĩnh Nguyệt, trong mắt hiện lên một tia lạnh băng sâu kín. Chẳng lẽ Hà Tĩnh Nguyệt thích Thạch Đầu? Xem ra Thạch Đầu rất được hoan nghênh nhỉ

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

264. Chương 264

Bạch gia.

“Thực lực Bạch Diên Tinh tiến bộ thật nhanh, đã là võ hoàng thất tinh rồi.”

“Có thể không nhanh được sao? Bạch Thần Tinh tiền bối vợ vết biết bao nhiêu thiên tài địa bảo đều toàn dùng trên người y.”

“Bạch Thần Tinh tiền bối vẫn luôn sống khép kín, trước giờ chưa từng thấy Bạch tiền bối đối tốt với người nào tới vậy cả.”

“Trước kia là do không có người có thể khiến cho Bạch tiền bối để ý tới, nên nhớ Bạch Diên Tinh chính là con trai ruột của Bạch tiền bối.”

“Ta nghe nói trong trận pháp tháp đột nhiên nhảy ra một người tên là Hà Minh, thế mà lại là một võ hoàng tứ tinh.”

“Gia hỏa Hà Hiền kia đúng là đa mưu túc trí, vậy mà lại đóng băng người đó, thật sự là cáo già mà.”

“Đáng tiếc là Bạch Nghị đã chết, nếu không phải vậy thì Bạch gia chúng ta có tới hai thiên tài lận.”

“Hà Minh mới chỉ là võ hoàng tứ tinh mà thôi, mà còn nghe nói đã hai mươi sáu tuổi nữa chứ, nếu như Bạch Diên Tinh ở cái tuổi hai mươi sáu, y

đã sớm là võ tông rồi, làm sao còn có thể để cho tên Hà Minh kia ra về ta đây.”

“Bạch Nghị chết không minh bạch như vậy, trong nhà cũng không có điều tra kỹ càng một chút nào sao?”

“Đã nói là ngoài ý muốn rồi, người còn muốn tra cái gì?”

Bạch Cẩm Nhạc nghe mấy người nọ nói chuyện, khóe miệng xẹt qua một tia tươi cười bất đắc dĩ.

Bạch Thần Tinh đối với Diệp Thạch cơ hồ là “con cần con cứ lấy”, Diệp Thạch đến Linh Dược Đường cướp đoạt sạch linh dược thất cấp bên trong, Bạch Thần Tinh cũng chỉ nói một câu, “Ghi vào trong sổ sách của ta.” Những tiểu bối khác trong nhà làm gì có được đãi ngộ như vậy.

Diệp Thạch hưng phấn đẩy cửa ra, Bạch Thần Tinh thấy sắc mặt Diệp Thạch vui mừng, không khỏi tò mò hỏi: “Gặp được chuyện gì tốt hay sao mà vui vẻ như vậy?”

“Mộ Thần nói hẳn sắp thăng cấp võ tông!” Diệp Thạch vui vẻ nói.

Bạch Thần Tinh nhìn bộ dáng Diệp Thạch, bất âm bất dương nói: “Thì ra là Mộ Thần sắp thăng cấp võ tông à. Con vui vẻ như thế, ta còn tưởng rằng là con sắp thăng cấp võ tông ấy chứ.”

Diệp Thạch có hơi xấu hổ cười cười, nói: “Việc Mộ Thần thăng cấp võ tông so với việc con thăng cấp võ tông thì càng khiến con vui vẻ hơn. Phụ thân à, Mộ Thần là người tốt, phụ thân đừng có thành kiến lớn như vậy với hắn mà.”

“Mộ Thần chỉ nói hẳn sắp thăng cấp võ tông?” Bạch Thần Tinh lập tức dờ qua đề tài khác.

“Mộ Thần nói, hắn ở Trung Châu không quen ai, sợ quá trình thăng cấp xảy ra vấn đề, cho nên hy vọng phụ thân hộ pháp giúp hắn.” Diệp Thạch dùng đôi mắt trông mong nhìn Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh run rẩy khoe miệng: “Hắn đúng là không chút nào khách khí nhỉ.”

Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên: “Mộ Thần về sau nhất định sẽ cưới con, đến lúc đó tất cả mọi người đều là người một nhà, có gì mà cần khách khí chứ.”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ nghiêng rằng, bộ dạng này của Diên Tinh chính là bộ dạng không thể chờ đợi để gả đi đây mà.

“Mộ Thần còn nói gì khác không?” Bạch Thần Tinh áp chế sự bức mình hỏi.

“Hắn nói, giờ trong tay không có bao nhiêu, muốn mượn phụ thân một chút nguyên thạch.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thần Tinh lập tức bị ghen, tên hồn đản Mộ Thần đó mượn nguyên thạch của mình? Tên đó ngay từ đầu còn giống như rất rụt rè, trông như người không chịu của ăn xin, thế mà giờ lại chủ động mở miệng nói mượn.

“Hắn sao lại xài ghê vậy?!” Số nguyên thạch kiếm được từ những đan dược của Mộ Thần, hắn đã đưa hết cho cho Mộ Thần, vậy mà tên kia lại còn không đủ dùng.

Diệp Thạch vô tội mở to mắt: “Đúng là Mộ Thần cần dùng tương đối nhiều một chút, nhưng phải có xài mới có kiếm mà. Phụ thân, ngài cứ cho Mộ Thần mượn một chút đi, chờ Mộ Thần về sau kiếm được một đồng lớn, hắn sẽ trả lại cho ngài, Mộ Thần rất biết kiếm nguyên thạch đó.”

Bạch Thần Tinh tức giận nói: “Con nghĩ nguyên thạch của phụ thân con có được là nhờ gió đưa tới sao...”

Diệp Thạch nhú mày: “Đó không phải là do phụ thân không cho con đi nhận nhiệm vụ sao? Nếu phụ thân cho con nhận nhiệm vụ, con đã có thể tự mình trợ cấp cho Mộ Thần rồi. Nhiệm vụ của mình văn tháp vốn có thể kiếm được một số lớn, nhưng tại phụ thân không cho đi, muốn con ở nhà tu luyện.”

Bạch Thần Tinh thiếu chút nữa bị Diệp Thạch chọc tức phun ra một búng máu, “Ta cho mượn, ta cho mượn. Mộ Thần muốn bao nhiêu nguyên thạch, ta cho hần mượn.”

“Thật tốt quá.” Diệp Thạch tràn đầy vui mừng, “Vậy chuyện hộ pháp?..”

“Yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để cho hần xảy ra chuyện.” Bạch Thần Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Thạch vỗ tay: “Vậy thì tốt quá, con an tâm rồi. Đúng rồi phụ thân, có phải là thời gian Thiên Cơ Bí Cảnh sắp mở ra rồi không ạ?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng thế.”

Thiên Cơ Bí Cảnh sắp mở ra, các thế lực khắp nơi đều đang rục rịch, một ít cao thủ trẻ tuổi lánh đời đều sôi nổi xuất thế, quả nhiên là đáng sợ.

Trong khoảng thời gian này Bạch Thần Tinh cũng phái người ra tra thử, trên trăm thiếu niên cao thủ trước giờ không hiện thanh danh, chưa vượt qua ba mươi tuổi, lại đều đã đột phá võ hoàng, sôi nổi hiện thế.

Bạch Thần Tinh hí mắt, nếu lại cho Diên Tinh thêm hai ba năm, lúc đó Diên Tinh đã đột phá đến võ tông, khi ấy có thể tự bảo vệ mình vô nguy,

nhưng mà hiện tại nam nhân của Trang Cẩn bên Mệnh Tộc lại xác thực không đơn giản.

Nếu như Mộ Thần đột phá võ tông, vậy Diên Tinh cũng có thể nhiều thêm một phần bảo đảm.

Mộ Thần thăng cấp võ tông ở ngoài thành, dị tượng khi thăng cấp vô cùng lớn, đưa tới không ít tu luyện giả quan sát.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn phương hướng thăng cấp, hơi hơi nhíu mày, “Dị tượng này có thanh thế thật lớn, hẳn người thăng cấp võ tông không phải là võ hoàng phổ thông.”

Hà Minh cũng nhìn phương hướng thăng cấp, trái tim nhin không được mà nóng rực lên, thầm nghĩ không biết khi nào mình mới đi tới một bước này.

“Không biết ai là người thăng cấp, có thể mời chào không nhỉ?” Hà Tĩnh Nguyệt cau mày.

Hà Minh nói: “Người đó hẳn không phải là tán tu, có người hộ pháp cho hẳn.”

Trong mắt Hà Tĩnh Nguyệt hiện lên vẻ thất vọng, những người có ý đồ tiến tới đều bị một cỗ lực lượng nhìn không thấy đẩy ra ngoài. Họ biết tuy đối phương đang thăng cấp ở dã ngoại nhưng lại có người hộ pháp, mà người hộ pháp còn có thực lực sâu không lường được, tuy rằng không hiện thân.

“Lôi kiếp tới rồi!”

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn lôi vân hội tụ trên bầu trời, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Ngũ sắc lôi kiếp!”

Hà Minh căn rằng, trong lòng cũng rung động không thôi.

Ngũ sắc lôi kiếp vô cùng hiểm thấy, loại lôi kiếp này chỉ có khi gặp được tuyệt thể thiên tài thì mới có thể xuất hiện, mà ngũ sắc lôi kiếp lại mạnh mẽ hơn lôi kiếp tầm thường gấp mấy chục lần. Từ xưa đến nay có vô số kẻ thiên tài chết dưới lôi kiếp này, nếu người đó còn sống sót, tương lai tám chín phần mười có thể hùng bá một phương.

Hà Tĩnh Nguyệt căn môi, hỏi người bên cạnh: “Biết người thăng cấp là ai không?”

“Hoàn toàn tra không được tin tức, có thể là tiểu quái vật do một ít lão quái vật lánh đời bồi dưỡng ra.” Người bên cạnh Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn xa xa, trong mắt hiện lên vài phần hoài nghi. Thiên tài có thể đưa tới ngũ sắc lôi kiếp thì tuổi khi thăng cấp võ tông sẽ không vượt qua ba mươi tuổi, người này hẳn cũng có hứng thú với Thiên Cơ Bí Cảnh. Nếu như Thiên Cơ Bí Cảnh có một võ tông xông vào, vậy những người khác còn có đường sống nữa sao.

“Nếu như người này đi vào Thiên Cơ Bí Cảnh...” Hà Tĩnh Nguyệt nhin không được nhẹ hít một hơi.

Hà Minh căn rằng: “Người này có thể sống sót qua lôi kiếp hay không còn chưa biết đâu.”

“Không nghĩ tới lại có người đưa tới ngũ sắc lôi kiếp. Lần trước khi xuất hiện loại lôi kiếp này, hình như là mấy trăm năm trước thì phải.”

Diệp Thạch xen lẫn trong đám người xem náo nhiệt.

“Cái gì là ngũ sắc lôi kiếp vậy?” Diệp Thạch tràn đầy tò mò hỏi.

“Ngũ sắc lôi kiếp là một loại lôi kiếp đặc biệt, được xưng là sát thủ của thiên tài. Thiên tài chết dưới loại lôi kiếp này có rất nhiều rất nhiều. Không biết người này có thể sống sót qua không.” Một tu luyện giả nhìn thấy người đặt câu hỏi chính là Diệp Thạch, lập tức ân cần trả lời.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng quắc nhìn lên lôi kiếp.

“Nếu người thăng cấp có thể sống sót, vậy Bạch thiếu sắp có đối thủ rồi.” Người nọ nói tiếp.

Diệp Thạch chỉ mỉm cười thản nhiên, “à” một tiếng.

“Bạch thiếu, người cũng ở đây à?” Hà Tĩnh Nguyệt hướng chột nhìn thấy Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, đảo mắt nói: “Là ta trộm chạy ra ngoài. Phụ thân nhất định cứ bắt ta thăng cấp đến võ hoàng bát cấp mới cho ta ra ngoài.”

Hà Tĩnh Nguyệt mỉm cười gật đầu, “Bạch tiên bối nhất định đối với người rất tốt đi?”

Diệp Thạch gật đầu: “Ừ, phụ thân đối với ta rất tốt.”

Tia sét năm màu ào ào đánh xuống, đất rung núi chuyển, Diệp Thạch nhìn về nơi tia sét đánh xuống, bất an siết chặt tay.

“Thật đáng sợ.” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn lôi kiếp, nhin không được nói.

Lòng bàn tay Diệp Thạch toát đầy mồ hôi lạnh.

“Lôi kiếp đáng sợ thật, chỉ sợ là người trong lôi kiếp đã dẫm nhiều lạnh ít.” Hà Minh nói.

Diệp Thạch nghiêng răng, trên mặt bất động thanh sắc, nhưng trong lòng hận không thể thiên đao vạn quả tên Hà Minh này.

Sét đánh ước chừng hai ngày mới chấm dứt.

Sau khi gió êm sóng lặng, mọi người chỉ thấy một hố sâu màu đen có đường kính mấy chục mét, người thì không tìm ra được.

Ở trận pháp tháp.

“Ông nội, có tin tức gì không ạ?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi Hà Hiền.

Hà Hiền lắc đầu nói: “Hoàn toàn không có.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày: “Không biết tuốt người đó đã vượt qua ba mươi chưa.”

“Nhất định là chưa vượt qua ba mươi. Trong lịch sử, những tu luyện giả hăng cấp võ tông có dẫn tới ngũ sắc lô kiếp, bọn họ không có người nào vượt qua ba mươi hết.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhấp nháp môi, nếu là như thế, vậy... Người này nhất định sẽ tiến vào Thiên Cơ Bí Cảnh, hy vọng người này là bạn không phải địch, cho dù không phải bằng hữu thì cũng ngàn vạn lần không là địch nhân.

“Ông nội, ngài nghĩ có thể là người Bạch gia không?”

Hà Hiền lắc đầu: “Hẳn là không phải, thời gian dài như vậy, nếu như là người Bạch gia thì hẳn đã sớm có tiếng gió truyền tới.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày: “Gần đây sao lại có nhiều người lợi hại đi ra vậy.”

Hà Hiền cười lạnh một tiếng, “Gần đây còn thiếu người lợi hại đột nhiên nháy ra à? Thạch Kinh Thiên lần trước có một bạn lữ song nhi, tên là Trang Cẩn, song nhi kia mới chỉ mười chín tuổi mà đã là võ hoàng lục tinh, không chỉ như thế, song nhi kia không chỉ có một bạn lữ như Thạch Kinh

Thiên mà còn có bốn bạn lữ khác, mỗi một người đều có thực lực không thua gì Thạch Kinh Thiên, song nhikia và năm bạn lữ liên thủ, thu phục được năm tòa Linh Tháp ở Vô Tận Hải.”

Hà Tĩnh Nguyệt trừng lớn mắt: “Sao có thể? Năm tòa Linh Tháp ở Vô Tận Hải đã bị thu phục?”

Hà Hiền gật đầu: “Phải.”

“Chỗ nước ngoài mà Bạch Diên Tinh đến từ thì sao? Năm tòa Linh Tháp cũng bị thu phục rồi ạ?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền lắc đầu, “Bạch Diên Tinh đến từ Linh Tháp Châu, hẳn là Linh Tháp chưa bị thu phục. Hiện tại thông đạo từ chỗ đó tới Trung Châu đã bị cắt đứt, tình hình cụ thể như thế nào ta cũng không biết rõ lắm.”

“Trang Du và Trang Cẩn kỳ thật là anh em song sinh. Trang Cẩn dẫn người đi thu phục năm tòa Linh Tháp, còn Mệnh Tộc đưa Trang Du tới nước ngoài, ban đầu chắc cũng là đánh chủ ý như thế. Nhưng mà vận khí của Trang Du không có tốt như Trang Cẩn, đã thất bại, vì thế hẳn là năm tòa Linh Tháp ở chỗ đó vẫn còn.”

“Trang Du tuy thất bại, nhưng có vẻ là Mệnh Tộc vẫn rất để ý tới hắn.” Hà Tĩnh Nguyệt không khỏi nói.

“Trang Du với Trang Cẩn là song sinh, cùng mệnh tương liên, thực lực Trang Cẩn tăng lên cũng có tác dụng kéo theo Trang Du, nếu Trang Du cũng thành công, thì Trang Cẩn có thể càng thuận lợi hơn. Tuy rằng hắn thất bại, nhưng hắn không thể chết được, bởi nếu Trang Du chết, Trang Cẩn sẽ phải chịu ảnh hưởng không nhỏ.” Hà Hiền nói.

Chuyện về Trang Cẩn vốn không bị người khác tra được nhanh như vậy, nhưng do Bạch Thần Tinh âm thầm cho người ra tay với Thạch Kinh Thiên, khiến cho mọi người hoài nghi, rồi Bạch Thần Tinh lại âm thầm thả

ra tin tức năm tòa Linh Tháp ở Vô Tận Hải đã bị thu phục, khiến chuyện này lập tức huyền ảo.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

265. Chương 265

“Trần Mộc, người tốt cộc cũng trở lại.” Hà Tĩnh Nguyệt vui mừng nói với Trần Mộc.

Trần Mộc mỉm cười với Hà Tĩnh Nguyệt, lộ ra biểu tình áy náy nói: “Xin lỗi, trước đó ta đi ra ngoài lịch lãm một phen, không ngờ lại gặp phải một chút phiền toái mới chậm trễ thời gian, kéo dài tới giờ mới về được.”

Ngũ sắc lôi kiếp đúng là khủng bố, tuy rằng lúc ấy Mộ Thần thuận lợi vượt qua lôi kiếp, nhưng bản thân cũng bị thương nặng, tổn không ít thời gian mới khỏi hẳn.

Lần này thăng cấp, là hãn thiếu nhân tình của Bạch Thần Tinh.

“May mà người trở lại, Thiên Cơ Bí Cảnh sắp mở rarồi, ta còn tưởng rằng người không về kịp đấy chứ.” Hà Tĩnh Nguyệt cười nói.

Mộ Thần cười khổ, nói: “Thiên Cơ Bí Cảnh mở sớm vậy sao? May thật, may mà ta trở về đúng lúc, nếu không sợ là phải bỏ lỡ rồi.”

“Người đi lịch lãm à? Ta còn tưởng rằng người sợ hãi chạy trốn chứ. Trong Thiên Cơ Bí Cảnh rất nguy hiểm nha, tu luyện giả chết trong đó có vô số kẻ, nếu muốn đi vào, người nhất định phải suy xét rõ ràng, bởi vì nếu người chết trong đó, sẽ không có ai nhận xác cho người đâu.” Hà Minh đột nhiên sáp lại mở miệng châm chọc khiêu khích.

Mộ Thần nhìn Hà Minh, cười nói: “Chuyện trọng đại như Thiên Cơ Bí Cảnh, ta sao có thể bỏ qua.”

Hà Minh lạnh lùng cười: “Người cẩn thận đi, Thiên Cơ Bí Cảnh lần này, cao thủ nhiều như mây, người coi chừng bị người ta làm thịt.”

Mộ Thần gật đầu biết nghe lời phải: “Vâng, đa tạ Hà thiếu nhắc nhở, ta nhất định sẽ cẩn thận.”

Hà Minh hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn bóng dáng Hà Minh, trên gương mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Trần Mộc, xin lỗi nha, tính tình Hà Minh không tốt lắm.”

Mộ Thần không để tâm: “Yên tâm đi, ta hiểu mà.”

Hà Minh chính là thiên tài do Hà Hiền bí mật bồi dưỡng, chắc hẳn là tự cho mình rất cao, thế nhưng gần đây bỗng dưng nhảy ra một đồng gương mặt mới, mà Hà Minh so với những thiên tài đó thì có chút kém cỏi. Được mãn nguyện xuất quan, đang muốn kiến công lập nghiệp thì lại phát hiện thực lực của mình cũng chỉ bình thường, trong lòng Hà Minh hẳn là rất khổ sở.

Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần cười ha ha không ngừng, “Tháp chủ đại nhân, người đúng là sống càng ngày càng kém, tùy tiện một con chó con mèo cũng có thể đến đập lên người, chẳng lẽ người không cảm thấy quá dọa người sao?”

Mộ Thần hít sâu một hơi, tên Tháp Linh chết tiệt này quả thật nên thiên đao vạn quả.

Hà Tĩnh Nguyệt nói với Mộ Thần: “Ô Phượng tiên bối từng đến đây hỏi thăm người, biết người không ở thì rất thất vọng.”

Mộ Thần có hơi sững sốt: “Sao Ô Phượng tiền bối lại đột nhiên đến đây?”

Hà Tĩnh Nguyệt nhún vai: “Ta làm sao biết được. Hiện giờ Ô Phượng tiền bối đang ở ngay trong trận pháp tháp, có dặn ta là nếu thấy người về thì phải báo cho nàng một tiếng.”

Mộ Thần: “Là vậy à.”

Tháp Linh lóe sáng mắt, nói: “Tháp chủ đại nhân, người xong đời rồi, lật thuyền trong mương rồi. Có vẻ nha đầu Ô Phượng kia đang nghi ngờ người đấy.”

Mộ Thần đảo mắt một cái, dị hỏa được Mộ Thần đưa vào trong Linh Tháp.

“Tháp chủ đại nhân, người làm gì thế! Đừng có đưa thứ nguy hiểm như này vào trong Linh Tháp chứ!” Tháp Linh điên cuồng kêu gào.

Mộ Thần không để tâm mà nói: “Chỉ đặt đó một chút thôi.”

Bộ tộc của Ô Phượng có huyết mạch phượng hoàng, Hỏa Phượng là ngọn lửa tối cao, nghe nói tộc nhân có huyết mạch phượng hoàng rất miễn cảm với dị hỏa. Lần trước hắn có thể tránh được là bởi vì Ô Phượng không đặt lực chú ý trên người hắn, nhưng hắn là bây giờ, nữ nhân kia đã nghi ngờ hắn.

“Oa oa, người muốn thiêu chết ta sao.” Tháp Linh tràn đầy ủy khuất.

“Thiêu chết người không phải là vừa đúng lúc sao?” Mộ Thần không chút để ý.

Tháp Linh: “...”

Mộ Thần đi theo Hà Tĩnh Nguyệt vào đại sảnh, Ô Phượng nhìn thấy, đôi mắt lập tức đầy hứng thú nhìn Mộ Thần.

Ô Phượng từ trên xuống dưới đánh giá Mộ Thần một phen, nhin không được nhãn mảy lại.

“Cô cô, thế nào? Trên người hần có dị hỏa không?” Ô Cẩm Tước đầy tò mò truyền âm hỏi Ô Phượng.

Ô Phượng nhú mảy, truyền âm lại với Ô Cẩm Tước: “Không cảm giác được.”

Tuy rằng không cảm giác được, nhưng Ô Phượng cũng không hề bớt hoài nghi tới Trần Mộc một chút nào.

Mộ Thần thản nhiên đứng, vô cùng lễ phép chấp tay chào: “Trần Mộc xin chào Ô tiên bối.”

Ô Cẩm Tước hứng thú đánh giá Mộ Thần, đôi mắt đầy tò mò.

Ô Phượng cười, nói với Hà Hiền: “Trận pháp tháp đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp. Chẳng những có Hà Minh thực lực hùng hậu, mà còn có Trần Mộc sâu không lường được như thế này.”

Nghe được lời Ô Phượng nói, trong lòng Hà Minh nhất thời dâng lên một cỗ khó chịu. Ô Phượng chỉ đánh giá hần một cách quy củ là “thực lực hùng hậu”, nhưng lại dùng bốn chữ “sâu không lường được” để đánh giá Trần Mộc. Trần Mộc có tài đức gì mà được khen ngợi như thế chứ.

Mộ Thần ra vẻ được sủng ái mà lo sợ, vội xua tay: “Ô tiên bối quá khen rồi, Trần Mộc làm sao có thể nhận lời đánh giá “sâu không lường được” này.”

Ô Phượng nghe vậy cũng không phản bác: “Cấm Tước sẽ đi vào bí cảnh, nghe nói Hà thiếu với Trần thiếu đều sẽ đi vào, đến lúc đó mong hai vị dìu dắt Cấm Tước một chút.”

Hà Minh vội đồng ý: “Nếu Cấm Tước cô nương có điều gì phân phó, Hà Minh tất dốc hết khả năng.”

“Làm phiền Hà thiếu.” Ô Phượng nhẹ nhàng đáp một câu, ánh mắt nhìn qua Trần Mộc.

Đối mặt với ánh mắt của Ô Phượng, Mộ Thần mỉm cười, chấp tay nói: “Trần Mộc sẽ nhận nhiệm vụ này.”

“Tưởng Thành Tiến – tháp chủ Minh văn tháp tới.”

Chợt một tiếng thông báo truyền tới bằng nguyên lực.

Hà Hiền nhíu mày, có chút không hiểu mà hỏi: “Kỳ quái, Tưởng Thành Tiến, sao lại thời gian này đến?”

“Theo tasuy đoán, Thiên Cơ Bí Cảnh sẽ hiện thế ở nơi phụ cận chúng ta, nên chắc là Tưởng tháp chủ tiện đường thôi.” Hà Tĩnh Nguyệt trầm tư rồi nói.

Hà Hiền cau mày, nhìn qua Trần Mộc. Trần Mộc cúi đầu không sợ hãi, gió thổi không động đứng tại chỗ, một bộ dáng thản nhiên.

Tưởng Thành Tiến mang theo Tưởng Phong đi đến, Mộ Thần nhướng mày liếc mắt nhìn Tưởng Phong một cái, lại cúi đầu.

“Làm phiền Hà tháp chủ rồi.” Tưởng Thành Tiến hướng về phía Hà Hiền chấp tay.

“Tưởng tháp chủ chịu tới đây chính là rộng đến nhà tôi, gì mà quấy rầy chứ. Chúc mừng Tưởng tháp chủ xuất quan, công lực càng tăng lên,

chúc mừng Tướng thiếu gia khôi phục tư chất.” Hà Hiền cười nói với hai người.

“Hà tháp chủ khách khí rồi, trận pháp tháp của người đạo này cao thủ đông đúc nhỉ.” Tướng Thành Tiến nói.

Hà Hiền lộ ra vẻ cười khố, “Tướng tháp chủ nói đùa, lúc trước Diệp Thạch đúng thật là kinh thái tuyệt diệu, nhưng... Y lại là huyết mạch mà Bạch Thần Tinh lưu lạc ở ngoài.”

“Bạch Diên Tinh tuy rằng không còn ở đây, nhưng mà Trần thiếu cũng không kém.” Tướng Thành Tiến nhìn qua Trần Mộc rồi nói.

Mộ Thần vội chấp tay nói: “Tướng tiền bối quá đề cao ta rồi, ta đây chỉ là một người bình thường, sao có thể so sánh với Bạch Diên Tinh thiếu gia được.”

“Trần thiếu quá khiêm tốn. Ta nghe nói lần trước người với Phong Nhi có chút xung đột, tính tình Phong Nhi nóng nảy, có chỗ đắc tội thì mong Trần thiếu bao dung.” Tướng Thành Tiến phóng thấp tư thái.

“Tướng tháp chủ nói quá lời, một chút việc nhỏ mà thôi, ta sao để ở trong lòng được.” Mộ Thần giả bộ có chút sợ hãi nói.

Tướng Thành Tiến đưa một cái nhãn cho Mộ Thần, “Chút đồ trong đây coi như là ta bồi lễ, mong rằng Trần thiếu ở trong bí cảnh chiếu ứng Phong Nhi một chút.”

“Nguyên thạch, nguyên thạch! Quá trời nguyên thạch!!” Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần điên cuồng kêu gào.

“Tướng tháp chủ quá khách khí, ngài như vậy, ta sao chịu được ạ.” Mộ Thần giả vờ sợ hãi.

Tưởng Thành Tiến trịnh trọng nhìn Mộ Thần, nói: “Xin Trần thiếu nhận lấy.”

Mộ Thần liếc mắt nhìn Tưởng Phong một cái, mới đành “bất đắc dĩ” nói: “Như vậy, ta nếu từ chối nữa thì bất kính.”

Tưởng Phong thấy Trần Mộc nhận nhẫn không gian, trong lòng nhất thời thở ra một hơi.

Sau khi Tưởng Phong đưa mình văn trên lưng cho Tưởng Thành Tiến xem, Tưởng Thành Tiến lập tức sợ hãi. Thì ra Minh Văn Tự Nguyên đây đủ là minh văn thất cấp cao cấp, những minh văn sư thất cấp bình thường căn bản không thể khắc ra.

Thăng cấp minh văn rất khó, so với việc khắc minh văn từ đầu thì còn khó hơn, mà Tưởng Thành Tiến còn nói, minh văn trên lưng gã chính là minh văn thượng phẩm.

Cho dù có tư liệu của minh văn, nhưng ông nội tự mình ra tay cũng chưa chắc có thể làm được tới trình độ như vậy. Ông nội nói, minh văn thuật của người thăng cấp minh văn cho gã tuyệt đối đang là thất cấp cao cấp, tùy thời có khả năng bước vào bát cấp.

Lúc trước mời Trần Mộc ra tay, Tưởng Phong rất lo lắng, lại không nghĩ rằng minh văn thuật của Trần Mộc lại lợi hại đến thế.

Ô Phượng vốn định nhìn xem nhẫn không gian mà Tưởng Thành Tiến lấy ra có gì, nhưng do phía trên mặt nhẫn có minh văn đặc biệt ngăn cản dò xét, Ô Phượng không nhìn ra được gì.

Mộ Thần quay sang, liền nhìn thấy biểu tình cười như không cười của Ô Phượng.

Hà Minh cau mày, sắc mặt xanh mét. Hà Minh thật sự không rõ, Trần Mộc chỉ là một tên “võ hoàng nhất tinh” mà thôi, có tài đức gì lại khiến cho Tưởng Thành Tiến coi trọng như thế.

“Cát Nghị phó thác chủ đàn các và Cát Tiểu Diệp tiểu thư tới.”

Mộ Thần cau mày, chết tiệt, hai người này sao lại đến đây? Chẳng lẽ dù hãn đã cẩn thận cỡ nào, thì trong quá trình bán đàn được vẫn lộ ra chân tướng sao?

Ô Phượng mở to mắt, khoe miệng hiện lên một tia tươi cười kinh diễm, “Không ngờ Cát Nghị cũng tới đây, Hà huynh, trận pháp tháp của người hôm nay đúng là náo nhiệt.”

Tưởng Thành Tiến nhíu mày, nhìn cửa vào.

Cát Nghị cười như một vị Phật Di Lặc, đi đến nói, “Tưởng tháp chủ cũng ở đây à.”

Tưởng Thành Tiến gật đầu: “Không nghĩ tới Cát tháp chủ cũng đến đây.”

“Cát huynh, sao người lại đột nhiên đại giá quang lâm vậy?” Hà Hiền không hiểu.

Quan hệ giữa đàn tháp và trận pháp tháp kỳ thật cũng không ra làm sao. Đàn tháp như mặt trời ban trưa, uy danh hiển hách, mà trận pháp tháp lại như hoàng hôn xuống núi. Kỳ thật đàn tháp rất không coi trọng trận pháp tháp.

Cát Nghị cười: “Nghe nói Thiên Cơ Bí Cảnh sẽ xuất thế ở phụ cận đây, ta thuận tiện đến thăm Hà huynh người.”

“Làm phiền Cát huynh nhớ thương tới đồng xương già của ta.” Hà Hiền cười nói.

“Vị này chính là Trần Mộc phải không, tuổi còn trẻ mà thực lực lại hùng hậu, quả nhiên là tuần kiệt trong loài người.”

Cát Nghị nhìn chăm chăm Trần Mộc.

Trần Mộc cười gượng, “Tiền bối quá khen.”

“Đây là Tiểu Điệp, cháu gái ta. Khi đến bí cảnh, mong Trần thiếu chiếu cố nàng một chút.” Cát Nghị nói.

“Thực lực Cát tiểu thư rất mạnh, sợ là ta không thể giúp được gì.” Trần Mộc vội từ chối.

Cát Nghị không để tâm, khoát tay nói: “Không sao, Trần thiếu giúp chuyện trong khả năng là được rồi.”

“Trần Mộc sẽ cố hết sức.” Mộ Thần cúi đầu nói.

“Có lời này của Trần thiếu thì ta an tâm rồi.” Cát Nghị vuốt râu mép nói.

Hà Minh đầy bất mãn nhìn Mộ Thần, sắc mặt âm trầm.

Hà Minh cắn chặt răng, thầm nghĩ Tường Thành Tiến với Cát Nghị bị gì vậy. Hắn mới là người dẫn đầu trận pháp tháp tiến vào bí cảnh, hai người này không tìm mình hỗ trợ, lại vội vàng lôi kéo làm quen với tên võ hoàng nhất tinh Trần Mộc này làm gì không biết.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

266. Chương 266

Mọi người ở trong đại sảnh hàn huyền một hồi, sau đó sôi nổi rời đi.

“Trần Mộc!” Ô Phượng khoanh tay, lười biếng gọi Mộ Thần lại.

“Ô tiên bối muốn chỉ giáo gì ạ?” Mộ Thần xoay người kính cẩn hỏi.

“Mị lực của ngươi cũng lớn nhỉ, chẳng những đưa Tưởng tháp chủ tới, ngay cả Cát phó tháp chủ cũng bị ngươi đưa tới đây.” Ô Phượng cười như không cười nói.

Mộ Thần ra vẻ bất đắc dĩ nói “Ô tiên bối nói lời này đúng là chiết sát ta, hai vị tháp chủ đều là tới bãi phỏng Hà tháp chủ, có liên quan gì tới ta đâu ạ?”

Ô Phượng cười cười, tiến đến bên tai Mộ Thần, thấp giọng nói: “Dị hỏa trong tích đã bị ngươi thu phục à?”

Mộ Thần lập tức hoảng sợ, suy nghĩ rồi hỏi với vẻ không hiểu: “Ô tiên bối đang nói gì vậy? Dị hỏa gì? Sao dị hỏa lại có liên quan tới ta chứ? Nếu như ta thu dị hỏa thì đã sớm bị dị hỏa thiêu chết rồi.”

Ô Phượng không cho là đúng nhìn Mộ Thần: “Ngươi thiên tài như vậy thì sao dễ chết được!”

Mộ Thần tràn đầy vô tội nhìn Ô Phượng: “Ô tiên bối, có phải tiên bối hiểu lầm gì ta không? Ta sao có thể được xưng là thiên tài được.”

“Coi như là ta hiểu lầm đi.” Ô Phượng nói.

“Tháp chủ đại nhân, người bị hoài nghi rồi à.” Tháp Linh bất đắc dĩ nói.

Hoài nghi thì hoài nghi, có gì mà phải xoắn.

Mỗi lần thời gian Thiên Cơ Bí Cảnh mở ra là ba tháng, nhưng thời gian trong bí cảnh lại không giống tốc độ chảy bên ngoài, ba tháng ở ngoài chính là ba năm trong đó.

Nếu như hần tiến vào trong đó, ba tháng sau đi ra, ít nhất cũng đã là một võ tông ngũ tinh, lục tinh. Lấy thủ đoạn của hần, võ tôn bình thường cũng không phải là đối thủ của hần, khi đó thiên hạ rộng lớn, chỗ nào cũng đi tới được. Mà việc cấp bách hiện giờ chính là phải tiến vào bí cảnh đã.

Thoát khỏi Ô Phượng, Mộ Thần tiếp tục đi về nơi ở của chính mình.

“Trần thiếu!” Tưởng Phong đột nhiên từ đâu nhảy ra

Mộ Thần nhìn Tưởng Phong, cảm thấy ánh mắt Tưởng Phong nhìn mình tựa hồ có thêm mấy phần kính sợ, “Tưởng thiếu có việc?” Mộ Thần hỏi.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?” Tưởng Phong hỏi.

Mộ Thần chần chờ một chút mới gật đầu, cùng Tưởng Phong đi tới tĩnh thất của trận pháp tháp.

“Ta cho rằng giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc.” Mộ Thần nhìn cánh cửa đã khóa, lạnh lùng nói với Tưởng Phong.

Tưởng Phong tràn đầy xin lỗi: “Ta biết, là Trần thiếu muốn điểu thấp, thế nhưng mà, ta có chuyện quan trọng phải nói cho Trần thiếu.”

Mộ Thần hỏi: “Chuyện gì?”

“Thạch Kinh Thiên là bạn lữ của Trang Cẩn— người thuộc dòng chính của Mệnh Tộc. Trang Cẩn và Trang Du là song sinh, mệnh số của hai người đều tương khắc với Bạch Diên Tinh của Bạch gia. Trang Cẩn có năm bạn lữ, Thạch Kinh Thiên là người yếu nhất trong năm bạn lữ của Trang Cẩn.”

Mộ Thần cảm thấy ngoài ý muốn: “Thạch Kinh Thiên là người yếu nhất?”

Tưởng Phong gật đầu, “Đúng thế, ta cũng không thể tin được, nhưng kết quả điều tra được chính là như vậy. Với lại bên người Trang Cẩn còn có thêm hai võ tông.”

Trong đôi mắt Mộ Thần nổi sóng mãnh liệt, “Sao lại mạnh như vậy?”

Tưởng Phong hít nhẹ một hơi rồi nói: “Bởi vì vào hai trăm năm trước, Mệnh Tộc có người kế thừa năm tòa Linh Tháp ở Vô Tận Hải, năm người kia hiện tại đều là võ tông, nhưng lại không kém võ tôn bao nhiêu.”

Mộ Thần mím môi, sau khi kế thừa Linh Tháp thì thực lực vốn có sẽ đột nhiên tăng mạnh, có nhất mạch như võ tôn chỉ điểm, thực lực tất nhiên sẽ không tiến triển như người thường. Người có thể kế thừa năm tòa Linh Tháp vào hai trăm năm trước, tất nhiên cũng là hạng người kinh thái tuyệt diễm.

Tưởng Phong cúi đầu thở dài. Sau khi khôi phục tư chất, Tưởng Phong còn muốn ganh đua với Thạch Kinh Thiên, nhưng thế lực sau lưng Thạch Kinh Thiên sâu không lường được, Tưởng Phong không thể không tránh đi mũi nhọn.

Thạch Kinh Thiên có ngoại viện cường đại như vậy, khó trách Tưởng Thành Tiến muốn tìm người giúp đỡ cho Tưởng Phong.

Tiện nhân Trang Cẩn này có vẻ khó đối phó đây!

“Cảm ơn người đã nói cho ta biết chuyện này. Ta đã nhận phần nhân tình này của Tưởng thiếu, vậy cái pháo hoạn này cho người. Nếu như trong bí cảnh có chuyện gì không giải quyết được thì người đốt cái này, nếu ta đang ở gần đó, ta sẽ lập tức chạy qua.” Mộ Thần nói.

Tưởng Phong cẩn thận thu lại thứ Mộ Thần đưa, chấp tay nói: “Vâng cảm ơn.”

Trong phòng nghỉ, Cát Tiểu Diệp chu môi, khó hiểu nhìn Cát Nghị.

“Ông nội, sao ngài lại coi trọng cái tên Trần Mộc xấu như quỷ kia vậy?” Cát Tiểu Diệp khó hiểu hỏi.

Cát Nghị cau mày: “Trước đó ở nơi này từng xuất hiện một số lượng lớn đan dược thất cấp phải không?”

Cát Tiểu Diệp gật đầu: “Đúng vậy ạ, không phải là đan sư thất cấp kia đã bị Bạch Thần Tinh mời chào rồi sao?”

Cát Nghị cười khở: “Ta nghĩ, người kia có thể chính là Trần Mộc.”

Cát Tiểu Diệp mở to mắt: “Không thể nào! Trần Mộc là trận pháp sư cơ mà! Sao có thể luyện đan được!”

Cát Nghị gật đầu: “Đúng thế, đan tháp có phái người tới điều tra, nhưng bởi vì Trần Mộc là trận pháp sư nên không thể không điều tra thêm lần nữa, nhưng kết quả điều tra lại vẫn là Trần Mộc.”

Cát Tiểu Diệp: “Sao có thể là Trần Mộc được? Trận pháp thuật của Trần Mộc tuy biểu lộ ra ngoài là lục cấp, nhưng trên thực tế lại là thất cấp. Chẳng lẽ hắn vừa là trận pháp sư thất cấp, vừa là đan sư thất cấp?”

Cát Nghị: “Thân thể Tưởng Phong hẳn không phải do Tưởng Thành Tiến chữa khỏi, mà là do Trần Mộc chữa khỏi. Bằng không Tưởng Thành Tiến cũng sẽ không có thái độ với hẳn như vậy.”

“Rốt cuộc Trần Mộc là từ đâu nhảy ra vậy?” Cát Tiểu Diệp hoang mang hỏi.

Cát Nghị lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng trông hẳn giống như là được lão quái vật lánh đời nào đó bồi dưỡng ra.”

Cát Tiểu Diệp nhíu mày, khẽ thở dài, “Không biết sao gần đây lại nảy ra nhiều cường giả như vậy...”

Cát Nghị nói: “Không biết. Mà Trang Cẩn của Mệnh Tộc kia thật đúng là một nhân vật, nếu như con vào bí cảnh mà gặp được người đó, hoặc là bạn hữu của người đó, thì con nên tận lực tránh đi.”

Cát Tiểu Diệp gật đầu: “Ông nội, con hiểu ạ.”

“Trần Mộc, sắp khởi hành rồi này.” Hà Minh tìm Mộ Thần nói.

Mộ Thần gật đầu: “Làm phiền Hà thiếu thông báo cho ta rồi.”

Hà Minh lạnh lùng nhìn Mộ Thần: “Trần Mộc, ta không biết người dùng phương pháp đường ngang ngõ tắt gì để có được sự ưu ái của Tưởng tháp chủ và Cát phó tháp chủ, nhưng ta muốn nói cho người biết, lần này người dẫn đầu trận pháp tháp là ta, người thân là thành viên của trận pháp tháp, hết thảy đều phải nghe lời ta.”

Mộ Thần cười gật đầu: “Được.”

Hà Minh nhìn nụ cười trên mặt Mộ Thần, có loại cảm giác đang đâm vào gỏi bông.

“Tháp chủ đại nhân, người nhìn xem người đã tới tình trạng gì rồi, ngay cả một con kiến cũng có thể khiêu khích người.” Tháp Linh tràn đầy xem thường nói, “Người hẳn nên tát thẳng đấy một tát mới phải.”

Mộ Thần không để tâm, cười nói: “Người cũng nói gã là một con kiến mà, ta cần phải tức giận với một con kiến mù quáng tự đại sao?”

“Tưởng Thành Tiến là người không tồi, ra tay hào phóng. Nếu như Tưởng Phong gặp được nguy hiểm tại trong bí cảnh thì có thể cứu một lần. Còn cái cô nương Ô Phượng với cái tiểu tử Cát Nghị kia thì không được, hai người đều muốn tay không bắt sói, đừng để ý đến hai người đó.” Tháp Linh nói.

Mộ Thần đi vào đại sảnh, tập hợp với đám người Hà Minh xong liền khởi hành.

Lúc đám người Mộ Thần tới nơi thì ở đây đã tụ tập mấy ngàn người.

Vô số anh tài hội tụ bên ngoài bí cảnh, hơi có chút cảm giác bách xuyên hồi hải(“百川匯海” trăm sông đổ về một biển??).

Chung quanh cũng có không ít cao thủ tụ tập, võ tôn mà ngày thường khó gặp, ở đây có tới mấy chục người.

Ánh mắt Mộ Thần đảo qua chung quanh.

“Trần Mộc, người thấy cái người mặc long bào màu tím không?” Vương Dương nhỏ giọng nói với Mộ Thần.

Mộ Thần theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một thanh niên đầu đội kim quan, nghiêm nghị tôn quý đứng ở giữa mọi người, có chút hương vị “hạc trong bầy gà”.

“Đó là ai thế?”Mộ Thần hỏi.

Vương Dương thích nhất là tám chuyện, nhưng mọi người đều không thích nghe gã nói, bởi vì mọi người đều biết có nghe gã nói cũng chỉ là vô nghĩa, chỉ có Trần Mộc tu luyện giả “lánh đời” này nguyện ý nghe gã tán gẫu này nọ lọ chai.

“Đó là thái tử của hoàng triều Phi Long, tên là Hiên Viên Thành, hai mươi chín tuổi, là một võ tông.” Vương Dương nói.

Mộ Thần gật đầu, “à” một tiếng. Ở Trung Châu, vương triều, tông môn, Linh Tháp và các thế gia có thế lực lớn cùng nhau tồn tại. Hoàng triều Phi Long cũng một cỗ thế lực không nhỏ.

“Tính tình Hiên Viên Thành rất kỳ quái, không dễ chọc đâu.” Vương Dương nói nhỏ.

Mộ Thần gật đầu, “ồ” một tiếng.

“Người nhìn người kia đi.” Vương Dương lại tùy tay chỉ một người.

Một người có mái tóc đỏ như lửa ánh vào mi mắt Mộ Thần.

“Người đó tên là Tư Không Minh, là đồ đệ của một lão nhân điên cuồng, vẫn luôn đi theo lão nhân điên cuồng kia tìm tu, hiện tại mới bị thả ra, cũng là một võ tông.”

“Lão nhân điên cuồng kia là một võ tôn bát tinh, làm người bừa bãi, khi còn trẻ từng đắc tội không ít thế lực lớn, nhưng thực lực của lão mạnh mẽ, người lại giao hoạt đa đoan, đông đảo thế lực nhiều lần ra tay bao vây, ngược lại bị lão giết thất linh bát lạc.”

“Hai người này hẳn chính là hai người có thực lực mạnh nhất lần tiến vào bí cảnh này.”

Mộ Thần híp mắt, hai người này chỉ là hai trong những võ tông ở đây, không biết còn có bao nhiêu cao thủ đang ẩn nấp. Mộ Thần quay đầu nhìn qua chỗ Mệnh Tộc.

Trang Du đứng ở bên cạnh Trang Cẩn, sắc mặt có chút âm đạm.

Trang Cẩn một thân trắng như tuyết, rõ ràng là một tiện nhân mà ai cũng có thể làm chồng, thế mà khí chất lại thanh lệ bức người, giống như một đóa hoa sen ở trong bùn mà không nhiễm mùi bùn.

Còn năm thiếu niên đứng chung quanh Trang Cẩn, mỗi người đều có dáng vẻ đường đường chính chính, bộ dáng cũng không tồi.

Nét mặt Trang Cẩn toả sáng, trên mặt là vẻ tươi cười ôn nhuận, hấp dẫn được không ít tầm mắt, năm người bên cạnh Trang Cẩn đều xúm lại bảo vệ Trang Cẩn ở trong.

Ánh mắt Trang Du xuyên qua đám người, dừng ở trên người Diệp Thạch, trong mắt đầy căm hận và phẫn nộ.

Trang Cẩn cũng nhìn qua nơi Trang Du nhìn, “Kia chính là Bạch Diên Tinh – người đoạt cơ duyên của người sao?”

Trang Du gật mạnh đầu: “Đúng vậy!”

Trang Cẩn nhíu mày: “Người nọ đúng là quá phận.”

“Tên Bạch Diên Tinh đó chỉ là một võ hoàng bát tinh mà thôi, A Du yên tâm, chờ vào bí cảnh xong, ta sẽ trút giận cho A Du người.” Mộ Dung Phong ân cần nói.

Trang Du gật đầu, nhưng trong lòng có chút lạnh, Mộ Dung Phong giúp hắn không phải bởi vì hắn, mà là bởi vì anh trai song sinh của hắn.

“Làm phiền A Phong rồi.” Trang Cẩn nở nụ cười ngọt ngào với Mộ Dung Phong.

Trên gương mặt Mộ Dung Phong tràn đầy vẻ sủng nịch.

Khi về chỗ Mệnh Tộc, Trang Du mới biết được, dựa theo mệnh đồ mà trong tộc tính toán cho mình, thì mình phải được chúng tinh phủng nguyệt như anh trai Trang Cẩn của mình, nhưng không biết sai ở chỗ nào, những người bên cạnh mình ban đầu cũng ưu tú như những bạn lữ bên người Trang Cẩn, nhưng giờ một đám đều đã chết.

Trang Du cắn môi, trong lòng không khỏi âm thầm ghen tị.

Hắn không thành công dẫn người đi thu phục năm tòa Linh Tháp, đã thành một tên phế vật trong tộc, sở dĩ tộc nhân mang hắn về, chính là vì lo lắng nếu hắn chết thì sẽ ảnh hưởng tới Trang Cẩn.

Song sinh có huyết thống kỳ diệu cộng minh, tu luyện có thể bổ sung với nhau. Nếu hắn là võ tông, Trang Cẩn sẽ tu luyện nhanh hơn, nhưng nếu như hắn chết, Trang Cẩn chỉ sợ sẽ trọng thương.

Trang Du nhìn về phía Diệp Thạch, cơn tức trong lòng như thế nào cũng áp không nổi.

Diệp Thạch nhìn thấy Trang Du và Trang Cẩn, cũng nhin không được tâm sinh tức giận.

“Diên Tinh, thiếu niên bên cạnh Trang Du tên là Trang Cẩn, đừng nhìn bộ dáng hắn ôn nhu mềm yếu, kỳ thật hắn là một võ hoàng bát tinh, năm người bên cạnh hắn cũng đều rất lợi hại.” Một người trong Bạch gia nói.

Sắc mặt Diệp Thạch nhất thời đổi đổi: “Ta biết.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

267. Chương 267

“Đây chính là nơi bí cảnh sắp xuất hiện sao?” Mộ Thần tò mò hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Ừ.”

“Ta không thấy bí cảnh chỗ nào hết mà?” Mộ Thần có hơi hoang mang.

Hà Tĩnh Nguyệt cười giải thích: “Thiên Cơ Bí Cảnh không phải ở trên mặt đất, mà là từ trên trời hiện ra.”

Mộ Thần ngẩng đầu, tầng mây cuộn cuộn trên bầu trời, mơ hồ như có thứ gì sắp phá tầng mây xuất hiện.

Ánh mắt Diệp Thạch từ rất xa nhìn qua Mộ Thần.

“Bạch thiếu đang nhìn ai vậy?” Bạch Cẩm Nhạc đứng cạnh Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch không thoải mái thu liễm ánh mắt, rũ mắt nói: “Không ai cả.”

Bạch Cẩm Nhạc nhìn theo ánh mắt Diệp Thạch, thấy được Mộ Thần bên cạnh Hà Tĩnh Nguyệt. Bạch Cẩm Nhạc chán ghét nhíu mày, thầm nghĩ chỉ là một tên quý xấu xí thôi có gì xinh đẹp đâu, ánh mắt Diệp Thạch đúng là lạ.

Cảm nhận được ánh mắt từ Diệp Thạch, Mộ Thần từ đằng đó mỉm cười với Diệp Thạch.

Nhận được nụ cười từ Mộ Thần, Diệp Thạch nhất thời cảm thấy an lòng hơn không ít.

Mọi người chờ đợi một lúc lâu, một mảnh lục địa xuất hiện từ trên tầng mây, lộ ra một góc băng sơn.

“Truyền tốngthôi.” Hà Hiền nói với đám người Hà Minh.

Hà Minh gật đầu rồi phát động Truyền Tống Phù trên tay, trong lúc nhất thời, trên trăm người đồng thời phát động Truyền Tống Phù.

Truyền Tống Phù trên tay Hà Minh cuốn theo cả đám người Mộ Thần và Hà Tĩnh Nguyệt truyền tống vào trong bí cảnh.

Mấy ngàn người lục tục được truyền tống vào bí cảnh.

Vừa tiến vào bí cảnh, một cỗ nguyên khí nồng đậm liên tục vào trong thân thể Mộ Thần.

Mộ Thần nhin không được hít sâu một hơi. Trước kia hẳn tưởng rằng nguyên khí ở Trung Châu đã đủ nồng đậm rồi, không ngờ rằng, so với nguyên khí bên trong Thiên Cơ Bí Cảnh thì đúng là gặp sự phụ!

“Mọi người cẩn thận một chút, trong Thiên Cơ Bí Cảnh đúng là có vô số cơ duyên, nhưng nguy hiểm cũng rất nhiều. Mỗi lần bí cảnh mở ra, sống người đi ra ngoài được chưa tới hai phần mười.” Hà Tĩnh Nguyệt mở miệng nhắc nhở.

Mộ Thần nhẹ cong khóe miệng. “Cẩn thận một chút”? Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải cứ cẩn thận là có thể tránh được.

Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt, hấn rớt cuộc đã tiến vào. Từ giờ bắt đầu, biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay, dù những võ tôn bên ngoài kia có lợi hại đi nữa thì cũng không vào được nơi này.

“Nguyên khí thật là nồng đậm, ở chỗ này, tốc độ chữa trị của ta sẽ nhanh hơn bên ngoài.” Thập Linh hưng phấn nói trong thức hải Mộ Thần.

Minh văn trên người được Mộ Thần vận chuyển, cỗ nguyên khí nồng đậm thoáng chốc dừng mãnh tiến vào trong thân thể Mộ Thần, Mộ Thần chợt có một loại cảm giác mình đang trôi nổi trên những đám mây.

“Nguyên khí nồng đậm ghê! Thiên Cơ Bí Cảnh đúng là động thiên phúc địa mà, nếu có thể ở luôn chỗ này thì tốt rồi.” Vương Dương nói.

Hà Minh tức giận nói: “Thôi đi, đừng có nằm mộng. Có thể ở chỗ này ba tháng đã không tồi rồi, ở đây có rất nhiều yêu thú, nếu thật sự vẫn luôn ở đây, không chừng lúc nào bị yêu thú ăn cũng không biết ấy.”

Một âm thanh đất rung núi chuyển bỗng truyền đến, Hà Tĩnh Nguyệt tản linh hồn lực ra ngoài, rồi lại nhanh chóng thu về.

“Chạy mau, là bạo long!” Hà Tĩnh Nguyệt thất kinh hét lên.

Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Trong Thiên Cơ Bí Cảnh có rất nhiều yêu thú tồn tại, những yêu thú đó chẳng những thực lực mạnh hơn yêu thú đồng cấp bên ngoài, mà đều còn rất thích ăn thịt người.

Mộ Thần nhẹ cong khoe miệng, đứng tại chỗ không hề động.

Đám người Hà Tĩnh Nguyệt còn chưa chạy xa thì một mảnh khu vực này đã bị một cỗ uy áp khiếp người bao phủ, dưới cỗ uy áp này, những tu luyện giả thực lực thấp kém của trận pháp thấp căn bản mềm chân đi không được.

Một con bạo long to lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Mộ Thần ngẩng đầu, phát hiện con yêu thú này cũng có chút giống khủng long trên địa cầu.

“Trần Mộc, người đang làm gì?!” Hà Tĩnh Nguyệt hoảng hốt, chợt quay đầu lại, liền nhìn thấy thân thể Trần Mộc nhờ Huyền Phù, bay tới trước mặt con bạo long lục cấp đỉnh.

“Đừng động hăn, là hăn tùm...” Chết. Hà Minh tử còn chưa nói ra chữ đó thì nhìn thấy, Trần Mộc tùy ý đặt bàn tay tái nhợt của mình lên đỉnh đầu bạo long, ngay sau đó, con bạo long với thân thể như một ngọn núi bỗng dựng nổ thành trăm mảnh. Một màn quỷ dị này làm mấy tu luyện giả trận pháp tháp nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Hà Tĩnh Nguyệt mở to mắt, không dám tin nhìn điều này. Ảo giác, là ảo giống sao? Kỳ thật con bạo long lục cấp kia chỉ là ảo giác đúng không?

Một con bạo long lục cấp đỉnh, sao lại, sao lại bị đánh chết đơn giản như vậy?

Bị khiếp sợ không chỉ là đám người Hà Tĩnh Nguyệt, còn có đám người Hà Hiền bên ngoài bí cảnh.

Tu luyện giả đến cấp bậc võ tôn đều có khả năng thông thiên triệt địa. Những võ tôn bên ngoài đây tuy rằng không thể tiến vào bí cảnh, nhưng họ có thể thông qua việc khắc họa tên, nắm bắt được tất cả tình hình của người đó trong bí cảnh.

Hiện tại hiện lên trước mặt Hà Hiền chính là hình ảnh Mộ Thần, người Hà Hiền chú ý không phải Trần Mộc, mà là Hà Tĩnh Nguyệt, nhưng bởi vì Hà Tĩnh Nguyệt và Mộ Thần cách nhau quá gần, nên hình ảnh về Mộ Thần cũng bị phóng ra.

“Miếu sát một con yêu thú cấp bậc võ hoàng, đây tuyệt đối không phải chuyện võ hoàng có thể làm được. Không nghĩ tới trận pháp tháp của Hà huynh người lại ẩn dấu một tu luyện giả võ tông.”

“Hà huynh, trận pháp tháp các người giấu diếm ghê thật, chuyện có một tu luyện giả võ tông cũng giấu ghen không nói.”

“Người này là ai vậy Hà huynh? Không thể tin được, trận pháp tháp các người đúng là nơi tàng long ngọa hổ.”

Hà Hiền được mọi người chung quanh khích lệ khiến cho đầu óc choáng váng. Cũng không phải là ông giấu ghen không nói, mà là ngay cả chính bản thân ông cũng căn bản không biết có được không? Trần Mộc đến tột cùng là ai, tại sao lại có thực lực cao thâm đến thế?

“Trần Mộc hử...” Hà Tĩnh Nguyệt che miệng, không dám tin nhìn bóng dáng Trần Mộc.

Hà Minh hoảng sợ thất sắc nhìn bóng dáng Trần Mộc, sắc mặt xanh trắng không thôi.

Mạnh Tinh Nhi cắn môi, vẻ mặt âm tình bất định nhìn Trần Mộc. Nàng đã sớm biết Trần Mộc lợi hại, nhưng lại không biết hử lợi hại tới mức này. Mạnh Tinh Nhi cắn môi, thầm nghĩ, thực lực Trần Mộc mạnh như thế, dù diện mạo xấu xí ma chê quỷ hờn thì có là gì.

Vô số con ong màu hoàng kim từ trên người Mộ Thần bay ra.

“Thôn Thiên Phong!” Bên ngoài bí cảnh, Hà Hiền kinh hô một tiếng.

Mấy ngàn con từ trên người Mộ Thần bay tới thì thể yêu thú, trong chốc lát đã bị gặm sạch sẽ.

Tháp Linh trong thức hải Mộ Thần náo loạn một trận.

“Chỉ là một đámong trùng chứakhairí mà cũngdámđoạt nguyên thạchvớita!”

“Tháp chủ đại nhân, ngườiinuôimấycon ong trùngbại gianàylàm gì,đúng làđốt nguyên thạchmà.”

“Tháp chủ đại nhân, người nên sớm thả đámongkiara,đểtụi nóăn yêu thú thì tốt rồi, cần gì phải dùngtớinguyên thạchchứ.”

“Nếu nhưngười có nguyên thạch thì cũng thôi,nhưngngười rõ ràng làngười nghèo, lại muốn phùng má giả làm người mập.Tháp chủ đại nhân, người muốn ta nói ngườinhư thế nào mới đượcđây.”

“Người có thể khống chế Thôn Thiên Phongkhông?” Mộ Thần đánh gãy lời oán giận của Tháp Linh, hỏi Tháp Linh trong thức hải.

Tháp Linh không cam tâm nói: “Có thể.”

“Vậythìtốt rồi, bõnnógiao cho người khống chế.”Mộ Thần nói.

Tuy rằng linh hồn lực của Mộ Thần khác hẳn người thường, nhưng cũng không thể tiêu hao chỉ để điều khiển hơn vạn con Thôn Thiên Phong, thế nhưng nếu có Tháp Linh, vậy thì chuyện đó không có liên quan tới hắn.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn đàn Thôn Thiên Phong vờn quanh Mộ Thần, cảm thấy yế hần như bị ghen lại. Loại thượng cổ dị trùng như Thôn Thiên Phong tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện liên tiếp, Trần Mộc và Bạch Diên Tinh nhất định có quan hệ với nhau.

“Trần Mộc, người thật lợi hại!” Cuối cùng cũng thanh tỉnh, Vương Dương đi lại đây.

Đang đưa lưng về phía mọi người, Mộ Thần chậm rãi xoay người lại, “A!” Mạnh Tinh Nhi nhin không được phát ra một tiếng kinh hãi.

Một gương mặt tuần lãng bất phàm đập vào mắt mọi người. Dung mạo của Mộ Thần ở trong Trung Châu nơi mà mỹ nam như mây thì chỉ được đánh giá là hơn trung bình, nhưng cả người khí độ tao nhã lại không có ai so sánh được.

“Người không phải là Trần Mộc?” Cổ Nguyệt Nhi sững sốt hỏi.

“Tại sao ta lại không phải?” Mộ Thần cười nói.

“Thì radiện mạo của người là thế này.” Cổ Nguyệt Nhi lẩm bẩm.

“Người là ai, người với Bạch Diên Tinh có quan hệ gì? Người có phải là gian tế do Bạch gia xếp vào trận pháp tháp chúng ta không?” Hà Minh thẳng mặt hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần vươn tay, Hà Minh còn chưa kịp phản ứng, bàn tay Mộ Thần đã nắm lấy cổ Hà Minh, “Tiểu bạch kiểm, ta nhìn người đã lâu rồi, người chỉ là một võ hoàng tứ tinh, trong bí cảnh này không biết có bao nhiêu người có thể giết chết người đâu, người có gì để đặc ý mà cũng dám mở trước mặt bản tông làm bộ làm tịch? Người Hà Hiến tốn sức lực bồi dưỡng ra không ngờ lại ngu xuẩn như vậy.”

Hà Minh trừng lớn mắt, nguyên lực toàn thân không hề được dù chỉ một tia, một cảm giác vô lực trước nay chưa có quanh quẩn tại trong lòng Hà Minh.

“Xin thủ hạ lưu tình.” Hà Tĩnh Nguyệt nhìn không được nói.

Mộ Thần liếc nhìn Hà Tĩnh Nguyệt, vươn tay ở trước ngực Hà Minh đẩy một cái, Hà Minh tức khắc bay ra ngoài, ngã một phát thật mạnh trên mặt đất.

Hà Tĩnh Nguyệt khẩn trương nhìn Mộ Thần. Bản tông? Trước khi Hà Tĩnh Nguyệt vào bí cảnh đã sớm nghe nói trong những người tiến vào bí

cảnh lần này có võ tông. Thế nhưng Hà Tĩnh Nguyệt không bao giờ nghĩ tới trong đội ngũ của mình lại có một võ tông. Hành trình bí cảnh lần này quả nhiên là tàng long ngọa hổ.

“Người thật sự là Trần Mộc?” Hà Tĩnh Nguyệt có chút nghi ngờ hỏi.

“Cũng xem như vậy.” Mộ Thần gật đầu nói.

“Tại sao người phải dịch dung thành bộ dáng kia?” Hà Tĩnh Nguyệt không hiểu.

Trên mặt Mộ Thần hiện lên ý cười ấm áp, nghiêng đầu nói: “Vị hôn thê của ta trên hoa gheo nguyệt, vì muốn yên tâm, ta liền dịch dung thành như vậy.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhất thời có loại cảm giác vớ vẩn. Sợ vị hôn thê lo lắng nên liền biến thành bộ dáng ma quỷ kia?

Sắc mặt Mạnh Tinh Nhi xanh trắng đan xen. Nàng đang suy nghĩ là nàng có nên tiếp nhận Trần Mộc hay không. Nàng đúng là suy nghĩ nhiều, Trần Mộc căn bản chướng mắt nàng, người ta biến thành bộ dáng kia chính là vì phòng ngừa mấy người như mình dán lên.

“Giả thần giả quỷ”, Hà Tĩnh Nguyệt cuối cùng cũng hiểu, tại sao ngày đó Tưởng Phong lại đột nhiên ra tay với Mộ Thần.

“Người đến tốt cùng là ai? Trần Mộc hẳn không phải là tên thật của người.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Mộ Thần chậm rãi cong khóe miệng.

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày: “Người cười cái gì?”

“Ta chỉ cười Hà tiểu thư, người tìm ta hơn nửa năm, bây giờ đang ở trước mặt người, thế mà người lại nhận không ra.” Mộ Thần cười

nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Ta tìm người hơn nửa năm á?” Hà Tĩnh Nguyệt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, kinh hãi nói: “Mộ Thần? Người là Mộ Thần!” Trần Mộc, hai chữ “Trần Mộc” đảo lại không phải chính là “Mộ Thần” sao?

* 慕辰: Mộ Thần (Mu Chen) và 陳沐: Trần Mộc (Chen Mu)

Mộ Thần có thiên phú kiệt xuất, tư chất học thuật siêu phàm nhập thánh.

Mộ Thần có chiến lực kinh người, dù là võ hoàng sơ cấp thì võ hoàng cửu tinh cũng không phải đối thủ.

Mộ Thần biết luyện đan, biết trận pháp, biết phù chú, biết minh văn, biết luyện khí, còn biết nấu cơm. Nói chung Mộ Thần không gì không làm được...

Mộ Thần đạo đức tốt, kiên cường, cứu vãn người trong tình trạng nước lửa, được vãn người kính ngưỡng. Và lại còn có tình cảm kiên trì bất khuất, chỉ thích một mình Thạch Đầu.

Mộ Thần là tình nhân tốt nhất trong khắp thiên hạ, Mộ Thần thích nhất là nấu cơm cho Thạch Đầu, Thạch Đầu muốn ăn cái gì, Mộ Thần đều làm cho, Mộ Thần làm cơm ăn rất ngon.

Hà Tĩnh Nguyệt mở to mắt, không phải là Bạch Diên Tinh có chứng vọng tưởng, mà là, thực, sự, có, người, như, vậy! Không ngờ là thực sự lại có một cao thủ thích nấu cơm.

Hà Tĩnh Nguyệt vẫn luôn cảm thấy, không bao giờ có thiên tài cao thủ nào sẽ “hiền lành” như vậy.

Trong nháy mắt đó Hà Tĩnh Nguyệt nghĩ tới rất nhiều, rằng tại sao Bạch Diên Tinh là người Bạch gia, lại thường hay chạy tới trận pháp tháp.

Và tại sao lúc phá trận pháp bí cảnh giúp Ô Phượng, Bạch Diên Tinh lại kêu nàng theo. Người Bạch Diên Tinh muốn mang theo căn bản không phải là nàng, nàng chỉ là một tấm gỗ được người ta nhân tiện mang theo thôi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

268. Chương 268

Trong bí cảnh.

“Yêu thú? Yêu thú gì?” Hà Tĩnh Nguyệt tản linh hồn lực ra ngoài, tiếp đó biến sắc, bốn phương tám hướng đều có yêu thú đang chạy tới đây.

“Thú triều!” Chết tiệt, bọn họ chỉ vừa mới tới mà đã liên tiếp gặp phải chuyện xui xẻo.

Lần vào trước cũng có người trong ngày đầu tiên vừa truyền tống vào đã gặp phải thú triều, bình thường dưới loại tình huống này đều hữu tử vô sinh, vận khí của bọn họ kém như vậy sao?

Phản ứng đầu tiên của Hà Tĩnh Nguyệt sau khi biết có thú triều chính là chạy trốn, thế nhưng lại không biết phải chạy đi đâu.

Hà Tĩnh Nguyệt xin giúp đỡ nhìn qua Mộ Thần, thấy Mộ Thần thản nhiên cười, trong mắt có mấy phần điên cuồng.

Đột nhiên có một con hổ màu xanh nhảy lên đầu vai Mộ Thần, con hổ màu xanh đó vừa xuất hiện, Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy độ ấm quanh mình cao hơn vài phần.

“Tiểu bạch kiểm, người tốt cục cũng thả bản tôn ra ngoài chơi, người khiến bản tôn ghen ra bệnh rồi đây này.” Con hổ xanh lên mặt cụ non nói.

“Không phải giờ đã thả người ra rồi sao?” Mộ Thần lạnh nhạt nói.

“Ồ, có khí tức yêu thú. Tiểu bạch kiếm, những con yêu thú đó đều là đến ăn người, người da mỏng thịt non như thế, nhất định là rất hợp khẩu vị yêu thú.” Con hổ xanh đặc ý nói.

Mộ Thần tâm niệm vừa động, con hổ màu xanh lập tức tản ra thành hàng vạn hàng nghìn mảnh, nhập vào trong đàn yêu thú.

“Hỗn đản! Đã không chào hỏi một tiếng mà còn dám điều khiển bản tôn, bản tôn muốn thiêu chết ngươi!” Tiếng gầm gừ của con hổ vang lên bên tai Mộ Thần.

Tiếng yêu thú kêu thảm thiết xâm nhập vào trong tai Mộ Thần, thanh âm quen thuộc này khiến Mộ Thần nhớ tới đoạn thời gian cùng Diệp Thạch kể vai chiến đấu ở Huyền Phong đế quốc, trên mặt không khỏi say mê.

Mộ Thần hí mắt, khi đến Trung Châu, vì kiêng kỵ những lão gia võ tôn kia đánh chủ ý tới hãm, hãm đã thật lâu không có vui vẻ ra tay.

Một con Thôn Thiên Phong bay tới thả một khối yêu hạch, Tháp Linh lặng yên không một tiếng động thu yêu hạch do con Thôn Thiên Phong đó đưa tới.

Hà Tĩnh Nguyệt cũng từng gặp qua Thôn Thiên Phong do Diệp Thạch tự dưỡng, quả nhiên là lợi hại, nhưng lại thật không ngờ Thôn Thiên Phong do Mộ Thần tự dưỡng lại càng cường đại, càng hung tàn hơn đám của Diệp Thạch.

Cho dù thực lực bản thân Mộ Thần không ra làm sao, nhưng chỉ cần dựa vào đàn Thôn Thiên Phong này, hãn cũng có thể đại sát tứ phương.

Có rất nhiều rất nhiều yêu hạch được đưa tới, Hà Tĩnh Nguyệt có chút hâm mộ nhìn Mộ Thần, cộng lại số yêu hạch đó cũng không phải là một số lượng nhỏ, dù cho tiếp theo Mộ Thần không thu hoạch được gì, thì cũng coi như chuyến đi này đã không tệ.

Hà Tĩnh Nguyệt phóng ra linh hồn lực, chỉ thấy ngọn lửa màu xanh bay đầy trời, con ong vàng kim theo gió bay múa, đám yêu thú vốn làm người ta nghe tin đã sợ mất mật lại bị giết không còn bao nhiêu, rõ ràng có nhiều yêu thú như vậy, lại căn bản không tới phiên nàng ra tay.

Con hổ xanh về lại trên bả vai Mộ Thần, “Tiểu bạch kiểm, bản tôn chỉ vừa ra tay là đám yêu thú kia đã chạy trời chết.”

“Người hẳn nên xử lý bọn nó, yêu hạch chính là thứ tốt.” Mộ Thần lạnh nhạt nói.

Con hổ xanh gãi gãi cổ, nói: “Yêu hạch có gì tốt? Đúng là gia hỏa không có phẩm vị.” Con hổ xanh chột đuôi đầu đến trước mặt Hà Tĩnh Nguyệt, “Nha đầu, có gì ăn ngon không?”

Hà Tĩnh Nguyệt căn môi, vươn tay lấy ra một khối Tinh Hỏa Tủy.

Con hổ xanh một hơi nuốt xuống thứ trên tay Hà Tĩnh Nguyệt, “Không tồi, không tồi, đây mới là thứ tốt.”

... ..

Bên ngoài bí cảnh.

Ô Phượng nhìn con hổ màu xanh trên vai Mộ Thần, nhất thời hận đến nghiến răng. Tuy rằng nàng đã sớm nghi ngờ Mộ Thần lấy dị hỏa đi rồi, nhưng lúc này đây thấy suy đoán được chứng thật, nàng vẫn có một loại xúc động muốn giết người.

Dị hỏa bị Mộ Thần lấy đi, như vậy hơn phân nửa Âm Linh Tinh đã về Bạch Thần Tinh, bởi vì với thực lực Mộ Thần thì vẫn chưa dùng được thứ kia.

Hà Hiền siết chặt tay, yêu thú như thủy triều tràn tới, Thôn Thiên Phong màu hoàng kim như châu chấu bay qua, gặp phải yêu thú, trong khoảnh khắc sẽ bị Thôn Thiên Phong hút khô máu, uy danh Thôn Thiên Phong thượng cổ quả nhiên hiển hách, quả thực đáng sợ.

Ngọn lửa màu xanh hóa thân thành một con hổ lớn, những nơi nó đi qua, yêu thú lập tức bị đốt thành tro.

“Kỳ quái thật, ngọn lửa kia sao lại hình không giống Thanh Như Hiểu Thiên lắm?” Ô Phượng nhin không được nói thầm. Dị hỏa trên tay Mộ Thần tựa hồ có uy lực lớn hơn Thanh Như Hiểu Thiên.

“Đúng là Thanh Như Hiểu Thiên, nhưng đã dung hợp thêm Thanh Minh Diễm.” Bạch Thần Tinh nói.

Ô Phượng nhin không được mà run rẩy khóe miệng, thầm nghĩ vận khí Mộ Thần thật tốt, có được Thanh Minh Diễm, còn có thêm cả Thanh Như Hiểu Thiên.

Bạch Thần Tinh nhìn quầng sáng trước mắt, trong mắt hiện lên sát khí nồng đậm.

Ô Phượng nhìn hình ảnh trong quầng sáng, có chút thương hại liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh, Diệp Thạch vậy mà lại gặp phải Trang Căn và Trang Du.

Trang Căn là một nhân vật nổi tiếng gần đây, người này rất điệu thấp, thực lực lại không hề yếu, bên cạnh người này có năm vị cao thủ trẻ tuổi, mỗi một vị đều khó đối phó.

Diệp Thạch và Bạch gia đi chung với nhau, thiếu niên Bạch gia vừa nhìn thấy Trang Du và Trang Căn thì trên mặt hiện lên vẻ đề phòng.

“Người chính là Bạch Diên Tinh?” Mộ Dung Phong tràn đầy ghét bỏ đánh giá Diệp Thạch.

Mộ Dung Phong làm thế nào cũng không hiểu nổi, diện mạo Diệp Thạch bình thường không có gì đặc biệt, vậy mà cậu em vợ diện mạo thanh lệ thoát tục của mình lại bị người này đào góc tường, số mệnh tan hết.

Diệp Thạch nhú mày: “Đúng thì thế nào?”

“Nghe nói lúc người ở ngoài thành từng đào góc tường em vợ, đoạt cơ duyên của em vợ, còn thường xuyên khi dễ em vợ?” Mộ Dung Phong nhìn chằm chằm Diệp Thạch, sắc mặt không tốt lắm.

Diệp Thạch đen mặt, giận đến mức tận cùng. Diệp Thạch mỉm cười ngọt ngào nói: “Em vợ của người? Ý người là tên Trang Du tiện nhân ai cũng có thể lấy làm chồng này sao?” Khi dễ Trang Du? Rõ ràng là Trang Du luôn tìm y gây phiền toái, vậy mà bây giờ Trang Du còn có mặt mũi ác nhân cáo trạng trước.

Mộ Dung Phong biến sắc, giọng nói vô cùng lạnh: “Người nói gì!” Tên hỗn đản Diệp Thạch này lại còn nói Trang Du ai cũng có thể lấy làm chồng.

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, nói: “Người ân cần xuất đầu cho Trang Du như thế, có phải là cũng có một chân với Trang Du không? Nghe nói năm người các người đều là nam nhân của Trang Cẩn, mà Trang Cẩn chỉ có một, các người lại có tới năm, hẳn là buổi tối không đủ phân phối phải không, vừa lúc hiện tại có thêm một, tuy rằng hai với năm vẫn có chút không đủ chia, nhưng so với năm người với một người thì tốt hơn đó nha!”

Trang Cẩn như bị trúng một đòn nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, đám người Mộ Dung Phong nhìn thấy sắc mặt Trang Cẩn như thế, cả đám oán hận nhìn Diệp Thạch.

“Người thật vô sỉ!” Trang Cấn tràn đầy phần nộ chỉ vào Diệp Thạch.

Tuy rằng Trang Cấn cũng là trưởng thành ở nơi nguyên khí thấp kém, nhưng do “sinh ra” đã nổi bật, tư chất kiệt xuất, vẫn luôn đều được bồi dưỡng trọng điểm, lại được thiên tài ngoại thành phủng trong lòng bàn tay, chưa bao giờ bị người khác chế nhạo tới như thế.

Diệp Thạch cố gắng châm chọc đám Trang Cấn, cảm giận nói: “Ta vô sỉ? Nói tới vô sỉ thì cũng là người vô sỉ. Người chẳng lẽ không thân mật với cả năm người sao? Chẳng lẽ chưa từng cảm thấy lực bất tòng tâm khi một người đối với năm người? Hoặc là, người cảm thấy một mình người dư dả ứng phó với cả năm? Vậy người đúng là có thiên phú dị bẩm, trời sinh đã là đồ dễ tiện.”

Bên ngoài bí cảnh, biểu tình trên mặt Ô Phượng cực kỳ phức tạp, miệng Bạch Diên Tinh thật sự là rất độc.

Chung quanh có mấy võ tôn đang xem cuộc chiến, nghe thấy lời Bạch Diên Tinh nói, biểu tình ai cũng quỷ dị.

Ô Phượng nhìn qua thử hai vị võ tôn của Mệnh Tộc, thấy bọn họ mặt trầm như nước, biểu tình dữ tợn đáng sợ.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, biểu tình trên mặt vừa là lo lắng, vừa là hết giận.

Trang Du cắn môi, trong lòng bỗng dưng có vài suy nghĩ.

Khoảng thời gian hăm trở về Mệnh Tộc, thái độ người Mệnh Tộc đối với hăm rất lãnh đạm, tuy rằng chưa từng bạc đãi hăm, nhưng đó cũng là do nhìn vào mặt mũi Trang Cấn mà thôi, yêu cầu của Mệnh Tộc với hăm chính là không liên lụy tới Trang Cấn.

Mệnh Tộc đối xử khác với Trang Cẩn, những trường bối đó đối với hắn thì lạnh lùng thản nhiên, nhưng đối với Trang Cẩn thì người cần người cứ lấy, còn năm nam nhân của Trang Cẩn cũng che chở cho hắn từng li từng tí.

Tuy rằng Trang Du không hiện ra trên mặt, nhưng trong lòng cũng nhin không được cơn ghen tị, giờ phút này nghe thấy lời Diệp Thạch nói, Trang Du suy nghĩ có chút miên man, nếu, nếu anh trai chia cho mình hai người...

Trong bí cảnh.

Trang Cẩn giơ tay lên, then quá thành giận nhào qua Diệp Thạch.

Diệp Thạch không chịu yếu thế tiến lên đón, hai người đánh thành một đoàn.

Đám người Mộ Dung Phong vốn định hỗ trợ, nhưng hiện tại Trang Cẩn đã tự mình ra tay, bọn họ cũng không muốn đánh mất mặt mũi của Trang Cẩn.

Trang Cẩn và Diệp Thạch đều là võ hoàng bát tinh, nhưng thực lực chiến đấu lại khác nhau như trời và đất, thực lực Trang Cẩn là dựa vào một đường kỳ ngộ thúc lên, ngày thường gặp được khó khăn đều do năm vị hộ hoa sứ giả ra tay giải quyết, căn bản không cần hắn quan tâm.

Mà Diệp Thạch một đường tu luyện tới nay từng đánh nhau không ít, võ tông chết trên tay y cũng có vài người, vì thế không bao lâu sau, Trang Cẩn liền ở thế hạ phong.

Diệp Thạch đá một cước vào giữa bụng Trang Cẩn, Trang Cẩn lập tức ôm bụng lui về phía sau.

Diệp Thạch nhìn dung nhan thống khổ của Trang Cẩn, nhúu mày nói, “Ngườiisaoyếuthế!” Bị đá một cước đã dùng vẻ mặt sắp chết rồi, đúng là không dùng được.

Trang Cẩn ngẩng đầu, tràn đầy cừu hận nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch bĩu môi, vô tội nói: “Không phải là người đang mang thai đấy chứ? Nam nhân của người nhiều như vậy, người có biết là của người nào không đấy?”

Trang Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi trừng Diệp Thạch, Diệp Thạch có chút vô tội chớp mắt nhìn Trang Cẩn, “Người nhàn làm gì, người nhàn đưa con trong bụng người đi, không phải là con ta đâu mà nhìn.”

Ô Cẩm Tước nhin không được bật cười, thấy mấy nam nhân của Trang Cẩn nhìn qua, Ô Cẩm Tước có hơi mất tự nhiên thu liễm nụ cười trên mặt.

Vừa tiến vào bí cảnh không lâu, người Ô gia liền cùng người Bạch gia hợp lại, quan hệ của hai nhà không tồi, liền cùng nhau hành động.

Ô Cẩm Tước nhìn Diệp Thạch, nhin không được lắc đầu trong lòng, Diệp Thạch này nói đúng là quá lợi hại, thế nhưng địch mạnh ta yếu, Diệp Thạch đắc tội với người ta như vậy thật sự tốt sao?

“Bạch thiếu gia đúng là lợi hại, tatới khiêu chiến với người.” Mộ Dung Phong lạnh lùng nói.

“Võ tông!” Ô Cẩm Tước cảm nhận khí thế Mộ Dung Phong phát ra, hoảng sợ nói.

Trên mặt Diệp Thạch cũng hiện lên một chút ngưng trọng, y cũng từng giết võ tông, nhưng những võ tông đó căn bản không bằng võ tông có kế thừa Linh Tháp.

Ô Cẩm Tước nhíu mày, đi lên phía trước nói: “Vị tiền bối này, người dùng tu vi võ tông đi khi dễ một hậu bối, người không cảm thấy đáng xấu hổ sao?” Ô Cẩm Tước nhấn mạnh hai chữ “tiền bối” một chút, nếu như đối phương muốn mặt mũi thì không nên lấy mạnh khi yếu như vậy.

“Ta vốn cũng không muốn chấp nhặt với y, thế nhưng y lại làm hại ACần bị thương.” Trên mặt Mộ Dung Phong hiện lên vẻ tức giận, “Nha đầu, thức thối thì người tránh radi, nếu không, ta ngay cả người cũng thu thập chung.”

Sắc mặt Ô Cẩm Tước nhất thời xanh trắng một trận.

Diệp Thạch không để tâm nói: “Ô tiểu thư, người đi qua một bên đứng đi, xem ta thu thập tiểu bạch kiếm này.”

Ô Cẩm Tước: “...”

Ô Cẩm Tước run rẩy khóe miệng, âm thầm nghĩ, tên Bạch Diên Tinh này không phải là nào tàn chứ?

Diệp Thạch cắn chặt răng, không phải là y không nguyện ý thoái nhượng, mà là, nếu bọn Trang Du đã tìm tới cửa, vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha y, Cùng với việc phục thấp làm nhỏ, bị người ta nhạo báng, còn không bằng kiêu ngạo thêm một chút, dù sao tên Mộ Dung Phong kia là xuất đầu cho Trang Du.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

269. Chương 269

Mộ Du Phong thấy ánh mắt Diệp Thạch lạnh lùng nhìn gã, nhất thời chiến ý dạt dào, trong lòng có một cỗ tức giận.

Từ khi Mộ Dung Phong xuất đạo đến bây giờ, còn chưa từng có người khinh thị gã như vậy.

Mộ Dung Phong hừ lạnh một tiếng, nhào tới giao chiến cùng Diệp Thạch.

Biết Mộ Dung Phong là một võ tông thân thủ không tầm thường, Diệp Thạch vừa lên đã sử dụng Luyện Trận Nhập Thế.

Cấp bậc của Mộ Dung Phong và Diệp Thạch kém nhau quá lớn, công kích của Diệp Thạch đều bị Mộ Dung Phong chặn xuống.

Công kích của Diệp Thạch tuy rằng không có hiệu quả, nhưng thực lực Diệp Thạch cũng không thể khinh thường, trong nhất thời Mộ Dung Phong cũng không làm gì được Diệp Thạch.

Mộ Dung Phong liên tiếp xuất ra bốn năm loại sát chiêu, vẫn không thể nào đánh bại Diệp Thạch.

Cấp bậc Diệp Thạch tuy rằng chỉ ở võ hoàng bát tinh, nhưng tố chất thân thể đã tới võ tông, trên người y còn có vài kiện pháp khí hộ thân do

Bạch Thần Tinh đưa cho, công kích của Mộ Dung Phong đều bị pháp khí chặn xuống.

Ngoài bí cảnh, sắc mặt Bạch Thần Tinh âm trầm, trong mắt tràn đầy sát khí.

Ô Phượng đang đứng ở bên cạnh Bạch Thần Tinh chỉ cảm thấy một hơi lạnh thấu xương đánh tới.

“Hỗn đản!” Bạch Thần Tinh mắng với ngữ khí không tốt.

Ô Phượng nhíu mày, tên Mộ Dung Phong kia đúng là không biết xấu hổ, một võ tông mà lại ra tay với một võ hoàng.

“A Phong, người được không vậy? Chỉ là một võ hoàng mà thôi, người còn muốn kéo dài tới khi nào? Người không được thì nói, không bằng đến lượt ta?” Giang Triệu Lâm có chút không kiên nhẫn nói.

Trong năm tiểu công của Trang Cẩn: Mộ Dung Phong biết trận pháp, Mộ Dung Vũ biết phù chú, Thạch Kinh Thiên biết minh văn, Tăng Mặc biết trận pháp, Giang Triệu Lâm biết luyện khí. Trong đó Mộ Dung Phong và Giang Triệu Lâm đều có thực lực cực mạnh, đều là võ tông.

Sắc mặt Mộ Dung Phong nhất thời tối sầm lại, “Không cần người nhiều chuyện.”

Năm tiểu công của Trang Cẩn tuy rằng đại đa số thời điểm đều cùng chung chí tuyến với nhau, nhưng dù sao mỗi người đều có dự vọng độc chiếm, hưởng chi trong bốn năm thiên tài này, có quan hệ giữa vài người không phải là hoàn toàn không có mâu thuẫn, tranh giành tình nhân là chuyện thường có.

Diệp Thạch sắc bén cảm giác được sau khi Giang Triệu Lâm lời ra khỏi miệng, thế công của Mộ Dung Phong đột nhiên trở nên sắc bén hơn,

dốc toàn bộ lực lượng phóng ra uy áp võ tông.

Khi Diệp Thạch ở Bạch gia, Bạch Thần Tinh thường xuyên bồi luyện với y, đã sớm thích ứng với những đối thủ mạnh hơn y, Mộ Dung Phong phóng ra uy áp võ tông đủ để áp những võ hoàng khác, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới Diệp Thạch.

Mộ Dung Phong có tu vi võ tông, Diệp Thạch tuy rằng chỉ là võ hoàng, thực lực lại có thể sánh vai với võ tông, trận đại chiến của hai người bắn linh quang kinh khí ra bốn phía, đất rung núi chuyển.

Mộ Dung Phong thấy Diệp Thạch càng ngày càng mạnh mẽ, không có chút bộ dáng thoái nhượng nào, mặt không khỏi có chút nóng.

Liếc thấy trên mặt Giang Triệu Lâm như có như không vẻ trào phúng, Mộ Dung Phong không còn kiên nhẫn nữa.

Mộ Dung Phong đột nhiên lấy ra Linh Tháp của mình, ném qua phía Diệp Thạch.

Bên ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh thấy một màn như vậy, nhất thời khóe mắt muốn nứt ra. Diệp Thạch chỉ là tu vi võ hoàng, làm sao có thể tránh nổi pháp khí bát cấp! Không ngờ Mộ Dung Phong lại dùng pháp khí bát cấp để đối phó Diệp Thạch, đúng là quá đáng!

Bên trong bí cảnh.

Diệp Thạch mắt mở trừng trừng nhìn pháp khí bay tới người mình, y cảm thấy như có một ngọn núi đang đè lên mình, trong lòng điên cuồng kêu gào phải chạy trốn, nhưng thân thể lại như bị giam cầm, không động đậy sẽ bị đập chết, trong lòng Diệp Thạch dâng lên một cỗ khủng hoảng trước nay chưa từng có.

“Bạch thiếu!!” Mọi người Bạch gia kinh hô.

Bạch Cẩm Nhạc nhìn Linh Tháp đang rơi xuống, trên mặt kinh hoàng, nhưng trong lòng nhin không được có hơi mừng thầm.

“Vô liêm sỉ! Người muốn chết!” Một tiếng rống giận bao hàm sát ý vang lên bên tai mọi người, những người có thực lực yếu chỉ cảm thấy trái tim rung động, cơ hồ không khống chế được mà hộc ra một búng máu.

“OANH” Tiếng đánh kịch liệt truyền tới, Linh Tháp do Mộ Dung Phong lấy ra bị Linh Tháp của Mộ Thần đụng bay ra ngoài.

Diệp Thạch cảm thấy áp lực trên thân thể nhẹ hơn, uy áp giam cầm y vừa rồi trong chốc lát đã tan thành mây khói.

Một bàn tay lửa khổng lồ đập tới Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong bị một chương đánh liên tục lui về phía sau, hộc máu không ngừng.

Mộ Thần lần thứ hai xuống tay, một chương dị hỏa kia lại làm cho đám người Giang Triệu Lâm liên thủ chặn lại.

Vẻ mặt Mộ Thần giận dữ xuất hiện bên người Diệp Thạch.

Ngọn lửa lượn lờ quanh thân Mộ Thần, hai mắt đỏ sậm, cả người lộ ra cổ khí tức người lạ chớ gần.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần xuất hiện, theo bản năng thở ra một hơi.

Linh Tháp của Mộ Thần đánh bay Linh Tháp của Mộ Dung Phong xong, lại quay về bên người Mộ Thần.

Tháp Linh có chút tiếc nuối truyền âm với Mộ Thần: “Linh Tháp đã nhận chủ, chỉ khi chủ nhân chết thì ta mới được ăn nó.”

Trang Cẩn nhìn Linh Tháp lượn vòng trên đầu Mộ Thần, trong mắt là nồng đậm kinh ngạc, “Làm sao người cũng có Linh Tháp...” Linh Tháp

của người này không giống Linh Tháp của năm người Mộ Dung Phong.

“Mộ Thần?!!” Trang Du kinh ngạc thốt lên.

“Hắn là Mộ Thần? Chuyện lớn như vậy sao người không nói sớm?”
Trang Cẩn oán giận nhìn Trang Du.

Trong tộc mưu đồ Linh Tháp đã lâu, tìm kiếm năm người đồng thời kế thừa Linh Tháp chỉ là hạ sách do trong tộc không còn cách nào mới nghĩ ra được, Trang Cẩn thế nào cũng không nghĩ tới lại thật sự có người một mình thông hiểu năm môn học thuật, còn kế thừa Linh Tháp.

Trang Du cắn môi, chuyện Mộ Thần hắn có nói, nhưng mà mọi người đều không để trong lòng.

Khi Trang Du và Lục Nghiêu rời khỏi Huyền Phong đế quốc đi tới Linh Tháp Châu, Mộ Thần cùng Diệp Thạch đều chỉ là võ vương. Lúc ấy Mộ Thần còn chưa biết luyện khí, mà trình độ phù chú và minh văn cũng không cao, sau đó nữa thì Trang Du đã theo Bạch Nghị rời đi.

Mỗi lần nhắc về Mộ Thần với Bạch Nghị, Bạch Nghị đều phi thường không kiên nhẫn, nói Trang Du đại kinh tiểu quái, trong tối ngoài sáng nói hắn chưa thấy qua cảnh đời, còn nói chắc chắn rằng, Mộ Thần tu nhiều môn học thuật như vậy, chắc đã sớm bởi vì tham nhiều nên đã trở thành một tên không có gì hơn người.

Trang Du cũng từng đề cập với Trang Cẩn và năm tiểu công của Trang Cẩn, nhưng Trang Du đối với kỳ ngộ sau này của Mộ Thần cũng không biết, chỉ nói Mộ Thần tu rất nhiều môn học thuật, sau đó nghe thấy Trang Du nói học thuật cao nhất của Mộ Thần chỉ là trận pháp thuật lục cấp, bọn họ đều không còn hứng thú.

Mộ Dung Phong nhìn Mộ Thần đột nhiên xuất hiện, trong lòng bị đè nén không thôi, Thập Linh đã nói cho gã biết, Linh Tháp của người này có

cấp bậc trên Linh Tháp của gã.

Cấp bậc Linh Tháp trên gã, như vậy Linh Tháp của người này sợ là từ năm tòa Linh Tháp dung hợp thành.

...

Ngoài bí cảnh, thấy Mộ Thần xuất hiện bên cạnh Bạch Diên Tinh, Bạch Thần Tinh thở ra một hơi.

“Linh Tháp?” Ô Phượng giật mình thốt ra.

Mộ Thần vừa lấy Linh Tháp ra, ánh mắt đông đảo người ở đây đều tập trung trên người Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, mặc người đánh giá.

Hà Hiền nhìn Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ tên Bạch Thần Tinh này đúng là giấu thật kín. Người này từng đi ra nước ngoài, hẳn là đã sớm biết Linh Tháp ở Linh Tháp Châu – nơi Bạch Diên Tinh sinh ra – đã nhận chủ, kết quả người này chỉ nói Bạch Diên Tinh không tìm được người, lại chưa nói tới chuyện Linh Tháp đã bị con rể của hắn nhận chủ.

Kỳ thật, chuyện về Mộ Thần cũng không phải là không thể tìm hiểu.

Nhớ lại lúc trước, mỗi lần Bạch Diên Tinh vừa đến trận pháp tháp thì đều nhắc tới Mộ Thần biết luyện đan, biết chế phù, biết minh văn, biết trận pháp, biết luyện khí, biết nấu cơm, không gì làm không được, kết quả, mình lại coi như y có chứng vọng tưởng ...

“Hà đạo hữu, ta xin lỗi người!” Cát Nghị cười nói với Hà Hiền.

Hà Hiền nghe được lời Cát Nghị nói, khóe miệng nở một nụ cười khổ, “Cát tháp chủ nói quá lời.”

Nhớ lại lúc trước, lúc mình giúp đỡ Bạch Diên Tinh tìm hiểu Mộ Thần “không gì không làm được”, Hà Hiền cũng biết đám người Cát Nghị ở sau lưng mình cười nhạo, nhưng mỗi lần thấy đôi mắt Bạch Diên Tinh trông mong cầu ông hỏi thăm, Hà Hiền lại thật sự không đành lòng cự tuyệt, kết quả...

...

“Các hạ là người nào, tại sao lại húng tay vào chuyện bonta?” Mộ Dung Vũ hỏi.

“Người không sao chứ?” Mộ Thần lo lắng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Không sao.”

“Chỉ có tên võ tông không biết xấu hổ kiara tay với người thôi? Hay là gã còn tìm người khác hỗ trợ?” Mộ Thần chỉ vào Mộ Dung Phong, quay đầu hỏi Diệp Thạch.

Mộ Dung Phong đảo mắt nói: “Chỉ có mình gã.” Còn lại bốn chưa kịp ra tay.

Mộ Thần lạnh lùng nhìn đám người Mộ Dung Vũ, nhẹ xì một tiếng nói: “Những người không liên quan thức thời thì tránh bản tông ra, nếu không bản tông thu thập cả đám các ngươi một lúc.”

Sắc mặt Giang Triệu Lâm tối đen, “Các hạ khẩu khí thật lớn, ta có hơi muốn biết ngươi dạy bảo thế nào đấy.”

Diệp Thạch bất an nhìn Mộ Thần, hàn quang trong mắt Mộ Thần bắn ra bốn phía.

“Người lui qua một bên đi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch căn môi, muốn nói gì nhưng lại thôi, ngoan ngoãn lui qua một bên.

Ô Cẩm Tước mở to mắt, Bạch Diên Tinh đang sắp bị đánh chết thì kết quả lại thay đổi, người đột nhiên nhảy ra này là ai vậy? Hình như rất lợi hại.

Ô Cẩm Tước còn thấy Bạch Diên Tinh rất nghe lời mà lui ra.

“Đó là ai vậy?” Ô Cẩm Tước tràn đầy tò mò hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt nói: “Là Mộ Thần đó.”

Mọi người Bạch gia thấy Diệp Thạch có vẻ câu nệ ngượng ngùng, một đám sắc mặt cổ quái.

Diệp Thạch ở Bạch gia nổi danh thô lỗ mạnh mẽ, không hiểu phong tình, bởi vì thân phận Diệp Thạch đặc biệt, nếu cười y thì liền một bước lên trời, Bạch gia có nhiều người tự cho là ưu tú, đều tới triển lãm với Diệp Thạch để tăng hảo cảm, nhưng thực đáng tiếc, những người đó đều bị Diệp Thạch đánh chạy.

“Muốn chết!” Mộ Thần giơ tay lên, hơn mười tờ Cửu Long Hỏa Phù bị kíp nổ.

Trong khoảnh khắc, hỏa long bay múa, ngọn lửa ánh đỏ nửa bầu trời.

Mộ Thần cường đại nhất không phải là năng lực học tập, mà là năng lực sáng tạo. Sau khi nghiên cứu những phù chú công kích, Mộ Thần sáng tạo ra Cửu Long Hỏa Phù, loại phù chú này có cấp bậc thất cấp cao cấp, uy lực sau khi kíp nổ mạnh hơn phù chú thất cấp cao cấp, hơn nữa, loại phù chú này còn có một ưu điểm, kíp nổ không cần tiêu hao bao nhiêu linh hồn lực.

Hơn mười tờ phù chú đồng thời kíp nổ, nhất thời đất rung núi chuyển.

Những tu luyện giả đứng gần đây đều sôi nổi học máu.

Giang Triệu Lâm tràn đầy phần nộ nhìn Mộ Thần, không ngờ Mộ Thần vừa ra tay đã độc như vậy.

Hơn mười tờ phù chú thất cấp đồng thời nổ tung, tương đương với uy lực một kích của võ tôn, may là Giang Triệu Lâm cuống quýt dùng trận pháp tháo đỡ công kích của Mộ Thần, nhưng gã vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Ngoài bí cảnh, mấy võ tôn nhìn thấy Mộ Thần ra tay, một đám sắc mặt đều cổ quái.

“Sài huynh, hình như thứ Mộ Thần dùng chính là phù chú?” Một võ tôn quay qua hỏi tháp chủ trận pháp tháp – Sài Ngọc Quan.

Sài Ngọc Quan gật đầu: “Phải vậy.”

“Đây là phù chú gì thế? Uy lực lớn ghê.” Hà Hiền nhin không được hỏi.

Khuôn mặt Sài Ngọc Quan vặn vẹo một chút rồi nói: “Sợ là phù chú kiểu mới, ta chưa từng thấy qua loại này, cả trên diễn tịch cũng chưa từng ghi tới loại phù cùng loại.”

Hà Hiền cười nói: “Không phải là tự bản thân hắn sáng tạo ra chứ?”

Sài Ngọc Quan nhíu mày nói: “Hắn là không phải vậy.” Loại chuyện sáng tạo phù chú cũng không phải là dễ dàng làm được, ông mặc dù là phù chú sư bát cấp cao cấp, nhưng cũng không có bốn sự này.

“Uy lực của loại phù chú này đã tương đương với một kích võ tôn toàn lực công kích rồi.” Hà Hiền nói nhỏ.

“Linh Tháp quả nhiên lợi hại.” Sài Ngọc Quan nhin không được nói.

Nếu không có Linh Tháp ngăn cản, chỉ sợ Giang Triệu Lâm đã sớm chết không còn chỗ chôn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

270. Chương 270

Cảm thấy Mộ Thần khó đối phó, đám người Mộ Dung Phong nhanh chóng tản ra, vây quanh Mộ Thần lại.

“Không biết xấu hổ, một đám nam nhân bệnh liệt dương lấy nhiều khi ít, quá đáng!” Diệp Thạch nghiêng răng nghiêng lợi.

Ô Cẩm Tước sửng sốt hỏi: “Bệnh liệt dương?”

“Năm người hầu hạ một người, năm ngày mới hầu được một ngày, không phải bệnh thì sao chịu được đây?” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Ô Cẩm Tước: “...” Miệng tên Diệp Thạch này, đúng là làm cho người ta...

Sắc mặt Trang Cẩn xanh mét, ánh mắt sâu kín nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch quay qua hung hăng trừng Trang Cẩn. Trang Cẩn bị Diệp Thạch trừng thì vừa tức giận, vừa ủy khuất.

Diệp Thạch rất muốn tát một bàn tay tới trên gương mặt Trang Cẩn, nhưng do trước đây chiến đấu kịch liệt với Mộ Dung Phong trong thời gian dài, Diệp Thạch sớm đã nỗ lực hết đà, nếu lúc này đi tìm Trang Cẩn phiền toái, nói không chừng còn bị Trang Cẩn thu thập lại, Diệp Thạch biết vậy nên cố kiềm chế lại.

Mộ Thần bị đám người Mộ Dung Phong vây lại, năm tòa Linh Tháp đều đập về phía Mộ Thần. Linh Tháp trên đỉnh đầu Mộ Thần chia ra làm năm, đón nhận công kích từ năm tòa Linh Tháp.

Mười tòa Linh Tháp chạm vào nhau, nhất thời thiên địa biến sắc, từng cơn sóng năng lượng to lớn thẳng hướng lên tầng mây.

Ô Cẩm Tước cắn chặt răng, thầm nghĩ Hiên Viên Thành với Tư Không Minh thì có là gì, cao thủ chân chính đều điệu thấp cả.

Ô Cẩm Tước đã sớm biết, võ tông tiến vào bí cảnh không chỉ có hai, nhưng mới chỉ là ngày đầu tiên tiến vào bí cảnh mà đã thấy được ba võ tông ngay cả tên cũng chưa biết đang giao thủ, tâm tình nhất thời có chút cổ quái.

Tiếng rống giận dữ, tiếng nổ mạnh diễn ra liên tiếp, Mộ Thần lấy một địch năm, sáu người đánh túi bụi.

Ngoài bí cảnh, vô số người nhìn chăm chăm vào một màn này.

Hà Hiên không dám tin nhìn Mộ Thần trong bí cảnh, khoe miệng không ngừng run rẩy. Ông đã sớm biết “Trần Mộc” này không đơn giản, nhưng lại chưa từng nghĩ tới tư chất của “Trần Mộc” có thể đánh đồng với Bạch Diên Tinh, kết quả... Ông trời ạ! Đấy đến tột cùng là ai thế!?

“Hà tháp chủ, không nghĩ tới trận pháp tháp các người lại có người mới như vậy, xem ra trận pháp tháp sắp sửa quật khởi rồi.” Tưởng Thành Tiến nở nụ cười có chút miễn cưỡng với Hà Hiên.

Ban đầu Tưởng Thành Tiến tưởng rằng thực lực Thạch Kinh Thiên đã đủ dọa người rồi, khi nghe thấy bên cạnh Thạch Kinh Thiên có hai đồng bạn võ tông, trong lòng Tưởng Thành Tiến nhin không được có chút lạnh, hiện tại lại nhảy ra một Mộ Thần nữa. Sao tự dưng giờ lại có nhiều cao thủ trẻ tuổi như vậy chứ.

Hà Hiền run rẩy khóe miệng, “Mộ Thần giận dữ vì lam nhan, người hấn thích cũng không phải là người trợn pháp tháp ta.”

Bạch Thần Tinh sớm muộn gì cũng tới đào góc tường của ông, tư chất Mộ Thần như thế, trợn pháp tháp chỉ là một cái cản cho hấn dừng lại mà thôi.

Tưởng Thành Tiến nhìn Mộ Thần trong bí cảnh, khóe miệng xẹt qua một tia tươi cười bất đắc dĩ.

“Bạch Thần Tinh đúng là có phúc khí. Có một bạn lữ ưu tú như vậy, khó trách Bạch Diên Tinh chướng mắt những tên tài trí bình thường trong Bạch gia.”

Trong mắt không ít võ tôn ở đây không tự giác toát ra vẻ tham lam, mị lực của Linh Tháp quá lớn, bằng không mạnh mẽ như Mệnh Tộc cũng sẽ không che che lấp lấp.

Trong bí cảnh.

Sáu người càng lúc càng mạnh mẽ, mà người tới xem cuộc chiến cũng càng ngày càng nhiều.

Thực lực Mộ Thần hùng hậu, thủ đoạn bất phàm, còn năm người bên người Trang Căn ai cũng có sở trường riêng.

Sáu người chiến đấu kịch liệt một lúc lâu, lại phân không ra thắng bại.

Vài đạo khí tức quen thuộc truyền tới, Diệp Thạch đưa mắt nhìn lại, liền thấy được đám người Hà Tĩnh Nguyệt.

Diệp Thạch nhìn thấy Hà Tĩnh Nguyệt, thản nhiên gật đầu chào Hà Tĩnh Nguyệt.

Hà Tĩnh Nguyệt mang vẻ mặt chua sót chào lại Diệp Thạch.

Mạnh Tinh Nhi nhìn Diệp Thạch, nhìn không được căn cứ môi.

Ô Cẩm Tước nhìn thoáng qua phía đám người Hà Tĩnh Nguyệt, gương mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Đám người Hà Tĩnh Nguyệt vội vội vàng vàng, sắc mặt vẫn còn mang theo sợ hãi và kinh hồn chưa định, nhưng thực lực lại vẫn bảo tồn đầy đủ, thế nhưng, không thấy Trần Mộc đâu.

Ô Cẩm Tước nhăn chặt mày, Ô Phượng còn nhờ Trần Mộc chiếu cố nàng mà, chẳng lẽ Trần Mộc kia đã xong đời rồi sao?

Hà Minh nhìn sáu người đang chiến đấu kịch liệt, triệt để không còn sự khó chịu. Hà Minh âm thầm cắn chặt răng, trong lòng không khỏi có chút nghĩ mà sợ. Gã chỉ là một võ hoàng lại dám đi khiêu chiến một võ tông, mà đối phương lại còn là võ tông biến thái như thế.

Tu luyện giả có được Linh Tháp thật sự quá mạnh mẽ Diệp Thạch cũng muốn ra tay, lại phát hiện mình căn bản chen vào không lọt.

Mắt thấy chung quanh càng lúc càng nhiều tu luyện giả, Diệp Thạch không khỏi có chút bất an, lần này tuy rằng nhìn bề ngoài thì võ tông tiến vào chỉ có hai, nhưng lén lút thì nhưng không biết có bao nhiêu.

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Tuy rằng nếu Mộ Thần một đối một tuyệt đối có thể xử lý nguyên đàn tình nhân này của Trang Cần, nhưng lấy một địch năm thì có chút trứng chọi đá.

Đám hỗn đản kia tựa hồ tinh thông thuật hợp kích, năm người liên thủ quả nhiên lợi hại.

May thay, tuy rằng năm tên gia hỏa đó khó đối phó, nhưng Mộ Thần cũng không phải ăn chay, từ tình huống hiện nay xem ra thì Mộ Thần đang chiếm thượng phong.

“A Phong, các người đều dừng tay đi. Mộ thiếu, chỉ làm một hồi hiếu làm mà thôi, cần gì phải nhất định cá chết lười rách đâu?” Trang Cẩn giương giọng nói.

Mộ Thần cắn răng, vẻ tức giận trong mắt vẫn chưa tiêu, cả người lộ ra một cổ máu tanh.

“Mộ Thần, thôi được rồi.” Diệp Thạch cũng mở miệng nói.

Nghe thấy lời Diệp Thạch nói, Mộ Thần dừng công kích lại, ánh mắt âm ngoan nhìn Mộ Dung Phong, sát khí trong mắt tản ra bốn phía.

Sắc mặt Mộ Dung Phong vô cùng khó coi, lúc đầu là gã muốn thay Trang Cẩn giáo huấn Diệp Thạch một chút, nhưng nào biết Diệp Thạch tuy rằng cấp bậc không cao, thực lực lại cường hãn, không chỉ như thế, người này lại còn có một bạn lữ thực lực cường hãn, hại gã mất hết mặt mũi không nói, còn hại gã bị trọng thương.

“Mộ thiếu, oan gia nên giải không nên kết, việc hôm nay là chúng ta lỡ mạng, A Cẩn ở chỗ này chịu tội với người.” Trang Cẩn hơi hạ người nói với Mộ Thần.

Diệp Thạch cắn chặt răng, thầm nghĩ dù làm cho đối phương cá chết lười rách thì bọn họ cũng không được gì tốt, như vậy còn không bằng tách ra khỏi đám người đối phương, “Đúng vậy Mộ Thần, ta cũng không sao, coi như bỏ qua đi.”

“Tiểu bạch kiểm, người cẩn thận với ta một chút, đừng để bị bản tông bắt được.” Mộ Thần âm trầm nhìn Mộ Dung Phong.

“Người...” Mộ Dung Phong dửng dưng nhìn Mộ Thần.

Trang Cẩn vội vàng kéo Mộ Dung Phong lại: “A Phong, bỏ qua đi.”

Diệp Thạch mím môi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Trang Cẩn, khi ánh mắt Diệp Thạch chuyển hướng về Mộ Thần, lại trở nên tràn ngập quyến luyến.

Trang Du tràn đầy ghen tị nhìn Diệp Thạch, tại sao Mộ Thần lại thích Diệp Thạch chứ? Nếu, nếu người Mộ Thần thích chính là mình, như địa vị của mình trong tộc sẽ không giống bây giờ phải không? Trong tộc có mấy đại sư học thuật đạt tới bát cấp, nếu người Mộ Thần thích chính là mình, hẳn sẽ có được trợ giúp càng lớn hơn, đáng tiếc Mộ Thần hẳn lại...

“Chúng ta đi thôi.” Trang Cẩn nói với mấy người bên cạnh.

Ánh mắt Mộ Thần nhất nhất đảo qua đám người Trang Cẩn, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười tà ác.

Trang Cẩn xoay người lại, trong lòng đột nhiên hiện lên một dự cảm xấu, “A Du!!”

Trang Du đột nhiên ngã trên mặt đất, một con Thôn Thiên Phong hoàng kim chui ra từ trong thân thể Trang Du.

Trang Cẩn mạnh mẽ học ra một hơi, nhào tới bên cạnh Trang Du hô lớn: “A DU!!!”

Bụng Trang Du bị xuyên thủng thành một cái động lớn, máu tươi chảy ròng ròng.

“Mộ Thần, người quá đáng...” Mộ Dung Phong nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Mộ Thần không cho là đúng, cười lạnh: “Ta quá đáng? Tiện nhân kia nhiều lần khi dễ vị hôn thê của ta, nhiều lần châm ngòi ly gián, ta nghĩ chuyện lần này hẳn là không thoát khỏi liên quan với hắn, ta đã nhẫn đủ lắm rồi.”

Mộ Thần híp mắt, cho tới nay Mộ Thần đều cảm thấy Trang Du là nhân vật chính, số mệnh nghịch thiên, thế nên mới chậm chạp không hề động tay. Hiện tại Mộ Thần mới phát hiện chuyện này so với trong tưởng tượng dễ dàng hơn nhiều, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, thứ số mệnh này cũng không là gì cả.

Mộ Dung Phong nhíu mày nói: “Cho dù là như thế, thế nhưng một võ tông như ngươi lại xuống tay với một võ vương, ngươi không biết là quá dọa người sao?”

“Một võ tông như ngươi lại xuống tay với vị hôn thê võ hoàng của ta, đánh không lại còn lấy ra Linh Tháp bát cấp, chắc ngươi còn mặt mũi nhỉ.” Mộ Thần cười nhạo.

“Ngươi...” Mộ Dung Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng Mộ Thần.

Mộ Thần khoanh tay, cười lạnh nhìn Mộ Dung Phong, “Muốn đánh ta à? Bản tông phụng bồi.”

“Thôi được rồi đại ca, A Căn đã bất tỉnh.” Mộ Dung Vũ kéo Mộ Dung Phong lại, thấp giọng nói.

Trang Du và Trang Căn đồng mệnh tương liên, Trang Du chết tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với Trang Căn.

Sắc mặt Mộ Dung Phong không tốt liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, cắn chặt răng, mang theo Trang Căn và thi thể Trang Du rời đi.

Mộ Thần khoanh tay, lạnh lùng nhìn thân ảnh đám người Mộ Dung Phong. Trong đây là cơ hội lớn nhất để xử lý mấy gia hỏa này, bọn họ tốt nhất nên gắt gao ôm thành một đoàn, nếu không...

... ..

Bạch Cẩm Nhạc cắn răng, gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Nàng vốn tưởng rằng, Bạch Diên Tinh không biết đạo lý, một thân phi khí, có hung danh hiển hách ở Bạch gia, thế nên chỉ sợ sẽ không có ai nguyện ý cưới y, lại không nghĩ rằng y đã sớm có người trong lòng, mà còn là một nam nhân ưu tú khiến người khác theo không kịp như vậy.

“Bạch thiếu, quan hệ của người với hắn là như thế nào vậy?” Một song nhi Bạch gia có quan hệ coi như không tồn tại với Diệp Thạch, Bạch Tề Duyệt tràn đầy tò mò hỏi.

“Ta là vị hôn thê của Mộ Thần. Bọn ta đã sớm có hôn ước rồi.” Diệp Thạch đặc ý nói.

Bạch Tề Duyệt nhíu mày: “Là hôn ước định ra khi ở nước ngoài sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy!”

Bạch Tề Duyệt nói: “Diên Tinh, song nhi Bạch gia nếu muốn đi ngoài thì người kia phải thông qua Bạch Luyện Sát Trận.”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết, ta có thể bỏ trốn với Mộ Thần, nhưng không cần phải như vậy. Mộ Thần có trận pháp thuật rất lợi hại, hắn là trận pháp sư thất cấp cao cấp, sẽ nhanh trở thành trận pháp sư bát cấp cao cấp thôi, sẽ vượt qua cả phụ thân ta luôn.”

Bạch Tề Duyệt cười khan, Mộ Thần sẽ nhanh vượt qua Bạch Thần Tinh? “Vị hôn thê của người thật lợi hại...”

Diệp Thạch cười với vẻ đương nhiên: “Đó là tất nhiên rồi, Mộ Thần lợi hại nhất mà.”

Bạch Tề Duyệt nhìn Mộ Thần, trong mắt có vài phần tò mò.

Không ít ánh mắt người Bạch gia đều dừng ở trên người Mộ Thần, Diệp Thạch tràn đầy kiêu ngạo kéo tay Mộ Thần, trên mặt tràn đầy nụ cười khoe khoang như đứa trẻ chiếm được món đồ chơi trong lòng.

... ..

Ô Phượng nhíu mày, liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh một cái: “ThầnTinh, con ngườimuốncùng ngườiitabỏ trốnkia.”

Bạch Thần Tinh nhắm mắt lại nói: “Diên Tinhchỉlà nói giỡn mà thôi.”

Ô Phượng nhướng mày, chỉ là đùa giỡn hay sao? Nhìn thái độ kia của Bạch Diên Tinh, nếu như Mộ Thần không muốn đi Bách Luyện Sát Trận, vậy tám chín phần mười y thật sẽ cùng Mộ Thần trốn đi.

“ThầnTinh, con người nói trận pháp thuậtcủaMộ Thầnsẽ nhanh chóngbắt kịp người.” Ô Phượng cười như không cười nói.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, hừ lạnh một tiếng: “Vượt qua ta? Tamuốn nhìn xem hắn có bản lĩnh này hay không.”

Ô Phượng cười: “Bịcon rểvượt qua cũng không phải chuyện gì xấu, chẳng lẽ ngươi hy vọng bạn lữcủaacon mình là mộttên tài trí bình thường?” Chỉ là hơi dọa người một chút thôi.

Bạch Thần Tinh:“...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

271. Chương 271

Chung quanh có không ít người xem cuộc chiến, nhìn thấy chiến đấu đã chấm dứt, một đám sắc mặt ngưng trọng rời đi.

“Trần thiếu, ân cứu mạng lúc trước, Tĩnh Nguyệt ở chỗ này cảm tạ.” Hà Tĩnh Nguyệt đi đến trước mặt Mộ Thần, cung kính nói.

Lúc này Mộ Thần còn đang hưng trí đối phó thú triều, nhưng xa xa nhìn thấy khí tượng chiến đấu, lập tức giận tím mặt, chạy như điên tới đây. Lúc đó Hà Tĩnh Nguyệt không rõ sao Mộ Thần lại nổi giận lôi đình, nhưng khi nhìn thấy Bạch Diên Tinh, Hà Tĩnh Nguyệt cuối cùng cũng rõ ràng.

Mộ Thần hẳn là thật sự rất thích Bạch Diên Tinh, nổi cơn giận dữ vì lam nhan cơ mà.

“Công nhắc tay mà thôi, ở trận pháp tháp ta từng được Hà tiên bối chiếu cố, làm chút chuyện trong khả năng cũng là điều phải.” Mộ Thần cười nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn không được hơi đổi sắc mặt, nhìn thấy Mộ Thần biến sắc mặt, từng gặp qua một mặt tâm ngoan thủ lạt, trở mặt vô tình của Mộ Thần; hiện tại Mộ Thần lại khôi phục thành vẻ mặt hiền lương khiêm cung, Hà Tĩnh Nguyệt chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Diệp Thạch chớp chớp đôi mắt: “Hà tiểu thư, là Mộ Thần nha, người không cần gọi hắn là Trần Mộc nữa, Trần Mộc là tên giả.”

Ô Cẩm Tước kinh hô một tiếng: “Hắn là Trần Mộc? Trần Mộc không phải là...” Người quái dị sao?

Ô Cẩm Tước bỗng nhiên kịp phản ứng, đúng rồi, Mộ Thần có dùng dị hỏa! Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Mộ Thần lại thật có dị hỏa. Ô Phượng cô cô không có đoán sai, dị hỏa quả nhiên bị Mộ Thần lấy đi.

Không ngờ Trần Mộc lại lợi hại như vậy, khó trách Ô Phượng lại tìm Trần Mộc chiếu cố cho nàng, một nàng còn tưởng rằng cô cô suy nghĩ nhiều, tìm Trần Mộc chiếu cố nàng là đang làm điều thừa.

Diệp Thạch kéo tay Mộ Thần, có chút thần bí nói: “Ta sợ Mộ Thần trên hoa gheo nguyệt, Mộ Thần liền cố ý giết xấu, không để cho người khác nhớ thương tới.”

Ô Cẩm Tước cười khan: “Vậy hiện tại người không sợ Mộ Thần bị người khác nhớ thương sao?”

Diệp Thạch giơ giơ nắm tay lên, uy phong凛冽 nói: “Không sợ, ai nhớ thương ta liền đánh người đó.”

Ô Cẩm Tước: “...”

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, “Người nghĩ nhiều quá.”

Diệp Thạch bĩu môi: “Aibo người tốt như vậy, ta không thể không giám sát chặt chẽ thêm một chút.”

Một con hổ màu xanh nhảy lên đầu vai Mộ Thần, con hổ xanh vừa nhìn thấy Diệp Thạch thì nhất thời phát ra một tiếng thét chói tai.

“Tiểu bạch kiểm, sao người lại tìm một bạn lữ như vậy! Khí tức trên người khiến bản tông rất chán ghét! Tiểu bạch kiểm, người bỏ ý đi rồi đi tìm người khác được không? Ở chỗ này mãi nữ soái ca nhiều như vậy...”

“Câm miệng!” Mộ Thần hung dữ quát.

Diệp Thạch hung hăng trừng mắt con hổ xanh, nói: “Con mèo hoang nhỏ, người gọi nữa đi, người gọi tiếp thì xem bốn hoàng làm thế nào thu thập người.”

“Tên ngu ngốc người, người lại còn nói bản tôn là mèo!?” Con hổ xanh rít gào giận dữ.

“Người bộ dáng như mèo, chẳng lẽ còn muốn bốn hoàng gọi người là gấu sao?” Diệp Thạch cười lạnh.

“Ta thiêu chết người!” Con hổ xanh giương nanh múa vuốt.

Mộ Thần hóa linh hồn lực thành cây búa, nện ở trên đầu lão hổ.

“Người vì một tên tiểu bạch kiếm mà đánh bản tôn, người quá đáng...” Hổ xanh bị phản gào một tiếng.

“An phận chút đi.” Mộ Thần quát lớn nói.

Hổ xanh tràn đầy khó chịu nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch siết nắm tay, tươi cười tà ác.

“...Bản tôn không chấp nhận với người.” Hổ xanh hét lên một tiếng, rút về trong thức hải Mộ Thần.

Mộ Thần cười nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu thật lợi hại, tên kia luôn vẫn kiêu ngạo bất tuân, nhưng nhìn thấy người đã lập tức trốn đi.”

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Vừa nhìn tên đó liền biết thiếu đòn, không đánh không được.”

“Kế tiếp muốn đi đâu?” Mộ Thần hỏi.

“Phụ thân có cho ta bản đồ, vật kia có khả năng tổng cộng tám chỗ.” Diệp Thạch nói với Mộ Thần.

“Dù sao cũng không có mục tiêu khác, đi tìm từng chỗ một đi.” Mộ Thần không cần nghĩ ngợi liền nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được!”

Diệp Thạch chuyển hướng nói với mọi người Bạch gia: “Các người tự mình đi chơi đi, không cần lo cho ta, ta muốn cùng Mộ Thần đi tìm vài thứ.”

“Bạch thiếu không đồng hành với chúng ta sao?” Một võ hoàng tam tinh trong Bạch gia hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không, ta và Mộ Thần còn có những chuyện khác.”

“Thế nhưng...”

Đôi mắt Mộ Thần không tốt liếc nhìn người Bạch gia đang tính nói chuyện, đối mặt với tầm mắt lạnh như băng của Mộ Thần, người nọ ngượng ngùng câm miệng.

Ánh mắt Mộ Thần lạnh lẽo đảo qua mọi người Bạch gia, vừa rồi Diệp Thạch bị đám Trang Cẩn nhắm vào, Bạch gia vậy mà không có ai xuất đầu cho Diệp Thạch. Tuy rằng với thực lực những người Bạch gia tiến vào thì có ra tay cũng không giúp được cái gì, nhưng trong lòng Mộ Thần vẫn là có chút khó chịu.

Diệp Thạch mặc dù là con của Bạch Thần Tinh, nhưng y trưởng thành ở bên ngoài, đám người Bạch gia này lại sinh trưởng ở trong Bạch gia, chỉ sợ vẫn còn coi Diệp Thạch thành người ngoài.

“Mộ Thần.” Hà Tĩnh Nguyệt hơi bất an gọi một tiếng.

Hà Tĩnh Nguyệt nhú mày, nàng đã sớm biết Thiên Cơ Bí Cảnh rất nguy hiểm, nhưng phải tiến vào mới biết được nguy hiểm tới trình độ nào, không có Mộ Thần bên cạnh tương trợ, bằng thực lực đám người trận pháp tháp, chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít.

Mộ Thần nhú mày nói: “Hà tiểu thư, trước khi tiến vào ta đã đáp ứng với Hà tháp chủ sẽ chiếu cố người trận pháp tháp, thế nhưng ta còn có chuyện quan trọng khác, chỉ sợ không thể đồng hành với mấy vị.”

Hà Tĩnh Nguyệt cắn chặt răng, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng.

“Nhưng mà...” Mộ Thần vung tay lên, bốn con Thôn Thiên Phong bay ra, “...Bốn con Thôn Thiên Phong này đều là lục cấp, ta đã giải trừ khế ước, Hà tiểu thư nhận chủ đi.”

Hà Tĩnh Nguyệt vui mừng không thôi, bốn con Thôn Thiên Phong lục cấp tương đương với bốn võ hoàng.

“Đa tạ Mộ thiếu.” Hà Tĩnh Nguyệt vội cảm ơn.

Mộ Thần thản nhiên nói; “Nhắc tay mà thôi.”

Diệp Thạch nhìn nhìn Hà Tĩnh Nguyệt, lại nhìn nhìn Mộ Thần, muốn nói cái gì nhưng lại thôi.

Hà Minh cúi đầu, vẻ kiêu ngạo ngày xưa đã không cánh mà bay, nhìn bốn con Thôn Thiên Phong trên tay Hà Tĩnh Nguyệt, Hà Minh nhin không được mà cực kỳ hâm mộ.

Bốn con Thôn Thiên Phong lục cấp tương đương với bốn võ hoàng, nếu thứ này là của mình, như vậy thực lực của mình tất nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh, đáng tiếc...

Hà Minh từng nghĩ rằng thực lực một võ hoàng như mình đã đủ xuất sắc, nhưng khi xem cuộc chiến của Mộ Thần với đám người Trang Cẩn, Hà Minh mới biết được cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Trong bí cảnh này còn không biết tiềm tàng bao nhiêu cao thủ.

“Chúng ta đi thôi.” Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch, mười ngón nắm chặt nhau, nhanh chóng rời đi.

“Sao người lại đưa Thôn Thiên Phong cho Hà Tĩnh Nguyệt? Không phải người nói rằng thứ tốt nhất không nên đưa ra ngoài sao?” Thoát khỏi tầm mắt của mọi người, Diệp Thạch nhíu mày, có chút lo lắng hỏi.

Thôn Thiên Phong là do Mộ Thần và Diệp Thạch cùng nhau nuôi, Diệp Thạch đối với Thôn Thiên Phong có một cổ tình cảm rất đặc biệt.

Mộ Thần híp mắt hỏi: “Ghen tị?”

Diệp Thạch không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ mở đôi mắt trông mong nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười: “Chỉ là tạm thời thôi, Thôn Thiên Phong ta cho nàng ta đều là được, ở trên bọn nó ta có bổ thêm vài thứ, trừ khi ở lì trong bí cảnh, nếu không ra ngoài sẽ tự nhiên tử vong.”

Diệp Thạch gật đầu, thở ra một hơi: “Như vậy thì tốt.”

Bí ngoại cảnh.

Hà Hiền âm thầm hít nhẹ một hơi, loại Thôn Thiên Phong thượng cổ dị trùng này ông cũng rất động tâm. Nhưng mà một khi Thôn Thiên Phong đã cùng người khác ký kết khế ước thì sẽ rất khó giải trừ. Hà Hiền lại ngại tìm Diệp Thạch nói mình muốn, vốn thấy Mộ Thần đưa Thôn Thiên Phong cho Hà Tĩnh Nguyệt, Hà Hiền còn có một chút tâm tư, kết quả...

Mộ Thần này tâm tư phức tạp, khó đối phó hơn Diệp Thạch nhiều.

Bạch Thần Tinh mỉm cười, nếu Mộ Thần đã hội hợp cùng Diên Tinh, vậy Diên Tinh hẳn là sẽ không còn nguy hiểm.

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch một đường đi tới, nhìn thấy cây ăn quả trên ngọn núi, cước bộ Diệp Thạch nhất thời ngừng lại, “Tinh Nguyệt Thực.”

Một gốc cây sinh trưởng trên ngọn núi, trên cây có treo tám quả, bốn quả trông giống ngôi sao năm cánh, bốn quả khác thì lại trông giống mặt trăng.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên ánh sáng, tinh quả và nguyệt quả của Tinh Nguyệt Thực dung hợp với nhau sẽ có thể luyện chế ra Tinh Nguyệt Đan, đây chính là thứ tốt có thể tăng cấp bậc võ hoàng lên.

Đến cấp bậc võ hoàng, muốn đi tiếp rất khó khăn. Nếu không phải trước đó Mộ Thần chiếm được Linh Tháp, lại chiếm được Thanh Như Hiếu Thiên, như vậy đừng nói là thăng cấp võ tông, muốn đạt tới võ hoàng lục tinh cũng không phải là chuyện dễ.

“Mộ Thần, ta muốn có nó.” Ánh mắt Diệp Thạch tỏa sáng.

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần tới phía trên ngọn núi, nơi Tinh Nguyệt Thực mọc.

Tinh quả, nguyệt quả treo trên cành cây thật dài cành phía trên, ánh sáng lóng lánh chói mắt, gió thổi qua, quả cây theo gió lay động, quả nhiên là xinh đẹp.

Ngoài bí cảnh.

Rất nhiều võ tôn đều thấy được Tinh Nguyệt Thực, “Tinh Thần, con người có vận khí không tồi, nhanh vậy mà đã phát hiện ra thiên tài địa bảo. Nhưng căn cứ theo điển tịch ghi lại, cấm chế bên ngoài các cây Tinh Nguyệt Thực này rất kỳ quái, dù có phá trận được, cây cũng sẽ tự dừng biến mất.”

Hai mắt Diệp Thạch tỏa ra ánh vàng, bàn tay hành động nhanh như bay, toàn bộ trận pháp đã bị Diệp Thạch khắc xuống.

“Là một phòng hộ trận thất cấp cấp thấp, hẳn là không khó phá, nhưng trận pháp này có vài kết cấu ta không hiểu lắm.” Diệp Thạch khắc xuống đưa cho Mộ Thần.

Sau khi vào Bạch gia, có Bạch Thần Tinh dốc lòng chỉ điểm, trận pháp thuật của Diệp Thạch đột nhiên tăng mạnh, vì thế bỗng phát hiện ra có trận pháp thất cấp cấp thấp mà mình xem không hiểu kết cấu, Diệp Thạch không khỏi có chút ủ rũ.

Mộ Thần nhìn thứ trên tay: “Người nhìn không hiểu là bình thường, bởi vì đây không phải là kết cấu trận pháp, mà là kết cấu minh văn, người không hiểu minh văn, tất nhiên là không rõ.”

“Hả? Minh văn? Sao trong trận pháp lại có minh văn?” Diệp Thạch không hiểu.

“Chuyện này cũng không có gì lạ, tuy học thuật trên nhiều khía cạnh có sự khác nhau, nhưng thật ra đều có liên quan với nhau. Huống chi, vào thời thượng cổ có rất nhiều người đều là cùng tu mấy môn học thuật, bộ tộc Thiên Cơ chính là thượng cổ lưu phái. Người nhìn trong Tinh Nguyệt Thực này còn có trận pháp hay không.”

Diệp Thạch nghe vậy, liền nghe lời xuyên qua tầng trận pháp bên ngoài nhìn vào trong. Diệp Thạch nhăn mày nói: “Hình như còn có một truyền tống trận.”

Mộ Thần gật đầu: “Cái này là đúng rồi, kết cấu minh văn tương liên với trận pháp bên trong. Nếu ta không có đoán sai, vậy khi chúng ta phá trận, nếu không cẩn thận động tới kết cấu minh văn, thì truyền tống trận bên trong sẽ bị khởi động, Tinh Nguyệt Thực cũng sẽ biến mất.”

Diệp Thạch mở to mắt: “Như vậy à!”

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch: “Dưới tình huống không động tới minh văn, người có thể phá trận pháp này không?”

Diệp Thạch tỉ mỉ quan sát trận pháp một chút, rồi mới chần chờ nói: “Ta đại khái năm chắc chín thành.”

Mộ Thần ôm hai tay, nói: “Chín thành sao? Ta chỉ năm chắc bảy thành, người tới đi.”

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

Mộ Thần đưa kết quả chính mình suy tính nói cho Diệp Thạch, hai người thương nghị một hồi, Diệp Thạch mới động thủ phá trận.

Diệp Thạch bình thường cầu thả, nhưng tới khi động thủ phá trận thì lại dị thường cẩn thận, không quá một hồi, trận pháp đã thuận lợi mở ra.

Trong nháy mắt trận pháp mở ra, một cái ngọc giản bỗng nhiên xuất hiện dừng ở trước mặt Diệp Thạch.

“Cái gì vậy?” Mộ Thần tiến lên hỏi.

Diệp Thạch đưa nó cho Mộ Thần, nói: “Là giới thiệu về Tinh Nguyệt Thực, còn có phương thuốc.”

Mộ Thần nhận lấy ngọc giản Diệp Thạch đưa tới nhìn thử, người để lại ngọc giản tặng cho mấy phương thuốc dùng để luyện Tinh Nguyệt Thực. Phương thuốc được truyền lưu lại là dùng tinh quả nguyệt quả luyện

chế Tinh Nguyệt Đan cũng ở trong đó, nhưng so với những phương thuốc khác trong ngọc giản, phương thuốc Tinh Nguyệt Đan cũng không tính là gì.

Căn cứ theo giới thiệu trong ngọc giản, thứ quý hiếm nhất của Tinh Nguyệt Thực không phải là tinh quả hay nguyệt quả, mà là bản thân cái cây đó, cây Tinh Nguyệt Thực có thể luyện chế ra đan dược bát cấp!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

272. Chương 272

Ngoài bí cảnh.

Ô Phượng nhìn Mộ Thần trong quầng sáng, cười nói: “Thì ra là trong trận pháp có minh văn, Mộ Thần thật lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề ở đâu.”

Khó trách trước kia có người phá được trận, thế mà Tinh Nguyệt Thực lại không thấy bóng dáng. Mà khi Tinh Nguyệt Thực biến mất, nếu muốn nó xuất hiện thì phải đợi lần bí cảnh mở ra tiếp theo.

Bạch Thần Tinh liếc mắt xem thường: “Hắn có gì mà lợi hại, Thạch Đầu phá trận, hắn đứng một bên xem cuộc vui, kết quả chỗ tốt lại đều bị hắn thu.”

Ô Phượng: “...”

Bạch Thần Tinh tức giận: “Hắn tính rút cả cái cây luôn?”

“Đó thuyết minh rằng hắn biết nuôi gia đình.” Ô Phượng cười nói.

“Hắn rút cả cây, thế mà ngay cả một quả cũng chưa cho Diên Tinh.” Bạch Thần Tinh buồn bực hờn dỗi nói. Mà Diên Tinh lại chỉ đứng bên cạnh nhìn, không nói phải chia cho mình một phần. Hắn sao lại có một đứa con ngốc như vậy chứ.

Ô Phượng: “Chuyện này...” Mộ Thần thích Bạch Diên Tinh như vậy, chẳng lẽ còn để Bạch Diên Tinh chịu thiệt sao.

“Chúc mừng Bạch đạo hữu nha. Con trai của ngài có được Tinh Nguyệt Thực, như vậy hẳn là cũng sắp tiến vào võ tông rồi.” Một vị võ tôn nói.

Bạch Thần Tinh tức giận nói: “Người có được Tinh Nguyệt Thực cũng không phải con ta.”

“Đồ đến trên tay Mộ Thần cùng với đến trên tay con người thì có cái gì khác nhau? Ai nấy đều thấy được, Mộ Thần đối với đứa con của người thì thâm nghĩa trọng.” Vị võ tôn đó nói.

“Cho dù có chiếm được Tinh Nguyệt Thực, nhưng thăng cấp võ tông nào có dễ dàng.” Bạch Thần Tinh lắc đầu nói.

Võ hoàng dưới ba mươi tuổi kỳ thật có không ít, nhưng võ tông dưới ba mươi tuổi lại không dễ tìm. Không phải ai đều có thể có kỳ ngộ như Mộ Thần và mấy tình nhân của Trang Căn kia.

... ..

Tinh Nguyệt Thực bị ném vào trong Linh Tháp, nhanh chóng chiếm cứ tầng cao nhất Linh Tháp. Nó mọc rễ nảy mầm trên đám nguyên thạch trong Linh Tháp, vừa cấy ghép nhưng lại không thấy chút uế oải, ngược lại bộ dáng càng thêm sinh cơ bừng bừng.

“Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ! Lại tìm một thửa nguyên thạch bỏ vào. Tháp chủ đại nhân, người là quý nghèo đó! Người biết không? Người chỉ làm một tên nghèo xơ nghèo xác lại nuôi nhiều thửa nguyên thạch như thế, người không biết là quá đáng sao?!” Tháp Linh điên cuồng kêu gào.

“Câm miệng, ta là quý nghèo còn không phải do người làm hại? Cái tên tởm ngày chỉ biết ăn nguyên thạch chính là người, người còn có mặt mũi

nói?” Mộ Thần lạnh lùng.

Mộ Thần híp mắt, nguyên thạch thật đúng là một vấn đề, nuôi nhiều Thôn Thiên Phong như vậy, còn nuôi một cái Linh Tháp, hiện tại lại có thêm một cái cây bát cấp, may mà Thanh Như Hiểu Thiên không có bao nhiêu hứng thú với nguyên thạch.

Tháp Linh chỉ cao khí ngang mà nói: “Bản Tháp Linh có thể để cho người nuôi, đó là phúc khí của người, người biết không? Tháp chủ đại nhân, người không nên thân tại trong phúc mà không biết phúc.”

“Ồn nữa ta tìm con hổ kia thìêu chết người.” Mộ Thần giận dữ nói.

Tháp Linh: “...”

“Tháp chủ đại nhân, người phải biết rằng bản Tháp Linh thăng cấp rồi sẽ có rất nhiều chỗ tốt, nói thí dụ như, hiện tại thời gian người tu luyện trong bản tháp cũng gần như bên ngoài, nhưng nếu như bản tháp thăng cấp, như vậy khi người tu luyện trong bản tháp, tốc độ thời gian trôi qua có thể biến thành 6:1, hoặc 7:1.” Mắt thấy thái độ cứng rắn không được, Tháp Linh lập tức chuyển thái độ, lấy lòng nói với Mộ Thần.

“Trong bí cảnh có nguyên thạch không?” Mộ Thần cũng có chút động tâm, quay qua hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Có một chút. Trong bí cảnh có mạch khoáng nguyên thạch, nhưng việc đào móc mạch khoáng nguyên thạch lại rất khó khăn, vừa tốn thời gian vừa tốn sức, mà thời gian chúng ta ở lại bí cảnh chỉ có ba tháng, người bình thường sẽ không làm thế.”

“Tiểu bạch kiểm, người nhanh đi tìm mạch khoáng nguyên thạch đi, bản Tháp Linh biết phương pháp thu mạch khoáng nguyên thạch. Người tìm cho ta mấy cái luôn đi.” Tháp Linh ở trong thức hải Mộ Thần điên cuồng kêu gào.

Diệp Thạch thấy sắc mặt Mộ Thần hơi có chút kích động, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Mộ Thần đem lời Tháp Linh nói cho Diệp Thạch.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng ngời, lấy bản đồ ra nhìn nhìn.

“Từ chỗ này đến Lăng Phong Động mà chúng ta muốn tới có một mạch khoáng nguyên thạch, chúng ta nhanh đi qua đi.” Diệp Thạch nói.

“Không cần gấp, trước tiên ta luyện đan được ra đã, người dùng xong Tinh Nguyệt Đan rồi đi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch lo lắng hỏi: “Có trì hoãn công việc không?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không tốn bao lâu đâu.”

Thân ảnh Mộ Thần chợt lóe, tiến vào Linh Tháp.

Tháp Linh nhìn thấy Mộ Thần tiến vào, nhất thời nổi trận lôi đình, “Người cái tên ngu xuẩn này, không nắm chặt thời gian đi tìm nguyên thạch, ngược lại chạy vào luyện đan.”

“Gấp cái gì? Ta có chính là thời gian, việc quan trọng nhất là tăng thực lực Thạch Đầu lên.”

Thời gian trôi qua trong Linh Tháp chậm hơn bên ngoài, luyện đan được thất cấp cũng chỉ mất một canh giờ thôi.

Bí cảnh này kỳ kỳ quái quái, nếu như không cẩn thận đụng trúng cấm chế nào đó, hai người sẽ bị tách ra. Mộ Thần lo thực lực Diệp Thạch không đủ, sẽ gặp phải những chuyện phiền toái.

“Người đúng là tên sợ vợ.” Tháp Linh tức giận nói.

Mộ Thần không cho là đúng nhún vai, mỗi lần hấn gặp phải chuyện gì, Thạch Đầu đều luôn ở bên cạnh hấn, toàn lực giúp đỡ hấn, hiện giờ có thể giúp được Diệp Thạch, Mộ Thần sao có thể chậm trễ.

... ..

Ô Phượng nhìn hình ảnh trong quang sáng, đôi mắt co rút một trận.

Tinh Nguyệt Đan là đan dược thất cấp thượng phẩm. Lúc Mộ Thần nói hấn sẽ luyện đan dược ra trước, Diệp Thạch tựa hồ không kinh ngạc chút nào, chỉ hỏi là có thể trì hoãn công việc không, chứ Diệp Thạch không hề hỏi là sẽ thất bại không. Diệp Thạch tựa hồ cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc Mộ Thần sẽ thất bại.

“Mộ Thần biết luyện đan?” Ô Phượng quay qua hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh gật đầu, thở dài thở ngắn nói: “Đúng vậy. Tên đó làm việc chần chừ, đối với cái gì cũng có một chút hứng thú, nhưng cái gì cũng không tinh thông. Nói thí dụ như trận pháp thuật đi, hấn chỉ là gà mờ, kém Diên Tinh không chỉ một đường.”

Ô Phượng cười khan: “Kỳ thật, lấy tuổi của hấn, trận pháp thuật có thể tới đó đã không tồi rồi.”

Mộ Thần còn trẻ như vậy mà đã là trận pháp sư thất cấp, tên Bạch Thần Tinh này còn muốn thế nào đây!!

Bạch Thần Tinh không cho là đúng: “Hấn đã không còn nhỏ, sắp hai mươi rồi.”

Ô Phượng: “...” Tên Bạch Thần Tinh này đúng là biết kéo cừu hận! Mộ Thần đã nghịch thiên đến trình độ này, Bạch Thần Tinh thế mà còn ngại đông ngại tây?

Ô Phượng miễn cưỡng nở nụ cười: “Kỳ thật không phải là do trận pháp thuật của Mộ Thần kém, mà là do trận pháp thuật của con người quá tốt.”

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, vẻ mặt đồng ý: “Cái này thì đúng. Thiên phú về trận pháp của Diên Tinh, ngay cả ta cũng không thể vượt qua, so ra thì Mộ Thần trên trận pháp thuật kém Diên Tinh cũng là chuyện bình thường.”

Ô Phượng: “...”

Có đứa con trai như Bạch Diên Tinh, còn có một con rể như Mộ Thần, Bạch Thần Tinh đây là sắp bay lên rồi!

Ô Phượng nhìn vẻ mặt sâu không lường được của Bạch Thần Tinh, chỉ cảm thấy người này đang làm bộ làm tịch, trong lòng chỉ sợ là đang cười to, biểu tình trên mặt lại bình thản chịu đựng.

“Bạch đạo hữu, hãn Tử Tâm Đan là do Mộ Thần luyện chế ra.” Cát Nghi đi đến trước mặt Bạch Thần Tinh hỏi.

Bạch Thần Tinh thản nhiên cười, chuyện Tử Tâm Đan, đan tháp đã hoài nghi đến trên “Trần Mộc”, nếu không phải có hãn bố nghi trận, “Trần Mộc” lại có thân phận trận pháp sư che dấu, như vậy đan tháp đã sớm xác định người nọ là “Trần Mộc”.

“Đúng vậy, tên nhóc Mộ Thần kia rất ngu ngốc, luyện chế ra Tử Tâm Đan mà tên nhóc này lại bán như đan dược thất cấp phổ thông.” Bạch Thần Tinh nở nụ cười bất đắc dĩ.

Cát Nghi run run khoe miệng, thầm nghĩ ông biết mà, người bình thường sao lại coi Tử Tâm Đan thành đan dược thất cấp phổ thông mà bán, trừ phi là người giống Mộ Thần, tư chất siêu quần nhưng lại từ nước ngoài tới, thường thức không đủ.

“Phương thuốc đó là do hãn phục hồi lại?” Cát Nghị hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu nói: “Chuyện này thì ta không rõ lắm.”

Cát Nghị nhìn Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ vận khí tên Bạch Thần Tinh này quá tốt đi, tùy tiện tìm được con trai về lại chính là thiên tài trận pháp, con của hãn tùy tiện tìm về bạn hữu, lại chính là tuyệt thế thiên tài...

Tên Bạch Thần Tinh này chuyện ra về đạo mạo, nhìn thì nghiêm trang chừng chạc, trên thực tế lại có một bụng ý nghĩ xấu. Nếu không phải là người này cố ý bày bố trận, đan tháp bọn họ hãn đã sớm biết Mộ Thần là người luyện ra Tổ Tâm Đan.

Mấy võ tôn Mệnh Tộc đưa ánh mắt sâu kín nhìn qua Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, thản nhiên đối mặt với tầm mắt bọn họ.

Trước khi bí cảnh mở ra, đám người Mệnh Tộc tựa hồ đã phát hiện ra chuyện gì, bắt đầu chữa trị truyền tống trận từ Trung Châu đến nước ngoài nơi Mộ Thần đến từ. Truyền tống trận đó hãn là đã chữa trị xong rồi.

Không qua bao lâu, những chuyện có liên quan tới Mộ Thần và Diệp Thạch, những người này hãn là rõ như lòng bàn tay.

Bạch Thần Tinh nhìn vào Mộ Thần trong bí cảnh, mặc kệ Mộ Thần ở trong bí cảnh có hiển lộ năng lực không, nhưng thực lực của hãn chung quy cũng sẽ bại lộ. Hiện giờ, đường ra duy nhất của Mộ Thần chính là từ trong bí cảnh đạt được đủ vốn để sinh tồn.

Không thành công thì sẽ chết, Mộ Thần đại khái cũng hiểu được điểm này, cho nên mới không kiên nhẫn gì như thế.

“Vận thế của Mộ Thần vẫn chưa suy tính ra sao?” Một võ tôn của Mệnh Tộc truyền âm hỏi một người khác.

“Suy tính ra được kết quả rất kỳ quái, Mộ Thần hẳn đã sớm chết rồi.”

“Chắc là do Linh tộc làm trò quỷ, nghịch thiên cải mệnh.”

“Nhưng dù nghịch thiên cải mệnh, nhưng chỉ cần vẫn thuộc về thế giới này thì phải có dấu vết để lại, sao lại hoàn toàn không suy tính ra được?”

“Có thể là người không thuộc thế giới này không?”

“Sao có thể không thuộc về thế giới này được?”

“Hoặc có lẽ là khách dị giới không chừng.”

... ..

Diệp Thạch nhàm chán đợi ngoài Linh Tháp một lúc lâu, rốt cục chờ tới lúc Mộ Thần hiện thân.

“Cho người.”

Mộ Thần đưa một bình đan dược cho Diệp Thạch, Diệp Thạch nhận lấy bình đan dược, nhìn nhìn rồi hỏi: “Tổng cộng có tới mười hai khối đan sao?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy, người lưu lại từ từ ăn đi.” Tinh Nguyệt Đan có thể sử dụng nhiều lần, nhưng dùng càng nhiều thì hiệu quả càng không còn tốt như lần đầu.

Thể chất Diệp Thạch có thể hấp thu linh đan, bình đan dược này đủ để Diệp Thạch tăng cấp bậc lên tới võ hoàng đỉnh phong.

Diệp Thạch lấy ra một viên đan dược nhìn, viên đan dược trên tay Diệp Thạch nhìn bên ngoài như ngôi sao, lại lóe ra hư ảnh mặt trăng, quả nhiên là xinh đẹp.

“Thật là dễ nhìn, vừanhìnliềnbiếtăn ngonrồi.” Diệp Thạch nở nụ cười.

“Người thíchlà tốt rồi, lần sau tasẽngiên cứu, giúp người luyện chếđan dượccó những vị khác nhau.” Mộ Thần mỉm cười nói.

Diệp Thạch tràn đầy hưng phấn: “Được đó!”

Ngoài bí cảnh, sắc mặt cả đám võ tôn đều quý dị. Đan dược vị khác nhau, thật mệt tên Mộ Thần kia nghĩ ra được.

Ô Phượng quan sát Tinh Nguyệt Đan trên tay Diệp Thạch, đôi mắt co lại.

“Cát tháp chủ, ngườithấyyviêndan dượctrên tay Bạch Diên Tinhcóphẩm chất thế nào?” Ô Phượng tò mò hỏi Cát Nghị.

Cát Nghị nhìn thoáng qua Bạch Thần Tinh, nói: “TinhNguyệtĐan,bên ngoài cóảo ảnhTinhNguyệtcàng rõ, phẩm chất càng tốt. Viên trên tay Bạch thiếu ít nhất cũng là thượng phẩm, cũng có thể là cực phẩm.”

Ô Phượng nhíu mày, “Nói như vậy, luyện đan thuật của Mộ Thần...”

Cát Nghị sắc mặt ngưng trọng nói: “Luyện đan thuật của Mộ Thần, sợ là chỉ kém một bước thôi sẽ là luyện dược sư bát cấp.”

Ô Phượng: “...”

Diệp Thạch chẳng những miệng độc, ánh mắt cũng rất độc, tìm được một vị hôn phu mạnh mẽ như thế cơ mà. Luyện dược sư thất cấp cao cấp chỉ mới hai mươi tuổi, chỉ một mình thân phận này đã đủ khiến mọi người rung động, huống chi, Mộ Thần này còn...

“Hắn chính là tham nhiều, nếu như chỉ dốc lòng luyện đan, nói không chừng luyện đan thuật đã là bát cấp rồi ấy chứ.” Bạch Thần Tinh nói.

Ô Phượng nghe được lời Bạch Thần Tinh nói, nhất thời có loại xúc động muốn học máu. Luyện được sư bát cấp ở đan tháp cũng chỉ có ít ỏi mấy người mà thôi, Bạch Thần Tinh đến tột cùng muốn gì đây!!!

Cát Nghị cười khan: “Mộ thiếu được trời cao ưu ái, không được bao lâu nữa sẽ chính là luyện được sư bát cấp.”

“Tham nhiều nhai không hết, hắn học nhiều thứ như vậy, lực chú ý sẽ bị phân tán, đan thuật nào có khả năng đạt tới bát cấp nhanh như vậy được!” Bạch Thần Tinh không cho là đúng.

Cát Nghị nhất thời cũng có loại xúc động muốn học máu. Lúc trước Bạch Diên Tinh điên cuồng tìm Mộ Thần, Bạch Thần Tinh còn gấp gáp giúp đỡ, Cát Nghị và không ít người còn nói xấu sau lưng, nhưng hiện giờ...

“Người thường đương nhiên là không thể, nhưng Mộ thiếu không phải là thiên tài sao?” Cát Nghị nói.

“Chỉ bằnghắnná?Trận pháp thuậtcủa hắnkémxaDiên Tinh, nói cái gì mà thiên tài, kémquáxa.” Bạch Thần Tinh lắc đầu.

Ô Phượng: “...”

Chung quanh có không ít võ tôn đưa ánh mắt sâu kín nhìn Bạch Thần Tinh, trong lòng mọi người thần kỳ đều suy nghĩ thống nhất với nhau, đều muốn nhào qua đánh Bạch Thần Tinh một trận.

Bạch Thần Tinh mặc bộ áo bào trắng phần phật bay trong gió, biểu tình trên mặt nghiêm trang chững chạc, mọi người thấy biểu tình Bạch Thần Tinh thì lại càng muốn... đánh hắn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

273. Chương 273

Trong bí cảnh.

“Tháp Linh, Linh Tháp có thể chongười khác vào không?” Mộ Thần đột nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi Tháp Linh trong thức hải.

“Có thể. Nhưng nếu chongười vào thì nguyên thạch sẽ tiêu hao nhanh hơn, nếu tháp chủ đại nhân muốn chongười khác tiến vào thì tốt nhất đừng giữ lại quá lâu...”

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Người tiến vào Linh Tháp tu luyện trước đi, tới lúc đến nơi ta sẽ gọi người.” Tốc độ thời gian trôi qua trong Linh Tháp chậm hơn, Diệp Thạch tu luyện trong Linh Tháp sẽ càng tốt.

Diệp Thạch gật đầu: “Có thể chứ? Được.” Diệp Thạch đã sớm tò mò với Linh Tháp của Mộ Thần không thôi, nghe mình được đi vào, không khỏi có chút vui sướng.

Mộ Thần thu Diệp Thạch vào trong Linh Tháp, cả người hóa thành một đạo lưu quang, chạy như bay qua hướng có linh mạch được đánh dấu trên bản đồ.

Nhìn thấy Diệp Thạch tiến vào, Tháp Linh có chút dễ phòng.

Diệp Thạch tràn đầy tò mò đi vòng vòng Linh Tháp, “Tiểu bạch kiểm, đừng có chạy loạn, người sắp phải ra ngoài rồi đấy.”

Diệp Thạch giờ giờ nắm tay lên hù Thập Linh: “Người an phận chút đi, nếu không ta kêu Mộ Thần thiêu chết người.”

Thập Linh: “...” Khó trách Mộ Thần với Diệp Thạch là một đôi, thủ đoạn uy hiếp của hai người này giống nhau như đúc.

“Tiểu bạch kiểm, người hung tàn quá đi!” Thập Linh kêu lên.

Diệp Thạch hừ lạnh nhìn Thập Linh: “Người đừng cho là ta không biết, đều do người làm hại ta và Mộ Thần gần cách lâu như vậy, nếu không phải nhìn người là Thập Linh của Mộ Thần, bốn hoàng đế đã định giáo huấn người một chút rồi đây.”

Thập Linh tràn đầy vô tội: “Nguyên thạch không đủ cũng không có thể trách tanh!”

Diệp Thạch hừ một tiếng: “Người còn nói chuyện này? Những nguyên thạch đó chắc đã bị người giữ riêng rồi chứ gì.”

Thập Linh vô tội: “Sao lại có thể! Ta là Thập Linh chính trực nhất, đại công vô tư nhất, thanh liêm nhất luôn đó!”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Thập Linh một cái, hừ hừ hai tiếng, đi đến phòng tu luyện trong Linh Tháp, dùng đan dược rồi tu luyện.

... ..

Mộ Thần liên tục chạy như bay hồi lâu, rốt cục tới nơi có linh mạch trên bản đồ.

“Nguyên khí thật là nồng đậm! Linh mạch này nhất định có nguyên thạch thượng phẩm.” Thập Linh say mê nói.

Mộ Thần thản nhiên hỏi: “Phải như thế nào?”

“Bên ngoài linh mạch có cấm chế, phá cấm chế trước đã, sau đó bản Thập Linh sẽ đến thu.” Thập Linh hưng phấn nói.

Mộ Thần nhú mày: “Người có thể thu linh mạch?”

“Cái này là tất nhiên, không phải là người cho rằng bản Thập Linh ăn cơm trắng đấy chứ?” Thập Linh tràn đầy kiêu ngạo nói.

Mộ Thần cười nhạt một tiếng: “Ta thật cao hứng rằng người còn biết mình là ăn cơm trắng.”

Thập Linh: “... Nhanh phá trận đi. Mà mình người được không đây? Có cần phải kêu lão bà người tới không?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không cần, chỉ là trận pháp thất cấp mà thôi, không có cái gì khó, mình ta là được rồi.” Diệp Thạch đang hết sức chăm chú tu luyện trong Linh Tháp, lúc này nếu kêu y sẽ không tốt.

Thập Linh quơ cánh, đầy hoài nghi nhìn Mộ Thần: “Người được không đó?”

Mộ Thần không để ý tới Thập Linh, vừa vươn tay đã là Liên Hoàn Pháp Pháp, trận pháp bị tạc vỡ ra.

Nhìn cấm chế bị phá trừ, Thập Linh tràn đầy hưng phấn thu lại cả một mạch khoáng nguyên thạch.

Một cái ngọc giản rơi vào tay Mộ Thần, Mộ Thần nhìn ngọc giản trên tay, trong mắt xẹt qua vẻ vui mừng. Trong ngọc giản này có giới thiệu một loại phương pháp hấp thu nguyên thạch nhanh để tăng lên nguyên lực.

Mộ Thần hí mắt thầm nghĩ, Thiên Cơ Bí Cảnh thật kỳ quái, mỗi khi thu được một thứ còn tặng thêm lễ vật.

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn thấy Mộ Thần ra tay thì bên miệng nở nụ cười bất đắc dĩ. Không ngờ Mộ Thần cũng biết Liên Hoàn Phá Pháp này, chắc là do Bạch Diên Tinh dạy. Nhìn bộ dáng Mộ Thần thì còn thuần thực hơn cả Bạch Diên Tinh, trận pháp thuật của Mộ Thần rất không tồi!

Mấy võ tôn ngoài bí cảnh nhìn Mộ Thần lấy đi linh mạch, cả đám trừng lớn mắt.

Ô Phượng hí mắt: “Không ngờ Mộ Thần còn có bản lĩnh thu linh mạch, như vậy người không cần lo lắng con người đi theo hẳn không có đủ nguyên thạch xài rồi.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Hẳn có bản lĩnh này thì tất nhiên là tốt.”

Ô Phượng tràn đầy hâm mộ nhìn Mộ Thần, đây chính là một cái linh mạch hoàn chỉnh đó! Mộ Thần có mệnh thật tốt.

Trong bí cảnh.

Tháp Linh nhìn cái mạch khoáng hoàn chỉnh trong Linh Tháp, đắc ý cười không ngừng.

“Nguyên thạch hạ phẩm với nguyên thạch trung phẩm thì người dùng tùy tiện, còn nguyên thạch thượng phẩm thì có tác dụng với ta.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tiếng cười của Tháp Linh im bặt, “Tháp chủ đại nhân, người không thể đã ăn thịt rồi còn ngay cả nước canh cũng không lưu lại cho ta!”

Mộ Thần lạnh lùng cười: “Ngay cả nước canh cũng không cho người? Nếu như ta ngay cả nước canh cũng không cho người thì cả nguyên thạch hạ phẩm với nguyên thạch trung phẩm đều không cho người dùng, ta đã đủ chiều cố người rồi, người đừng có không biết tốt xấu. Hoặc là, người ngay cả nguyên thạch hạ phẩm với nguyên thạch trung phẩm cũng không muốn?”

Như vậy thì vừa lúc, dù sao Thôn Thiên Phong cũng không ngại nhiều nguyên thạch.”

Tháp Linh lập tức lấy lòng nói: “Tháp chủ đại nhân, bản Tháp Linh chỉ nói giỡn với người thôi mà. Người là tháp chủ đại nhân ôn nhu nhất hào phóng nhất hòa ái dễ gần nhất...”

Mộ Thần hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Tháp Linh nữa.

... ..

Mộ Thần nhìn nhìn bản đồ trên tay, chạy vội tới Lăng Phong Động.

Mộ Thần đưa Diệp Thạch ra, Diệp Thạch thừa lúc Mộ Thần chạy bên ngoài đã ở trong Linh Tháp hấp thu hơn mười viên Tinh Nguyệt Đan, tu vi lên tới võ hoàng cửu tinh đỉnh phong.

Mộ Thần đánh giá Diệp Thạch, cười cười, “Có vẻ hiệu quả của Tinh Nguyệt Đan cũng không tồi.”

Diệp Thạch vội vàng gật đầu nói: “Hương vị rất tốt.” Kỳ thật là càng về sau, hiệu quả của Tinh Nguyệt Đan đã không còn lớn, nhưng y vẫn nhịn không được mà ăn tiếp. Diệp Thạch nhìn nhìn sắc mặt Mộ Thần, câu nói kế tiếp không có nói ra.

Ngoài bí cảnh, sắc mặt Ô Phượng quỷ dị. Hương vị thật tốt? Đây là lần đầu tiên Ô Phượng gặp được người đánh giá đan dược thất cấp như vậy, đan dược thất cấp có thể lấy hương vị tới để đánh giá hả? Hương vị là trọng điểm hả?

“Lăng Phong Động ở chỗ này.” Mộ Thần thu hồi bản đồ, nói.

Ánh mắt Diệp Thạch sang ngời: “Ta cảm nhận thấy khí tức yêu thú thất cấp, vừa lúc để ta tập luyện tay.”

Mộ Thần gật đầu: “Nó hẳn là một con Lôi Phong Thú, người cẩn thận một chút.” Lôi Phong Thú thất cấp am hiểu khống chế lực lượng sấm và gió, trong đám yêu thú thất cấp cũng coi như lợi hại.

Diệp Thạch mới vừa tăng lên võ hoàng cửu tinh đỉnh phong, nên tìm yêu thú tập luyện để củng cố cảnh giới.

Diệp Thạch gật đầu: “Ừ.”

Diệp Thạch đứng ở cửa động, phóng ra uy áp của võ hoàng. Cảm nhận được Diệp Thạch đang khiêu khích, Lôi Phong Thú rống giận một tiếng, vọt ra. Diệp Thạch không sợ hãi chút nào bước lên.

Ngoài bí cảnh, mấy võ tôn nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch nói vài câu, rồi sau đó từ trong động có một con yêu thú thất cấp chạy ra, Diệp Thạch xông lên giao chiến cùng yêu thú, mà Mộ Thần thì lại lui ra đứng một bên xem náo nhiệt.

Khuôn mặt Bạch Thần Tinh âm trầm, “Thật vô liêm sỉ, mỗi lần gặp phải chuyện gì cũng kêu Diên Tinh xuất đầu.”

Ô Phượng bất đắc dĩ: “Là con người tự mình muốn ra tay, không thể trách Mộ Thần được.”

“Hắn thế mà không hỗ trợ.” Bạch Thần Tinh lo lắng nói.

Ô Phượng không để tâm: “Tuy rằng không ra tay, nhưng không phải là đang ở bên cạnh quan sát sao?”

“Hắn vậy mà chỉ đứng bên cạnh xem cuộc vui.” Bạch Thần Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ô Phượng: “...”

Diệp Thạch tràn đầy hưng phấn giao chiến với Lôi Phong Thú. Thực lực Diệp Thạch đã tăng lên tới vô hoàng cửu tinh, khi đối phó với yêu thú thất cấp cũng thành thạo.

Ô Phượng nhú mày, “Thực lực Diên Tinh tăng nhanh quá.”

Lôi Phong Thú thất cấp căn bản không phải đối thủ của Diệp Thạch, Diệp Thạch tựa hồ chưa có dùng hết toàn lực, giống như y đang tập thích ứng với lực lượng mới của mình.

Tốc độ thời gian trong bí cảnh chậm hơn, Ô Phượng không biết tốc độ thời gian trong Linh Tháp của Mộ Thần cũng trôi qua rất chậm, nhìn như Diệp Thạch tu luyện mới chỉ một chút, nhưng kỳ thật đã là thời gian không ngắn.

Diệp Thạch và Lôi Phong Thú thất cấp giao chiến một lúc lâu, rốt cục xuất ra tuyệt chiêu, đánh nát đầu Lôi Phong Thú.

“Nguyên lực của người đã rất ngưng thực, hẳn là có thể thử đột phá vô tông rồi.” Mộ Thần suy nghĩ rồi nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Ta cũng thấy vậy, nhưng hoãn thêm một chút nữa đi.”

Mộ Thần: “Cũng tốt.”

Mộ Thần đi cùng Diệp Thạch vào Lăng Phong Động. Trên vách đá trong Lăng Phong Động có ghi lại Lôi Phong Thối Thể Pháp, trong động có một Lôi Phong Trì, có thể dùng để thối thể.

“Mộ Thần, người thấy thối thể pháp này thế nào?” Diệp Thạch hỏi.

“Cũng không tồi.” Mộ Thần cười nói.

Lôi Phong Thối Thể Pháp hẳn là kém hơn Bách Quyết Luyện Thể một chút, muốn tu luyện pháp quyết này thì phải tìm được Lôi Phong Trì, mà Lôi Phong Trì cũng không phải là chỗ nào cũng có.

“Chỗ này vừa lúc có Lôi Phong Trì, không bằng người cũng luyện luôn đi, chắc là thối thể pháp này không thống khổ bằng Bách Quyết Luyện Thể đâu.” Diệp Thạch ra đề nghị.

Mộ Thần gật đầu: “Cũng được.” Hẳn cũng tính Luyện Trận Nhập Thể, nhưng vì tố chất thân thể hẳn hơi kém một chút, nên luyện pháp quyết này thì có chút khó khăn, nhưng mà nếu Lôi Phong Thối Thể Pháp thích hợp với hẳn thì đó tuyệt đối là chuyện tốt.

... ..

Bạch Thần Tinh nhíu mày: “Đúng là ngốc.”

Ô Phượng nghiêng đầu hỏi: “Thần Tinh, người đang mắng ai vậy?”

Bạch Thần Tinh đen mặt nói: “Tùy tiện mắng thôi.” Diên Tinh cứ thấy thứ tốt gì cũng đều phải kêu Mộ Thần, Lôi Phong Trì chỉ có một cái, phải độc chiếm đi chứ!

“Thần Tinh, Mộ Thần với con người đang tắm yên ương dục đó nhe!” Ô Phượng bốn cọt bảo.

Bạch Thần Tinh: “...”

Mộ Thần và Diệp Thạch trước sau đi xuống Lôi Phong Trì, bắt đầu dốc sức chuyên chú luyện thể.

Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt, toàn lực luyện hóa lực lượng sấm và gió trong Lôi Phong Trì.

Một ngày sau, Bạch Thần Tinh có chút không được tự nhiên phát hiện, Mộ Thần và Diệp Thạch thế mà càng ngày càng gần nhau. Hai ngày sau, Bạch Thần Tinh hoảng sợ phát hiện Mộ Thần và Diệp Thạch vậy mà đã dán với nhau thành một khối.

Mộ Thần đặt Diệp Thạch bên cạnh ao, ý loạn tình mê hôn lên. Tóc Diệp Thạch tán loạn, sắc mặt ửng đỏ.

Bạch Thần Tinh tức giận phát run cả người, mấy võ tôn chung quanh ngược lại đều lạnh nhạt. Là nhân vật đã sống mấy trăm, mấy ngàn năm, họ có cái gì mà chưa từng thấy qua, chỉ là lăn giường mà thôi...

“Đúng là vô liêm sỉ!!” Bạch Thần Tinh tức giận run run cả người. Bạch Thần Tinh cảm thấy chuyện may mắn duy nhất chính là, nước trong trì là màu xanh, chuyện xảy ra phía dưới nhìn không tới.

Ô Phượng chớp chớp mắt, trấn an nói: “Thần Tinh, người yên tâm đi, con người và Mộ Thần rất xứng đôi, không có gì dọa người đâu.”

Ô Phượng nhú mày, âm thầm nghĩ hai người kia cũng quá khoa trương, không ngờ lại lăn giường trong Lôi Phong Trì, Lôi Phong Trì này rất nguy hiểm biết không vậy? Muốn lăn thì cũng phải tìm nơi an toàn hơn chút rồi lăn chứ!

Bạch Thần Tinh không thể nhìn được nữa phong bế hình ảnh của Diệp Thạch với Mộ Thần, những người khác thấy thế cũng không nói gì.

“Có phải ngày thường người quản Bạch Diên Tinh quá nghiêm không?” Ô Phượng hỏi.

Bạch Thần Tinh đen mặt, trừng mắt với Ô Phượng.

“Kỳ thật, loại chuyện này không thể quá nghiêm.” Ô Phượng thầm nghĩ, nhất định là do Bạch Thần Tinh quản Bạch Diên Tinh quá nghiêm,

coi đi, xem hai tên nhóc kia bị nghiền thành cái dạng gì rồi.

Mộ Thần ôm thật chặt Diệp Thạch, một dòng nước ấm nhìn không thấy lưu chuyển giữa hai người.

Lực lượng sấm và gió trong Lôi Phong Trì nhanh chóng bị hai người hấp thu.

Mộ Thần có chút kinh ngạc phát hiện, song tu lại có thể trợ giúp tu luyện Lôi Phong Thối Thể Quyết.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

274. Chương 274

Một ngày sau.

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh, có hơi chần chờ nói:
“ThầnTinh,mởhình lênđi, hãnlà đãxong cả rồi.”

Bạch Thần Tinh nghiêng răng, sắc mặt xanh đen một mảnh.

Hình ảnh trên thực tế là không che đậy được, cả đám võ tôn có thể dùng linh hồn lực, xuyên thấu qua vách chướng nhìn thấy chuyện bên trong.

Hiện tại trừ Bạch Thần Tinh ra thì không có ai làm như vậy, đây là mọi người cho Bạch Thần Tinh mặt mũi, cũng là bởi vì Mộ Thần và Diệp Thạch đang làm chuyện thiếu nhi không nên hỏi. Nhưng mà, nếu Bạch Thần Tinh cứ tiếp tục làm như vậy thì sẽ bị rất nhiều người tức giận, dù sao hiện tại Mộ Thần rất được chú ý, có rất nhiều người đều muốn biết Mộ Thần và Diệp Thạch đang làm gì.

“Chẳng lẽ là vẫn chưa xong?” Ô Phượng có chút chần chờ hỏi.

Bạch Thần Tinh: “...”

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh cả người run run, cười gượng trấn an:
“Năng lực Mộ Thần không tồi nhĩ!” Nhìn bộ dạng văn nhược thể kia cơ mà.

Tuy bên ngoài mới chỉ qua một ngày, nhưng thực tế thì độ dài thời gian phải tương đương với hơn mười ngày bên trong.

Bạch Thần Tinh gắt gao siết nắm tay.

Trong bí cảnh, Diệp Thạch đột nhiên mở ra mắt nói: “Mộ Thần, ta sắp đột phá.” Thực lực áp chế không nổi nữa, rõ ràng không nên nhanh như vậy.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên ánh sao, thật trùng hợp, hắn cũng sắp tiến vào võ tông nhị tinh, song tu quả nhiên là thứ tốt.

“Đứng lên đi, ta giúp ngươi hộ pháp.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch đỏ mặt, đã lâu không cùng Mộ Thần thân thiết tới như vậy, nói đến việc chấm dứt, Diệp Thạch nhất thời có chút không muốn.

Mộ Thần cười cười đùa với Diệp Thạch: “Sao thế? Ta tuy rằng cũng rất muốn...nhưng mà, người sắp phải thăng cấp, không thể chậm trễ chính sự được.”

Diệp Thạch nhanh chóng run rẩy mặc áo choàng, từ trong ao bay ra.

Ở ngoài bí cảnh.

Một đạo công kích dừng ở phía trên vách chương Bạch Thần Tinh bố trí, “Không phải chỉ là lãng phí thời gian sao? Cũng không có gì mà ngại, cần gì phải giấu diếm đến thế.” Một võ tôn của Mệnh Tộc cười như không cười nói.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, ánh mắt lạnh như băng.

“Thần Tinh, đừng xúc động.” Ô Phượng khẩn trương khuyên.

Mộ Thần ngang trời xuất thế, Trang Du bị giết, Trang Cẩn hôn mê, chuyện Mệnh Tộc bố trí có khả năng bị đánh gãy. Hiện tại võ tôn Mệnh Tộc ở trong này có tới năm, mà Bạch Thần Tinh lại chỉ có một người.

Lúc vách chương bị đánh vỡ, Mộ Thần và Diệp Thạch cũng đã ăn mặc chỉnh tề.

Mộ Thần bay ra nhanh chóng bố trí Linh Tông Trận ở bên ngoài Lăng Phong Động.

Ô Phượng ngạc nhiên: “ThầnTinh, đây là trận pháp gì thế?”

Bạch Thần Tinh hí mắt nói: “LinhTôngTrận.”

Ô Phượng cười cười: “Chúc mừng người, xem ra Diên Tinh sắp sử dụng cấp võ tông rồi.”

Song tu đúng là thần khí mà, vừa mới lần giường xong là Bạch Diên Tinh liền thăng cấp. Mà Bạch Diên Tinh thật đúng là không có một chút kiêng kỵ nào với Mộ Thần, Linh Tông Trận này là trận pháp độc môn của Bạch gia, y cũng dạy cho Mộ Thần.

Mộ Thần ném cho Diệp Thạch một bình đan dược, trong đó đều là đan dược đề cao xác xuất thành võ tông.

“Tiến vào trận.” Diệp Thạch phi thân tiến vào trong trận.

Mộ Thần phất tay, phóng ra một núi nguyên thạch.

Nguyên lực trong nguyên thạch hóa thành nước lũ, dũng mãnh tràn vào trong thân thể Diệp Thạch.

...

Trên bầu trời bí cảnh cuộn cuộn lôi vân.

“Lôi kiếp, hình như là lôi kiếp khi võ hoàng thăng cấp võ tông.”

“Đúng là không thể nào lẫn lộn nữa rồi. Các người có nghe nói hay chưa, lúc mới tiến vào bí cảnh đã có ba võ tông hoàn toàn chưa nghe nói tới đại chiến, trận đánh kia hôn thiên địa ám, phong vân biến sắc. Không ngờ giờ lại có thêm người sắp thăng cấp võ tông, gần sao lại có nhiều cao thủ như vậy chứ.”

“Ta nghe nói rồi, hình như hai người đánh nhau trong đó chính là hai tình nhân của Trang Cẩn từ Mệnh Tộc, đều rất lợi hại.”

“Phải rồi, người không biết đâu, Bạch Diên Tinh kia mới đúng là hung tàn, thiếu niên Bạch gia thổ lộ với y đều bị y đánh mặt mũi bầm dập, ta còn tưởng rằng y dã man như vậy, sẽ không gả ra ngoài được chứ.”

“Chúng ta nhanh chân đến xem đi. Nếu như thăng cấp võ tông thất bại, thì một cái nháy không gian của võ hoàng cứu tinh...”

“Nếu chọn thăng cấp ở trong này thì hẳn là sẽ có người hộ pháp.”

“Đi qua nhìn xem trước đã, chỉ xem náo nhiệt thôi.” Trong đám người có một cái võ hoàng ngoài miệng nói chỉ tới xem náo nhiệt, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ tham lam.

“...”

Ô Cẩm Tước nhìn trên bầu trời hội tụ lôi vân, trong mắt hiện lên vài phần dị sắc.

“Tiểu thư, đây là dị tượng gì vậy?” Một tu luyện giả hỏi.

“Tình trạng này, tựa hồ là Lăng Tiêu Lôi Kiếp.” Ô Cẩm Tước cau mày nói.

“Lăng Tiêu Lôi Kiếp? Đây không phải là loại lôi kiếp gần cấp bậc với Ngũ Sắc Lôi Kiếp nhất sao?” Một tu luyện giả khác hỏi.

Ô Cẩm Tước gật đầu: “Phải.”

“Là ai dẫn phát lôi kiếp vậy nhỉ?”

Ô Cẩm Tước nhíu mày nói: “Ta cũng không biết, xem ra trong bí cảnh lại có thêm một võ tông.”

“Ngũ Sắc Lôi Kiếp trước đó hẳn là do Mộ Thần dẫn phát.”

Ô Cẩm Tước gật đầu đồng ý: “Hơn phân nửa là vậy.” Thằng cấp ngay địa bàn trận pháp tháp và Bạch gia, còn có năng lực dẫn phát Ngũ Sắc Lôi Kiếp, đó cũng chỉ có Mộ Thần.

.....

Đoàn người Minh văn tháp.

“Tưởng thiếu, đây là dị tượng khi có người sắp thăng cấp võ tông sao?” Một cái tu luyện giả minh văn tháp hỏi.

“Đúng vậy.” Sắc mặt Tưởng Phong ngưng trọng.

“Không ngờ lại có người thăng cấp võ tông, không biết trong bí cảnh này đến tột cùng có bao nhiêu võ tông.”

“Vốn ta còn tưởng rằng võ tông tiến vào chỉ có hai, nào biết, và ngày đầu tiên đã có ba võ tông hoàn toàn không biết tên đánh nhau, tuy rằng lúc ấy không ở phụ cận, nhưng thanh thế kia thật sự làm cho người ta sợ hãi, võ tông đều dọa người như vậy sao?”

Tưởng Phong cười khổ, võ tông cũng không làm cho người ta sợ hãi tới vậy, chỉ là cuộc chiến của ba võ tông kia tương đối làm cho người ta sợ

hải thôi.

“Lôi kiếp này là Lăng Tiêu Lôi Kiếp. Xem ra là sắp có một tuyệt thế thiên tài xuất thế.” Tưởng Phong nhìn dị tượng xa xa, trong lòng nhin không được nở một nụ cười khổ.

“Gần đây càng ngày càng xuất hiện nhiều thiên tài, lúc trước ta chỉ cho rằng Thạch Kinh Thiên che dấu đã đủ sâu, nào biết, Trần Mộc của trận pháp tháp kia che dấu càng sâu hơn.”

“Tưởng thiếu, nghe nói lúc trước ngày đầu tiên người tới trận pháp tháp liền xung đột với Trần Mộc?”

“Đúng vậy.” Tưởng Phong nhớ tới khi đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Kỳ thật mình vẫn mà Mộ Thần dùng để ẩn nấp dung mạo rất thiên môn, nếu không phải gã từng gặp trong di tích mình vẫn đại sư thượng cổ, thì cũng sẽ không ngẫu nhiên biết được.

Nếu sớm biết Mộ Thần lợi hại như vậy, lúc trước gã cũng không nhất định có dũng khí ra tay với hắn. Cũng may mà gã ra tay, nếu không, nói không chừng gã đã rút xuống thành võ hoàng nhất tinh.

“Tưởng thiếu, có phải người đã sớm biết hắn dịch dung?” Một nữ tu hỏi.

Tưởng Phong cười: “Mộ thiếu đối với Bạch thiếu tình sâu như biển, là đại tình thánh, vì Bạch thiếu nên hắn cố ý biến thành như vậy, làm cho người khác không nhớ thương tới.”

“Tưởng thiếu, nghe nói thân thể của người kỳ thật là do Mộ Thần chữa khỏi?” Một cái nữ tu hỏi.

Tưởng Phong gật đầu: “Đúng vậy. Minh văn thuật của Mộ thiếu rất lợi hại.” Nếu thân phận Mộ Thần đã bại lộ, thực lực đã hiển lộ, như vậy gã cũng không cần phải thay Mộ Thần che giấu.

“Mộ Thần đúng là tuyệt thế nam nhân tốt! Một ta lúc trước còn tưởng rằng Bạch Diên Tinh có chừng vọng tưởng, ảo tưởng ra cho mình một tình nhân không gì làm không được chứ.” Một nữ tu tràn đầy hâm mộ.

“Mà người thắng cấp võ tông này là ai vậy nhỉ?”

“Có thể là Bạch Diên Tinh Bạch thiếu không?! Nghe nói những người dẫn phát Lăng Tiêu Lô Kiếp, luyện thể thuật của họ đều rất cao minh. Luyện thể thuật của Bạch thiếu cũng rất lợi hại, bằng không cũng không có khả năng tu luyện Luyện Trận Nhập Thể.”

“Không thể nào đâu, lúc Bạch thiếu tiến vào mới chỉ là võ hoàng bát tinh mà thôi, lúc này mới vài ngày thôi mà!”

Tưởng Phong hí mắt, nói: “Đi thôi, ai thắng cấp võ tông cũng không liên quan tới chúng ta.”

“Nói cũng phải.”

.....

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn thấy Diệp Thạch thắng cấp, nhin không được mà khẩn trương lên.

“Lăng Tiêu Lô Kiếp? Thần Tinh, con của người đúng là lợi hại ghê.” Ô Phượng thốn thức. Chờ tới lúc Bạch Diên Tinh thắng cấp võ tông xong, Mộ Thần và Bạch Diên Tinh liên thủ, trong bí cảnh chỉ sợ không có ai là đối thủ.

Bạch Thần Tinh gật đầu, sắc mặt đã có chút căng cứng, Lăng Tiêu Lôi Kiếp cũng không dễ vượt.

Từng đạo lôi kiếp đánh xuống Diệp Thạch, Diệp Thạch đắm chìm trong lôi kiếp, tiếp nhận lễ rửa tội bằng sấm sét.

Một nam tử đầu đội kim quan thân hình nhanh nhẹn xuất hiện cách nơi Mộ Thần đứng không xa, chính là Hiên Viên Thành mà lúc trước Vương Dương từng giới thiệu.

“Người chính là Mộ Thần?” Hiên Viên Thành nhìn nhìn Diệp Thạch đang trong quá trình thăng cấp, lại quay qua hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần khoanh tay, lạnh nhạt nhìn Hiên Viên Thành: “Có việc?”

Trong mắt Hiên Viên Thành hiện lên sát khí, “Nghe nói người rất kiêu ngạo?”

Trước lúc tiến vào bí cảnh, Hiên Viên Thành cũng biết có khả năng có những võ tông khác cũng tiến vào trong bí cảnh, nhưng Hiên Viên Thành cảm thấy những võ tông “dấu đầu lộ đuôi” kia ngay cả thực lực cũng không dám lộ ra, căn bản là không đủ sợ hãi, thế nhưng, cuộc chiến giữa Mộ Thần và đám người Mộ Dung Phong được lan truyền ra, cả đám tu luyện giả nghiêm nhiên xem Mộ Thần thành đệ nhất nhân trong bí cảnh. Hiên Viên Thành với Tư Không Minh đều biến thành nền, mà Hiên Viên Thành luôn luôn tâm cao khí ngạo, trong lòng tất nhiên là bất bình.

Mộ Thần híp mắt: “Đúng thì thế nào?”

“Bản thái tử đến để khiêu chiến người.” Hiên Viên Thành giơ tay đánh một kích về phía Mộ Thần.

Mộ Thần âm trầm liếc mắt nhìn Hiên Viên Thành một cái: “Bản tông không rảnh.”

Hiên Viên Thành cười lạnh một tiếng, công kích chợt chuyển hướng về phía Diệp Thạch đang thăng cấp.

Mộ Thần phát tay, đỡ lấy công kích của Hiên Viên Thành.

Hiên Viên Thành thản nhiên cười: “Hiện tại người này rồi nhỉ?”

“Bản tông không có hứng thú với việc luận bàn, bản tông chỉ cảm thấy hứng thú đối với việc giết người, người đã muốn chết, thì đừng trách bản tông.” Mộ Thần hừ lạnh một tiếng, bổ một chương tới Hiên Viên Thành.

Hiên Viên Thành nghe được lời Mộ Thần nói, nhất thời vừa sợ vừa giận.

Hai người kịch liệt giao chiến. Mộ Thần vừa ra tay, một nùi sát trận chồng lên nhau. Mộ Thần thật ra cũng biết Luyện Trận Nhập Thể, nhưng không thuần thục lắm, nhưng sau khi luyện thể trong Lôi Phong Trì, thể chất Mộ Thần đã tăng lên, Luyện Trận Nhập Thể cũng dễ sai khiến hơn.

Khi hai người đấu với nhau, Hiên Viên Thành mới biết được, lời mọi người khen Mộ Thần tuyệt đối không có một chút khuếch đại nào hết.

Mộ Thần chiến đấu với đám người Mộ Dung Phong kịch liệt quá, nên khi giao chiến cùng Hiên Viên Thành, Mộ Thần chỉ cảm thấy thực lực Hiên Viên Thành thật sự kém quá xa, tuy rằng miễn miễn cưỡng cưỡng cũng tới võ tông, nhưng mà hình thức lại không ra làm sao.

Hiên Viên Thành bị Mộ Thần đánh ba chiêu, hộc máu liên tục, vội vàng hô: “Chậm...”

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, sáu tờ phù chú đồng thời nổ tung, trong khoảnh khắc, thân thể Hiên Viên Thành bị tạc nổ huyết nhục bay tứ tung.

Mộ Thần đi lên, gỡ xuống nhẫn không gian trên tay Hiên Viên Thành.

Ô Phượng nhú mảy, tiểu tử Mộ Thần này đủ tàn nhẫn!

Ô Phượng nhìn thoáng qua phương hướng hoàng triều Phi Long, thấy sắc mặt vị võ tôn của hoàng triều Phi Long vô cùng khó coi.

Ô Phượng lắc đầu trong lòng, Mộ Thần người này, sợ là lúc đi ra lại gặp phiền toái.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ức Lạc
www.dtv-ebook.com

275. Chương 275

“Quào, tên ngu ngốc kia có nhiều nguyên thạch thiệt nha!” Tháp Linh hưng phấn nói.

Mộ Thần gật đầu cảm thấy mỹ mãn: “Ừ.” Giết người phóng hỏa cướp vàng, Mộ Thần từ trong nhẫn không gian của Hiên Viên Thành lấy ra một quả trái cây màu hoàng kim.

“Là Kim Dương Quả! Tháp chủ đại nhân, người sắp phát đạt rồi!” Tháp Linh kêu lên.

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, cũng không tồi.”

Kim Dương Quả là linh quả bát cấp, hẵn đang sắp tiến vào võ tông nhị tinh, chờ dùng xong Kim Dương Quả luyện chế Kim Dương Đan thì tăng lên võ tông tam tinh không thành vấn đề, trước rời đi bí cảnh, thực lực của hẵn tăng lên càng cao, thì sau khi ra ngoài lại càng sống tốt.

“Tháp chủ đại nhân, hình như lai lịch tên kia rất bất phàm đó! Người cứ như vậy xử lý sao?” Tháp Linh hỏi.

Mộ Thần không để bụng, hẵn thân mang Linh Tháp, dù không làm gì cũng đã đắc tội một đám lão quái vật kia rồi, tình hình trước mắt, có thêm một hoàng triều Phi Long cũng không nhiều, mà thiếu đi một cùn không ít hơn, muốn còn mạng sống thì phải mau chóng tăng lên thực lực, dựa vào trời còn không bằng dựa vào chính mình.

“Không xử lý tên đó thì sao có được Kim Dương Quả đây? Huống chi trong nhần không gian của tên đó còn có nhiều nguyên thạch như vậy.” Mộ Thần cười lạnh truyền âm nói.

Tháp Linh gật đầu: “Nói cũng phải, tháp chủ đại nhân, không bằng người làm thịt thêm vài tên đi, làm thịt nhiều hơn thì sẽ có nhiều bảo vật hơn, nói không chừng người sẽ có thể trở thành võ tôn đó.”

Mộ Thần cười nói: “Ta sẽ.” mấy tên tình nhân kia của Trang Cẩn một khi bị lạc đàn, hẳn chỉ cần thu thập một tên là héo hết cả thầy.

Một cái ngọc giản xuất hiện trên tay Mộ Thần, đó chính là ngọc giản có liên quan về Kim Dương Quả, bên trong cũng giới thiệu mấy loại phương thuốc.

“Tháp chủ đại nhân, luyện đan thuật của người mới thất cấp, Kim Dương Đan là bát cấp đan dược lận! Người được không?” Tháp Linh hỏi.

Mộ Thần nhíu mày: “Không biết, không phải là có luyện đan thất giả lập sao, thử nhiều thêm mấy lần là được.”

Ngọc giản do bí cảnh dâng tặng đúng là thứ tốt, phương pháp luyện chế Kim Dương Đan trên đó vậy mà lại viết rõ ràng tới thế, có miếng ngọc giản này, việc luyện chế Kim Dương Đan cũng là chuyện sớm muộn.

Tháp Linh gật đầu: “Cũng phải, luyện đan thuật của người đã đình trệ trong thời gian rất lâu, đây cũng là thời điểm nên tăng lên một chút rồi.”

Mộ Thần gật đầu: “Nói không sai.”

.....

Cách Mộ Thần không xa là một đám tu luyện giả.

“Lục sư huynh, người sao vậy?” Lục Lịch là đầu lĩnh trong đoàn người, là một võ hoàng. Gã chủ trương đến xem người thắng cấp là ai, những người khác cũng động tâm liền đi theo gã đến đây.

Một nữ tu bên người Lục Lịch thấy sắc mặt Lục Lịch tái nhợt, không khỏi khó hiểu.

“Chạy mau, đừng đi qua đó!” Lục Lịch tràn đầy hoảng sợ nói.

“Chạy? Tại sao?” Một tu luyện giả hỏi.

“Người thắng cấp chính là Bạch Dần Tinh, Hiên Viên Thành đi qua tìm phiền toái, bị kẻ điên Mộ Thần kia đánh chết rồi.” Lục Lịch khủng hoảng nói.

“Không thể nào! Mộ Thần hung tàn như thế?” Một tu luyện giả khó tin nói.

“Tên Mộ Thần kia vốn là rất hung tàn. Nếu như hắn không hung tàn thì làm sao dám vì Bạch Dần Tinh đối mặt với hai võ tông, ba võ hoàng?”

“Chạy mau đi, tâm lý tên đó có vấn đề, nếu như nổi điên lên, thuận tay xử lý hết chúng ta thì liền xong đời.”

...

Mộ Thần tản linh hồn lực thăm dò động tĩnh đám người Lục Lịch, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Tiểu bạch kiếm, người ta xem người thành Diêm Vương rồi kìa, đang sợ người đấy.” Hồ xanh cười nhạo.

“Người ta sợ ta thì có gì không tốt? Thay vì mình sợ mọi người thì người ta sợ mình tốt hơn.” Mộ Thần không để tâm.

Con hổ xanh đồng ý nói: “Nói cũng đúng, nhớ năm đó bản tôn chỉ cần rống một tiếng là người nào cũng tè ra quần, cảnh đó đúng là đẹp mà!”

Mười năm thế sự đổi thay, nó bị người ta dùng Âm Linh Tinh áp chế hơn vạn năm, rơi vào trong tay một tên tiểu bạch kiếm thất cấp, đúng là khiến lão hổ ghen khuất mà!

“Hảo hán bất đề đương niên dũng*.” Mộ Thần lạnh lùng nói.

*Là hảo hán thì không kể những việc dũng cảm mình đã làm.

Con hổ xanh đầy phần uất trừng mắt nhìn Mộ Thần: “Tiểu bạch kiếm, người đúng là không thú vị chút nào!”

.....

Lôi vân trên bầu trời dần dần tản ra, ánh sáng lại chiếu xuống đây.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn lôi vân đã tán đi trên bầu trời, sắc mặt đen tối không rõ.

“Nhìn trạng thái này thì người thăng cấp chắc đã thành công, bên trong bí cảnh lại có thêm một võ tông.” Hà Minh âm đạm nói.

Chỉ qua ngắn ngủn vài ngày, vẻ không ai bì nổi trên mặt Hà Minh biến mất không còn một mảnh, tác phong làm việc đều trở nên điệu thấp, cẩn thận.

Mấy ngày nay, các thiên tài không biết tên từ mọi nẻo đường sôi nổi xuất thế, ngay cả võ tông cũng nhảy ra vài người, lại càng đừng nói tới võ hoàng thất tinh, bát tinh.

“Không biết lần thăng cấp này là người nào?” Mạnh Tinh Nhi có chút buồn bã nói thầm.

“Vô luận là ai thì cũng không sánh bằng Mộ Thần được. Một ta vẫn luôn nói với Mộ Thần rằng Hiên Viên Thành và Tư Không Minh lợi hại cỡ nào, tài hoa hơn người bao nhiêu, kết quả, người lợi hại nhất vậy mà lại ở bên cạnh ta, ta thật sự là có mắt không trông mà!” Vương Dương than thở. Tuy rằng đã qua vài ngày, nhưng nỗi khiếp sợ trong lòng Vương Dương lại vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Hà Tĩnh Nguyệt cười khổ, người có mắt không trông cũng không chỉ có mình Vương Dương.

Nghe mấy người nhắc tới Mộ Thần, tâm tư Mạnh Tĩnh Nhi nhất thời phức tạp, áo trắng tóc đen, anh tuấn tiêu sái, tài hoa kinh thế, đây mới là Mộ Thần chân chính, là Mộ Thần không thể trèo cao...

Cổ Nguyệt nhi nhú mày nói: “Mộ Thần che dấu cũng thật sâu.”

.....

“Ta là võ tông rồi!” Diệp Thạch hưng phấn hô một tiếng, lập tức bưng lại miệng vết thương bị lôi kiếp bổ ra, “ai ui” kêu một tiếng.

Mộ Thần bất đắc dĩ trừng Diệp Thạch, lấy ra một bình linh dược thoa lên miệng vết thương của Diệp Thạch.

Miệng vết thương được đắp lên linh dược, Diệp Thạch cảm thấy thương thế của mình lập tức tốt hơn không ít, hỏi: “Lúc ta thăng cấp có ai đến quấy rối không?”

Mộ Thần gật đầu: “Có người, đã bị ta làm thịt.”

“Là một tên quý nghèo, hay là một con dê béo vậy?” Diệp Thạch mở to mắt, hứng thú hỏi.

“Là một con dê béo.” Mộ Thần trả lời.

“A, ta thích nhất dê béo, đưa lên cửathêmmấy conthì tốt rồi.” Diệp Thạch vui vẻ nói.

“Dê béo cũng khôngcónhieu lắm.” Mộ Thần cúi đầu, chậm rãi thoa thuốc cho Diệp Thạch rồi nói.

Ô Phượng nhìn hai người đối thoại, có loại xúc động muốn học máu, Diệp Thạch ngay cả Mộ Thần giết ai cũng không hỏi, còn hỏi cái gì mà dê béo hay là quỷ nghèo?

Ô Phượng nhìn qua vị võ tôn hoàng triều Phi Long, chỉ thấy vị võ tôn kia bị chọc tức cả người phát run.

Ô Phượng xoa xoa cái mũi, Hiên Viên Thành này siêu xui xẻo, tự dừng lại đưa tới trong tay Mộ Thần và Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, trầm tư một chút rồi hỏi: “Mộ Thần,có phải là người sắpđột phá?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.Võntakhông có cảm giác gì,nhưng sau khiluyện thểtrong Lôi Phong Trì,tacảm giácđãchạm đượcváchchắn nhị tinh.”

Diệp Thạch lấy ra bản đồ, nghĩ nghĩ: “Địa phươnggiếp theo làDiệuĐanLâu, như vậy đi, người tiếnvàoLinh Tháp tu luyện,để tachạy tớiđó, chúng ta luân phiên tiếnvàoLinh Tháp tu luyện.” Từng tu luyện trong Linh Tháp, Diệp Thạch đã ý thức được thời gian tu luyện trong Linh Tháp lâu hơn bên ngoài.

Mộ Thần gật gật đầu: “Cũng tốt.”

Cứ như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian đi đường để tu luyện.

Mộ Thần vào trong Linh Tháp, Diệp Thạch khiêng lên trên lưng, hướng về Diệu Đan Lô.

Bạch Thần Tinh thấy Diệp Thạch thuận lợi thắng cấp, cuối cùng thở ra một hơi, tuy rằng Bạch Thần Tinh biết là Diệp Thạch sẽ qua được lô kiếp, nhưng cũng vẫn có chút không yên lòng.

“Chúc mừng người, Diên Tinh đã thành võ tông rồi.” Ô Phượng nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, vừa lòng nói: “Đứa nhỏ này cuối cùng cũng đi đến một bước này.”

Ô Phượng cúi đầu, tuy rằng đoán được võ tông tiến vào bí cảnh không chỉ có hai, nhưng mà nàng lại không đoán được, võ tông lại từng người từng người nhảy ra!

Mộ Thần, hai tình nhân của Trang Du, cùng với Diệp Thạch vừa thắng cấp.

Mộ Thần và Diệp Thạch gặp được kỳ ngộ không nhỏ, bên đám người Trang Căn cũng không có nhàn rỗi.

Trang Căn số mệnh nghịch thiên, năm người bên cạnh hẳn lại tinh thông các môn học thuật, tìm kiếm được mật quật, đều có thể dễ dàng đột phá, mấy ngày nay cũng tìm được không ít dị bảo, Mộ Dung Vũ bên Trang Căn tựa hồ cũng sắp thắng cấp võ tông.

Không ít võ tôn đưa ánh mắt nhìn về hướng Bạch Thần Tinh, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ và ghen tị.

.....

Trong bí cảnh.

Diệp Thạch đi đến nửa đường, đột nhiên thay đổi phương hướng, Tháp Linh vỗ vỗ cánh, bay ra.

“Tiểu bạch kiếm, người đi lầm đường rồi, người mù đường à?” Tháp Linh hỏi.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Không phải, ta đột nhiên cảm nhận được khí tức của linh mạch, ngay gần bên này.”

Bởi vì linh mạch không dễ khai quật, cho nên, những người trước đó tiến vào Thiên Cơ Bí Cảnh cũng không chú ý vào linh mạch lắm, thế nên trên bản đồ cũng không đánh dấu nhiều linh mạch. Tuy trên bản đồ không đánh dấu nhiều linh mạch, nhưng điều đó cũng không đại biểu rằng có rất ít linh mạch trong bí cảnh!

“Người nói là, người cảm ứng được linh mạch?” Tháp Linh tràn đầy hưng phấn hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy!”

Tháp Linh tràn đầy hưng phấn: “Tiểu bạch kiếm, nếu người thật sự tìm được linh mạch, bản Tháp Linh sẽ không bao giờ gọi người là tiểu bạch kiếm nữa.”

Diệp Thạch hưng trí hỏi: “Vậy à? Vậy người tính gọi ta là gì?”

Tháp Linh quơ quơ cánh nhỏ, lấy lòng hỏi: “Tiểu bạch kiếm, người thấy cái tên “Chiêu Tài” thế nào?”

Diệp Thạch đen mặt, hung tợn nói: “Bản tông muốn kêu hồ xanh thiêu chết người!!”

Tháp Linh tràn đầy vô tội nhìn Diệp Thạch, “Sao người lại muốn kêu con hồ kia thiêu chết ta? Bản Tháp Linh thiên chân khả ái như vậy, người

không thích tên “Chiêu Tài” này sao? Tên này rất dễ nghe mà.”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường. Chiêu Tài, Chiêu Tài? Trong mười con chó thì có tám con tên Chiêu Tài rồi.

“Đến rồi.” Diệp Thạch dừng cước bộ.

Tháp Linh đứng ở trên vai Diệp Thạch, “Chỗ này sao?”

Diệp Thạch gật gật đầu, “Ừ.”

“Bản Tháp Linh không cảm ứng được khí tức linh mạch.” Tháp Linh quơ cánh nói.

Diệp Thạch nhú mày, y cũng không biết tại sao mình có thể cảm giác ra được, trong lòng y có một loại trực giác, ở chỗ này có linh mạch.

Diệp Thạch tung hơn mười cây trận kỳ về phía vách núi, nhẹ quát một tiếng, “Phá!”

Trong khoảnh khắc thanh quang bắn ra bốn phía, đá vụn lẫn loạn, “Là Thiên Thanh thạch. Khó trách bản Tháp Linh không cảm ứng được khí tức linh mạch, thì ra là do bị loại Thiên Thanh thạch có thể che đậy khí tức nguyên thạch này che đậy.” Diệp Thạch không ngừng ném ra trận kỳ, phá hủy

Diệp Thạch hỏi Tháp Linh: “Có thể thu không?”

“Mở ra một lỗ hổng là có thể thu, người cứ nhìn đi.” Tháp Linh có chút kiêu ngạo nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Chuyện đó giao cho người.”

Tháp Linh quơ cánh, lấy sạch cái linh mạch, một cái ngọc giản rớt vào trong tay Diệp Thạch, cũng là nội dung như trong ngọc giản lúc trước Mộ

Thần có được, Diệp Thạch không khỏi hơi thất vọng.

“Mộ Thần thế nào rồi?” Lúc Diệp Thạch ở trong Linh Tháp, Mộ Thần có thể thời thời khắc khắc chú ý đến động thái của Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch lại không được.

“Tháp chủ đại nhân đã thành công thăng cấp võ tông nhị tinh, giờ đang luyện đan.” Tháp Linh nói.

Diệp Thạch gật đầu, “À, vậy là tốt rồi, hân muốn luyện chế đan dược gì?”

Tháp Linh thần thần bí bí nói: “Đan dược bát cấp.”

Trên mặt Diệp Thạch nhất thời hiện lên nét ửng hồng, “Mộ Thần thật lợi hại.”

“Tháp chủ đại nhân vẫn luôn rất lợi hại.” Tháp Linh biết nghe lời phải nói.

Ô Phượng tràn đầy hâm mộ nhìn Diệp Thạch, không ngờ Bạch Diên Tinh lại có năng lực tìm kiếm linh mạch, còn có nhiều thời gian như vậy, không biết Mộ Thần có thể thu được bao nhiêu cái. Chờ ra khỏi bí cảnh, sợ rằng Mộ Thần sẽ là người có nhiều tiền nhất, thật đúng là khiến người khác đỏ mắt mà!

Bạch Thần Tinh nhăn mày: “Bí cảnh lần này có chút không đúng!”

Thiên Cơ Bí Cảnh mặc dù là một cái bí cảnh được chú mục nhất, linh bảo nhiều nhất, nhưng mà số linh vật xuất thế cũng không nhiều lắm.

Ô Phượng thở dài nói: “Nghe nói đây là một lần xuất thế cuối cùng của Thiên Cơ Bí Cảnh.”

Bạch Thần Tinh hỏi: “Một lần cuối cùng? Có ý gì?”

“Thiên Cơ Bí Cảnh đã vận chuyển nhiều năm, sắp duy trì không nổi nữa rồi, lần này là hồi quang phản chiếu trước khi lâm vào hắc ám, sau lần bí cảnh mở ra này, có khả năng Thiên Cơ Bí Cảnh sẽ biến mất trong thế gian này.” Ô Phượng phiến muện nói.

Bạch Thần Tinh nhú mày: “Sao ta không biết việc này?”

Ô Phượng nhẹ hít một hơi, nói: “Về việc này, những người biết tin tức đều giữ kín như bưng, người đã đi vào xong, thì tin tức này mới truyền tới.”

“Như vậy sao? Nếu biết sớm một chút mà nói...” Bạch Thần Tinh nhú mày, âm thầm nghĩ, khó trách lần này người tiến vào bí cảnh hơi nhiều.

“Sớm biết một chút thì thế nào? Phải thêm người cấp bậc võ vương đi vào để Bạch Diên Tinh chia đồ ăn sao? Có Bạch Diên Tinh ở đó, người còn lo lắng Bạch gia các người sẽ thu hoạch ít?” Ô Phượng không cho là đúng.

Bạch Thần Tinh cười: “Nói cũng phải.” Diên Tinh có năng lực tìm kiếm linh mạch, cho dù cái gì cũng không tìm được, nhưng chỉ cần tìm được mấy cái linh mạch thì cũng coi như chuyến đi này không tệ rồi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

276. Chương 276

“Tăng Mặc, người đã đi đâu?” Mộ Dung Vũ khoanh tay nhướn mày, lườm biếng hỏi.

“Không phải là lúc trước có người thăng cấp võ tông sao, ta đi hỏi thăm thử.” Tăng Mặc thản nhiên trả lời.

Mộ Dung Vũ nhú mày: “Nghe được những gì? Người thăng cấp là ai? Có thể dẫn phát Lăng Tiêu Lôi Kiếp, hẳn không phải là người thường.”

“Người thăng cấp chính là Bạch Diên Tinh, Hiên Viên Thành đi qua tìm phiền toái, đã bị Mộ Thần làm thịt.” Tăng Mặc nhú mày nói.

Nghe được lời Tăng Mặc nói, sắc mặt Mộ Dung Vũ trong khoảnh khắc trở nên hết sức khó coi.

“Bạch Diên Tinh thăng cấp?” Trang Cẩn tròn đôi mắt xinh đẹp hỏi.

Tăng Mặc gật đầu: “Đúng thế.”

Trang Cẩn nhú mày, nói: “Sao lại nhanh như vậy?”

Rõ ràng lúc mới vừa tiến vào, hẳn và Bạch Diên Tinh đều chỉ mới là võ hoàng bát tinh, lúc này hẳn đã thăng cấp lên võ hoàng cửu tinh, nhưng không ngờ Bạch Diên Tinh lại đột phá đến võ tông. Trước kia, lúc Trang Du nhắc tới Diệp Thạch, giọng nói luôn tràn đầy hận ý cùng kiêng kỵ,

Trang Cẩn vẫn luôn không cho là đúng, giờ khắc này, Trang Cẩn bỗng nhiên cảm thấy hẫng đã có chút hiểu tâm tình đệ đệ mình.

Nghĩ đến Trang Du, Trang Cẩn nhin không được nhẹ hít một hơi, “Mộ Thần đúng là quá lãnh tình, dù sao A Du cũng là người hăng hái, không ngờ hẫng lại có thể xuống tay.”

Nghe Trang Du nói, trước kia Mộ Thần từng thích A Du, khi ấy Mộ Thần đối xử rất tốt với A Du, A Du muốn cái gì, Mộ Thần đều mặc kệ hết thả đại giới đưa cho A Du. Nhưng, từ sau khi Bạch Diên Tinh xuất hiện, Mộ Thần liền trở nên lạnh lùng, bạc tình, mặc kệ A Du vẫn hỏi như thế nào, Mộ Thần cũng không quay đầu lại.

Bạch Diên Tinh có tốt như vậy sao? Diện mạo y quá mức bình thường, đến tột cùng thì Mộ Thần coi trọng thứ gì ở Bạch Diên Tinh?

“Mộ Thần giết Hiên Viên Thành?” Thạch Kinh Thiên nhíu mày hỏi.

Tăng Mặc gật đầu: “Đúng!”

Thạch Kinh Thiên cau mày nói: “Tên đó thật đúng là không biết kiêng kỵ gì.”

Trang Cẩn nhíu mày, Mộ Thần từng có xung đột với bọn họ, hiện tại Bạch Diên Tinh lại thắng cấp, nếu như hai bên gặp nhau lần thứ hai, bọn họ sợ là vẫn không chiếm được chỗ tốt gì.

“A Vũ, người sắp thăng cấp rồi hả?” Trang Cẩn quay qua hỏi Mộ Dung Vũ.

Mộ Dung Vũ gật đầu: “Đúng vậy.”

Trang Cẩn mỉm cười ngọt ngào: “Chúc mừng A Vũ, nếu như người thành công thăng cấp, bên chúng ta liền có tới ba võ tông.”

Tăng Mặc nhìn nụ cười trên mặt Trang Cẩn, trong lòng nóng lên liền nói: “ACẩn, ta cũng đã cảm ứng được cách chấn võ tông.”

Trong mắt Trang Cẩn hiện lên nồng đậm vẻ ngoài ý muốn, ý cười doanh doanh: “Thật tốt quá, nếu như Tăng Mặc cũng thăng cấp, vậy chúng ta liền có tới bốn võ tông. Mộ Thần dù có lợi hại hơn, thì hãn và Bạch Diên Tinh cũng chỉ có hai người.” Trang Cẩn lại quay qua nhìn Thạch Kinh Thiên, nắm nắm tay cổ vũ: “Kinh Thiên, người cũng phải cố lên nha!”

Thạch Kinh Thiên cười: “Được!” Hãn đã là cửu tinh võ hoàng, thực lực này so với những thiên tài sinh trưởng ở Trung Châu thì đã cao hơn một mảng lớn, nhưng mà... mấy người bên cạnh Trang Cẩn đều là quái vật.

Thạch Kinh Thiên cúi đầu, trong năm người, chỉ có mình hãn là xuất thân từ Trung Châu, ngẫu nhiên thông qua bí cảnh truyền tống đến nước ngoài, gặp Trang Cẩn.

Người Trung Châu luôn xem thường người nước ngoài, cố tình trong năm người, thực lực của hãn lại kém cõi nhất.

.....

Diệp Thạch chạy như bay hai ngày, rốt cục tìm được Diệu Đan Lô. Y chạy tới trước Diệu Đan Lô thì ngừng lại.

Diệp Thạch không phải là người đầu tiên đến, bên ngoài Diệu Đan Lô đã tụ tập không ít người, có không ít người là người đan tháp.

Đoàn người bồi hồi bên ngoài Diệu Đan Lô, không người nào dám tới gần.

“Các người đang làm gì thế?” Diệp Thạch hỏi mọi người.

Mọi người thấy Bạch Diên Tinh đến đây, sắc mặt đều có chút cổ quái. Mộ Thần hung danh hiển hách, do vậy mọi người thấy Bạch Diên Tinh – người liên quan tới Mộ Thần – thì ánh mắt đều mang theo vẻ kiêng kỵ.

“Tháp Linh, bọn họ sao lại nhìn ta như vậy? Giống như ta là Hồng Thủy mãnh thú ấy.” Diệp Thạch nói thầm.

“Người vốn chính là Hồng Thủy mãnh thú mà.” Tháp Linh ha ha nở nụ cười.

Diệp Thạch: “...”

“Bạch thiếu, chỉ có một mình ngươi thôi sao? Mộ thiếu đâu?” Cát Hiếu Diệp bước tới, vẻ mặt có chút đề phòng hỏi.

“Mộ Thần đang luyện đan.” Diệp Thạch trả lời.

Sắc mặt Cát Hiếu Diệp cổ quái, vào lúc này mà Mộ Thần lại luyện đan, cũng không biết luyện loại đan gì.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Diệp Thạch hỏi.

“Chúng ta muốn tiến vào Diệu Đan Lô, nhưng vào không được.” Cát Hiếu Diệp trả lời.

Bên ngoài Diệu Đan Lô trải rộng cơ quan, chỉ cần đạp sai một bước là vạn kiếp bất phục. Đã có mấy người thử tiến vào Diệu Đan Lô, kết quả chết không toàn thây.

“Các ngươi có nhiều người như vậy mà không có một ai nghĩ ra biện pháp đi vào sao?” Diệp Thạch khẽ đảo mắt hỏi.

Cát Hiếu Diệp lắc lắc đầu, sắc mặt khó coi: “Không có.”

Kỳ thật là có, kẻ điên Tư Không Minh kia nghĩ ra một biện pháp: dùng mạng người để đổi. Ý muốn dùng chiến thuật biến người, mở ra một con đường.

Nhưng mà, Tư Không Minh sợ chọc nhiều người tức giận, chỉ chọn mấy tu luyện giả thực lực yếu kém. Đáng tiếc, cấm chế bên ngoài Diệu Đan Lô quá dày đặc, sau khi chết mấy chục người, tu luyện giả lập tức ôm đoàn. May là Tư Không Minh có thực lực cường hãn, nhưng cũng không dám chọc nhiều người tức giận.

Diệp Thạch nhìn. Cát Hiếu Diệp hồi hộp liếc mắt nhìn Diệp Thạch, người này sẽ không giống Tư Không Minh chứ? Nghe nói Mộ Thần – tình nhân của y rất là hung tàn, Hiên Viên Thành cùng hãm một lời không hợp, đã bị làm thịt, Diệp Thạch sẽ không phải là cũng...

Diệp Thạch sờ sờ mặt: “Tháp Linh, ta có khủng bố tới vậy sao?”

“Người đương nhiên là có! Người đáng sợ lắm luôn, bản tôn còn sợ người nữa cơ mà.” Một con hồ màu xanh ghé vào trên vai Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch bĩu môi: “Đó là do người nhát gan, cho nên mới sợ ta.”

Con hồ cười lạnh: “Lá gan của bản tôn mới không nhỏ, nơi này nhiều người nhưng không chịu được một ngọn lửa của bản tôn, hay là bản tôn thay người thiêu chết đám người kia đi. Người bị thiêu cháy, bị tấn công, rất thú vị.”

“Câm miệng!” Diệp Thạch tức giận quát.

Cát Hiếu Diệp hoảng sợ nhìn con hồ trên vai Diệp Thạch.

Diệp Thạch ngẩng đầu, cười khan với Cát Hiếu Diệp, nói: “Người không nên nghe nó nói bậy, miệng con mèo này không có một chút đứng

đần nào, nó rất thích nói giỡn, kỳ thật, thiêu chết người nào có dễ dàng như vậy, nhỉ?”

Cát Hiếu Điệp nhìn tươi cười xấu hổ trên mặt Diệp Thạch, chỉ cảm thấy nụ cười của Diệp Thạch vô cùng tà mị, hai chân như nhũn ra.

Con hổ phản nộ nhìn Diệp Thạch, “Tiểu quý, người dám nói bản tôn là mèo?”

“Người chỉ là một hỏa linh thất cấp, cả ngày ‘bản tôn bản tôn’ cũng không biết xấu hổ.” Diệp Thạch tức giận.

Con hổ phản uất nói: “Nếu không phải do đám nhân loại đáng chết các người tính kế bản tôn, bản tôn sẽ từ bát cấp rút xuống thất cấp sao?”

Diệp Thạch lạnh lùng quát lớn: “Câm miệng, nếu không ta kêu Mộ Thần bóp chết người!”

Con hổ lạnh lùng trừng mắt nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch đi dạo một vòng ngoài Diệu Đan Lô, chỉ nhìn ra được một chút cấm chế bố trí bên ngoài, hẳn là trận pháp thuật không hữu dụng.

Cát Hiếu Điệp nhìn Diệp Thạch, kiên trì hỏi: “Bạch thiếu, người có nhìn ra được cái gì không?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có. Nhưng Mộ Thần có thể nhìn ra, một hồi hẳn sẽ tới.” Lúc Mộ Thần còn đang luyện đan trong phòng giả lập, Diệp Thạch đã dặn dò Thập Linh, để Thập Linh sau khi Mộ Thần luyện đan xong thì gọi hẳn.

Cát Hiếu Điệp có chút chần chờ: “Mộ Thần sắp tới?” Cát Hiếu Điệp không biết sự đặc biệt của Linh Tháp, chỉ nghĩ Mộ Thần đang ở nơi khác.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch thấy ở chỗ sâu trong đáy mắt Cát Hiếu Diệp che dấu không được vẻ hoảng sợ, thấp giọng nói với hồ xanh: “Nha đầu kia hình như rất sợ Mộ Thần. Mộ Thần có gì đáng sợ nhỉ?”

“Mấy nha đầu đều nhát gan.” Con hồ không để ý.

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng phải, Mộ Thần là người tốt mà.”

Cát Hiếu Diệp nghe được mấy câu nói của Diệp Thạch và hồ xanh, khóe miệng nhin không được mà run rẩy.

.....

Mộ Thần đi ra từ trong Linh Tháp, Cát Hiếu Diệp bị Mộ Thần đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ.

“Xin chàoCát tiểu thư, lại gặp mặt.” Mộ Thần đối với Cát Hiếu Diệp khiêm tốn mà nói.

“...Xin chào,Mộ thiếu.” Cát Hiếu Diệp cười khan.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, trực tiếp chỉ vào cấm chế bên ngoài Diệu Đan Lô, nói: “Vào không được.”

Mộ Thần nhìn cấm chế ngoài Diệu Đan Lô, trong mắt hiện lên ánh sao.

“Thế nào?” Diệp Thạch mở to đôi mắt trông mong hỏi.

Mộ Thần cười: “Cấm chếbên ngoài là vận dụng minh vănvàphù chú, không biếtđãchôn bao nhiêu phù chú ở trong này, nếu toàn bộ kíp nổ, nói không chừngngay cảvõ tôn cũngcó thể bịtạc nổ.”

Diệp Thạch nhú mày: “Vậycó biện pháp đi vàokhông?”

“Chỉ cần tránh được những chỗ đó, không động tới những bày rập mình vẫn phù chú là được.” Mộ Thần trầm tư một chút rồi nói.

“Làm thế nào tránh được?” Diệp Thạch hỏi.

“Người tiến vào Linh Tháp đi, ta mang người vào.” Mộ Thần đề nghị.

Diệp Thạch gật đầu không chút do dự: “Được.”

Mộ Thần cất Diệp Thạch vào Linh Tháp, thân hình nhanh như chớp, xoay người một phát liền xuyên qua vách chướng, dễ dàng tiến vào trong Diệp Đan Lô.

Cát Hiếu Diệp còn chưa kịp phản ứng, Mộ Thần đã đi mất, mà Diệp Thạch thì đã bị Mộ Thần mang đi.

“Cát tiểu thư, người nọ đi vào rồi.” Một thanh âm kinh nghi bất định vang lên bên tai Cát Hiếu Diệp.

Cát Hiếu Diệp quay đầu, vẫn còn có chút mờ mịt nói: “Đúng vậy, đi vào rồi.”

“Người nọ dễ dàng đi vào như thế, có phải là cấm chế xảy ra vấn đề không?” Một tu sĩ đan tháp hỏi.

Cát Hiếu Diệp bất đắc dĩ nói: “Không phải.” Là do người nọ quá mức nghịch thiên! “Đó là Mộ Thần đấy!”

“A, là ‘Mộ Thần không gì làm không được’ mà Bạch Diên Tinh lúc trước cả ngày đến đan tháp chúng ta hỏi thăm sao?” Một nữ tu hỏi.

Cát Hiếu Diệp gật đầu: “Đúng thế.”

“Mộ Thần này, thật đúng là thần.”

Cát Hiếu Diệp: “Đúng vậy. Quả nhiên là Mộ Thần không gì làm không được.”

...

Ngoài bí cảnh.

Đám người Bạch Thần chợt mất đi hình ảnh Mộ Thần và Diệp Thạch, “Không nhìn được.”

Ô Phượng mím môi, trong Thiên Cơ Bí Cảnh có rất nhiều nơi có thể che chắn dò xét, hiển nhiên Diệu Đan Lô này chính là một trong số đó.

“Không biết hai bọn nó thế nào.” Bạch Thần Tinh nhíu mày lo lắng.

Ô Phượng an ủi Bạch Thần Tinh: “Không cần lo lắng, bọn họ rất mạnh, có thể tự bảo vệ mình.”

Bạch Thần Tinh thở ra một hơi: “Cũng phải.”

“Tiểu tử Tư Không Minh kia quá hung tàn.” Ô Phượng nhíu mày nói.

Bạch Thần Tinh chỉ cười, Tư Không Minh và sư phụ gã đều là những tên liều mạng, không có gia thất, không có chỗ nào cố kỵ, lại tâm ngoan thủ lạt.

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh, ghen tị nói: “Diệu Đan Lô này không tồi, không biết Mộ Thần với Bạch Diên Tinh sẽ tìm được gì bên trong.”

“Chỉ là một cái Diệu Đan Lô mà thôi, Ô gia nhiều linh bảo như vậy, người còn nhớ thương tới một cái Diệu Đan Lô sao?” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Ô Phượng âm thầm siết chặt tay. “Chỉ là một cái Diệu Đan Lô mà thôi.”? Lời này thật mệt Bạch Thần Tinh nói ra được.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

277. Chương 277

Mộ Thần đi vào trong Diệu Đan Lô, liền thả Diệp Thạch ra, “Đến rồi, đi thôi.”

Diệp Thạch đẩy tò mò nhìn khắp nơi vài lần, “Thật sự tiến vào rồi sao, đơn giản như vậy á?”

“Đúng vậy, thật sự tiến vào rồi, đi thôi.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch gật đầu, cầm bàn tay Mộ Thần, âm thầm nghĩ một đám tu luyện giả bên ngoài đều là thùng cơm, nhiều người như vậy mà ngay cả một người cũng vào không được, rõ ràng Mộ Thần dễ dàng tiến vào như vậy. Diệp Thạch nhìn gương mặt nghiêng của Mộ Thần, nhìn không được mà kêu ngạo, Mộ Thần thật lợi hại, giống như chuyện gì cũng không làm khó được hắn hết.

“Người có luyện ra được đan dược bát cấp không?” Diệp Thạch mở miệng hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu, có hơi thất vọng nói: “Không có, đan dược bát cấp và đan dược thất cấp chênh lệch nhau quá lớn, lúc trước là ta chưa biết, đan dược bát cấp không dễ luyện chế.”

“Đan dược bát cấp nếu dễ luyện chế như vậy thì đan tháp cũng sẽ không chỉ có vài lão nhân luyện được sư bát cấp như thế đâu. Mộ Thần, người

không cần bức ép mình quá, Mộ Thần đã rất lợi hại, rất rất lợi hại.” Diệp Thạch an ủi.

Mộ Thần mỉm cười: “Tabiết.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi vào một gian luyện đan thất, trong luyện đan thất có một đan lô đã nứt ra thành mấy trăm mảnh, một viên đá đỏ như máu, còn có một bộ xương chia năm xẻ bảy không trọn vẹn.

“Nguyên lực hệ hỏa hệt nồng đậm!” Diệp Thạch nói nhỏ.

Trong luyện đan thất có một viên đá đỏ như máu, tản ra viêm lực nóng rực.

“Bộ xương này...” Diệp Thạch nhíu mày, bộ xương trong luyện đan thất nhìn trong suốt như ngọc, lộ ra một cỗ khí tức thần thánh, vừa nhìn liền biết không phải phàm nhân.

Diệp Thạch nhíu mày: “Mộ Thần, bộ xương này hình như là võ thánh.”

“Hài cốt thánh cấp? Làm sao người biết?” Mộ Thần hỏi. Tại Trung Châu, võ tôn chính là lực lượng cao nhất, Mộ Thần chưa nghe nói tới võ thánh bao giờ.

“Chất xương này cực kỳ tương tự với những gì ghi trên điển tịch Bạch gia, nghe nói hài cốt thánh giả là nguyên liệu luyện thể cực tốt để rèn luyện cốt tủy.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần nghe vậy thì vung tay lên, thu hết toàn bộ hài cốt vào Linh Tháp.

Tháp Linh đột nhiên hét lên, “Tháp chủ đại nhân, người đang làm gì! Đừng có bỏ mấy khung xương vào chứ!”

“Đó là hài cốt võ thánh.” Mộ Thần tức giận nói.

“Hài cốt võ thánh thì sao, đó cũng là hài cốt của người chết, người coi Linh Tháp là chỗ đổ rác sao? Tháp chủ đại nhân, người thật đúng là không có kiến thức, không phải chỉ là hài cốt võ thánh thôi sao, có gì đặc biệt đâu, nhìn xem người kích động chưa kìa.” Tháp Linh châm chọc.

“Câm miệng.” Mộ Thần hừ lạnh.

“Tháp chủ đại nhân, mỗi lần người đuổi lý luân kê bản Tháp Linh câm miệng, người đừng quá đáng vậy chứ!” Tháp Linh kêu lên.

Mộ Thần hít sâu một hơi, không để ý tới Tháp Linh nữa.

“Không biết vị thánh giả này sao lại chết.” Diệp Thạch nói.

“Chết thế nào sao, là hẳn luyện đan tới chết.” Hồ xanh ghé vào đầu vai Mộ Thần, đầy vui sướng khi người gặp họa nói.

“Luyện đan tới chết?” Diệp Thạch không hiểu.

Hồ xanh gật đầu: “Đúng vậy. Các người có biết viên đá màu đỏ kia là cái gì không? Đó là mầm mống thái dương, có hi vọng biến thành thái dương. Nhất định là chủ nhân hài cốt kia muốn luyện mầm mống thái dương thành đan dược.”

Diệp Thạch mở to mắt: “Luyện hóa thái dương? Có khả năng này sao?”

Hồ xanh thấy bộ dáng đại kinh tiểu quái của Diệp Thạch thì khinh thường nói: “Với đám người ngu ngốc như các người thì tất nhiên là rất khó tưởng tượng. Khi tới cấp bậc võ thánh rồi, so với việc trích tinh đoạt nguyệt thì luyện hóa một mầm mống thái dương kỳ thật cũng không có gì, chỉ là, hì hì, luyện không tốt thì đan hủy người vong, chết không chỗ chôn thôi ấy mà. Mà người này, sợ là vận khí không tốt rồi.”

Diệp Thạch cúi xuống nhặt một mảnh nhỏ đan lô lên, lúc đấy mới phát hiện, những mảnh nhỏ đan lô rất nặng, Diệp Thạch tốn không ít khí lực mới nhặt lên được một mảnh.

“Đây mới chỉ là mảnh nhỏ của đan lô cửu cấp thôi đấy. Nguyên liệu dùng để luyện chế đan lô cửu cấp tuyệt đối không là vật phàm, đáng tiếc, đáng tiếc...” Hồ xanh rung đùi đắc ý, thâm thúy nói.

Mộ Thần vung tay lên, những mảnh nhỏ đan lô bị đưa vào trong Linh Tháp.

“Tiểu bạch kiểm chủ nhân, người thật là tên nhật đồ rách nát à, chắc chắc, người quá dọa người...” Hồ xanh nói.

Mộ Thần cười nói: “Làm khó người trở thành thuộc hạ của một tên chủ nhân nhật đồ rách nát như ta.”

Hồ xanh liếc mắt xem thường, âm thầm niệm một câu, hồ lạc bình dương bị chó khi.

“Aaaa! Người lại đưa cái quỷ gì vào!!!” Tiếng Tháp Linh gào khóc thảm thiết lần thứ hai truyền ra.

Ngữ khí Tháp Linh bỗng nhiên đổi, “Ô, thứ này không tồinha.Nguyên liệu dùng trong này giống như nguyên liệu dùng đểđúc bản Linh Tháp, nói không chừng,trongtương laingười có thể táchnguyên liệu trong đây ra để chobảnThápLinhthăng cấp.Nhưng, chuyện này đối với người mà nói, quá xaquá lâu, không biết người có thể sống đến lúcđóhay khôngnữa đâu.”

Mộ Thần đầu đầu che lời lải nhải của Tháp Linh.

“Tiểu bạch kiểm chủ nhân,nếuhiện tại người đi ra ngoài, một trăm võ tôn nhìn thấy người thì sợ là chín mươi chín tên đều muốn giết người đoạt bảo,còn lại một chính là nhạc phục củangười.Tháp chủ đại nhân, ta có một ý có

thể giúp người mượn sức vài võ tôn, người muốn nghe không?” Hồ xanh đắc ý dào dạt.

“Cái gì? Người nói nghe thử một chút.” Mộ Thần chưa mở miệng, nhưng Diệp Thạch thì đầy hứng thú hỏi.

Hồ xanh tà tà cười với Diệp Thạch: “Đó chính là, tiểu bạch kiếm chủ nhân bắt chước người ta tìm thêm vài tình nhân. Người có thêm bao nhiêu tình nhân, thì người sẽ có thêm mấy nhạc phụ võ tôn.”

Sắc mặt Diệp Thạch lập tức trầm xuống, Mộ Thần bất đắc dĩ cười: “Thạch Đầu, người đừng để ý đến nó, nó chỉ toàn nghĩ ra mấy chủ ý xấu.”

Hồ xanh cười lạnh: “Tiểu bạch kiếm chủ nhân, người thật đúng là không có ánh mắt, người lại còn nói bản tôn toàn nghĩ ra chủ ý xấu.”

Mộ Thần có chút đau đầu đỡ trán, sao hẳn toàn nuôi ra một đám hỗn đản như Thập Linh, Hỏa Linh vậy trời!

Diệp Thạch đen mặt nhìn con hồ xanh: “Người mà nói lung tung nữa, ta sẽ nhét người vào hàm cầu!!”

Hồ xanh: “...”

“Tiểu bạch kiếm chủ nhân, người đã thu một đồng rách nát trời, hay là người thu luôn mầm mống thái dương đi.” Hồ xanh đưa đôi mắt trông mong nhìn Mộ Thần.

“Mầm mống thái dương này rất hữu dụng với người, nhưng mà, người không thể hấp thu được nó trong nhất thời.” Mộ Thần trầm tư nói.

Hồ xanh xấu hổ gật đầu: “Đúng là như thế.”

Mộ Thần phát tay, cẩn thận đặt một ít cấm chế bên ngoài mầm mống thái dương, rồi đưa vào trong Linh Tháp.

Tháp Linh kinh hô, “Mộ Thần,saongười lại đưathứ này vào đây, người muốnthieu chết bản Tháp Linh sao?!!!”

Mộ Thần không cho là đúng: “Saocó thể được? Ta biết người không dễ chết.”

Tháp Linh vỗ cánh, nói: “Ngườiđúng là coi trọng bản Tháp Linh!”

“Ta đương nhiên coi trọng người.” Mộ Thần nói với vẻ đương nhiên.

Hổ xanh thấy mầm mống thái dương đã bị đưa vào Linh Tháp, vừa lòng cười: “Tiểu bạch kiểm chủ nhân, không ngờ người có đạo đức ghê!”

“Mộ Thần vẫn luôn rất có đạo đức!” Diệp Thạch đương nhiên mà nói.

“Tiểu bạch kiểm, người đã có đạo đức như vậy rồi, thì ta sẽ nói cho người biết một chuyện để làm hồi báo.” Hổ xanh nói.

“Cái gì?” Mộ Thần tò mò hỏi.

Thời gian Thanh Như Hiểu Thiên tồn tại vô cùng dài, hẳn là nó biết được không ít bí mật.

“Linh hồn lực của võ thánh kia vẫn còn lưu lại trong căn phòng này, tuy nhiên, trải qua thời gian dài như vậy, hẳn là linh hồn lực cũng đã mai một, nếu vận khí tốt mà nói, có lẽ người sẽ tiếp xúc được với mảnh nhỏ linh hồn của hắn, nếu trong mảnh nhỏ đó vừa vận có tâm đắc luyện đan hoặc là tu luyện gì đó, như vậy thì người phát đạt rồi còn gì.” Hổ xanh cười hì hì nói.

Mộ Thần như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức nhớ tới Linh Tháp ngẫu nhiên đề cập tới Dung Hồn Thuật.

Mộ Thần thật cẩn thận phóng ra linh hồn lực của mình, tìm tòi mảnh nhỏ linh hồn trong luyện đan thất. Qua hồi lâu, quả thực tìm thấy được một

mảnh nhỏ linh hồn, mảnh nhỏ linh hồn đã không còn thần chí, nhưng vẫn còn bảo lưu một ít ký ức thuần túy.

Mộ Thần chậm rãi luyện hóa mảnh nhỏ linh hồn, sau một lát, Mộ Thần chẳng những chiếm được truyền thừa đan thuật trong mảnh nhỏ, còn biến số linh hồn đó thành của mình. Cao thủ cấp bậc võ thánh thật sự đáng sợ, đã chết không biết bao nhiêu năm mà mảnh nhỏ linh hồn lại vẫn còn có thể bảo lưu lại, đáng tiếc, dù người có mạnh hơn đi nữa thì vẫn phải chết.

Diệp Thạch lo lắng hỏi Mộ Thần: “Thế nào?”

Mộ Thần trả lời: “Không tồi, linh hồn lực tăng trưởng thêm một ít, trên luyện đan cũng hiệu ra một tí, nhưng mà quá ít.”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Có thu hoạch là được rồi, từ từ sẽ đến, người coi thử trong phòng này còn có mảnh nhỏ linh hồn khác không.”

Mộ Thần gật đầu, từ từ nhắm hai mắt, cẩn thận tìm tòi thêm một phen, lại hấp thu hai mảnh nhỏ linh hồn, một mảnh là về một ít chuyện đan sư kia đã trải qua, không có tác dụng lắm, còn một mảnh khác là về một ít tâm đắc luyện chế Cửu Dương Phần Thiên Đan.

Cửu Dương Phần Thiên Đan là đan dược cửu cấp thượng phẩm, đan sư kia có khả năng là vì luyện chế đan dược này mà chết.

Trong mảnh nhỏ linh hồn có rất nhiều thứ, Mộ Thần tạm thời không thể lý giải. Sau khi hấp thu mảnh nhỏ linh hồn, trước đó khi Mộ Thần luyện chế đan dược bát cấp thường gặp được vách ngăn không rõ, nhưng giờ lại như đánh tan lớp mây đen nhìn thấy bầu trời.

Cùng Diệp Thạch đi vào điện tịch thất bên cạnh, Mộ Thần ở trong đó tìm tòi một vòng, phát hiện ra hai phương thuốc bát cấp, đáng tiếc lại không có phương thuốc Phản Linh Đan bát cấp.

“Mộ Thần, người nhìn cái này...” Diệp Thạch có chút hưng phấn kêu.

“Trong quyển sách này tuy không nói gì tới phương thuốc Phản Linh Đan, nhưng lại có nhắc tới chủ dược trong Phản Linh Đan là Hồi Hồn Quả!” Diệp Thạch kích động nói.

Mộ Thần đọc quyển đan thư rách nát trên tay Diệp Thạch, trong lòng dâng lên một cỗ vui mừng. Hồi Hồn Quả có thể luyện chế ra Phản Linh Đan, như vậy nếu tìm được Hồi Hồn Quả, thì phương thuốc Phản Linh Đan có liên quan sẽ trực tiếp rơi xuống, cứ như vậy, tốt xấu nhiều thêm một con đường.

“Trước thu hồi lại đã.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch vui vẻ gật đầu: “Được.”

.....

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đi vào một gian đan thất, trong phòng có rất nhiều bình đan dược dán nhãn, thế nhưng đáng tiếc, bởi vì đã để quá lâu, đan dược trong bình đã sớm vỡ thành bột phấn.

Diệp Thạch nhìn đan dược vỡ thành phấn, đau lòng rên: “Thật là đáng tiếc.”

Mộ Thần cười bất đắc dĩ: “Cũng không có cách nào.”

Hai người tìm tòi một vòng trong Diêu Đan Lô, sau khi xác định không có quên thứ gì, Mộ Thần liền mang Diệp Thạch đi ra.

Cát Hiểu Điệp nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi ra, nhin không được có chút thất vọng.

Cát Hiểu Điệp thầm nghĩ, nếu Mộ Thần và Bạch Diên Tinh đã từ trong Diêu Đan Lô đi ra, như vậy nàng có tiếp tục ở chỗ này cũng không lấy

được gì, Bạch Diên Tinh kia nổi danh tham tiền cơ mà!

“Bạch thiếu đi rồi sao, bên trong có gì không, nhất định là người thu hoạch rất nhiều đúng không?” Cát Hiếu Điệp bước tới hỏi.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Bên trong chỉ có một cái đan lô đã bể thành tám trăm mảnh, đan dược đã hóa thành phấn, còn có một bộ xương, không có thu hoạch gì.”

Cát Hiếu Điệp cười khan: “Vậy sao?”

Diệp Thạch đẩy chân thành gậy mạnh đầu: “Đúng vậy đấy.”

Mộ Thần nhìn bản đồ trên tay, quay qua thúc giục Diệp Thạch: “Đi nhanh thôi, chúng ta còn có mấy nơi phải tìm đấy.”

Diệp Thạch gậy đầu: “Vâng! Nha đầu, chúng ta phải đi rồi, người cũng đi nơi khác chơi đi, bên trong không có cái gì đâu.”

Cát Hiếu Điệp cứng ngắc cười: “Đa tạ Bạch thiếu chỉ điểm.”

Cát Hiếu Điệp thầm nghĩ, bị người quét qua rồi, tất nhiên không còn dư nổi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

278. Chương 278

Bởi vì Mộ Thần hấp thu mảnh nhỏ linh hồn của luyện đan sư cửu cấp, lại tìm được một ít điển tịch luyện đan trong Diệu Đan Lô, trên thuật luyện đan có hiểu ra, cần bế quan lĩnh hội thứ vừa này, cho nên Diệp Thạch chủ động gánh vác nhiệm vụ người đi đường tới Âm Nguyệt Động.

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn thấy người đi đường vẫn là Diệp Thạch, nhin không được giận dữ.

“Mộ Thần này coi như mình là một đại tiểu thư của không ra, cống không bước khỏi sao? Những chuyện chạy chân đều giao cho Diên Tinh làm.” Bạch Thần Tinh không vui.

Ô Phượng bất đắc dĩ: “Chắc là Mộ Thần có suy tính của hã, để con của người chạy còn có thể thuận tiện tìm linh mạch, rất tốt mà!”

Bạch Thần Tinh lắc lắc tay áo, hừ lạnh một tiếng.

“Diên Tinh muốn tiến tới Âm Nguyệt Động sao?” Ô Phượng nói.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh trong chốc lát đã trầm xuống, Mộ Thần dù có lợi hại hơn thì cũng chỉ là một người, chỗ Âm Nguyệt Động này đã bị đám người Trang Căn tới trước thăm dò rồi, Âm Nguyệt Động đồng dạng cũng che chắn khỏi võ tôn dò xét, cũng không biết đám người Trang Căn phát hiện được gì bên trong.

Số mệnh Trang Cẩn thật sự nghịch thiên, mấy người bên cạnh hăn tiến cảnh đều là tăng nhanh, hăn là không được bao lâu nữa, bên cạnh hăn sẽ có tới năm võ tông.

Nếu như năm tên bên người Trang Cẩn đều thăng cấp võ tông, vậy Diên Tinh liền phiền toái.

Bạch Thần Tinh thấy Diệp Thạch hoàn toàn không biết tình hình gì về bên Trang Cẩn cả, chỉ biết vui đầu chạy đi, trong lòng hiện lên vài phần bất an.

“Chiêu Tài, Chiêu Tài, người có phát hiện linh mạch không?” Tháp Linh quơ cánh, đầy hưng phấn hỏi.

“Đừng có kêu ta là Chiêu Tài.” Diệp Thạch hung tợn quát.

“Ngài là thần tài, đều nghe theo ngài, nếu người đã không muốn kêu là Chiêu Tài, vậy bản Tháp Linh kêu người là Tiến Bảo!” Tháp Linh lấy lòng nói.

“Người đi chết đi.”

Diệp Thạch hung dữ nói.

“Bản Tháp Linh thiên chân khả ái như vậy, người vậy mà lại kêu bốn đại gia đi tìm chết, người đúng là hung tàn quá đi! ‘Chiêu Tài’ người không thích, ‘Tiến Bảo’ người cũng không cần, vậy bản Tháp Linh vẫn nên kêu người là tiểu bạch kiếm thôi.” Tháp Linh lấy lòng nói.

Diệp Thạch: “...”

“Tiểu bạch kiếm đại nhân, người có cảm ứng được linh mạch không?” Tháp Linh kiên trì hỏi.

Sắc mặt Diệp Thạch tối đen. “Tiểu bạch kiểm đại nhân”? Đây là cái xưng hô quý gì?! “Không có!” Diệp Thạch nghiêng răng nói.

Tháp Linh quơ cánh, đầy tiếc nuối: “Thật thảm, sao lại không có linh mạch chứ.”

Diệp Thạch âm thầm bĩu môi, linh mạch cũng không phải cái trắng mà tùy tiện tìm liền có, Tháp Linh đang suy nghĩ gì vậy?

“Không có linh mạch! Không có linh mạch! Tại sao lại không có linh mạch chứ?” Tháp Linh tràn đầy buồn bực nói.

Diệp Thạch nghe mà da đầu run lên, “Bởi vì không có, cho nên không có!” Mộ Thần đang nuôi một tên Tháp Linh tham tài như vậy sao.

“Tiểu bạch kiểm đại nhân, chủ nhân nhà ta chính là một kẻ nghèo hàn không hơn không kém, nhìn cái bộ dạng bại gia kia của hân, đánh giá, cũng phát không tài, phát gia trí phú cần nhờ vị hiền nội trợ như người đó!” Tháp Linh nói.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, đột nhiên cảm thấy mình trách nhiệm nặng nề, “Ta biết rồi.”

“Tiểu bạch kiểm đại nhân, ngài thật cao thượng!” Tháp Linh tràn đầy ân cần nói.

... ..

Diệp Thạch đuổi một ngày đường, đi đến trước Âm Nguyệt Động, nhìn thấy cấm chế đã bị phá thất linh bát lạc, Diệp Thạch trong lòng phát lạnh, có một loại cảm giác vận khí đã dùng hết.

“Xem ra đã có người đến rồi, hơn nữa, hân là vừa mới tới.” Tháp Linh nói.

Cấm chế trong Thiên Cơ Bí Cảnh có công năng tự động chữa trị, nếu như là lần vào trước có người tiến vào phá hư, vậy qua lâu như thế, hẳn là sớm đã được chữa trị.

Diệp Thạch mím môi, dự cảm bất tường trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Bạch thiếu, người đã tới.” Một thiếu nữ diện mạo thanh lệ nơm nớp lo sợ đi tới trước mặt Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn thiếu nữ, cau mày hỏi: “Người là ai?”

“Ta tên là Vân Nhược Y, là người Vân gia, lão tổ nhà ta có quan hệ không tồi với phụ thân người.” Vân Nhược Y run run nói.

“Vừa nãy chỗ này có người tới à?” Diệp Thạch hỏi.

Vân Nhược Y bất an gật gật đầu: “Phải.”

“Người tới có phải là Trang Căn không?” Đôi mắt Diệp Thạch đột nhiên trở nên sắc bén.

Vân Nhược Y thấy sắc mặt Diệp Thạch khó coi vô cùng, chỉ biết kiên trì gật đầu: “Đúng vậy, người vừa tới là Trang Căn, còn có năm bạn lữ của hắn.”

Diệp Thạch từ từ nhắm mắt lại, trong lòng nhịn không được hiện lên một nỗi buồn phiền khó nói thành lời. Lại là như vậy, lại là như vậy! Trước kia Trang Du cũng không có việc gì liền làm cho mình ngột ngạt, hiện tại người làm cho mình ngột ngạt lại biến thành Trang Căn. Hai huynh đệ này đều đồng dạng là đồ đệ tiện, đều đồng dạng chỉ biết tìm y phiền toái, y đến tột cùng là chịu cái nghiệt gì đây!

Nghĩ tới việc sẽ vẫn luôn dây dưa không nguôi với người này... Nếu Trang Cẩn cũng chết đi, thì tốt rồi.

Diệp Thạch đánh giá Vân Nhược Y, có chút không hiểu: “Người rất sợ ta? Sao người lại sợ ta?”

Vân Nhược Y run run vươn tay, lấy ra một khối ngọc bội.

“Đây là Mộ Dung Vũ bên cạnh Trang Cẩn kêu ta giao cho người.” Vân Nhược Y kinh hoàng sợ hãi nói.

Diệp Thạch tiếp nhận ngọc bội nhìn nhìn, sắc mặt chợt biến.

Trên ngọc bội viết: Phương thuốc Phản Linh Đan đã ở trong tay Trang Cẩn, nếu Diệp Thạch muốn phương thuốc này, có thể vào hai mươi ngày sau, để Mộ Thần đi vào trong Lạc Nguyệt Cung trong bí cảnh lấy Linh Tháp đi đổi.

“Tên tiện nhân Trang Cẩn kia điên rồi!” Diệp Thạch hung hăng nắm chặt ngọc bội trên tay.

Lấy Linh Tháp đổi, tiểu tiện nhân Trang Cẩn kia thật biết dùng công phu xử tử ngoạn. Linh Tháp là cái gì? Phương thuốc Phản Linh Đan có thể so sánh với Linh Tháp sao?

Tháp Linh quơ cánh, nghĩ thầm, tiểu bạch kiếm Trang Cẩn kia thật biết nghĩ!

“Mộ Thần có ở đây không?” Vân Nhược Y run run hỏi.

Diệp Thạch nhìn Vân Nhược Y, sắc mặt không tốt lắm: “Người tìm Mộ Thần làm gì?”

Vân Nhược Y run run nói: “Người bên cạnh Trang Cẩn hạ cấm chế trên người ta, nói chỉ có Mộ Thần có thể giải được, để ta ở chỗ này chờ các

người.”

Diệp Thạch cau mày: “Tại sao Mộ Thần phải bỏ cấm chế cho người.”
Nha đầu này còn giúp Trang Cẩn làm việc cơ mà.

Vân Nhược Y kinh hoàng nắm chặt tay áo Diệp Thạch, gấp gáp nói: “Bạch thiếu, người xem tại phân thượng hai nhà Vân gia và Bạch gia có giao tình không tồi mà giúp đỡ ta đi, không giải cấm chế thì ta sẽ chết đó, ta với mấy người Trang Cẩn kia không có một chút quan hệ nào đâu, ta chỉ là vận khí không tốt, bị bọn họ bắt tới mà thôi.”

Diệp Thạch cau mày, tâm tình phức tạp, một bên là mẫu phụ, một bên là Mộ Thần, mà mẫu phụ dù có được phương thuốc Phản Linh Đan thì cũng không nhất định có thể tỉnh lại, còn nếu Mộ Thần mất đi Linh Tháp, liền rất có khả năng sẽ chết.

Đám người Trang Cẩn kia có lẽ không phải là muốn có Linh Tháp, bọn họ là đang muốn trả thù mình, ly gián mình và Mộ Thần.

Vân Nhược Y thấy sắc mặt Diệp Thạch khó coi, có chút bất an đứng bên cạnh, trên mặt đầy vẻ chưa sót.

Nội dung trong ngọc bội Vân Nhược Y đã xem qua, cầm một khối ngọc bội như vậy cho Mộ Thần, Vân Nhược Y cảm thấy mình căn bản chính là muốn chết, nhưng mà, nàng lại cần phải cầm một thứ có khả năng sẽ chọc giận Mộ Thần và Diệp Thạch, đi tìm Mộ Thần để cứu mạng.

Nếu lại cho nàng một cơ hội, có đánh chết nàng cũng sẽ không đến địa phương quỷ quái này.

Diệp Thạch cầm ngọc bội, không biết có nên đem nội dung trong ngọc bội nói cho Mộ Thần không, trong lòng lo lắng, đau đầu vô cùng.

Mộ Thần từ trong Linh Tháp đi ra, Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần đột nhiên xuất hiện, nhất thời sửng sốt.

Mộ Thần vươn tay: “Cái gì vậy, cho ta xem đi.”

Diệp Thạch gục đầu xuống, nắm ngọc bội, không có vươn tay, vẻ mặt tràn đầy giãy dụa, rối rắm.

Mộ Thần nhíu mày, lúc đầu gặp gỡ thì Diệp Thạch còn có chút tùy hứng, nhưng mấy năm gần đây, Diệp Thạch đối với hắn, luôn là nói gì nghe nấy.

Mộ Thần vươn tay, mạnh mẽ giật ngọc bội từ trong tay Diệp Thạch, Diệp Thạch cắn môi, có chút bất an nhìn Mộ Thần.

Diệp Thạch cau mày nói: “Mộ Thần, Trang Cẩn hắn...”

Mộ Thần cười: “Không có việc gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không phải là hẹn tới hai mươi ngày sau lận sao, từ từ sẽ đến thôi, người đừng quá lo lắng, tuy rằng phương thuốc Phản Linh Đan trong Âm Nguyệt Động đã bị Trang Cẩn lấy đi, nhưng có lẽ còn có thể tìm được phương thuốc từ nơi khác, từ từ sẽ đến.”

Nếu thật sự không được, thì tìm cơ hội, giết vài tên bên cạnh Trang Cẩn, có lẽ vật kia ở ngay trong nhẫn không gian của mấy tên đó, dù sao hắn vốn cũng có tính toán như vậy.

Nếu còn không có, như vậy chỉ có thể nói xin lỗi với hai vị nhạc phụ đại nhân, hắn dù thế nào cũng không có khả năng giao Linh Tháp ra, thứ này mà giao ra, mấy người bên Trang Cẩn sẽ lập tức đưa hắn lên tử lộ.

Diệp Thạch gật gật đầu, bất an hỏi: “Dạ. Mà này Mộ Thần, tại sao hắn lại muốn hẹn vào hai mươi ngày sau?”

“Bởi vì hắn không nắm chắc.” Mộ Thần không cần nghĩ ngợi liền nói.

“Không nắm chắc?” Diệp Thạch có hơi hoang mang.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng, nếu như ta không có đoán sai, như vậy thời gian hai mươi ngày đủ cho đám người bên cạnh Trang Căn đều thăng cấp lên võ tông.”

Diệp Thạch nghe được lời Mộ Thần nói, trong lòng nhất thời căng thẳng.

.....

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh thấy Diệp Thạch cùng Mộ Thần nói chuyện, sắc mặt khó coi.

Hắn vẫn luôn tò mò, đám người Trang Căn đã tìm được thứ gì trong Âm Nguyệt Động, kết quả, phương thuốc Phản Linh Đan lại bị bọn họ lấy được.

Nhất định là Mệnh Tộc cố ý, trước đó hắn tới đan tháp cầu viện sự, không có giấu diếm được Mệnh Tộc.

Đầu tiên là một tên Trang Du, hiện giờ lại là một tên Trang Căn, mỗi tên đều thấp hèn như vậy.

Ô Phượng mím môi, không có nói gì. Muốn Mộ Thần dùng Linh Tháp đổi lấy phương thuốc Phản Linh Đan, chiêu thức ấy của Trang Căn đúng là đủ độ.

Trang Căn ra chiêu thức ấy, khả năng có được Linh Tháp không cao lắm, nhưng có thể tạo thành khúc mắc giữa Mộ Thần và Diệp Thạch, mà một khi tu sĩ có khúc mắc quá sâu, liền có khả năng vô vọng trở thành võ tôn.

Tên Trang Cẩn kia nhìn yếu yếu đuối đuối, nhưng chiêu thức ấy, xác thực lại tàn nhẫn.

.....

“Mộ thiếu.” Trong bí cảnh, Vân Nhược Y bất an gọi Mộ Thần lại.

Mộ Thần nhìn Vân Nhược Y vài lần, thông dong phát tay, giải bỏ cấm chế cho Vân Nhược Y, “Người đi đi, cấm chế trong cơ thể người đã cởi bỏ.”

Vân Nhược Y vội vàng gật đầu, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Cám ơn Mộ thiếu!”

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Vân Nhược Y, chua chua nói: “Người đối với nha đầu kia thật tốt.”

“Nhắc tay mà thôi, huống chi chuyện này cũng không liên quan đến nha đầu đó.” Mộ Thần không để bụng, cười nói.

Diệp Thạch hít sâu một hơi, y cũng biết Vân Nhược Y là vô tội, nhưng mà đối phương nói cho y biết một tin tức xấu như vậy, y vẫn có chút khúc mắc.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch: “Nhiều bằng hữu thì hơn một con đường.”

Trên mặt Mộ Thần xẹt qua nụ cười lạnh, cấm chế trong cơ thể Vân Nhược Y vô cùng đặc biệt, nếu lực khống chế của hắn hơi thiếu một chút, cứu người không thành, Vân Nhược Y sẽ trong nháy mắt bị nổ thành tro bụi. Nếu như là như vậy, lão tổ Vân gia sẽ cho rằng Mộ Thần hèn vì muốn hả giận mà giết chết Vân Nhược Y.

Nơi này thời thời khắc khắc đều có mấy lão quái vật nhìn chăm chăm, người bên cạnh Trang Cẩn làm ra chuyện như vậy với Vân Nhược Y, sợ là

lão tổ Vân gia đã ghi hận lên Trang Cẩn. Nếu hắn thấy chết mà không cứu, lão tổ Vân gia tuy kiêng kị hắn nhưng vẫn sẽ âm thầm ghi hận, tuy nói trái nhiều không áp thân, hắn cũng không quan tâm có thêm một đối thủ, nhưng hắn cũng không muốn làm chuyện gì cũng có người oán trách.

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn Mộ Thần trong bí cảnh, khoe miệng cong lên một nụ cười khổ, thật không nghĩ tới Mộ Thần lại thật sự ra tay cứu người. Đã nhìn quen Mộ Thần tâm ngoan thủ lạt, tự dưng bây giờ nhìn thấy Mộ Thần hào phóng như thế, Ô Phượng bỗng cảm thấy quý dị.

Mấy tu luyện giả Vân gia từ rất xa nở nụ cười cảm kích với Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, không để ý tới người Vân gia.

.....

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đang nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy phía xa hội tụ một đám lôi vân.

Diệp Thạch nhìn lôi vân đang hội tụ, trong lòng dâng lên một cổ bất an, “Mộ Thần, có người thăng cấp.”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Ta thấy.”

Diệp Thạch cau mày, “Ta cảm thấy là đám người bên Trang Cẩn.”

Mộ Thần, siết chặt tay, hắn cũng biết là người bên đám Trang Cẩn, chứ người khác nào có số mệnh tốt như Trang Cẩn.

“Nhiều thêm một võ tông thôi, không sao.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Nếu như cả năm đều trở thành võ tông thì sao đây?” Diệp Thạch cau mày lo lắng.

Lần trước Mộ Thần có thể thành công đánh lui đám người Trang Cẩn, là bởi vì trong năm tên bên Trang Cẩn có ba tên là võ hoàng, nếu như lúc đó người bên cạnh Trang Cẩn đều là võ tông, như vậy Mộ Thần...

“Đám người bên cạnh Trang Cẩn thăng cấp, chẳng lẽ tathìđình trệ không động?” Mộ Thần nói.

“Cũngphải.” Diệp Thạch nói, nhưng rõ ràng là vẫn còn lo lắng không yên.

“Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

“Ta biếtđiều đó.” Diệp Thạch thản nhiên cười cười nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

279. Chương 279

Trong bí cảnh.

“Dùng chiêu thức muốn Mộ Thần lấy Linh Tháp đổi lấy phương thuốc Phản Linh Đan, người đứng là đủ độc!” Tăng Mặc trào phúng nói với Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong cười một tiếng: “Khi ấy ta nói muốn làm như vậy, người cũng không hề phản đối!”

Mộ Dung Phong hí mắt, lúc trước vì hấn xuất đầu cho Trang Du để đối phó Diệp Thạch, kết quả lại nảy ra một tên Mộ Thần, làm hại hấn mất hết mặt mũi.

Người Trung Châu khinh thường người nước ngoài, cảm thấy người nước ngoài kiến thức nông cạn, như mấy tên nhà quê.

Nhưng đám người Mộ Dung Phong cũng khinh thường người Trung Châu, cảm thấy người Trung Châu mù quáng tự đại, thực lực yếu lại vô cùng kiêu ngạo.

Trước khi tiến vào bí cảnh, bên ngoài lan truyền lời ca ngợi về Hiên Viên Thành và Tư Không Minh, Mộ Dung Phong chỉ chê cười nhìn, Mộ Dung Phong vẫn luôn vô số lần nghĩ mình sẽ đại triển hùng phong trong bí cảnh, khiến cho đám người Trung Châu mở to mắt mà xem.

Nhưng mà, vừa tiến vào bí cảnh, Mộ Dung Phong liền ăn thiệt thòi lớn từ Mộ Thần, bị Mộ Thần đánh cho không chút nào có lực hoàn thủ, tuy năm người bọn họ liên thủ nhưng vẫn như cũ nằm ở hạ phong Mộ Thần.

Nhớ tới khuôn mặt bừa bãi kiêu căng của Mộ Thần, Mộ Dung Phong giống như là ăn phải ruồi bọ. Mộ Dung Phong từ khi bắt đầu tu luyện thì trên tên tuổi vẫn luôn có từ thiên tài, còn chưa từng bị thiệt thòi tới như vậy.

Mộ Dung Phong híp mắt, vẻ mặt âm độc nói: “Hắn giao ra là tốt nhất, nếu hắn không giao ra, ta xem coi về sau hắn còn làm thế nào giảm một bộ tình thâm ý trọng với Diệp Thạch.”

Thạch Kinh Thiên khoanh tay đứng ở một bên, Bạch Thần Tinh có vẻ rất nặng tình với mẫu phụ của Diệp Thạch.

Năm đó tựa hồ như hắn hiểu lầm mẫu phụ Diệp Thạch đi theo người khác, sinh nhi tử cho người khác, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn vì mẫu phụ của Diệp Thạch mà thủ thân như ngọc mười mấy năm, nếu Khúc Tâm Dương vì chuyện này mà không tỉnh lại nữa, như vậy, có lẽ hắn sẽ nảy sinh cảm giác chán ghét với Mộ Thần.

Trang Cần không tham dự cuộc nói chuyện của bọn họ, đứng xa xa nhìn Mộ Dung Vũ thẳng cấp.

Mộ Dung Phong nhìn qua phía Mộ Dung Vũ ang thẳng cấp, sắc mặt ôn hòa hơn: “AVũ sắp thẳng cấp xong rồi.Đợi AVũ thẳng cấp thành công, thực lực củanhómchúng ta sẽ tăng lên không ít.” Mộ Dung Phong và Mộ Dung Vũ là huynh đệ, quan hệ của hai người không tồi.

Giang Triệu Lâm gật đầu, đôi mắt chuyển tới Thạch Kinh Thiên, “AVũ sắp thành công rồi, Tăng Mặc cũng gần tới, chỉ còn dư lại Kinh Thiên người thôi đấy!”

Trên mặt Thạch Kinh Thiên nhất thời hiện lên vẻ khó khăn, “Ta biết rồi.”

Giang Triệu Lâm cười như không cười nhìn Thạch Kinh Thiên: “Cho người hai mươi ngày thời gian đây, có đủ không? Nếu sau hai mươi ngày mà người còn chưa thăng cấp, không chừng chúng ta lại phải mở hạ phong nữa đây.”

Thạch Kinh Thiên siết chặt tay, cắn chặt răng, nghiêng ra một chữ: “Đủ!”

Giang Triệu Lâm gật đầu: “Đủ thì tốt.”

Thạch Kinh Thiên cúi đầu, tuy rằng năm người bọn họ đều là tình nhân của Trang Cẩn, nhưng đám người Mộ Dung Phong luôn hữu ý hoặc vô ý bài xích hắn. Nếu không phải do mỗi lần tài nguyên được phân cho hắn đều là ít nhất, thì hắn sao vẫn có thể luôn theo sau mấy người này. Vẻ mặt của Giang Triệu Lâm kia như hận không thể trực tiếp nói cho hắn: “Thạch Kinh Thiên, người đừng có cản trở!”

Thạch Kinh Thiên cúi đầu, ở chỗ sâu trong đôi mắt tràn đầy vẻ hung ác nham hiểm.

Diệp Thạch nhìn trận thăng cấp sắp kết thúc, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng.

“Hình như người thăng cấp thành công rồi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

“Sao hắn không bị đánh chết cơ chứ?” Diệp Thạch rầu rĩ nói.

Mộ Thần trấn an Diệp Thạch: “Được rồi, đừng buồn bực, thành công thì thành công đi, thêm một võ tông mà thôi.”

“Trước đó người bế quan nghiên cứu luyện đan, có ra được kết quả gì không?” Diệp Thạch dời qua đề tài khác, hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần chấp tay sau lưng, tràn đầy tự tin nói: “Ta nghĩ, ta có thể thử một chút.” Hắn đã thử luyện chế Kim Dương Đan giả lập trong Linh Tháp hơn trăm lần, trước đó vẫn luôn thất bại, nhưng gần đây đã thành công nhiều hơn.

Tuy nhiên, luyện đan giả lập trong Linh Tháp tuy cảm giác rất thật, nhưng cuối cùng đó vẫn là giả.

Cũng may là có thể luyện đan giả lập, chứ nếu như là hiện thực, trên trăm phần nguyên liệu Kim Dương Đan bị đốt sạch như thế, hắn làm sao có thể thừa nhận. Khó trách có ít luyện dược sư bát cấp như vậy.

Người có ý đồ luyện chế Cửu Dương Phần Thiên Đan kia là một luyện dược sư cửu cấp, tuy rằng Mộ Thần chỉ học được một góc băng sơn của người nọ, nhưng vẫn như thế được xối nước thánh lên đầu, được lợi ích không nhỏ, những chỗ khó hiểu lúc trước được giải quyết dễ dàng.

Diệp Thạch vô cùng vui mừng: “Vậy thì tốt quá.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch: “Có lẽ chúng ta không cần tốn thời gian sức lực đi chung quanh bí cảnh tìm tòi linh thảo, linh vật. Ta sẽ luyện ra thêm một ít đan dược, chúng ta dùng đan dược đi đổi.”

Diệp Thạch suy tư một chút rồi nói: “Như vậy cũng được, nhưng mà trước tiên tốt nhất phải luyện chế ra Kim Dương Đan, như vậy mới dễ khiến cho mọi người chú ý.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Linh Tháp diệu dụng vô cùng, nếu luyện chế đan dược thất cấp ở trong đó, Linh Tháp có thể hỗ trợ che lấp dị tượng thành đan của đan dược thất

cấp, nhưng mà đan được bát cấp lại không được.

Đan được bát cấp và đan được thất cấp khác nhau như trời với đất, nếu như luyện chế đan được bát cấp trong Linh Tháp, nó sẽ tạo thành sự hủy hoại với Linh Tháp, cho dù Kim Dương Đan chỉ là đan được bát cấp cấp thấp cũng vậy.

Ngoài bí cảnh.

Ô Phượng dùng sắc mặt quý dị nhìn Bạch Thần Tinh, có chút chần chờ hỏi: “Thần Tinh, hình như Kim Dương Đan là đan được bát cấp phải không?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Phải.”

Ô Phượng trở mắt nhìn: “Cho nên, Mộ Thần đây là muốn luyện chế đan được bát cấp?”

Bạch Thần Tinh nhú mày, ngẫm nghĩ một chút: “Có vẻ là vậy.”

“Trình độ của hắn đã đến mức này rồi sao?” Ô Phượng cổ quái nói.

Bạch Thần Tinh: “Không biết, trước khi tiến vào bí cảnh, hắn chỉ làm một luyện được sư thất cấp.”

Ô Phượng nhìn Mộ Thần trong màn hình, nói nhỏ: “Có phải là Mộ Thần quán nóng vội rồi không.”

Linh thảo bát cấp đều là thứ rất khó có được, nếu như bị Mộ Thần phá hủy, đó đúng là phung phí của trời.

Nhưng, trước khi mỗi luyện được sư trở thành luyện được sư bát cấp, họ đều lãng phí vô số linh thảo bát cấp, đó cũng là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Với Mộ Thần mà nói, Kim Dương Quả này hẳn chính là phần linh được bát cấp thứ nhất bị lãng phí.

Luyện được sư thất cấp bình thường muốn trở thành luyện được sư bát cấp, họ đều sẽ tốn một số tiền lớn mời luyện được sư bát cấp chỉ điểm dẫn đường. Còn như Mộ Thần, không có người hướng dẫn cũng dám tự luyện chế đan dược bát cấp, đây là lần đầu tiên Ô Phượng nhìn thấy.

Bên đan tháp tập trung những luyện được sư ưu tú nhất thiên hạ, thế mà luyện được sư bát cấp bên kia cũng chỉ có ít ỏi vài người. Mộ Thần còn trẻ như vậy, nếu thật sự có thể luyện chế ra đan dược bát cấp, vậy mấy lão già luyện được sư thất cấp trong đan tháp sợ là đều phải học máu.

Ô Phượng nhìn thoáng qua mấy luyện được sư bên đan tháp, chỉ thấy bọn họ phát tay áo, biểu tình trên mặt tràn đầy trào phúng, như đang nói rằng Mộ Thần không biết tự lượng sức.

Mộ Thần chọn một ngọn núi trống trải luyện chế Kim Dương Đan.

Diệp Thạch thì đi chung quanh bày ra một chuỗi cấm chế, phòng ngừa Mộ Thần đang luyện đan thì bị người ta quấy rầy.

Ngoài bí cảnh.

“Cát tháp phó, trạng thái này của Mộ Thần là sẽ luyện chế đan dược bát cấp phải không?” Một tu luyện giả ngồi cạnh Cát Nghị hỏi.

Cát Nghị: “Hẳn là vậy. Với trình độ của Mộ Thần thì luyện chế đan dược thất cấp cao cấp không thành vấn đề gì, căn bản không cần hưng sư động chúng như thế.”

“Cát tháp phó, người thấy Mộ Thần có thể luyện ra Kim Dương Đan bát cấp không?”

Cát Nghị cười khan, vuốt râu mép nói: “Cái này thì ta không chắc lắm, Mộ Thần là thiếu niên anh tài, có lẽ hẳn sẽ có thể làm được chuyện thường nhân không thể.” Cát Nghị ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ không cho là đúng.

“Mộ thiếu đúng là kỳ tài ngút trời, nhưng mà hãn mớichi tiến vào võ tông không lâu mà đã mạo hiểm luyện đan được chế bát cấp, đúng là có chút nóng vội.”

“Đáng tiếc cho Kim Dương Quả, là linh quả bát cấp đấy, đây chính là thứ khó có được.”

Trong bí cảnh, Mộ Thần lấy ra đan lô, từ từ nhắm hai mắt, chuẩn bị luyện đan.

Diệp Thạch rất có kiên nhẫn, vây quanh Mộ Thần, bố trí từng chuỗi cấm chế.

Đứng ở trước đan lô, Mộ Thần đột nhiên mở mắt ra, bắt đầu xử lý các loại linh thảo. Động tác của Mộ Thần lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, cho mọi người một loại cảm giác tự nhiên.

Mộ Thần không biết rằng, ở ngoài bí cảnh có vô số người đang theo dõi hãn.

Thường thì luyện được sư thất cấp khi luyện đan đều tránh người, còn loại tình huống đặc biệt như Mộ Thần này, toàn bộ quá trình luyện đan đều bị bại lộ.

Luyện đan thuật của Mộ Thần sớm đã xuất danh. Mộ Thần còn chưa bắt đầu luyện đan, thế nhưng tin tức Mộ Thần sắp sửa luyện chế đan dược bát cấp lại lấy sét đánh không kịp bưng tai mà truyền ra ngoài. Tuy rằng không có bao nhiêu luyện được sư cảm thấy Mộ Thần sẽ thành công, nhưng luyện được sư tới xem náo nhiệt vẫn nhiều vô số kể.

Ô Phượng nhìn Mộ Thần trong màn ảnh, đôi mắt co rút lại. Tuy rằng nàng không hiểu về luyện đan lắm, nhưng nàng lại bỗng nhiên có một loại cảm giác, Mộ Thần rất có thể sẽ thành công.

Bởi vì biểu tình Mộ Thần rất thông dong rất trấn định, tay rất ổn định. Có rất nhiều luyện dược sư thất cấp khi thử luyện chế đan dược bát cấp, đều là bởi vì khẩn trương mà thất bại.

Ô Phượng nhìn thoáng qua bên đan tháp, giờ phút này bên đấy hội tụ vô số luyện dược sư, nhân số còn đang không ngừng tăng lên.

Linh hồn lực Mộ Thần điên cuồng xoay tròn, rốt cục hòa tan tất cả linh dược.

Cát Nghị không chuyển mắt nhìn Mộ Thần, nét khinh miệt trên mặt sớm đã không cánh mà bay.

Không thể nào! Đây là lần đầu Mộ Thần luyện chế đan dược bát cấp mà, nhưng nhìn động tác của hắn vô cùng thuần thực, không nhìn ra chút cảm giác nào là lần đầu tiên hết.

Cát Nghị không biết, Mộ Thần đúng thật không phải là “lần đầu tiên” luyện đan. Nếu chưa từng luyện giả lập trong Linh Tháp hơn trăm lần, vậy lần luyện đan này của Mộ Thần liền mười phần mười thất bại.

Trong bí cảnh, ánh mắt Mộ Thần hóa thành màu bạc, linh hồn lực như gió xoáy, vận chuyển rất nhanh.

“BáchChuyểnToànĐanPháp?Hắn...” Cát Nghị cau mày, không ngờ Mộ Thần ngay cả luyện đan pháp yêu cầu cao như vậy cũng nắm giữ được, đây có chỗ nào như là thiếu niên hai mươi tuổi chứ!

Ô Phượng nhìn về mặt mọi người bên đan tháp đều là sợ hãi than, khiếp sợ, không dám tin. Ô Phượng quay lại nhìn về phía Mộ Thần, sắc mặt

tăng thêm vài phần thận trọng, “Chẳng lẽ, hẳn thật sẽ thành công?”

“Chuẩn bị ngưng đan kìa.” Một luyện đan sư thất cấp nói.

Trong bí cảnh, Mộ Thần đột nhiên mở to mắt, linh hồn lực khổng lồ phóng ra, một lò đan dịch chia thành sáu phần, từ từ ngưng lại thành đan được.

Ánh mắt Mộ Thần biến thành kim sắc, sáu phần đan dịch không ngừng áp súc.

Mộ Thần đang luyện đan, chợt lơ vân xa xa bỗng nhiên tụ tập lại.

Diệp Thạch nhìn lơ vân xa xa, trong lòng rầu rĩ, ngày hôm qua có lơ vân, hôm nay lại có, xem ra trong bí cảnh lại có thêm võ tông.

Võ tông trong bí cảnh càng nhiều thì càng phiền toái, hy vọng người này không phải là bên Trang Cẩn.

Diệp Thạch thu hồi tầm mắt của mình, chuyển ánh mắt tới trên người Mộ Thần đang tập trung luyện đan.

Bên phía Trang Cẩn, Thạch Kinh Thiên nhìn Tăng Mặc đang thăng cấp, trong mắt hiện lên vẻ ghen tị nồng đậm. Mộ Dung Vũ thăng cấp, Tăng Mặc cũng thăng cấp, hiện tại chỉ còn lại hắn. Cảm giác bị mọi người áp chế không thở nổi thật sự không tốt chút nào, Thạch Kinh Thiên chỉ cảm thấy trong lòng áp lực vô cùng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

280. Chương 280

Trong bí cảnh.

“Cát sư tử nhìn kia, là lôi vân đó! Xem ra là lại có người thăng cấp.”

Cát Tiểu Diệp gật đầu, có chút gian nan nói: “Đúng là vậy.”

Lần này đan tháp phái tới mấy cao thủ võ hoàng, Cát Tiểu Diệp còn tưởng rằng bằng vào thực lực của đan tháp, dù không thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thì cũng có thể vô tư muốn làm gì thì làm. Kết quả, bên trong bí cảnh, võ tông từng người từng người hiện ra, võ hoàng còn không giữ mạng được, chứ đừng nói tới võ vương.

Không phải là trước ba mươi tuổi trở thành võ tông là chuyện rất khó khăn sao? Tại sao bây giờ lại nhảy ra nhiều cao thủ như thế?

Khóe miệng Cát Tiểu Diệp hiện ra tia cười khổ, nhin không được có cảm giác mờ mịt.

“Sư tử, nghe nói lúc trước người thăng cấp chính là tình nhân Trang Cẩn, người hôm nay cũng có thể là tình nhân Trang Cẩn luôn đấy. Tên Trang Cẩn kia thật may mắn mà.” Một thiếu nữ có hơi ghen tỵ nói.

Cát Tiểu Diệp híp mắt nói: “Trang Cẩn là thiên mệnh chi tử, nếu giao hảo với hắn thì có thể đạt được chỗ tốt lớn.”

“Cái này thì không chắc lắm, lúc trước ta còn nghe nói Trang Du là thiên mệnh chi tử, kết quả thì sao, Trang Du khắc chết toàn bộ tình nhân của hắn đấy thôi.” Thiếu nữ bên cạnh Cát Tiểu Diệp không cho là đúng mà nói.

Cát Tiểu Diệp cúi đầu ngẫm nghĩ, mệnh số Trang Du như là bị sửa đổi, chuyện xấu này hơn phân nửa là do Mộ Thần.

“Nếu như hai người liên tiếp thắng cấp võ tông đó đều là tình nhân Trang Cẩn, như vậy lần sau Mộ Thần gặp được Trang Cẩn, chỉ sợ là phải chịu thiệt.” Cát Tiểu Diệp như có điều suy nghĩ.

“Thật đúng là vậy, nhưng Mộ Thần cũng không phải dễ chọc, với lại Bạch Diên Tinh cũng đã thành võ tông.”

Bạch Diên Tinh cũng rất lợi hại, chỉ cần ra chiêu luyện trận nhập thể, những võ tông bình thường căn bản không phải là đối thủ của y. Lúc trước, nếu không phải do tên tình nhân võ tông của Trang Cẩn dựa vào Linh Tháp, nói không chừng đã thua ở trên tay Bạch Diên Tinh rồi.

...

“Tưởng thiếu, lại có người thắng cấp võ tông!”

Tưởng Phong gật đầu đáp lại: “Ừ.” Trước kia Tưởng Phong cảm thấy chính mình coi như cũng là một nhân vật, hiện tại mới biết được, mình căn bản gì cũng không phải.

“Phương hướng kia hình như là hướng đoàn người Trang Cẩn đi trước đó.”

Nhắc tới Trang Cẩn, Tưởng Phong nhin không được nghĩ tới Thạch Kinh Thiên cùng vị Thạch Vi – phó tháp chủ mình văn tháp. Hai người kia, đều rất âm ngoan.

Lúc trước cái mình vẫn không đầy đủ kia là hẳn “ngoài ý muốn” có được, giờ xem ra đó không phải là ngoài ý muốn, mà là có dự mưu.

Thạch Vi mơ ước vị trí tháp chủ mình vẫn tháp đã lâu, lão đã sớm bắt đầu mưu đồ, thật giận chính mình bị gương mặt hiền lành kia của lão lừa gạt lâu như vậy mà không hề hay biết.

Thực lực Thạch Kinh Thiên trước đó đã mạnh rồi, cũng không biết hiện tại đã tới tình trạng gì.

“Đi nhanh đi, người khác có thăng cấp võ tông hay không cũng không có liên quan gì tới chúng ta, tìm thêm nhiều linh thảo mới là chuyện quan trọng.” Tưởng Phong nói.

“Các người nhìn bên kia...” Một người bên cạnh Tưởng Phong bỗng nhiên hô lên.

“Mây màu hoàng kim? Nhiều như thế...” Tưởng Phong nhìn không được mà nói nhỏ.

“Tưởng thiếu, đây là lại có người sắp thăng cấp võ tông sao? Đây là loại lôi kiếp gì thế? Nhìn khủng khiếp ghê! Người thăng cấp là ai vậy nhỉ?” Một thiếu nữ tràn đầy tò mò mở miệng.

Tưởng Phong nhìn không trung, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang.

“Đây không giống như là lôi kiếp thăng cấp lắm!” Tưởng Phong trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói.

...

Trong bí cảnh, Mộ Thần hết sức chăm chú luyện đan, hết thầy chuyện chung quanh đều bị hắn che chắn lại.

“Đan vân, là đan vân!” Một tu luyện giả bên phía đan tháp cả kinh kêu lên.

“Đan vân đến, chuyện này đại biểu đan dược bát cấp sắp xuất thế.”

“Một đám, hai đám... sáu đám, sáu đám đan vân! Sáu viên đan dược bát cấp sắp xuất thế! Thật là đáng sợ, không ngờ lại có tới sáu viên đan dược bát cấp.” Không biết là ai kêu một tiếng, đám người nhất thời sôi trào đứng lên.

Vẻ mặt Cát Nghị vô cùng cứng ngắc, sáu viên đan dược bát cấp, ôi thần linh ời!

Lần đầu tiên Mộ Thần luyện đan dược bát cấp, lại có thể luyện chế ra sáu viên, là SÁU VIÊN đó! Đây còn là người sao? Hẳn thật sự là lần đầu tiên luyện chế đan dược bát cấp?

Nếu có thể đưa tới lôi vân, như vậy đã nói lên rằng đã nắm chắc thành đan.

“Bạch Thần Tinh, con rể của người đúng là quá lợi hại.” Hà Hiền nhin không được nói với Bạch Thần Tinh.

Cho dù là luyện dược sư bát cấp kinh nghiệm rất phong phú, thì một lò đan dược bát cấp luyện ra cũng nhiều nhất là ba bốn viên mà thôi, còn Mộ Thần vừa ra tay chính là sáu viên, thật sự quá đáng sợ.

Bạch Thần Tinh hít sâu một hơi, sắc mặt khó coi: “Đan kiếp!”

Vẻ mặt Hà Hiền nhất thời thay đổi, ông đắm chìm trong kinh hãi khi đan dược bát cấp thành hình, nên đã quên mất chuyện đan kiếp.

Đan dược bát cấp là thứ tạo hóa đoạt thiên địa, một khi thành hình sẽ dẫn phát ra đan kiếp đáng sợ. Đan kiếp khác với lôi kiếp thăng cấp, có thể

thay người nhận đan kiếp.

Thường thì luyện được sư sẽ không khuyết thiếu bằng hữu, luyện được sư bát cấp càng là giao hữu khắp thiên hạ. Nếu như luyện được sư bát cấp luyện ra được đan được bát cấp, thường thì sẽ có võ tông, thậm chí võ tôn xung phong nhận việc hỗ trợ ngăn cản đan kiếp.

Nhưng mà hiện tại Mộ Thần đang ở trong bí cảnh, tu luyện giả ở chỗ này cho dù có nguyện ý hỗ trợ, thì cũng không nhúng tay vào được.

Đan kiếp của đan được bát cấp không phải là nhỏ, hơn nữa, Mộ Thần còn luyện ra tới sáu viên!

Nghĩ đến đan kiếp, sắc mặt của rất nhiều võ tôn ở đây đều trở nên kỳ lạ, đan được bát cấp trân quý như vậy, nếu như bởi vì không có người chặn kiếp mà bị đánh thành tro bụi, như vậy thì hơi vui đó.

Với uy lực của đan kiếp bát cấp, chỉ cần một hai phát là đủ để đánh đan được thành tro bụi. Mà khi đan kiếp không thấy bóng dáng đan được, nó sẽ chuyển mục tiêu về hướng luyện được sư. Một tuyệt thế thiên tài như Mộ Thần, nếu như bị đan kiếp đánh thành tro bụi, như vậy chuyện vui sẽ càng lớn.

“Đan kiếp thật kìa, thật sự là đan được bát cấp đấy.” Một tu luyện giả bên đan tháp kinh hô.

Một đám luyện được sư bên đan tháp nhất thời sôi trào lên, đan kiếp đánh xuống chứng tỏ đan được bát cấp quả thật đã luyện thành, vô luận cuối cùng đan kiếp có thể bị ngăn cản hay không, Mộ Thần đều là luyện được sư bát cấp hàng thật giá thật.

“Quá dọa người rồi, gia hỏa kia mới bao nhiêu tuổi chứ!”

“Có hình ảnh không? Có ai ghi hình lại không?” Một vị luyện dược sư đột nhiên mở miệng hỏi.

Lời nói vừa ra, luyện dược sư ở đây nhất thời ồ lên.

Mọi người hỏi một vòng, phát hiện không có một ai ghi hình lại.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người đều không nghĩ Mộ Thần có thể thành công, vì thế cũng không coi trọng, kết quả...

Hình ảnh luyện dược sư bát cấp luyện đan tuyệt đối là vật báu vô giá, luyện dược sư thất cấp muốn quan sát luyện dược sư bát cấp luyện đan, dù có thỉnh cầu bảy tám chục lần cũng không nhất định sẽ được cho phép.

Luyện dược sư ở đây một đám đều đám ngực dậm chân, cùng đám tu luyện giả ngay từ đầu cho rằng Mộ Thần không biết tự lượng sức mình nên không nhìn kỹ, thì càng hối hận không ngừng.

Những luyện dược sư đó thấy được toàn bộ quá trình của Mộ Thần đã xem như là may mắn, nhìn một nửa thì cũng có thể coi như là có phúc, thậm chí chính là những người nghe được tin tức, nghĩ đi tới rồi lại không có tới, chờ tới lúc chạy tới thì Mộ Thần đã luyện đan xong.

Có một luyện dược sư thất cấp vừa mới chạy tới, chỉ thấy được một màn đan kiếp đánh xuống, bởi vì quá mức hối hận, quá mức kích động, không ngờ lại trực tiếp ngất xỉu.

Rất nhiều luyện dược sư nhìn chăm chăm vào Mộ Thần, trong mắt lộ ra quang mang phấn khởi.

...

Mấy trưởng lão võ tôn của Mệnh Tộc nhìn một màn này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Sắc mặt đám người Mệnh Tộc không dễ nhìn, sắc mặt Bạch Thần Tinh cũng không dễ nhìn.

“Mộ Thần làm gì luyện nhiều đan dược bát cấp ra như vậy, luyện một viên, hai viên thì không sao, một tên võ tông như hắn luyện chế nhiều đan dược bát cấp như vậy làm chi, bản thân hắn tự tìm đường chết còn muốn liên lụy Diên Tinh.” Sắc mặt Bạch Thần Tinh khó coi.

Tuy nói đan kiếp sau khi đánh nát đan dược thì chỉ biết xuống tay với luyện dược sư, nhưng Diên Tinh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Mộ Thần.

Ô Phượng: “...” Lời này của Bạch Thần Tinh, thật đúng là thiếu đòn.

“Mộ Thần làm gì luyện nhiều đan dược bát cấp ra như vậy, luyện một viên, hai viên thì không sao”, lời như thế, không ngờ Bạch Thần Tinh cũng nói ra được.

Nhưng lần này Bạch Thần Tinh thật sự không phải cố ý kéo cừu hận, đan kiếp bát cấp không phải là nhỏ, huống chi Mộ Thần lại luyện chế ra nhiều đan dược bát cấp như vậy, đan kiếp này, sợ là có thể so sánh với lôi kiếp khi võ tông thăng cấp võ tôn.

Ô Phượng không biết, lúc Mộ Thần luyện đan giả lập trong Linh Tháp, đan tháp chỉ biết giả lập luyện đan, nhưng không có giả lập đan kiếp.

Mộ Thần là người dị thể, chưa từng thấy qua đan kiếp, tuy rằng có nghe nói qua, nhưng lại chưa từng coi trọng.

Bên trong bí cảnh, Diệp Thạch xông lên trước, một quyền đánh về phía đan kiếp, sau đó liền bị đan kiếp đánh bay ra ngoài.

Mộ Thần nhìn đan kiếp dày đặc trên bầu trời, lúc này mới ý thức được không ổn.

Mộ Thần thấy Diệp Thạch bị đánh bay, trong lòng nhất thời dâng lên một cổ cảm giác vô lực, lấy thực lực võ tông sơ cấp của Mộ Thần, sau khi luyện chế xong sáu viên đan dược bát cấp, giờ hẳn đã là nỗ lực hết đà.

Diệp Thạch xoay người nhảy dựng lên, lần thứ hai đánh về phía đan kiếp.

Diệp Thạch không hiểu lắm về đan kiếp, nhưng lại biết một chuyện: đan kiếp sau khi đánh nát đan dược, không có mục tiêu, lập tức sẽ đánh tới luyện dược sư, thẳng đến khi luyện dược sư bị đánh chết, đan kiếp mới tạm ngừng.

Đối mặt với đan kiếp hủy thiên diệt địa, Diệp Thạch không hề sợ hãi, nhưng nỗi lo lắng về Mộ Thần lại áp chế hết thảy.

Từng đạo đan kiếp hủy thiên diệt địa bị Diệp Thạch liều lĩnh chặn xuống.

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch thương tích chất chồng, sắc mặt ngày càng khó coi.

“TiểuDiệp, đó là lôi kiếp gì vậy? Quả thực giống như muốn hủy thiên diệt địa vậy ấy.”

“Khôngphảilà lôi kiếp thăng cấp võ tông,NgũSắcLôiKiếp xuất hiện trướcđó hìnhnhư cũng không có thanh thế như vậy.MàNgũSắcLôiKiếplạichính là lôi kiếp cường hãn nhấtkhithăng cấp võ tôngđấy.”

“A! Chẳng lẽ là có ngườiđangthăng cấp võ tôn,thế giới nàyđúnglà đáng sợmà.”

Cát Tiểu Diệp lắc đầu: “Không giống như là lôi kiếp thăng cấp võ tôn,nónhư là đan kiếpấy.”

Cát Tiểu Điệp vừa nói xong, nhất thời một mảnh ồ lên, “Đan kiếp? Trong bí cảnh chẳng lẽ có luyện được sư bát cấp?”

Cát Tiểu Điệp cau mày, luyện được sư bát cấp? Có khả năng sao? Nhưng mà, nếu không phải là đan được xuất thế, vậy làm sao lại có thể có dị tượng như vậy.

“Tiểu Điệp, người thật sự xác định sao? Đan tháp cũng mới có mấy luyện được sư bát cấp mà thôi.”

Luyện được sư bát cấp ở Trung Châu đều là nhân vật cấp bậc đồ cổ, mà đám người trong bí cảnh, lớn tuổi nhất cũng không vượt qua ba mươi tuổi.

Cát Tiểu Điệp cười khỏ: “Không xác định.”

Tuy rằng dị tượng này cùng với cảnh tượng đan được bát cấp thành đan nang từng xem qua cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng Cát Tiểu Điệp vẫn không dám xác định.

Ô Cẩm Tước nhìn không trung, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng không dám tin.

...

“Tiểu thư, tiếng lời này thật to, hẳn là có người đáp thăng cấp.”

“Ta nghĩ hẳn là không phải, võ hoàng thăng cấp võ tông cũng không có thanh thế lớn như vậy.” Ô Cẩm Tước lắc đầu nói.

“Hay là do dị bảo sắp xuất thế?”

“Chắc là vậy, trông như là có đan được bát cấp sắp xuất thế.” Ô Cẩm Tước nói.

“Tiểu thư đúng là biết nói giỡn, ở đây làm sao có luyện được sư bát cấp được.”

Ô Cẩm Tước cười: “Đúng vậy, là ta hồ đồ, chắc là dọ bảo xuất thế.”

Ô Cẩm Tước nhìn phương xa, trong mắt xẹt qua vài phần kinh sắc, nếu như thật là đan được bát cấp xuất thế, như thế, trong bí cảnh liền có thêm một luyện được sư bát cấp.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

281. Chương 281

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn từng vết thương trên người Diệp Thạch, gắt gao siết tay, vô cùng đau lòng.

Mộ Thần nhìn lồi vên trên bầu trời, cố gắng vận chuyển nguyên lực, lại đề không nổi một chút khí lực.

Thấy Diệp Thạch một lần lại một lần đối mặt với đan kiếp, Mộ Thần lòng nóng như lửa đốt, lại không biết phải làm thế nào.

“Đan kiếp sao lại lợi hại như vậy?” Mộ Thần cau mày không hiểu.

Mộ Thần từng đọc đan thư, trên sách miêu tả đan kiếp đều rất nhẹ nhàng băng quơ, thế cho nên, Mộ Thần căn bản không coi trọng đan kiếp lắm.

Mộ Thần không biết, phần lớn luyện dược sư bát cấp là cao thủ cấp bậc võ tôn, hơn nữa, bình thường căn bản không cần bản thân luyện dược sư đi ngăn cản đan kiếp, cho nên, lời miêu tả về đan kiếp trong sách cũng không có đặc biệt cường điệu.

“Đan kiếp đương nhiên là lợi hại, nếu đan kiếp đánh nát đan xong, nó sẽ chuyển qua luyện dược sư, chúc mừng người! Thập chủ đại nhân, người nói coi, nếu như người trở thành một vị luyện dược sư bát cấp đầu tiên bị đan kiếp đánh chết trong mấy vạn năm nay, cái kiểu chết này thật sự kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, khiến người tỉnh ngộ, tuyệt đối lưu danh sử sách,

vĩnh viễn lưu truyền đó nha! Tháp chủ đại nhân, giờ người có cảm giác rất vinh quang không?”

Một đạo đan lô đánh lên Mộ Thần, trên người Mộ Thần nhất thời hiện lên một miệng vết thương.

Mộ Thần lấy ra vài kiện pháp khí để ngăn cản đan kiếp, lực cấp pháp khí cơ hồ vừa gặp đan kiếp, đã bị đan kiếp đánh thành tro bụi.

Thất cấp pháp khí dưới đan kiếp cũng chỉ chống đỡ được vài cái.

Thấy tình hình vậy, Mộ Thần nhịn không được đánh chủ ý tới Linh Tháp.

Cảm ứng được tâm niệm Mộ Thần, Tháp Linh lập tức khẩn trương lên, “Người muốn lấy bản Tháp Linh thiên chân khả ái ném ra bên ngoài chặn đan kiếp sao? Người đúng là cái đồ vô tình, lãnh khốc, cố tình gây sự!”

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, “Ta vẫn luôn vô tình, lãnh khốc, cố tình gây sự như vậy đấy, giờ người mới biết à?”

Linh Tháp mặc dù tốt, nhưng nếu mệnh cũng bị mất, vậy Linh Tháp có tốt hơn nữa mình cũng không thể dùng.

Huống chi, so sánh giữa Linh Tháp và Thạch Đầu, vẫn là Thạch Đầu quan trọng hơn.

Tháp Linh rên một tiếng, linh quang chột lóe: “Đan lô! Mảnh nhỏ đan lô! Cái đan lô kia là cửu cấp, có thể ngăn cản đan kiếp!”

Mộ Thần nhíu mày, buông tha ý niệm ném Linh Tháp ra, ngược lại ném ra một mảnh nhỏ đan lô.

Mảnh nhỏ đan lô cứu cấp có lực phòng hộ kinh người, đan kiếp cứ như vậy mà bị ngăn cản, mảnh nhỏ đan lô ở dưới lôi quang lóe ra một chút, thế nhưng không có hư hao gì.

Thất cấp và bát cấp chênh lệch thật lớn, bát cấp và cứu cấp thì càng khác nhau như trời và đất.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần ném ra pháp khí, chặn được đan kiếp, nhất thời thở ra một hơi.

Hổ xanh bay lơ lửng trên không trung, vui sướng khi người gặp họa: “Tiểu bạch kiểm chủ nhân, ta còn tưởng là người sắp tắt rồi chứ, không nghĩ tới, thứ rách nát người thu còn có chút tác dụng nha.”

Mộ Thần không để ý tới lời hổ xanh, không ngừng ném ra mảnh nhỏ đan lô ngăn cản đan kiếp.

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn thấy đan kiếp đã bị ngăn cản, cuối cùng thở ra một hơi.

“Thứ rách nát này cũng thật lợi hại, không ngờ còn chặn được đan kiếp, bên trong thứ này còn có thứ gì đó có thể hấp thu lôi kiếp thì phải.” Hổ xanh cổ quái nói.

Tiếng lôi hủ thiên diệt địa không ngừng quanh quẩn trong bí cảnh. Bên trong bí cảnh, mọi người đều bị tiếng lôi kiếp hấp dẫn, trong nhất thời, chuyện Tăng Mặc thăng cấp võ tông ngược lại không có ai để ý tới.

Mộ Dung Phong nhìn về phía có tiếng lôi, sắc mặt âm trầm.

Trang Căn cũng nhìn về hướng đó, cau mày nói: “Tình hình này, hình như là có đan dược bát cấp xuất thế.”

Thạch Kinh Thiên gật đầu: “Hơn phân nửa là thế.” Thanh thế như vậy đúng là làm cho người ta sợ hãi, hẳn là không chỉ có một viên đan dược bát cấp xuất thế.

Trang Cần nhìn về phía Mộ Dung Phong, trong mắt lấp lánh ánh sao, tràn đầy chờ đợi hỏi, “A Phong, người có cảm thấy mình sắp thăng cấp lên luyện dược sư bát cấp không?”

Sắc mặt Mộ Dung Phong hơi cứng lại, “Nhanh thôi.”

Trang Cần tươi cười: “A Phong thật lợi hại.”

Trong lòng Thạch Kinh Thiên hiện lên vẻ trào phúng. “Nhanh thôi”? Mộ Dung Phong ngay cả đan dược thất cấp cũng còn chưa luyện thuần thực, vậy mà cũng có mặt mũi nói sắp có thể luyện ra đan dược bát cấp, chênh lệch giữa đan dược bát cấp và đan dược thất cấp rất lớn đấy.

“Các người nghĩ, người luyện đan này là ai?” Mộ Dung Vũ hỏi.

Thạch Kinh Thiên âm thầm trào phúng trong lòng, chuyện này còn cần phải hỏi sao? Nào có nhiều thiên tài như vậy, hơn phân nửa là cái tên Mộ Thần kia.

“Hẳn là tên kia.” Giang Triệu Lâm không nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều biết hẳn đang nói tới ai.

“Với thanh thế của lôi kiếp này, Mộ Thần sẽ không bị nó đánh chết đấy chứ.” Mộ Dung Vũ cười lạnh.

“Nếu cái tên Mộ Thần kia thật sự bị đan kiếp đánh chết, vậy hẳn cũng quá dở rồi.”

Bạch Thần Tinh nhìn thấy lôi vân tiêu tán, lúc này mới thở ra một hơi.

“Diên Tinh bị thương nặng quá, thật không biết Mộ Thần đang làm gì, hẳn giống như không có một chút chuẩn bị nào với đan kiếp ấy...” Bạch Thần Tinh đầy bất mãn nói.

Ô Phượng nhíu mày, hẳn là Mộ Thần căn bản không biết chỗ lợi hại của đan kiếp.

“Lôi kiếp có hiệu quả thối thế, chỉ cần có thể sống sót dưới lôi kiếp, dù trọng thương, nhưng đối với Diên Tinh thì chỉ có chỗ tốt.” Ô Phượng an ủi.

Bạch Thần Tinh cười khổ, hẳn làm sao không biết điểm này, thế nhưng mà... hẳn thật sự đau lòng.

Tuy rằng Diệp Thạch bị lôi kiếp đánh cho cả người là vết thương, nhưng khi nhìn thấy lôi vân tiêu tán, đan dược lơ lửng ở không trung, khoe miệng y vẫn không chế không được mà cong lên.

“Mộ Thần, đó là đan dược bát cấp sao? Cho ta một viên đi, để ta nếm thử vị nó như thế nào, có ăn ngon không.” Diệp Thạch đưa đôi mắt trông mong nhìn Mộ Thần.

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nghe được lời Diệp Thạch nói, nhất thời có loại xúc động muốn học máu, “để ta nếm thử vị nó như thế nào, có ăn ngon không?”

Diệp Thạch này, trừ ăn ra thì còn biết cái gì không!

“Được!” Mộ Thần nghe vậy, không chút do dự đưa cho Diệp Thạch một viên.

Ô Phượng nhìn thấy hình dáng miệng khi phát âm của Mộ Thần, chỉ cảm thấy vớ vẩn, Mộ Thần lại đáp ứng, vậy mà lại đáp ứng, đây là đan dược bát cấp đó!

Công năng chủ yếu của Kim Dương Đan là tăng thực lực của võ tông lên, nhưng dù sao đó cũng là đan dược bát cấp, vì thế nó cũng có hiệu quả phụ trợ khôi phục thương thế.

Diệp Thạch nuốt xuống một viên đan dược, vết thương trên người phỉếm ra một trận kim quang, miệng vết thương nhanh chóng thu nhỏ, trong nháy mắt khôi phục lại bảy tám phần.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, ngữ khí nhu hòa hỏi: “Ăn ngon không?”

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn Mộ Thần, khoe miệng co giật. “Ăn ngon không”? Đây là đan dược bát cấp đó, hương vị của nó là trọng điểm sao?

“Ăn ngon, nhưng mà chỉ có một xiu hà, chínếm ra được một chút hương vị nên không biết nói như thế nào.” Diệp Thạch có chút tiếc nuối than, dừng một chút lại nói: “Nhưng mà, ăn xong cảm thấy rất thoải mái, Mộ Thần người cũng ăn một viên đi.”

Mộ Thần nghe lời ăn vào một viên đan dược, trước đó hẳn luyện đan dẫn ra không dị tượng nhỏ, chung quanh có không ít người đang giương mắt hồ, những người này đại khái là đang kiêng kị nên không có tới gần.

Nuốt Kim Dương Đan xuống, linh hồn lực cùng nguyên lực của Mộ Thần trong nháy mắt khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Mộ Thần nghĩ nghĩ lại lấy một viên Kim Dương Đan cho Diệp Thạch, Diệp Thạch xem nó như bảo bối mà dấu đi.

“Đi thôi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Ừm.”

Bên ngoài bí cảnh, mọi người thấy thân ảnh Mộ Thần cùng Diệp Thạch biến mất, không khỏi có chút buồn bã thất vọng.

“Đúng là quá kinh người, không ngờ Mộ Thần lại thành luyện được sư bát cấp.”

“Luyện đan thuật của Mộ Thần sao lại tiến bộ nhanh như vậy? Chẳng lẽ sau lưng hắn có vị luyện được sư lợi hại nào chỉ điểm à?”

“Linh Tháp có thần kỳ tới vậy sao? Nó có thể làm cho một người tăng lên thành luyện được sư bát cấp sao?”

“...”

Ngoài bí cảnh có rất nhiều võ tôn đi đến trước mặt Bạch Thần Tinh lôi kéo làm quen, Bạch Thần Tinh chỉ có thể bất đắc dĩ cùng người ta lá mặt lá trái.

Trong bí cảnh, Mộ Thần cùng Diệp Thạch tìm một địa phương bí mật trốn vào trong Linh Tháp, dốc lòng tu luyện.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch vừa mới dùng đan dược, cần phải hảo hảo củng cố tu vi.

Trong Linh Tháp có nhiều linh mạch, linh khí nồng đậm, là nơi thích hợp cho hai người tu luyện.

Mộ Thần vừa tu luyện trong tháp chính là hơn nửa tháng, lúc này trong bí cảnh đã qua bốn ngày, đan dược bát cấp không phải là nhỏ, Mộ Thần tang liền nhị tinh, trở thành võ tông tứ tinh, thực lực Diệp Thạch cũng tăng lên tới cảnh giới võ tông tam tinh.

Vài ngày sau, Mộ Thần cùng Diệp Thạch từ trong Linh Tháp đi ra, Tháp Linh giống như tiền ôn thần mà đưa hai người ra, miệng cảm giận nói

liên miên: “Hai cái tên bại gia!”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, “Rõ ràng có rất nhiều nguyên thạch là dota tìm được.”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy! Thạch Đầu rất lợi hại, người đừng để ý tới cái tên Tháp Linh đó.”

“Mộ Thần, nó giấu nguyên thạch riêng kia.” Diệp Thạch rầu rĩ nói.

Mộ Thần nói: “Ta biết.”

Diệp Thạch tìm được bao nhiêu linh mạch bỏ vào trong Linh Tháp, trong lòng Mộ Thần đã tính toán.

Tuy nhiên, mặc dù nguyên thạch có ít đi, nhưng tựa hồ Linh Tháp lại càng trở nên hoàn thiện, rất nhiều tri thức học thuật khi trước không có, giờ đã có dấu hiệu hiện ra, mà tốc độ thời gian trong Linh Tháp cũng trở nên chậm hơn trước. Bởi vì đủ loại nguyên nhân như vậy, Mộ Thần lựa chọn mở một mắt nhắm một mắt đối với hành vi của Tháp Linh.

“Chúng ta đi đâu giờ?” Diệp Thạch hỏi.

“Trên bản đồ còn có vài địa phương mình chưa tới, vô luận như thế nào cũng đi tới hình thử đi.” Mộ Thần trầm ngâm một chút rồi nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng tốt.”

Hai người đi tới hai địa phương trên bản đồ, phát hiện cả hai đều đã bị người khác thăm dò qua.

Diệp Thạch nhìn nơi này đã bị đào lên ba thước, uế oải không thôi, may mà một đường lại đây, Diệp Thạch phát hiện được ba cái linh mạch, nếu không là uống phí mất hai ngày rồi.

“Xem ra mấy địa phương còn lại đã không cần đến nữa.” Diệp Thạch trầm ngâm nói.

Mộ Thần đề nghị: “Ta cũng nghĩ thế, chúng ta ở ngay tại nơi này mở một cái đàn điểm, bán đàn được đi.”

Lần này, cao thủ đi vào bất kể là ai, dù thực lực cá nhân có lợi hại, nhưng chung quy cũng là nhỏ bé.

Mộ Thần không biết, trong mấy ngày hắc và Diệp Thạch bế quan, trong bí cảnh lục tục có bốn võ hoàng cửu tinh thăng cấp lên võ tông.

Diệp Thạch gật đầu đồng ý: “Được đó! Nhưng mà phải làm sao để mọi người biết chúng ta ở chỗ này mở đàn điểm đây?”

“Chuyện này ta đã nghĩ xong rồi.” Mộ Thần búng tay một cái, vô số Thôn Thiên Phong bay ra bốn phía.

Mộ Thần nhìn Thôn Thiên Phong đã bay xa, cười nói: “Hắc là không bao lâu, mọi người đều sẽ biết chúng ta đang mở đàn điểm.”

Diệp Thạch nhìn thấy từng con Thôn Thiên Phong ngậm một khối ngọc giản, bay đi bốn phương tám hướng.

Cũng không lâu lắm, từng khối ngọc giản đã được đưa tới trên tay từng tu luyện giả trong bí cảnh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

282. Chương 282

Trong bí cảnh.

Cát Tiểu Diệp nhìn ngọc bội trên tay, sắc mặt cổ quái.

“TiểuDiệp,đó là cái gì vậy?” Một thiếu niên bên cạnh Cát Tiểu Diệp tò mò hỏi.

“Là Mộ Thầnđưa tới, trong ngọc giản nói hắc may mắn luyện ra được đan dược bát cấp Kim Dương Đan, hiện nay có hai viên còn thừa, người có ý muốn Kim Dương Đan có thể lấy linh thảo bát cấp gì đó tới đổi tại đan điền bên cạnh Minh Nguyệt Động Thiên để hắc mở.” Cát Tiểu Diệp nói.

Một nữ tu kinh hô: “Cái gì? Dị tượng trước đó thật đúng là đan dược bát cấp xuất thế sao? Ta còn tưởng rằng... Nhưng làm sao có thể? Mộ Thần hắc mới có bao nhiêu tuổi chứ!”

“Có hai viên Kim Dương Đan còn thừa? Nói như vậy, Mộ Thần không chỉ luyện ra được hai viên Kim Dương Đan?”

“Không phải chứ? Hình như đó là lần đầu tiên hắc luyện chế đan dược bát cấp mà! Lần đầu tiên mà luyện ra được một viên đã tốt lắm rồi.” Một thanh âm có chút hoài nghi vang lên.

Mấy luyện dược sư hai mặt nhìn nhau, trên mặt mọi người đều có chút mờ mịt, phải biết luyện dược sư bát cấp Cừu Tranh Vành của đan tháp, khi

luyện ra một lò đan dược bát cấp, bình thường cũng chỉ có được hai ba viên thành đan mà thôi, mà Mộ Thần còn trẻ như vậy, luyện đan thuật có thể sánh vai với đan tháp hội trưởng sao?

“Ta nghe nói, đan kiếp đánh đan dược xong sẽ chuyển qua đánh luyện dược sư, lúc trước thấy đan kiếp lợi hại lắm mà, Mộ Thần không có bị đánh hả?”

“Nếu hắn còn có thể mở đan điểm trong đây, vậy hắn là không bị đánh chết.” Cát Tiểu Diệp nói.

“Đan điểm Mộ Thần mở ra chỉ bán Kim Dương Đan thôi sao?”

Cát Tiểu Diệp lắc đầu: “Mộ Thần nói, đan dược thất cấp trong tay hắn cũng có mấy loại: có Tổ Tâm Đan giúp võ hoàng đột phá, Linh Hoàng Đan, Phá Tông Đan, vân vân, nếu muốn thì cũng có thể đi tới đổi, cho dù không có linh dược, thì nguyên thạch, pháp khí, thiên tài địa bảo, thậm chí tin tức hữu dụng cũng có thể dùng để đổi với hắn lấy đan dược.”

“Mộ Thần mở đan điểm thật sự là muốn bán đan dược? Không phải là muốn hấp dẫn chúng ta đi qua, sau đó đánh cướp đó chứ?”

Cát Tiểu Diệp không cho là đúng: “Người ta là luyện dược sư bát cấp, cho dù có muốn cướp người, thì trên người người cũng phải có thứ làm người ta động tâm mới được nha!”

...

Đoàn người Bạch gia.

Bạch Thiếu Vũ cầm ngọc giản trên tay, sắc mặt có chút cổ quái.

Bạch Tề Duyệt tiến tới hỏi: “Thiếu Vũ, trong ngọc giản nói gì thế?”

“Trong ngọc giản nói, Mộ Thần mở một đàn điểm trong bí cảnh, có bán đàn được bát cấp, lấy linh được bát cấp là có thể đổi Kim Dương Đan.”

“Đan được bát cấp? Trước đây thật sự là đàn được bát cấp xuất thế sao?” Bạch Tề Duyệt khiếp sợ nói.

Bạch Thiếu Vũ gật đầu: “Ta nghĩ chắc là thế.”

Bạch Tề Duyệt trợn to mắt: “Không ngờ Diên Tinh thiếu gia lại tìm được một bạn lữ luyện được sư bát cấp, ánh mắt của y độ thật đấy.”

Bạch Cẩm Nhạc mím môi, trong lòng hiện lên vài phần vô lực. Mệnh Bạch Diên Tinh quá tốt đi, có một phụ thân trận pháp sư bát cấp như Bạch Thần Tinh, còn có một bạn lữ luyện được sư bát cấp sẵn sóc y tỉ mỉ.

Đám người Trang Du.

Mộ Dung Phong đọc ngọc bội, sắc mặt cổ quái.

“Đã đến lúc này mà Mộ Thần còn có thời gian hành nhâm mở đàn điểm, hẳn đúng là bình tĩnh.” Mộ Dung Phong cười lạnh.

Mộ Dung Vũ nhíu mày: “Chẳng lẽ hẳn căn bản không coi chuyện cứu Khúc Tâm Dương là quan trọng?”

“Ài mà biết hẳn được! Khúc Tâm Dương cũng không phải lão tử của hẳn, hẳn không để ý tới cũng là bình thường.” Tăng Mặc thản nhiên nói.

“Hẳn không để ý tới, nhưng Bạch Diên Tinh không đến mức cũng không để ý tới đi.” Thạch Kinh Thiên cũng thản nhiên nói.

“Trong ngọc giản nói, ở đàn điểm có bán Kim Dương Đan, xem ra Mộ Thần đã thật sự thành luyện được sư bát cấp.” Giang Triệu Lâm nhíu mày.

Mộ Dung Phong híp mắt: “Ta không tin hẳn thật sự lấy Kim Dương Đan ra bán, nói không chừng đó là chủ ý câu cá mà thôi.”

“Mộ Thần hung danh hiển hách, có lẽ căn bản sẽ không có ai tới mua đan dược đâu.”

Trong đan điểm Mộ thị.

Mộ Thần nói với hồ xanh: “Người ở chỗ này can thiệp, có người tới thì người đi tiếp đón, nếu người làm tốt, ta có thể ưu tiên đổi lấy thứ người yêu cầu.”

Mộ Thần ở trong tiệm hai canh giờ, không phát hiện có người đến, thật sự chịu không nổi, liền nói với Hồ xanh như thế.

Hồ xanh quơ quơ móng vuốt, nghiêm trang nói: “Yên tâm đi tiểu bạch kiểm, bản tôn làm việc mà người còn không tin được sao? Bản tôn đáng tin hơn người nhiều, người cái tên ngu xuẩn thiếu chút nữa tự khiến mình bị đánh chết, tựa như cái tên luyện đan sư vô thánh luyện tới chết ấy, ha ha ha...”

Mộ Thần đen mặt nói: “Người có thể xử lý tốt thì tốt.”

Hồ xanh gật đầu: “Biết, biết, bản tôn có thể xử lý tốt mọi thứ, người mau vào đi, đừng cho là ta không biết rằng người đang không chờ đợi được để tiến vào trong Linh Tháp lâu lâu với tức phụ người, người khát khao đã lâu rồi phải không, hử! Thời gian trong Linh Tháp lâu hơn, các người có thể lăn càng thêm tận hưởng.”

Mộ Thần đen mặt, biểu tình trên mặt có một vết rách, “Người biết cái gì?”

“Bản tôn có cái gì không hiểu, nhớ lại lúc trước, hỏa linh muội tử muốn theo ta làm loạn một chuỗi tiếp một chuỗi, bản tôn là vạn hóa mê đay.” Hồ xanh đắc ý dào dạt kể.

“Người có nhiều người theo đuổi như vậy sao? Vậy khi ấy người làm gì?”
Mộ Thần tò mò hỏi.

Hổ xanh vỗ vỗ bụng: “Uy tình không thể chối từ, bản tôn đã hết bọn họ vào trong bụng rồi.”

Mộ Thần nghe được lời Hổ xanh nói, nhất thời ác hàn một trận.

Trong bí cảnh, Diệp Thạch nhìn Mộ Thần vừa tiến vào, mở to mắt: “Sao người lại tiến vào? Không cần can thiệp sao?”

“Ta đã kêu con hổ kia thay ta canh chừng rồi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch: “Con hổ?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nó được không đấy?” Diệp Thạch hoài nghi hỏi.

Mộ Thần hí mắt nói: “Ta kêu Thập Linh giám sát nó.” Kêu Thập Linh giám sát con hổ, Diệp Thạch chợt có loại cảm giác con hổ và Thập Linh sẽ cấu kết với nhau làm việc xấu.

“Đừng quan tâm tới bọn nó, hiện giờ chúng ta phải cố gắng tăng thực lực lên.” Mộ Thần nói. Sự tử vô mỗi cũng phải dùng hết toàn lực, thực lực bên đám Trang Căn kia đến cùng như thế nào, Mộ Thần còn chưa biết tình hình, việc cấp bách là tu luyện.

“Nói cũng phải, bên ngoài cũng không có người đến, Mộ Thần, có khi nào đan dược không bán được không?”

Mộ Thần lắc đầu, “Không biết, hẳn là không tới mức đó, ta đã nhắc con hổ là nếu có đại sinh ý tới cửa thì cho ta biết.”

“Hẳn là chỗ này.” Tường Phong đứng xa xa nhìn đan điểm Mộ thị nói.

“Tưởng thiếu, thật sự không có vấn đề gì hả? Ta nghe nói Mộ Thần ăn thịt người...” Một thiếu nữ bên cạnh Tưởng Phong run run nói.

Tưởng Phong: “...”

“Ta cũng nghe nói Mộ Thần tâm ngoan thủ lạt, trở mặt vô tình, ăn tươi nuốt sống.”

“Mấy cái đó đều là đồn bậy mà thôi, Mộ Thần hẳn là tình thánh! Tình thánh sẽ ăn thịt người sao?” Tưởng Phong nói.

Mọi người: “...”

Tưởng Phong nhìn đám người, nói: “Các người không đi vào thì đi vào trước.”

Mấy người cạnh Tưởng Phong do dự một chút, cuối cùng vẫn chạy tới đuổi kịp Tưởng Phong.

Tưởng Phong mang theo đoàn người đi vào đàn điểm, phát hiện trong đàn điểm, vậy mà cả một người cũng không có.

Cửa hàng có chút đơn sơ, hai bên kệ giá trong cửa hàng đặt đủ loại đàn dược.

Một viên Kim Dương Đan được đặt ở trong một hộp thủy tinh giữa cửa hàng, lóe ra kim mang chói mắt.

“Kim Dương Đan kia! Thật sự là Kim Dương Đan đó!” Cho dù đã bị phong tỏa trong hộp thủy tinh, nhưng đàn hương nồng đậm kia vẫn là bay ra được, chỉ ngửi thấy đàn hương kia thôi, mọi người cũng cảm giác tinh thần rung lên.

“Là Tồn Tâm Đan này! Luyện được sư thất cấp thần bí xuất hiện trong khu trận pháp tháp trước đó quả nhiên là Mộ Thần.”

“A! Các người nhìn này, Tinh Nguyệt Đan, Tinh Nguyệt Thực cũng ở trong tay Mộ Thần.”

“Phá Tông Đan, Linh Hoàng Đan, Tuyết Nguyệt Đan, Minh Hoàng Đan... Thiệt nhiều đan dược thất cấp!”

“Nhiều đan dược như thế mà sao không có ai trông coi hết vậy? Không sợ bị cướp sao?”

“Xuy xuy xuy” Một tiếng cười âm hiểm chợt truyền ra.

Mọi người nghe thấy tiếng cười âm hiểm kia, không khỏi có loại cảm giác ma cốt tưng nhiên.

Một con hổ xanh đứng trên hộp thủy tinh, giương nanh múa vuốt nói: “Dám cướp, bản tôn thiêu chết các người.”

Một thiếu nữ nhìn thấy bộ dáng tiểu hổ ngây thơ khả ái, nhất thời nở nụ cười, chọc hổ xanh hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

“Các người muốn mua đan à? Các người có thứ gì thích hợp để hiệu kính bản tôn không? Nếu như các người có thứ thích hợp với bản tôn, vậy thứ này cũng có thể đổi cho các người, có thể hết nha!” Hổ xanh vươn ra móng vuốt, vỗ vỗ hộp thủy tinh.

Mọi người nghe lời hổ xanh nói, sắc mặt không khỏi cổ quái.

“Lão hổ, Mộ Thần có ở đây không?” Tưởng Phong mở miệng hỏi.

“Hả hả? Hả không có ở đây, hả với tức phục của hả đi rồi.Ồ, bản tôn biết người, người chính là cái tên ngày đó vừa thấy mặt liền hạ độc thủ với tiểu bạch kiếm biến thái chết tiệt kia.”

“Tiểu bạch kiếm biến thái chết tiệt” không phải là chỉ Mộ Thần chứ?

“Xin lỗi, ta không có thuốc hữu dụng với ngài.” Tưởng Phong xin lỗi.

“Người đúng là quý nghèo.” Hồ xanh bất mãn.

“Có linh mạch không?” Tháp Linh lao tới hỏi.

Tưởng Phong lắc đầu: “Không có.”

“Người đúng là tên nghèo nàn.” Tháp Linh khinh thường.

“Nhưng mà, ta có mấy tin tức về linh mạch.” Tưởng Phong có chút lo lắng không đủ, nói.

Tháp Linh mắt sáng ngời: “Có tin tức cũng được! Một tin tức về linh mạch đổi một viên đan dược thất cấp.”

Tháp Linh lấy ra một tờ bản đồ, trên bản đồ đã đánh dấu không ít linh mạch, “Nhưng mà, người có biết chính xác linh mạch ở đâu trên bản đồ không?”

Tưởng Phong gật đầu, linh mạch hẳn biết được cũng không ít, nhưng đa số đều trùng với trên bản đồ. Tưởng Phong đánh dấu hai nơi, Tháp Linh vỗ vỗ cánh, hào phóng cho Tưởng Phong tùy tiện đi chọn đan.

Tưởng Phong chọn một viên Tinh Nguyệt Đan, một viên Linh Hoàng Đan.

Tháp Linh nhìn Tưởng Phong, nài thanh nài khí nói: “Vốn Tinh Nguyệt Đan là đan dược có hạn, không phải thiên tài địa bảo cao nhất sẽ không đổi, nhưng dongười là khách quý thứ nhất, vì thế chongười đó.”

Tưởng Phong sửng sốt một chút, vội vã nói: “Đa tạ.”

Đám người đi cùng Tưởng Phong tới tràn đầy ghen tị nhìn Tưởng Phong, chỉ hai cái tin tức mà đã đổi được hai viên đan dược thất cấp. Tin

tức của hai cái linh mạch này, rất nhiều người ở chỗ này cũng đều biết được, nhưng đã bị Tường Phong giành trước một bước.

Có Tường Phong đi đầu, những người khác cũng đều sôi nổi lấy ra linh thảo chờ tiến hành trao đổi, ánh mắt Tháp Linh rất độc, thuận lợi hoàn thành trao đổi cùng với mấy người.

Đám người Tường Phong đến, Mộ Thần ở trong Linh Tháp cũng biết, thấy Tháp Linh xử lý không tồi, thế nên Mộ Thần cũng không ra mặt.

“Có rất nhiều linh thảo đưa vào.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, phải vậy.”

“Đi ra, đi raròi kìa, thật sự đi raròi!”

Đám người Tường Phong vừa ra tới, vài đạo thân ảnh lập tức bay vào bên trong cửa hàng.

Trước khi Tường Phong đi vào đan điểm, kỳ thật cũng đã có rất nhiều tu luyện giả đến rồi, nhưng do uy danh của Mộ Thần quá đáng sợ, rất nhiều tu luyện giả đều chỉ dám bồi hồi ở bên ngoài, không dám đi vào đan điểm.

Tường Phong và lão hổ giao dịch, mọi người đều xem ở trong mắt, chỉ tin tức của hai cái linh mạch mà đã đổi được hai viên đan dược thất cấp.

Thứ tin tức này chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định, tới trước thì được trước, mọi người mắt thấy bởi vì chậm một bước mà bỏ qua đan dược thất cấp, lúc này không còn do dự thêm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

283. Chương 283

Thấy đám tu luyện giả chột trần vào, lão hồ ngồi nghiêm chỉnh thành phong cách quý phái.

“Không cần đoạt, không cần đoạt, các người muốn gì? Ai dám đoạt, ai gây chuyện, nhìn xem bản tôn có thiêu chết các người không! Xếp thành hàng đi. Đi sớm mà không biết vào trước, giờ lại chạy như cướp vào đây. Lúc trước sợ chết, bây giờ thì hết sợ rồi à.” Thanh hồ tràn đầy khinh thường nói.

Mấy tu luyện giả nghe được lời lão hồ nói, nhất thời mặt nóng lên.

Trên mình lão hồ nồng đậm khí tức hỏa, khiến cả đám tu luyện giả không dám chậm trễ chút nào.

“Tôn thượng đại nhân, ta là người đi vào đầu tiên.” Trầm Yến Thanh lấy lòng nói với lão hồ.

Thanh hồ gật gật đầu, lên mặt nói: “Ừ, người coi như là người đầu tiên.” Trên thực tế cơ hồ là có mấy người đồng thời tiến vào, “Người có cái gì để đổi?”

Trầm Yến Thanh lấy ra một viên Hải Tâm Diễm Thạch.

Lão hồ vừa nhìn thấy thứ Trầm Yến Thanh lấy ra, nhất thời đôi mắt sáng ngời, “Không tồi, không tồi, bản tôn lấy Kim...” Dương Đan.

“Lấy KimDiễmĐan đổi cho người.” Linh Tháp giành nói. Kim Dương Đan, Kim Diễm Đan, tuy chỉ kém một chữ, nhưng một loại là đan dược bát cấp, một loại là đan dược thất cấp, “Người cái tên quái thai không chân, dám cướp lời bản tôn?” Lão hồ phản nộ.

“Ngu xuẩn, thế người muốn bị nhét vào trong hàm cầu à?” Tháp Linh cũng không yếu thế.

Thanh hồ rầu rĩ nhìn Tháp Linh, Tháp Linh hừ một tiếng: “Chỉ là một viên đá thất cấp mà thôi, nhìn xem người kích động chưa kìa, thế mà còn có mặt mũi xưng bản tôn? Đúng là cái đồ không có kiến thức.”

Lão hồ trừng Tháp Linh, “Người thì biết cái gì, người mới ngu xuẩn.”

“Nếu như người không muốn KimDiễmĐan thì có thể đổi lấy những đan dược thất cấp khác, đan dược có hạn cũng có thể đổi.”

“Ta muốn Tinh Nguyệt Đan.” Trầm Yến Thanh lập tức nói.

Thanh hồ gật đầu, giơ móng vuốt lên nói: “Có thể.”

Trầm Yến Thanh kinh hỉ không thôi, đan dược bát cấp thì hẳn căn bản không mơ tưởng tới, thật ra hẳn chỉ muốn đổi lấy một viên đan dược thất cấp phổ thông, nhưng lão hồ đã nói như vậy, Trầm Yến Thanh liền muốn đổi lấy Tinh Nguyệt Đan.

Nhìn thấy Trầm Yến Thanh đã đổi được Tinh Nguyệt Đan, người xếp hàng phía sau nhất thời trở nên khẩn trương hơn. Đan dược thất cấp trên giá hàng tuy có không ít, nhưng những đan dược quý giá, mỗi loại chỉ có hai ba viên, liền nói thí dụ như Tinh Nguyệt Đan có trọng dụng với võ hoàng, nó chỉ có ba viên.

Mấy tu luyện giả nhìn thấy tình hình này, thầm hận chính mình lúc trước do dự, không có sớm đi vào.

Giao dịch tiến hành đầu vào đấy, một số lượng lớn linh thảo cao cấp, nguyên liệu luyện khí, nguyên thạch... được đưa vào trong Linh Tháp.

Đan dược trên giá hàng, từng bình từng bình bị đổi đi.

Mộ Thần không thể không cấp tốc luyện ra thêm một mẻ đan dược thất cấp. Theo từng bình đan dược bị đổi ra, người dừng mãnh tràn vào đan điểm cũng càng ngày càng nhiều, số lượng đan dược thường không theo nổi yêu cầu, Mộ Thần không thể không tăng giá cả lên thêm mấy lần.

Ngay cả như vậy, những loại đan dược tốt cũng có khi gặp phải nguy cơ đoạn hàng.

...

Cát Tiểu Diệp đi cùng mấy người đan diện vào đan điểm Mộ thị, nhất thời trợn tròn mắt.

“Sư tỷ, có quá trời đan dược thất cấp luôn!”

“Đúng vậy.” Cát Tiểu Diệp kinh ngạc.

“Sao Mộ Thần có thể luyện ra được nhiều đan dược thất cấp như vậy trời!”

“Hắn thật đáng sợ.”

Đan dược thất cấp ở trong đan tháp được coi như bảo bối, ở chỗ này lại giống như hàng tạp hoá, nơi nơi đều có. Cát Tiểu Diệp không khỏi có loại cảm giác thác loạn.

Cát Tiểu Diệp vẫn luôn cho rằng với cái tuổi này mà nàng đã là một luyện dược sư lục cấp, đấy đã không tồi lắm rồi, kết quả, gia hỏa Mộ Thần kia tuổi còn nhỏ hơn nàng, ấy thế mà đã là luyện dược sư cấp tám!

“Nha đầu, người có cần gì không?” Thanh hồ bay tới trước mặt Cát Tiểu Diệp, ánh mắt sâu kín hỏi.

“Ta muốn đổi đan dược.” Cát Tiểu Diệp nói.

“Có thể.Nha đầu, nói cho người biết một tin tốt, đan dược trong bốn điểm ngay vừa rồi mới lại tăng lên một phần năm giá, người tới quá trùng hợp, bốn điểm vừa mới tăng giá lên xong luôn nha, người tuyệt đối không cần lo lắng, giá đan dược trong bốn điểm rất rẻ, tuy vậy lấy ra ngoài vẫn có thể chứng minh người là thổ hào, ha ha ha...” Lão hồ nở nụ cười.

Cát Tiểu Diệp: “...” Đó cũng coi như là tin tức tốt?

Mấy người cạnh Cát Tiểu Diệp nghe được lời lão hồ nói, nhất thời có loại xúc động muốn học máu.

“Nha đầu, người muốn loại đan nào?” Đôi mắt lão hồ sáng rực, hỏi.

Cát Tiểu Diệp nói: “Tinh Nguyệt Đan.”

Thanh hồ gật đầu, mở miệng hồ nói: “Muốn đổi Tinh Nguyệt Đan cần linh dược bát cấp, nguyên liệu luyện khí cùng với nguyên bộ ngọc giản kèm theo, nếu muốn đổi bằng tin tức linh mạch thì ít nhất phải có tin tức của ba cái linh mạch.”

Cát Tiểu Diệp nhíu mày nghĩ, vận khí Tường Phong đúng là tốt, hẳn là người đầu tiên đi vào đan điểm Mộ thị, lúc ấy chỉ dựa vào tin tức của hai cái linh mạch mà rất nhiều người cũng biết để đổi lấy hai viên đan dược, lúc này đã là vô hoàng bát tinh.

...

“Người có tới đan điểm Mộ thị chưa?”

“Đirời,gần đây chỗ đó lại có thêm một loại đan dược thất cấp,nhưng mà,giá cả lại tăng lên. Chắc chắc, mới vài ngày thôi mà giá cả đã tăng lên gấp ba rồi.”

“Có thể mua được đã không tồi rồi, ở bên ngoài, đan dược thất cấp chính là có tiền cũng mua không được đâu.”

“Có thể mua thì nhanh chóng mua đi, chỉ sợ để thêm mấy ngày nữa, giá cả sẽ còn tăng lên thêm. Trong bí cảnh này long xà hỗn tạp, tăng lên thực lực mới giữ được tánh mạng!”

“Chỗ đó chủng loại đan dược nhiều, đan dược lục cấp ở đó như là cái trắng ấy, chỗ nào cũng có, còn đan dược ngũ cấp thì căn bản không được xếp lên giá luôn.”

“Phải rồi, ta nghe nói một viên Kim Dương Đan bát cấp đã bị một võ tông mới thăng cấp đổi đi rồi, còn lại một viên, không biết sẽ vào trong tay ai đây.”

“Mộ Thần quá là nghịch thiên, nhanh vậy mà đã là luyện dược sư bát cấp, chỉ cần có đủ thời gian, cái danh luyện dược sư đệ nhất Trung Châu không phải của hắn thì còn của ai nữa.”

“Ta cũng thấy thế.”

“...”

Những cuộc nói chuyện tương tự đồng thời diễn ra trong bí cảnh.

Bên ngoài bí cảnh.

“Lần này Mộ Thần đếm tiền mệt luôn!” Đám thương gia ban đầu tính chờ bí cảnh mở ra sẽ thu hoạch đồ bên trong, giờ nhất thời trợn tròn mắt.

Với việc Mộ Thần vừa làm, người đi ra chỗ đó, trên cơ bản đều là người nghèo.

“Nếu Mộ Thần cứ như vậy, sáu phần linh thảo trong bí cảnh cuối cùng đều sẽ vào trong tay hắn.”

“Làm thế nào mà Mộ Thần luyện ra được nhiều đan dược như thế? Cái đan điểm kia của hắn bán đi nhiều đan dược như vậy, ấy thế mà vẫn không có dấu hiệu đoạn hàng.”

“Chắc chắn, nhiều đan dược ghê, có rất nhiều loại là muốn mua cũng mua không được, mấy tiểu tử trong đó quá may mắn, muốn loại đang gì cũng có thể đổi được.”

...

Bên đám người Trang Căn.

Mộ Dung Phong cau mày, mấy ngày nay, người trong bí cảnh cơ hồ đều đang đàm luận về đan điểm của Mộ Thần.

Cơ hồ tất cả tu luyện giả trong bí cảnh, vừa tìm được thiên tài địa bảo thì đều vội vàng chạy tới chỗ Mộ Thần đổi đan dược.

Đám bọn họ tuy tìm được không ít thứ, nhưng làm sao có thể so với số lời Mộ Thần lấy được!

“Nghe nói sinh ý bên Mộ Thần rất tốt, hẳn là hắn đã có được trên mấy trăm gốc linh thảo thất cấp, ngay cả linh dược bát cấp cũng có người cầm tới đổi.” Trang Du chua chua nói.

Mộ Dung Phong nhíu mày, ban đầu hắn còn tưởng rằng đan điểm Mộ Thần mở ra sẽ rơi đài, nào biết, đan điểm của đối phương thuận lợi đủ

đường, hiện tại người trong bí cảnh đều cố gắng tìm kiếm linh vật, sau đó lại vội vàng đến chỗ Mộ Thần đối.

“Nếu không chúng ta cũng mở một đàn điểm?” Trang Cần chần chờ nói.

Trang Du chết, khiến cho lúc Trang Cần tìm kiếm linh vật luôn có chút lực bất tòng tâm, thu hoạch mấy ngày nay của bọn họ cũng không tồi, nhưng lại xa xa không đạt tới mong muốn.

Tìm kiếm linh vật không đạt tới mong muốn, tạo thành kết quả, chính là tu vi đám người Mộ Dung Phong trì trệ không tiến.

Sắc mặt Mộ Dung Phong nhất thời biến đổi, hẳn chỉ là luyện được sư thất cấp, mà xác xuất thành công luyện ra đan dược thất cấp cũng không cao.

Tuy đám Mộ Dung Phong cũng có được Linh Tháp, nhưng Linh Tháp của bọn họ không có năng lực làm chậm lại dòng thời gian, cũng không có năng lực thu linh mạch.

Mộ Thần là nhờ tài năng thực sự mà lấy được Linh Tháp, còn đám người Mộ Dung Phong đều là nhờ trùng hợp mới lấy được Linh Tháp, chung quy là không giống nhau.

“Mộ Thần còn có năng lực lấy linh mạch, mấy ngày nay, linh mạch bị hắn lấy đi đã có hơn mười cái.” Trang Cần chua chua nói.

Thứ nguyên thạch này, ai cũng sẽ không ngại nhiều. Đám Mộ Dung Phong sinh ra ở nước ngoài hẳn cùng tài nguyên, khát cầu với nguyên thạch càng lớn.

“Các người không thể lấy linh mạch sao?” Trang Cần nhìn hỏi đám Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong lắc đầu: “Không thể.”

Trang Cần có chút mất mát: “Ta nghe nói, Mộ Thần là dựa vào Tháp Linh lấy linh mạch, không phải các người cũng có Tháp Linh sao?”

Sắc mặt cả đám Mộ Dung Phong có hơi cứng ngắc. Tháp Linh của bọn họ đều làm theo điều mình cho là đúng, không thể hòa thành một thể, thế nên thực lực không đủ để linh mạch.

...

Trong Linh Tháp.

Mộ Thần vuốt ve Kim Dương Quả trên tay, trong mắt hiện lên tia suy nghĩ sâu xa.

Trong hai viên đan dược bát cấp của Mộ Thần, một viên Kim Dương Đan đổi được một gốc Tuyết Linh Tham bát cấp và ngọc giản có phương thuốc về Tuyết Tinh Tham kèm theo, còn một viên thì đổi được Kim Dương Quả mà Mộ Thần đang cầm trên tay.

“Mộ Thần, người lại muốn luyện chế đan dược bát cấp phải?” Diệp Thạch đi tới hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Phải.”

Giá trị đan dược thất cấp so với đan dược bát cấp thì kém hơn một chút, người bình thường đều khó ra tay, “không chịu bỏ mồi thì sao bắt được sói”, chỉ có lấy đan dược bát cấp dụ dỗ, đám người kia mới có thể chịu lấy ra linh dược bát cấp.

Sau khi tiến vào võ tông, lại thành luyện dược sư bát cấp sau, ánh mắt Mộ Thần ngày càng cao, đan dược thất cấp tầm thường đã ít nhập vào mắt Mộ Thần.

Nhớ tới đan kiếp, Diệp Thạch không khỏi lòng còn sợ hãi.

Lần trước, y và Mộ Thần thiếu chút nữa đã bị đánh chết tươi, nhưng lần này hẳn sẽ không có thảm như lần trước nữa, sau khi dùng Kim Dương Đan, thực lực Diệp Thạch đã tăng tới vô tông tam tinh đỉnh.

Tới cảnh giới vô tông, mỗi lần tăng lên nhất tinh đều vô cùng khó khăn, đồng dạng, mỗi lần tăng lên nhất tinh, thực lực đều sẽ lột xác thật lớn.

Thực lực Mộ Thần đã đến vô tông tứ tinh đỉnh, trong khoảng thời gian này, thực lực lão hồ tăng lên rất nhanh, kéo theo thực lực Mộ Thần cũng tăng lên rất nhiều. Mộ Thần cảm thấy chỉ cần lão hồ tăng lên thêm một ít thôi, thì hẳn sẽ đột phá đến cảnh giới vô tông ngũ tinh.

Mấy ngày nay, ban ngày Mộ Thần mở cửa tiệm, buổi tối mang Diệp Thạch đi tìm linh mạch. Linh mạch trong Linh Tháp đã có hơn mười cái, nếu dùng tiết kiệm một chút, hẳn là cũng đủ dùng tới vài năm.

Diệp Thạch có chút nóng lòng muốn thử: “Luyện thì luyện, thực lực của ta đã tăng lên rất nhiều, lần này đối phó với đan kiếp khẳng định sẽ không chật vạt như lần trước nữa. Tuy sẽ đánh có hơi đau chút, nhưng sau khi hết đau, tốc độ tu luyện hình như sẽ càng nhanh, thể chất cũng càng tốt hơn đó.”

Cảm nhận được dòng nguyên lực mệnh môn trong thân thể, nghĩ đến chỗ tốt khi bị sét đánh, Diệp Thạch lại rục rịch lên.

Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, tính tình Diệp Thạch thật đúng là nhớ ăn không nhớ đánh.

Nhưng mà, thứ lôi kiếp này đúng là có thể tẩy kinh phạt tủy, nếu vận dụng tốt mà nói, quả thật cũng là một tài nguyên không tồi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

284. Chương 284

“Không có đan dược bát cấp, lực hấp dẫn của đan điểm đối với đả tu luyện giả cao thủ liền nhỏ hơn rất nhiều, ngày mai ta sẽ luyện một lò Kim Dương Đan.” Mộ Thần trầm tư một chút rồi nói.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Cũng tốt, tuy rằng gần đây hấp thu rất nhiều nguyên thạch, nhưng tu vi ta đều không thể nào tăng lên, khó trách phụ thân nói, đã vào cảnh giới võ tông, muốn tăng tu vi vô cùng khó.”

Mộ Thần “...” Lời này của Diệp Thạch mà để cho mấy võ tông bên ngoài nghe được, nói không chừng sẽ tức giận đến hộc máu. Tốc độ tu luyện như vậy mà còn ngại chậm?

Mộ Thần tại treo lên bảng tạm ngừng kinh doanh bên ngoài cửa hàng, mang Diệp Thạch tìm một địa phương yên lặng, chuẩn bị luyện chế Kim Dương Đan lần thứ hai.

Có một lần kinh nghiệm, lần này Mộ Thần chuẩn bị nhiều hơn lần trước một ít.

Diệp Thạch theo thường lệ bố trí tầng cấm chế thật mạnh bên ngoài.

Ngoài bí cảnh có người nhìn thấy Mộ Thần và Diệp Thạch đóng cửa tạm ngừng kinh doanh, lại nhìn thấy Diệp Thạch bắt đầu bố trí cấm chế, nhất thời sôi trào.

“Nhìn tình hình này thì chắc là lại muốn luyện chế đan dược bát cấp.”

“Kim Dương Đan trong đan điểm của Mộ Thần đã bán sạch rồi còn gì, ta thấy có người cầm Kim Dương Quả đi đổi, hơn phân nửa là lại muốn luyện chế Kim Dương Đan.”

“Lần trước không thấy được, lần này không thể bỏ qua.”

“Lúc này mới qua bao lâu mà hắn lại muốn luyện đan dược bát cấp, không biết lần này có thể thành công hay không.”

“Mặc kệ là có thành công hay không, đây là luyện dược sư bát cấp luyện đan đó, nhìn một cái cũng đáng giá.”

Cả đám luyện dược sư nhanh chóng chạy đi thông báo, trong chốc lát các luyện dược sư từ mọi nơi như thủy triều tràn vào.

Lần trước, sau khi Mộ Thần luyện đan xong vẫn có rất nhiều luyện dược sư chạy tới đây, tuy rằng không thấy được cái gì, nhưng phần lớn đám luyện dược sư này đều không có rời đi.

Lần này ngay từ đầu khi Diệp Thạch bố trí trận pháp, số luyện dược sư trong nháy mắt chạy tới đã có tới mấy trăm người.

Ô Phượng nhìn đám luyện dược sư chỉ chớp mắt đã chạy tới đây, sắc mặt kỳ lạ.

Bình thường rất khó gặp được một luyện dược sư thất cấp, nhưng bây giờ chỗ này lại hội tụ tới trên trăm đầu người, sợ là hơn phân nửa luyện dược sư thất cấp ở Trung Châu đều đang ở nơi này, thịnh cảnh như thế đúng là ít thấy.

Ô Phượng nhìn qua Mộ Thần, cảm xúc nhìn không được mà phập phồng. Mộ Thần có biết chính mình có mệnh lớn, hấp dẫn được sự chú ý

của nhiều lão quái vật như thế không?

Ở trong bí cảnh, Mộ Thần lấy ra một cái đan lô, một ngọn lửa màu xanh thiêu đốt trên tay Mộ Thần, Mộ Thần từ từ nhắm hai mắt, không ngừng thưởng thức ngọn lửa trên tay, như đang tự hỏi chuyện gì.

Cả đám luyện dược sư gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Thần, trên mặt đều mang theo vẻ hưng phấn khó nói thành lời.

“Mộ Thần thật sự lại muốn luyện chế Kim Dương Đan nữa?” Ô Phượng suy nghĩ nói.

Bạch Thần Tinh cười khò: “Không biết.”

Ô Phượng khoanh tay, con mắt chuyển chuyển. Những luyện dược sư bát cấp sau khi luyện chế xong một loại đan dược bát cấp, họ đều sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian để bổ xung lại tinh nguyên, nhưng Mộ Thần lại không có làm như vậy.

Ô Phượng không biết, Mộ Thần đã dùng Kim Dương Đan, lại tu luyện một thời gian không ngắn trong Linh Tháp, thực lực tinh tiến không ít, thân thể sớm đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Bạch Thần Tinh nhìn chăm chăm Mộ Thần, hừ lạnh một tiếng: “Hy vọng lần này hắc sẽ không chặt vật như lần trước.”

Ô Phượng nhún vai nói: “Hắc là sẽ không, nói như thế nào thì hắc cũng là người từng có kinh nghiệm.”

... ..

“Bắt đầu, bắt đầu rồi!”

Nhìn thấy Mộ Thần mở mắt ra bắt đầu luyện đan, ngoài bí cảnh, hơn một ngàn người đồng thời lấy ra ảnh thạch, bắt đầu ghi hình.

Động tác Mộ Thần lưu loát vô cùng, lần trước nhìn Mộ Thần luyện đan cũng rất thông dong, nhưng bởi vì là lần đầu tiên, thế nên vẫn cảm thấy có chút trúc trắc, lần luyện đan này Mộ Thần mới lộ ra một cỗ phong phạm đại sư khó có thể diễn tả.

“BáchLuyệnToànĐanPháp!”

“Trừu TiBácKiến Pháp!”

“HuyềnVânThủ!”

“PhânThủy Lưu Vân Thủ!”

...

Nhóm luyện được sư tụ chung một chỗ, thỉnh thoảng có người sợ hãi than lên, trên mặt bọn họ mỗi người đều mang theo vẻ kích động khó nói thành lời.

Bên trong bí cảnh, Diệp Thạch mắt không nháy nhìn chăm chăm Mộ Thần, thỉnh thoảng nhìn lên không trung, như là chờ mong, lại như là kiên kị.

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhíu mày, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Ô Phượng thấy Bạch Thần Tinh vậy thì nói: “ThầnTinh, người không cần khẩn trương như vậyđâu, lần trước Mộ Thần không biết sự lợi hại củadân kiếp, lần nàyhắn đãcó kinh nghiệm, sẽ khônggiốnglần trướcnữa đâu.”

Bạch Thần Tinh nhẹ hít một hơi: “Hy vọnglànhư thế.”

... ..

Trước cửa đan điền Mộ thị, một võ hoàng trợn to mắt, trong mắt đầy vẻ thống hận.

“Sao có thể như vậy được, mấy ngày trước tanhòitrúngTốtÂmĐan,nócần phải cóbổngốc linh thảo thất cấpcộngnguyên bộ ngọc giảnkèm theo mớiđổiđược, ta khôngchịu đổi, kết quả, qua thêmhai ngàynữa đầităng tớisáugốc linh thảo thất cấp cùng ngọc giản, đổi không nổi nữa.”

“Mịa! Vẫn là tiểu tử Tưởng Phong kia thông minh, là người đầu tiên đến đổi đan dược. Tiểu tử kia tay không bắt sói, chỉ lấy tin tức của hai cái linh mạch mà đổi được tới hai viên đan dược, đúng là làm người ta hâm mộ ghen tỵ mà!”

“Đan điểm này không môn nữa hả?”

“Không thể nào, chủ điểm sẽ nhanh chóng khai trương lại thôi, với lại mặc dù giá cả có hơi mắc chút, nhưng vậy cũng đỡ hơn bên ngoài rồi.”

“Các người nhìn kia...” Trên bầu trời, kim sắc lôi vân đang tụ tập lại, “Dị tượng cũng như lần trước, là đan dược bát cấp sắp xuất thế!”

“Ta nói sao đan điểm lại đột nhiên đóng cửa, thì ra là do Mộ Thần phải luyện đan.”

“Như vậy, chờ hẵn luyện đan xong xuôi, hẳn là đan điểm có thể mở lại.”

... ..

Ngoài bí cảnh, cả đám luyện dược sư đều sôi trào.

“Lôi vân tụ lại kia! Vậy mà lại thành công! Thật đúng là tuyệt thế thiên tài mà!”

“Người này đến cùng luyện đan thuật như thế nào vậy!”

Diệp Thạch nhìn không trung, đôi mắt sáng quắc.

Nhìn thấy lôi kiếp đánh xuống, Diệp Thạch đã sớm bày trận địa sẵn sàng đón địch, xông lên, không nói hai lời liền đánh về một quyền.

Sau khi dùng Kim Dương Đan, vô luận là thực lực hay là thể chất, Diệp Thạch đều có biến hóa như thoát thai hoán cốt, lôi kiếp lần này không hề đánh cho Diệp Thạch da tróc thịt bong, mà là thật sự bị Diệp Thạch đánh về.

Mắt thấy lôi kiếp bị đánh về, trên mặt Diệp Thạch lập tức hiện lên tiêu dung đắc ý.

Bạch Thần Tinh nhìn nụ cười trên mặt Diệp Thạch, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tràn đầy sùng nịch nói: “Đứa nhỏ Diên Tinh này cứ luôn hấp ta hấp tấp như vậy.”

“Diên Tinh không được nuôi chiều từ bé nên lúc này mới đi xa được!” Ô Phượng cười nói.

Mộ Thần mở mắt ra, nhìn lôi vân trên bầu trời. Lần này vì bảo hiểm, đan dược Mộ Thần luyện ra vẫn như trước là sáu viên. Vốn thì theo thực lực tăng lên, luyện đan thuật của Mộ Thần cũng có tiến bộ hơn, có thể thử luyện chế một lần nhiều đan dược hơn.

Lần trước luyện chế xong đan dược, Mộ Thần cơ hồ tinh bì lực tận, lần này luyện chế xong đan dược, Mộ Thần lại vẫn có thể cảm giác được nguyên lực đang tự nhiên vận chuyển trong thân thể.

Mộ Thần ăn vào Hồi Nguyên Đan trước đó chuẩn bị, nguyên lực nháy mắt được bổ sung bảy tám phần.

“Oanh.” Mộ Thần xông lên giao chiến cùng lôi kiếp.

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn Mộ Thần Diệp Thạch đang đắm chìm trong lôi kiếp, có hơi hoang mang hỏi: “Ha bọn họ đang làm gì?”

Lần trước Mộ Thần lấy ra mảnh nhỏ kỳ quái có thể chống được lôi kiếp, Ô Phượng còn tưởng rằng lần này hẳn cũng sẽ trực tiếp lấy vật kia ra, lại không nghĩ rằng, Mộ Thần lại lựa chọn cứng đối cứng.

Bạch Thần Tinh nhìn, chằm chằm trong chốc lát mới nói: “Đại khái là đang lôi kiếp luyện thể.”

Ô Phượng có chút bất đắc dĩ nói: “Người trẻ tuổi hiện nay đúng là quá điên cuồng.”

Bạch Thần Tinh mỉm cười: “Đúng là tự tìm phiền toái thật, rõ ràng là không cần phải chịu phần tội này.”

Ô Phượng nói: “Trong lần lôi kiếp trước, Diên Tinh không tiếp được mấy chiêu, nhưng mà lần này, Diên Tinh ứng phó với đan kiếp lại rất thành thạo. Theo ta thấy, Diên Tinh hẳn đã trở thành võ tông tam tinh.”

Bạch Thần Tinh nói: “Hẳn là thế, lôi kiếp của đan được bát cấp cũng không phải nhỏ, không tới trình độ võ tông tam tinh thì sẽ rất khó ứng phó.”

“Mới qua mấy ngày thôi mà Diên Tinh đã đi tới bước này, Thần Tinh, tư chất nhi tử này của người có vẻ tốt hơn người một chút đấy.” Ô Phượng cười nói.

Bạch Thần Tinh cũng cười: “Tất nhiên là ta hy vọng Diên Tinh có thể đi xa hơn ta.”

“Luyện thể thuật của Mộ Thần cũng không tồi!” Ô Phượng hí hửng nói.

Mộ Dung Phong sở dĩ có thể uy hiếp tánh mạng Diên Tinh, không phải bởi vì bản thân hắn có bao nhiêu lợi hại, mà bởi do Linh Tháp quá lợi hại, Mộ Dung Phong tại cảnh giới võ tông còn phải dựa vào Linh Tháp mới

đối phó được Diệp Thạch. Ô Phượng vẫn luôn nghĩ, nếu như Mộ Thần không có Linh Tháp, vậy giữa hắn và Diệp Thạch thì ai lợi hại hơn.

Giờ nhìn tình hình này, tựa hồ nếu dùng tay không, Mộ Thần ngăn cản được nhiều lời kiếp hơn.

“Mộ Thần nhất định phải luyện thể thuật nhiều hơn, nếu không, chờ tới lúc thăng cấp võ tôn, hắn sẽ mất mạng.” Bạch Thần Tinh chợt nói.

Ô Phượng sững sốt, sau đó nói: “Cũng phải.”

Lúc Mộ Thần thăng cấp võ tôn đã dẫn phát Ngũ Sắc Lôi, người như vậy, khi tiến vào võ tôn nhất định sẽ dẫn ra lời kiếp càng khủng bố. Thế nên trước khi thăng cấp, để lời kiếp đánh đánh nhiều hơn, thích ứng thêm một chút, cũng không có chỗ hỏng.

Đan kiếp ngày càng khủng bố, Mộ Thần một lần nữa lấy ra mảnh nhỏ đan lô ngăn cản.

“Mộ Thần đúng là không có tiền đồ, bị chút vết thương liền lấy linh khí chặn.” Bạch Thần Tinh khinh thường nói.

Ô Phượng bất đắc dĩ: “Có thể chống đến lúc này đã không tồi rồi.” Vừa nãy Bạch Diên Tinh chống không được, đã sớm đi qua một bên đứng, lúc đó cũng không thấy Bạch Thần Tinh quở trách cái gì, mà thời gian Mộ Thần chống đỡ so với Bạch Diên Tinh còn dài hơn.

Bạch Thần Tinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh thầm nghĩ, tên Bạch Thần Tinh này ngày càng ngạo kiều, tuổi đã bao nhiêu rồi mà còn ngạo kiều, muốn làm loại à!

Đan kiếp vừa chấm dứt, Mộ Thần liền thu lại chỗ đan dược, mang theo Diệp Thạch nhanh chóng rời đi.

Thấy thân ảnh Mộ Thần và Diệp Thạch đều đã biến mất, không ít luyện dược sư đều là vẻ mặt tiếc nuối.

“Thật đúng là quá kinh người, vậy mà lại thành công, ta còn tưởng rằng lần trước là hăn may mắn chứ.”

“Lần trước thật sự là lần đầu tiên Mộ Thần luyện chế đan dược bát cấp, lần này cũng thật sự là lần thứ hai.”

“Thủ pháp của hăn lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, đúng là rất tuyệt.”

... ..

Bạch Thần Tinh nhìn đám luyện dược sư quần chúng kích động, nói nhỏ: “Không phải chỉ là luyện ra đan dược bát cấp thôi sao, nhìn đám người kia kích động chưa kia.”

Ô Phượng cười: “Đây chính là đan dược bát cấp cơ mà, huống chi, mọi người đây không phải là chưa từng thấy sao? Do mới mẻ nên mới thế.” Bình thường làm gì có chuyện luyện dược sư ở trước mặt người nhiều như vậy luyện đan, đối mặt với cả đám người, luyện dược sư nào còn có thể luyện ra được đan dược.

“Bạch đạo hữu, con rể nhà người quả là giỏi!”

“Bạch đạo hữu có một con rể như vậy, người không cần lo lắng không đủ đan dược nữa rồi.”

“Bạch đạo hữu, ánh mắt con người đúng là quá tốt!”

“Bạch đạo hữu, ta muốn nhờ Mộ Thần luyện một lò Huyền Vân Đan bát cấp, tới lúc đó, mong rằng Bạch đạo hữu ở trước mặt Mộ Thần nói tốt vài câu.”

...

Một đám cao thủ võ tôn nhất thời nhào tới chỗ Bạch Thần Tinh.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

285. Chương 285

“Hạ đạo hữu!” Ngụy Bạch Lâu hướng tới Hà Hiền gọi một tiếng.

“Là ngụy huynh à, có chuyện gì không?” Hà Hiền hỏi. Ngụy Bạch Lâu là tháp chủ luyện khí tháp, cũng có chút giao tình với Hà Hiền, nhưng mà giao tình cũng không sâu.

Ngụy Bạch Lâu cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là không ngờ trận pháp tháp lại cất dấu một vị luyện dược sư bát cấp như vậy, Hà huynh, người che dấu sâu quá nha!”

Hà Hiền cười gượng, nói: “Ngụy huynh nói đùa, Mộ Thần thật sự quá điệu thấp, thân phận của hắn trong trận pháp tháp chỉ là một trận pháp sư lục cấp và một tu luyện giả võ hoàng nhất tinh, ta cho dù có nằm mơ cũng thật không ngờ hắn sẽ biến hóa nhanh chóng trở thành luyện dược sư bát cấp, đúng là không ngờ tới.”

“Hà huynh, chẳng lẽ người không phát hiện một chút xúu nào không đúng hết?” Ngụy Bạch Lâu hỏi.

Hà Hiền nhìn vẻ mặt Ngụy Bạch Lâu, chỉ cảm thấy đối phương như đang viết trực tiếp mấy chữ “sao người lại có mắt không trông như thế” lên mặt.

Hà Hiền lắc đầu, cười khổ nói: “Thực xấu hổ, ta chỉ cảm thấy Mộ Thần có khả năng đang ẩn giấu một chút thực lực, nhưng thật sự không

nghĩ tới, hắn vậy mà lại ẩn giấu nhiều như vậy.”

Nguy Bạch Lâu nhìn hình ảnh, nói: “Kỳ thật Mộ Thần rất trọng tình nghĩa.”

Mộ Thần là loại người, nếu người phạm đến hắn, hắn sẽ ra tay độc ác vô tình, nhưng chỉ cần người không trêu chọc hắn, hắn sẽ thủ hạ lưu tình với người.

Hà Hiền gật đầu: “Đúng thế.” Hà Tĩnh Nguyệt mà tới đan điểm đổi đan thì đều là lấy giá ổn định thành giao, người khác lại không có đãi ngộ như vậy.

“Bạch gia thật có phúc.” Hà Hiền nhìn thoáng qua phương hướng Bạch Thần Tinh.

Nguy Bạch Lâu cũng quay qua nhìn phương hướng Bạch Thần Tinh, cười nói: “Quả thật. Nhưng theo quy củ Bạch gia thì song nhi không gara ngoài, không biết mấy đồ cổ Bạch gia có thể buộc Mộ Thần đi vào Bách Sát Luyện Trận không, nếu chọc Mộ Thần tức giận, vậy đúng là vui rồi.”

Hà Hiền nói: “Nhìn thái độ Mộ Thần đối với Bạch Diên Tinh thì biết, hắn không có khả năng dễ dàng buông tha Bạch Diên Tinh. Theo ta thấy, cho dù Mộ Thần bị mấy đồ cổ kia chọc tức, hắn cũng sẽ mang Bạch Diên Tinh theo bỏ trốn.”

Nguy Bạch Lâu gật đầu: “Cũng phải.”

... ..

Trong bí cảnh.

“Lôi vân vừa nảy hình như là đan vân, chắc là Mộ Thần lại luyện chế đan dược bát cấp.” Trang Cẩn rầu rĩ nói.

Sắc mặt Mộ Dung Phong thay đổi, tên Mộ Thần kia đang suy nghĩ gì?! Mình nói với hắn việc trao đổi phương thuốc, vậy mà hắn còn luyện đan, mở đan điểm, tu luyện, thăng cấp, một khắc cũng không rảnh rỗi. Chẳng lẽ hắn thật sự không quan tâm sống chết của Khúc Tâm Dương một chút nào sao?

Trang Cần đưa ánh mắt sâu kín nhìn Mộ Dung Phong, Mộ Dung Phong chỉ cảm thấy yết hầu mình như bị ngạnh lại, cảm giác khó khăn, áy náy xoay tròn trong lòng.

“A Phong, khi nào ngươi mới có thể luyện ra đan dược bát cấp vậy?” Trang Cần đầy mong chờ hỏi.

“Sẽ nhanh thôi.” Mộ Dung Phong nói, hơi chột dạ tránh ánh nhìn Trang Cần.

Trang Cần giơ giơ nắm tay, nói: “Cố lên A Phong, ta tin tưởng ngươi sẽ không kém hơn Mộ Thần.”

Mộ Dung Phong cười có chút mất tự nhiên.

“Ta nghe nói, thực lực Mộ Thần đã là võ tông tứ tinh.” Giang Triệu Lâm bỗng mở miệng.

Sắc mặt Mộ Dung Phong âm trầm, bọn họ bảo Mộ Thần đi đổi phương thuốc vào hai mươi ngày sau, ban đầu nghĩ trong hai mươi ngày, năm người đều sẽ thăng cấp võ tông, nhất định có thể tìm về mặt mũi.

Nào biết, không ngờ được Mộ Thần lại thăng cấp nhanh như thế, chiếu theo tình hình hiện tại, cho dù đến lúc đó tất cả bọn họ đều đã thăng cấp võ tông, thì họ cũng chưa chắc đối phó được Mộ Thần, huống chi, bên cạnh Mộ Thần còn có một Diệp Thạch thực lực không kém.

“Nhìn tình hình vừa rồi, lần này Mộ Thần hẳn là vẫn luyện đan thành công.” Tăng Mặc trầm ngâm nói.

Trang Cẩn nhẹ hít một hơi: “Trong khoảng thời gian này, bên trong bí cảnh lại có mấy võ hoàng thăng cấp lên võ tông.”

Nước ngoài có thể có thiên tài, thì ở nơi nhân tài tập trung như Trung Châu, thiên tài cũng không thiếu.

Đại khái là bị Mộ Thần cùng mấy người bên Trang Cẩn kích thích, mấy ngày nay, cả đám võ hoàng đều đang tìm kiếm một bước để đột phá.

Kỳ thật, dù là như thế thì vốn cũng không thể có nhiều võ tông như vậy xuất hiện.

Nhờ đan điểm Mộ Thần mở ra bán các loại linh đan, vì thế võ tông trong bí cảnh mới xuất hiện nhanh chóng như vậy.

Nhóm tu luyện giả nhờ dùng linh đan trong đan điểm Mộ thị mà trở thành võ tông, sau khi nếm được ngon ngọt lại điên cuồng tìm kiếm linh dược, hướng về phía Mộ Thần đưa đổi, Mộ Thần có không muốn phát tài cũng không được.

Ở trong bí cảnh, thực lực chinh thể của tu luyện giả tăng lên, do vậy cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với đám người Trang Cẩn, có nhiều lần Trang Cẩn vừa đuổi tới địa điểm, đồ vật đã bị người ta nhanh chân đến trước lấy đi.

“Trong bí cảnh chỉ có một phần phương thuốc Phản Linh Đan thôi à?” Giang Triệu Lâm bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Mộ Dung Phong nhíu mày: “Người có ý gì?”

Giang Triệu Lâm lo lắng: “Có thể nào, Mộ Thần kỳ thật đã có được phần thưởng thuộc Phản Linh Đan khác, cho nên hẳn mới không nóng nảy một chút nào hết.”

Mộ Dung Phong xanh mặt nói: “Chắc là không có khả năng này đâu.”

... ..

Đan điểm Mộ thị một lần nữa khai trương, chỉ trong một lát thôi mà tu luyện giả tràn vào vô số kể.

Ngày đầu tiên khai trương lần hai, số lần hoàn thành giao dịch một lần nữa đột phá. Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, Mộ Thần lại đạt được hai loại linh dược bát cấp.

Hôm sau.

Một người mặc một bộ áo choàng màu đen, mang theo mặt nạ bảo hộ màu đen, toàn thân che kín đi vào đan điểm.

Lão hồ nhìn người nọ, lười biếng hỏi: “Tiểu Hắc, ngươi muốn loại đan dược gì?”

“Ta muốn thăng cấp võ tông.”

Lão hồ liếc mắt nhìn người nọ một cái, thầm nghĩ người cả một thân màu đen này có vẻ đầu óc không được tốt lắm. Võ tông? Ở trong bí cảnh này, mọi người đều muốn thăng cấp võ tông, nhưng mà đại bộ phận đều không thể thăng cấp.

“Chỗ chúng ta có đan dược có thể giúp thăng cấp võ tông, đó là Tố Tâm Đan, Phá Tông Đan, vân vân. Mà thứ này đều rất quý đấy, Tiểu Hắc, ngươi xác định người đổi được à?”

Nam nhân áo đen lấy ra một cái hộp ngọc nói với Tháp Linh: “Làm phiên thay ta chuyển cho Mộ đại sư.”

Tháp Linh lóe lóe mắt, nhìn nam nhân áo đen vài lần, cuối cùng nhận lấy hộp ngọc, chui vào trong Linh Tháp.

Diệp Thạch nhìn thấy Tháp Linh tiến vào thì hỏi: “Người lấy vào cái gì vậy? Không phải là thuốc nổ đó chứ?”

Tháp Linh xem thường liếc nhìn Diệp Thạch: “Không có văn hóa thật đáng sợ, đây là linh dược đây.”

Mộ Thần mở hộp ngọc ra, đôi mắt lập tức co lại.

“Là trái cây gì vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Hồi Hồn Quả.”

Diệp Thạch tròn to mắt: “Cái gì? Hồi Hồn Quả? Đó không phải là...”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Chính xác, đúng là như người nghĩ.”

Diệp Thạch mở to mắt nói: “Đây đúng là người tốt mà! Cứ vậy mà đưa Hồi Hồn Quả vào ngọc giản tới đây luôn!”

Mộ Thần cười bất đắc dĩ: “Người cho rằng người ta là Bồ Tát à? Trên ngọc giản này chỉ có năm chữ, ‘Chủ dược Phản Linh Đan’.”

Diệp Thạch: “...”

“Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài gặp người này.” Mộ Thần đứng dậy nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được!”

Đối phương hào phóng như vậy, cái gì cũng không muốn mà đã trực tiếp đưa trái cây tới đây, hẳn là không khó chơi hơn tiện nhân Trang Cần

kia. Một Trang Du vừa đi thì một Trang Cẩn lại tới, không hiểu tại sao luôn có người đối nghịch với mình!

Thân ảnh Mộ Thần và Diệp Thạch đột nhiên xuất hiện trong đàn điểm, cả đám tu luyện giả không khỏi ngây người, sau khi phục hồi lại tinh thần thì mọi người sôi nổi cung kính chào hỏi cùng Mộ Thần.

“Xin lỗi các vị, đàn điểm bỗng có việc gấp, hôm nay không tiếp tục kinh doanh được, ngày khác các vị lại đến nha.”

Mộ Thần đã nói như vậy rồi, đám tu luyện giả dù có không muốn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Không quá một hồi, trong cửa hàng, trừ nam nhân áo đen kia còn ở thì tất cả đều lui sạch sẽ.

“Thứ kia là do người đưa tới?” Mộ Thần đánh giá nam tử đối diện, hỏi.

Nam nhân áo đen gật đầu: “Đúng thế.”

“Ngọc giả ở đâu?” Mộ Thần hỏi.

“Ta đặt ở một nơi khác.” Nam nhân áo đen thản nhiên trả lời.

“Thế người muốn cái gì?”

“Ta muốn thăng cấp võ tông.” Nam nhân áo đen nói.

Nếu chỉ là muốn thăng cấp võ tông thì hẳn là cũng không có gì quá ghê gớm, khí tức người này đã đến võ hoàng cửu tinh đỉnh, chỉ kém một bước thôi là có thể trở thành võ tông ngay.

“Ta đã hạ cấm chế trên người mình, nếu như trong vòng một tháng mà ta không thể tiến vào võ tông, như vậy ta sẽ tự bạo mà chết, mà nếu như ta tự bạo

mà chết, vậy cái ngọc giản kia cũng sẽ vỡ vụn.” Nam nhân áo đen nói với ngữ khí bình tĩnh.

Diệp Thạch ngốc hồ hồ nhìn nam nhân nọ, ánh mắt trừng lớn, “Người hạ cấm chế cho chính mình? Người cần gì phải làm như vậy? Một võ hoàng cửu tinh như người cần gì phải suy nghĩ không thông như thế?”

“Ta đã chịu đủ, ta thật sự đã làm võ hoàng cửu tinh đủ lắm rồi!!” Nam nhân áo đen có chút điên cuồng nói lớn.

Diệp Thạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi: “Người là Liệt Hình Thiên?”

Nam nhân áo đen thản nhiên liếc mắt nhìn Diệp Thạch, không có đồng ý, cũng không có phản bác: “Cứ coi như vậy đi. Nếu các người có thể giúp ta thăng cấp võ tông, ngọc giản kia ta sẽ tự dâng hai tay lên đưa, còn nếu không thể, vật kia cũng đành phải đồng thời hủy diệt cùng ta.”

Mộ Thần truyền âm hỏi Diệp Thạch: “Liệt Hình Thiên là ai vậy?”

Diệp Thạch lập tức truyền âm lại: “Ta từng nghe phụ thân nói, Liệt Hình Thiên đã từng là một tuyệt thế thiên tài, tu luyện Lục Kiếm Tiên khó có thể chống đỡ, am hiểu vượt cấp khiêu chiến.”

“Mới mười chín tuổi mà người này đã là võ hoàng cửu tinh, thế nhưng từ đó tới mười năm sau, hắn vẫn luôn ở cảnh giới võ hoàng cửu tinh. Hắn trước sau đã từng thử ba lượt đột phá võ tông, đều thất bại hết. Mà tuy rằng hắn vẫn luôn là võ hoàng, thế nhưng võ tông chết trên tay hắn lại không dưới hai bàn tay.”

Mộ Thần nhíu mày. Liên tục thất bại ba lượt, nếu vẫn không thể đột phá võ tông, vậy hy vọng sau này sẽ càng ngày càng nhỏ bé, khó khăn sẽ càng lúc càng lớn.

“Đan dược đột phá võ tông bình thường hẳn cũng đã không còn hiệu quả gì với người đứng chứ?” Mộ Thần nói.

Rất nhiều đan dược đột phá võ tông đều chỉ hữu hiệu trong lần đầu tiên dùng, hiệu quả sau này lại rất nhỏ, thậm chí còn phản tác dụng.

Nam nhân áo đen gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Tốt! Tâm Đan thì sao?” Mộ Thần hỏi.

Nam nhân áo đen lắc đầu, “Còn chưa dùng.”

Mộ Thần vươn tay nắm cổ tay nam nhân áo đen, vận nguyên lực dạo qua một vòng, sau đó có chút bất đắc dĩ nhíu mày.

Sau mỗi lần đột phá thất bại thì vách chương đột phá võ tông lại đầy hơn một phần, Mộ Thần có thể cảm nhận được, tầng vách chương kia đầy khó nói thành lời.

Tháp Linh loạn choạng nói nhỏ trong thức hải Mộ Thần, “Hết thuốc chữa, hết thuốc chữa. Vách chương thăng cấp đầy như thế, vô vọng hơn cả vô vọng luôn!”

Lão hổ nằm trên đỉnh đầu Mộ Thần, vui sướng khi người gặp họa nói: “Tiểu bạch kiếm chủ nhân, hình như ngươi gặp được một vấn đề khó khăn không nhỏ thì phải!”

Diệp Thạch tò mò hỏi Mộ Thần: “Thế nào?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không ra làm sao cả, ‘Tận nhân lực – trithiên mệnh’*thôi.”

*Cố gắng hết tài năng của bản thân thì mới hiểu được trời ban cho ta cái gì

Mộ Thần đánh giá nam nhân áo đen vài lần, âm thầm nghĩ quả nhiên thiên hạ không có bữa cơm cho không, cái người “hắc quỷ” này thật sự đã ra cho hắn một vấn đề khó khăn không nhỏ. Nghe nói những người tu luyện Lục Kiếm Tiên đều là kẻ điên, người này thật đúng là vô cùng điên, không thành công liền tự bạo.

Mộ Thần có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, sự tồn tại của võ hoàng cửu tinh như vậy ở nước ngoài đã coi như là tồn tại cao nhất rồi, kết quả, không ngờ ở Trung Châu lại có người bởi vì vẫn luôn là võ hoàng cửu tinh mà xấu hổ muốn tự tuyệt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

286. Chương 286

Mộ Thần khoanh tay đánh giá nam nhân áo đen, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Chính người đã có chuẩn bị gì chưa?”

Nam nhân áo đen lấy ra một cái thiết cầu vết tích loang lỗ, giao cho Mộ Thần rồi nói: “Đây là thứ ta tìm được trong một di mật võ tông, người đó cũng đã từng thăng cấp thất bại hai lần, sau đấy người đó cuối cùng cũng thăng cấp, không biết có phải có liên quan tới cái thiết cầu này không.”

“Mộ Thần, thứ này nhìn có hơi quen.” Diệp Thạch bước tới quan sát rồi nói.

Mộ Thần gật đầu: “Hình như là từng nhìn thấy rồi.”

Mộ Thần từ trong Linh Tháp lấy ra một cái hộp gấm, trong hộp gấm là một thiết cầu nhìn không khác lắm với thiết cầu mà nam nhân áo đen lấy ra.

Thiết cầu trên tay Mộ Thần là do lúc trước Mộ Thần có được trong di mật Kim gia, Mộ Thần vẫn luôn không hiểu nó là cái gì.

Hai khối thiết cầu vừa gặp nhau, chúng đồng thời nổ rộ ra kim quang, vậy mà lại nhanh chóng dung hợp làm một, hóa thành màu hoàng kim, mặt ngoài quả thiết cầu hoàng kim hiện lên một ít văn tự kỳ quái.

“Cái gì thế?” Diệp Thạch hỏi.

Sắc mặt Mộ Thần thản nhiên: “Là một loại minh văn trợ giúp võ hoàng thăng cấp võ tông.”

“Có Tồn Tâm Đan, Linh Tông Trộn, với lại thêm cái minh văn này nữa, vậy đã đủ chưa?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần lắc đầu thở dài: “Không biết, hẳn là có chút cơ hội.”

Diệp Thạch thật cẩn thận mà hỏi: “Có bao nhiêu cơ hội vậy?”

“Haiphần.” Mộ Thần chậm chước nói.

Diệp Thạch nghe được câu trả lời từ Mộ Thần, nhất thời có loại cảm giác muốn ngã bất tỉnh, “Mới haiphần thôi á?!”

Diệp Thạch nhìn thoáng qua nam nhân áo đen, nghĩ thầm người này chết chắc rồi. Đan dược, trận pháp, minh văn, ba loại đều dùng mà cũng chỉ có hai phần cơ hội, người này nhất định sẽ tự bạo mà chết.

Mộ Thần: “Không chừng còn là chưa được hai phần ấy.” Loại tình huống này của Liệt Hình Thiên cơ hồ có thể xưng là bệnh nan y.

Diệp Thạch nhíu mày: “Với ba loại thủ đoạn đó mà haiphần tỷ lệ cũng không có sao?” Y rõ ràng cảm nhận được khí tức trên người Liệt Hình Thiên rất cường thịnh, chỉ kém một chút thôi là đột phá được võ tông rồi.

“Kỳ thật là có một biện pháp, có lẽ có thể thử một lần.” Mộ Thần trầm tư một chút mới nói.

“Là gì?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Là Linh Tâm Đan. Có thể hiểu được là khi đến một cảnh giới, có loại đan dược này thì sẽ năm chắc được thêm ba phần.” Mộ Thần nói.

“Linh Tâm Đan là đan dược gì vậy, lợi hại tới vậy sao? Cả Linh Tông Trận, mình vẫn với lại Tố Tâm Đan cũng mới chỉ được chưa đến nửa phần thôi.” Diệp Thạch mở to mắt, nói thẩn.

“Là một loại đan dược rất tốt.” Mộ Thần nói.

Cũng là do hãn gần đây chiếm được Linh Âm Hạnh, mới biết được còn có một loại đan dược bát cấp như thế.

... ..

Ngoài bí cảnh, nhóm luyện dược sư tụ tập lập tức nổ tung.

“Linh Tâm Đan? Mộ Thần đến cùng là muốn gì đây!”

“Chẳng lẽ hãn muốn dùng Linh Tâm Đan bát cấp trợ giúp một võ hoàng đột phá võ tông? Quá đại tài tiểu dụng, quá phung phí của trời mà!” Linh Tâm Đan là đan dược bát cấp, bình thường dùng để trợ giúp võ tông thăng cấp võ tôn.

“Rốt cuộc thì trong tay Liệt Hình Thiên có cái gì mà lại làm Mộ Thần động tâm như thế? Không ngờ lại nghĩ luôn tới việc vận dụng đan dược bát cấp!”

“Mộ Thần là đang nói giỡn hay là nghiêm túc vậy?!”

“Chẳng lẽ hãn tính luyện chế Linh Tâm Đan? Kim Dương Đan nhiều nhất chỉ có thể xem như một loại đan dược giữa ranh giới thất cấp cùng bát cấp, Linh Tâm Đan tuy rằng cũng là đan dược bát cấp hạ cấp, nhưng luyện chế lại vô cùng khó khăn, độ khó hơn xa Kim Dương Đan.”

“À mà biết được, chờ rồi xem, nếu Mộ Thần thật muốn luyện chế Linh Tâm Đan, vậy chúng ta đây lại có phúc được thấy rồi.”

“Lấy thực lực Mộ Thần, luyện chế Kim Dương Đan thì miễn cưỡng đủ, nhưng để luyện chế Linh Tâm Đan thì chỉ sợ còn chưa đủ.”

“Liệt Hình Thiên trước sau ba lượt thăng cấp võ tông đều thất bại, nếu không hạ quyết tâm thì đích thật sẽ không còn cơ hội thăng cấp võ tông. Nếu tiểu tử này thật sự thăng cấp được, vậy bên trong bí cảnh lại có thêm một tuyệt thế hung nhân.”

...

Bạch Thần Tinh cau mày, chẳng lẽ là vì... phương thuốc Phản Linh Đan? Nếu như thật sự là vì thứ này, vậy Mộ Thần thật sự là... làm cho hắn không biết nên nói gì.

... ..

Trong bí cảnh.

Liệt Hình Thiên nhìn Mộ Thần, chấp tay tất cung tất kính nói: “Hết thầy làm phiền Mộ thiếu.”

Mộ Thần cười: “Một cuộc sinh ý mà thôi, Linh Tâm Đan có thể thành hay không ta còn phải nghiên cứu thêm, mình vẫn cũng thế. Hy vọng Liệt thiếu cho ta thời gian bảy ngày.”

Chín ngày sau chính là thời gian mà đám hỗn đản Trang Căn bên kia hẹn Mộ Thần Diệp Thạch dùng Linh Tháp trao đổi phương thuốc, nếu con đường Liệt Hình Thiên này đi không thông, vậy dù có ghê tởm như thế nào, hắn cũng phải đi tới gặp đám Trang Căn kia.

Liệt Hình Thiên liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, nói: “Có thể.”

Diệp Thạch có chút khó hiểu nhìn Mộ Thần, nghiêng đầu hỏi: “Mình vẫn phải nghiên cứu thì ta hiểu, nhưng tại sao Linh Tâm Đan cũng phải nghiên

cứu? Mộ Thần đã là luyện được sư bát cấp rồi mà, như vậy mà còn không luyện ra được Linh Tâm Đan sao?”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng ta là luyện được sư bát cấp, nhưng mà với Linh Tâm Đan, ta thật sự không nắm chắc một chút nào cả.”

Diệp Thạch: “...”

“Vì sao? Linh Tâm Đan khó luyện lắm hả?” Diệp Thạch khó hiểu hỏi.

“Bởi vì Linh Tâm Đan cũng là đan được bát cấp.” Liệt Hình Thiên mở miệng nói.

“Hả?!” Diệp Thạch che miệng, không dám tin nhìn Mộ Thần, một lúc lâu mới đề thấp thanh âm nói: “Có cần thiết không?”

Mộ Thần khoanh tay, không hề gì nói: “Nếu không có nó, xác xuất thành công sẽ rất thấp.”

Liệt Hình Thiên tu luyện Lục Kiếm Tiên, thể kiếm khó thể ngăn cản, trong cùng giai chỉ có vài địch thủ mà thôi. Thế nhưng, nó lại tồn tại một cái nhược điểm trí mạng, vách chương thăng cấp võ tông vô cùng dày, đột phá vô cùng khó khăn.

Liệt Hình Thiên một đường tu luyện xuôi gió xuôi nước, sư phụ Liệt Hình Thiên còn tưởng rằng tuy lúc Liệt Hình Thiên thăng cấp võ tông sẽ hơi khó khăn một chút, nhưng cũng không đến mức khó lắm.

Lần đầu tiên Liệt Hình Thiên thử đột phá cũng không có quá mức coi trọng, thế cho nên thất bại; lần thứ hai Liệt Hình Thiên chuẩn bị đầy đủ động thủ lần nữa, đáng tiếc, vẫn bị thất bại; lần thứ ba, được ăn cả ngã về không, và vẫn như trước không thành công.

Ba lượt thất bại, tạo thành kết quả chính là, Liệt Hình Thiên muốn đột phá võ tông đã thành chuyện cơ hồ không có khả năng.

Sư phụ của Liệt Hình Thiên – Ân Nghịch Thiên cũng từng nghĩ tìm cho Liệt Hình Thiên một viên Linh Tâm Đan, tuy nhiên luyện được sư bát cấp ở Trung Châu chỉ có mấy người, với lại đan dược bát cấp làm gì dễ tìm như vậy.

Mộ Thần và Liệt Hình Thiên đàm luận một hồi, liền chui vào trong Linh Tháp.

Ngày hôm sau, đan điểm khai trương như bình thường, nhưng trong đan điểm lại có thêm một gã sai vặt hắc y.

... ..

Sau khi tiến vào võ tông tam tinh, thực lực Diệp Thạch liền hoãn lại, mắt thấy Mộ Thần đi nghiên cứu đan dược, Diệp Thạch mới đem tầm mắt phóng tới trận pháp thuật của mình.

Diệp Thạch lấy ra quyển sách trận pháp gia truyền, tinh tế nghiên cứu.

Sau khi trở lại Bạch gia, Diệp Thạch vốn định giao sách trận pháp ra, thế nhưng ở Bạch gia chỉ có Bạch Thần Tinh và Diệp Thạch là có thể mở sách trận pháp, Bạch Thần Tinh không muốn, thế nên sách trận pháp liền vẫn luôn đặt ở trên người Diệp Thạch.

Ở đan điểm, diễn tịch và nguyên liệu có liên quan về trận pháp cũng có thể đổi lấy linh đan, gần đây có không ít thứ về trận pháp được lấy để đổi với đan dược.

Diệp Thạch hết sức chuyên chú nghiên cứu trận pháp tại trong Linh Tháp, đủ loại tri thức về trận pháp sôi nổi tiến vào trong đầu óc Diệp Thạch.

Diệp Thạch từ từ chìm đắm vào việc học tập trận pháp, trong mắt trừ bỏ trận pháp thì không còn thứ khác dư thừa.

Từng đợt linh quang màu xanh từ trên người Diệp Thạch bay ra, Tháp Linh trốn ở sau lưng Diệp Thạch, đôi mắt lóe sáng, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ba ngày sau, Diệp Thạch đột nhiên mở mắt ra, Linh Văn Nhãn phiếm lên quang mang tử kim.

“Ồ, ta là võ tông tứ tinh rồi?” Diệp Thạch ngạc nhiên.

“Đúng thế, người tu luyện hơn ba ngày, nhân sáu lần thời gian vì đang trong Linh Tháp, nhân thêm mười lần thời gian vì đang trong bí cảnh, thời gian dài như vậy, đối ở bên ngoài đã hơn nửa năm, tiến vào tứ tinh cũng chẳng là gì.” Tháp Linh sâu kín nói.

“Làm thế nào ta lại tiến vào tứ tinh được? Ta hoàn toàn quên rồi.” Diệp Thạch hoang mang nói.

Tháp Linh cười: “Tứ tinh mà thôi, bên ngoài đang có một đồng võ tôn chờ chém người với Mộ Thần kia kia.”

Diệp Thạch nhíu mày, không để ý tới lời Tháp Linh, hỏi: “Ta muốn dùng trận pháp thật một chút, ta muốn bày một trận giả lập.”

Tháp Linh gật đầu: “Đi đi, dùng xong thì nhanh chóng đi tìm linh mạch, mới có mấy ngày thôi mà người đã dùng hết ba cái linh mạch, người bại gian như vậy không tốt chút nào.”

Diệp Thạch đen mặt: “Người nói đùa à, rõ ràng đều là người dùng, người nhìn bộ dáng của người đi...”

“Bộ dáng của ta thì làm sao?” Tháp Linh không hiểu.

“Mập, mập chết đi được!” Diệp Thạch tức giận nói. Linh Tháp vốn không thể dùng béo gầy để hình dung, nhưng Tháp Linh lại cho Diệp Thạch một loại cảm giác núc na núc ních, “Người nhìn bộ dáng của người đi, nhiều hồ lô như thế kia.” Góc mái hiên Linh Tháp treo đầy các loại tiểu hồ lô chất ngọc đủ kiểu dáng, các hồ lô tạo hình vô cùng giống nhau, đều lộ ra một cổ khí tức thần thánh.

Tháp Linh bất đắc dĩ: “Người nhanh đi trận pháp thất đi, không phải là người muốn bày trận pháp giả lập sao? Nhanh đi đi!”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng, chui vào trong trận pháp thất.

Tháp Linh đưa ánh mắt sâu kín nhìn bóng dáng Diệp Thạch. Lúc Diệp Thạch vừa đọc sách không lâu, y liền tiến nhập trận pháp ngộ đạo, mà lần này Diệp Thạch ngộ đạo hơn ba ngày, tương đương với hơn nửa năm thời gian bên ngoài.

Không ngờ lại có người ngộ đạo trong thời gian dài như vậy, đại khái là Diệp Thạch còn chưa có ý thức được, rằng lần ngộ đạo này mang đến bao nhiêu chỗ tốt cho y. Tháp Linh âm thầm nghĩ.

... ..

Ngày thứ tư.

Liệt Hình Thiên vẫn như cũ ở lại trong đan điểm, nhìn thấy Diệp Thạch đi ra thì không khỏi sửng sốt, “Bạch thiếu sao lại đột nhiên xuất quan, Mộ thiếu đâu?”

Hai mắt Diệp Thạch tỏa sáng, nói: “Mộ Thần còn đang nghiên cứu, ta vừa nghĩ tới một vài thứ có khả năng hữu dụng, cho nên đi ra thử một lần.”

Liệt Hình Thiên có chút ngạc nhiên hỏi: “Là cái gì vậy?”

“Cấp bậc Linh Tông Trận ban đầu có chút thấp, thế nên ta thay đổi một chút, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.” Diệp Thạch tràn đầy tự tin nói.

Liệt Hình Thiên cười gật đầu: “Thì ra là thế!”

Liệt Hình Thiên nghe thấy lời Diệp Thạch nói, trong lòng có chút không cho là đúng, tuy rằng Liệt Hình Thiên không cho rằng Diệp Thạch có năng lực thăng cấp trận pháp, nhưng mà cũng không có phản bác gì.

“Người có muốn theo ta đi xem không?” Diệp Thạch quay đầu hỏi Liệt Hình Thiên.

Liệt Hình Thiên gật đầu: “Có.” Ở đan điểm có Tháp Linh với lão hồ nhin, người bình thường cũng không dám lỗ mãng, Liệt Hình Thiên ở trong đan điểm cũng chỉ là một đồ trang trí.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

287. Chương 287

Ô Phượng nhìn Diệp Thạch trong hình, đầy cổ quái nói với Bạch Thần Tinh: “Thần Tinh, con của người nói, đã thay đổi Linh Tông Trận của Bạch gia các người.”

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, thản nhiên gật đầu: “Ta nhìn thấy.”

“Người cảm thấy, có thể làm được?” Ô Phượng gượng hỏi.

Bạch Thần Tinh hí mắt, ngẫm nghĩ một chút: “Người thường làm không được, nhưng Diên Tinh trong trận pháp thuật có tư chất kiệt xuất, thế nên cũng có khả năng.”

Ô Phượng: “...” Bạch Thần Tinh mỗi lần gặp phải chuyện về Diệp Thạch thì liền thành ngu xuẩn.

“Diên Tinh tư chất kiệt xuất, tương lai có lẽ có hi vọng thay đổi Linh Tông Trận, ấy nhưng dù sao tuổi hiện tại của y vẫn còn hơi nhỏ.” Bên cạnh Bạch Thần Tinh, một vị trưởng lão trận pháp sư thất cấp trong Bạch gia uyển chuyển nói.

“Làm sao người biết hiện tại Diên Tinh làm không được? Không nên dùng tiêu chuẩn của các người tới bình phán con ta.” Bạch Thần Tinh lạnh lùng liếc nhìn vị trưởng lão kia.

Nghe được lời nói này và thần sắc nghiêm nghị của Bạch Thần Tinh, vị trưởng lão Bạch gia kia ngượng ngùng ngậm miệng.

Ô Phượng tràn đầy thương hại liếc nhìn vị trưởng lão Bạch gia kia.

Linh Tông Trận là do một vị Bạch gia tổ tiên trận pháp sư cửu cấp sáng chế, là cơ mật cao nhất trong Bạch gia, nếu những người khác trong Bạch gia nói muốn thay đổi muốn thăng cấp Linh Tông Trận, chỉ sợ là sẽ bị người khác cười đến rụng răng, nhưng nếu người nói lời này là Bạch Diên Tinh, người ở chỗ này tuy muốn cười, nhưng đối mặt với Bạch Thần Tinh thì cũng cười không nổi.

“Hàtháp chủ, người cảm thấy Diệp Thạch có hi vọng thăng cấp Linh Tông Trậkhông?” Một trận pháp sư thất cấp bên cạnh hỏi Hà Hiền.

Hà Hiền long tay áo, thản nhiên cười nói: “Muốn thăng cấp trận pháp thất cấpthìchỉ có trận pháp sư bát cấpmới có thểlàm được, trình độBạch thiếu tuy rằngrấtcao, nhưngmà...Tuy nhiên, nếu Bạch Thần Tinh đạo hữuđãnóirằngBạch thiếu có thể,vậy thìcó lẽcũngcó thể, dù saothì‘hiếu con sao bằng cha’.”

Hà Hiền ngoài miệng nói như vậy, trong mắt lại lộ ra nét không tin tưởng.

... ..

Diệp Thạch đi tới một khu đất trống cách đàn điểm không xa, sau đó nói với Liệt Hình Thiên: “Được rồi,ởchỗnày đi.”

Liệt Hình Thiên phối hợp gặt đầu.

Diệp Thạch lấy ra hơn một ngàn cây trận kỳ cùng một đồng nguyên liệu trận pháp mà Liệt Hình Thiên căn bản không biết, bắt đầu bố trí trận pháp.

Các loại nguyên liệu trận pháp từ trên tay Diệp Thạch bay ra, một cái đại trận từ từ thành hình.

Ngay từ đầu Diệp Thạch bố trí trận pháp, quanh thân đã lập tức lộ ra một cỗ chuyên chú và tự tin nói không nên lời.

Các loại trận pháp quyết huyền ảo từ trên tay Diệp Thạch bay ra, từng cây trận kỳ được nhanh chóng đặt vào vị trí.

Một pháp trận to lớn từ từ bị Diệp Thạch nặn ra.

Vô số trận văn phức tạp khó phân được Diệp Thạch cười xe nhẹ đi đường quen đánh ra. Nhìn động tác của Diệp Thạch, đám trận pháp sư ngoài bí cảnh kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

“Diên Tinh thiếu gia đánh trận văn thật nhanh!”

Bạch Thần Tinh nói: “Xem ra, trận pháp thuật của Diên Tinh lại đề cao.”

“Diên Tinh thiếu gia thật lợi hại.” Rất nhiều trận văn mà Diệp Thạch đánh ra đều là trận văn thất cấp cao cấp. Trong Bạch gia, trận pháp sư có thể nắm giữ được nhiều trận văn thất cấp như vậy, thiếu càng thêm thiếu.

Hơn một ngàn cây trận kỳ hợp thành một trận văn huyền ảo, nhìn qua vô cùng đồ sộ.

Diệp Thạch vừa bày trận pháp xong, bất chợt thanh quang lóe ra, trong trận tản ra từng làn thanh vụ, cả đại trận lộ ra một cỗ tiên khí.

Ngoài bí cảnh, Hà Hiền mở to mắt, mắt không nháy nhìn Diệp Thạch bố trí hoàn thành trận pháp.

“Hà đạo hữu, người thấy trận pháp Bạch thiếu bố trí thế nào?” Một võ tôn cạnh Hà Hiền hỏi.

Hà Hiền cười xấu hổ: “Chúng ta ở bên ngoài nhìn, cho nên có thể không chính xác lắm, đến cùng như thế nào thì ta cũng không thể hiểu hết. Nhưng nhìn dị tượng khi trận pháp thành hình, ít nhất nó đã là trận pháp thất cấp thượng phẩm, thậm chí có khả năng là trận pháp thất cấp cực phẩm!”

“Chẳng lẽ, Diệp thiếu thật sự thay đổi được Linh Tông Trận?”

Hà Hiền nói: “Mặc dù là trận pháp thất cấp cực phẩm, nhưng nó có phải có công hiệu giống Linh Tông Trận có thể trợ giúp võ giả thăng cấp hay không, thì ta không thể biết. Trong lịch sử cũng từng có chuyện thăng cấp cấp bậc trận pháp, thế nhưng công hiệu trận pháp lại bỗng chuyển biến.”

Sở dĩ Linh Tông Trận trân quý, đó là bởi vì nó có công năng giúp người khác đột phá, nếu Diệp Thạch tăng cấp bậc trận pháp lên, nhưng lại đồng thời cải biến công năng, vậy giá trị của cái trận pháp này liền không còn lớn nữa, thế nhưng nếu công năng không biến, tác dụng còn tăng cường, vậy thì nó sẽ vô cùng có giá trị.

Linh Tông Trận khác với đan dược, đan dược ăn xong sẽ hết, nhưng mà Linh Tông Trận lại có thể sử dụng lần nữa, nhiều lắm chỉ tiêu hao một chút nguyên thạch, nếu như Diệp Thạch thật sự tăng công năng ban đầu của Linh Tông Trận lên, như vậy...

... ..

Liệt Hình Thiên hỏi Diệp Thạch: “Diệp thiếu, đây là Linh Tông Trận sau khi đã thăng cấp sao?”

Từng tiếng phạm từ xa xa truyền đến, Liệt Hình Thiên chỉ cảm thấy như có một thanh búa đang nện lên tầng vách chương thật dày của mình. Còn chưa có tiến vào trong trận mà đã có uy thế như thế, vậy nếu tiến vào trong trận thì sẽ như thế nào đây?

Tâm tình tĩnh lặng của Liệt Hình Thiên bỗng nhiên nóng lên.

Diệp Thạch đứng bên ngoài trận pháp, nhìn Liệt Hình Thiên hỏi: “Người cảm giác thế nào? Tuy rằng không có tiến vào trong trận, nhưng hẳn là người có thể cảm giác được một ít.”

Liệt Hình Thiên đáy lòng không cho là đúng đối với việc Diệp Thạch thăng cấp Linh Tông Trận đã sớm trở thành hư không, nghe được câu hỏi của Diệp Thạch, lúc này thận trọng trả lời: “Có hiệu quả, rất có hiệu quả.”

Diệp Thạch lập tức nghiêm túc cảnh cáo: “Người đừng có xông bậy thử thăng cấp, chờ Mộ Thần xuất quan rồi nói sau, nếu như người thất bại một lần nữa, lúc đó thật sự là chết chắc luôn đấy.”

Liệt Hình Thiên nghe vậy, nhanh chóng lui về phía sau hai bước.

Diệp Thạch đắc ý cười nói với Liệt Hình Thiên: “Còn chưa có chấm dứt đâu.”

Liệt Hình Thiên có chút ngoài ý muốn: “Còn chưa có chấm dứt sao?”

Diệp Thạch gật đầu cười thần bí: “Đúng vậy!”

Diệp Thạch xoay người, từng đạo trận văn từ trên tay Diệp Thạch bay ra, nhưng không có vào trong trận pháp.

Ô Phượng nhãn mày hỏi: “Thần Tinh, Diệp Thạch đang làm gì thế? Không phải trận pháp đã bố trí xong rồi sao?”

“Phương Pháp Thăng Trận.” Bạch Thần Tinh lẩm bẩm.

Ô Phượng hỏi: “Phương Pháp Thăng Trận? Có ích lợi gì?”

Bạch Thần Tinh thản nhiên nói: “Thăng cấp bậc trận pháp.”

“Rất ít nghe nói tới, lại là chỉ có ở Bạch gia các người sao?” Ô Phương hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ là người hiểu cái này có rất ít.”

“Vì sao?” Ô Phương tò mò.

“Phương Pháp Thăng Trộn, bình thường chỉ có trận pháp sư bát cấp mới có thể lĩnh ngộ được.” Bạch Thần Tinh nói.

Ô Phương nhìn không được trừng lớn mắt: “Cái gì?!”

Bên trận pháp tháp, Hà Hiền nhìn Diệp Thạch sử dụng Phương Pháp Thăng Trộn, bất đắc dĩ mà hít một hơi, là một tuyệt thế thiên tài, nhưng lại không thuộc về trận pháp tháp, vì sao Diệp Thạch lại cố tình là nhi tử của Bạch Thần Tinh?!

Bạch gia đã có một Bạch Thần Tinh, lại có thêm một Diệp Thạch, xem ra trận pháp tháp xuống dốc đã được định thành kết cục.

Diệp Thạch đứng ở trước trận pháp, không ngừng tung các loại trận kỳ ra dung nhập vào trận pháp, các loại trận văn huyền ảo trên tay như thủy triều mà tràn ra...

Thanh vụ nồng đậm thỉnh thoảng dâng lên trong trận pháp, cảnh tượng nhìn đồ sộ vô cùng.

Ánh mắt Diệp Thạch hóa thành sắc tử kim, Diệp Thạch như đang lâm vào ác mộng, hoàn toàn quên hoàn cảnh quanh mình, chỉ biết không ngừng thăng cấp trận pháp.

Mấy trăm đạo thanh quang hội tụ lại chỗ trung tâm trận pháp, một cột sáng màu xanh thẳng hướng lên trời, chỉ trong chốc lát, trên bầu trời lơ lửng

hiện ra, muôn hình vạn trạng.

... ..

“Xảy ra chuyện gì!” Ô Phượng thì thào nói.

“Trận pháp bát cấp xuất thế, trận pháp kiếp tới.” Bạch Thần Tinh cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ô Phượng mở to mắt, “Diên Tinh đã là trận pháp sư bát cấp rồi?”

Bạch Thần Tinh mở to mắt, gắt gao nhìn chăm chăm quầng sáng, trong mắt nồng đậm bất an, nắm tay siết chặt.

Quang mang tử kim trong mắt Diệp Thạch tán đi, nhìn lên không trung, vẻ mặt có chút mờ mịt, “Làm sao vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt Diệp Thạch, trái tim Ô Phượng nhảy dựng lên, sẽ không phải là, sẽ không phải là... Diệp Thạch căn bản không biết có trận pháp kiếp?!

Ô Phượng nhìn qua Bạch Thần Tinh hỏi: “Thần Tinh, người có từng đề cập với Diên Tinh về trận pháp kiếp không?”

Bạch Thần Tinh gắt gao cắn răng, không có đáp lời.

Trong bí cảnh.

“Trận pháp kiếp tới.” Liệt Hình Thiên nói.

“Trận pháp kiếp là cái gì cơ?” Diệp Thạch nhíu mày hỏi.

Liệt Hình Thiên nghe thấy lời Diệp Thạch nói, nhất thời có loại xúc động muốn điên. “Trận pháp kiếp là cái gì cơ?” á, một trận pháp sư bát cấp

như Diệp Thạch vậy mà ngay cả trận pháp kiếp là cái gì cũng không biết, đến cùng thì người này học trận pháp như thế nào vậy!

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng cũng có loại cảm giác dở khóc dở cười, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, Mộ Thần thân là trận pháp sư bát cấp lại coi rẻ đan kiếp, thiếu chút nữa bị đan kiếp đánh chết, Diệp Thạch thì rõ ràng ngay cả chuyện sau khi trận pháp bát cấp bố trí xong sẽ xuất hiện lôi kiếp cũng không biết.

Hai cái tên ngu ngốc khuyết thiếu thường thức cơ bản về đan thuật và sách trận pháp, cổ tình còn trẻ tuổi đã đều thành luyện được sư bát cấp, trận pháp sư bát cấp.

“Trận pháp bát cấp xuất thế sẽ có trận pháp kiếp, tựa như đan kiếp ấy.” Liệt Hình Thiên khô khốc nói.

Diệp Thạch nhìn lôi vân trên bầu trời, trong mắt hiện lên vài phần đề phòng, “Trận pháp kiếp rất lợi hại phải không?”

“Đương nhiên.” Liệt Hình Thiên nói.

Liệt Hình Thiên dừng một chút, có chút không hiểu: “Phụ thân ngươi chưa từng đề cập với ngươi về trận pháp kiếp sao?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có, phụ thân ta chưa nói.”

Ngoài bí cảnh.

“Thần Tinh, ngươi không đề cập với Diên Tinh về chuyện này à?” Bạch Huy hỏi.

Bạch Thần Tinh căng mặt nói: “Ta, ta cho rằng không nhanh như vậy, nên cũng không có nghĩ tới.”

Ô Phượng: “...” Cũng phải! Người thường ai sẽ nghĩ đến nhanh như vậy, Bạch Diên Tinh năm nay vừa mới đủ hai mươi tuổi thì phải.

Diệp Thạch nhìn trên bầu trời ngày càng tụ nhiều lôi vân, nhú mây nói với Liệt Hình Thiên: “Nhanh! Nhanh đi tìm Mộ Thần! Một mình tang ăn không được!”

Tiếng nói Diệp Thạch vừa dứt, một tia chớp liền hướng về phía Diệp Thạch đánh xuống.

Diệp Thạch không nói thêm gì với Liệt Hình Thiên, bay thẳng đến chỗ lôi kiếp đánh tới.

Liệt Hình Thiên nhìn Diệp Thạch đang đắm chìm trong lôi kiếp, nhất thời do dự giữa tìm kiếm Mộ Thần hay là lưu lại hỗ trợ.

Một thân ảnh nhanh như điện chớp phi đến, Liệt Hình Thiên nhìn thấy người tới, nhất thời thở ra một hơi.

Bạch Thần Tinh thấy Mộ Thần xuất hiện, cũng lập tức thở ra một hơi.

Ánh mắt Diệp Thạch quét thấy Mộ Thần, vẻ lo lắng trên mặt tức khắc biến mất, chợt như đánh máu gà lao thẳng về phía lôi kiếp.

Liệt Hình Thiên nhìn sắc mặt Diệp Thạch biến hóa, nhất thời có loại cảm giác cổ quái.

Diệp Thạch vừa nảy đang còn lo lắng mình xảy ra chuyện, nhưng Mộ Thần vừa tới, Diệp Thạch liền không còn lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Thần hỏi.

Liệt Hình Thiên vội trả lời: “Bạch thiếu bà ỷ ra Linh Tông Trận đã được thay đổi, sau đó lại không biết dùng thủ đoạn gì, thăng cấp trận pháp lên tới bát cấp, kết quả là đưa tới lôi kiếp.”

Mộ Thần nhíu mày: “Thạch Đầu đúng là quá xằng bậy.” May mà hắn đúng lúc phát hiện không ổn, chung quanh không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm, nếu như Thạch Đầu xảy ra chuyện, rồi người ta bỏ đá xuống giếng thì làm thế nào?

Muốn bố trí trận pháp cũng có thể kêu hắn mà!

Thấy Diệp Thạch có chút cố hết sức đối phó lôi kiếp, Mộ Thần đi lên trước, cản trở một phần lôi kiếp xuống. Thực lực Diệp Thạch thăng cấp đến võ tông tứ tinh, trong khoảng thời gian này Mộ Thần cũng có tiến bộ, đã là võ tông ngũ tinh.

Cường độ trận pháp kiếp Diệp Thạch dẫn động lần này yếu hơn đan kiếp Mộ Thần dẫn ra, hai người không có dùng thủ đoạn đặc biệt gì, chỉ bằng vào thân thể mà cản

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

288. Chương 288

Trong bí cảnh.

Đám thiếu niên Bạch gia trợn mắt há mồm nhìn lồi kiếp.

“Thiếu Vũ huynh, lồi kiếp này có phải là trận pháp kiếp không?” Một hồi lâu Bạch Tề Duyệt mới hồi phục lại tinh thần, hỏi Bạch Thiếu Vũ.

Bạch Thiếu Vũ: “Ta nghĩ chắc là thế.”

Bạch Tề Duyệt sửng sốt: “Là trận pháp bát cấp xuất thế? Trong bí cảnh này có trận pháp sư bát cấp?”

Bạch Thiếu Vũ nhú mày: “Không biết.”

Bạch Tề Duyệt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cười đắc ý, “Ta biết rồi! Là Diên Tinh! Y đã trở thành trận pháp sư bát cấp! Mộ Thần đã là luyện được sư bát cấp, nếu như Diên Tinh không tiến bước thì sẽ bị nam nhân của y vượt xa, thế nên trận pháp kiếp này nhất định là do Diên Tinh làm ra!”

Bạch Cẩm Nhạc nhú mày nói: “Cũng không nhất định là Bạch Diên Tinh. Không phải là cạnh Trang Cẩn cũng có một người có trận pháp thuật rất lợi hại sao?”

“Mấy người bên Trang Cẩn chỉ biết dựa vào Linh Tháp, nếu mà không có Linh Tháp hạ, đám người Trang Cẩn kia đã sớm bị Diên Tinh miếu sát rồi ấy. Lúc trước cái tên võ tông bên Trang Cẩn còn

từng khiêu chiến với Diên Tinh khi vẫn là võ hoàng, đúng là không biết xấu hổ.” Bạch Tề Duyệt vô cùng khinh thường.

“Nơi lôi kiếp hiện ra hình như cách đan điểm Mộ thì không xa! Hẳn là Diên Tinh, hoặc cũng có lẽ là Mộ Thần.” Bạch Thiếu Vũ nói nhỏ.

“Hẳn không phải là Mộ Thần đâu. Mộ Thần đã là luyện được sư bát cấp rồi, nếu như Mộ Thần thật sự thành trận pháp sư bát cấp, như vậy chẳng phải Diên Tinh sẽ cả ngày lo lắng Mộ Thần bị cướp đi sao.” Bạch Tề Duyệt bất đắc dĩ cười.

“Mộ Thần ưu tú như thế, cũng chẳng trách Diên Tinh luôn lo lắng.” Bạch Thiếu Vũ cảm thán.

... ..

Bên nhóm người Trang Căn.

“Đây là lôi kiếp gì thế? Hình như không giống lôi kiếp khi tu luyện giả thăng cấp võ tông, cũng không giống như là đan kiếp?” Trang Căn nói.

Tăng Mặc siết chặt tay, sắc mặt tối đen.

“Đây không phải là trận pháp kiếp sao!” Giang Triệu Lâm nhướng mày nói.

“Hình như là thế thật.” Mộ Dung Phong gật đầu.

Trước đó khi bọn họ ở trong Mệnh Tộc, họ đã từng nhìn thấy tộc nhân Mệnh Tộc bố trí trận pháp bát cấp rồi dẫn động lôi kiếp, tình hình lúc đó rất giống hiện tại.

“Chẳng lẽ Mộ Thần đã trở thành trận pháp sư bát cấp?” Trang Căn chần chờ một chút mới hỏi ra.

Tăng Mặc nghiêng rằng nghiêng lợi phản bác: “Hắn không phải là hăn, hăn chỉ vừa mới luyện ra đan dược bát cấp, làm sao có thời giờ nghiên cứu trận pháp được!”

“Ta nghe nói trận pháp thuật của Bạch Diên Tinh ở trên cơ Mộ Thần, có thể nào là y không?” Mộ Dung Phong nói.

“Bạch Diên Tinh có lợi hại tới như vậy sao? Tanghe A Dukể, Bạch Diên Tinh chỉ là một tên kỹ sinh trùng, cái gì cũng không biết, chỉ biết xài nguyên thạch mà Mộ Thần tâm tâm khổ khổ kiếm được, còn phô trương lãng phí, vong ân phụ nghĩa... Người như vậy sao có thể trở thành trận pháp sư bát cấp được chứ!” Trang Cẩn nhíu mày lại, nói với vẻ tràn đầy oán niệm.

“Cũng có lẽ là do người khác. Trong bí cảnh có nhiều người như thế, có thể là cao thủ che dấu nào đấy.” Mộ Dung Vũ nói.

Trang Cẩn đảo mắt, nhìn qua Tăng Mặc, “A Mặc, trận pháp thuật của người tới trình độ nào rồi? Có tới bát cấp chưa?”

Nghe thấy câu hỏi của Trang Cẩn, trên mặt Tăng Mặc nhất thời hiện lên vẻ khó khăn.

Mộ Dung Phong nhìn vẻ mặt Tăng Mặc như ăn phải ruồi bọ, trong lòng nhất thời cân bằng hơn một chút, cuối cùng cũng có người lĩnh hội sự khổ sở của hăn.

... ..

Ngoài bí cảnh.

Hà Hiền trừng lớn mắt, đại ra nhìn Diệp Thạch trong quầng sáng. Diệp Thạch vậy mà lại là trận pháp sư bát cấp!

Gia hỏa Bạch Thần Tinh nghịch thiên này, sinh ra một đứa con so với hãn càn nghịch thiên hơn.

Hà Hiền có chút cứng ngắc chuyển ánh mắt về phía Bạch Thần Tinh. Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, biểu tình vì lo lắng mà cơ hồ muốn ăn thịt người lúc trước đã trở thành hư không, hãn lại khôi phục vẻ mặt tiên khí bay bay.

Vô số võ tôn đưa ánh mắt lên người Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh này, có một đứa con rể là luyện dược sư bát cấp, hiện giờ lại có thêm một đứa con là trận pháp sư bát cấp, cái vận may này...

Mấy võ tôn không hện mà cùng đi tới phía Bạch Thần Tinh, vây quanh hãn.

“Bạch đạo hữu, con trai của người đúng thật là tuyệt thế thiên tài!”

“Bạch đạo hữu à, quả đúng là cha nào con nấy, xem ra lệnh lang lập tức sẽ ‘trò giỏi hơn thầy’ nha!”

“Bạch đạo hữu, đúng là không nghĩ tới mà! Con người mới có chút tuổi như thế mà đã là trận pháp sư bát cấp rồi, thật không biết là y học trận pháp như thế nào.”

“Bạch đạo hữu, người xem thử coi trận pháp do lệnh lang bố trí có còn giống Linh Tông Trận không? Nó còn có tác dụng giúp người ta thăng cấp không?” Ngụy Bạch Lô hỏi.

Ngụy Bạch Lô vừa hỏi xong, mấy võ tôn còn lại đều im lặng chờ Bạch Thần Tinh trả lời.

Bạch Thần Tinh cười trả lời: “Chúng ta ở đây đều như nhìn hoa trong sương, không chính xác được, nhưng nhìn tình hình này thì hãn là trận pháp

vẫn có hiệu quả trợ giúp đột phá.”

Bạch Thần Tinh vừa nói xong, sắc mặt cả đám võ tôn đều có chút khác thường. Ở Trung Châu có không biết bao nhiêu võ tông đang dậm chân ở cảnh giới võ tông cửu tinh, nếu như trận pháp này thực sự có hiệu quả trợ giúp võ tông đột phá, như thế cánh cửa Bạch gia sợ là sẽ bị đập phá luôn.

... ..

Trong bí cảnh.

Mộ Thần tức giận nhìn Diệp Thạch, lo lắng trách cứ: “Sao lúc người muốn bố trí trận pháp lại không gọi ta? Lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?” May mà hắn phát hiện sớm, nếu không...

Diệp Thạch thè lưỡi, xấu hổ nói: “Tại ta thấy người đang luyện đản nên không có gọi người, ta cũng không nghĩ tới cái trận pháp kia lại đột nhiên biến thành bát cấp, còn gặp phải lôi kiếp... Đây là ngoài ý muốn nha!”

Tháp Linh lập tức bay ra, xuy xuy nở nụ cười, “Tiểu bạch kiểm đại nhân, người thật đúng là quá ngốc! Ngốc đến trình độ này nhưng người thì, trên cơ bản đã... bất trị. Ha ha ha...”

Diệp Thạch đen mặt, tức giận nhìn Linh Tháp, “Người...”

Tháp Linh chớp chớp mắt, trấn an nói: “Tiểu bạch kiểm đại nhân, kỳ thật người cũng không cần quá lo lắng, tháp chủ đại nhân cũng không quá thông minh, ngu xuẩn xứng với ngu ngốc, quá hợp, quá hợp luôn!”

Diệp Thạch: “...”

Liệt Hình Thiên dờ khóc dờ cười nhìn Tháp Linh, nếu như Mộ Thần với Diệp Thạch còn bị gọi là ngu xuẩn, ngu ngốc, vậy những người khác chẳng phải đều là ngốc chết đi được sao?

Mộ Thần vung tay lên, thu Thập Linh vào trong thức hải.

“Mộ Thần, người nhìn này, đây là trận pháp của bổ trứ đây.” Diệp Thạch có chút đặc ý chỉ vào đại trận vừa mới bố trí xong.

Mộ Thần gật đầu khen: “Thập Linh rất lợi hại.”

Ánh mắt Diệp Thạch sáng rực: “Thật vậy hả?”

“Đương nhiên, cả trận pháp bát cấp cũng bị người bố trí ra, người còn có thể không lợi hại sao? Trận pháp của ta còn chưa có tới bát cấp đâu.” Mộ Thần cười.

Diệp Thạch cười nói: “Mộ Thần thông minh như thế kia, không qua bao lâu cũng sẽ là trận pháp sư bát cấp thôi.”

Mộ Thần lắc đầu bất đắc dĩ: “Nào có dễ dàng như vậy.”

Diệp Thạch: “Người thấy trận pháp này có thể trợ giúp võ hoàng thăng cấp võ tông không?”

Mộ Thần quan sát trận pháp, sau đó nói: “Nếu như không có tính sai, vậy trận pháp này hẳn là đã không thể gọi là Linh Tông Trận nữa, ở trình độ nhất định, nó đã có tác dụng trợ giúp võ tông thăng cấp võ tông!”

Diệp Thạch gật đầu, đặc ý dào dạt nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, Thập Linh đã rất lợi hại đó nhé.”

Mộ Thần tràn đầy sùng nịnh: “Đương nhiên đương nhiên, ta biết người rất lợi hại.”

Ngoài bí cảnh, đôi mắt Ô Phụng mở to nhìn Diệp Thạch, nếu thật sự như Diệp Thạch đã nói, trận pháp bày ra có tác dụng giúp võ tông đột phá võ tông, vậy đó thật sự là rất đáng sợ...

Hàng năm, Bạch gia dựa vào bên ngoài thuê Linh Tông Trận mà thu hoạch vô cùng nhiều tiền lời, nếu như trận pháp này thực sự có hiệu quả trợ giúp võ tông đột phá võ tôn, như thế khi Bạch gia cho bên ngoài thuê trận pháp này, càng là sẽ kiếm tới mỗi tay.

... ..

Mộ Thần vuốt cằm, trầm tư một chút rồi nói: “Ta đã nghiên cứu gần xong Linh Tâm Đan rồi, nghỉ ngơi thêm một chút là có thể thử luyện chế. Có Linh Tâm Đan, hơn nữa thêm trận pháp này, cơ hội có thể đạt tới chín phần, hơn nữa thêm một ít thủ đoạn khác, chắc là không còn kém bao nhiêu.”

Ngoài bí cảnh, không ít người bởi vì những lời này của Mộ Thần mà nổi tung.

“Mộ Thần này có ý gì?! Không phải là hắn muốn đồng thời dùng một cái trận pháp bát cấp cùng với một viên đan dược bát cấp để giúp Liệt Hình Thiên thăng cấp đấy chứ??”

“Không nghe Mộ Thần nói sao? Trừ hai thứ này ra thì còn có thủ đoạn khác đấy.”

“Từ khi nào mà võ hoàng thăng cấp lại dùng tới đan dược bát cấp với trận pháp bát cấp vậy! Muốn người ta giảm thọ sao!”

“Không biết trong tay Liệt Hình Thiên có cái gì mà làm cho Mộ Thần phí nhiều tâm sức như thế nhỉ?”

“Nếu như đã dùng tới trận pháp bát cấp với đan dược bát cấp mà Liệt Hình Thiên còn không thể thăng cấp được, vậy hẳn thật sự chỉ có thể chết.”

“Mộ Thần mới nói nghỉ ngơi một hồi rồi sẽ luyện chế Linh Tâm Đan, như vậy, lát nữa hẳn là sẽ mở lò luyện đan?”

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch trở lại trong Linh Tháp tu dưỡng một hồi, thương thế do bị trận pháp kiếp đánh xuống liền khép lại. Mắt thấy Mộ Thần sắp xuất quan, chuẩn bị luyện chế Linh Tâm Đan.

“Ra rồi ra rồi!” Cả đám luyện dược sư ngoài bí cảnh hưng phấn hét lên.

Vào lần đầu tiên Mộ Thần luyện chế Kim Dương Đan, luyện dược sư có mặt ở đó cũng không nhiều, cũng không có ai lưu vào ảnh; lần thứ hai thì không giống thế, có vô số luyện dược sư cao cấp đi tới, người lưu vào ảnh thạch cũng không biết bao nhiêu mà đếm.

Cho dù nhân số lưu vào ảnh thạch vô cùng đông đảo, cộng với các đại thương hội cũng phục chế hình ảnh Mộ Thần luyện chế Kim Dương Đan, thế nhưng vẫn rất có xu thế bán hết.

Hiện giờ, hình ảnh Mộ Thần luyện chế Kim Dương Đan cơ hồ đã ở trong tay mỗi luyện dược sư.

Có rất nhiều nữ luyện dược sư trẻ tuổi, trong tay mỗi người đều có tới mấy phần hình ảnh Mộ Thần, Mộ Thần nghiễm nhiên trở thành thần tượng mới nhất trong nhóm luyện dược sư tuổi trẻ, cũng là người trong mộng của vô số nữ tu.

Diệp Thạch thấy Mộ Thần chuẩn bị luyện đan thì vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, “Tiểu Hắc, lát nữa khi đan kiếp đánh xuống, ngươi nhảy vào chịu cho quen đã. Mộ Thần nói, nếu ngươi đột phá thành công sẽ đưa tới lôi kiếp, mà lôi kiếp ngươi phải đối mặt tuyệt đối sẽ không nhỏ, nếu như ngươi bị lôi kiếp đánh chết thì sẽ ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’ đấy.”

Diệp Thạch thầm nghĩ, người bị đánh chết cũng không sao, nhưng nếu ngọc bội kia bị hư tổn thì sẽ không tốt.

Liệt Hình Thiên nhíu mày, hẳn làm thế nào cũng không rõ, sao “Tiểu Hắc” lại thành danh hiệu của mình rồi?

“Ta hiểu rồi.” Liệt Hình Thiên gật đầu.

Liệt Hình Thiên làm người bừa bãi, tuy rằng hẳn chỉ là một võ hoàng, nhưng thường thì những võ tông khác căn bản không được hẳn để vào mắt, nhưng ở trước mặt Mộ Thần và Diệp Thạch, Liệt Hình Thiên một chút cũng không dám làm bộ làm tịch.

“Không phải sợ bị sét đánh, càng bị đánh càng thích luôn ấy, người thấy ta không, nhờ thế mà ta ngày càng rắn chắc đấy nhé.” Diệp Thạch giờ giờ nắm tay lên nói.

Liệt Hình Thiên cười xấu hổ: “Đa tạ Bạch thiếu chỉ điểm.”

Diệp Thạch khoát tay áo: “Không cần khách khí.”

“Bạch thiếu xác định Mộ thiếu có thể thành công luyện ra đan dược?” Liệt Hình Thiên hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi!”

“Vị sao?” Liệt Hình Thiên không hiểu.

“Bởi vì đó là Mộ Thần mà! Mộ Thần sao có chuyện luyện như được, luyện hư là tổn thất rất lớn đó.” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Liệt Hình Thiên: “...”

... ..

“Tịch đại sư đến đây! Tịch đại sư đến đây!” Ngoài bí cảnh, vì có một vị võ tôn tới đây mà cả đám người kích động đứng lên.

Tịch Thần An, một vị luyện được sư bát cấp ở Trung Châu, không thuộc về đan tháp, là một tán tu.

“Tịch đại sư, không nghĩ tới Mộ Thần lại kinh động tới đại sư.”

“Liên tục luyện đan được bát cấp, mà xác xuất thành công khi luyện đan được bát cấp lại còn đạt tới trăm phần trăm, tuyệt thế thiên tài như thế, tất nhiên là muốn tới xem. Giang sơn lớn xuất tài tử, tang hồ hãn không quabao lâu nữa là Mộ Thần có thể vượt qua ta.” Tịch Thần An chấp tay sau lưng, cười nói.

“Tịch đại sư quá khiêm tốn, Mộ Thần muốn vượt qua đại sư cũng không dễ dàng đâu.” Một luyện được sư nói.

“Đúng thế! Mộ Thần ở trong nhóm luyện được sư bát cấp nhiều lắm chỉ coi như là người mới, làm gì có kinh nghiệm phong phú như đại sư mà so!”

Luyện được sư bát cấp cấp thấp cùng với luyện được sư bát cấp trung cấp, nhìn như chỉ kém một bước, trên thực tế lại khác nhau như trời đất.

“Đây là tiểu thiếu gia Bạch gia – Bạch Diên Tinh sao?” Tịch Thần An nhìn Diệp Thạch hỏi.

“Đúng thế, tiểu thiếu gia Bạch gia là trận pháp sư bát cấp.” Một võ tôn bên cạnh Tịch Thần An lập tức nói.

“Tiểu thiếu gia Bạch gia quả thực thiên chân khả ái, khó trách Mộ Thần lại thích như thế.” Tịch Thần An cười nói.

“Cửu tháp chủ đến, Cửu tháp chủ đến!” Đám người lần thứ hai vang lên từng đợt kinh hô.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

289. Chương 289

Bạch Thần Tinh hí mắt, trong mắt hiện lên vài tia lạ, Mộ Thần chỉ luyện mấy viên đan mà đã kinh động tới tháp chủ đan tháp với vị Tịch đại sư lánh đời này.

“Bạch đạo hữu, con rể nhà người thật lợi hại, không ngờ lại đưa cả tháp chủ đan tháp với Tịch đại sư tới đây.”

Bạch Thần Tinh cười: “Đó là do hai vị nể tình thôi, kỳ thật Thần nhi chỉ biết luyện chế một ít đan dược bát cấp cấp thấp, so với Cửu đại sư và Tịch đại sư thì còn kém xa, không coi là gì cả.”

“Lời này Bạch đạo hữu nói hơi quá, luyện được sư bát cấp mà còn không coi là gì, vậy đám lão già chúng ta đây còn được coi là gì?”

“Tuy rằng hiện tại Mộ Thần mới chỉ là luyện được sư bát cấp cấp thấp, nhưng mà, tuổi vẫn còn rất nhỏ.”

“Đúng vậy! Từ mấy vạn năm nay, Mộ Thần chính là luyện được sư bát cấp trẻ tuổi nhất.”

“Mộ Thần trừ đan thuật ra, thì trận pháp, minh văn, phù chú và luyện khí đều không kém, chuyện này mới là khó có được nha.”

“Mộ Thần tài hoa như thế, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng ‘đệ nhất nhân trong lứa trẻ tuổi’, Bạch đạo hữu à, ánh mắt nhi tử nhà người thật

sự quá lợi hại!”

“...”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ khoát tay: “Các người đừng có khen hân như vậy, may mà hân không nghe thấy, nếu không chỉ sợ đi đường cũng phải lướt nhẹ, làm gì còn có tâm tư luyện đan.”

Ô Phượng nhìn biểu tình bình chân như vại trên mặt Bạch Thần Tinh, thầm nghĩ, Mộ Thần có thể đi đường lướt nhẹ hay không thì không biết, nhưng mà, Bạch Thần Tinh đã xác định chắc là đi đường lướt nhẹ rồi kia kìa.

“Thường thì luyện được sư bát cấp để quen thuộc với một loại đan dược cần phải có hai ba năm thời gian, không nghĩ tới mới qua chút thời gian mà Mộ thiếu đã bắt đầu thử luyện chế loại đan dược bát cấp thứ hai.”

Bạch Thần Tinh hí mắt, đầy bất đắc dĩ thở dài: “Còn không biết có thể được hay không đâu, nếu như luyện chế thất bại, vậy liền đáng tiếc rồi. Linh dược bát cấp chính là thứ tốt đấy.”

“Thắng bại là chuyện thường, có luyện được sư bát cấp nào có thể bảo chứng xác xuất thành công trăm phần trăm đâu. Thế nhưng, Nhìn bộ dáng Mộ thiếu thì hẳn là có nắm chắc.”

“Có nắm chắc? Hân có thể nắm chắc gì chứ? Làm việc mơ mơ hồ hồ, không biết có đan kiếp mà đã luyện chế đan dược bát cấp, mệt cho hân lúc đang ở trong bụng mẹ còn chưa bị đánh chết.” Bạch Thần Tinh tức giận nói.

Một đám võ tôn: “...” Con người còn không phải cũng không biết có trận pháp kiếp, liền mơ hồ bày ra trận pháp bát cấp đó sao? Khi đó sao không thấy người quở trách gì đi!

... ..

Mộ Thần lấy ra một cái đan lô, cái đan lô ban đầu sau khi luyện chế qua hai lần Kim Dương Đan thì đã có chút tổn hại, cái đan lô này là có người tìm được trong bí cảnh đưa tới đổi đan dược với hắn.

Luyện chế Linh Tâm Đan khó khăn hơn Kim Dương Đan rất nhiều, vì để bảo đảm không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Mộ Thần đã thử luyện giả lập trong Linh Tháp không dưới mấy trăm lần, thế nên đối với mỗi một chi tiết hắn đều hiểu rõ. Dù nói đọc trăm cuốn sách cũng không bằng tự mình nhìn thấy, hiện giờ dù Mộ Thần có nhắm mắt lại cũng có thể luyện ra được đan dược.

Tuy rằng rất nắm chắc luyện ra được Linh Tâm Đan, nhưng Mộ Thần cũng không dám chậm trễ một chút nào.

Kim Dương Đan có thể luyện chế thất bại, nhưng Linh Tâm Đan này lại không thể thất bại.

“Bộ dáng Mộ Thần nhìn không như là lần đầu tiên luyện chế Linh Tâm Đan, hắn rất thuần thục.” Cừu Tranh Vành nói.

Tịch Thần An gật đầu: “Ta cũng có loại cảm giác này, nhưng đây rõ ràng là lần đầu tiên hắn luyện chế Linh Tâm Đan, chẳng lẽ là chuyển thế?”

Cừu Tranh Vành lắc lắc đầu, “Cho dù là chuyển thế, thì trải qua chuyển thế luân hồi, ký ức được bảo tồn cũng là thiếu càng thêm thiếu, không thể nào thuần thục được như vậy.”

Tịch Thần An chậm chước nói, “Có thể là Mộ Thần có thủ đoạn đặc biệt gì đó, nếu không lấy độ tuổi như hắn, dù có nghịch thiên thì cũng không thể nào thuần thục như thế.”

Cừu Tranh Vành cau mày, trong mắt hiện lên mấy phần tối tăm.

“Cửu thập chủ, có thể có liên quan tới Linh Thập không?” Tịch Thần An hỏi.

Tịch Thần An nói tiếp: “Cửu thập chủ, Mộ Thần là người có Linh Thập, Linh Thập của đan thập các người và Linh Thập của Mộ Thần đều là truyền thừa nhất mạch, cấp bậc đan thập các người lại càng ở trên Linh Thập của Mộ Thần, có phải người biết được gì đó không?”

Cửu Tranh Vang lạnh lùng liếc mắt nhìn Tịch Thần An: “Tuy rằng Linh Thập trong tay Mộ Thần có cấp bậc thấp, nhưng nó đã bị Mộ Thần nhận chủ. Sau khi Linh Thập nhận chủ, hẳn là sẽ có một ít công năng đặc biệt.”

Tịch Thần An hí mắt, trong mắt hiện lên vài phần không cho là đúng.

Mộ Thần thông dong xử lý linh thảo, thuần thực luyện hóa nước thuốc, ngưng dịch thành đan.

Vô số luyện dược sư tròn mắt, hết sức chuyên chú nhìn Mộ Thần trong hình ảnh, đến thở cũng không dám thở mạnh.

... ..

Trên bầu trời tụ tập lôi vân. Ngoài bí cảnh, từng âm thanh kinh ngạc liên tiếp vang lên.

“Thành, lại thành!”

“Chuyện bất quá tam, không ngờ lại thành nữa. Xem ra Mộ thiếu có thể thành công luyện ra đan dược bát cấp, tuyệt độ không chỉ là nhờ vận khí.”

“Xác xuất thành công của Mộ thiếu quá kinh người, chẳng lẽ xác xuất hẳn luyện chế đan dược thành công là trăm phần trăm sao?”

“Trăm phần trăm thì không có khả năng, nhưng xác xuất thành công của Mộ thiếu đúng là kinh người thật.”

... ..

Tâm tư rất nhiều võ tôn ở đây không khỏi lung lay.

Đan dược bát cấp có giá trị cực cao, nhưng mà tình huống luyện dược sư bát cấp luyện hư linh dược chỗ nào cũng có. Luyện dược sư bát cấp có thân phận tôn quý, dù cho linh dược bị luyện hư, thì người tới cửa xin giúp đỡ còn phải liếm mặt, đưa lên hậu lễ, cảm tạ đối phương đã vất vả một phen.

Mộ Thần luyện đan với xác xuất thành công cao như vậy, có lẽ, nếu xin hẳn giúp đỡ thì sẽ tốt hơn là xin mấy những luyện dược sư thâm niên mắt cao hơn đầu kia giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, một đám võ tôn đi lên, lôi kéo làm quen với Bạch Thần Tinh.

Mấy võ tôn Mệnh Tộc thấy một màn như vậy, sắc mặt cả đám vô cùng khó coi.

... ..

“Lôi kiếp đến rồi.” Diệp Thạch vén tay áo lên, chiến ý dâng trào nhìn lôi vân trên bầu trời.

Cừu Tranh Vành nhìn lôi vân đang tụ tập trong hình ảnh, cười nói: “Đúng là hậu sinh khả ứ!”

Tịch Thần An gật đầu: “Người trẻ tuổi hiện tại quả là lợi hại.”

Ô Phượng thấy Diệp Thạch hưng phấn thì nói: “Thần Tinh, con người bị sét đánh nhưng rất vui vẻ nha.”

Bạch Thần Tinh: “Thế chất Diên Tinh ngày càng mạnh, hiện giờ ảnh hưởng từ đan kiếp bát cấp đối với Diên Tinh cũng ngày càng nhỏ.”

Lần đầu tiên đối mặt với lôi kiếp, Diệp Thạch có chút kinh nghi, sau khi liên tiếp bị lôi kiếp đánh xuống, cảm nhận được chỗ tốt tẩy kinh phạt tủy, Diệp Thạch từ từ có một loại tâm lý chờ đợi đối với lôi kiếp.

Liệt Hình Thiên nhìn bộ dáng Diệp Thạch nóng lòng muốn thử, trong lòng không khỏi cảm thấy quái dị.

Ầm ầm tiếng lôi đánh xuống, Diệp Thạch xung trận lên trước bay lên đỡ. Lần này Mộ Thần chỉ luyện ra năm viên đan dược, vốn là lấy năng lực hiện giờ của hắn, một lò luyện ra bảy tám viên cũng có thể. Thế nhưng tuy chỉ luyện ra năm viên đan dược, nhưng lôi kiếp mà Linh Tâm Đan dẫn ra lại lớn hơn so với lôi kiếp mà sáu viên Kim Dương Đan lúc trước dẫn ra.

Sau khi Liệt Hình Thiên bị lôi kiếp đánh xuống bốn năm lần, thì bị Mộ Thần ném ra ngoài.

Liệt Hình Thiên vốn còn có thể đỡ thêm hai cái, nhưng Mộ Thần sợ hắn không cẩn thận bị đánh chết, thế nên liền tùy tay ném ra.

Liệt Hình Thiên nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch xuyên qua xuyên lại trong lôi kiếp, trong mắt hiện lên vài tia hâm mộ. Dù giờ hắn có mạnh thì hắn cũng chỉ là một võ hoàng, đối phó với những võ tông tam tinh, tứ tinh bình thường thì còn được, nhưng nếu gặp phải loại quái thai như Mộ Thần Diệp Thạch, vậy hắn chỉ có một con đường chết.

... ..

Trang Căn nhìn chỗ lôi kiếp, trên mặt đầy vẻ mê mang, “Sao lại có lôi kiếp nữa? Rõ ràng trước đó không lâu đã có lôi kiếp rồi mà.”

Mỗi lần nhìn thấy lời kiếp, tâm tình Trang Cẩn liền trở nên không tốt. Trong bí cảnh, nếu có xuất hiện lời kiếp, không phải có người thăng cấp vô tông thì chính là có đan dược bát cấp xuất thế, hoặc cũng là có trận pháp bát cấp xuất thế. Vô luận là loại tình huống nào, đối với đám Trang Cẩn đều không phải là tin tức tốt.

Tâm tình Trang Cẩn không tốt, tâm tình đám người Mộ Dung Phong tất nhiên cũng không tốt hơn.

“Nhìn tình huống lần này thì nó có vẻ là đan kiếp.” Thạch Kinh Thiên nói.

Lần thứ ba! Đây là lần thứ ba trong bí cảnh xuất hiện đan kiếp! Luyện đan thuật của Mộ Thần lợi hại như thế sao? Luyện một lần là thành một lần?

“Có thể nào Bạch Diên Tinh căn bản không nói chuyện phương thuốc cho Mộ Thần?” Mộ Dung Vũ nhíu mày nói.

“Nói với hắn thì như thế nào, Khúc Tâm Dương là mẫu phước của Bạch Diên Tinh, cũng không phải của Mộ Thần. Mộ Thần nhìn thì bình thường, nhưng có lẽ hắn chính là một tên có tâm lý biến thái, có lẽ Mộ Thần còn ước gì phụ mẫu Bạch Diên Tinh đều mất, như thế Bạch Diên Tinh sẽ vẫn đi theo bên hắn.” Tăng Mặc lạnh lùng nói.

Trang Cẩn nhíu mày: “Có thể là do Mộ Thần căn bản không quan tâm Bạch Diên Tinh, cho nên hắn mới không chú ý nào quan tâm tới mẫu phụ Bạch Diên Tinh?”

“Cũng có khả năng này! Bạch Diên Tinh tư sắc bình thường, có thể Mộ Thần chỉ là vui đùa một chút...” Mộ Dung Vũ nói.

“Ta nghe nói trong đan điểm của Mộ Thần có một nam nhân áo đen, là Liệt Hình Thiên, hình như Hồi Hồn Quả đang ở trong tay hắn.” Thạch Kinh

Thiên bỗng lên tiếng.

Mộ Dung Phong mãnh liệt mở to mắt, tức đến khó thở mà nói: “Người nói cái gì? Lời này là thật? Vậy sao người không nói sớm?!”

“Ta cũng chỉ mới có được tin tức.” Thạch Kinh Thiên nhấn chặt mày nói.

Tại trong bí cảnh, Thạch Kinh Thiên thủ đoạn có hạn, người có thể truyền lại tin tức cho Thạch Kinh Thiên cũng không nhiều.

Mộ Dung Phong đỏ mắt, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Khó trách Mộ Thần không vội vàng một chút nào, thì ra là đã sớm có đường lui.”

Thạch Kinh Thiên châm chước một chút rồi nói: “Gần đây Mộ Thần với Diệp Thạch như đang làm cái gì đó, hẳn là có liên quan tới Liệt Hình Thiên.”

Mộ Dung Phong cau mày nhìn qua Thạch Kinh Thiên, không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc người còn cần bao lâu mới tiến vào võ tông đây?”

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên bỗng nhiên đỏ lên, “Chắc là nhanh thôi.”

Mộ Dung Phong tức giận nói: “Nhanh, nhanh? Người luôn cứ nói nhanh, thế nhưng thời gian cũng đã lâu như vậy.”

Thạch Kinh Thiên mím môi, trên mặt tràn đầy sương mù.

Trang Cẩn nhìn thấy bộ dáng Thạch Kinh Thiên như vậy thì bất đắc dĩ nói: “A Phong à, Kinh Thiên đang cố hết sức đấy thôi, người đừng làm khó hắn như thế.”

“Ta có một viên Huyết Long Đan, có lẽ sẽ giúp người đột phá võ tông.” Mộ Dung Phong lạnh nhạt nói.

Trên mặt Thạch Kinh Thiên liền hiện lên vẻ nhục nhã: “Ta không cần, người giữ lại đi.”

Thạch Kinh Thiên siết chặt tay, Mộ Dung Phong coi hắn là tên ngốc sao? Tuy rằng Huyết Long Đan có thể giúp đột phá võ tông, nhưng nó lại là loại đan vất cạn kiệt tiềm lực của một người để đạt tới mục đích đột phá, Mộ Dung Phong muốn cắt đứt tiền đồ của hắn sao!

Trang Cần có chút khó hiểu nhìn Mộ Dung Phong: “A Phong, Huyết Long Đan có thể trợ giúp đột phá võ tông sao?”

Mộ Dung Phong gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy sao giờ người mới lấy ra?” Trang Cần nhìn qua Thạch Kinh Thiên, “Kinh Thiên, người thật sự không cần sao?”

Thạch Kinh Thiên siết chặt tay, sắc mặt xanh mét. Trên mặt Trang Du nhất thời hiện lên vẻ hoang mang.

“Thôi, nếu Kinh Thiên không cần thì chúng ta cứ từ từ.” Giang Triệu Lâm mở miệng nói.

Mộ Dung Phong hừ lạnh một tiếng, Thạch Kinh Thiên tối tăm mặt mày cúi đầu.

Trang Cần hoang mang nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn Thạch Kinh Thiên đầy vẻ khó hiểu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

290. Chương 290

Lúc Mộ Thần Diệp Thạch về tới đan điểm, đan điểm đã đóng cửa.

“Các người về rồi.” Lão hổ thấy ba người vào cửa thì bình chân như vại chào hỏi.

“Sao Kim Dương Đan lại thiếu mất một viên? Có lấy linh dược bắt cấp để đổi à?” Mộ Thần hỏi.

“Không có.” Lão hổ cười đắc ý, lại nói: “Đan dược bị ta đổi rồi.”

Mộ Thần nhú mày: “Người lại đổi thứ hàng rẻ bèo nào nữa? Lại cho rằng ta coi tiền như rác à?”

Lão hổ ý vị sâu sa nói: “Tiểu bạch kiểm chủ nhân, người không hiểu, nhân sinh tại thế, khó được hồ đồ một lần.”

Mộ Thần cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy! Thật sự cảm ơn người, làm cho ta hồ đồ một lần rồi thêm một lần.”

Lão hổ: “...”

Lão hổ nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, nhanh chóng dời qua đề tài khác: “Hai người lại bị sét đánh?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy, lần này là đan kiếp.” Lần này chặn quá dễ, nếu mình lại bị phách thêm mấy lần nữa chắc sẽ quen, có lẽ sau này

một mình mình cũng có thể đỡ được đàn kiếp.

“Đó đều là do các người bình thường có quá nhiều nghiệp chướng, thế nên mới luôn bị sét đánh. Để tránh luôn bị sét đánh hoài, các người nên đối tốt với ta một chút, tích đức làm việc thiện, tích phúc tích đức.” Lão hồ nói một câu thâm ý.

Mộ Thần cười lạnh hai tiếng, lạnh nhạt nói: “Đối tốt với người mà là tích đức làm việc thiện ư? Đó mới là nghiệp chướng đấy.”

Lão hồ: “...”

Lão hồ quay qua nhìn Liệt Hình Thiên, có chút ngạc nhiên: “Huynh đệ, người cũng bị sét đánh?”

Liệt Hình Thiên gật đầu: “Phải.”

Lão hồ tràn đầy đồng tình nhìn Liệt Hình Thiên: “Tiểu tử, người cách hai tên này xa một chút đi thôi, hai tên này thường xuyên bị sét đánh, sợ là người cũng bị phiền hà.”

“Không sao.” Liệt Hình Thiên.

Ánh mắt lão hồ sáng lên: “Ồ, huynh đệ, người có chứng cứ ngược à? Đám quái vật hai đầu như các người thật sự khó lý giải ghê.”

Liệt Hình Thiên: “...”

... ..

Lão hồ lại chuyển đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Tiểu bạch kiểm, nghe nói người bố trí ra được một cái trận pháp bát cấp?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy, thì làm sao?”

Lão hồ lập tức đuổi thẳng cái thân hình mập mạp của mình, nói: “Không có gì, chỉ là bản tôn có tìm một việc thiện cho người làm. Có người muốn mượn trận pháp của người sử dụng một chút, bản tôn liền đáp ứng giúp người. Tiểu bạch kiếm à, giúp đỡ mọi người là nguồn gốc của hạnh phúc, bản tôn tìm được một việc thiện như vậy cho người, nhất định người đang rất là cảm kích bản tôn phải không nè.”

Diệp Thạch cau mày, tràn đầy phản nộ: “Người lấy ta ra bán?”

Lão hồ không cho là đúng liếc Diệp Thạch: “Ta sao có thể bán người? Nếu như ta bán người, tiểu bạch kiếm chủ nhiệm còn không tới đánh chết ta à. Bản tôn chỉ bán trận pháp của người mà thôi, dù sao nó có thể dùng nhiều lần, trận pháp của người cũng sẽ không bị hư.”

Trong mắt Mộ Thần hiện lên hàn quang. Trận pháp của Diệp Thạch còn chưa có sử dụng, vậy mà lại đã có người đi tới tìm.

“Người ta cho người chỗ tốt gì mà người giúp đỡ tới như vậy?” Mộ Thần âm trầm hỏi.

Lão hồ giả vờ không hiểu: “Chỗ tốt? Không có nha! Giúp đỡ mọi người là nguồn gốc của hạnh phúc mà, bản tôn là đại nhân lương thiện, đại nhân lương thiện sao có thể thu chỗ tốt của người ta chứ...”

“Đủ! Nói thật!” Mộ Thần lạnh lùng quát.

“Người ta tìm cho bản tôn một muội tử hỏa linh.” Lão hồ liếm liếm miệng, cười gượng.

“Muội tử hỏa linh? Cái tên sắc phôi này, chỉ có một muội tử hỏa linh mà đã làm cho người khom lưng? Người cũng thật vô dụng.” Diệp Thạch khinh thường.

Lão hổ nâng cằm nói, “Người thì biết cái gì, người căn bản không hiểu muội tử hỏa linh tốt đẹp bao nhiêu, bản tôn không chấp nhận với người.”

Diệp Thạch tức giận hỏi: “Vậy muội tử hỏa linh đâu?”

Lão hổ vỗ vỗ bụng mình, trên mặt Diệp Thạch hiện lên vẻ khó hiểu.

Mộ Thần liếc mắt xem thường lão hổ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lại bị người ăn?”

Lão hổ gật gật đầu: “Đúng vậy. Mùi vị rất thơm.”

Diệp Thạch tức giận: “Người ăn rồi? Người vậy mà lại ăn? Cái tên quý tham lam!”

Lão hổ tràn đầy khinh thường nhìn Diệp Thạch: “Hương vị muội tử hỏa linh rất tốt, có cho người người cũng không có lộc ăn, thế nên tư vị đó, người sẽ không hiểu được.”

“Ta đúng là không hiểu! Nhưng mà ta hiểu một điều, trận pháp kia mỗi lần khởi động đều phải tiêu hao mấy trăm khối nguyên thạch thượng phẩm!” Diệp Thạch tức giận nói.

Lão hổ: “...”

Tháp Linh liền nhảy ra, “Cái gì! Trên trăm khối nguyên thạch thượng phẩm? Cái tên lão hổ bại gia này, bại Kim Dương Đan thì thôi đi, còn muốn bại nguyên thạch! Cái tên ngu xuẩn!”

Lão hổ không chịu yếu thế: “Người đừng cho là ta không biết, từng cái từng cái linh mạch đều bị người giấu đi, người vậy mà còn có mặt mũi chỉ trích ta bại gia.”

Tháp Linh then quá hóa giận: “Người đừng có mà ăn nói bậy bạ, ta là người thanh liêm chính trực nhất, lương tự thanh phong...”

Lão hổ hừ lạnh một tiếng: “Người nhìn bụng người trước đi đã.”

“Sao người không chịu nhìn bản thân đi rồi nói ta, đã béo đến mức đi không nổi rồi kia kìa.” Thập Linh cũng không chịu yếu thế.

Mộ Thần đen mặt, lạnh giọng quát: “Đủ rồi! Hai người các người người tám lạng người nửa cân, còn có mặt mũi chỉ trích nhau?”

“Người đã đáp ứng ai?” Diệp Thạch hỏi lão hổ.

“Một nam nhân mặc y phục màu đỏ, khoe mắt có một nốt ruồi, ta đã bảo hắn ngày mai tới đây.” Lão hổ trả lời.

Diệp Thạch mở to mắt, buồn bực hỏi: “Là ai vậy?”

“Có thể là Tổ Dương, hắn cũng từng thắng cấp thất bại một lần.” Liệt Hình Thiên lên tiếng.

Diệp Thạch gật đầu, “À, vậy sao.”

Mộ Thần cúi đầu, hắn đang lo không có ai thí nghiệm hiệu quả do trận pháp Diệp Thạch bố trí, không nghĩ đến lại nhanh có người đưa lên cửa như thế.

Về động tĩnh của hắn và Diệp Thạch, hắn là trong bí cảnh cũng có không ít người đang cảm thấy hứng thú.

... ..

“Nhiệm vụ này ta phải tiếp sao?” Diệp Thạch quay đầu, dò hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần thở dài: “Tiếp đi, lão hổ cũng đã ăn muối tử hỏa linh rồi, cũng không thể kêu nó nhả ra.”

“Được rồi, ta tiếp.” Diệp Thạch gật đầu.

Lão hổ tràn đầy hưng phấn: “Tiểu bạch kiểm, ta biết người tốt lắm mà. Người yên tâm, về sau nếu bên cạnh tiểu bạch kiểm chủ nhân có những người khác, bản hổ sẽ giúp người thiêu chết hẳn.”

Diệp Thạch khoan khoái trong lòng một trận, nhưng vẫn phải banh mặt ra nói: “Đừng nói bậy bạ.”

Lão hổ khinh thường liếc Diệp Thạch một cái: “Thôi đi, bản tôn biết trong lòng người rất cao hứng.”

Diệp Thạch hung hăng trừng lão hổ, trên mặt hiện lên hai vết hồng nhật.

“Tiểu bạch kiểm đại nhân.” Lão hổ lấy lòng hô gọi Diệp Thạch một tiếng.

Diệp Thạch chợt nhắc lên cảnh giác, “Làm gì?”

“Thật ra, muối tử hỏa linh bị ta ăn không phải chỉ có một, mà là hai.” Lão hổ ngại ngùng mà nói.

Thấy Diệp Thạch đột nhiên trợn to mắt, lão hổ có chút ngượng ngùng nói: “Một hỏa linh không đủ ăn.”

Mộ Thần đen mặt, cả giận nói: “Cho nên, người đáp ứng cho hai người, không chỉ một người?”

“Đuổi một con dê cũng là đuổi, đuổi hai con dê cũng là đuổi, cũng không sao mà.” Lão hổ ra vẻ đương nhiên.

Diệp Thạch nhẹ hít một hơi: “Hai người thì hai người.”

Lão hồ tràn đầy hưng phấn: “Tiểu bạch kiểm đại nhân, ta biết người là người thông tình đạt lý, thiện giải nhân ý nhất mà, người quả nhiên là người tốt!”

Diệp Thạch kỳ lạ nhìn lão hồ: “Lão hồ, người rất không thích hợp! Người còn che giấu cái gì sao?”

“Bản hồ có không thích hợp sao? Bản hồ là lạ ở chỗ nào à?” Lão hồ giả vờ ngờ ngợ.

Mộ Thần quát một tiếng: “Người còn làm cái gì, nói mau!”

Lão hồ nhăn mặt giơ giơ móng vuốt lên: “Cũng không làm gì ghê gớm lắm, chính là trừ ăn hai muội tử hỏa linh ra, ta còn ăn batiểu ca hỏa linh.”

Diệp Thạch: “... Người sao ăn nhiều vậy!”

Lão hồ: “... Bản tôn đã đói bụng rất nhiều năm.”

Mộ Thần có chút đau đầu đỡ trán: “Cho nên, kỳ thật người đáp ứng giúp tới năm người, cho bọn hắn sử dụng trận pháp?”

Lão hồ gật gật đầu: “Đúng đúng! Dùng một chút trận pháp mà thôi, cũng không sao mà.”

Mộ Thần: “...”

“Ngu xuân, một người đã mấy trăm nguyên thạch thượng phẩm, vậy năm người thì phải mấy ngàn đây!” Thập Linh tràn đầy phẫn nộ.

Lão hồ: “...”

“Người là dị hỏa đó! Người còn dám xưng là bản tôn? Người sao có thể bị người ta tùy tiện dùng hỏa linh mê hoặc chứ?!” Diệp Thạch tức giận nói.

Lão hổ khẽ đảo mắt: “Nếu không phải do các người giam cầm bản tôn mấy vạn năm, làm cho bản tôn dể tới bệnh ra, bản tôn cũng không đến mức như thế!”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, tức giận nói: “Không do bọn ta.” Mấy vạn năm trước? Lúc đó y còn chưa có sinh ra đâu.

Lão hổ bĩu môi: “Đều giống như nhau cả, đều là quái vật hai đù như các người giam cầm ta.”

Diệp Thạch: “...”

“Trong bí cảnh có nhiều võ hoàng cửu tinh vậy à?” Mộ Thần nhíu mày hỏi.

“Võ hoàng cửu tinh thăng cấp võ tông có một đạo lạc trời, có rất nhiều thiên tài chử dừng lại ở võ hoàng cửu tinh, tu luyện giả thăng cấp thất bại có rất nhiều, đều mai danh ẩn tích, lần này bí cảnh mở ra, có rất nhiều người tiến vào đây.” Liệt Hình Thiên nói.

Từ xưa đến nay, thiên tài thăng cấp võ tông thất bại nhiều tới mức đếm không hết, không phải ai cũng có vận khí như Mộ Thần, Diệp Thạch.

Mộ Thần nhíu mày, nói: “Như vậy à. Lão hổ, người gọi bọn họ lại đây hết đi, người nói cho bọn họ biết, nguyên thạch thăng cấp tự chuẩn bị.”

Lão hổ mở to mắt, sau đó nói: “Được.”

Mộ Thần cúi đầu ngẫm nghĩ, trận pháp của Diệp Thạch cần có người thí nghiệm, mình vẫn do hăn nghiên cứu ra cũng cần có người thí nghiệm, hăn đang lo không có ai đứng ra thí nghiệm, kết quả, người đưa lên cửa lại nhiều đến thế.

... ..

Cách đan điểm Mộ thị không xa, trong một căn phòng trúc.

“Tổ huynh, trận pháp Diệp Thạch bố trí thật sự có thể giúp chúng ta thăng cấp?” Ngôn Vọng Lâu có hơi bất an hỏi.

“Không phải lúc Mộ Thần đi luyện đan, chúng ta đã thừa dịp tới cảm thụ cái trận pháp kia rồi sao? Dù chỉ mới đứng ở bên ngoài trận, chúng ta đều có thể cảm nhận được uy lực của trận pháp, thế nếu như tiến vào trong trận, ta nghĩ hẳn người cũng biết hiệu quả cỡ nào.” Tổ Dương thản nhiên nói.

“Nghe nói đó là trận pháp bản Linh Tông Trận thăng cấp, là một trận pháp bát cấp, do Diệp Thạch cố ý chuẩn bị cho Liệt Hình Thiên.” Mục Phong Bắc nói.

“Liệt Hình Thiên đã thất bại ba lượt, những thủ đoạn bình thường căn bản không có hiệu quả. Nghe nói Mộ Thần còn luyện ra Linh Tâm Đan, cũng là để chuẩn bị cho Liệt Hình Thiên.” Thang Phóng nói.

“Có đan dược bát cấp cùng với trận pháp bát cấp trợ giúp, Liệt Hình Thiên thăng cấp võ tông hẳn đã là chuyện nắm chắc.” Mục Phong Bắc có chút hâm mộ.

Mấy người ở đây đều là thiên chi kiêu tử, nhưng đều từng thăng cấp thất bại. Một khi thăng cấp võ tông thất bại, muốn thử thăng cấp lần nữa sẽ khó khăn hơn ban đầu gấp mấy lần, thế nên những người này đều từ từ biến mất.

“Ta cảm thấy điều hiên tại chúng ta cần lo lắng không phải là cái trận pháp kia có tác dụng hay không, mà là, Diệp Thạch có chịu giúp chúng ta hay không.” Tổ Dương nhẹ hít một hơi nói.

“Con hồ kia đã đáp ứng chúng ta.” Thang Phóng nói. Con hồ kia nói, nó là lão đại của Mộ Thần với Diệp Thạch, nó nói cái gì hai người đều nghe,

nó nói đi hướng Đông, Mộ Thần Diệp Thạch tuyệt không dám đi hướng Tây.

“Con hồ khanh liên biết không đứng đắn, lời nó nói không thể tin tưởng nhiều.” Tổ Dương nói.

“Chúng ta có thể trộm dùng trận pháp kia không?” Lô Vân hỏi.

Tổ Dương tức giận nói: “Người điên rồi! Trận pháp đó là do Bạch Diên Tinh bố trí, ở trong có dấu vết tinh thần của Bạch Diên Tinh, nếu như người không được đồng ý đã tiến vào trong trận, bị cảm giác ra, y chỉ dùng một cái ý niệm trong đầu là có thể giết người. Hơn nữa, trận pháp bát cấp muốn khởi động cũng cần trận pháp sư bát cấp ở bên cạnh hiệp trợ.”

Lô Vân cười xấu hổ: “Ta chỉ tùy tiện nói thôi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

291. Chương 291

Bồng hư ảnh lão hồ bay ra từ trên người Tổ Dương, Tổ Dương nhất thời kinh hãi một trận.

“Con hổ kia gửi thư, nói Mộ Thần với Diệp Thạch đã đồng ý, chỉ là, mỗi lần khởi động trận pháp đều cần tiêu hao một số lượng lớn nguyên thạch, phần nguyên thạch đó chúng ta phải tự lấy ra, còn có, mỗi lần vận chuyển, chúng ta phải lấy một gốc linh thảo bát cấp hoặc là linh vật cấp tương đương.”

“Nguyên thạch không là vấn đề, linh vật cũng không thành vấn đề, chỉ cần Bạch Diên Tinh đồng ý giúp là đã quá tốt rồi.” Mục Phong Bắc nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ không phải là võ hoàng cửu tinh bình thường, vả lại đều là người từng đột phá thất bại, tư chất hơn xa thường nhân, mà sau khi tiến vào bí cảnh, năm người liên thủ với nhau, thế nên thu hoạch cũng không nhỏ.

Nhưng nếu không thể đột phá võ tông, dù thu hoạch có lớn cỡ nào, đối với bọn họ mà nói cũng không có bao nhiêu tác dụng.

“Mộ Thần còn có một yêu cầu kỳ quái.” Tổ Dương lên tiếng.

“Là gì?” Mục Phong Bắc hỏi.

Tổ Dương nhẹ hít một hơi: “Mộ Thần nói rằng trong tay hãn có một loại minh văn, theo suy tính thì có thể tăng xác suất thắng cấp võ tông lên, chỉ là thứ đó còn đang trong thời gian thí nghiệm, có khả năng sẽ xảy ra vấn đề, sau đó hỏi trong nhóm chúng ta có ai nguyện ý thử không, nếu có người nguyện ý, hãn sẽ giảm phân nửa nguyên thạch lúc mượn dùng trận pháp, nếu không có ai muốn...”

“Nếu không có ai, vậy trận pháp cũng không cho dùng?” Mục Phong Bắc tiếp lời hỏi.

Tổ Dương gật đầu: “Chính là ý đó.”

“Để ta đi.” Mục Phong Bắc nói.

“Mục huynh, người phải suy nghĩ kỹ, minh văn tháp Tướng Phong mấy năm trước tu vi không tiến trái lại lui, chính là bởi vì minh văn có vấn đề.” Tổ Dương lo lắng nói.

Mục Phong Bắc không để tâm lắm, cười nói: “Bất kể thế nào, ta nghĩ cũng sẽ không xong bằng bây giờ đâu.”

Trong năm người bọn họ, có bốn người đều chỉ mới thất bại một lần, duy chỉ có Mục Phong Bắc là đã thất bại hai lần.

Tổ Dương chăm chú nhìn Mục Phong Bắc, cuối cùng gật đầu: “Vậy được rồi.”

Tổ Dương cúi đầu thầm suy nghĩ, thật không biết trong tay Liệt Hình Thiên có gì mà làm cho Mộ Thần nhọc lòng tới như vậy.

Mộ Thần rõ ràng là đang lấy mấy người bọn họ thành thí nghiệm phẩm thay cho Liệt Hình Thiên.

“Ta nghe nói, hình như là Liệt Hình Thiên có đặt cấp chết trên người mình, nếu tới thời gian mà vẫn không thăng lên được võ tông, nó sẽ tự bạo.” Tổ Dương nói.

“Hắn thật đúng là một kẻ điên.” Mục Phong Bắc bất đắc dĩ cười.

Nếu, nếu hắn thất bại thêm một lần nữa, chỉ sợ hắn cũng sẽ điên cuồng lưu lạc giống hệt Liệt Hình Thiên.

Mắt thấy những người khác không ngừng bước lên, còn mình thì lại vĩnh viễn dừng tại một chỗ, loại tư vị này thật sự khiến người ta khó chịu.

Tổ Dương gật đầu: “Vậy được rồi, lão hồ nói thời gian của mấy người Mộ Thần rất gấp, kê chúng ta nếu muốn dùng trận pháp thì mau đi qua.”

“Như vậy, chúng ta đi thôi.” Mục Phong Bắc nhìn mọi người.

... ..

Đan điểm Mộ thị.

“Bọn họ nói là sắp tới rồi.” Lão hồ thông báo với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Tốt.”

“Tiểu bạch kiếm vừa mới luyện chế đan dược, chỉ có một chút thời gian nghỉ ngơi như vậy, có thể chứ?” Lão hồ hỏi.

Diệp Thạch: “Hắn là đủ.” Thời gian trong Linh Tháp chậm hơn bên ngoài, chỉ cần nghỉ ngơi một hồi là Mộ Thần có thể khôi phục.

“Xem ra tiểu bạch kiếm chủ nhân làm nên hao lực trời sinh, nếu như ngày nào đó hắn dolaolực mà chết, tiểu bạch kiếm đại nhân sẽ phải chịu khổ đau nha. Ha ha ha...” Lão hồ ha ha nở nụ cười.

Diệp Thạch đen mặt: “Nếu như Mộ Thần xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ nhắc nhở hắc hình thần câu diệt người trước, khỏi để người làm hại nhân gian.”

Lão hổ liền bồi khuôn mặt tươi cười: “Chỉ đùa một chút mà thôi, tiểu bạch kiếm, người đừng có nghiêm túc như vậy chứ, nhìn vẻ mặt mặt người dọa thú của tiểu bạch kiếm chủ nhân kia là biết chắc chắn tuyệt đối không là người đoán mệnh.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần từ trong Linh Tháp đi ra, hỏi: “Có ai đến chưa?”

Diệp Thạch nói: “Sắp rồi, hắc là đang chạy tới.” Sau đó y hỏi: “Người nghỉ ngơi đủ chưa?”

“Bị đánh quen rồi, nên cũng không cảm thấy thương thế quá nghiêm trọng.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Lão hổ nhìn Mộ Thần: “Tiểu bạch kiếm chủ nhân, thấy người nói lời này là biết mệnh người trời sinh bị sét đánh rồi.”

“Người vào Linh Tháp nghỉ ngơi đi, một lát nữa người còn phải chủ trì trận pháp.” Mộ Thần không để ý tới lão hổ, ôn nhu nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, “Cũng được.”

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn Diệp Thạch tiến vào Linh Tháp, trong mắt hiện lên vài tia lạ.

... ..

“Chào Mộ đại sư.” Đám người Tổ Dương nhìn thấy Mộ Thần thì chấp tay.

Tuy rằng tuổi Mộ Thần nhỏ hơn mấy người này, nhưng đây là thế giới người người tu luyện nguyên lực, luôn chỉ nhận tu vi, không nhận tuổi.

Mộ Thần là luyện được sư bát cấp, thân phận quý trọng giống như võ tôn.

Mộ Thần đưa ánh mắt đảo qua đám người Tổ Dương, tuy rằng năm người trước mặt đều chỉ là võ hoàng, nhưng huyết khí vượng uy, có một vài võ tông cũng không so bằng.

Tuy biết Trung Châu vẫn không thiếu hụt thiên tài, nhưng không ngờ lần này lại có nhiều võ hoàng cửu tinh tiến vào như này, trước đó hẳn không hề nghe được tiếng gió nào cả.

Mộ Thần cười nói: “Mấy vị không cần đa lễ.”

“Đã quyết định ai là người đầu tiên tuyên khắc minh văn chưa?” Mộ Thần thản nhiên mở miệng hỏi.

“Là ta.” Mục Phong Bắc lên tiếng bước ra.

Mộ Thần đánh giá Mục Phong Bắc, sau đó gật đầu: “Những người khác ở lại đây, người thì đi theo ta.”

Mục Phong Bắc quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Tổ Dương, tiếp đó lập tức đi theo Mộ Thần vào phòng tối.

... ..

Ngoài bí cảnh, một đám võ tu không khỏi kinh ngạc nhìn thân ảnh đám người Tổ Dương bên cạnh Mộ Thần, thân phận năm người nhanh chóng được truyền ra.

“Tổ Dương, Ngôn Vọng Lâu, Thang Phóng, Mục Phong Bắc, Lô Vân, không ngờ là bọn họ. Năm người bọn họ vậy mà lại đi chung với nhau.”

Người ngoài bí cảnh chỉ khi nhìn thấy tính danh người trong bí cảnh, lúc đó mới biết tới ảnh hưởng của người trong bí cảnh. Do ít võ tôn, trong bí cảnh lại có nhiều người, thế nên thật không nhìn thấy đám người Tổ Dương, cũng không có ai nói ra tính danh của mấy người Tổ Dương, vì thế cũng không có mấy người chú ý tới.

“Không nghĩ tới bọn họ cũng đều vào bí cảnh. Năm người bọn họ đều từng thử đột phá võ tông, thực lực đều dừng ở cảnh giới võ hoàng cửu tinh, chiến lực của Tổ Dương và Mục Phong Bắc càng là không thua võ tông. Ta nghĩ, hẳn là có không ít thiên tài địa bảo trong bí cảnh đã bị bọn họ bỏ vào túi.”

“Mấy người này ban đầu đều là tiền đồ vô lượng, nhưng sau đó lại đột phá thất bại, tiếc đó nếu còn muốn đột phá võ tông, rất khó.”

“Bọn họ tìm Mộ Thần như vậy, hẳn là đánh chủ ý tới Linh Tông Trận.”

“Họ đều từng thử đột phá vách chương võ tông, tuy rằng không đến mức bất trị như Liệt Hình Thiên, nhưng muốn đột phá cũng không dễ.”

“Cái trận pháp mà Diệp Thạch bố trí được ấy, nếu như nó thật sự hoàn toàn bảo lưu năng lực giúp người thăng cấp của Linh Tông Trận, vậy tỷ lệ bọn họ đột phá võ tông sẽ vô cùng lớn.”

“Nếu như bọn họ đều đột phá, vậy sợ là trong bí cảnh sẽ biến đổi.”

... ..

Bên ngoài đan điểm Mộ thị.

“Quái lạ, sao lại đóng cửa rồi?”

“Chắc là do một nhóc đi, gần đây Bạch Diên Tinh bày ra một cái trận pháp bát cấp, Mộ Thần luyện ra Linh Tâm Đan bát cấp, có thể hạ bệ họ đều cần nghỉ ngơi.”

“Ta nghe nói, cái trận pháp bát cấp mà Bạch Diên Tinh nghiên cứu ra là để giúp người ta đột phá.”

“Ta cũng có nghe nói cái trận pháp kia là bản thăng cấp từ Linh Tông Trận, có người suy đoán nó có thể giúp võ tông thăng cấp võ tôn.”

“Nghe đồn chỉ cần võ hoàng cửu tinh sắp đột phá bước vào trận pháp đi một vòng, thế là liền dễ dàng thăng cấp võ tôn.”

“Này, thứ Mộ Thần luyện ra là Linh Tâm Đan đó! Nếu thứ này có thể đổi đi, lấy ra bên ngoài kia, đám võ tông cửu tinh còn không tranh phá đâu à.”

“Đó chính là Linh Tâm Đan đấy! Là đan dược bát cấp đấy! Làm gì dễ đổi như vậy!”

“Mà trong đan điểm có mấy cỗ khí tức xa lạ thì phải. Không phải là Mộ thiếu bệ người ta cưỡng ép đó chứ?!”

“Ai có thể cưỡng ép được hai tên quái thai Mộ Thần với Diệp Thạch? Người suy nghĩ nhiều quá.”

... ..

Trong một căn phòng trong đan điểm Mộ thị.

Mộ Thần điều phối chất lỏng trên tay, thản nhiên kêu Mục Phong Bắc: “Cởi quần áo đi.”

Mục Phong Bắc gật đầu, bỏ đi quần áo, lộ ra da thịt ở sau lưng.

“Dáng người không tồi...” Mộ Thần cười khen.

Mục Phong Bắc cười gượng: “Đa tạ Mộ đại sư khích lệ.”

Mộ Thần nói tiếp: “...Nhưng không tốt bằng Thạch Đầu.”

Mục Phong Bắc ngậy ra một lúc, tràn đầy xấu hổ nói: “Mộ đại sư nói đùa, sao tác có thể so sánh với Bạch đại sư được.”

“Người không cần khẩn trương như thế đâu.” Mộ Thần điều phối dịch minh văn trên tay, nói: “Tuy rằng đây là lần đầu tiên ta ra tay tuyên khắc loại minh văn này, nhưng theo ta dự tính, cho dù có tuyên khắc thất bại thì cũng chỉ là lưu lại một cái sẹo mà thôi, không ảnh hưởng tới mạng của người.”

Mục Phong Bắc cười xấu hổ: “Xin lỗi, ta chưa từng bị tuyên khắc minh văn. Mộ đại sư này, nguyên lực trong dịch minh văn này có vẻ đậm quá.”

Mộ Thần nói: “Là dịch minh văn thất cấp thượng phẩm cơ mà, tất nhiên là nguyên lực phải nồng đậm rồi. Trong tay ta cũng chỉ có ba phần nguyên liệu mà thôi, nếu chứng thực được minh văn này hữu hiệu, về sau, người khác muốn lấy linh dược bát cấp tìm tới cửa cầu ta khắc minh văn, ta cũng chưa chắc nguyện ý đâu.”

Mục Phong Bắc nhú mày, tâm tình không khỏi có chút lạ. Chỉ có ba phần dịch minh văn, một phần trong đó nhất định là dành cho Liệt Hình Thiên, nếu như hắn không có xung phong nhận làm người thực nghiệm đầu tiên, nói không chừng còn không tới phiên hắn hưởng đâu.

Ngoài bí cảnh. Ô Phượng đầy hứng thú nhìn Mộ Thần đang tuyên khắc minh văn cho Mục Phong Bắc, “Không biết cái minh văn này có hiệu quả thế nào, tiểu tử Mục Phong Bắc này có vận khí không tồi.”

Ô Phượng âm thầm đoán, thái độ Mộ Thần làm việc đều là phải rất có nắm chắc mới làm, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng nếu Mộ Thần ra tay thì

xác xuất thành công hẳn là không thấp, như vậy Mục Phong Bắc kiếm lớn rồi còn gì.

“Hừ,cái tên không biết kiếm điểm đó.” Bạch Thần Tinh tức giận nói.

Ô Phượng cười bất đắc dĩ: “Muốn tuyền khắc minh văn trên người tu luyện thì phải cởi quần áo thôi, đó là chuyện không thể tránh khỏi mà.”

“Cởi quần áo thì đúng là không thể tránh khỏi, nhưng hai mắt không cần như lang như hổ nhìn chăm chăm người khác chứ!” Bạch Thần Tinh bực bội.

Ô Phượng: “...” Mộ Thần cũng không có “như lang như hổ nhìn chăm chăm người ta” mà?

Ở trong bí cảnh, Mộ Thần đang tập trung tinh thần khắc minh văn lên trên lưng Mục Phong Bắc, đôi mắt nhìn chăm chăm minh văn, ánh mắt nở rộ ra ánh sao, hoàn toàn không biết rằng bên ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh nhìn thấy ánh mắt này của hắn thì như muốn lột da hàm xương hắn vậy.

Bên ngoài, đám người Tổ Dương đứng chờ đã lâu, thấy Mục Phong Bắc đi ra thì liền thở ra một hơi.

“Phong Bắc, người không sao chứ?” Tổ Dương hỏi.

“Hắn có thể bị sao? Khắc một cái minh văn mà thôi, hắn chiếm tiện nghi lớn rồi đấy. Được rồi, mấy người các người muốn dùng trận pháp phải không, thức thời thì gia linh bảo ra đây, sau đó đi theo ta.” Diệp Thạch xoa thắt lưng, tùy tiện nói.

“Nói cho các người biết nha, một lát nữa Linh Tông Trận khởi động, nguyên thạch là do các người tự chuẩn bị, nếu như nguyên thạch không đủ mà trận pháp không thể vận chuyển tiếp, ta sẽ không bù vào.” Diệp Thạch nghiêm túc dặn.

“Bạchthiếu, đại kháithìLinh Tông Trận cần bao nhiêu nguyên thạchđếvận chuyểnvậy?” Tổ Dương hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Người hỏi ta, ta hỏi ađây?Đâylà lần đầu tiêntabố trí Linh Tông Trậnbát cấpmà!”

Liệt Hình Thiên nhìn Diệp Thạch một cách kỳ lạ, lời này nếu như do những trận pháp sư bát cấp khác nói ra, đó chính là đang cố ý làm khó người ta, nhưng nếu là từ trong miệng Diệp Thạch nói ra, thì độ tin tưởng kia lại có thể rất cao, dù sao cái tên Diệp Thạch này ngay cả trận pháp bát cấp dẫn phát lôi kiếp cũng không biết cơ mà.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

292. Chương 292

Nhóm người Tổ Dương đi theo Diệp Thạch tới nơi bày Linh Tông Trận.

Nhìn Linh Tông Trận, đôi mắt Diệp Thạch hơi hơi híp, bên ngoài Linh Tông Trận trải rộng vô cùng nhiều đủ loại tức ấn, tuy rằng tức ấn rất nhẹ, nhưng lại không dấu nổi ánh mắt Diệp Thạch cùng Mộ Thần.

Diệp Thạch đảo mắt, âm thầm đánh giá số người tới xem trận pháp của y, ước chừng cũng có một trăm.

“Mộ Thần, có quá trường người đã tới đây xem trận pháp của ta này, trận pháp ta bày rất được hoan nghênh đó nha.” Diệp Thạch khẽ đảo mắt, vui sướng nói với Mộ Thần.

Mộ Thần đứng khoanh tay, cười ôn nhu: “Trận pháp người bày quá đẹp cơ mà, cho nên người người đều đến xem.” Hẳn là đám người Tổ Dương, cũng từng đi tới khảo sát, nếu không cũng sẽ không tới cầu lão hổ.

Diệp Thạch cười đắc ý: “Ta cũng cảm thấy như vậy, trận pháp ta bày là xinh đẹp nhất, dễ nhìn nhất!”

Ở ngoài bí cảnh, Ô Phượng không còn lời gì để nói, chỉ liếc mắt xem thường. Cái thứ như trận pháp này, có dễ nhìn hay không có quan trọng không? Có thể dùng hay không mới là trọng điểm đây!

“Hà tháp chủ, người thấy trận pháp Bạch thiếu bà có đẹp không?”
Một vị tu luyện giả thử hỏi.

Hà Hiền chuyển mắt, liền thấy được ánh mắt Bạch Thần Tinh như có như không nhìn qua phía ông.

“Bạch thiếu thiên tư thông tuệ, trận pháp này bố trí hồn nhiên thiên thành(?), vô cùng đẹp.” Hà Hiền đành cười đáp lời.

... ..

“PhongBắc, người thật sự khôngsao chứ?” Trong bí cảnh, Tổ Dương truyền âm hỏi Mục Phong Bắc.

Mục Phong Bắc lắc đầu truyền âm lại: “Tuyên khắc mình văn thành công.” Vách chương mỏng hơn rất nhiều, lời này Mục Phong Bắc cũng không có nói ra. Tuy rằng Mục Phong Bắc chưa nói, nhưng những người khác nhìn vẻ mặt Mục Phong Bắc cũng biết hẳn đã đạt được chỗ tốt không nhỏ.

“Ai trong các người tới trước đây?” Diệp Thạch hỏi.

“Ta.” Mục Phong Bắc bước tới.

Diệp Thạch gật đầu: “Đi thôi.”

Mục Phong Bắc lấy ra một cái nhẫn không gian bỏ đầy nguyên thạch đưa cho Diệp Thạch, rồi bình ổn tâm tình, đi vào trong trận. Diệp Thạch nhìn thử nguyên thạch trong nhẫn không gian, âm thầm nghĩ, đúng là giàu ghê.

Đám người Mục Phong Bắc thuộc về các thế lực bất đồng, từng là thiên chi kiêu tử trong các thế lực lớn, là đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng, mỗi người đều có giá trị con người xa xỉ.

Diệp Thạch vùng tay lên, cả trận pháp trong thoáng chốc như là hồng hoang mãnh thú đang thức tỉnh, thanh quang đại uy.

Diệp Thạch biến hóa thế tay, cả trận pháp bị phong kín lại, số lượng lớn nguyên thạch rơi như mưa vào trong trận.

Nguyên thạch vừa tiến vào, nguyên khí đã nhanh chóng bốc hơi ra.

Bên trong trận pháp, nguyên khí hóa sương mù, cộng thêm thanh quang chói mắt, tình cảnh bên trong hoàn toàn nhìn không ra.

Chẳng qua bao lâu, trên bầu trời liền dâng lên lôi vân, lôi kiếp không chút lưu tình hướng thẳng về phía Mục Phong Bắc đánh xuống.

“Thành!” Ô Phượng hô lên. Nếu dẫn phát được lôi kiếp đánh xuống, như vậy đã nói lên trận pháp của Diệp Thạch có hiệu quả, về phần có thể chịu nổi lôi kiếp hay không thì không liên quan tới Diệp Thạch.

Bạch Thần Tinh gật đầu, lên tiếng, “Ừ.”

“Thần Tinh, ngươi không kinh ngạc à?” Sắc mặt Ô Phượng quái dị hỏi.

Bạch Thần Tinh thản nhiên nhìn Ô Phượng: “Có gì mà phải kinh ngạc? Đó không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Ô Phượng: “...” Bạch Thần Tinh lại kéo cừu hận.

Trong bí cảnh, lôi kiếp đánh xuống một hồi lâu, cuối cùng ngừng lại.

“Mở ra!” Diệp Thạch quát một tiếng chói tai, trận pháp từ từ mở ra, trong trận tràn ngập thanh vụ, nguyên khí bốc lên.

“Ái trong các người đi xem đi.” Diệp Thạch bảo.

Thang Phóng nghe vậy, bước nhanh vào trong trận, đỡ Mục Phong Bắc đi ra.

Thân thể Mục Phong Bắc bị lôi kiếp đánh ra mấy lỗ hồng lớn, đôi mắt lại sáng kinh người.

Diệp Thạch đánh giá Mục Phong Bắc, nói lời chúc mừng: “Chúc mừng người, võ tông.” Võ tông nửa chết nửa sống cũng là võ tông.

“Đa tạ Mộ đại sư, đa tạ Bạch đại sư!” Mục Phong Bắc vội chắp tay cung kính nói.

Diệp Thạch khoát tay áo: “Người nhanh đứng lên đi, kế tiếp, tới ai?”

“Ta!” Tổ Dương bước ra.

“Tốt, đi vào đi.” Diệp Thạch phát phát tay.

Mục Phong Bắc đi qua một bên, nuốt vào mấy viên đan dược, cố gắng khôi phục thương thế.

... ..

“Đây là tình huống gì vậy trời!” Ô Cẩm Tước vô cùng mờ mịt nhìn không trung, lăm bẫm.

“Hình như là lần thứ barồi.”

“Đúng thế, lôi kiếp này thật sự là lôi kiếp võ hoàng thăng cấp võ tông?” Ô Cẩm Tước đầy hoài nghi.

“Hình như là thế.”

“Hiện tại võ tông đã không đáng giá tiền đến nước này rồi sao? Có thể ra từng người từng người vậy à?” Ô Cẩm Tước hoang mang nói.

“Tiểu thư, lời kiếp ngừng rồi.”

Ô Cẩm Tước thở ra một hơi: “Cuối cùng cũng ngừng, chuyện bất quá tam, chúng ta đi thôi, tới Nhan Duyệt Lâu xem thử.”

“Tiểu thư, mấy người Trang Cẩn kia đúng là quá bá đạo, phàm là thứ bọn họ nhìn trúng thì liền không cho ai đoạt hết, lúc trước rõ ràng là chúng ta nhìn thấy gốc Địa Hoàng Tinh bát cấp kia.” Một thiếu nữ bên cạnh Ô Cẩm Tước đây bất mãn nói.

“Còn có cách nào sao, ai bảo bên cạnh Trang Cẩn có tới bốn võ tông cơ chứ? Tùy tiện lấy ra một tên là có thể miếu sát một đám người chúng ta rồi.” Ô Cẩm Tước cũng buồn bực.

“Còn cái tên Mộ Dung Phong kia cũng quá bừa bãi, há mồm ngậm miệng đều là nói Trung Châu chúng ta đều là đồ con lợn, phế vật, chỉ biết chiếm hầm cầu không có cút!”

Ô Cẩm Tước hí mắt: “Đi thôi, không cần oán giận, thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, ai bảo người ta có bản lĩnh đâu.”

“Hắn có bản lĩnh thì sao, cũng đâu bản lĩnh được bằng Mộ Thần!”

Ô Cẩm Tước gật đầu đồng ý: “Cái đó thì đúng.”

Nhóm người Mộ Dung Phong đúng là chiếm được không ít bảo bối, nhưng bọn họ vì đoạt được bảo vật mà đắc tội với không ít người, làm sao so sánh với Mộ Thần được! Nhìn đi, cả đám người đều vội vàng đưa linh bảo cho hắn, thế mà còn sợ hắn nhìn không vào mắt ấy chứ.

Luận về thu hoạch, trong tay Mộ Thần chỉ sợ đã có gần mười gốc linh dược bát cấp, đám người Mộ Dung Phong cũng có thu hoạch không nhỏ, lại căn bản không thể sánh bằng Mộ Thần.

Đám người Ô Cẩm Tước mới chỉ đi một hồi, lời kiếp lại một lần nữa âm âm vang lên.

Ô Cẩm Tước quay đầu nhìn nơi có lời kiếp, có cảm giác muốn điên mất, “Lần thứ tư!” Người này thăng cấp võ tông, người kia cũng thăng cấp võ tông, rồi khi nào mới tới phiên nàng thăng cấp võ tông đây!

... ..

Trang Cần nhìn nơi có lời kiếp, trên mặt hiện lên vẻ hoang mang.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Làm sao mà lời kiếp cứ luôn vang lên vậy, hình như đã là lần thứ tư rồi.” Trang Cần lẩm bẩm.

“Hình như là có người đang thăng cấp võ tông.” Mộ Dung Phong đáp lời.

Trang Cần nhíu mày: “Nhưng mà đã vang lên lần thứ tư rồi! Chẳng lẽ vẫn luôn có người thăng cấp võ tông, điều này sao có thể!”

“Ngừng rồi.” Tăng Mặc nói.

Trang Cần thở ra một hơi, như trút được gánh nặng, “Đúng vậy!”

Không đợi Trang Cần bình ổn tâm tình, tiếng lời lại vang lên thêm một lần.

“Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?! Đây thật là lời kiếp võ hoàng thăng cấp võ tông sao? Nếu là thật vậy mà nói, trong bí cảnh này có phải lại có thêm năm võ tông xuất hiện?! Chẳng lẽ trong bí cảnh có linh bảo gì có thể giúp người ta đột phá võ tông?” Trang Cần nhíu mày nói, như có điều suy nghĩ.

Tăng Mặc siết chặt tay, nhìn về phương xa, sắc mặt một mảnh xanh mét.

Mộ Dung Vũ thấy biểu tình Tăng Mặc như vậy thì như có điều suy nghĩ: “Hình như nơi lôi kiếp dẫn phát là chỗ Bạch Diên Tinh bày trận pháp.”

Trước đó Mộ Dung Vũ có nghe thấy việc Diệp Thạch đang nghiên cứu thăng cấp Linh Tông Trận lên bát cấp, nó có thể giúp võ tông đột phá lên võ tôn...

Sau khi bọn họ nghe thấy chuyện này, họ cũng không để ý lắm, chỉ cho là nghe nhầm đồn bậy chuyện hoang đường, thế nhưng hiện tại...

Trang Cần ngậy ra một lúc mới nói: “Cho nên, cái trận pháp Bạch Thần Tinh bày ra thật sự có hiệu quả?”

Mộ Dung Phong hí mắt có chút không hiểu: “Cho dù cái trận pháp kia của y có hiệu quả, thì cũng phải có nhiều võ hoàng cửu tinh mới được! Ở Trung Châu có nhiều thiên tài như vậy sao?”

Thạch Kinh Thiên âm thầm nói trong lòng, thiên tài ở Trung Châu sao ít được, đám Mộ Dung Phong chỉ mới gặp được vài thiên tài Trung Châu ở bên ngoài, cảm thấy cũng chỉ có như vậy, liền không để người Trung Châu vào mắt, quả thật buồn cười.

Tuy rằng ở trong lòng cực không kiên nhẫn đối với đám người Mộ Dung Phong, nhưng Thạch Kinh Thiên cũng không nói gì thêm. Tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng mà trong năm người, hẳn đúng là yếu nhất.

“Kinh Thiên, người chuẩn bị thế nào rồi?” Trang Cần hỏi.

Thạch Kinh Thiên nói: “Sắp rồi.” Đại khái là đã hiểu đạo lý “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”, trong khoảng thời gian này, đám người Mộ Dung Phong đã không còn chèn ép Thạch Kinh Thiên, tuy rằng bọn họ không tình nguyện, nhưng vẫn đưa không ít tài nguyên cho Thạch Kinh Thiên.

“Sắp rồi thì liền thăng cấp đi, đừng có chậm chậm chậm như vậy hoài.” Mộ Dung Phong có chút không kiên nhẫn nói.

Thạch Kinh Thiên gật đầu, thản nhiên nói: “Ta biết rồi.”

... ..

Tại nơi bày Linh Tông Trận, tiếng sấm vang lên ầm ầm không ngừng. Mục Phong Bắc, Tổ Dương, Ngôn Vọng Lâu, Thang Phóng, Lô Vân trước sau thăng cấp thành công.

“Trận pháp này đúng là lợi hại ghê!” Ô Phượng nhìn không được mà nói.

Với những người từng thăng cấp thất bại, họ còn muốn thăng cấp thành công là rất khó, nhưng chỉ dựa vào trận pháp này mà tất cả đều đã thăng cấp, có thể tưởng tượng ra uy lực của trận pháp này.

Bạch Thần Tinh nở nụ cười vô cùng đắc ý: “Đó là tất nhiên, đây chính là trận pháp do Bạch Diên Tinh sáng tạo ra đấy. Bạch Diên Tinh rất có tài hoa về trận pháp, đây chính là chuyện không ai có thể so sánh!”

Mộ Thần nhìn qua Liệt Hình Thiên, nói: “Liệt thiếu, đến phiên ngươi.”

Sắc mặt Liệt Hình Thiên hơi đổi, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Mộ Thần, “Trong khoảng thời gian này đã làm phiền Mộ thiếu hao tâm tổn trí, nếu như lần này ta thăng cấp thất bại, đó cũng là do ta, không liên quan tới Mộ thiếu, thế nên ta không thể nhìn Mộ thiếu với Bạch thiếu vội vàng mà không được gì như thế, cấm chế trên ngọc bội ta đã giải trừ rồi.”

Liệt Hình Thiên mím môi, đan dược bát cấp, trận pháp bát cấp, mình vẫn thất cấp thượng phẩm, vì chuyện của hắn, Mộ Thần cũng coi như đã lao lực tâm cơ...

Lúc trước hắn đi tới tìm Mộ Thần, đó cũng chỉ do không còn cách nào đành phải được ăn cả ngã về không, nhưng không ngờ Mộ Thần lại có thể làm tới một bước này, đây là chuyện hắn chưa hề nghĩ tới.

Mộ Thần nhận lấy ngọc bội, cười nói: “Liệt thiếu không cần lo lắng, đều đã tới một bước này rồi, khả năng thất bại cũng không lớn. Giờ vào trận đi.”

Liệt Hình Thiên cảm kích gật đầu với Mộ Thần, đi vào trong trận.

Mộ Thần dùng linh hồn lực đảo qua trong ngọc bội, trên miệng lộ ra một tia tươi cười thản nhiên, Liệt Hình Thiên người này coi như giữ lời.

Ở bên ngoài, Bạch Thần Tinh nhìn ngọc bội trên tay Mộ Thần, cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Vật kia hắn là phương thuốc Phản Linh Đan, bằng không Diên Tinh cũng sẽ không hề không để ý tới Trang Cẩn như thế, mà chỉ nghĩ làm thế nào giúp Liệt Hình Thiên thành võ tông.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, dùng ánh mắt không tiếng động hỏi, Mộ Thần hơi gật đầu với Diệp Thạch, Diệp Thạch liền thở ra một hơi.

“Đến phiên Liệt Hình Thiên rồi! Không biết có thể thành công không đây. Hắn đã từng thất bại ba lượt, mà hắn còn tu luyện Lục Kiếm Tiên, bản thân công pháp đó đã thăng cấp khó khăn rồi.”

“Ta nghe nói, loại tình huống của Liệt Hình Thiên này như bệnh nan y ấy.”

“Có Tố Tâm Đan, Linh Tâm Đan, mình vẫn thất cấp thượng phẩm, trận pháp bát cấp, có võ hoàng nào thăng cấp võ tông mà bằng hắn không? Cho dù có là bệnh nan y, thì cũng có thể có một đường sinh cơ.”

“Nếu Liệt Hình Thiên có thể thành công, vậy trên cơ bản những võ hoàng cửu tinh bị cho rằng vô vọng thăng cấp võ tông kia, họ đều có khả năng thăng cấp!”

“Mộ Thần là luyện được sư bát cấp, Diệp Thạch lại là trận pháp sư bát cấp, thân phận hai người tôn quý biết bao nhiêu, mấy tiểu tử bên trong đó có vận khí quá tốt, chờ hai người kia đi ra ngoài rồi, còn có võ hoàng nào có thể đồng thời mời được hai người đây!”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

293. Chương 293

“Thần Tinh, ngươi có cảm thấy lần này Liệt Hình Thiên có thể thành công không?” Ô Phượng hứng trí hỏi.

Bạch Thần Tinh châm chước cười nói: “Hắn là có thể, nếu như hắn còn không thành công được, vậy hắn thật nên bị thiên đao vạn quả, dù có tự bạo thì thật sự vẫn rất tiện nghi cho hắn.”

Ô Phượng: “...”

Trong bí cảnh, lôi vân dày đặc, từng tia chớp sắc bén tia sau kế tia trước đánh thẳng xuống nơi trung tâm trận pháp.

Bất chợt một đạo kiếm khí thẳng hướng tận trời, lôi vân tức khắc bị kiếm khí đánh nát.

Đôi mắt Ô Phượng hiện lên vài tia sáng kỳ dị, “Kiếm khí phá mây, không hổ là đệ nhất thiên hạ kiếm!”

Bạch Thần Tinh cười: “Không phải chỉ có ở nước ngoài mới có thiên tài.”

Người tu luyện Lục Kiếm Tiên nếu có thể thăng cấp võ tông thành công, như vậy sau này người đó chính là một tên sát thần! Vốn tưởng rằng Liệt Hình Thiên thăng cấp thất bại ba lượt, đã bất trị, không nghĩ tới rằng còn có cơ hội.

Một nam nhân toàn thân được bao trùm trung hắc bào, nhìn thấy Liệt Hình Thiên thăng cấp thì vẻ mặt lập tức hiện lên sự vui sướng khó có thể ngăn chặn.

“Bạch đạo hữu, chuyện Hình Thiên làm phiên lệnh lang với lệnh tể hao tâm tổn trí rồi.” Nam nhân mặc hắc bào nọ đi tới trước mặt Bạch Thần Tinh nói.

Nhận ra người đến là vị sư phụ võ tôn bát tinh Ân Nghịch Thiên của Liệt Hình Thiên, Bạch Thần Tinh không dám chậm trễ chút nào, “Ân huynh không cần nói thế đâu.”

Thế lực Ân Nghịch Thiên rất mạnh, nếu như có một người như vậy giúp đỡ, tình cảnh khi Mộ Thần và Diệp Thạch đi ra sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mấy tên võ tôn Mệnh Tộc thấy màn này thì sắc mặt khó coi vô cùng.

... ..

Trong bí cảnh, Diệp Thạch nháy nháy mắt, nhìn đạo kiếm khí không thể coi là to lớn, lẩm bẩm: “Tiểu Hắc thật là lợi hại!”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.” Liệt Hình Thiên này chính là hậu tích bạc phát*.

*Tích lũy sâu dày, từ từ thả ra.

Tổ Dương có chút hâm mộ: “Lục Tên Kiếm được xưng là đệ nhất thiên hạ kiếm, trong cùng giai không có địch thủ. Nếu như Liệt huynh đột phá võ tông, vậy trong bí cảnh này trừ Mộ thiếu với Bạch thiếu ra, hẳn không còn mấy người là đối thủ của hắn.”

“Tổ thiếu cũng không kém mà.” Mộ Thần cười nói.

Tổ Dương cười: “Mộ thiếu quá khen.”

Sau khi thắng cấp võ tông, về tối tắm xung quanh đám người Tổ Dương liền biến mất, nét kiêu ngạo tự tin lại về tối trên người họ.

Mộ Thần khoanh tay, nhìn bọn họ một chút rồi nói: “Kỳ thật... Mộ Thần có chuyện muốn nhờ mấy vị.”

Tổ Dương lập tức chấp tay: “Mộ đại sư đừng khách khí, vì đại sư, chúng ta dù có máu chảy đầu rơi cũng phải làm, đại sư cứ việc mở miệng.”

Mộ Thần vân đạm phong khinh mà cười: “Mấy vị không cần phải như thế, thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, là vậy, lúc Thạch Đầu mới vừa vào bí cảnh đã thiếu chút nữa bị đám người Trang Cẩn hại chết, ta trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy nếu còn lưu bọn họ lại, cuộc sống hàng ngày của chúng ta sẽ vẫn rất bất an.”

“Cho nên, ta muốn treo một giải thưởng, sáu người Trang Cẩn, trừ Thạch Kinh Thiên ra thì năm người khác, mỗi một đầu người đổi được hai viên đan dược bát cấp. Lát nữa về ta sẽ tuyên bố, không biết mấy vị có hứng thú đối với cái giải thưởng này không?”

Đám người Tổ Dương nhìn Mộ Thần, sắc mặt có chút kỳ lạ, không ngờ vì muốn diệt sạch đám người Trang Cẩn mà Mộ Thần lại treo giải thưởng nặng như thế.

“Thật ra, cho dù đại sư có không treo giải thưởng này, thì nhóm chúng ta cũng đã sớm nghĩ tới việc sau khi đột phá sẽ đi đấu với mấy người Trang Cẩn.” Tổ Dương cười nói.

Đám Tổ Dương đều là phần tử hiếu chiến, với thanh danh của Mộ Thần, nếu không phải do Mộ Thần giúp bọn họ đột phá võ tông, nói không chừng bọn họ đã nhịn không được mà khiêu chiến.

Còn mấy người cạnh Trang Cẩn thì có thực lực mạnh mẽ, nhưng tác phong làm việc lại quá bừa bãi.

Đám Mộ Dung Phong xuất thân từ nước ngoài, có rất nhiều thành kiến đối với tu luyện giả Trung Châu, tự cho rằng những người gọi là thiên tài ở Trung Châu đều là giá áo túi cơm. Nhóm người bọn họ có năm người, có tới bốn võ tông, lại đều có được thứ có lực sát thương cao là Linh Tháp, người khác gặp được bọn họ cũng chỉ có nén giận.

Đám Tổ Dương đã sớm không nhìn được sở tác sở vi của mấy người Mộ Dung Phong, kỳ thật năm người bọn họ trước đó cũng gặp phải đám người Mộ Dung Phong, lúc ấy tu vi của năm người vẫn còn là võ hoàng, chỉ đành tạm lánh mũi nhọn.

Hai viên đan dược bát cấp đổi mạng một người, đây tuyệt đối là đại sinh ý! Sau khi ra khỏi bí cảnh này rồi, còn muốn tìm chuyện tốt như vậy tuyệt đối là khó như lên trời.

Đột nhiên nghe thấy Mộ Thần nói chuyện treo giải thưởng, Diệp Thạch nghiêng đầu nhìn Mộ Thần, đôi mắt hiện ra vẻ không hiểu.

“Rống!” Một tiếng thét dài từ trung trận pháp truyền ra, trận pháp chợt lóe sáng, Liệt Hình Thiên long hành hổ bộ* đi ra từ trong trận pháp.

*Long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống. Hổ bộ là đi oai vệ.

Quanh thân Liệt Hình Thiên dâng lên kiếm khí, một thân tu vi đã đến trình độ võ tông nhị tinh.

Diệp Thạch nhìn Liệt Hình Thiên, trong mắt hiện lên tia thường thức, mới thăng cấp mà đã là võ tông nhị tinh, về sau Liệt Hình Thiên sẽ vô cùng mạnh.

“Mộ thiếu, chuyện giải thưởng tính ta một phần.” Liệt Hình Thiên mắt phỉếm tinh quang nói.

Mộ Thần gật đầu mỉm cười: “CóLiệt thiếu xuất mãhìnhhất địnhhẽlàm ít công nhiều.”

... ..

Thấy đám Liệt Hình Thiên đã rời đi, Diệp Thạch ôm cánh tay Mộ Thần, trong mắt hiện lên vài phần buồn bực.

“Làm sao vậy? Không cao hứng?” Mộ Thần hỏi.

“Mộ Thần,mấy ngườiTrang Cầncógiátrịtớihaiviêndan được bát cấplậnsao?” Diệp Thạch rầu rĩ hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Không đáng giá.”

“Ta cũng hiểu đượcvề bố trí một chút,nhưng bọn họlàmgìcó giá trịcao đến vậy. Đã không đáng giá nhiều như vậy, tại sao người lại treo giải thưởng cao như thế? Đan dược bát cấp rất trân quý đó, không thể lãng phí như vậy được.” Diệp Thạch rầu rĩ nói.

Mộ Thần không để tâm, cười nói: “Có trọng thưởng thì tất có dũng phu, mấy người bên Trang Cẩn dù sao cũng là người có thực lực, nếu không hạ trọng thưởng, lúc mấy tên võ giả kia động thủ sẽ khó tránh khỏi mà do dự.”

“Nhưng cũng không cần treo giải thưởng cao như vậy mà.” Diệp Thạch nhỏ giọng lầm bầm.

“Có tiền thì mọi người đều kiếm, chỉ một người kiếm thì không tốt lắm. Lăn vào bí cảnh này, ta và người kiếm được đã nhiều lắm rồi, không khỏi khiến người khác đỏ mắt, giờ phân một chút cho người khác, coi như phá tài tiêu tai, đan dược bát cấp mà thôi, hiện tại trong tay ta có nhiều bát cấp linh thảo như vậy, luyện thêm mấy lô cũng không phải là việc gì khó.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu ý đã hiểu: “Thì ra là như vậy, Mộ Thần quả thật là người tốt mà.”

“Ta đương nhiên là người tốt.” Mộ Thần nói với vẻ đương nhiên.

Ô Phượng nhíu mày, cái tên Mộ Thần này đúng là không biết xấu hổ, lại còn dám nói mình là người tốt, mà cái tên Diệp Thạch ngu ngốc này lại còn thật sự tin.

Ô Phượng không cần nghĩ cũng biết Mộ Thần làm như vậy là có mục đích, tuy rằng hiện tại nàng còn không biết mục đích của Mộ Thần là gì.

Ô Phượng nhìn thử qua chỗ mấy võ tôn Mệnh Tộc, thấy sắc mặt bọn họ xanh mét, nhìn liền biết là bị tức không nhẹ.

Mộ Thần cúi đầu, trong lòng hừ lạnh một tiếng, hiện tại đám Mộ Dung Phong đều là người Mệnh Tộc, nếu đám người kia đều chết trong tay hắn, Mệnh Tộc nhất định sẽ nhắm đầu mâu vào hắn, nhưng nếu đám người này chết trong tay người khác thì sao? Mệnh Tộc vẫn sẽ nhắm đầu mâu vào hắn, nhưng cũng sẽ có người chia sẻ một phần cho hắn.

Lần này thiên tài tiến vào trong bí cảnh có rất nhiều, phần lớn bọn họ thuộc những thế lực bất đồng, nếu đám người Trang Căn chết trong tay người khác, hay hoặc là những người đó chết trong tay đám Trang Căn, vô luận là loại tình huống nào, mình cũng vô hình trung đứng nên không ít địch nhân cho Mệnh Tộc.

“Sao người lại muốn bỏ qua Thạch Kinh Thiên vậy? Người với hắn có giao tình hả?” Diệp Thạch không hiểu.

“Dù sao hắn cũng là người minh văn tháp, ta cùng với Tưởng Phong có chút giao tình, nghe nói Tưởng Phong và Thạch Kinh Thiên có quan hệ không tồi, thế nên ta liền chiếu cố một chút.” Mộ Thần dùng vẻ mặt thành khẩn nói.

Diệp Thạch có chút hoang mang: “Tưởng Phong và Thạch Kinh Thiên có quan hệ rất tốt hả?”

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đương nhiên là tốt rồi, bọn họ đều là người minh văn tháp, nghe nói tuy rằng không phải huynh đệ ruột, nhưng lại hơn hẳn huynh đệ ruột đấy.”

Diệp Thạch cau mày, gãi gãi đầu: “Hình như lời đồn ta nghe được không phải như thế.”

Ngoài bí cảnh, không ít người chuyển ánh mắt dừng ở trên người Tưởng Thành Tiến và Thạch Vi, sắc mặt vô cùng quái lạ.

Quan hệ của Tưởng Thành Tiến cùng Thạch Vi, đã đến tình trạng người chết ta sống.

Mộ Thần lại còn nói quan hệ của Tưởng Phong và Thạch Kinh Thiên tuy không phải huynh đệ ruột nhưng hơn hẳn huynh đệ ruột, đúng là mở mắt nói dối, còn nói đến nước này, thật sự đủ lảm rồi.

Mộ Thần cúi đầu nghĩ, hình như Thạch Kinh Thiên đã thăng cấp võ tông. Nếu như năm người Mộ Dung Phong liên thủ, thực lực cũng không phải là nhỏ, năm người càng đồng tâm đồng đức, uy lực bộc phát ra được sẽ càng lớn.

Theo hần hiểu biết, đám Mộ Dung Phong sinh ra ở vực ngoại, Thạch Kinh Thiên lại là người Trung Châu, bốn người kia đều nhìn Thạch Kinh Thiên không vừa mắt.

Trước đó bọn người Mộ Dung Phong là võ tông, Thạch Kinh Thiên lại vẫn dừng ở cảnh giới võ hoàng. Năm người có mâu thuẫn không nhỏ, nếu khi treo giải thưởng hần đối xử bình đẳng, nói không chừng đó là giúp bọn họ một phen, làm cho bọn họ nhất trí đối ngoại, nhưng nếu như đối đãi

khác nhau thì sao đây? Chỉ sợ là Trang Cấn cũng sẽ có ý kiến đối với Thạch Kinh Thiên.

Đấu tranh nội bộ giữa năm người bên cạnh Trang Cấn, nhất định là rất thú vị.

... ..

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, tuy rằng trong lòng tràn ngập hoài nghi, nhưng cũng không có hỏi tới cùng, dù sao vô luận Mộ Thần làm như thế nào, hẳn cũng sẽ không hại mình.

“Kỳ thật, ta không muốn ra tay đối phó với đám Mộ Dung Phong là do còn có nguyên nhân khác.” Mộ Thần ở bên tai Diệp Thạch nhẹ giọng nói.

Diệp Thạch mở to mắt, tò mò hỏi: “Nguyên nhân gì vậy?!”

Mộ Thần thần thần bí bí tiến tới bên tai Diệp Thạch nói: “Đêm xuân đáng giá nghìn vàng! Vì chuyện phương thuốc, lúc trước người đều không muốn giúp ta, hiện giờ phương thuốc đã tới tay, có phải là người nên hảo hảo bồi thường takhông đây?”

Diệp Thạch đỏ mặt, “Người đừng có mà nói lung tung!”

Mộ Thần không cho là đúng: “Sao lại nói rằng ta nói lung tung, lẽo ta nói đều là sự thật mà.” Mộ Thần vươn tay ôm lấy eo Diệp Thạch.

Diệp Thạch oán trách trừng mắt nhìn Mộ Thần, Mộ Thần mỉm cười, hai người cùng đi vào trong Linh Tháp.

Bạch Thần Tinh thấy thân ảnh Mộ Thần Diệp Thạch biến mất thì tức giận: “Cái tên Mộ Thần hỗn đản này!”

Ô Phượng cười khan: “Cũng không thể nói Mộ Thần là hồn dân, chỉ có thể nói Mộ Thần là nam nhân bình thường.”

Bạch Thần Tinh nghiêng răng nghiêng lợi phản bác: “Diên Tinh còn chưa có gả cho hãn đâu.”

Ô Phượng: “...”

Có gả hay không hình như cũng không có gì khác nhau. Dù Bạch Thần Tinh không cho, đại khái Diệp Thạch cũng sẽ không để ý tới. Nói thật ra thì, so với Mộ Thần, lực ảnh hưởng của Bạch Thần Tinh đối với Diệp Thạch thật sự vô cùng có hạn.

“Chúc mừng người! Thần Tinh, ta còn tưởng rằng người bị người ta vứt bỏ, tâm lý bị tổn thương, không có nhi tử, kết quả, người lại tự đứng có một nhi tử lớn như vậy. Nói không chừng sau khi đi ra từ trong bí cảnh, y có thể còn mang ra cho người một đứa tôn tử đấy.” Bạch Thừa Phong tươi cười nói.

Bạch Thần Tinh: “...”

“Chắc chắn, tư chất con người tốt như vậy, Mộ Thần cũng xuất sắc thế kia, tư chất tôn tử của người khẳng định cũng sẽ không kém bao nhiêu.” Bạch Thừa Phong vỗ vai Bạch Thần Tinh nói.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, “Bát tự còn chưa xem đâu, người không nên nói lung tung.”

Bạch Thừa Phong không cho là đúng, trừng mắt nói: “Sao lại nói bát tự chưa xem, không phải là đang xem à?”

Bạch Thần Tinh: “Câm miệng!”

Bạch Thừa Phong cực kỳ vô tội nói: “Dù có cắm miệng đi nữa, bọn họ cũng sẽ không dừng.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Ô Phượng liếc mắt đánh giá Bạch Thừa Phong, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười thản nhiên, Bạch Thừa Phong thật đúng là một nhân tài.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

294. Chương 294

Lão hồ vui sướng khi người gặp họa nhìn Tháp Linh: “Tháp béo, bị đuổi ra ngoài à?”

Gần đây Tháp Linh càng ngày càng mập ra, đôi mắt cũng như bị thịt mỡ ép tới mức nhìn không thấy rõ.

Tháp Linh loạng choạng thân hình ú nu của mình, tràn đầy oán niệm nói: “Tháp chủ đại nhân quá keo kiệt, không phải chỉ là hăn với tiểu bạch kiếm đại nhân lăn qua lăn lại thôi sao? Có gì ghê gớm lắm đâu mà phải đuổi tара, còn không chota đi vào.”

Lão hồ nhìn Tháp Linh: “Ồ, tháp béo, người cũng hiểu từ lăn qua lăn lại sao?”

Tháp Linh tràn đầy đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, bốn đại gia sống mấy chục vạn năm, cái gì cũng hiểu hết! Tháp chủ đại nhân với tiểu bạch kiếm, ta ăn người, người ăn ta, gặm đến gặm đi...”

“Người nói coi, tháp chủ đại nhân bình thường cũng là một kẻ sát phạt quyết đoán, giết người không thấy máu, nhưng lúc ăn tiểu bạch kiếm đại nhân lại cứ chầm chậm chầm chậm, người gặm ta một cái, ta gặm người một cái, ngay cả dấu răng cũng không hiện ra, chỉ gặm cho tới khi chỗ da này biến xanh, chỗ da kia biến tím, da cũng không bị rách, quá mức chán chờ luôn.” Tháp Linh cực kỳ khinh thường nói.

“Người không hiểu rồi, luyện thể thuật của tiểu bạch kiếm đại nhân rất cao, da rất dày, làm sao có thể dễ bị rách da như vậy! Huống chi, tháp chủ đại nhân kỳ thật chính là một tên tiểu bạch kiếm, đối mặt với tiểu bạch kiếm đại nhân liền lập tức trở nên không quả quyết, hã sao có thể so sánh với ta được! Những muội tử hỏa linh ta nhìn trúng, giờ đều đang ở trong bụng ta đây này.” Lão hổ đắc ý dào dạt vỗ vỗ bụng.

Tháp Linh tức giận:“...Không chỉ muội tử hỏa linh, tiểu ca hỏa linh cũng bị người nuốt luôn. Người là nam nữ đều ăn à!”

Lão hổ gãi gãi cằm: “Bản hổ nam nữ đều không kỵ để nuôi vậy mà.”

Tháp Linh: “...”

Mấy người trong đàn điểm đứng cúi đầu, sắc mặt cổ quái nghe lên Tháp Linh với lão hổ nói chuyện.

Tháp Linh nhìn bọn họ, tức giận nói: “Người,người,ngườinữa!Các người nhìn cái gì!Ngườimuốn muathìmaumuadi, nếu không,ta tăng giá!”

“Tháp Linh đại nhân, Bạch Diên Tinh đại nhân khôngcó ở đây sao?” Một võ hoàng không nhin được mà hỏi.

“Người tìm tiểu bạch kiếm đại nhân làm gì?” Tháp Linh bình chân như vại hỏi.

“Ta nghe nóitrận phápcủa Bạch thiếu rất lợi hại.” Trước đó khi đám Tổ Dương tìm tới Mộ Thần Diệp Thạch, có rất nhiều người đều đang quan sát, lúc Diệp Thạch tự chủ trì trận pháp làm cho đám người Tổ Dương thăng cấp, có rất nhiều người đều trộm chú ý tới.

Mắt thấy đám người Tổ Dương liên tiếp thăng cấp võ tông, nhiều võ hoàng cừu tinh liền ngồi không yên.

Đáng tiếc, sau khi Mộ Thần Diệp Thạch làm cho đám người Tổ Dương thăng cấp võ tông xong, hai người liền mai danh ẩn tích.

Tháp Linh gật đầu: “Tất nhiên tất nhiên, trận pháp thuật của tiểu bạch kiểm đại nhân có trình độ rất cao, mặc dù y nhìn hơi gốc, như là ai lừa gạt cũng được, nhưng cũng trách không được tiểu bạch kiểm đại nhân, ai bảo có một tên phụ thân gốc làm gì, đây là di truyền!”

“Tên phụ thân kia của y, ha ha ha... Là một võ tôn, thế mà lại bị một tên võ sư đùa giỡn xoay vòng vòng, quả thật chưa từng thấy ai gốc hơn hẳn... Ha ha ha...”

Tiếng cười khoa trương của Tháp Linh vọng trong đàn điểm, làm da đầu mấy người trong đàn điểm run lên.

Mấy võ tôn bên ngoài lúc nào cũng chú ý tới tình hình nơi này, may mà, lời nói của Tháp Linh với lão hổ không bị mấy võ tôn bên ngoài nhìn ra.

“Tháp Linh đại nhân, khi nào Bạch Diên Tinh đại nhân mới ra vậy?” Một võ hoàng hỏi.

Tháp Linh chớp chớp mắt: “Không biết! Tháp chủ đại nhân bận lắm, nghe nói nam nhân mà ghen lắm là dễ bị tẩu hỏa nhập ma lắm đó. Sao? Người muốn ta đi giục hả?”

“Không không không, không cần, không cần.” Võ hoàng hỏi vừa nãy liền vội vàng lắc đầu.

“Không cần thì thôi, ta cũng không dám đi giục. Nghe nói nam nhân bị làm phiền sẽ trở nên rất nóng nảy, đến lúc đó, hẳn không những một chưởng đánh chết bản Tháp Linh thiên chân khả ái, không chừng còn một chưởng đánh chết người. Kỳ thật, cái chết nặng như núi Thái Sơn, cũng nhẹ tựa lông hồng, nếu như người chết ở trong tay tháp chủ đại nhân với tiểu

bạch kiếm, đây cũng có thể xem như không uống cuộc đời này.” Đôi mắt Tháp Linh lóe sáng, tràn đầy hưng phấn vỗ vỗ cánh nói.

“Tháp Linh đại nhân, ta nhớ ra rồi, ta còn có việc, ta đi trước.”

“Đi đi, đi đi.” Tháp Linh đầy khinh thường nhìn bóng dáng tên võ hoàng kia, “Lá gan quá nhỏ, lá gan nhỏ như vậy mà lại là một võ hoàng.”

“Người muốn tìm cơ vào nhìn lên sao?” Lão hồ hỏi.

Tháp Linh quơ cánh, tức giận nói: “Người đừng có nói đùa, cái con hồ ngu ngốc này, bản Tháp Linh là người như thế à?”

Lão hồ ngồi ở chỗ đặt đan dược bát cấp, cười mà không nói.

Trong Linh Tháp thì cảnh xuân miên mang, lợn tóc đen của Mộ Thần cùng Diệp Thạch triển miên cùng một chỗ.

“Mộ Thần, Tháp Linh với lão hồ có thể làm ăn ngoài kia không?” Diệp Thạch thở dốc hỏi.

Mộ Thần đề lên người Diệp Thạch: “Quan tâm bọn nó làm gì, nhiều lắm thì bái sạch đan điểm thôi.”

...

Bí cảnh bởi vì một giải thưởng giá trên trời mà nổ tung.

Một cái đầu võ tông đối được hai viên đan dược bát cấp, nếu như giải thưởng này treo ở bên ngoài, tất nhiên sẽ có vô số võ tôn ra tay, dù tên võ tông bị treo trên giải thưởng có lợi hại bao nhiêu, hẳn cũng sống không qua nổi một ngày.

Nhưng, đây là đang trong bí cảnh, trong bí cảnh này, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là võ tông.

Mà đám người Mộ Dung Phong thực lực cao cường, năm người đều là võ tông, lại có Linh Tháp làm chỗ dựa, chiến lực cũng không chê vào đâu được.

Theo tình huống lúc trước, thường thì nếu có thế lực nào gặp được đám người Mộ Dung Phong, họ đều sẽ “nếu tránh được thì sẽ tránh”.

Tuy nhiên, giải thưởng do Mộ Thần treo lên lại cải biến loại tình huống này. Năm người, mười viên đan dược bát cấp! Giá cả dùng linh thảo bát cấp để đổi lấy đan dược bát cấp, đã tăng tới ba gốc linh thảo bát cấp đổi một viên, cảnh này khiến đan dược bát cấp hiện ra giá trị của nó, các võ tông trong bí cảnh lập tức trở nên rục rịch.

Ở Trung Châu, đan dược bát cấp cực kỳ ít ỏi, thường thì võ tông muốn có được đan dược bát cấp là chuyện không có khả năng, như bây giờ, có một cái cơ hội đặt ở trước mặt mọi người, các võ tông đều lập tức điên cuồng.

Họ cũng hiểu đơn giản đấu sẽ không được kết quả gì, các võ tông vô hoàng liền nhanh chóng hợp thành liên minh.

Đám người Mộ Dung Phong tuy rằng lợi hại, nhưng mà các anh tài ở Trung Châu cũng không phải ăn chay.

Bố trí bày rập, hạ độc, hạ cổ... Các loại thủ đoạn ùn ùn kéo đến.

...

“Mấy cái tên chết tiệt kia!” Mộ Dung Phong bưng kín miệng vết thương trên tay, đầy phần nộ chửi rủa.

Trên gương mặt xinh đẹp của Trang Cẩn tràn đầy ủy khuất cùng kinh hoàng, “Đám người kia bị gì vậy? Mọi người không oán không cừ, vì sao lại phải hạ độc thủ như thế?”

“Còn không phải bởi vì tên Mộ Thần treo cái giải thưởng kia sao!” Mộ Dung Phong tức giận nói.

Hai viên đan dược bát cấp đổi đầu một người, Mộ Thần đúng là dám hạ vốn gốc!

“Viên đan dược bát cấp mà dám người kia liền không phân tốt xấu, không để ý đạo nghĩa như vậy sao? Đúng là quá đáng mà.” Trang Cần đầy oán niệm.

Trong lòng Mộ Dung Phong chợt lóe lên một tia cười lạnh. Đạo nghĩa? Nó là cái gì, có thể ăn không?

Ánh mắt Mộ Dung Phong chuyển qua Thạch Kinh Thiên, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Trang Cần theo tầm mắt Mộ Dung Phong thấy được Thạch Kinh Thiên, trong mắt nhin không được hiện lên vẻ ủy khuất.

Mộ Thần treo giải thưởng với hãn cũng là hai viên đan dược bát cấp, nhưng lại duy độc buông tha Thạch Kinh Thiên.

“Người dùng kiếm hôm nay là ai vậy? Trước kia chưa từng nghe nói tới, trong bí cảnh có nhân vật lợi hại như thế sao?” Mộ Dung Vũ hỏi.

Người kia thật sự quá lợi hại, đơn đả độc đấu, cho dù dựa vào Linh Tháp, bọn họ cũng không phải là đối thủ của người kia, huyết kiếm trên tay người kia cũng không phải vật phàm, may mà Thạch Kinh Thiên đã thắng cấp võ tông, năm người liên thủ mới đánh lui được đoàn người kia.

“Người kia là Liệt Hình Thiên.” Thạch Kinh Thiên nói.

Mộ Dung Phong nhíu mày: “Chính là cái tên phế vật người kết trước kia, thắng cấp võ tông ba lượt cũng không thành công?”

Thạch Kinh Thiên gật đầu: “Đúng vậy.” Phế vật? Giờ Liệt Hình Thiên đã đột phá võ tông, Lục Kiếm Tiên lại được xưng đệ nhất thiên hạ kiếm, cùng giai không địch thủ, Mộ Dung Phong vậy mà còn coi thường người ta.

“Không nghĩ hãnlạicá muối lật mình.” Mộ Dung Phong tức giận.

“Nói thậtđiThạch Kinh Thiên, ngườivớiMộ Thầncógiao tìnhgì?!Mấy người bọn ta bịtreo giải thưởng đều là haiviêndan được bát cấp,ngay cảACần cũngthế,vậy màMộ Thần lại chỉ buông tha người.” Sắc mặt Mộ Dung Vũ không tốt.

Thạch Kinh Thiên nhúu chặt mày: “Ta cũng không biếttại sao.”

“Người không biết? Người sao lại không biết?Lúc trướcMộ Thần chính làcái tên quỷ xấu xí ởtrận phápthápkia,không phảingườicòn từngđitới đó sao?Khi đóchẳng lẽ người không nhìn raMộ Thần có gì không ồnsao?Ta nghe nói, Tường Phongvừa nhìn liềnphát hiện Mộ Thần không bình thường. Hay là người với hãnlà có hiệp nghị gì?” Mộ Dung Vũ lạnh lùng hỏi.

Thạch Kinh Thiên nhúu mày, lúc hãnlà vừa tới trận pháp tháp, đích thật là từng đối mặt với Mộ Thần, lúc ấy hãnlà cũng thấy cái người Trần Mộc này có chút vấn đề.

Nhưng do khi ấy hãnlà phải che dấu thực lực, cộng với thân phận đặc biệt, không thể nói gì. Thật ra hãnlà từng nghĩ tới việc điều tra về Trần Mộc, kết quả lại có người mặc danh kỳ diệu tập kích hãnlà, hại hãnlà bại lộ thực lực, sau đó liền rối loạn, hãnlà căn bản không có thời gian đi điều tra Trần Mộc, nếu sớm biết thân phận Trần Mộc đặc biệt như thế...

“Ta không có quan hệ với Mộ Thần.” Thạch Kinh Thiên nói.

Lúc trước hãnlà vẫn suy nghĩ không rõ, hãnlà đắc tội với ai mà bị một trận tập kích khó hiểu như thế, hiện tại hãnlà mơ hồ nghĩ thông suốt, hãnlà phát

hiện Mộ Thần không ổn, nhưng đồng dạng, Mộ Thần cũng phát hiện hắc không ổn.

Lúc trước, người tập kích hắc rất có thể là người của Bạch gia, Mộ Thần là con rể của Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh nhất định sẽ giúp Mộ Thần. Sau vụ đẩy hắc cũng có điều tra thân phận của người ra tay với hắc, nhưng không thu hoạch được gì, ở trên địa bàn Bạch gia, có thể làm lưu loát sạch sẽ như vậy cũng chỉ có người Bạch gia.

Mộ Dung Phong hừ lạnh một tiếng: “Cái người dùng kiếm hôm nay vốn có cơ hội đánh người trọng thương, nhưng hắc lại bỏ qua.”

Thạch Kinh Thiên cau mày: “Ta cũng không hiểu tại sao người kia làm như vậy.”

Giải thưởng của Mộ Thần cho mọi người một loại ảo giác rằng Thạch Kinh Thiên và Mộ Thần có quan hệ không tồi, vì thế lúc ra tay, Liệt Hình Thiên cố kỵ Mộ Thần nên theo bản năng buông tha Thạch Kinh Thiên.

Giang Triệu Lâm khoanh tay nói: “Được rồi, ta nghĩ hắc là Kinh Thiên không có quan hệ gì với Mộ Thần đâu, chắc là Mộ Thần muốn chia rẽ quan hệ giữa chúng ta đây mà, chúng ta tuyệt không thể trúng kế của hắc.”

Thạch Kinh Thiên nở nụ cười cảm kích với Giang Triệu Lâm, hắc là Giang Triệu Lâm cũng đang hoài nghi hắc, sở dĩ giúp hắc nói chuyện chính là bởi vì nếu thiếu hắc, chiến lực của năm người sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Thạch Kinh Thiên quay qua nhìn Trang Căn, năm đó ở ngoại vực vội vàng thoáng nhìn, thiếu niên như châu như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, giống như một tinh linh, kinh diễm mọi loài hoa.

Lúc trước Thạch Kinh Thiên cảm thấy, nếu chiếm được người này, có lẽ cuộc đời này của hắn sẽ không còn sở cầu.

Sau đó hắn rốt cục chiếm được Trang Cẩn, nhưng tiếp đấy hắn lại biết, bên cạnh Trang Cẩn không chỉ có một người là hắn.

Càng về sau, năm người bọn họ vẫn luôn bảo hộ Trang Cẩn, chiếm được Linh Tháp. Nhưng sau khi tới Mệnh Tộc một chuyến, đám người Mộ Dung Thiên thì thoả thuê mãn nguyện, còn trong lòng Thạch Kinh Thiên thì tràn đầy bất an.

Mệnh Tộc, đó là cái dạng tộc gì! Đám người Mộ Dung Phong bị người Mệnh Tộc dùng mấy bát rượu vàng chuốc say, cái gì cũng quên, nhưng Thạch Kinh Thiên lại rất rõ, Mệnh Tộc là loại tộc cực kỳ giả nhân giả nghĩa.

...

Bạch Thần Tinh nhìn đám người Thạch Kinh Thiên trong màn ảnh, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, đấu tranh nội bộ à. Thạch Kinh Thiên đúng là đủ khiếp nhược, một thanh niên tài giỏi của Trung Châu, lại bị mấy gia hỏa ngoại vực áp chế thờ không nổi.

Trước đó tên Mộ Dung Phong kia vậy mà lại lấy Huyết Long Đan cho Thạch Kinh Thiên, hèn mà Thạch Kinh Thiên chưa ăn, nếu không...

Bạch Thần Tinh nhìn qua gương mặt tức giận xanh mét của Thạch Vi, trong lòng nghĩ, tôn tử mình yêu thương bị người nhắm vào như thế, hắn là trong lòng Thạch Vi rất khổ sở đi.

Dựa theo lời Diệp Thạch, năm tòa Linh Tháp là chìa khóa để kế thừa năm tháp ở Trung Châu, chỉ bằng mấy tên giá áo túi cơm như Mộ Dung Phong, thật sự là có khả năng kế thừa năm tháp Trung Châu?

Bạch Thần Tinh lại nhìn qua chỗ Mệnh Tộc, cái chủng tộc Mệnh Tộc này, giả nhân giả nghĩa, vong ân phụ nghĩa, thấp hèn vô sỉ... Một chủng tộc như vậy, chẳng lẽ sẽ bởi vì Trang Cần là người Mệnh Tộc mà Mệnh Tộc liền dốc hết toàn lực trợ giúp năm bạn lữ của hắn lấy được năm tháp Trung Châu? Không phù hợp với tác phong làm việc của chủng tộc này lắm.

Có lẽ Mệnh Tộc có tính toán khác, quả nhiên khó lòng phòng bị! Bạch Thần Tinh âm thầm nghĩ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

295. Chương 295

Đoàn người Tưởng Phong.

“Tưởng thiếu, nghe nói, Mộ thiếu phát Huyền Thường Lệnh với đám người Trang Cẩn kia, trừ Thạch Kinh Thiên ra, bây giờ vì mười viên đan dược bát cấp kia mà người trong bí cảnh cũng điên luôn rồi.”

“Đám người Trang Cẩn kia cũng thật nổi tiếng. Ai cũng không dám đụng tới, hiện tại tốt rồi, nghe nói bị người ta chặn đường, giống y như chuột chạy trốn vậy, cười chết ta mà.”

Tưởng Phong lạnh lùng mỉm cười, kỳ thật, lấy thực lực của đám người Mộ Dung Phong, chính diện chiến đấu cũng không đánh được bao nhiêu người của bọn họ, nhưng vì những đan dược bát cấp đó mà người bên trong bí cảnh đều điên rồi, các loại thủ đoạn bỉ ổi đều dùng trên người đối phương.

Trung Châu có rất nhiều tông phái thủ đoạn khó lòng phòng bị, đám người Mộ Dung Phong hiện tại hẳn là rất chật vật. Không biết Thạch Kinh Thiên thế nào, hẳn là hẳn cũng không tốt lắm.

“Đúng rồi, Lục Kiếm Tiên Liệt Hình Thiên thắng cấp võ tông, tái xuất giang hồ, Mộ Dung Thiên còn bị thương trong tay hắn đó.”

“Tên Mộ Dung Thiên kia chính là người mà người qua đường do tên Trang Cẩn kia lôi kéo, lúc trước nếu không dựa vào Linh Tháp, hẳn cũng sẽ

không đánh lại được một thân võ hoàng của Bạch thiếu, thật không biết hăn có gì tốt.”

“Không nghĩ tới Liệt Hình Thiên cư nhiên lại có thể thắng cấp Võ Tông!” Tưởng Phong nói.

Lúc trước Liệt Hình Thiên thắng cấp lần thứ ba thất bại, sư phụ hăn từng dẫn hăn tìm tới trưởng lão bát cấp luyện được sư của Đan Tháp, vị trưởng lão kia từng nói không có thuốc nào có thể cứu được Liệt Hình Thiên, cả đời cũng chỉ có thể làm võ hoàng, không nghĩ tới...

“Nghe nói là Mộ Thần và Diệp Thạch xuất thủ. Năm tên võ hoàng cửu tinh Tổ Dương đã từng thắng cấp võ tông nhưng đều thất bại, sau đó đi tìm Mộ Thần Diệp Thạch... Ngày đó sáu lần lôi kiếp liên tục xuất hiện, vô cùng khủng bố!”

Tưởng Phong cười nói: “Không có việc gì không có khả năng, chỉ cần cầu Mộ thiếu, liền có khả năng ngay thôi.”

“Đúng vậy! Mộ Thần đúng là quái thai, thật sự đáng sợ!”

“Kỳ thật ta không rõ lắm, Thạch Kinh Thiên và Mộ thiếu có giao tình gì à? Mộ thiếu sao lại chịu giúp hăn vậy nhỉ?”

Tưởng Phong cúi đầu, hăn biết rõ, Mộ Thần và Thạch Kinh Thiên không có bất kỳ giao tình gì, Mộ Thần làm như vậy, có thể là đang có tính toán gì đó.

“Mộ thiếu làm vậy chắc là Mộ thiếu có suy tính của mình.” Tưởng Phong nói.

“Tưởng thiếu, người cũng sắp thắng cấp võ tông?” Thiếu nữ đứng bên cạnh Tưởng Phong hỏi.

Tưởng Phong gần đây kỳ ngộ không ít, lúc trước hăn dùng hai tin tức về linh mạch đổi lấy hai viên đan dược.

“Đúng vậy.” Tưởng Phong gật đầu nói.

“Mượn dùng trận pháp của Bạch thiếu một chút thôi, Tưởng thiếu người liền nắm chắc thành công thăng cấp ngay.”

Tưởng Phong bất đắc dĩ mà nói: “Đêm xuân khổ đoản ngày cao khởi, từ nay về sau quân vương không tảo triều*, Mộ Thần và Diệp Thạch trợ giúp Liệt Hình Thiên thăng cấp xong, sau đó liền bế quan, còn không biết bao giờ mới trở ra.”

*Gốc: 春宵苦短日高起

從此君王不早朝

Dịch (Hán việt): Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi

Tòng thử quân vương bất tảo triều

Dịch nghĩa: Đêm xuân tiếc rằng ngắn ngủi, mặt trời lên cao mới trở dậy.

Từ đó vua không ra ngự triều sớm nữa.

Nghe được những lời Tưởng Phong nói, sắc mặt mấy người bên cạnh đều có chút cổ quái.

...

Ô Cẩm Tước nhìn ngọc bội truyền tin trên tay, khóe miệng câu lên một nụ cười bất đắc dĩ, “Mộ Thần người này thật đúng là đặc tội không nổi!”

Thiếu nữ theo hầu bên Ô Cẩm Tước gật gật đầu: “Còn không phải sao? Trang Cẩn kia mệnh cũng thật tốt! Nhìn trúng Linh Vật trước những người khác. Kết quả, Mộ Thần không cần tự ra tay, chỉ cần ra lệnh một tiếng, đã có người tới cướp vật trong tay tên mệnh tốt đó.”

“Gần đây trong bí cảnh có không ít cao thủ, đặc biệt là Liệt Hình Thiên kia, nghe nói đám Mộ Dung Phong đánh chính diện với hắn cũng không chiếm được tiện nghi gì.”

Ô Cẩm Tước bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sư phụ của Liệt Hình Thiên – Ân Nghịch Thiên là một kẻ điên, đồ đệ hắn ba lần thăng cấp đều thất bại, Ô Phượng cô cô còn thầm than may mắn, nói cái gì mà đã bớt đi một cái tai họa, kết quả... Mộ Thần người này lại khởi tử hồi sinh cho người kia, sau này ở Trung Châu lại có thêm một nhân vật khó giải quyết nữa.

Ô Cẩm Tước thu hồi ngọc bội trên tay, thầm nghĩ, nếu lúc Ô Phượng cô cô hoài nghi dị hỏa là do Mộ Thần lấy mất đã không có xé rách mặt với hắn, nếu không lấy tính tình có thù tất báo của hắn, khẳng định sẽ không có kết quả tốt.

Tiểu bạch kiểm Mộ Thần này, đúng là ngoan độc!

Hắn rõ ràng có thể tự mình động thủ nhưng lại không tự ra tay, chiêu thức ấy của hắn làm cho những võ hoàng trong bí cảnh đều đứng ở mặt đối lập với Mệnh Tộc, đúng là đủ ác!

“Nghe nói sau khi Mộ Thần và Diệp Thạch trợ giúp Liệt Hình Thiên thăng cấp liền lăn giường nha, lăn đến bây giờ còn chưa đi ra.” Ô Cẩm Ly cổ quái nói.

“Đúng là tuổi trẻ huyết khí phương cương.” Ô Cẩm Tước cười.

...

Trong Linh Tháp, Diệp Thạch dựa vào người của Mộ Thần, đôi mắt nhìn chăm chăm hẳn.

“Nghĩ cái gì vậy?” Mộ Thần cười hỏi.

Diệp Thạch nằm nhoài trên người Mộ Thần, ánh mắt chốc lát lại sáng lên, nói: “Mộ Thần càng ngày càng soái.”

“Có ư?” Mộ Thần nghiêng đầu hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu: “Có! Mộ Thần soái như vậy, đi ra ngoài không biết có bao nhiêu người nhớ thương đâu.”

Trước đó, lúc Mộ Thần luyện đan hẳn là có rất nhiều người thấy được. Mộ Thần ưu tú như thế, nhất định sẽ có rất nhiều người nhớ thương.

Mộ Thần cười cười: “Ta nói cho người biết phương pháp nha, nhìn vào mắt ta này!”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn, tức giận hỏi: “Phương pháp gì?”

“Ép khô ta là tốt rồi phải không~!” Mộ Thần nhẹ giọng nói vào tai Diệp Thạch.

Mặt Diệp Thạch đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Không được, không được! Eo ta mềm nhũn luôn rồi này.”

Mộ Thần cúi xuống hôn Diệp Thạch một cái rồi mới tha cho y.

“Mộ Thần, người nói thử xem, đám Mộ Dung Phong có thể bị giết chết không?” Diệp Thạch hỏi.

“Nào có dễ dàng như vậy. Từ từ rồi việc gì cũng sẽ đến.” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch có chút mất mát: “Mệnh Trang Căn thật lớn, không biết hãn thế nào rồi!”

Mộ Thần: “...”

Mệnh Trang Căn đúng là rất dai, hãn phải nghĩ biện pháp giải quyết triệt để cái người chướng mắt đó tận gốc mới được.

...

“Cho người.” Mộ Dung Phong vứt đan dược cho Mộ Dung Vũ, Tăng Mặc và Giang Triệu Lâm, do dự một chút mới đưa cho Thạch Kinh Thiên cái bình cuối cùng.

Thạch Kinh Thiên mở ra bình đan, lấy ra đan dược bên trong, phục dùng, đan dược bên trong bình là Giải Độc Đan.

“Ca, đan dược của người hình như không có hiệu quả lắm!” Mộ Dung Vũ nói.

Mộ Dung Phong nhíu mày, “Độc dược này quá thiên môn, có thể có hiệu quả là tốt lắm rồi.”

Thạch Kinh Thiên mím môi, hạ độc chính là tu luyện giả của Độc Vương Cốc, Độc Vương Cốc độc vật hoành hành, tu luyện giả trong đó đều tu luyện bằng những độc vật quý dị, khó lòng phòng bị.

Trang Căn ăn đan dược vào, yên lặng ngồi ở một bên điều tức. Trong sáu người, chỉ có Trang Căn còn chưa thăng cấp võ tông, thực lực kém cỏi nhất, bị thương nặng nhất.

Không phải tu luyện giả nào cũng giống như đám người Mộ Dung Phong mà biết thương hương tiếc ngọc, có rất nhiều tu luyện giả thấy Trang Căn yếu nhất, liền xuống tay từ chỗ hãn.

Trang Cấn trước giờ vẫn luôn được chúng tinh phủng nguyệt, bây giờ cả ngày lại bị người ta đuổi giết, thân thể và trạng thái tinh thần cũng cạn kiệt.

“Thạch Kinh Thiên, tu luyện giả của Trung Châu các người đều vô sỉ như vậy sao? Chỉ biết dùng bàng môn tà đạo để nói chuyện?” Mộ Dung Phong lạnh lùng lên tiếng.

Thạch Kinh Thiên nhắm mắt lại, không để ý đến Mộ Dung Phong.

Theo tình trạng đuổi giết càng ngày càng dày đặc, quan hệ của bọn họ cũng càng không tốt.

Khóe miệng Thạch Kinh Thiên câu lên một nụ cười lãnh liệt, bốn người Mộ Dung Phong dù rất có ý kiến đối với hã, nhưng vì mạng sống, bọn họ vẫn phải dễ dàng tha thứ cho hã. Mà hã đã bị cột ở trên một con thuyền cùng với đám người Mộ Dung Phong, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, hã không rời đi được, mà đám người này cũng sẽ không để hã rời đi.

Thạch Kinh Thiên từ từ nhắm hai mắt, hồi ức tốt đẹp về những năm tháng kề vai chiến đấu ở bên ngoài đã bị những ánh mắt xem thường của bọn họ làm tiêu biến hầu như không còn.

Thạch Kinh Thiên nhìn qua Trang Cấn, hã đã từng yêu người kia vô cùng sâu đậm, nhưng có lẽ cũng sẽ giống như những người ngoài kia nói, hã sẽ không có kết cục tốt đẹp với Trang Cấn.

Thạch Kinh Thiên nhìn Trang Cấn, tuyệt mỹ dung nhan vẫn chưa từng thay đổi, thế nhưng tâm tình của hã cũng không bốn bề sóng dậy như trước.

Mộ Dung Phong cúi đầu, lúc trước, những tu luyện giả kia nhìn thấy bọn họ đều đi đường vòng, hiện tại lại giống như thợ săn thấy được dê béo,

ánh mắt tràn đầy tham lam. Đúng là hỗn đản, vậy mà dám dùng ánh mắt như vậy để nhìn hần!

Mộ Dung Phong vốn tưởng rằng tu luyện giả như Liệt Hình Thiên là khó đối phó nhất, nhưng mà sau này hần mới phát hiện, những tu luyện giả thích dụng độc, thích dùng cổ độc kia mới là đáng sợ nhất!

Liệt Hình Thiên tuy mạnh, nhưng ít ra còn quang minh chính đại.

Mộ Dung Phong nhìn Thạch Kinh Thiên bộ dạng nửa chết nửa sống, tâm tình tối tăm, nhưng nghĩ đến phải dựa vào lực lượng của Thạch Kinh Thiên, Mộ Dung Phong cắn chặt răng, áp chế phần uất trong lòng xuống.

...

Ngoài bí cảnh, Bạch Thần Tinh thấy đám người Mộ Dung Phong chật vật, trong lòng vô cùng vui sướng.

Bạch Thần Tinh không khỏi thầm nghĩ, Mộ Thần làm việc này cũng không tệ lắm.

Mộ Dung Phong từng hạ độc thủ với Diệp Thạch trong bí cảnh, Bạch Thần Tinh đã sớm quyết định, nếu tên này còn sống đi ra, hần nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến tên đó sống không bằng chết.

“Đúng là không đặc tội nổi Mộ Thần này! Mấy người Mộ Dung Phong đó thực lực cũng rất mạnh, kết quả lại bị Mộ Thần chinh thành như vậy.” Ô Phượng nói thầm.

Bạch Thần Tinh chấp tay sau lưng, hừ lạnh nói: “Mộ Thần hần chỉ biết nhàn hạ, cho rằng mình là Thiệt Tài Đồng Tử*chắc? Lấy đan dược bát cấp treo giải thưởng, còn treo giải thưởng cao như vậy, thật không sợ gió lớn cắt bay đầu lưỡi.”

*Thiện Tài Đồng Tử: Là nhân vật chính trong Phẩm Nhập Pháp Giới trong kinh Hoa Nghiêm, xuất hiện trong Phật Giáo, Đạo Giáo và những câu chuyện dân gian, hầu hết được miêu tả cùng với Long Nữ như một tiểu đồng hầu cận của Bồ Tát Quan Thế Âm.

Ô Phượng cười cười, nói: “Mộ Thần là luyện được sư bát cấp mà, đan dược bát cấp này đối với chúng ta mà nói là rất trân quý, nhưng đối với Mộ Thần mà nói, đó cũng chỉ là chuyện tùy tay luyện lại hai lô dược...”

Bạch Thần Tinh hừ hừ: “Người thì biết gì chứ, hãn chính là làm biếng.”

“Thần Tinh, người đừng cứ quở trách Mộ Thần như vậy! Mộ Thần nào có làm biếng, hãn không phải là đang vội vàng tạo cháu trai cho người sao? Đối phó với đám Mộ Dung Phong giá áo túi cơm này, nào có quan trọng bằng việc giúp người tạo cháu trai đâu, người nói có đúng không?” Bạch Thừa Phong nói.

Bạch Thần Tinh tức giận: “Người câm miệng!”

Bạch Thừa Phong vô tội trừng mắt nhìn, “Lời ta nói chính là sự thật! Thần Tinh, nếu như quở trách con rể khiến nó chạy mất, con của người cũng đi theo người ta chạy trốn thì phải làm thế nào?”

Bạch Thần Tinh oán hận: “Người đừng có mà nói bậy bạ!”

“Ta nói thật đó, nếu như Mộ Thần đi rồi, người nghĩ con của người vẫn ở lại với lão già sắp chết như người hay là đuổi theo Mộ Thần cùng chạy đây?” Bạch Thừa Phong bữu môi nói.

Bạch Thần Tinh oán hận trừng Bạch Thừa Phong: “Biết nhớ thương cháu của ta như vậy, nếu người rảnh thì tự mình sinh con trai trước đi.”

Bạch Thừa Phong: “...”

Bạch Thừa Phong nhăn mũi nói: “Nói thật, thời gian Mộ Thần và Diệp Thạch vào Linh Tháp rất lâu nha! Bọn họ đi lẫn giường đến bây giờ còn chưa đi ra hả?”

“Rất lạ à? Bọn họ trước kia cũng thường xuyên vào Linh Tháp.” Bạch Thần Tinh nói.

Linh Tháp của Mộ Thần khẳng định có gì đó, mỗi lần Mộ Thần, Diệp Thạch tiến vào Linh Tháp, tốc độ tu vi tăng lên cũng rất nhanh, trước lúc Diệp Thạch đột phá trận pháp sư bát cấp cũng có tiến vào Linh Tháp rất lâu.

“Đi ra, đi ra rồi kìa!” Bạch Thừa Phong bỗng hưng phấn chỉ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

296. Chương 296

Diệp Thạch từ trong Linh Tháp đi ra, bên cạnh y không có một ai, nhưng Diệp Thạch lại như đang nói gì đó với “không khí”, giống như một người đang lầu bầu lăm bằm, thoạt nhìn dị thường quỷ dị.

Kính tượng ghi lại hình ảnh của Mộ Thần lập tức vỡ nát.

Tu luyện giả ở đây thấy một màn như vậy, nhất thời xôn xao.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Hình ảnh của Mộ Thần sao lại vỡ rồi?” Bạch Thừa Phong có chút mờ mịt nói.

“Chắc là Mộ Thần đã thăng cấp võ tông lục tinh.” Ô Phượng trầm tư một chút nói.

Võ tôn có năng lực nhìn trộm mệnh đồ của người khác, nhưng một khi võ tông thăng cấp lục tinh, liền có năng lực che chắn thiên cơ.

Bạch Thừa Phong trừng mắt: “Nhanh như vậy? Chậc chậc, võ tông lục tinh hai mươi tuổi, lợi hại, lợi hại! Thần Tinh, tư chất của con rể người còn hơn người một bậc nha!”

“Sao lại nhanh như vậy? Ta biết rồi! Song tu, nhất định là song tu giúp hẳn, song tu đúng là một thứ tốt! Song tu một lát liền đột nhiên tăng mạnh...”

“Kỳ quái! Sao Diên Tinh lại không thăng cấp? Diên Tinh nhất định là rất thư thái, quên luôn tu luyện.”

Bạch Thần Tinh nghiêng răng nghiêng lợi trừng Bạch Thừa Phong: “Câm miệng!”

Bạch Thừa Phong cầm một cái quạt hương bồ rách rưới, phần phật quạt, “Thần Tinh, người không cần nghiêm túc như vậy. Người nghiêm túc vậy sẽ không có lực tương tác đâu!”

Bạch Thừa Phong không biết, lần này Mộ Thần thăng cấp võ tông lục tinh đích xác là có nhân tố song tu, nhưng mà đa phần là do thực lực của Lão Hồ và Linh Tháp từ từ chữa trị, kéo thực lực Mộ Thần tăng lên.

Ô Phượng nhìn Bạch Thừa Phong như có điều suy nghĩ. Bạch Thừa Phong là võ tông cửu tinh, có Linh Tâm Đan và trận pháp Diệp Thạch sáng tạo ra tương trợ, có thể sắp tới Bạch gia sẽ có thêm một võ tôn.

Trong bí cảnh.

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, người tính luyện chế thêm mấy loại đan dược? Là đan dược nào vậy? Có năm chắc không?”

Chỗ đan sư tụ tập, mọi người thấy hình dáng miệng khi Diệp Thạch phát âm, bỗng cảm thấy thiên hôn địa ám, một mảnh tiếng oán than dậy đất.

Sau khi Mộ Thần lần thứ ba luyện chế đan dược bát cấp, lại có không ít đan sư đuổi đến xem, mắt thấy Mộ Thần có khả năng lại khai lô luyện đan, nhưng mà hắn lại thăng cấp võ tông lục tinh nên có khả năng che chắn thiên cơ, người ở chỗ này cũng không cách nào tiếp tục nhìn Mộ Thần luyện đan.

Chỗ đan sư tụ tập, tiếng oán than dậy đất, Bạch Thần Tinh âm thầm thở ra một hơi.

Bởi vì quan hệ của Diệp Thạch và Mộ Thần mà Bạch Thần Tinh đã sớm coi Mộ Thần là người một nhà, nhìn Mộ Thần lần lượt cho người khác xem mình luyện đan miễn phí, Bạch Thần Tinh tuy rằng có cảm giác tự hào, nhưng mà đa phần lại là thấy như bị chịu thiệt.

...

Lão hổ nhìn Diệp Thạch cùng Mộ Thần, âm hiểm cười cười “Các người rốt cục lăn giường xong rồi, thật không dễ dàng! Ta còn tưởng rằng các người cắn tới cắn lui, cắn ra lửa, cắn chết đối phương luôn chứ.”

Sắc mặt Diệp Thạch hồng lên: “Người thì biết cái gì!”

Lão hổ vô cùng không vui nhìn y: “Bản tôn sống lâu như vậy, có cái gì mà không hiểu, hai người các người chính là người ăn ta, ta ăn người, ăn đến ăn đi. Tiểu bạch kiểm, hiện tại có phải trên người người đều là dấu răng hay không?”

“Câm miệng!” Diệp Thạch tức giận thét.

Lão hổ bất mãn: “Là người hỏi bản tôn biết cái gì, bản tôn trả lời, người lại tức giận.”

Diệp Thạch mặt đỏ lên: “Câm miệng, câm miệng, người đừng nói nữa!”

Lão hổ vô cùng buồn bực gãi gãi cổ, “Tiểu bạch kiểm đại nhân, người quá thô bạo, như vậy không tốt, không tốt...”

“Tiểu bạch kiểm đại nhân, gần đây có rất nhiều người tới tìm người đó.” Tháp Linh nói.

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Tìm ta? Tìm ta làm gì?”

“Tìm người mượn dùng trận pháp thăng cấp!” Tháp Linh nói một cách đương nhiên.

Diệp Thạch không hiểu: “Nếu muốn dùng trận pháp, mấy người đó hẳn cũng phải là võ hoàngcửu tinh, nào tới nhiều võ hoàngcửu tinh như vậy?”

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Người nghĩ tu vi của người ta đều đình chỉ không động sao? Trong này cũng đã qua thời gian một tháng, tương đương với một năm bên ngoài. Trong bí cảnh có nhiều thứ tốt như vậy, người đã là võ tông tứ tinh, người khác tất nhiên cũng có thể thăng cấp.”

Diệp Thạch gật đầu: “Nói cũng phải, hiện tại chúng ta nên làm gì trước?”

“Luyện đan trước đi, nếu như có người tới đan điểm mà không có đan được để bán thì sẽ không tốt lắm.” Mộ Thần nói không chút nghĩ ngợi.

Diệp Thạch gật gật đầu: “Ừm, cũng phải.”

“Tiểu bạch kiểm, tháp chủ đại nhân lại muốn luyện đan? Các người thật sự rất thích bị sét đánh à?” Lão Hồ nói.

Diệp Thạch tức giận quát: “Người biết nhiều quá nhỉ!”

Lão Hồ đắc ý dào dạt nói: “Đó là đương nhiên, bản tôn hiểu chuyện hơn người nhiều, bản tôn cái gì cũng đều biết, mà các người cũng thật kỳ quái! Chẳng những thích lẫn qua lẫn lại, người cắn ta, ta cắn người, còn thích bị sét đánh, đúng là không phải người bình thường mà.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần đen mặt nhìn Lão Hồ: “Hồ Tử, ta không nói, người lại được nước làm tới?”

Lão Hồ vô cùng phần uất: “Vô liêm sỉ, người gọi bản tôn là gì? Người mới chỉ là một tên nhóc chứ mấy!”

Mộ Thần hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Trả lời.”

Lão Hồ: “Bản tôn không có nói lung tung.”

Nhiều lắm chỉ nói tiểu bạch kiếm người không “lên” được, không “lên” được có nghĩa là gì nhỉ? Hình như rất là đáng sợ!

“Người cẩn thận lời nói một chút cho ta.” Mộ Thần âm trầm nói.

Lão Hồ mặc dù không cam tâm nhìn Mộ Thần, nhưng cũng không nói thêm câu nào nữa.

“Đi thôi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu “Được!”

...

Đã hoàn toàn không thể nhìn thấy hình ảnh của Mộ Thần, người ở ngoài bí cảnh cũng chỉ có thể nhìn thấy một mình Diệp Thạch.

“A! Diên Tinh lại bố trí trận pháp, xem ra là Mộ Thần sắp sửa luyện đan!” Bạch Thừa Phong nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng vậy!”

Bạch Thần Tinh nhìn chỗ đan sư tụ tập, thấy cả đám luyện được sư mặt mày ủ ê thì âm thầm buồn cười.

Bạch Thừa Phong vỗ vỗ bả vai Bạch Thần Tinh: “Thần Tinh này, sau khi Mộ Thần và Diên Tinh ra ngoài, người nhớ tìm Mộ Thần, kêu hắn chữa lại hai viên Linh Tâm Đan cho ta.”

“Sao lại kêu ta nói?” Bạch Thần Tinh nhú mày nói.

Bạch Thừa Phong nói một cách đương nhiên: “Đây không phải bởi vì người là nhạc phụ của hắn sao? Nếu như ta là nhạc phụ của hắn, sao còn phải nhờ người...”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Chắc chắn, nếu như ta có nữ nhi thì sẽ để nó gả cho Mộ Thần ngay. Khó trách đám người Bạch gia muốn theo đuổi con của người, con của người lại thấy một người đánh một người, cấp bậc của những người đó nào có thể so được với Mộ Thần!”

Bạch Thần Tinh: “...”

Bạch Thừa Phong nhìn Diệp Thạch canh giữ ở ngoài trận, bên trong đại trận một người cũng không có.

“Bên trong trận pháp không có gì hết.” Bạch Thừa Phong nói.

Bạch Thần Tinh: “Ừ, nhưng mà nói không chừng Mộ Thần đã bắt đầu rồi.”

Bạch Thừa Phong: “Quả thật.”

Đám tu luyện giả của đan tháp bên kia một đám sắc mặt vặn vẹo, Bạch Thần Tinh nhìn một đám đan sư tiếc nuối thống hận, trăm người một biểu tình thì ngậm vui vẻ không thôi.

...

“Tiểu bạch kiểm, đây là tin tức về linh mạch được đưa tới gần đây.”
Tháp Linh đưa một cái ngọc giản cho Diệp Thạch, nói.

Diệp Thạch nhìn tin tức bên trong ngọc giản, nói: “Nhiều tin tức về mạch khoáng nguyên thạch quá! Chắc là không phải giả đâu nhỉ?”

Tháp Linh tràn đầy đắc ý dung đưa thân hình hồ lô: “Người cũng quá coi thường bản Tháp Linh rồi. Có người muốn gạt bản tôn, nhưng mà bản Tháp Linh chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tên kia nói láo, đúng là ngu xuẩn, để Lão Hồ đốt hẩn thành tro rồi.”

Diệp Thạch kỳ lạ nhìn Tháp Linh: “Từ khi nào người biết ra lệnh cho Lão Hồ vậy?”

Tháp Linh lắc lắc đầu, ánh mắt lóe sáng nói: “Ta không biết! Ở gần nhau riết thấy người và Tháp Chủ đại nhân hay làm vậy nên làm theo thôi.”

Diệp Thạch: “...”

Diệp Thạch nhìn lên không trung, nói: “Lôi vân tới rồi.”

Tháp Linh tràn đầy tò mò nhìn Diệp Thạch: “Lần này Mộ Thần luyện chế đan dược gì vậy?”

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Nghe Mộ Thần nói, đó là Tôn Ý Đan, có thể trợ giúp võ tôn tu luyện, nhưng chỉ hữu dụng với võ tôn từ ngũ tinh trở xuống thôi, không có hiệu quả với võ tôn ngũ tinh trở lên, phụ thân ta đã là võ tôn cửu tinh, đan dược này cũng không có tác dụng bao nhiêu.”

Tháp Linh tràn đầy khinh thường: “Vậy mà lại là loại đan dược vô dụng này, có luyện chế ra cũng không có người muốn, không ngờ Tháp Chủ đại nhân muốn luyện ra loại đan dược tiện nghi này, nhưng đúng là cũng không có biện pháp, ai bảo cảnh giới của Tháp Chủ đại nhân quá thấp làm chi.”

Diệp Thạch nhíu mày “Người không nên nói lung tung, Tôn Ý Đan sao lại vô dụng, người nói không có người muốn nhưng sẽ có rất nhiều người tranh đoạt.”

Tháp Linh không cho là đúng: “Có người muốn? Ai chứ?! Người sao? Chắc chắn, người cũng không phải là kén chọn, đan được tiện nghi gì cũng thích ăn.”

Diệp Thạch nhìn Tháp Linh “Câm miệng!”

Tháp Linh: “...”

Ngoài bí cảnh.

“Diên Tinh nó chuyện với ai vậy? Hình như có người nói với y rằng Tôn Ý Đan vô dụng, không có người muốn?” Bạch Thừa Phong tò mò hỏi.

Bạch Thần Tinh nhíu mày, nói: “Có lẽ là Tháp Linh kia.”

Bạch Thừa Phong chớp chớp mắt: “Ai nha, cái Tháp Linh chết tiệt này đúng là không biết gì! Không có người muốn nhưng ta muốn! Cho ta bao nhiêu, ta đều không chê.”

Bạch Thần Tinh xem thường nhìn hằm: “Người đang suy nghĩ chuyện loạn thất bát tao gì vậy, nếu như thật sự là Tôn Ý Đan, nào đến phiên người?”

Bạch Thừa Phong: “...”

“Đan kiếp đến.” Người bên cạnh đột nhiên nói.

Tuy rằng, đã hoàn toàn không thể theo dõi tình trạng của Mộ Thần, nhưng mà qua hình ảnh của Diệp Thạch vẫn có thể nhìn thấy trên bầu trời đầy đặc đan vân.

Tuy rằng hoàn toàn không thấy động tác của Mộ Thần, nhưng bên đan sư công hội cũng không có bao nhiêu người rời đi.

“Đan vân... là tám đóa đan vân! Tám viên đan dược sắp xuất thế!”

Sắc mặt của Bạch Thừa Phong hiện lên vài tia cổ quái, “Luyện chế Tôn Ý Đan hẳn là phải khó hơn luyện chế Linh Tâm Đan chứ nhỉ? Sao có thể thành đến tận tám viên? Trình độ luyện đan của Mộ Thần lại đề cao?”

Bạch Thần Tinh híp mắt: “Có thể là vậy, dù sao thì thực lực của Mộ Thần cũng tăng lên rồi.”

Bạch Thừa Phong hít sâu một hơi, Mộ Thần này, thật là làm người khác kinh ngạc! Đan dược luyện một lần, thành một lần.

“Thần Tinh, người có quan hệ không tồi với Mộ Thần, Tôn Ý Đan này, thế nào cũng phải lưu lại một viên cho thúc thúc đấy!”

“Thần Tinh à! Thực lực Tam gia gia đã dừng ở võ tôn nhị tinh vài thập niên, có thể thăng cấp nữa không cũng phải xem người rồi.”

“Thần Tinh, nước phù sa không chảy ở ruộng ngoài, đan dược này người có thể lưu một viên cho ông nội của ta không?”

“...”

Bạch Thần Tinh tuy rằng thực lực mạnh nhưng tuổi còn trẻ, ở Bạch gia bối phận nhỏ, một đám tiền bối Bạch gia thừa cơ mà tới, Bạch Thần Tinh nhất thời dở khóc dở cười.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

297. Chương 297

Lôi kiếp oanh oanh liệt liệt đánh xuống, lôi kiếp lần này dường như mạnh hơn những lần trước nhiều lắm.

Lôi kiếp đến một nửa, Mộ Thần không thể không lấy ra mảnh đan lô để ngăn chặn đan kiếp.

Bạch Thừa Phong vô cùng hâm mộ mà nói: “Có năng lực dùng đan kiếp luyện thể, hai tiểu tử này đúng là xa xỉ.”

Lấy đan kiếp để luyện thể, kỳ thật là chuyện mà rất nhiều người cầu lại không được.

Chắn đan kiếp cho luyện được sư, chẳng những là bởi vì những người đó muốn lấy lòng luyện được sư bát cấp, càng là bởi vì đan kiếp có thể rèn luyện thể chất.

Bên trong đan kiếp ẩn chứa đan dược lực thuần túy và lôi lực, hấp thu cỗ lực lượng này, đối với tu luyện giả thật sự có rất nhiều chỗ tốt.

Bạch Thừa Phong trầm nghĩ, hai người Mộ Thần và Diệp Thạch này, thường xuyên bị sét đánh, chờ đến khi thăng cấp võ tôn rồi, gặp được lôi kiếp cũng có thể dễ dàng ứng đối.

Ở chỗ đan sư tụ tập, vô số người ngẩng đầu nhìn lên lôi vân trên bầu trời, biểu tình khác nhau.

“Mộ Thần sao lại thăng cấp võ tông lục tinh sớm như vậy, làm cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Ta vượt qua bao nhiêu nơi để tới đây, kết quả Mộ Thần vậy mà lại thăng cấp võ tông lục tinh.”

“Xem được luyện được sư bát cấp luyện được là chuyện tốt, làm sao có thể bắt gặp được nhiều như vậy.”

“Mộ Thần lần này lại thành công, Tôn Ý Đan so với Linh Tâm Đan và Kim Dương Đan thì khó hơn nhiều.”

...

Trong bí cảnh.

“Đan dược đâu? Cho ta xem! Cho ta xem!” Diệp Thạch trông mong nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần mở ra lòng bàn tay, tám viên đan dược xoay tròn trên tay Mộ Thần.

Trong mắt Diệp Thạch ánh lên vài tia kỳ dị, “Mộ Thần, ta có thể ăn một viên không?”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười, cự tuyệt: “Đây là giành cho võ tôn, người hiện giờ chưa thể ăn được.”

Diệp Thạch tiếc nuối nói: “Vậy được rồi, cho ta hai viên đi.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nhú mày: “Người không thể ăn được, lấy làm gì?”

“Ta không ăn, chỉ là xem thôi.” Diệp Thạch vội nói.

Mộ Thần hoài nghi nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Diệp Thạch, “Người thật sự không ăn?”

Diệp Thạch chân thành gật đầu.

Mộ Thần lấy một viên đan dược cho Diệp Thạch, nói: “Cho người một viên.”

Diệp Thạch buồn bực, nói: “Một viên ít như vậy.”

Mộ Thần: “...Chờ khi đi ra ngoài, ta đưa người một hộp đan dược bát cấp, cho người mang đi ra ngoài đền đáp.”

Diệp Thạch giận dữ thì thầm một tiếng: “Hừ, chuẩn bị nhiều đan dược bát cấp cho mấy lão nhân kia làm gì, lúc trước ta vừa đến Trung Châu, bọn họ còn nơi nơi ngáng chân ta, ta còn thiếu chút nữa chết trong tay Bạch gia.”

Mộ Thần nhú mày, nhẹ hít một hơi: “Được, không cho.”

“Không cho, nhất định không cho.” Diệp Thạch tức giận nói.

Mộ Thần nhìn vẻ mặt Diệp Thạch tức giận, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cái thứ huyết thống này, đánh gãy xương cốt cũng sẽ không hận triệt để, đáy lòng Diệp Thạch chỉ sợ vẫn muốn đạt được sự tán thành của trưởng bối Bạch gia, tựa như lúc trước y cũng chờ mong sự yêu thương của Diệp Tầm vậy.

Nhìn thấy khẩu hình của Diệp Thạch, một đám trưởng bối Bạch gia cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Diệp Thạch tại Trung Châu thanh danh lan rộng, áp chế nhóm thiếu niên Bạch gia ảm đạm không một chút ánh sáng, lúc trước Bạch gia Bạch Nghị cũng rất chướng mắt Diệp Thạch.

Khi đó rất nhiều trưởng bối của Bạch gia tuy rằng bên ngoài không làm gì, nhưng trong lòng cũng không ưa gì Diệp Thạch.

Bạch Thừa Phong xoa xoa mũi, âm thầm nghĩ, cũng may, cũng may lúc trước Bạch Thần Tinh không có đối phó với Diệp Thạch, nếu như lúc trước Bạch Thần Tinh ra tay, sau đó lại phát hiện bản thân đang áp chế chính con trai ruột của mình thì thật là phiền toái lớn.

Bạch Thừa Phong nhìn vẻ mặt âm trầm của Bạch Thần Tinh, cười nói: “Thần Tinh, lúc trước ta không gây phiền toái cho Diên Tinh, còn khuyên mấy đứa nhóc trong Bạch gia theo đuổi nó.”

Bạch Thần Tinh tức giận: “Người giới thiệu mấy đứa đưa vẹo táo nứt ấy cho Diên Tinh? Bọn chúng có thể xứng đôi với Diên Tinh?”

Bạch Thừa Phong ngượng ngùng cười, cũng phải, lúc trước hẳn khuyến khích những người đó, nhưng bọn chúng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Mộ Thần.

Mộ Thần đại khái một ngón tay cũng có thể ấn chết chúng nó, ai có thể nghĩ tới Bạch Diên Tinh lại thân mật được với cái têngia hỏanghịch thiên kia chứ.

“Mộ Thần lại cho Diên Tinh đan dược, Diên Tinh sẽ không ăn vụng đâu nhỉ.” Thấy không khí có chút căng thẳng, Ô Phượng cười hoà giải.

Bạch Thần Tinh cười cười, lắc lắc đầu, tràn đầy sủng nịch nói: “Diên Tinh nào có tham ăn như vậy!”

Ô Phượng bĩu môi thầm nghĩ: Người chắc chứ?

...

Trong bí cảnh.

Mộ Dung Phong buồn bực xử lý miệng vết thương, trong khoảng thời gian này, các cuộc đuổi giết liên tục kéo đến, khiến cho bọn họ ngủ cũng không dám ngủ, mấy ngày liên tiếp bôn ba vất vả, làm cho sắc mặt Trang Căn vô cùng ảm đạm.

Mộ Dung Phong căn rằng, theo hắc biết, sau khi Mộ Thần giúp đỡ Liệt Hình Thiên tiến vào võ tông, hắc đã biến mất cùng Diệp Thạch, các lời đồn đãi đều nói, hai người sở dĩ biến mất là bởi vì Mộ Thần kìm chế quá lâu, cùng Diệp Thạch lẩn giương.

Mộ Thần và Diệp Thạch phong hoa tuyết nguyệt, lại còn đem bọn họ bức đến lên trời không nhà, xuống đất không cửa.

Thế cục trong bí cảnh, gần như chỉ vì Mộ Thần nói một câu mà long trời lở đất.

Lúc trước, lần đầu tiên Mộ Thần vì Diệp Thạch xuất đầu lộ diện, Mộ Dung Phong đối với Mộ Thần chỉ có thống hận.

Nhưng mà sự tình hiện giờ đi đến bước này, thống hận tích lũy lại trở thành hối hận. Mộ Thần thật sự quá lợi hại, nếu như lúc trước bọn họ không vì Trang Căn mà ra mặt, không đắc tội Mộ Thần thì tốt rồi.

Trang Căn buồn bực ngồi ở một bên, trước kia khi Trang Du nhắc tới Diệp Thạch, vẻ mặt luôn luôn tràn ngập ghen tỵ. Trang Du vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nói Diệp Thạch vô sỉ, hoành đao đoạt ái, đoạt đi nam nhân vốn thuộc về hắc, nói Mộ Thần nhẫn tâm, trở mặt.

Trang Căn nguyên bản tưởng rằng Trang Du chỉ là bởi vì Mộ Thần di tình biệt luyện mới nhớ mãi không quên như thế, ai biết Mộ Thần lại ưu tú đến như vậy.

Trang Căn nhìn qua hướng đám người Mộ Dung Phong, hắc vẫn luôn cho rằng nam nhân của mình đã rất ưu tú, giờ thấy Mộ Thần, Trang Căn

mới hiểu được cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Từng tiếng sấm vang lên, Trang Cẩn cắn cắn môi, nhìn lên trời.

Mỗi lần nhìn thấy lôi kiếp, Trang Cẩn đều có một loại cảm giác run rẩy trong lòng, lôi kiếp hết một lần lại đánh xuống một lần, khiến hắc dần dần chết lặng.

“Lần này hắc là đan dược bát cấp.” Trang Cẩn lẩm bẩm.

Đám người Mộ Dung Phong không nói gì, nhưng biểu tình đã nói lên tất cả.

Tên thiên tài Mộ Thần này lại tuyệt tình như thế, hắc không chút do dự giết đi người mình từng yêu là Trang Du, lại lãnh huyết treo giải thưởng muốn bọn họ phải chết, vậy mà cái người này cố tình lại chỉ nghe mỗi Diệp Thạch, cái gì cũng đều muốn Diệp Thạch.

Chẳng trách Trang Du lại ghen tị với Diệp Thạch như thế, Diệp Thạch này thật sự khiến cho người ta không ghen tị không được.

...

Diệp Thạch vuốt ve đan dược trên tay, đôi mắt tràn đầy hưng phấn: “Thật là thơm, thật là thơm.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng của Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Haiz, hay là người đưa cho ta giữ đi. Tôn Ý Đan quả thật không phải là thứ mà người có thể ăn bây giờ, ta thấy đáng vẽ của người...”

Diệp Thạch cười: “Không cần, không cần, ta bảo quản là được, ta bảo quản là được.”

Mộ Thần vô cùng hoài nghi nhìn Diệp Thạch, Diệp Thạch nhanh tay thu đan dược vào giới chỉ.

Ngoài bí cảnh, cặp mắt của một đám võ tôn gắt gao nhìn chăm chăm đan dược trên tay Diệp Thạch.

Nếu ánh mắt có thể hóa thành thật, Diệp Thạch sợ là đã sớm bị xuyên thủng mấy ngàn lỗ trên người rồi.

“Oanh!” Hai người đang nói chuyện thì tiếng pháo hoa nổ vang lên trên không trung, trong mắt Mộ Thần lập tức ánh lên hàn quang.

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Thần, có hơi mờ mịt hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta phải đi qua chỗ kia một chuyến, bởi vì thiếu Tướng Phong một cái nhân tình, ta cho hãnh một cái pháo hoa đưa tin, để hãnh chăm ngòil lúc gặp nguy hiểm.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu ý đã hiểu: “Được, ta cũng đi.”

...

Sau khi Mộ Thần luyện đan xong, rời đi, vài võ tu mới xuất hiện.

“Cát tiểu thư, người nói vừa nãy Mộ Thần mới luyện chế ra đan dược là Tôn Ý Đan?”

Cát Tiểu Diệp gật đầu: “Hãnh là không sai.”

Nàng đã từng thấy Đan Tháp Thập Chủ luyện chế Tôn Ý Đanbát cấp, lúc trước thập chủ một lò luyện ra Tôn Ý Đan cũng chỉ có bốn viên, Mộ Thần lại luyện ra tới tám viên, so với Thập Chủ nhiều hơn gấp đôi.

“Tốt rồi Trần huynh, chuyện này người đã không cần lo lắng, người xử lý đám người Trang Cấn, còn sợ Mộ thiếu không có đan dược cho người.” Lê Ương cười nói.

Trần Đông Nho cũng cười: “Ta cũng không hoài nghi nhân phẩm của Mộ thiếu.”

Lệ Ương âm thầm bĩu môi, Mộ Thần tuyên bố treo giải thưởng, lại đột nhiên mất tích, võ tu trong bí cảnh tuy rằng không nói gì thêm, nhưng mà...

Hiện tại Mộ Thần lần nữa xuất hiện, vừa xuất hiện liền luyện chế thành công Tôn Ý Đan, đám võ tông trong bí cảnh dù có lòng hoài nghi thì hiện tại cũng chỉ là hư không.

“Tuy rằng võ tông không dùng được Tôn Ý Đan, nhưng mà lấy ra cho võ tôn dùng, giá trị cũng không thấp.” Cát Tiểu Diệp nói.

Trần Đông Nho hí mắt, thứ này nếu như xuất ra, giao cho trưởng bối gia tộc, còn sợ không thể để cho tiền bối võ tôn trong tộc đối xử với mình tốt hơn, từ nay về sau một bước lên mây sao?

“Đám người Mộ Dung Phong năm người một thể thì Trang Cẩn là yếu nhất, nhưng, Trang Cẩn tuy rằng yếu, lại có giá trị hai viên đan dược bát cấp.”

Cát Tiểu Diệp âm thầm cười, bộ dáng của tên Trang Cẩn kia vốn nên được mọi người phủng trong lòng bàn tay, nhưng mà hiện tại lang nhiều thịt thiếu, mỹ nhân đúng là tốt nhưng sao có thể so sánh với đan dược bát cấp? Lại còn là hai viên.

“Hình như đám Trang Cẩn đang trốn vào điện Vô Song, ngoài điện Vô Song trải rộng trận pháp, trong bí cảnh, ngoại trừ Mộ Thần và Diệp Thạch, tên Tăng Mặc bên cạnh Trang Cẩn có thực lực về trận pháp cao nhất. Mộ Thần Diệp Thạch vẫn luôn bế quan, Trang Cẩn bọn họ trốn vào Vô Song điện, những người khác vào không được, trong lúc nhất thời, cũng không có người động được tới bọn họ.”

Cát Tiểu Diệp âm thầm cười, vì đan dược bát cấp, một ít trận pháp trở ngại tính là gì?

...

Tưởng Phong vật lộn với đám Nguyệt Quang Điều, vừa đánh vừa lui.

“Mẹ nó, mấy con chim chết tiệt này điên rồi!” Một nam tu phần uất nói.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết của nữ tu vang lên, Nguyệt Quang Điều giờ cánh, cắt qua yết hầu của nữ tu kia, sắc đỏ của máu lập tức lan tràn.

“Tưởng thiếu, người xác định Mộ thiếu sẽ đến sao?”

“Có lẽ vậy.” Tưởng Phong không chắc chắn nói.

Lúc trước thân phận của Mộ Thần hoàn toàn bất đồng với hiện tại, nếu như Mộ Thần thật sự bội ước, ông nội cũng không dám nói gì, huống chi, nếu như Mộ Thần lại vào Linh Tháp, không chắc có thể nhìn thấy lệnh cầu cứu hãn phát ra.

“Mọi người cố gắng chống đỡ một chút, có lẽ chút nữa Mộ thiếu sẽ tới.” Tưởng Phong giương giọng nói.

Tuy rằng không biết Mộ Thần có tới hay không, nhưng mà hiện tại, đám người Tưởng Phong có một cộng rơm cứu mạng cũng sẽ bắt lấy.

“Oanh.” Vô số ngọn lửa thiêu đốt bùng lên, Nguyệt Quang Điều kêu lên mấy tiếng chói tai, cắt qua hư không.

Hai thân ảnh từ xa bước tới, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Một con lại một con Nguyệt Quang Điều bị đốt cháy, rơi xuống đất.

Nhìn thấy một đám Nguyệt Quang Diệu bức mình chật vật như vậy lại bị Mộ Thần dễ dàng giải quyết, Tưởng Phong thở ra một hơi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát.

So với Mộ Thần, hẳn kém quá xa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

298. Chương 298

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao các người lại biến thành bộ dạng này?”
Diệp Thạch hỏi Tưởng Phong.

“Chúng ta tìm được một cái di tích, sau đó phá vỡ trận pháp bên ngoài di tích, ai biết đâu, trận pháp vừa vỡ thì cả một đám Nguyệt Quang Điều liền bay ra.” Tưởng Phong lòng còn sợ hãi nói.

Nguyệt Quang Điều lục cấp tương đương với cấp độ võ hoàng của nhân loại, một hai con thì vẫn còn có thể giải quyết, nhưng một đám lớn như vậy, quả thực đáng sợ.

Đương nhiên, đối bọn họ mà nói Nguyệt Quang Điều giống như hồng thủy mãnh thú, nhưng đối với Mộ Thần và Diệp Thạch mà nói, đó cũng chỉ là một bang lính tôm tước cua, tùy tay cũng có thể nghiền chết.

Ánh mắt của Diệp Thạch lóe lên một màu tím, lăm lăm: “Là Lục Liên Diệp Trận.”

“Bạch thiếu, Lục Liên Diệp Trận là gì vậy?” Nữ tu bên cạnh Tưởng Phong hỏi.

“Chính là một vòng trận pháp, vòng ngoài cùng là trận pháp thượng phẩm lục cấp, trong vòng, trận pháp theo thứ tự là thất cấp nhất phẩm, thất cấp trung phẩm, thất cấp thượng phẩm, thất cấp cực phẩm, bát cấp sơ cấp.

Trận pháp bát cấp ở bên trong hẳn là đang bảo hộ một đồ vật rất quan trọng.” Ánh mắt của Diệp Thạch lóe lên quang huy mãnh liệt, nói.

Tưởng Phong nghe thấy Diệp Thạch nói vậy, bỗng cảm thấy thiên hôn địa ám.

Chỉ trận pháp ngoài cùng bị phá mà đã bay ra mấy thứ như Nguyệt Quang Diệu, nếu như bên trong trận pháp bị đánh vỡ, còn không biết có bay ra mấy cái nguy hiểm gì đâu.

Bọn họ có thể phá được trận pháp lục cấp cao cấp vòng ngoài cùng đã là rất khó, bên trong trận pháp, dù muốn cũng không cách nào động đến.

Ánh mắt Diệp Thạch phát lên tia sáng nhìn đại trận, lại nhìn qua phía Mộ Thần.

Trong lòng Mộ Thần dâng lên vài phần hồ nghi, hẳn vừa thấy ánh mắt của Diệp Thạch, liền biết Diệp Thạch đối với đồ vật bên trong đó cảm thấy hứng thú.

Thật ra, có rất nhiều vật khiến Diệp Thạch hứng thú, nhưng bất quá cũng chỉ là như vậy, nhưng lần này y lại thật sự muốn có được đồ vật ở bên trong trận pháp kia.

“Đa tạ Mộ thiếu và Bạch thiếu đã cứu mạng, bảo vật ở bên trong không phải thứ bọn ta có thể mơ đến, cơ duyên của bọn ta đại khái không có ở đó, đành phải tìm nơi khác mà thôi.” Tưởng Phong cười khổ nói.

Tưởng Phong đương nhiên hiểu ý, Diệp Thạch nhìn là biết có ý với đồ vật ở bên trong trận pháp, nếu bọn họ còn lưu lại ắt sẽ trở thành vật cản đường.

Diệp Thạch gật gật đầu, vô cùng thành khẩn nói: “Cơ duyên bên trong bí cảnh rất nhiều, các người nhanh đi tìm những thứ khác đi.”

Tưởng Phong nhìn biểu tình không thể chờ thêm của Diệp Thạch, khóe miệng run rẩy, mang theo đoàn người rời khỏi.

Mộ Thần nhìn thấy đoàn người của Tưởng Phong đã đi xa, bất đắc dĩ cười: “Bên trong rốt cuộc là có cái gì mà làm người hứng thú đến vậy?”

Diệp Thạch cười cười, thần thần bí bí nói với Mộ Thần: “Là Nguyên Thủy Trận Văn.”

Sắc mặt của Mộ Thần biến đổi, “Đúng là thứ tốt!”

Nguyên Thủy Trận Văn đã có từ khi mới khai thiên lập địa, do thiên nhiên tạo ra, ẩn chứa lực lượng rất lớn. Hiện tại các trận pháp khác đều phỏng chế theo Nguyên Thủy Trận Văn mà cấu tạo, theo thời đại thay đổi, Nguyên Thủy Trận Văn viễn cổ đã càng ngày càng ít đi.

“Đi thôi, phá trận đi.” Mộ Thần nói.

Mộ Thần hí mắt, bốn chữ “Nguyên Thủy Trận Văn” vừa ra khỏi miệng của Diệp Thạch, Tháp Linh liền hưng phấn nói cho hẳn biết thứ trân quý này nó cũng có thể hấp thu.

Diệp Thạch do dự một chút, nói: “Phá trận cần có thời gian, bọn Trang Cẩn bên kia...”

Mộ Thần cười: “Không cần lo lắng, trước tiên cứ phá trận trước đã, những người trong bí cảnh này cũng không phải ăn chay.”

Mèo vờn chuột mà thôi, không cần hấp tấp nóng nảy.

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Cũng tốt.”

Diệp Thạch lấy ra sách trận pháp của Bạch gia, sách này vẫn luôn muốn lấy máu của hắn để mở ra, lần này, nó lại không hấp thu máu mà lại trực tiếp mở.

Diệp Thạch vuốt ve sách trận pháp trên tay, trong mắt hiện lên vài phần khác thường.

Sách trận pháp này thực chất là một kiện pháp khí bát cấp, chỉ là lúc trước từng bị hủy, chỉ có thể hấp thu huyết khí để hồi phục. Nếu hấp thu Nguyên Thủy Trận Văn, sách này nói không chừng sẽ có thể khôi phục, còn có khả năng thăng cấp thành linh bảo cửu cấp.

Về chuyện của Nguyên Thủy Trận Văn, là Thư Linh nói cho y biết. Diệp Thạch vừa mới biết được, trong sách cư nhiên lại tồn tại Thư Linh, nhưng mà Thư Linh này thực suy yếu, mặc dù là bộ dáng của một quyển sách nhưng lại cho hẳn một loại cảm giác gầy trơ xương, một bộ dạng như đang bị bệnh nguy kịch.

Một chút cũng không giống Tháp Linh của Mộ Thần, mập mạp to béo.

Tháp Linh của Mộ Thần nói rất nhiều, toàn nói ra những lời không đứng đắn, nhưng mà Thư Linh của mình nói chuyện thường ngắt quãng, Diệp Thạch có chút lo lắng nó sẽ tùy thời mà tắt thở.

Diệp Thạch truyền âm nói cho Mộ Thần biết việc của Thư Linh, sắc mặt của Mộ Thần không thể không có chút kinh ngạc.

Nếu Thư Linh kia khôi phục, sách trận pháp này sẽ có thể dùng như pháp khí, mà nếu có đầy đủ cơ duyên, quyển sách kia nói không chừng còn có thể thăng cấp.

Mộ Thần nghe lời Diệp Thạch nói, trong lòng có chút cổ quái.

Không ngờ sách trận pháp của Bạch gia còn cất giấu bí mật như vậy.

Thứ như khí linh chính là đồ vật khó có được! Phàm là pháp khí có thể sinh ra khí linh thì đều là báu vật vô giá.

Năm đó Bạch Thần Tinh vậy mà lại để một báu vật như vậy ở bên cạnh Diệp Tầm bao nhiêu năm, Mộ Thần nghĩ ngợi, thật sự có xúc động muốn thay Bạch Thần Tinh hộc máu.

...

Bên ngoài bí cảnh, bầu không khí chỗ đám người Bạch gia và Hà Hiền vô cùng căng thẳng.

Nguyên Thủy Trận Văn, Hà Hiền đương nhiên biết được chỗ tốt của nó.

“Diệp Tinh thật may mắn!” Bạch Thừa Phong nói.

Nguyên Thủy Trận Văn trong truyền thuyết, nếu hấp thụ, có khả năng trận pháp thuật sẽ tiến vào cửu cấp.

Cửu cấp là ý vị gì chứ? Cường giả vi tôn, cửu cấp vi thánh!

Đáng tiếc, hiện tại Nguyên Thủy Trận Văn còn lại rất ít, nếu Diệp Thạch mang Nguyên Thủy Trận Văn tìm được kia ra ngoài, trợ giúp Bạch Thần Tinh tiến vào cửu cấp, vậy Bạch gia kia...

Bạch Thần Tinh cau mày, có chút bất an nói: “Trận pháp này mới chỉ phá được vòng ngoài cùng mà đã bay ra nhiều Nguyệt Quang Diệu như vậy rồi, bên trong còn không biết có cái gì nữa.”

Bạch Thừa Phong thu hồi sắc mặt vui mừng, cũng đúng, hiện tại vui vẻ thì còn hơi sớm.

“Có Mộ Thần ở đây.” Ô Phượng nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Phải rồi!”

Nếu như có Mộ Thần ở đó, vậy tính mạng của Diên Tinh cũng có thể được bảo vệ.

Mộ Thần và Diệp Thạch cùng bắt đầu nghiên cứu trận pháp, trận pháp thấp cấp cấp thấp, thất cấp trung cấp, thất cấp cao cấp bên ngoài đều bị Diệp Thạch và Mộ Thần như gió thoảng mây bay mà đánh nát.

Phá trận pháp thất cấp cực phẩm không tốn của hai người quá nhiều thời gian, sau khi phá xong, có đến hơn mười con yêu thú thất cấp bắt tinh và cửu tinh, Mộ Thần và Diệp Thạch phí không ít khí lực mới đem bầy yêu thú này giết chết.

...

Diệp Thạch nhìn trận pháp thất cấp trước mắt, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

“Tiểu bạch kiểm, người sợ à?” Lão Hồ bay đến trước mặt Diệp Thạch, lên mặt ông cụ non nói.

Sắc mặt của Diệp Thạch vô cùng khó coi: “Câm miệng người đi.”

Lão Hồ nhìn Diệp Thạch, không cho là đúng mà nói: “Sợ thì nói là sợ, như vậy đi, người gọi ta hai tiếng ‘Đại gia’, bất luận bên trong có cái gì thoát ra, ta đều sẽ giúp người nướng chết, được không?”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng: “Đại gia? Đại gia cái đầu nhà người.”

Lão Hồ bất mãn: “Tiểu bạch kiểm, người không gọi bản tôn là đại gia thì thôi, còn mắng ta.”

“Câm miệng.” Diệp Thạch lạnh lùng nói.

Lão Hồ tức giận hét: “Tiểu bạch kiểm, người đối xử với bản tôn như vậy, bản tôn còn lâu mới hỗ trợ người!”

Diệp Thạch tỏ ra xem thường: “Chút nữa mấy thứ ở bên trong vừa thoát ra, người không bị dọa cho chạy trốn chết thì đó đã chính là hỗ trợ rồi.”

Lão hổ nhìn Diệp Thạch, “Người chỉ là một nhóc con mà dám nói vậy với bản tôn, người sẽ bị báo ứng!”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Ta không hiểu trận pháp này.”

“Trận pháp này là trận pháp bát cấp cấp thấp thượng cổ.” Diệp Thạch nói thầm.

Trên mặt Mộ Thần hiện lên dị sắc, trận pháp thuật của hắn chỉ là thất cấp, giải quyết cái thất cấp cực phẩm trận pháp kia đã là cố hết sức rồi, huống chi là trận pháp bát cấp.

Mà trận pháp này còn cổ tình là trận pháp bát cấp cấp thấp thượng cổ, trận pháp thượng cổ càng không phải là thứ hắn có thể phá.

“Sợ là ta không thể giúp được gì cho người.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gãi gãi đầu, rầu rĩ bảo: “Kỳ thật, ta cũng không phá được.”

Lúc trước Diệp Thạch có thể bố trí cái trận pháp bát cấp kia là hoàn toàn dựa vào may mắn, trận pháp thuật của y chỉ vừa mới đột phá bát cấp, bát cấp cấp thấp, đối với Diệp Thạch mà nói, rất khó khăn.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, chợt mỉm cười: “Không nóng vội, từ từ rồi phá, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, từ từ rồi cũng sẽ phá được thôi, dù sao trong tay của chúng ta cũng đã có rất nhiều đồ tốt rồi.”

Diệp Thạch gật gật đầu “Được.”

...

Mộ Thần để Diệp Thạch từ từ phá, tiến độ của Diệp Thạch quả thật rất chậm. Thứ như trận pháp bát cấp, nếu có thể phá bỏ dễ như vậy thì cũng đã không phải là trận pháp bát cấp.

Diệp Thạch có thể từ từ phá trận, những người khác cũng có thể chờ xem, không qua mấy ngày, đã có người lục tục chạy tới cầu Diệp Thạch giúp đỡ.

Tuy rằng Diệp Thạch cảm thấy phá trận tương đối quan trọng, nhưng mà mỗi lần có người mang đến linh mạch, linh thảo quý giá tới cửa xin giúp đỡ, hai mắt Diệp Thạch lại lóe sáng, không thể kiềm chế được.

Để tiện kiếm tiền, Diệp Thạch còn đem Linh Tông Trận dọn đến bên ngoài trận pháp Lục Liên Diệp.

Vì để tiện cho việc thi diễn trận pháp, Diệp Thạch và Mộ Thần xây một căn phòng để ở bên cạnh trận pháp Lục Liên Diệp, ở chung quanh bố trí rất nhiều cấm chế.

Bạch Thừa Phong nhìn Diệp Thạch giúp người ta thăng cấp, phần nộ nói, “Tiểu tử Diên Tinh này, làm việc quá không đàng hoàng.”

Ô Phượng nói: “Làm vậy đúng là kiếm không ít, không cần mua bán mà một vốn bốn lời.”

Chắc chắn, mấy ngày nay, Mộ Thần và Diệp Thạch thật sự kiếm được vô cùng nhiều.

Thật giận Ô Phượng nàng nhiều năm vất vả như vậy, Mộ Thần và Diệp Thạch chỉ sống trong đó có một tháng mà thân gia của cả hai hiện tại cũng có thể so sánh bằng nàng, còn có thể hơn ấy chứ.

Diệp Thạch ra ngoài, cái gì cũng không cần làm, chỉ dựa vào trận pháp này có thể cả đời cũng không cần lo ăn mặc.

“Những đồ vật nhỏ đó tuy rằng không tồi, nhưng mà làm sao có thể so sánh với Nguyên Thủy Trận Văn!” Bạch Thừa Phong không cho là đúng.

Bạch Thừa Phong đối với chuyện Diệp Thạch lấy hạt không lấy dưa hấu vẫn canh cánh trong lòng, Bạch Thần Tinh ngược lại vô cùng lạc quan, trận pháp thất cấp vừa mở ra, thoát ra nhiều yêu thú thất cấp cao giai như vậy, ai biết sau khi mở trận pháp bát cấp ra rồi sẽ có thứ gì thoát ra.

Hà Hiền nhìn hình ảnh Diệp Thạch qua màn hình, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Diệp Thạch có quan hệ không tồi với Trận Pháp Tháp, Mộ Thần cũng có thể miễn cưỡng tính là người của Trận Pháp Tháp, nếu như hai người kia thật sự tìm được Nguyên Thủy Trận Văn, cũng không biết khi bọn họ đi ra có thể mượn nghiên cứu một chút không.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

299. Chương 299

Là ai? Là ai lén lút dùng sạch nguyên thạch thượng phẩm!?” Linh Tháp trung, Tháp Linh khóc không ra nước mắt rống lớn.

Diệp Thạch chợt dạ sờ sờ tay áo, Tháp Linh cần nguyên thạch, Thư Linh đồng dạng cũng cần nguyên thạch, hơn nữa miệng Thư Linh tương đối điều, không phải nguyên thạch thượng phẩm sẽ không dùng, nếu như loại nguyên thạch nào Thư Linh cũng thích, y cũng không đến mức làm như vậy. Giờ tự dừng thiếu nhiều nguyên thạch thượng phẩm như vậy, Tháp Linh không phát hiện ra mới là lạ.

“Không phải chỉ là thiếu chút nguyên thạch thượng phẩm thôi sao, nhìn người kích động chưa kìa.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tháp Linh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Mộ Thần, “Tháp chủ đại nhân, thiếu nhiều nguyên thạch thượng phẩm như vậy mà người không kích động sao? Đây chính là nguyên thạch thượng phẩm đó! Đây không phải là đồng nát đâu!”

Chuyện Thư Linh cần nguyên thạch, Diệp Thạch đã sớm báo cáo với Mộ Thần, thứ như khí linh, nếu như suy yếu lâu thì sẽ tiêu tán, một khi tiêu tán, giá trị quyền sách trận pháp trên tay Diệp Thạch tất nhiên sẽ rớt xuống, bởi vậy, biết được Thư Linh cần nguyên thạch, Mộ Thần liền nói với Diệp Thạch là cứ việc dùng.

Sợ Tháp Linh bão nổi, Mộ Thần và Diệp Thạch đều ăn ý che giấu chuyện Thư Linh, thế nhưng, phẩm vị Thư Linh quá cao, nguyên thạch cấp thấp chướng mắt, nguyên thạch trung phẩm cũng chướng mắt, nguyên thạch thượng phẩm lại hấp thu không ít...

Dù đôi mắt Tháp Linh đều sắp bị một thân “thịt” kia lấp kín nhìn không được, nhưng ánh mắt vẫn khá là sáng.

“Mỗi ngày nguyên thạch đều giảm rất nhiều! Đây cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.” Mộ Thần thông dong nói.

Nghe thấy lời Mộ Thần nói, gương mặt Tháp Linh liền vặn vẹo một chút, nguyên thạch trong Linh Tháp mỗi ngày đều bị nó gặm mất rất nhiều, nhưng thứ nó ăn đều là hàng cấp thấp thôi!

“Tháp chủ đại nhân, lần này không giống, chúng ta nhất định phải đem đầu sỏ gây tội bắt lấy, thứ này ăn quá nhiều, nếu tiếp tục để nó ăn hết như vậy, người sẽ biến thành quỷ nghèo, người muốn về sau ngay cả một con gà quay cũng mua không nổi sao?” Tháp Linh lời lẽ chính nghĩa nói.

Mộ Thần không cho là đúng: “Có người ở đây, người còn sợ ta không biến thành quỷ nghèo à? Yên tâm, ta dù sao đã định trước là quỷ nghèo, đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi, không cần lo lắng.”

Tháp Linh: “...”

Mộ Thần ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nuôi một Tháp Linh, hiện tại lại phải nuôi thêm một Thư Linh, nguyên thạch có nhiều hơn nữa cũng không đủ!

Tháp Linh chuyển động mắt, mãnh liệt nhìn qua Diệp Thạch, Diệp Thạch thấy Tháp Linh mãnh liệt nhìn mình, chợt giật thót mình.

“Người nhìn ta như vậy làm chi!” Diệp Thạch tràn đầy vô tội.

“Là người, là người, chính là người!Tháp chủ đại nhân chỉ cókhigặpphảichuyện của người, mới có thể giốngnhưđầu óc bị nướcvào. Nam nhân trong tình yêu đều là ngu xuẩn hết!” Tháp Linh nước nở khóc rống lên.

Diệp Thạch có chút ngại ngùng, lại có chút ngọt ngào.”Người suy nghĩ nhiều rồi.”

“Trên người người có một cỗ khí tức đặc biệt, khí tức đồng loại.” Tháp Linh nước nở một hồi, lại như hồ rình mồi mà nhìn Diệp Thạch.

Lúc trước Thư Linh trong trạng thái hư yếu, Tháp Linh cảm giác không được, nhưng hiện tại khí tức Thư Linh đã bắt đầu từ từ ngưng thực.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có, không có nha, người cảmgiácsairồi, trên người takhông có gì hết á!”

“Tiểu bạch kiểm, cáithứ người nuôikiathực đốt tiền, ta khuyên người tốt nhấtnên đếtên kia tự sinh tự diệt, nếu không, người sẽ biến thành quỷnghèo, người sẽ bệngheòchết!” Tháp Linh tràn đầy nghiêm túc nói.

Diệp Thạch xoa xoa mũi, Thư Linh vẫn là rất hữu dụng, từ khi Thư Linh bắt đầu khôi phục, sách trận pháp Bạch gia liền hiện thêm vài tờ phía sau, Thư Linh còn biết Quán Linh Thuật, một ít tri thức về trận pháp sẽ trực tiếp quán đến trong đầu.

“Rồi, rồi, ngườiđừngnóitào lao, mauphảiđi.” Mộ Thần nói.

Tháp Linh vô cùng khó chịu: “Phản?Hiện tạichúng ta đangthảo luậnbắtđầu sở gây tội,vậy màngườilại kêu taphản? Người muốn ta phản đi chỗ nào!”

Mộ Thần nói với vẻ đương nhiên: “Phản ra ngoài chứ đâu.”

Tháp Linh: “...”

Tháp Linh còn chưa kịp nói, đã bị Mộ Thần dùng một ý niệm đưa ra.

Lão hổ nhìn thấy Tháp Linh đi ra, gãi gãi cằm, nhàn nhã hỏi: “Không phải là người muốn tìm đầu só gây tội sao? Sao lại nhanh như vậy?”

Tháp Linh nghiêng răng nói: “Tháp chủ đại nhân vì muốn cùng tiểu bạch kiểm đại nhân lăn qua lăn lại, liền tống tара ngoài đây, tháp chủ đại nhân đúng là cầm thú.”

Lão hổ xùy xùy nở nụ cười: “Không có biện pháp, người quá chướng mắt.”

Tháp Linh đầy phần uất hừ lạnh một tiếng.

“Bắt được tặc chưa?” Lão hổ bình chân như vại hỏi.

“Chưa.” Tháp Linh bực mình trả lời.

“Tặc đòi bắt tặc, tên tặc kia sẽ không phải chính là người đẩy chứ?” Lão hổ bỗng hoài nghi hỏi.

Tháp Linh hung hăng trừng mắt lão hổ: “Người đừng có nói bậy bạ, người cái tên ngu ngốc này.” Tháp Linh lay động thân mình: “Cái tên tặc kia khẳng định đang ở trên người tiểu bạch kiểm, ta cảm giác được khí tức đồng loại ở trên người y, tên kia bây giờ còn rất suy yếu, tachỉ dùng một ngón tay cũng có thể đập chết nó.”

Lão hổ tò mò: “Vậy người có tính đập chết nó không?”

Tháp Linh cắn chặt răng: “Không có.” Nhìn tháp chủ đại nhân là biết hẳn đã biết tiểu tặc kia tồn tại, nhưng lại mặc kệ tiểu tặc kia tồn tại, đúng là ngu xuẩn! Sắc lệnh trí hôn!

“Đúng là một đôi gian phu dâm phụ.” Tháp Linh phẫn nộ.

Lão Hồ cười nhạo: “Người cũng không phải không biết, khi Mộ Thần gặp phải chuyện Diệp Thạch thì sẽ trở thành một tên ngốc, người còn tức giận với Diệp Thạch làm gì!”

Tháp Linh hậm hực nói: “Dường hồ vi hoạn, chờ tháp chủ đại nhân biến thành quỷ nghèo, hẳn nhất định sẽ hối hận.”

Lão Hồ nói: “Vậy người từ từ chờ đi.”

Tháp Linh lạnh lùng liếc lão Hồ một cái.

“Về sau có người đoạt bát cơm với người rồi nha!” Lão hồ vui sướng khi người gặp họa.

Gương mặt mập mạp của Tháp Linh vặn vẹo.

... ..

“Người cứ như vậy đuổi Tháp Linh ra?” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần có chút ghét bỏ: “Nó càng ngày càng dong dài.”

Diệp Thạch có chút bất an: “... Người đuổi nó như vậy, sợ là nó sẽ bão nổi đó.”

“Nó đang ở bên ngoài mắng ta này.” Mộ Thần nhẹ cong khóe miệng nói.

Diệp Thạch tò mò hỏi: “Nó mắng cái gì thế?”

Khóe miệng Mộ Thần cong lên một nụ cười sáng lạn, tiến đến bên tai Diệp Thạch nói nhỏ, “Nó mắng ta sắc lệnh trí hôn, làm một tên cầm thú.”

Mộ Thần chợt áp đảo Diệp Thạch lên giường, mặt Diệp Thạch đỏ lên.

Diệp Thạch mở to mắt nhìn Mộ Thần, không biết có phải là do đoạn thời gian trước làm Mộ Thần ghen lắm không, gần đây Mộ Thần đối với việc này rất ham thích.

May là Diệp Thạch cảm thấy thể lực của mình rất không tồi, cùng Mộ Thần song tu rất thoải mái, thực lực cũng tăng rất nhanh, nhưng y vẫn cảm thấy Mộ Thần có chút yêu cầu vô độ.

Có đôi khi Diệp Thạch không khỏi tò mò, một mình Trang Cẩn làm thế nào ứng phó với năm người Mộ Dung Phong.

Tuy rằng lúc y mắng chửi người, nói đám người Mộ Dung Phong bị bệnh liệt dương, nhưng trong lòng Diệp Thạch rất rõ, đám người Mộ Dung Phong hẳn là có năng lực không tồi, dù sao đều là “thanh niên tài giỏi”, nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Thạch chỉ có thể đem hết thầy đồ lỗi cho tộc nhân Mệnh Tộc có thiên phú dị bẩm.

“Nghĩ gì mà nhập thần như thế?” Mộ Thần ôm Diệp Thạch hỏi.

“Nghĩ tới Trang Cẩn...”

Mộ Thần nở nụ cười: “Lúc này mà người lại nghĩ tới hắn? Nghĩ tới hắn về chuyện gì?”

“Trang Cẩn rất lợi hại nha! Một đối phó với năm.” Diệp Thạch thành thật nói.

Mộ Thần đen mặt, hung hăng chặn miệng Diệp Thạch lại.

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch đứng ở bên ngoài trận pháp bát cấp cùng phân tích trận pháp, sau khi hấp thu đại lượng nguyên thạch thượng phẩm

từ Mộ Thần, có thể là do Thư Linh cảm thấy ngại ngùng, đã dùng Quan Linh Thuật cho Mộ Thần.

Mộ Thần dễ dàng liền nắm giữ rất nhiều tri thức trận pháp bát cấp, nhưng do những tri thức đó đều là Thư Linh cứng rắn nhét vào trong thức hải Mộ Thần, Mộ Thần còn cần thời gian để tiêu hóa hấp thu, một khi hãn dung hợp hết những tri thức trận pháp, hãn sẽ trở thành trận pháp sư bát cấp.

Mộ Thần và Diệp Thạch đang hết sức chuyên chú phá trận pháp, bỗng một hắc bào nam tử quen thuộc xuất hiện ở trước mặt hai người.

Diệp Thạch vô cùng ngoài ý muốn nhìn Liệt Hình Thiên: “Người đã đến rồi? Trên tay người là... Bên trong này chẳng lẽ là...”

“Là đầu Mộ Dung Phong.” Liệt Hình Thiên thản nhiên nói.

Diệp Thạch sửng sốt: “Mộ Dung Phong chết rồi?”

Liệt Hình Thiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Mộ Thần cũng sửng sốt, nhất thời có loại cảm giác quái dị. Không ngờ Mộ Dung Phong lại chết rồi, rất ra ngoài dự liệu của hãn.

Mộ Thần hí mắt, “Năm người Mộ Dung Phong liên thủ hãn là khó đối phó đúng không?”

Liệt Hình Thiên gật đầu: “Vốn là như vậy, nhưng mấy người bọn họ bị trúng độc bởi mấy tu luyện giả đến từ Vương Cốc, mà độc trong người Thạch Kinh Thiên hình như thanh lọc không đủ, cuối cùng, lúc năm người liên thủ phát tác, lộ rachỗ hổng, ta thừa dịp giết Mộ Dung Phong.”

Diệp Thạch mở to mắt nói: “A! Ta biết rồi, trong năm người Trang Cẩn, Mộ Dung Phong biết luyện đan, nhưng hãn cũng là người nhìn Thạch Kinh

Thiên không vừa mắt nhất. Nhất định Mộ Dung Phong đã cho Thạch Kinh Thiên giải độc đan có vấn đề, hại Thạch Kinh Thiên xảy ra chuyện khi đánh. Đúng là tự làm bậy, không thể sống!”

Mộ Thần khoanh tay, không phủ nhận.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, hỏi: “Mộ Thần, người cảm thấy ta đoán đúng không?”

Mộ Thần cười: “Ai biết được, chỉ có thể nói là có loại khả năng này. Liệt thiếu, người nghĩ Thạch Kinh Thiên là thật sự độc tính phát tác, hay là cố ý?”

Diệp Thạch mở to mắt: “Cố ý? Sao hẳn lại muốn cố ý làm như vậy?”

“Có lẽ là bị đám người Mộ Dung Phong áp chế quá nhiều, tâm lý xảy ra vấn đề, muốn nhân cơ hội thoát thân.” Mộ Thần trả lời.

“Có loại khả năng này sao?” Nếu như Thạch Kinh Thiên vẫn cùng đám người Mộ Dung Phong chung một chỗ, hẳn sẽ có hy vọng đạt được minh văn tháp ở Trung Châu, hẳn bỏ được chỗ tốt lớn như thế?

“Đây không phải là không có khả năng.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đúng rồi! Trang Cần chỉ có một, mà bốn người Mộ Dung Phong lại có quan hệ tốt, Thạch Kinh Thiên chỉ có một mình. Lúc bọn họ chia nhau làm Trang Cần, bốn người Mộ Dung Phong khẳng định gần bó một đường, Thạch Kinh Thiên lại thường xuyên bị bọn họ để qua một bên, nhìn thấy mà ăn không được, ghen lâu nên tâm lý biến thái.”

Mộ Thần: “...”

Liệt Hình Thiên: “...”

Ngoài bí cảnh, Ô Phượng nhìn Diệp Thạch phát âm, trong lòng chấn động run rẩy, Diệp Thạch đang nói cái gì vậy! Lúc nói mấy lời này, sắc mặt Diệp Thạch vậy mà không biến sắc chút nào, không biết Mộ Thần đang có biểu tình gì.

Ô Phượng nhìn qua Thạch Vi, chỉ thấy sắc mặt Thạch Vi xanh mét cả lên.

Đôi mắt Mộ Thần chuyển vài vòng trên người Diệp Thạch, lại đưa ánh mắt quay lại đến Liệt Hình Thiên, “Liệt thiếu, người thấy sao?”

Liệt Hình Thiên nhíu mày: “Ta cũng không dám xác định, nhưng thời gian Thạch Kinh Thiên xảy ra chuyện xác thực có hơi đúng dịp.”

Mộ Thần cười: “Như vậy à, ta hiểu rồi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

300. Chương 300

“Mộ Dung Phong bị người thừa dịp giết lung tung, vậy mấy tên còn lại thì sao?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Mộ Dung Phong chết, bọn họ bị phá vây, lập tức chạy trốn.” Liệt Hình Thiên thần nhiên trả lời.

“Trang Cẩn thì sao?” Diệp Thạch hỏi.

Nghe thấy vấn đề Diệp Thạch hỏi, Mộ Thần cũng nhin không được mà tò mò, trước đó Trang Du tựa như con gián đánh không chết, hiện tại không biết Trang Cẩn như thế nào... Không biết mệnh có đủ cứng hay không.

“Trang Cẩn chạy trốn, hẩn trốn nhẹ nhàng nhất.” Liệt Hình Thiên có chút thốn thức mà nói.

Diệp Thạch không hiểu: “Hẩn trốn nhẹ nhàng nhất? Không phải là hẩn yếu nhất sao?” Trang Cẩn tiểu bạch kiêu kia hình như chỉ là võ hoàng thôi mà?!

Liệt Hình Thiên nói: “Không sai, nhưng trên người hẩn hẩn là có phù truyền tống hay thứ gì đó, ngay lúc tính mạng gặp nguy hiểm, thứ này liền khởi động ngay.”

Mộ Thần cong khoe miệng, có chút châm chọc: “Hẩn dù sao cũng là người Mệnh Tộc, Mệnh Tộc chắc chắn cũng sẽ cho hẩn một chút thủ đoạn

bảo mệnh.”

“Đám người Mộ Dung Vũ sao rồi?” Diệp Thạch hỏi.

Liệt Hình Thiên có chút khinh thường nói: “Liên thủ của năm người bọn họ vừa vỡ, chiến lực liền giảm đi, hiện tại từng người đều chạy thoát thân, có rất nhiều người đang đuổi giết bọn họ.”

Diệp Thạch có chút đặc ý nói: “Xem ra chỉ cần đủ thời gian là có thể bị tiêu diệt từng bộ phận.” Mộ Dung Phong chết, hẳn là những tên còn lại cũng sống không được bao lâu.

“Chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy, trước đó khi đối phó bọn họ, đã có ba võ tông chết.” Liệt Hình Thiên nhún mày nói.

Mộ Thần nhẹ hít một hơi: “Thật sự là... tiếc.”

Sắc mặt Liệt Hình Thiên lại vô cùng bình thản, đám Mộ Dung Phong nếu dễ đối phó như vậy, Mộ Thần cũng sẽ không phát ra giải thưởng cao như thế. Võ giả là những kẻ vùng vẫy giành sự sống với ông trời, khi nào chết đi ai cũng không rõ.

Muốn có đan dược bát cấp, sao có thể không mạo hiểm.

Mộ Thần kiểm tra đầu người Mộ Dung Phong, xác định không có vấn đề mới ngẩng đầu, nói với Liệt Hình Thiên: “Hiện tại đan dược bát cấp trong tay ta chỉ có ba loại là Kim Dương Đan, Linh Tâm Đan với Tôn Ý Đan, người muốn loại nào?”

Liệt Hình Thiên áp chế kích động trong lòng, nói: “Ta muốn Kim Dương Đan và Tôn Ý Đan.”

Mộ Thần gật đầu, đưa hai viên đan dược cho Liệt Hình Thiên.

Liệt Hình Thiên nhận đan dược, tâm tình bốn bề sóng dậy, chiếm được Kim Dương Đan, hẳn sẽ rất nhanh trở thành võ tông tam tinh. Trước đó không lâu hẳn còn đang đau khổ giãy dụa vì không tiến vào võ tông được, nhưng hiện tại, hẳn có được tiền đồ càng rộng lớn hơn. Liệt Hình Thiên nhớ tới đoạn thời gian trước, chợt có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Liệt Hình Thiên muốn lấy Tôn Ý Đan là vì cho sư phụ Ân Nghịch Thiên của hẳn, Ân Nghịch Thiên đã là võ tôn bát tinh, không dùng được, nhưng Ân Nghịch Thiên có một tình nhân theo đuổi đã lâu, là một võ tôn nhất tinh, nghĩ đến sư phụ mấy năm nay đầu nhập tâm huyết trên người mình, trong lòng Liệt Hình Thiên kích động một trận.

Liệt gia đã buông tha mình, nhưng sư phụ vẫn đối với mình rất tốt.

... ..

Một tòa Linh Tháp bị Mộ Thần lấy ra từ trong đầu lâu Mộ Dung Phong, Tháp Linh liền trôi nổi đi ra, nhanh chóng cắn nuốt Linh Tháp của Mộ Dung Phong.

Sau khi Linh Tháp của Mộ Dung Phong bị Tháp Linh hấp thu, Tháp Linh lập tức thon thả không ít.

“Thật tốt quá, có thêm mấy cái thì tốt rồi.” Tháp Linh chớp mắt, nói với giọng tràn đầy ý do chưa hết.

Diệp Thạch an ủi Tháp Linh: “Mấy cái còn lại sắp có người đưa tới, người không cần gấp gáp.”

Tháp Linh loạng choạng, “Trong đan tháp có rất nhiều nguyên thạch thượng phẩm nha, chắc chắn, hẳn là Mệnh Tộc đưa cho, cái Tháp Linh đan tháp kia nói cho ta biết, Mệnh Tộc đối với nó rất tốt, cho nên rất nhiều nguyên thạch thượng phẩm, tháp chủ đại nhân, người hẳn nên học tập Mệnh

Tộc người ta kia, người tình nguyện dưỡng một tiểu bạch kiếm, lại dưỡng cái thứ kéo chân sa tiểu bạch kiếm mang theo, cũng không nguyện ý dưỡng ta, chỉ biết lấy hàng rẻ tiền lấy lệ ta, oa oa...”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

Hấp thu xong Linh Tháp từ Mộ Dung Phong, cấp bậc Tháp Linh lập tức tăng lên không ít, thực lực Mộ Thần cũng tùy theo dâng lên không ít.

Ngoài bí cảnh, mấy võ tôn nhìn thấy Mộ Dung Phong bỏ mình, Mộ Thần hấp thu Linh Tháp từ Mộ Dung Phong, cả đám khóe mắt muốn nứt ra.

“Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ!” Mấy võ tôn bên Mệnh Tộc nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Bạch Thần Tinh nhìn sắc mặt bọn họ, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười thản nhiên, đáng đời.

Ngoài bí cảnh, mấy võ tôn nhìn Mệnh Tộc, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Mệnh Tộc coi như tính toán cả tâm huyết, bồi dưỡng ra nhiều cao thủ như vậy, một chút tin tức cũng không bị truyền ra, kết quả, còn không đợi bọn họ nổi danh, liền chết mất một.” Ngụy Bạch Lâu cảm thán.

“Đúng thế, mệnh không tốt lắm!” Hà Hiền lắc lắc đầu.

Nếu không có Mộ Thần, lấy thực lực đám người kia, ai dám chọc tới? Đáng tiếc, có Mộ Thần. Đúng là “Đã sinh Du, cố sao sinh Lượng”!

“Cái chết của Mộ Dung Phong chỉ mới là bắt đầu thôi.” Ngụy Bạch Lâu nói.

Hà Hiền: “Ta cũng thấy thế.”

Đám người Mộ Dung Phong liên thủ vừa vỡ, chiến lực liền giảm đi.

Trong bí cảnh.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi, “Mộ Thần, có phải người biết gì không, hoặc là đang suy đoán cái gì?”

Mộ Thần đẩy tò mò hỏi lại: “Sao người lại nghĩ vậy?” Diệp Thạch đột nhiên thông suốt sao?!

“Chính là một loại trực giác.” Diệp Thạch nói, “Người đang hoài nghi cái gì?”

Mộ Thần cười nói: “Theo ta được biết, hai trăm năm trước Mệnh Tộc có người thu phục năm Linh Tháp, đều là tộc nhân Mệnh Tộc, hơn nữa, tư chất của năm người kia vô cùng xuất chúng, còn năm tên Mộ Dung Phong, bản lĩnh tuy rằng không tồi, nhưng biểu hiện lại kém hơn năm người Mệnh Tộc năm đó nhiều.”

“Sau đó thì sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Người không thấy lạ sao?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch chớp chớp mắt hỏi: “Sao lại lạ?”

“Người cảm thấy lấy tư chất của đám người Mộ Dung Phong, bọn họ có thể trước ba mươi tuổi tới bát cấp hậu kỳ sao?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Không thể.”

Tư chất đám người Mộ Dung Phong đúng là không tồi, nhưng so với Mộ Thần thì kém quá xa, tuy rằng năng lực bọn họ rất không tồi, nhưng

muốn trước ba mươi tuổi đạt tới bát cấp mà lại còn là hậu kỳ, vô cùng khó khăn.

Trên mặt Mộ Thần hiện lên một tia tươi cười châm chọc, “Những người đã từng gấu tú hơn đám Mộ Dung Phong đều bị thất bại, hiện tại bọn họ sẽ trông cậy vào đám Mộ Dung Phong nắm giữ được năm tháp Trung Châu sao? Nếu năm tháp Trung Châu lợi hại đúng như trong truyền thuyết, Mệnh Tộc sẽ tùy ý để nó rơi vào tay người khác?”

“Mệnh Tộc là một chủng tộc thế nào chứ? Chủng tộc này tự cho là mình rất cao, cho dù đám Mộ Dung Phong có năng lực như thế, chẳng lẽ Mệnh Tộc sẽ thật lòng giúp bọn hắn?” Mộ Thần không cho là đúng nói.

Diệp Thạch mở to mắt: “Người hoài nghi Mệnh Tộc có mục đích khác?”

Mộ Thần gật đầu: “Không sai.”

Diệp Thạch nhíu mày, “Nhưng mà mục đích gì cơ?”

“Chuyện Mệnh Tộc am hiểu nhất không phải là tu hú chiếm tổ sao?” Mộ Thần cười lạnh nói.

Kế thừa năm tháp Trung Châu cần có cốt linh không vượt qua ba mươi tuổi, thực lực đám người Mộ Dung Phong kém, nhưng cốt linh lại chưa vượt qua ba mươi tuổi, nếu năm người Mệnh Tộc hai trăm năm trước đoạt thân đám Mộ Dung Phong thì sao?

Không biết đám người Mệnh Tộc hai trăm năm trước đoạt được năm tháp đã đạt tới bát cấp hậu kỳ chưa, nếu đám người kia đều đã đạt tới, như thế liền thỏa mãn điều kiện, cốt linh không vượt qua ba mươi tuổi, học thuật cũng đạt tới bát cấp hậu kỳ.

Nhưng, đoạt thân có phiêu lưu rất lớn, thực lực đám người Mộ Dung Phong bây giờ chưa chắc thừa nhận được linh hồn lực khổng lồ của những người đó, đoạt thân trùng tu cũng không phải đơn giản như vậy.

Có lẽ người bên cạnh Trang Cần đều là dự bị, nếu bên Trang Du cũng thành công, vậy Mệnh Tộc liền có thêm một bên dự bị, chỉ tiếc rằng Trang Du lại thất bại.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ: “Ý người là nói, để có được Linh Tháp, Mệnh Tộc sẽ tìm người đoạt thân năm tên Mộ Dung Phong?”

“Có loại khả năng này.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Một đám đề tiện Mệnh Tộc, chuyện gì tốt cũng không làm, chỉ biết chọn bầy môn tả đạo, loại chuyện câu dẫn người, đoạt thân người, bọn họ làm y như ngựa quen đường cũ.”

Nhìn thấy hình dáng miệng khi Diệp Thạch phát âm, gương mặt Ô Phượng lập tức buộc chặt, đoạt thân? Ấn theo tác phong làm việc của Mệnh Tộc, thật đúng là có loại khả năng này.

Không ít người ở đây quay qua nhìn Mệnh Tộc, vẻ mặt họ nhất thời trở nên cổ quái.

Đám võ tôn Mệnh Tộc tức giận mặt xanh mét, ánh mắt nhìn Bạch Thần Tinh vô cùng không tốt.

... ..

Liệt Hình Thiên đi không lâu, năm người Tổ Dương, Mục Phong Bắc liền dắt tay nhau mà đến, năm người mang đến đầu người Tăng Mặc và Giang Triệu Lâm.

Diệp Thạch vô cùng tán thưởng nhìn: “Vận khí các người không tồi!”

“Nhờ phúc.” Tổ Dương tươi cười đáp.

Mục Phong Bắc lấy ra hai cái nhẫn không gian, đưa cho Mộ Thần, “Đây là nhẫn không gian của Tăng Mặc với Giang Triệu Lâm.”

Mộ Thần dùng linh hồn lực đảo qua trên nhẫn không gian, khé miệng lộ ra một tia tươi cười: “Ha! chiếc nhẫn không gian đổi một viên đan dược bát cấp, các người muốn đổi gì?”

Đám người Tổ Dương hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó hỏi thử: “Năm viên Tôn Ý Đan, chẳng biết có được không?”

Mộ Thần cười: “Có thể.”

“Đa tạ Mộ thiếu.” Đám Tổ Dương lập tức kinh hỉ.

Ngoài bí cảnh, cả đám võ tôn nhất thời nổ tung, “Năm viên Tôn Ý Đan, là năm viên Tôn Ý Đan đó!”

Mộ Thần đưa linh hồn lực vào trong nhẫn không gian, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì nói với Diệp Thạch: “Thạch Đầu, mượn trước Tôn Ý Đan của người một chút, hôm nào ta luyện thêm một lòn sẽ đưa lại cho người một viên.”

Diệp Thạch sững sốt, lập tức lắp bắp: “Viên, viên đan dược kia, đan dược kia ném rồi...”

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

Đôi mắt Ô Phượng lóe sáng, không dám tin nhìn Diệp Thạch, chẳng lẽ quả thực ăn luôn rồi?!

Đám người Tổ Dương cũng nhìn Diệp Thạch, sắc mặt trông vô cùng kỳ lạ.

Mặt Mộ Thần lạnh xuống, “Có phải người thừa dịp ta không chú ý, đã ăn rồi?” Diệp Thạch có thói quen ăn vụng đan dược, Mộ Thần đã sớm biết, thể chất Linh tộc khác với thường nhân, cộng thêm Diệp Thạch cũng chưa xảy ra vấn đề gì, Mộ Thần vẫn luôn mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Ánh mắt Diệp Thạch mơ hồ, “... Ném rồi.”

Mộ Thần một phát bắt được tay Diệp Thạch, “Ta đã nói là không thể ăn, sao người lại không nghe?” Sao hẳn lại nhất thời mềm lòng mà đưa Tôn Ý Đan cho Diệp Thạch cơ chứ?

Diệp Thạch tràn đầy ủy khuất nói: “Mộ Thần, người hung dữ với ta...”

Mộ Thần buông tay ra, sắc mặt vẫn khó coi như trước, nhưng giọng nói lại hạ xuống: “Xin lỗi, nhưng mà...”

Diệp Thạch ủy khuất nói: “Ta giống như bị bệnh vậy á, cứ thấy đói, ăn thiệt nhiều cũng không đủ no, ta vừa thấy Tôn Ý Đan liền muốn ăn...” Cũng thật lạ, vừa ăn hết Tôn Ý Đan, y lại khá hơn nhiều, không còn lúc nào cũng đói bụng.

Mộ Thần nhíu mày: “Sao người không nói sớm?”

Diệp Thạch bất an nhìn Mộ Thần: “Người vẫn luôn rất bận rộn...”

Mộ Thần: “... Người có còn không thoải mái không?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

301. Chương 301

Bạch Thừa Phong mở to hai mắt nhìn, đôi mắt co rút lại, lăm bầm: “Đứa nhỏ Diên Tinh này, sao có thể ăn bậy như vậy chứ!”

Trước đó hẳn cũng từng hoài nghi Diên Tinh sẽ ăn vụng, nhưng đây dù sao cũng chỉ là hẳn đoán mà thôi, nhưng không ngờ đứa nhỏ này lại thật sự ăn vụng, Diên Tinh đúng là lớn gan, đan dược bát cấp cũng dám tùy tiện ăn.

Mấy trưởng lão Bạch gia cũng là vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, nổi giận mắg: “Cái tên Mộ Thần ngu ngốc này!!”

Bạch Thừa Phong: “...” Mắg sai người rồi đi?

Hình như việc này không có liên quan quá lớn với Mộ Thần, muốn nói ai ngốc cũng là Diên Tinh ngốc, Mộ Thần đã từng nhắc nhở Diên Tinh cơ mà. Mà đứa nhỏ Diên Tinh này cũng thật là phung phí của trời! Đây chính là đan dược bát cấp đó!

Diên Tinh vậy mà bởi vì đói bụng liền ăn luôn, chết tiệt, đói bụng thì không biết ăn cơm sao?

Hẳn rõ ràng nhớ rõ, trước khi Diên Tinh tiến vào bí cảnh, y đã bỏ rất nhiều thịt nướng trong nhẫn không gian, nhiều thịt nướng như vậy còn chưa

đủ sao mà cần phải gặm đan dược bát cấp, thứ đó lại không no được!

Ô Phượng an ủi Bạch Thần Tinh: “Người không cần lo lắng đâu, Diên Tinh có huyết mạch Linh tộc, thể chất Linh tộc có thể dễ dàng hấp thu các loại thiên địa linh vật, đừng nói là Diên Tinh nuốt đan dược bát cấp, cho dù là nuốt đan dược cửu cấp, hẳn là cũng không sao.”

Mộ Thần nắm cổ tay Diệp Thạch, đôi mày nhăn lại, thân thể Diệp Thạch rất bình thường, Diệp Thạch ở tu vi võ tông ăn vào Tôn Ý Đan, thân thể hẳn phải có chút không khỏe mới đúng.

Mộ Thần nắm chặt tay Diệp Thạch, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Thạch: “Người thành thật nói cho ta biết, thân thể người bị làm sao?”

Diệp Thạch thành thật trả lời: “Cũng không có gì, chính là dễ đói.” Nuốt vào bao nhiêu đan dược cũng giống như không có cảm giác ấy, y chính là đã gặm sạch đan dược thất cấp mới ăn Tôn Ý Đan.

“Mộ thiếu, không bằng để ta xem mạch cho Bạch thiếu.” Lô Vân chần chờ một chút rồi nói.

Mộ Thần nhìn qua Lô Vân, “Người?”

“Tại hạ tinh thông y thuật.” Lô Vân vội nói.

Mộ Thần gật đầu, buông lỏng tay Diệp Thạch ra, Lô Vân bước tới xem mạch cho Diệp Thạch, sau đó nói: “Mộ thiếu, ta nghĩ Bạch thiếu hẳn là có rồi.”

Mộ Thần vô cùng vui vẻ: “Người nói là... Thạch Đầu có?”

Lô Vân gật đầu: “Hẳn là không sai, ta có đọc nhiều tư liệu, lịch sử ghi lại, thể chất Linh tộc rất đặc biệt, một khi mang thai sẽ rất dễ đói, viên Tôn Ý Đan kia hẳn là đã bị hài tử trong bụng Bạch thiếu hấp thu.”

Mộ Thần sững sốt một chút, vừa vui sướng vừa lo lắng hỏi: “Đứa nhỏ hấp thu?”

Lô Vân gật đầu: “Phải, thể chất Linh tộc khá là đặc biệt, thai nhi có thể chuyển hóa được tính từ đan dược, hẳn là Tôn Ý Đan được dùng để cải thiện thể chất thai nhi.”

Mộ Thần thở ra một hơi: “Vậy là tốt rồi.”

“Chỉ là, dù thể chất Linh tộc rất đặc biệt, dược tính của đan dược bắt cấp dù sao cũng vẫn rất mạnh, trong ngắn hạn, chỉ ăn một viên là đủ rồi.” Lô Vân nói.

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết rồi.”

Diệp Thạch có chút chột dạ đảo đảo mắt, vuốt bụng, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Ngoài bí cảnh.

“Ai nha, vậy mà thật sự gao nấu thành cơm, Thần Tinh à! Người lập tức sắp có tôn tử rồi nha, chúc mừng, chúc mừng!” Bạch Thừa Phong tươi cười nói.

Bạch Thần Tinh thở ra một hơi, sắc mặt xanh mét, “Câm miệng.”

Bạch Thừa Phong bất đắc dĩ liếc mắt xem thường: “Ta đang chúc mừng ngươi đó, ngươi thể mà lại kêu ta câm miệng, Thần Tinh, ngươi đúng là biết lấy oán trả ơn!”

Bạch Thần Tinh: “...”

Ô Phượng nhìn Bạch Thần Tinh và Bạch Thừa Phong, Diệp Thạch có con của Mộ Thần, quan hệ của Mộ Thần và Bạch gia liền không cắt ra

được nữa, nếu Mệnh Tộc dám ra tay với Mộ Thần, Bạch gia tất nhiên sẽ ra mặt.

Mộ Thần nguyên bản đã đối với Diệp Thạch rất tốt, bây giờ Diệp Thạch hoài thai, người bình thường tất nhiên không đào được góc tường Diệp Thạch.

... ..

Trong bí cảnh, Thập Linh loạn choạng: “Hay lắm, hay lắm, tiểu bạch kiểm đã lén lút nuôi một tên kéo chân sau, bây giờ lại có thêm một tên kéo chân sa nữa, vậy phải làm sao bây giờ!”

Mộ Thần tức giận: “Người nói bậy bạ gì đấy?”

Thập Linh vô cùng phần uất nói: “Ai nói bậy chứ, ta là nói thật! Thập chủ đại nhân, người nghèo như vậy, lại có nhiều tên kéo chân sa như thế, người phải nuôi như thế nào đây?”

Mộ Thần cười nhạo một tiếng: “Nuôi như thế nào à? Nuôi không nổi lấy người ra bán thì không phải tốt rồi sao?”

Thập Linh: “...”

Mộ Thần lấy ra năm viên Tôn Ý Đan giao cho đám người Tổ Dương.

“Xem rata phải nhanh chóng luyện thêm một lò đan dược, nếu không đan dược bát cấp sẽ không đủ đưa.” Mộ Thần cười cười nói.

Lão hổ nhìn Diệp Thạch: “Tiểu bạch kiểm, trong bụng người có quái vật kia.”

Diệp Thạch hung tợn trừng lão hổ, “Nói nữa ta mang người đi nướng ăn!”

Lão hổ: “...” Nó là hỏa linh nha! Nó nướng không được.

... ..

Hấp thu xong Linh Tháp từ Tầng Mặc và Giang Triệu Lâm, thực lực Mộ Thần liền bước chân vào võ tông thất tinh.

“Chúng ta tiếp tục nghiên cứu trận pháp đi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Được.”

Mộ Thần nhìn trận pháp trước mặt, trong lòng nhiều ý thức trách nhiệm hơn, Diệp Thạch mang thai, hẳn lập tức sẽ có bảo bảo, hẳn nhất định phải bảo vệ tốt Diệp Thạch và hài tử, xem ra Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia hẳn phải đến xông một lần.

Trải qua Thư Linh dùng Quan Linh Thuật, trận pháp thuật của Mộ Thần đột nhiên tăng mạnh, đã có xu thế tới bát cấp.

Diệp Thạch vượt bực, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Trang Du với Trang Cần nhiều nam nhân như vậy mà còn chưa có hoài thai, mình lại hoài thai trước, quả nhiên, Trang Du, Trang Cần là phế vật, nam nhân của bọn họ cũng là phế vật.

Mộ Thần quay đầu nhìn thấy Diệp Thạch đang trộm cười, liền hỏi: “Làm sao thế?”

Diệp Thạch thu hồi nụ cười trên mặt, nói: “Không có gì, là ta cao hứng.”

Mộ Thần: “Người cao hứng là tốt.”

Lão hổ nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch đang tràn đầy hưng phấn, thầm nghĩ trong đầu, hai tên ngu xuẩn sắp sinh ra một tên tiểu ngu xuẩn.

Lão hổ bay vào trong Linh Tháp, ghé vào thái dương mầm mống, thái dương mầm mống này trước đây nó hấp thu không được, gần đây nó đã có thể chậm rãi hấp thu. Mắt thấy Tháp Linh càng ngày càng mạnh, trong lòng lão hổ nhin không được có thêm cảm giác gấp gáp.

Diệp Thạch đi vào trong Linh Tháp thì nhìn thấy lão hổ đang ghé vào trên thái dương mầm mống, trừng mắt nhìn: “Lão hổ, ngươi đang gặp trướng hả?”

Lão hổ: “...”

Diệp Thạch chống nạnh nhìn Hổ xanh, lời nói thâm sâu nói: “Người phải hảo hảo hấp, hấp xong thì hảo hảo đối đãi với người ta, đừng có lại tâm ngoan thủ lạt ăn luôn nghe chưa, người tiếp ra tới chính là con của người đó.”

Hổ xanh: “...Người cái tên hỗn đản này.”

Diệp Thạch không cho là đúng: “Người đúng là không biết tốt xấu! Ta có ý tốt dặn người, người còn mắng ta là hỗn đản, nhưng không sao, tâm tình ta đang tốt, không chấp nhặt với người.”

Lão hổ nhìn Diệp Thạch rời đi, thầm nghĩ Diệp Thạch này càng ngày càng ngốc, tên Mộ Thần kia vậy mà lại dám để cho Diệp Thạch mang thai, không sợ Diệp Thạch sinh ra một tên tiểu ngu xuẩn đi ra cho hấn sao, nhưng thôi kệ, bản thân Mộ Thần đã ngu xuẩn, phỏng chừng cũng không sinh ra được tên nhóc nào thông minh.

... ..

Sau lần thứ hai Mộ Thần luyện ra một lò đan dược bát cấp, đầu người Mộ Dung Vũ cũng bị đưa tới tay Mộ Thần.

Sau khi Tháp Linh hấp thu được bốn Linh Tháp, hình thể vậy mà khôi phục như trước, gầy xuống không ít.

Diệp Thạch tràn đầy kinh ngạc nói: “Tiểu tháp, người gây đi kia! Sao người ăn càng nhiều lại càng gây vậy?!”

Tháp Linh nói: “Đó là bởi vì ta đã hấp thụ hết nguyên thạch. Tháp chủ đại nhân, còn dư một cái Linh Tháp cuối cùng, người nhanh nghĩ biện pháp đi!”

Mộ Thần hí mắt, một cái Linh Tháp cuối cùng ở trong tay Thạch Kinh Thiên, trước đó hắn tuyên bố treo giải thưởng không có Thạch Kinh Thiên, hiện tại người này hắn là còn đang tiêu dao.

Diệp Thạch cau mày: “Nói đến cũng kỳ quái! Đám Mộ Dung Phong đều đã sa lưới, nhưng mà Trang Cần lại không thấy đâu hết.”

Mộ Thần cười: “Không thấy thì thôi vậy, không cần đuổi tận giết tuyệt.”

Linh Tháp nhìn Mộ Thần ra vẻ đạo mạo, thẳng trợn trắng mắt.

Diệp Thạch vuốt cằm: “Thật đáng tiếc.”

Mộ Thần hí mắt, đám Mộ Dung Phong đều chết, Trang Cần dù có sống sót cũng không làm được gì, nhưng còn Thạch Kinh Thiên...

Mộ Thần hí mắt, Thạch Kinh Thiên có chết hay không, hắn cũng không để ý lắm, vấn đề là Linh Tháp trong tay Thạch Kinh Thiên hắn phải lấy tới tay, nếu không Linh Tháp cân bằng sẽ bị đánh vỡ, không gian tăng lên sẽ bị hạn chế.

“Người thật sự tính buông tha Thạch Kinh Thiên?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười lạnh: “Không có.”

Năm cái Linh Tháp tự thành một bộ, hắn đã hấp thụ bốn trong đó, còn lại một cái, có thể tự động cảm ứng được vị trí cái Linh Tháp cuối cùng,

hắn có thực lực võ tông thất tinh, có Linh Tháp và dị hỏa nơi tay, trong bí cảnh này không có ai là đối thủ của hắn, khi nào xử lý Thạch Kinh Thiên cũng được, hắn cũng không sốt ruột.

“Không bằng chúng ta tới tìm Thạch Kinh Thiên trước đi, chuyện trận pháp cũng không vội, ta có một bút sinh ý muốn nói với Thạch Kinh Thiên.” Mộ Thần nói.

Nếu cái trận pháp bát cấp này bị phá vỡ, không biết nó sẽ nhảy ra cái gì, trước đây hắn không để ý mạo hiểm một chút, nhưng hiện tại hắn lại không thể không băn khoăn về hài tử trong bụng Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Được!” Dù sao gần đây trận pháp cũng không có gì tiến triển.

... ..

Mộ Thần là tại bên trong Vũ Hiên Động tìm được Thạch Kinh Thiên, Thạch Kinh Thiên nhìn thấy Mộ Thần, thế mà lại nhột nhạt nở nụ cười.

“Mộ thiếu, Bạch thiếu, rốt cục đến rồi?” Thạch Kinh Thiên thản nhiên nói.

Diệp Thạch tò mò nhìn Thạch Kinh Thiên, hỏi: “Người đoán được chúng ta sẽ đến?”

Thạch Kinh Thiên cười: “Ta không cho là giao tình của ta và Mộ thiếu có đáng giá tới mức Mộ thiếu sẽ buông tha Linh Tháp trên tay ta.” Mộ Thần không treo giải thưởng bắt hắn, hơn phân nửa là không có tâm tốt.

“Vậy sao người không trốn đi?” Diệp Thạch không hiểu hỏi.

“Linh Tháp của đám Mộ Dung Phong đều ở trên người Mộ thiếu, ta có trốn thế nào cũng bị bắt thôi.” Thạch Kinh Thiên thản nhiên nói.

“Xin lỗi, kỳ thật ta không muốn giết người, nhưng thứ trên người người đối với ta quá quan trọng.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói với Thạch Kinh Thiên. Lão hồ nhìn biểu tình làm bộ làm tịch trên mặt Mộ Thần, thẳng trợn trắng mắt.

Thạch Kinh Thiên hỏi Mộ Thần: “Nếu ta nguyện ý tự nguyện buông tha Linh Thập thì sao?”

Mộ Thần nghi ngờ nhìn Thạch Kinh Thiên: “Người bỏ được?”

Thạch Kinh Thiên cười: “Mộ thiếu, người thông minh như vậy, chẳng lẽ không hiểu sao? Linh Thập đối với ta mà nói, nó chỉ là bùa đòi mạng.”

Trái tim Diệp Thạch nhất thời nhảy dựng, bùa đòi mạng? “Đoạt thân?” Diệp Thạch nhìn không được nhìn qua Mộ Thần.

Đôi mắt Thạch Kinh Thiên hơi co lại, thông dong nói: “Xem ra Mộ thiếu đã hoài nghi.”

Mộ Thần mỉm cười: “Chỉ là một chút suy đoán mà thôi, kỳ thật ta vẫn luôn cảm thấy so sánh với bốn người Mộ Dung Phong, Thạch thiếu mới là người có tâm nhãn sáng nhất. Ta vẫn luôn cảm thấy lạ, bốn người Mộ Dung Phong đó thế mà lại đều lên hàng cấp võ tông trước Thạch thiếu người.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

302. Chương 302

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên tái nhợt, cười nói: “Trang Căn bị người của Mệnh Tộc đem đi, chúng ta cũng bị đưa đến Mệnh Tộc, ta đã cảm thấy không được bình thường cho lắm, Mệnh Tộc đối với chúng ta cũng quá tốt đi, tăng cường dùng các loại thiên tài địa bảo, người Mệnh Tộc làm sao có thể trở thành Bồ Tát cho được!”

“Đương nhiên ta cũng biết, trong Mệnh Tộc có năm võ tôn tinh thông phù chú, pháp trận, minh văn, luyện đan, luyện khí, lúc ta biết được điều đó đã rất kinh hãi.”

“Đáng tiếc, đám Mộ Dung Phong một chút cảnh giác cũng không có, chỉ nghĩ mình là tuyệt thế thiên tài, những tiền bối khác cũng chưa chắc đã tự mãn như thế.” Nói tới đây, trên mặt Thạch Kinh Thiên hiện lên nụ cười lạnh.

“Người Mệnh Tộc tuy rằng nói sẽ toàn lực trợ giúp chúng ta tu luyện các thuật đến bát cấp hậu kỳ, nhưng mà ta lại cảm thấy thứ bọn họ coi trọng là tu vi của chúng ta.”

“Mệt cho đám người bọn họ muốn Mệnh Tộc coi trọng mình, thực ra thực lực của bọn họ càng cao thì càng sớm chết.”

Diệp Thạch mở to hai mắt: “Cho nên, người thăng cấp muộn như vậy là bởi vì người...” Không dám thăng cấp?

Thạch Kinh Thiên cau mày, hẳn không biết suy đoán của mình là đúng hay sai, nhưng cái suy đoán này để lại cho hẳn khúc mắc thật sâu. Có khúc mắc sâu như vậy, trong khi tốc độ tu luyện của bốn người Mộ Dung Phong tăng mạnh, tu vi của hẳn lại tiến cảnh thập phần thông thả.

Sau khi tu vi của hẳn tụt lại phía sau, đám người Mộ Dung Phong bắt đầu hữu ý vô ý mà cô lập hẳn, thường xuyên châm chọc, khiêu khích hẳn.

Thạch Kinh Thiên ghen một bụng hoài nghi không dám kể ra, càng phải chịu đựng thành kiến của đám người Mộ Dung Phong thì tâm tình hẳn càng áp lực.

Khi hẳn biết Trang Du vốn cũng có cơ hội thu phục năm tuyệt thế thiên tài sở hữu Linh Tháp, nổi nghi ngờ trong lòng Thạch Kinh Thiên liền nặng thêm. Thế lực Mệnh Tộc quá lớn, trong tộc có rất nhiều cao thủ, không phải Minh Văn Tháp có thể địch nổi, cho dù trong lòng hẳn tràn ngập nghi ngờ nhưng cũng chỉ có thể nuốt toàn bộ bất an cùng hoài nghi xuống.

Mộ Thần thần nhiên nhìn Thạch Kinh Thiên: “Thạch thiếu nói cho ta biết những chuyện này làm gì?”

Thạch Kinh Thiên nhăn mày hỏi Mộ Thần: “Người muốn giết ta?”

“Đúng vậy.” Mộ Thần nói.

Lúc trước, khi Trang Căn và đám người Mộ Dung Phong xuống tay với Diệp Thạch, Mộ Thần đã quyết định phải có được mạng của bọn hẳn.

Thạch Kinh Thiên biết quá nhiều, tuy rằng Mệnh Tộc cũng biết rất nhiều, nhưng mà thiếu đi một người biết cũng sẽ tốt hơn nhiều, huống chi, Thạch Kinh Thiên quá thông minh...

Sắc mặt Thạch Kinh Thiên vẫn không thay đổi: “Nếu ta tự nguyện bỏ đi Linh Tháp, còn nói cho người biết chuyện của Mệnh Tộc thì sao?”

Mộ Thần đầy hứng thú nhìn Thạch Kinh Thiên, nhíu mày hỏi: “Người tin ta?”

“Ta tất nhiên là không tin được, Mộ thiếu cũng không tin được ta, nhưng có khế ước chi thư, hẳn là Mộ thiếu sẽ có thể tin tưởng ta chứ?” Thạch Kinh Thiên không chút hoang mang trả lời.

Mộ Thần thản nhiên nhìn Thạch Kinh Thiên, Thạch Kinh Thiên vẫn đậm phong khinh cười, thông dong nói: “Mộ thiếu yên tâm, ta tin tưởng thứ ta biết được tuyệt đối đáng giá hơn mạng của ta.”

Diệp Thạch kéo kéo ống tay áo Mộ Thần, nói nhỏ: “Đáng giá.”

Mộ Thần nhìn chằm chằm Thạch Kinh Thiên một lúc lâu, mới cười: “Thành giao.”

Tưởng Phong có đối thủ như thế này, hẳn thua không oan!

Thạch Kinh Thiên cười: “Vậy ký kết khế ước đi.”

Mộ Thần: “Được.”

Thạch Kinh Thiên lấy ra khế ước chi thư trong nhẫn không gian, hai người ký xuống hiệp nghị, Mộ Thần không xuống tay với Thạch Kinh Thiên, Thạch Kinh Thiên cũng phải đem tất cả những gì hắn biết về Mệnh Tộc nói cho Mộ Thần.

Ký kết xong khế ước, hai người cùng thu khế ước lại.

“Mệnh Tộc là thượng cổ thần tộc, chủng tộc này đã từng xuất hiện Thần.” Thạch Kinh Thiên mở miệng nói.

“Thần? Lợi hại như vậy?” Diệp Thạch vô cùng kinh ngạc.

Thạch Kinh Thiên nhẹ hít một hơi: “Đều là chuyện từ thời thượng cổ rồi, mấy chục vạn năm nay đã không còn Thần xuất hiện, đồn đãi Ngũ Linh Tháp là do một vị Thần sư lưu lại trong khoảng thời gian đó, nếu có được đến năm tháp Trung Châu, liền có khả năng trở thành Thần.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...” Cho nên, Mệnh Tộc bố trí nhiều thứ như vậy, quanh đi quẩn lại chỉ là vì tạo Thần?

Diệp Thạch chần chờ một chút, hỏi: “Người kế thừa Linh Tháp của Mệnh Tộc hai trăm năm trước, hiện tại trình độ đã đạt tới đâu rồi?”

“Sâu không lường được, dù sao chúng ta cũng không phải người của Mệnh Tộc, Mệnh Tộc cũng sẽ không nói cho chúng ta biết chuyện cơ mật của họ. Nhưng mà ta biết, năm người kia đều là võ tôn, hơn nữa hẳn đều đã là võ tôn hậu kỳ. Về học thuật thì, ngoại trừ trận pháp sư kia, những người khác hẳn là đều đã đến bát cấp hậu kỳ.” Thạch Kinh Thiên nói.

“Ngoại trừ trận pháp sư kia?” Diệp Thạch hỏi.

Thạch Kinh Thiên gật gật đầu: “Đúng vậy, vị trận pháp sư Mệnh tộc kia, trận pháp thuật hình như chỉ là bát cấp trung kỳ, trận pháp truyền thừa của Mệnh Tộc không hoàn thiện lắm.”

Mộ Thần hí hóp nói: “Trận pháp yếu nhất.”

Nếu dựa theo nguyên tác, có phải Trang Du sẽ được Bạch Thần Tinh toàn lực trợ giúp, còn người của Mệnh Tộc kia cũng sẽ dựa theo trình độ trận pháp thuật của Bạch Thần Tinh mà tiến vào bát cấp hậu kỳ? Mà máu của Diệp Thạch cũng có thể mở ra sách trận pháp của Bạch gia, bản sách trận pháp kia có phải cũng sẽ nằm trong tay của Mệnh Tộc không?

Thạch Kinh Thiên nhìn Mộ Thần: “Mộ thiếu, có phải người biết điều gì không?”

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Thạch Kinh Thiên cười cười, Mệnh Tộc am hiểu đoạt vận mệnh của người khác, Linh Tộc lại am hiểu nghịch thiên cải mệnh, Mệnh Tộc và Linh Tộc trời sinh đối địch, Mệnh Tộc đưa Trang Du ra nước ngoài khẳng định có chủ ý muốn đạt được ngũ Linh Tháp, chỉ là xảy ra ngoài ý muốn, Trang Du lại thất bại.

Thạch Kinh Thiên nhìn qua hướng Mộ Thần.

Trang Du không có được ngũ Linh Tháp, Mộ Thần lại chiếm được, mà mẫu phụ Diệp Thạch lại là tộc nhân Linh Tộc, ở trong này nhất định có liên hệ gì đó.

“Người còn biết cái gì?” Diệp Thạch hỏi.

“Trong Mệnh Tộc còn tồn tại võ thánh, hơn nữa không phải chỉ có một người.” Thạch Kinh Thiên nói.

Mộ Thần nhin không được biến sắc, vẻ mặt Diệp Thạch cũng có chút cứng ngắc.

Nghe đồn võ thánh có được khả năng thông thiên triệt địa, thực lực của Mộ Thần có lẽ vượt cấp đối phó với võ tôn còn được, nhưng để đối phó với võ thánh thì có chút trứng chọi đá.

Diệp Thạch bất an ôm lấy cánh tay Mộ Thần, lo lắng hỏi: “Mộ Thần, làm như thế nào đây?”

“Ta đã sớm đoán được.” Mộ Thần nhẹ hít một hơi nói.

Nghe được lời Mộ Thần, sắc mặt Thạch Kinh Thiên không khỏi ngẩn ra.

Diệp Thạch ngoài ý muốn nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần, người...”

Mộ Thần cười: “Kỳ thật cũng không có gì lạ, trên võ tôn là võ thánh, cò trên võ thánh mới là võ thần, nếu như muốn đi đến bước cuối cùng, Mệnh Tộc đến ngay cả một võ thánh còn không có thì nói gì đến chuyện tạo Thần gì nữa?”

Thạch Kinh Thiên sửng sốt một chút, “Mộ thiếu quả nhiên tâm trí thông thấu.”

Mộ Thần cười khổ, có lẽ sau này hắn đi đường còn phải dè dặt từng bước một mất.

“Nếu trận pháp truyền thừa của Mệnh Tộc không được đầy đủ, trận pháp thuật của người nọ chỉ có bát cấp trung kỳ, thì việc Mệnh Tộc đánh chủ ý tới Bạch gia có lẽ căn bản không phải là ngẫu nhiên.”

Diệp Thạch cầm lấy tay Mộ Thần, Mộ Thần quay đầu lại, thản nhiên mỉm cười với Diệp Thạch.

Thạch Kinh Thiên chủ động phóng Linh Tháp ra, Mộ Thần lấy Linh Tháp trên người Thạch Kinh Thiên rồi rời đi.

Thạch Kinh Thiên nhìn bóng dáng Mộ Thần, trong lòng bốn bề sóng dậy.

Tuy rằng Thạch Kinh Thiên vẫn cảm thấy Linh Tháp trên người mình là bùa đòi mạng, nhưng mà cứ như vậy bị người ta lấy đi, hắn vẫn cảm thấy có chút nuối tiếc.

Thạch Kinh Thiên nhẹ hít một hơi, chỉ sợ Mệnh Tộc đã phát hiện ra tâm tình của hắn xảy ra vấn đề rồi. Nếu Trang Du cũng thành công, vậy hắn có thể sẽ bị thay thế, nói không chừng đã bị Mệnh Tộc giải quyết, đáng tiếc, Trang Du lại thất bại.

Thạch Kinh Thiên lại nhìn bóng dáng Mộ Thần, cong môi thành một tia cười nhạt. Mệnh Tộc không phải dễ đối phó như vậy, cũng không biết Mộ Thần có tráng niên mất sớm hay không.

...

Ngoài bí cảnh, yên tĩnh không một tiếng động.

Ô Phượng cau mày, Diệp Thạch và Mộ Thần đi tìm Thạch Kinh Thiên, không biết có giết chết Thạch Kinh Thiên không.

Thạch Kinh Thiên trốn ở một địa phương ngăn cản dò xét, Ô Phượng vô cùng tò mò, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Qua hồi lâu, mọi người thấy được Diệp Thạch đi ra.

Không lâu sau, Thạch Kinh Thiên cũng đi ra.

Ô Phượng nhíu nhíu mày: “Không chết.” Lời nói của Ô Phượng không rõ là thất vọng hay thở phào một hơi.

Bạch Thần Tinh hí mắt, trong lòng không khỏi có chút kỳ lạ, chẳng lẽ Mộ Thần buông tha Thạch Kinh Thiên thật, lý nào lại vậy!

“Không ngờ Thạch Kinh Thiên lại chủ động bỏ đi Linh Tháp, thật đúng là không nghĩ tới.” Diệp Thạch nói thầm.

Ô Phượng nhìn thấy khẩu hình miệng của Diệp Thạch, nhất thời liền hiểu rõ, khó trách, khó trách...

Mộ Thần cười nói: “Tuy rằng bỏ đi Linh Tháp, nhưng mà dù sao bảo vệ tánh mạng vẫn quan trọng hơn, năm người Mộ Dung Phong vậy mà còn không sống lâu như hãn chỉ có một người.”

Diệp Thạch gật đầu: “Nói cũng phải.”

...

Một ánh sáng trong suốt hiện lên, Tháp Linh từ trong bay ra ngoài: “Tháp chủ đại nhân, bản tháp càng ngày càng soái nè.”

Mộ Thần gật đầu: “Thấy cũng được.”

Tháp Linh chớp chớp đôi mắt âm dương, nói: “Tháp chủ đại nhân, người phải đối xử thật tốt với ta, ta mới là hữu dụng nhất đối với người, người nuôi những thứ rác rưởi đó có ích lợi gì.” Tháp Linh nói xong, hữu ý vô ý nhìn qua phía Diệp Thạch.

Ánh mắt Diệp Thạch sắc bén chiếu đến người Linh Tháp, nhất thời khiến sắc mặt Linh Tháp có chút vặn vẹo.

Mộ Thần cười cười: “Được, ta đương nhiên phải nuôi người cho thật tốt, ta còn phải nhờ người đập võ thánh giúp ta mà.”

Sắc mặt Tháp Linh càng xấu hơn, “Tháp chủ đại nhân, người cũng quá coi trọng ta rồi, giúp người đập võ tôn thì được chứ nói đến việc đập võ thánh... ta nào có lợi hại vậy! Đập ta hỏng mất rồi, người đi đâu mà tìm được pháp bảo như ta!”

Mộ Thần lạnh lùng: “Đồ vô dụng, không có chí khí.”

Tháp Linh: “...”

Diệp Thạch nắm tay Mộ Thần, “Vô luận là gặp phải chuyện gì, ta đều sẽ ở bên người.” Cho dù gặp phải võ thánh cũng sẽ vậy.

Mộ Thần ấm ắp mỉm cười: “Ta biết...”

Ta đương nhiên biết vô luận gặp phải chuyện gì, người cũng sẽ ở bên cạnh ta, ta biết nên mới không yên tâm.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Đi thôi, chuyện Nguyên Thủy Trận Văn còn chưa giải quyết xong đâu.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đi nào!”

“Có phải là người sắp đột phá võ tôngngũ tinhkhông?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch: “Đúng vậy!” Mình phải cố gắng hơn nữa mới được, nếu không lờ Mộ Thần gặp phải chuyện gì, mà mình lại không giúp được gì.

Mộ Thần cười: “Người không cần cho mình áp lực quá lớn, cứ thuận theo tự nhiên.”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta biết.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

303. Chương 303

Mộ Thần cùng Diệp Thạch nghiên cứu trận pháp, đột nhiên sắc mặt Mộ Thần biến đổi.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, không hiểu hỏi: “Mộ Thần, sao vậy?”

“Trong Linh Tháp xuất hiện vấn đề.” Mộ Thần nâng mày nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, “Linh Tháp có thể xảy ra vấn đề gì chứ?”
Tháp Linh gần đây ăn ngon, ngủ ngon, rất vất vả mới gây xuống, giờ ra vẻ lại muốn mập lên.

Lão hổ từ trong Linh Tháp vọt ra, ngay sau đó một tiểu long toàn thân màu đỏ cũng bay ra, Lão hổ bị tiểu long đuổi đến chạy tán loạn.

Diệp Thạch thấy một màn như vậy, nhin không được mở to hai mắt.

Lão hổ vô cùng bối rối, Diệp Thạch đã quen nhìn thấy một lão hổ không ai bì nổi, nhìn thấy nó chật vật như vậy, không khỏi có chút không quen.

“Tiểu long này từ đâu tới vậy?” Diệp Thạch kinh ngạc hỏi.

Mộ Thần có chút chần chờ nói: “Hình như là lão hổ sinh ra.”

Diệp Thạch trừng lớn mắt: “Cái gì?!”

Diệp Thạch đã từng nghe Mộ Thần nói, quả trứng mà lão hổ ấp có thể sẽ nở ra một sinh vật gì đó, nhưng không nghĩ nó sẽ nở nhanh như vậy.

“Không ngờ còn sinh sớm hơn ta, lão hổ thật lợi hại, thật nhanh, thật nhanh.” Diệp Thạch đầy khiếp sợ nói.

Y chỉ vừa mới hoài thai, “nhi tử” của Lão hổ đã nở ra, còn là sinh long hoạt hổ đúng nghĩa.

Lão hổ nghe được lời Diệp Thạch, nhất thời có xúc động muốn hộc máu.

Diệp Thạch nhìn lão hổ: “Thứ người sinh ra đúng là còn lợi hại hơn người đó lão hổ! Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy mà.”

Mộ Thần: “...”

Lão hổ nhảy lên trên đầu Diệp Thạch, “Nhanh! Tiểu bạch kiếm, người nhanh lấy máu tươi nó! Nhanh tươi nó đi, tươi chết nó!”

Diệp Thạch do dự nói: “Lấy máu tươi nó có chút không được tốt lắm, nó chính là do người sinh ra, là nhi tử người mà! Hổ dữ không ăn thịt con đâu.”

Lão hổ buồn rười rượi nói: “Tiểu bạch kiếm đại nhân, nó muốn ăn ta, là muốn ăn ta đó!”

Diệp Thạch nhẹ hít một hơi: “Thế sự đổi thay, trước kia người ăn người khác, hiện tại người khác ăn người... Người vậy mà lại lo sợ thứ người sinh ra sẽ ăn thịt người, đúng là vô dụng!”

Lão hổ: “...” Cái gia hỏa đáng giận kia mới không phải nhi tử của nó.

Tiểu hỏa long nhìn lão hổ, ánh mắt đầy vẻ tham lam.

Diệp Thạch giương nắm tay nói: “Lão hổ, nhanh lên nào! Người không phải từng nói, không quản là muối tử hỏa linh hay tiểu ca hỏa linh, người cũng đều ăn hết sao? Chỉ một tiểu long còn hôi mùi sữa lại dọa người thành như vậy à? Tới đi, ăn nó!”

Lão hổ: “...”

Mộ Thần nhìn tiểu long, lòng phập phồng cảm xúc, “Vẫn diệt chi diễm!”

Khó trách luyện được sư kia lại luyện đan thất bại, thì ra là vì bên trong khối thái dương mềm mọng kia lại cất giấu một cái dị hỏa.

Dị hỏa này thích ẩn chứa trong những thứ có hỏa tinh thần bên trong vô cùng phong phú, hút khô toàn bộ hỏa tinh thần lực đó.

Bài danh của Vẫn Diệt Chi Diễm trong bảng dị hỏa tuy so với Thanh Như Hiếu Thiên còn thấp một chút, nhưng mà bài danh không phải là tất cả.

“Vẫn diệt chi diễm”, cực dịch sinh ra biến dị, nó tựa hồ đặc biệt hung tàn, cấp bậc cũng cao hơn lão hổ một chút, hẳn là ở trên hoặc dưới bát cấp.

Lão hổ lạnh run nói: “Người nhanh tới nó đi!”

Diệp Thạch có chút không cao hứng nói: “Lão hổ, người run rẩy dữ vậy! Không phải là người muốn tè lên đầu ta đấy chứ? Mau xuống!”

Lão hổ nhìn qua phía Mộ Thần, Mộ Thần bất vi sở động.

“Tiểu bạch kiểm đại nhân, người nhanh tới nó, tới xong có thể nâng cao thực lực.” Lão hổ nói.

Diệp Thạch nghe được lời lão hổ, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Mộ Thần nghe thấy vậy, cũng không khỏi có chút động tâm.

Tiểu hỏa long nghe thấy thế, vô cùng tham lam nhìn tới chỗ lão hổ, lại không kìm được nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch cắt cổ tay của mình, năm giọt máu mang theo từng điểm hoa văn vàng kim xuất ra.

Thư Linh xuất hiện, một cái trận pháp nhanh chóng ngưng kết ra, máu dừng ở phía trên trận pháp, trận pháp quang mang đại uy, vây khốn Văn Diệt Chi Diễm.

“Cái gì vậy?” Bạch Thừa Phong sợ hãi kêu một tiếng.

Bạch Thần Tinh co mắt lại, “Thức tỉnh rồi.”

Sách trận pháp Bạch gia vốn là pháp khỉ cừu cấp, chỉ là sau khi bị trọng thương liên yên lặng, Thư Linh cũng đã biến mất.

Sau khi Thư Linh biến mất, người Bạch gia nếu muốn mở ra quyển sách kia cũng rất khó khăn, cho đến khi Bạch Thần Tinh xuất hiện.

Thư Linh cần có huyết mạch tinh thuần nhất của Bạch gia để tắm bổ, nhưng mà máu của hắn còn chưa đủ, xem ra máu Diên Tinh đối với Thư Linh có lợi rất lớn.

Lão hổ nhìn thấy Thư Linh, nhất thời bạo khiêu đứng lên, “Ta nói có trộm mà, nhìn đi! Tặc rốt cục hiện thân rồi!”

Mộ Thần tức giận: “Câm miệng! Người muốn bị con của người ăn luôn sao?”

Lão hổ khóc không ra nước mắt: “Nó mới không phải con ta.”

Lão hổ tràn đầy phần uất mà nhìn tiểu long, nó làm sao biết cái mầm mống thái dương kia lại thật sự sinh ra thứ này nọ, còn là một thứ hung tàn như vậy.

Tiểu long trong trận pháp cố gắng vùng vẫy thoát ra, trận pháp mạo hiểm hồng quang, đem Tiểu Long gắt gao vây ở bên trong.

Mộ Thần hỏi Diệp Thạch: “Đây là trận pháp gì vậy?”

“Ngàn Minh Vây Hỏa Trận, chuyên dùng để bắt giữ dị hỏa, là một cái trận pháp bát cấp do Tiểu Thư bố trí.” Diệp Thạch có chút đặc ý nói.

Mộ Thần cười; “Thư Linh của ngươi thật lợi hại.”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng thế, Thư Linh so với lão hổ còn có thể dùng được nhiều lần, lão hổ lại sợ bị chính con mình ăn thịt.”

Lão hổ: “...” Thứ kia mới không phải do nó sinh ra, cái tên kia vẫn luôn trốn ở trong mầm mống thái dương, bụng dạ khó lường.

“Mộ Thần ngươi nhận chủ đi.” Diệp Thạch nói với Mộ Thần.

“Hay ngươi nhận chủ đi?” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Không cần, ta đang có bảo bảo, nhận chủ dị hỏa có chút nguy hiểm, vẫn là giữ cho ngươi đi.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch một lúc, sau đó gật đầu: “Được rồi.”

“Được cái gì mà được!” Lão hổ nổi giận kêu gào, chẳng lẽ về sau nó phải cùng với một cái tiểu hỏa long chung sống một phòng, thật là đáng sợ.

”Nó muốn ăn ta! Nó muốn ăn ta đó! Các ngươi mau giết chết nó đi chứ!”

Diệp Thạch không để bụng: “Người không cần lo lắng, bị ăn thì bị ăn, không chừng sau khi bị ăn người sẽ đầu thai thành một hình thái cường đại khác, nói không chừng ngày nào đó tiểu hỏa long còn sẽ sinh ra người đó.”

Lão hổ: “...”

Linh hồn lực của Mộ Thần bạo dũng xuất ra, Linh Tháp hung hăng áp chế trên người tiểu long.

Tiểu hỏa long hoảng loạn vùng vẫy.

Vây Hỏa Trận tuôn ra một trận tinh quang, trói buộc đường đi của tiểu hỏa long, nó bị Mộ Thần thu vào bên trong thức hải.

“Thành công rồi hả?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Thành công.”

Trên người Mộ Thần tuôn ra hỏa diễm, tu vi đột phá đến cảnh giới vô tông bát tinh.

Diệp Thạch cao hứng nhìn Mộ Thần: “Nếu cứ như vậy, người rất nhanh có thể trở thành vô tôn rồi.”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười cười: “Nào có dễ dàng như vậy.”

Diệp Thạch nhìn qua phía lão hổ đang run thành một đoàn: “Lão hổ, người có bận rồi, người có cao hứng hay không nào?”

Lão hổ nổi giận dùm dùm trừng Diệp Thạch, Diệp Thạch vô tội xoa xoa cái mũi, “Người trừng ta làm gì! Vật kia là người sinh ra mà.”

Lão hổ nghe được Diệp Thạch nói, nhất thời rống giận một tiếng.

Diệp Thạch lườm Lão hổ, tức giận nói: “Người là thứ bắt nạt kẻ yếu, cứ thích ra vẻ ta đây.”

... ..

Ô Phượng hí mắt, nói: “Mộ Thần đây là có cái vận khí gì vậy!”

Vậy mà lại có thêm một cái dị hỏa, thực lực lại thăng cấp. Cứ theo cái tốc độ này, không đến bao lâu sau hẳn sẽ trở thành võ tôn, võ tôn hai mươi mốt tuổi, thật sự là... muốn để cho người khác sống thế nào đây?

Bạch Thần Tinh cau mày: “Sao Diên Tinh lại bỏ nó? Mộ Thần đã có một cái dị hỏa, đúng là lòng tham không đáy.”

Ô Phượng bất đắc dĩ xem thường, đây không phải là chính con người chọn sao?

“Thần Tinh, sách trận pháp trên tay con người thật lợi hại.” Ô Phượng nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, sách trận pháp Bạch gia vốn là cửu cấp, nội dung phía sau hẳn cũng không thể mở ra, hiện giờ Thư Linh đã khôi phục được nguyên khí, cũng không biết có thể xem được nội dung mặt sau không, thứ kia hình như có ghi lại trận pháp cửu cấp!

Có mấy võ tôn Mệnh Tộc nhìn thấy sách trận pháp trong tay Bạch Diên Tinh, nhin không được có vài phần quen mắt.

Năm thập tới tay, năm cái hộ hoa sứ giả của Trang Cẩn chỉ còn lại có một tên mất đi Linh Thập là Thạch Kinh Thiên, Mộ Thần tâm phúc họa lớn vừa đi, đơn giản an an tĩnh tĩnh cùng Diệp Thạch nghiên cứu trận pháp thuật.

Trận pháp thuật bị Diệp Thạch vượt qua, Mộ Thần phát hiện mình phá giải bát cấp cấp thấp trận pháp hình như không thông thả như Diệp Thạch, rút kinh nghiệm xương máu, hăn quyết định phải bù lại.

Diệp Thạch đưa một con gà nướng cho Mộ Thần, “Mộ Thần, người không cần liều mạng như vậy, dù sao hiện tại cũng không có chuyện khác, việc trận pháp có thể từ từ rồi giải quyết.”

Mộ Thần gặm một miếng chân gà trên tay Diệp Thạch.

“Ta biết rồi. Người muốn ăn cái này sao? Ta bắt yêu thú, nướng cho người ăn.”

Diệp Thạch gật đầu: “Được!”

Tháp Linh nổi giận nhìn Mộ Thần: “Cái gì? Người muốn nhóm lửa nướng thịt bên trong bản Tháp?”

Mộ Thần bất đắc dĩ nghĩ, thời gian bên trong Linh Tháp chảy chậm hơn bên ngoài, hăn tất nhiên phải lợi dụng thật tốt, hăn hiện tại thiếu nhất chính là thời gian.

“Đúng thế đó! Người sao lại nhiều chuyện thế, người xem Thư Linh của Thạch Đầu kia kìa, an an tĩnh tĩnh, ngoan ngoan ngoan ngoan, người không thể học hỏi nó sao?” Mộ Thần thâm sâu nói.

Tháp Linh: “...” Học hỏi con chó săn kia?

“Hay là thôi đi?” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần không đồng ý: “Không thể được, không thể để cho con chúng ta bị đối.”

Diệp Thạch nhất thời đỏ mặt.

“Tiểu bạch kiểm, đừng nói là người muốn dùng ta để nướng đó chứ?”
Lão hổ đầy bất mãn hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đoán đúng rồi đấy.”

Lão hổ trợn mắt nhìn Mộ Thần, Mộ Thần cười lạnh một tiếng: “Nếu như người nướng không tốt, ta liền ném người cho con người ăn luôn.”

Tiểu hỏa long mãnh liệt mở ra mắt, tràn đầy tham lam nhìn lão hổ, lão hổ liếc mắt nhìn, dùng khuôn mặt tươi cười nói:

“Ta nhất định có thể nướng tốt, nướng chừng nấu xào, cái gì ta cũng làm được, dùng ta để làm nhất định sẽ khiến cho toàn bộ thức ăn trên dưới được nướng chín.”

Diệp Thạch: “...”

“Hy vọng, người thật sự hữu dụng.” Mộ Thần nói.

Lão hổ: “Ta rất hữu dụng.”

Thư Linh dùng một đôi cánh đỡ lấy quyển sách, một biểu tình không nở nhìn tiếp.

Tiểu hỏa long nhìn lão hổ một cái, hưng trí hai mắt nhắm nghiền.

Lão hổ vô cùng buồn bực gãi gãi cổ, quái vật đến chiếm địa bàn ngày càng nhiều, tôn nghiêm này cũng phải vứt luôn.

Diệp Thạch: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

304. Chương 304

Mộ Thần cùng Diệp Thạch ở trong Linh Tháp đợi tới khi bí cảnh qua năm sáu ngày mới đi ra.

Mộ Thần ở trong Linh Tháp mỗi ngày nghiên cứu trận pháp, trận pháp thuật mạnh hơn rất nhiều, tu vi cũng ở vô hình trung triệt để củng cố.

“Phá trận đi.” Diệp Thạch nóng lòng nói. Đối với Nguyên Thủy Trận Văn mà mỗi ngày Thư Linh đều nhắc tới, Diệp Thạch thật sự rất muốn nhìn thấy.

Mộ Thần gật đầu, một đoàn hỏa diễm hai màu thanh hồng từ trong tay Mộ Thần bắn ra, hỏa diễm mạnh mẽ đánh lên trận pháp, tuôn ra một tiếng gầm rú thật lớn.

Trải qua suy tính, Mộ Thần và Diệp Thạch lựa chọn bạo lực phá trận, lấy lực dị hỏa mạnh mẽ phá.

Biện pháp như thế trông vô cùng thô lỗ mãnh liệt, nhưng hai người họ không hiểu biết nhiều lắm về trận pháp thượng cổ, cũng chỉ có thể làm thế.

“LiênDiễmPháPháp.” Bạch Thần Tinh có chút kinh ngạc.

Bạch Thần Tinh nhìn không thấy Mộ Thần, lại thấy được hỏa diễm đầy trời.

Bạch Thừa Phong híp mắt như có điều suy nghĩ: “Trận pháp thuật của Mộ Thần đã đến bát cấp? Liên Diễm Phá Pháp là phá trận thuật bát cấp cơ mà!”

Loại phá trận pháp này, trong những quyển sách của Bạch gia đều từng có ghi lại, phá trận pháp này cần trận pháp giả có trận pháp thuật tới bát cấp, đồng thời phải có được dị hỏa cường đại, cũng phải có độ chưởng khống cao đối với sức hỏa, người có thể đạt được ba yêu cầu này, Bạch gia không có.

Mộ Thần là trận pháp sư bát cấp! Ô Phượng trừng mắt nhìn, nàng phát hiện mình thế mà lại không có một chút cảm giác ngoài ý muốn nào! Chết tiệt, với tin tức ngoài ý muốn như vậy, chẳng lẽ nàng không phải nên ngoài ý muốn một chút sao? Hay có thể do có cảm giác ngoài ý muốn nhiều rồi, thế nên giờ đã không còn gì làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn nữa? Trên gương mặt Ô Phượng nổi lên một tia cười khổ.

Mỗi lần hỏa diễm va chạm vào trận pháp, đều sẽ tạo thành tiếng vang thật lớn.

Hỏa diễm và trận pháp liên tục va chạm hơn trăm lần, quang sáng trên trận pháp đại thịnh, phá ra một lỗ hổng to.

Trận pháp vừa bị phá, một con Tam Đầu Giao bát cấp liền nhảy ra.

Mộ Thần nhanh chóng bảo vệ Diệp Thạch ra phía sau mình, sau đấy thả người tiến lên đối đầu.

Hỏa vũ đầy trời mãnh liệt nện lên người Tam Đầu Giao, Tam Đầu Giao nâng đuôi lên, đánh tới chỗ Mộ Thần.

Mộ Thần nhanh nhẹn né ra.

“Trưởng!” Mộ Thần lệ quát một tiếng, tiểu tháp cao bằng một gang liền đón gió tăng vọt, nháy mắt to lớn như một ngọn núi nhỏ.

“Trụ!” Ngũ Linh Tháp hung hăng nện lên đầu Tam Đầu Giao bát cấp, mỗi một lần đập xuống đều đánh cho đầu giao long nứt ra.

“Đau quá, đau quá, đau quá...” Tiếng giao long gầm rú cùng tiếng khóc của tiểu tháp đan chéo với nhau, nghe dị thường thê lương.

Giao long then quá thành giận mở ra miệng lớn hướng về phía Mộ Thần, nồng đậm lực lượng phong lôi cùng độc khí, đồng thời đánh về phía Mộ Thần.

“Vây!” Diệp Thạch vỗ tay lên sách trận pháp, lệ quát một tiếng.

Động tác giao long bị trận pháp cản trở một chút, bỗng có một trận pháp nhìn không thấy trong nháy mắt vây khốn cổ giao long kia.

Bạch Thừa Phong quan sát, trong mắt phiếm ra một tia sáng kỳ dị, sách trận pháp của Bạch gia kỳ thật là một kiện pháp khí, đã từng là lợi khí khi đối địch.

Nhưng kéo dài tới hiện tại, nhiều nhất nó chỉ còn có công năng dạy người lĩnh ngộ trận pháp, bây giờ quyển sách này đang ở trên tay Diệp Thạch, có vẻ đã thức tỉnh.

“Bạo!” Trận pháp vây trên cổ giao long lập tức nổ tung.

Giao long phát ra một tiếng rống giận thê lương, thanh âm vang khắp nơi.

Khóe miệng Mộ Thần hiện ra một tia cười lạnh, tiếng gào của Tam Đầu Giao nghe thì tràn ngập phẫn nộ, nhưng lại có vẻ khí thế không đủ, thoát nhìn bị thương không nhẹ.

“Đi ra.” Vô số kim sắc Thôn Thiên Phong từ trên người Mộ Thần bay ra, có hơn mười con đầu lĩnh Thôn Thiên Phong đều là tu vi võ tông.

Vô số Thôn Thiên Phong bay tới trên thân thể giao long, sau đó bị đánh văng ra, nhưng chúng nó lại lần thứ hai bay tới thân thể giao long.

“Xoắn chặt nó!” Mộ Thần quát một tiếng, phía dưới Linh Tháp xuất hiện một cơn lốc xoáy thật lớn, cơn lốc này bay về hướng Tam Đầu Giao, trên người Tam Đầu Giao bị cắt ra vô số miệng vết thương.

Giao long nóng nảy rống giận, trong mắt tràn đầy cừu hận.

Mộ Thần nhíu mày, điều khiển Linh Tháp một lần nữa đập xuống giao long.

Diệp Thạch đánh ra một quyền tới trên người giao long, liền có vô số sát trận oanh kích trên người nó, giao long không kị Mộ Thần, lại phát hiện Diệp Thạch ra tay đánh lén, phần nộ vọt tới chỗ Diệp Thạch.

Mộ Thần đá một cước lên đầu giao long, dừng lại thế công của nó.

Diệp Thạch nhíu mày, tung hơn mười tờ phù chú thất cấp, niệm một tiếng, “Bạo!”

Hơn mười tờ phù chú thất cấp đồng thời bạo, trên thân giao long bị bạo ra một miệng vết thương lớn.

Diệp Thạch nhíu mày nghĩ, yêu thú bát cấp lợi hại thật, đã đến lúc này còn chưa chết, tràng này nếu như thay đổi thành yêu thú thất cấp, nó đã sớm chết tám trăm lần rồi.

Diệp Thạch không biết, con Tam Đầu Giao này tuy rằng chỉ có tam tinh, nhưng so với võ tôn bát tinh, cửu tinh bình thường thì càng khó chơi hơn.

Giao long nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý lui.

“Quần lấy nó!” Di hỏa nháy mắt hóa thành một con bạch tuộc, quần lấy giao long.

Mộ Thần híp mắt, giao long bát cấp chính là thứ tốt, đều đã đánh tới một bước này, nếu như cứ để con giao long này thoát ra, vậy cũng quá tiện nghi nó, cả người giao long đều là bảo đấy.

Vô số Thôn Hỏa Trùng tại trong hỏa diễm xuyên qua xuyên lại, máu giao long chảy đầy đất.

Mộ Thần điều khiển Linh Tháp đập xuống đầu giao long, “Đau quá, đau quá, đau quá.”

Tháp Linh càng kêu càng to, tiếng rống giận của giao long lại từ từ trầm xuống, tiếng hô đau của Tháp Linh từ từ áp qua tiếng kêu của giao long.

Thư Linh lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Thạch, vẻ mặt quý dị nhìn Tháp Linh đang làm bộ làm tịch.

Mộ Thần phí không ít sức, rốt cục đánh chết Tam Đầu Giao.

“Yêu thú bát cấp thật lợi hại, võ tôn đều lợi hại tới như vậy sao?” Nó vừa lên sân khấu liền thả ra uy áp hủy thiên diệt địa, thật sự để cho người ta khó có thể chống đỡ, may mà y và Mộ Thần cái khác không có nhiều, nhưng các loại pháp bảo lại có nhiều.

Mộ Thần híp mắt nói: “Không biết, hẳn không phải tất cả đều thế.”

“Võ tôn lợi hại tới như vậy, chúng ta đi ra ngoài không dễ sống đâu!” Diệp Thạch lo lắng nói.

Ngoài bí cảnh, trên khuôn mặt không ít võ tôn đều có chút hồng nhạt.

Ô Phượng xoa xoa mũi, âm thầm nghĩ, Diệp Thạch thật đúng là quá đề cao võ tôn, võ tôn bình thường thực lực cũng không có cao như vậy, chỉ có vài võ tôn cao nhất thực lực mới mạnh tới như thế.

Mộ Thần cười: “Không sao, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Mộ Thần quét linh hồn lực quan sát, nói: “Trong Lục Liên Diệp Trận hẳn là chỉ có một con yêu thú bát cấp này.”

Diệp Thạch: “Vậy là tốt rồi.”

Ngoài bí cảnh.

Ô Phượng nhìn Diệp Thạch, suy tư nói: “Có vẻ như thực lực Diên Tinh đã tăng lên rất nhiều.”

Bạch Thần Tinh nói: “Ừ, Diên Tinh cũng nên tăng lên một ít.”

Mộ Thần sớm đã là võ tông lục tinh, thời gian đã qua lâu như thế, thực lực Mộ Thần hẳn là càng thêm sâu không lường được.

Nếu như Diên Tinh không có gì tiến bộ thì sẽ bị Mộ Thần càng vượt càng xa, cũng may Diên Tinh có bảo bảo, vì thế Mộ Thần cũng sẽ không có nhị tâm gì.

Bạch Thần Tinh cau mày nghĩ, lúc trước ở Bạch gia, Diên Tinh từng nói có người muốn đào góc tường của y, Bạch Thần Tinh vẫn luôn không cảm thấy là chuyện quan trọng, nhưng hiện tại hẳn đã không thể không coi trọng chuyện này, lúc này đã lục tục có không ít tên ngu ngốc đến nói với hắn rằng muốn đem tiểu bối trong nhà gả cho Mộ Thần làm thiếp.

Diệp Thạch đi theo Mộ Thần vào trong Lục Liên Diệp Trận, hai người vừa tiến vào trong trận, người ngoài bí cảnh liền mất đi thân ảnh Diệp

Thạch.

Trong Lục Liên Diệp Trận cũng có che chắn dò xét.

“Nhìn không được.” Bạch Thừa Phong có chút thất hồn lạc phách.

Bạch Thần Tinh hơi nhú mào, lập tức thần sắc khôi phục như thường.

Trong bí cảnh.

“Phía đông, phía đông.” Thư Linh tràn đầy phấn chấn kêu lên.

Diệp Thạch nghe thấy thanh âm cơ hồ giống như đang gào thét của Thư Linh, chỉ đành phải mang Mộ Thần về phía đông.

Một ngọn núi cao ngất trong mây xuất hiện ở trước mặt Mộ Thần Diệp Thạch.

Trên ngọn núi có một trận văn, kết cấu của trận văn cũng không phức tạp, nhưng lại khiến cho người ta có loại cảm giác rằng có một cỗ sát khí đập vào mặt.

Mộ Thần thử sao trận văn này ra, lại phát hiện mình căn bản không thể làm được.

Diệp Thạch phấn chấn nói: “Thư Linh nói đây chính là Nguyên Thủy Trận Văn, là một cái tân trận văn, sát phạt là chính.”

Thư Linh phiêu phù ở không trung, trang sách kim sắc lật tới một trang trống.

Trang sách tuôn ra một trận kim quang, trận văn phía trên ngọn núi đã bị đặt vào trong sách trận pháp.

Mộ Thần phát hiện, ngay sau khi trận văn này bị đặt vào, phía trên sách trận pháp lóe ra tinh quang, trận văn trên ngọn núi lại ảm đạm thêm vài phần.

Linh Tháp thấy thế, vỗ vỗ cánh, xoay tròn thân thể, cũng đem trận văn này sao xuống.

Linh Tháp vừa hoàn thành, cả ngọn núi liền nổ tung.

Mộ Thần đúng lúc ôm Diệp Thạch né ra khỏi đó.

... ..

Diệp Thạch cau mày nói: “Tasăpthăng cấp.”

Mộ Thần không cần nghĩ ngợi liền đưa Diệp Thạch vào trong Linh Tháp.

Diệp Thạch đã đem nhận chủ với quyển sách trận pháp Bạch gia, nhìn bộ dáng vừa rồi, quyển sách kia tựa hồ thăng cấp, sách trận pháp thăng cấp, thế nên kéo theo Diệp Thạch thăng cấp.

Nhìn Tháp Linh ở trước mặt, Mộ Thần hỏi: “Ngườiisao chép nó?”

Tháp Linh nhún vai: “Đương nhiên, người cũng không nhìn xem ta là người như thế nào, chỉ tiếc, lúc ta sao chép nó, khí tức cái trận văn kia đã yếu đi rồi, cái tên Thư Linh kia bản lĩnh đoạt thực là nhất lưu, không phải thứ tốt.”

Trận văn Tháp Linh sao xuống nhiều nhất chỉ có thể để cho Mộ Thần tham khảo một chút, nhưng Thư Linh là có thể trực tiếp điều khiển Nguyên Thủy Trận Văn giết địch.

Uy lực của Nguyên Thủy Trận Văn không phải là nhỏ, có một lợi khí như vậy, về sau lúc Diệp Thạch đối mặt với võ tôn sẽ có thêm vài phần lực

tự bảo vệ mình.

“Thạch Đầu có một Thư Linh hữu dụng, chuyện này rất tốt.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Tháp Linh: “...”

Diệp Thạch từ từ nhắm hai mắt, ở trong Linh Tháp mỹ mãn ngủ một giấc, sau khi thức dậy đã là võ tông lục cấp.

Nguyên Thủy Trần Văn mà Thư Linh hấp thu có khắc ở trong đầu Diệp Thạch, khiến cho trận pháp thuật của Diệp Thạch cũng đồng dạng tăng lên.

“Chúng ta đã tiến vào bí cảnh bao nhiêu ngày rồi?” Diệp Thạch hỏi.

“Đã qua một nửa thời gian.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch xoa cằm: “Còn tới một nửa thời gian cơ à?”

Khi đến cảnh giới võ tông, thường thì tiến bộ sẽ không quá nhanh, nếu không có cơ duyên gì mà nói, trong thời gian còn lại, không tăng một tinh nào cũng là chuyện có khả năng.

“Mộ Thần, người có tính toán gì không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười nói: “Thời gian đã qua lâu như thế, đại bộ phận địa phương trong bí cảnh này hẳn là đã bị lục soát gần hết rồi, gần đây có hơi nhàn, ta tính thu hết những linh mạch đã biết, nhân tiện luyện thêm mấy lô đan dược bát cấp.”

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng tốt.” Bọn họ thật sự quá bận, lúc trước góp nhặt được rất nhiều tin tức về linh mạch, lại không có thời gian đi thu.

Tháp Linh vô cùng hưng phấn nói: “Thật tốt quá, tháp chủ đại nhân, người rất cục nghĩ đến việc kiểm tiền rồi. Linh mạch ở bên ngoài đều bị cách thể lực lớn chiếm cứ, người muốn cướp lấy cũng không dễ dàng. Người nên nhanh chóng thừa dịp hiện tại lấp đầy của cải đi, qua không được bao lâu nữa, người lại có thêm mấy tên kéo chân sau đấy.”

Mộ Thần: “...”

Mộ Thần cười khố, tuy rằng Tháp Linh, Thư Linh, Thôn Thiên Phong đều là lợi khí, nhưng cũng đều là đại dạ dày vương!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

305. Chương 305

Ngoài bí cảnh, mọi người chợt thấy quang ảnh Diệp Thạch bỗng nổ mạnh.

Bạch Thần Tinh thấy vậy, trong lòng lo lắng, nhưng cũng thở ra một hơi.

Bạch Thừa Phong mở to mắt nhìn: “Aida, aida, xem ra Diên Tinh cũng thăng cấp vô tông lục cấp, Diên Tinh thật lợi hại! Đang có bảo bảo còn tu luyện nhanh như thế, thật là khó tin.”

Bạch Thần Tinh nói: “Đúng vậy, Diên Tinh rất lợi hại, lúc là vượt quang người là bá bán như người rồi...”

Bạch Thừa Phong ha hả cười: “Đúng thế đúng thế, Diên Tinh lợi hại như vậy, lúc y ra ngoài đã vượt qua ta cũng coi như là đương nhiên, nhưng không chừng lúc y đi ra lại ôm cho người hai đứa tôn tử, đây mới là giỏi nè.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Mộ Thần dựa theo tin tức linh mạch mà Linh Tháp cung cấp, chạy tới rút ra mười cái linh mạch.

“A, cái linh mạch này vậy mà là cực phẩm linh mạch, có cực phẩm nguyên thạch!” Tháp Linh hưng phấn nói.

Mộ Thần nói: “À, rất tốt.” Cái linh mạch này có giá trị bằng tổng ba cái linh mạch trước đó.

Diệp Thạch thì đang gặm thịt nướng trong Linh Tháp, thịt con Tam Đầu Giao kia đều bị Mộ Thần làm thành đủ loại thịt khô, cay, ngọt, mặn, đủ các loại khẩu vị, muốn cái gì cũng có.

Thịt giao long nồng đậm linh khí, Diệp Thạch rất thích thú.

Mộ Thần âm thầm nghĩ, mình hiện tại chính là người có nhi tử, phải kiếm nhiều của cải hơn.

Thấy nhi tử nhà mình ăn Tôn Linh Đan mà lại không có một chút phản ứng nào, liền biết đây là một đứa nhóc không dễ nuôi!

Mộ Thần cau mày: “Sao ta lại có cảm giác rằng trong bí cảnh sắp có chuyện xảy ra.”

“Đại khái là đã vận hành đến thời kì cuối.” Tiểu Long vẫn luôn không mở miệng chột nói.

“Vận hành đến thời kì cuối?” Mộ Thần hỏi.

Tiểu Long gật đầu: “Bí cảnh này sắp hủy diệt.”

Mộ Thần nhíu mày hỏi: “Nếu bí cảnh hủy diệt thì sẽ như thế nào?”

Tiểu Long: “Đại khái là sẽ nổ mạnh.”

Mộ Thần: “Chúng ta thì sao?”

Tiểu Long trả lời: “Trước khi nó nổ, các người sẽ được truyền tống ra ngoài.”

Mộ Thần như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Tiểu Long, thì ra là thế, khó trách khi hấn nhận chủ Tiểu Long, Tiểu Long lại không có phản kháng quá kịch liệt, nếu mình không mang nó ra ngoài, đại khái nó sẽ ở trong bí cảnh bị nổ chết.

Tiểu Long lắc lắc đuôi, vô cùng cao ngạo liếc mắt nhìn Mộ Thần, chui vào Linh Tháp.

Mộ Thần lắc lắc đầu, cái thứ ngạo kiêu. Giờ những linh mạch đánh dấu trên ngọc giản đã bị hấn lấy sạch, kế tiếp, hấn nên luyện thêm một ít đan dược bát cấp.

Từng trận pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, Mộ Thần nhìn không trung, nhẩn chắt mày.

Mấy ngày nay, thú triều thường hay xảy ra ngay khi bọn hấn tìm kiếm linh mạch, Mộ Thần đã liên tiếp giải quyết ba bốn trận thú triều, nhưng ngay cả như vậy, thú triều vẫn không có khả năng giảm bớt.

Pháo hoa cầu cứu lần này là người Bạch gia thả ra.

Gia tộc khác thì không tính, nhưng nếu đã nhìn thấy lệnh cầu cứu của Bạch gia mà còn làm như không thấy thì không tốt lắm.

Khi Mộ Thần đuổi tới thì thấy mấy chục người Bạch gia, mỗi người cầm một trận kỳ, liên thủ bố trí thành một trận pháp, đối kháng với một đám yêu thú thất cấp.

Tu vi người cầm đầu Bạch gia cũng chỉ là võ hoàng, nhưng dựa vào trận pháp, thế nên kéo dài được không ít thời gian.

Đối kháng với dị thú không chỉ có người Bạch gia, cũng có không ít tu luyện giả từ gia tộc khác, gần đây thú triều xảy ra nhiều, có không ít tu luyện giả tự phát ôm đoàn.

Nhìn thấy Mộ Thần xuất hiện, cả đám tu luyện giả liền bộc phát ra một trận hoan hô.

Mộ Thần vung tay lên, một đàn Thôn Thiên Phong bay ra.

Chỉ một đám thất cực yêu thú thôi, không cần dùng đến Tháp Linh hay dị hỏa, lấy Thôn Thiên Phong ra đã dư rồi.

Đám yêu thú bình thường làm sao có thể ngăn cản nổi lực lượng yêu trùng thượng cổ thất cấp, chỉ qua một lát, đàn Thôn Thiên Phong đã đánh ngược lại yêu thú, gặm sạch sẽ.

“Đệ phu thật lợi hại!” Thấy thú triều đã bị ngăn cản, Bạch Tề Duyệt tiến lên lấy lòng nói.

Mộ Thần cười: “Đâu có, nhắc tay chi lao mà thôi.”

Có mấy người Bạch gia tò mò nhìn Mộ Thần, ngày đó cảnh tượng Mộ Thần đánh với Mộ Dung Phong để lại cho mọi người ấn tượng rất sâu.

Sau đấy, Diệp Thạch liền rời đi theo Mộ Thần, Mộ Thần và Diệp Thạch chỉ ru rú trong Linh Tháp, người Bạch gia rất ít có cơ hội chạm mặt với Mộ Thần.

Người Bạch gia cũng có đi tới đan điền Mộ Thần mở, tuy rằng nhận được giá ưu đãi, lại vẫn không thể nào nhìn thấy Mộ Thần Diệp Thạch.

Lúc này nhìn thấy Mộ Thần, ánh mắt mọi người Bạch gia đều dính ở trên người Mộ Thần, kỳ thật không chỉ có Bạch gia, các gia tộc còn lại cũng như thế.

Luyện dược sư bát cấp tới chỗ nào cũng đều là tồn tại bị người chú mục, mà trong khoảng thời gian này, Mộ Thần liên tiếp luyện ra đan dược bát cấp, đã sớm trở thành thần tượng của đám người trong bí cảnh.

“Đường đệ Diên Tinh của ta đâu rồi?” Bạch Tề Duyệt hỏi.

“Y đang ở trong Linh Tháp nghỉ ngơi.” Nhắc tới Diệp Thạch, Vẻ mặt Mộ Thần ôn hòa hơn.

Bạch Tề Duyệt nhìn thấy sắc mặt Mộ Thần, lập tức vô cùng khâm phục Diệp Thạch, đường đệ Diên Tinh có đạo ngự phu!

“Với tình trạng hiện nay của đường đệ Diên Tinh thì đích thật là cần nghỉ ngơi nhiều.” Bạch Tề Duyệt gật đầu nói.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Bạch Tề Duyệt một cái, hỏi: “Gần đây trong bí cảnh có vài chuyện lạ, người có biết là xảy ra chuyện gì không?”

Bạch Tề Duyệt nói: “Có thể là do bí cảnh sắp hủy diệt, nên đám yêu thú trong bí cảnh cảm thấy bất an.”

Mộ Thần nhíu mày: “Sắp?”

Bạch Tề Duyệt gật đầu: “Đúng vậy, có khả năng đợi không được ba tháng.”

Mộ Thần nghe vậy nhăn chặt mày, chết tiệt, vậy mà lại có khả năng nổ trước.

Diệp Thạch từ trong Linh Tháp đi ra, trong tay còn cầm một khối thịt nướng.” Xảy ra chuyện gì hả?”

Mộ Thần nói: “Phải, gần đây thú triều bùng nổ có hơi thường xuyên.”

Diệp Thạch tò mò hỏi: “Có yêu thú bát cấp không? Bắt một con tới ăn.”

Bạch Tề Duyệt nghe được lời Diệp Thạch nói, nhất thời có loại xúc động muốn chửi, “Có yêu thú bát cấp không? Bắt một con tới ăn?” Yêu thú

bát cấp là cái trắng sao? Có thể tùy tiện chop tới ăn sao?

Mộ Thần lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: “Yêu thú bát cấp thì không có, yêu thú thất cấp ngược lại có không ít.”

Diệp Thạch thở dài: “Nếu không có yêu thú bát cấp, vậy chỉ đành bắt trước mấy con yêu thú thất cấp để đỡ thèm thôi.”

Bạch Tề Duyệt cổ quái nhìn Diệp Thạch, hình như thịt yêu thú thất cấp bị đường đệ ghét bỏ thì phải!

Mộ Thần nhú mày, nghĩ nghĩ rồi nói: “Bằng không để ta thử đi tìm xem, bí cảnh rộng lớn như vậy, hẳn là sẽ tìm được yêu thú bát cấp thôi.”

Một đám Bạch gia nghe được lời Mộ Thần, liền có xúc động muốn bắt tinh. Yêu thú bát cấp là cái gì? Ăn ngon không?

“Này rất phiền toái.” Diệp Thạch lắc đầu.

Bạch Tề Duyệt chợt nhìn thấy thịt khô trong tay Diệp Thạch, trong mắt hiện lên dị sắc, chẳng lẽ... “Diên Tinh, miếng thịt trên tay người có nguyên khí thật đậm, không giống vật phàm.” Bạch Tề Duyệt nói.

“Là thịt khô yêu thú bát cấp, ăn rất ngon, cũng lấp đầy được bụng, ăn hết sẽ không còn đói, người muốn ăn sao?”

Hai chữ “Ta muốn!” còn đang dạo trong yết hầu Bạch Tề Duyệt, không đợi Bạch Tề Duyệt nói ra khỏi miệng, Diệp Thạch lại mở miệng.

“Mới không cho người ăn đâu, thịt khô đều là cho con ta.” Diệp Thạch cười nói.

Bạch Tề Duyệt cứng họng, vẻ mặt vẩn vơ, thịt khô đều là cho con của người, con của người lại ở trong bụng người, cho nên có phải ý người

muốn nói là, thịt khô đều là cho người... Hừ, ăn nhiều như vậy cũng không sợ đau bụng.

Mộ Thần cười nói với Bạch Tề Duyệt: “Từ khi Thạch Đầu có bảo bảo thì luôn bảo vệ thức ăn, bình thường y không phải như thế.”

Bạch Tề Duyệt cười khan, thầm nghĩ tên Mộ Thần này thật ngu ngốc, Bạch Diên Tinh vẫn luôn là như vậy đấy.

Bạch Tề Duyệt nhìn Diệp Thạch, trong tay Diệp Thạch đích thực là thịt yêu thú bát cấp, lấy thịt yêu thú bát cấp làm đồ ăn vặt, đúng là phung phí của trời.

... ..

Mộ Thần ngẫm nghĩ một chút, không có mang theo Diệp Thạch nơi nơi bên ba, mà mở lại đan điểm.

Sợ sau khi ra bí cảnh sẽ không có thời gian luyện chế đan dược bát cấp, thế nên trong khoảng thời gian này, Mộ Thần luôn luyện chế các loại đan dược bát cấp.

Sau khi biết được tin Mộ Thần mở lại đan điểm, không ít người vì tránh né thú triều trong bí cảnh, trực tiếp cư trú ở bên cạnh đan điểm.

Thôn Thiên Phong, dị hỏa trên người Mộ Thần đều là lợi khí sát quần thể, một khi gặp được thú triều, Mộ Thần sẽ thả Thôn Thiên Phong cùng dị hỏa ra ngoài, đại sát tứ phương.

Phát hiện ở cạnh đan điểm rất an toàn, người tới ở xung quanh đan điểm càng ngày càng nhiều.

“Lôi vântới, xem ra Mộ Thần lại luyện chế đan dược bát cấp.” Ô Cầm Tước nhìn không trung.

“Từ khi dọn đến nơi này, đây đã là lần thứ sáu luyện chế đan dược bát cấp.”

Ô Cẩm Tước chống cằm nói: “Trong số đan dược mà Mộ Thần luyện ra, có một loại đan dược là Địch Trần Đan.”

Địch Trần Đan có thể tinh lọc đan độc, những tu luyện giả dùng quá nhiều đan dược để thăng cấp, trong cơ thể sẽ tích lũy đan độc, Địch Trần Đan có thể thanh trừ đan độc, phần lớn các võ tôn đều đang phải chịu đựng đan độc chế ước, loại đan dược này nếu như lấy ra bên ngoài, đó chính là đánh phá đầu để tranh.

“Qua không được bao lâu, sợ là trình độ luyện đan của Mộ thiếu sẽ đuổi theo đan tháp thái thượng trưởng lão.” Một thiếu nữ bên cạnh Ô Cẩm Tước nói.

“Đúng thế.” Ô Cẩm Tước nhìn qua phía đan vân hội tụ.

Mộ Thần tại trong cấm chế mà Diệp Thạch bố trí, luyện đan.

Đám Liệt Hình Thiên hơn mười võ tông, canh giữ bên ngoài sẵn sàng đón quân địch, tính toán chờ lúc đan kiếp đánh xuống thì đi giúp một phen.

Đan kiếp kỳ thật cũng coi như thứ tốt, nhưng Diệp Thạch đang mang thai, Mộ Thần không dám để cho đan kiếp đánh Diệp Thạch quá nhiều, vừa lúc đám Liệt Hình Thiên có ý tương trợ, Mộ Thần liền biết thời biết thế.

Bạch Thiếu Vũ nhìn thấy Mộ Thần được một đám võ tông vây quanh, nhìn không được mà hâm mộ.

Mộ Thần thật sự lợi hại, võ tông trong bí cảnh đều vui lòng phục tùng lấy hân vi tôn, làm người sống đến loại cảnh giới như Mộ Thần, đây thật sự là không uổng cuộc đời này.

Từng đạo đan kiếp đánh xuống, hơn mười võ tông đồng thời bay lên đối phó đan kiếp, Diệp Thạch đứng trong đám người, bị lôi kiếp bổ hai cái liên lui qua một bên đứng gặm thịt nướng, nhìn mọi người bị đan kiếp đánh.

“Diên Tinh khẩu vị thật tốt.” Bạch Tề Duyệt nhìn Diệp Thạch.

Bạch Thiếu Vũ gật đầu: “Ừ.”

Bên cạnh đan điểm tràn đầy khí tức sinh mệnh, còn thật đưa tới yêu thú bát cấp, Mộ Thần đã sớm muốn giết yêu thú bát cấp làm đồ ăn vặt cho Diệp Thạch, thế nên con yêu thú đột kích này liền bị Mộ Thần và Diệp Thạch liên thủ giết chết, Bạch Tề Duyệt còn nhớ rõ lúc ấy Diệp Thạch vô cùng kinh ngạc nói nhỏ, “Con này sao lại yếu dữ vậy?!”

Bạch Thiếu Vũ hỏi thăm một chút mới biết được, con yêu thú bát cấp đầu tiên Diệp Thạch và Mộ Thần giết lại là Tam Đầu Giao!

“Có thể ăn là phúc, có Mộ Thần ở đây, còn sợ Diên Tinh ăn không nổi sao?” Bạch Tề Duyệt nói.

Bạch Thiếu Vũ gật đầu: “Nói cũng phải.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

306. Chương 306

Một cơn chấn động kịch liệt truyền đến, mặt đất nứt ra từng lỗ hổng lớn.

Diệp Thạch nắm chặt tay Mộ Thần, “Bí cảnh sắp bị hủy diệt.”

Mộ Thần bán ôm Diệp Thạch vào trong ngực.

Thân thể những người còn sống trong bí cảnh đồng thời sáng lên, sau đó liền bị truyền tống ra ngoài.

Diệp Thạch cảm thấy cơn choáng qua đi, liền xuất hiện bên ngoài bí cảnh, bên người lại mất đi bóng dáng Mộ Thần.

Diệp Thạch kinh hoàng một trận, đợi tới khi nhìn thấy Hà Tĩnh Nguyệt quen thuộc bên người, mới thả lỏng một ít, lúc tiến vào bí cảnh, người nào dựa vào gần thì truyền tống ra cũng như thế.

Hà Minh nhìn thấy Mộ Thần bên cạnh mình, sắc mặt tái nhợt, thân thể không kìm lòng nổi lui qua một ít.

Hà Tĩnh Nguyệt, Cổ Tiểu Nguyệt, Mạnh Tinh Nhi đưa ánh mắt quý dị nhìn Mộ Thần.

Hà Hiền cười khố nhìn Mộ Thần, tuy rằng Mộ Thần vẫn là võ tông, nhưng thực lực lại tuyệt không yếu hơn ông, lúc trước ông vậy mà lại cảm thấy “Trần Mộc” không bằng Diệp Thạch, ông đúng là có mắt không trông.

Diệp Thạch bước nhanh đi ra từ trong đám đệ tử Bạch gia, đứng ở bên người Mộ Thần.

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vài phần bất đắc dĩ.

Từ lúc Trang Cẩn ra khỏi bí cảnh liền thương tâm muốn chết mà nhào qua một vị trưởng lão Mệnh Tộc, “Tổ gia gia, mấy người A Du, A Phong đều bị Mộ Thần giết rồi.”

Trang Cẩn nhớ tới trước khi tiến vào bí cảnh, đám người Mộ Dung Phong vẫn còn thoả thuê mãn nguyện vây quanh cạnh mình, hiện giờ lại chỉ còn một mình mình cô đơn chiếc bóng, nhất thời bi ai vô cùng.

Diệp Thạch nhíu mày, Trang Cẩn quả nhiên còn sống, đã treo giải thưởng hai viên đan dược bát cấp mà còn không bắt được Trang Cẩn, Trang Cẩn đúng là giỏi trốn!

“Mộ Thần, giao Linh Tháp của năm người Mộ Dung Phong ra đây!” Một võ tôn Mệnh Tộc mở miệng.

Mộ Thần cười nhạo một tiếng: “Vui nhỉ? Dựa vào cái gì? Vật kia chính là thứ ta lấy đan dược đổi được.”

“Mộ Thần, ngươi vậy mà dám giết người Mệnh Tộc ta!”

“Nếu như bọn họ không chọc tới ta, ngươi nghĩ ta sẽ nguyện ý phản ứng tới một đám rác rưởi bọn họ à?” Mộ Thần không kiêng ngạo không siểm nịnh đáp.

“Xú tiểu tử, không biết trời cao đất rộng!” Một võ tôn trưởng lão Mệnh Tộc bổ một chưởng về phía Mộ Thần, Mộ Thần giơ tay lên, đón một chưởng do tên trưởng lão kia bổ ra.

Cự chưởng hỏa diễm đánh tới, trưởng lão Mệnh Tộc nén giận bỏ ra một chưởng, hai người đồng thời lui về phía sau một bước.

“Vô liêm sỉ!” Trưởng lão Mệnh Tộc thấy mình bị Mộ Thần bức lui, nhất thời giận dữ.

Lão giả lấy ra một cái vòng tròn, áp qua Mộ Thần, phía trên vòng tròn phiêu động ký hiệu, trận văn lóe ra, thoát nhìn quả thực bất phàm.

Đôi mắt Mộ Thần híp lại, ném ra năm tờ phù thất cấp cực phẩm, “Bạo!”

“Oanh”, phù chú đánh lên vòng tròn, nhất thời bộc phát ra một cơn nổ mạnh hủy thiên diệt địa.

Vòng tròn kia ước chừng là bản mạng pháp khí của trưởng lão Mệnh Tộc, vòng tròn vừa bị hủy, trưởng lão Mệnh Tộc đang đối chiến với Mộ Thần nhất thời hộc máu liên tục.

“Tiểu súc sinh, muốn chết!” Ba võ tôn Mệnh Tộc còn lại vẫn luôn sống chết mặc bay, giờ đồng thời ra tay, công kích về phía Mộ Thần.

Một tòa Linh Tháp thật lớn hiện lên, bảo vệ Mộ Thần.

Cự chưởng hỏa diễm từ trên tay Mộ Thần đánh ra, Mộ Thần lấy một địch ba, chặn công kích của ba võ tôn Mệnh Tộc.

Diệp Thạch biến sắc, Mệnh Tộc thật đúng là không biết xấu hổ, lại xuất động ba võ tôn ra tay với một võ tôn như Mộ Thần.

Chợt quyển sách màu hoàng kim hiện ra, “Trảm!”, Diệp Thạch quát một tiếng với nó.

Một trận văn đơn giản lại khó có thể nhìn thấu hiện ra, đánh vào trên người một võ tôn Mệnh Tộc.

“Oanh”, trong khoảnh khắc tên võ tôn Mệnh Tộc bị trận văn đánh vào, hấn nổ tung thành một đoàn huyết vụ.

Diệp Thạch ngơ ngác nhìn cảnh này, trái tim đập bịch bịch. Sau khi có được Nguyên Thủy Trận Văn, Diệp Thạch còn chưa kịp thực nghiệm uy lực của Nguyên Thủy Trận Văn, hôm nay vừa ra tay, không ngờ lập tức bạo chết một võ tôn, Diệp Thạch không khỏi tràn đầy kinh ngạc chớp chớp mắt.

Hà Hiền nhìn thấy, kích động cả người run run. Nguyên Thủy Trận Văn, uy lực của Nguyên Thủy Trận Văn quả nhiên khó có thể tưởng tượng.

“Sao có thể?” Hà Tĩnh Nguyệt không dám tin mở to mắt, Diệp Thạch quá mạnh mẽ rồi, tuy nói nàng vẫn luôn biết Diệp Thạch rất lợi hại, nhưng từ khi nào mà Diệp Thạch lợi hại thành như vậy rồi?

Tên võ tôn đối chiến với Diệp Thạch hẳn chỉ là một võ tôn mới tấn cấp, tất cả lực chú ý đều đặt trên người Mộ Thần, quá mức khinh thị Diệp Thạch, cho nên mới có thể bị Diệp Thạch bạo thành một đoàn huyết vụ.

Nhưng vô luận như thế nào, võ tôn chính là võ tôn, thế mà lại bị Diệp Thạch dùng một chiêu bạo thành huyết vụ, không thể không nói, Diệp Thạch thật sự cường đại, hoặc là nên nói, Nguyên Thủy Trận Văn thật sự cường đại.

Bạch Thừa Phong trừng lớn mắt, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần: “Thần Tinh, không ngờ con người bừa hăn vậy luôn.”

Bạch Thần Tinh hí mắt thăm nghĩ, lợi hại không phải là Diên Tinh, mà là Nguyên Thủy Trận Văn.

“Thằng nhóc, người dám!” Một võ tôn khác của Mệnh Tộc vô cùng phần nộ bổ nhào tới Diệp Thạch.

Bạch Thần Tinh vung tay áo lên, đánh bay tên võ tôn dám ra tay với Diệp Thạch.

Bạch Thần Tinh vừa ra tay, tên võ tôn Mệnh Tộc kia liền bay ngược ra ngoài.

Bạch Thần Tinh đã nhiều năm chưa ra tay, nhưng hẳn là võ tôn cửu tinh hàng thật giá thật, còn tu luyện Luyện Trận Nhập Thể có thể vượt cấp khiêu chiến, những võ tôn bình thường căn bản không phải đối thủ.

“Bạch Thần Tinh, người nhất định phải tranh cũng nước đục này sao?” Một võ tôn Mệnh Tộc cả giận nói.

“Tuy thằng nhóc Mộ Thần này không nên thân, nhưng lại là con rể của ta, việc này ta không muốn quản cũng không được.” Bạch Thần Tinh sâu kín nói.

“Quy củ Bạch gia không phải là song nhi không cho gả ra ngoài sao, Bạch đạo hữu muốn phá hủy quy củ Bạch gia à?” Tên võ tôn kia lạnh lùng hỏi.

Bạch Thần Tinh nở nụ cười vân đạm phong khinh: “Quy củ Bạch gia không phải là song nhi không thể gả ra ngoài, mà là không thể gả cho phế vật. Nếu như Mộ Thần gây thất vọng không thông qua được Bách Luyện Sát Trận, không cần các người động thủ, ta sẽ tự mình xử lý hắn.”

“Bạch đạo hữu đây là nhất định muốn đối nghịch với Mệnh Tộc chúng ta?”

“Một đám các người tuổi cũng đã một bó to, còn cùng hai tiểu bối so đo, không biết dọa người sao?” Bạch Thần Tinh vỗ tay sau lưng, giọng nói tràn đầy mỉa mai.

Diệp Thạch mím môi, lặng lẽ ăn vào một viên đan dược khôi phục nguyên khí.

Trước đây Diệp Thạch phát động một lần công kích kia, tuy rằng vô cùng sắc bén, nhưng một kích kia cũng cơ hồ tiêu hao nguyên lực của Diệp Thạch không còn một mảnh.

“Bạch đạo hữu, Mộ Thần đã giết Trang Du và đám Mộ Dung Phong, còn đoạt Linh Tháp của mấy người họ, hắc hắc nên đưa ra một cái công đạo.” Cừu Tranh Vành cười tủm tủm nói.

Bạch Thần Tinh nhú mày, Cừu Tranh Vành là tháp chủ đan tháp, người này luôn không nhúng tay vào chuyện của những thế lực khác, lần này thế mà lại đứng ở bên Mệnh Tộc.

Có tháp chủ đan tháp đứng ra, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới lựa chọn của rất nhiều người.

Dù sao thì không có tu luyện giả nào mà tu luyện không cần đan dược.

Ân Nghịch Thiên cười nhạo lên tiếng: “Thiên tài địa bảo trên đời này, có năng lực thì tất nhiên đạt được, mấy tên Mộ Dung Phong kia bảo vệ không được thì có năng lực đòi công đạo với ai? Lại nói, từ khi nào mà Linh Tháp lại thành vật sở hữu của đám Mộ Dung Phong? Chẳng lẽ là Linh Tháp do mấy tên Mộ Dung Phong đó tạo ra? Ta rất bất ngờ nha, mấy tên phế vật đó có bức bản lĩnh này cơ à.”

Sắc mặt Cừu Tranh Vành nhất thời biến đổi, ánh mắt không tốt nhìn Ân Nghịch Thiên, trên mặt Ân Nghịch Thiên lại treo nụ cười thông dong.

Ánh mắt Mộ Thần lãnh liệt nhìn Cừu Tranh Vành.

Diệp Thạch đột nhiên da đầu tê rần, hô to một tiếng: “Cẩn thận!!!”

Một bàn tay khổng lồ chột áp tới Mộ Thần.

Bạch Thần Tinh cùng Ân Nghịch Thiên đồng thời ra tay, chặn trước mặt Mộ Thần, sau đó, bàn tay khổng lồ kia ra hư chiêu, né qua hai người rồi hướng tiến về phía Mộ Thần.

Diệp Thạch rất muốn tiến lên che trước mặt Mộ Thần, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Mộ Thần đen mặt, sớm biết vậy hẳn liền không nên cùng đám người Mệnh Tộc nói chuyện vô nghĩa, hẳn nên vừa ra bí cảnh liền truyền tống rời đi, thật ra trước khi hẳn tiến vào bí cảnh đã có bố trí liên hoàn truyền tống trận, có thể không dừng truyền tống đi xa ngàn dặm.

Mộ Thần đột nhiên cảm giác thân thể chột nhẹ, Diệp Thạch và Mộ Thần đồng thời bị xách qua một bên.

Cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết khiến trong lòng Mộ Thần thoải mái một trận.

Một bạch y nam tử lẳng lẳng đứng ở trước mặt Mộ Thần Diệp Thạch, nam tử thoạt nhìn còn rất trẻ, nhưng lại có cảm giác sâu không lường được.

Trên bầu trời chột hiện ra một hắc y nam nhân, hắc y nam nhân nhìn chăm chăm bạch y nam tử hồi lâu, rồi mới lạnh lùng nói: “Không ngờ người vẫn còn sống.”

“Người còn chưa chết, ta sao có thể chết?” Vẻ mặt Bạch y nam tử ôn nhuận như ngọc, nghe vậy bình thản nói.

Hắc y nam nhân nhìn Mộ Thần, cười cười nói với bạch y nam tử: “Hôm nay nhìn trên mặt mũi của người, ta bỏ qua hai tiểu quỷ này một lần.”

Bạch y nam tử chấp tay sau lưng, không nói gì, ánh mắt thản nhiên nhìn theo hắc y nam nhân đi xa.

Thình lình xảy ra bạch y nam tử cùng hắc y nam nhân, dẫn đến trong lòng mọi người liên tục kêu to, nhưng ở hiện trường lại không có chút tiếng động.

Bạch Thần Tinh cau mày, Mệnh Tộc quả thật quá không biết xấu hổ, vì đối phó với Mộ Thần, lấy nhiều võ tôn khi ít thì thôi đi, thế mà ngay cả võ thánh cũng chạy đến.

“Các người đi theo ta.” Bạch y nam tử thản nhiên đảo ánh mắt qua Bạch Thần Tinh, Mộ Thần và Diệp Thạch.

Mộ Thần và Diệp Thạch liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đuổi theo bạch y nam tử, Bạch Thần Tinh thì bước ở phía sau Mộ Thần và Diệp Thạch.

Bạch y nam tử mang theo ba người vào một cái biệt viện, “Phương thuốc Phản Linh Đan đã lấy được?” Bạch y nam tử hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Đã lấy được.”

“Cho ta xem.” Bạch y nam tử nói.

Mộ Thần lấy ra ngọc giản đưa cho bạch y nam tử, bạch y nam tử khắc lại một phần nội dung trong ngọc giản, sau đó cười với Mộ Thần: “Ta nghĩ hẳn là các người đã đoán được, ta là tộc nhân Linh tộc.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Đoán được một chút.”

“Vốn là Linh tộc cũng có phương thuốc Phản Linh Đan, nhưng đã thất lạc trong đại kiếp nạn Linh tộc mấy vạn năm trước.” Trên mặt Bạch y nam tử hiện lên vài phần tiếc nuối cùng thống hận.

Diệp Thạch có chút ngạc nhiên hỏi: “Đại kiếp nạn Linh tộc mấy vạn năm là cái gì?”

Trên mặt bạch y nam tử hiện lên vài phần lãnh ý, “Máu huyết Linh tộc đặc biệt, có rất nhiều diệu dụng, có thể đầu cơ kiếm lợi. Năm đó khiến cho rất nhiều chủng tộc mơ ước, Mệnh Tộc cũng ở trong đó, làm cho cả trăm tộc tạo thành liên minh, giết hại hậu duệ Linh tộc, thu thập máu huyết Linh tộc. Linh tộc bất đắc dĩ chỉ có thể ẩn lui núi rừng, mấy vạn năm không ra ngoài.”

Mộ Thần nhíu mày, huyết mạch Linh tộc dễ dàng hấp thu được lực, tốc độ tu luyện cực nhanh, nhưng có lợi cũng có hại.

Bạch y nam tử nhìn Diệp Thạch, ôn hòa cười: “Người hoài thai hai đứa, hai đứa nó đều có tư chất không tồi, phải chú ý đừng để bọn nó bị đối.”

Diệp Thạch mở to mắt, thì ra y mang song thai sao? Khó trách càng ngày càng mập, “Ta vẫn luôn ăn thịt thú bát cấp.”

Bạch y nam tử cười nhìn Diệp Thạch: “Đúng là có phúc khí.”

Trên mặt Diệp Thạch hiện lên vẻ đỏ ửng.

Bạch y nam tử lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Mộ Thần, nói: “Ở đây có phương thuốc Thiên Linh Tố Cốt Đan, là một phương thuốc bát cấp trung kỳ, nếu người nghĩ ra cách nào để cho Diệp Thạch ăn được loại đan này trước khi sinh ra hài tử, con của các người muốn đạt tới thánh cấp sẽ bớt khó khăn hơn rất nhiều.”

“Đa tạ tiền bối.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

307. Chương 307

Bạch y nam tử liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Có phải người tính tìm đan tháp thái thượng trưởng lão để luyện chế đan dược?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Có quyết định này.”

Đúng là Mộ Thần luyện ra đan dược có xác xuất thành công không thấp, nhưng hẳn chỉ là luyện dược sư bát cấp cấp thấp, chờ đến lúc Mộ Thần đến bát cấp hậu kỳ thì không biết phải tới khi nào.

Luyện đan thuật của Mộ Thần còn muốn đề cao thì cần phải có truyền thừa, mà những thứ như truyền thừa đan thuật thì đều do đan tháp cùng một ít đại gia tộc luyện đan nắm giữ trong tay, thế nên dù thiên phú Mộ Thần cao tới đâu, nếu không có truyền thừa thì cũng không được.

Nhưng Bạch Thần Tinh vẫn còn đang do dự, chưa kịp quyết định chủ ý, dù sao bên đan tháp còn chưa đáp ứng hẳn thỉnh cầu, với lại linh thảo luyện chế Phản Linh Đan cũng rất khó có được, nếu luyện hư chẳng phải là chặt đứt con đường luân hồi của Khúc Tâm Dương sao.

“Người tốt nhất đừng đi, trừ bỏ lãng phí linh thảo thì sẽ không có lợi ích gì đâu.” Bạch y nam tử lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Diệp Thạch không hiểu.

“Bởi vì tên đan tháp thái thượng trưởng lão kia là người Mệnh Tộc.”

“Cái gì?!!” Bạch Thần Tinh trừng lớn mắt.

Bạch y nam tử tái nhợt cười: “Mệnh Tộc cường đại tới mức các người rất khó tưởng tượng nổi, ngàn vạn lần đừng xem thường chủng tộc này, tộc nhân của nó trải rộng khắp thiên hạ.”

Mộ Thần siết chặt tay, đan tháp lại có người Mệnh Tộc, “Chẳng lẽ đan tháp tháp chủ cũng là người Mệnh Tộc?”

Bạch y nam tử gật đầu: “Chính xác.”

“Đan tháp có người Mệnh Tộc, vậy bốn Linh Tháp khác có thể cũng có người Mệnh Tộc?” Mộ Thần hỏi.

“Hẳn là đều có.” Bạch y nam tử nhẹ hít một hơi.

Diệp Thạch cắn môi, chuyện này càng ngày càng phiền toái.

“Tiền bối, người ra tay hôm nay có thực lực gì? Người như vậy ở Mệnh Tộc đại khái có bao nhiêu?” Mộ Thần hỏi.

Bạch y nam tử nhăn mày nói: “Người ra tay hôm nay là võ thánh tứ tinh, Mệnh Tộc có ít nhất năm sáu võ thánh, cụ thể cũng không rõ lắm. Mệnh Tộc ẩn cư mấy chục vạn năm, trong tộc đến cùng có bao nhiêu cao thủ, rất khó đánh giá.”

Diệp Thạch bất an nhìn bạch y nam tử: “Nói như vậy, chẳng phải là Mộ Thần đang rất nguy hiểm sao?”

Bạch y nam tử nhìn Mộ Thần: “Có một chút.”

Mệnh Tộc mưu đồ Ngũ Linh Tháp nhiều năm, kết quả hiện tại hai bộ Ngũ Linh Tháp đều ở trên người Mộ Thần, Mệnh Tộc không “coi trọng” Mộ Thần mới là lạ.

Bạch y nam tử nhìn Mộ Thần, đôi mắt hơi co rút, Mộ Thần xuất hiện, hẳn là có liên quan tới Khúc Tâm Dương, nói đến cũng có chút sâu xa với Linh Tộc bọn họ.

“Không sao, nếu hôm nay tên kia không đắc thủ, trong thời gian ngắn hẳn sẽ không xuất thủ nữa.” Bạch y nam tử suy nghĩ rồi nói.

Mệnh Tộc dù không kiên nhẫn thế nào, thì cũng có vài điều phải kiên trì, Mệnh Tộc dù có cường đại thì cũng không bằng trăm tộc liên minh.

“Tiền bối, ngài có thể làm hộ vệ cho Mộ Thần một vài tháng không?” Diệp Thạch bất an hỏi.

“Hộ vệ?” Bạch y nam tử ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch cắn chặt răng: “Ta biết thân phận tiền bối tôn quý, nhưng Mệnh Tộc từng bước ép sát, ta cũng không có biện pháp nào khác. Mộ Thần rất có tiền, hẳn có thể trả nguyên thạch cho ngài.”

Bạch y nam tử cười: “Không cần, ta sẽ bảo hộ các người đến võ tôn, khi đến cảnh giới võ tôn rồi, hẳn là các người đã có năng lực tự bảo vệ mình.”

Diệp Thạch âm thầm vui mừng, Mộ Thần bây giờ là võ tông bát tinh, lúc đến cảnh giới võ tôn rồi, đánh không lại, chẳng lẽ còn trốn không thoát sao?

Diệp Thạch gật mạnh đầu: “Vâng!”

“Nhưng mà, ta có một điều kiện.” Bạch y nam tử nói.

“Vâng?” Diệp Thạch hỏi.

“Ta biết người có thể bố trí một trận pháp bát cấp có thể giúp võ tông đột phá thành võ tôn, còn có Linh Tâm Đan trên tay Mộ Thần.” Bạch y nam tử nói.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là vậy, tiền bối muốn tagiúp tộc nhân Linh Tộc thăng cấp?”

Bạch y nam tử gật đầu: “Ừ.”

“Bao nhiêu người?” Mộ Thần hỏi.

“Bao nhiêu.” Bạch y nam tử trả lời.

Mộ Thần gật đầu: “Được, nhưng muốn sử dụng trận pháp thì nguyên thạch cần tiền bối tự lấy, Linh Tâm Đan cũng cần tiền bối dùng linh thảo để đổi.”

Bạch y nam tử gật đầu: “Cái này đương nhiên.”

“Kỳ thật trên tay ta còn có một cái minh văn, có chút tác dụng giúp võ tông thăng cấp võ tôn.” Mộ Thần nói.

Bạch y nam tử hơi ngoài ý muốn nhìn Mộ Thần: “Đó không phải là minh văn thất cấp sao? Cũng có hiệu quả giúp võ tông đột phá võ tôn?”

“Minh văn thất cấp là bản đơn giản hoá, minh văn đầy đủ là minh văn bát cấp.” Mộ Thần nói. Tuy rằng hắc cho đám người Liệt Hình Thiên dùng là minh văn bản đơn giản hoá, nhưng lại không có tác dụng phụ gì.

Bạch y nam tử: “Người là minh văn sư bát cấp?”

Mộ Thần gật đầu: “Xem như là vậy.” Hắc đã ở trong Linh Tháp giả lập mấy lần, hắc là không có vấn đề.

Trên gương mặt bạch y nam tử hiện lên vẻ vui mừng, “Rất tốt!”

Linh Tâm Đan và trận pháp do Diệp Thạch sáng tạo ra đều chỉ là bát cấp cấp thấp, nếu chỉ có hai thứ này thì vẫn không được bảo hiểm lắm, khi võ tông thăng cấp võ tôn thì không thể khinh thường, dù sao nếu như thăng cấp võ tôn thất bại, lần tiếp theo sẽ càng khó khăn.

... ..

Mọi người thương lượng một chút, bạch y nam tử Khúc Thanh Âm cùng ba người Bạch Thần Tinh đồng thời về Bạch gia.

Bạch Thần Tinh vẫn chưa nói cho Mộ Thần Diệp Thạch biết rằng kỳ thật Bạch gia cũng có võ thánh. Bạch Thần Tinh thật không ngờ, Mệnh Tộc vì đối phó với một võ tông như Mộ Thần lại xuất động võ thánh, thế nên cũng không đi thỉnh vị thái thượng trưởng lão kia trong Bạch gia.

Bạch Thừa Phong đứng ở ngoài cửa nhìn xung quanh bên ngoài, “Người đâu rồi? Sao giờ còn chưa về đây? Chẳng lẽ tiểu bạch kiểm kia đưa đến Linh Tộc rồi?”

“Cửu đệ, ngươi muốn chết sao?” Bạch Duyệt Phong tức giận. Bình thường nói không lựa lời thì thôi, bạch y nam tử kia chính là cường giả võ thánh đấy! Tuy rằng người kia nhìn thì thấy trẻ, nhưng có thể nói đây chính là một lão quái vật sống hơn vạn năm.

Bạch Thừa Phong chà chà tay, xấu hổ cười: “Là lỗi của ta.”

Bạch Thừa Phong nhìn một đám lão nhân bên người, có chút không cao hứng xoa xoa mũi, “Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca... Để ta ở đây chờ là được rồi, các người đều trở về nghỉ ngơi đi, còn không biết khi nào Thần mới về đâu.”

“Thừa Phong, người đây là nói gì, đều là người trong nhà, chờ một chút thì có sao?” Bạch Minh Phong lên tiếng.

Bạch Thừa Phong nhíu mày, đám hỗn đản này đều là đến đoạt đan dược với mình.

“Về rồi.” Bạch Minh Phong hưng phấn nói.

Bạch Thần Tinh đi ở phía trước, Diệp Thạch và Mộ Thần tay dắt tay đi ở phía sau Bạch Thần Tinh, vị bạch y nam tử lúc trước ra tay thì đi ở sau cùng.

Bạch Thừa Phong nhìn khuôn mặt tròn vo của Diệp Thạch, nói: “Thật yêu thú bát cấp quả nhiên dưỡng người. Nhìn xem, khuôn mặt này của Diên Tinh được dưỡng tới bóng loáng non mịn luôn này.”

Mọi người không để ý tới Bạch Thừa Phong, cả đám liền dừng mãi đi tới phía Bạch Thần Tinh.

“Diên Tinh, người thật lợi hại, tìm tìm cái là ra được một luyện dược sư bát cấp!”

“Mộ thiếu, đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, khó trách Diên Tinh lúc nào cũng nhớ thương mãi không quên.”

“Mộ thiếu, ở trong bí cảnh người luyện ra được nhiều đan dược bát cấp như vậy, xác thực khiến đám đan tháp kiamắt mặt, làm mấy gia hỏa kia kinh hãi không nhẹn ha!”

“Mộ thiếu, mấy tên Mệnh Tộc kia quả là không biết kiêng nể gì, ra tay không hề biết xấu hổ. Người yên tâm, Bạch gia chúng ta cũng không phải dễ chọc!”

...

Mộ Thần khẽ môi nhếch lên, thông dong cùng Bạch gia hàn huyên.

... ..

Trận pháp tháp.

“Ông nội, Mộ Thần tới Bạch gia rồi.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Hiền nói: “Trong dự kiến.”

Giá trị con người của Mộ Thần vừa nhìn là hiểu ngay, người Bạch gia dù có tự cho mình rất cao thì cũng không có khả năng đẩy một luyện được sư bát cấp tuổi còn trẻ như vậy ra khỏi cửa.

Hà Tĩnh Nguyệt suy nghĩ rồi nói: “Ông nội, ngài thấy Mệnh Tộc sẽ còn ra tay với Mộ Thần nữa không?”

Hà Hiền lắc đầu: “Hắn là sẽ không, lần trước nếu Mệnh Tộc đắc thủ thì thôi, nhưng lần này lại thất thủ, trong ngắn hạn hắn sẽ không xuất thủ, nhưng nếu như Mộ Thần và Diệp Thạch rời khỏi Bạch gia thì rất khó nói.”

“Xuất động võ thánh đối phó với võ tông, Mệnh Tộc thật quá khoa trương mà.” Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày.

Võ thánh vẫn luôn là nhân vật thần thoại trong lòng Hà Tĩnh Nguyệt, nhưng Mệnh Tộc lại... Hà Hiền cười khổ một chút: “Người cũng thấy đấy, đám võ tôn Mệnh Tộc căn bản không phải đối thủ của Mộ Thần, mà Bạch Thần Tinh lại còn có ở đó.” Nếu không xuất động Võ thánh, danh dự Mệnh Tộc liền bị quét sạch! Nhưng bây giờ có xuất động cũng như nhau.

Hà Tĩnh Nguyệt mím môi: “Ta không nghĩ tới Cừu Tranh Vành lại đứng ở bên Mệnh Tộc.”

Hà Hiền cười lạnh: “Đan tháp bởi vì có luyện đan thuật cao siêu mà được vạn người kính ngưỡng, nhưng Mộ Thần lại xuất hiện đánh vỡ sự cân bằng này.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Luyện đan thuật của Mộ Thần đích xác tiến bộ quá nhanh.”

“Hơn phân nửa là có liên quan tới Linh Tháp.” Hà Hiền bình tĩnh nói.

Hà Tĩnh Nguyệt hí mắt, Mệnh Tộc vì Linh Tháp mà phí biết bao nhiêu tâm sức, Linh Tháp nhất định có diệu dụng gì đó.

Hà Hiền nhẹ hít một hơi: “Linh Tháp đã nhận chủ.” Nếu người khác cường đoạt, Linh Tháp sẽ tùy ý niệm Mộ Thần mà nổ tung, nhưng có vẻ như Mệnh Tộc có nghiên cứu rất sâu về Linh Tháp, có lẽ đám người đó có biện pháp kéo Linh Tháp ra.

“Mộ Thần đúng là số mệnh nghịch thiên!” Hà Tĩnh Nguyệt hâm mộ nói.

“Mộ Thần có xông vào Bách Luyện Sát Trận chưa?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Vẫn chưa, nghe nói Mộ Thần cũng không để ý xông vào một lần, nhưng người Bạch gia lại nói là không vội.”

Một đồng người Bạch gia quần Mộ Thần luyện đan, Mộ Thần nào có thời gian xông Bách Luyện Sát Trận!

Nghe nói không chỉ có người Bạch gia, võ tôn từ khắp nơi đều tới cửa lôi kéo làm quen với Bạch gia, muốn từ trong tay Mộ Thần mua được một chút đan dược.

Dưới loại tình huống này, Bạch gia làm sao có thể để Mộ Thần đi xông Bách Luyện Sát Trận kia, nếu như Mộ Thần thật sự chết ở trong đó thì làm thế nào? Tuy rằng lấy năng lực của Mộ Thần thì hơn phân nửa là sẽ không.

Hà Tĩnh Nguyệt từ trong biệt viện Hà Hiền đi ra, liền nhìn thấy có vài trăn pháp sư tụ lại với nhau, vẻ mặt kích động đàm luận chuyện gì đó.

“Đang nói chuyện gì vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt hứng thú hỏi.

“Chúng ta đang nói chuyện Mộ Thần đưa sính lễ cho Bạch gia!” Một thiếu nữ trả lời.

Hà Tĩnh Nguyệt tò mò: “Sính lễ? Mộ Thần đưa cái gì?”

“Hai mươi viên đan dược bát cấp!” Thiếu nữ kia là Mã Hiểu Như, nàng hâm mộ nói.

“Hai mươi viên?!” Hà Tĩnh Nguyệt vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy! Nghe nói khi sính lễ đưa qua, Mộ Thần vẫn bình thường, ngược lại Diên Tinh thiếu gia đau lòng thay Mộ Thần đến nghĩ rằng, kêu Mộ Thần đưa ít thôi.” Mã Hiểu Như nói.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đây đúng là chuyện Bạch Diên Tinh sẽ làm.”

“Nghe nói thật ra ban đầu Mộ Thần chuẩn bị không chỉ hai mươi viên đan dược bát cực, nhưng vì sợ Diên Tinh thiếu gia có ý kiến, mới giảm xuống còn hai mươi viên.” Mã Hiểu Như vô cùng hâm mộ.

Hà Tĩnh Nguyệt cười: “Bạch Diên Tinh đúng là có phúc khí!”

Mã Hiểu Như gật đầu đồng ý: “Phải đó. Ta nghe nói Diên tinh thiếu gia mang thai song sinh tử, Bạch gia và Linh Tộc đều rất coi trọng.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

308. Chương 308

“Mộ Thần, người thấy mấy thứ này đủ chưa?” Bạch Thừa Phong đưa đôi mắt trông mong nhìn Mộ Thần, trên mặt tràn đầy vẻ mong chờ.

“Cũng được.” Mộ Thần gật đầu.

Thứ Bạch Thừa Phong đưa cho Mộ Thần chính là nguyên liệu để khắc minh văn bát cấp – minh văn giúp võ tông thăng cấp võ tôn.

Lúc minh văn bát cấp thành hình sẽ dẫn phát lôi kiếp, bởi vậy không thể trực tiếp khắc lên trên người, đầu tiên phải làm thành Minh Văn Phù, sau đó mới để lên trên người.

Nếu thuận lợi mà nói, một tờ Minh Văn Phù đủ cho ba người sử dụng.

Bạch Thừa Phong chà xát tay, cười lấy lòng: “Vậy người xem thử, có Linh Tâm Đan, phù chú, cộng thêm trận pháp của Diên Tinh, như thế ta có khoảng mấy thành năm chắc thăng cấp võ tôn?”

“Cỡ năm thành.” Mộ Thần suy tư một chút rồi nói.

“Vậy là có năm thành thăng cấp thất bại sao?” Bạch Thừa Phong vội hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Có bốn thành là người bị lôi kiếp đánh chết, một thành là thăng cấp thất bại.”

Bạch Thừa Phong: “...” Thể chất của hắn rõ ràng rất tốt mà, làm sao có thể dễ bị đánh chết như vậy? Mộ Thần thật đúng là biết dọa người. Tuy rằng như thế... “Chuyện này, người thấy có loại đan dược nào tăng cường thể chất không?” Bạch Thừa Phong hỏi.

“Có, nhưng mà bá phụ, người lấy cái gì để đổi?” Mộ Thần ôn nhu cười hỏi.

“Chuyện này...” Bạch Thừa Phong chà xát tay, có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thật, ta có một nữ nhi như hoa như ngọc.”

Mộ Thần vẫn tươi cười như hoa hỏi: “Cho nên, người muốn gả nàng ta cho ta?”

Bạch Thừa Phong nháy mắt: “Người thích không?”

“Chuyện này phải hỏi Thạch Đầu thôi, Thạch Đầu thích thì ta thích, Thạch Đầu không thích thì ta không thích.” Mộ Thần dùng vẻ mặt chân thành nói.

Bạch Thừa Phong nháy mắt với Mộ Thần: “Người thật đúng là bị thê quản nghiêm. Nam nhân không ngoại tình thì còn làm nam nhân à, ha ha ha ha...”

“Thừa Phong thúc, chuyện gì mà thúc buồn cười như vậy?” Bỗng một giọng nói âm trầm truyền tới từ sau lưng Bạch Thừa Phong.

Tiếng cười của Bạch Thừa Phong đột nhiên ngừng lại, Bạch Thừa Phong có hơi cứng ngắc quay người lại, “Diên Tinh, người đến đây lúc nào?”

Diệp Thạch hừ lạnh một tiếng: “Ngay lúc ngài nói rằng ngài có một nữ nhi như hoa như ngọc.”

Bạch Thừa Phong “...”

Diệp Thạch oán hận trừng Bạch Thừa Phong, hướng phía Mộ Thần cả giận nói: “Mộ Thần, Tăng giá cho hăn... Giá tiền tăng gấp bội!”

Bạch Thừa Phong một phen nhào qua ôm lấy đùi Diệp Thạch, khóc một phen nước mắt nước mũi, “Diên Tinh a! Thúc thúc chỉ là cùng vị này nhà người đùa một chút, thay người khảo nghiệm một chút mà thôi. Người biết mà, thúc thúc một nghèo hai trắng, ngay cả lão bà cũng không có, chứ đừng nói là nữ nhi.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần nhẹ đỡ trán, sớm đã nghe nói Bạch Thừa Phong là một kỳ ba, quả là thế thật!

“Các người đang làm gì đó?” Bạch Thần Tinh nhíu mày hỏi.

“Thần Tinh à, đệ mau giúp ta khuyên nhủ Diên Tinh đi, y nói tăng giá cho ta...” Bạch Thừa Phong nhìn thấy Bạch Thần Tinh giống thấy được cứu tinh, vội nói.

Bạch Thần Tinh tức giận nhìn Bạch Thừa Phong, mắng một câu, “Nên thế!”

Bạch Thừa Phong: “...”

... ..

Trận pháp tháp.

“Ông nội, lời kiếp tới.” Hà Tĩnh Nguyệt nói với Hà Hiền.

Hà Hiền nhìn lời kiếp từ trên bầu trời hạ xuống, trên mặt xẹt qua nụ cười khổ.

“Ông nội, lời kiếp này là đan kiếp hay là trận pháp kiếp vậy?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền lắc đầu: “Không giống đan kiếp, cũng không giống trận pháp kiếp, có chút giống như minh văn kiếp.”

Hà Tĩnh Nguyệt nhướn mày: “Minh văn?”

Hà Hiền gật đầu: “Đúng vậy, nghe nói Mộ Thần đang nghiên cứu một loại minh văn bát cấp có thể giúp võ tông đột phá võ tôn, xem ra đó là thật.” Linh Tâm Đan, Linh Tông Trận, cộng với minh văn này, có ba loại thủ đoạn đó, nói không chừng Mộ Thần có thể tăng số lượng võ tôn.

Từ xưa đến nay có biết bao nhiêu võ tông dừng lại trên con đường thăng cấp võ tôn, nếu như Mộ Thần có thể làm được, như vậy... hửn, thật sự là quá đáng sợ.

“Minh văn thuật của Mộ Thần cũng đến bát cấp rồi sao? Hửn mới hai mươi tuổi mà thôi, có khả năng sao?” Hà Tĩnh Nguyệt lẩm bẩm.

Hà Hiền cười khở: “Không có gì là không có khả năng.” Năm đó khi Diệp Thạch nói tới Mộ Thần không gì không làm được, ông cũng không tin, kết quả không phải là Mộ Thần đã xuất hiện đấy sao?

Trong trận pháp tháp có rất nhiều người nhìn lời kiếp trên bầu trời, chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

“Tĩnh Nhi, đang nhìn cái gì đấy?” Cổ Tiểu Nguyệt đi đến bên cạnh Mạnh Tĩnh Nhi hỏi.

Mạnh Tĩnh Nhi nhìn lên không trung, mê mang nói: “Lời kiếp lại tới.”

Cổ Tiểu Nguyệt nói: “Nghe tháp chủ nói, lời kiếp này là minh văn kiếp.”

Mạnh Tinh Nhi nhăn mày, có hơi buồn nói: “Minh văn sao? Ta còn tưởng rằng là đan kiếp đầu.”

Cổ Tiểu Nguyệt an ủi Mạnh Tinh Nhi: “Tinh Nhi, người đừng nghĩ tới hân nữa.”

“Ừm.” Mạnh Tinh Nhi thở dài gật đầu, chên lệch quá lớn, người kia chưa bao giờ thuộc về nàng.

... ..

Bạch gia.

“Tam trưởng lão, đây là Mộ Thần kiasao?” Bên người Khúc Thanh Âm là ba thiếu niên, hai nam một nữ, Khúc Giang Phong mở miệng hỏi.

Khúc Thanh Âm gật đầu: “Không sai.”

“Nghe nói Mệnh Tộc tại trên người người này ẩn thiết thời lớn, thoát nhìn hân không giống như là người tâm ngoan thủ lạt, bày mưu nghĩ kế.” Khúc Tuyên nói.

Khúc Thanh Âm bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, hân rất không đơn giản.”

“Tam trưởng lão, Khúc Tâm Dương thật sự hoàn thành nghịch thiên cải mệnh?” Khúc Linh Vũ chột hỏi.

Khúc Thanh Âm gật đầu: “Đúng.”

Đám người Khúc Linh Vũ hai mặt nhìn nhau. Năm đó huyết mạch Linh Tộc cũng là phân ba bảy loại, huyết mạch càng thuần, năng lực bói toán càng cao, hoặc là thiên phú tu luyện càng cao.

Năm đó Linh Tộc gặp đại kiếp nạn, Linh Tộc bất đắc dĩ đành ẩn lui núi rừng. Vào khi đó, vì bảo hộ đại bộ phận tộc nhân Linh Tộc, Linh Tộc bất đắc dĩ trảng sĩ đoạn cổ tay, chặt đứt liên hệ với rất nhiều tộc nhân Linh Tộc huyết mạch thấp kém.

Mười mấy vạn năm trôi qua, tộc nhân Linh Tộc lưu lạc bên ngoài không ngừng lai máu, huyết mạch càng ngày càng loãng, nhưng mà, Khúc Tâm Dương lại hoàn thành nghịch thiên cải mệnh!!

Trong Linh Tộc, có thể nghịch thiên cải mệnh cũng chỉ có ít ỏi vài người.

Khúc Thanh Âm nhìn Mộ Thần, bất đắc dĩ mà lắc đầu, mệnh đồ của Mộ Thần, ông hoàn toàn không suy tính được, mà người khó suy tính ra, tuyệt đối không thể khinh thường.

“Tam trưởng lão, hẳn thật sự có thể giúp chúng ta thăng cấp võ tôn?” Khúc Linh Vũ hỏi.

Khúc Thanh Âm gật đầu: “Hẳn là có thể.”

Tiếng lời kiếp âm âm vang lên trên không trung Bạch gia, hấp dẫn không ít tầm mắt.

“Có vẻ như là Bạch Thừa Phong sắp thăng cấp võ tôn.” Tổ Dương nói.

Từ sau khi đám người Tổ Dương từ trong bí cảnh đi ra, từng người bọn họ lại thành nhân vật phong vân trong gia tộc, nhưng bọn họ lại ở tại phụ cận Bạch gia không rời đi.

“Võ tôn sao, không biết khi nào tam mới có thể thăng cấp võ tôn đây.” Thang Phóng vô cùng mong đợi nói.

Mục Phong Bắc cười nhạo một tiếng: “Không biết là aimấy tháng trước khóc một phen nước mắt nước mũi, nói thăng cấp võ tông xong liền không còn sở cầu.”

Thang Phóng xấu hổ cười: “Đều là chuyện cũ năm xưa, còn nói tới nó làm gì. Người luôn phải nhìn về phía trước.”

Ngôn Vọng Lô nhìn lên lôi kiếp: “Nghe nói Mộ Thần đã ghiên cứu ra minh văn bát cấp trợ giúp võ tông thăng cấp võ tôn. Có ba loại thủ đoạn đan dược, trận pháp, minh văn, hẳn là có thể đem tỷ lệ võ tông cửu tinh thăng cấp võ tôn đề cao lên năm thành.”

Mục Phong Bắc co mắt, “Năm thành sao?! Đúng là quá chất!”

Từ xưa đến nay có biết bao nhiêu anh tài tuấn kiệt dừng lại ở võ tông cửu tinh, năm thành cơ hội như thế này thật sự phải khiến người khác sợ hãi.

“Nếu không phải hiện tại Bạch gia có võ thánh tọa trấn, chỉ sợ đại môn đều đã bị mọi người hủy mất rồi.” Lô Vân cười.

“Cái người Mệnh Tộc lúc trước xác thực lợi hại, đó là võ thánh sao?” Tổ Dương hỏi.

“Đủ lợi hại, cũng đủ vô sỉ.” Mục Phong Bắc nói.

Tổ Dương gật đầu: “Đúng thế.”

... ..

Bạch Thừa Phong dưới sự trợ giúp của Mộ Thần mà thuận lợi thăng cấp võ tôn, dẫn tới Trung Châu một mảnh ồ lên.

“Diên Tinh chất nhi, sao gần đây không thấy phụ thân ngươi?” Bạch Thừa Phong vỗ tay sau lưng hỏi Diệp Thạch.

“Phụ thân đang bế quan.” Diệp Thạch trả lời.

Tuy rằng vị Linh Tộc kia đỡ công kích cho mình từ tên Mệnh Tộc kia, nhưng Mộ Thần vẫn như trước không quá tin tưởng tộc nhân Linh Tộc, Mộ Thần cảm thấy, ai cũng không dựa vào được, so sánh tới so xuống lui, phụ thân miễn cưỡng có thể coi như đáng tin.

Vì thế, sau khi Mộ Thần suy tư, hần tính lấy tốc độ nhanh nhất đẩy phụ thân lên cấp bậc võ thánh.

Mộ Thần thu phụ thân vào Linh Tháp, trong Linh Tháp thời gian chảy chậm, rất thích hợp với phụ thân.

Bộ hài cốt võ thánh bọn họ chiếm được từ trong bí cảnh có thể dùng để thổi thối, cực phẩm nguyên thạch chiếm được thì có thể sử dụng cho tu luyện, còn có Nguyên Thủy Trận Văn, chỉ cần cho phụ thân một chút thời gian, võ thánh cũng không phải không có khả năng.

“Bế quan rồi sao, thật đáng tiếc.” Bạch Thừa Phong lắc lắc đầu, vô cùng tiếc nuối mà lẩm bẩm.

Diệp Thạch hồ nghi nhìn Bạch Thừa Phong: “Ngài tìm phụ thân có chuyện gì sao?”

Bạch Thừa Phong gật đầu: “Có chút việc, nhưng cũng không phải đại sự gì.”

Sau khi thăng cấp võ tôn, Bạch Thừa Phong tự động bỏ một thân trang phục khất cái, thay thành một thân áo bào trắng, trở nên trông giống một vị “cao nhân”.

Diệp Thạch nguyên bản cảm thấy một thân trang phục khất cái kia của Bạch Thừa Phong không được tự nhiên, nhưng sau khi Bạch Thừa Phong thay đổi một thân áo bào trắng, Diệp Thạch lại cảm thấy một thân trang

phục “cao nhân” này của Bạch Thừa Phong càng thêm không được tự nhiên.

“Chuyện gì vậy? Nói không chừng ta có thể hỗ trợ.” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Bạch Thừa Phong khụ một tiếng: “Chuyện này, chính là ta và phụ thân người đều là võ tôn, ta muốn tìm phụ thân người luận bàn một chút.”

Vẻ mặt Diệp Thạch cổ quái nhìn Bạch Thừa Phong, thầm nghĩ khó trách mọi người đều nói Bạch Thừa Phong thiếu đòn, một người mới thăng cấp võ tôn mà lại muốn khiêu chiến với một võ tôn cửu tinh.

“Nếu thúc không để ý, không bằng để ta tập luyện với ngài?” Diệp Thạch cười nói.

“Người?” Trên mặt Bạch Thừa Phong hiện lên vài phần khinh thường, “Người chỉ là một võ tông thất tinh mà thôi, lại còn đang mang thai nữa.”

“Không có việc gì, tiền bối nói ta hoài thai rất ổn, hoạt động một chút cũng không sao.” Diệp Thạch không hề để ý nói.

Một canh giờ sau, Diệp Thạch thần thanh khí爽 đi ra, Bạch Thừa Phong lại mặt mũi bầm dập quay về phòng mình, hủy bỏ lễ mừng Bạch gia chuẩn bị cho hân.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

309. Chương 309

“Tháp chủ đại nhân! Tháp chủ đại nhân!” Tháp Linh ai oán gọi Mộ Thần.

“Sao?” Mộ Thần thản nhiên hỏi.

“Lão đầu kia tiêu hao quá nhiều nguyên thạch trong Linh Tháp, lão đầu đó chính là một tên bại gia!” Tháp Linh vô cùng buồn bực nói.

Mộ Thần bất đắc dĩ, Bạch Thần Tinh đang ở thời kỳ chính trực tráng niên, tới giờ vẫn được coi là một thanh niên tài giỏi, nghe nói Bạch Thần Tinh rất nổi tiếng, là bạn lữ tuyệt vời trong cảm nhận vô số mỹ nữ ở Trung Châu.

Một người như thế ở trong mắt Tháp Linh lại thành một lão nhân, thật sự là...

“Ta biết, xài thì xài, không sao.”

Mặc kệ nói thế nào thì cũng là nhạc phụ đại nhân của mình! Trên thế giới có biết bao nhiêu người nham hiểm, tính tới tính lui, có thể tín nhiệm cũng chỉ có vài người, Bạch Thần Tinh tuy rằng hơi ngốc một chút, nhưng Bạch Thần Tinh lại có thực lực cực mạnh trong những người hãn tín nhiệm.

Tháp Linh buồn rầu bảo: “Ta sao lại bị buộc chung với loại chủ nhân không biết tiết chế như ngươi vậy. Mắt thấy Tiểu Kéo Chân Sau sắp sinh ra,

lại còn là hai đứa, người thế mà còn đưa một lão nhân tiến vào, người có biết cái gì gọi là một vừa hai phải hay không! Hả hả hả...”

“Người cũng một vừa hai phải đi, không phải ta đã kiếm cho người rất nhiều linh mạch rồi sao.” Mộ Thần lạnh giọng nói.

Tháp Linh bữu môi: “Tháp chủ đại nhân nên nhớ câu ‘miệng ăn núi lở’, người phải nhớ kỹ kiếm nguyên thạch, kiếm nguyên thạch, kiếm thêm nhiều nguyên thạch!”

“Biết!” Mộ Thần bực mình nói. Kiếm nguyên thạch, kiếm nguyên thạch, kiếm thêm nhiều nguyên thạch? Thật ra Tháp Linh muốn làm cho hấn lao lực mà chết phải không.

Nhưng mà, hấn hiện giờ xem như trên có lão, dưới có nhi tử, không kiếm nguyên thạch đúng là không được.

Trong Linh Tháp, Bạch Thần Tinh nhắm mắt ngồi trên giường hàn ngọc, vô số nguyên lực trong nguyên thạch dừng mãnh tràn vào thân thể Bạch Thần Tinh. Một quyển sách trận pháp lơ lửng trên đỉnh đầu Bạch Thần Tinh, các loại trận văn bao phủ toàn thân Bạch Thần Tinh.

Quanh thân Bạch Thần Tinh thỉnh thoảng bộc phát ra từng trận kim quang.

Mộ Thần đem thu Tháp Linh về, hết sức chuyên chú vẽ minh văn trên tay.

“Mộ Thần, có mệt không?” Ngay lúc Mộ Thần đang vẽ minh văn thì Diệp Thạch đi đến, thấy Mộ Thần đang bận thì không nhào tới.

“Không sao.” Mấy ngày nay, Mộ Thần trước sau giúp ba người Linh Tộc thăng cấp võ tôn, lần thứ hai trở thành đề tài trà dư tửu hậu cho mọi người Trung Châu.

Có thêm ba võ tôn, thực lực Bạch gia nhất thời tăng lên.

“Tâm tình của ngươi rất tốt?” Mộ Thần hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, đầy vui vẻ kể: “Vừa rồi Thừa Phong thúc nói muốn khiêu chiến phụ thân.”

Mộ Thần mỉm cười: “Ta thật không ngờ Bạch Thừa Phong tiền bối lại là một nhân vật anh dũng như thế, trước kia ta đúng là xem thường.”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường, bĩu môi: “Cái gì mà anh dũng, không đầu óc thì có!”

Mộ Thần: “...”

“Ta đánh hãn rồi.” Diệp Thạch đắc ý dào dạt kể.

Mộ Thần: “...”

“Ngươi đang hoài thai, không nên múa đao múa kiếm.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

“Không có nha. Tiền bối nói ta có thể hoạt động, như thế đối với hài tử rất tốt. Ta cũng cảm thấy hai bảo bảo rất vui vẻ, bảo bảo như đang nói với ta: Đánh! Đánh một trận! Hung hăng đánh!” Diệp Thạch siết chặt tay nói.

Mộ Thần: “...” Xem ra hai nhóc con nhà mình chẳng những có thể ăn, lại còn có thể đánh.

... ..

Mệnh Tộc.

“Đại trưởng lão, Bạch gia đã có ba võ tôn, giờ lại có thêm ba võ tôn mới thăng cấp, nếu cứ tiếp tục mặc kệ Mộ Thần như vậy, chỉ sợ sẽ rất bất lợi với Mệnh Tộc chúng ta.” Cừu Tranh Vành nói.

Trang Thiên Dương nói: “Ta biết, chỉ là vài võ tôn mà thôi, tức giận làm gì.”

“Nhưng mà, nếu cứ mặc kệ để Bạch gia tiếp tục kiêu ngạo, chỉ sợ sẽ rất khó thu thập.” Cừu Tranh Vành do dự một chút rồi nói.

Trang Thiên Dương nhíu mày: “Một tiểu quỷ mà thôi, có thể gọi ra được bao nhiêu sóng gió?”

Cừu Tranh Vành thấy sắc mặt Trang Thiên Dương như vậy, không tiếp tục tranh luận.

“Khúc Thanh Âm còn ở Bạch gia sao?” Trang Thiên Dương hỏi.

“Vẫn còn, tan hận được tin tức, Khúc Thanh Âm sẽ theo bên người bảo vệ Mộ Thần đến khi Mộ Thần thăng cấp võ tôn.” Cừu Tranh Vành vội trả lời.

Trang Thiên Dương cong khóe miệng, “Võ tôn sao? Như vậy vừa lúc.”

Cừu Tranh Vành có chút khó hiểu nhìn Trang Thiên Dương. Trang Thiên Dương thần nhiên quét mắt nhìn Cừu Tranh Vành, nói: “Nếu không có chuyện gì thì người không cần quay về Mệnh Tộc, thân phận của người quá đặc biệt, nếu như làm cho người khác hoài nghi sẽ không tốt.”

“Vâng.” Sắc mặt Cừu Tranh Vành biến đổi, lui ra ngoài.

Trang Thiên Dương thấy Cừu Tranh Vành đã lui ra ngoài, khóe miệng cong lên, tộc nhân Mệnh Tộc tiêu phí tâm tư trên năm Linh Tháp vượt xa mọi người tưởng tượng.

Dùng năm người tinh thông học thuật bất đồng kế thừa năm Linh Tháp chỉ là lựa chọn khi Mệnh Tộc rơi vào đường cùng.

Kế hoạch lúc đầu của Mệnh Tộc là bồi dưỡng ra một người tinh thông năm môn học thuật, năm đó Trang Thiên Dương từng nhận bồi dưỡng như vậy, đáng tiếc, hẳn không thể thành công.

Trang Thiên Dương âm lãnh cười, dùng năm võ tôn đoạt thân năm tiểu quý, phiêu lưu thật sự quá lớn, nói không chừng còn mất đi năm cao thủ võ tôn trong Mệnh Tộc.

Nếu hiện tại Mộ Thần đoạt được Linh Tháp, vậy thì trực tiếp đoạt thân Mộ Thần. Nhưng nếu muốn đoạt thân mà nói, tốt nhất nên chờ Mộ Thần thăng cấp võ tôn, nếu không, chỉ sợ thân thể Mộ Thần sẽ không chịu nổi.

“Lão quý, người muốn đoạt thân Mộ Thần?” Trang Yêu Nguyệt đi tới hỏi.

Trang Thiên Dương lạnh lùng liếc mắt nhìn Trang Yêu Nguyệt: “Người đang nói bậy bạ gì?”

“Nếu đã như thế thì tặng Mộ Thần cho ta đi, vừa lúc ta rất có hứng thú đối với thân thể của hắn.” Trang Yêu Nguyệt xoắn một lọn tóc, nói.

“Mộ Thần chính là nam, người đoạt thân hắn xong cũng không sợ biến thành bất nam bất nữ à.” Trang Thiên Dương hừ lạnh.

“Chuyện này không cần người quan tâm, ta đã sớm muốn nếm thử tư vị nam nhân.” Trang Yêu Nguyệt lạnh lùng nói.

Trang Thiên Dương cau mày, “Giờ đang đối đầu với kẻ địch mạnh, người lại muốn đấu tranh nội bộ sao?”

Trang Yêu Nguyệt híp mắt: “Đại địch? Ở đâu cơ? Người nói mấy võ tôn trong Bạch gia và Linh Tộc sao? Mấy tên đó có thể làm được gì.”

Trang Thiên Dương đen mặt nói: “Người đây là nhất định phải cùng ta tranh?”

Trang Yêu Nguyệt cười cười, nói: “Những thứ khác thì thôi, nhưng còn Mộ Thần, ta tuyệt đối sẽ không tặng cho người!”

... ..

Bạch gia.

Diệp Thạch vuốt bụng ngồi cạnh Mộ Thần.

“Thịt khô đủ ăn không?” Mộ Thần ân cần hỏi han.

Diệp Thạch gật đầu: “Đủ ăn rồi.”

Mộ Thần cười: “Đủ ăn thì tốt, nếu không đủ ăn thì nhất định phải nói với ta.”

“Ừ.” Diệp Thạch nhu thuận đáp.

“Gần đây Mệnh Tộc có vẻ sáng em biến lạng.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nhú mày: “Bọn họ tạm thời sẽ không xuống tay với người, chờ người tới võ tôn mới có thể xuống tay.”

Trong mắt Mộ Thần hiện lên dị sắc, “Làm sao người biết?”

Diệp Thạch sững sốt một chút: “Ta cũng không biết, chỉ là ta có loại trực giác này.”

Mộ Thần híp mắt, chẳng lẽ là, Diệp Thạch thức tỉnh năng lực tiên đoán của Linh Tộc?

Khúc Thanh Âm đứng xa xa nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Mộ Thần nhìn thấy Khúc Thanh Âm, lập tức đứng dậy chào Khúc Thanh Âm: “Chào tiên bối.”

Khúc Thanh Âm gật đầu đáp, sau đó hỏi Diệp Thạch: “Người nói người cảm thấy sau khi Mộ Thần thăng cấp võ tôn, Mệnh Tộc mới xuống tay với hân? Loại cảm giác này bắt đầu từ khi nào?”

“Là vài ngày gần đây.” Diệp Thạch nói.

“Tiền bối, có vấn đề gì sao?” Mộ Thần hỏi.

Khúc Thanh Âm lắc đầu: “Không có, suy đoán của Diệp Thạch nhất trí với kết quả ta suy tính ra.”

Mộ Thần hí mắt: “Vì sao Mệnh Tộc lại làm thế?”

Khúc Thanh Âm nói: “Đại khái là bởi vì trước võ tôn còn chưa đạt tới điều kiện cho võ thánh đoạt thân.”

Mộ Thần: “Trong Mệnh Tộc có người muốn đoạt thân ta?”

Khúc Thanh Âm gật đầu: “Đúng thế.” Khúc Thanh Âm nhíu mày, “Theo biểu hiện của quẻ tính, có hai hồ tranh chấp, ta nghĩ người muốn đoạt thân người không chỉ có một.” Mệnh đồ của Mộ Thần ông hoàn toàn không bắt giữ được, nhưng mà mệnh đồ của Mệnh Tộc thì quả thật có thể miễn cưỡng suy tính một chút.

Diệp Thạch mím môi, trong mắt xẹt qua ưu sắc.

“Làm sao đây?” Diệp Thạch buồn buồn.

Mộ Thần nắm tay Diệp Thạch: “Không cần quá lo lắng, không phải quétindhãnoisao,sau khita thăng cấp võ tôn Mệnh Tộc mớiđộng thủ,cách lúc ta thăng cấp võ tôn còn có một đoạn thời gian.”

Diệp Thạch nhú mày: “Nhưng mà...Hay là, ngườiđừngthăng cấp võ tôn...”

Mộ Thần bất đắc dĩ lắc đầu: “Nói cái gì ngổcthế.”

Lúc trước Thạch Kinh Thiên chính là gặp phải loại tình huống này, muốn thăng cấp, lại không dám thăng cấp, khiến cho mình có khúc mắc thật sâu, Mộ Thần đột nhiên cảm thấy, Thạch Kinh Thiên đúng là cường hãn.

“Người vẫn là võ tông cũng không có gì không tốt, người vẫn là võ tôngthìta cũngvẫnthích người.” Diệp Thạch gặt gao nắm tay Mộ Thần nói.

Mộ Thần cười: “Ta biết.” Nếu như Mệnh Tộc thấy hãn vẫn không thăng cấp võ tôn, tuyệt đối sẽ đi chiêu hiểm.

“Hay là, người chờ ta thăng cấp võ thánhrồingười thăng cấp võ tôn, đến lúc đó, tadãcó thể bảo hộ người.” Diệp Thạch mím môi nói.

Mộ Thần cười: “Yên tâm đi, khôngsao cả, hiện tại ta mới chỉ là võ tông bát tinh, cáchkhithăng cấp võ tôn còn có thời gian không ngắn, người không cần lo lắng như vậy.”

Diệp Thạch gật đầu, vẫn như trước không che dấu được sầu lo: “Được rồi.”

... ..

“Mộ Thần.” Bạch Thừa Phong đi tới gọi Mộ Thần.

Diệp Thạch đầy hứng thú nhìn Bạch Thừa Phong, Bạch Thừa Phong vừa nhìn thấy Diệp Thạch, sắc mặt lập tức trở nên ngượng ngùng.

Bạch Thừa Phong nhìn Mộ Thần, âm thầm nghĩ, cường nhân quả là cường nhân, chất nhi nhà mình hung tàn bạo lực, ra tay ngoan độc, Mộ Thần vậy mà lại vội vàng cười vào cửa như thế, thật đúng là lợi hại.

“Đây là đồng người muốn.” Bạch Thừa Phong đưa cho Mộ Thần mấy miếng ngọc giản.

Mộ Thần tiếp nhận ngọc giản dò xét một chút, vừa lòng nói: “Đa tạ.”

Bạch Thừa Phong không để bụng: “Nhắc tay mà thôi.”

“Là cái gì vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Một ít ngọc giản tăng cường linh hồn.” Mộ Thần nói.

“Khu đấu giá Đan Khí Các ở Trung Châu nói với người, trong tay bọn họ có Tây Hồn Phấn cùng Ngưng Hồn Phấn.” Bạch Thừa Phong do dự một chút mới nói.

Đôi mắt Mộ Thần sáng ngời, tiếp đó lại nhăn mày hỏi: “Bọn họ muốn cái gì?” Đan Khí Các ở Trung Châu là một tổ chức thương nghiệp rất lớn, trong tổ chức cường giả như mây. Đan Khí Các ở nước ngoài có thể là chi nhánh của nó, nhưng bởi vì cách nhau đã lâu, Đan Khí Các ở Trung Châu và Đan Khí Các ở nước ngoài sớm đã đứt liên hệ.

Biết Mệnh Tộc có khả năng sau khi hãn thăng cấp võ tôn sẽ xuống tay với hãn, trong khoảng thời gian này Mộ Thần cũng không vội đề cao nguyên lực, mà lại dùng càng nhiều thời gian đề cao linh hồn lực cùng rèn luyện thể chất.

“Bọn họ muốn người giúp Đan Khí Các thiếu chủ thăng cấp võ tôn.”
Bạch Thừa Phong cười khan nói.

Mộ Thần hí mắt: “Tình huống của thiếu chủ bọn họ thế nào?”

“Từng thăng cấp võ tôn thất bại một lần.” Bạch Thừa Phong nói.

Mộ Thần cười khố: “Đây là *coitanhư* thần tiên à? Nếu như phân lượng *Tây Hồn Phấn* với *Ngưng Hồn Phấn* không đạt được *mười bình*, chỉ sợ là không đủ.”

Bạch Thừa Phong suy tư một chút rồi nói: “Số lượng *Tây Hồn Phấn* với *Ngưng Hồn Phấn* là có hạn, bên Đan Khí Các kia nói, chỉ cần có thể thành công, giá cả tùy người quyết.”

Diệp Thạch sừng sốt: “Thổ hào nha!”

“Tháp chủ đại nhân, chuyện này rất tốt, rất tốt, thổ hào tốt nhất!” Tháp Linh tràn đầy hưng phấn mà kêu gào đứng lên.

Diệp Thạch chớp chớp mắt: “Đan Khí Các giàu có tới như vậy?”

Bạch Thừa Phong gật gật đầu, nói: “Đó là tất nhiên, Đan Khí Các sừng sừng ở Trung Châu, rất có sinh ý, nguyên thạch vô cùng nhiều.”

“Dê béo đã đưa lên cửa, không làm thịt sao mà được.” Ánh mắt Diệp Thạch nóng cháy.

Lão hổ chợt chạy ra: “Tiểu bạch kiểm, người không biết à, gần đây từng đám từng đám dê béo đưa tới cửa, cho dù muốn chặt thịt thì cũng phải chọn con dê nào mập nhất.”

Diệp Thạch ra vẻ sợ hãi cả kinh, vội nói: “Nói đúng, nói đúng.”

Lão hổ đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, ta nói đều là đúng.”

“Đan Khí Các tuyệt đối là dê béo trong dê béo, qua thôn này làm sao biết có khách điếm không.” Bạch Thừa Phong vội nói.

Lão hồ nhìn Bạch Thừa Phong: “Lão nhân, người nói tốt cho Đan Khí Các như vậy, có phải ăn hối lộ từ Đan Khí Các không?”

Bạch Thừa Phong: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

310. Chương 310

Bạch Thần Tinh từ trong Linh Tháp đi ra. Diệp Thạch vừa nhìn thấy Bạch Thần Tinh liền cảm thấy quanh thân Bạch Thần Tinh lộ ra một cỗ khí thế siêu nhiên nói không nên lời, giống như là sắp mọc cánh bay thành tiên vậy.

“Phụ thân sắp thăng cấp sao ạ?” Đôi mắt Diệp Thạch lóe sáng, vừa hưng phấn vừa khẩn trương hỏi.

Bạch Thần Tinh cười trả lời: “Phải.”

“Phụ thân thật giỏi.” Diệp Thạch vô cùng phấn chấn khen.

“Có gì đặc biệt đâu, hừ, người có biết lão gia hỏa này bại bao nhiêu nguyên thạch sao? Tiểu bạch kiểm, người phải đốc xúc Mộ Thần kiểm nguyên thạch, kiểm nguyên thạch, kiểm rất nhiều nguyên thạch! Chỉ biết xài xài xài, các người đúng là bại gia tử...” Kiên kị thực lực của Bạch Thần Tinh, Tháp Linh chỉ dám truyền âm.

Diệp Thạch đã sớm biết tính cách thần giử của của Tháp Linh, nghe vậy cũng không cùng Tháp Linh so đo.

“Nhạc phụ có cần người hộ pháp không?” Mộ Thần hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh thông dong nói: “Ta đã thông tri với trưởng bối trong gia tộc, không có vấn đề.”

Mộ Thần híp mắt, rất rõ ràng, vị trưởng bối mà Bạch Thần Tinh đề cập chính là võ thánh trong Bạch gia.

Mệnh Tộc đúng là rất cường đại, nhưng nội tình Bạch gia cũng không kém, trên thực tế, chỉ cần Mộ Thần luôn ở trong Bạch gia, Mệnh Tộc sẽ không dễ xuống tay với Mộ Thần.

Chỉ là chuyện nhờ Khúc Thanh Âm làm hộ vệ cho Mộ Thần là Diệp Thạch đề nghị, Bạch Thần Tinh cũng không thể phản bác.

Diệp Thạch gật đầu: “Vây phụ thân cẩn thận.”

“Lão nhân, người thật sự xác định mình có thể thắng cấp sao? Nếu như người thắng cấp thất bại, nhiều nguyên thạch như vậy liền uổng phí rồi.” Tháp Linh lắc lắc thân mình mập mạp, nói lảm nhảm.

Bạch Thần Tinh thần nhiên liếc mắt nhìn Tháp Linh: “Yên tâm.”

Tháp Linh đảo đảo mắt, lên mặt nói: “Người thật làm cho người ta yên tâm mới là ấy.”

Bạch Thần Tinh mặc kệ Tháp Linh, thả người bay tới phía tế đàn của Bạch gia, Mộ Thần và Diệp Thạch rất nhanh cũng bay theo.

Bạch Thần Tinh bay vào trung tâm tế đàn, Mộ Thần và Diệp Thạch thì bị chặn ngoài tế đàn.

“Bị ngăn cản.” Diệp Thạch nói.

Linh quang từ Linh Nhãn bắn ra bốn phía, một trận pháp vô cùng lớn hiện lên trước mắt Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn trận pháp phức tạp này, bỗng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Trận pháp cửu cấp, Diệp Thạch mím môi, trong lòng vô cùng rung động.

Trận pháp bát cấp sẽ không phức tạp như thế, không ngờ tể đàn của Bạch gia lại bị một trận pháp cửu cấp bao phủ, trong lòng Diệp Thạch không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Không sao chứ?” Mộ Thần lo lắng hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Ta không sao.” Diệp Thạch âm thầm nghĩ, Bạch gia quả nhiên rất cường đại, khó trách có thể nghiền áp trận pháp tháp nhiều năm.

... ..

“Một hồi lôi kiếp sẽ rất lớn, các người không nên đi vào, ở bên ngoài nhìn xem lát trời.” Một lão giả mặt mũi nhìn rất hiền lành, ánh mắt ôn hòa nhìn hai người, nói.

Tâm Mộ Thần trầm xuống, thẳng đến lúc người này nói chuyện, hẳn mới cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, người này thật đáng sợ, nhưng hẳn không phải là địch nhân.

Diệp Thạch quay đầu nhìn lão giả, y cảm thấy trên người lão giả có một cỗ khí chất làm y thấy rất thân thiết.

“Tiền bối, phụ thân ta sẽ không sao chứ?” Diệp Thạch bất an hỏi.

Lão giả thản nhiên cười: “Yên tâm đi, phụ thân người phúc trạch thâm hậu, sẽ không sao.”

Diệp Thạch nghe vậy thì liền thở ra một hơi.

Từng đạo lôi vân hội tụ trên không trung, uy áp hiện ra, làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Tay áo Bạch Thần Tinh bay bay, trận pháp quanh thân phiêu động, nguyên khí tràn tới.

“Thần Tinh vậy mà lại sắp thăng cấp võ thánh, thật đúng là không cho những người khác sống mà.” Bạch Thừa Phong có chút oán giận lầm bầm.

Lão giả tà tà liếc mắt nhìn Bạch Thừa Phong: “Người cũng không kém, chỉ cần tu luyện thêm mấy ngàn năm, không chừng cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Bạch Thừa Phong cười khan: “Lão tổ tông, làm gì mà lâu tới như vậy được! Ta cảm thấy lấy tư chất như ta, chỉ cần qua thêm vài chục năm thì cũng là võ thánh. Ngài xem, ta đã là võ tôn rồi này.”

Lão giả hừ cười hai tiếng, hộc ra hai chữ, “Năm mơ!”

Bạch Thừa Phong: “...”

Diệp Thạch không chuyển mắt nhìn Bạch Thần Tinh. Từng đạo lôi kiếp thô cỡ thùng nước đổ lên người Bạch Thần Tinh, trên người Bạch Thần Tinh toát ra kim quang, những đạo lôi kiếp ẩn chứa nồng đậm sát khí kia thế mà lại không thể lưu lại miệng vết thương trên người Bạch Thần Tinh.

“Diên Tinh, nhìn phụ thân ngươi làm gì? Phụ thân ngươi đẹp lắm à?” Bạch Thừa Phong hỏi.

Diệp Thạch: “...Đẹp.”

Bạch Thừa Phong cười cười: “Phụ thân ngươi chính là một tiểu bạch kiểm, rất biết lừa tiểu cô nương, đã một bó tuổi mà còn có tiểu cô nương thổ lộ

với phụ thân người, đúng là nhượng nhân đồ kýmà!”

Diệp Thạch: “...”

... ..

“Mộ Thần Mộ Thần, phía dưới tế đàn là một linh mạch cực phẩm, linh mạch cực phẩm đó!” Tháp Linh tại bên tai Mộ Thần điên cuồng kêu gào.

Tế đàn bị trận pháp cửu cấp bao phủ, lúc trước Tháp Linh căn bản không có phát hiện điểm này, hiện giờ Bạch Thần Tinh thăng cấp, đại lượng nguyên lực lấy từ nguyên thạch trong linh mạch, rốt cục để Tháp Linh cảm giác được khác thường.

“Thiệt nhiều nguyên thạch, thiệt nhiều thiệt nhiều nguyên thạch! Sovới tất cả các linh mạch người kiếm được cộng lại còn nhiều hơn luôn! Thật quá nhiều quá nhiều!”

“Mộ Thần, cái linh mạch kia bị trận pháp cửu cấp che lại, ngươi nhanh nghĩ biện pháp phá trận pháp, giúp ta lén rút linh mạch ra đi!”

Mộ Thần nghe Tháp Linh nói, nhất thời có loại xúc động muốn nổi điên. Phá trận pháp cửu cấp? Lén rút linh mạch? Tháp Linh cũng quá để mắt hăn rồi, với trình độ của hăn hiện giờ, phá một cái trận pháp bát cấp đều chưa chắc chắn, chớ nói chi là trận pháp cửu cấp.

Lui một vịn bước mà nói, dù hăn có khả năng phá được trận pháp cửu cấp kia, thì hăn có thể ở dưới mí mắt võ thánh cường giả Bạch gia mà động thủ?

“Phụ thân thật lợi hại.” Từng đạo lôi kiếp bổ vào Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh cung tay thả ra một đám trận pháp tiến lên đón.

Lão giả chấp tay sau lưng, cười tủm tỉm nói với Diệp Thạch: “Người cũng không tồi, tuổi còn trẻ đã có thể tự nghĩ ra trận pháp bát cấp, thành tựu về sau sẽ không hề yếu hơn phụ thân người.”

Diệp Thạch đỏ mặt: “Tiền bối quá khen, ta chỉ có trận pháp thuật là tốt.”

“Trận pháp thuật của người rất không tồi, thực lực cũng không tồi, nhưng lợi hại nhất vẫn là nhãn lực.” Lão giả liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, tươi cười nói.

Diệp Thạch trộm nhìn Mộ Thần, trên mặt hiện lên hai luồng đỏ ửng.

“Lão tổ tông, lão tổ tông, tathì sao? Tathì sao? Ngài đừng chỉ khen Diên Tinh và Mộ Thần chứ! Hiện tại chỗ nào cũng có người khen bọn họ, sợ là bọn họ đã nghe ngghiều tới mức lão tổ tông chán rồi ấy, ngài cũng khen ta đi chứ!” Bạch Thừa Phong vội nói.

“Người? Người có gì tốt mà khen?” Lão giả khinh thường mà nói.

Bạch Thừa Phong cười khan, ủy khuất nói: “Ta đã thăng cấp võ tôn.”

Lão giả cười nhạt một tiếng: “Đúng vậy, người đã thăng cấp võ tôn, lại còn đánh không lại võ tông.”

Bạch Thừa Phong: “...”

... ..

Lôi kiếp cứ bố xuống, trên không trung chợt hiện lên một tòa cung điện thật lớn.

Diệp Thạch nhìn tòa cung điện kia, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Đó là cái gì?”

“Đó là tiểu thế giới của phụ thân người.” Lão giả nói.

“Tiểu thế giới?” Diệp Thạch hoang mang hỏi.

Diệp Thạch có nghe nói tới thứ này, nhưng theo y hiểu biết, chỉ có tới võ thánh mới luyện thành tiểu thế giới. Tiểu thế giới tự xưng là Nhất Giới, có thể bỏ vật còn sống vào. Chỉ là, phụ thân hiện tại mới thăng cấp võ thánh, trước đó hẳn là không có năng lực luyện chế tiểu thế giới mới đúng.

Lão giả nói: “Phụ thân người năm đó ly khai Trung Châu, sau đó ngoài ý muốn đạt được truyền thừa của một võ thánh trận pháp sư, tiểu thế giới của vị võ thánh kia được phụ thân người kế thừa.”

Diệp Thạch tròn mắt, vô cùng hâm mộ: “Phụ thân đúng là cơ duyên nghịch thiên.”

Lão giả gật đầu: “Đúng thế, nhưng mà người cũng không kém.”

“Cũng được ạ.” Diệp Thạch cười.

“Mấy tháng rồi?” Lão giả nhìn bụng Diệp Thạch, hỏi.

“Khúc tiền bối nói, hẳn là còn có ba năm.” Diệp Thạch trả lời.

Lão giả: “À, hai hài tử này có huyết mạch Linh Tộc, với Linh Tộc, thời gian mang thai càng dài, tư chất sẽ càng tốt, người cứ từ từ chờ, không cần phải gấp gáp.”

Diệp Thạch đáp lời, “Vâng.” Từ từ chờ? Khi nào hai hài tử này sinh cũng không phải y quyết định được.

Lão giả nhìn Diệp Thạch một cái, sau đó ánh mắt chuyển hướng về Mộ Thần.

“Diên Tinh cũng đã mang thai rồi, người tìm thời gian rồi thông qua Bách Luyện Sát Trận đi.” Lão giả thần nhiên bảo Mộ Thần.

Mộ Thần nghe lời gật đầu: “Vâng.”

Tuy rằng hãn hiện tại thanh danh cực lớn, nhưng nếu không thông qua Bách Luyện Sát Trận, thì sẽ bị mọi người lên án.

Diệp Thạch nhíu mày chặn trước người Mộ Thần, đầy vẻ phòng nói: “Gần đây Mộ Thần rất bận, qua một thời gian mới đi được.”

Lão giả nhìn bộ dáng Diệp Thạch bao che thì bất đắc dĩ nói: “Người yên tâm, Bách Luyện Sát Trận đối với người khác thì nguy hiểm, nhưng đối với trận pháp sư thất cấp hậu kỳ mà nói thì không có bao nhiêu nguy hiểm.”

Diệp Thạch vẫn đề phòng nhìn lão giả, trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

Lão giả bất đắc dĩ: “Trên thực tế, Bách Luyện Sát Trận có thể rèn luyện thể chất, có thể tăng cường độ cường không đối với trận pháp, còn để cao trận pháp thuật. Mười mấy vạn năm trước, trận pháp sư thất cấp của Bạch gia muốn vào trận pháp này còn phải làm ra đủ cống hiến cho gia tộc, hiện tại thì... Thời thế đổi thay, đều suy tàn hết rồi.”

Diệp Thạch tròn mắt: “Thật sự là chỗ tốt nhiều, còn không có nguy hiểm? Có chuyện tốt như vậy? Tà thấy Bạch gia không có bao nhiêu người dám vào mà?!”

Lão giả hít nhẹ một hơi: “Sống an nhàn sung sướng quen liền bắt đầu không có chí tiến thủ, hiện tại đệ tử Bạch gia có lá gan quá bé.”

“Lão tổ tông, tà thông qua được này.” Bạch Thừa Phong giơ tay nói.

Diệp Thạch quay qua hỏi Bạch Thừa Phong: “Thú nói là thú thông qua?”

Bạch Thừa Phong vô cùng đắc ý gật đầu: “Đúng vậy!”

Diệp Thạch thở ra một hơi, nói với Mộ Thần: “Mộ Thần, người đi vào đi, ngay cả Thừa Phong thúc cũng thông qua được, người khẳng định không có vấn đề.”

Bạch Thừa Phong: “...”

Mộ Thần: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

311. Chương 311

Bạch gia.

Khúc Thanh Âm nhìn lôi kiếp trên không trung, trong mắt xẹt qua vài phần kinh nghi cùng tán thưởng.

“Bạch Thần Tinh quả nhiên tới cấp này.” Khúc Thanh Âm vô cùng cảm thán.

Dưới tế đàn của Bạch gia là một trận pháp cửu cấp, trận pháp này có hai loại tác dụng là tụ linh và bảo hộ.

Trừ trận pháp cửu cấp này ra, xung quanh tế đàn còn có bốn cái trận pháp cực phẩm bát cấp có tác dụng mê huyền và che dấu, năm trận pháp này hoàn mỹ giao hòa với nhau.

Bạch Thần Tinh thăng cấp thanh thể rất lớn, nhưng dưới sự che dấu của năm cái trận pháp, trận lôi kiếp này hiện ra trình độ cũng chỉ tương đương với võ tông thăng cấp võ tôn mà thôi.

“Tam trường lão, ta nghe nói lực huyết mạch càng đậm, tố chất thân thể càng tốt, linh hồn trong người càng cao, thì khi thăng cấp, thanh thể sẽ càng to lớn, như vậy xem ra, trên thực tế Bạch Thần Tinh cũng không ra làm sao cả.” Khúc Tuyên nói.

Khúc Thanh Âm bất đắc dĩ nói “Biển nên không thấy thái sơn thôi.”

Bạch gia là trận pháp thế gia, trận pháp cao minh như vậy, nếu như võ tôn tằm thường đều có thể nhìn thấu, thế thì Bạch gia sao có thể sừng sững lâu như vậy ở Trung Châu.

Ba người Khúc Linh Vũ nhìn sắc mặt Khúc Thanh Âm, cũng không nói thêm gì nữa, thế nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần không phục.

Khúc Thanh Âm nhìn lôi kiếp, lại nhìn ba người Khúc Linh Vũ, khóe miệng xẹt qua vài phần cười khổ.

Tư chất ba người Khúc Linh Vũ không tồi, nhưng lại quá mức tâm cao khí ngạo, Linh Tộc và Mệnh Tộc đều từng có tổ tiên là Thần, trong cơ thể chảy xuôi Thần Huyết, người từ gia tộc có được Thần Huyết khó tránh khỏi có kiêu ngạo.

Thế sự biến chuyển, thương hải tang điền, mấy chục vạn năm đi qua, Thần Huyết tổ tiên lưu lại đã càng ngày càng loãng, nhưng vẫn còn có rất nhiều người trong tộc không thể tự kiềm chế mà sa vào vinh hoa năm đó.

Khúc Thanh Âm không có khuyên nhủ, nếu loại thời điểm này mà hăn mở miệng khuyên nhủ, kết quả chỉ là hoàn toàn ngược lại.

Khúc Thanh Âm cúi đầu, lần này Bạch Thần Tinh thăng cấp, nhất định là có Mộ Thần ở trong đó tham gia một chân, nếu không Bạch Thần Tinh hăn sẽ không nhanh thăng cấp như vậy, Mộ Thần tuy rằng đối với mình rất kính trọng, nhưng cũng nhìn ra được, hăn không tin được mình.

... ..

“Ông nội, bên ngoài lại tới lôi kiếp.” Hà Tĩnh Nguyệt chết lặng nói với Hà Hiền.

Hà Hiền thờ ơ: “Lôi kiếp tới thì tới thôi, có lôi kiếp không kỳ lạ, không có lôi kiếp mới là kỳ lạ, từ khi Mộ Thần vào Bạch gia, Bạch gia còn

có ngày nào không có lỗi kiếp không?”

Đan kiếp, trận pháp kiếp, phù chú kiếp, võ hoàng thăng cấp võ tông, võ tông thăng cấp võ tôn, các loại lỗi kiếp, cái gì cần có đều có...

Trong mấy ngày nay, Bạch gia có ba người thăng cấp võ tôn, có mười mấy người thăng cấp võ tông, thực lực cả Bạch gia tăng cao nhanh chóng. Trận pháp tháp nguyên bản đã bị Bạch gia áp chế, hiện giờ càng là bị người so đến trong cồng ngàm.

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Nói cũng phải.”

“Lần này là lỗi kiếp gì?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu, có chút ngại ngùng nói: “Ta kiến thức nông cạn, không phân biệt được.”

Hà Hiền có chút ngoài ý muốn: “Người không phân biệt được?”

Hà Tĩnh Nguyệt: “Đúng vậy ạ!”

“Ta đi nhìn xem.” Hà Hiền trầm ngâm một chút, đứng lên đi ra ngoài.

Hà Tĩnh Nguyệt đi theo Hà Hiền ra.

Trên bầu trời lồi quang lóe ra, trong tầng mây nhìn như có Kim Long bay múa.

“Lỗi kiếp này, chẳng lẽ là...? Vận khí Bạch gia thật tốt mà!” Hà Hiền nhìn lỗi kiếp hồi lâu, lẩm bẩm.

Hà Tĩnh Nguyệt hỏi: “Ông nội, đây là lỗi kiếp gì vậy?”

Hà Hiền lắc đầu, nhẹ hít một hơi: “Ta cũng không rõ, bên Bạch gia có tin tức không?”

Hà Tĩnh Nguyệt lắc đầu: “Không hỏi thăm ra được.”

Hà Hiền âm thầm nghĩ, không hỏi thăm ra được? Vậy có khả năng là...

... ..

Trong một biệt viện phụ cận Bạch gia.

Cát Tiểu Điệp nhìn lôi kiếp trên bầu trời, có chút mê mang: “Ông nội, đây là lôi kiếp vô tôn thăng cấp vô thánh sao? Thanh thế cũng không lớn lắm.” Chuyện Bạch Thần Tinh thăng cấp vô thánh mặc dù là cơ mật, nhưng lấy bản lĩnh của đan tháp thì vẫn có thể nghe được.

Cát Nghị nói: “Bị trận pháp che giấu rồi, nếu không thanh thế tuyệt không như vậy.”

“Bạch gia sắp có thêm vô thánh.” Cát Tiểu Điệp lẩm bẩm.

Cát Nghị hí mắt, năm đó Bạch Thần Tinh phong hoa tuyệt đại, hiện tại vẫn như trước, một khi Bạch Thần Tinh thăng cấp vô thánh, chỉ sợ Mệnh Tộc cũng sẽ thu liễm một chút.

Cát Tiểu Điệp nhú mày, có chút phiền muộn nói: “Vì sao lần trước Tháp chủ lại giúp Mệnh Tộc nói chuyện?”

Cát Tiểu Điệp đối với Mệnh Tộc không có hảo cảm gì, đan tháp vẫn luôn cách xa hậu thế, không nhúng tay vào mỗi thế lực phân tranh, nhưng lần trước Cừu Tranh Vành lại công nhiên đứng ở một bên Mệnh Tộc.

Tuy rằng chuyện Mộ Thần nhắm vào Trang Du Trang Căn có hơi quá mức ngoan độc, nhưng kỳ thật việc này là Trang Căn ra tay đầu tiên, nếu không phải Trang Căn tìm Bạch Diên Tinh phiền toái trước, Mộ Dung

Phong lại thiếu chút nữa hại chết Bạch Diên Tinh, thì Mộ Thần cũng không đến mức như thế.

Cát Nghị nhẹ hít một hơi: “Ta cũng không biết Tháp chủ đang nghĩ gì.”

Thiên tư Mộ Thần như thế, nếu như trưởng thành, tuyệt đối là đáng sợ...

Đan tháp căn bản không cần vì lấy lòng Mệnh Tộc mà đắc tội một người tiền đồ vô lượng như thế.

Thần sắc Cát Tiểu Diệp dịu đi một chút: “Không nghĩ tới thái thượng trưởng lão lại xuất quan, còn đáp ứng thỉnh cầu trước của Bạch Thần Tinh, thậm chí còn không lấy thù lao, hy vọng như vậy có thể dịu đi quan hệ với Mộ Thần.”

Cát Nghị gật đầu, lo lắng nói: “Hy vọng như thế.” Chỉ là ông cảm thấy cử động này của thái thượng trưởng lão, không phải là vì dịu đi mâu thuẫn với Mộ Thần.

Cát Tiểu Diệp nhú mày: “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Cát Nghị hỏi.

Cát Tiểu Diệp nhún vai: “Chỉ là, linh dược luyện chế Phản Linh Đan trên tay Bạch Thần Tinh cũng chỉ có một phần, nếu như luyện hư...”

Nói không chừng, không phải là hóa giải ân oán, mà là thật sự kết thù, Bạch Thần Tinh đối với Khúc Tâm Dương tình thâm vô cùng, nếu như thất bại, chặt đứt sinh cơ của Khúc Tâm Dương, Bạch Thần Tinh tất nhiên sẽ điên cuồng.

Đan dược bát cấp cao cấp, có luyện dược sư nào có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không luyện hư?!

Bạch Thần Tinh nguyên bản đã rất đáng sợ, hiện giờ lại sắp thăng cấp võ thánh, nếu như một võ thánh nổi điên... Cát Tiểu Diệp lắc lắc đầu, thật không dám nghĩ tới chuyện đó.

Cát Nghị nhìn lồi kiếp trên bầu trời, tràn đầy sầu lo nói: “Chuyện này, nếu thái thượng trưởng lão đáp ứng, chúng ta chỉ đành đứng nhìn thôi.”

... ..

Bạch Thần Tinh từ trong tế đàn đi ra, Diệp Thạch kích động thần tình đỏ bừng, “Thật tốt quá, thật tốt quá, phụ thân thăng cấp rồi.”

Bạch Thần Tinh nhìn bộ dáng hưng phấn của Diệp Thạch, trong lòng không tự chủ dâng lên một cổ tự hào.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, phụ thân về sau có thể bảo hộ Mộ Thần rồi.” Diệp Thạch vui vẻ nói tiếp.

Bạch Thần Tinh ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, hắn thiên tâm vạn khổ thăng cấp võ thánh, chính là vì làm bảo tiêu cho Mộ Thần sao?

Bạch Thần Tinh thấy Diệp Thạch hưng phấn, cũng không nói thêm gì, mang theo Mộ Thần và Diệp Thạch rời khỏi tế đàn.

“Thập Ngũ gia, Diên Tinh thiếu gia, Mộ thiếu, phó thác chủ Cát Nghị của đan tháp tới chơi.”

Diệp Thạch nhú mày, trên mặt hiện lên vẻ đề phòng, “Người đan tháp? Người đan tháp tới làm gì?”

Mộ Thần khoanh tay, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Bất kể thế nào, trước tiên gặp thử đã.” Cát Nghị và Cừu Tranh Vành không phải là người cùng phe, hắn không phải là tộc nhân Mệnh Tộc.

“Cứ cảm thấy bọn họ lại giả bất thiện.” Diệp Thạch bữu môi, không cao hứng nói.

Mộ Thần mân môi, trong mắt hiện lên vài đạo hàn quang.

“Cát tháp chủ đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa.” Bạch Thần Tinh chấp tay nói.

“Bạch tiên bối đừng nói thế, Cát Nghị chúc mừng Bạch tiên bối tu vi tinh tiến.” Cát Nghị vội đáp.

Bạch Thần Tinh cười cười, đan tháp hẳn là có được tin tức mình thăng cấp, nhưng hẳn là còn chưa xác định, vì vậy Cát Nghị chỉ nói mơ hồ không rõ.

“Cát tháp chủ vô sự không lên Điện Tam Bảo, không biết nay sao lại tới đây?” Bạch Thần Tinh đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Chuyện Mộ thiếu trước đó, đan tháp chúng ta vô cùng xin lỗi. Với lại chuyện lúc trước Bạch tiên bối muốn mời thái thượng trưởng lão ra tay luyện chế Phản Linh Đan, thái thượng trưởng lão đã đáp ứng, vì tỏ vẻ xin lỗi, lần này một xu cũng không thu.” Cát Nghị nói.

Mộ Thần tâm trầm xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn Cát Nghị.

Cát Nghị bị ánh nhìn lạnh như băng của Mộ Thần nhìn mà mặt danh kỳ diêu.

Bạch Thần Tinh cười, sắc mặt lại lạnh như băng nói: “Làm phiền thái thượng trưởng lão quan tâm, chỉ là phản phụ được Phản Linh Đan còn chưa tìm ra hết, nếu muốn tìm hết, chỉ sợ còn phải qua vài năm nữa...”

Cát Nghị sửng sốt: “Không biết còn thiếu loại linh thảo nào, có lẽ đan tháp có thể hỗ trợ thu thập.”

Bạch Thần Tinh cười nhạt: “Không cần, loại chuyện này sao có thể đến tahap lao động.”

Cát Nghị nhìn sắc mặt Bạch Thần Tinh lạnh như băng, trong lòng nghi ngờ, nhưng cũng không nói thêm gì.

Cát Tiểu Diệp đi theo phía sau Cát Nghị ra ngoài: “Thái độ của Bạch Thần Tinh thật quái, lúc trước thái độ kia của hắn như là chỉ cần có thể thỉnh được thái thượng trưởng lão ra tay, liền không tiếc hết thủy đại giới, nhưng hiện tại lại có thái độ một bộ né còn không kịp.”

Cát Nghị híp mắt: “Hình như hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ tới thái thượng trưởng lão sẽ thành công.”

Cát Tiểu Diệp nhíu mày: “Nhưng luyện được sư bát cấp cao cấp ở Trung Châu chỉ có một mình thái thượng trưởng lão, nếu Bạch Thần Tinh không tìm thái thượng trưởng lão ra tay thì hắn tìm ai giờ?”

Cát Nghị thở nhẹ: “Có lẽ là hắn đang chờ Mộ Thần.”

“Chờ Mộ Thần thì phải chờ tới khi nào? Chẳng lẽ hắn không sợ cứ như vậy mẫu phụ của Bạch Diên Tinh sẽ thật chết?” Cát Tiểu Diệp cắn răng nói. Cho dù Mộ Thần tinh thái tuyệt diệu, nhưng đợi hắn trở thành luyện được sư bát cấp cao cấp, cũng còn cần không ít thời gian.

... ..

Diệp Thạch cắn chặt răng: “Lão nhân kia lai giả bất thiện.”

Mộ Thần nhẹ gõ mặt bàn: “Cát Nghị hắn là không có vấn đề.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Ta cũng thấy Cát Nghị không có vấn đề, ông ta là bị người khác mượn dao giết người.”

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, lúc trước hấn vì thỉnh được thái thượng trưởng lão của đan tháp mà tư thái phóng thả vô cùng, hiện giờ người ta tìm tới cửa, lại không lấy thù lao, kết quả mình lại cự tuyệt, bên đan tháp khó tránh khỏi sẽ cảm thấy mình làm bộ làm tịch, không coi ai ra gì.

Diệp Thạch rầu rĩ nói: “Cát Nghi thật ngốc.”

Mộ Thần: “...” Không phải là Cát Nghi ngốc, mà là, người khác đều sẽ không nghĩ đến tay Mệnh Tộc lại đuổi dài như vậy, loại tin tức này nếu truyền ra, người khác không chừng còn cho rằng hấn ngậm máu phun người, trộm gà không được còn mất năm gạo.

Bạch Thần Tinh hí mắt, chiêu thức này của Mệnh Tộc thật ác độc, mà còn bức nhất chính là, hấn dù có nhìn thấu điểm này, thì cũng không có khả năng giao linh dược cho tộc nhân Mệnh Tộc luyện chế.

“Đan tháp đặc tội thì đặc tội, Mộ Thần sẽ nhanh trở thành luyện dược sư cửu cấp, một luyện dược sư bát cấp cao cấp thì tính gì.” Diệp Thạch khinh thường nói.

Mộ Thần: “...” Diệp Thạch thật đúng là để mắt tới hấn!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

312. Chương 312

“Phụ thân, ngày mai Mộ Thần phải vào Bách Luyện Sát Trận rồi, ngài có chuyện gì muốn dặn không?” Diệp Thạch mở to mắt nhìn Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh bình thản nhìn Mộ Thần: “Lấy bản lĩnh của người, muốn xông qua Bách Luyện Sát Trận là rất dễ dàng, thậm chí là có thể ở trong đó bao lâu thì ở bấy lâu, thời gian ở trong đó càng dài, trận pháp thuật của người sẽ càng cao lên càng nhiều.”

Bạch Thần Tinh dừng một chút lại nói: “Khởi động Bách Luyện Sát Trận cần tiêu hao rất nhiều nguyên thạch, đổi lại ở mười mấy vạn năm trước, người nào ở trong đó lâu cũng bị những người khác ghen tị chết, nhưng hiện tại...” Ở trong đó lâu, sẽ bị người ta cho rằng đã chết.

Mộ Thần vội đáp: “Đa tạ nhạc phụ chỉ điểm.”

Diệp Thạch đầy tò mò hỏi: “Phụ thân, năm đó ngài ở trong Bách Luyện Sát Trận bao lâu?”

“Mười ngày.” Bạch Thần Tinh nói.

Diệp Thạch gật đầu, “À” một tiếng: “Mới mười ngày sao.”

Bạch Thần Tinh tức giận trừng Diệp Thạch: “Người thì biết cái gì, ta năm đó lấy thực lực võ tông đi vào, mười ngày là đã phá kỷ lục trong mấy vạn

năm của Bạch gia. Ấn quy củ, người chỉ cần ở bên trong đủ sáu canh giờ mà không chết, thì coi như người thông qua. Tuy nói ở trong đó càng lâu, chỗ tốt sẽ càng lớn, nhưng mà cũng phải lượng sức mà đi.”

Diệp Thạch chuyển mắt, truyền âm nói với Mộ Thần: “Phải cố gắng phá kỷ lục của phụ thân nha!”

Mộ Thần ôn nhu cười với Diệp Thạch: “Yên tâm.”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch ‘liếc mắt đưa tình’, tức giận hừ lạnh một tiếng.

... ..

Bạch gia hiện giờ đang ở nơi đầu ngọn gió, bị vạ chúng chú mục.

Tin tức Bạch Thần Tinh thăng cấp võ thánh, Bạch gia tuy không lộ ra, nhưng vẫn bị lan truyền ra ngoài.

Tin tức thái thượng trưởng lão đan tháp nguyện ý luyện đan cho Bạch Thần Tinh không lấy thù lao, Bạch Thần Tinh lại cự tuyệt, cũng lan truyền nhanh chóng.

Cùng lúc đó, tin Mộ Thần tiến vào Bách Luyện Sát Trận cũng bị lan truyền.

“Mộ Thần cuối cùng vẫn vào Bách Luyện Sát Trận, ta còn tưởng rằng Bạch gia sẽ bỏ qua chứ.” Liệt Hình Thiên nói.

“Bạch gia là đại gia tộc, cũng không thể nói mà không giữ lời phá hủy quy củ, kỳ thật lấy bản lĩnh của Mộ Thần, đi Bách Luyện Sát Trận ở vài ngày căn bản không phải vấn đề, sở dĩ vẫn luôn không đi, chắc là vì Bạch Diên Tinh không yên lòng mà thôi.” Ân Nghịch Thiên thản nhiên nói.

Trong mắt Liệt Hình Thiên hiện lên vẻ hâm mộ: “Quan hệ của Mộ Thần và Bạch Diên Tinh thật sự quá tốt, đúng là ao ước chết người ta.”

“Mộ Thần hiện tại bị Mệnh Tộc theo dõi, chỉ sợ sống cũng không tốt lắm quá.” Ân Nghịch Thiên lắc đầu nói.

“Lấy bản lĩnh của Mộ thiếu, chắc chắn có thể gặp dữ hóa lành!” Liệt Hình Thiên không nghĩ ngợi liền nói.

“Nghe nói thái thượng trưởng lão đan tháp Mạc Ly Huyền nguyện ý luyện chế Phản Linh Đan cho Bạch Thần Tinh, nhưng Bạch Thần Tinh lại cự tuyệt, nói là linh dược còn chưa kiếm đủ.” Ân Nghịch Thiên nói.

Trong mắt Liệt Hình Thiên hiện lên vài phần kỳ lạ, “Phương thuốc Phản Linh Đan ta từng xem qua, chủ dược ta đã cho Mộ Thần, có mấy vị phụ dược tuy rằng quý trọng, nhưng mà lấy thực lực của Bạch gia thì tìm dễ như trở bàn tay.” Cho nên, lời này của Bạch Thần Tinh một chút cũng không thuyết phục.

“Bạch Thần Tinh không tin tưởng Mạc Ly Huyền.” Ân Nghịch Thiên nói.

Liệt Hình Thiên gật đầu, “Xác xuất Mạc Ly Huyền luyện chế đan dược bát cấp thành công cũng không cao, nguyên liệu luyện chế Phản Linh Đan lại chỉ có một phần, Bạch Thần Tinh không tin Mạc Ly Huyền cũng không có gì lạ.”

“Nhưng Trung Châu ngoại trừ luyện dược sư bát cấp cao cấp là Mạc Ly Huyền, còn lại đều là hồn long thấy đầu không thấy đuôi, nếu Bạch Thần Tinh không tìm Mạc Ly Huyền thì tìm ai? Cứ chờ Khúc Tâm Dương sinh cơ đoạn tuyệt sao?” Ân Nghịch Thiên nghi hoặc.

“Chắc là Bạch Thần Tinh đang chờ Mộ Thần, Mộ thiếu luyện đan lần nào cũng thành công, ta còn chưa thấy hắn sai lầm bao giờ đâu.” Trong mắt Liệt

Hình Thiên hiện lên ánh sáng.

Ân Nghịch Thiên bất đắc dĩ: “Người còn thật coi Mộ Thần thành thần tiên à, Mộ Thần tuy rằng lợi hại, nhưng đan dược hẳn luyện chế đều là bát cấp cấp thấp, khoảng cách tới lúc hẳn có thể luyện ra đan dược bát cấp cao cấp còn không biết khi nào.”

Liệt Hình Thiên cười cười: “Mộ thiếu mới hai mươi tuổi thôi mà đã là luyện dược sư bát cấp, tang hĩ hẳn trở thành luyện dược sư bát cấp cao cấp cũng nhanh thôi.”

Ân Nghịch Thiên bất đắc dĩ cười: “Người đối với hẳn ngược lại rất có tin tưởng.”

“Tất nhiên.” Liệt Hình Thiên nói.

“Lần này Bạch Thần Tinh cự tuyệt Mạc Ly Huyền là đã triệt để đắc tội người đan tháp, về sau, Bạch gia và đan tháp sợ là đối đầu.” Ân Nghịch Thiên hơi lắc đầu, đắc tội với đan tháp cũng không phải chuyện gì tốt.

Mấy năm nay đan tháp rất bừa bãi, nhưng đan tháp chừng không nhiều luyện dược sư như vậy, mà tu sĩ thăng cấp lại không thoát khỏi đan sư, thế nên mọi người đối với người đan tháp làm vậy liền coi như hợp tình.

Liệt Hình Thiên không để bụng: “Đám luyện dược sư của đan tháp luyện đan thuật không ra làm sao, mắt lại cao hơn cái đầu, đắc tội thì đắc tội, cũng không có gì to tát.”

Năm đó Liệt Hình Thiên đến cầu đan tháp, luyện dược sư bát cấp của đan tháp lại nói hẳn không có thuốc nào cứu được.

Tên đồ đệ của luyện dược sư kia nói hẳn đã thất bại ba lần mà còn muốn thăng cấp võ tông, bảo hẳn si tâm vọng tưởng, không biết lượng sức,

còn khuyên hẳn tìm một chỗ trốn đến cuối đời, không cần đi ra ngoài làm mất mặt.

Liệt Hình Thiên lúc trước không nói gì, trong lòng lại tồn rất nhiều khúc mắc với đan tháp.

... ..

Đan tháp.

“Ông nội, chuyện Bạch Thần Tinh cự tuyệt thái thượng trưởng lão đã bị truyền ra.” Cát Tiểu Điệp tràn đầy sầu lo.

Cát Nghị nhẹ hít một hơi: “Ta biết.”

Mạc Ly Huyền đáp ứng không lấy thù lao luyện đan cho Bạch Thần Tinh vốn là chuyện cực bí ẩn, nhưng việc này lại bị truyền ra bên ngoài, còn nháo đến mức mọi người đều biết.

Có rất nhiều người trong đan tháp cảm thấy Bạch Thần Tinh quá mức càn rỡ, Mạc Ly Huyền đều đã đáp ứng rồi, người này lại còn làm bộ làm tịch từ chối, quả thực không biết phải trái. Phải biết là, người khác muốn thỉnh Mạc Ly Huyền ra tay, nếu không lấy ra mấy cái linh mạch là không có khả năng đâu.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người lại không cho rằng như vậy.

Rất nhiều người trẻ tuổi đều cảm thấy Mộ Thần tinh thái tuyệt diệu, Phản Linh Đan giao cho Mộ Thần luyện chế càng bảo đảm hơn.

Thế hệ trước lại cảm thấy thực lực Mộ Thần không đủ, thế hệ trẻ lại cảm thấy Mộ Thần không gì làm không được, luyện chế ra Phản Linh Đan là chuyện sớm muộn gì.

Bất kể như thế nào, bởi vì chuyện này, Bạch gia và đan tháp có thể coi như xé rách mặt.

... ..

“Thập Ngũ gia.” Một thanh y nam tử đi đến.

Bạch Thần Tinh nhìn người tới, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thập Ngũ gia, gần đây mua sắm đan dược có chút vấn đề.” Thanh y nam tử có chút xấu hổ thông báo.

Diệp Thạch nhíu mày: “Có chút vấn đề? Vấn đề gì?”

Thanh y nam tử nói: “Đan điểm đã đình chỉ hợp tác cùng Bạch gia.”

Diệp Thạch nhíu mày, tức giận mắng: “Không biết xấu hổ.”

Bạch Thần Tinh híp mắt, đan viện xuất chiêu rồi sao, “Hủy bỏ thì hủy bỏ, cũng không có gì to tát.”

“Nhưng mà, nếu cứ như thế này, đan dược chúng ta cần...” Thanh y nam tử do dự nói.

Bạch Thần Tinh lạnh lùng bảo: “Bạch gia người, là muốn người giải quyết vấn đề, không phải là để người lúc xảy ra chuyện lại đem vấn đề giao hết cho ta. Trước đây lúc chia sinh lễ của con ta, sao chưa thấy các người có ý kiến gì. Vấn đề người giải quyết không được thì cứ việc nói, ta sẽ tự thay người có thể giải quyết vấn đề.”

Sắc mặt thanh y nam tử xanh trắng, “Ta lập tức nghĩ biện pháp.”

Bạch Thần Tinh hừ một tiếng, đôi mắt lạnh như băng.

“Phụ thân, hay là tìm Mộ Thần nghĩ cách?” Thấy thanh y nam tử đã đi ra ngoài, Diệp Thạch hỏi.

“Không cần, luyện được sư cũng không phải chỉ đan tháp mới có, đan được trong đan tháp cũng không rẻ, trước đây hợp tác với mấy đan điểm kia chỉ là nhìn chiêu bài của đan tháp thôi, hiện tại nếu mọi người đã xé rách mặt, người ta không bán thì mình không mua, không sao cả.”

“Nội tình Bạch gia so với người tưởng tượng thì sâu hơn, không phải đan tháp tùy ý ra tay là có thể dao động, tên kia tìm tới ta, hơn phân nửa là muốn chiếm tiện nghi của Mộ Thần thôi.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Luyện đan thuật của Mộ Thần đúng là cường, nhưng hẳn chỉ có một người, Bạch gia là một gia tộc lớn như vậy, chẳng lẽ cứ xảy ra chuyện là tìm Mộ Thần nghĩ cách? Huống chi, Mộ Thần bây giờ còn đang trong Bách Luyện Sát Trận.

Diệp Thạch nhíu mày, nói: “Đúng là vô liêm sỉ, chiếm tiện nghi của Mộ Thần.”

Bạch Thần Tinh híp mắt, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, Mệnh Tộc còn chưa ra tay, đan tháp ngược lại không kịp đợi mà xuất đầu, thật đúng là mạc danh kỳ diệu.

... ..

“Mộ Thần tiến vào Bách Luyện Sát Trận đã tám ngày, một chút tin tức cũng không có, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Bạch Thiếu Vũ nói.

“Nói bậy bạ gì đấy, đây chính là Mộ Thần đó!” Bạch Tề Duyệt nói.

“Ta biết hẳn là Mộ Thần, hẳn rất lợi hại, nhưng hẳn có tài hoả thì thế nào, cũng chỉ làm một võ tông mà thôi.” Bạch Thiếu Vũ nói.

Bạch Tề Duyệt nhún vai: “Ta nghe nói, ở trong đó càng lâu sẽ có được chỗ tốt càng lớn, nói không chừng Mộ Thần sẽ ở bên trong một năm rưỡi thì sao.”

Bạch Thiếu Vũ tức giận nói: “Nói bậy bạ gì đấy? Nghe nói Thập Ngũ thúc năm đó cũng chỉ ở bên trong ngôi người mười ngày thôi.”

Bạch Tề Duyệt nhíu mày: “Như vậy à. Vậy chắc Mộ Thần không qua bao lâu nữa là có thể đi ra.”

Bạch Thiếu Vũ tràn đầy hoài nghi: “Sao người xác định Mộ Thần sẽ đi ra được?”

Bạch Tề Duyệt cười nói: “Diên Tinh quan tâm Mộ Thần nhất mà, nếu Mộ Thần thật sự gặp phải nguy hiểm, y đã sớm vội muốn chết rồi ấy, xem thử đi, hiện tại hình yên tâm kia.”

Bạch Thiếu Vũ gật đầu: “Hình như là vậy.”

“Mấy ngày nay, người đến tìm Mộ Thần nối liền không dứt.” Bạch Tề Duyệt bất đắc dĩ nói.

Mộ Thần trước khi tiến vào Bách Luyện Sát Trận có trợ giúp thiếu chủ Đan Khí Các – Cảnh Minh – thăng cấp võ tôn, dẫn tới Trung Châu một mảnh ồ lên.

Đan Khí Các cạnh tranh kịch liệt, phân ra vài phe phái.

Vốn là Cảnh Minh thăng cấp võ tôn thất bại, vị trí thiếu chủ lung lay sắp đổ, nhưng hiện giờ Cảnh Minh thuận lợi thăng cấp võ tôn, liền ngồi vững vàng vị trí thiếu chủ.

Có thể nói, Mộ Thần vừa ra tay liền xoay chuyển thế lực phân bố của Đan Khí Các.

Thế lực khác có người giống Cảnh Minh liền lập tức ủa lên, không ít người đều tuyên bố, chỉ cần có thể tiến vào võ tôn, giá cả mặc Mộ Thần khai.

Bạch Thiếu Vũ xoa xoa mũi, nói: “Nếu Mộ Thần thật sự xảy ra chuyện gì trong Bách Luyện Sát Trận, đại môn Bạch gia chúng ta liền bị mấy người tìm Mộ Thần hủy đi mất.”

“Người đừng nói nữa, nếu Mộ Thần xảy ra chuyện, đại môn Bạch gia chúng ta chưa kịp hủy thì Diên Tinh đã trước tiên hủy xương cốt người rồi.” Bạch Tề Duyệt cười.

“Nghe nói lúc Thập Ngũ thú cò nẻ tính tình rất tốt, sao tính tình Diên Tinh lại nóng nảy như vậy nhỉ?” Bạch Thiếu Vũ có chút bất đắc dĩ.

Bạch Tề Duyệt nhún vai: “Có vị hôn phu như Mộ Thần, tính tình Diên Tinh sao lại tốt được đây.”

Bạch Thiếu Vũ: “...” Mộ Thần thật sự rất sủng Diên Tinh.

Mộ Thần này cũng đủ quái, từ lần hắn tuyên bố treo thưởng là có thể thấy được, đó là một nhân vật sát phạt quyết đoán, lãnh khốc vô tình, nhưng một nhân vật như vậy, khi ở trước mặt Diên Tinh lại có chút câu nệ. Mà Diên Tinh đối với người khác có tính tình rất kém, đối với Mộ Thần thì tính tình lại rất tốt.

Mấy con Thôn Thiên Phong bay bay trước mặt Diệp Thạch, trước khi Mộ Thần tiến vào Bách Luyện Sát Trận có đem mấy con Thôn Thiên Phong có máu huyết bản mạng của Mộ Thần để lại cho Diệp Thạch, nếu như Mộ Thần xảy ra chuyện, Thôn Thiên Phong liền sẽ lập tức tử vong, hiện giờ Thôn Thiên Phong sinh long hoạt hổ, Mộ Thần cũng tất nhiên không sao.

“Ăn đi, ăn đi, ăn nhiều một chút.” Diệp Thạch lấy ra một đồng nguyên thạch, nói với mấy con Thôn Thiên Phong bay trước mặt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

313. Chương 313

Bạch gia.

Diệp Thạc không chuyển mắt nhìn Mộ Thần, đầy lo lắng hỏi: “Người cảm thấy thế nào? Có bị thương không?”

Mộ Thần cười với Diệp Thạc: “Ta rất tốt, người không cần lo lắng.”

Từ khi tiến vào Bách Luyện Sát Trận, Mộ Thần liền thử phá giải sát trận trong Bách Luyện Sát Trận.

Linh Tháp đem một đồng trận pháp trong Bách Luyện Sát Trận thu vào Linh Tháp bên trong, Mộ Thần tại trong Linh Tháp không phiền không chán không ngừng phân tích, hóa phức tạp thành đơn giản, hóa đơn giản thành phức tạp, thẳng đến khi hiểu rõ tất cả sát trận.

Tuy rằng ở bên ngoài chỉ qua mười lăm ngày, nhưng ở trong Linh Tháp đã qua mấy tháng.

Sau khi đã quen thuộc với tất cả trận pháp tại trong Linh Tháp, Mộ Thần liền thế như chẻ tre nhất nhất phá giải sát trận, khiến vài vị lãnh đời cường giả trong Bạch gia sợ hãi than liên tục.

“Trận pháp thuật của người tiến bộ thật nhanh, nếu như đan thuật cũng có thể tiến bộ nhanh như vậy thì tốt rồi. Nửa tháng tiến trung cấp, một tháng tiến cao cấp. Lúc đó lão quái vật của đan tháp kia thì tính là gì, lão ta đã

sớm già, thời đại thuộc về lão đã sớm bước qua.” Diệp Thạch nâng cằm, đầy khinh thường mà nói.

Mộ Thần: “...” Sức tưởng tượng của Thạch Đầu càng ngày càng phong phú.

Hắn tiến vào Bách Luyện Sát Trận, tại một mức độ nào đó thì coi như là đã đạt được truyền thừa trận pháp từ Bạch gia, còn đan thuật nếu như không chiếm được truyền thừa, muốn bước tiếp là một chuyện không dễ.

“Nào có dễ dàng như vậy, người đùa quá.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch có chút không cao hứng nói: “Người không biết chứ, trong mấy ngày người bế quan, đám người đan tháp cứ tới tìm chúng ta phiền toái.”

“Đã giải quyết chưa?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đã giải quyết.”

Lượng đan dược cấp thấp mà đệ tử Bạch gia cần thật sự rất lớn, sau khi hủy giao dịch với đan tháp, Bạch gia vừa lúc ký kết giao dịch cùng Đan Khí Các, Đan Khí Các đồng dạng cũng kinh doanh đan dược, bán không ít đan dược.

Mộ Thần gật đầu: “Vậy là tốt rồi.” Bạch gia là một gia tộc lớn như vậy, nếu như ngay cả chút chuyện ấy đều không giải quyết được thì cũng quá mất mặt.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần, nghe nói tiến vào sát trận có rất nhiều chỗ tốt, ta có nên cũng tiến vào Bách Luyện Sát Trận tập luyện không?”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Mấy trận pháp trong Bách Luyện Sát Trận đã được Linh Tháp khắc xuống, Linh Tháp

có thể giả lập Bách Luyện Sát Trận, người không cần đi vào Bách Luyện Sát Trận, trực tiếp vào Linh Tháp là được.”

Bách Luyện Sát Trận trong Linh Tháp không có nguy hiểm, lại có thể hoàn mỹ giả lập lực sát thương của Bách Luyện Sát Trận, với lại thời gian trong Linh Tháp chạy chậm, rất thích hợp cho Diệp Thạch.

Duy nhất khuyết điểm chính là phải tiêu hao rất nhiều nguyên thạch, nhưng không sao, nguyên thạch dùng hết vẫn có thể kiếm lại.

Diệp Thạch tràn đầy hưng phấn gật đầu: “Được!”

... ..

Tại tửu lâu Tân Nguyệt.

“Biết gì chưa? Cảnh Minh, thiếu chủ Đan Khí Các lúc trước từng thăng cấp thất bại ấy, giờ hẳn đã thuận lợi thăng cấp võ tôn rồi.”

“Biết lâu rồi má, việc này đã truyền nhiều tới mức mọi người đều biết, bây giờ còn có ai mà không biết, nghe nói là được Mộ Thần giúp đỡ. Người nói coi, Mộ Thần này có thể giúp võ hoàng thăng cấp võ tôn là đã đủ đáng sợ rồi, không nghĩ tới hẳn là còn có thể giúp võ tông thăng cấp võ tôn, chắc chắn, người trẻ tuổi bây giờ đứng là sóng sau xô sóng trước.”

“Đúng vậy đúng vậy, Mộ Thần thật có thể nói là tuyệt thế kỳ tài, quả thực không gì làm không được!”

“Nghe nói Mộ Thần ở trong Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia cả nửa tháng mà vẫn chưa ra, mấy người từng chịu ân Mộ Thần trong bí cảnh đều sắp liên hợp lại thảo phạt Bạch gia, hèn sao Mộ Thần xuất hiện lại, nghe đâu trận pháp thuật của Mộ Thần đã bước vào bát cấp trung kỳ.”

“Mộ Thần tuy lợi hại, nhưng kỳ thật vẫn là Bạch thiếu lợi hại hơn, y thật sự là mệnh vượng phu vượng gia, từ khi Bạch Thần Tinh nhận về Bạch thiếu, tu vi liền cọt cọt tăng lên, Mộ Thần thì không cần nói tới.”

“Bạch Thần Tinh chỉ có mình Bạch Diên Tinh là con trai ruột, Mộ Thần lại là người yêu, hai người đều sủng Bạch thiếu, mệnh Bạch thiếu thật tốt mà.”

Khúc Khôn ngồi trong tửu lâu, yên lặng nghe mấy người bên cạnh nói chuyện, bên miệng treo nụ cười tự hào.

“Bạch thiếu hiện tại mệnh đúng là tốt, nhưng hơn nửa năm trước thì không tốt lắm đâu. Lúc trước, khi Bạch thiếu vừa tới Trung Châu ở trong trận pháp tháp, lúc ấy có không ít người Bạch gia ngáng chân...”

“Đúng đúng, khi đó Bạch thiếu còn là võ hoàng đã bị ba võ tông đuổi giết, nếu không phải Bạch thiếu dùng Bạo Hoàng Đan, vượt xa bình thường phát huy, nói không chừng lúc trước đã chết trong tay batên võ tông kia rồi.”

Một tu sĩ dè dặt thanh âm, thần thần bí bí nói: “Nghe đâu batên võ tông kia trên thực tế là do Bạch Ly Phong, ca ca của Bạch Thần Tinh sai sử. Lý do là Bạch Ly Phong muốn lấy Linh Văn Nhãn của Bạch thiếu.” Cho nên sau lần đó, dưới cơn nóng giận Bạch Thần Tinh liền phế đi Bạch Ly Phong, mà Bạch Ly Phong chính là thân ca ca của Bạch Thần Tinh đó nha.

“Lũ lụt tập tới miếu Long Vương, người một nhà không nhận rangười một nhà. Nếu như lúc trước Bạch thiếu chết trong tay người Bạch gia, vậy tình trạng hiện giờ sợ là không giống lúc này.”

“Lúc trước Bạch thiếu bị cho rằng học trộm cấm thuật Bạch gia, ta còn tưởng rằng chết chắc rồi, nào biết...”

“Bởi vì Luyện Trận Nhập Thể, Bạch gia còn từng tới trận pháp tháp làm khó dễ Bạch thiếu, lúc ấy ta ở ngay đó, Bạch gia có rất nhiều người đi, người đi

đầu làm khó dễ Bạch thiếu chính là Bạch Huy, Bạch Huy chính là thân ông nội của Bạch thiếu đấy nhé!”

“May sao lúc ấy Bạch Thần Tinh đúng lúc đuổi tới, nếu không sợ rằng Bạch thiếu đã dữ nhiều lành ít, nếu như chết trong tay thân ông nội, vậy thật đúng là...”

“Bạch thiếu cũng thật là kỳ quái, là nhi tử của Bạch tiên bối, đến Trung Châu không tìm Bạch tiên bối, lại ở trận pháp tháp chịu khổ nửa năm, có mấy lần gặp chuyện cực kỳ nguy hiểm, không biết lúc ấy y tưởng gì!”

“Ai biết được. Ta nghe nói, trước khi thân phận của y bại lộ, nghĩa nữ Bạch Cẩm Nhạ của Bạch Thần Tinh cùng với Bạch Nghị cũng không ít lần chế nhạo y đâu.”

... ..

Khúc Khôn ngồi bên cạnh, càng nghe sắc mặt càng đen. Khúc Khôn buông xuống chén rượu trong tay, đi về phía bàn bên cạnh đang đàm luận chuyện Diệp Thạch.

“Hai vị, các người nói lúc trước Bạch Diên Tinh thiếu chút nữa chết trong tay người Bạch gia?” Sắc mặt Khúc Khôn có chút tối tăm.

“Đúng vậy.” Nam tử áo xám đề thấp thanh âm nói.

“Nghĩa nữ Bạch Thần Tinh nơi chốn ngáng chân Bạch Diên Tinh?” Gương mặt Khúc Khôn lạnh lùng, tiếp tục hỏi.

“Hình như có chuyện như vậy.”

“Bạch Thần Tinh còn có một vị hôn thê, cũng không ít lần tìm Bạch Diên Tinh phiền toái?” Khúc Khôn gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Vị đạo hữu này, tu vi của Bạch tiên bối sâu không lường được, người gọi thẳng kỳ danh như vậy thật sự rất không lễ phép.” Nam nhân áo đen ngồi cạnh nam tử áo xám nhin không được nhú mày nói.

“Ta còn phải gọi hần tiên bối? Cái tên mơ hồ vô liêm sỉ kia á? Hần năm mớ đi!!” Khúc Khôn giận dữ chửi lên.

Khúc Khôn vừa thốt lên xong, hai nam tử đối thoại cùng Khúc Khôn liền hoảng sợ biến sắc.

“Người nào!? Người nào dám ở chỗ này nói hươu nói vượn?! Người là gian tặc của Mệnh Tộc phải không?!” Một thiếu niên thân phục sức dòng chính Bạch gia, lạnh lùng bề ngễ nói với Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhìn thiếu niên vẻ mặt kiêu căng kia, sắc mặt xanh mét.

... ..

“Đánh nhau, đánh nhau rồi!” Lúc xung đột phát sinh, đám người Vương Dương vừa lúc ở phụ cận, lập tức liền thấy được.

“Võ tông kia là ai vậy? Thực lực không tồi nha!” Hà Tĩnh Nguyệt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn mấy người đang giao chiến.

“Đúng là không tồi, là võ tông lục tinh, lấy một địch năm vẫn không rơi xuống hạ phong, lợi hại lợi hại!” Vương Dương chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

“Thực lực đúng là lợi hại, nhưng dám ở địa bàn Bạch gia xung đột với người Bạch gia thì càng lợi hại hơn, người đó có lai lịch gì?” Hà Tĩnh Nguyệt có chút hồ nghi.

“Không biết nữa, hình như không có ai nhận thức, nghe người Bạch gia kia nói là gian tặc.” Vương Dương nói.

“Gian tặc?” Trong mắt Hà Tĩnh Nguyệt hiện lên vẻ hoài nghi.

Vương Dương gật đầu: “Đúng vậy. Nghe nói người này lá gan thực lớn, dám hô Bạch Thần Tinh tiền bối là vô liêm sỉ.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Bạch Thần Tinh đều là võ thánh, thế mà võ tông này lại nói không lựa lời như thế.

“Người này nhìn không giống là gian tế.” Hà Tĩnh Nguyệt cau mày nói.

Vương Dương nhún vai: “Ta cũng cảm thấy không phải, nhưng người này trước công chúng mắng Bạch tiền bối, người Bạch gia không ra mặt mới kỳ quái. Bạch tiền bối hiện giờ chạm tay có thể bồng, trong Bạch gia ai mà không muốn lộ cái mặt trước mặt Bạch tiền bối đâu.”

“Cho dù có ý kiến với Bạch tiền bối, nhưng nói ra trước công chúng như vậy, không phải là đầu óc người này có vấn đề đấy chứ?” Cổ Tiểu Nguyệt nói.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn người phía dưới, trong lòng có một loại cảm giác kỳ lạ.

... ..

Bạch gia.

Diệp Thạch đang ăn thịt khô, đột nhiên bị nghẹn.

Mộ Thần vội vàng đứng lên vuốt lưng cho Diệp Thạch, “Ăn chậm thôi, không có ai đoạt võ với người.”

Diệp Thạch ngẩng đầu mãnh liệt nhìn Mộ Thần, lo lắng nói: “Ta cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra.”

Mộ Thần có chút khó hiểu hỏi Diệp Thạch: “Có chuyện gì đó đang xảy ra? Chuyện gì cơ?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Cái này thì ta không biết, chỉ là cảm thấy như vậy.”

Mộ Thần nhắm mắt lại, linh hồn lực mãnh liệt tản ra ngoài, cơ hồ đồng thời linh hồn lực của Bạch Thần Tinh cũng tản ra ngoài.

Linh hồn lực của Mộ Thần vừa hướng ra ngoài quét một vòng, đôi mắt chợt co lại, trên mặt lộ ra biểu tình cười như không cười.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh trầm xuống, cả người phát run.

Diệp Thạch thắc mắc nhìn Mộ Thần: “Thế nào? Làm sao vậy?”

Mộ Thần khẽ đảo mắt nói: “Ông ngoại đến đây.”

Diệp Thạch lập tức phấn chấn lên: “Thật sao? Ông ngoại đến đây? Sao ông ngoại đến đây lại không tới tìm ta? Hiện tại ông ngoại đang ở đâu?”

Mộ Thần quay đầu cười với Diệp Thạch: “Ông ngoại cùng người Bạch gia đánh nhau. Ông ngoại càng già càng dẻo dai, lấy một địch năm, mấy người kia cũng không phải đối thủ của ông ngoại. Thực lực ông ngoại lại đề cao rồi, là vô tông lực tinh.”

Diệp Thạch: “...”

Theo Mộ Thần hiểu biết, lần trước Diệp Thạch và Bạch Thần Tinh quay về ngoại thành, để lại cho Khúc Khôn không ít tài nguyên tu luyện, nếu không phải như thế, thực lực Khúc Khôn tuyệt đối sẽ không tăng nhanh như vậy.

Bạch Thần Tinh cắn chặt răng, nhanh chóng bay đi.

Mộ Thần cũng mang Diệp Thạch đi theo.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

314. Chương 314

“Đều dừng tay cho ta!!” Bạch Thần Tinh quát một tiếng chói tai, năm võ tông đối chiến với Khúc Khôn đồng thời phun ra máu, Khúc Khôn lại lông tóc vô thương.

Nhìn thấy Bạch Thần Tinh hiện thân, đám tu luyện giả đang xem náo nhiệt cảm thấy ngạc nhiên.

Mộ Thần và Diệp Thạch đi phía sau Bạch Thần Tinh, cũng chạy tới địa điểm giao chiến.

Khúc Khôn hung dữ trừng Bạch Thần Tinh, ánh mắt đầy phẫn nộ.

Mộ Thần nhìn dáng vẻ tràn đầy phẫn nộ của Khúc Khôn, ở trong lòng yên lặng đốt một ngọn nến cho Bạch Thần Tinh.

“Võ tông kia vẻ mặt thật hung dữ, người này đúng là có dũng khí.” Cổ Vân đứng trên lầu quan sát, nói.

“Có thể là người không biết không sợ, cũng không biết người này từ đâu chạy đến, có lẽ căn bản không biết Bạch tiên bối lợi hại bao nhiêu.” Hà Minh nói.

“Bạch tiên bối xuất hiện rồi, không nghĩ tới chỉ một võ tông cũng kinh động tới hân.” Ánh mắt Vương Dương lóe lóe.

Cổ Tiểu Nguyệt nhìn Bạch Thần Tinh phong thần tuấn lãng dưới kia, nhìn không được mà nói: “Bạch tiên bối càng ngày càng soái, những thanh niên gọi là tài giỏi kia so với Bạch tiên bối thì còn kém quá xa.”

“Đáng tiếc, Bạch tiên bối cũng như Mộ Thần, đều là hoa đẽo có chủ.” Hà Tinh Nguyệt có chút bồn chồn nhìn Cổ Tiểu Nguyệt.

“Thập Ngũ thức, vừa rồi tên này chửi ngài, tathấy tên này hơn phân nửa là gian tế của Mệnh Tộc.” Một thiếu niên thân mặc cẩm bào nhảy ra, chỉ vào Khúc Khôn nói.

Bạch Thần Tinh hít sâu một hơi, thiếu niên mặc cẩm bào là huyền tôn của một võ tôn trong tộc, ngày thường có chút chơi bời lêu lổng, nhưng do có trưởng bối trong gia tộc sủng, thế nên dù làm việc có chút rêu rao, thì cũng vẫn luôn không gặp phải vấn đề gì lớn.

“Câm miệng!” Bạch Thần Tinh quát lên.

Mộ Thần cúi đầu thâm nghĩ, đúng là không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Thiếu niên mặc cẩm bào có chút ủy khuất nhìn Bạch Thần Tinh, thấy sắc mặt Bạch Thần Tinh vô cùng khó coi, nhất thời ấp úng không biết nói gì.

“Sao sắc mặt Bạch tiên bối lạ vậy?” Lạc Thành nói.

“Sao tự nhiên ta lại cảm thấy Bạch tiên bối như có chút sợ tên võ tông kia?” Cổ Tiểu Nguyệt nói thâm.

Cổ Tiểu Nguyệt nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, thè lưỡi nói: “Ta nói giỡn thôi mà, Bạch tiên bối lợi hại như vậy, sao lại sợ một võ tông chứ.”

Hà Tĩnh Nguyệt cười khỗ, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng có loại cảm giác này.”

Cổ Tiểu Nguyệt trợn to mắt, thầm nghĩ ngay cả Hà Tĩnh Nguyệt cũng nghĩ như vậy, vậy đó không phải là ảo giác của nàng?

Hà Tĩnh Nguyệt không chuyển mắt nhìn Bạch Thần Tinh, thấy Bạch Thần Tinh có chút do dự đi tới trước mặt võ tông xa lạ kia, cung kính gọi một tiếng: “Nhạc phụ.”

Khúc Khôn hít sâu một hơi, gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Bạch Thần Tinh, chắp tay lại bái bái Bạch Thần Tinh, châm chọc khiêu khích: “Xin đừng gọi như vậy, ngài chính là tiền bối, ta còn muốn sống lâu thêm mấy năm đâu, ngài đừng làm ta tổn thọ.”

Cổ Tiểu Nguyệt che miệng không dám tin, “Đó là... Đó là... nhạc phụ của Bạch tiền bối?” Nàng nói mà, người bình thường làm thế nào dám mắng Bạch Thần Tinh vô liêm sỉ!

Hà Tĩnh Nguyệt hí mắt nghĩ, Diệp Thạch đến từ nước ngoài, mẫu phụ cũng từ nước ngoài, mà người này hơn phân nửa cũng tới từ nước ngoài, khó trách ở Trung Châu chưa từng có ai nghe nói tới người này, ra là đến từ nước ngoài.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn gương mặt Bạch Thần Tinh chột xanh chột trắng, trong lòng hiện lên vài phần cổ quái.

Lần đầu tiên Bạch Thần Tinh ở Trung Châu gặp Diệp Thạch là khi Diệp Thạch đang đối mặt với một đám người Bạch gia cường bức, Bạch Ly Phong đối với Diệp Thạch như hổ rình mồi, nếu Bạch Thần Tinh tới trễ một bước, nói không chừng Diệp Thạch đã xảy ra chuyện.

Mà lần đầu tiên Bạch Thần Tinh ở Trung Châu gặp “nhạc phụ”, là khi năm tên võ tông của Bạch gia liên thủ đối phó với “nhạc phụ” của hắn, nếu

như Bạch Thần Tinh tới trễ một ít, “nhạc phụ” của hắn có thể sẽ xảy ra chuyện.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn sắc mặt Bạch Thần Tinh biến ảo bất định, đột nhiên cảm thấy Bạch Thần Tinh chính là một bi kịch.

Thiếu niên lúc trước nhảy ra chỉ trích Khúc Khôn là gian tế, sắc mặt nhất thời đỏ lên.

“Thạch Đầu.” Khúc Khôn quát Diệp Thạch một tiếng.

“A! Dạ, ông ngoại?” Diệp Thạch nhu thuận gọi một tiếng.

Khúc Khôn phẫn nộ nhìn Diệp Thạch: “Lần trước ngươi trở về sao không có nói, lúc người ở cảnh giới võ hoàng từng bị ba võ tông đuổi giết?” Nếu như sớm biết còn có chuyện như vậy, ông mới không đồng ý để Bạch Thần Tinh mang Khúc Tâm Dương đi đâu.

Diệp Thạch chớp mắt nói: “Những võ tông đó đều rất yếu, ta vừa ra tay đã xử lý xong bọn họ, cũng không phải chuyện gì lớn.”

Hà Tĩnh Nguyệt: “...” Không phải chuyện gì lớn? Lúc ấy thiếu chút nữa, thiếu chút nữa...

Khúc Khôn tức giận nhìn Diệp Thạch, “Còn dám nói là vừa ra tay đã xử lý xong bọn họ? Người thiếu chút nữa đã bỏ mạng!”

Diệp Thạch: “...”

“Ông ngoại, Thạch Đầu có bảo bảo, ngài đừng hung với Thạch Đầu!” Mộ Thần chắn trước người Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn tức giận: “Người còn dám nói vậy? Tức phục của người bị người khi dễ, người không giúp xuất đầu sao? Vậy người có tác dụng gì? Ăn cơm trắng sao?”

Mộ Thần có chút vô tội nhìn. Xuất đầu? Xuất đầu như thế nào giờ? Bạch Ly Phong đã bị Bạch Thần Tinh phế đi, giết gã chỉ là giúp gã sớm ngày giải thoát, chẳng lẽ đi đánh Bạch Thần Tinh một trận? Hẳn không phải là đối thủ của Bạch Thần Tinh!

“Xin lỗi ông ngoại, là lỗi của ta.” Mộ Thần vô cùng xấu hổ nói.

Khúc Khôn tức giận mắng Mộ Thần: “Không có tiền đồ!”

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn nhắm vào nhằm đối tượng rồi hả, hẳn rất vô tội mà?

Vương Dương nhìn Mộ Thần, nhìn không được mà nói: “Cửa thành cháy, ao cá bị vạ lây.”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy!” Mộ Thần thật đáng thương, nhưng đối phương là ông ngoại của Diệp Thạch, ông nói cái gì, Mộ Thần đều phải chịu đựng.

Thiếu niên mặc cẩm bào lúc trước chỉ trích Khúc Khôn là gian tế đã bị dọa ngã trên mặt đất, còn năm tên võ tông giao chiến cùng Khúc Khôn thì thần sắc ưỡn oải cả đám.

Diệp Thạch thấy có vô số người chung quanh xem náo nhiệt, liền nói: “Ông ngoại, chúng ta trước rời nơi này đã.”

“Đúng vậy, nhạc phụ, đi về trước đi.” Bạch Thần Tinh nói.

“Đừng gọi tanh như vậy, Tâm Dương có thể gả cho người hay không còn chưa biết đâu, lại nói, người còn chính là người có vị hôn thê.” Khúc Khôn hung tợn nhìn Bạch Thần Tinh, sắc mặt tối tăm có thể vắt ra nước.

Bạch Thần Tinh vội nói: “Đó đều là hiểu lầm, trước khi ta quen biết Tâm Dương thì đã giải trừ hôn ước.”

Tuy rằng nhìn Bạch Thần Tinh cực độ không vừa mắt, Khúc Khôn vẫn đi theo Diệp Thạch tới Bạch gia. Mệnh Tộc như hổ rình mồi, Khúc Khôn cũng không dám hành động theo cảm tình.

Đám người chung quanh thấy Bạch Thần Tinh cùng Khúc Khôn rời đi, cả đám sắc mặt cổ quái.

“Đó là...nhạc phụ của Bạch tiên bối.” Nam tử áo xám mở to mắt, hẳn là người lúc trước đáp lời Khúc Khôn, trong mắt hẳn tràn đầy đều là không dám tin.

Nam nhân áo đen lẳng lẳng nói: “Khó trách, khó trách ông ta dám quở trách Bạch tiên bối như vậy, thì ra là có quan hệ này với Bạch tiên bối.”

Nam tử áo xám gật đầu: “Ai nha, vừa rồi ta nên ôm đùi mới phải.” Nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, ông ngoại của Mộ Thần và Diệp Thạch, đây là cái đùi thô to biết bao!

“Đi nhanh đi.” Nam nhân áo đen kéo nam tử áo xám rời đi, thầm nghĩ, ôm cái gì mà đùi! Không chọc phiền toái đã tốt lắm rồi.

... ..

Bạch gia.

“Ông ngoại, ngài sao lại đột nhiên muốn tới đây?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Thế cục nước ngoài đều đã ổn định, ta tiếp tục lưu lại cũng không làm được gì, ta không yên lòng các người, liền chạy tới thăm các người.” Khúc Khôn thản nhiên nói.

Khúc Khôn ngồi trên ghế, ba người Bạch Thần Tinh, Mộ Thần, Diệp Thạch thì đứng ở trước mặt Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhìn ba người trước mặt: “Nhanh ngồi xuống đi, ta ngồi mà các người đều đứng, ta không đảm đương nổi. Bạch Thần Tinh người chính là đại nhân vật, ta chỉ làm một tên quê mùa, lại còn là gian tế, người đứng ở trước mặt ta như vậy, ta cảm thấy rất ngại.”

Bạch Thần Tinh xấu hổ cười, “Nhạc phụ đại nhân, xin lỗi, ta không dạy kỹ người Bạch gia.”

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng: “Người bên ngoài nói người giỏi lắm mà, người đúng là giỏi lắm! Con của người thiếu chút nữa liền bị người hại chết, người thật giỏi lắm!”

Bạch Thần Tinh vô cùng quẫn bách: “Là lỗi của ta...”

Khúc Khôn quay qua nhìn Diệp Thạch, chỉ vào Bạch Thần Tinh nói: “Hắn có một vị hôn thê, lần trước người về sao không nói vị hôn thê kia của hắn nơi chốn ngáng chân người?”

Diệp Thạch vô tội mở to mắt: “Hôn ước của phụ thân với Hạ Nhược Tuyết đã sớm giải trừ.” Chẳng qua Hạ Nhược Tuyết vẫn luôn dán tới, còn giả một bộ tình thâm ý trọng đối với phụ thân.

Khúc Khôn liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh một cái, tức giận bảo: “Vậy à? Nghe nói, Hạ Nhược Tuyết là một đại mỹ nhân, còn vì người thủ thân như ngọc nhiều năm, người bỏ được?”

“Nhạc phụ, ngài đừng đùa nữa, ta với Hạ Nhược Tuyết đã sớm không còn liên quan nhau.” Bạch Thần Tinh xấu hổ nói.

“Ta nghe nói phụ thân người đối với con dâu này rất vừa lòng!” Khúc Khôn tức giận.

Bạch Thần Tinh kiên trì nói: “Đấy đều là phụ thân nhất sương tình nguyện.”

“Ông ngoại, kỳ thật diện mạo Hạ Nhược Tuyết kia cũng không ra làm sao, tính tình còn rất xấu, trận pháp thuật cũng rất dở, không có cái gì tốt hết.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn tức giận trừng Diệp Thạch, “Người ngược lại lòng, cái gì cũng không thấy quan trọng, hôm nào hẳn tìm một mẹ kế cho người, người cũng không thấy quan trọng phải không?”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh nói với Khúc Khôn: “Nhạc phụ đại nhân quá lo lắng, trong tâm ta đều chỉ biết có một mình Tâm Dương, sao lại tìm mẹ kế cho Diên Tinh đâu.”

“Cho dù hôn sự của Tâm Dương cùng tên khốn kiếp Diệp Tầm kia là giả, thì cũng không có nghĩa là Tâm Dương sẽ nguyện ý gả cho người, người gọi là nhạc phụ quá sớm, ta cũng không đảm đương nổi tiền bối người gọi như vậy.” Khúc Khôn xua xua tay nói.

Bạch Thần Tinh vô cùng xấu hổ: “Nhạc phụ, xin ngài bớt giận, đừng tức giận...”

“Lời ta nói vừa rồi cũng không phải là lời nói khi tức giận, ta rất nghiêm túc. Người vừa đi một cái liền mười mấy năm, ngay cả cái mặt cũng không lộ, dù cho Tâm Dương tỉnh lại, cũng chưa chắc nguyện ý ở với người.” Khúc Khôn châm chọc.

Bạch Thần Tinh biết vâng lời: “Đều là lỗi của ta.”

“Đương nhiên là lỗi của người, không phải là lỗi của người thì chẳng lẽ là lỗi của ta sao?” Khúc Khôn hừ lạnh.

Bạch Thần Tinh: “...”

“Nghe nói, Bạch gia các người nhân tài xuất hiện lớp lớp?Đúng là lời đồn không thể coi là thật! Ta thiếu chút nữa đã đánh chon người Bạch gia các người tàn phế,mấy tên lúc trước đối phó với Diên Tinh hã cũng không phải thứ gì giỏi.” Khúc Khôn nói.

Bạch Thần Tinh siết nắm tay, xấu hổ nói: “Ta đã ra lệnh cho bọn họ một chút giáo huấn.”

Khúc Khôn quay mặt đi, tức giận nói: “Thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Mộ Thần cúi đầu nhìn trộm Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh ở trước mặt mình thì bộ dạng như Thiên Vương lão tử, ở trước mặt Khúc Khôn thì lại như một con chuột bị con mèo dọa sợ, quả là thế sự đổi thay!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

315. Chương 315

Khúc Khôn oán hận trừng mắt nhìn Bạch Thần Tinh đang trầm mặc một bên không lên tiếng, cũng không để ý tới Bạch Thần Tinh nữa mà di chuyển ánh mắt về phía Mộ Thần: “Nghe nói người đã là luyện được sư bát cấp cấp thấp?”

Nghe Khúc Khôn nhắc tới mình, Mộ Thần vội đứng lên, gật đầu nói: “Đúng vậy ạ!”

“Phản Linh Đan là phương thuốc bát cấp cao cấp, người mau nghĩ biện pháp tăng trình độ luyện đan lên đi! Cứ chậm chậm chậm chậm như thế, người muốn chờ đến khi nào đây?” Khúc Khôn nói.

Sắc mặt Mộ Thần hơi cứng ngắc một chút, cung kính nói: “Vâng.”

Hắn cũng rất muốn luyện đan thuật tăng lên, nhưng mà không có truyền thừa thì hắn cũng không có biện pháp nào khác!

Khúc Khôn và Diệp Thạch ngược lại lạc quan như nhau, cho rằng hắn hẳn là không bao lâu nữa sẽ thành luyện được sư bát cấp cao cấp, thật không hổ là gia tôn, nhất mạch cùng thừa.

“Mộ Thần vẫn luôn rất cố gắng.” Diệp Thạch vội nói.

Khúc Khôn nhìn Mộ Thần, nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Ta biết là đang làm khó người, nhưng mà bây giờ trừ người ra, cũng không có người

nào có thể trông cậy được.”

Mộ Thần vội nói: “Ông ngoại, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó.”

Khúc Khôn lấy ra một thứ giống như xúc xắc, giao cho Mộ Thần.

“Đây là do tổ thượng của Khúc gia lưu lại, người xem có thể dùng được không.”

“Cái gì vậy ạ?” Diệp Thạch hỏi.

Khúc Khôn nhíu mày nói: “Là một khối bản đồ tàn phiến, mặt trên hình như có một chữ ‘Đan’, ta nghĩ có khả năng sẽ hữu dụng với người.”

“Ông ngoại, thứ này từ đâu tới vậy?” Diệp Thạch vô cùng tò mò hỏi.

“Là trưởng bối trong tộc lưu lại, bộ tộc này của chúng ta là Linh Tộc, mười mấy vạn năm, Linh Tộc gặp tai ương ngập đầu, dòng chính Linh Tộc ẩn nấp đứng lên, chặt đứt quan hệ với cao tầng, vì bảo mệnh mà tiền bối bắt buộc phải ra nước ngoài.”

Diệp Thạch nghe Khúc Khôn nói, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần cổ quái, hẳn vẫn cảm thấy Linh Tộc là người một nhà, nhưng từ việc Linh Tộc rời bỏ bộ tộc, xem ra Linh Tộc cũng không có tốt hơn chỗ nào.

Chỉ là, kỳ thật tráng sĩ tiền bối Linh Tộc quyết định cắt cổ tay cũng không sai.

Dưới loại tình huống này, thí tốt giữ xe thì tốt hơn nhiều, Diệp Thạch có thể lý giải, nhưng mà không phải là không có khúc mắc.

Sắc mặt Mộ Thần rất bình tĩnh, trên đời này không có người tốt tuyệt đối, cũng không có người xấu tuyệt đối, chỉ có lợi ích tuyệt đối.

Chỉ cần trạng thái đối địch giữa Linh Tộc và Mệnh Tộc không thay đổi thì Linh Tộc tạm thời vẫn có thể tín nhiệm.

Bạch Thần Tinh nhìn đồ vật mà Khúc Khôn lấy ra, “Thứ này...”

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Phụ thân, làm sao vậy?”

Bạch Thần Tinh nói: “Thứ này hình như là một mảnh nhỏ bản đồ di tích của Đan điện.”

Diệp Thạch hỏi Bạch Thần Tinh: “Có ích lợi gì sao ạ?”

“Có. Truyền thuyết nói, bản đồ trong Đan điện, mỗi mảnh có thể đưa năm người vào di tích.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần hí mắt, “Một mảnh nhỏ của bản đồ cũng có thể gây ra tranh chấp?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đan tháp có hai mảnh, Đan Cốc có một mảnh, Đan Khí Các có một mảnh, vẫn luôn thiếu một mảnh, các thế lực lớn luôn luôn tìm kiếm, không nghĩ tới...” Không nghĩ tới một mảnh cuối cùng lại ở trên tay Khúc Khôn.

Mộ Thần nhìn Khúc Khôn, thầm nghĩ tổ tiên của Diệp Thạch hẳn là cũng không phải người thường.

“Mười mấy vạn năm qua vẫn luôn có người đi tìm mảnh nhỏ của bản đồ này, Đan tháp, Đan cốc, Đan Khí Các đều vì muốn mảnh nhỏ bản đồ này mà treo giải thưởng kếch xù.” Bạch Thần Tinh nói.

Khúc Khôn cười cười, “Mười mấy vạn năm, những truyền thuyết mà tổ tiên lưu truyền đó tới nay, thật ra truyền đến thời đại của chúng ta bây giờ cũng có rất ít người tin tưởng, nếu không, thời gian mang thai của song nhi trong tộc và người thường không giống nhau, tộc nhân đều sẽ không

cảm thấy bản thân đặc biệt. Mảnh nhỏ bản đồ này, bởi vì không trọn vẹn và không được đầy đủ nên bị rất nhiều tộc nhân cho là rác rưởi vô dụng.”

Tổ tiên sinh sản sinh lợi ở bên ngoài, mà ở nước ngoài linh khí loãng, xuất hiện một võ hoàng cũng đã khó, thế nhưng trong tộc lại có võ tông, võ thánh, quả thực giống như một giấc mộng hoang đường.

Diệp Thạch hỏi Khúc Khôn: “Ông ngoại, làm sao người biết thứ này hữu dụng?”

“Ta cũng không chắc chắn. Nhưng lúc mẫu phụ người còn bé chọn đồ vật đoán tương lai, trưởng bối trong tộc đưa rất nhiều đồ tốt đến cho y cầm, thế mà mẫu phụ người lại chọn mảnh nhỏ bản đồ này, sau đó trưởng bối trong tộc nói thứ này có duyên với mẫu phụ người. Bởi vì lúc đó y còn nhỏ nên đưa ta giữ gìn.” Khúc Khôn nói.

Diệp Thạch: “...” Ánh mắt của mẫu phụ thật tốt!

... ..

Bạch Thừa Phong tìm được Bạch Thần Tinh, vui sướng nói: “Thập Ngũ đệ, nghe nói nhạc phụ người đến?”

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, cười khổ: “Đúng vậy.”

Bạch Thừa Phong vuốt cằm, thần tình hứng thú nói: “Nghe nói nhạc phụ của người còn lợi hại hơn cả Diên Tinh? Lấy một địch năm, vậy mà không hề xuống thế thượng phong!”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ thở dài, người của Bạch gia rất bừa bãi, cứ không biết thu liễm như vậy thì thế nào cũng đại họa lâm đầu.

“Ta còn nghe hình như nhạc phụ người còn mắng người cầu huyết.”
Bạch Thừa Phong tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Bạch Thần Tinh tức giận nhìn Bạch Thừa Phong, xác nhận Bạch Thừa Phong là tới bỏ đá xuống giếng, hóng truyện cười.

“Người vừa mới thăng cấp võ tôn, không cần tìm thời gian để củng cố tu vi sao?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Bạch Thừa Phong đắc ý dào dạt: “Thập Ngũ đệ, người còn không biết ta sao? Ta đây chính là thiên tài, tuy rằng ta chỉ mới thăng cấp võ tôn, nhưng thực lực của ta so với võ tôn nhất tinh phổ thông còn cao hơn một chút. Thập Ngũ đệ, người chọn ta và người cùng tiến vào bí cảnh thì đích xác là một sự lựa chọn sáng suốt!”

Bạch Thần Tinh tức giận nói: “Đừng nói nữa, ta nghe nói một khoảng thời gian trước, người mới thăng cấp võ tôn đã bị Diên Tinh đánh cho mặt mũi bầm dập, người không hổ thẹn thì ta cũng sẽ hổ thẹn thay người.”

Bạch Thừa Phong vô cùng xấu hổ cười cười, nói: “Làm sao người làm bác như ta có thể so đo với Diên Tinh cơ chứ!”

Bạch Thần Tinh cười nhạo một tiếng: “Người đã dốc hết toàn lực mà cũng không phải đối thủ của Diên Tinh, còn chưa nói tới Diên Tinh còn có đòn sát thủ chưa triển ra, nếu không người chắc chắn không thể tránh nổi...”

Bạch Thừa Phong mỉm cười cứng ngắc: “Ta nào có yếu như vậy!”

Bạch Thừa Phong ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng có chút lạnh, Bạch Diên Tinh vẫn còn có truyền thừa của tổ tông, nếu như điều động Nguyên Thủy Trần Văn, hẳn quả thật không phải là đối thủ.

Bạch Thần Tinh khoanh tay, trong mắt hiện lên vài phần khinh thường.

Bạch Thừa Phong âm thầm nghĩ, người ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, nhưng ở trước mặt Khúc Khôn thì giống y như tôn tử của người thôi.

... ..

“Ông nội, người tìm ta?” Cảnh Minh sai bước đi vào biệt viện của Cảnh Lập Phong.

Cảnh Lập Phong gật đầu: “Đúng vậy. Bạch gia truyền tới tin tức, đã tìm thấy di chỉ cuối cùng của Đan điện ở đó.”

Cảnh Minh tràn đầy kinh ngạc: “Sao lại thế? Lâu như vậy mà một chút tin tức cũng không có, sao đột nhiên lại tìm được?”

“Căn cứ vào sách cổ ghi lại, lúc ấy mảnh nhỏ của bản đồ có khả năng đã nằm trong tay một chi thứ của Linh Tộc. Lúc trước Linh Tộc chính trực thời buổi rối loạn, người kia lập tức biến mất vô tung vô ảnh, các thế lực lớn truy tìm lâu ngày cũng không tìm thấy dấu vết gì để lại.”

“Vật kia sao giờ lại tới được trong tay của Bạch Thần Tinh? Là Linh Tộc lấy ra?” Cảnh Minh hỏi.

Cảnh Lập Phong lắc lắc đầu: “Hẳn không phải là Linh Tộc. Một cái mảnh nhỏ có thể mang năm cái người đi vào, có thể năm người mà Bạch Thần Tinh muốn đưa vào là hãn, Mộ Thần, Bạch Diên Tinh, Khúc Khôn và Bạch Thừa Phong. Tuy nói Bạch Diên Tinh và Khúc Khôn đều là tộc nhân Linh Tộc, nhưng mà không phải Linh Tộc chính thống, nếu đồ vật nằm trong tay tộc nhân Linh Tộc, người muốn vào di tích bên Bạch gia kia, tuyệt đối không chỉ có vài người.”

Cảnh Minh nhíu mày nói: “Mộ Thần và Bạch Thần Tinh thì không tính, nhưng Khúc Khôn và Bạch Diên Tinh kia thì đều là võ tông, vào trong chỉ sợ cũng không giúp được gì.”

“Người Bạch gia đi vào càng yếu thì càng có lợi cho chúng ta, nếu người Bạch gia tiến vào là võ thánh, chúng ta còn có thể làm được gì đây.” Cảnh Lập Phong nói.

Cảnh Minh gật gật đầu: “Nói cũng phải, ta nghe nói nhạc phụ của Bạch Thần Tinh đã đánh nhau với người của Bạch gia?”

Cảnh Lập Phong gật đầu trả lời: “Ừ. Nghe nói Khúc Khôn có thành kiến rất lớn với Bạch Thần Tinh.”

Chỉ là điều này cũng khó trách, năm đó Bạch Thần Tinh bởi vì hiếu lắm mà hơn mười năm không hề nhìn mặt Khúc Tâm Dương. Tuy nói Bạch Thần Tinh như vậy là bởi vì Khúc Tâm Dương theo người khác, nhưng mà trong lòng Khúc Khôn, sợ sẽ trở thành Bạch Thần Tinh bỏ rơi Khúc Tâm Dương.

Bạch Thần Tinh cũng thật là, chỉ vì một cái hiếu lắm mà náo loạn thành như vậy.

“Quan hệ của Đan tháp và Bạch gia bây giờ thực vi diệu, lần này nếu mở Đan điện ra, hai phe khả năng sẽ nảy sinh xung đột.”

Cảnh Minh không để bụng mà cười: “Đánh nhau càng tốt, trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi. Bạch Thần Tinh cũng đủ kỳ quái, tộc nhân Linh Tộc, một người cũng không mời.”

Cảnh Lập Phong cười: “Linh Tộc cũng chưa chắc là người tốt.”

... ..

“Bạch gia đúng là quá đáng!” Khúc Tuyên hơi phẫn nộ, nói.

Khúc Linh Vũ mặt âm trầm, “Đúng thế! Năm cái danh ngạch, thế mà một cái cũng không phân cho người của Linh tộc chúng ta. Bạch Thần

Tinh, Mộ Thần, Bạch Thừa Phong còn chưa tính, Bạch Diên Tinh và Khúc Khôn vì cái gì mà lại muốn chiếm hai cái danh ngạch?”

Khúc Thanh Âm thản nhiên nói: “Bạch Diên Tinh và Khúc Khôn cũng là Linh Tộc, một là nhi tử của Bạch Thần Tinh, một là nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh chiếu cố một ít, cũng không phải kỳ lạ.” “Chỉ là hai chi thứ mà thôi!” Khúc Tuyền nói.

Chủng tộc Linh Tộc này vô cùng coi trọng huyết mạch, dòng chính Linh Tộc và chi thứ có đối đãi phân biệt.

Linh Tộc có dụng cụ chuyên môn để kiểm tra đo lường độ tinh thuần của Thần Huyết của dòng chính Linh Tộc, người có độ giống và Thần Huyết càng thuần khiết thì tư chất càng xuất sắc. Khúc Tuyền, Khúc Linh Vũ, Khúc Thanh Âm đều có độ tinh thuần rất cao, ở bên trong Linh tộc cũng có nhiều người sùng bái.

Dòng chính Linh tộc trời sinh có cảm giác về sự ưu việt, đối với chi thứ cũng nhìn không thuận mắt.

“Đủ rồi, nói như thế nào đối phương cũng đều là tộc nhân Linh Tộc, có thể tính là người một nhà.” Khúc Thanh Âm tức giận nói.

Nội tình của Bạch gia không hề kém hơn Linh Tộc, Bạch Thần Tinh thăng cấp võ thánh, tiền đồ càng không thể đếm, đám người Khúc Tuyền bị người trong tộc dạy hư, tự cao tự đại.

Nhưng mà, một cái danh ngạch mà Bạch Thần Tinh cũng không chia cho một người trong Linh Tộc, quả thực có chút quá phận.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

316. Chương 316

“Thạch Đầu, người có phát hiện ông ngoại người có gì không thích hợp không?” Mộ Thần hỏi nhỏ Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, không hiểu: “Phát hiện cái gì? Ông ngoại có chỗ nào lạ sao?”

“Ông ngoại người dịch dung.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt, “A!” một tiếng, “Người nói, đây không phải là ông ngoại? Điều đó không có khả năng!”

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Ta cũng không nói đây không phải là ông ngoại, ta chỉ là nói ông ngoại dịch dung. Trên thực tế, trước kia ông ngoại đã dịch dung, bắt đầu từ lần đầu tiên chúng ta và ông ngoại gặp mặt, ông ngoại dùng chính là gương mặt giả.”

Ngay từ đầu Khúc Khôn xuất hiện, Mộ Thần cũng không ý thức được có gì không thích hợp, nhưng theo thực lực tăng lên, Mộ Thần sắc bén cảm giác được không ổn, nhưng cũng không nói gì.

Diệp Thạch mở to mắt, không hiểu: “Vì sao chứ?”

Mộ Thần lắc đầu: “Ta cũng không biết. Có lẽ ông ngoại có điều gì khó nói.”

Một trận nguyên khí dao động truyền tới, đôi mắt Diệp Thạch xẹt nhanh vài phần ưu buồn, “Là khí tức của ông ngoại, ông ngoại lại cùng người ta đánh nhau.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng vọt tới.

Lúc Khúc Khôn và Khúc Tuyền giao chiến với nhau, Diệp Thạch cùng Mộ Thần đã đuổi tới.

Bỗng dưng hai người thấy được một thiếu niên mặt trẻ con đang cùng Khúc Tuyền giao chiến, thiếu niên mặt trẻ con có thân hình vô cùng tương tự Khúc Khôn.

“Đó là ông ngoại sao?” Diệp Thạch có chút mờ mịt.

Mộ Thần gật đầu, cũng tương tự có chút mờ mịt: “...Hắn là thế, ông ngoại cũng thật tuổi trẻ.” Tuy rằng gương mặt thay đổi một chút, thế nhưng khí tức lại giống nhau như đúc.

Trên thực tế, Khúc Khôn cũng không có dùng mặt nạ da người, hắn chỉ dùng một chút thuật dịch dung, làm cho mình có vẻ già nua mà thôi.

“Khúc Tuyền tiền bối, vì sao người lại ra tay với ông ngoại ta?” Nhìn thấy Khúc Khôn ở hạ phong, khuôn mặt Diệp Thạch âm trầm, chắn trước mặt Khúc Khôn, cản lại công kích của Khúc Tuyền.

Khúc Khôn tay nắm thanh kiếm, trên mặt hiện lên vài phần buồn bực, tức giận.

Mộ Thần sắc mặt cổ quái nhìn Khúc Khôn, nhìn thật trẻ! Không ngờ ông ngoại Diệp Thạch lại có một gương mặt trẻ con như thế.

Diệp Thạch gần đây ăn nhiều, má có chút phúng phính, nhìn có hơi non trẻ, nhưng khi Khúc Khôn cùng Diệp Thạch đứng chung một chỗ, thật sự không phân ra được ai lớn ai nhỏ.

Khúc Tuyền thân nhiên cười, thông dong nói: “Không có gì, ta chỉ là thấy ông ngoại người che dấu dung mạo, lo hấn bị đoạt thân, nhưng thoát nhìn ông ngoại người cũng không có dấu hiệu bị đoạt thân, nhưng không biết ông ngoại người vì sao lại muốn dịch dung.”

Khúc Khôn tức giận nói: “Ta thích dịch dung thì dịch dung, mắc mớ gì tới người? Người quản nhiều quá nhỉ.”

Khúc Tuyền nhú mày: “Người...” Linh Tộc chỉ thứ luôn luôn đối người dòng chính vô cùng lễ kính, Khúc Tuyền thân là dòng chính Linh Tộc tôn quý nhất, đối với Khúc Khôn kỳ thật có chút không để vào mắt, bị Khúc Khôn nói như thế, lúc này sắc mặt có chút không nhịn được.

Khúc Thanh Âm thả người bay tới, “Các người đang nháo cái gì?”

Nhìn thấy Khúc Thanh Âm, Khúc Tuyền có chút xấu hổ nói: “Ta chỉ là muốn hỏi Khúc Khôn một chút chuyện về vị chi thứ Khúc gia năm đó.”

Khúc Khôn hừ một tiếng, tức giận nói: “Đều đã nhiều năm như vậy, người có mệnh cớ nào thì cũng đã hóa thành tro bụi, hiện tại mới đến hỏi thăm, không thấy đã trễ rồi à.”

Khúc Khôn không có bao nhiêu hảo cảm đối với dòng chính Linh Tộc, năm đó dòng chính Linh Tộc cắt đứt liên hệ cùng chi thứ Linh Tộc, mặc kệ chi thứ Linh tộc tự thân tự diệt.

Sau khi một chi bọn họ đến nước ngoài thì sụp đổ, Khúc Khôn đối với Linh Tộc cũng không có bao nhiêu lòng trung thành.

Sắc mặt Khúc Tuyền đối đối, ánh mắt nhìn Khúc Khôn rất không tốt.

Ở trong mắt Khúc Tuyền, chi thứ chính là vì phục vụ dòng chính mà tồn tại, cho nên năm đó cái mảnh nhỏ bản đồ kia chi thứ Linh Tộc chiếm được vốn phải là thuộc về Linh Tộc, nhưng hiện tại lại bị Khúc Khôn đưa cho Bạch gia.

Khúc Thanh Âm nhìn Khúc Khôn, như có điều suy nghĩ mà nói: “Có thể sinh ra nhi tử như Khúc Tâm Dương, vậy tư chất huyết mạch của người hẳn là không thấp. Vẫn luôn nghe Diên Tinh nhắc tới ông ngoại, không nghĩ tới lại là một song nhi. Không biết Khúc Tâm Dương là người sinh hay là người tìm người sinh...”

Diệp Thạch: “...” Ông ngoại là song nhi!!!

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn là song nhi!!!

Ở thế giới này song nhi và nam tử bình thường không khác gì nhau, chỉ là trên người song nhi có một cỗ khí tức đặc biệt, khiến mọi người có thể tự nhiên phân chia.

Nhưng mà, cỗ khí tức này kỳ thật có thể dùng thủ đoạn đặc biệt che dấu.

Khúc Khôn vừa xuất hiện liền cho Mộ Thần một loại cảm giác cao không thể với tới, thực lực phi phàm, thế cho nên Mộ Thần căn bản không có hướng về phương diện kia mà nghĩ.

Khúc Khôn mím môi, không để ý tới Khúc Thanh Âm, quay đầu rời đi.

Khúc Tuyền nhìn bóng dáng Khúc Khôn, đang muốn tức giận, lại bị Khúc Thanh Âm ngăn cản.

Diệp Thạch sửng sốt một hồi, bước nhanh đuổi kịp Khúc Khôn, Bạch Thần Tinh vừa mới đuổi tới cũng đi theo.

Bạch Thần Tinh cũng đã sớm nhìn thấu gương mặt Khúc Khôn có vấn đề, nhưng Bạch Thần Tinh cảm thấy thân phận Khúc Khôn không thành vấn đề, cho rằng Khúc Khôn là bị kiêu như hủy dung, mới có thể che dấu dung mạo, thế nên cũng không nói gì.

Khúc Khôn nổi giận đùng đùng đi vào phòng nghỉ, Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn, mở to mắt nói: “Ông ngoại, ngài nhìn thật trẻ nha, so với ta còn trẻ hơn luôn.”

Khúc Khôn néo néo mặt, vô cùng buồn bực nói: “Gương mặt này không có chút khí thế nào, đi ra ngoài người ta đều coi ta như thái điều. Vốn là đã bắt đầu già đi một chút, nhưng mà sau khi thăng cấp võ tông, nó lại càng ngày càng...” Non mịn.

Mộ Thần: “...” Lúc trước Khúc Khôn giáo huấn Bạch Thần Tinh, Mộ Thần không có một chút cảm giác kỳ quái nào, nhưng mà nếu như Khúc Khôn để gương mặt này đi giáo huấn Bạch Thần Tinh, Mộ Thần chỉ cảm thấy khó có thể tưởng tượng.

“Ông ngoại, người kia nói, ngài là song nhi?” Diệp Thạch ấp úng hỏi.

Khúc Khôn có chút khó khăn gật đầu: “Ta đúng là song nhi.”

“Vậy ta đây là có một ông ngoại, hay là một bà ngoại?!” Diệp Thạch mê mang hỏi, hình như ông ngoại chưa từng đề cập tới một nửa của hắn, trong miệng mẫu phụ cũng chỉ có một phụ thân là Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhăn chặt mày, trầm ngâm hồi lâu, hít một hơi nói: “Mẫu phụ của người là ta sinh.”

Mộ Thần bưng chén nước trong tay, có loại cảm giác thác loạn. Khúc Tâm Dương là do Khúc Khôn sinh? Đây thật là một thế giới hoang đường!

Bạch Thần Tinh do dự một chút, nói: “VẬY một vị nhạc phụ khác của ta đâu ạ?” Bạch Thần Tinh thầm nghĩ, nếu một vị nhạc phụ khác tới đây, lại cũng bị người Bạch gia đánh một trận, lúc đó liền lớn chuyện rồi.

Khúc Khôn lắc lắc đầu: “Ta không biết hẳn là ai.”

Diệp Thạch không hiểu: “Ông ngoại không biết? Ngài sao lại không biết?”

Khúc Khôn cau mày, tức giận nói: “Ta không biết thật mà!”

Mộ Thần do dự một chút rồi hỏi: “...Trong chuyện này có phải có khúc chiết gì không ạ?”

Khúc Khôn cắn chặt răng, chậm rãi nói: “Lúc ta còn trẻ tuổi, ta đi du lịch chung quanh, trong lúc vô tình đạt được một khối ngọc giản truyền tống, truyền vào một cái bí cảnh.”

“Sau khi tiến vào bí cảnh, ta phát hiện trong bí cảnh không phải chỉ có một mình ta, mà có rất nhiều người trong bí cảnh là người Trung Châu, thực lực một người so với một người thì càng cường.”

“Lúc ấy ta chỉ là võ vương mà thôi, trong bí cảnh võ hoàng khắp nơi, võ vương lại càng không nói tới, vì đoạt cơ duyên, trong bí cảnh mỗi ngày chém giết không ngừng. Lúc trước với thực lực của ta, ở trong bí cảnh chỉ thuộc loại trang trí, mỗi ngày đều chỉ có thể cẩn thận làm việc, sau đấy, ta gặp phải một kẻ điên...” Trên gương mặt trẻ con non nớt của Khúc Khôn hiện lên vài phần buồn bực.

“Kẻ điên?” Diệp Thạch hỏi.

Khúc Khôn siết chặt tay, nói: “Hẳn trúng độc, tóc tai bù xù, thần chí thác loạn.”

Diệp Thạch cảm xúc phập phồng, ngẫm nghĩ một chút: “... Chẳng lẽ là xuân được?”

Khúc Khôn mân môi, một lúc lâu mới nói: “Hình như là độc của Ảo Mộng Xà.”

Diệp Thạch có chút hoang mang nhìn Khúc Khôn: “Đó là cái gì?”

Bạch Thần Tinh cúi đầu nói thầm trong lòng, “xuân được mạnh nhất”.

Khúc Khôn hít sâu một hơi, cắn giận nói: “Dù sao hãn thần chí không rõ, ta không cần thận đi ngang qua, bị hãn bắt lại, mà ta lại đánh không lại hãn...”

Diệp Thạch: “...” Thì ra mẫu phụ là có được như thế.

Mộ Thần: “...” Cuộc đời như một vụ hấp diêm, nếu không thể kháng cự thì ngoan ngoãn nằm im mà hưởng thụ đi, không ngờ lời này ở dị giới cũng thông dụng nha!

Bạch Thần Tinh: “...” Như vậy tính ra, một vị nhạc phụ khác của hãn rất có thể là người Trung Châu.

Khúc Khôn cắn chặt răng, không cam lòng mà nói: “Sau đó không bao lâu, ta đã bị truyền tống ra, nơi ta truyền tống ra là ở nước ngoài, hãn là những người đó bị truyền tống về lại Trung Châu.”

Bạch Thần Tinh: “...” Khúc Khôn thân ở nước ngoài, năm đó dù có muốn tìm người, thì cũng không có cái điều kiện kia.

Diệp Thạch và Mộ Thần hai mặt nhìn nhau, sắc mặt hai người đều có chút quỷ dị.

“Ông ngoại, một ông ngoại khác có diện mạo thế nào vậy?” Diệp Thạch tràn đầy tò mò hỏi.

Đột nhiên biết được trên thế giới này có khả năng còn có một người chí thân, tâm tình Diệp Thạch có chút cổ quái.

“Tên kia có bộ mặt thật sự rất dữ tợn, rất là đáng sợ, vô cùng thâm hiểm! May mà diện mạo mẫu phụ người không giống hẳn.” Khúc Khôn lòng còn sợ hãi mà nói.

Mộ Thần: “...” Trúng phải xuân dục mạnh nhất, biểu tình khẳng định vô cùng dữ tợn.

Diệp Thạch chớp chớp mắt: “Ông ngoại, ngài có đầu mối gì không?”

Khúc Khôn sắc mặt không tốt liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái: “Người hỏi làm gì? Muốn tìm hắn sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng phải tìm rồi nhìn một cái chứ!”

Khúc Khôn cắn chặt răng, có chút phiền táo nói: “Không cần. Lúc ấy thần chí hắn không rõ, có khả năng là không nhớ rõ chuyện đó, nói không chừng tên đó đã cưới vợ sinh tử, tìm gặp cũng là xấu hổ.”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

Bạch Thần Tinh do dự một chút rồi nói: “Cũng phải đi tìm một chút, đó dù sao cũng là...” Phụ thân của Tâm Dương! Nếu không biết thì thôi, đã biết rồi thì... Sẽ có người quản thúc Khúc Khôn một chút, để hắn không cần cả ngày hỏa khí vượng như vậy, bởi vì diện mạo Khúc Khôn thật sự không hợp với loại tính tình kia!

Diệp Thạch gật đầu thầm chấp nhận: “Đúng vậy. Đã vậy phụ thân còn mơ mơ hồ hồ, lỡ như ngày nào đó đánh vị ông ngoại kia tàn phế thì sao?”

Bạch Thần Tinh: “...” Không có trùng hợp như vậy chứ?

Mộ Thần: “...” Thật sự là không thể không đề phòng!

Khúc Khôn cắn chặt răng: “Nào có chuyện trùng hợp như vậy! Người suy nghĩ nhiều quá.”

Bạch Thần Tinh nhìn Khúc Khôn: “Bằng không thì chúng ta âm thầm tra thôi, coi như trong lòng biết là được.”

Khúc Khôn nhú mào, thở ra một hơi thỏa hiệp: “Được rồi.”

Khúc Khôn nhăn mặt, người kia dù sao cũng là nam nhân đầu tiên của hắn, cũng là một nam nhân duy nhất cho tới nay, nếu nói không có chút hiếu kỳ nào, đó là giả.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

317. Chương 317

“Năm đó bí cảnh mở ra là bao nhiêu năm trước?” Bạch Thần Tinh trầm ngâm hỏi.

“Ước chừng bốn mươi tám năm trước.” Khúc Khôn lười biếng nói.

“Nhạc phụ biết đó là bí cảnh nào không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Ta nghe người Trung Châu trong đó nói là Thiên Uyển Bí Cảnh.” Khúc Khôn nói.

Đồng tử Bạch Thần Tinh co lại. Trình độ trọng yếu của Thiên Uyển Bí Cảnh cùng cấp với Thiên Cơ Bí Cảnh, lúc trước người tiến vào Thiên Uyển Bí Cảnh thật sự có rất nhiều, những người đó thuộc những thế lực bất đồng, đều là nhân trung tuấn kiệt.

“Người kia lúc ấy là tu vi gì ạ?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Khúc Khôn lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ biết là mạnh hơn ta.”

Bạch Thần Tinh: “...” Cao thủ trong Thiên Uyển Bí Cảnh nhiều vô số kể, mà năm đó thực lực Khúc Khôn chỉ tại võ vương, có rất nhiều người mạnh hơn Khúc Khôn.

Nếu không có manh mối chính xác, vậy sẽ không dễ dàng tìm.

Khúc Khôn nhìn vẻ mặt khó xử của Bạch Thần Tinh, liền khoát tay áo, vân đạm phong khinh nói: “Tìm không thấy thì thôi, cũng không cần phải tìm đâu, chỉ là một tên hồn đản thôi mà. Nếu như thật bị người mơ hồ không cần thận đánh chết, thì liền không cần thận đánh chết đi, dù sao lúc trước ta vốn từng động tâm tư, muốn thừa dịp hăn ngủ mà làm thịt hăn.”

Bạch Thần Tinh: “...” Thật hung tàn.

Mộ Thần: “...” May mà Thạch Đầu thực ôn nhu, khác với Khúc Khôn.

Diệp Thạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Ông ngoại, vị ông ngoại kia thật sự rất xấu sao? Rất xấu cũng là một manh mối đó nha! Trung Châu nhiều soái ca, ít xấu.”

Khúc Khôn đen mặt, tức giận bảo: “Không nhớ rõ diện mạo thế nào, ánh mắt màu đỏ, trên mặt đầy là máu, căn bản không giống như con người, như là một con... dã thú ấy.”

“Trên mặt đầy máu? Hăn bị hủy dung?” Diệp Thạch hồ nghi.

Khúc Khôn lắc lắc đầu: “Không có, hăn là máu của người khác, còn có máu yêu thú. Bắn chết, còn thối nữa...”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...” Như vậy không dữ tợn mới là lạ.

Mộ Thần nhìn Khúc Khôn, âm thầm nghĩ, Khúc Khôn bị người ta ngủ, nhưng ngay cả người ngủ là ai, diện mạo thế nào cũng không biết, giờ hăn đã biết vì sao Thạch Đầu lại không đáng tin như vậy, này kỳ thật đều là học theo Khúc Khôn!

“Ông ngoại, ngài không còn mạnh mỗi khác sao?” Diệp Thạch nhú mày hỏi.

Khúc Khôn ngẩng đầu nói: “Trên tay của ta có chiếc nhẫn này.”

Đám Mộ Thần đồng thời nhìn qua chiếc nhẫn trên tay Khúc Khôn.

“Cái nhẫn này của ta thoát nhìn rất bình thường, nhưng không gian bên trong rất lớn, có thể chứa nổi cả một ngọn núi nhỏ...” Khúc Khôn dừng một chút, rồi nói: “Ta thừa dịp tên kia đang ngủ, từ trên tay hắn lấy xuống.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Ánh mắt Diệp Thạch lóe sáng: “Ông ngoại thật lợi hại!”

Khúc Khôn bĩu môi: “Có gì mà lợi hại, bên trong chỉ có mấy khối linh thạch, mấy bộ quần áo, ngay cả một tờ phù chú cũng không có, tên kia chắc chắn là một tên quỷ nghèo, vừa nghèo vừa bẩn.”

Diệp Thạch nhú mày, phì cười nói: “Nghèo như vậy, nếu tìm được, nói không chừng còn muốn kêu chúng ta tiếp tế đâu.”

Khúc Khôn gật đầu: “Phải đó!”

“Những bộ quần áo đó còn không ạ?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Khúc Khôn nhún vai: “Đã sớm đốt rụi. Ta lưu quần áo của hắn làm chi, đây là một mùi thối.”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Nhạc phụ đại nhân, có thể cho ta xem nhẫn của ngài không?” Bạch Thần Tinh hơi chần chờ, cẩn thận hỏi.

Khúc Khôn tùy ý gỡ xuống nhẫn không gian trên tay, ném cho Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhận lấy nhẫn không gian mà Khúc Khôn ném ra, nhìn nhìn, đôi mắt híp lại.

“Có đầu mỗi gì ạ?” Diệp Thạch bước tới hỏi.

Bạch Thần Tinh lắc đầu: “Chưa biết, chỉ sợ phải tới tìm giám định sư của Vãn Tiên Các để giám định một chút.”

Diệp Thạch nói: “Vãn Tiên Các sao? Ta từng tới đó.”

“Người từng tới đó? Người tới Vãn Tiên Các làm gì?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Ta hỏi về thân phận của ngài.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, “À” một tiếng. Năm đó Diệp Thạch tìm chính là giám định sư nhất cấp thấp nhất trong Vãn Tiên Các, người nọ nói cũng không kỹ càng tỉ mỉ, nếu như Diệp Thạch tìm cao cấp nhất, như vậy có lẽ lúc ấy hẳn đã thu được tin tức, cũng sẽ không nháo ra những chuyện sau đó. Đúng là ngàn vàng khó mua chữ ‘sớm biết rằng’!

Khúc Khôn chống cằm, như có điều suy nghĩ: “Việc này bỏ qua một bên trước, giờ chúng ta nói về vụ bí cảnh Đan Điện đi, thực lực của ta quá kém, hay là ta...” Không đi.

Mộ Thần không cho là đúng: “Ông ngoại ngài đi đi, không sao, còn có mấy ngày nữa mà, đủ để thực lực ngài tăng lên tới trình độ võ tông cửu tinh. Mà thực lực ông ngoại còn hùng hậu, võ tôn tâm thường đều tuyệt không phải là đối thủ của ngài.”

Khúc Khôn bất đắc dĩ nói: “Người quá đề cao ta, ta làm gì lợi hại như vậy.”

Diệp Thạch khẽ đảo mắt: “Thật sự đó ông ngoại, không lừa ngài, ta đã từng giao thủ với võ tôn, thật sự không ra làm sao đâu.”

Mộ Thần nhượng mảy, Diệp Thạch đang nói tới Bạch Thừa Phong sao? Này đúng là không ra làm sao thật.

Mộ Thần mím môi, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn.

Tư chất của Khúc Khôn thật sự rất xuất chúng, dựa vào tài nguyên Bạch Thần Tinh lưu lại, rất dễ dàng sẽ thăng tới võ tông lục tinh.

Trong tay hắn còn có rất nhiều đan dược dùng để đề cao thực lực võ tông, để Khúc Khôn dùng đan dược, vào trong Linh Tháp tu luyện một đoạn thời gian, như thế thăng cấp võ tông cửu tinh cũng không phải việc gì khó.

Khúc Thanh Âm ra tay xem như cứu hắn một mạng, nhưng kỳ thật nếu ngày đó Khúc Thanh Âm không ra tay, Bạch gia cũng sẽ có người ra tay.

Trong khoảng thời gian này, đám người Khúc Tuyền nơi chốn lấy việc Khúc Thanh Âm cứu hắn một mạng mà bắt ép hắn, vì báo đáp ân cứu mạng của Khúc Thanh Âm, hắn đã chia không ít đan dược cho Linh Tộc, nhưng tộc nhân Linh Tộc lại không có một chút cảm kích.

Hắn hào phóng như vậy, tựa hồ lại dường điều miệng đám Khúc Tuyền.

Mộ Thần nhìn ra, Khúc Tuyền khá là khinh thường Diệp Thạch.

Có thể là bị nâng quá cao, cũng có thể là quá mức tự tin, đám người Khúc Tuyền thậm chí còn không che dấu vẻ khinh miệt đối với Diệp Thạch.

Kỳ thật có rất nhiều đại gia tộc đều như thế, thực lực chủ tộc hùng hậu, địa vị cao cả, chủ tộc cung cấp cho chi thứ sự che chở nhất định, mà chi thứ thì làm trâu làm ngựa cho chủ tộc, vì thế ở trong mắt đám người chủ tộc, những người thuộc chi thứ đều là râu ria, là tồn tại có thể có có thể không, năm đó Linh Tộc quyết định tráng sĩ đoạn cổ tay tựa hồ cũng chứng minh điểm này.

Đương nhiên, cũng không thể nói Linh Tộc thực hiện sai, dù sao một khi thế lực chi thứ phát triển an toàn, thì liền có khả năng phản phệ chủ tộc.

Bởi vậy mới nói, địa phương có người liền có phân tranh.

... ..

Bạch Thần Tinh cầm nhẫn, tiến vào Vãn Tiên Các, khác với đài ngộ khi đó của Diệp Thạch, Bạch Thần Tinh vừa tiến vào Vãn Tiên Các thì đã được đài ngộ cao nhất.

Vãn Tiên Các phái ra giám định sư cao cấp nhất ra mặt chiêu đãi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh ngồi trong phòng khách quý cao cấp nhất của Vãn Tiên Các, trình trọng đem chiếc nhẫn trên tay giao cho giám định sư.

Giám định sư có chút hồ nghi tiếp nhận chiếc nhẫn Bạch Thần Tinh đưa tới, cẩn thận kiểm tra một phen.

Cấp bậc của chiếc nhẫn chỉ ở ngũ cấp, nhẫn không gian ngũ cấp thật sự rất phổ thông, cho dù là nhẫn không gian thất cấp cũng chưa chắc nhập

vào trong mắt Bạch Thần Tinh, nhưng Bạch Thần Tinh lại vì một chiếc nhẫn như vậy mà tự mình ra mặt.

“Nhìn ra được cái gì không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Giám định sư dùng bạch quyền xoa xoa nhẫn, chậm rãi nói: “Tuy rằng nhẫn chỉ là ngũ cấp, nhưng không gian lại lớn hơn rất nhiều lần so với những chiếc nhẫn ngũ cấp bình thường, hẳn là bị vận dụng một chút thuật Gấp Không Gian.”

Nghe được giám định sư nói, đôi mắt Bạch Thần Tinh đột nhiên co lại.

Thuật Gấp Không Gian cũng như Luyện Trận Nhập Thể của Bạch gia, là độc môn thủ pháp của luyện khí thể gia Lăng gia.

Thủ pháp này chỉ có chỉ có dòng chính Lăng gia mới có thể học, thuật Gấp Không Gian yêu cầu cực cao đối với luyện khí sư, người nắm giữ nó cũng không nhiều.

Nếu nhẫn không gian vận dụng thuật Gấp Không Gian, vậy hẳn là xuất từ Lăng gia.

Có thể một vị nhạc phụ khác của hẳn là người Lăng gia, đương nhiên cũng có có thể là những người khác từng mua từ Lăng gia.

“Thuật Gấp Không Gian bình thường vận dụng trên nhẫn lục cấp, nhưng chiếc nhẫn không gian này mới chỉ ngũ cấp, lại vận dụng thủ pháp như vậy, đúng là có chút quỷ dị.” Giám định sư trầm ngâm nói.

Bạch Thần Tinh hí mắt, khó trách hẳn cảm thấy nhẫn có chút quỷ dị, thì ra là như vậy, nhẫn ngũ cấp lại dùng thuật Gấp Không Gian, rất đại tài tiểu dụng.

“Nếu ta không đoán sai, năm đó vị luyện khí sư này còn đang bị vây ở giai đoạn học thuật Gấp Không Gian.”

“Từ thời gian của chiếc nhẫn này mà xem, hẳn là nó được luyện chế ở khoảng năm mươi năm trước, vào khi ấy, thiên tài trong đồng lứa Lăng gia – Lăng Xuyên – đang bị vây ở cấp bậc võ hoàng cửu tinh, trình độ luyện khí sư lục cấp, chiếc nhẫn không gian này có tỷ lệ chín phần xuất từ tay Lăng Xuyên.”

Bạch Thần Tinh hí mắt, địa vị của Lăng Xuyên ở Lăng gia cũng tương đương với địa vị của hắn ở Bạch gia.

Lúc thanh danh của hắn bắt đầu nổi, Lăng Xuyên đã ở tu vi võ tôn, mấy năm này Lăng Xuyên vẫn luôn giấu tài, không biết tu vi đã đến trình độ gì rồi.

Bạch Thần Tinh hí mắt nghĩ, không đến mức trùng hợp như thế chứ? Năm đó ở trong Thiên Uyển Bí Cảnh, Lăng Xuyên chính là người thắng lớn nhất, nếu một vị nhạc phụ khác của mình thật sự là Lăng Xuyên, thế thì thật sự càng khó khăn hơn cả Khúc Khôn.

... ..

Diệp Thạch vuốt bụng hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, người nghĩ một ông ngoại khác của ta là ai?”

Mộ Thần cười nhìn Diệp Thạch: “Thạch Đầu ưu tú như thế, ông ngoại của người cũng nhất định là long phượng trong loài người.”

Diệp Thạch chống cằm, vô cùng hứng thú nói: “Người nghĩ ông ngoại có thích ông ngoại kia không?”

Mộ Thần: Khúc Khôn có thích một “dã thú” hay không á? Thích chứ, nhìn Khúc Khôn liền biết hắn chính là một người có khẩu vị nặng, nói

không chừng lại thích kiểu “kịch liệt” như vậy đâu.

“Hắn là thích, nếu không phải vậy, khi đó ông ngoại người hắn đã làm thịt người kia rồi ấy.” Dù Khúc Khôn lợi hại thì cũng chỉ là một song nhi, lại sinh ra Khúc Tâm Dương, không quản nói thế nào, một hồi xuân phong năm đó đều đã khiến hắn cùng với người họ sinh ra liên hệ không thể ngăn cách.

“Không biết ông ngoại cùng ông ngoại kia còn có duyên phận hay không nữa.” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần hí mắt, “Chuyện này thì khó nói.” Đều đã qua nhiều năm như vậy rồi, ai biết tình hình người kia bây giờ thế nào, là sống hay chết cũng không biết.

“Không biết hiện tại ông ngoại kia với ông ngoại ai mạnh ai yếu, ông ngoại nói, nếu như biết đó là ai thì sẽ tìm một cơ hội trù đầu đánh hắn một trận, đánh gãy cái chân thứ ba của hắn.” Diệp Thạch nóng lòng muốn thử nói.

Mộ Thần: “...” Đọc nhất song nhi tâm! Khúc Khôn thật nóng nảy.

“Hắn là nhạc phụ sẽ trở lại rồi, chờ nhạc phụ trở về là có tin tức thôi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Sao giờ phụ thân vẫn chưa trở về nữa?”

Mộ Thần nhìn vẻ mặt đầy bất quá của Diệp Thạch, không biết phải nói gì.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

318. Chương 318

Diệp Thạch nhìn thấy Bạch Thần Tinh, vội vàng tiến lên đón, ánh mắt sáng lên hỏi, “Phụ thân, ngài về rồi.”

Bạch Thần Tinh gật đầu, hỏi: “Ừ, nhạc phụ đâu?”

“Ông ngoại mới vừa dùng đan dược, đang ở trong Linh Tháp tu luyện, một hồi nữa sẽ ra.” Mộ Thần vội đáp.

“Phụ thân, chuyện nhẫn của ông ngoại có kết quả chưa?” Diệp Thạch không chờ đợi được mà hỏi.

Bạch Thần Tinh: “Có một chút manh mối, nhưng vẫn không thể xác định, manh mối quá ít.”

Đôi mắt Diệp Thạch lóe sáng, vô cùng hưng phấn hỏi: “Ý là, có đối tượng hoài nghi?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch tràn đầy tò mò: “Ai vậy ạ?”

Khúc Khôn luyện hóa đan dược hoàn tất, liền đi ra. Diệp Thạch đang sôi nổi bát quái cùng Bạch Thần Tinh, nhìn thấy Khúc Khôn xuất hiện, Diệp Thạch liền hoảng sợ.

“Các người đang nói chuyện gì thế?” Khúc Khôn lạnh lùng liếc mắt hỏi Bạch Thần Tinh.

Mộ Thần cúi đầu nghĩ: vẻ mặt cao ngạo như thế nếu để Khúc Khôn lúc trước bày ra, đó tất nhiên là vô cùng tự nhiên, khí thế bức người; nhưng nếu để một gương mặt trẻ con như bây giờ bày ra, nhìn thế nào cũng cảm thấy ngạo kiều. Khó trách Khúc Khôn lại muốn dịch dung. Khúc Khôn như bây giờ, thật sự là nhìn thế nào cũng khiến người ta muốn chà đạp một phen.

Khúc Khôn hung tợn trừng Mộ Thần, nóng nảy quát: “Cười cái gì mà cười! Có cái gì buồn cười hả?!”

“Ông ngoại, ta không có cười mà!” Mộ Thần vô tội nói.

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng: “Người cho rằng ta không biết người đang cười trộm trong lòng à.”

Mộ Thần: “...” Cười trộm cũng bị mắng.

Bạch Thần Tinh tràn đầy đồng tình nhìn Mộ Thần, sau đó lấy ra một bức họa, tất cung tất kính mà đưa tới trước mặt Khúc Khôn, “Nhạc phụ, ngài xem thử có ấn tượng với người này không?”

Diệp Thạch kinh hô một tiếng, “Oa...” Là một đại soái ca!

Khúc Khôn nhú mày, ánh mắt không tốt liếc Diệp Thạch, “Người là cái gì!” Khúc Khôn tiếp nhận bức họa nhìn nhìn, có chút phiền chán: “Đây là ai? Mặt nhìn đúng tiện, trông vô cùng thiếu đòn.”

Diệp Thạch: “...” Ánh mắt ông ngoại có vấn đề!

Mộ Thần: “...” Rõ ràng rất soái mà.

Bạch Thần Tinh xấu hổ cười: “Người này năm đó cũng từng tới bí cảnh, hẳn không gian có khả năng xuất từ trong tay hắn, ngài có một chút ấn tượng nào không?”

Khúc Khôn có chút phiền táo lắc lắc đầu: “Không có.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Ông ngoại, ngài nói vị ông ngoại kia lúc ấy cả người là huyết, cho nên dù cho có là người này, ngài cũng không nhận ra được nha!”

Khúc Khôn cắn chặt răng, nói: “VẬY KHỎI TRA ĐI.”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Phụ thân, người này hiện tại có thực lực gì vậy?” Diệp Thạch hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh cười khổ: “Hắn là luyện khí sư bát cấp, hơn hai mươi năm trước đã là võ tôn.”

Khúc Khôn vội vàng lắc lắc đầu: “Không phải hắn không phải hắn, khẳng định không phải! Cái tên bại hoại kia sao lại thành võ tôn được, ăn tiên dược cũng không có nhanh như vậy! Hắn thật sự là một nghèo hai trắng, cho dù mỗi ngày đập cứt chó cũng không có khả năng tăng nhanh như vậy!”

“Kỳ thật, người kia không nhất định là một quỷ nghèo, trên người hắn có thể có không biết bao nhiêu cái nhẫn không gian, cái nhẫn không gian mà nhạc phụ ngài lấy xuống hắn phải là dùng để che dấu tai mắt, còn nhẫn

không gian quan trọng thì có khả năng đã bị hãm giữ bên người rồi.” Bạch Thần Tinh suy tư rồi nói.

Trong mắt Khúc Khôn hiện lên vài phần kinh sợ, “Đúng rồi, ta sao lại không nghĩ tới chứ! Nhất định là như vậy!” Hãn nói mà, đồ vật trong cái nhẫn không gian kia cũng quá ít, nói như vậy, hãm-bị-lừa!

“Người Trung Châu các người đúng là gian trá.” Khúc Khôn tràn đầy ghét bỏ.

Bạch Thần Tinh: “...” Ở nước ngoài cũng có người gian trá cơ mà!

“Sớm biết thế, ta hãn nên lấy hết đồ của hãn!” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn thật hung tàn.

Khúc Khôn ghét bỏ nhìn Bạch Thần Tinh: “Người ta gian trá như vậy, sao ngươi lại hồ đồ như thế kia?”

Bạch Thần Tinh: “...”

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh: “Phụ thân, ngài thấy có bao nhiêu xác suất vị ông ngoại khác là người này?”

Bạch Thần Tinh cười khố: “Tỷ lệ hãn là không đặc biệt lớn.”

Chỉ bằng một cái nhẫn mà đã cho rằng vị kia của Khúc Khôn là người này, vậy cũng quá qua loa rồi. Dù sao, cái nhẫn không gian này rất có thể là do người khác mua từ Lăng Xuyên.

Thân phận Lăng Xuyên quá mức tôn quý, về thực lực thì nói không chừng không yếu hơn hãn, trước khi sự tình chưa có tra rõ ràng, bọn họ không thể lỗ mãng.

Diệp Thạch có chút buồn bực: “Nếu người kia là võ tôn, thế thì ta đánh không lại rồi.”

Mộ Thần có chút không hiểu hỏi Diệp Thạch: “Đánh không lại? Nhưng tại sao người lại phải đánh với hắn?”

“Ông ngoại nói, nếu như ông đánh không lại, để ta giúp đồng thời giáo huấn người kia một trận, đánh cho hắn nửa chết nửa sống mới thôi.” Diệp Thạch xoa xoa tay.

Mộ Thần: “...” Tại sao trước kia hắn không phát hiện, Khúc Khôn lại là một người như vậy?!

Khúc Khôn khụ hai tiếng, tức giận bảo: “Kêu người giữ bí mật, người nói nói một chút liền nói ra hết.”

Diệp Thạch sừng sốt che miệng: “A! Quên mất.”

Khúc Khôn tức giận: “Vừa gặp Mộ Thần một cái là người cái gì cũng quên.”

Mộ Thần cười cười: “Ông ngoại, Diệp Thạch có bảo bảo, gần đây trí nhớ không tốt, ngài đừng so đo với y.”

Khúc Khôn hừ lạnh: “Gần đây trí nhớ không tốt? Trí nhớ của nó đã không tốt từ lâu rồi.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

Mộ Thần cười, nhanh chóng dời qua đề tài khác: “Ông ngoại, hắn là ngài đã thăng cấp võ tông bát cấp rồi. Pháp khí của ngài có phải đã hơi không thuận tay? Không bằng đi đổi một thanh khác?”

Bạch Thần Tinh gật đầu, vội ân cần nói: “Đúng vậy đó nhạc phụ, pháp khí của ngài quả thật nên thay đổi.”

Pháp khí hiện giờ của Khúc Khôn chính là do Mạc Phong luyện chế, thanh pháp khí này ở nước ngoài tất nhiên là vạn kim khó cầu, nhưng ở Trung Châu thì lại có chút kém.

Diệp Thạch nghĩ nghĩ: “Ông ngoại, năm đó người kia dùng loại pháp khí gì?”

Khúc Khôn vô cùng ghét bỏ nói: “Hắn không có dùng pháp khí, nếu như hắn có pháp khí thì cũng đã sớm bị ta thuận tay lấy luôn rồi.”

“Người kia không có pháp khí?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Khúc Khôn gật đầu: “Đúng vậy!”

Diệp Thạch bĩu môi: “Sao lại nghèo đến vậy trời! Phụ thân, không phải ngài nói năm đó những người tiến vào bí cảnh đều là thanh niên tài giỏi của các thế lực lớn, là đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng sao?”

Bạch Thần Tinh nói: “Không có pháp khí cũng không đại biểu là nghèo, Lăng gia là luyện khí thế gia, nhưng những người có tư chất tốt nhất trong gia tộc này bình thường đều không sử dụng pháp khí.”

“Vì sao ạ?” Diệp Thạch không hiểu.

Bạch Thần Tinh liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái: “Bởi vì Lăng gia có một môn luyện khí thủ pháp, lấy người luyện khí. Đem người thành pháp khí phơi thaimà rèn luyện, bản nhân tu luyện giả đã chính là pháp khí lợi hại, thế nên tất nhiên không cần pháp khí.”

Diệp Thạch mở to mắt: “Đem tu luyện giả thành pháp khí mà rèn luyện, vậy phải luyện như thế nào? Ném người vào luyện khí rồi đến luyện

sao?”

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, nói: “Đơn giản thì chính là như vậy, nhưng cụ thể thì phức tạp hơn nhiều.”

“Sẽ không luyện chết đó chứ?” Diệp Thạch trừng to mắt.

“Luyện chết cũng có.” Bạch Thần Tinh bình thản nói.

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...” Luyện Trận Nhập Thể của Bạch gia không cần thận cũng sẽ chết, luyện thể pháp quyết của Lăng gia cũng không kém bao nhiêu, đây thật đúng là một thế giới hoang đường, vô số người đều hăm hở tiến về phía tử lộ.

Bạch Thần Tinh mím môi, vị kia của Khúc Khôn dù không phải là Lăng Xuyên, nhưng cũng có thể có quan hệ với Lăng Xuyên, thế nhưng thân phận của Lăng Xuyên lại không tầm thường, nếu tùy tiện đi tìm thì có chút không ổn.

Khúc Khôn có chút phiền chán nói: “Được rồi, được rồi, chuyện đã lâu như vậy rồi, các người không cần điều tra thêm đâu.”

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

Vấn Tiên Các.

Một thanh y nam tử nhìn bức hình nhân không gian, đôi mắt chợt co lại.

“Các chủ, ngài thấy có vấn đề gì sao?” Lão giả thay Bạch Thần Tinh giám định nhân không gian đứng ở trước mặt thanh y nam tử, hỏi.

“Đương nhiên là có vấn đề.” Thanh y nam tử nói.

“Mộtchiếcnhẫn phổ thônglạicó thểkhiến choBạch Thần Tinh tự mình ra tay,chiếcnhẫnnàynhất định có quan hệrất lớn vớiBạch Thần Tinh.” Các chủ Vấn Tiên Các ngưng trọng nói.

“Người đã nóichiếcnhẫn không gian nàyvận dụng thuật Gấp Không Gian,vậy nó còncókhả năng có quan hệ tớiLăng Xuyên.” Thanh y nam tử nói.

“Không cótrùng hợp như vậy chứ?” Lão giả nói.

“Khôngtrùng hợpnhư vậy? TrướcđóDiệp Thạch lấy ngọc bài thân phậncủaBạch Thần Tinh tới hỏi, nếunhưcác người coi trọnghơnmột ítthì có thểkhiến cho Bạch Thần Tinh thiếu Vấn Tiên Các chúng ta một cái nhân tìnrồi.” Thanh y nam tử tức giận nói.

Lão giả có chút xấu hổ cười: “Ngọc bài thân phậncủadòng chính Bạch gia đềuchế tácgiống nhau, lúc ấy người phía dưới cũng thật không ngờ vật kialàilàcủaBạch Thần Tinh, aimàbiết Bạch Thần Tinhlạicó mộtđứa conở nước ngoài chứ!”

Thanh y nam tử híp mắt nói: “Chuyến này,chúng ta cần nhất là phảithận trọng.”

“Các chủ nóiphải.” Lão giả vội vàng kính cẩn nghe theo.

“Người nóinămchiếc nhẫn kia luyện chấtlàở khoảngnăm mươi năm trước?” Thanh y nam tử trầm ngâm hỏi.

Lão giả gật đầu: “Đúng vậy.”

Thanh y nam tử híp mắt: “Ta nhớ rõ bốn mươi tám năm trước,lúcThiên Uyển Bí Cảnh mở ra, nghe nói Lăng Xuyên ở trongđóbi

người hãm hại, thiếu chút nữa nổ tan xác mà chết, sau khi đi ra, Lăng Xuyên đã từng điều tra mọi người trong bí cảnh, bởi vì năm đó người tiến vào bí cảnh...” Có rất nhiều người có thân phận quá mức tôn quý, trận điều tra này cuối cùng không thành.

“Năm đó, mọi người cho rằng Lăng Xuyên đang tìm người hãm hại hắn, trên thực tế, Lăng Xuyên lúc ấy đang tìm một song nhi.”

Lão giả có chút kinh ngạc: “Song nhi?”

Thanh y nam tử gật đầu: “Đúng vậy.” Vấn Tiên Các năm giữ rất nhiều cơ mật trong thiên hạ, hắn là một trong số người không nhiều lắm năm đó biết mục đích chân thật của Lăng Xuyên, “Lăng Xuyên ở trong bí cảnh trúng phải độc Tuyệt Mệnh Xà, hình như ngoài ý muốn được một song nhi giải độc.”

Lão giả nhíu mày: “Không thể nào! Độc Tuyệt Mệnh Xà dù giải được được tính, nhưng người trúng độc cùng song nhi kia đều hắn nên nổ tan xác mà chết. Có phải Lăng Xuyên trúng độc Áo Mệnh Xà không? Độc tính của độc Áo Mệnh Xà cùng độc Tuyệt Mệnh Xà rất tương tự.”

Thanh y nam tử lắc đầu: “Không phải, là độc Tuyệt Mệnh Xà, người hạ độc muốn mạng Lăng Xuyên.”

Lão giả nhíu mày, nói: “Vậy tại sao?...”

Thanh y nam tử nói: “Có thể là thể chất của song nhi kia tương đối đặc biệt, trung hòa với độc tính trên người Lăng Xuyên, khiến cho Lăng Xuyên chẳng những giải được độc, thậm chí còn đột phá cực hạn, thực lực đột nhiên tăng mạnh.”

“Năm đó, Lăng Xuyên từng thp điều tra, nhưng không thu hoạch được gì...” Thanh y nam tử nhẹ gõ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Thể chất Linh Tộc cũng rất đặc biệt, người đi điều tra một chút, chiếc nhẫn trên tay Bạch Thần Tinh là từ đâu tới.”

Lão giả vội vàng gật đầu: “Vâng, ta lập tức đi làm.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

319. Chương 319

Bạch Thần Tinh mang theo Khúc Khôn, Mộ Thần, Diệp Thạch tới Đình Khí Các, Đình Khí Các là một tiệm pháp khí cao cấp nhất ở Trung Châu, pháp khí cấp thấp nhất trong tiệm cũng là pháp khí lục cấp.

Trong Đình Khí Các có một quầy sáng, trên đó không ngừng thoáng hiện hình ảnh các loại pháp khí trong tiệm, bên cạnh hình ảnh còn có viết giới thiệu về pháp khí.

Trong tiệm có đủ loại pháp khí, tràn đầy màu sắc, khiến người ta không kịp nhìn.

Khúc Khôn đi dạo một vòng trong tiệm, sắc mặt không hề biến ảo.

“Ông ngoại thấy thế nào?” Diệp khôn tiến đến bên cạnh Khúc Khôn hỏi.

Khúc Khôn lắc lắc đầu, tức giận nói: “Không thể nào hết. Hắc điếm!” Mặc muốn chết! Tiến vào loại tiệm này, Khúc Khôn liền khắc sâu mình bạch cái gì gọi là ‘người nghèo’.

Tinh phẩm ở nước ngoài khó gặp, ở trong này lại chỉ như là hàng giá rẻ, nơi nơi đều đặt, đây chính là chênh lệch của Trung Châu với nước ngoài! Khó trách đám người Trung Châu khinh thường người nước ngoài, chênh lệch quá lớn cơ mà. Đi vào tiệm này xong, Khúc Khôn cảm thấy rõ ràng chính mình là một tên nhà quê.

Diệp Thạch không để bụng: “Ông ngoại không cần lo lắng, phụ thân có tiền, ngài để phụ thân mua là được.”

Khúc Khôn gật đầu: “Ừ, đúng rồi, trên mặt phụ thân người chính là viết: ‘Ta là dê béo mau tới chém ta đi’ cơ mà.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Bạch Thần Tinh một cái: “Ông ngoại không cần lo lắng, phụ thân rất lợi hại, người khác không dám chém hấn đâu. Ngài có nhìn trúng cái gì không?”

Khúc Khôn khoanh tay, vẻ mặt kiêu căng không ai bì nổi: “Không có, ta đây cái cấp bậc, pháp khí thất cấp đã không lọt mắt ta, pháp khí bát cấp thì coi như thông qua, nhưng mà ở đây chỉ có ba kiện pháp khí bát cấp, một kiện là cung, một kiện là phi châm, còn một kiện là giỏ hoa, cũng không thích hợp với ta.”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Ánh mắt ông ngoại thật tốt.” Diệp Thạch tràn đầy tán thưởng mà nói.

Mộ Thần cúi đầu nghĩ, một kiện cũng không nhìn chính là ‘ánh mắt tốt’? Từ khi nào ‘ánh mắt tốt’ được đánh giá thế này rồi?

Bạch Thần Tinh hỏi chủ tiệm: “Còn có pháp khí bát cấp nào khác không?”

Chưởng quầy liếc mắt nhìn Khúc Khôn một cái, thầm nghĩ, thực lực người này chỉ ở võ tông, nhưng khẩu khí lại thật sự rất lớn, pháp khí thất cấp cũng không nhìn vào mắt, còn không phải là pháp khí bát cấp thì không cần.

Cũng không biết Bạch Thần Tinh sống như thế nào, thế mà còn phụ họa với một võ tông.

“Pháp khí bát cấp trong tiệm chỉ có ba kiện này.” Chương quỳ có chút xấu hổ nói.

Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn, Khúc Khôn chấp tay sau lưng, vẻ mặt lười biếng.

“Nhạc phụ, ngài có muốn chọn những thứ khác không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Thà thiếu chứ không ầu, ta cũng không phải là người có thể chấp nhận dùng tạm.” Khúc Khôn không mẫn không nhạt nói.

“Thật xin lỗi, không biết các hạ yêu cầu thứ gì, tácó thể luyện cho người.” Một thanh âm ôn hòa bỗng truyền tới.

Người tới thanh âm trong trẻo, Mộ Thần lại vẫn là từ thanh âm bình thản này phả ra một cỗ khí phách.

Đám người Bạch Thần Tinh đồng thời nhìn qua môn khẩu.

Chương quỳ Đình Khí Các nhìn thấy người ngoài cửa, lập tức biến sắc. Chương quỳ lấy lại tinh thần, liền nhanh chóng chạy ra, hành lễ với người ngoài cửa. Lăng Xuyên phát phát tay, động tác chương quỳ dừng lại.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh không ngừng biến hóa, đối phương là một... võ thánh. Hắn chân trước vừa hoài nghi đến trên đầu Lăng Xuyên, chân sau Lăng Xuyên liền xuất hiện. Hay là, hắn suy đoán không sai?

Diệp Thạch có chút ngạc nhiên đánh giá người nọ, chân nhân càng soái hơn nha!

Diệp Thạch truyền âm hỏi Khúc Khôn: “Ông ngoại, là người này sao?”

Khúc Khôn nhú mày, có chút phiền chán truyền âm lại: “Không, lúc đó trên mặt tên kia đầy máu, cả trên tóc cũng đều là máu, vừa bắn vừa hôi, còn không bằng một tên khất cái, căn bản không thấy rõ diện mạo.”

Diệp Thạch có chút buồn bực truyền âm nói: “Ông ngoại, ngài hẳn nên giúp người đó tắm rửa... Hiện tại dù người đó đứng ở trước mặt ngài, ngài cũng không nhận ra được.”

Khúc Khôn liếc mắt xem thường: “Ta không làm thịt hăn đã coi như vận khí hăn tốt lắm rồi, còn muốn ta giúp hăn tắm rửa? Hăn đi mà nằm mộng xuân thu ấy! Nhận không ra thì không nhận, cũng không có gì tốt mà nhận.”

Khỏe miệng Lăng Xuyên cong lên thành một nụ cười sáng lạn. Trong lòng Bạch Thần Tinh nhất thời có loại cảm giác cổ quái. Lăng Xuyên lớn hơn Bạch Thần Tinh hai mươi tuổi. Ở Trung Châu, hơn hai mươi tuổi thật sự không coi là gì, thực lực hai người tương đương, địa vị trong gia tộc cũng tương đương, cũng coi như ngang hàng.

Bạch Thần Tinh nhú mày, nếu Khúc Khôn thật sự có quan hệ với Lăng Xuyên, vậy mình liền thấp hơn đồng lứa Lăng Xuyên.

Mộ Thần nhú mày, truyền âm nói với Diệp Thạch: “Không cần nói nữa.”

Diệp Thạch không hiểu truyền âm lại với Mộ Thần: “Vì sao vậy?”

“Không sao hết.” Mộ Thần cau mày.

Diệp Thạch cùng Khúc Khôn truyền âm có chút thô thiển, truyền âm này dấu diếm được người bình thường, nhưng lại không dấu diếm nổi nhân

vật cấp bậc võ thánh.

Diệp Thạch có chút ủy khuất đá đá chân Mộ Thần, nhưng cũng không có nói thêm.

Lăng Xuyên bước một bước tới trước mặt Khúc Khôn, Khúc Khôn không tự chủ được nhăn chặt mày.

Lăng Xuyên đứng quá gần, khí tức của đối phương trực tiếp phả lên trên mặt Khúc Khôn, khiến Khúc Khôn thập phần không thoải mái.

“Không biết người quen dùng loại pháp khí gì?” Lăng Xuyên khoanh tay, ái muội cười cười với Khúc Khôn.

Khúc Khôn siết chặt tay, bực mình ngẩng đầu tức giận nói: “Người là ai? Luyện khí thuật là trình độ gì?”

Bạch Thần Tinh: “...”

Mộ Thần: “...” Đã hiểu tại sao Thạch Đầu lại thiếu đòn như thế, thì ra đều là học từ Khúc Khôn! Di truyền quả nhiên cường đại.

Chương quỳ nhú mày, sắc mặt không tốt nhìn Khúc Khôn: “Vị này chính là Lăng gia...”

Lăng Xuyên giơ tay lên, dừng lại lời chương quỳ muốn nói kế tiếp. Hắn cười cười với Khúc Khôn, khiêm tốn mà nói: “Tại hạ sống uống mấy chục năm, luyện khí thuật có chút thô thiển, chỉ tại trình độ bát cấp hậu kỳ.”

Khúc Khôn hết sức xoi mói Lăng Xuyên, nói một câu thâm sâu: “Nếu người đã biết luyện khí thuật của mình thô thiển thì nên tìm một chỗ bế quan, dụng tâm nghiên cứu, sớm ngày thăng cấp luyện khí thuật tới cửu cấp, không cần tùy tiện đi ra ngoài lãng phí thời gian.”

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

Trong cửa hàng có vài khách nhân xem náo nhiệt, cả đám thần sắc cổ quái mà nhìn Khúc Khôn.

Chương quỳ bị lời Khúc Khôn nói lập tức ngậy ngấn cả người, qua nửa ngày mới phản ứng lại, không khỏi vừa sợ vừa giận nhìn Khúc Khôn.

Lăng Xuyên lạnh lạnh liếc mắt nhìn chương quỳ một cái, dừng lại chương quỳ đang muốn mở miệng quở trách.

Bạch Thần Tinh có chút xấu hổ đi lên nói: “Xin lỗi Lăng đạo hữu, nhạc phụ của ta tới từ nước ngoài, có rất nhiều chuyện không hiểu lắm...”

Lăng Xuyên cười: “Không sao, nhạc phụ người không nói sai, trình độ luyện khí của ta đích thật có chút thấp.”

Bạch Thần Tinh: “...” Lăng Xuyên thật sự là rất khiêm tốn, luyện được sư bát cấp hậu kỳ đã là luyện khí sư cấp cao nhất ở Trung Châu.

Lăng Xuyên hơi nhướng mày, trên thực tế, trình độ luyện khí của hắn đã tới cửu cấp, thế nhưng đối ngoại chỉ nói trình độ luyện chế ở bát cấp hậu kỳ.

Lăng Xuyên không nghĩ tới, luyện khí thuật bát cấp hậu kỳ mà đối phương còn không nhìn vào mắt, ánh mắt thật cao nha!

Khúc Khôn chấp tay sau lưng, trên mặt có vài phần nôn nóng.

“Chúng ta đi thôi.” Khúc Khôn nói với mấy người Diệp Thạch.

Lăng Xuyên ngăn ở trước mặt Khúc Khôn, lấy lòng cười: “Người còn chưa nói muốn dạng pháp khí nào đâu.”

Diệp Thạch nói: “Ông ngoại sử dụng kiếm.”

Lăng Xuyên đánh giá Diệp Thạch vài lần, từ trong nhần không gian lấy ra một thanh kiếm, giao cho Khúc Khôn: “Đây là Long Ảnh Kiếm, người chịu khó dùng một chút.”

Trong tiệm có không ít khách nhân nhìn thấy Lăng Xuyên lấy ra kiếm, mí mắt lập tức run rẩy. Long Ảnh Kiếm, bảo kiếm bát cấp thượng phẩm. Lăng Xuyên đây là đang làm gì?!

Khúc Khôn buồn bực nhìn Lăng Xuyên, không có tiếp.

Diệp Thạch ngược lại hỏi: “Cần bao nhiêu nguyên thạch?”

“Ông ngoại người thích là được, không cần nguyên thạch, coi như là ta tặng.” Lăng Xuyên không cần nghĩ ngợi liền nói.

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh: “...”

Diệp Thạch sáng mắt lên: “Như vậy sao chúng ta có thể nhận lấy.”

“Một chút tâm ý mà thôi.” Lăng Xuyên vẫn đạm phong khinh nói.

Diệp Thạch nhìn Lăng Xuyên, trên mặt hiện lên vài phần sùng bái.

Lăng Xuyên giao kiếm trên tay cho Diệp Thạch, Diệp Thạch bỗng cảm thấy một trận nhiệt huyết sôi trào.

Trong mắt Lăng Xuyên hiện lên tinh mang, tươi cười bên miệng càng thêm sáng lạn vài phần.

Bạch Thần Tinh hí mắt lạnh lùng nhìn Lăng Xuyên, Lăng Xuyên nhìn thoáng qua Bạch Thần Tinh, trong mắt nổi lên vài phần tà khí.

Bạch Thần Tinh siết chặt tay, không nói gì.

...

“Đa tạ tâm ý của Lăng tiên bối, chúng ta sẽ nhận, nhưng còn thỉnh tiên bối nhận lấy.” Mộ Thần lấy ra một bình đan đưa cho Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên cười cười, không cho là đúng: “Kiếm kia là ta đưa, sao có thể muốn lễ vật của các người.”

Mộ Thần nhú mày.

“Chúng ta đi thôi.” Khúc Khôn có chút không kiên nhẫn. Khúc Khôn nói xong, cũng không để ý tới mấy người, trực tiếp đi ra ngoài.

Mộ Thần cùng Bạch Thần Tinh liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt đều có chút vội vàng.

“Ta thật cảm đi đó nha.” Diệp Thạch suy nghĩ, thăm dò nói với Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên ôn hòa cười cười với Diệp Thạch: “Cảm đi, nếu muốn thứ khác cũng có thể nói với ta.”

“Lần sau rồi nói.” Diệp Thạch sung sướng cười, đuổi theo Khúc Khôn ra ngoài.

Bạch Thần Tinh cùng Mộ Thần bắt đầu đi, từ biệt Lăng Xuyên, liền đi ra ngoài.

Nhìn đám người Bạch Thần Tinh rời đi, trong tiệm cũng lập tức đi sạch.

“Xuyên đại nhân, sao ngài lại đột nhiên đến đây?” Chương quỳ thăm dò.

Lăng Xuyên thản nhiên nhìn chương quỳ, không nói gì.

Chương quỳ nhất thời có chút xấu hổ: “Xuyên đại nhân, cái người Khúc Khôn thật sự không thể tưởng tượng nổi, nghe nói hẳn vẫn luôn ở nước ngoài, gần đây mới đến Trung Châu, một chút quy củ cũng không hiểu.”

Đôi mắt Lăng Xuyên lạnh như băng nhìn chương quỳ: “Khúc Khôn là loại người nào, làm người có thể bình luận được sao?”

Chương quỳ: “...”

Lăng Xuyên nhìn theo bóng dáng Khúc Khôn, âm thầm nghĩ, người mà mình làm thế nào cũng tìm không thấy, làm thế nào cũng tìm không đúng, thì ra căn bản không phải là người Trung Châu.

Lăng Xuyên giơ tay lên, nhìn lòng bàn tay của chính mình, khoe miệng nổi lên nụ cười sáng lạn, vừa rồi lúc hẳn giao thanh kiếm cho Diệp Thạch, hẳn cảm nhận được khí tức huyết mạch tương liên, tuyệt đối không sai.

Trường bối trong tộc gần đây luôn ao ước Bạch gia vận khí tốt, nhiều thêm một Bạch Diên Tinh dòng chính, còn bắt được một thiên tài luyện được sư về Bạch gia.

Kỳ thật Bạch Diên Tinh là cháu của mình, thật muốn tính lên, Bạch Thần Tinh còn phải gọi hẳn một tiếng “nhạc phụ” đâu. Nhưng mà, hình như Khúc Khôn có thành kiến rất lớn với hẳn, muốn nhận về, chỉ sợ không dễ dàng.

Năm đó mình xuống tay với Khúc Khôn đúng là hơi ngoan độc.

Thế nhưng, lúc ấy mình bị trúng độc, căn bản là không có lý trí gì.

Lăng Xuyên nhớ rõ lúc ấy cả người mình như là bị hỏa thiêu, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chính là muốn đem mọi thứ trong ánh mắt xé thành mảnh nhỏ.

Khúc Khôn chính là khi đó xâm nhập vào tầm mắt của hắn, khuôn mặt bánh bao tròn tròn của đối phương ánh vào mi mắt, khiến cho dự vọng trong lòng hắn cường thịnh chưa từng có.

Lăng Xuyên nhớ rõ lúc trước Khúc Khôn từng vô cùng phản kháng, làm cho mình phải đánh một trận nhẹ mới hết phản kháng, đối phương luôn luôn khóc, khóc như muốn tắt thở vậy...

Nhớ tới chuyện này, trong lòng Lăng Xuyên liền có vài phần không được tự nhiên

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

320. Chương 320

Diệp Thạch đi không bao lâu, liền đuổi theo Khúc Khôn.

Khúc Khôn nhìn thanh kiếm trên tay Diệp Thạch, mí mắt nháy nháy, tràn đầy buồn bực nói: “Sao ngươi lại thu kiếm của người ta?”

“Hắn tự mình cho mà, không cần cũng uống.” Diệp Thạch bồi khuôn mặt tươi cười nói.

Trong lòng Khúc Khôn phiền muộn một trận, “Vô công không thụ lộc.”

“Nói như vậy cũng không sai, nhưng mà không phải ông ngoại luôn nhớ thương muốn lấy hết tài sản của tên hỗn đản nào đó sao? Bây giờ người ta tự mình đưa lên cửa, không phải là vừa lúc sao?” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Khúc Khôn: “...”

Bạch Thần Tinh cùng Mộ Thần cũng rất nhanh đuổi theo.

“Phụ thân, Mộ Thần, hai người cũng đi ra rồi.” Diệp Thạch nhìn hai người.

Bạch Thần Tinh nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Thạch, nhẹ hít một hơi, “Đi về trước rồi nói sau.”

Khúc Khôn trở lại Bạch gia, liền tức đến khó thở mà trốn vào trong Linh Tháp của Mộ Thần.

“Phụ thân, ngài tìm ta?” Diệp Thạch đưa đôi mắt nhìn Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh gật đầu, có chút ngưng trọng nói với Diệp Thạch: “Hôm nay lúc người kia giao thanh kiếm cho người, người có cảm giác gì không?”

“Cảm giác gì ạ? Là rất kích động! Hẳn tặng không đó! Lại còn là pháp khí bát cấp cao cấp! Thật hào phóng mà, đã lâu không có gặp được người hào phóng như vậy.” Diệp Thạch đắc chí nói.

Bạch Thần Tinh: “...”

Bạch Thần Tinh có chút bất đắc dĩ đỡ trán, phát động huyết mạch cảm ứng, Diệp Thạch nhất thời có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

“Có phải là loại cảm giác này không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Diệp Thạch có chút mờ mịt trừng mắt nhìn, lập tức gật gật đầu: “Có, chính là loại cảm giác này. Nhưng hình như không có kịch liệt như vậy.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Cái này thì đúng rồi. Khi đó hẳn phát động huyết mạch cảm ứng, ta là phụ thân người, quan hệ với người gần hơn, cảm giác cũng càng kịch liệt hơn.”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn: “Nói như vậy, người kia chính là cái tên áp ông ngoại, cũng chính là một ông ngoại khác?”

Bạch Thần Tinh chần chờ một chút: “Có loại khả năng này. Đường nhiên, cũng có khả năng người áp nhạc phụ là huyết mạch Lăng gia.” Việc này sự tình quan trọng, thật sự không thể qua loa.

Diệp Thạch vuốt cằm: “Phụ thân, cái người tên Lăng Xuyên kia có phải rất lợi hại hay không?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Hơn hai mươi năm trước Lăng Xuyên đã bắt đầu tiềm tu, mấy năm nay lời đồn về hắn có rất ít, ta vẫn luôn cho rằng hắn là một võ tôn, trên thực tế, hắn đã là võ thánh.” Giữa võ thánh cùng võ thánh có cảm ứng đặc biệt, nếu không phải là Bạch Thần Tinh thăng cấp võ thánh, căn bản sẽ không phát hiện Lăng Xuyên cũng là võ thánh.

Diệp Thạch: “...” Võ thánh? Từ khi nào mà võ thánh thành cái trắng rồi? Một người lại một người nhảy ra, cái trắng nhiều như vậy, vì sao y vẫn là võ tông?

“Ta cho rằng Trung Châu rất ít võ thánh.” Mộ Thần nhú mày nói.

Bạch Thần Tinh: “Không nhiều lắm, nhưng cũng không ít. Chỉ là đến cấp bậc võ thánh, thứ đáng để động tâm liền ít hơn, đại đa số người đều sẽ lựa chọn ẩn nấp.”

“Ông ngoại còn đang băn khoăn tìm ông ngoại kia báo thù rửa hận đâu, nếu ông ngoại kia là võ thánh, vậy thì không có cơ hội rồi.” Diệp Thạch suy tư rồi nói.

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh hỏi Mộ Thần: “Nhạc phụ đang ở đâu?”

“Tại trong Linh Tháp. Ông ngoại vừa tiến vào Linh Tháp liền ngủ, đại khái là gần đây quá mệt mỏi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch chớp mắt nói: “Ta cũng muốn tiến vào Linh Tháp.”

Mộ Thần gật đầu, “Được.” Sau đó thu Diệp Thạch vào Linh Tháp.

.....

Khúc Khôn nằm ở trong phòng nghỉ trong Linh Tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

Khúc Khôn mím môi, lâm vào giấc mơ.

Quái thú cả người đầy máu xâm nhập vào trong mộng Khúc Khôn. Quái thú thần sắc dữ tợn. Khúc Khôn mơ thấy quái thú đập xương cốt toàn thân hấn thành mảnh nhỏ, đột nhiên mặt quái thú biến thành gương mặt Lăng Xuyên, Khúc Khôn lập tức bị đẩy tỉnh lại.

Diệp Thạch ngồi bên cạnh Khúc Khôn, ánh mắt mở to.

Khúc Khôn nhìn thấy Diệp Thạch, chợt hoảng sợ, sau đó có chút buồn bực: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Ông ngoại, ngài vừa nãy luôn nói mơ ‘hồn đản, cút ngay’, ta cảm thấy không ổn, nên lại đây nhìn xem. Ông ngoại không sao chứ?” Diệp Thạch lo lắng hỏi Khúc Khôn.

Khúc Khôn hít sâu một hơi: “Ta không sao, ngươi không cần lo lắng.”

Diệp Thạch có chút không hiểu: “Ông ngoại, đến cùng thì năm đó đã xảy ra những gì?”

Khúc Khôn liếc mắt xem thường. Xảy ra chuyện gì á? Nói ngắn gọn chính là hấn bị cường gian, nếu như kể một cách phức tạp...

Lúc ấy hấn nghe được tiếng kêu rên thống khổ, như là tiếng kêu của dã thú lúc lâm vào tuyệt cảnh.

Hấn không nhịn được lòng hiếu kỳ, trộm đi nhìn thoáng qua, đã bị một người vừa bắn vừa thối với đôi mắt màu đỏ, hoặc cũng có thể nói là dã thú theo dõi.

Lúc ấy, hắc xoay người muốn chạy, người nọ lại lập tức chạy tới, chặn đường đi của hắc.

Hắc nóng nảy liền công kích đối phương, thực lực cách quá xa, hắc không sống nổi qua ba chiêu dưới tay đối phương.

Đối phương một quyền nện tới bụng hắc, khiến cho ngũ tạng lục phủ của hắc đều dời vị trí, hắc chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám.

Nhưng mà, hết thảy những này mới chỉ là sự bắt đầu của ác mộng.

đối phương điên cuồng đặt hắc dưới thân, không biết mệt mỏi làm hắc ba ngày. Trong ba ngày kia, Khúc Khôn vô số lần cảm thấy, có lẽ hắc sẽ cứ như vậy chết ở dưới thân một người nam nhân, chết không nhắm mắt.

Đoạn trải qua kia thật sự đáng sợ, Khúc Khôn mới bắt đầu căn bản không nguyện ý hồi tưởng.

Khi hắc tỉnh dậy, đối phương đã nhắm mắt lại. Tuy rằng gương mặt có chút mơ hồ, lại có thể nhìn ra là ngủ không tòi.

Lúc ấy Khúc Khôn đã nghĩ, phải đi qua làm thịt đối phương.

Thế nhưng nỗi sợ hãi đối với đối phương vẫn luôn quanh quẩn Khúc Khôn, Khúc Khôn không dám xuống tay, chỉ muốn nhanh chóng né tránh đối phương.

Nếu cứ như vậy mà đi thì không khỏi quá tiện nghi đối phương. Thế nên Khúc Khôn đánh bạo, trộm nhãn của đối phương.

Khúc Khôn tưởng rằng sự tình sẽ dừng lại ở đây, không nghĩ tới qua hơn một năm sau, Khúc Khôn lại phát hiện mình mang thai, oan nghiệt mà!

“Ông ngoại không sao chứ?” Diệp Thạch lo lắng hỏi.

Khúc Khôn lắc lắc đầu: “Ta không sao.”

Khúc Khôn ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Diệp Thạch, hỏi: “Người kia có tu vigi? Hai chúng ta liên thủ có đánh thắng được không?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: “Đánh không lại.”

Khúc Khôn nhú mày: “Không phải là người có thể đánh cả võ tôn sao?”

“Ta chỉ có thể đánh được võ tôn thái điều mới vừa thành võ tôn, võ tôn cao cấp thì chưa đối phó được.” Diệp Thạch vô tội nói. Nếu là võ tôn thì còn có thể liều mạng một chút, nhưng người kia căn bản không phải võ tôn!

Khúc Khôn nhú mày hỏi: “Vậy thêm Mộ Thần thì sao?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Vẫn là không được.”

“Mộ Thần thật vô dụng!” Khúc Khôn tức giận.

Diệp Thạch “... ”

“Ông ngoại, ngài xác định ông ngoại khác chính là người kia?” Diệp Thạch hỏi.

Khúc Khôn cắn răng nửa ngày, gật đầu: “Phải vậy.”

Tuy rằng lúc trước hẳn không thấy rõ diện mạo của người nọ, nhưng trực giác nói cho hẳn biết, đó chính là người này. Lăng Xuyên cho hẳn cảm giác giống lúc trước như đúc.

Cái tên này giống như một con dã thú muốn xé hẳn thành mảnh nhỏ, là một tên cầm thú nhân mô cầu dạng.

Khúc Khôn nhú mày nói: “Thật sự không được nữa thì tìm phụ thân người đánh hẳn một trận.”

Diệp Thạch trừng mắt nói: “Không tốt lắm thì phải.” Người kia coi như là nhạc phụ của phụ thân, lại nói, hai người đều là võ thánh, nếu đánh nhau, không biết là ai thua ai thắng.

.....

“Thập Ngũ đệ.” Bạch Thừa Phong kích động tìm Bạch Thần Tinh.

“Có việc?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Bạch Thừa Phong xoa tay nói: “Thời gian bắt đầu Đan Điện bí cảnh đã định ra, là vào năm ngày sau.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Tốt.”

Bạch Thừa Phong cười tủm tỉm nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Thập Ngũ đệ, ta nghe nói vận khí của ngươi rất tốt, vừa đi ra ngoài đã có người đưa một thanh pháp khí bát cấp hậu kỳ. Thanh pháp khí kia lại chính là xuất từ trong tay luyện khí sư bát cấp hậu kỳ Lăng Xuyên!”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ cười: “Không phải là cho ta, là cho nhạc phụ.”

Bạch Thừa Phong nhún vai, không cho là đúng: “Cho nhạc phụ ngươi? Hơn phân nửa là đưa cho ngươi rồi. Nếu không phải nhờ mặt mũi của Thập Ngũ đệ, Lăng Xuyên làm sao có thể tùy tay đưa trọng lễ như vậy!”

Bạch Thần Tinh híp mắt, sắc mặt âm trầm nói: “Không nên nói lung tung, ta không có mặt mũi lớn như vậy.”

Hắn vừa mới nhận được một ít tin tức về năm mươi năm trước trong Thiên Uyển Bí Cảnh.

Khúc Khôn nói, người nọ trúng xuân dược trong bí cảnh, thần chí không rõ. Hẳn lại vừa thu được tin tức, Lăng Xuyên ở trong bí cảnh vừa lúc bị người hãm hại mà trúng xuân dược.

Năm đó, độc mà Lăng Xuyên trúng chính là... độc Tuyệt Mộng Xà, độc này và độc Ảo Mộng Xà rất tương tự, nhưng lại không có thuốc nào chữa được. Thế nhưng, Lăng Xuyên lại ngoài ý muốn còn sống.

Huyết mạch Linh Tộc đặc biệt, hẳn là máu vừa vận có thể trung hoà độc tính.

Lại nhìn phản ứng của Lăng Xuyên, pháp khí bát cấp cao cấp lại tùy ý đưa, chuyện hẳn là một vị nhạc phụ khác của mình, sợ là tám chín phần mười.

Bạch Thần Tinh nhẹ vỗ vỗ cái trán, rất nhanh, trên đầu mình liền sắp nhiều thêm một tòa đại phạt. Mà Lăng Xuyên này sợ cũng không phải là người thiện lương gì, nhưng như vậy cũng không sao, tình trạng hiện giờ của Mộ Thần và Diệp Thạch cũng không quá tốt, nếu Lăng Xuyên có thể giúp một phen, vậy tình huống liền sẽ tốt hơn rất nhiều.

Bạch Thừa Phong đánh giá vẻ mặt Bạch Thần Tinh, thấy Bạch Thần Tinh không giống như làm bộ, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Lăng Xuyên không phải hướng về phía ngươi? Chẳng lẽ thật sự là hướng về phía nhạc phụ ngươi?” Bạch Thừa Phong có chút hồ nghi.

Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói: “Việc này ngươi đừng quản.”

Bạch Thừa Phong nhún vai: “Không quản thì không quản. Đúng rồi, Lăng Xuyên cũng sẽ đi Đan Điện bí cảnh đấy.”

Bạch Thần Tinh ngẩng đầu: “Hắn cũng đi?”

Bạch Thừa Phong gật đầu: “Đúng vậy. Hẳn hỏi Đan Cốc muốn một danh ngạch.”

Bạch Thần Tinh mím môi, hẳn vốn muốn chờ chuyện Đan Điện bí cảnh chấm dứt rồi đi xử lý chuyện Lăng Xuyên, nhưng không ngờ Lăng Xuyên cũng sẽ đi.

Bạch Thừa Phong nghiêng đầu, tràn đầy tò mò: “Thập Ngũ đệ, có phải là Lăng Xuyên coi trọng nhạc phụ người không?”

Bạch Thần Tinh nửa thật nửa giả nói: “Có khả năng.”

Bạch Thần Tinh hết sức bội phục: “Nhạc phụ người thật lợi hại! Cái gì gọi là bách luyện cường nhiều chỉ nhu, chính là tình huống này còn gì. Lăng Xuyên kia tu luyện Lăng gia thuật lấy thân luyện khí, nghe nói luyện mất thất tình lục dục, thành người sắt danh xứng với thực. Không nghĩ tới hẳn mới chỉ gặp nhạc phụ người lần đầu, lại đưa hậu lễ lớn như vậy.”

Bạch Thần Tinh cười cười, không nói gì.

Lúc trước hẳn đi điều tra người áp Khúc Khôn trong bí cảnh, không phải là muốn cùng đối phương xung đột, dù sao thì người nọ cũng là một phụ thân khác của Tâm Dương.

Nào biết, tra tiếp, vậy mà lại liên lụy tới Lăng Xuyên, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Căn cứ kết quả mà hẳn điều tra được, tựa hồ năm đó Lăng Xuyên cũng từng tra về Khúc Khôn. Lúc ấy thực lực Lăng Xuyên không bằng hiện tại, Khúc Khôn lại bị truyền tống về nước ngoài, thế nên Lăng Xuyên tất nhiên không thu hoạch được gì.

“Ta nghe nói nhạc phụ người đối với luyện khí thuật của Lăng Xuyên rất không đặt vào mắt?” Bạch Thừa Phong đầy vui sướng khi người gặp

họa mà cười: “Lăng Xuyên chắc là chưa từng nghĩ tới, luyện khí thuật của hắn sẽ bị một võ tông xem nhẹ.”

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ cười. Lăng Xuyên làm bộ làm tịch khiêm tốn, Khúc Khôn lại thật sự đánh rần tuyền cơn.

Nhớ tới sắc mặt Lăng Xuyên lúc ấy, Bạch Thần Tinh ngẫm vui vẻ trong lòng một trận.

.....

Trong Linh Tháp, Diệp Thạch nơm nớp lo sợ cầm thanh kiếm, hỏi Khúc Khôn: “Ông ngoại, ngài có muốn không?”

“Lấy chứ!” Khúc Khôn có chút nóng nảy đoạt lấy thanh kiếm trên tay Diệp Thạch.

Diệp Thạch cười cười với Khúc Khôn: “Ông ngoại, thanh kiếm này dùng rất tốt.”

Khúc Khôn tức giận hừ lạnh một tiếng, “Làm người thì ánh mắt phải cao một chút, không cần chịu một chút ơn huệ nhỏ của người khác liền bị người ta mua.”

Diệp Thạch gật gật đầu, ra vẻ thụ giáo mà “à” một tiếng.

Khúc Khôn cầm kiếm, lấy ra một viên ngọc thạch thật lớn, tước thành bộ dáng Lăng Xuyên, rồi sau đó, một kiếm xuyên tim!

“Này thì cái thứ vô liêm sỉ!” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Diệp Thạch: “... ”

Mộ Thần đi vào Linh Tháp, nhìn Khúc Khôn tức giận bừng bừng, lại nhìn nhìn pho tượng ngọc thạch bị một kiếm xuyên tim, trong lòng giật

mình, không biết vị ông ngoại kia rốt cuộc từng làm gì Khúc Khôn mà lại khiến Khúc Khôn hận thành như vậy.

Diệp Thạch vô tội trừng mắt nhìn: “Ông ngoại xin bớt giận.”

Khúc Khôn nhắc kiếm, chém pho tượng kia ra hơn một trăm khối.

Khúc Khôn nhìn pho tượng đã bị chém thành trăm khối, sung sướng cong khoe miệng: “Nhìn đồng này, khẩu khí trong lòng ta cuối cùng cũng thuận được chút.”

Diệp Thạch: “... ”

Mộ Thần: “... ”

Khúc Khôn híp mắt nói: “Chờ tới khi cũng chém chân nhân ra hơn trăm khối, khẩu khí trong lòng ta liền sẽ càng thuận.”

Diệp Thạch chần chờ một chút mới nói: “Ông ngoại, đó dù sao cũng là...” ông ngoại khác mà.

Khúc Khôn giơ kiếm lên, nói: “Ta đây trực tiếp chém cái chân thứ ba của hắn ra trăm khối!”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch cau mày nói: “Ông ngoại đánh không lại.”

Mộ Thần: “...” Còn không phải sao, lúc trước chính là bởi vì đánh không lại, mới bị áp đẩy thôi.

Khúc Khôn tức giận nhìn Diệp Thạch: “Ta biết đánh không lại, không cần nhắc nhở ta hoài.”

“Ta sợ ông ngoại xúc động, liền chịu thiệt.” Diệp Thạch vô tội nói.

Khúc Khôn tức giận trừng Diệp Thạch: “Ta là người dễ dàng chịu thiệt như vậy sao?”

Diệp Thạch vội lắc đầu: “Không giống, không giống. Sao ông ngoại có thể chịu thiệt được, ngài còn tự đứng kiếm được một thanh kiếm cơ mà.”

Khúc Khôn hung tợn: “Ta muốn tước hãn thành nhân côn!”

Khúc Khôn nguyên bản tưởng rằng qua nhiều năm như vậy, hận ý năm đó cũng nên tan thành mây khói rồi. Nhưng khi nhìn thấy Lăng Xuyên, Khúc Khôn mới biết được mình nghĩ quá đơn giản. Vừa thấy được người đó, ký ức ác mộng về ba ngày kia liền không khắc chế không nổi mà trời lên, suy nghĩ muốn bỏ đổi phương cũng khắc chế không được.

.....

Bạch Thần Tinh đi vào Linh Tháp. Khúc Khôn nhìn thấy Bạch Thần Tinh, nhất thời liền giận run cả người.

Khúc Khôn có chút xoi mói nhìn nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Bạch Thần Tinh xấu hổ cười: “Ta đến là muốn báo cho nhạc phụ ngài một tiếng, Lăng Xuyên cũng sẽ đi bí cảnh.”

Khúc Khôn tức khắc nổi giận đùng đùng: “Cố ý, cố ý! Hãn đây là thị uy với ta!”

Diệp Thạch chớp chớp mắt, nói: “Ông ngoại không cần nghĩ như vậy. Có lẽ ông ngoại kia là không yên lòng ngài thì sao.”

Khúc Khôn nhìn Bạch Thần Tinh: “Vào trong bí cảnh rồi, người tìm cơ hội nào đó đánh tên kia một trận, đánh gần chết là đủ rồi.”

Bạch Thần Tinh xấu hổ nói: “Ta không chắc là có thể trấn trụ hãn không...”

Khúc Khôn tức giận: “Người thật vô dụng!”

Bạch Thần Tinh cúi đầu nghĩ, tục ngữ nói đúng, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành. Vô luận là Khúc Khôn hay Lăng Xuyên thì đều là nhạc phụ của hãn. Hãn hiện tại nghe xong Khúc Khôn, ra tay với Lăng Xuyên, qua một thời gian ngắn, Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn lẫn tới một chỗ, hãn liền không đứng ở đâu được.

“Ông nội, nghe nói ông ngoại kia là võ thánh.” Diệp Thạch nói.

“Võ thánh? Vì sao một tên rác rưởi cũng có thể trở thành võ thánh? Võ thánh ở Trung Châu các người không đáng giá như vậy?” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ nói: “Lăng Xuyên là đệ nhất thiên tài trong mấy vạn năm nay, năm đó từng kinh diễm toàn bộ Trung Châu.”

Khúc Khôn liếc mắt xem thường đầy ghét bỏ: “Nghe nói người chính là đệ nhất thiên tài trong mấy vạn năm nay của Bạch gia? Người Trung Châu các người đúng là thích nói ngoa.”

Bạch Thần Tinh: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

321. Chương 321

Trong lương đình một toà biệt viện của Đĩnh khí các, hai nam tử khí thế bất phàm ngồi đối diện nhau.

“Thập Thất đệ, sao đệ lại tới đây?” Lăng Trầm hỏi.

Lăng Xuyên thản nhiên cười cười, “Đệ đi ngao du một chút, thấy Trung Châu gần đây, thật đúng là gió nổi mây phun. Nghe nói, hiện tại Bạch gia đang rất nổi danh.”

Lăng Trầm gật gật đầu, vô cùng cảm thán nói: “Đúng vậy! Gần đây Bạch gia đích xác là đã vượt qua được đại vận.” Nhưng mà, mọi việc có lợi có hại, Bạch gia đụng phải Mệnh tộc, cũng không rõ là phúc hay họa.

Lăng Trầm là quản sự của Lăng gia tại Bạch gia, thực lực cấp bậc võ tôn, là đường huynh của Lăng Xuyên.

“Thập Thất đệ, người vẫn còn tìm kiếm song nhi bên trong bí cảnh năm đó sao?” Lăng Trầm hỏi.

Lăng Xuyên thản nhiên gật gật đầu, “Đúng vậy!”

“Kỳ thật, đã nhiều năm như vậy, nếu có thể tìm được thì đã sớm tìm thấy rồi.” Lăng Trầm chần chờ một chút, cẩn thận nói: “Thập Thất đệ, có thể lúc ấy, đệ chỉ là nằm mơ mà thôi...”

Lăng Xuyên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Lăng Trầm: “Huynh nói đệ chỉ là đang nằm mơ thôi sao? Huynh nghĩ rằng đệ còn không phân biệt được giữa hư và thực ư?”

Lăng Trầm mỉm cười xấu hổ, “Không phải.”

Năm đó, Lăng Xuyên nói hẳn không cẩn thận đã cường bạo một song nhi bên trong bí cảnh, muốn chịu trách nhiệm với người ta, nhưng mà hẳn thậm chí còn không biết người nọ tên gọi là gì, dung mạo cũng không nhớ rõ.

Lăng Xuyên kiên trì, một người trưởng bối coi trọng Lăng Xuyên đã giúp hắn tra danh sách những người có trong bí cảnh năm đó, vậy mà lại phát hiện song nhi kia hoàn toàn không tồn tại.

Trong tộc sớm đã đồn đại rằng Lăng Xuyên gặp mộng xuân, nhưng mà Lăng Xuyên vẫn cứ cố chấp cho rằng đó đều là thực, mọi người trong tộc mặc dù vẫn hoài nghi trong lòng nhưng đều không nói ra trước mặt hắn.

“Đã nhiều năm như vậy, đệ vẫn không buông bỏ được sao?” Lăng Trầm hỏi.

Lăng Xuyên lạnh lùng nhìn Lăng Trầm, sắc mặt không tốt nói: “Huynh là đang muốn đệ phải quên đi ư?”

Lăng Trầm xấu hổ cười, cắn chặt răng, nói: “Nếu như đệ không buông bỏ được, vậy thì trước tiên cứ nạp thiếp đi đã. Thập Bát đệ đã có đến hơn mười người nhi tử, đến bây giờ đệ vẫn còn lẻ loi một bóng, đệ không thấy hâm mộ sao?”

Lăng Trầm nhìn sắc mặt Lăng Xuyên bỗng chốc tối lại, trong lòng bất lực kêu rên.

Trời ạ! Trưởng bối trong tộc sao lại chỉ định hăn đi khuyên nhủ Lăng Xuyên? Lăng Xuyên mà tức giận, làm sao hăn cản cho nổi?!

Lăng Xuyên lạnh lùng nhìn Lăng Trầm, bỗng nhiên cười cười, nói: “Thập Bát đệ có mười người nhi tử thì sao chứ, cũng không nhất định là sẽ có cháu.”

Lăng Trầm nhìn thấy sắc mặt Lăng Xuyên đột ngột chuyển biến, thầm thở phào một hơi. Thập Thất đệ, đệ cũng thật biết nói giỡn. “Đệ tưởng đệ chính là Bạch Thần Tinh sao? Người ta là có một người nhi tử, một tên song tể a...”

Lăng Xuyên hí mắt, hừ lạnh một tiếng, “Bạch Thần Tinh thì là cái gì? Không phải chỉ có nhiều hơn một người nhi tử và một cái song tể thôi sao?”

Chờ hăn đưa Khúc Khôn trở về, Bạch Thần Tinh sẽ phải tất cung tất kính gọi hăn một tiếng nhạc phụ!

“Thập Thất đệ, nghe nói đệ ở trong điểm của Lăng gia bị một song nhi hạ mặt mũi?” Lăng Trầm chuyển đề tài, hỏi.

Nhớ tới Khúc Khôn, Lăng Xuyên mỉm cười nói: “Đệ trình độ còn quá kém, không thể lọt vào mắt của người ta.”

“Hăn là nhạc phụ của Bạch Thần Tinh đến từ nước ngoài, kiến thức không nhiều lắm, đại khái là Bạch Thần Tinh nhượng hăn, làm hăn cái gì cũng dám nói, thật là không biết sợ!” Lăng Trầm lắc lắc đầu, vô cùng bất đắc dĩ.

“Thất ca, huynh không phải là có thành kiến rất lớn đối với Khúc Khôn chứ?” Lăng Xuyên nắm chén rượu trong tay, buông mí mắt hỏi.

Lăng Trầm trong lòng phát lạnh, chẳng biết tại sao, thanh âm của Lăng Xuyên rất bình thản, nhưng mà Lăng Trầm lại cảm thấy một cỗ lạnh như băng không nói lên lời.

Lăng Trầm xấu hổ cười, “Ta chỉ thay Thập Thất đệ bất bình mà thôi.”

Lăng Xuyên chính là võ thánh, luyện khí sức cường cấp! Tuy rằng đối với bên ngoài nói là võ tôn cường tinh, trình độ bát cấp cao cấp, nhưng đó cũng đã đạt đến trình độ cao nhất Trung Châu!

Lăng Xuyên nếu như phát ngôn bừa bãi, vì này định chế pháp khí, những võ tôn cường giả kia nhất định sẽ chen chúc mà đến. Khúc Khôn chính là ngại Lăng Xuyên luyện khí trình độ không đủ, thực lực của Khúc Khôn không cường, nhưng mà khẩu khí lại rất lớn.

Lăng Xuyên cười cười: “Cũng không có gì, trình độ luyện khí của đệ xác thực còn kém cỏi, để đệ về nghiên cứu thêm.”

Lăng Trầm nhìn Lăng Xuyên, suy tư một chút, nghiêm túc nói: “Thập Thất đệ, tuy nói bởi vì Mộ Thần, Bạch gia hiện tại chạm tay có thể bỏng. Nhưng mà lấy nội tình của Lăng gia chúng ta, chúng ta cũng không cần chỉ vì một cái bát cấp thấp luyện dược sư, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp mà đi lấy lòng Bạch gia, lấy lòng một cái võ tôn.”

Lăng Xuyên cười nhạo một tiếng, “Huynh cho là đệ làm như vậy, là để lấy lòng Bạch gia, lấy lòng Mộ Thần?”

Lăng Trầm nhíu mày, tràn đầy khó hiểu nhìn Lăng Xuyên.

Nhìn biểu tình hoang mang của Lăng Trầm, Lăng Xuyên cũng không vì Lăng Trầm giải thích nghi hoặc, “Bạch Thần Tinh và chuyện của Khúc Tâm Dương kia, huynh biết bao nhiêu?”

Lăng Trầm nói: “Ta cũng không biết rõ tình hình cụ thể, ta chỉ biết Bạch Thần Tinh năm đó hiểu lầm Khúc Tâm Dương theo người khác, lưu ý ở nước ngoài, sau đó Bạch Diên Tinh tìm đến.”

“Bạch Thần Tinh người này rất mơ hồ, nhi tử đến Trung Châu hơn nửa năm, cứ nhiên một chút đều không biết chuyện, chỉ đến khi người Bạch gia đẩy Bạch Diên Tinh vào đường cùng, hắn mới kịp phản ứng rằng đó là con trai ruột của hắn.”

“Lần này Khúc Khôn đến từ nước ngoài tới đây cũng đánh nhau với đám người Bạch gia, Bạch Thần Tinh mới đến giải vây cho hắn.”

“Cũng may Bạch Diên Tinh và Khúc Không có mệnh đủ cường, nếu không...” Lăng Trầm lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Trong mắt Lăng Xuyên hiện lên vài phần lãnh ý, “Bạch Thần Tinh thật ngu xuẩn, đáng lẽ ra phải bị ngu chết mới đúng.”

Lăng Xuyên nhận ngọc giản đưa tin của Vấn Tiên Các, nhìn thấy trong ngọc giản có hình ảnh của Khúc Khôn thì lập tức xuất quan.

Lăng Xuyên có điều tra chuyện của Khúc Khôn, nhưng bởi vì quá vội vàng, thành ra điều tra cũng không tường tận.

Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của Khúc Khôn, Lăng Xuyên liền xác định là người này, mặc dù hắn không nhớ bộ dáng của Khúc Khôn, nhưng mà vẫn dư dả xác định là người này.

Lăng Trầm: “...”

Sắc mặt của Lăng Trầm vội biến đổi, hắn nhắc nhở: “Thập Thất đệ, Bạch Thần Tinh bên ngoài thì nói là võ tôn cửu tinh, nhưng chỉ sợ bên trong đã là võ thánh, tư chất của hắn không phân cao thấp với đệ.”

Lăng Xuyên gật gật đầu: “Đệ biết, đệ biết hẳn là võ thánh, một võ thánh ngu xuẩn.”

Lăng Trầm: “... ”

“Thập Thất đệ, sao đệ lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với bí cảnh Đan Điện?” Lăng Trầm hỏi.

Lăng Xuyên thản nhiên nói: “Đan điện tựa hồ có biện pháp luyện chế Cửu Thừa Đỉnh.”

Cửu Thừa Đỉnh là đan lô cửu cấp, có thể gia tăng xác suất luyện đan thành công.

Đan lô của luyện dược sư luyện nhiều sẽ có hư hại, một cái lò luyện đan tốt, đối với luyện dược sư rất có lợi.

Trung Châu đan dược bát cấp lô hầu hết đều xuất phát từ Lăng gia, cho dù là luyện dược sư bát cấp thì đứng trước mặt Lăng gia cũng sẽ không có gan làm bộ làm tịch.

“Phương pháp luyện chế Cửu Thừa Đỉnh? Đúng là thứ tốt!” Lăng Trầm nhin không được nói. “Bất quá, vật như vậy cũng chỉ có đến trên tay Thập Thất đệ mới không tính người tài giỏi không được trọng dụng.”

Lăng Xuyên híp mắt, nếu không phải nhận được tin tức từ Vấn Tiên Các, cho dù là phương pháp luyện chế Cửu Thừa Đỉnh thì cũng căn bản không thể nào khơi dậy nổi hứng thú của Lăng Xuyên.

“Quan hệ giữa Bạch gia và đan tháp hình như có chút cứng nhắc?” Lăng Xuyên hỏi.

Lăng Trầm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Mộ Thần giết năm thiên tài và Trang Du của Mệnh Tộc trong Thiên Cơ Bí Cảnh, cùng Mệnh Tộc kết

hạ hận thù, theo lý thuyết, thù hận là do Mộ Thần và Mệnh Tộc hạ xuống, cùng đan tháp không có quan hệ gì, nhưng mà không biết vì sao đan tháp lại nhúng tay.”

Lăng Xuyên híp mắt, cười lạnh một tiếng: “Nếu, đan tháp có tộc nhân Mệnh Tộc thì sao?”

Lăng Trầm ngây ra một lúc, trềng lớn mắt: “Hắn là không phải đâu?”

Lăng Xuyên lạnh lùng nói: “Không phải? Sao lại không được? Mệnh Tộc mấy trăm năm trước mưu đồ Linh Tháp ở nước ngoài, Mệnh Tộc là một đại gia tộc như vậy, nếu không phải vì mưu đồ ngũ tháp Trung Châu, cần gì phải tốn tinh lực để thu phục ngũ tháp ở nước ngoài.”

“Mệnh Tộc nếu động tâm tư muốn thu phục ngũ tháp Trung Châu, vậy ngũ tháp Trung Châu tại sao lại không có tộc nhân Mệnh Tộc?”

Lăng Trầm ngẩn người, có chút chần chờ hỏi: “Tay của Mệnh Tộc duỗi dài như vậy?”

Lăng Xuyên híp mắt nói: “Hiện nay vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng mà không thể không phòng.”

Lăng Trầm suy tư một chút, nói: “Lúc trước làm khó dễ Mộ Thần là đan tháp tháp chủ Cừu Tranh Vành, nếu đan tháp tháp chủ là Tộc nhân Mệnh Tộc, như vậy...” Mệnh Tộc cũng thật là đáng sợ.

“Chỉ là suy đoán mà thôi, nói không chừng là đệ nghĩ nhiều. Có lẽ là luyện đan thuật của Mộ Thần rất cao nên đan tháp dĩ nhiên phải dè chừng.” Lăng Xuyên nghĩ nghĩ nói.

“Bí cảnh Đan Điện có năm mảnh địa đồ mảnh nhỏ, hai mảnh ở trong tay đan tháp, đan tháp lần này sẽ cho mười người vào, Bạch gia cho năm

người, đan tháp và Mộ Thần bất hòa, song phương có lẽ sẽ tạo ra xung đột.” Lăng Trầm cau mày nói.

Lăng Xuyên cười cười, “Có lẽ vậy.”

“Lăng gia chúng ta không cần tiến vào chuyện của Bạch gia và Mệnh tộc. Thập Thất đệ đến lúc đó có thể sống chết mặc bay.” Lăng Trầm nói.

Lăng Xuyên cười cười, Bạch Diên Tinh là huyết mạch của Bạch Thần Tinh, hiện tại còn hoài thai hài tử của Mộ Thần, làm sao có thể không đếm xỉa.

“Ta nghe nói, mẫu phụ của Bạch Diên Tinh – Khúc Tâm Dương – vẫn luôn hôn mê bất tỉnh?” Lăng Xuyên hỏi.

Lăng Trầm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Bạch Thần Tinh lúc trước tìm kiếm Phán Linh Đan chính là vì Khúc Tâm Dương. Nhưng Bạch Thần Tinh người này cũng đủ kỳ quái. Nghe nói lúc trước vì thỉnh động thái thượng trưởng lão đan tháp, quả thực là không tiếc hết thảy đại giới, không lâu sau đó, đan tháp thái thượng trưởng lão đáp ứng luyện đan cho hắn, hắn lại cự tuyệt.”

Sắc mặt Lăng Trầm ngưng trọng nói: “Hắn đại khái là phát hiện cái gì không ổn đi.”

Lăng Trầm đánh giá Lăng Xuyên, có chút hồ nghi mà nói: “Thập Thất đệ, đệ đối với Khúc Khôn thực cảm thấy hứng thú? Chẳng lẽ đệ xem trọng hắn?”

Lăng Xuyên cười cười, không trực tiếp trả lời Lăng Trầm vấn đề, chỉ là nói: “Bọn họ đều sẽ đi bí cảnh, đệ cũng muốn tìm hiểu một chút.”

Lăng Trầm thở ra một hơi, “Thì ra là thế, thiếu chút nữa là ta nghĩ đệ yêu thích Khúc Khôn rồi, ha ha ha...”

Lăng Xuyên nhìn Lăng Trầm, cười như không cười mà nói: “Thực buồn cười? Khúc Khôn không tốt?”

Lăng Trầm nghĩ nghĩ, nói: “Nghe nói tính cách của hã rất không tốt, Bạch Thần Tinh lại bị hã mắng đến cầu huyết lâm đầu. Người thích Khúc Khôn hơn phân nửa là có chứng thích bị ngược, ha ha ha...”

Lăng Xuyên khoanh tay, lẳng lặng mà nhìn Lăng Trầm.

Lăng Trầm nhìn sắc mặt Lăng Xuyên, nhất thời cười không nổi nữa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

322. Chương 322

Luyện khí thác.

“Ông nội, Lăng Xuyên tiền bối đến.” Hà Tĩnh Nguyệt nói với Hà Hiền.

Hà Hiền gật gật đầu, “Ta biết rồi, Lăng Xuyên đến vào giờ này thì đúng là kì lạ.”

Thế lực Lăng gia không thua kém gì Bạch gia, dù cho hiện tại Mộ Thần chạm tay vào cũng có thể bồng, thì hẳn cũng chỉ là một luyện được sơ bát cấp thấp mà thôi, Mệnh Tộc lại như hổ rình mồi, Mộ Thần sau này sẽ như thế nào còn thật không dễ nói.

Thời gian này Lăng Xuyên có vẻ tốt với Bạch gia, cũng dần đi lên vị trí đối đầu với Mệnh tộc.

Lăng gia luôn luôn bo bo giữ mình, tại trước mặt thế cục không rõ ràng này, có thể sẽ không tỏ ý đối lập ngay.

“Nghe nói Lăng Xuyên tặng cho nhạc phụ của Bạch Thần Tinh một thanh pháp khí bát cấp thượng phẩm?” Hà Hiền hỏi.

Hà Tĩnh Nguyệt gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Khúc Khôn thực lực không cao nhưng ánh mắt thật sự rất lợi hại, pháp khí bát cấp nào cũng

không vừa ý, đến cả Lăng tiền bối xuất rapháp khíbát cấpthượng phẩmmà vẻ mặt của Khúc Khôn vẫn rất miễn cưỡng.”

“Lăng tiền bối nói luyện khí thuật của hãn thô thiển cũng chỉ là thuyết pháp khiêm tốn mà thôi, không ngờ Khúc Khôn cư nhiên tưởng thật, còn muốn Lăng tiền bối bề quan, nghiên cứu tốt luyện khí, thật là...” không thể nói lý a!

Lúc ấy, trong Đỉnh Khí Các còn có mặt khác tu luyện giả, Khúc Khôn quả thực là không nể nang ai, trong lúc nhất thời, cái gì Mộ Thần, Bạch Diên Tinh đều tránh qua một bên, Khúc Khôn đương nhiên trở thành đề tài bàn tán nổi tiếng toàn Trung Châu.

Cơ hồ trong giây lát, hầu hết toàn bộ Trung Châu cũng đều biết Bạch Thần Tinh có một vị nhạc phụ không tốt chút nào.

Người này tu vi không cao không thấp, là một võ tông, nhân giới lại cao kinh người, Lăng Xuyên – luyện khí sưbát cấp cao cấp của Trung Châu, ở trong mắt hãn lại chỉ là một luyện khí sư bất nhập lưu thôi.

Hà Hiền bất đắc dĩ cười cười, nói: “Thật không hổ là gia tôn, ngược lại tính tình của Khúc Khôn và Bạch Diên Tinh cũng có chút tương đồng.”

Hà Tĩnh Nguyệt có chút buồn bã cười, “Đúng vậy.”

Hà Hiền có chút quái dị nói: “Khúc Khôn nói như vậy, Lăng Xuyên một chút cũng không tức giận?”

Hà Tĩnh Nguyệt gật gật đầu: “Vâng, Lăng tiền bối thật sự không hề tức giận!” Cao nhân chính là cao nhân, Tể tướng trong bụng cũng có thể chống thuyền a!

Hà Hiền cười nhạo một tiếng, “Người nghĩ tính tình của Lăng Xuyên sẽ tốt như vậy sao?”

Hà Tĩnh Nguyệt có chút hồ nghi: “Không phải sao ạ?”

Hà Hiền nói: “Đã từng có một võ tôn đến ám toán hãn, kết quả là hãn đuổi theo võ tôn kia đến tận gia tộc, giết toàn bộ không chừa một ai cả.”

Hà Tĩnh Nguyệt mãnh liệt mở to mắt, ấp úng không biết nói gì, nàng cứ nhiên lại cho rằng một người như vậy có tính tình rất tốt.

Hà Tĩnh Nguyệt có chút hoang mang: “Nhưng mà ta nghe nói, Lăng Xuyên tính tình tốt bụng, Khúc Khôn sĩ nhục hãn nhưng hãn một chút cũng không tức giận.”

Hà Tĩnh Nguyệt suy tư một chút: “Khúc Khôn là một song nhi, chẳng lẽ là Lăng Xuyên coi trọng Khúc Khôn?”

“Không đúng! Khúc Khôn tuy rằng trông cũng không tồi, còn có chút... đáng yêu, nhưng ở Trung Châu có nhiều song nhi xinh đẹp như vậy, người như Lăng Xuyên có bao nhiêu kẻ nhung nhớ, nhiều không kể xiết, có lẽ đã quen nhìn mỹ nhân rồi, loại chuyện nhất kiến chung tình này chắc sẽ không xảy ra đâu.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Mộ Thần si tâm không thay đổi mà coi trọng Diệp Thạch, Hà Tĩnh Nguyệt đã cảm thấy rất quý dị rồi. Nếu, Lăng Xuyên lại nhìn trúng Khúc Khôn, Hà Tĩnh Nguyệt cảm thấy thế giới này quả thực đã loạn.

“Có lẽ có nguyên nhân khác.” Hà Hiền nói.

.....

Bởi vì Khúc Khôn nghĩ muốn mua vài thứ, nhưng bởi vì Diệp Thạch quá mức rêu rao thân phận của Khúc Khôn, nên cả hai người phải dịch dung mới có thể rời khỏi Bạch gia.

Khúc Khôn vừa đi khỏi Bạch gia, chợt nghe đến đủ loại bàn tán về hăn.

“Người có nghe nói gì chưa? Nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, cũng là ông ngoại của Bạch Diên Tinh, cả gan dám nói luyện khí thuật của Lăng tiên bối thô thiển, cần phải bế quan, dụng tâm nghiên cứu mới có thể sớm ngày tăng đến cửu cấp, không được tùy tiện đi ra, lãng phí quang âm, ha ha ha...”

“Không phải rất ngu ngốc sao? Lăng Xuyên tiên bối nói luyện khí thuật của bản thân thô thiển, hăn cứ nhiên liền thật sự cảm thấy Lăng Xuyên tiên bối luyện khí thuật thô thiển, ha ha ha...”

“Nghe nói người nọ là tới từ nước ngoài, một chút kiến thức đều không có, căn bản không biết trời cao đất rộng.”

“Lăng Xuyên tiên bối tính tình thật tốt, nếu như không phải Khúc Khôn mà là một tên võ tôn cửu tinh khác, nói không chừng, một bàn tay giơ lên cũng khiến hăn nửa chết nửa sống.”

“Chính là như vậy a, Lăng Xuyên tiên bối thật sự là rất ôn hòa.”

“Nghe nói, năm đó Lăng Xuyên tiên bối cũng là một người tâm ngoan thủ lạt, mấy năm nay đã tu tâm dưỡng tính. Khúc Khôn vận khí thật tốt, biết nói vào lúc tâm tình Lăng tiên bối đang tốt, nếu không phải như vậy, hăn đã sớm mất nửa cái mạng rồi.”

.....

Khúc Khôn mím môi, những lời bàn tán xung quanh hết thảy đều được hăn thu vào tai, khiến sắc mặt hăn càng ngày càng thâm trầm.

Diệp Thạch đứng bên cạnh cũng không khỏi có chút phức tạp.

“Bát cấp thượng phẩm luyện khí sư rất lợi hại à? Ta nói luyện khí thuật của hắc thủ thiển thì liền trở thành trò cười, trở thành không biết trời cao đất rộng là gì?” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Một chút cũng không phải là trò cười, đều là những người không có kiến thức, bát cấp thượng phẩm luyện khí sư cũng không phải là thứ gì to tát.” Luyện khí sư bát cấp thượng phẩm cũng chỉ là... luyện khí sư cao nhất Trung Châu mà thôi. “Mộ Thần sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua hắc!”

Khúc Khôn tức giận nói: “Mộ Thần, Mộ Thần... lúc nào Mộ Thần cũng lợi hại nhất.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Khúc Khôn: “...”

“Cái tên Lăng Xuyên kia ôn hòa? Thật là buồn cười chết ta.” Khúc Khôn nghiêng răng.

Diệp Thạch có chút hồ nghi: “Ông ngoại, hắc rất thô bạo sao?” Giống như cầm thú vậy, chắc phải rất thô bạo.

Khúc Khôn hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Thạch một cái, Diệp Thạch ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Diệp Thạch nhìn trộm Khúc Khôn, trước kia ông ngoại bộ dáng chính là chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu, rất có khí chất khiến người khác có cảm giác như không thể trèo cao, Diệp Thạch đối với Khúc Khôn là sùng bái có thừa, thân cận không đủ. Nhưng là từ khi thân phận Khúc Khôn bị bại lộ, Diệp Thạch đột nhiên phát hiện, thì ra bộ dáng không thể trèo cao của ông ngoại trước kia cũng chỉ là biểu hiện giả dối.

...

“Bạch Thần Tinh cư nhiên lại có một người nhạc phụ như vậy, thật thương thay cho hân.”

“Nghe nói, Bạch tiền bối bị Khúc Khôn mắng cầu huyết lâm đầu cũng không lên tiếng đáp trả, đúng là tính tình tốt a!”

“Khúc Khôn là nhạc phụ của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối quyền cao chức trọng, thực lực to lớn, vậy mà lại bị một võ tông mắng, đúng là không tưởng tượng nổi.”

“Đúng vậy! Bạch tiền bối phải cực kỳ yêu Khúc Tâm Dương nên mới có thể chịu đựng được tài hay gây sự của Khúc Khôn.”

“... ”

Nghe lời bàn tán lại chuyển tới trên đầu Bạch Thần Tinh, Khúc Khôn càng thêm tức giận, “Hừ! Bạch Thần Tinh là gì cơ chứ? Quyền cao chức trọng? Thực lực to lớn? Ta phi! Người ta chính là yêu con trai của ta đó!”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Quá chuẩn, mấy người kia thật ngu xuẩn, cái gì cũng không biết, chỉ biết ngồi nói lung tung.”

...

“Nghe nói, dù Khúc Khôn sỉ nhục Lăng tiền bối như thế nhưng Lăng tiền bối một chút cũng không tức giận, còn vội vàng đưa pháp khíčực phẩmsang đây.”

“Lăng tiền bối, không phải là coi trọng Khúc Khôn đấy chứ?”

“Ta cũng đã từng gặp qua Khúc Khôn kia, nhìn cũng không tệ lắm, nhưng cũng không tính là tuyệt sắc. Người như Lăng tiền bối loại người nào chẳng từng thấy qua? Hân là không phải coi trọng Khúc Khôn đâu.”

“Cũng chưa chắc a! Có thể Lăng tiền bối thích người mắng hăn thì sao?”

“Nói như vậy, nói không chừng Khúc Khôn sẽ được coi trọng thật.”

“Tên kia vận khí thật tốt, nếu như thật là như thế, hăn liền gặp được đại vận.”

...

Khúc Khôn hít một hơi sâu, “Người Trung Châu đúng là chỉ biết nói lung tung!” Bị cầm thú kia coi trọng chính là gặp đại vận? Vui đùa cái gì vậy, hăn cũng không thích cầm thú a.

Diệp Thạch: “...”

“Các người ra ngoài chơi sao?” Một thanh âm thản nhiên truyền tới.

Lăng Xuyên một thân thường phục, cũng sử dụng một chút ngụy trang, nhưng vẫn bị Diệp Thạch nhìn ra.

“Lăng tiền bối.” Diệp Thạch ấp úng gọi một tiếng.

Nghe được xưng hô của Diệp Thạch, Lăng Xuyên sắc mặt có thay đổi, nhưng cũng không nói thêm gì, sắc mặt Khúc Khôn không tốt nhìn Lăng Xuyên.

“Ta cùng ông ngoại đi ra mua một chút đồ.” Diệp Thạch không biết nói gì nên tìm đề tài nói.

“Còn thiếu cái gì sao?” Lăng Xuyên hỏi.

“Không có, chỉ là tùy tiện ngao du mà thôi.” Diệp Thạch nói.

Lăng Xuyên đem ánh mắt chuyển đến trên người Khúc Khôn, miệng cong lên thành một nụ cười thật câu nhân: “Từ biệt đã vài trăm năm, từ khi gặp mộng xuân, ta vẫn luôn nhớ tới ngươi, không biết ngươi có khi nào nhớ tới ta không?”

Diệp Thạch nhìn ánh mắt sáng lên của Lăng xuyên, chỉ cảm thấy Lăng Xuyên giờ phút này biểu tình nhu tình như nước.

Nghe được lời nói của Lăng Xuyên, Khúc Khôn toàn thân nổi da gà.

Khúc Khôn nhú mày, nói: “Ta không biết ngươi, chưa thấy qua ngươi, ngươi nhận sai người rồi.”

Lăng Xuyên thản nhiên cười cười, chứa đầy tình ý nhìn Khúc Khôn, ôn nhu lưu luyến mà nói: “Năm đó là ta quá thô lỗ, đều là mị lực của ngươi quá lớn, cho nên ta khó có thể kiềm chế, quên hết tất cả. Sau khi ngươi vừa đi, ta vẫn luôn luôn hối hận, lúc ấy quá mức vong tình, không ôn nhu với ngươi một chút...”

“Mấy năm nay, vật nghiệp mộng hồi, ta cuối cùng suy nghĩ, nếu, ta lúc trước có thể giữ chặt tay ngươi, ngươi như trước ở bên cạnh ta, thật là tốt biết bao nhiêu...”

“Tuy là ta sai, nhưng ngươi cứ vậy phất tay áo rời đi, vứt bỏ ta như vứt một đôi giày rách, không hề để lại đôi câu vài lời, cũng thật là đủ bạc tình.”

Lăng Xuyên càng nói sắc mặt càng ôn nhu, Khúc Khôn chỉ cảm thấy toàn thân lại nổi gai ốc.

Diệp Thạch: “...” Ông ngoại cũng thật lãng mạn.

“Đủ rồi, ngươi không nên nói lung tung!!” Khúc Khôn mặt đỏ lên, quát Lăng Xuyên một tiếng.

Người này chẳng những là một tên cầm thú, mà còn là một tên cầm thú miệng lưỡi trơn tru.

Năm đó người này thiếu chút nữa dè chết hẳn, kết quả, hiện tại đều là hẳn sai?

Cái gì gọi là “tuy là ta sai, nhưng người cứ vậy phất tay áo rời đi, vứt bỏ ta như vứt một đôi giày rách, không hề để lại đôi câu vài lời, cũng thật là đủ bạc tình”? hẳn bị người này cường, chẳng lẽ còn phải lưu lại tìm người chịu trách nhiệm sao? Khúc Khôn hẳn cũng không mặt dày như vậy.

Lăng Xuyên cười cười, có chút sung sướng nói: “Ta nghe nói, qua nhiều năm như vậy, người vẫn luôn đeo nhẫn đính ước của chúng ta, ta thật cảm động.”

“Nhẫn đính ước?” Diệp Thạch nhin không được trừng mắt nhìn, đây không phải là tang vật sao? Sao lại thành nhẫn đính ước rồi???

Khúc Khôn: “... ”

Lăng Xuyên giải thích với Diệp Thạch, “Chiếc nhẫn kia do Lăng gia tổ thượng truyền xuống, trưởng bối trong tộc nói ta lưu lại cho người thương.”

Khúc Khôn cười nhạo một tiếng: “Cũng chỉ là một chiếc nhẫn thôi! Lăng gia của người từ khi nào lại lui bại thảm hại như vậy? Đến một chiếc nhẫn hồng cũng có thể đưa cho người?”

Lăng Xuyên cười cười, bị vạch trần nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, “Là như vậy, quy củ được tổ tiên lưu truyền tới nay là phải tự tay luyện chế một cái nhẫn cho người yêu.”

Diệp Thạch: “...” Nhẫn như thế mà bảo là nhẫn do tổ thượng truyền xuống.

Khúc Khôn bĩu môi khinh thường, đem nhẫn tháo ra đưa cho Lăng Xuyên, “Trả lại cho người, người cho người khác đi thôi.”

Lăng Xuyên có chút ảm đạm thần thương: “Tổng xuất đi đồ vật, phải có lý do.”

“Ta từ bỏ.” Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên trên tay nhẫn, trước kia hắn cảm thấy thứ này dùng rất tốt, không gian lớn, hiện tại chỉ cảm thấy là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Lăng Xuyên sầm bi nhìn Khúc Khôn, “Năm đó người kiên quyết lấy chiếc nhẫn này từ tay ta mà, sao bây giờ lại nói là từ bỏ?”

Khúc Khôn: “...” người này lại đang chỉ trích hắn “bạc tình” sao?

Người âm thầm nhìn chăm chăm Khúc Khôn có rất nhiều, Lăng Xuyên vừa tới gần Khúc Khôn liền ngay tại chung quanh thiết hạ một cái chắn ngăn cách, vì thế người ở chỗ tối nhìn chăm chăm chỉ có thể nhìn thấy Lăng Xuyên và Khúc Khôn Diệp Thạch nói chuyện, lại nghe không được ba người nói chuyện gì.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

323. Chương 323

Lăng Xuyên tràn đầy bị thương nhìn Khúc Khôn, vẻ mặt như muốn nói: “Ngươi sao lại có thể bạc tình như thế~”.

Khúc Khôn nhìn biểu tình đáng thương trên mặt Lăng Xuyên, chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám. Thì ra thế giới này lại có thể hoang đường như vậy, hẳn mới là người bị hại cơ mà? Hẳn mới là người bị cường đồ nha!

Năm đó hẳn thiếu chút nữa bị người này đè chết, bây giờ biểu tình của tên kia lại đáng thương như vậy, có làm hay không đấy?!

Khúc Khôn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Diệp Thạch, quát khê: “Thạch Đầu, chúng ta đi.”

Năm đó hẳn vất vả lắm mới may mắn sống sót được, lại nói lần trước luận đàm với tên khốn kia, khiến hẳn cảm thấy muốn bị ghê tởm đến chết rồi.

Lăng Xuyên bỗng nhiên đưa tay nắm lấy Khúc Khôn, ánh mắt u buồn nói: “Nhiều năm như vậy, ngươi không nhớ ta sao? Ngươi... có từng mơ thấy ta? Có phải ngươi hàng đêm luôn thấy ta trong mộng phải không?”

Khúc Khôn chỉ cảm thấy đầu một trận nóng lên, năm đó hẳn và tên này phát sinh cái chuyện đáng xấu hổ thế kia, suốt mấy tháng sau vẫn gặp ác mộng.

Khúc Khôn vẫn luôn mơ thấy hăn bị dã thú dây dưa, dã thú kia liên tục dây dưa với hăn, sau đó, ăn bằng sạch hăn, khiến hăn chết cũng không toàn thây...

“Câm miệng đi!” Khúc Khôn nghiền răng nghiền lợi quát.

Lăng Xuyên cười cười: “Chắc chắn phải mơ thấy ta, ta biết người vẫn còn yêu ta thật sâu mà, thật sự ta rất cao hứng.”

Lăng Xuyên trên mặt hiện lên vài phần ngượng ngùng thẹn thùng, Khúc Khôn sợ hãi nhìn hăn.

“Ta chỉ vừa nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy người, chỉ là mỗi khi ta tỉnh mộng rồi, phát hiện tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ ngọt ngào lại có chút không giống thật.” Lăng Xuyên tràn đầy phiền muộn mê mang nói.

Khúc Khôn mở to mắt, thầm nghĩ năm đó người này không những áp mình đến nửa chết nửa sống mà còn thường xuyên nằm mơ thấy áp mình nửa chết nửa sống!!

Diệp Thạch: “...” Sao tự nhiên hăn cảm thấy ông ngoại thực đáng thương!

Khúc Khôn nghiền răng, mắt to mắt nhỏ trừng cái bộ mặt vô sỉ của “tình thánh” Lăng Xuyên, liên tục hít vào thở ra.

“Năm đó, chỉ là một hồi... hiểu lầm, loại chuyện xuân phong nhất độ này kỳ thật rất bình thường a! Người không cần quá để ở trong lòng, ta cũng không để ở trong lòng.” Khúc Khôn hung tợn nói.

Lăng Xuyên vội vàng nói: “Ta không phải loại nam nhân không biết chịu trách nhiệm!”

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, chỉ cảm thấy không hạ mãnh được là không được, “Ta kỳ thật có rất nhiều người, có rất nhiều nam nhân cũng có rất nhiều nữ nhân.”

Khúc Khôn vừa dứt câu, Diệp Thạch không kịp khiếp sợ lịch sử tình yêu phong phú của hắn đã bị một luồng sát khí từ đâu đập vào mặt.

Lăng Xuyên nhú mày, ánh mắt nhìn Khúc Khôn cứ giãn giãn mở mở.

Khí tức trên người Khúc Khôn rất thuần khiết, nếu hắn nói hắn có rất nhiều người là thật, vậy hắn khí tức trên người phải bị pha tạp đi, đương nhiên chuyện này không phải là sự thật rồi.

Lăng Xuyên bao dung nói: “Ta tin tưởng ta tuyệt đối là người khiến người khắc cốt ghi tâm nhất, ta không để ý người có những người khác.”

Khúc Khôn: “...” Đúng là khắc cốt ghi tâm, thiếu chút nữa là giết chết hắn rồi, không khắc cốt ghi tâm mới lạ!

Trên thực tế, năm đó lần đầu của hắn đã trao cho Lăng Xuyên, mà Lăng Xuyên còn thiếu chút nữa giết chết hắn, Khúc Khôn cứ như vậy tồn tại một bóng ma về chuyện đó trong đầu, từ đó bất luận là nam nhân, nữ nhân hay song nhi thì hắn vẫn luôn kinh nhi viễn chi.

Diệp Thạch tràn đầy kinh ngạc trừng lớn mắt, thầm nghĩ ông ngoại thực có sức hút nha.

Khúc Khôn nhìn bộ dạng ta có trách nhiệm của Lăng Xuyên, liền ném ra một ánh mắt xem thường, thầm nghĩ cái gọi là cầm thú đại khái chính là như vậy, nghĩ một đằng nói một nẻo, nói lời lẽ chính nghĩa. So với Lăng Xuyên, xem ra Bạch Thần Tinh cũng còn hơn chán, nhưng mà chỉ là một chút thôi, đương nhiên hắn vẫn không dung nổi tên con rể này.

“Ta không coi trọng người.” Khúc Khôn nói thẳng.

Lăng Xuyên có chút bất đắc dĩ mà nhìn Khúc Khôn, nói: “Chúng ta đều đã có tôn tử, cũng sắp có tăng tôn, người lại nói như vậy, thật là làm cho người ta trong tâm lạnh lẽo.”

Khúc Khôn: “...”

Thấy đề tài chuyển tới trên người mình, Diệp Thạch không khỏi ngẩn ra.

Lăng Xuyên vẻ mặt tươi cười mà nhìn bụng Diệp Thạch, hỏi: “Bao giờ sẽ sinh đây?”

Diệp Thạch sờ sờ bụng, nói: “Ta là Linh Tộc, thời gian mang thai tương đối dài, hẳn là còn rất lâu nữa.”

Lăng Xuyên cười nói: “Không vội không vội, nghe nói là song bào thai?”

Diệp Thạch gật đầu, đáp: “Ân, là song bào thai.”

“Nhiều con nhiều phúc, Diên Tinh thật lợi hại.” Lăng Xuyên nói.

Diệp Thạch gật đầu, “Vâng” một tiếng.

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, bỗng cảm thấy chán nản.

Lăng Xuyên lấy ra một cái nhẫn không gian giao cho Diệp Thạch, nói: “Bên trong này có haiconTrần Tước bát cấp, đã làm xong hết, nghe nói người thích ăn thịt bát cấp thú, ta đã cố ý chuẩn bị cho người đó.”

Diệp Thạch kinh ngạc mở to mắt, nói: “Cám ơn...” Diệp Thạch nhất thời không biết nên gọi ông ngoại hay tiền bối, có chút khó xử.

“Không cần khách khí.” Lăng Xuyên nhìn bộ dáng khó xử của Diệp Thạch, tính tình tốt cười nói.

Lăng Xuyên cười ảm đạm nói với Diệp Thạch: “Diên Tinh à! Ông ngoại người có chút hiểu lầm với ta, người phải giúp ta nói rõ a!”

Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn một cái, chần chờ một chút, gật gật đầu.

Khúc Khôn cầm giận ném ánh nhìn xem thường, Diệp Thạch thật ngu ngốc, bị người mê hoặc bằng xiu thịt ma thú đã muốn chuyển phe.

“Mẫu phụ người xảy ra chuyện gì? Có muốn ta hỗ trợ không?” Lăng Xuyên nhú mi hỏi.

Nhắc tới Khúc Tâm Dương, sắc mặt Diệp Thạch nhất thời trở nên ngưng trọng, “Phương thuốc Phản Linh Đan đã tới tay, hiện tại chỉ có thể chờ đan thuật của Mộ Thần tiến vào bát cấp hậu kỳ.”

Lăng Xuyên hí mắt hỏi: “ĐanTháp kia không được sao?”

“Đó là tộc nhân Mệnh Tộc, không được.” Diệp Thạch lắc đầu nói.

Lăng Xuyên hí mắt, thầm nghĩ quả nhiên, nhưng hắn chỉ nghĩ tháp chủ Đan Tháp chính là tộc nhân Mệnh Tộc, không nghĩ tới ngay cả thái thượng trưởng lão cũng vậy.

“Bằng không, người cho ta một phần phương thuốc Phản Linh Đan, ta thử nhìn xem có thể chuẩn bị thêm một phần linh thảo hay không.” Lăng Xuyên ngẫm nghĩ một chút nói.

Diệp Thạch gật gật đầu, “Cũng tốt.”

Khúc Khôn thấy thế cũng không phản đối gì, linh thảo luyện chế Phản Linh Đan có nhiều hơn cũng tốt, hắn không chê ít, dẫu sao Khúc Tâm Dương cũng là nhi tử của người kia.

Lăng Xuyên cùng hai người lại đàm luận vài câu, lưu luyến ly khai.

Khúc Khôn nhìn thấy Lăng Xuyên rời đi, tức khắc thở ra một hơi.

Diệp Thạch nhìn Lăng Xuyên đi xa, khóe miệng dâng lên một nụ cười thản nhiên, “Ông ngoại, kỳ thật tiền bối này cũng rất tốt.”

Khúc Khôn không còn gì để nói, xem thường nhìn Diệp Thạch, nói: “Người đúng là mọt uổng một đôi mắt.” Một tên miệng lưỡi trơn tru, ghê tởm chết người không đền mạng như vậy mà Diệp Thạch lại thấy không tồi.

Diệp Thạch: “...”

“Ông ngoại, kỳ thật đối với ngài rất tình thâm ý trọng, người có người khác hẳn cũng không để ý kia kìa, nhưng mà ông ngoại à, ngài thật sự có người nhiều như vậy? Có nam có nữ, cả hai đều ăn?” Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn, có chút cổ quái hỏi.

Khúc Khôn trầm nghĩ, có nam có nữ? Ở đâu ra? Còn không phải do tên hỗn đản nào đó ép hẳn phải nói như vậy hả? Hẳn chỉ là phòng má giả mập mà thôi.

Khúc Khôn ho nhẹ một tiếng, nói: “Ông ngoại người đây ở nước ngoài cũng là dạng tuyệt đỉnh cao thủ, không ít người thương nhớ đâu...”

Diệp Thạch tràn đầy sùng bái nhìn Khúc Khôn, “Ông ngoại thật lợi hại!”

“Biết vậy là tốt.” Khúc Khôn khoát tay áo, về mặt hào phóng.

Diệp Thạch: “...”

“Ông ngoại thật sự không để ý tới hẳn sao?” Diệp Thạch cau mày, có chút tiếc nuối hỏi.

Khúc Khôn vẽ mặt phiền chán: “Đúng vậy.Sao nào? Người thích hăn?”

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Ta cảm thấy hăn không tồi thôi!”

Khúc Khôn bĩu môi, dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, “Hăn không tồi? Người cảm thấy hăn chỗ nào không tồi chứ?”

Diệp Thạch bẻ ngón tay đếm: “Thực lực mạnh, có tiền, luyện khí thuật tốt, diện mạo tốt, tình thâm ý trọng, bình dị gần gũi, nhu tình như nước, rộng lượng, không câu nệ tiểu tiết, hăn còn nói hăn rất nhớ ngài, vẫn luôn nằm mơ thấy ngài đó, không phải sao...?”

Khúc Khôn: “...” Diệp Thạch thật nghe lời, người nọ muốn y nói tốt, y đúng là nói thật.

“Đừng nói nữa.” Khúc Khôn nhin không được chen vào.

Diệp Thạch không hiểu mà hỏi: “Vì sao?”

Khúc Khôn thầm nghĩ, hăn bị Lăng Xuyên ghê tởm chết rồi, hăn không muốn còn bị cháu ngoại của hăn ghê tởm thêm một lần!

Khúc Khôn đen mặt,“Không tại sao cả.”

Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn, “Ông ngoại, ngài có ấn tượng gì với hăn?”

Sắc mặt Khúc Khôn vặn vẹo một trận, “Vô sỉ, thấp hèn, không biết xấu hổ, mặt người dạ thú, nói năng ngọt xớt, không đứng đắn, hai mặt, khẩu Phật tâm xà,nên sớm chết sớm siêu sinh...”

Diệp Thạch: “...”

Khúc Khôn nhìn biểu tình trợn mắt há hốc mồm của Diệp Thạch, hỏi: “Người còn có cái gì muốn hỏi sao?”

Diệp Thạch lập tức lắc đầu “...Không có.”

.....

Biệt viện Lăng gia.

“ThậpThất đệ, người về rồi.” Lăng Trầm nhìn Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Người ra ngoài tìm Khúc Khôn?” Lăng Trầm hỏi.

“Đúng thế.” Lăng Xuyên khoe miệng gợi lên một tia thần nhiên tươi cười.

“Sao lại đột nhiên muốn đi gặp hắn?” Lăng Trầm khó hiểu nói.

Lăng Xuyên cười cười, nói: “Tất cả mọi người muốn vào bí cảnh đi, ta đi tìm đối phương, liên lạc một chút tình cảm.”

“Lại bị người ta mắng?” Lăng Trầm tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Lăng Xuyên thiết hạ cấm chế, ngoại nhân chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cấm chế giữa hai người, Lăng Trầm cũng không biết Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn nói những gì, nhưng nghe nói lúc Khúc Khôn rời đi, sắc mặt âm trầm đến dọa người.

Lăng Xuyên vượt cấm, thần nhiên cười cười: “Tính tình đối phương có chút lớn, không dễ lấy lòng lắm.”

“ThậpThất đệ, không phải người nói sẽ giáo huấn hăn sao?” Lăng Trầm có phần hưng trí hỏi.

Lăng Xuyên không cho là đúng “Sao lại thế? Ta làm sao có thể nói những thứ như thế về hăn? Người chắc là suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Lăng Trầm: “...”

.....

Bạch gia.

“Ông ngoại thoát nhìn tức giận như vậy, có phải các người gặp được Lăng Xuyên?” Mộ Thần quái dị hỏi.

Diệp Thạch gật đầu, “Đúng vậy,gặp được một ông ngoại khác, cho nên ông ngoại tâm tình không tốt,nhưng mà kỳ thật ông ngoại kia rất tốt.”

“Tốt? Chỗ nào tốt?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Hăn đưa thịt nướng cho ta ăn, Trân Tước bát cấp, ăn rất ngon.”

Mộ Thần: “...” Bởi vì cho ăn nên là người tốt? Hăn vốn đang nghĩ về vấn đề đồ ăn cho Diệp Thạch, hiện tại xem ra cũng không cần quá lo lắng nữa.

Diệp Thạch nhìn sắc mặt Mộ Thần, vội vàng nói: “A,takhoảng phải bởi vì hăn đưa thịt nướng mới nói hăn là người tốtđâu.”

Mộ Thần: “...”

“Ông ngoại kia có nói cái gìkhông?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Có,hắn nói năm đó mình quá thô lỗ, thực xin lỗi ông ngoại, hắn nói vẫn luôn rất muốn ông ngoại, hỏi ông ngoại có nghĩ tới hắn không, hắn sẽ chịu trách nhiệm.”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch nghiêng đầu nói: “Kỳ thật ông ngoại này rất tốt, rất ôn nhu, rất tình thâm ý trọng.”

Mộ Thần nhìn chăm chăm Diệp Thạch, trong lòng không ngừng bốc lên mùi dấm chua nồng nặc, cười gằn một tiếng, “Việc của trưởng bối, tốt nhất hãy để cho trưởng bối tự mình xử lý, chúng ta không cần nhúng tay.”

Diệp Thạch gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

324. Chương 324

Bạch Thần Tinh đánh giá Mộ Thần, hỏi: “Tu vi của ngươi đã cùng cỡ chưa?”

Mộ Thần gật đầu, vô cùng tự tin nói: “Đã xong rồi.”

Mộ Thần đã thăng cấp võ tôn vào mấy ngày trước, Mộ Thần là ở tể đàn Bạch gia thăng cấp, đại bộ phận lời kiếp đánh xuống đều bị che dấu.

Mộ Thần thăng cấp là cơ mật lớn nhất của Bạch gia, trong Bạch gia cũng chỉ có một ít người biết.

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, lo lắng nói: “Người thăng cấp võ tôn, liền đạt tới yêu cầu mà võ thánh đoạt thân, nếu như để tộc nhân Mệnh Tộc biết, những lão già đó sẽ kiềm chế không nổi mà ra tay với ngươi. Đan Tháp nắm giữ hai mảnh nhỏ bản đồ, có mười danh ngạch, trong này chắc chắn sẽ có tộc nhân Mệnh Tộc.”

Mộ Thần cười cười, trong mắt hiện lên một chút âm ngoan, “Ta biết, ta cũng không sợ bọn họ sẽ đến đoạt thân ta.”

Bạch Thần Tinh nhíu mày: “Ta biết ngươi đều có tính toán, nhưng mà vô luận như thế nào, ngươi thận trọng một chút vẫn tốt hơn.”

Liệt Hình Thiên đưa cho Mộ Thần một cái ngọc giản, bên trong chẳng những có phương thuốc Phản Linh Đan, còn có một môn Đoạt Hồn Thuật,

chuyên môn nghiên cứu ứng dụng với linh hồn lực, cướp lấy linh hồn của người bên ngoài.

Tình hình chung thì cướp lấy linh hồn lực của người khác rất khó khăn, nhưng mà nếu đối phương có ý linh hồn ly thể tiến hành đoạt thân, thì đối với Mộ Thần tu luyện Đoạt Hồn Thuật mà nói, chẳng khác nào tự dâng đến cửa chờ đón.

Bạch Thần Tinh nhíu mày: “Thận trọng một chút vẫn tốt hơn.”

Mộ Thần cười cười, thông dong nói: “Ta có đúng mực, nếu đối phương không trêu chọc ta, ta cũng sẽ không làm xằng bậy.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Cái này được.”

Mộ Thần chần chờ một chút, hỏi: “Chuyện Lăng Xuyên đã điều tra xong?”

“Ta có hỏi tử Diên Tinh, hẳn chính là hắn, chỉ là Lăng Xuyên còn chưa biểu hiện gì liên quan tới quan hệ giữa hắn và Khúc Khôn.” Bạch Thần Tinh thản nhiên nói.

Trong lòng Mộ Thần thoải mái hơn rất nhiều, chỉ cần Lăng Xuyên không chủ động mở miệng, người ngoài hẳn là sẽ rất khó đoán ra Khúc Khôn và Lăng Xuyên có một chân, dù sao một người đến từ nước ngoài, một người là ở Trung Châu, hai người có bản đại bác cũng không tới một khối.

Nếu Lăng Xuyên có thể đứng bên phía bọn họ, vậy thì đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ một chút.

“Bên Linh Tộc lại tìm ta.” Mộ Thần nhăn mày nói.

Bạch Thần Tinh mặt lạnh lùng, hỏi: “Bọn họ muốn gì?”

Mộ Thần nhún vai, thản nhiên nói: “Muốn một cái danh ngạch.”

Bạch Thần Tinh bình tĩnh nói: “Không cần để ý tới bọn họ.”

Tuy Khúc Khôn có huyết mạch Linh Tộc, nhưng đây chính là lợi ích kết hợp, nếu như là quan hệ lợi ích thì nên chú trọng công bằng, hiển nhiên, tình huống hiện tại của Linh Tộc là đã chiếm tiện nghi còn không muốn đủ.

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết...” Khúc Tuyền muốn danh ngạch của Khúc Khôn. Nói giỡn sao, Khúc Khôn có thân phận gì, đó là nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, ái nhân của Lăng Xuyên! Danh ngạch của hắn có thể dễ dàng lung lay vậy sao?

“Khúc Tuyền kia hình như là luyện được sư thất cấp cao cấp.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần nhíu mày, khó trách Khúc Tuyền cố sống cố chết muốn danh ngạch, Đan Điện bí cảnh đối với luyện được sư mà nói chính là một cơ duyên rất lớn!

...

“Vương Bát Đản, ta muốn đánh chết hắn!” Khúc Khôn tràn đầy hung ác nói.

Diệp Thạch sáng mắt nhìn Khúc Khôn nói: “Ông ngoại, oan gia nên giải không nên kết, cũng biết ngài là bất đắc dĩ, nhưng cũng không cần ngày ngày nhớ thương muốn làm thịt hắn như vậy đâu.”

Tu mười năm mới được đi cùng thuyền, tu trăm năm mới chung gối ngủ, nói như thế nào ông ngoại cũng đã có một đoạn tình duyên với ông ngoại kia rồi.

Khúc Khôn cau mày, không tốt nhìn Diệp Thạch, “Người bị hấn đánh mê được gì? Vì sao luôn nói giúp hấn?”

Diệp Thạch ngượng ngùng cười: “Ta không có nha, ông ngoại ngài muốn ăn thịt khô sao? Ăn rất ngon luôn á!”

Khúc Khôn tức giận mà nói: “Ăn ăn, người chỉ có biết ăn thôi.”

Diệp Thạch có chút vô tội nói: “Hương vị thật sự rất tốt mà.”

Khúc Khôn: “...”

.....

Vài ngày sau, bốn cố thể lực Đan Tháp, Đan Cốc, Đan Khí Các, Bạch gia tề tụ tại Minh Phong Đảo, trao đổi về việc mở ra bí cảnh.

Thời điểm đám người Bạch Thần Tinh đến thì các thể lực khác cũng đã tề tựu đông đủ.

Đám người Mộ Thần vừa đi vào, Cảnh Minh và Cảnh Lập Phong bên Đan Khí Các liền cùng mỉm cười gật đầu với đám người Mộ Thần.

Mặt khác, những người còn lại của Đan Khí Các thì chỉ phản ứng bình thường, một cái danh ngạch cuối cùng của Đan Khí Các chính là đưa cho Khúc Tuyền.

Mộ Thần nhìn Khúc Tuyền bên cạnh Cảnh Minh, mày hơi nhíu lại. Bạch gia không đáp ứng cho Khúc Tuyền một cái danh ngạch, Khúc Tuyền liền đi tìm đến Đan Khí Các.

Không ngờ Khúc Tuyền nhanh vậy đã có thể giành được sự chấp thuận của Đan Khí Các, hẳn là đã sớm có liên hệ cùng Đan Khí Các. Nghĩ đến đây, nói không chừng Linh Tộc có thể sẽ có mưu tính gì đó.

Khúc Tuyền nhìn thấy đám người Bạch Thần Tinh, đôi mắt hơi hướng xuống dưới, trong mắt hiện lên vài phần tối tăm.

Mộ Thần nhìn lướt qua Khúc Tuyền một cái từ trên xuống dưới, một luyện được sư cấp thấp như Khúc Tuyền đây, thực lực võ tôn sơ giai, còn không đáng hấn đặt vào mắt.

Bên kia Đan Cốc đám người Mộ Thần, Mộ Thần liền nhận thức được một người không thuộc Đan Cốc là Lăng Xuyên.

Bên Đan Tháp có người từng xảy ra xung đột với Mộ Thần – Cừu Tranh Vành, Cát Nghị cũng ở đó, bên người Cừu Tranh Vành có một lão giả thân mặc y bào màu xám, đại khái chính là Đan Tháp thái thượng trưởng lão.

Bên Đan Tháp kia cũng không có đủ người, bên trong còn có vài người mặc áo choàng đen, chắc là Đan Tháp thỉnh ngoại viện, Mộ Thần vô cùng khẳng định, bên trong có tộc nhân Mệnh Tộc.

Mộ Thần nhíu mày, tuy rằng hấn có tu vi võ tôn, nhưng mà linh hồn lực của hấn đã tới võ thánh.

Nhưng mà bên trong đại điện này có rất nhiều người tu vi hấn điều tra không ra, bên trong đây không biết có bao nhiêu võ thánh.

Khúc Khôn chuyển ánh mắt quan sát xung quanh thì nhìn thấy Lăng Xuyên đang ngồi trong đội ngũ Đan Cốc. Lăng Xuyên thấy Khúc Khôn nhìn qua mình thì liền mỉm cười, khiến sắc mặt của Khúc Khôn trở nên rất khó coi.

“Tốt, nếu người đã đến đủ rồi thì cũng nên bắt đầu thôi.” Thái thượng trưởng lão Mạc Ly Huyền của Đan Tháp mở mắt ra, thản nhiên mở miệng nói.

Đám người Bạch Thần Tinh đồng thời đi đến, năm mảnh nhỏ bản đồ cũng bị thu đến.

Khi năm mảnh nhỏ bản đồ hội tụ lại thành một, thất thải quang mang thẳng hướng bay lên phía chân trời, trên bầu trời lưu quang tràn đầy màu, kim long vân vũ, phượng hoàng vườn cánh, kỳ lân hư ảnh gào thét...

.....

Một tòa cung điện thật lớn bỗng xuất hiện.

Năm mảnh nhỏ bản đồ lôi từng người vào trong bí cảnh.

Sau khi hai mươi lăm người tiến vào bí cảnh, bí cảnh lần thứ hai chìm vào trong biển.

Nhìn bí cảnh biến mất, một đám tu luyện giả âm thầm quan sát bỗng xông ra.

“Đều rời đi rồi!”

“Thường thì truyền thừa chỉ mở ra với thiếu niên đồng lứa, còn Đan Điện truyền thừa thì lại nhắm vào mọi người, chỉ là danh ngạch cũng thật ít.”

“Không biết bên trong bí cảnh kia có cái gì đây.”

“Đan Điện lưu lại bí cảnh, bên trong tất nhiên có truyền thừa mạnh mẽ, người được đi vào thật có phúc.”

“Thế cũng đúng.”

“Bạch Thần Tinh đang suy nghĩ cái gì thế không biết, người hắc mang đi chỉ có Mộ Thần là luyện được sư, ngoài ra thì đường ca Bạch Thừa Phong của hắc, con của hắc, nhạc phụ của hắc đều chỉ là tu sĩ. Hắc định dặt

con cái cha mẹ mình đi du lịch à? Bạch Diên Tinh còn lại đang mang thai, vậy mà cũng mang theo, đúng là lãng phí danh ngạch.” Một cái tu luyện giả có chút quái dị nói.

“Không biết những người Đan Tháp thế nào, có người còn chưa thấy mặt bao giờ.”

.....

Vừa tiến vào Đan Điện bí cảnh, một mùi hương kì lạ liền phiêu đảng mà tới.

Diệp Thạch hít sâu một hơi, nhin không được nói: “Thơm quá.”

Bạch Thần Tinh cười cười, “Đan Điện đã từng là luyện đan thánh địa của Trung Châu, đồn rằng mấy triệu năm trước, luyện được sư bát cấp trong Đan Điện liền giống như thất cấp luyện được sư hiện tại vậy, trên điển tịch nói thời đó còn có luyện được sư luyện ra Thần đan thập cấp.”

Diệp Thạch trợn to mắt: “Luyện được sư thập cấp? Còn có luyện được sư thập cấp?”

Bạch Thần Tinh gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng đó đều là chuyện viễn cổ, hiện tại bát cấp cao cấp cũng đã rất khó tìm.”

Mộ Thần linh hồn lực chung quanh quét, nắm mảnh nhỏ địa đồ truyền tống tới những nơi không giống nhau, không biết những người còn lại bị truyền tống tới đâu.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, hỏi: “Mộ Thần, chúng ta hiện tại đi nơi nào thế?”

Không lồ linh hồn lực thả ra, sau đó quét qua một tấm bia đá.

“Hồn kỹ.” Mộ Thần lẩm bẩm.

“Chỗ nào có thứ này sao?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Muốn trở thành cửu cấp đan sư, nhất định phải nắm giữ một môn hồn kỹ, nghe nói luyện chế đan dược cửu cấp chắc chắn sẽ cần dùng đến thứ này. Lần này mục đích bọn họ tiến vào Đan Điện chính là giúp Mộ Thần tăng đan thuật tới bát cấp hậu kỳ, chỉ có đan thuật Mộ Thần đạt tới bát cấp hậu kỳ, Khúc Tâm Dương mới có cơ may tỉnh.

“Bên kia.” Mộ Thần chỉ chỉ hướng đông, nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu, “Đi qua đi.”

“Được.” Mộ Thần nói.

Mộ Thần đám người rất nhanh đã đến tấm bia đá kia, trong đây tổng cộng mười hai tấm bia đá, ghi lại hồn kỹ từ nông đến sâu.

Trừ bỏ Mộ Thần, người khác cũng không phải ai cũng hiểu.

Bạch Thần Tinh nhíu mày, trừ hẩn ra nhóm, mặt khác ba cổ thể lực, tiến vào bên trong nhưng là tỉ lệ tìm thấy đồ đều rất cao, đan điện rất nhiều đồ vật, nhưng chỉ có lợi với đan sư. Ví dụ như hồn kỹ này, chỉ có thể lĩnh hội, vô pháp khắc lục, mặc dù là thứ tốt, nhưng mà lại không có ích lợi gì với bọn họ.

Bất quá, này cũng không có cái gì, cái gọi là nghìn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, Mộ Thần đều ở nơi này, hẩn mang vài cái thất cấp đan sư đến cũng không có ý nghĩa gì.

“Đi thôi.” Bạch Thần Tinh nói với Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, lên tiếng, “Được.”

Bạch Thừa Phong ôm hai tay, như có điều suy nghĩ mà nói: “Quá trình lĩnh hội hồn kỹ một khi bị làm phiền, khả năng cao sẽ khiến đan sư trọng

thương. Chúng ta ở đây lập vòng bảo hộ đi.”

Diệp Thạch nghe được Bạch Thừa Phong nói vậy, mãnh liệt trừng lớn mắt, gật gật đầu.

Mộ Thần chiếm được tấm bia đá trước mặt, tâm thần lập tức liền trầm xuống.

“Phụ thân, hồn kỹ rất lợi hại phải không?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Thần Tinh gật đầu, “Rất lợi hại, những đan sư có chút trình độ vào thời thượng cổ đều nắm giữ hồn kỹ, linh hồn công kích vô khổng vô nhập, khó lòng phòng bị.”

“Nghe nói luyện được sư bát cấp có thể bằng vào linh hồn lực giết chết bát cấp yêu thú, nhưng hiện tại hồn kỹ cơ bản đã thất truyền, nếu không phải như thế, địa vị đan sư sẽ rất cao. Kỳ thật nếu có thể tìm lại phần bị thất truyền đó, thiên hạ này sẽ là của đan sư không phải sao?”

Diệp Thạch mở to mắt, nghe đến hoa mắt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

325. Chương 325

Đám người Bạch Thần Tinh thủ cạnh Mộ Thần. Mộ Thần hết sức chuyên chú nhìn bia đá, trong mắt không ngừng hiện lên từng trận kim quang.

Mộ Thần tâm thần trầm xuống nhập vào trong bia đá, người giống như mất hồn.

Bạch Thừa Phong vượt cảm đánh giá Mộ Thần, có chút sùng bái nói: “Mộ Thần đây là ngộ đạo!” Nhanh như vậy liền ngộ đạo, thật sự lợi hại.

“Có người đến.” Sắc mặt Bạch Thần Tinh có hơi ngưng trọng.

Người Đan Tháp cùng Đan Cốc cơ hồ đồng thời đuổi tới.

“Hồn kỹ!” Cát Nghị nhìn thấy bia đá, nhất thời xoa tay, thần tình kích động, không nháy mắt nhìn chăm chăm bia đá.

Bạch Thần Tinh liếc mắt nhìn Cát Nghị một cái, trong lòng hiện lên vài phần bất đắc dĩ. Cát Nghị vừa nhìn thấy hồn kỹ liền dời không nổi mắt, thật sự là... đan si. Xem ra chuyện lúc trước Cát Nghị đích thật là bị người lợi dụng.

Đan Tháp tới rất nhiều người, ánh mắt đều nhắm ngay đám người Bạch Thần Tinh.

Mấy luyện được sư của Đan Cốc nhìn thấy bia đá cũng là một đám hoa mắt thần mê.

“Ngộ đạo!” Một luyện được sư Đan Cốc nhìn Mộ Thần, nhin không được mà hăm mộ nói.

Mộ Thần đứng ở trước bia đá, đối với hết thầy chung quanh hồn nhiên không biết, linh hồn lực hóa thành trăm phi đao, không ngừng biến hóa trận hình.

“Thiên phú thật tốt!” Đan Ly hăm mộ nhìn Mộ Thần. Mộ Thần hẳn là chưa từng học qua hồn kỹ, lại lập tức tiến nhập trạng thái ngộ đạo, thật sự lợi hại. Đám người Đan Hồng, Đan Ly của Đan Tháp đều chuyển ánh mắt lên bia đá.

Lăng Xuyên không hiểu đan thuật, chán muốn chết khoanh tay đứng, một bộ lười biếng.

Diệp Thạch đứng ở bên cạnh Khúc Khôn, nhìn thấy Lăng Xuyên đến thì thỉnh thoảng lén lén trộm liếc nhìn Lăng Xuyên.

Cảm nhận được tầm mắt lén lút của Diệp Thạch, Lăng Xuyên nhin không được cười cười trong lòng.

.....

“Bạch đạo hữu, lúc trước ngươi hao tổn tâm cơ thỉnh Mạc đại sư ra tay, còn nguyện ý dùng phương thuốc Tố Tâm Đan để trao đổi, giờ chuyển tới trước mắt lại hối hận là cái đạo lý gì, chẳng lẽ là ngươi không tin được luyện đan thuật của Mạc đại sư sao?” Một nam nhân mặc áo choàng xám đi ra hỏi.

Bạch Thần Tinh nhú mày, rốt cuộc vẫn là đến, Đan Tháp đây là có ý khiêu khích. Bên Đan Tháp có ba người hẳn nhìn không ra tu vi sâu cạn, hẳn đều là võ thánh.

“Đạo hữu đừng nói vậy, chỉ là bởi vì phụ được vẫn chưa hồi môn mà thôi.” Bạch Thần Tinh nói.

“Lời này của Bạch đạo hữu không đúng rồi, chủ được đều đã tới tay, chẳng lẽ chỉ có một ít phụ được mà Bạch gia cũng không lấy ra được sao? Bạch đạo hữu có lệ như vậy sợ là không ổn đi.” Người nọ âm trầm nói.

Diệp Thạch lạnh mặt, lại bị Bạch Thừa Phong kéo lại. Lúc này nếu bọn họ phản ứng quá kích, thì chính là vô duyên vô cớ khiến bên đối phương trở nên có “đạo lý”.

Bạch Thần Tinh cười khổ nói: “Phụ được cần phượng huyết, long tủy, quả thật là không dễ lấy.”

“Bạch đạo hữu nói đùa sao? Chỉ sợ cả đan được cứu cấp cũng dùng không được phượng huyết, long tủy. Người nói như vậy cũng quá vớ vẩn.” Người nọ nói.

Bạch Thần Tinh nhẹ hít một hơi: “Nhưng nó chính là yêu cầu như thế, ta có thể làm gì được.”

“Bạch đạo hữu cũng thật quá phận, dùng cái cớ như vậy để tránh sao? Luyện đan thuật của Mạc đại sư nhập không vào mắt người như vậy?” Người nọ từng bước ép sát.

Bạch Thần Tinh cau mày: “Người hiện giờ đây là muốn khiêu khích?”

Lúc người Đan Đình Các chạy tới, không khí đã giương cung bạt kiếm.

“Hòa khí phát tài, hòa khí phát tài. Mọi người cần gì như thế đâu.” Một lão giả bên Đan Khí Các đi ra hoà giải.

“Không phải là ta không vui lòng dĩ hòa vi quý, chính là Bạch đạo hữu thay đổi xoành xoạch, coi rẻ Mạc đại sư như thế, ta không thể không thảo một cái công đạo cho đại sư.” Người nọ nói xong, liền một chưởng bổ tới phía Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh trong lòng âm hàn một trận, nói nhiều như vậy, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn động thủ mà thôi.

Tay áo Bạch Thần Tinh phồng lên, không cam yếu thế đón nhận công kích của người tới.

Thấy hai người ra tay, những người khác đều lùi ra một chút.

“Thật mạnh!” Cảnh Minh lẩm bẩm, “Căn bản không giống như võ tôn.”

Cảnh Minh được Mộ Thần trợ giúp mà thăng cấp thành võ tôn, lập tức tự tin hơn rất nhiều, giờ phút này nhìn thấy Bạch Thần Tinh cùng nam tử nọ giao thủ, lòng tự tin của Cảnh Minh đã bị kịch liệt đả kích.

“Hai người này vốn không phải là võ tôn.” Cảnh Lập Phong nói.

Nghe được lời Cảnh Lập Phong nói, Cảnh Minh nhất thời trợn to mắt.

Bạch Thần Tinh phát tay, một đám trận pháp phiền phức liền từ trên tay bay ra.

Nam tử nọ có một tiểu sơn ấn màu đen, khi khu động có lực sát thương kinh người.

Hai người đánh hôn thiên địa ám, đất rung núi chuyển.

Diệp Thạch không kìm lòng nổi sờ sờ sách trận pháp trong tay áo.

Lăng Xuyên híp mắt nhìn Bạch Thần Tinh cùng nam tử nọ đối chiến, trong mắt hiện lên ám sắc.

“Trảm!” Diệp Thạch khu động sách trận pháp, phát động công kích với nam tử nọ.

Nam tử nọ nhìn thấy Diệp Thạch ra tay, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười trào phúng.

Nguyên Thủy Trận Văn đúng là lợi hại, đáng tiếc, tu vi Diệp Thạch quá thấp, chỉ là võ tông, nếu Diệp Thạch là võ tôn, ngược lại có thể tạo thành thương tổn không nhỏ đối với hắn.

Nam tử nọ phất phất tay áo, dễ dàng đỡ công kích của Diệp Thạch.

Hai viên hạt châu kim sắc lặng yên không một tiếng động tiếp cận nam tử.

“Oanh”. Trong nháy mắt nam tử nọ đỡ công kích của Diệp Thạch, hai viên kim châu đồng thời nổ tung.

Tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, tất cả lực chú ý của nam tử nọ đều ở trên đám người Bạch Thần Tinh, nên không ngờ tới Lăng Xuyên sẽ đột nhiên ra tay ám toán.

Trong nháy mắt, thân mình nam tử nọ bị tạc nổ máu tươi giàn giụa, bị Bạch Thần Tinh dùng một chiêu cắt đứt cổ.

Diệp Thạch nhìn thân thể nam tử bị nổ tung, trong lòng đặc ý.

.....

Chiến đấu trong lúc điện quang hỏa thạch liền kết thúc, cả kinh mọi người trợn mắt há mồm.

“Bạo Viêm Châu cứu cấp!” Cảnh Lập Phong tràn đầy bất khả tư nghị mà nhìn Lăng Xuyên.

Pháp khí cứu cấp là vật cực trân quý, là trân bảo thiên kim khó cầu, hơn nữa Bạo Viêm Châu này chỉ dùng một lần duy nhất, Lăng Xuyên sao lại đột nhiên ra tay? Lại còn ra tay ngoan độc như thế.

Người Đan Đình Các hiện lên vẻ kinh sợ, người Đan Cốc mời Lăng Xuyên tới cũng kinh ngạc.

Người Đan Thập thì vừa kinh ngạc, vừa phản nộ nhìn Lăng Xuyên.

Trừ bỏ Bạch Thần Tinh, Khúc Khôn, Diệp Thạch cùng Mộ Thần đang ngộ đạo, người ở chỗ này đều cho rằng Lăng Xuyên sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Cảnh Lập Phong nhíu mày, căn cứ theo những gì hắn điều tra, tựa hồ quan hệ của Lăng Xuyên cùng nhạc phụ của Bạch Thần Tinh có chút kỳ lạ, Lăng Xuyên hình như có chút hảo cảm đối với nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, còn từng đưa cho Khúc Khôn một thanh kiếm, nhưng Khúc Khôn lại không cảm kích lắm.

Cảnh Lập Phong nguyên bản tưởng rằng cho dù Lăng Xuyên thật sự có hảo cảm với Khúc Khôn thì nhiều nhất cũng chỉ là đứng ra giảng hòa, không nghĩ tới Lăng Xuyên lại tận lực ra tay như thế.

“Lăng Xuyên, người đây là có ý gì? Người...” Cừu Tranh Vành cau mày hỏi.

“Tay ngựa, người kia là ai vậy? Thực lực không tồi, nhưng hình như không phải là người Đan Thập đúng không, có vẻ rất thích xen vào việc người khác.” Lăng Xuyên cười cười, vân đạm phong khinh nói.

Cát Nghi nhíu mày, lần này tiến vào Đan Điện bí cảnh người, tốt vài cái đều là Cừu Tranh Vành cùng Mạc Ly Huyền mời, những người này, hẳn đừng nói gặp qua, chính là nghe đều chưa nghe nói qua, tuy rằng, Cát Nghi trong lòng có nghi hoặc, nhưng là, hẳn người nhỏ, lời nhẹ, rốt cuộc không có hỏi nhiều.

Lăng Xuyên hí hóp mắt đảo qua đám người Đan Tháp.

Bên Đan Tháp nguyên bản tổng cộng có ba võ thánh, mà bên Bạch gia dù cho cộng thêm hẳn thì cũng mới chỉ có hai người, hẳn phải giải quyết xong một tên mới có thể bảo trì cân bằng được.

Cảnh Lập Phong nhìn qua Bạch Thần Tinh, sắc mặt Bạch Thần Tinh rất bình thản, tựa hồ không chút nào kinh ngạc Lăng Xuyên sẽ ra tay.

Ánh mắt Diệp Thạch nhìn Lăng Xuyên tràn đầy sùng bái, sắc mặt Khúc Khôn thì xanh tím lần lượt thay đổi, nhìn không thấu hẳn đang suy nghĩ gì.

Phỏng chừng Bạch Thừa Phong là thật sự không biết, biểu tình rất kinh ngạc.

“Lăng tiên bối, ngài...” Yết hầu Đan Thần như là bị bóp nghẹn, vô cùng kinh ngạc nhìn Lăng Xuyên.

Lăng gia và Bạch gia, một là luyện khí thế gia một là trận pháp thế gia, hai gia tộc vẫn luôn giao tình nông cạn, mà nay Lăng Xuyên sấm rền gió cuốn ra tay như thế, thật sự quá mức quỷ dị.

Chẳng lẽ là hai nhà âm thầm kết minh? Vì sao nàng không nhận được một chút tin tức nào?

“Lăng Xuyên, ngươi nói người ta xen vào việc người khác, vậy người chẳng lẽ không có xen vào việc của người khác sao?” Cừu Tranh Vành âm

trầm nói.

Lăng Xuyên ánh mắt lạnh lạnh nhìn Cừu Tranh Vanh một cái, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, hỏi Diệp Thạch: “Diên Tinh người nói xem, ta có xen vào việc của người khác không?”

Diệp Thạch vội vàng lắc đầu, phần chần nói: “Không có, không có, ông ngoại mới không có xen vào việc của người khác.”

Lăng Xuyên thản nhiên cười, đứng bên cạnh Khúc Khôn, đặc ý nói: “Diên Tinh gọi ta là ông ngoại, người cũng nhanh chóng thừa nhận ta đi chứ.”

Sắc mặt Khúc Khôn xanh trắng không ngừng.

.....

Cảnh Lập Phong nhìn Khúc Khôn và Lăng Xuyên, cảm thấy không khí giữa hai người quỷ dị nói không nên lời.

“Lăng tiên bối, ngài... đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đan Thần hết sức khó hiểu nhìn Khúc Khôn.

Vì sao Diệp Thạch lại gọi Lăng Xuyên là ông ngoại? Lăng Xuyên và Khúc Khôn là một đôi? Điều này sao có thể?! Khúc Khôn chỉ vừa mới mới từ nước ngoài tới, sao lại có quan hệ với Lăng Xuyên được?

Thấy ánh mắt mọi người đều ngưng tụ trên người mình, Khúc Khôn chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên một trận.

Đan Thần nhìn biểu tình của Khúc Khôn, cảm thấy cổ quái, nhìn không khí giữa Lăng Xuyên và Khúc Khôn như là Lăng Xuyên ép buộc Khúc Khôn vậy.

Lăng Xuyên nhìn nhìn mấy người Đan Cốc nói: “Hồn kỹ gần ngay trước mắt, các người không đi nghiên cứu hồn kỹ, lại nhìn chăm chăm ta làm gì?”

Nghe được lời Lăng Xuyên nói, đám người Đan Thần như trong mộng mới tỉnh.

“A! Đúng, hồn kỹ!” Đan Thần nói.

Trong di tích Đan Điện có một tòa cung điện thật lớn, lối vào cung điện có đặt cấm chế, cần lấy hồn kỹ đặc biệt mới mở ra được.

Bọn họ chỉ có linh ngộ hồn kỹ trên bia đá trong di tích thì mới có khả năng mở ra cấm chế, tiến vào trong cung điện.

Đan Thần hâm mộ liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái. Tình hình trước mắt, ai trước hết linh ngộ hồn kỹ thì người đó có thể trước hết mở ra đại môn cung điện, tiến vào trong cung điện. Nói cách khác, ai tốc độ nhanh, người đó liền chiếm được tiên cơ.

Cảnh Lập Phong nhìn Lăng Xuyên, thăm dò hỏi: “Lăng đạo hữu, thật không nghĩ tới Bạch thiếu là ngoại tôn của người. Nói như vậy, Bạch đạo hữu chính là...”

Lăng Xuyên cười cười, đắc ý dào dạt nói: “Đúng vậy, là con rể nhà ta! Thần Tinh à, người không tính gọi ta một tiếng nhạc phụ sao?”

Bạch Thần Tinh liếc mắt nhìn Lăng Xuyên một cái, nói: “Người nếu như làm cho Khúc nhạc phụ của người, ta sẽ gọi.”

Không biết tại sao, gọi Khúc Khôn cấp bậc võ tông là nhạc phụ, Bạch Thần Tinh có thể gọi rất thông dong, nhưng đối với Lăng Xuyên cấp bậc võ thánh, Bạch Thần Tinh liền có chút gọi không được.

Lăng Xuyên có chút khinh thường nhìn Bạch Thần Tinh: “Người đúng là thật không có mắt, chờ nhi tử tạt tỉnh lại, ta sẽ kêu y cách người xa một chút.”

Bạch Thần Tinh thản nhiên liếc Lăng Xuyên một cái, nói: “Tâm Dương không chắc sẽ nguyện ý nhận người.”

Lăng Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Bạch Thần Tinh: “Bạch gia dạy người như thế nào vậy? Không dạy người tôn trọng trưởng bối một chút nào à? Đối là Tâm Dương không chắc sẽ nguyện ý nhận ta, nhưng dù y không tiếp thu ta, ta vẫn là phụ thân của y. Người tốt nhất cầu nguyện y nguyện ý để ý tới người, nếu như y không nguyện ý để ý tới người, y còn có thể tái giá. Tiểu tử, người tự giải quyết cho tốt.”

Bạch Thần Tinh: “...”

Diệp Thạch: “...”

Khúc Khôn: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

326. Chương 326

Ngoài bí cảnh.

“Bát thúc,saongàilạidếndây?” Lăng Trầm thụ súng nhược kinh hỏi.

Lăng Trầm âm thầm nghĩ, lần trước là Lăng Xuyên, lần này lại là Lăng Mạch. Hai nhân vật phong vân trong gia tộc trước sau lại đây nhìn hăn, từ khi nào hăn biến thành chạm tay có thể bỏng rồi?

“Tôi thăm người một chút,với lại chuyện kê người nói với Thập Thất đệ của người, người đã nói chưa?” Lăng Mạch nhăn chặt mày, có chút vội vàng hỏi.

Lăng Trầm âm thầm ở trong lòng bĩu môi, thầm nghĩ, ngài tới xem ta là giả, đến tìm hiểu Thập Thất đệ mới là thật đi.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lăng Trầm vẫn là lộ ra một bộ biểu tình xin lỗi, hồi đáp với Lăng Mạch: “Ta đã nói,nhưng Thập Thất đệ hăn phản ứng bình thường, tựa hồ vô tâm nạp thiếp.”

Lăng Mạch mặt lạnh lùng, tức giận nói: “Hăn rốt cuộc muốn gì! Đều đã quan nhiều năm như vậy, hăn còn chưa tỉnh mộng sao? Chẳng lẽ hăn liền muốn mộng cả đời như vậy! Sao người không khuyên nhủ hăn?”

“Ta có khuyên,nhưng hăn cũng không nghe ta!” Lăng Trầm cười gượng nói.

“Người có khuyên? Nghiêm túc khuyên?” Lăng Mạch hỏi.

Lăng Trầm cười khỗ, hắn chỉ vừa bắt đầu khuyên, mặt Lăng Xuyên liền nhăn lại, hắn nào còn dám tiếp tục khuyên nhủ! Thập Thất đệ phát hỏa thật sự rất dọa người đó!

“Ta ngược lại muốn nghiêm túc khuyên nhủ, nhưng Thập Thất đệ hắn cũng không nghe.” Lăng Trầm bất đắc dĩ buông tay nói.

“Hắn là Thập Thất đệ của người, người không thể có tâm hơn với chuyện của hắn được sao?” Lăng Mạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói.

Lăng Trầm thầm nghĩ, trưởng bối trong tộc cũng thật là, không dám phát giận với Thập Thất đệ, liền hướng về phía hắn thả khí, hắn thực vô tội được không?

Thập Thất đệ không thích nạp thiệp, chẳng lẽ hắn còn có thể buộc Thập Thất đệ động phòng cùng người khác sao?

Lại nói, loại sự tình khuyên nhủ Thập Thất đệ nạp thiệp này, nên từ trưởng bối trong tộc ra mặt mới đúng. Trưởng bối trong tộc ra mặt, Thập Thất đệ không để ý tới, liền đem chủ ý đánh tới trên đầu hắn. Hắn đã xuất đầu, lại ngại hắn không có bản lĩnh, khuyên nhủ không được.

“Kỳ thật Bát thúc ngài không cần lo lắng, nói không chừng năm đó Thập Thất đệ tại trong bí cảnh ôm song nhikia đã mang thai, nói không chừng hẳn hiện tại đã có rồi ấy.” Lăng Trầm cười nói.

Lăng Mạch tức giận liếc mắt xem thường: “Thập Thất đệ của người trúng độc năm mộng xuân, người cũng tin hắn? Nếu thực sự có một song nhi như vậy thì đã sớm tìm được rồi.”

Lăng Trầm nhìn Lăng Mạch đen mặt, thầm nghĩ, ngài rộng ta cái gì, ngài có hay thì đi rộng với Thập Thất đệ đi! Trưởng bối trong tộc cũng thật

là biết bắt nạt kẻ yếu.

“Lần này không biết vì cái gì, hăn đột nhiên xuất quan. Người thấy Thập Thất đệ của người có gì khác thường không?” Lăng Mạch hỏi.

Lăng Trầm nghĩ, Thập Thất đệ tựa hồ có chứng thụ ngược, có ý đối với một song nhi nói thực lực của hăn không tốt, người khác một chút mặt mũi đều không cho, hăn lại vội vàng tặng lễ cho người ta.

“Ta cảm thấy hăn đối với nhạc phụ của Bạch Thần Tinh có chút oán hận, còn tặng một thanh bảo kiếm bát cấp thượng phẩm.” Lăng Trầm nói.

Lăng Mạch nhăn chặt mày, trầm ngâm một phen, “Một thanh bảo kiếm bát cấp thượng phẩm cũng không thuyết minh được vấn đề gì.”

Lăng Trầm bĩu môi, sao lại nói không có vấn đề? Mình chết sống cầu Thập Thất đệ luyện chế một thanh pháp khí bát cấp thượng phẩm, Thập Thất đệ như thế nào cũng không chịu. Vậy mà song nhi người ta mừng hăn một trận, hăn còn liêm mặt vội vàng đưa pháp khí cho người ta, thấy thế nào cũng rất nghiêm trọng nha!

“Thập Thất đệ hiện tại đi bí cảnh, Khúc Khôn cũng vào đấy.” Lăng Trầm nói. Trong bí cảnh chỉ có vài người như vậy, nói không chừng củi khô lửa cháy liền xảy ra chuyện gì.

Lăng Mạch nhíu mày: “Người không nên nói lung tung. Khúc Khôn là nhạc phụ của Bạch Thần Tinh, hăn đều đã có nhi tử, tôn tử, lập tức lại sắp có tăng tôn. Thập Thất đệ của người chẳng lẽ muốn giúp người ta dưỡng nhi tử, dưỡng tôn tử sao?”

Lăng Trầm gật gật đầu: “Cũng phải. Nhưng kỳ thật song nhi kia có diện mạo không tồi.”

Lăng Mạch híp mắt nói: “Cũng chỉ là không tòi mà thôi, Thập Thất đệ của người có dạng người nào mà chưa thấy qua.”

Lăng Trầm nhún vai: “Ngài nói cũng đúng, chắc là ta nghĩ nhiều.”

.....

Trong bí cảnh.

Đôi mắt Mộ Thần tuôn ra một trận kim quang, mây trên trời bị Mộ Thần linh hồn phi đao cắt thất linh bát lạc.

“Người tỉnh rồi?” Diệp Thạch phấn chấn nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Ừ.”

Mộ Thần nhìn tấm bia đá, lúc hăn bắt đầu nhìn chỉ là tấm bia đá thứ nhất, hiện giờ bất tri bất giác đã là tấm bia đá thứ chín. Hăn tựa hồ tiến nhập vào một loại trạng thái thực huyền diệu, quên đi thời gian, cũng quên đi không gian, chỉ có linh hồn lực đang vận chuyển rất nhanh.

Mộ Thần cảm thấy linh hồn lực của mình lại hùng hậu không ít.

“Ta nhìn bia đá đã bao lâu?” Mộ Thần hỏi.

“Có tám ngày.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần sửng sốt một chút, không ngờ đã qua thời gian dài như vậy, hăn lại không có chút cảm giác nào.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nói: “Có chút chuyện, nhưng không phải là chuyện lớn gì.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Đan Tháp có một người áo xám khiêu khích, bị phụ thân cùng ông ngoại liên thủ giết chết.”

Mộ Thần nhìn qua phía Lăng Xuyên bên cạnh Khúc Khôn, trong lòng rõ ràng “ông ngoại” mà Diệp Thạch nói, là Lăng Xuyên chứ không phải Khúc Khôn.

Cần cả Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên liên thủ, vậy người ra tay nhất định là võ thánh. Xuất sư bất lợi, Đan Tháp tổn thất một võ thánh, chỉ sợ đang rất là đau lòng.

“Người Đan Tháp tới?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy. Đan Đình Các, Đan Cốc cũng tới, nhưng bọn họ đều đi rồi.”

Mộ Thần nhíu mày: “Đều đi rồi?”

“Đúng vậy. Bọn họ đều gấp gáp đi, chúng ta cũng phải nhanh lên. Bên trong Đan Điện bí cảnh này, địa phương có giá trị nhất chính là một tòa Đan Cung. Chung quanh Đan Cung chia ra năm lối nhập khẩu, trong Đan Cung có khả năng cất giấu đan thư cửu cấp. Lần này Đan Tháp, Đan Cốc, Đan Đình Các đối với đan thư kia đều là tình thế bắt buộc.”

“Nghe nói chỉ cần lĩnh ngộ đến tẩm bìa đá thứ sáu là có thể bắt đầu mở ra lối nhập khẩu, người mấy cổ thế lực khác đã đi tới đó trước rồi.” Lăng Xuyên bổ sung.

Mộ Thần đã sớm lĩnh ngộ vượt qua tẩm bìa đá thứ sáu, nhưng vì hấn luôn ngộ đạo, mấy người mới không quấy rầy hấn.

“Chúng ta đã chậm lắm rồi, phải nhanh chóng thôi.” Diệp Thạch trầm ngâm nói.

Mộ Thần gật đầu: “Tốt.”

Tuy rằng hãn chỉ lĩnh ngộ đến tấm bia đá thứ chín, nhưng Linh Tháp cũng đã khắc tất cả nội dung trên bia đá xuống, nếu hãn muốn lĩnh ngộ nội dung của mấy tấm bia đá sau, thì đi vào Linh Tháp là được.

Mộ Thần nhìn thấy Lăng Xuyên dắt tay Khúc Khôn, mặc cho Khúc Khôn đâm đá. Ước chừng là Khúc Khôn đánh một hồi cảm thấy mệt, cũng liền ngừng, mặt mày đỏ bừng.

Mộ Thần nhìn Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn, thầm nghĩ vị ông ngoại này da mặt thật dày, nhưng mà, da mặt dày mới có thịt ăn!

.....

Đoàn người Đan Đình Các.

“Ông nội, sao Bạch thiếu lại đột nhiên biến thành tôn tử của Lăng Xuyên? Đây cũng quá kỳ quái đi?” Cảnh Minh nhin không được mà hỏi nhỏ.

Cảnh Lập Phong tràn đầy cảm thán: “Đúng là có chút khó tưởng tượng nổi.”

Thế lực Bạch gia so với Mệnh Tộc thì hơi nhỏ hơn một chút, nhưng nếu, Bạch gia cùng Lăng gia liên thủ thì sao?

Đây chính là hai con quái vật lớn! Nếu hai gia tộc này liên thủ, đây không phải chỉ đơn giản như một cộng một bằng hai, lần này Mệnh Tộc phải đau đầu.

“Có người đồn, năm đó Lăng Xuyên ở trong bí cảnh ngủ với một song nhi, sau đó nhớ mãi không quên, nhiều năm qua vẫn luôn tìm kiếm. Cũng có người nói, Lăng Xuyên tại trong bí cảnh nắm một cái mộng xuân, tẩu

hỏa nhập ma, coi ảo ảnh thành hiện thực, nhiều năm như vậy, vẫn luôn vì ảo ảnh mà thủ thân như ngọc.” Cảnh Lập Phong nói.

Bên ngoài Đan Đình Các kinh doanh đan dược, luyện khí, nhưng lén lút cũng buôn bán tình báo, tin tức rất linh thông.

Cảnh Minh đột nhiên mở to mắt: “Ông nội, ý của ngài là, Khúc Khôn chính là song nhi từng có quan hệ với Lăng Xuyên trong bí cảnh?”

Cảnh Lập Phong gật đầu: “Cũng có thể giải thích như vậy.”

Lúc Lăng Xuyên ra tay, Bạch Thần Tinh không có chút kinh ngạc nào. Nếu như không có nguyên nhân đặc biệt gì, Bạch Thần Tinh dựa vào cái gì tín nhiệm Lăng Xuyên như vậy.

“Đây cũng quá trùng hợp đi.” Cảnh Minh nhú mày nói.

Cảnh Lập Phong hít sâu một hơi, nói: “Vô xảo bất thành thư.”

Nếu hắn suy đoán không lầm, như vậy Bạch Diên Tinh chẳng những là nhi tử của Bạch Thần Tinh, mà còn là tôn tử của Lăng Xuyên. Có một tầng quan hệ như thế, Lăng Xuyên không vội vàng giúp cũng không được.

Khúc Tuyền cúi đầu, yên lặng không lên tiếng. Danh ngạch tiến vào Đan Điện là trong tộc thật vất vả tranh thủ cho hắn, tuyệt đối không thể lãng phí.

Nhìn thấy đám người Bạch Thần Tinh, Khúc Khôn ra tay, Khúc Tuyền khắc sâu ý thức được chính mình nhỏ bé bao nhiêu.

.....

Đoàn người Đan Cốc.

Đan Thần cau mày, vẫn là có chút không hoàn hồn được mà nói: “Không ngờ Lăng tiền bối lại cứ như vậy ở lại trong đội ngũ Bạch gia.”

Đan Hồng bất đắc dĩ nói: “Bên Bạch gia kia có ái nhân, song tể, tôn tử, tôn tể của Lăng tiền bối, hẳn không lưu ở bên kia, chẳng lẽ còn ở lại trong đội chúng ta sao?”

Đan Thần nhíu mày nói: “Bạch tiền bối liền thành song tể của Lăng tiền bối?”

Đan Hồng cười: “Đúng là có chút khó tin!”

Bạch tiền bối cùng Lăng tiền bối đều là kỳ tài ở Trung Châu, một người tinh thông trận pháp, một người thiện luyện khí. Nhưng hai người không có liên hệ gì với nhau, đáng lẽ bản đại bác cũng không tới mới phải, nhưng mà, thế sự chính là trùng hợp như thế.

“Lúc trước người ra tay khiêu khích Bạch tiền bối là ai vậy? Chưa từng nghe nói tới luôn, nhưng thực lực thật sự mạnh.” Đan Thần nhin không được mà hỏi.

Đan Hồng hí mắt, lần này có rất nhiều người Đan Thập có vấn đề!

“Hắn là cường giả lánh đời nào đó.” Đan Hồng nói. Người nọ thật sự rất xui. Thật là, là võ thánh rồi, thực lực như vậy đi tới chỗ nào cũng có thể ngang ngược một phương. Đáng tiếc lại bị Lăng Xuyên ám toán, bị Bạch Thần Tinh nhân cơ hội treo cổ, thật có thể nói là chết không nhắm mắt.

Tuy rằng người nọ chết rất ghen khuất, nhưng đối với bọn họ mà nói, đó cũng là chuyện tốt.

Bên Đan Thập kia người tiến vào nhiều nhất, còn có vài người không rõ lai lịch, tùy tiện chạy đến một người đều là võ thánh, ai biết mấy người khác có thực lực thế nào.

Chết đi một người vẫn còn để cho người khác không quá yên tâm. Đều chết hết mới tốt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

327. Chương 327

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần dắt tay Diệp Thạch, lại nhìn Lăng Xuyên dắt tay Khúc Khôn, mà chính mình một người cô đơn bị để bên cạnh Bạch Thừa Phong, nhất thời có chút cô đơn.

“Thập Ngũ đệ, Lăng Xuyên là... nhạc phụ của người?” Bạch Thừa Phong thật cẩn thận hỏi.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng vậy.”

Bạch Thừa Phong trừng lớn mắt, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh. Trước kia hẳn chỉ bội phục tu vi cùng trận pháp thuật của Bạch Thần Tinh, nhưng mà hiện tại, Bạch Thần Tinh từ đầu đến chân đều khiến hẳn bội phục!

Đây là cái dạng bản lĩnh nghịch thiên gì đây! Nhi tử lợi hại, song tể lợi hại, ngay cả nhạc phụ cũng lợi hại! Nhưng mà, nhạc phụ của Thập Ngũ đệ lợi hại như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề chứ?!

Bạch Thừa Phong nhìn Bạch Thần Tinh, lại nhìn nhìn Lăng Xuyên, thầm nghĩ, Bạch Thần Tinh hẳn là đã sớm ngầm xã giao với Lăng Xuyên. Chết tiệt! Bạch Thần Tinh này cũng không lọt chút tiếng gió cho hẳn biết!

Hắn từng đề cập với Bạch Thần Tinh rằng tu vi bọn họ trong chuyến đi này có hơi yếu, còn kêu Bạch Thần Tinh tìm một tiền bối gia tộc thay thế

hắn. Xem ra là hắn quá lo lắng, có Lăng Xuyên ở đây, đám gia hỏa không ai nhận ra bên Đan Tháp kia còn có gì quan trọng.

Bạch Thừa Phong nhìn Lăng Xuyên nắm tay Khúc Khôn, không để bụng đối với việc Khúc Khôn nhìn chăm chăm mình, trong lòng nhất thời bốn bề sóng dậy. Đều nói người Lăng gia thích đem bản thân trở thành phôi sắt để rèn luyện, luyện ra một thân mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, đồn đãi quả nhiên không sai!

Nhìn Lăng Xuyên như trước cột nhà khi đối mặt với thái độ cự nhân ngoài ngàn dặm của Khúc Khôn, vậy liền biết, người này đã luyện da mình dày cỡ nào rồi.

“Ta cuối cùng dắt được tay người.” Lăng Xuyên tràn đầy thỏa mãn, say mê nói.

Khúc Khôn lạnh lùng liếc mắt nhìn Lăng Xuyên, tức giận: “Trên tay người nhiều vết chai, khó chịu chết người, thức thời người liền buông tay ra!”

“Không buông!” Lăng Xuyên buộc chặt tay hơn, thở dài thở ngắn mà nói: “Mỗi lần ta nghĩ đến người ngủ không được liền luyện khí, cứ thế luyện khí liền luyện ra một tay đầy vết chai. A Khôn, mỗi một vết chai trên tay ta đều là chứng minh tình yêu của ta đối với người!”

Khúc Khôn tức giận cả người phát run, vẻ mặt táo bón.

Diệp Thạch đầy say mê mà nhìn Lăng Xuyên, phấn chấn nói: “Lăng ông ngoại thật lãng mạn, Khúc ông ngoại thật có phúc.”

Khúc Khôn: “...” Nghe được lời Diệp Thạch nói, Khúc Khôn thiếu chút nữa hộc máu. Hắn không là có phúc, hắn là có tội!

“Người nghĩ tới ta như vậy, thế mà cả ngày luyện khí lại vẫn còn là luyện khí sơ bát cấp thượng phẩm, quá kém!” Khúc Khôn liếc mắt nói.

Lăng Xuyên có chút u oán: “Luyện chế pháp khí cửu cấp cần tâm vô tạp niệm, nhưng mà ta vẫn luôn tìm người, lại không tìm được người, vẫn luôn có khúc mắc, như thế nào có thể tâm vô tạp niệm được? Nếu người về sau cùng ta, qua không được bao lâu ta sẽ chính là luyện khí sơ cửu cấp. Người thích cái dạng pháp khí cửu cấp gì, không bằng ta luyện chế một thanh bảo kiếm cửu cấp cho người được không?”

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, sâu sắc nói: “Người nhanh chóng tìm người khác đi. Nếu người không tìm người khác thì đời này đều chỉ có thể là luyện khí sơ bát cấp thượng phẩm...”

Lăng Xuyên gắt gao nắm chặt tay Khúc Khôn, tình thâm ý trọng nói: “Dù cho đời này đều chỉ có thể làm luyện khí sơ bát cấp, ta cũng tuyệt không buông tay người ra!”

Bạch Thừa Phong tròn mắt nhìn Lăng Xuyên. Trước ngày hôm nay, hẳn chỉ bội phục tu vi cùng luyện khí thuật của Lăng Xuyên, mà hiện tại, Lăng Xuyên từ đầu đến chân đều khiến hắn bội phục đầu rạp xuống đất. So sánh Bạch Thần Tinh với Lăng Xuyên, Bạch Thần Tinh thật sự quá kém, người này mới là hào kiệt chân chính đây!

Bạch Thừa Phong thầm nghĩ nhìn Khúc Khôn, Khúc đạo hữu bị người này coi trọng, ngài thật không dễ dàng.

Diệp Thạch siết chặt tay, phấn chấn nói: “Mài sắt nên kim! Khúc ông ngoại nhất định sẽ bị Lăng ông ngoại cảm động.”

Mộ Thần âm thầm gật đầu, nghĩ thầm, đó là tất nhiên, ông ngoại người hiện tại đều sắp bị Lăng ông ngoại cảm động rơi lệ đầy mặt rồi kìa.

Bạch Thừa Phong nhìn bộ dáng thiếu năng của Lăng Xuyên, cảm xúc vô cùng phập phồng.

Đồn rằng, Lăng Xuyên lạnh lùng, lương bạc, không dễ thân cận.

Đồn rằng, Lăng Xuyên luyện thể luyện ý chí cứng như sắt đá, luyện không còn thất tình lục dục.

Đồn rằng, Lăng Xuyên cao ngạo, lãnh liệt bức người. Tuy rằng luyện khí thuật xuất thần nhập hóa, nhưng lại làm người quá mức nham hiểm ngoan độc.

Bạch Thừa Phong nhìn Lăng Xuyên đang cố sống cố chết lôi kéo tay Khúc Khôn, mặc cho đối phương trường như thế nào, hẳn vẫn là một bộ lợn chết không sợ nước sôi, Bạch Thừa Phong thầm nghĩ, đồn đãi chung quy chỉ là đồn đãi, đồn đãi đều là không tin được.

“A Khôn, tay người thật mềm mại.” Lăng Xuyên tươi cười nói.

Khúc Khôn nghe vậy, cảm thấy trên người mình rơi xuống một đồng da gà, có thể nấu cả một nồi cháo.

“Người nhanh câm miệng! Người vừa nói là ta đã muốn chết.” Khúc Khôn tức giận nói.

Lăng Xuyên đầy ảm đạm nhìn Khúc Khôn: “Ta liền khiến cho người chán ghét như vậy sao?”

Khúc Khôn: “...” Một người thiếu chút nữa cường bạo hẳn tới chết, hẳn chẳng lẽ phải thích? “Đúng!”

Lăng Xuyên ôm thắt lưng Khúc Khôn, áy náy nói: “Nhất định là lần trước ta quá thô lỗ, để lại ấn tượng không tốt cho người, lần sau ta sẽ chú ý.”

Khúc Khôn rút kiếm, đen mặt chỉ vào Lăng Xuyên: “Lăng Xuyên, người đừng có quá phận!”

Dắt tay thì thôi, còn ôm ôm ấp ấp, cái tên này đáng bị chém ngàn đao...

Tay Lăng Xuyên nhẹ bắn ra, thanh kiếm trong tay Khúc Khôn liền tới trong tay Lăng Xuyên.

Khúc Khôn đen mặt, thực lực kém lớn, như phàm nhân với võ giả vậy!

“Bạch Thần Tinh, người đánh hấn cho ta!” Khúc Khôn quát Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh: “...” Không liên quan tới hấn!

Bạch Thừa Phong nhìn Bạch Thần Tinh, không khỏi thầm nghĩ, huynh đệ, có hai vị nhạc phụ như vậy, người thật không dễ dàng mà!

Lăng Xuyên lạnh lạnh liếc mắt nhìn Bạch Thừa Phong một cái: “Nhìn cái gì?! Có cái gì đẹp mà nhìn?! Chưa từng nhìn thấy phu thê người ta đổi nhau sao?!”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Bạch Thần Tinh, người là đầu gối sao? Ta muốn người đánh hấn!” Khúc Khôn tức đến khó thở.

Lăng Xuyên cười: “A Khôn chỉ đổi thôi, không liên quan tới người, nhanh đi đi.”

Bạch Thần Tinh: “...” Đổi?

Khúc Khôn dậm chân nói: “Kêu người động thủ, người nghe không hiểu hả!”

Lăng Xuyên liếc mắt nhìn Khúc Khôn: “Nhìn cái gì? Chưa từng nghe câu phu thê đầu giường đánh nhau cuối giường hoà à? Phi lễ chó nhìn, hiểu hay không?”

Bạch Thần Tinh: “...”

Bạch Thừa Phong nhìn Bạch Thần Tinh, nghĩ, huynh đệ, người rất không dễ dàng, cửa thành cháy, ao cá bị vạ lây, nội ngoại đều không là người!

Mộ Thần đỡ trán, mở miệng nói: “Hai vị ông ngoại, giờ chúng ta đã rất chậm, nên tốc độ.”

Bạch Thừa Phong gật đầu: “Đúng đúng đúng, chạy đi quan trọng hơn. Hai vị nên đại cục làm trọng nha!” Nói chuyện yêu đương, báo thù rửa hận cái gì, trước hết để qua một bên đi.

Khúc Khôn không cam lòng nghiêng răng, cũng không có nói cái gì nữa.

.....

“Đến rồi.” Mộ Thần nhìn đại môn cung điện nói.

Mảnh nhỏ bản đồ trên tay Bạch Thần Tinh phát ra từng đợt kim quang. Nếu muốn mở ra đại môn cung điện, chẳng những yêu cầu dùng hồn kỹ mở khóa đại môn cung điện, còn cần mảnh nhỏ bản đồ làm vật dẫn, mỗi mảnh nhỏ bản đồ đều đối ứng với một đại môn.

Mộ Thần đưa linh hồn lực vào khóa, linh hồn phi đao bay ra, dễ dàng mở khóa đại môn.

Đại môn vừa mở, một đám cơ quan thú liền vọt ra.

Lăng Xuyên vừa định ra tay, lại bị Mộ Thần kêu dừng lại. Mộ Thần thả linh hồn lực ra, linh hồn ẩn ký trên cơ quan thú hồn thạch đã bị lau đi, đám cơ quan thú nguyên bản chạy ra bên ngoài liền dừng lại.

“Tiểu tử, bản lĩnh không tồi.” Lăng Xuyên khoanh tay, vô cùng tán thưởng nói.

Mộ Thần cười cười, khiêm tốn nói: “Đa tạ ông ngoại khách lệ.”

Nghe được Mộ Thần xưng hô, trên mặt Lăng Xuyên hiện lên vài vẻ sung sướng, “Không tồi không tồi, người so với tên Bạch Thần Tinh ngu xuẩn này thức thời hơn nhiều, không tồi, không tồi, Diên Tinh thật tinh mắt.”

Mộ Thần: “...”

Khúc Khôn nhìn Mộ Thần, hừ lạnh một tiếng mắng: “Cái thứ gây thất vọng, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.”

Mộ Thần: “...”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, hỏi: “Người lau đi linh hồn ẩn ký trên người đám cơ quan thú?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.” Những cơ quan thú đó đều là cấp bậc võ tông, cố đánh cũng có thể tan rã thế công của bọn họ, nhưng nếu như vậy thì không khỏi quá lãng phí.

“Linh hồn ẩn ký trên cơ quan thú đã bị ta lau đi, có thể lần nữa nhận chủ. Thứ này vô luận là giao cho tộc nhân sử dụng, hay là bán đi, đều là lựa chọn không tồi.” Mộ Thần nói.

Lăng Xuyên gật đầu, cười cười: “Không tồi, không tồi, biết nuôi gia đình.”

Mộ Thần cười nói: “Đa tạ ông ngoại khách lệ.”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, khẽ hừ một tiếng. Mộ Thần này đối với mình thì xa cách, không có việc gì còn hay kích thích mình, thế mà đối với Lăng Xuyên lại là một bộ như thế này, không biết là cái tính tình gì.

Mộ Thần thu lại cơ quan thú, sau đó đi vào bên trong cung điện. Trong cung điện có đan thư thất cấp cơ bản đã thất linh bát lạc, còn có mấy bình đan dược đã vỡ thành bột phấn.

“Nơi này là điện ở ngoài cùng nhất, giá trị của đồ vật đều không cao, thứ tốt hẳn là giấu ở nội điện, đi thôi.” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần gật đầu, mọi người liền hướng về phía nội điện. Mọi người đi không bao lâu, thì lại gặp một cái đại môn.

“Cái khóa của đại môn này cũng như cái khóa của ngoại điện vừa rồi!” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần thả linh hồn lực vào khóa dò xét một chút, nói: “Cái khóa này cũng có chút tương tự như cái trước, nhưng so với cái kia thì phức tạp hơn một tí.”

Lăng Xuyên hí mắt: “Nói như vậy, có phải là nên chờ người lĩnh ngộ toàn bộ hồn kỹ, sau đấy mới lại đến đây?” Từ tình hình bây giờ đến xem, có khả năng những cái khoá đại môn phía sau sẽ càng ngày càng phức tạp.

“Vậy chúng ta lui ra ngoài?” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Chỉ sợ không được.”

Diệp Thạch không hiểu: “Hả? Vì sao cơ?”

“Bởi vì đại môn bên ngoài từ lúc chúng ta tiến vào nội điện thì cũng đã đóng cửa, chúng ta không ra được. Còn có chính là vừa rồi lúc mở ra đại

môn, mảnh nhỏ bản đồ kia đã xuất hiện vết rách. Nếu ta không đoán sai, một mảnh nhỏ bản đồ chỉ có thể dẫn người tiến vào một lần.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh hơi dò xét đại môn trước mắt, nói: “Khóa trên đại môn này có lẽ phức tạp hơn so với phía ngoài một ít, nhưng mà, đại môn này lại mỏng hơn đại môn bên ngoài rất nhiều.”

Đại môn ngoài cung điện hẳn là dùng tài liệu cửu cấp tạo ra, không thể phá vỡ nó, cũng không phá được nó. Nhưng nếu muốn phá hủy đại môn trước mắt, đối với hắn mà nói thì lại không là chuyện to tát.

Mộ Thần hí mắt nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Ý của ngài là, xông vào?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Nếu thật sự không được thì có thể suy xét.”

Mộ Thần cười: “Không cần như thế, Linh Tháp đã khắc xuống đồng hồn kỹ kia rồi ạ.”

Lăng Xuyên nhượng mày: “Như vậy à, Linh Tháp quả thật là thứ tốt.” Khó trách tộc nhân Mệnh Tộc luôn tâm tâm niệm niệm muốn có Linh Tháp tới tay.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

328. Chương 328

Diệp Thạch đảo mắt nói: “Mộ Thần ở lại đây thử mở khóa, còn ta đi nhìn xem có phải thật sự ra không được hay không.”

Mộ Thần gật đầu đồng ý: “Cũng được, người cẩn thận một chút.”

Diệp Thạch vừa đi, Bạch Thần Tinh tự nhiên đi theo.

Mộ Thần nghiên cứu cái khóa thứ hai một hồi, một lần nữa thuận lợi mở ra đại môn.

Cửa vừa mở ra, một đồng cơ quan thú lần thứ hai xuất hiện, lần này cơ quan thú xuất hiện đại bộ phận như trước là cấp bậc võ tông, nhưng lại có mấy con cơ quan thú cấp bậc võ tôn xen lẫn trong đó.

Lăng Xuyên giúp đỡ kiểm chế mấy con cơ quan thú lợi hại, Mộ Thần dùng linh hồn lực, như sấm rền gió cuốn mà lau đi tất cả linh hồn ẩn ký trên cơ quan thú.

Mộ Thần cùng Lăng Xuyên chân trước giải quyết xong cơ quan thú, chân sau Bạch Thần Tinh liền cùng Diệp Thạch trở về.

“Đại môn đã khóa, ra không được.” Diệp Thạch nói.

Sắc mặt Bạch Thần Tinh có hơi ngưng trọng: “Ta vừa rồi kiểm tra thử, chất liệu gỗ của đại môn kia rất đặc biệt, có thể hấp thu nguyên lực, cho dù ta dùng toàn lực đánh vào nó thì cũng không hề có tác dụng. Ta nghĩ, chúng

ta chỉ có một đường đi tiếp, đi đến cuối rồi mới có khả năng tìm được đường ra khác.”

Lăng Xuyên có chút ngoài ý muốn híp mắt, con đường này đúng là có tiến mà không có lui.

Trái lại sắc mặt Mộ Thần lại khá thản nhiên: “Vậy cứ đi thôi, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.”

Khúc Khôn an ủi Diệp Thạch: “Diên Tinh, người không cần sợ hãi, sự tình sẽ không có không xong như vậy đâu.”

“Tại sao phải sợ, Mộ Thần ở chỗ này cơ mà, Mộ Thần sẽ giải quyết hết!” Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên.

Khúc Khôn: “...”

“Có Mộ Thần, chúng ta sẽ không có việc gì. Nhưng mà cũng không biết người Đan Cốc, Đan Đình Các sẽ như thế nào? Hai bên đó tựa hồ có một ít tên giá áo túi cơm, ta thấy tình cảnh có vẻ khá kham ưu.”

“Bên Đan cũng không tốt, có vài người nơi đó cho ta cảm giác âm trầm vô cùng, không thể không đề phòng.” Diệp Thạch nói.

Lăng Xuyên nhú mày, trừ nhóm bọn hăn ra, ba cổ thế lực còn lại đều đã đi qua tấm bia đá.

Người Đan Cốc rời đi sớm nhất, Đan Khí Các tiếp theo, người Đan Tháp là phân ra hai nhóm, trong hai nhóm có hai người linh hồn lực quá mức hùng hậu, Lăng Xuyên cảm thấy, trong Đan Tháp có khả năng có luyện được sư cửu cấp.

Trong nhóm Đan Tháp có người linh ngộ tới tấm bia đá thứ mười hai xong mới đi. Tháp chủ Đan Tháp đều là tộc nhân Mệnh Tộc, tạo nghệ của

Mệnh Tộc trên đan thuật có thể thấy một chút.

Mộ Thần là lần đầu tiên tiếp xúc hồn kỹ, khó tránh khi linh ngộ sẽ hơi cổ hết sức.

Nhưng Mệnh Tộc là tộc được truyền xuống từ thượng cổ, nói không chừng đã sớm có nghiên cứu về hồn kỹ.

Mặc dù thiên phú Mộ Thần không gì sánh kịp, nhưng chung quy tuổi vẫn còn quá nhỏ, cũng có ít thứ chưa hiểu biết, căn bản không có cách nào so sánh cùng lão quái vật Mệnh Tộc.

Đại môn thứ hai mở ra, Mộ Thần ở bên trong tìm được một ít sách về đan dược thất cấp, bát cấp.

“Hình như bình đan dược này chưa hư.” Diệp Thạch kiểm tra thử đan dược rồi nói với Mộ Thần.

“Ta nhìn xem.” Lăng Xuyên lấy bình đan nhìn nhìn, nói: “Đây là Bách Thú Đan bát cấp, được luyện chế từ máu huyết của bách thú.”

Diệp Thạch hỏi Lăng Xuyên: “Có ích lợi gì không ạ?”

“Đối với võ tôn có lợi ích không nhỏ.” Lăng Xuyên nói.

“Không tồi nha! Cho Mộ Thần ăn.” Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi liền nói.

Lăng Xuyên: “...”

Mộ Thần từng dùng Tôn Ý Đan, thực lực đã đến võ tôn nhị tinh đỉnh phong, nếu ăn vào Bách Thú Đan thì hẳn là có thể tới cấp bậc võ tôn tam tinh.

“Đi tiếp thôi.” Lăng Xuyên nói.

Mọi người rất nhanh đến trước đại môn thứ ba.

Mộ Thần dò xét thử khóa, “Cái khóa này có chút phức tạp, có khả năng phải dùng đến nội dung tấm bia đá thứ mười, ta cần một chút thời gian để nghiên cứu.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Nếu vậy, người tiến vào Linh Tháp đi.”

Mộ Thần gật đầu: “Được.”

Mộ Thần mang năm người tiến vào Linh Tháp, Bạch Thừa Phong bị Mộ Thần lưu ở ngoài nhìn đại môn.

Mộ Thần ăn đan dược vào, sau đấy liền đi vào chỗ có tấm bia đá trong Linh Tháp, một bên luyện hóa đan dược, một bên nghiên cứu bia đá.

Khúc Khôn nhìn bóng dáng Mộ Thần, nổi lòng có chút phức tạp, “Thực lực Mộ Thần tiến bộ đích thật rất nhanh.” Khúc Khôn có chút cảm khái nói.

Diệp Thạch gật đầu, nói với vẻ đương nhiên, “Đúng vậy, Mộ Thần rất lợi hại.”

Khúc Khôn ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài. Năm đó vào lần đầu tiên gặp mặt, Mộ Thần mới chỉ là một võ vương mà thôi, mà hắn lại là một võ hoàng.

Hiện giờ, hắn thành cao thủ võ tông mà ở nước ngoài được người người kính ngưỡng, Mộ Thần lại đã vượt xa hắn cả chín con phố, trở thành võ tôn.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây a!

Khúc Khôn liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái. Tu vi Diệp Thạch đã tới gần võ tông cửu tinh đỉnh phong, nếu không phải do mang thai chậm trễ

tiến độ Diệp Thạch tăng tu vi, thì tốc độ tu luyện của Diệp Thạch sẽ càng nhanh. Tính qua tính lại, chỉ có hãn là yếu nhất, rõ ràng mới chỉ qua vài năm, hãn liền trở thành một thứ cản trở.

Lăng Xuyên nhìn Khúc Khôn, lấy lòng cười: “Người muốn nhanh chóng tăng thực lực hả? Ta có biện pháp nha!”

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, có chút đề phòng: “Biện pháp gì?”

“Chúng ta song tu! Người tới thải bổ ta được không?” Lăng Xuyên tươi cười sáng lạn.

Khúc Khôn đen mặt, tức giận mắng: “Người đi năm mơ đi ha, đúng là mồm chó không mọc ra được ngà voi.”

Diệp Thạch: “...”

Lăng Xuyên vô cùng ủy khuất nhìn Khúc Khôn: “A Khôn, người có thể hiểu lầm mắng ta, nhưng mà đây là người đến thải bổ ta, không phải là ta thải bổ người. Người có biết, song tu đối với một bên bị thải bổ là có hại, nhưng không sao, vì người, ta cam tâm tình nguyện! Người cứ việc đến thải bổ ta đi, ta không để ý!”

Khúc Khôn nghiến răng nghiến lợi: “Hỗn đản, câm miệng!”

Không cần Lăng Xuyên giải thích thì hãn cũng biết, Lăng Xuyên nói chính là Lăng Xuyên muốn làm hãn, không phải là hãn làm Lăng Xuyên. Nói cái gì mà bên bị thải bổ sẽ bị tổn hại, hừ, Lăng Xuyên da dày thịt béo, lại là võ thánh, coi như hãn thải bổ Lăng Xuyên, đối với Lăng Xuyên mà nói thì sẽ có bao nhiêu tổn hại? Tên này lại nói như sẽ chịu biết bao tổn hại vậy. Vô sỉ, thấp hèn, không biết xấu hổ!

Diệp Thạch nói với Khúc Khôn: “Ông ngoại, có tiện nghi mà không chiếm rất uống nha! Hơn nữa Lăng ông ngoại còn là cam tâm tình nguyện.”

Khúc Khôn hít một hơi, thiếu chút nữa bị sặc chết. Chiếm tiện nghi thì cũng phải nhìn xem là cái tiện nghi gì, thứ tiện nghi này dễ chiếm như vậy sao?

“Câm miệng!” Khúc Khôn tức giận trừng Diệp Thạch.

Diệp Thạch: “...”

Bạch Thần Tinh âm thầm suy nghĩ nhìn Lăng Xuyên, đồn đãi người Lăng gia đều là mình đồng da sắt, quả nhiên không sai chút nào.

Diệp Thạch có chút ủy khuất nhìn Khúc Khôn, nhỏ giọng nói: “Các ngài cũng đã có mẫu phụ rồi cơ mà.”

Khúc Khôn: “...” Làm sao Tâm Dương lại sinh ra đứa nhỏ lạnh miệng như Diệp Thạch này vậy.

Lăng Xuyên tán thưởng liếc mắt nhìn Diệp Thạch, cười cười nói với Khúc Khôn: “Đúng vậy A Khôn, Diên Tinh nói đúng, ta và người đều đã có Tâm Dương, còn có cả tôn tử luôn rồi, hiện tại người muốn phân rõ giới hạn với ta cũng đã quá muộn rồi.”

Khúc Khôn: “...”

Khúc Khôn đá một cước về phía Lăng Xuyên, Lăng Xuyên không né không tránh, tùy ý Khúc Khôn quyền đâm cước đá.

Bạch Thần Tinh có chút đau đầu ần ần huyết thái dương. Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói!

Diệp Thạch thấy Lăng Xuyên bị đánh mà không chớp mắt lấy một lần, còn Khúc Khôn thì càng đánh càng ngoan.

“Lăng ông ngoại thật đáng thương.” Diệp Thạch nhỏ giọng nói.

Bạch Thần Tinh liếc mắt xem thường, nghĩ, Diên Tinh đúng là không biết nhân tâm hiểm ác, Lăng Xuyên là võ thánh, Khúc Khôn là võ tông, mà thể chất của Lăng Xuyên lại cứng rắn biết bao nhiêu, Khúc Khôn đánh như vậy, thứ chân chính đau thật ra chính là tay và chân của Khúc Khôn!

Khúc Khôn một cước đá qua nơi nửa người dưới của Lăng Xuyên, Lăng Xuyên nắm lại mắt cá chân của Khúc Khôn, nói: “Nơi này không thể đá.”

Khúc Khôn muốn thu hồi chân, Lăng Xuyên lại lôi kéo mắt cá chân của Khúc Khôn, Khúc Khôn liền bị Lăng Xuyên ôm vào trong ngực.

“Buông ra!” Khúc Khôn tức giận quát.

“Đừng náo loạn.” Lăng Xuyên sáng lạn cười cười, ôm Khúc Khôn vào một tu luyện thất, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa thật lớn này khiến Diệp Thạch ngẩn ra.

Diệp Thạch có chút trì độn nói: “Lăng ông ngoại, mang Khúc ông ngoại đi rồi.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng thế.”

Diệp Thạch nhìn qua Bạch Thần Tinh: “Hình như Khúc ông ngoại không cam tâm tình nguyện lắm, mình có cần ra tay ngăn cản hay không ạ?!”

Bạch Thần Tinh: “...” Hai người đều là nhạc phụ của hắn! Hắn ngăn cản như thế nào được!

Với lại, quấy rầy chuyện tốt của người khác sẽ bị thiên lôi đánh nha.

Nhìn thái độ của Lăng Xuyên, ngay cả Khúc Khôn không thích hắn, nhưng nếu có một pho tượng đại thần như vậy, người khác sẽ không dám ra

tay với Khúc Khôn, cho nên, đời này Khúc Khôn không thoát khỏi Lăng Xuyên.

“Chuyện của trường bồi, trường bồi sẽ tự mình giải quyết.” Bạch Thần Tinh nói.

.....

Khúc Khôn trừng lớn mắt nhìn Lăng Xuyên, ánh mắt vô cùng phần nộ, nhưng ở chỗ sâu trong đôi mắt lại nhìn không được lộ ra vài phần khủng hoảng, “Người muốn làm gì? Cút ngay!”

Lăng Xuyên cười, sau đó niệm một đoạn pháp quyết với Khúc Khôn.

“Người niệm chú nguyện rửa ta á hả? Câm miệng, câm miệng!” Khúc Khôn tức giận mà nói.

“Ta sao có thể nguyện rửa người? Đây là pháp quyết thải bỏ nha.” Lăng Xuyên vô tội nói.

Khúc Khôn phần nộ căn môi, trên mặt lại nhiều hơn mấy phần khủng hoảng, “Ta không cần thải bỏ người! Người nhanh đi ra đi!”

Lăng Xuyên nở nụ cười xin lỗi với Khúc Khôn, nói: “Năm đó là do ta trúng độc, không có kinh nghiệm, lần này sẽ không...”

Khúc Khôn lui ra phía sau hai bước, tràn đầy đề phòng nói: “Chuyện năm đó đã sớm qua, người không cần xằng bậy...”

“Lần này ta sẽ không xằng bậy, lần này chúng ta cứ từ từ.” Lăng Xuyên cúi thân xuống, tay chặn bả vai Khúc Khôn, hung hăng hôn lên môi Khúc Khôn.

Khúc Khôn động động chân, nhưng làm thế nào cũng đá không được Lăng Xuyên.

Bạch Thần Tinh cùng Diệp Thạch đứng ở bên ngoài cánh cửa, mắt to trừng mắt nhỏ.

Qua hồi lâu, Diệp Thạch dán lên trên cửa nghe động tĩnh của Lăng Xuyên và Khúc Khôn ở bên trong. Bạch Thần Tinh nhìn bộ dáng lén lút của Diệp Thạch, ở trong lòng liếc mắt xem thường, hỏi: “Nghe được không?”

Diệp Thạch cắn cắn môi, có chút buồn bực nói: “Cách âm quá tốt, nghe không rõ.”

Bạch Thần Tinh liếc mắt xem thường: “Nhanh đi tu luyện đi.” Nghe góc tường của trường bồi? Diên Tinh đây là học theo ai vậy.

“Hình như Khúc ông ngoại đang khóc.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thần Tinh: “...” Thiệt tình, Lăng Xuyên lại xằng bậy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

329. Chương 329

Mộ Thần từ chỗ ghi chép bia đá đi ra, Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần, trong mắt nhất thời hiện lên vui sướng, “Linh ngộ rồi hả?”

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, đã linh ngộ tới tấm bia đá thứ mười, tấm bia đá thứ mười một cũng có linh ngộ không ít.” Nội dung trên tấm bia đá càng về sau càng khó linh ngộ, hẳn tốn thời gian rất lâu mới linh ngộ được một nửa nội dung tấm bia đá thứ mười một.

“Đã qua bao lâu?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Bên ngoài thì bốn ngày.” Bên ngoài bốn ngày, còn trong Linh Tháp thì đã qua hơn bốn mươi ngày.

Mộ Thần đưa đôi mắt nhìn chung quanh, kinh ngạc hỏi: “Khúc ông ngoại với Lăng ông ngoại đâu?”

“Khúc ông ngoại ngại thực lực tiến cảnh chậm, Lăng ông ngoại liền kêu Khúc ông ngoại thái bố hử, vì thế hai người đi song tu.” Diệp Thạch khẽ đảo mắt nói.

Mộ Thần tròn to mắt, đi song tu, vậy mà lại đi song tu?

“Khúc ông ngoại thái bố Lăng ông ngoại?” Mộ Thần có chút hồ nghi.

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu, “Đúng.”

“Khúc ông ngoại đáp ứng?” Mộ Thần khó tin hỏi.

“Lăng ông ngoại muốn Khúc ông ngoại thả bồ Lăng ông ngoại, Khúc ông ngoại không muốn thả bồ Lăng ông ngoại, Lăng ông ngoại nhất định lại muốn Khúc ông ngoại thả bồ Lăng ông ngoại, Khúc ông ngoại lại càng không muốn thả bồ Lăng ông ngoại, Lăng ông ngoại mặt dày mày dạn muốn Khúc ông ngoại thả bồ Lăng ông ngoại.” Diệp Thạch nghĩ nghĩ nói.

Mộ Thần: “...” Thật chóng mặt, nói chung phiên dịch lại chính là, Khúc ông ngoại không muốn thả bồ Lăng ông ngoại, nhưng Lăng ông ngoại bá vương ngành thượng cung.

Lăng ông ngoại thật không biết xấu hổ, nhưng nếu Lăng ông ngoại muốn mặt mũi, ăn theo tính tình không được tự nhiên của Khúc ông ngoại thì đời này đều chỉ có thể ăn chay.

“Chuyện khi nào vậy?” Mộ Thần hỏi.

“Người đi nghiên cứu bia đá không lâu thì hai ông ngoại liền đi song tu.” Diệp Thạch chớp chớp mắt nói nhỏ.

“Cho nên, khi ta bế quan thì bọn họ liền đi song tu, mà thời gian đã dài như vậy nhưng bọn họ còn chưa đi ra?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Hình như không có ra.”

Mộ Thần có chút chần chờ: “Cho nên, thời gian đã qua lâu như vậy mà bọn họ vẫn còn đang...” Song tu?

Diệp Thạch gật đầu, lo lắng nói: “Đúng vậy, không biết hai ông ngoại có đói bụng không nữa.”

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn là võ tông, còn Lăng Xuyên là võ thánh, mới chút thời gian như vậy thôi, đói không chết được.

“Người muốn đi ra ngoài phá đại môn sao? Ta đây đi gọi bọn họ?”
Diệp Thạch chần chờ hỏi.

Mộ Thần vội vàng kéo Diệp Thạch lại, nói: “Không cần không cần, không cần đi gọi bọn họ. Từ hai lần kinh nghiệm lúc trước, lần này đại môn mở ra nhiều lắm chỉ là một ít cơ quan thú cấp bậc võ tôn, chúng ta có thể ứng phó. Song tu là đại sự nhân sinh, chúng ta không nên quấy rầy hai ông ngoại song tu.”

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Vậy được rồi.”

... ..

Trong phòng.

Khúc Khôn nằm ở trên giường, nhìn Lăng Xuyên bên cạnh ngủ thờn ngọt vô cùng, trong mắt đong đầy lửa giận. Cầm thú! Cầm thú chết tiệt!!!

Nói cái gì năm đó là do trúng được mới có thể thô lỗ, tên hỗn đản này thô lỗ chính là thô lỗ, căn bản là có trúng được hay không cũng y như vậy!

Khúc Khôn muốn một cước đá qua, nhưng mà ngấm lại hậu quả khi đánh thức Lăng Xuyên, Khúc Khôn cuối cùng vẫn không động.

Khúc Khôn nhú mày nhìn cánh cửa nhắm chặt, đã qua lâu như vậy mà Bạch Thần Tinh và Mộ Thần ngay cả cái mặt cũng không lộ, mấy người này đang làm cái quỷ gì!

Khúc Khôn nhìn chăm chăm cổ Lăng Xuyên, trong mắt hiện lên vẻ lãnh liệt. Tên Lăng Xuyên này mình đồng da sắt, cả cổ cũng cứng hơn người bình thường, không biết nếu siết chặt thì có thể bóp chết đối phương không đây?

Lăng Xuyên mở mắt ra, cười nhìn Khúc Khôn: “Người tỉnh rồi.”

Khúc Khôn nhìn thấy Lăng Xuyên mở mắt ra, liền hoảng sợ, gương mặt âm trầm nhìn Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên xoa xoa mặt, nói: “Làm gì nhìn ta như vậy? Phát hiện ta soái ngắt gãy?”

Khúc Khôn đóng chặt miệng, thầm nghĩ, tên chết tiệt không biết xấu hổ.

Hai tuyệt đỉnh thiên tài của Trung Châu, Bạch Thần Tinh là một tên ngốc dễ lừa, Lăng Xuyên thì là một tên hỗn đản miệng đầy lời nói dối. Thiên tài Trung Châu đều chỉ là trình độ này, cũng không biết người Trung Châu có mặt mũi từ đâu xem thường người nước ngoài.

“Cút ngay!” Khúc Khôn mắng.

Lăng Xuyên cười nói với Khúc Khôn: “Thật tuyệt tình đi mà, dùng qua liền ném.”

Gương mặt Khúc Khôn âm trầm, gương nanh múa vuốt nói: “Kỹ thuật của người quá kém, không ném không được, tùy tiện tìm một người cũng có kỹ thuật tốt hơn người, người là ngu ngốc sao?”

Trong mắt Lăng Xuyên hiện lên vài phần hung ác, nhưng lập tức lại nhoèn miệng cười.

“Kỹ thuật kém cũng có thể từ từ luyện nha, quen tay hay việc mà, kỹ thuật của ta kém đều do ta vì người thủ thân mà ra.” Lăng Xuyên cúi người ngăn chặn lời Khúc Khôn.

Trên mặt Khúc Khôn nhất thời hiện lên vẻ kinh sợ, vội nói: “Người đừng xằng bậy!”

Khúc Khôn cắn chặt răng, quay đầu, có chút không cam lòng, lại có chút khó khăn nói: “Ta chịu không nổi.”

Lăng Xuyên buông tay ra, cười cười: “Đứng lên đi.” Đều đã qua lâu như vậy, Mộ Thần cũng nên xuất quan rồi.

Khúc Khôn thấy Lăng Xuyên buông tay, trong lòng nhịn không được hiện lên vài phần ngoài ý muốn.

Lăng Xuyên nhìn ánh mắt kinh ngạc của Khúc Khôn, hỏi: “Như thế nào, luyến tiếc ta?”

Khúc Khôn một cước đạp tới Lăng Xuyên, lập tức khẽ động vết thương trên người, đau nhếch miệng kêu.

Lăng Xuyên nhìn bộ dáng của Khúc Khôn, tràn đầy đau lòng nói: “Người còn có thể đứng lên sao? Có muốn ta ôm người không? Thực xin lỗi, đều là ta không tốt, rõ ràng trong suy nghĩ muốn ôn nhu một chút, nhưng vừa dính vào người, ta liền giống như bị trúng độc vậy, không kìm lòng nổi.”

Khúc Khôn nằm lên nguyên thạch kế bên tay, ném tới Lăng Xuyên, “Mau cút! Mau cút!”

Lăng Xuyên đứng tại chỗ không chút sứt mẻ, mặc cho Khúc Khôn lấy nguyên thạch ném hắt, “A Khôn, người đừng tùy hứng như vậy.”

Khúc Khôn cắn chặt răng, thầm nghĩ tên Lăng Xuyên này đúng là quá ghê tởm.

... ..

Mộ Thần mở ra đại môn, từ trong cửa chạy ra mấy chục con cơ quan thú cấp bậc võ tôn, mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng do có Bạch Thần

Tinh cấp bậc võ thánh ở đây, cục diện vẫn bị khống chế được.

Mộ Thần hoa không ít khí lực mới lau đi tất cả linh hồn dấu vết trên cơ quan thú.

Mộ Thần vừa mới giải quyết xong cơ quan thú, liền nhận được Lăng Xuyên đưa tin.

“Làm sao vậy?” Diệp Thạch nhìn thấy sắc mặt Mộ Thần có chút kỳ lạ, hỏi.

“Lăng ông ngoại truyền ra tin tức, nói muốn đi ra.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch mở to mắt, “Ồ” một tiếng, nói: “Rời giường rồi à?”

Mộ Thần gật đầu: “Rồi.”

Bạch Thần Tinh hơi bĩu môi, thầm nghĩ cuối cùng cũng ra, nếu Lăng Xuyên không ra, hẳn đều sắp nghĩ Khúc Khôn đại phát thần uy, thái bố Lăng Xuyên đến chết rồi ấy.

Diệp Thạch gật đầu, có chút cảm thán nói: “Thật không dễ dàng.”

Bạch Thần Tinh gật đầu theo, thầm nghĩ còn không phải sao.

Tốc độ thời gian trong Linh Tháp trôi qua vô cùng thông thả, bên ngoài đã qua nhiều ngày như vậy, lại càng đừng nói là bên trong. Phỏng chừng là Lăng Xuyên đã ghen lâu rồi, cũng không biết Khúc Khôn thế nào.

Mộ Thần phóng Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn ra.

Khúc Khôn tay áo bay bay, một cỗ tử tiên phong phả ra.

Mộ Thần nhìn nụ cười trên mặt Khúc Khôn, thấy thế nào cũng cảm thấy đáng khinh.

Ánh mắt Khúc Khôn âm trầm đảo qua Bạch Thần Tinh, Mộ Thần cùng Diệp Thạch, Bạch Thừa Phong cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Khúc đạo hữu, thực lực của ngài tiến bộ rất nhiều nha. Ngài cũng thật lợi hại, thiên phú tu luyện thật không tồi!” Bạch Thừa Phong khen tặng.

Hàn quang trong mắt Khúc Khôn thoáng chốc bắn ra bốn phía, “Lăn qua một bên!”

Bạch Thừa Phong: “...” Hẳn có nói sai gì sao? Hẳn chỉ khen người ta thôi mà?! Sao Khúc Khôn lại đối với hẳn như vậy?! Nhạc phụ của Thập Ngũ đệ thật không dễ hầu hạ, khen người ta còn phải bị mắng.

Khúc Khôn mặt đỏ lên, tức giận khẽ hừ một tiếng.

Diệp Thạch nói với Khúc Khôn: “Ông ngoại đã là võ tông cửu tinh đỉnh rồi!”

Lăng Xuyên cười nói: “Nơi này quá mức đặc biệt, ngăn cách được lôi kiếp, nếu không, Khúc ông ngoại của người hiện tại đã có thể thăng cấp võ tôn.”

Diệp Thạch sợ hãi than: “Song tu lợi hại như vậy?”

Bạch Thừa Phong trợn to mắt, thầm nghĩ thì ra là song tu. Khó trách tu vi tiến bộ nhanh như vậy.

Lăng Xuyên vỗ tay sau lưng, đắc ý nói: “Song tu có lợi hại hay không thì phải xem xem đối tượng song tu là ai.”

Khúc Khôn siết chặt tay, tức giận nói với Lăng Xuyên: “Người không nói lời nào cũng không có ai coi người là người cam đâu!”

Lăng Xuyên bồi khuôn mặt tươi cười, làm thấp phục tiểu nói: “Ta cũng không nói gì, chỉ là luận sự mà thôi.”

Khúc Khôn siết chặt tay. Chết tiệt, vì sao hắn lại đánh không lại người này. Nếu như hắn là võ thánh thì tốt rồi. Nếu như hắn là võ thánh, hắn liền đánh Lăng Xuyên thành đầu heo!

Chết tiệt, lúc trước vì sao hắn lại đáp ứng Bạch Thần Tinh tra ra chuyện năm đó chứ.

Nếu Bạch Thần Tinh không có cầm nhẫn đi tìm hiểu tin tức, Lăng Xuyên sẽ không hoài nghi đến trên hắn. Đúng là một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Khúc Khôn thầm suy nghĩ nhìn Lăng Xuyên, quân tử báo thù mười năm không muộn!

Lăng Xuyên vuốt cằm nhìn Khúc Khôn, âm thầm nghĩ, xem ra mình nên nghiên cứu thêm về thuật song tu mới được, nếu không, chuyện giường chiếu bất hòa, Khúc Khôn sẽ hận mình mất.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

330. Chương 330

“Thế nào?” Lăng Xuyên hỏi đám người Mộ Thần.

“Đã mở ra đại môn thứ năm, bên trong có mấy cổ bạch cốt, đại khái là tu sĩ mấy vạn năm.” Diệp Thạch nhú mày nói.

“Chúng ta có thể không phải là nhóm đầu tiên đến đan điện di tích, trước đó hẳn là đã có người tiến vào.” Mộ Thần nói.

Một nhóm người lúc trước tiến vào kia đã bị vây ở chỗ này, không cách nào đi tiếp, cũng không cách nào lui về phía sau, cuối cùng đều bị vây chết ở đây, chết vô thanh vô tức.

Lăng Xuyên nhẹ nhàng đảo mắt qua trên đồng bạch cốt, nhấn chặt mày nói: “Ba võ tôn, hai võ tông, thực lực cũng không mạnh lắm.” Bị nhốt chết cũng bình thường.

Diệp Thạch nói: “Bên Đan Cốc hình như là thực lực này.”

Lăng Xuyên nhú mày nghĩ thật đúng là như thế, người Đan Cốc đại khái là muốn chiếm trước tiên cơ, đi sớm nhất, cũng không biết tình huống hiện tại thế nào.

“Đại môn thứ sáu thế nào? Có thể phá sao?” Lăng Xuyên hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nhíu mày nói: “Đại môn này sẽ dùng đến nội dung trên tấm bia đá thứ mười hai, ta còn kém một chút.”

Muốn lĩnh ngộ nội dung trên tấm bia đá thứ mười hai thì cần phải có linh hồn lực thập phần cao, linh hồn lực của hắn còn chưa đủ.

Bên ngoài tổng cộng có mười hai tấm bia đá, cái khóa này lại cần dùng đến nội dung trên tấm bia đá thứ mười hai, hắn khi đột phá đại môn này có thể tiến vào tận cùng trung tâm điện phủ.

Lăng Xuyên nói với Mộ Thần: “Từ từ sẽ được, không vội.”

Mộ Thần gật đầu: “Ta hiểu.”

...

Đoàn người Đan Cốc.

“Thế nào?” Đan Thần bất an hỏi Đan Hồng.

Đan Hồng lắc lắc đầu, vẻ mặt tối tăm nói: “Không được, phá không ra, đại môn này phải dùng đến nội dung trên tấm bia đá thứ chín.”

Đan Diếu trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, “Nếu không, chúng ta trước tiên lui ra ngoài đã.”

Đan Hồng nhẹ hít một hơi, nói: “Chỉ sợ rằng, chúng ta đã lui không ra được.”

Đan Thần cắn môi, vô cùng sợ hãi hỏi: “Có phải chúng ta sẽ bị vây chết ở chỗ này không?”

Đan Diếu cau mày, ưu sắc hiện lên trên mặt.

“Điều tại ta quá nóng vội, chúng ta hẳn nên giải xong tất cả bùa đả rồi mới tiến vào.” Đan Hồng tràn đầy tiếc nuối mà lắc đầu.

Đan Thần tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Nội dung trên bùa đả một tấm so với một tấm càng tối nghĩa khó hiểu, cho dù chúng ta vẫn luôn ở bên ngoài thì cũng chưa chắc có thể hiểu được.”

Trong bốn cỗ thể lực chỉ có Đan Cốc bọn họ là thực lực kém cỏi nhất, lúc ấy bọn họ rời đi trước cũng là muốn tranh thủ một lần.

Đan Diệu cười khố: “Cho dù chúng ta có thể giải được nội dung trên bùa đả thứ chín rồi phá vỡ đại môn này thì cũng chưa chắc là chuyện tốt, các người cũng nhìn thấy, mỗi lần đại môn mở ra đều sẽ xuất hiện cơ quan thú, đám cơ quan thú này không sợ sinh tử, rất khó đối phó, vì vậy nếu đại môn này mở ra, cơ quan thú sẽ chạy ra, chỉ sợ chúng ta căn bản cũng không đối phó được.”

“Điều này cũng không được, điều kia cũng không được, chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào?” Đan Thần vô cùng cô đơn nói.

“Nếu Lăng Xuyên tiền bối có ở đây thì tốt rồi.” Đan Hồng nhịn không được mà nói.

Đan Thần nhẹ hít một hơi: “Đúng vậy.” Nếu Lăng Xuyên tiền bối ở chỗ này, có lẽ bọn họ còn có thể thử xông vào.

“Chúng ta chỉ có thể ở chỗ này chờ chết sao?” Đan Thần có chút buồn bực hỏi.

Đan Hồng liếc mắt nhìn Đan Thần đang kinh sợ, an ủi: “Chuyện này hẳn là không có hỏng tới vậy, chúng ta trước không cần tự mình dọa chính mình, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có lẽ sẽ có biện pháp khác.”

Trong mắt Đan Thần hiện lên ánh lửa, “Thật sao? Còn có biện pháp khác?”

Đan Hồng miễn cưỡng cười, nói: “Ta đã đưa tin cho Lăng tiên bối, nếu hắn nhìn thấy, có lẽ sẽ giúp chúng ta một phen.”

Sắc mặt đám người Đan Thần nhất thời thư hoãn vài phần.

Đan Hồng ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, địa phương quý quái này căn bản không thể truyền lại tin tức, tuy rằng hắn đã thử phát tin tức cho Lăng Xuyên, nhưng mà phù đưa tin không có động tĩnh, hơn phân nửa là không phát ra được, nhưng việc này lại không thể nói với những người khác.

... ..

Đoàn người Đan Khí Các.

“Ông nội, thế nào rồi?” Cảnh Minh hỏi Cảnh Lập Phong.

Cảnh Lập Phong nhẹ hít một hơi, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Cái khóa này cần dùng đến hồn kỹ trên tám bia đá thứ mười, năng lực của ta có hạn, mở không ra.”

Cảnh Minh mím môi, Đan Khí Các có một chí bảo cừu cấp, Thiên Đạo Luân Hồi Bàn.

Thiên Đạo Luân Hồi Bàn là một trong số không nhiều những pháp khí có thể khắc xuống hồn kỹ. Thế nhưng tuy Thiên Đạo Luân Hồi Bàn có khắc nội dung hồn kỹ, nhưng bọn họ lại không có cách nào lĩnh ngộ, như có bảo sơn mà không thể dùng.

Cảnh Minh cau mày, bằng năng lực của hắn hiện giờ, hắn chỉ lĩnh ngộ được đến tám bia đá thứ tám, mỗi lần tiếp xúc với tám bia đá thứ chín, hắn đều cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Muốn lĩnh ngộ nội dung trên bia đá thì thực lực của bản thân phải xứng đôi, nếu như mệnh mẽ lĩnh ngộ, nói không chừng sẽ khiến linh hồn bị thương.

Cảnh Minh cau mày: “Vậy chúng ta chỉ có thể bị vây ở chỗ này? Cũng không biết bên Đan Thập với bên Mộ Thần đã tới đâu rồi. Nếu cứ như vậy, đan thư kia chỉ sợ sẽ bị Mộ Thần và Đan Thập nhanh chân lấy được.”

Cảnh Lập Phong nhẹ hít một hơi, nói: “Đành đi một bước nhìn một bước thôi.”

Khúc Tuyền cau mày, hẳn chỉ lĩnh ngộ đến nội dung tấm bia đá thứ bảy, trước khi tiến vào, Mộ Thần cũng đã ngộ đến nội dung tấm bia đá thứ chín, cũng không biết bên Mộ Thần đã đến kia chưa.

Nghĩ đến Mộ Thần, Khúc Tuyền không khỏi nhíu mày.

Dòng chính Linh Tộc vẫn luôn khinh thường chi thứ. Khúc Tuyền thân là thần tử Linh Tộc di truyền tổ tiên Thần Huyết hoàn mỹ nhất, trên thực tế hẳn khá là khinh thường Diệp Thạch thân đã sớm thoát ly Linh Tộc, không biết là truyền thừa đời thứ mấy, huyết mạch trên người còn không mạnh, vì thế hẳn đối với Mộ Thần cũng không coi trọng bao nhiêu.

Nhưng mà, chỉ từ một đạo lĩnh ngộ hồn kỹ này, Khúc Tuyền đã có thể cảm nhận được sự chênh lệch giữa hẳn và Mộ Thần.

Khúc Tuyền luôn tự cho rằng mình rất cao, nhưng ở mọi phương diện đều bị Mộ Thần áp không chỉ một đầu, tâm tình nhịn không được có chút tối tăm.

“Không biết đan thư cứu cấp sẽ rơi vào tay Đan Thập hay là Mộ Thần.” Cảnh Minh cắn răng nói.

Cảnh Lập Phong liếc mắt nhìn Cảnh Minh một cái, trong lòng hiện lên vài phần bất đắc dĩ. Ông nhìn ra, đứa nhỏ tôn tử này của mình vẫn chưa hoàn toàn buông tha đan thư cửu cấp.

Cảnh Minh không biết rằng, thật ra Cảnh Lập Phong đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào về đan thư cửu cấp. Hiện giờ Cảnh Lập Phong lo lắng nhất chính là bọn họ có thể toàn thân trở ra hay không.

Nguyên khí trong cung điện rất loãng, tuy rằng nguyên thạch mà bọn họ mang vào có không ít, nhưng tu vi bọn họ không thấp, cần lượng nguyên thạch cũng nhiều, một khi nguyên thạch hao hết, nguyên khí của bọn họ cũng sẽ chậm rãi khô kiệt.

...

Bên chỗ Mộ Thần.

Sau khi đại môn thứ năm mở ra, Mộ Thần ở trong đó tìm được mấy quyển đan thư bát cấp và năm sáu bình đan dược. Bất luận là đan thư, hay là đan dược, chúng đều có ích lợi không nhỏ đối với Mộ Thần.

Vì để nhanh chóng mở ra đại môn thứ sáu, Mộ Thần lần thứ hai chui vào trong Linh Tháp lĩnh ngộ.

Tu luyện vô năm tháng, Mộ Thần vừa tu luyện một cái chính là hơn ba mươi ngày.

“Người đi ra rồi.” Khúc Khôn nhìn chăm chăm Mộ Thần.

Mộ Thần hỏi: “Vâng, có chuyện gì sao ạ?”

Khúc Khôn gật đầu, lo lắng nói: “Có! Thạch Đầu sắp sinh!”

Mộ Thần trừng lớn mắt: “Nhanh vậy sao?”

Khúc Khôn nhẹ hít một hơi, nói: “Đúng là có hơi nhanh, nhưng tính tính thì cũng không kém nhiều lắm, dù sao tốc độ trong Linh Tháp trôi qua chậm hơn bên ngoài, hơn nữa, Thạch Đầu bị dưỡng quá tốt.” Mỗi ngày ăn thịt khô bát cấp trừ cơm, thức ăn tốt như vậy, khó tránh hài tử trong bụng lớn nhanh.

“Ta đi nhìn xem.” Mộ Thần vội nói.

... ..

Diệp Thạch nằm trên giường ôm bụng, Mộ Thần nhìn Diệp Thạch bụng tròn vo, âm thầm nghĩ quả nhiên mượt mà không ít.

“Mộ Thần, người xuất quan rồi!” Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần, lập tức cao hứng gọi một tiếng.

Mộ Thần đi qua đi, cầm thật chặt Diệp Thạch tay, nói: “Người không cần sợ.”

Diệp Thạch nở nụ cười, đặc ý nói: “Ta mới không sợ đâu. Ta ngay cả võ thánh còn không sợ, mới không sợ hai tiểu quỷ cả lông còn chưa mọc trong bụng đâu.”

Mộ Thần gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, Thạch Đầu là dũng cảm nhất!”

Diệp Thạch vuốt bụng, nhú mày nói: “Hai tiểu quỷ này luôn ở trong bụng ta đánh nhau, ta muốn nhanh chóng sinh bọn nó ra, làm cho bọn nó đổi nơi khác đánh.”

Mộ Thần hơi híp mắt, ngữ khí có chút không tốt: “Bọn nó làm người mệt?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Vẫn còn tốt, ta cảm giác bọn nó sắp ra. Hy vọng lúc bọn nó ra lưu loát một chút, nếu không ta sẽ đánh hai đứa nó.”

Mộ Thần gọi lên khoe miệng, cười nói: “Ta giúp người đánh bọn nó.”

Diệp Thạch trừng mắt nhìn Mộ Thần một cái, vội nói: “Ta là nói giỡn thôi, người đừng xằng bậy, bọn nó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu.”

... ..

“A Khôn.” Lăng Xuyên ôn nhu kêu một tiếng.

Khúc Khôn nhú mày, vô cùng phòng bị: “Có chuyện gì?”

Lăng Xuyên đây xin lỗi nói: “Năm đó lúc người mang thai Tâm Dương có cảm giác gì? Nhất định rất vất vả đúng không?”

Khúc Khôn tà liếc mắt nhìn Lăng Xuyên, nói: “Cũng không vất vả bao nhiêu, ta căn bản không ý thức được rằng mình mang thai, như trước vào Nam ra Bắc nơi nơi hành hiệp trượng nghĩa. Người không biết chứ, ta ở nước ngoài là tuyệt đỉnh cao thủ, sau mỗi lần hành hiệp trượng nghĩa, có vô số người yêu thương nhưng nhớ ta.”

“Người không biết, người yêu thương nhưng nhớ ta, người nào người nấy nhiệt tình như lửa, bởi vì thịnh tình không thể chối từ, ta liền đành phải ngủ với người ta. Ngủ xong với nữ nhân lại ngủ với nam nhân, căn bản không ý thức được mình mang thai.”

Bạch Thần Tinh quay mặt đi, thầm nghĩ nhạc phụ đại nhân thật dũng mãnh! Mang thai Tâm Dương rồi còn nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Lăng Xuyên vô tội nói: “Người rõ ràng rất truc trực mà?”

“Đó là bởi vì ta vẫn luôn là ngủ người cái kia, không có thói quen bị người ngủ.” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Lăng Xuyên nháy mắt, tràn đầy bao dung nói: “AKhôn, ta biết người cùng những người đó đều là gặp dịp thì chơi, ta sẽ không để ý.”

Khúc Khôn cười nhạo một tiếng: “Dù là nam nhân hay là nữ nhân, người nào cũng có kỹ thuật ngon lành hơn người, người không cảm thấy dọa người sao?”

Lăng Xuyên thăm thía nói: “A Khôn, người nhìn ta đi, ta rất tốt nha, ta có thể giúp người tu luyện nha, còn những tên giá áo túi cơm kia chỉ biết liên lụy người...”

Khúc khan cắn răng: “Không nhìn ra người tốt chỗ nào, người da mặt dày ngược lại dễ dàng có thể nhìn ra.”

Lăng Xuyên thăm dò: “Lúc người sinh Tâm Dương có đau không? Nghĩ đến một mình người ở bên ngoài sinh con cho ta, ta liền lòng đầy áy náy.”

Khúc Khôn đen mặt: “Tâm Dương rất ngoan, chỉ một chút liền ra, mà nếu như người thật có áy náy, vậy thì nhanh tự sát đi.”

“Sao có thể được? Nếu ta chết, ai sẽ tới chiếu cố người đây! Người đáng yêu như vậy, chỉ cần là người thì đều muốn tới gần người. Ta nhất định phải bảo vệ người thật tốt, không thể để người bị những người khác hờ dỗi vô mỗi được.” Lăng Xuyên lo lắng nói.

Khúc Khôn đen mặt, nóng nảy nói: “Một mình người còn đáng sợ hơn cảm một đám người!!”

“A Khôn, người luôn cứ khen ta như vậy, ta cũng biết ngại ngừng đó nha. Mà thật ra người nói cũng không có gì sai, ta hướng tới chính là lấy một đánh bại trăm, những tên giá áo túi cơm đó, đừng nói một trăm, một ngàn tên cũng không phải đối thủ của ta.” Lăng Xuyên dằn dặt đặc ý nói.

Khúc Khôn: “...” Vừa rồi hử không phải khích lệ hiếu không? Tên Lăng Xuyên này đúng là Vương Bát Đản, bại hoại chết tiệt!!!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

331. Chương 331

Bạch Thừa Phong nhìn thấy Mộ Thần cùng Bạch Thần Tinh từ trong Linh Tháp đi ra, nhất thời sửng sốt, “Sao chỉ có hai người các người vậy? Ba người kia đâu?”

Mộ Thần nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Thạch Đầu vừa sinh, hai ông ngoại đang chiều cỗi.”

Bạch Thừa Phong hết sức kinh ngạc: “Diên Tinh sinh rồi? Nhanh vậy sao? Không phải là còn thêm một đoạn thời gian sao?”

Mộ Thần híp mắt, nghĩ thầm vốn là vậy, nhưng mà thời gian trong Linh Tháp chảy khá chậm nha.

“Thạch Đầu ăn quá tốt quá nhiều, nhi tử bị nuôi đến cường tráng, nên không thể chờ đợi mà đi ra.” Mộ Thần giải thích.

Bình thường tiểu hài tử khi vừa mới sinh ra làn da rất nhẵn, còn hai đứa nhỏ của mình thì làn da mịn màng như châu ngọc, mập đến mức có cả nọng, tay chân thì chắc nịch, có thể thấy hai tiểu quỷ này bị dưỡng mập đến cỡ nào.

Bạch Thừa Phong tràn đầy phấn chấn hỏi Bạch Thần Tinh: “Thập Ngũ đệ, tên đã lấy chưa? Tên là Bạch gì? Bạch gia lại sắp nhiều thêm hai tuyệt thế kỳ tài, chắc chắc...”

Bạch Thần Tinh cười khan, nói: “Còn chưa định, không nóng nảy.”

Lăng Xuyên nói, hai hài tử mà Diên Tinh sinh ra, một đứa họ Lăng, một đứa họ Khúc.

Khúc Khôn trước giờ luôn cười nhạt đối với lời Lăng Xuyên nói, nhưng về dòng họ, hẳn ngược lại đứng ở cùng một trận tuyến với Lăng Xuyên.

Diên Tinh trái lại phản đối, Diên Tinh cảm thấy hài tử hẳn nên theo họ Mộ của Mộ Thần.

Khúc Khôn kêu Diên Tinh và Mộ Thần sinh thêm một đứa họ Mộ, còn hai đứa nhỏ này một đứa họ Khúc, một đứa họ Lăng.

Như vậy sắp xếp xuống, Diên Tinh ít nhất phải sinh đến đứa thứ bốn mới có thể lấy họ Bạch.

Bạch Thừa Phong cảm thấy sắc mặt Bạch Thần Tinh có chút khó coi, tựa hồ gặp phải chuyện gì khó có thể mở miệng, nghĩ đến Lăng Xuyên, trong lòng Bạch Thừa Phong nhất thời hiện lên vài phần hiểu rõ.

“Mộ Thần, thực lực của ngươi lại tăng lên.” Bạch Thừa Phong giờ mới chú ý tới Mộ Thần, lập tức sợ hãi than.

Mộ Thần: “Đúng vậy, hiện giờ đã là võ tôn ngũ tinh.”

Khoảng thời gian này Mộ Thần ăn không ít linh dược tăng tiến tu vi, linh hồn lực không ngừng tăng lên, kéo theo tu vi của Mộ Thần cũng tăng lên.

Bạch Thừa Phong: “...” Hình như hẳn thăng cấp võ tôn trước Mộ Thần thì phải, kết quả hiện tại Mộ Thần đã là võ tôn ngũ tinh, hẳn lại vẫn là võ tôn nhị tinh, thật đúng là mặt mặt chết người.

“Sao tu vi của người tiến bộ nhanh như vậy, chẳng lẽ là... người và Diên Tinh song tu? Không đúng! Diên Tinh đang có bảo bảo mà.” Bạch Thừa Phong trừng lớn mắt nhìn Mộ Thần: “Chẳng lẽ người...” Thật đáng giận, Diên Tinh đang mang thai mà Mộ Thần còn không buông tha y. Cầm thú! Thật sự là cầm thú!

“Người đang miên man suy nghĩ gì vậy? Mộ Thần là tư chất tốt, người cho là giống người?” Bạch Thần Tinh lạnh lùng nói.

Bạch Thừa Phong: “...”

... ..

Mộ Thần đưa linh hồn lực tham nhập vào khóa, kiểm tra một phen.

“Mở được không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Hắn là có thể.” Hắn đã toàn bộ lĩnh ngộ mười hai tấm bia đá, linh hồn lực thoát thai hoán cốt, hơn xa lúc trước.

“Vậy người động thủ đi.” Bạch Thần Tinh nói.

Bạch Thừa Phong chần chờ một chút, hỏi: “Có muốn kê thêm Lãng tiền bối không?”

Bạch Thần Tinh lắc lắc đầu: “Không cần, nếu như mấy thứ chạy ra mà chúng ta không đối phó được, vậy lúc đó gọi hắn ra cũng không muộn.”

Bạch Thừa Phong nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng được.”

Mộ Thần thật cẩn thận đưa linh hồn lực tham nhập vào trong khóa, sau đó bắt đầu phân giải khóa đại môn.

Khóa đại môn tầng tầng lớp lớp, phức tạp khó phân, đi sai đi nhầm một bước cũng có khả năng phản phệ đối với người giải khóa.

Mộ Thần vận chuyển linh hồn lực với tốc độ cao, hoàn toàn không dám phân thần.

Thanh âm “răng rắc” vang lên, khóa đã bị mở ra.

Đại môn vẫn chưa mở rộng giống năm lần trước, mà là toát ra một trận bạch quang, thu Mộ Thần vào trong đó.

Bạch Thần Tinh cùng Bạch Thừa Phong thì bị lưu ở ngoài cửa.

“Sao có thể như vậy?” Bạch Thừa Phong cau mày nói.

Bạch Thần Tinh kiểm tra thử đại môn, lo lắng nói: “Trình độ chắc chắn của đại môn này không hề thấp hơn đại môn thứ nhất bao nhiêu.”

Bạch Thừa Phong cắn chặt răng: “Bọn họ sẽ không bị vây chết ở chỗ này chứ?”

Bạch Thần Tinh tức giận trừng Bạch Thừa Phong: “Người nào nói như vậy?”

... ..

Mộ Thần vừa bị thu hút vào, một cỗ nguyên khí nồng đậm nhất thời ập vào mặt.

Mộ Thần ngẩng nhìn chung quanh một chút, xuyên qua một đại môn cuối cùng, phía sau nó hoàn toàn là một thế giới khác.

Trung tâm cung điện có một mảnh dược viên thật lớn, trong dược viên có không ít linh dược, nhưng toàn bộ dược viên đều bị một trận pháp thật lớn bao phủ.

“Người tới rất nhanh, ta còn tưởng rằng người thứ hai tiến vào chính là xử bà nương Yêu Nguyệt kia. Nhưng không sao, năng lực không

tối hừng người dật dỏi, vừa lúc, rất vừa lúc.” Chợt một giọng nam âm trầm vang lên bên tai Mộ Thần.

Mộ Thần lông tơ toàn thân lập tức dựng thẳng lên.

Nhìn nam nhân áo đen trước mắt, Mộ Thần nhin không được mà nhăn mày lại, lão giả này hẳn là đến từ Mệnh Tộc, thực lực sâu không lường được.

“Không nghĩ tới người lại nhanh thành võ tôn ngũ tinh như vậy, ta vốn còn lo người chỉ là võ tông. May mà lần này ta đến, nếu không, lại qua thêm một thời gian ngắn, sợ là không bắt nổi người.” Trang Thiên Dương có chút may mắn nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần tràn đầy đề phòng nhìn đối phương, trên mặt hơi hiện lên một chút kinh hoàng.

“Tiền bối nói vậy là có ý gì?” Tuy rằng Mộ Thần cực lực bảo trì bình tĩnh, nhưng lại vẫn có chút bối rối.

Trang Thiên Dương cười lạnh một chút, trong mắt hiện lên vẻ tà mị cùng tình thế bắt buộc, nói: “Lúc trước người treo giải thưởng trong Thiên Cơ Bí Cảnh là có ý gì, thì giờ ta liền có ý đó.”

Mộ Thần xoay người muốn trốn, nhưng một cỗ lực lượng vô hình lại giam cầm động tác của Mộ Thần.

“Tiểu hữu, dù người có thiên phú kiệt xuất, nhưng lại quá mức rêu rao, quá mức ương ngạnh. Hy vọng kiếp sau đầu thai, người có thể nhớ kỹ giáo huấn. Tiểu quỷ người phải học còn rất nhiều.” Trang Thiên Dương bình chân như vại nói.

Trên gương mặt Mộ Thần hiện lên vẻ kinh hoàng, sợ hãi, cùng không cam lòng, “Tiền bối, ngài lấy lớn khi nhỏ như vậy không thích hợp lắm đi?”

Lão giả cười nhạo một tiếng, đưa một cỗ linh hồn lực khổng lồ xâm nhập vào trong thức hải Mộ Thần.

Vẻ kinh hoàng, sợ hãi trên mặt Mộ Thần lập tức biến mất, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

“Lão quý, người tuy đã một bó lớn tuổi, nhưng thứ cần phải học vẫn như cũ rất nhiều. Không ngờ người lại tự tìm đường chết, chạy đến địa bàn tiểu gia ta, thật đúng là ngu không ai bằng.” Mộ Thần nở nụ cười.

“Tiểu tử, ý người là gì?” Trang Thiên Dương rất cục ý thức được không thích hợp.

Dị hỏa trong thức hải Mộ Thần lập tức vây quanh linh hồn lực của Trang Thiên Dương.

Dưới tình hình chung, uy lực của đoạt hồn thuật kỳ thật là có hạn. Nhưng trong đoạt hồn thuật có nhắc tới, nếu người tu luyện cửa pháp thuật này có được dị hỏa, như vậy uy lực của đoạt hồn thuật sẽ bị phóng đại vô hạn.

“Còn muốn chạy? Quá muộn rồi!” Mộ Thần cười lạnh.

Trang Thiên Dương trong lòng cả kinh, tưởng muốn quay về thân thể lại bị dị hỏa ngăn cản. Linh hồn lực của Trang Thiên Dương vừa đụng tới dị hỏa, nhất thời phát ra từng tiếng xèo xèo.

Mộ Thần vận chuyển đoạt hồn thuật, hấp thu ngược lại linh hồn lực của Trang Thiên Dương.

“Thằng nhóc người dám?” Cảm nhận được linh hồn lực đang bị đối phương hấp thu, Trang Thiên Dương rống giận một tiếng, trong thanh âm tràn ngập phần nộ, lại trong mơ hồ lộ ra vài phần sợ hãi.

Mộ Thần cười nhạo một tiếng. Không dám? Hẳn có gì mà không dám?

“Lão quỷ, lật thuyền trong mương à? Ta đã sớm nói với người, đừng xem thường tiểu tử thú vị này.” Bỗng một giọng nói trêu chọc truyền tới.

Nhìn thấy nữ nhân này bỗng xuất hiện ở trước mặt, trái tim Mộ Thần lập bộp trầm xuống.

Mộ Thần nhú mày, Mệnh Tộc tổng cộng đưa vào ba võ thánh, một đã bị Bạch Thần Tinh và Lăng Xuyên liên thủ giết, còn hai tên khác đều đang ở đây.

Mộ Thần hí mắt, nữ nhân thành linh nhảy ra này hẳn chính là xú bà nương Yêu Nguyệt trong miệng người kia.

Hẳn là nữ nhân này đã sớm tiến vào, nhưng nàng lại không hiện thân, chắc Trang Thiên Dương đại khái cũng không biết rằng nữ nhân này đã tới trước.

“Yêu Nguyệt, người còn đang chờ cái gì, mau đánh chết hắn!!” Trang Thiên Dương vội vàng kêu gào.

Trang Yêu Nguyệt ha hả cười, “Gấp cái gì? Chỉ là đoạt hồn thuật mà thôi.”

Linh hồn Trang Thiên Dương đang từng chút một bị hấp thu, hẳn trong khoảnh khắc liền hiểu, Trang Yêu Nguyệt muốn chờ hắn và Mộ Thần lưỡng bại câu thương rồi lại ra tay.

Mộ Thần nhú mày, tâm niệm vừa chuyển, Lăng Xuyên lập tức bị hắn phóng ra từ trong Linh Tháp.

Nhìn thấy Lăng Xuyên, vẻ đắc ý trên mặt Trang Yêu Nguyệt tức khắc biến mất, lập tức đề phòng lên.

Đại môn cuối cùng mở ra, chỉ hút người mở khóa vào trong. Trang Yêu Nguyệt là người thứ nhất tiến vào trung tâm cung điện, căn bản không nghĩ tới Lăng Xuyên cũng bị Mộ Thần mang vào được đây.

Nhìn thấy Lăng Xuyên đang ngăn trở Trang Yêu Nguyệt, trong lòng Mộ Thần thoải mái một trận, thầm nghĩ nguy hiểm thật, may mà lúc trước không thả Lăng Xuyên ra, nếu không Lăng Xuyên cũng sẽ như Bạch Thần Tinh, bị nhốt ở bên ngoài.

Mắt thấy tình huống nguy cấp, Mộ Thần cũng không cố bảo lưu đầy đủ linh hồn của đối phương, chỉ huy dị hỏa đốt cháy linh hồn lực đối phương.

Đoạt hồn thuật nhanh chóng vận chuyển, linh hồn Trang Thiên Dương tại trong thức hải Mộ Thần thét chói tai.

“Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ!!!” Linh hồn lực của Trang Thiên Dương hoảng sợ đâm trái đâm phải trong thức hải Mộ Thần.

Mộ Thần lạnh lùng cười, thực lực Trang Thiên Dương quá mạnh mẽ, nếu thả cộp về núi, ngày khác khó có thể thu thập, lần này nhất định phải giải quyết xong.

Trang Yêu Nguyệt vốn định bay qua hỗ trợ, nhưng lại bị Lăng Xuyên khiên ngăn cản.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên vài phần tà mị, dù là võ thánh cường giả thì như thế nào, nếu như đã không biết tự lượng sức mình khiến linh hồn rời thân thể, vọt tới trong thức hải của hắn, vậy hắn tất nhiên sẽ khiến người ta có đến mà không có về.

“Hồn dân!!!” Trang Yêu Nguyệt tức đến khó thở mắng.

Đoạt hồn thuật vận chuyển tới cực hạn, dị hỏa hùng hực thiêu đốt, Mộ Thần lấy thế lôi đình vạn quân hấp thu linh hồn lực của Trang Thiên Dương.

Trang Yêu Nguyệt nhìn một màn này, khóe mắt như muốn nứt ra.

Tuy rằng Trang Yêu Nguyệt và Trang Thiên Dương bất hòa, nhưng hai người đều là tộc nhân Mệnh Tộc, tuy Trang Yêu Nguyệt có tâm muốn khiến Trang Thiên Dương chịu thiệt, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn Trang Thiên Dương thật sự chết!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

332. Chương 332

Thôn tính xong linh hồn lực của Trang Thiên Dương, thực lực Mộ Thần lập tức tăng lên đến trình độ võ tôn lục tinh.

“Người, người giết hắc?” Trang Yêu Nguyệt nhìn Mộ Thần, khó có thể tin được.

Trang Thiên Dương là một tuyệt đỉnh cao thủ trong Mệnh Tộc, có thực lực võ thánh thất tinh. Trang Thiên Dương chết đi, khiến Trang Yêu Nguyệt vừa khiếp sợ lại vừa may mắn. Nếu Trang Thiên Dương không động thủ, nàng cũng sẽ động thủ đoạt thân Mộ Thần, như vậy người bị Mộ Thần thôn tính linh hồn lực, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không có cơ hội sẽ chính là nàng!

Mộ Thần cười lạnh: “Là hắc tự tìm đường chết, ta còn có cách nào.”

Mộ Thần có chút ý do chưa hết liễm liễm môi, đôi mắt nóng rực nhìn chăm chăm Trang Yêu Nguyệt.

Mộ Thần âm thầm nghĩ, đáng tiếc Trang Yêu Nguyệt xuất hiện quá sớm, nếu như từng người từng người đến đoạt thân hắc, hắc vừa lúc một lưới bắt hết.

Trang Yêu Nguyệt nhìn Mộ Thần, lửa giận trong lòng hùng hực thiêu đốt. Mộ Thần đã hấp thu linh hồn lực Trang Thiên Dương mà còn không thỏa mãn, nhìn bộ dáng Mộ Thần, tựa hồ là đang đánh chủ ý tới nàng.

“Người vô liêm sỉ!” Trang Yêu Nguyệt tức giận mắng.

Mệnh Tộc tổng cộng đưa tới ba võ thánh, một người vừa tiến vào không bao lâu đã bị Lăng Xuyên đánh lén mà chết, hiện tại Trang Thiên Dương lại chết oan uổng đến cực điểm, trong lòng Trang Yêu Nguyệt không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác thỏ tử hồ bi.

Trang Yêu Nguyệt một chương bổ về phía Mộ Thần, Mộ Thần lạnh lùng mỉm cười, xuất ra dị hỏa, tiến lên đối chương với Trang Yêu Nguyệt.

“Phanh.” Song chương hai người tương giao, đồng thời lui về phía sau một bước.

Mộ Thần cười lạnh, lần thứ hai đánh ra một chương, vô số sát trận từ trên tay Mộ Thần bay ra. Trải qua Bách Luyện Sát Trận, Luyện Trận Nhập Thể thuật của Mộ Thần đã tốt hơn rất nhiều.

Trang Yêu Nguyệt thấy Mộ Thần chủ động ra tay với mình, lập tức tức giận.

Sau khi hấp thu xong linh hồn Trang Thiên Dương, Mộ Thần biết, võ thánh cường giả ở Mệnh Tộc có tới mười mấy tên. Nghĩ đến sau khi ra ngoài có khả năng sẽ cùng những võ thánh khác giao thủ, lúc này Mộ Thần chiến ý sôi trào.

Linh Tháp, Thôn Thiên Phong, dị hỏa, Mộ Thần thủ đoạn chồng chất, càng đánh càng mạnh mẽ.

Sắc mặt Trang Yêu Nguyệt không ngừng biến hóa, một Lăng Xuyên đã đủ khó giải quyết, hiện giờ lại có thêm một Mộ Thần có thể vượt cấp khiêu chiến...

Mộ Thần chỉ là một võ tôn, lại có thể lực ngang nhau với võ thánh tam tinh là nàng.

Ánh mắt Trang Yêu Nguyệt có hơi biến hóa, Lăng Xuyên đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhanh chóng tiến lên, một bên toàn lực ngăn cản Trang Yêu Nguyệt, một bên hướng Mộ Thần hô: “Mau thu hồi thi thể, nàng muốn cướp chiến lợi phẩm.”

Mộ Thần nghe vậy không chút do dự lấy ra Linh Tháp, thu thi thể Trang Thiên Dương lại.

Trang Yêu Nguyệt trong lòng ghen một trận, Trang Thiên Dương thân là đại trưởng lão Mệnh Tộc, thân gia vô cùng phong phú, lúc trước Lăng Xuyên cùng Bạch Thần Tinh liên thủ giết chết trưởng lão mới thăng của Mệnh Tộc, thi thể của hắn cũng ở trong nhẫn không gian của Trang Thiên Dương.

Mộ Thần vừa thu xong thi thể, nghĩ đến Trang Yêu Nguyệt vừa rồi muốn cướp đoạt chiến lợi phẩm, tức khắc giận dữ, ra tay không chút lưu tình.

Trang Yêu Nguyệt bị hai người chọc giận, Mộ Thần còn chưa tính, là tới từ nước ngoài, chưa thấy qua cảnh đời, thế nhưng Lăng Xuyên lại cũng là một bộ thổ phỉ như vậy, bộ dáng chết cũng muốn tiền đến dọa người.

Trang Yêu Nguyệt bị Mộ Thần và Lăng Xuyên bức từng bước lui về phía sau, không thể không trước tiên rời đi, tạm lánh mũi nhọn.

Mộ Thần và Lăng Xuyên liên thủ có lẽ có thể áp chế Trang Yêu Nguyệt, nhưng nếu Trang Yêu Nguyệt muốn chạy trốn, hai người cũng ngăn không được.

“Chạy rồi, thật đáng tiếc.” Mộ Thần nhú mày nói.

Lăng Xuyên cũng nhú mày: “Đúng vậy!”

“Nếu nữ nhân kia đến đoạt thân ta thì tốt rồi, đáng tiếc, có vết xe đổ của Trang Thiên Dương, nữ nhân kia chắc chắn sẽ không hồ đồ như vậy.” Mộ Thần hết sức tiếc nuối nói.

Lăng Xuyên hơi run rẩy khóe miệng, Mộ Thần này là tính cách gì vậy, vậy mà lại đi hy vọng người khác đoạt thân hắn.

“Nếu đến nữ nhân kia chạy đi, những võ thánh khác của Mệnh Tộc chắc chắn cũng sẽ không tới đoạt thân ta, thật đúng là tiếc.” Mộ Thần có chút u buồn.

Lăng Xuyên nhíu mày, nói: “Loại chuyện tốt người khác chủ động đoạt thân này, chiếm một lần tiện nghi đã tốt lắm rồi, không nên quá tham.”

Mộ Thần gật đầu: “Nói cũng phải.”

... ..

Thu được Diệp Thạch trong Linh Tháp đưa tin, Mộ Thần phóng Diệp Thạch ra.

“Sao người lại ném một thi thể vào?” Diệp Thạch chạy đến hỏi.

Mộ Thần có chút áy náy hỏi: “Dưới tình thế cấp bách nên đành phải ném vào, không làm người sợ chứ?”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Vậy thì không có, ta là aichứ, sẽ bị một khối thi thể dọa đến sao! Chỉ là Đại Bảo Tiểu Bảo lại lăn lộn trên thi thể kia, còn vì cướp đi nhãn không gian trên tay thi thể mà đánh nhau.”

Mộ Thần: “...”

Lăn lộn trên thi thể? Quả là ghé con mới sinh không sợ cạp! Nhi tử nhà mình thật dũng cảm!

Cướp đi nhẫn trên tay thi thế? Ánh mắt rất tốt nha, lập tức liền nhìn ra chiếc nhẫn trên tay lão nhân kia là thứ tốt.

Vừa dũng cảm, vừa có ánh mắt, thật không hổ là con mình mà!

“Đại Bảo Tiểu Bảo đánh nhau? Bọn nó đã có thể đánh nhau rồi sao?” Mộ Thần có chút hồ nghi hỏi.

“Hai chúng nó đã biết đi, đi rất nhanh. Đại Bảo vung nước tiểu lên người Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng vung lại nước tiểu lên người Đại Bảo, hai tiểu hồn đản đó!” Diệp Thạch cau mày, tức giận bảo.

Mộ Thần nhíu mày, thâm nghĩ hài tử thế giới này cùng thế giới lúc trước của hắn không giống, mới vừa sinh ra không lâu liền biết đi rồi. Nhưng cũng có thể là hai hài tử này nhà mình có thiên phú dị bẩm.

“Hai tiểu tử không có tiền đồ, vì một tử lão đầu mà đánh nhau, nhưng mà lão nhân kia cũn thực giàu có nha!” Diệp Thạch nói: “Nhẫn không gian của lão nhân kia rất đặc biệt, bên trong có thể gửi vật còn sống, ta còn tìm được trong đó mấy cái linh mạch, còn đan dược, sách này nợ cũng có rất nhiều.”

Mộ Thần híp mắt thâm nghĩ, phát tài.

“Người đó là ai vậy?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

“Là trưởng lão Mệnh Tộc, là một cường giả võ thánh.” Mộ Thần nói.

“Võ thánh? Nhưng trên người hắn không có miệng vết thương nào hết mà? Không có linh hồn, không có khí tức, hắn chết như thế nào vậy?” Diệp Thạch hồ nghi hỏi.

Mộ Thần cười nói: “Hắn muốn đoạt thân ta, lại bị ta dùng dị hỏa thiêu chết.”

Diệp Thạch mắt đầy sùng bái nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần thật lợi hại, cả võ thánh cũng không phải đối thủ của người, Mộ Thần, người sắp thiên hạ vô địch rồi.”

Lăng Xuyên khụ hai tiếng, âm thầm liếc mắt xem thường. Thiên hạ vô địch nào có dễ dàng như vậy, Mộ Thần có thể giết chết võ thánh Mệnh Tộc kia, đó hoàn toàn là nhờ duyên phận đưa đẩy.

Nếu không phải võ thánh kia quá mức đắc ý vênh váo, mà dùng đao thật sắc thật đánh, Mộ Thần sớm đã không biết bị người ta giết chết mấy lần.

“Đáng tiếc, không biết nữ nhân kia chạy đi đâu.” Mộ Thần nhíu mày nói.

Diệp Thạch: “ ‘Nữ nhân’ kia là ai?”

“Mệnh Tộc còn có một nữ nhân là võ thánh, hửn là tên Trang Yêu Nguyệt, nữ nhân kia vốn cũng muốn đoạt thân ta.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nhíu mày, sắc mặt tối tăm: “Nàng hiện tại chạy đi đâu?”

Mộ Thần lắc đầu: “Không biết.”

Diệp Thạch nhìn không được nhẫn nhịn, nói: “Không biết đan thư kia ở đâu? Có thể bị Trang Yêu Nguyệt nhanh chân đến trước không?”

Mộ Thần lắc đầu nói: “Sẽ không. Ta đã hấp thu linh hồn ký ức của Trang Thiên Dương, đan thư kia được một trận pháp cửu cấp bảo hộ, Trang Thiên Dương phá không được, cho nên vẫn không động thủ. Trang Yêu Nguyệt kia hơn phân nửa cũng phá không được.”

Diệp Thạch gật đầu, thở ra một hơi: “Vậy thì tốt.”

Nghĩ đến linh hồn lực của Trang Thiên Dương, Mộ Thần không khỏi nhẹ hít một hơi.

Diệp Thạch quan tâm hỏi Mộ Thần: “Làm sao vậy?”

Mộ Thần có chút bất đắc dĩ nói: “Không có gì, chỉ là ta hấp thu linh hồn lực của Trang Thiên Dương quá mức vội vàng, không được đầy đủ, nếu không phải vậy...”

Linh hồn lực của đại trưởng lão Mệnh Tộc, trình độ trân quý có thể nghĩ.

Hấp thu xong linh hồn lực Trang Thiên Dương, Mộ Thần mới hiểu biết được sự cường đại của Mệnh Tộc. Năm đó người Mệnh Tộc cướp lấy ngũ Linh Tháp, có ba người đều là võ thánh. Năm đó Trang Thiên Vũ – người đưa cho Trang Du, Trang Cẩn thân phận mới – cũng là võ thánh.

Mệnh Tộc còn có hai vị thái thượng trưởng lão, cũng không biết là thực lực gì.

Trang Thiên Dương là luyện dược sư cửu cấp, các môn học thuật khác cũng đều đạt tới bát cấp, đáng tiếc là linh hồn lực của Trang Thiên Dương bị dị hỏa đốt cháy hơn phân nửa, hẳn không có được đầy đủ học thuật truyền thừa của Mệnh Tộc.

“Dưới loại tình huống này, bảo mệnh quan trọng hơn.” Lăng Xuyên bất đắc dĩ nói.

Mộ Thần gật đầu: “Vâng.”

Diệp Thạch cũng không để bụng: “Không phải hai người nó là còn có một nữ nhân sao? Bắt nữ nhân kia lại rồi đoạt thân là được rồi.”

Lăng Xuyên bất đắc dĩ mà liếc mắt xem thường, bắt một võ thánh tam tinh lại đoạt thân? Nói thì dễ lắm, cho dù bọn họ may mắn bắt được đối phương, nếu đối phương dám tự bạo, tất cả bọn họ đều phải đập chiêu hết. Nói trắng ra là, cái loại tình huống giống Trang Thiên Dương là nhờ may mắn, có thể ngộ chứ không thể cầu.

Lăng Xuyên khoanh tay, như có điều suy nghĩ nói: “Nếu đan thư kia được trận pháp cứu cấp bảo hộ, vậy chắc hẳn nữ nhân kia cũng lấy không được, trước hết nghĩ biện pháp đưa hạc phụ người vào đây đã.”

Mộ Thần gật đầu: “Cũng tốt.”

Mộ Thần phát hiện, hẳn có thể tự do xuất nhập một cánh cửa cuối cùng, nhưng đám người Lăng Xuyên, Diệp Thạch thì không được. Bất đắc dĩ, Mộ Thần chỉ đành bỏ Bạch Thần Tinh và Bạch Thừa Phong vào Linh Tháp rồi mang vào.

Sau khi mang đám người Bạch Thần Tinh vào trung tâm cung điện, Mộ Thần lại mang mọi người từ trong Linh Tháp ra.

... ..

Khúc Khôn vừa bị Mộ Thần mang ra khỏi Linh Tháp, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Mộ Thần hỏi Khúc Khôn: “Ông ngoại, làm sao vậy?”

Khúc Khôn nhú mày nói: “Ở đây có thể cảm ứng được khí tức lôi kiếp.”

Diệp Thạch hết sức kinh ngạc: “Có thể cảm nhận được ạ?”

Khúc Khôn gật đầu: “Có thể.”

Diệp Thạch vốn đã là võ tông cửu tinh, bởi vì sinh hài tử mà tiêu hao của Diệp Thạch đại lượng nguyên khí, khiến cho thực lực Diệp Thạch không tiến phản lui, nếu không Diệp Thạch hẳn sẽ có thể cảm nhận được khí tức lôi kiếp.

“À Khôn, người sắp thăng cấp sao? Vậy người thăng cấp đi, ta giúp người hộ pháp.” Lăng Xuyên vội nói.

Khúc Khôn nhú mào, nhìn qua Mộ Thần hỏi: “Có thể chậm trễ thời gian của các người không?”

Mộ Thần không để bụng nói: “Ông ngoại yên tâm đi, không thiếu chút thời gian này.” Trang Thiên Dương và Trang Yêu Nguyệt từ trước lúc hẳn tiến vào thì đã tiến vào trung tâm cung điện, nếu có chỗ tốt gì có thể lấy, hẳn thì là đã sớm bị hai người cầm đi.

“Kỳ thật, có thể của Trang Thiên Dương ở đây, dù cho tiếp theo không chiếm được cái gì thì chúng ta cũng là người thắng lớn nhất trong chuyến đi này.” Mộ Thần cong khóe miệng nói.

Khúc Khôn gật đầu, Bạch Thần Tinh nhanh chóng bố trí Linh Tôn Trận cho Khúc Khôn. Trận pháp mà Bạch Thần Tinh bố trí ra là thay đổi không ít trên Linh Tông Trận mà Diệp Thạch thăng cấp làm ra, hiệu quả cũng tốt hơn.

Lôi kiếp trên bầu trời rầm rầm nện xuống, Trang Yêu Nguyệt đứng xa xa nhìn hết thấy, trong lòng hiện lên sự hậm hực nồng đậm.

Nếu chỉ là một võ tôn, Trang Yêu Nguyệt tất nhiên sẽ không đặt vào mắt, nhưng đám người Mộ Thần một đường đi xuôi gió xuôi nước, thực lực chinh thể không ngừng tăng lên, Mệnh Tộc bọn họ lại là liên tiếp chết hai võ thánh, Trang Yêu Nguyệt nghĩ đến đây, nhất thời buồn bực một trận.

Trang Yêu Nguyệt nhắm mắt lại, cho dù nàng toàn thân trở ra, nhưng so với đan thư cửu cấp và hai trưởng lão võ thánh Mệnh Tộc, giá trị của nàng rốt cuộc cũng thấp hơn, cho dù nàng mang theo đan thư cửu cấp trở lại trong tộc, chỉ sợ cũng sẽ bị các trưởng lão khác trách cứ.

Sớm biết vậy khi nàng nhìn thấy Mộ Thần và Trang Thiên Dương sử dụng đoạt hồn thuật, nàng liền nên phát động công kích với Mộ Thần, không nên để Mộ Thần có thời gian thả Lăng Xuyên ra!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

333. Chương 333

Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn thẳng cấp, trong đôi mắt hiện lên nồng đậm vui sướng, “Khúc ông ngoại thẳng cấp rồi! Thật tốt, ông ngoại về sau là cao thủ rồi đónha!”

Khúc Khôn âm thầm rầu rĩ nghĩ, nếu như hắn có thể đánh ngã Lăng Xuyên người này, vậy mới xem như là cao thủ! Hắn hiện tại mới chỉ là võ tôn, Lăng Xuyên muốn nắm bóp hắn như thế nào thì như thế ấy, hắn tính là cao thủ gì!

Đi theo Mộ Thần, Lăng Xuyên và Bạch Thần Tinh, Khúc Khôn coi như là kiến thức rộng rãi, biết nhìn bên ngoài thì võ tôn ở Trung Châu rất lợi hại, nhưng kỳ thật ở Trung Châu có không ít võ thánh.

Như là biết suy nghĩ của Khúc Khôn, Lăng Xuyên cười cười nói: “Bảo bối, tuy rằng hiện tại ngươi rất lợi hại, nhưng so với ta thì vẫn là kém rất nhiều, ngươi yên tâm, nếu gặp được nguy hiểm, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.”

Gương mặt Khúc Khôn vắn vẹo, thầm nghĩ mình cũng đã một bó tuổi, Lăng Xuyên còn dám gọi mình là bảo bối, người này thật càng ngày càng ghê tởm.

Biết đánh không lại Lăng Xuyên, nếu hắn và Lăng Xuyên cãi nhau thì sẽ chỉ làm Lăng Xuyên chiếm được tiện nghi, Khúc Khôn nay áp dụng thái độ không nhìn đối với Lăng Xuyên.

Vô luận Khúc Khôn là một bộ sắc mặt thế nào, Lăng Xuyên đều luôn cười tủm tỉm, khiến Khúc Khôn luôn có loại đấm một quyền lên một con lợn chết da dày.

“Hắn là quakhông bao lâu,ngườicũng có thể thăng cấp võ tôn.” Khúc Khôn nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Dạ.”

Lúc trước y có thai, cũng không dám loạn dùng đan dược, nguyên thạch lực hấp thu được rất nhiều đều chảy vào trong thân thể bảo bảo. Hiện tại y đã sinh ra bảo bảo, tốc độ tu luyện lại khôi phục như trước. Diệp Thạch không thiếu đan dược, cũng không thiếu nguyên thạch, tiến độ tu vi đương nhiên vô cùng nhanh chóng.

Lăng Xuyên nhìn đưa tin phù trên tay, nhúu mày.

“Ông ngoại sao vậy?” Diệp Thạch hỏi.

Lăng Xuyên thu hồi đưa tin phù, nói: “Không có gì, người Đan Cốc bị nhốt, phát tin tức cho ta.”

Tin tức này hẳn là đã sớm phát ra, nhưng khi ra khỏi nơi bịt kín kia, nó mới truyền đến trên tay hắn.

“Bọn họ xảy ra ngoài ý muốn?” Diệp Thạch hỏi.

Lăng Xuyên bất đắc dĩ cười: “Đúng vậy,như chúng ta dự đoán, bị nhốt lại.”

Diệp Thạch nghĩ nghĩ, hỏi: “Chúng ta phải giúp bọn họ một phen sao?”

Mộ Thần nhẹ hít một hơi, nói: “Sợ là không quá dễ dàng.”

Diệp Thạch có chút không hiểu nhìn Mộ Thần: “Không quá dễ dàng?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy, ta xông qua được đại môn cuối cùng, có thể dễ dàng mang các người từ đường cũ về, nhưng ta lại không có năng lực mở ra những đại môn khác.” Đây là sau khi hấn hấp thu ký ức Trang Thiên Dương thì biết đến.

Trang Thiên Dương cũng chỉ có thể đi thẳng một đường, hoặc quay về đường cũ, nhưng nếu là đi đường khác, vậy thì không thể.

Diệp Thạch nhíu mày: “Vậy bọn hắn chỉ có thể chờ chết.”

Lăng Xuyên không để bụng nói: “Chuyện này không nóng nảy, quan trọng hơn hết là tìm được đan thư cửu cấp, về phần người Đan Cốc, có thể giải cứu thì ta sẽ tận lực, còn nếu giải cứu không được, đó cũng là không còn cách nào.”

Diệp Thạch gật đầu: “Nói cũng phải.”

... ..

“Đi thôi, đi tìm đan thư trước, người có biết đan thư ở đâu không?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết.”

Đám người Mộ Thần rất nhanh liền tới nơi đặt đan thư cửu cấp. Một quyển sách cổ ngọc thạch bị đặt trên một đàn tề, sách cổ tản ra thất thải quang mang, lộ ra một cổ sắc thái thần bí nói không nên lời.

“Thế nào? Trận pháp này có thể phá không?” Lăng Xuyên hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhíu mày: “Chỉ sợ ta phá không được.”

Lăng Xuyên tà liếc mắt Bạch Thần Tinh một cái, tràn đầy ghét bỏ nói: “Người thật vô dụng.”

Bạch Thần Tinh thản nhiên mà liếc mắt nhìn Lăng Xuyên, chậm rãi nói: “Trận pháp này là một cái thượng cổ trận pháp cửu cấp trung cấp, hơn nữa là một trận pháp khó giải.”

Diệp Thạch nhíu mày, cái gọi là trận pháp khó giải, chính là không hề có sơ hở, không hề có nhược điểm, nếu mạnh mẽ phá trận, có thể sẽ bị trận pháp bắn ngược, còn có khả năng hủy sách cổ.

Diệp Thạch nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Như vậy, chúng ta sẽ không chiếm được đan thư cửu cấp?”

Bạch Thần Tinh lắc lắc đầu: “Không đến mức đó, trận pháp này không ngăn cản linh hồn lực tham nhập, Mộ Thần có thể tham nhập linh hồn lực vào trong đó, đọc lấy nội dung đan thư.”

Lăng Xuyên thử tham nhập linh hồn lực vào trong, phát hiện không đọc được gì.

“Không được.” Lăng Xuyên nói.

Bạch Thần Tinh nhíu mày nói: “Có thể là linh hồn lực của nhạc phụ quá thấp.”

Lăng Xuyên: “...” Bạch Thần Tinh đây là coi thường hẳn?

Ánh mắt Bạch Thần Tinh lướt qua Lăng Xuyên, hướng về phía Mộ Thần, “Người thử xem?”

Mộ Thần gật gật đầu, thật cẩn thận tham nhập linh hồn lực vào trong. Linh hồn lực của Mộ Thần vừa tiếp xúc với sách cổ, sách cổ liền quang mang đại thịnh.

Diệp Thạch kích động mở to mắt: “Mộ Thần thật là lợi hại.”

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, đầy vui sướng khi người gặp họa mà nói: “Người thật đúng là vô dụng!”

Lăng Xuyên: “...”

Bạch Thừa Phong đánh giá Lăng Xuyên, nghĩ thầm, cái gọi là thế sự đổi thay, đại để chính là như vậy.

Mộ Thần thu hồi linh hồn lực, Bạch Thần Tinh hỏi Mộ Thần: “Thế nào?”

Mộ Thần nhú mày nói: “Có thể đọc, nhưng sách cổ này không thể lấy đi.”

Diệp Thạch có chút buồn bực: “Người Đan Điện thật keo kiệt, chỉ chôn hìn, không chomang đi.”

“Kỳ thật là chúng ta đang chiếm tiện nghi của Đan Điện, nếu không có cấm chế này ở đây, có lẽ sách cổ sớm đã bị một đám người nào đó lấy đi trước rồi. Trên thực tế trên sách cổ còn lưu lại khí tức linh hồn lực của người khác, có thể thấy trước khi ta đến đã có người tiếp xúc với sách cổ.”

“Trang Thiên Dương chưa chạm tới sách cổ, nhưng Trang Yêu Nguyệt hẳn là đã đọc lấy nội dung trong sách cổ, nếu như sách cổ này có thể bị mang đi, người đắc thủ chính là Trang Yêu Nguyệt.” Mộ Thần bình tĩnh nói.

Diệp Thạch mở to mắt: “Nữ nhân kia biết nội dung trong sách cổ?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là vậy.”

Trang Yêu Nguyệt tại trên một đạo linh hồn có thiên phú dị bẩm, ngay cả Trang Thiên Dương thực lực mạnh hơn Trang Yêu Nguyệt rất nhiều,

nhưng linh hồn lực lại kém hơn Trang Yêu Nguyệt một cấp, điểm này từ chuyện Trang Yêu Nguyệt tiến vào trung tâm cung điện trước Trang Thiên Dương một bước là có thể nhìn ra.

Hắn là Trang Yêu Nguyệt đã toàn bộ nhớ kỹ nội dung trong đan thư.

Trang Yêu Nguyệt là một lão quái vật, dù sao cũng phải có chút tài năng.

Nếu như Trang Thiên Dương không quá mức đặc ý vênh váo, mà mình lại có dị hỏa, như vậy đối mặt với lão quái vật đó, hẳn sớm cũng không biết đã chết mấy lần.

Diệp Thạch nhíu mày: “Tiện nghi nữ nhân kia.”

Mộ Thần cười, “Người chân chính chiếm tiện nghi là chúng ta.”

Diệp Thạch có chút buồn bực hỏi: “Trang Yêu Nguyệt là luyện được sư sao?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy, còn là một luyện được sư cửu cấp.”

Diệp Thạch buồn bực nói: “Hiện giờ đan thư ở trong tay nữ nhân đó, vậy...”

Mộ Thần cười khò: “Đó cũng là không có cách nào.”

Nếu Mệnh Tộc dễ đối phó như vậy thì cũng không phải là Mệnh Tộc, lần này có thể làm cho Mệnh Tộc hao tổn hai võ thánh, chuyến đi này đã là không tệ.

... ..

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, vội vàng hỏi: “Nếu lĩnh ngộ xong sách cổ, đan thuật của người có thể tới bát cấp hậu kỳ sao?”

Mộ Thần gật đầu: “Ta nghĩ hẳn là có thể.”

Hắn học hồn kỹ trên bia đá, lại hấp thu linh hồn của Trang Thiên Dương, tuy rằng trong linh hồn Trang Thiên Dương có một phần rất lớn dưới tình thế cấp bách bị đốt hủy, nhưng vẫn còn có một phần giữ lại, trong đó có không ít về luyện đan.

Mộ Thần cảm thấy hiện tại luyện đan thuật của hắn đã ở trình độ bát cấp trung kỳ.

“Vậy người nhanh chóng ở lại đây lĩnh ngộ đan thư đi.” Bạch Thần Tinh vội nói.

Mộ Thần gật đầu: “Được.”

“Trung tâm cung điện có một mảnh linh dược viên, trong đó có không ít linh thảo bát cấp, thậm chí cửu cấp, vừa lúc có thể tìm tới để Mộ Thần luyện tập. Nhưng mà bên ngoài đám linh thảo này đều có trận pháp bảo hộ.” Lăng Xuyên nhìn Bạch Thần Tinh nói.

Bạch Thần Tinh không chút nghĩ ngợi liền nói: “Ta đi phá trận, thu thập linh thảo, làm phiền nhạc phụ ở đây bảo hộ Mộ Thần, Diên Tinh.”

Lăng Xuyên gật đầu: “Được, người yên tâm.”

Bạch Thần Tinh mang theo Bạch Thừa Phong đi, đám người Lăng Xuyên thì ở lại.

Mộ Thần tham nhập linh hồn lực xuyên qua trận pháp, lĩnh ngộ nội dung trong ngọc thạch.

Lăng Xuyên nhìn Diệp Thạch đang ôm hai đứa nhỏ, thối tới hỏi: “Thạch Đầu, người đã nghĩ xong tên cho hai đứa nhỏ chưa?”

Diệp Thạch đặc ý nói: “Đại Bảo tên là Mộ Tử Dục, Tiểu Bảo tên là Mộ Tử Hàm.”

Lăng Xuyên trừng mắt nhìn, đáng thương hề hề hỏi: “Hai đứa đều họ Mộ?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đó là đương nhiên, ta sinh chính là bảo của Mộ Thần mà!”

Lăng Xuyên vẻ mặt đau khổ: “Người không đáng thương ông ngoại người sao.”

Diệp Thạch nhìn Lăng Xuyên, lời nói thâm sâu: “Ông ngoại, chuyện bảo bảo, cầu người không bằng cầu mình, ông ngoại tinh thần sung túc, đang lúc năm thịnh, còn sợ không sinh được nhi tử sao?”

Lăng Xuyên nhất thời như ở trong mộng mới tỉnh. Đúng vậy! Hắn có thể tự mình sinh, cùng tôn tử đoạt cái gì chứ?

Lăng Xuyên liếc mắt nhìn Khúc Khôn một cái, cười cười: “Thạch Đầu, người nói đúng.”

Diệp Thạch: “Đó là tất nhiên, Lăng ông ngoại cùng Khúc ông ngoại đều còn trẻ mà, có thể sinh thêm vài đứa, đủ thành một bàn mặt trượt.”

Lăng Xuyên: “...”

Khúc Khôn tuy rằng ánh mắt nhìn về phía nơi khác, nhưng lại là đang lưu tâm nghe Lăng Xuyên và Diệp Thạch nói chuyện, nghe được lời Diệp Thạch nói, Khúc Khôn nhất thời giận run cả người.

Bị Lăng Xuyên áp cũng đã đủ chán ghét, thằng nhóc Diệp Thạch này lại còn tính khiến hắn sinh hài tử cho Lăng Xuyên!!

Nhìn thấy Lăng Xuyên có thâm ý nhìn qua, Khúc Khôn nhất thời lông tơ dựng thẳng đứng, tên Lăng Xuyên hỗn đản chết tiệt này!!

Diệp Thạch nhìn Khúc Khôn, nhỏ giọng nói thầm: “Nói không chừng Khúc ông ngoại đã mang thai rồi.”

Nghे thấy Diệp Thạch nói vậy, Lăng Xuyên tức khắc mở to mắt.

Diệp Thạch thầm nghĩ, năm đó hai ông ngoại chỉ lặn vài ngày liền mang thai, hiện tại Lăng ông ngoại cũng không bị gì, còn thường cùng Khúc ông ngoại lặn qua lặn lại. Tuy nói thực lực càng cao, con nổi dòng càng gian nan, nhưng mà lặn nhiều như vậy, vẫn là có khả năng trúng chiêu, dù sao Lăng ông ngoại thoát nhìn thật sự rất mãnh nha!

Khúc Khôn tức giận cả người phát run.

Diệp Thạch liếc mắt nhìn Khúc Khôn một cái, nhỏ giọng nói tiếp: “Lăng ông ngoại, thực lực Khúc ông ngoại cao cường, thích hành hiệp trượng nghĩa, người thích Khúc ông ngoại có vô số kể, yêu thương nhưng nhớ cũng không biết bao nhiêu mà đếm. Nhưng mà nếu mang thai, vậy thì Lăng ông ngoại phải nhìn nhiều một chút, không thể để cho Khúc ông ngoại xằng bậy thêm, rất nguy hiểm đó.”

Khúc Khôn: “...” Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà! Tâm Dương nhà hần sao lại sinh ra một tên nhóc ngu xuẩn như vậy! Chắc chắn đều là do Bạch Thần Tinh ngu ngốc kia liên lụy!

Lăng Xuyên cười cười, nói: “Thạch Đầu, người nói có lý, rất có lý. Ta nhất định sẽ chú ý tới ông ngoại người, tuyệt đối sẽ không để hần xằng bậy.”

Khúc Khôn: “...”

Tuy rằng Mộ Thần đại bộ phận tâm thần đều ở trên sách cổ, nhưng hẳn vẫn lưu lại một phần tâm thần lưu ý nghe động tĩnh của đám người Diệp Thạch, nghe được đoạn đối thoại của Diệp Thạch cùng Lăng Xuyên, trong lòng Mộ Thần không khỏi than thở, Thạch Đầu thật sự đúng là... nhân tài!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

334. Chương 334

Khúc Khôn thăng cấp không lâu, rất nhanh liền nghênh đón Diệp Thạch thăng cấp.

Diệp Thạch đưa tới lõi kiếp thanh thể to lớn, nhưng thể chất Diệp Thạch đặc biệt, nguyên lực cũng hùng hậu, lại bị đan kiếp đánh quen, thể nên ứng phó cũng thành thạo.

Sau khi Diệp Thạch thăng cấp võ tôn, các loại đan dược bát cấp xúc tiến võ tôn tăng tu vi đều có thể dùng, mà thể chất Diệp Thạch lại thập phần dễ hấp thu dược lực, tu vi nhất thời thăng tấp tăng lên.

Sợ hai đứa con trai ở trong Linh Tháp quá buồn, Diệp Thạch liền phóng hai đứa con trai ra phơi nắng.

Từ khi Diệp Thạch cấm tiết bọn nhỏ chơi người vung nước tiểu, ta vung nước tiểu, Đại Bảo và tiểu bảo liền chơi người đụng đầu ta, ta đụng đầu người.

Diệp Thạch nhìn Đại Bảo tiểu bảo đụng đến đụng đi, ở bên cạnh hưng trí bừng bừng mà hô, “Cố lên!” “Cố lên!”

Khúc Khôn có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch, khéo miệng giật giật, tuy từng đã gặp được vài vị phụ thân không đáng tin, nhưng chưa thấy ai không đáng tin đến như vậy.

Khúc Khôn cau mày nói: “Thạch Đầu, Đại Bảo Tiểu Bảo như vậy không sao chứ?”

Diệp Thạch thản nhiên cười nói: “Không sao đâu ạ! Đại Bảo Tiểu Bảo đều là võ sư mà.” Đại Bảo Tiểu Bảo ở trong thân thể Diệp Thạch hấp thu không ít nguyên lực, vừa sinh ra đã có tu vi võ sư.

Khúc Khôn liếc mắt xem thường, thầm nghĩ chính là bởi vì bọn nó đều là võ sư, hăn mới không yên lòng đấy! “Đánh bị thương thì làm sao?”

Diệp Thạch đắc ý dào dạt nói: “Đại Bảo Tiểu Bảo rất rắn chắc, hài tử phải bắt đầu rèn luyện từ nhỏ, từ nhỏ bồi dưỡng ý thức chiến đấu, như vậy tương lai mới sẽ không chịu thiệt.”

Khúc Khôn nhíu mày, có chút hồ nghi: “Ai nói với người?”

“Là Mộ Thần.” Diệp Thạch trả lời.

Sắc mặt Khúc Khôn không tốt nhìn về phía Mộ Thần. Mộ Thần có chút bất đắc dĩ mà quay đầu. Trời đất chứng giám! Hăn chỉ nói “Giáo dục phải dạy từ nhỏ”, nhưng mà hăn không nghĩ tới, hăn chỉ nói một câu như vậy, Diệp Thạch liền lý giải thành phải từ nhỏ dạy hai tiểu quỷ kia chiến đấu! Hăn thật không phải có ý này!

“Đại Bảo Tiểu Bảo thật đúng là mầm non luyện Thiết Đầu Công tốt.” Diệp Thạch vẻ mặt nhi tử nhà ta giỏi nhất nói.

Lăng Xuyên cũng hưng trí bừng bừng nói: “Thiết Đầu Công? Cái này không tồn tại, ta nhớ rõ Lăng gia có một môn Thiết Đầu Công, nếu luyện tới đại thành, đầu so với pháp khí cừu cấp còn cứng hơn, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.”

Khúc Khôn vội nói: “Người mà có thể, Đại Bảo Tiểu Bảo không thể luyện da mặt dày giống như người được.” Đó mới thật sự là đao thương bất

nhập, nước lửa không rõ.

Lăng Xuyên: “...” Da mặt dày thì có cái gì dọa người, da mặt mỏng cả đời độc thân mới là dọa người ấy.

Mộ Thần ôn hòa nhìn hai bánh bao phì phì ú ú, khóe miệng cong lên một tia tươi cười ấm áp.

Hai đứa nhỏ nhà mình còn chưa hiểu làm thế nào vận dụng nguyên lực trong cơ thể, với lại tuy hiểu chiến vô cùng, nhưng đại khái hai đứa nhỏ vẫn biết đúng mực, nhiều nhất cũng chỉ là người đụng đầu ta, ta đụng đầu người.

Mộ Thần nhìn Đại Bảo Tiểu Bảo, nhẹ hít một hơi.

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Làm sao vậy?”

Mộ Thần cười khổ một chút, nói: “Không có gì, chính là bọn nó sinh ra quá nhanh, ta còn chưa kịp luyện chế ra Thiên Linh Tố Cốt Đan.”

Phương thuốc Thiên Linh Tố Cốt Đan là do Khúc Thanh Âm đưa, nghe nói có thể đề cao xác suất tương lai nhi tử của mình thăng cấp tới võ thánh, vốn hẳn là kịp, nhưng... Diệp Thạch ở trong Linh Tháp quá dài.

Đan dược này dùng khi hài tử còn ở trong bụng Diệp Thạch mới có hiệu quả, hiện giờ hài tử đã chào đời, đan dược dù có luyện chế ra thì cũng không dùng được...

Diệp Thạch không cho là đúng: “Không sao đâu, nếu chế tạo điều kiện cho bọn nó quá tốt thì cũng không tốt, rất dễ khiến tâm tính bọn nó thiếu hụt. Năm đó lúc ta khởi bước trong điều kiện gian khổ như vậy, bây giờ còn không phải là đã đi đến một bước này.”

Mộ Thần cười gật đầu: “Nói cũng phải.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Mộ Thần âm thầm quyết định, nhất định phải mau chóng luyện ra Thiên Linh Tố Cốt Đan, miễn cho lần thứ hai Diệp Thạch có thai, hấn lại trở tay không kịp.

... ..

Trong khoảng thời gian này, luyện đan thuật của Mộ Thần đột nhiên tăng mạnh, luyện ra đan dược bát cấp trung kỳ sớm đã không nói chơi.

Linh thảo bát cấp lúc trước Mộ Thần lấy được, cùng linh thảo trong nhần không gian của hai vị võ thánh xui xẻo Mệnh Tộc, lục tục đều bị Mộ Thần hóa thành đan dược.

Đan kiếp trên không trung bí cảnh, cơ hồ mỗi ngày đều có tiếng vang.

Một trận nguyên lực dao động kịch liệt truyền tới, sắc mặt Mộ Thần nhin không được phát lạnh.

“Bên nhạc phụ xảy ra chuyện.” Mộ Thần gấp giọng nói.

Lăng Xuyên không nói hai lời, đuổi qua chỗ kia.

Tuy rằng Lăng Xuyên khi đối mặt với Bạch Thần Tinh luôn không nói được lời hay gì, nhưng Bạch Thần Tinh chung quy cũng là con rể của Lăng Xuyên, Lăng Xuyên không có khả năng không để ý tới.

Mộ Thần thu đám người Diệp Thạch vào Linh Tháp, cũng đuổi qua.

Lúc Lăng Xuyên đuổi tới, Trang Yêu Nguyệt đã rời đi.

Bạch Thừa Phong bị thương không nhẹ, toàn thân đều là máu, tình trạng của Bạch Thần Tinh cũng không tốt hơn là bao.

“Nhạc phụ, ngài không sao chứ?” Mộ Thần vô cùng lo lắng hỏi Bạch Thần Tinh.

Ước chừng là Trang Yêu Nguyệt bắt mẫn bọn họ ở trong bí cảnh sống quá mức xuôi gió xuôi nước, thừa dịp Bạch Thần Tinh đang phá trận, liền tới đánh lén Bạch Thần Tinh một lần.

Trang Yêu Nguyệt là dùng linh hồn đánh lén, bởi vì nếu như chính diện đối chiến, Bạch Thần Tinh không thể nào đánh không lại Trang Yêu Nguyệt.

Nhưng mà Trang Yêu Nguyệt lại dùng linh hồn công kích ngay lúc Bạch Thần Tinh phá giải trận pháp. Đột nhiên phát động tập kích, dưới bất ngờ không kịp đề phòng, linh hồn lực của Bạch Thần Tinh bị thương không nhẹ.

Bạch Thần Tinh nhú mày nói: “Không có gì đáng ngại, cũng nhờ có Cửu bác của người, nhưng chỉ sợ là ta phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian.”

Phá giải trận pháp cần vận dụng linh hồn lực, nhưng hiện tại hãn vừa vận chuyển linh hồn lực thì đầu liền đau như muốn nứt ra, trong ngắn hạn sợ là không thể dùng trận pháp.

Nếu không phải nhờ Bạch Thừa Phong thay hãn đỡ không ít công kích, tranh thủ cho Bạch Thần Tinh một chút thời gian, Bạch Thần Tinh sẽ càng bị thương nặng hơn.

Mộ Thần dứt cho Bạch Thừa Phong một viên đan dược bát cấp chữa thương, đưa nguyên lực vào thân thể Bạch Thừa Phong, bảo vệ được mệnh Bạch Thừa Phong.

Diệp Thạch vội cảm tạ Bạch Thừa Phong: “Đa tạ Cửu bá.”

Bạch Thừa Phong nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, “Không khách khí, không khách khí.”

Bởi vì trước khi thân phận Diệp Thạch bại lộ, thái độ Bạch gia đối với Diệp Thạch là áp dụng chèn ép, cho nên trừ bỏ Bạch Thần Tinh, Diệp Thạch đối với tất cả mọi người Bạch gia không có bao nhiêu hảo cảm.

Mộ Thần nhìn thấy Bạch Thừa Phong còn đang hấp hối, liền đưa Bạch Thừa Phong vào trong Linh Tháp.

“Tiện nhân!!!” Diệp Thạch cảm giận mắng.

“Vì sao Trang Yêu Nguyệt làm như vậy?” Khúc Khôn cau mày hỏi, chẳng lẽ chỉ là bởi vì xem bọn hắn không vừa mắt?

Mộ Thần nhíu mày, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Cũng có lẽ là, sự tồn tại của nhạc phụ tổn hại đến ích lợi của Trang Yêu Nguyệt.”

Thứ trân quý nhất trong bí cảnh chính là Linh Thảo Viên cùng đan thư cửu cấp, Trang Yêu Nguyệt có lẽ đã từng xem đan thư, nhưng lại không thể hoàn toàn nhớ kỹ.

Linh Thảo Viên bị nhạc phụ chiếm, đan thư thì vẫn luôn bị mình và Lăng Xuyên chiếm, đại khái cũng là bởi vì người bên mình không ngừng thăng cấp, còn mình thì lại không ngừng luyện chế đan dược thành công, cho nên Trang Yêu Nguyệt mới có thể khắc chế không nổi mà ra tay.

“Nhạc phụ, linh hồn lực của ngài khi nào mới khôi phục được?” Mộ Thần hỏi.

Bạch Thần Tinh nhíu mày nói: “Xem tình hình này thì chỉ sợ phải đến hai năm.”

Mộ Thần hí mắt, tiến vào Đan Điện bí cảnh là có thời hạn, ước chừng qua tiếp thêm bảy tám tháng, bọn họ sẽ bị truyền tống ra ngoài, đương nhiên, trong cung điện che chắn truyền tống, nếu như đến thời gian truyền

tổng mà bọn họ còn ở trong cung điện, vậy thì sẽ không truyền tổng ra được.

Nếu dựa theo tình huống bình thường mà tính, chỉ sợ trước khi Bạch Thần Tinh bị truyền tổng ra bí cảnh đều không thể phá trận, hãn mục đích của Trang Yêu Nguyệt chính là cái này.

Mộ Thần nhấp nhấp môi, nói: “Nhạc phụ, trước tiên vào Linh Tháp đi.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Ừ.”

Thời gian trong Linh Tháp trôi qua chậm hơn, Bạch Thần Tinh nói hai năm chính là thời gian ngoại giới.

Ở trong Linh Tháp cũng chỉ là hai ba tháng, nhưng hai ba tháng cũng đồng dạng không ngắn, hiện giờ luyện đan thuật của Mộ Thần đã tới gần bát cấp hậu kỳ, hoàn toàn có thể luyện chế một ít đan dược trợ giúp khôi phục linh hồn lực.

Chỉ là, linh hồn Bạch Thần Tinh bị thương, nếu hãn luyện đan, người có thể bảo hộ hãn an toàn chính là Lăng Xuyên, khó bảo toàn nữ nhân Trang Yêu Nguyệt kia sẽ không làm ra động tĩnh gì. Hãn gần đây xuôi gió xuôi nước, đều sắp quên Trang Yêu Nguyệt chính là một nữ nhân cực đoan khó giải quyết.

Diệp Thạch cắn môi, trong mắt hiện lên nồng đậm phẫn nộ, “Ta muốn thịt nữ nhân kia!!”

Mộ Thần ôn hòa nhìn Diệp Thạch, nói: “Không nóng nảy, về sau sẽ có cơ hội.”

Mộ Thần cắn cắn môi, nói: “Nhạc phụ, trong nhất thời sợ là không có năng lực phá trận, cho nên, chuyện phá trận phải nhờ vào người.”

Diệp Thạch trịnh trọng gật đầu: “Tahieu.”

Tuy rằng hiện tại Bạch Thần Tinh không vận dụng được trận pháp, nhưng chỉ điểm Diệp Thạch một chút vẫn có thể.

Tu vi Diệp Thạch đã tăng lên, hiện giờ đúng là thời điểm học trận pháp thuật.

... ..

Trang Yêu Nguyệt ở rất xa quan sát động tĩnh bên Mộ Thần, trong mắt cũng không có bao nhiêu đặc ý. So sánh với tổn thất của Mệnh Tộc, Bạch Thần Tinh chỉ là bị thương mà thôi, thật sự không coi là gì.

Trong bí cảnh này, trừ bỏ đan thư cứu cấp và Linh Thảo Viên, kỳ thật cũng không có ít địa phương không tồi, nhưng mà chỉ cần là thứ hơi có chút giá trị thì liền có cấm chế bảo hộ, cố tình trong năm môn học thuật, trận pháp thuật của nàng lại cực yếu.

Đại bộ phận cấm chế đều không phá được, mắt thấy mấy thứ kia đều phải rơi vào trong tay đám Bạch Thần Tinh, Trang Yêu Nguyệt tất nhiên không cam lòng.

Hiện giờ bản thân Bạch Thần Tinh bị trọng thương, trong ngắn hạn sợ là không vận dụng được trận pháp thuật, như vậy đồ bên trong bí cảnh, nàng không chiếm được, đám Mộ Thần cũng đừng mơ đắc thủ.

Trang Yêu Nguyệt nhớ tới sắc mặt hung ác của Diệp Thạch, trong lòng hiện lên một tia hồi hộp, Diệp Thạch là muốn tìm mình báo thù sao?

Chẳng biết tại sao, Trang Yêu Nguyệt tự dưng thấy lạnh cả người.

Trang Yêu Nguyệt lắc lắc đầu, âm thầm nghĩ, mình đúng là gần đây càng ngày càng không nên việc, Mộ Thần và Diệp Thạch chỉ là hai tiểu quỷ

mà thôi, có gì mà kiêu kị.

Chỉ là, Mộ Thần đã là võ tôn lục tinh, nếu không thu thập chỉ sợ sẽ trở thành tai họa, Mộ Thần còn hấp thu linh hồn lực của Trang Thiên Dương, cũng không biết đã biết bao nhiêu thứ, không thể không phòng được!

Sau khi ra bí cảnh, nàng nhất định phải thuyết phục các võ thánh khác trong tộc, không tiếc hết thảy đại giới diệt sát Mộ Thần, bởi người này thật sự đáng sợ, căn bản vô pháp khống chế.

Nguyên bản Mệnh Tộc lưu lại Mộ Thần là muốn chờ hắn tăng lên võ tôn rồi đoạt thân, kết quả Mộ Thần lại tu luyện đoạt hồn thuật, uống bồi một Trang Thiên Dương vào.

Nếu Mộ Thần tu luyện đoạt hồn thuật, như thế đoạt thân Mộ Thần liền thành trò đùa.

Tu vi Mộ Thần rốt cuộc làm thế nào tăng lên nhanh như vậy? Rõ ràng chỉ là một người tư chất phổ thông, nhất định là có liên quan tới Linh Tháp!!

Đáng tiếc, Mệnh Tộc là dựa vào bàng môn tả đạo mới có được một bộ ngũ Linh Tháp ở nước ngoài, lại vô pháp dung hợp thành một. Mệnh Tộc nghiên cứu Linh Tháp nhiều năm, tất cả hiểu biết vẫn chỉ là một góc băng sơn.

Nghĩ đến Trang Du và Trang Cẩn, Trang Yêu Nguyệt nhất thời bực mình một trận. Thật giận, Mệnh Tộc bố trí nhiều năm, kết quả toàn làm giá y cho Mộ Thần.

Tộc nhân bên ngoài còn chưa biết Lăng Xuyên và Bạch Thần Tinh thành thân gia. Hai người kia kết thân, Bạch gia cùng Lăng gia tất nhiên là đứng trên cùng một chiến tuyến, nếu như lại liên hợp với Linh Tộc, vậy thì

Mệnh Tộc liên phiên toái. Nàng phải sớm trở về thông tri tộc nhân, sớm làm tính toán mới được.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

335. Chương 335

Đoàn người Đan Cốc.

Sắc mặt Đan Thần tái nhợt như tuyết, ngay từ đầu nhận thấy mình bị nhốt, tâm tình Đan Thần tuy rằng không xong, nhưng cũng không có nhiều tuyệt vọng.

Nhưng liên tục bị nhốt hồi lâu, Đan Thần rốt cục ý thức được, bọn họ có khả năng sẽ bị nhốt chết trong địa phương không thấy thiên nhật này, nàng bỗng cảm thấy nhân sinh đều u ám.

Trong khoảng thời gian này, Đan Thần vẫn luôn hồi tưởng nội dung trên bia đá, nhưng lúc trước nàng quá sốt ruột, căn bản không có nhìn kỹ nội dung trên bia đá, thế nên hiện tại bị vây ở chỗ này, căn bản bó tay không có biện pháp.

Đan Hồng nhẹ hít một hơi, thần sắc tràn đầy bất đắc dĩ. Chỉ mới ngần ngừn mấy tháng, Đan Hồng lại giống như già nua mấy trăm tuổi.

“Lăng tiên bối và Mộ Thần thật sự sẽ tới cứu chúng ta sao?” Đan Thần nhìn về phía Đan Hồng hỏi.

Đan Hồng cười khổ: “Không biết, hẳn là sẽ.”

Lúc hần phát phù đưa tin cho Lăng Xuyên, đưa tin phù không hề có chút động tĩnh. Đoạn thời gian trước, đưa tin phù đột nhiên có động tĩnh,

lúc ấy hẳn còn vui sướng một chút, nhưng mà thời gian dài như vậy mà một chút phản ứng cũng không có.

Đan Điều nhẹ hít một hơi: “Nói không chừng bọn họ cũng tự thân khó bảo toàn đâu, cầu người không bằng cầu mình, chúng ta vẫn là tự mình ngấm lại biện pháp đi.”

Đan Thần cười khố, nếu không phải là không thể nghĩ được cách nào, nàng cần gì phải tâm tâm niệm niệm đám người Mộ Thần đến hỗ trợ.

Lúc trước, danh ngạch tiến vào bí cảnh là nàng tổn đại giới không nhỏ mới đổi được, vì tranh được danh ngạch này, tích tụ những năm gần đây của nàng cơ hồ toàn bồi vào.

Danh ngạch mà nàng thiên tâm vạn khổ mới có, đổi được lại là cái chết sao?

Sớm biết vậy nên bỏ đi danh ngạch này, hoặc nếu, chính mình không có tham lam như vậy, học được hồn kỹ liền trực tiếp chờ truyền tống ra ngoài. Nếu như hảo hảo học một môn hồn kỹ, sau đó truyền tống ra, nàng cũng coi như tới một lần không thiệt.

Đan Thần hối hận, những người khác của Đan Cốc cũng như thế.

... ..

Đoàn người Đan Đình Các.

Liên tục bị nhốt nhiều ngày, khí phách thiếu niên trên mặt Cảnh Minh sớm đã biến mất không thấy, mục tiêu cũng từ tiến vào mật cảnh mò một bút lớn, khiến các tộc lão nhìn với cặp mắt khác xưa, biến thành có thể tìm ra lối thoát là đủ.

“Ông nội, thế nào rồi?” Cảnh Minh bất an hỏi.

Cảnh Lập Phong nhẹ hít một hơi: “Không có biện pháp.”

Cảnh Lập Phong bất đắc dĩ cười khổ, quả nhiên cầu phú quý trong nguy hiểm, đi sai một bước chính là cái chết. Đáng thương hắn ở bên ngoài cũng là một phương ngang ngược, hiện giờ sợ là phải vô thanh vô tức chết ở chỗ này. Cảnh Lập Phong khẽ thở dài, tâm tình phức tạp nói không nên lời.

Khúc Tuyền cau mày, tâm tình cũng thay đổi.

Chuyến đi này, trong tộc từng thay mình tính toán rằng đi theo đoàn người Mộ Thần là tốt nhất, nhất định thu hoạch không nhỏ.

Nhưng nếu là đi theo đội ngũ khác, thì sẽ hữu kinh vô hiểm, mặc dù táng mạng vô ưu, nhưng thu hoạch sẽ không nhiều.

Trong tộc tính ra này kết quả, liên cực lực khiến người Bạch gia mang Khúc Tuyền, nhưng Mộ Thần và Bạch Thần Tinh đều không đồng ý, mà vì hai người không đồng ý, Linh Tộc cũng không tính để Khúc Tuyền tiến vào bí cảnh.

Đi theo đoàn người Đan Đình Các tiến vào bí cảnh là Khúc Tuyền cực lực yêu cầu. Khúc Tuyền cảm thấy mình cũng không kém hơn Mộ Thần Diệp Thạch bao nhiêu, không cần phụ thuộc hay khép nép với đám người Mộ Thần.

Trường bối trong tộc vô cùng chú ý tới Mộ Thần và Diệp Thạch, trong lòng Khúc Tuyền luôn có chút không phục, muốn cùng Mộ Thần Diệp Thạch ganh đua dài ngắn.

Tuy rằng quẻ biểu hiện nếu hắn đi theo đoàn người Đan Đình Các thì thu hoạch sẽ không quá lớn, nhưng Khúc Tuyền luôn cảm thấy nhân định thắng thiên, lấy năng lực của hắn, chắc chắn sẽ không đến mức như thế.

Hiện giờ bị nhốt ở nơi một tắc vuông này, không tiến được thêm, trong lòng Khúc Tuyền không khỏi ảo não.

Nếu sớm biết mình tiến vào sẽ là loại tình huống này, còn không bằng không tiến vào đâu.

Cũng không biết Mộ Thần và Diệp Thạch thế nào.

Khúc Tuyền đối với Mộ Thần và Diệp Thạch luôn có chút không phục, giờ phút này, Khúc Tuyền vừa hy vọng Mộ Thần và Diệp Thạch gây thất vọng giống như hăn, lại hy vọng hai người nhanh chóng xuất hiện mang hăn ra khỏi địa phương quỷ quái này, tâm tình mâu thuẫn nói không nên lời.

... ..

Trung Châu Bạch gia.

“Vẫn không có tin tức sao?” Bạch Ninh An hỏi.

Bạch Khê Phong lắc lắc đầu: “Bên Vãn Tiên Các không có tin tức gì. Lão tổ tông, Cửu đệ và Thập Ngũ đệ đi bí cảnh, trước khi đi ra, trong bí cảnh căn bản không thể truyền tin tức. Cho tới bây giờ, tất cả hồn bài của đám người Thập Ngũ đệ bọn họ đều vẫn tốt, ta nghĩ hăn là không có chuyện gì, ngài không cần lo lắng.”

Bạch Ninh An nhẹ hít một hơi, nói: “Đan Tháp tổng cộng có mười danh ngạch, trong đó có ba kẻ thần bí, còn lại bảy người đều là trưởng lão Đan Tháp, hiện giờ trong bảy người này, có năm hồn bài đã vỡ vụn, cũng không biết năm người còn lại thế nào. Lúc này mới qua bao lâu, Đan Tháp chết nhiều người như vậy, ta sao có thể không lo lắng.” Bạch Ninh An bất đắc dĩ nói.

Bạch Thần Tinh thiên phú tuyệt luân, tuổi còn trẻ đã là võ thánh. Những cao thủ lánh đời trong Bạch gia đều ký thác kỳ vọng với Bạch Thần Tinh rất cao, nhất cử nhất động của Bạch Thần Tinh, người Bạch gia đều rất chú ý.

Bạch Khê Phong hí mắt nói: “Ta có hỏi thăm thử, bên Đan Tháp kia xảy ra chuyện nhiều nhất, bên Đan Cốc và Đan Đỉnh Các thì ngược lại không có việc gì.”

Bạch Ninh An đỡ trán, ngẫm thờ dài, chính là vì vậy mới khó giải quyết đây!

Bạch gia và Đan Tháp từng xảy ra xung đột, cổ tình bên xảy ra chuyện chỉ có Đan Tháp, nếu như Đan Tháp hất bồn nước bẩn này tới trên đầu Bạch gia bọn họ, khi đó...

Bạch gia tuy thế đại, nhưng những luyện dược sư kia cũng không dễ đắc tội.

Trên thực tế, tuy rằng tốt cùng trong Đan Điện là tình huống nào thì không ai biết, nhưng đã có lời đồn rằng Bạch gia mưu hại Đan Tháp.

Tuy rằng hiện tại người tin lời đồn này cũng không nhiều, nhưng lời đồn truyền nhiều, rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Bạch gia là đại gia tộc, bản thân gia tộc cũng nuôi không ít luyện dược sư, nhưng trong khoảng thời gian này, liên tiếp có người tới cửa đào góc tường.

Trước kia có luyện dược sư bát cấp là Mộ Thần ở đây, tốt xấu gì cũng áp được suy nghĩ rời đi của những người này. Nhưng mà bên ngoài giờ lại có đồn nói, Mộ Thần đã chết...

“Luyện dược sư trong gia tộc giờ thế nào?” Bạch Ninh An hỏi.

Bạch Khê Phong nhíu mày nói: “Đã có hai luyện được sư thất cấp rồi đi.”

Bạch Ninh An lạnh lùng trào phúng: “Toàn là mấy thứ tầm nhìn hạn hẹp. Đi thì đi thôi, trong gia tộc nuôi mấy tên luyện được sư, thực lực luyện đan không ra làm sao, xác xuất thành công cũng không ra làm sao, tính tình ngược lại khá là lớn.”

Bạch Ninh An tự hỏi Bạch gia đối xử với những luyện được sư đó coi như cũng phúc hậu, nhưng mà hẳn là do quá mức phúc hậu mới nuôi lớn tâm của những người này. Đi thì đi, những gia hỏa có chút xíu trình độ đó xách giày cho Mộ Thần cũng không xứng.

Bạch Khê Phong nhíu mày nói: “Lão tổ tông, cứ như vậy để bọn họ đi sao? Bạch gia chúng ta mấy năm nay hạ không ít vốn gốc trên người mấy tên luyện được sư đó, nhưng giờ lại tiện nghi cho người khác, còn không bằng...” Giết hết.

Nếu không phải nhờ Bạch gia cung cấp đủ linh thảo, thì rất nhiều luyện được sư thất cấp trong Bạch gia căn bản sẽ không có cơ hội trở thành luyện được sư thất cấp.

“Toàn thứ ăn cây táo, rào cây sung, lưu lại cũng không có tác dụng, Bạch gia giờ đang bị nhìn chăm chăm, không nên sinh ra nhiều chuyện hơn.” Bạch Ninh An nói.

Nếu như giết luyện được sư, nói không chừng lúc đó Đan Tháp sẽ vừa vặn nhân cơ hội làm khó dễ Bạch gia.

“Ánh mắt của người phải nhìn lâu dài một chút, Mộ Thần là luyện được sư bát cấp, chờ hẳn ra khỏi bí cảnh, lấy danh nghĩa của hắn chiêu mộ luyện được sư thất cấp, chắc chắn sẽ có rất nhiều người nguyện ý tới cửa.” Bạch Ninh An thản nhiên nói.

Bạch Khê Phong gật đầu, nói: “Lão tổ tông nói phải.”

Bạch Ninh An híp mắt, Bạch Thần Tinh có nói trong Đan Tháp có tộc nhân Mệnh Tộc, thậm chí tháp chủ cùng thái thượng trưởng lão của Đan Tháp đều có thể là tộc nhân Mệnh Tộc.

Hiện tại Đan Tháp thấy có người chết liền nói là người của Bạch gia bọn họ làm, hẳn cảm thấy đây rất có thể là do chính người Đan Tháp giết, dù sao tháp chủ cùng thái thượng trưởng lão của Đan Tháp đều không sao, mà hai người này vừa vặn đều là tộc nhân Mệnh Tộc!

... ..

Biệt viện Lăng gia.

Lăng Mạch híp mắt, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Gần đây Bạch gia không tốt lắm nhỉ.”

Lăng gia cùng Bạch gia thế lực tương đương, chỉ là, trong lứa trẻ tuổi Bạch gia có một Bạch Diên Tinh, sau đó lại có thêm một Mộ Thần tuổi còn trẻ đã là luyện được sư bát cấp, điều này khiến Lăng Mạch có chút bất an.

Lăng Trầm gật đầu: “Đúng vậy, tựa hồ có một cỗ thế lực đang tại nhằm vào Bạch gia, hẳn là Đan Tháp.”

“Nghe nói Đan Tháp đưa vào bí cảnh mười người, đã xác định là chết một nửa.” Lăng Mạch vuốt cằm nói.

Đan Tháp chết mất năm người, đều là các đại luyện được sư trong gia tộc, nếu như những gia tộc đó gần bó một đường, chỉ sợ tình cảnh Bạch gia sẽ không được tốt!

Lăng Mạch lắc đầu, nói: “Đến tột cùng những người trong bí cảnh gặp phải chuyện gì, chúng ta không thể biết được. Nhưng không ngờ rằng Đan

Tháp vậy mà đã không chờ đợi được tay với Bạch gia, với lại lời đồn nháo thành như vậy, sau lưng chuyện này nhất định có người hỗ trợ.”

Lăng Trầm nhún vai nói: “Bạch gia quá được chú ý.” Bạch gia gần đây rất đặc ý, rất nhiều gia tộc đều nguyện ý đập một cước.

“Chuyện Bạch gia thì để Bạch gia tự mình đau đầu đi, không liên quan tới chúng ta.” Lăng Mạch nói.

Bạch gia cũng là đại gia tộc vạn năm, cao thủ trong tộc có vô số kể, điểm phiền toái nhỏ ấy đối với Bạch gia mà nói, thật sự không coi là gì.

Dù sao tuy rằng đồn đãi nháo vô cùng, Bạch gia cũng không bị đeo tội danh.

Kỳ thật cho dù có bị đeo tội danh, thì ảnh hưởng đối với Bạch gia cũng không lớn lắm, dù sao người chết cũng không có giá trị.

Lăng Trầm vuốt cằm: “Cũng phải.”

“Cũng không biết Thập Thất đệ của người thế nào rồi.” Lăng Mạch bắt đầu dĩ.

Lăng Trầm không để bụng mà nói: “Bát thúc, ngài lo cho Thập Thất đệ thì quá dư thừa, thực lực của Thập Thất đệ ngài cũng biết mà.”

Lăng Mạch lắc lắc đầu: “Người không hiểu, thượng cổ bí cảnh không phải đơn giản như trong tưởng tượng của người đâu. Cao thủ tuyệt đỉnh chết trong thượng cổ bí cảnh thật sự rất bình thường.”

Mấy năm nay không biết có bao nhiêu cao thủ vô thanh vô tức chết ở trong các loại thượng cổ bí cảnh. Cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn đi lên trên làm gì dễ dàng được như vậy.

Lăng Trầm cười nói: “Bát thúc, ngài không cần quá lo lắng đâu. Trong bí cảnh củi khô lửa bốc, nói không chừng hãn đã cùng người ta lăn giường rồi không chừng, như vậy tâm nguyện nhiều năm của ngài đã có thể đạt thành.” Năm đó không phải Lăng Xuyên cũng cùng người ra lăn giường như vậy sao, đương nhiên, cũng có khả năng chỉ là một hồi mộng xuân.

Lăng Mạch bất đắc dĩ mà cười: “Người thật biết nói. Nào có dễ dàng như vậy. Củi khô lửa bốc? Hãn có thể cùng ai lăn được?”

Mấy năm trước đây, hãn có không ít lần trước mặt Lăng Xuyên đưa người, đáng tiếc ai Lăng Xuyên cũng không động tâm, không phải là Lăng Xuyên luyện thể đến mức không được chứ? “Luyện Thân Vi Khí kia tốt nhất vẫn nên hạn chế một chút, đều luyện thành không có thất tình lục dục, thật biến thành pháp khí luôn rồi.” Lăng Mạch lạnh lùng nói.

Lăng Trầm cười cười: “Bát thúc, có không ít người trong gia tộc đang tu luyện Luyện Thân Vi Khí, cũng không có người nào giống Thập Thất đệ.” Hãn ngẫu nhiên nghe những người trong tộc nói, Luyện Thân Vi Khí này có hiệu quả tráng dương, sau khi luyện thì long tinh hổ mãnh, uy phong không thể ngăn cản hết! “Thuật pháp này hãn là không thành vấn đề, vấn đề hãn là ở trên người Thập Thất đệ.”

Lăng Mạch oán hận liếc mắt trừng Lăng Trầm. Lăng Trầm cười khan, thầm nghĩ hãn chỉ là luận sự thôi mà!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

336. Chương 336

Trong phòng hội nghị Mệnh Tộc, mười mấy trưởng lão tụ tập lại.

“Hồn đăng của Đại trưởng lão sao lại dập tắt?”

“Còn có hồn đăng của Thập Thất trưởng lão, cũng diệt.”

“Ta không tin! Thập Thất trưởng lão là võ thánh mới, hắn xảy ra chuyện thì vẫn có khả năng, nhưng mà, Đại trưởng lão là võ thánh thất tinh, ai có thể là đối thủ của hắn?”

Trang Thiên Dương có địa vị cao thượng ở Mệnh Tộc, hắn vừa chết, Mệnh Tộc nhất thời đại loạn.

“Hồn đăng của Yêu Nguyệt trưởng lão vẫn sáng, chờ nàng đi ra, chúng ta đại khái sẽ biết là xảy ra chuyện gì.”

“Tình huống thương vong của các thế lực khác đã tìm hiểu rõ ràng chưa?”

“Trừ bỏ Đan Thập, thế lực khác còn chưa xuất hiện thương vong.”

Lần này Đan Thập tổng cộng đưa đi mười người, năm người của đại gia tộc luyện đan thuộc Đan Thập, còn năm người, một là tháp chủ Đan Thập, một là thái thượng trưởng lão của Đan Thập, ba người còn lại là võ thánh Mệnh Tộc.

Hiện giờ, Đan Thập năm người thế gia luyện đan đều đã chết.

Này cũng không khó hiểu, những người này từng tiếp xúc với đám người Đại trưởng lão, nhất định biết những gì, giữ lại không được.

Vừa lúc Đan Thập cùng Bạch gia từng xung đột, giết những người đó vừa vặn có thể đổ lên trên đầu bách gia.

Nhưng hiện giờ đây là cái tình huống gì? Đại trưởng lão cùng Thập Thất trưởng lão vậy mà đều chết!

Mệnh Tộc bọn họ đưa vào ba võ thánh, thực lực hẳn nên đủ để quét ngang những người khác bên trong, kết quả hiện tại người các thế lực khác không có việc gì, cố tình là Mệnh Tộc bọn họ lại tổn thất hai võ thánh.

... ..

Trong Đan Điện.

Trang Yêu Nguyệt bị Mộ Thần, Lăng Xuyên và Diệp Thạch vây công, vừa đánh vừa lui.

Sắc mặt Trang Yêu Nguyệt hết sức khó coi, đây đã là lần vây công thứ bảy mà nàng gặp được trong bí cảnh. Trong khoảng thời gian này, nàng cùng đám người Mộ Thần xung đột không ngừng, có nàng chủ động làm phiền đám người Mộ Thần, cũng có đám người Mộ Thần vây công nàng, hai phe giằng co, đều có thua có thắng.

Trang Yêu Nguyệt có chút buồn bực phát hiện, ba người này càng ngày càng khó đối phó.

Thực lực của nàng cơ bản đã định hình, nhưng Mộ Thần và Diệp Thạch lại đều còn ở thời kỳ tăng lên. Thế nên mỗi lần giao thủ, Trang Yêu

Nguyệt đều phát hiện ba người này càng ngày càng khó đối phó. Cảm giác như vậy, khiến Trang Yêu Nguyệt vừa tức giận, vừa vô lực.

“Oanh.” Một tiếng vang thật lớn, Bao Viêm Châu cừu cấp nổ tung.

Trang Yêu Nguyệt nhanh phi thân lui về, nhưng vẫn bị vụ nổ gây thương tích.

Trang Yêu Nguyệt rống giận một tiếng, không cam lòng xé một tờ phù chú cừu cấp, vứt ra rồi đi.

“Chạy rồi.” Diệp Thạch có chút buồn bực.

“Ừ.” Mộ Thần gật đầu, võ thánh thật sự rất khó đối phó, cũng may trước đó đã giải quyết Trang Thiên Dương, nếu không để lão quái vật cùng xú bà nương kia liên thủ, bọn họ phiền toái lớn.

“Mất một gốc linh thảo.” Diệp Thạch buồn bực nói.

Tiến vào trung tâm cung điện chỉ có Trang Yêu Nguyệt cùng bọn họ, người lấy đi linh thảo nhất định là Trang Yêu Nguyệt.

Từ khi Trang Yêu Nguyệt đánh lén Mộ Thần, hai phe liền chính thức xé rách mặt, Diệp Thạch tại trung tâm cung điện thiết hạ bẫy rập ở vài địa phương trọng yếu, vừa phát hiện tung tích của Trang Yêu Nguyệt thì liền tới dây dưa một phen.

Trang Yêu Nguyệt cũng mấy lần ngay lúc Mộ Thần luyện đan mà phát động đánh lén, trở ngại Mộ Thần luyện đan.

Song phương kiêng kị nhau, cũng lẫn nhau tìm phiền toái.

“Hắn lànươi đã làm nữ nhân kia bị thương.” Mộ Thần nói.

Trang Yêu Nguyệt thực lực bất phàm, nếu nữ nhân đó một lòng muốn chạy trốn, Mộ Thần và Lăng Xuyên cũng không lưu được, cũng không gây thương tổn được. Nhưng mà Trang Yêu Nguyệt đối với Diệp Thạch có phòng bị rất ít, mà Lăng Xuyên lại giao Bạo Viêm Châu cửu cấp cho Diệp Thạch sử dụng. Trang Yêu Nguyệt luôn không đặt Diệp Thạch vào mắt, bất ngờ không kịp đề phòng, liền ăn thiệt một phen.

Diệp Thạch buồn bực nói: “Có thể đánh chết thì tốt rồi.”

Diệp Thạch cúi đầu siết chặt tay. Trang Yêu Nguyệt mấy lần ngay lúc Mộ Thần luyện đan mà ra tay can thiệp. Lần đầu tiên Trang Yêu Nguyệt ra tay, Mộ Thần tuy có phòng bị, nhưng vẫn là thiếu chút nữa giống Bạch Thần Tinh, thiếu chút nữa bị trọng thương, linh hồn lực phản phệ. Diệp Thạch đã sớm hận chết nữ nhân này.

Trang Yêu Nguyệt vận hành một chút linh hồn lực mở cửa, chui vào chỗ trước khi tiến vào cung điện.

“Tộc lão, ngài bị thương?” Mạc Ly Huyền tràn đầy lo lắng nhìn Trang Yêu Nguyệt.

Trang Yêu Nguyệt từ từ nhắm hai mắt, khoát tay áo nói: “Không có việc gì, một chút thương nhẹ mà thôi.”

Mạc Ly Huyền có lẽ quyền cao chức trọng ở Đan Tháp, nhưng ở Mệnh Tộc thì địa vị cũng không cao, nghe thấy Trang Yêu Nguyệt nói vậy, Mạc Ly Huyền thức thời đứng ở một bên không xen vào, chỉ là trên mặt có mấy phần sầu khổ.

Mạc Ly Huyền mím môi, Mệnh Tộc đưa vào ba võ thánh, đã chết mất hai người, chỉ còn dư lại Trang Yêu Nguyệt. Nếu như trong tộc truy cứu, mạng hãn khó giữ lại!

Trang Yêu Nguyệt nhìn vết thương trên người, tức giận run cả người, nàng vậy mà lại bị một võ tôn tam tinh làm bị thương. Tuy rằng thủ đoạn của Diệp Thạch cũng coi như đủ loại, nhưng mà bởi vì thực lực Diệp Thạch thấp kém, Trang Yêu Nguyệt luôn không quá đặt Diệp Thạch vào mắt. Không nghĩ tới, người mà nàng vẫn luôn nhìn không vào mắt thế nhưng lại làm cho nàng ăn một lớn như vậy.

... ..

Diệp Thạch đi vào trong Linh Tháp, hỏi thăm Bạch Thần Tinh: “Phụ thân, ngài khá hơn chút nào không?”

Bạch Thần Tinh cười nói: “Tốt hơn nhiều rồi.” Một Thần luyện chế một viên Dưỡng Hồn Đan bát cấp trung kỳ cho Bạch Thần Tinh, linh hồn lực của Bạch Thần Tinh đã khôi phục không ít.

“Các người thế nào?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Ta làm cho nữ nhân kia bị thương, trong ngắn hạn hẳn là nữ nhân kia sẽ không xuất hiện quấy rối. Nhưng mà thực lực nữ nhân kia thật sự là mạnh, chúng ta còn chưa bắt nữ nhân đó được.” Diệp Thạch có chút buồn bực nói.

Bạch Thần Tinh nói: “Bắt không được cũng không sao.” Mệnh Tộc đã có hai võ thánh chết, bọn họ đã kiếm đủ.

“Hẳn là qua một thời gian ngắn nữa là ta có thể khôi phục.” Bạch Thần Tinh nói.

Trong mắt Diệp Thạch hiện lên vẻ vui mừng, nếu như Bạch Thần Tinh khôi phục, phần thắng của bọn họ liền lớn hơn nhiều.

“Ông ngoại người đâu? Đưa thứ này cho Lãng ông ngoại của người đi.” Bạch Thần Tinh lấy ra vài cuốn sách, còn có hai quả ngọc giản cho Diệp Thạch.

Diệp Thạch có chút ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Ta tìm được trong nhẫn không gian của tên Đại trưởng lão Mệnh Tộc kia, người đem ra cho Lăng ông ngoại của người nhìn xem, có lẽ có chút tác dụng đối với hắn.” Bạch Thần Tinh nói.

Khoảng thời gian này đám người Mộ Thần quá bận, bận đến mức cả việc kiểm tra những thứ mà hai tên võ thánh kia lưu lại cũng không có thời gian kiểm tra, vừa lúc linh hồn lực Bạch Thần Tinh bị hao tổn, có thời gian để kiểm tra.

Diệp Thạch gật đầu, cầm đồ vật đi ra ngoài.

“Phụ thân người không người đưa cho ta?” Lăng Xuyên nhìn Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Dạ.”

Lăng Xuyên xem xét một chút thứ mà Diệp Thạch lấy tới, sắc mặt âm trầm như nước.

“Ông ngoại, làm sao vậy? Không có tác dụng sao?” Diệp Thạch không hiểu.

Lăng Xuyên cười gượng hai tiếng, nói: “Không có, có tác dụng, rất có tác dụng.”

Diệp Thạch có chút nghi hoặc nhìn Lăng Xuyên, không rõ vì sao nó có tác dụng mà Lăng Xuyên lại tức giận đến như vậy.

Khúc Khôn hỏi Lăng Xuyên, “Làm sao?”

Lăng Xuyên nhắm mắt lại, nói: “Không có gì.” Không ngờ trong những thứ mà Bạch Thần Tinh đưa tới còn có phương pháp luyện chế Cửu Thiên Phi Phiến của Lăng gia.

Cửu Thiên Phi Phiến là luyện khí sư cửu cấp của Lăng gia là Lăng Nguyên hai trăm năm trước luyện chế ra. Sau khi Cửu Thiên Phi Phiến luyện chế ra, Lăng Nguyên chỉnh lý quá trình luyện chế thành sách, để vào trong tầng cất chứa tàng thư của gia tộc. Lăng Xuyên dù thế nào cũng không nghĩ tới thứ này Mệnh Tộc cũng có một phần trên tay.

Lăng gia đã bị Mệnh Tộc thẩm thấu, nghĩ vậy Lăng Xuyên nhất thời có loại cảm giác mao cốt tủng nhiên.

Khúc Khôn nhìn Lăng Xuyên, trong lòng không khỏi nhiều vài phần hồ nghi. Khúc Khôn nhất nhất nhìn đồng sách trên tay, trong lòng lập tức cổ quái.

Mệnh Tộc mưu đoạt không chỉ điển tịch của Lăng gia, luyện khí thuật của luyện khí thế gia Nguyên gia cũng có ở đây. Tuy xa xa không bằng Lăng gia, nhưng về thuật phân giải pháp khí của Nguyên gia, Lăng gia thật sự không bằng. Trong đồng điển tịch này vậy mà cả thuật phân giải pháp khí của Nguyên gia cũng có.

“Kỳ thật trong cung điện này trừ bỏ Linh Thảo Viên cùng đan thư cửu cấp, còn có một thứ rất trân quý.” Lăng Xuyên thần thần bí bí nói với Khúc Khôn.

Khúc Khôn tò mò hỏi: “Cái gì?”

“Cửa.” Lăng Xuyên nói.

“Cửa?” Khúc Khôn nghi hoặc.

Lăng Xuyên gật đầu nói: “Đại môn của cả tòa cung điện không biết là dùng bằng gì làm, nhưng có thể xác định tuyệt đối là nguyên liệu luyện khí cửu cấp, nếu có thể phân giải nguyên liệu cửu cấp ra, như thế...” Nhiều nguyên liệu luyện khí cửu cấp như vậy, hẳn có thể luyện chế được vài kiện pháp khí cửu cấp.

Nguyên liệu luyện khí cứu cấp cũng không dễ tìm nha!

Khúc Khôn trừng mắt nhìn: “Người thật đúng là Chu Lộ Da, tới cả cửa cũng không buông tha. Lãng gia các người kỳ thật gia đạo đã sa sút, chỉ còn vài thứ trang điểm ngoài cửa thôi đúng không, cho nên mới nuôi raloại người ‘nhận quá bạt mao’ như người?”

Lãng Xuyên: “...”

Khúc Khôn nhìn Lãng Xuyên, nói: “Người nhanh đi đi! Cả ngày chỉ biết ăn của Mộ Thần, dùng của Mộ Thần. Người là một tiên bối trưởng thành, thế mà cả ngày cứ chiếm tiện nghi của tiểu bối, người cảm thấy vậy mà được à?”

Lãng Xuyên: “...”

Khúc Khôn nhìn Lãng Xuyên vẻ mặt khiếp sợ, đen mặt nói: “Nhanh coi! Người ăn cơm trắng lâu như vậy rồi, đến hiện tại còn chưa biết tỉnh lại sao?”

Lãng Xuyên: “...”

Khúc Khôn nhìn Lãng Xuyên, hỏi: “Người còn có chuyện gì?”

Lãng Xuyên nhìn Khúc Khôn, nghĩ nghĩ, vẫn là nuốt xuống câu ‘ta đi hỏi Mộ Thần mượn dị hỏa’.

Khúc Khôn vuốt cằm, thầm nghĩ trước khi tiến vào trung tâm cung điện, bọn họ mỗi lần mở một đại môn liền có không ít thu hoạch, vậy hiện tại nếu phân giải các đại môn, những thứ trong đại môn sẽ chính là của bọn họ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

337. Chương 337

“Mộ Thần, luyện đan thuật của người đã đến bát cấp hậu kỳ rồi?”
Trong Linh Tháp, Bạch Thừa Phong sáng mắt nhìn Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Vâng.”

Trong tay hắn có không ít linh thảo bát cấp hậu kỳ, hắn đã từng có ba lượt luyện chế đan dược bát cấp hậu kỳ, thành công hai lần, thất bại một lần.

Bạch Thừa Phong sùng bái nhìn Mộ Thần, tự đáy lòng khen: “Người thật lợi hại!”

Bạch Thừa Phong thầm nghĩ, cái tên thái thượng trưởng lão Mạc Ly Huyền của Đan Tháp kia mắt cao hơn đầu, mặt thì lúc nào cũng hất lên, lại còn không dễ ra tay, cái tên đó cũng chẳng qua chỉ là luyện dược sư bát cấp hậu kỳ mà thôi.

Mà tên đó còn là một lão nhân mắt mờ, khô quắt tang thương, còn Mộ Thần thì lại phong nhã hào hoa, anh tuấn tiêu sái, là tình nhân trong mộng của vô số mỹ nữ, không thể so sánh với nhau! Không thể so, kém quá xa.

“Ta chỉ là vận khí tốt.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Nếu không phải chiếm được Linh Tháp, nếu không phải tiến vào Đan Điện, hắn hiện tại chắc chắn sẽ không đến một bước này.

Bạch Thừa Phong có chút không cho là đúng: “Thần nhi người cũng quá khiêm tốn. Bạch gia chúng ta cũng có bồi dưỡng không ít luyện được sư, mà đả luyện được sư đó cả tâm cao ngất trời, thế nhưng luyện ra đan dược có giá trị còn không bằng linh thảo mà bọn họ lãng phí, thế mà cả đám còn muốn này muốn nọ. Sau lần này người đi ra ngoài nhất định phải áp cho mấy người đó hết kiêu ngạo.”

Bạch Thừa Phong nói xong lời cuối cùng, nhịn không được mà bực mình.

Bạch Thừa Phong còn không biết, ở bên ngoài luyện được sư trong Bạch gia đã tán một nửa.

Bạch Thừa Phong bĩu môi, trong lòng hiện lên vài phần bất đắc dĩ, luyện được sư ở Trung Châu đã sớm bị tu luyện giả ở Trung Châu làm hư, nhưng này cũng khó trách, tu sĩ thăng cấp không rời khỏi đan dược.

“Người tính khi nào luyện chế Phản Linh Đan?” Bạch Thừa Phong hỏi.

Mộ Thần cau mày nói: “Còn phải chờ một chút.”

Hiện tại với trình độ của hắn, luyện chế Phản Linh Đan xác xuất thành công cũng khoảng bảy phần, nhưng mà đan dược này chỉ luyện được một lần!

Tuy nói Trang Yêu Nguyệt bị thương, trong ngắn hạn có thể sẽ không xuất hiện, nhưng việc này ai cũng không thể cam đoan, nếu như nữ nhân này xuất hiện ngay lúc mình luyện chế Phản Linh Đan, lúc đó liền phiền toái lớn.

May mà thương thế Bạch Thần Tinh sắp tốt, một khi thương thế nhọc phụ tốt rồi, nhp vậy Lăng Xuyên cùng Bạch Thần Tinh liên thủ, hơn nữa có đám người Diệp Thạch, hẳn là đủ để ngăn lại Trang Yêu Nguyệt.

Cho nên việc này còn cần chờ một chút, nghĩ đến khi chờ thương thế Bạch Thần Tinh tốt xong, luyện đan thuật của mình cũng sẽ tinh tiến hơn, đến lúc đó chính là thời điểm.

Bạch Thừa Phong tại dạo một vòng trong Linh Tháp, tìm được Diệp Thạch đang tại bồi Đại Bảo, Tiểu Bảo.

“Ăn ăn.” Đại Bảo ôm cánh tay Diệp Thạch, ánh mắt trông mong nhìn, trong đôi mắt to tròn tràn đầy khát vọng.

Diệp Thạch nói: “Đại Bảo, người thật nặng! Lúc còn nhỏ bằng người ta gầy chỉ toàn da với xương, chính là bởi vì ta gầy, cho nên mới gả được đây. Người nếu muốn thú được một lão bà tốt thì phải gầy hơn một chút. Phải ăn được khổ trong khổ mới là người bề trên, người hôm nay ăn quá nhiều, không thể ăn thêm.”

Bạch Thừa Phong xoa xoa mũi nghĩ thầm, người có thể gả được tốt thì có liên quan gì tới việc người ăn nhiều hay ăn không nhiều, có liên quan tới thẩm mỹ quái dị của Mộ Thần mới đúng.

Diệp Thạch một hơi nuốt thịt khô xuống, Đại Bảo nha nha hai tiếng, một hơi cắn trên tay Diệp Thạch.

Diệp Thạch bất đắc dĩ lắc lắc tay, nói: “Tay không thể ăn, nhanh nhả ra nào.”

Đại Bảo cắn tay Diệp Thạch, vẻ mặt hết sức kiên cường.

Diệp Thạch bất đắc dĩ mà lấy ra một miếng thịt khô, Đại Bảo lập tức buông tay Diệp Thạch ra, nhào qua miếng thịt khô.

Bạch Thừa Phong: “...”

Tiểu Bảo ngồi dưới đất, ôm chân gặm.

Diệp Thạch có chút buồn bực: “Tiểu Bảo, người đừng gặm nữa! Thực bần!”

Bạch Thừa Phong nhìn Diệp Thạch, xoa xoa cái mũi. Diệp Thạch này cả ngày không làm gì, thế nhưng tu vi lại đã đến trình độ võ tôn tứ tinh, mà hãn cố gắng như vậy nhưng mới chỉ là võ tôn tam tinh, nghĩ tới thật đúng là đau lòng!

“Diên Tinh, sao gần đây không thấy được hai vị ông ngoại của người?” Bạch Thừa Phong nói.

Diệp Thạch nói: “Khúc ông ngoại nói là Lãng ông ngoại đang kiểm thêm khoản thu nhập.”

“Khoản thu nhập thêm?” Bạch Thừa Phong có chút không hiểu.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy. Lãng Xuyên ông ngoại vẫn luôn ăn cơm trắng, rất cục biệt tình lại, nói không chừng khi nào đó Khúc ông ngoại liền mang thai thì sao, Lãng ông ngoại luôn ăn cơm trắng mãi thì sao được.”

Bạch Thừa Phong: “...”

Bạch Thừa Phong nhìn vẻ mặt vui mừng của Diệp Thạch, tâm tình vắn vẹo một trận, nếu Lãng Xuyên là một tên ăn cơm trắng, vậy hãn ở trong mắt Diệp Thạch phỏng chừng cũng là một tên ăn cơm trắng, hãn là mình cũng nên... tỉnh lại thôi.

... ..

Khúc Khôn đứng bên cạnh Lãng Xuyên, có chút hồ nghi hỏi: “Họ Lãng kia, người có làm được không vậy? Người đã đốt cánh cửa này nhiều ngày lắm rồi.”

Lăng Xuyên cười nói: “Hắn là có thể.”

Khúc Khôn bĩu môi, giội một xô nước lạnh: “Người đều đã hỏi mượn đi hỏa của Mộ Thần, nếu như còn không được, vậy người thật sự rất dọa người.”

Lăng Xuyên thông dong nói: “Hắn là sắp được rồi, không vội không vội, nhất định là có thể thành. Người yên tâm, ta sẽ không để người cảm thấy dọa người.”

“Có dọa người cũng là người dọa người, có liên quan gì tới ta đâu.” Khúc Khôn không vui mà nói.

“Ta là nam nhân của người mà, đương nhiên là có liên quan tới người.” Lăng Xuyên đương nhiên nói.

Sắc mặt Khúc Khôn lập tức âm trầm xuống, “Câm miệng, ta và người không có quan hệ!”

“Chúng ta đều đã sinh Tâm Dương rồi mà người còn nói lời như thế, thật là...” Lăng Xuyên than thở.

Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi trừng Lăng Xuyên, “Người rút!”

Lăng Xuyên nói: “Người luôn là không được tự nhiên như thế này.”

Khúc Khôn quay mặt đi, lười nhiều lời với Lăng Xuyên.

Hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, đại môn chậm rãi mỏng hơn, các loại nguyên liệu tạo thành đại môn bị luyện thành một đồng nguyên liệu nguyên thủy.

Người Nguyên gia am hiểu nhất chính là phân giải nguyên liệu luyện khí. Hàng năm, Nguyên gia đều sẽ thu rất nhiều pháp khí đã tổn hại, không thể sử dụng nữa đưa đi phân giải ra nguyên liệu nguyên thủy. Dựa vào tay

nghề này, tuy rằng người Nguyên gia năng lực luyện chế pháp khí không ra làm sao, nhưng vẫn là tại một lĩnh vực luyện khí này chiếm cứ nhỏ nhoi.

“Sắp được rồi.” Khúc Khôn nói.

Luyện ra một cái lỗ rồi, hẳn là nhanh thôi.

“Phải gọi đám Mộ Thần đến, không chừng nữ nhân Mệnh Tộc kia đang ở nơi nào đó nhìn chăm chăm đâu. Nếu nữ nhân đó tới, chúng ta coi như mất toi công.” Khúc Khôn nói. Thông đạo cuối cùng là một gian phòng ở, có thể là có thứ tốt.

Lăng Xuyên gật đầu, phát tin tức cho đám người Mộ Thần trong Linh Tháp.

“Ông ngoại, chuyện gì vậy?” Diệp Thạch đi ra hỏi.

Khúc Khôn nói với Diệp Thạch: “Cửa này sắp phá.”

Diệp Thạch lập tức mở to mắt: “Rất tốt, rất tốt!” Có tay nghề này, lo gì không thể phát tài!

Bạch Thần Tinh cũng đi ra, thương thế của Bạch Thần Tinh còn chưa hoàn toàn tốt, nhưng cũng đã có thể dùng một phần lực lượng.

... ..

Trang Yêu Nguyệt ở xa xa nhìn động tĩnh bên Lăng Xuyên, trong lòng vô cùng tối tăm.

Trải qua một đoạn thời gian tĩnh dưỡng, thương thế của Trang Yêu Nguyệt đã tốt, Trang Yêu Nguyệt vừa ra thì liền thấy được Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn đang luyện đại môn.

Tuy rằng trong lòng vội vàng, nhưng Trang Yêu Nguyệt lại không dám coi thường mà vọng động.

Lăng Xuyên dùng chính là luyện thuật của Nguyên gia. Luyện thuật của Nguyên gia chính là thứ kiệt xuất ở Trung Châu, năm đó Mệnh Tộc phí không ít lực mới đem môn học thuật của Nguyên gia này thu vào tay, không nghĩ tới qua tay đã bị Lăng Xuyên học được.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, trong lòng không khỏi oán niệm Trang Thiên Dương.

Tuy rằng đều là Mệnh Tộc, nhưng trong nhãn không gian của đối phương có những gì, Trang Yêu Nguyệt quả thật không biết.

Trang Thiên Dương vậy mà lại để thứ học thuật trọng yếu như vậy giấu trong nhãn không gian, còn mang vào bí cảnh, hiện tại hắt lạt thuyền trong mương, đồ vật toàn tiện nghi đám người Mộ Thần. Trang Yêu Nguyệt âm thầm cắn chặt răng, trong lòng phần hận không thôi.

... ..

Trang Yêu Nguyệt xa xa nhìn đám người Mộ Thần phá vỡ đại môn, đi vào cung điện, nàng không tự chủ được siết chặt tay.

Trang Yêu Nguyệt cắn chặt răng, nhưng lại không có tiến lên ngăn cản bọn họ hành động, đối phương gọi người ra, hiển nhiên là đối với nàng có phòng bị.

“Đan dược cứu cấp.” Lăng Xuyên nhìn đan dược trong phòng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Nơi này vậy mà lại có đan dược cứu cấp, đường chúng ta đi không có nha!” Diệp Thạch bĩu môi nói.

Mộ Thần vượt cấm. Tòa phân điện này hẳn là bị người Đan Cốc đi vào, người Đan Cốc rời đi sớm nhất, cũng không biết hiện giờ đã đến đại môn nào rồi. Lấy thực lực đám người kia, sợ là đời này đều không ra nổi.

Diệp Thạch thấu lên hỏi: “Ông ngoại, đan dược này có ích lợi gì?”

“Là Thánh Linh Đan, có tác dụng giúp võ thánh tăng lên nhất tinh.”
Lăng Xuyên nói.

Lăng Xuyên thường thức đan dược trên tay, có chút yêu thích không buông.

Diệp Thạch nói: “Đan là ông ngoại tìm được, ông ngoại ăn đi.”

Lăng Xuyên lại nhìn thoáng qua Bạch Thần Tinh, Bạch Thần Tinh lập tức mở miệng nói: “Nữ nhân Mệnh Tộc kia như hổ rình mồi, nhạc phụ vẫn nên nhanh chóng ăn vào đi, như vậy khi đối địch, chúng ta cũng nắm chắc nhiều hơn.”

Thứ có thể đề cao thực lực võ thánh đều là có thể ngộ chứ không thể cầu, Bạch Thần Tinh không có khả năng không động tâm, nhưng thứ này chính là Lăng Xuyên tìm được, đối phương lại còn là nhạc phụ của hắn, hắn tất nhiên không thể tranh.

Mộ Thần cũng gật đầu nói: “Nhạc phụ nói phải, ông ngoại mau dùng đi.”

Lăng Xuyên gật đầu cười, cũng không chối từ: “Một khi đã như vậy, ta không khách khí.”

Mộ Thần mang tin tức của Mệnh Tộc từ linh hồn lực Trang Thiên Dương lấy ra nói đại khái với Lăng Xuyên cùng Bạch Thần Tinh, biết sau khi ra ngoài còn có một trận đánh ác liệt, Lăng Xuyên cùng Bạch Thần Tinh đều đang nghĩ mọi cách đề cao thực lực.

“Tòa phân điện này là người Đan Cốc đang đi sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, nói: “Đúng.”

“Ông ngoại nói người Đan Cốc có đưa tin cho hãn, bọn họ bị nhốt ở bên trong, đi tới không được, lui về cũng không được, hy vọng ông ngoại tới cứu. Giờ chỉ cần ông ngoại ngâm biện pháp, chỉ cần phân giải hết đại môn, thì hãn là có thể cứu người ra.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là như vậy không sai, nhưng chúng ta cũng không cần vội vã cứu người ra.”

Vội vã cứu người ra, bọn họ nhìn thấy thứ tốt lại muốn phân chén cạnh, vậy liền phiền toái.

“Trước phân giải đại môn tòa phân điện bên Đan Đỉnh Các kia đi, theo ta thấy, Đan Đỉnh Các cũng không thể xông qua.”

Hãn từng xông qua phân điện, biết rằng muốn lĩnh ngộ hồn kỹ mở khóa là có bao nhiêu khó khăn. Nếu không phải tốc độ thời gian trong Linh Tháp chậm hơn bên ngoài, cung cấp cho hãn đầy đủ thời gian, nói không chừng bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn bị nhốt tại địa phương kia. Dù sao dựa theo suy tính, bọn họ chỉ có thể ở Đan Điện một năm đến một năm rưỡi, hiện giờ bất tri bất giác đã qua năm tháng rồi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

338. Chương 338

Lăng Xuyên trốn trong Linh Tháp, ăn vào đan dược.

Trang Yêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào động tĩnh đám người Lăng Xuyên, việc Lăng Xuyên lấy được đan dược, Trang Yêu Nguyệt nhất thanh nhị sở, nhưng không biết phải làm thế nào.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, Lăng Xuyên chiếm được Thánh Linh Đan, sợ rằng thực lực sẽ tăng lên, đến lúc đó, đám người kia liền càng khó đối phó.

Nghĩ đến Thánh Linh Đan, trong lòng Trang Yêu Nguyệt cực kỳ hâm mộ, Thánh Linh Đan là đan dược cứu cấp khó được có thể đề cao tu vi võ thánh, nàng còn chưa từng dùng.

Nếu như mình có được Thánh Linh Đan, vậy tu vi của mình cũng sẽ tăng lên.

Trang Yêu Nguyệt lắc lắc đầu, bỏ suy nghĩ này qua sau đầu. Vừa rồi nàng không có động thủ, đan dược này hẳn đã bị Lăng Xuyên dùng, đã không còn kịp.

Đồ vật trong mỗi tòa phân điện đều là bất đồng, bên trong tòa phân điện mà nàng đi tới kia, tất cả đều là một ít rác rưởi. Đan Cốc đúng là một đám phế vật, chọn trúng đường rất tốt, đáng tiếc lại không thông qua, tiện nghi đám người Mộ Thần.

...

Trong Linh Tháp, Diệp Thạch ôm Đại Bảo Tiểu Bảo, như có điều suy nghĩ.

“Nghĩ cái gì mà nhập thần như thế?” Mộ Thần có chút trêu chọc hỏi, Thạch Đầu nhà hắn luôn không quá thích động não.

Diệp Thạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mộ Thần, nói: “Ta suy nghĩ người Đan Tháp bây giờ là tình huống nào?”

“Người Đan Tháp?” Mộ Thần hơi nhăn mày.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đan Tháp đưa vào đây mười người, trong này hẳn là có người không phải tộc nhân Mệnh Tộc.”

Mộ Thần nói: “Cái đó khẳng định.” Thế lực Mệnh Tộc dù lớn cũng không có khả năng một tay che trời. Lần này Đan Tháp mang tới mười người, hẳn là trong đó có năm người là người của các thế gia luyện được sư.

“Người cảm thấy, người Đan Tháp có thể đã chết rồi không?” Diệp Thạch hỏi.

Nghe được Diệp Thạch nói vậy, tâm Mộ Thần đột nhiên trầm xuống: “Có khả năng này.”

Cho dù hiện tại không chết, Trang Thiên Dương, Trang Yêu Nguyệt cũng sẽ không mang người ra. Dù sao tính thể nào cũng là một con đường chết, Trang Thiên Dương và Trang Yêu Nguyệt tuyệt đối sẽ không để cho người còn sống đi ra.

Những người này từng tiếp xúc với Trang Thiên Dương cùng Trang Yêu Nguyệt, hẳn là sẽ nghi ngờ. Bọn họ là Mạc Ly Huyền và Cừu Tranh

Vanh mời tới, người thế gia luyện được sư hãn là sẽ nghi ngờ tới Cừu Tranh Vanh cùng Mạc Ly Huyền.

“Mệnh Tộc không phải là thứ gì tốt, nếu thật giết người, bọn họ cũng sẽ không thừa nhận.” Diệp Thạch nhíu mày khẽ thở dài.

Mộ Thần gật đầu, đúng là vậy, nếu Mệnh Tộc giết người, vậy bọn hãn nhất định sẽ vu oan đến trên đầu bọn họ.

Chết tiệt! Mệnh Tộc am hiểu nhất chính là thay mặt đối đào, vu oan hãm hại.

Mộ Thần cúi đầu, thầm nghĩ có lẽ những người này đã chết.

Nghĩ đến đây, tâm Mộ Thần liền trầm xuống, tuy rằng trong bí cảnh không truyền tin tức ra ngoài được, nhưng mà nếu như những người này chết, như vậy hồn bài của bọn họ ở bên ngoài liền sẽ vỡ vụn.

Một khi mấy người đó tử vong, những tên ngu xuẩn bên ngoài nhất định sẽ hoài nghi là bọn họ hạ thủ, dù sao quan hệ giữa Đan Tháp cùng Bạch gia cũng không tốt lắm.

Mộ Thần siết chặt tay, có lẽ ngay từ đầu Đan Tháp mang năm người đó tiến vào chính là có ý đó, ngay từ đầu Mệnh Tộc đã không tính để những người này còn sống đi ra ngoài.

Nếu như hãn đoán không lầm, bên ngoài người Mệnh Tộc đã làm khó dễ với Bạch gia, cũng không biết hiện tại tình huống bên ngoài như thế nào.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần cau mày, trong lòng nhin không được có chút bất an.

“Làm sao vậy? Có phải là người nghĩ tới điều gì?” Diệp Thạch lo lắng hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Không có.”

Bạch gia là đại tộc vạn năm, nội tình thâm hậu, không phải ai cũng có thể dễ dàng lay động.

Vô luận bên ngoài xảy ra chuyện gì, bọn họ hiện tại đang ở trong bí cảnh, chung quy không thể làm gì được, chuyện hãn bây giờ có thể làm chính là mau chóng tăng lên thực lực.

Trang Thiên Dương chết, Mệnh Tộc khẳng định sẽ nhắm ánh mắt ngay hãn, khi hãn đi ra ngoài, áp lực phải đối mặt chỉ sợ không nhỏ.

“Không cần suy nghĩ nhiều quá, cố gắng tăng lên thực lực là được rồi.” Mộ Thần nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, trịnh trọng nói: “Tahiếu.” Diệp Thạch nghĩ rằng mình bây giờ là người có bảo bảo, mình phải bảo vệ tốt bảo bảo, mà không phải luôn dựa vào Mộ Thần bảo hộ.

... ..

Vài ngày sau.

Thương thế Bạch Thần Tinh đã khôi phục hoàn toàn, linh hồn lực không lùi mà tiến.

Lăng Xuyên hoàn toàn hấp thu được lực, tăng tới trình độ võ thánh tam tinh.

Mắt thấy Bạch Thần Tinh khôi phục cùng Lăng Xuyên thăng cấp, Mộ Thần rốt cục quyết định khai lộ luyện chế Phản Linh Đan.

Trang Yêu Nguyệt phát hiện Mộ Thần luyện chế Phản Linh Đan, rốt cục vẫn nhìn không được mà ra tay.

Kiên kị thực lực của mấy người kia, Trang Yêu Nguyệt không có trực tiếp ra tay, mà là thuần hóa một con yêu thú bát cấp hậu kỳ ra tay với Bạch Thần Tinh. Thế nhưng con yêu thú đó lại bị Bạch Thần Tinh dùng một chiêu miểu sát thành tro, Diệp Thạch nhìn thấy thế thẳng hô lãng phí.

Trang Yêu Nguyệt xa xa nhìn, cảm thấy lạnh cả người, cân nhắc hồi lâu, Trang Yêu Nguyệt vẫn là đánh mất suy nghĩ trở ngại Mộ Thần luyện đan.

“Tộc lão trở lại rồi? Bên ngoài không xảy ra chuyện gì chứ?” Mạc Ly Huyền bất an hỏi thăm.

Trang Yêu Nguyệt khôi phục thương thế khiến Mạc Ly Huyền cùng Cừu Tranh Vành thở ra một hơi, thế nhưng sau khi Trang Yêu Nguyệt khôi phục thương thế, sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, Bạch Thần Tinh vừa ra tay Trang Yêu Nguyệt liền rõ ràng, Bạch Thần Tinh đã khôi phục rồi.

Sao lại khôi phục nhanh như vậy? Rõ ràng không nên nhanh như vậy được! Lúc ấy nàng dùng linh hồn công kích, tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với Bạch Thần Tinh Trang Yêu Nguyệt vẫn biết. Nhưng mà Bạch Thần Tinh nhanh như vậy lại tựa như một người chưa từng xảy ra chuyện gì. Trên thực tế, không chỉ là Bạch Thần Tinh, tu vi đám người Mộ Thần, Diệp Thạch cũng tăng lên quá nhanh, nhanh tới mức có chút không bình thường.

Trang Yêu Nguyệt cắn môi. Là Linh Tháp! Nhất định có liên quan tới Linh Tháp!

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, cách lúc Đan Điện mở ra còn có nửa năm, đám người kia tiến cảnh nhanh như vậy, không biết đến cuối cùng nàng có bị người ta bắt lấy không.

Trang Yêu Nguyệt cười lắc lắc đầu, đem lo lắng không thực tế trong lòng quăng ra ngoài. Nàng đầu gù cũng là một võ thánh, kiêng kị mấy tiểu bối thành như vậy cũng quá buồn cười.

... ..

Mộ Thần vì luyện chế Phản Linh Đan mà làm rất nhiều chuẩn bị. Quá trình luyện chế Phản Linh Đan coi như thuận lợi, Mộ Thần một lò luyện chế ra sáu viên Phản Linh Đan.

Diệp Thạch nhìn thấy từng viên đan được mượn mà kia, cuối cùng trong lòng đặt xuống tảng đá lớn, Bạch Thần Tinh cũng là thở lớn ra một hơi.

Phản Linh Đan thành công xuất lộ, Bạch Thần Tinh khôi phục thực lực, thực lực Lăng Xuyên nâng cao một bước.

Diệp Thạch cảm thấy mỗi ngày trôi qua càng trôi chảy.

Bạch Thần Tinh thật cẩn thận thu hai viên Phản Linh Đan.

“Mộ Thần quá lợi hại, ta biết người nhất định có thể cứu mẫu phụ mà.” Diệp Thạch hết sức vui sướng nói.

Mộ Thần cười: “May mắn cuối cùng không làm nhục mệnh.”

“Mộ Thần, lúc vừa rồi người luyện đan có một con yêu thú bát cấp xuất hiện, tựa hồ là có người cố ý thả ra.” Diệp Thạch rầu rĩ nói.

Lãnh quang trong mắt Mộ Thần bắn ra bốn phía. Lúc hắn luyện đan Lăng Xuyên vẫn luôn phóng thích uy áp, yêu thú đối với nguy hiểm luôn là miễn cảm nhất, sao lại thẳng hướng lại đây.

“Yêu thú kia có thể là khế ước thú của Trang Yêu Nguyệt, được phóng thả ra.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh lúc ấy một chiêu miểu sát yêu thú kia thành tro, đại khái là muốn hạ một mã uy cho nữ nhân kia.

Diệp Thạch quý dị cười: “Nữ nhân kia bị phụ thân dọa phá mật, ngay cả mật mữ cũng không lộ.”

Mộ Thần nói: “Vậy sao, nhạc phụ thật lợi hại.”

Trong mắt Diệp Thạch hiện lên sát khí, “Cũng không biết nữ nhân kia trốn ở đâu, bí cảnh lớn như vậy, thực lực bây giờ của chúng ta cũng đủ nghiền áp nữ nhân đó, nếu dám xuất hiện, chúng ta liền đánh chết nữ nhân đó.”

Mộ Thần hí mắt, tuy rằng bây giờ đánh chết Trang Yêu Nguyệt còn không quá khả năng, nhưng tương lai lại rất có hy vọng.

Trang Yêu Nguyệt chỉ có một mình, tại trong bí cảnh luyện chế đan dược cũng không dám, bọn họ lại có sáu người, muốn làm gì cũng rất tiện, với lại thời gian càng dài, thực lực của bọn họ cũng sẽ không ngừng bay lên, Trang Yêu Nguyệt sẽ mệt mỏi, muốn nghiền áp Trang Yêu Nguyệt cũng không phải không có khả năng.

Khúc Khôn đi tới nói: “Có thể Trang Yêu Nguyệt trốn vào trong cung điện đi.”

“Cung điện?” Diệp Thạch nghi hoặc.

Khúc Khôn gật đầu: “Đúng vậy. Nàng từ tòa cung điện nào tới thì tránh ở trong tòa cung điện đó.” Đại môn cuối cùng của cung điện chỉ nhận người mở ra nó, Trang Yêu Nguyệt mở ra đại môn đó, chỉ có nữ nhân đó mới tự do xuất nhập được.

Nguyên bản tránh ở trong cung điện là vạn vô nhất thất, nhưng hiện tại Lăng Xuyên có thể phá hư đại môn cung điện, như vậy...

“AKhôn, người thật thông minh.” Lăng Xuyên đẩy sừng bái nói với Khúc Khôn.

Khúc Khôn đen mặt: “Không liên quan tới người.”

Lăng Xuyên có chút buồn rầu nói: “AKhôn à, con của chúng ta đều lớn như vậy, nói không chừng lại sắp có thêm, người đừng cứ luôn cự nê, ngàn dặm như vậy được không.”

Khúc Khôn: “...”

Bạch Thần Tinh cúi đầu, ngoại giới đồn đãi Lăng Xuyên lạnh lùng vô tình, nói năng thận trọng, ý chí sắt đá. Kỳ thật thì sao? Kỳ thật thì đây chỉ là một hồn dân so với đẳng đồ tử còn đẳng đồ tử hơn!

Bạch Thần Tinh nhìn thoáng qua Khúc Khôn, thầm nghĩ Khúc nhạc phụ bị người như vậy coi trọng, ngài thật sống không dễ dàng mà!

“Chúng ta hiện làm gì?” Diệp Thạch hỏi.

Lăng Xuyên cười nói: “Đốt đại môn! Giờ chúng ta đốt nó, không nói chính đại môn này có thể phân giải nguyên liệu luyện khí trân quý, chỉ riêng đồ vật bên đại môn thôi cũng là vô giá rồi.”

Diệp Thạch liên tục gật đầu: “Đúng thế đúng thế...”

“Nói không chừng đốt đại môn còn có thể đốt ran nữ nhân Trang Yêu Nguyệt kia ra, cho dù không đốt ra Trang Yêu Nguyệt, thì thân phận của tháp chủ Đan Tháp và thái thượng trưởng lão hẳn là cũng xa xỉ.” Lăng Xuyên thần nhiên mà cười nói.

Diệp Thạch như ở trong mộng mới tỉnh: “Đúng vậy! Mạc Ly Huyền cùng Cừu Tranh Vành còn chưa có lộ mặt đâu, chắc chắn là đã bị

nhốt trong một đại môn cuối cùng ra không được, cũng có có thể là làm rùa đen rút đầu, đương nhiên khả năng ra không được lớn hơn một chút.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

339. Chương 339

“Mộ Thần, người đã luyện chế nhiều đan dược rồi phải không?” Khúc Khôn hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Vâng, đã luyện chế không ít.”

Linh thảo trong tay hắn còn dư không ít, chỉ là, linh thảo cùng phương thuốc không giống, không có phương thuốc thích hợp, tất nhiên cũng không thể nào luyện chế đan dược.

“Vậy thì không cần luyện chế, hoãn chậm lại đi, dù sao mấy viên đan dược bát cấp người luyện ra vẫn chưa xong.” Khúc Khôn cân nhắc rồi nói.

Mộ Thần gật đầu: “Cũng tốt.” Mộ Thần trực giác luyện đan thuật của mình đã mơ hồ chạm đến bình cảnh cửu cấp, hoãn chậm lại cũng vừa lúc.

Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên hai mặt nhìn nhau, đan dược bát cấp ăn chưa hết?

Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên phân biệt là hai đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Bạch gia và Lăng gia, hai gia tộc đều đầu nhập đại lượng tài nguyên trên người bọn họ, thế nhưng mà loại đồ vật đan dược bát cấp này, Bạch gia hay Lăng gia cũng đều rất khó lấy ra, loại đãi ngộ ‘đan dược bát cấp ăn cũng không hết’ như vậy, hai người có nghĩ cũng không dám đi nghĩ tới.

Đan dược đối với tu vi tu sĩ có ảnh hưởng cực đại, theo lời Mộ Thần kể thì trong Mệnh Tộc có tồn tại tới vài luyện dược sư cửu cấp, có thể thấy bộ tộc này có thực lực cường đại bao nhiêu.

Hiện giờ, bọn họ không thiếu đan dược, bởi vì ở trong Linh Tháp nên cũng không thiếu thời gian, tu vi của bọn họ đều tiến cảnh thần tốc.

Lăng Xuyên chấp tay sau lưng hỏi Mộ Thần: “Người hiện tại đã không vội luyện đan, vậy có hứng thú theo ta học luyện khí không?”

Mộ Thần thần sắc vui vẻ, vội nói: “Ông ngoại nguyện ý dạy, ta đương nhiên là cầu còn không được.”

Trong năm môn học thuật, luyện khí thuật của Mộ Thần là yếu nhất, nếu có một luyện khí sư cửu cấp như Lăng Xuyên ở bên cạnh chỉ điểm thì tất nhiên là rất có ích lợi.

Thu phục năm Linh Tháp cần năm môn học thuật đồng thời đạt tới bát cấp hậu kỳ, hiện tại luyện đan thuật của hắn là đã đạt tới yêu cầu, có thêm Lăng Xuyên và Bạch Thần Tinh, nghĩ chắc luyện khí cùng trận pháp cũng không thành vấn đề, chỉ còn dư lại phù chú cùng minh văn.

Lăng Xuyên ho nhẹ hai tiếng, nói: “Trước tiên ta dạy người luyện pháp, học được pháp quyết này xong, người sẽ không cần sa vào nguyên liệu luyện khí quý trọng.”

Từ xưa đến nay, pháp khí bị vứt đi đếm không hết, hiện tại có rất nhiều pháp khí vô pháp vận dụng, lại có nguyên liệu luyện khí mà hiện tại có thể ngộ mà không thể cầu.

Mộ Thần gật mạnh đầu: “Được!”

Khúc Khôn cau mày, có chút hồ nghi nhìn Lăng Xuyên: “Người muốn dạy Mộ Thần hay là muốn tìm một lao công miễn phí đó?!”

Lăng Xuyên cười nói: “Tất nhiên là vì dạy Mộ Thần rồi. A Khôn, người cứ luôn quen nghĩ ta ác liệt như vậy, người như vậy ta thực thương tâm.”

Khúc Khôn nói: “Thứ khẩu thị tâm phi! Có bản lĩnh thì người đừng kẻ hèn đi đốt cửa!”

Lăng Xuyên bất đắc dĩ nói: “Mộ Thần có được dị hỏa, học luyện pháp sẽ tiến triển cực nhanh, đương nhiên, cũng là kiếm nghiệm hãn có thể học giỏi phần luyện khí chi pháp này hay không, mà con đường kiếm nghiệm tốt nhất chính là nhìn hãn có thể đốt được cánh cửa này hay không.” Lúc trước hãn có hướng Mộ Thần mượn dị hỏa, dị hỏa là mầm lửa thiên địa dị chủng, uy lực cường đại, tất nhiên là hết sức lợi hại, chỉ là, dị hỏa này dù sao cũng không nhận hãn làm chủ, lúc sử dụng có hơi không thuận tay.

Khúc Khôn nhẹ xùy một tiếng, Lăng Xuyên thấy Khúc Khôn trào phúng nhìn mình, tính tình tốt bồi khuôn mặt cười.

Khúc Khôn quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng. Lăng Xuyên tên này bình thường nhìn giống như một con thỏ ôn nhu thuần lương, đến trên giường liền biến thành lão hổ hung tàn. Mấy cái thứ trong ngoài không đồng nhất như vậy, nên sát ngàn đao!

“A Khôn, gần đây người luôn theo ta làm mình làm mẩy, không phải là có rồi đấy chứ? Ta nghe nói khi có, tính tình sẽ trở nên vô cùng nóng nảy nha.” Lăng Xuyên hết sức vô tội nói.

Khúc Khôn lạnh lùng nói: “Người mới có! Ta còn không có đâu...”

Lăng Xuyên vô cùng chân thành nhìn Khúc Khôn nói: “A Khôn, người đừng tự coi nhẹ mình như thế, tỷ lệ người có thai khá cao hơn ta.”

Khúc Khôn: “...”

... ..

Mấy người Mộ Thần thương nghị một chút, quyết định binh chia làm hai đường, Mộ Thần và Lăng Xuyên đi đốt cửa, Bạch Thần Tinh, Diệp Thạch và Khúc Khôn đi phá trận, Bạch Thừa Phong thì ở trong Linh Tháp trông trẻ.

Có Lăng Xuyên ở bên chỉ điểm, thực lực luyện khí của Mộ Thần tiến cảnh nhanh chóng.

Lăng Xuyên nhìn đại môn không ngừng bị phân giải, trong mắt hiện lên vài phần tán thưởng, Mộ Thần có năng lực học tập kinh người, rất nhiều thứ chỉ cần giảng một lần cho Mộ Thần, hẳn liền có thể nhanh chóng lý giải.

Khi hẳn tuổi trẻ, tại trong mắt các trưởng bối hẳn cũng là người có ngộ tính kinh người, nhưng so với Mộ Thần thì vẫn kém hơn một chút.

Mộ Thần có năng lực học tập quá mạnh mẽ, tư chất luyện khí như Mộ Thần nếu như xuất hiện trong tộc, nhất định có thể được trọng điểm bồi dưỡng.

Một người như vậy, cũng may không phải địch nhân, nếu như là địch nhân, sợ là hẳn sẽ nhịn không được mà ra tay bóp chết Mộ Thần tại trong nội.

Mộ Thần thu hồi dị hỏa, điều trị một chút nguyên khí.

“Mệtrờisao? Nghỉ ngơi một hờilàitiếp tục.” Lăng Xuyên khoanh tay nói.

Mộ Thần gật đầu: “Vâng.”

“Cũng không biết Khúc ông ngoại của người như thế nào, vậy mà lại chạy theo Bạch Thần Tinh tiểu bạch kiếm kia, Bạch Thần Tinh có cái gì tốt, một tên phụ lòng háng thôi mà.” Lăng Xuyên hết sức không vui lắm lắm.

Mộ Thần cười nói: “Đó là do Khúc ông ngoại tin tưởng ngài, biết thực lực của ngài mạnh hơn nhạc phụ, lo nhạc phụ không đối phó được nữ nhân kia nên mới đi giúp nhạc phụ.”

Có đan dược bát cấp phụ trợ, tu vi Khúc Khôn tiến cảnh nhanh chóng, đã là võ tôn ngũ tinh, nếu Trang Yêu Nguyệt xuất hiện, Khúc Khôn cũng có thể giúp một chút.

“Bạch Thần Tinh cũng thật là vô dụng! Đã lớn như vậy rồi mà còn muốn để A Khôn bảo hộ.” Lăng Xuyên bất mãn nói.

Mộ Thần cúi đầu trầm nghĩ, Khúc Khôn đi theo Bạch Thần Tinh, cố nhiên là bởi vì thực lực bên Bạch Thần Tinh hơi yếu, nhưng chắc chắn là càng bởi vì tránh ngài! Bản lĩnh mặt dày mày dạn của Lăng Xuyên thật sự là không hề kém hơn thực lực của hắn chút nào!

Lăng Xuyên quan sát vẻ mặt Mộ Thần: “Tiểu tử, người đang suy nghĩ gì?”

Mộ Thần giật mình ngẩng đầu, cười qua loa: “Không có, không nghĩ gì hết!”

Lăng Xuyên hừ lạnh một tiếng: “Ma pháp đại môn kia đi, nếu có thể tìm được Thánh Linh Đan, Bạch Thần Tinh hẳn có thể đi lên thêm một bước, đến lúc đó không cần Khúc ông ngoại của người đi theo bảo hộ hắn.”

Mộ Thần nghĩ, Khúc ông ngoại không thích phản ứng tới ngài chính là không thích phản ứng tới ngài, không có liên quan tới thực lực Bạch Thần Tinh mạnh bao nhiêu đâu.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Mộ Thần vẫn chuyên tâm khôi phục nguyên khí, mà bắt đầu luyện đại môn.

Lăng Xuyên đặt tay trên đại môn, trong mắt hiện lên vài phần dị sắc, người so với người tức chết người mà! Lần trước hắn luyện đại môn tốn tới tám ngày, giờ nhìn theo tiến độ Mộ Thần, chỉ cần bốn ngày!!!

“Mở ra được rồi.” Mộ Thần nói.

“Là khí tức của đan dược cửu cấp! Có đan dược cửu cấp ở trong này, tựa hồ là khí tức của Thánh Linh Đan! Rất tốt, tiện nghi Bạch Thần Tinh tiểu tử kia rồi.” Lăng Xuyên vui vẻ nói.

... ..

Đúng lúc này, một đạo công kích linh hồn sắc bén đánh úp tới, Mộ Thần điên cuồng vận chuyển linh hồn lực tiến lên đón.

Hai đạo linh hồn lực hùng hậu điên cuồng giao phong với nhau.

Mấy con yêu thú bát cấp cũng đánh tới Mộ Thần, Mộ Thần nhìn yêu thú trên bầu trời, quý dị mỉm cười.

“Vừa lúc Thạch Đầu nói thịt không đủ ăn, không nghĩ tới vậy mà lại có thịt đưa lên cửa.”

Mộ Thần vung tay lên, mấy chục con Thôn Thiên Phong vọt qua, đàn Thôn Thiên Phong chỉ trong khoảnh khắc đã xé rách mấy con yêu thú bát cấp.

Thôn Thiên Phong trong tay Mộ Thần chỉ còn lại có mấy chục con, thế nhưng tuy rằng chỉ còn lại có mấy chục con, nhưng lực lượng phát huy ra lại càng lớn hơn so với mấy vạn con.

Sau khi Thôn Thiên Phong tiến vào võ tông liền bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau, sau lần kịch liệt chém giết, chỉ những con Thôn Thiên Phong cực mạnh là được giữ lại.

Đàn Thôn Thiên Phong trong tay Mộ Thần, kém cỏi nhất cũng là thất cấp, cao nhất chính là bát cấp, cũng chính là trình độ võ tôn.

Mộ Thần nhìn Thôn Thiên Phong bay đầy trời, âm thầm may mắn Thôn Thiên Phong cuối cùng cắn nuốt lẫn nhau, chỉ còn lại có mấy chục con, nếu không hẳn căn bản nuôi không nổi.

Những con Thôn Thiên Phong cắn nuốt đồng loại tựa hồ sinh ra biến dị, dị thường hung hãn, mấy con yêu thú mà Trang Yêu Nguyệt thả ra hoàn toàn không là đối thủ.

Trang Yêu Nguyệt cùng Mộ Thần đánh bằng linh hồn lực hồi lâu, phát hiện hoàn toàn chiếm không được tiện nghi, chỉ đành rút đi.

“Nữ nhân kia chạy thật nhanh.” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần nói: “Đúng thế, Trang Yêu Nguyệt so với Trang Thiên Dương thì cần thận hơn nhiều.”

“Nữ nhân thông minh như vậy, vì sao lại không biết tự lượng sức mình ra tay?” Lăng Xuyên hừ lạnh nói.

“Hẳn là kiềm chế không nổi.” Mộ Thần nói. Hẳn là Trang Yêu Nguyệt nghe được bọn họ nói chuyện, biết bên trong đại môn có Thánh Linh Đan nên muốn vật lộn một lần, dù sao, nếu Bạch Thần Tinh ăn vào Thánh Linh Đan, thực lực bên bọn họ liền càng mạnh.

“Chúng ta cũng sắp đốt tới ổ nàngrồi, khó trách kiềm chế không nổi.”

“Có khả năng là thế.” Mộ Thần cười.

Lăng Xuyên nói với Mộ Thần: “Thực lực của người hẳn là không thua nữ nhân kia.”

Mộ Thần cười: “Ông ngoại quá khen, nữ nhân kia chính là vô thánh đầu.”

... ..

Trang Yêu Nguyệt trở lại cung điện, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Cừu Tranh Vành cùng Mạc Ly Huyền phát hiện sắc mặt Trang Yêu Nguyệt ngày càng âm trầm, cũng không dám nói gì.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, tại linh hồn lực nàng luôn được trời ưu ái, công kích linh hồn luôn chưa từng bất lợi, nhưng linh hồn lực của Mộ Thần lại không hề yếu hơn nàng, hơn nữa, bởi vì Mộ Thần có dị hỏa, linh hồn lực luôn mang theo một cỗ hỏa lực, lực sát thương kinh người.

Trang Thiên Dương đồ ngu kia, nếu không phải hẳn giúp Mộ Thần một phen, linh hồn lực của Mộ Thần sao lại hùng hậu tới như vậy.

Trang Yêu Nguyệt nhú mày, năm đại môn cung điện đã bị Mộ Thần cùng Lăng Xuyên thiêu hủy hai, mắt thấy đã sắp đốt lại đây, nơi này chỉ sợ đã không an toàn.

Trang Yêu Nguyệt nhìn Cừu Tranh Vành cùng Mạc Ly Huyền, khẽ thở dài trong lòng, thâm nghĩ, địch cường ta yếu, chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn, về sau lại quyết định.

...

Mộ Thần làm việc hiệu suất cực cao, đại môn thứ ba tổn ba ngày liền luyện hóa xong, đệ tam phiến đại môn mở ra, bên trong gì cũng không có, chỉ có năm cỗ thi thể, hẳn không gian trên thi thể cũng không có.

Đại môn thứ bốn luyện hóa xong, nhưng cái gì cũng không có, người không có, đồ vật cũng không có.

“Không có.”

“Hắn là nữ nhân kia biết trước được cái gì, cho nên đã mang người đi rồi.”

Diệp Thạch cau mày, trung tâm cung điện trên thực tế là một cái tiểu thế giới, từ bên ngoài nhìn thì cảm thấy có lẽ chỉ là một căn phòng lớn, nhưng khi thân ở trong đó, liền cảm thấy diện tích rộng vô cùng, nếu như Trang Yêu Nguyệt mang người đi vào địa phương bí ẩn nào đó trốn, vậy bọn hắn muốn tìm là không có khả năng.

Mộ Thần cúi đầu nói: “Nếu nữ nhân kia đã trốn, vậy chúng ta không cần lo tới nà.”

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng tốt.”

Mộ Thần siết chặt tay, Trang Yêu Nguyệt không chết, rất nhiều bí mật của bọn họ đều sẽ không được bảo đảm, nếu như Cừu Tranh Vành và Mạc Ly Huyền không chết, sau khi ra ngoài, chỉ sợ lại sẽ hô mưa gọi gió.

Kỳ thật, thực lực của Cừu Tranh Vành và Mạc Ly Huyền ngược lại không đáng để lo, chỉ là thân phận của hai người này rất đặc biệt, luyện được sư trong thiên hạ đa số lấy hai người vì tôn.

Chỉ là Trang Yêu Nguyệt đã có phòng bị, nếu muốn giết bọn họ thì không quá khả năng.

Mộ Thần một bên đi theo Lăng Xuyên học luyện khí, một bên phá đại môn. Trong gần ba tháng, Mộ Thần trước sau cứu nhóm người Đan Cốc, Đan Đình Các ra. Thế nhưng trong khoảng thời gian này, Trang Yêu

Nguyệt thủy chung vẫn không xuất hiện, khiến Mộ Thần không khỏi có chút thất vọng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

340. Chương 340

“Đi ra, đi rarồi!” Đám người Mộ Thần vừa hiện thân, âm thanh xôn xao nhất thời liên tiếp vang lên.

Người các thế lực lớn đến không ít, người Đan Đình Các, Đan Cốc, Bạch gia và Lăng gia cũng tới không ít.

Lăng Xuyên tươi cười nắm tay Khúc Khôn, Khúc Khôn mấy lần muốn vùng thoát khỏi tay Lăng Xuyên, đều không thực hiện được.

Khúc Khôn dử tợn nhìn Lăng Xuyên, cảnh cáo nói: “Họ Lăng gia, ngươi mau buông tay!” Thật là dọa người, Lăng Xuyên không biết xấu hổ, nhưng hăn còn muốn mặt nha.

Lăng Xuyên hết sức ái muội nhìn Khúc Khôn, tiến đến bên tai Khúc Khôn nói: “Ta không buông thì ngươi sẽ làm gì? Cắn ta sao? Ngươi tới nha!”

Khúc Khôn: “...” Tiện nhân này, tiện nhân chết tiệt!

“Người không thích ta dặt như vậy, chẳng lẽ là muốn ta ôm người sao?” Lăng Xuyên nóng bỏng nhìn Khúc Khôn.

Khúc Khôn chấn kinh, trợn mắt với Lăng Xuyên, tuy vậy đã bỏ mất ý định bỏ tay Lăng Xuyên ra.

Lăng Xuyên nhìn bộ dáng chấn kinh của Khúc Khôn, gãi gãi lòng bàn tay Khúc Khôn, Khúc Khôn tức gần chết, lại chỉ có thể nén giận.

Lăng Trầm nhìn Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn nắm tay nắm chân, thăm nghĩ, bí cảnh quả nhiên là địa phương dễ dàng dẫn phát tình cảm mãnh liệt nhất, Thập Thất đệ độc thân nhiều năm như vậy, vừa tiến vào bí cảnh liền nhận nhạo xuân tâm! Chậc chậc...

“Thập Thất đệ, người trở lại rồi!” Lăng Trầm cước bộ trầm ổn đi đến bên người Lăng Xuyên.

Sắc mặt Lăng Trầm bình thường thản nhiên, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng lướt tới đôi tay đang nắm của Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn.

Khúc Khôn đen mặt nhìn Lăng Trầm, mắng thẳng mặt: “Nhìn cái gì! Có gì đẹp mà nhìn!” Khúc Khôn thăm nghĩ, huynh đệ của cầm thú cũng là cầm thú, nhìn lăm la lăm lét như vậy liền biết không phải là cái thứ gì tốt.

Lăng Trầm mở to mắt, nghĩ thăm Khúc Khôn quả là hung hãn, sau đó cảm thán khẩu vị của Thập Thất đệ quả nhiên khác hẳn với thường nhân.

Lăng Xuyên cười tủm tỉm nhìn Lăng Trầm, thông dong giới thiệu: “Thất ca, đây là phu nhân của ta.”

Khúc Khôn sắc mặt tối đen, siết tay Lăng Xuyên nói: “Người uống lộn thuốc cà?”

Lăng Trầm ôn hòa hữu lễ nói: “Chào em dâu.”

“Em gái người ấy!” Khúc Khôn khống chế không được mà mắng.

Lăng Trầm: “...” Khó trách Lăng Xuyên vẫn luôn không tìm thấy tức phụ, thì ra khẩu vị là vậy.

Lăng Xuyên cười nói: “Thất ca, tính tình của phu nhân ta không tốt lắm, có khả năng là mang thai.”

“Người mới mang thai,cả nhà người mới mang thai!” Khúc Khôn tức giận gầm nhẹ.

Lăng Trầm: “...”

Lăng Xuyên nhìn sắc mặt Khúc Khôn âm trầm như mực, không tiếp tục trêu chọc Khúc Khôn, hướng phía Bạch gia hô một tiếng: “Diên Tinh, Mộ Thần, các người lại đây.”

Diệp Thạch cùng Mộ Thần đồng thời quay đầu nhìn qua phía Lăng Xuyên, Bạch Thần Tinh cũng nhìn thoáng qua, sau đó nói với Diệp Thạch cùng Mộ Thần đang bị người Bạch gia vây quanh: “Đi qua đi.”

Mộ Thần dắt tay Diệp Thạch đi đến cạnh Lăng Xuyên, cung kính gọi một tiếng, “Ông ngoại.”

Lăng Trầm nghe đến thanh kêu gọi, nhất thời kinh ngạc, thầm nghĩ Thập Thất đệ quả nhiên luẩn quẩn trong lòng, giúp người khác nuôi tôn tử. Nhưng nếu như là tôn tử như Mộ Thần, Diệp Thạch, nuôi cũng không mệt.

“Đây là Thất gia của các người.” Lăng Xuyên giới thiệu với hai người.

Diệp Thạch hướng phía Lăng Trầm kêu, “Thất gia.”

Nghe đến tiếng kêu gọi, Lăng Trầm theo bản năng phát động huyết mạch cảm ứng, nhất thời sợ hãi.

“Người người người...” Lăng Trầm có chút hỗn độn dùng ngón tay chỉ Diệp Thạch. Đờ mờ! Trên người đối phương lại có huyết mạch Lăng gia. Nhìn trình độ kịch liệt huyết mạch cảm ứng, huyết mạch Lăng gia trên người đối phương chẳng những thực chính thống, hơn nữa còn nồng đậm.

Lăng Trầm nhìn qua Khúc Khôn, nhất thời như ở trong mộng mới tỉnh, “Thập Thất đệ, vị này không phải là năm đó trong bí cảnh chứ?”

Lăng Trầm gật đầu, đắc ý nói: “Năm đó A Khôn ở nước ngoài, đánh bậy đánh bạ tiến vào bí cảnh. Nhiều năm như vậy, ta ở Trung Châu làm thế nào cũng tìm không thấy người, thì ra là do A Khôn ở nước ngoài.”

Lăng Trầm ngốc lảng nhìn Lăng Xuyên, nếu như Khúc Khôn là người Lăng Xuyên gặp trong bí cảnh, vậy Khúc Tâm Dương ở không phải là huyết mạch của Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn sao? Đúng là vậy rồi! Nếu không liên vô pháp giải thích vì sao trên người Bạch Diên Tinh lại có huyết mạch Lăng gia.

Lăng Trầm nhìn Diệp Thạch, lại nhìn không được mở to mắt, mặt hắc ở sau lưng không biết chê cười Bạch gia bao nhiêu lần rằng một tộc nhân thiên tài như vậy bị lưu lạc ở bên ngoài cũng không biết. Hiện giờ mới biết đám người Lăng gia cùng Bạch gia bọn họ đều là ngu ngốc hết!

“Tìm được thì tốt, tìm được thì tốt.” Lăng Trầm cười nói. Như vậy thật sự không phải là mộng xuân. Hắc còn tưởng rằng Thập Thất đệ thông minh nhất thế lại hồ đồ nhất thời, mộng cùng hiện thực cũng không rõ.

“Nhạc phụ, ta không yên lòng Tâm Dương, ta đi về trước.” Bạch Thần Tinh đi đến bên cạnh Lăng Xuyên nói.

Sắc mặt Lăng Xuyên hơi đổi, nói: “Ta cùng người trở về.”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Cũng được.”

... ..

Sau khi Đan Điện bí cảnh truyền tống người ra, nhất thời thay đổi bất ngờ.

Tháp chủ Đan Tháp phát biểu, nói Bạch gia ý thế hiếp người, giết năm vị luyện dược sư của Đan Tháp, còn tâm thần mất trí muốn động thủ với hắc cùng thái thượng trưởng lão Mạc Ly Huyền.

Bạch gia lại thanh minh, nói tháp chủ Đan Thập ác nhân cáo trạng trước, người Đan Thập rõ ràng là do tháp chủ Đan Thập hại chết, nguyên nhân chính là bởi vì những người này biết được tháp chủ Đan Thập cùng ba người được mang vào khác có quan hệ không thể cho ai biết, tháp chủ Đan Thập không thể không giết người diệt khẩu.

Cùng lúc đó, quan hệ của Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên cho hấp thụ ánh sáng, hai tộc chính thức thành lập liên minh, cộng đồng tiến thoái.

Vô luận là Bạch gia hay là Lăng gia thì đều có thực lực không thể khinh thường, hai tộc thành lập liên minh, nhất thời cũng không ai dám chọc.

Bạch gia cùng Đan Thập tuyên bố tin tức hoàn toàn trái ngược, khiến đông đảo thế lực một mảnh ồ lên.

...

Bạch gia.

Mộ Thần trầm mặt, bất đắc dĩ nói:“Rốt cuộc cũng đi đến một bước này.”

“Cừu Tranh Vành thật không biết xấu hổ.” Diệp Thạch không vui nói.

Mộ Thần bất đắc dĩ, nếu muốn mặt mũi thì cũng sẽ không là Mệnh Tộc.

Trang Yêu Nguyệt đích thật là một người biết kìm nén cảm xúc, đến cuối cùng, vô luận bọn họ làm thế nào, Trang Yêu Nguyệt ngay cả cái mặt cũng không chịu lộ.

Hắn liên tục dùng linh hồn lực tìm tòi ba lần từ đầu tới đuôi bí cảnh, nhưng vẫn không phát hiện ra thân ảnh đám người Trang Yêu Nguyệt.

Cừu Tranh Vành cùng Mạc Ly Huyền ở trong Đan Tháp có căn cơ thâm hậu, hai người là luyện được sư đỉnh cấp trong cảm nhận của thiên hạ, địa vị cao thượng, không phải bọn họ nói ba xạo là có thể dao động.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói: “Ta nghe trưởng bối trong gia tộc nói, trong khoảng thời gian này vẫn luôn có người đến đào luyện được sư.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Trong dự kiến.”

“Lăng gia cũng bị người đào.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần cười: “Liệt hỏa luyện thật kim, cứ để cho bọn họ đào đi, mấy tên ăn cây táo rào cây sung kia, lừa dối cũng vô dụng. Chỉ cần qua khoảng thời gian này, những luyện được sư không rời đi, ta liền trọng điểm bồi dưỡng một đoạn thời gian.”

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng tốt.”

Với những luyện được sư rời đi của Bạch gia cùng Lăng gia, Mộ Thần căn bản là không để vào mắt.

Bạch gia cùng Lăng gia đều là gia tộc tài đại khí thô, đãi ngộ dành cho luyện được sư đều không tồi, Mộ Thần thật sự không tin những luyện được sư được voi đòi tiên đó khi đi tới địa phương khác có thể đạt được đãi ngộ tốt hơn, về sau đám người kia sẽ hối hận.

... ..

Trận pháp tháp.

“Không nghĩ tới Diệp Thạch chẳng những là con trai của Bạch Thần Tinh, lại còn là cháu ngoại của Lăng Xuyên.” Hà Hiền bất đắc dĩ nói.

“Đúng vậy.” Hà Tĩnh Nguyệt lẩm bẩm.

Chỉ là một cái thân phận con trai của Bạch Thần Tinh là đã đủ khiến người ta chấn kinh rồi, không nghĩ tới Diệp Thạch lại còn là cháu ngoại của Lăng Xuyên.

Một lúc trước rất nhiều người còn cảm thấy Diệp Thạch đến từ nước ngoài, thân phận đề tiện.

Thân phận như Diệp Thạch, Trung Châu có bao nhiêu người so được!

“Có một tầng quan hệ của Diệp Thạch, liên minh của Bạch gia và Lăng gia có thể nói là không thể phá vỡ.” Hà Hiền nói.

Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên không có ai dễ chọc, Bạch Thần Tinh hiện giờ thành con rể của Lăng Xuyên, Diệp Thạch và Mộ Thần lại thành cháu ngoại của Lăng Xuyên, Lăng gia làm sao có thể không giúp Bạch gia.

Năm đó Diệp Thạch ở trận pháp tháp có mấy lần cực kỳ nguy hiểm, nếu như năm đó Diệp Thạch không cẩn thận chết, sau đó hai thân phận của Diệp Thạch lại bị hấp thụ ánh sáng, Hà Hiền thực rất khó tưởng tượng chuyện này sẽ biến thành dạng gì.

Hà Tĩnh Nguyệt nhíu mày nói: “Ông nội, Đan Tháp nói người của Bạch gia giết người Đan Tháp, nhưng Bạch gia lại nói là người Đan Tháp tự giết người Đan Tháp, ngài xem cái nào mới là thật?”

Hà Hiền cười khở nói: “Chuyện trong bí cảnh, ai có thể biết.”

Kỳ thật Hà Hiền càng có khuynh hướng rằng mấy người Cừu Tranh Vành giết người Đan Tháp, bởi nếu Mộ Thần thật sự động thủ, như vậy người thứ nhất hẳn muốn giết chỉ sợ chính là Cừu Tranh Vành, mà không phải đám người gia tộc luyện đan cùng hẳn không cừu không oán.

“Ông nội, người Đan Cốc và Đan Đỉnh Các nói như thế nào?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

“Hai phe đều đang đánh Thái Cực, đều nói không phát hiện, nhưng bên Đan Cốc có nhắc tới, nói tháp chủ Đan Tháp có mang tới ba hắc bào nhân, mà ba người kia lai lịch cổ quái, và lại tất cả đều là võ thánh.” Hà Hiền nói.

Hà Tĩnh Nguyệt bụm miệng, kinh ngạc nói: “Võ thánh? Sao có thể? Lại còn là ba võ thánh?”

Hà Hiền nói: “Đúng vậy! Là võ thánh. Xem ra những cao thủ lánh đời đó đều sắp hết rồi.” Hà Hiền cười khổ. Dĩ vãng võ tôn chính là lực lượng cao nhất ở Trung Châu, hiện giờ với tình hình này, võ thánh sôi nổi hiện thế, võ tôn sắp rời khỏi sân khấu rồi.

“Đúng rồi ông nội, ta nghe nói Khúc Tâm Dương đã tỉnh lại?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền gật đầu: “Đúng là đã tỉnh lại.”

“Nói như vậy, Phán Linh Đan đã luyện chế ra, mà Mộ Thần đã là luyện được sư bát cấp hậu kỳ?” Hà Tĩnh Nguyệt hỏi.

Hà Hiền gật đầu: “Phải.”

Hà Tĩnh Nguyệt lẩm bẩm: “Mộ Thần thật lợi hại.”

Hà Hiền nói: “Đúng thế.” Vẫn còn trẻ mà luyện đan thuật đã có thể cùng ngồi cùng ăn với thái thượng trưởng lão Đan Tháp rồi.

“Ta nghe nói Khúc Tâm Dương chỉ là một võ giả, ngay cả võ sư cũng không phải.” Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Hiền gật đầu nói: “Đúng vậy, nghe nói thiên phú tu luyện của Khúc Tâm Dương rất kém.”

Cho dù Khúc Tâm Dương được cứu tỉnh, nhưng nếu cả đời chỉ là một võ giả, cũng sống không được bao lâu.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

341. Chương 341

Đan Đình Các.

“Lại có người tới cửa hỏi chuyện trong Đan Điện sao?” Cảnh Lập Phong nhú mày, có chút không vui hỏi.

“Đúng vậy, đám người kia có hỏi lại mấy lần cũng không hữu dụng, chúng ta đối với sự tình bên trong quả thật hoàn toàn không biết gì cả!” Cảnh Minh nhăn chặt mày lại, trong mắt hiện lên vài phần không kiên nhẫn.

Lúc bọn họ bị thả ra, người các đại luyện khí thế gia thuộc Đan Tháp đều chết sạch, tháp chủ Cừu Tranh Vành, thái thượng trưởng lão Mạc Ly Huyền của Đan Tháp cũng không biết tung tích.

Cảnh Lập Phong cười khổ: “Đáng tiếc đám người kia lại không nghĩ như vậy.”

Cảnh Minh cúi đầu, trong mắt xẹt qua vài phần oán giận, lúc bọn họ bị Mộ Thần thả ra, nhìn thấy chính là trung tâm điện phủ đã bị đào ba thước, còn có đại môn năm tòa cung điện bị đốt thất linh bát lạc.

Đại môn năm tòa cung điện đều đã bị đốt không sai biệt lắm, đoàn người Mộ Thần rõ ràng có thể sớm thả bọn họ ra, nhưng mà, những người này không có.

Mộ Thần rõ ràng là sợ bị người đoạt cơ duyên, cố ý kéo dài tới cuối cùng mới thả bọn họ ra. Tuy rằng hẳn hiểu đối phương thả bọn họ ra đã là tận tình tận nghĩa, nhưng mắt thấy đám người Mộ Thần thắng lợi trở về, đám người bên mình lại thu hoạch ít ỏi, Cảnh Minh vẫn là có chút khó chịu.

Đan Đình Các luôn thấp hơn Đan Tháp nhiều năm, hiện giờ kết quả này, khiến Cảnh Minh có chút thất vọng.

Kỳ thật bên trong trung tâm điện phủ còn đan thư cứu cấp, chỉ là trận pháp bảo hộ bên ngoài đan thư kia không phá được, muốn đọc lấy đan thư cần phải có linh hồn lực cứu cấp, linh hồn lực của bọn họ không đủ, bởi vậy chỉ có thể đưa mắt trông mong nhìn bảo thư, lại bất lực đọc.

Cuối cùng, Mộ Thần đốt đại môn thứ nhất, làm cho bọn họ đi ra ngoài, người Đan Cốc nắm chặt thời gian cuối cùng, lĩnh ngộ một chút hồn kỹ trên các bia đá bên ngoài.

Đan Đình Các bọn họ có pháp khí ghi lại hồn kỹ, bia đá đối với bọn họ mà nói, căn bản vô dụng.

“Ông nội, chúng ta nói như vậy, Bạch gia có thể ghi hận chúng ta không?” Cảnh Minh nhíu mày hỏi.

Chỉ là một Bạch gia còn chưa tính, nhưng Bạch gia cùng Lăng gia đã dám hỏi, hai gia tộc này liên hợp càng thêm đáng sợ.

Cảnh Lập Phong cười khổ: “Ta cũng không có cách nào. Chúng ta cũng coi như lẩn ngay nói thật, dù Bạch gia có oán khí, hẳn là cũng sẽ không làm gì.”

Không đắc tội Bạch gia thì sẽ đắc tội Đan Tháp, thế lực sau lưng tháp chủ Đan Tháp cũng là lớn khó có thể tưởng tượng.

Thế cục trước mặt, đặc tội bất luận bên nào cũng có khả năng khiến Đan Đình Các ngập đầu tai ương, chỉ có thể tận lực không đặc tội cả hai bên.

Đan Cốc.

“Người ngược lại biết tránh quấy rầy.” Đan Diếu đi vào biệt viện Đan Thần nói.

Đan Thần đọc sách, rót chén rượu cho Đan Diếu, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Đan Diếu nhẹ hít một hơi, nói: “Một đoàn luyện được sư lại đây hỏi ta, năm luyện được sư của Đan Thập kia đến tột cùng là ai giết, sau đó liền nói bóng nói gió hỏi ta, tại trong bí cảnh chiếm được chỗ tốt gì, rồi đám Mộ Thần ở trong bí cảnh chiếm được chỗ tốt gì. Phiền muốn chết.”

Đan Thần cười cười, người đều đã chết, người chân chính quan tâm nguyên nhân năm người chết kỳ thật là số ít.

Cừu Tranh Vành tuyên bố thông cáo như vậy, Bạch gia Lăng gia chạy tới mặt đối lập Đan Thập, chỉ sợ mọi người càng chú ý chính là xu thế kế tiếp của hai cỗ thế lực.

“Mộ Thần hẳn chính là người thắng lớn nhất trong bí cảnh lần này, luyện đan thuật của hắn đã đến bát cấp hậu kỳ.” Đan Thần có chút hâm mộ nói.

Đan Diếu cười khở: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!”

Đan Thần nhìn biểu tình buồn bã trên mặt Đan Diếu, cũng tràn đầy đồng cảm. Hai người đều là luyện được sư nhân tài kiệt xuất trong Đan Cốc, nhưng khi so sánh với Mộ Thần, lại bị người ta so thành cặn bã.

“Mộ Thần nói bên Đan Tháp có mang vào bả võ thánh, người tì không?” Đan Diếu hỏi.

Đan Thần gật đầu nói: “Ta cảm thấy rất có thể. Lúc trước khi tiến vào bí cảnh, liền đã có một võ thánh làm khó dễ với đám Mộ Thần. Khi võ thánh kia chết đi, lúc ấy ta lặng lẽ quan sát một chút, hai người lai lịch không rõ khác của Đan Tháp cũng không có bao nhiêu phản ứng.”

“Ta cũng nghĩ như người. Người cũng thấy đấy, Mộ Thần quả thật động sát khí đối với Mạc Ly Huyền cùng Cừ Tranh Vành, nếu không phải có võ thánh che chở, Mạc Ly Huyền cùng Cừ Tranh Vành làm thế nào có thể từ trong tay Bạch Thần Tinh cùng Lăng Xuyên tìm ra lối thoát!” Đan Diếu nói.

Đan Thần nhăn chặt mày, nói: “Nếu Cừ Tranh Vành thật sự dẫn theo ba võ thánh vào bí cảnh, vậy lai lịch của hắn khẳng định không phải là tán tu gì.”

Đan Diếu cười cười, đôi mắt ám trầm: “Ta cũng cảm thấy không quá có khả năng, ta cảm thấy Cừ Tranh Vành có khả năng có liên quan tới Mệnh Tộc.”

Bởi vì đám người Trang Căn mà rất nhiều thế lực đã triển khai điều tra về Mệnh Tộc, thế lực Mệnh Tộc cũng chầm chậm từ phía sau màn đi ra trước đài.

“Mệnh Tộc vẫn luôn mưu đồ năm Linh Tháp.” Đan Diếu nói đến đây liền ngừng.

Đan Thần nhẹ hít một hơi, nói: “Đan Tháp cùng Bạch gia, Lăng gia đều không dễ đắc tội, tạm thời cứ chờ xem sao.” Nếu Đan Tháp đã bị Mệnh Tộc cầm giữ, quả thực là... khó có thể tưởng tượng. Nhưng nếu như thật là như vậy, chuyện đó cũng không phải Đan Cốc bọn họ quản nổi.

“Mà Mộ Thần cũng thật là lòng dạ hiểm độc, vậy mà lại luyện hết đại môn trong bí cảnh.” Đan Diểu chua chua nói.

Đan Thần vô cùng hâm mộ nói: “Nguyên liệu của đại môn kia xác thực bất phàm. Lăng Xuyên tiền bối còn luyện chế ra được Cửu Thừa Đỉnh trong bí cảnh, hình như nguyên liệu chính là dùng nguyên liệu luyện ra từ đại môn.”

Đan Diểu cười khố: “Vẫn luôn nghe nói Lăng Xuyên tiền bối là luyện khí sư bát cấp hậu kỳ, không nghĩ tới thật ra là cửu cấp, quả nhiên đáng sợ!”

Đan Thần gật đầu: “Ừ, mà người phát hiện không, Mộ Thần dùng luyện pháp phân giải không giống như của Lăng gia.”

Đan Diểu bất đắc dĩ nhìn Đan Thần một lúc lâu, nói: “Lời này không nên nói bậy.”

... ..

Bạch gia.

“Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?” Mộ Thần thấy Diệp Thạch tức giận, liền hỏi.

“Đan Đình Các cùng Đan Cốc đều chọn không đếm xỉa đến, đúng là uổng công bọn họ.” Diệp Thạch hết sức bất mãn nói.

Mộ Thần cười cười, nói: “Trông cậy vào người khác chung quy không quá đáng tin.” Chỉ có chính mình cường đại, mới có thể khiến người khác tự động quy phục.

“Ta nghe nói luyện được sư trong gia tộc đã rồi, đã hết?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy, một đám ngu ngốc đó tên nào cũng ngạo mạn, ghét bỏ gia tộc đãi ngộ không tốt, còn nói chúng ta giết hại

luyện được sư, thật đúng là không biết nên nói gì, cũng không nhìn thử xem chính mình có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ biết nói là giỏi.”

Mộ Thần cho dù đã thành luyện được sư bát cấp, vẫn là thực khiêm tốn, Diệp Thạch thầm nghĩ.

“Kỳ thật luyện được sư của Bạch gia trước đó đã rời đi gần hết rồi, chính là gần đây của Lăng gia cũng rời không ít.” Diệp Thạch dừng một chút, có chút ỉ ả nói.

Mộ Thần khoanh tay, thông dong cười: “Đi rồi cũng tốt, đi càng nhiều càng tốt.”

Diệp Thạch mở to mắt, oán trách trừng mắt nhìn Mộ Thần, “Mộ Thần, người đang nói gì vậy!”

Mộ Thần cười giải thích với Diệp Thạch: “Ta tính từ trong những luyện được sư của Bạch gia và Lăng chọn lựa và người trọng điểm bồi dưỡng. Ban đầu luyện được sư của Bạch gia cùng Lăng gia có quá nhiều, tinh lực của ta lại có hạn, sợ dài ngoặc khác biệt sẽ làm người khác bất mãn, hiện tại đã đi gần hết, chẳng phải là vừa lúc sao?”

Diệp Thạch nhẹ hít một hơi, nói: “Thế nhưng mà, có rất nhiều luyện được sư lợi hại đã đi rồi.”

Mộ Thần cười nhạo một tiếng, vô cùng châm chọc nói: “Bạch gia cùng Lăng gia có luyện được sư nào lợi hại sao? Sao ta lại không biết?”

Diệp Thạch: “...” Bởi vì so với Mộ Thần, trình độ của đám luyện được sư kia đều quá kém.

“Đều là đám giá áo túi cơm, may mà phẩm hạnh của mấy người lưu lại còn coi như được.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch: “...”

“Ha ha ha, Mộ Thần nói đúng, đều làm mấy tâng giá áo túi cơm, đi hết cũng không sao cả.” Lăng Trầm vỗ tay sau lưng, cười đúng ở trên hành lang nói. Có một người như Mộ Thần là đủ so với hơn một trăm luyện được sư thất cấp rồi.

“Thất gia.” Diệp Thạch gọi một tiếng.

Nhìn Lăng Trầm đi vào, Diệp Thạch hỏi: “Thất gia, ta nghe nói Đan Tháp đang làm rất dữ?”

Lăng Trầm không hề để bụng cười: “Không có việc gì, cũng không phải chỉ có Đan Tháp là có luyện được sư, huống chi nguyên thạch có thể sử dụng ma, có nguyên thạch rồi còn sợ mua không được đan được sao?”

Lăng gia nuôi những luyện được sư đó chính là chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào mà thôi, kỳ thật đan được mà Lăng gia sử dụng, đại bộ phận vẫn là mua từ bên ngoài, Bạch gia cũng như thế.

Với lại Lăng Xuyên còn đưa trên trăm viên đan được bát cấp về gia tộc, giá trị của những luyện được sư Lăng gia kia còn không so bằng một phần mười đám đan được này ấy!

...

Lăng Trầm biệt viện.

“Bát thúc, ngài đã tới.” Lăng Trầm tươi cười chào hỏi người trước mắt.

Khi Lăng Xuyên rời bí cảnh thì Lăng Mạch bị triệu về gia tộc luyện chế pháp khí, nên không có thời gian đón Lăng Xuyên vừa từ bí cảnh về.

Quan hệ của Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn được truyền về trong tộc, khiến cho sóng to gió lớn.

Nghe nói Lăng Mạch luyện chế xong pháp khí xuất quan, lúc biết được tin tức liền kích động nhảy nhót, còn mắng cái vị tộc lão lâm thời triệu ông về tộc mấy vạn lần.

Lăng Mạch gật đầu, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi: “Người đã gặp qua Bạch Diên Tinh kia, người xác định là người Lăng gia?”

Lăng Trầm gật đầu: “Vâng, ta xác định. Huyết mạch Lăng gia trên người Bạch Diên Tinh cũng rất nồng đậm.”

Lăng Mạch vui vẻ gật đầu: “Tốt, rất tốt.”

“Thập Thất đệ hân là đã sớm biết. Bát thúc, giờ ngài không cần sà chuyện Thập Thất đệ nữa rồi, Thập Thất đệ đều đã có tăng tôn, Bạch Thần Tinh chả coi là gì cả! Hân chỉ là văn bối của Thập Thất đệ, thấy Thập Thất đệ còn phải tất cung tất kính tiếng kêu một tiếng nhạc phụ đâu.” Lăng Trầm vui sướng nói.

Lăng Trầm âm thầm nghĩ, Lăng Xuyên nhất định đã sớm biết Khúc Khôn cùng hân có quan hệ, khó trách cho dù Khúc Khôn mắng hân như vậy, Thập Thất đệ vẫn là vẻ mặt người mắng chửi đi, ta chính là thiếu mạng.

Thập Thất đệ cũng thật quá đáng, chuyện lớn như vậy cũng không chia sẻ với mình.

“...Nếu như người vẫn không bỏ xuống được, có thể trước tiên nạp thiếp, Thập Bát đệ đều đã có hơn mười đứa con trai, vậy mà người vẫn cô đơn một mình, chẳng lẽ người không hâm mộ...” Nghĩ đến trước đó mình khuyên Lăng Xuyên nạp thiếp, Lăng Trầm bỗng cảm thấy mình đúng là

ngu ngốc, người ta chính là đã tìm được lão bà, vậy mà mình lại khuyên hẳn đi nạp thiếp.

Thập Thất đệ lúc ấy trả lời hẳn như vậy, “Thập Bát đệ có nhi tử thì sao, nói không chừng ta đểu sẽ có tăng tôn rồi ấy.”

Lúc ấy Lăng Xuyên nói lời này, Lăng Trầm còn tưởng rằng Lăng Xuyên đang nằm mơ giữa ban ngày, kết quả... Người ta bây giờ thực sự có tăng tôn! Lại còn là hai cái! Cái gọi là sóng sau đè sóng trước, đại khái chính là như vậy.

Thập Thất đệ quả là vô liêm sỉ, chuyện tốt như vậy chỉ biết tự mình vụng trộm vui vẻ, một người vui không bằng nhiều người vui nha!

“Quan hệ của Khúc Khôn cùng Thập Thất đệ của người thế nào? Khúc Khôn có thích Thập Thất đệ của người không?” Lăng Mạch hỏi.

Lăng Trầm cười, uyển chuyển nói: “Thập Thất đệ như vậy, người bình thường đều sẽ thích!” Chỉ tiếc, Khúc Khôn không phải là người bình thường!

“Vậy thì tốt. Không phải là ta nói ngoa, Thập Thất đệ của người từ nhỏ đến lớn đều được mọi người hoan nghênh, mỹ nữ hay song nhivừa nhìn thấy đều luyến tiếc dời mắt.” Lăng Mạch vừa lòng gật đầu nói.

Lăng Trầm: “...” Đáng tiếc, Khúc Khôn không giống những người đó!

Khúc Khôn hận không thể làm thịt Thập Thất đệ ấy chứ, Thập Thất đệ thì lại cả ngày một bộ tình si đáng chém ngàn đao.

Nghĩ đến lúc trước mình nói bậy Khúc Khôn trước mặt Lăng Xuyên, Lăng Trầm đã cảm thấy mình đúng là một chày gỗ, Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đánh, hẳn chen vào làm cái gì?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

342. Chương 342

“Lại nói tiếp, lúc trước Diên Tinh đến người còn bàn lâu như vậy, người cũng không phát hiện cái gì không ổn?” Lăng Mạch sắc mặt không tốt hỏi Lăng Trầm.

Lăng Trầm: “...” Đây là muốn thu xong tính sổ? Hẳn vô tội a!

Không ổn? Hẳn có thể phát hiện gì không ổn được đây! Bạch Diên Tinh là từ nước ngoài tới, tinh thông lại là trận pháp, nếu như Diên Tinh tinh thông luyện khí, hẳn có lẽ còn sẽ miên man suy nghĩ một chút.

Thế nhưng, Bạch Diên Tinh tinh thông chính là trận pháp, là trận pháp đó! Căn bản là xa đến bắn tên lửa cũng không tới!

Tuy rằng lúc Bạch Diên Tinh trở lại Bạch gia, trong lòng hẳn còn từng âm thầm nghĩ, Bạch gia tự dừng nhặt được một thiên tài, vận khí thật tốt, nếu Bạch Diên Tinh là người Lăng gia thì tốt rồi. Nhưng dù hẳn có nằm mơ cũng không nghĩ tới Bạch Diên Tinh sẽ thật sự nhắc lên quan hệ với Lăng gia a!

“Nếu như người trước khi Bạch Thần Tinh nhận ra Diên Tinh là con của hẳn mà phát hiện ra Bạch Diên Tinh là người Lăng gia thì tốt rồi.” Lăng Mạch có chút tiếc nuối nói.

Lăng Trầm: “...” Loại chuyện không thể tưởng tượng này mà hẳn có thể nghĩ đến, vậy hẳn có thể đổi nghề đi xem bói luôn rồi.

“Người là võ tôn đó! Phát động một chút cảm ứng huyết mạch với Diên Tinh là có thể phát hiện không ổn rồi, sao người không thể có tâm một chút chứ?” Lăng Mạch nói.

Lăng Trầm: “...” Điều này có thể trách hắn sao? Tuy rằng tu vi đến võ tôn có thể phát động cảm ứng huyết mạch, nhưng cảm ứng huyết mạch cũng rất hao tâm tổn sức.

Vô duyên vô cớ lại phát động cảm ứng huyết mạch với một trận pháp sư từ nước ngoài, hắn có bệnh mới làm!

Tuy rằng trong lòng vô cùng không cho là đúng, nhưng người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lăng Trầm bồi khuôn mặt tươi cười nói: “Cũng may thượng thiên có mắt, bây giờ một nhà đã đoàn viên. Bát thúc à, hiện tại không phải cũng không kém sao?”

Lăng Mạch nhất thời giận dữ, “Không kém? Sao lại không kém? Nếu người sớm một chút nhận ray cái danh, thì giờ y không phải họ Bạch, mà là họ Lăng. Hiện tại Diên Tinh chạy đến trong ổ sói Bạch gia kia, sợ là không dễ ra được.”

Lăng Trầm cúi đầu thầm nghĩ, Bạch gia sao lại thành ổ sói rồi, nào có khoa trương như vậy.

“Ta nghe nói Diên Tinh sinh ra hai hài tử, tên Mộ Tử Hàm và Mộ Tử Dục?” Lăng Mạch hỏi.

Lăng Trầm gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Cũng tốt, họ Mộ vậy, Bạch gia cùng Lăng gia a cũng đừng hòng chiếm tiện nghi.” Lăng Mạch vuốt cằm nói.

“Bát thúc, hai bảo bối kia rất đáng yêu, thiên phú tu luyện cũng rất tốt, trời sinh đã có thần lực.” Lăng Trầm mỉm cười nói.

Lăng Mạch gật đầu: “Chờ lớn một chút là có thể mang về Lăng gia nhìn xem có thiên phú luyện khí hay không, nghe nói thiên phú luyện khí Mộ Thần rất không tồi. Đúng rồi, người có gặp được Khúc Tâm Dương chưa?”

“Có gặp được, thân thể không tốt lắm, còn là một võ giả.” Lăng Trầm nhíu mày nói. Bạch Thần Tinh là một võ thánh, sống mấy ngàn tuổi không thành vấn đề, nếu Khúc Tâm Dương vẫn luôn là võ giả, chỉ sợ cũng sống không được bao lâu.

Lăng Mạch trầm mặc một lúc lâu, nhẹ hít một hơi nói: “Khúc Tâm Dương như vậy, chỉ sợ Thập Thất đệ của người sẽ rất lo lắng.”

... ..

Bạch gia.

“Mẫu phụ!” Nhìn thấy Khúc Tâm Dương được Bạch Thần Tinh đỡ ra ngoài, trên mặt Diệp Thạch hiện lên vẻ nồng đậm quyến luyến.

“Mẫu phụ hôm nay khá hơn chút nào không?” Diệp Thạch tiến lên hỏi.

Khúc Tâm Dương ôn hòa cười: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Hai người tán gẫu đi, ta đi lấy chút điểm tâm.” Bạch Thần Tinh cười nói với Diệp Thạch cùng Khúc Tâm Dương.

Chẳng biết tại sao, Diệp Thạch từ trong nụ cười của Bạch Thần Tinh nhìn ra mấy phần cô đơn.

Đại Bảo, Tiểu Bảo nhắm mắt theo đuôi Diệp Thạch, tuy rằng hai đứa nhỏ này vẫn là tiểu bất điểm, nhưng đã có thể đi thực ổn, thậm chí còn có thể chạy.

Hai tiểu quỷ rất không an phận, lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm.

Lần trước Diệp Thạch vừa phân tâm, Đại Bảo Tiểu Bảo liền chạy mất dạng, Diệp Thạch gấp tới mức thiếu chút nữa khóc lên.

Tìm một vòng, Diệp Thạch phát hiện hai tiểu quỷ này thế nhưng lại chạy đến trù phòng trong Bạch gia, hai tiểu quỷ còn không chưa cao bằng cái ghế, y y nha nha ở trong trù phòng muốn uống rượu.

Về thân phận của Đại Bảo và Tiểu Bảo, Bạch gia không ai không biết, hai tiểu tổ tông đột nhiên xuất hiện, người trong phòng bếp như lâm đại địch, đương nhiên cũng không có ai dám không biết sống chết cho hai đứa nhỏ uống rượu.

Đại Bảo thấy người trong phòng bếp không chịu, nhất thời trợn mắt lên, cho người trong phòng bếp một chút “nhan sắc”.

Đại Bảo lập tức chạy về phía cái bàn, người trong phòng bếp không thể ngăn trở, cho rằng Đại Bảo không uống được rượu liền muốn đựng đầu tự sát, lúc này liền dọa khóc gọi thần linh ơi.

Kết quả Đại Bảo một đầu đựng qua, đập vỡ cái bàn chia năm xẻ bảy, sau khi đựng xong còn cười hihi với đám người trong phòng bếp, dọa mấy vị linh đầu bếp hồn phi phách tán.

Tiểu Bảo cắn ngón tay, thấy Đại Bảo đựng chơi rất vui, liền cũng hướng về phía một cái bàn khác đựng qua, lại bị Diệp Thạch đã đuổi tới ngăn cản được.

Sợ Đại Bảo Tiểu Bảo nơi nơi chạy loạn, Lăng Xuyên liền luyện chế một cái Tử Mẫu Hoàn, Đại Bảo và Tiểu Bảo mang theo Tử Mẫu Hoàn, liền không thể rời khỏi người mang theo Mẫu Hoàn ngoài bảy mét.

...

Diệp Thạch nhìn Khúc Tâm Dương, than thở nói: “Mẫu phụ, ngài đối với phụ thân thật lãnh đạm, ngài vẫn không bỏ xuống được sao?”

Khúc Tâm Dương cười khổ nói: “Không có, chuyện năm đó đều là định mệnh. Ta biết hắc cũng không chịu nổi, thân phận hắc như vậy mà vẫn chịu đợi ta nhiều năm, hắc cũng không dễ dàng, chỉ là...”

Khúc Tâm Dương buồn mắt, tư chất tu luyện của y không tốt, có thể cả đời đều chỉ là võ giả. Với lại còn từng năm nhiều năm như hoạt tử nhân, thân thể càng kém. Khúc Tâm Dương cũng không biết mình còn có thể sống mấy năm, Bạch Thần Tinh là võ thánh, hắc còn có ngàn năm vạn năm, y thật sự không muốn tạo nhiều ràng buộc cho hắc.

Diệp Thạch nhìn Khúc Tâm Dương, đưa qua một chai đan dược, nói: “Mẫu phụ, đây là Định Nhân Đan, hiện tại ngài nhìn non trẻ hơn phụ thân rất nhiều, sau khi ăn xong đan dược, về sau phụ thân thành lão nhân, ngài vẫn còn trẻ trung.”

Khúc Tâm Dương cười cười, không có từ chối ý tốt của Diệp Thạch.

“Mộ Thần đâu?” Khúc Tâm Dương hỏi.

“Bị ông ngoại gọi đi rồi.” Diệp Thạch nói.

Tay Khúc Tâm Dương không tự chủ được siết chặt lại, hỏi: “Là Khúc ông ngoại của người, hay là Lăng ông ngoại?”

“Là Lăng ông ngoại.” Diệp Thạch nói.

Trong mắt Khúc Tâm Dương xẹt qua vài phần mê mang, “Là Lăng ông ngoại của người à...”

“Mẫu phụ làm sao vậy?” Diệp Thạch hỏi.

Khúc Tâm Dương lắc lắc đầu: “Không có việc gì.” Ánh mắt Lăng Xuyên nhìn y rất kỳ quái, khiến Khúc Tâm Dương nhìn không được mà nghĩ nhiều. “Lăng ông ngoại của người có phải không quá thích takhông?”

Diệp Thạch trừng lớn mắt, nói: “Mẫu phụ, sa ông có thể nghĩ như vậy? Ông ngoại sao lại không thích ngài. Ông ngoại hiện tại chỉ có một con trai là ngài thôi!”

Khúc Tâm Dương cười khở: “Hoặc có lẽ là ta nghĩ nhiều.” Chỉ là từ sau khi Lăng Xuyên gặp qua y một lần thì hình như vẫn luôn trốn tránh y, khiến Khúc Tâm Dương nhìn không được mà miên man suy nghĩ.

“Đúng rồi, Đại Bảo và Tiểu Bảo đều là võ sư?” Khúc Tâm Dương hỏi.

Diệp Thạch gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Khúc Tâm Dương cười: “Thật tốt, mạnh hơn ta nhiều.”

Diệp Thạch nhìn Khúc Tâm Dương, nói: “Mẫu phụ, Mộ Thần là luyện được sư bát cấp hậu kỳ, cho dù tư chất của ngài không tốt, thì cũng sẽ có biện pháp. Không chừng còn có thể khiến ngài thành võ tôn luôn ấy.”

Khúc Tâm Dương bất đắc dĩ mà lắc đầu, cười khẽ một chút, trở thành võ tôn nào có dễ dàng như vậy! Những người Bạch gia tư chất xuất chúng kia trở thành võ hoàng đã không tồi rồi, y lại còn đã qua thời gian tu luyện tốt nhất, có thể trở thành võ linh là đã không tồi.

... ..

“Các người tới rồi.” Lăng Xuyên nhìn Mộ Thần cùng Bạch Thần Tinh, có chút thất hồn lạc phách nói.

Mộ Thần nhìn Lăng Xuyên, có chút hồ nghi hỏi: “Ông ngoại, ngài có tâm sự sao?”

Lăng Xuyên tại trong mắt Mộ Thần luôn là bộ dáng định liệu trước, thần thái phi dương. Nhưng Lăng Xuyên giờ phút này buồn bã thất vọng, khiến Mộ Thần cảm thấy có chút xa lạ.

Lăng Xuyên liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, hỏi: “Người đã nhìn ra?”

Mộ Thần gật đầu: “Vâng.” Từ sau khi Lăng Xuyên gặp Khúc Tâm Dương, thần sắc liền khác đi.

“Nhạc phụ, ngài đang lo lắng về Tâm Dương?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Lăng Xuyên lại nhìn về phía Mộ Thần, hỏi: “Người từng xem xét về nhạc phụ người, người cảm thấy thế nào?”

Mộ Thần cắn răng nói: “Người thường tu vi còn có thể dùng linh dược, dựa vào tẩy tinh phạt tủy mà đẩy lên. Nhưng thân thể nhạc quá mức yếu, nếu dùng saidan dược thì chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề. Hơn nữa, ta cảm thấy bên trong huyết mạch của nhạc phụ giống như có chút thức cổ quái nào đó, thứ này sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với tư chất của nhạc phụ.”

Bạch Thần Tinh cúi đầu, nghe được lời Mộ Thần nói, lập tức run rẩy.

Tâm Dương tuy rằng cứu về rồi, nhưng thân thể lại quá yếu, lại chỉ có tu vi võ giả, chỉ sợ...

Lăng Xuyên siết chặt tay, trên mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ: “Tâm Dương biến thành như vậy, đều là lỗi của ta!”

Mộ Thần cùng Bạch Thần Tinh không khỏi hai mặt nhìn nhau, trên mặt hai người đều hiện lên vài phần khó hiểu.

Lăng Xuyên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Năm đó ta ở trong bí cảnh trúng Tuyệt Mệnh Xà Độc, may mà có A Khôn. Sau này ta cho rằng độc đã giải, hết thấy đều kết thúc.”

“Nhưng mà, khi nhìn thấy Tâm Dương, ta mới biết được, độc kia...”
Lăng Xuyên siết chặt tay, ngẹn ngào nói.

Bạch Thần Tinh đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng nói:
“Độc kia chuyển vào trong cơ thể Tâm Dương?”

Lăng Xuyên nhắm mắt lại, trầm trọng gật đầu.

Mộ Thần cau mày, hẳn đã nói mà, Khúc Tâm Dương có huyết thống tốt như vậy, tư chất cũng không thể quá kém được, rõ ràng tư chất của Khúc Khôn cùng Lăng Xuyên đều cực kỳ nghịch thiên, tư chất Diệp Thạch cũng rất tốt, thì ra mấu chốt là ở trong này. Nếu tìm được mấu chốt, liền dễ đúng bệnh hốt thuốc rồi.

“Ta hiểu rồi, việc này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.” Mộ Thần nói.

Lăng Xuyên mãnh liệt nhìn Mộ Thần: “Người có thể giải quyết?”

“Ông ngoại, ta là người sắp trở thành luyện dược sư cấp đó nha! Đã biết được trúng độc nào rồi, nghiên cứu thêm một chút nữa thì nghĩ hẳn là sẽ có biện pháp.” Mộ Thần nói.

Lăng Xuyên sửng sốt một chút: “Đúng vậy! Ta sao lại không nghĩ tới nhỉ!”

Tuyệt Mệnh Xà Độc tuy rằng được xưng khó giải, nhưng này cũng là nhằm vào luyện dược sư phổ thông mà thôi, Mộ Thần đã là luyện dược sư bát cấp hậu kỳ, tất nhiên là không giống.

Mộ Thần cười cười, nói: “Là do ông ngoại quan tâm nhiều sẽ bị loạn. Ông ngoại, ngài nên đi gặp Khúc nhạc phụ nhiều, người không lộ diện như vậy, hẳn là Khúc nhạc phụ rất thất vọng.”

Khúc Tâm Dương từ nhỏ không có phụ thân, chỉ sợ ở đáy lòng cũng như Diệp Thạch, đối với tình thương của phụ thân tràn ngập khát cầu.

Lăng Xuyên cười khổ, vừa phát hiện Khúc Tâm Dương trúng độc, Lăng Xuyên liền có một cỗ cảm giác tội lỗi trầm trọng, cảm thấy thực xin lỗi Khúc Tâm Dương, thế cho nên... Quả là quan tâm nhiều sẽ bị loạn mà!

“Nếu như có thể có được Tuyệt Mệnh Xà Độc để nghiên cứu, ta tin tưởng có thể làm ít công nhiều.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh vội nói: “Hình như độc này trong tộc có người giữ, ta lập tức đi tìm.”

Mộ Thần gật đầu: “Tốt.”

“Nếu độc giải được, vậy tư chất của Tâm Dương sẽ như thế nào?” Bạch Thần Tinh thăm dò hỏi.

Mộ Thần châm chước nói: “Ta nghĩ khi độc giải xong, tư chất của anh sẽ có thể sẽ khôi phục đến trình độ bảy phần nguyên lai, tình trạng thân thể cũng có thể cải thiện không ít.”

Bạch Thần Tinh vui sướng nói, “Nếu là như thế thì tốt quá.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

343. Chương 343

Chuyện trong thân thể Khúc Tâm Dương lưu lại Tuyệt Mệnh Xà Độc cuối cùng vẫn truyền vào trong tai Khúc Khôn.

Khúc Khôn hết sức phẫn uất mà đi vòng vòng, tức giận nói: “Ta nói tên Lăng Xuyên kia gần đây yên tĩnh không ít, cũng trở nên...” thanh tâm quả dục, “Ta còn tưởng rằng hắn đổi tính, thì ra là có tật giết mình, cái tên này đáng đem đi chém ngàn đao.”

Khúc Tâm Dương bất đắc dĩ mà nhìn Khúc Khôn: “Kỳ thật phụ thân cũng không cố ý.”

“Không cố ý, đây là một câu không cố ý là có thể bỏ qua sao? Đại Bảo, Tiểu Bảo, về sau nhìn thấy tên khốn kiếp Lăng Xuyên kia, các người liền đi lên cắn hắn, cắn chết hắn.” Khúc Khôn tức giận nói.

Diệp Thạch nhíu mày có chút không đồng ý: “Ông ngoại, thịt Lăng ông ngoại rất cứng, Đại Bảo, Tiểu Bảo gặm không được.” Nói không chừng còn sẽ gãy răng.

Khúc Khôn chấp tay sau lưng, ý vị sâu sa mà nói: “Đây chính là thịt võ thánh, tất nhiên là không dễ cắn, nhưng nếu thật sự cắn được một miếng, đây tuyệt đối là nguyên khí nồng đậm, so đại bổ đan còn bổ hơn.”

Diệp Thạch gật đầu đồng ý: “Khá là đúng.” Máu võ thánh! Thịt! Xương cốt! Tất cả đều là thứ tốt hết.

Khúc Tâm Dương: “...”

Đại Bảo, Tiểu Bảo ngửa đầu, ánh mắt lóe sáng, có chút mờ mịt mà nghe hai người nói chuyện.

Khúc Tâm Dương bất đắc dĩ thở dài: “Mẫu phụ, ngài không cần như vậy.”

Khúc Khôn không cao hứng liếc mắt trừng Khúc Tâm Dương: “Người trước kia gọi talà phụ thân.” Mẫu phụ là cái quỷ gì?

Khúc Tâm Dương vô tội nhìn Khúc Khôn: “Khi đốngài nói cho ta biết, ngài làphụ thânta, mẫu thân chạy theo người khác,nhưng rõ ràngkhông phải như thế...” Phụ thân Lăng Xuyên nhiều năm như vậy vẫn luôn cô độc tìm mẫu phụ cơ mà.

Kỳ thật lúc trước Khúc Tâm Dương đã cảm thấy có chút kỳ quái, Khúc Khôn ở nước ngoài cũng được coi là cao thủ số một, mẫu thân của mình sao lại không mọc mắt mà chạy theo người khác?

Khúc Khôn nhìn sắc mặt cổ quái của Khúc Tâm Dương, cảnh giác hỏi: “Têncầm thúkia nói với người cái gì? Hẳn miệng đầy lờinói dối, không thể tin.”

Khúc Tâm Dương xấu hổ cười, nhỏ giọng nói: “Phụ thân nói ngài bội tình bạc nghĩa...” Vừa xuống giường liền không nhận người. Khúc Tâm Dương nhìn sắc mặt Khúc Khôn khá là khó coi, nửa câu sau liền không nói ra khỏi miệng.

“Hãnsaokhôngđịchết đi.” Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Khúc Tâm Dương: “...” Chuyện năm đó, sự thật là phụ thân Lăng Xuyên dục hỏa đốt người liền đè mẫu phụ Khúc Khôn, sau khi mẫu phụ ngủ với phụ thân, một câu cũng chưa nói liền chuồn mất.

Cái câu ‘bội tình bạc nghĩa’ này dùng có chút quá, nhưng quả thật là mẫu phụ bỏ chạy, thế nên cũng coi như liên quan một chút.

“Người cách phụ thân người xa một chút, hẳn chính là tâm cần thú, bại hoại.” Khúc Khôn tức giận nhìn Khúc Tâm Dương mà nói.

Khúc Tâm Dương trầm mặc một hồi, nói: “Kỳ thật phụ thân rất tốt.”

Khúc Khôn: “...” Sao hẳn lại sinh ra một đứa con không có mắt như vậy.

“Hẳn có chỗ nào tốt? Ra vẻ đạo mạo, trong ngoài không đồng nhất, ti bỉ vô sỉ, ý thế hiếp người...” Khúc Khôn càng nói càng kích động.

Khúc Tâm Dương xấu hổ cười: “Phụ thân nói, hẳn đối mặt với những người khác đều có thể lãnh tĩnh đối đãi, nhưng ngài là ngoại lệ, vừa gặp được ngài, hẳn liền khó có thể tự điều khiển.”

Khúc Khôn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền, khi mở mắt ra, trong mắt tràn đầy hung quang.” Ta đây là tạo bao nhiêu đại nghịet mới để cho hẳn ngoại lệ đối đãi như thế.”

Khúc Tâm Dương: “...”

... ..

Bạch Thần Tinh từ hành lang đi ra, nói với Khúc Khôn: “Nhạc phụ, Tâm Dương nên ngâm được dục rồi.”

Khúc Khôn gật đầu, nhìn Khúc Tâm Dương, “Đi thôi.”

Khúc Tâm Dương gật đầu, đứng lên.

Bạch Thần Tinh vươn tay bắt lấy tay Khúc Tâm Dương, Khúc Tâm Dương dịu ngoan nhẹ nhàng nắm lại. Diệp Thạch nhìn theo hai người, cảm

thấy bóng dáng hai người vô cùng hài hòa.

Khúc Khôn nhìn theo bóng dáng Khúc Tâm Dương cùng Bạch Thần Tinh, sắc mặt dịu đi một chút.

“Mộ Thần xứng được tề rất hữu dụng, mẫu phụ nói tốc độ hấp thu nguyên khí so với trước nhanh hơn rất nhiều lần.” Diệp Thạch bảo.

Mộ Thần nói thân thể mẫu phụ yếu, một phần nguyên nhân lớn là bởi vì trong cơ thể chứa độc tố trầm tích gây nên, một khi độc giải thì thân thể mẫu phụ cũng có thể theo đó mà tốt lên, dù sao tư chất của mẫu phụ vốn là vô cùng tốt.

Chỉ cần thân thể mẫu phụ chuyển biến tốt đẹp, Mộ Thần tuy không chắc có thể đưa luôn mẫu phụ lên võ tôn, nhưng lên võ tông thì vẫn dư dả.

“Cái tên hại người Lăng Xuyên kia chẳng những hại mẫu phụ người, còn hại cả người.” Khúc Khôn hết sức chán ghét nói.

Trên thực tế, chẳng những trong cơ thể Khúc Tâm Dương có độc tố trầm tích, cả trong cơ thể Diệp Thạch cũng tồn tại độc tố biến dị của Tuyệt Mệnh Xà Độc, nhưng may mà phân lượng độc tố trong cơ thể Diệp Thạch cực ít, ảnh hưởng cũng không lớn.

Diệp Thạch cúi đầu âm thầm nghĩ, tuy rằng thân thể mẫu phụ có vấn đề đúng là không thoát khỏi liên quan tới Lăng ông ngoại, nhưng Lăng ông ngoại cũng là người bị hại nha. Hơn nữa, không có Lăng ông ngoại, sẽ không có mẫu phụ.

Khúc Khôn nhìn Diệp Thạch: “Người đang suy nghĩ gì đấy?”

Diệp Thạch sợ run, nhe răng cười với Khúc Khôn: “Ta đang suy nghĩ, ông ngoại, ngài nói quả thực có đạo lý, Lăng ông ngoại chính là cặn bã, bại hoại.”

Đại Bảo, Tiểu Bảo bình tĩnh ngồi dưới đất, nghe Khúc Khôn cùng Diệp Thạch nói chuyện.

Khúc Khôn gật đầu đồng ý: “Mẫu phụ người có hờn ungốc một tí, bất quá cuối cùng cũng còn người là đầu óc thanh tỉnh.”

Cách đó không xa, Lăng Trầm liếc mắt nhìn Lăng Xuyên một cái, có chút đồng tình: “Thập Thất đệ, Khúc Khôn đối với người có oán niệm thực sâu nha!”

Sắc mặt Lăng Xuyên có chút tối tăm, “Là dota không tốt.”

Phát hiện thân thể Khúc Tâm Dương có vấn đề, lại có liên qua tới hãn, Lăng Xuyên liền có chút áp lực, đối với Khúc Khôn cũng thu liễm vài phần.

Lăng Trầm nhìn Lăng Xuyên sắc mặt ảm đạm, ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, năm đó người kê đơn cho Lăng Xuyên đã sớm bị giết, hiện giờ lại đi tranh luận khi đó ai đúng ai sai, dĩ nhiên đã có chút chậm.

Lăng Xuyên, Lăng Trầm đi ra, Khúc Khôn nhìn thấy hai người, lập tức hừ lạnh một tiếng, quay đầu qua chỗ khác.

... ..

“Diên Tinh, mẫu phụ người tốt hơn nhiều rồi chứ?” Lăng Xuyên đối với Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Mộ Thần nó ngâm thêm vài lần nữa là được, độc tố trong thân thể mẫu phụ cũng gần thanh lọc hết rồi.”

Lăng Xuyên nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Khúc Khôn hung ác nhìn Lăng Xuyên, mở miệng quở trách: “Đều là người tạo nghiệt.”

Lăng Xuyên cô đơn cười: “Là ta không tốt.”

Khúc Khôn nhìn vẻ mặt Lăng Xuyên đều là ‘lỗi của ta’, giận run cả người.

Lúc Lăng Xuyên vô sỉ, Khúc Khôn chán ghét; lúc Lăng Xuyên chân thành nhận sai, Khúc Khôn vẫn là chán ghét. Khúc Khôn thầm nghĩ, Lăng Xuyên quả nhiên là cái tên đáng ghét.

Lăng Xuyên thấy Khúc Khôn vẻ mặt phiền chán, cũng không để ý, quay qua hỏi Diệp Thạch: “Thạch Đầu, Tử Mẫu Hoàn dùng có tốt không?”

Diệp Thạch nói: “Dùng rất tốt, cảm ơn Lăng ông ngoại.”

Lăng Xuyên bế Đại Bảo lên, kiểm tra một chút, “Rất tốt, không có bị thương tới đâu.” Lăng Xuyên thầm nghĩ, thân thể tôn tử nhà mình thật đúng là cường tráng.

Nghe nói Đại Bảo lấy đầu đụng nát bàn bếp, lông tóc vô thương, lúc ấy linh đầu bếp nhìn thấy Đại Bảo đụng đầu, liền dọa tới mức chân mềm nhũn, có một người còn lập tức ngã bệnh, lá gan thật nhỏ.

“Đại Bảo Tiểu Bảo thích đụng đầu tất cả đều là người làm hại.” Khúc Khôn hung tợn nhìn Lăng Xuyên nói.

Lăng Xuyên: “...” Đại Bảo Tiểu Bảo thích đụng đầu, đó đều là do Thạch Đầu dạy, liên quan gì tới hần?!

“Lăng gia các người đều có bệnh, thích đem mình phóng tới trong lò luyện, Đại Bảo Tiểu Bảo chính là bởi vì di truyền Lăng gia các người mới như vậy.” Khúc Khôn giọng căm hận.

Lăng Trầm nhú mào, nhịn không được mở miệng, nói: “Thập Thất đệ muội, có thể người hiểu lầm đối với Luyện Thân Vi Khí của Lăng gia chúng

ta ...”

Khúc Khôn nghiêng răng nghiêng lợi: “Người mới là đệ muội!!!!”

Lăng Trầm liếc mắt nhìn Lăng Xuyên một cái, miễn cưỡng cười, tiếp tục nói: “Luyện Thân Vi Khí của Lăng gia cũng không phải là ai cũng có thể tu luyện, chỉ có dòng chính Lăng gia mới có thể học, nhưng cũng không phải tất cả dòng chính đều có thể học, phải thông qua Lăng gia kiểm tra thân thể, thân thể phải đạt tiêu chuẩn mới có thể tu luyện được.”

Khúc Khôn như có điều suy nghĩ gật gật đầu, tràn đầy châm chọc mà nói: “Ha, người Lăng gia các người muốn tìm chết, còn phải xem trước có đủ tư cách chết không, Lăng gia các người thật đúng là biến thái.”

Lăng Trầm vô tội trừng mắt nhìn, thầm nghĩ Lăng gia bọn họ sao lại thành biến thái rồi? Luyện Trận Nhập Thể của Bạch gia cùng Luyện Thân Vi Khí của Lăng gia cũng không kém bao nhiêu mà sao không nói?

“Luyện Thân Vi Khí của Lăng gia chính là thứ tốt, sau khi tu luyện chẳng những tu vi tiến cảnh nhanh chóng hơn những người khác, lại không cần lo lắng căn cơ bất ổn, còn có thể dễ dàng vượt cấp khiêu chiến, ngênh đón lôi kiếp cũng là hoàn toàn không cần sàunha.” Lăng Trầm đặc biệt kiêu ngạo nói.

Khúc Khôn khoanh tay, từ trên xuống dưới đánh giá Lăng Trầm một phen, nói: “Nhìn người trông cũng như một nhân tài, thực lực cũng không tồi, người hẳn là cũng học Luyện Thân Vi Khí?”

Lăng Trầm gật đầu, vô cùng khiêm tốn nói: “Đúng thế, ta may mắn đạt tới tiêu chuẩn học tập Luyện Thân Vi Khí, nhưng lại học không tốt lắm.”

“Thật không biết xấu hổ, ta biết ngay mà, mèo khen mèo dài đuôi ha!” Khúc Khôn nói.

Lăng Trầm: “...” Hắn chỉ luận chuyện thôi mà!

Khúc Khôn liếc mắt nhìn Lăng Xuyên một cái, mắng: “Quảnhiênkhôngphảingười một nhàthìkhông tiếrchung cửa, không biết xấu hổgiống nhau.”

Lăng Xuyên: “...”

Lăng Trầm: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

344. Chương 344

Bạch gia, trong một gian truyền công đường.

Mộ Thần ngồi phía trên đầu vào đây giảng giải phương pháp luyện đan, một đám luyện được sư phía dưới thì hết sức chuyên chú nghe, trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng khát cầu.

Đại bộ phận luyện được sư thường không thiếu nguyên thạch, thiếu nhất chính là đan thuật truyền thừa.

Luyện được sư phần lớn đều quý trọng thứ của mình, cho dù có là sư đồ thì cũng sẽ không dốc túi dạy tri thức luyện đan của chính mình cho đồ đệ.

Cái gọi là dạy được đồ đệ, chết đói sư phụ, tại một giới này đồng dạng áp dụng.

Vì thế có một luyện được sư bát cấp dốc lòng giảng bài, không hề bảo lưu giải đáp nghi hoặc, là những gì những luyện được sư đang ngồi đây có tưởng cũng không dám tưởng.

Mộ Thần đã sắp bước vào luyện được sư cửu cấp, giảng giải một ít tri thức luyện đan thất cấp, xác thực có chút đại tài tiểu dụng.

Trong mắt rất nhiều luyện được sư thất cấp, tri thức luyện đan thâm thúy huyền ảo, khó có thể lý giải, đối với Mộ Thần mà nói lại dễ hiểu vô

cùng.

Mộ Thần giảng giải kéo tở lột kén, đầu ra đó, khiến người ta tỉnh ngộ, dưới một chúng luyện được sư, sợ hãi than liên tục, một đám nín thở ngưng thần, sợ bỏ lỡ một câu nào của Mộ Thần.

Mộ Thần giảng giải hai canh giờ luyện đan thuật cho một đám luyện được sư xong, rồi cho mấy luyện được sư này một canh giờ để tự do hỏi.

Các luyện được sư đặt câu hỏi đại đồng tiểu dị, Mộ Thần bình thường giải quyết vấn đề của một luyện được sư, những người khác cũng có thể từ đó được lợi.

Ba canh giờ sau, các luyện được sư tràn đầy ý do chưa hết từ trong truyền công đường đi ra.

“Mộ thiếu thật là quá kinh người, ta nghĩ ta đã có thể thử luyện chế đan được thất cấp hậu kỳ rồi.” Hoàng Thành Phong vuốt râu mép, thần tình kích động nói.

Hoàng Thành Phong là luyện được sư thất cấp trung kỳ, luyện đan thuật ở trong một đám luyện được sư mà Bạch gia mời chào cũng coi như cầm cờ đi trước.

Từ khi quan hệ của Bạch gia cùng Đan Thập bắt đầu đối lập, liên không ngừng có người lại đây đào góc tường, đề xuất điều kiện một lần so một lần cao hơn.

Hoàng Thành Phong cảm thấy Bạch gia đãi ngộ không kém, hẳn lại từng chịu nhân tình của một trưởng lão Bạch gia, nên vẫn luôn không hề động tâm, sự thật chứng minh, hẳn lựa chọn không hề sai.

Đãi ngộ tốt hơn thì sao, làm gì so được với luyện đan thuật của mình tăng lên đâu?

Lúc trước Bạch gia đối với đám luyện dược sư bọn họ chẳng hề quan tâm, mặc kệ người khác đào tường, thật sự trong lòng Hoàng Thành Phong cũng có chút khó chịu, nhưng giờ mới biết thì ra là vì thế này.

“Nghe một câu nói của ngài, hơn mười năm đọc sách, những nghi vấn đặt ở trong lòng ta và chục năm xem ra đã toàn giải.” Ứng Phàm hết sức hưng phấn nói, trong mắt hiện lên thần thái sáng quắc.

“Không biết lão nhân Tiêu Mạnh kia hồi hận cỡ nào rồi.” Hoàng Thành Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

“Tự làm vậy không thể sống!” Ứng Phàm vô cùng xem thường nói.

Tiêu Mạnh coi như cũng là đệ nhất nhân luyện dược sư trong Bạch gia, là một luyện dược sư thất cấp cao cấp.

Tiêu Mạnh làm người cao ngạo, xưa nay đối với mấy luyện dược sư thất cấp trung kỳ bọn họ đều luôn nhìn không vào mắt.

Bạch gia tại trên người Tiêu Mạnh đầu nhập vào đại lượng tài nguyên, cho đãi ngộ cũng tốt hơn nhiều so với đám luyện dược sư thất cấp trung cấp bọn hắn.

Đáng tiếc, Tiêu Mạnh người này bạc tình bạc nghĩa, lúc người Đan Tháp đến đào góc tường, Tiêu Mạnh là tên thứ nhất rời đi, mà Tiêu Mạnh một mình đi còn không tính, còn khuyến khích mấy luyện dược sư lục cấp, thất cấp của Bạch gia đi cùng hắn.

Tiêu Mạnh đã từng chịu ân cứu mạng của một trưởng lão, nếu không phải Bạch gia cung ứng đầy đủ linh thảo, Tiêu Mạnh cũng sẽ không trở thành luyện dược sư thất cấp cao cấp.

Quả nhiên, bạc nhân lang vong ân phụ nghĩa, dường như thế nào cũng là dường không quen.

“Ta nghĩ nghĩ thêm Mộ thiếu giảng vài ngày nữa thôi, luyện đan thuật của ta sẽ đuổi theo Tiêu Mạnh.” Hoàng Thành Phong siết nắm tay, thần thái phi dương nói.

Đãi ngộ tốt hơn cũng không bằng luyện đan thuật tăng lên. Luyện đan thuật nếu tăng lên, đãi ngộ tự nhiên cũng tăng lên.

“Mấy vấn đề chúng ta hỏi, đúng là không thể làm khó được Mộ thiếu, người nghĩ luyện đan thuật của Mộ thiếu rốt cuộc đã là trình độ gì rồi?” Hoàng Thành Phong thần thần bí bí.

“Khúc Tâm Dương dùng Phản Linh Đan là đan dược bát cấp hậu kỳ, người nghĩ Mộ thiếu có trình độ gì?” Ứng Phàm cười khổ nói.

Hoàng Thành Phong vuốt cằm, nói: “Mộ thiếu còn trẻ như vậy mà đã là luyện dược sư bát cấp hậu kỳ, thật đúng là khiến nhiều người xấu hổ!”

“Quả thật. Nhìn thấy Mộ thiếu, bỗng cảm thấy ta đây mấy trăm năm nay đều sống uổng phí.” Ứng Phàm cười khổ lắc đầu nói.

“Phải đó, nhưng chúng ta cũng không cần so sánh cùng nhân tài nghịch thiên như Mộ thiếu, Mộ thiếu còn trẻ mà luyện đan thuật đã cao như thế, nói không chừng có thể đặt chân tới cảnh giới luyện dược sư cửu cấp trong truyền thuyết kia.” Hoàng Thành Phong suy nghĩ nói.

Ứng Phàm nhú mày, nói: “Hiện tại nói cái này, tựa hồ còn có chút sớm.”

Diệp Thạch mang theo Đại Bảo Tiểu Bảo đi về phía hai người.

Nhìn thấy người tới, Hoàng Thành Phong và Ứng Phàm vô cùng cung kính gọi: “Xin chào Diên Tinh thiếu gia.”

Về thân phận thiếu gia Bạch gia của Diệp Thạch, hai người cũng không coi trọng lắm, nhưng thân phận Diệp Thạch cũng lại là bạn lữ của Mộ Thần, khiến hai người tôn kính phát ra từ nội tâm.

“Hai người có nhìn thấy Mộ Thần không?” Diệp Thạch hỏi hai người họ.

“Mộ thiếu lúc này hẳn vẫn còn ở trong truyền công đường.” Ứng Phàm nói.

Diệp Thạch gật đầu cảm ơn: “Vâng các người làm gì làm đi, ta đi tìm hắn.”

Hoàng Thành Phong nhìn theo bóng dáng Diệp Thạch, hết sức cảm thán: “Bạch thiếu không hổ là có được cực phẩm Linh Văn Nhân! Nhân lực quả là tốt.”

Ứng Phàm cũng đồng ý gật đầu: “Đúng thật vậy.”

“Mộ Thần.” Diệp Thạch thử gọi một tiếng.

Mộ Thần nhìn thấy Diệp Thạch, sắc mặt nhất thời ôn hòa hơn vài phần, “Người đã đến rồi, vào đi.”

Diệp Thạch đi đến chỗ kế Mộ Thần, nhét Đại Bảo vào trong lòng Mộ Thần, mình thì ôm Tiểu Bảo hỏi: “Giảng bài có thuận lợi không?”

Mộ Thần cười cười: “Coi như thuận lợi đi.”

Ở thế giới cũ, khi đó hắn thường hay giảng bài thay thầy cô giáo, nhưng ở thế giới này giảng bài cho nhiều người như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, có cảm giác như trở về lại, cũng không tệ lắm.

“Trình độ những người đó thế nào?” Diệp Thạch hỏi.

“Tuy nói là thuật luyện đan bình thường, tư chất bình thường, ngộ tính bình thường, nhưng lại chẳng chỗ vô cùng tò mò, rất ham học hỏi.” Mộ Thần cười cười nói.

Bạch Thừa Phong đứng ở ngay cửa, nghe Mộ Thần liên tiếp nói ra ba chữ ‘bình thường’, khóe miệng run rẩy một chút, sau đó lại nghe được Mộ Thần nói những người này hiểu học, khóe miệng lại thêm một lần run rẩy.

“Thừa Phong thúc thúc, ngài đã tới.” Mộ Thần ngẩng đầu nói.

Bạch Thừa Phong cười cười với Mộ Thần, nói: “Thần Nhi, người cũng thật khá, đã luyện được sư ki thi thấy ai cũng đều là một bộ mắt cao hơn đầu, nhưng khi đối với người lại ngoan ngoãn như vậy.”

Mộ Thần cười: “Là do mọi người dễ tính thôi.”

Nói thật ra, lấy trình độ luyện đan của hắn hiện giờ, mấy luyện được sư này của Bạch gia và Lăng gia đối với hắn mà nói chỉ là tồn tại có thể có thể không, hắn tốn sức bồi dưỡng cho những người này chỉ là muốn nói cho đám luyện được sư đã rời đi hai nhà rằng: Người đi, là người ngu!

“Đó cũng là do thực lực của người mạnh mẽ, mọi người mới cho mặt mũi. Mà này Mộ Thần, người tính lên bao nhiêu khóa chon những người này? Sau khi xong khóa, người cảm thấy trình độ bọn họ sẽ thế nào?” Bạch Thừa Phong xoa xoa tay, có chút chờ mong hỏi.

Mộ Thần châm chước một chút, nói: “Chờ xong khóa, tám người luyện được sư thất cấp hiện tại hắn là có thể toàn bộ trở thành luyện được sư thất cấp hậu kỳ, còn luyện được sư lục cấp trung kỳ, có mười một người trở thành luyện được sư thất cấp cũng không phải vấn đề gì.”

Bạch Thừa Phong tròng lớn mắt: “Vậy thì tốt quá rồi.” Bạch Thừa Phong kích động đỏ bừng mặt, gần hai mươi vị luyện được sư thất cấp, sắp phát đạt rồi!

“Vài luyện được sư thất cấp thôi mà, Thừa Phong thúc thúc kích động như vậy làm gì.” Diệp Thạch không hiểu hỏi.

Bạch Thừa Phong xoa xoa mũi, nghĩ thầm trong lòng, người tìm được một luyện được sư thiên tài làm bạn lũ, đan dược ăn cũng không hết, đan dược trung phẩm cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, đan dược thượng phẩm thì chịu liếc mắt một cái, đan dược cực phẩm mới đập nổi vào mắt, tất nhiên là không biết người bình thường thiếu đan dược khổ sở bao nhiêu!

... ..

Mộ Thần lên khóa giảng bài cho các luyện được sư của Bạch gia và Lăng gia khoảng sáu ngày, luyện được sư thất cấp của hai nhà nhất thời giống như măng mọc sau mưa mà nhiều lên.

“Thành!”

Lại một luyện được sư thất cấp xuất lộ, mấy luyện được sư khác sôi nổi lên tiếng khen tặng.

“Tả Càng huynh, lợi hại!”

“Chúc mừng Tả Càng huynh đã trở thành luyện được sư thất cấp!”

“Tả Càng huynh thật có thể nói là hậu tích mông phát!”

Tả Càng cười nói: “Đều nhờ phúc của Mộ thiếu.”

Tả Càng ban đầu chỉ luyện được sư lục cấp trung kỳ, ở trong đám luyện được sư của Bạch gia rất không thu hút, nhưng lần này trong quá trình giảng bài, Mộ Thần phát hiện người này trên con đường luyện đan rất có linh tính, chỉ điểm một phen, thế là luyện đan thuật của Tả Càng lập tức như ngồi hỏa tiễn mà lên cao.

Tả Càng xem đan dược trong lộ, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Đan dược thất cấp, Tả Càng cũng từng ảo tưởng tới việc chính mình sẽ trở thành luyện dược sư thất cấp, nhưng cũng chỉ là nghĩ tới mà thôi, vậy mà Tả Càng thật không nghĩ tới, ngày này lại đến nhanh như vậy.

Tả Càng thấp đầu, lúc trước Tiêu Mạnh rời đi, đồ đệ của Tiêu Mạnh cũng có khuyên hản đi theo chung với Tiêu đại sư, Tả Càng lại cảm thấy Bạch gia đối với hản không tồi, liền không rời đi.

Sau khi Tiêu Mạnh rời khỏi, đồ đệ của Tiêu Mạnh có mấy lần đưa tin nói cho hản biết, Đan Tháp cho đãi ngộ tốt bao nhiêu, hản ở lại Bạch gia thì ngốc cỡ nào, nói con người thì lên chỗ cao, nước thì chảy chỗ trũng.

Tả Càng nhìn đan dược, cười cười, nghĩ may mà không rời đi.

“Tả Càng, ngươi biết chưa? Hồ Khung từng trở về đây.” Một luyện dược sư nói.

“Hản về làm gì?” Tả Càng hỏi.

Hồ Khung là một đồ đệ của Tiêu Mạnh, là một luyện dược sư lục cấp cao cấp, lúc ấy Tiêu Mạnh rời đi, Hồ Khung cũng đi theo Tiêu Mạnh.

Luyện dược sư kém một tiểu giai, địa vị cũng kém xa nhau. Hồ Khung trước kia ỷ vào luyện đan thuật cao hơn Tả Càng, không ít lần ở trước mặt Tả Càng làm bộ làm tịch.

“Còn có thể làm gì? Muốn cầu Bạch gia nhận lại hản chứ còn gì.” Luyện dược sư kia châm chọc nói.

“Bạch gia chắc chắn sẽ không đồng ý.” Tả Càng nói.

“Chứ gì nữa. Hản bị người Bạch gia châm chọc khiêu khích một trận rồi đuổi raluôn. Nói gì rồi sao, cảnh huống luyện dược sư phổ thông kia Bạch gia còn không thu, huống chi là những tên từng có một lần lịch sử phản bội.”

Tả Càng híp mắt, suy nghĩ nói: “Không biết Hồ Khung đến là ý của hân hay là ý Tiêu Mạnh.” Bọn họ hiện tại mà gặp gỡ, chắc là Tiêu Mạnh lác mắt luôn.

“Thật ra Tiêu Mạnh cũng chả là gì, chỉ là một luyện được sư thất cấp cao cấp mà thôi. Ta nghe nói Mộ thiếu sẽ giúp những luyện được sư thất cấp ban đầu toàn bộ đạt tới trình độ thất cấp cao cấp.” Một luyện được sư thần thần bí bí nói.

Tả Càng cười nói: “Luyện đan thuật của Tiêu Mạnh điso với Mộ thiếu thì chả là cái cóc khô gì.”

“Đó là tất nhiên rồi, Tiêu Mạnh làm sao có thể so với Mộ thiếu được, hân xách giày cho Mộ thiếu cũng không xứng gậy.”

Tả Càng cúi đầu, Tiêu Mạnh tự cho mình rất cao, làm bộ làm tịch quá mức, nhưng giờ có Mộ Thần, mấy tên kia thì tính là gì chứ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

345. Chương 345

Bạch Khê Phong ngồi ở trong phòng bình chân như vại mà uống trà, thần sắc mơ hồ lộ ra vài phần hưng phấn cùng đặc ý.

Bạch Khê Phong chủ quản công việc vặt trong gia tộc, cả đám luyện được sư này cũng thuộc phạm vi hãn quán hạt, lúc trước luyện được sư lần lượt rời đi, Bạch Khê Phong đã gặp phải áp lực rất lớn.

Hiện giờ, luyện được sư trong gia tộc lần lượt thăng cấp, đám luyện được sư trước kia rời đi giờ lại sôi nổi muốn trở về, Bạch Khê Phong chỉ cảm thấy mở mày mở mặt.

“Mộ Thần, người thật sự rất giỏi! Nhờ phúc của người, hiện tại gia tộc đã có mười hai vị luyện được sư thất cấp.” Bạch Khê Phong cười nói.

Trước khi Đan Tháp đào góc tường, gia tộc cũng chỉ có bảy vị luyện được sư thất cấp mà thôi.

Mộ Thần cười nói: “Những luyện được sư kia rời khỏi Bạch gia cũng coi như có liên quan tới ta, với lại vì gia tộc làm chút chuyện cũng là việc ta nên làm.”

Bạch Khê Phong lại không cho là đúng, nói: “Những tên luyện được sư vong ân phụ nghĩa kia nói đi là đi, làm sao có thể liên quan tới người.”

Đáng hận nhất chính là Tiêu Mạnh. Bạch gia thật sự đối với hắn không tệ, kết quả người này đi thì đi đi, còn kích động những người khác đi cùng hắn. Mà sau khi rời khỏi Bạch gia, Tiêu Mạnh còn đi nói xấu về Bạch gia, khiến vị trưởng lão lúc trước từng cứu Tiêu Mạnh một mạng tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Hiện tại những luyện dược sư từng rời theo Tiêu Mạnh đều hận Tiêu Mạnh, cho đáng!

Mộ Thần điểm nhẹ mặt bàn, nói: “Ta tính bồi dưỡng ra một vị luyện dược sư bát cấp cho hai nhà Bạch, Lăng.”

Bạch Khê Phong phun ra một miệng nước trà, “Mộ Thần người... thật ra người không cần miễn cưỡng đâu.”

Đây chính là luyện dược sư bát cấp nha! Cả Đan Tháp cũng chỉ có vài vị luyện dược sư bát cấp mà thôi, Mộ Thần lại còn nói muốn bồi dưỡng ra một vị luyện dược sư bát cấp cho hai nhà Lăng, Bạch.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Bạch Khê Phong một cái, nói: “Không có miễn cưỡng. Kỳ thật bước vào luyện dược sư bát cấp cũng không khó lắm.”

Đan thuật truyền thừa của Đan Tháp trên cơ bản xem như đã bị Mệnh Tộc cầm giữ, nếu Đan Tháp buông đan thuật truyền thừa ra, luyện dược sư bát cấp ở Trung Châu tuyệt đối sẽ không chỉ có vài người như vậy.

Bạch Khê Phong cười khan: “Người vừa sức là tốt rồi, không cần miễn cưỡng quá.”

Mộ Thần gật đầu: “Ta hiểu mà. À, nghe nói gần đây có rất nhiều luyện dược sư lúc trước rời đi đang muốn trở về?”

Bạch Khê Phong cười lạnh, trong nụ cười tràn đầy châm chọc, “Đúng vậy! Nhưng Bạch gia chúng ta là nơi bọn họ muốn tới thì tới, muốn chạy là

có thể chạy?”

Hắn tự nhận lúc trước Bạch gia đãi ngộ cho những người này không kém, đương nhiên là Đan Thập khai ra đãi ngộ càng tốt hơn, nhưng theo hắn nghe được tin tức, sau khi Đan Thập đào được góc tường rồi, có rất nhiều lời hứa không được thực hiện.

Đan Thập đông đảo luyện được sư, áp lực cạnh tranh cũng lớn, khi rời khỏi Bạch gia, rất nhiều luyện được sư sống không ra làm sao cả.

Đan Đình Các.

“Ông nội, luyện được sư Bạch gia liên tiếp tấn cấp, hiện tại đã có mười hai cái luyện được sư thất cấp, mà con số này còn đang không ngừng tăng trưởng.” Cảnh Minh nhíu mày, hậm hực nói.

Cảnh Lập Phong hí mắt nói: “Mộ Thần xác thực không dễ chọc!”

Đan Thập vừa mới thực hành chính sách phong bế với Bạch gia, Mộ Thần liền tạo ra nhiều luyện được sư thất cấp như thế. Người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn, giờ đối với các luyện được sư lưu lại hai nhà Bạch, Lăng, bây giờ là dù hai nhà đuổi bọn họ đi, bọn họ cũng luyện tiếp rồi đi.

Cảnh Minh trầm đồng ý gật đầu, “Đúng là vậy!”

Những luyện được sư lúc trước rời khỏi Bạch gia cùng Lăng gia, hiện tại hồi hận ruột cũng muốn xanh, đáng tiếc, cũng không có tác dụng gì.

Những luyện được sư lúc trước rời đi, sau đó lại muốn về, không hề ngoại lệ đều bị hai nhà cự tuyệt.

Có Mộ Thần ở đó, Đan Thập áp dụng sách lược không bán đan được cho Bạch gia cùng Lăng gia cũng không có hiệu quả.

Nghe nói sau khi Mộ Thần trở về, Lăng gia cùng Bạch gia đều chiếm được trên trăm viên đan dược bát cấp, thực lực chính thể của hai nhà Lăng, Bạch lập tức tăng lên.

Hiện tại luyện dược sư bên ngoài đều hâm mộ luyện dược sư hai nhà Lăng, Bạch có vận khí tốt, có không ít luyện dược sư muốn gia nhập hai nhà.

... ..

Đan Cốc.

Đan Thần phe phẩy cây quạt trong tay, nói: “Mộ Thần thật sự lợi hại.”

Đan Diệu gật gù đầu, nói: “Đó là tất nhiên.”

Bạch gia, Lăng gia ra thêm nhiều luyện dược sư thất cấp như vậy, trước đó Đan Tháp ra đòn phong tỏa hai nhà Bạch, Lăng, nghiêm nhiên lại thành một chuyện cười.

“Ta nghe nói bên ngoài có rất nhiều luyện dược sư muốn gia nhập Bạch gia, Lăng gia?” Đan Thần hỏi.

Đan Diệu gật đầu, nói: “Đúng vậy. Mộ Thần rất có khả năng. Những luyện dược sư thất cấp lưu lại Bạch gia và Lăng gia, toàn bộ đều lên thất cấp hậu kỳ. Trừ Mộ Thần ra, những người khác làm gì có cách nào lập tức bồi dưỡng ra nhiều luyện dược sư như vậy!”

Thanh danh thì sao? Chỉ cần Bạch gia có thể cung cấp đủ nhiều ích lợi, thanh danh có kém hơn thì cần gì phải vội.

“Bạch gia và Lăng gia hiện tại căn bản không thu luyện dược sư, dám luyện dược sư nguyên bản từ hai nhà rời đi hiện tại đều hối hận không kịp.” Đan Thần lắc đầu nói.

Đan Diểu hơi cười khổ, Đan Tháp lúc trước vì đào góc tường mà ra đải ngộ cho luyện được sư hai nhà Lăng, Bạch vô cùng cao, đải ngộ so với luyện được sư vốn ở Đan Tháp cũng cao hơn một mảng lớn.

Nhưng mà, Đan Tháp có nhiều luyện được sư như vậy, những luyện được sư từ hai nhà Lăng, Bạch, luyện đan thuật cũng chưa chắc có trình độ cao hơn các luyện được sư vốn ở Đan Tháp, những tên phản bội dựa vào cái gì lại phải có đải ngộ tốt như vậy, chỉ sợ những luyện được sư vốn ở Đan Tháp đều rất không phục.

Đan Diểu chuyển chén rượu qua tay khác, nói: “Đan Tháp áp không nổi Mộ Thần.”

Cừu Tranh Vành muốn lấy thân phận tháp chủ Đan Tháp đến ngăn chặn Mộ Thần, trong nhất thời thì có khả năng, nhưng nếu lâu dài thì lại có chút khó khăn, chỉ có đủ thực lực mới có thể có được đủ lực uy hiếp.

Luyện đan thuật của Mộ Thần cao hơn Cừu Tranh Vành rất nhiều, Mộ Thần có lẽ căn bản là không đặt Cừu Tranh Vành vào mắt.

... ..

Phân điện Đan Tháp.

Sau khi luyện khí sư của Bạch gia rời khỏi, đa số đều bị an bài ở tại vài phân điện của Đan Tháp.

“Nghe nói tới chưa, Bạch gia lại có thêm một luyện được sư thất cấp hậu kỳ kia.”

“Nghe nói không chỉ có Bạch gia, Lăng gia cũng có hai luyện được sư thất cấp trung kỳ trở thành thất cấp hậu kỳ.”

“Sao lại tăng lên nhanh như vậy? Hơn nữa còn là nhiều người đồng thời tăng luyện đan thuật lên như vậy nữa.”

“Mộ Thần tới đan đường giảng bài, vấn đề gì cũng dốc lòng giải đáp. Có luyện được sư bát cấp hậu kỳ vui lòng chỉ điểm như thế, những luyện được sư kìa làm sao có thể tiến bộ không nhanh được.”

“Luyện được sư của Bạch gia với Lăng gia có vận khí thật tốt.”

“Chứ gì nữa, đáng tiếc là hiện tại Bạch gia cùng Lăng gia không thu nhận luyện được sư, nếu không...”

“Nói đến cũng kỳ, luyện được sư thất cấp trung kỳ cùng thất cấp cao cấp, yêu cầu linh hồn lực kém cách xa nhau, linh hồn lực của những người đó làm thế nào lập tức tăng lên được?”

“Mộ Thần luyện ra mấy chục viên Ích Hồn Đan, những luyện được sư của Bạch gia cùng Lăng gia có thể lấy giá thấp mua từ Mộ Thần. Có đan được này rồi, lo gì linh hồn lực không thể tăng lên!”

“Ích Hồn Đan là loại đan được thất cấp cao cấp, nghe nói xác xuất thành công luyện chế cực thấp đó.”

“Ích Hồn Đan có khó luyện chế thì cũng chỉ là đan được thất cấp cao cấp, đối với Mộ Thần mà nói thì chả là gì cả.”

“Mộ Thần đối với những luyện được sư đó cũng quá tốt rồi, hẳn không sợ bọn họ phản bội à?”

“Người cho là người ta ngốc sao? Đã từng có nhiều luyện được sư phản bội như vậy mà còn không lưu lại một tay à. Mộ Thần lên khóa cho luyện được sư hai nhà một ngày xong, liền nói nếu muốn nghe khóa năm ngày sau thì phải ký kết văn tự bán đứt với Bạch gia hoặc Lăng gia, nếu như không ký, những khóa phí sẽ được hòng tới nghe chùa.”

Văn tự bán đứt cũng chính là khế chung thân. Ký khế ước này rồi cũng chính là đại biểu rằng nhất sinh nhất thế phải phục vụ vì gia tộc kia. Luyện được sư có địa vị cao thượng, bình thường sẽ không ký kết loại khế ước này, mà bình thường cũng sẽ không có gia tộc nào yêu cầu luyện được sư ký loại khế ước này, bởi vì dạng khế ước này giống như không tôn trọng luyện được sư, dễ chọc giận luyện được sư.

“Tuy nói văn tự bán đứt có hơi quá phận, nhưng nếu như dùng để đổi lấy một vị luyện được sư bát cấp đốc lòng chỉ điểm, thì vẫn rất đáng giá.” Một luyện được sư thất cấp trung kỳ nói.

“Cũng chỉ có luyện được sư của Bạch gia cùng Lăng gia mới có đãi ngộ này thôi. Nghe nói chỉ cần ngủ ba ngày, Lăng gia cùng Bạch gia liền có thêm mười luyện được sư lục cấp thăng cấp thành thất cấp, Mộ Thần thật đúng là quá kinh người.”

“Ta nói chứ, luyện được sư của Bạch gia cùng Lăng gia một đám rời đi, hai nhà lại không có một chút phản ứng nào cả, thì ra là đang chờ tới lúc này. Có thể là Mộ Thần còn hy vọng những tên luyện được sư sắp tâm bất lương kia rời khỏi ấy.” Một luyện được sư chưa chưa nói.

“Còn không phải sao. Ta nghe người của Bạch gia nói, Mộ Thần cảm thấy người quá nhiều, giảng bài sẽ rất mệt mỏi, cho nên lúc những luyện được sư kia rời đi, Mộ Thần còn kêu Bạch gia với Lăng gia thả người đi. Thật ra thì, có một luyện được sư bát cấp như Mộ Thần rời đi, những tên luyện được sư rời khỏi kia chả là cái đinh gì hết trơn.”

... ..

Tiêu Mạnh nghe mấy luyện được sư trong Đan Tháp cao giọng tranh luận, chỉ cảm thấy mặt đỏ tai hồng, xấu hổ vô cùng.

Hồ Khung đi cạnh Tiêu Mạnh, sắc mặt cũng xanh trắng.

“Sư phụ, đi thôi, đừng nghe bọn họ nói bậy.” Hồ Khung thật cẩn thận nói.

Tiêu Mạnh liếc mắt nhìn Hồ Khung một cái, xoay người rời đi.

Chuyện Hồ Khung đi tìm người Bạch gia muốn trở về Bạch gia, rồi chuyện bị đuổi ra, Tiêu Mạnh trong lòng biết rõ ràng.

Lúc trước Hồ Khung trộm rời đi, Tiêu Mạnh tuy rằng nhất thanh nhị sở, nhưng cũng không ngăn trở mà thả cho Hồ Khung đi, coi như là thử nghiệm trước. Nhưng mà Bạch gia thế mà lại không có một chút do dự đuổi Hồ Khung ra ngoài.

Hồ Khung nhìn Tiêu Mạnh, trong lòng không khỏi cảm thấy đè nén.

Hắn sở dĩ đầu nhập vào Tiêu Mạnh, chính là hy vọng Tiêu Mạnh truyền thụ một chút tri thức luyện đan cho mình. Thế nhưng Tiêu Mạnh keo kiệt vô cùng, bình thường không ít lần sai phái hắn làm này làm kia, trên đan thuật lại không lộ một chút khẩu phong nào.

Mấy tên luyện dược sư trong Bạch gia ban đầu so ra kém hắn, hiện tại đã sôi nổi thăng cấp.

Mà ngay cả Tả Càng cũng thăng cấp thành luyện dược sư thất cấp! Tả Càng xuất thân thấp hèn, không có hậu trường, tính cách lại cổ hủ, Hồ Khung vẫn luôn coi thường hắn. Nhưng giờ nghe nói, người này được Mộ thiếu coi trọng, luyện đan thuật lên như điều gặp gió, tu vi cũng không ngừng dâng lên.

Hiện giờ Tả Càng đã là luyện dược sư thất cấp cấp thấp, nghe nói sau này còn có thể thăng thêm.

Hồ Khung thầm nghĩ, Tả Càng chỉ là một tên luyện dược sư lục cấp trung cấp mà còn có thể trong thời gian ngắn ngủi trở thành luyện dược sư

thất cấp, nếu như mình còn ở Bạch gia, ít nhất cũng có thể là một luyện dược sư thất cấp rồi.

Theo hẳn hiểu biết, luyện dược sư lục cấp cao cấp ở Bạch gia, trừ bỏ vài người không thông suốt, còn lại đều trở thành luyện dược sư thất cấp hết.

Ngàn vàng khó mua chữ ‘sớm biết rằng’, nếu lúc trước hẳn không đi theo Tiêu Mạnh, hiện tại hết thầy đều sẽ không giống.

Tiêu Mạnh nhìn sắc mặt khó coi của Hồ Khung, trong lòng hậm hực một trận. Không cần nghĩ hẳn cũng biết Hồ Khung đây là đang oán hẳn. Tiêu Mạnh rất rõ, không chỉ Hồ Khung oán hẳn, những người lúc trước rời đi cùng hẳn cũng đang oán hẳn. Thật ra, trong lòng Tiêu Mạnh làm sao có thể không hối hận.

Lúc trước nghe nói Mộ Thần tới đan đường giảng bài, Tiêu Mạnh còn nghĩ, có lẽ Bạch gia sẽ đến mời hẳn trở về. Luyện đan thuật của hẳn đương nhiên không thể so với Mộ thiếu, nhưng so với những luyện dược sư lưu lại Bạch gia thì mạnh hơn nhiều. Sau đó, luyện dược sư của Bạch gia liên tiếp tấn cấp, Bạch gia đối với đám luyện dược sư rời đi không đề cập tới một từ, hoàn toàn đánh vỡ ảo tưởng của Tiêu Mạnh

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

346. Chương 346

Bạch gia.

“Thạch Đầu, Mộ Thần đâu rồi? Gần đây hình như không nhìn thấy bóng hảnh đâu luôn!” Khúc Khôn hai má phình lên, vừa ăn bánh ngọt vừa hỏi.

“Hắn đang lên lớp giảng bài cho mấy lão nhân kia.” Diệp Thạch than thở nói.

“Như vậy à!” Khúc Khôn nằm trên xích đu, thầm nghĩ một tên tiểu bạch kiểm như Mộ Thần lại lên lớp giảng bài cho một đám lão nhân, ngẫm lại thật là quý dị.

“Mộ Thần nói, hắn tính bồi dưỡng một luyện dược sư bát cấp cho Bạch gia với Lăng gia.” Diệp Thạch nâng cằm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Tháp chủ Đan Tháp có gì hay, không phải chỉ là một luyện dược sư bát cấp cấp thấp sao? Vậy mà lại cũng dám không biết tự lượng sức mình nơi chốn đối nghịch với Mộ Thần. Chờ Mộ Thần bồi dưỡng ra hai vị luyện dược sư bát cấp, xem người này còn có mặt mũi gì làm bộ làm tịch.

Khúc Khôn trừng lớn mắt, lẳng lẳng nói: “Ha vị... luyện dược sư bát cấp? Người không nói nhầm đó chứ?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có. Mộ Thần nói luyện được sư thất cấp không trấn nổi bãi, luyện được sư bát cấp mới dùng được. Nhưng luyện được sư bát cấp không dễ bởi dường như luyện được sư thất cấp, hẳn phải ngấm lại đã.”

“Mộ Thần không sợ sẽ bị người khác vượt qua?” Khúc Khôn nói.

“Làm sao có thể. Những tên luyện được sư giá áo túi cơm của Bạch gia Lăng gia kia muốn vượt qua Mộ Thần? Trời còn đang sáng đấy, chưa tối đâu mà mơ.” Diệp Thạch bĩu môi không cho là đúng.

Khúc Khôn trợn mắt liếc Diệp Thạch một cái: “Người đối với Mộ Thần thật có niềm tin.”

“Mộ Thần sắp là luyện được sư cửu cấp rồi, luyện được sư bát cấp thật sự không coi là cái gì.” Diệp Thạch khoát tay, vẻ mặt ‘luyện được sư bát cấp không là gì, không cần để ý’.

Khúc Khôn nhìn vẻ mặt thiếu đòn của Diệp Thạch, âm thầm bĩu môi.

Linh Tháp của Mộ Thần đã thăng nhập cửu cấp, các loại công dụng của Linh Tháp cũng tăng lên nhiều hơn, Mộ Thần đã giả lập luyện chế đan dược cửu cấp trong Linh Tháp và còn thành công nhiều lần.

Khúc Khôn nhíu mày hỏi: “Mộ Thần tính luyện chế đan dược cửu cấp sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Mộ Thần nói là có thể thử một chút. Phụ thân với ông ngoại đang tại chuẩn bị linh thảo, chỉ cần linh thảo chuẩn bị xong là tùy thời có thể bắt đầu.”

Khúc Khôn trầm ngâm một chút, nói: “Bảo hẩn trấn định một chút.”

Bạch gia hiện giờ đang đứng ở nơi đầu ngọn sóng, nếu như Mộ Thần luyện chế đan dược cửu cấp thất bại, Đan Tháp chắc chắn sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nói Mộ Thần không biết tự lượng sức mình.

Tuy rằng lời đồn chung quy chỉ là lời đồn, nhưng trên thực tế, nhân ngôn vô cùng đáng sợ! Lời đồn cũng có thể giết người trong vô hình.

Diệp Thạch gật đầu: “Mộ Thần nói hảm tính bồi dưỡng luyện đan dược cửu cấp trước, sau đó mới lo chuyện luyện đan dược cửu cấp.”

Khúc Khôn nói: “Cũng tốt.” Nếu hai nhà Bạch, Lăng thật có thể có hai vị luyện dược cửu cấp, thì cho dù Mộ Thần luyện chế đan dược cửu cấp thất bại, người khác cũng sẽ không nói thêm gì.

Đại Bảo, Tiểu Bảo an an phận phận ngồi ở bên người Diệp Thạch uống sữa thú, Khúc Khôn nhìn bình sữa trong tay hai đứa nhỏ, đột nhiên cũng muốn uống.

“Ông ngoại, ngài làm sao vậy?” Diệp Thạch hỏi Khúc Khôn đột nhiên ngây người.

Khúc Khôn lắc lắc đầu: “Không có việc gì. Người có thịt khô không? Gần đây răng hơi ngứa, lấy thịt khô nhai đi.”

Ông ngoại ăn miếng bánh ngọt lớn như vậy của y rồi còn muốn thêm thịt khô của y, Diệp Thạch có chút rầu rĩ.

Diệp Thạch gật đầu: “Có ạ, Mộ Thần chuẩn bị cho ta rất nhiều.”

“Mộ Thần so với Bạch Thần Tinh và Lăng Xuyên thì tốt hơn nhiều.” Khúc Khôn chưa chưa nói.

Diệp Thạch mím môi cười, thầm nghĩ đó là tất nhiên, so sánh với Mộ Thần, phụ thân và Lăng ông ngoại đều chả bằng.

Khúc Khôn không biết rằng, Mộ Thần sợ Diệp Thạch đói bụng rồi lung tung lấy đan dược đỡ đói, thế nên tuyệt không dám cắt đồ ăn Diệp Thạch.

Phòng tiếp khách của Bạch gia.

“ThầnNhi, người nói là muốn tổ chức một cuộc bán đấu giá?” Bạch Khê Phong nhìn Mộ Thần, sừng sốt hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là vậy.”

Bạch Khê Phong hứng trí hỏi: “Người muốn bán đấu giá cái gì?”

Mộ Thần lấy một hộp ngọc, mở ra, nhẹ nhàng băng quơ mà nói: “Ba mươi viên đan dược bát cấp.”

Hộp ngọc vừa mở ra, một cỗ đan hương cùng nguyên khí nồng đậm tức khắc bùng ra, mắt Bạch Khê Phong thiếu chút nữa là lòi ra luôn.

Bạch Khê Phong khụ mạnh hai tiếng, hồi lâu mới bình phục tâm tình kích động, hỏi: “Nhiều như vậy? Người rất thiếu nguyên thạch sao?”

Nhiều đan dược bát cấp như vậy, lấy ra bán đấu giá làm gì? Bạch gia hoàn toàn có thể tự mình nuốt mà!

Mộ Thần lắc đầu: “Không phải, ta chỉ là... hơi chán.”

Bạch Khê Phong: “...” Người có dám chán thêm nữa không!

Bạch Khê Phong nhìn Mộ Thần, nghĩ thầm trong lòng, hôm nay mới biết ý tưởng của thiên tài không giống thường nhân, nhàm chán liền lấy ba mươi viên đan dược bát cấp ra đùa giỡn. Lúc hăn nhàm chán cũng chỉ tìm vài ba huynh đệ đi luận bàn, quả nhiên người so với người tức chết người!

Mộ Thần trầm ngâm một chút rồi nói: “Lần bán đấu giá này là dùng vật phẩm để đổi, có thể là các loại đồ vật có liên quan về đan thuật, minh văn, phù chú, luyện khí, trận pháp, hoặc là thứ có thể xúc tiến dị hỏa thăng cấp, phương thuốc cứu cấp, linh tài cứu cấp, ưu tiên nguyên thạch cực phẩm...”

Bạch Khê Phong gật đầu: “Cũng tốt.”

Hiện tại với trình độ này, đồ vật Mộ Thần nhìn trúng đều là một ít thứ mà mấy lão gia hỏa áp đáy hòm, không ra chút máu thì đám gia hỏa kia làm gì muốn lấy ra.

“Chuyện lúc trước ta nói muốn bồi dưỡng luyện được sư bát cấp cho hai nhà Bạch, Lăng, chỉ sợ là có chút vấn đề...” Mộ Thần do dự rồi nói.

Bạch Khê Phong âm thầm thở ra một hơi, thầm nghĩ nếu luyện được sư bát cấp dễ bồi dưỡng như thế thì còn không loạn sao. Thập chủ Đan Thập Cửu Tranh Vành vì sao lại ở vị trí đó nhiều năm, còn không phải là bởi vì hắn là một luyện được sư bát cấp sao. “Việc này người không cần quá mức nóng vội, từ từ sẽ được, từ từ sẽ được.” Bạch Khê Phong vội an ủi.

“Ta có hơi đánh giá cao ngộ tính của luyện được sư trong gia tộc rồi. Muốn từ trong này dạy ra một luyện được sư bát cấp, chỉ sợ không dễ dàng.” Mộ Thần có chút buồn bã nói.

Bạch Khê Phong thầm bĩu môi, người có ngộ tính kinh người, liên nghĩ người khác đều có ngộ tính cường hãn giống người hả.

“Bồi dưỡng không ra cũng không sao, có nhiều luyện được sư thất cấp như vậy cũng đủ rồi.” Bạch Khê Phong uống ngụm trà, an ủi.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Bạch Khê Phong một cái, nói: “Ta nghĩ là từ trong gia tộc bồi dưỡng không dễ, chỉ sợ phải nhận thêm người từ bên

ngoài.”

“Người muốn mời chào luyện được sư thất cấp cao cấp rồi bồi dưỡng?”
Bạch Khê Phong lập tức hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng thế. Nhân tuyển luyện được sư này còn phải nhờ bá phụ hỗ trợ tìm kiếm.”

Bạch Khê Phong vội nói: “Chuyện này ta nghĩa bất dung từ, nghĩa bất dung từ.”

Bạch Khê Phong hí mắt, việc này chính là công việc béo bở nha! Nhưng mà mình phải nâng mắt cao hơn, không thể tuyển vào mấy cái tên ăn cây táo, rào cây sung.

Còn tên Tiêu Mạnh kia, là thứ gì chứ! Trước đó vài ngày, tên đó thế mà còn dám bàn bạc với một trưởng lão từng giao hảo với hãn trong gia tộc nói hãn nguyện ý trở lại, chỉ là đãi ngộ phải cao hơn lúc trước một chút, thiếu chút nữa đã làm vị trưởng lão kia tức hộc máu. Tên kia cũng quá coi trọng chính mình, một tên luyện được sư thất cấp cao cấp mà thôi.

“Đợi cho hội đấu giá chấm dứt, tang hồ sau đó mời chào luyện được sư thất cấp sẽ đơn giản hơn.” Mộ Thần nói.

Bạch Khê Phong ngẫm nghĩ, Mộ Thần thật sự quá coi thường lực hấp dẫn của đan thuật đối với luyện được sư. Trước khi Mộ Thần đề cập tới chuyện này thì đã có mười mấy vị luyện được sư thất cấp gửi thư tỏ vẻ nguyện ý gia nhập Bạch gia, nhưng lúc đó Mộ Thần không có đề cập tới, Bạch Khê Phong cũng không dám nói gì.

“Thần Nhi, với thanh danh hiện tại của người bên ngoài, người mà muốn thu nhận người, căn bản là không cần sàu không có ai tới cửa.” Bạch Khê Phong nói.

Mộ Thần nói: “Thật sao?”

Bạch Khê Phong gật đầu nói: “Đương nhiên.” Mộ Thần này căn bản không biết mị lực của hắc hiện tại nhiều bao nhiêu!

... ..

Khúc Khôn lười biếng nằm trên ghế, gặm một miếng bánh ngọt lớn.

Diệp Thạch nhìn miếng bánh ngọt bị Khúc Khôn nuốt vào mà hết sức đau lòng.

Bánh ngọt này là do Mộ Thần làm, y còn chưa kịp ăn hai miếng thì đã bị Khúc Khôn đoạt đi rồi.

Khúc Khôn thấy đôi mắt Diệp Thạch trông mong nhìn miếng bánh ngọt trong tay mình, nhất thời có chút ngại ngùng.

Tuy rằng ngại ngùng, nhưng động tác nuốt bánh ngọt của Khúc Khôn lại không dừng chút nào.

Khúc Khôn thầm nghĩ, tay nghề của Mộ Thần càng ngày càng tốt, thật là, linh đầu bếp của Bạch gia sắp bị hắc đoạt bát cơm luôn rồi.

“Gần đây Mộ Thần nhà ngươi vội đến mức chân không chạm đất luôn nha!” Khúc Khôn ha hả cười, ý đồ dè dặt lực chú ý của Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Đúng vậy, không biết tại sao Mộ Thần lại muốn tốn nhiều tâm huyết trên người mấy lão nhân không thông suốt kìa chứ vậy.”

Khúc Khôn: “...” Lão nhân không thông suốt? Những người kia đều là luyện được sư thất cấp đó! Tại trong mắt Diệp Thạch liền thành lão nhân không thông suốt rồi? Nhưng thật ra so sánh những người đó với Mộ Thần thì kém quá xa, căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Một nam tử thân bạch y, lưng đeo hòm thuốc đi về phía hai người.

“Chào Khúc tiền bối, chào Bạch thiếu.” Nam tử nọ vô cùng cung kính chào hỏi hai người.

Khúc Khôn nhìn người tới, nhú mày, sắc mặt không tốt hỏi: “Người là ai?” Trên y phục người nọ có đánh nhãn Lăng gia, khiến Khúc Khôn theo bản năng là không thích.

“Ta họ Lý, tên là Lý Hoài, là sư của Lăng gia.” Lý Hoài tươi cười ôn nhuận nói.

“Lăng gia á? Người mặc một thân quần áo Lăng gia như vậy, không cần nói tên Lý Phôi ta cũng biết người không phải là người tốt gì.” Khúc Khôn phiết miệng, không vui nói.

Lý Hoài tốt tính cười nói: “Khúc tiền bối, ngài thật biết đùa.”

Khúc Khôn ngoài cười nhưng trong không cười: “Ta không đùa, ta đang nói thật.”

“Khúc tiền bối, ta không phải tên Lý Phôi, ta tên Lý Hoài.” Lý Hoài tươi cười ấm áp giải thích.

Khúc Khôn nhìn Lý Hoài tính tình như bánh bao, trong lòng đè nén một trận.

“Rồi người tới làm gì?” Khúc Khôn đi thẳng vào vấn đề.

“Thập Thất gia nói rằng Khúc tiền bối gần đây khẩu vị rất tốt, rất có thể là mang thai, nên kê thuốc để bắt mạch cho ngài thử.” Lý Hoài nói.

Khúc Khôn siết chặt tay, nói: “Nếu như người là sư, vậy sao người không đi bắt mạch cho Lăng Xuyên thử xem bụng của hắn có bệnh hay không, ta cảm thấy hắn sắp bệnh nguy kịch rồi đấy.”

Lý Hoài: “...”

Diệp Thạch tiến đến trước mặt Khúc Khôn nói: “Nhưng mà ông ngoại này, gần đây khẩu vị của ông càng ngày càng tốt, thực sự có hơi giống như đang mang thai đó.”

Khúc Khôn đen mặt, tức giận nói: “Người rốt cuộc đứng ở bên nào?”

Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên: “Ta đương nhiên là đứng ở bên Khúc ông ngoại...” Nhưng mà hình như mình đứng ở bên kia thì cũng không liên quan tới chuyện ông ngoại mang thai thì phải.

Khúc Khôn không kiên nhẫn nhìn Lý Hoài, nói: “Người có thể đi rồi.”

Diệp Thạch lại không cho là đúng: “Ông ngoại, chần một chút đi, cũng không bị gì hết mà. Hơn nữa gần đây thân thể của ông thật sự rất lạ đó!”

Vẻ mặt Khúc Khôn âm tình bất định, cuối cùng cắn giận mà vươn tay ra, nói: “Nhanh lên.”

Lý Hoài vội vàng vươn tay xem mạch cho Khúc Khôn.

Khúc Khôn thấy sắc mặt Lý Hoài bình tĩnh, tâm tình nhất thời bất ổn, “Thế nào?”

Lý Hoài lắc đầu nói: “Không có.”

Khúc Khôn nhất thời thở ra một hơi, vui sướng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Lý Hoài nhìn sự vui sướng đáy mắt Khúc Khôn, sắc mặt có chút cổ quái.

Khúc Khôn liếc mắt nhìn Lý Hoài một cái, khụ hai tiếng, nói: “Người có thể trở về phục mệnh với cái tên Lăng Xuyên kia rồi. À, bảo hẳn không có việc gì thì đừng nghĩ quá nhiều, chỉ với cái tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc,

bên trong thối rữa như hủn, chẳng lẽ còn nghĩ chuyện tốt gì cũng dính được. Nói hăng hăng chóng đi tắm nước lạnh để thanh tỉnh một chút đi, chỉ với chút trình độ đó của hủn mà còn cả ngày si tâm vọng tưởng, hừ.”

Nhìn thấy Khúc Khôn tràn đầy khinh bỉ nói, Lý Hoài thu hồi hòm thuốc, phần nộ ly khai.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

347. Chương 347

Khúc Khôn nhìn bóng dáng Lý Hoài rời đi, cười to ba tiếng, đắc ý dào dạt nói: “Ta biết mà, trình độ như tên Lãng Xuyên kia làm sao có thể...” Nhiều lần đều trúng!

Lãng Xuyên chính là võ thánh! Tu vi càng cao, con nõi dòng càng gian nan. Thường thì võ thánh cấp bậc này đều có tới mấy chục, mấy trăm lão bà, sau đó mỗi ngày hóa thân cầm thú, cố gắng phải vài chục năm mới có khả năng có một hoặc hai đứa con nõi dòng. Lãng Xuyên tên này nghĩ quá đẹp rồi.

“Tuy rằng khi tới võ thánh, con nõi dòng sẽ rất gian nan, nhưng nếu tình trạng thân thể phù hợp, tỷ lệ vẫn sẽ rất cao.” Diệp Thạch nói thầm.

Sắc mặt Khúc Khôn không tốt mấy nhìn Diệp Thạch: “Người cảm thấy ta và Lãng Xuyên có thân thể rất phù hợp?”

“Đúng vậy!” Diệp Thạch không nghĩ ngợi liền đáp.

Năm đó hai ông ngoại mới lần một lần mà đã trúng, đương nhiên là vô cùng phù hợp.

Khúc Khôn hung tợn trừng Diệp Thạch: “Người kia không phải đã nói là không có sao, nếu thật sự có, hẳn cũng đã sớm nói.”

“Nhưng mà ông ngoại à, gần đây ngài ăn quả thật hơi nhiều rồi đó.” Diệp Thạch nghiêng đầu nói.

Khúc Khôn tức giận liếc Diệp Thạch: “Ta ăn rất nhiều sao? Cũng không có bao nhiêu mà, Đại Bảo với Tiểu Bảo mới ăn nhiều đâu.”

Diệp Thạch: “...” Đại Bảo Tiểu Bảo vẫn luôn ăn nhiều mà!

Còn Khúc ông ngoại thì lúc trước thường chỉ dùng Ích Cốc Đan, không thường ăn đồ ăn, nhưng gần đây lại ăn rất nhiều, còn luôn đoạt đồ của y mà ăn.

Khúc Khôn lạnh lùng nhìn Diệp Thạch, nắm bình nước ô mai bên cạnh, ừng ực nuốt xuống.

“Nước trái cây không tồi! Vừa hay đang khát.” Khúc Khôn cảm thán nói nhỏ.

Diệp Thạch trừng lớn mắt. Nước trái cây kia chua vô cùng, Mộ Thần nói đó là nước cốt, nếu muốn uống thì phải thêm nước lọc vào mới uống được, vậy mà Khúc ông ngoại lại uống hết rồi. Thật lợi hại, chẳng lẽ Khúc ông ngoại không thấy chua sao?

“Ông ngoại thích thì tốt.” Diệp Thạch chớp chớp mắt, thầm nghĩ không biết Lăng ông ngoại tìm y sư kia có đáng tin không? Sao y lại cảm thấy người kia vừa nãy chỉ nói hươu nói vượn thôi nhỉ.

Khúc Khôn hỏi Diệp Thạch: “Nước trái cây kia từ đâu ra?”

“Linh đầu bếp ở phòng bếp làm.” Diệp Thạch nói.

“Đi lấy thêm hai bình lại đây, mát lạnh rất giải khát, ngon đó.” Khúc Khôn nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Dạ.” Dừng một chút, lại nói: “Ông ngoại, ngài có muốn mời thêm một ly sủi bọt mạch lại không?”

Khúc Khôn đen mặt nhìn Diệp Thạch: “Người vẫn cảm thấy ta đang mang thai?”

Diệp Thạch cười nói: “Ta cảm thấy việc này vẫn nên thận trọng thì hơn.”

Khúc Khôn xùy một tiếng, nói: “Người cũng đánh giá Lãng ông ngoại của người quá cao, hẳn chỉ có chút bản lĩnh này...”

“Năng lực của Lãng ông ngoại không được sao?” Diệp Thạch có chút hồ nghi hỏi.

Hắn là không phải đâu, Lãng ông ngoại rất sinh mãnh mà?! Mỗi lần Lãng ông ngoại với Khúc ông ngoại đóng cửa, đều phải thật lâu thật lâu mới đi ra.

Khúc Khôn nói dối không chớp mắt: “Lãng ông ngoại của người ấy à, hẳn miệng cộp gan thỏ, gân chóc sấp đầu thương... Người có biết vì sao nhiều năm như vậy mà hắn không tìm nữ nhân không, đó là vì hắn không có năng lực, sợ tìm nữ nhân sẽ mất mặt, nên hắn liền đơn giản thanh tâm quả dục...”

Diệp Thạch nhú mày, Lãng ông ngoại không được việc tới như vậy? Không phải chứ?

“Nhưng mà Lãng ông ngoại không sợ mất mặt đối với ngài sao?” Diệp Thạch không hiểu hỏi.

Khúc Khôn ghen một chút, sau đó nói: “Đối với ta, hẳn chính là không biết xấu hổ, sợ mất mặt cái gì!”

“Mỗi lần các ngài ở trong phòng thời gian đều rất dài.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn nói dối càng ngày càng lưu loát, “Thời gian dài là bởi vì hẳn phải tốn thời gian rất lâu để đứng dậy.”

Lý Hoài vẫn chưa đi xa, lời đối thoại giữa Khúc Khôn cùng Diệp Thạch đều truyền vào trong tai Lý Hoài.

Lý Hoài cúi đầu, nhẹ hít một hơi, thầm nghĩ Lăng Xuyên tiền bối nhất thế anh hùng, vậy mà lại là người mang bệnh không tiện nói ra như vậy, thật sự là đáng thương mà! Lý Hoài lắc lắc đầu, bước nhanh ly khai.

“Ông ngoại, ta nghe nói không phải như thế.” Qua nửa ngày, Diệp Thạch nhíu mày nói.

“Vậy người nghe nói sao?” Khúc Khôn liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, lười biếng hỏi.

“Ta nghe nói người Lăng gia sau khi tu luyện Luyện Thân Vi Khí thì có thiên phú dị bẩm, kim thương không ngã, một đêm bảy lần.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn liếc mắt xem thường. Bảy lần một đêm?! Tên hỗn đản Lăng Xuyên này cũng không sợ tinh tấn nhân vong, “Người nghe ai nói?” Khúc Khôn không vui hỏi.

“Thất gia.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn nói: “Người chớ nghe hăn nói bậy, hăn cũng tu luyện Luyện Thân Vi Khí, thuần túy là mèo khen mèo dài đuôi mà thôi.”

Diệp Thạch gật đầu: “Cũng có thể là vậy.”

... ..

“Thập Thất gia.” Lý Hoài đi đến trước mặt Lăng Xuyên, cúi mình chào, cung kính gọi một tiếng.

“Thế nào?” Lăng Xuyên hỏi.

“Hắn là đã có chừng một tháng.” Lý Hoài nói.

Lăng Xuyên hiểu rõ cười cười, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, nói: “Người không nói cho hắn biết chứ?”

Lý Hoài cười khở: “Thập Thất gia, ngài đã nói với ta, nếu như ta nói cho Khúc tiền bối rằng hắn mang thai, Khúc tiền bối tuyệt đối sẽ thẹn quá thành giận mà đánh ta, ta làm sao dám nói.”

“Làm tốt.” Lăng Xuyên khích lệ.

Lý Hoài nhìn Lăng Xuyên, muốn nói lại thôi.

Lăng Xuyên khó hiểu hỏi Lý Hoài: “Người muốn nói cái gì?”

Lý Hoài lấy ra một phương thuốc, đưa cho Lăng Xuyên rồi nói: “Thập Thất gia, đây là phương thuốc mà tiểu nhân tư truyền, có công dụng cường thân kiện thể, cố bản bồi nguyên, không hề có tác dụng phụ.”

Lăng Xuyên nhìn phương thuốc, không tự giác mà đen mặt: “Người cảm thấy ta cần bổ thận?”

Lý Hoài: “...” Giấu bệnh sợ thầy là không đúng.

“Thực lực của nam nhân, tất nhiên là càng mạnh càng tốt.” Lý Hoài đưa khuôn mặt tươi cười nói.

Lăng Xuyên hí mắt nhìn Lý Hoài, phát tay nói: “Người đi xuống đi.”

Lý Hoài đầy đồng tình liếc mắt nhìn Lăng Xuyên một cái, xoay người ly khai.

Lăng Xuyên vuốt ve ngón tay, thầm nghĩ, càng mạnh càng tốt? Nếu hăn mạnh hơn một chút, chắc Khúc Khôn sẽ bị hăn giết chết mất.

... ..

“Nhạc phụ, ngài tìm ta?” Mộ Thần đi vào thư phòng Bạch Thần Tinh hỏi.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Phải.”

“Có việc ạ?” Mộ Thần tò mò hỏi.

“Là như vậy, độc trong cơ thể Khúc nhạc phụ của người đã được lọc sạch sẽ, tam uẩn hỉ thỉ có loại đan dược nào thích hợp với hăn không. Một loại đan dược cấp thấp cũng không phải thiếu, nhưng phẩm chất lại không ra làm sao. Ta nghe Diên Tinh nói, đan dược người luyện ra đều là cực phẩm đan dược.”

Mộ Thần ngón tay điểm nhẹ mặt bàn, cười khẽ một tiếng: “Nhạc phụ, thật bất luận đan dược phẩm chất như thế nào, dùng nhiều đều sẽ sinh kháng tính. Khúc nhạc phụ hiện giờ thực lực quá thấp, thật có một biện pháp càng tốt hơn, Bạch nhạc phụ có từng nghĩ tới chưa?”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, tò mò hỏi: “Cái gì?”

Mộ Thần vuốt ve tách trà trên tay, nhìn Bạch Thần Tinh, nói: “Ta nghe nói, nhạc phụ với Khúc nhạc phụ chỉ phòng ngủ?”

Trên mặt Bạch Thần Tinh nhất thời hiện lên vài phần quẫn bách, “Khúc nhạc phụ của người còn chưa tha thứ cho ta.”

“Nhạc phụ, có rất nhiều chuyện nên cứ rần thì phải cườnghẹn một chút, Khúc nhạc phụ không chịu hạ thể diện, mà ngài lại không làm gì cả, thời gian qua lâu, sợ là Khúc nhạc phụ sẽ đa tâm.” Mộ Thần ý vị sâu sa nhìn Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nhăn chặt mày, như có điều suy nghĩ.

Mộ Thần cười cười, tiếp tục nói: “Nhạc phụ, hiện tại thân phận của ngài cùng Khúc nhạc phụ kém nhau quá lớn, ngài là võ thánh, mà Khúc nhạc phụ chỉ vừa mới thăng cấp thành võ sư, Khúc nhạc phụ khó tránh khỏi sẽ cảm thấy mình kém hơn ngài...”

Bạch Thần Tinh mày nhíu chặt: “Chuyện này ta cũng không để ý.”

“Ngài không để ý nhưng không có nghĩa là Khúc nhạc phụ sẽ không để ý, tuy rằng Khúc nhạc phụ không nói, nhưng sẽ không tránh khỏi tự ti.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh có chút nghi hoặc: “Sẽ sao?” Hắn vẫn luôn cho rằng chuyện khi trước của hắn cùng Tâm Dương, người phạm sai lầm chính là hắn, muốn tự ti cũng nên là hắn tự ti. Nhưng mà theo lời Mộ Thần, tựa hồ lại không phải như thế.

Mộ Thần nói: “Đương nhiên.” Mộ Thần dừng một chút, rồi thản nhiên cười nói: “Thật ra nhạc phụ bây giờ có thể giúp Khúc nhạc phụ tăng lên công lực bằng phương pháp nhanh nhất, không gì khác chính là song tu.”

“Song tu.” Nghe Mộ Thần nói vậy, sắc mặt Bạch Thần Tinh nhất thời có chút không được tự nhiên, tuy vậy lại cũng có mấy phần động tâm.

Mộ Thần nhìn sắc mặt khó khăn của Bạch Thần Tinh, nói: “Nhạc phụ, có một số việc ngài thật sự nên cùng Lăng ông ngoại học tập. Thật ra tình huống của ngài tốt hơn Lăng ông ngoại, còn nữa, ngài và Khúc nhạc phụ có cảm tình với nhau.”

Tuy rằng hăn là mà nói, Bạch Thần Tinh ở trước mặt Khúc Tâm Dương tốt hơn so với Lăng Xuyên ở trước mặt Khúc Khôn, dù sao Bạch Thần Tinh và Khúc Tâm Dương đã có một đoạn tình cảm, lại bởi vì hiểu lầm mà tách ra. Mà giữa Lăng Xuyên và Khúc Khôn chỉ là bởi vì Lăng Xuyên trúng độc phát cuồng, bắt Khúc Khôn vừa lúc đi ngang qua ép một trận.

Lăng ông ngoại là hoàn toàn không biết xấu hổ, mặc kệ Khúc ông ngoại có thái độ thế nào, hăn đều như miếng dán dán trên người Khúc ông ngoại, nên làm đều làm, không nên làm thì chuyển qua nói, cả ngày thần thanh khí爽, bộ dáng ăn no thoả mãn.

Bạch Thần Tinh lại rất muốn mặt mũi, phát hồ tình, chỉ hồ lễ*, nhất định phải chờ đến lúc Khúc Tâm Dương cam tâm tình nguyện, cả ngày đều là một bộ muốn tìm bất mãn, khí phụ nghiệp chương nặng nề.

*Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa.

Đây là chênh lệch giữa muốn mặt mũi cùng không biết xấu hổ! Cho nên, thứ mặt mũi này, cần nó làm gì?

Bạch Thần Tinh gật gật đầu, trầm mặc không lên tiếng.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

348. Chương 348

Khúc Khôn nhìn thấy thân ảnh Lăng Xuyên, chẳng biết tại sao, bỗng đứng lại có chút chột dạ.

“Sao ngươi lại tới đây nữa?” Khúc Khôn lộ ra biểu tình “hung thần ác sát” mà mình tự nhận, nhìn chăm chăm Lăng Xuyên hỏi.

“Tới thăm ngươi một chút.” Lăng Xuyên nhìn bộ dáng “được người thích” của Khúc Khôn, tươi cười nói.

Khúc Khôn bực bội kéo kéo tay áo, liếc mắt lãnh đạm nói với Lăng Xuyên: “Ta không có gì đẹp đâu mà nhìn.”

“Ngươi sao lại không có gì đẹp? Ngươi là đẹp nhất, cả vạn vật ở Trung Châu đều không bằng một nửa phong tình của ngươi.” Lăng Xuyên ôn nhu nói với Khúc Khôn.

Khúc Khôn lập tức run rẩy, “Ngươi đừng nói nữa.” Hắn mới vừa ăn no, đây là muốn ói ra đâu.

“À Khôn, tanghe nói rằng, ngươi không hài lòng đối với năng lực của ta sao?” Lăng Xuyên ủy khuất hỏi Khúc Khôn.

Khúc Khôn quay mặt đi, gương mặt vắn vẹo, “Ngươi... cách ta xa chút đi.”

Lăng Xuyên vừa mới tới gần, Khúc Khôn lập tức có loại cảm giác như đang bị Lăng Xuyên áp đảo.

“Nghe nói người rất bất mã đối với năng lực của ta.” Lăng Xuyên nửa ngồi xổm bên người Khúc Khôn, cầm bàn tay Khúc Khôn lên hôn hôn, rồi hỏi.

Khúc Khôn lắc lắc tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng thì thế nào?”

“Không thế nào cả, ta chỉ là nghĩ, ta đã sinh mã như vậy rồi mà người còn không hài lòng, thật sự ngoài ý muốn của ta, nhưng yên tâm, ta sẽ không ngừng cố gắng hơn.” Lăng Xuyên khẽ vuốt ve gương mặt Khúc Khôn, nói.

Khúc Khôn đen mặt. Cái tên Lý Phôi chết tiệt kia dám cáo hắc trạng với Lăng Xuyên, đúng là nên sát ngàn đao.

Khúc Khôn mím chặt môi, cuối cùng cũng vẫn không chịu thừa nhận năng lực Lăng Xuyên rất tốt, phi thường tốt.

Lăng Xuyên lấy ra một phương thuốc, đưa cho Khúc Khôn nhìn, nói: “Đây là thứ ta chuẩn bị cho người, người xem đi, nếu người cảm thấy tốt, ta sẽ dùng nó.”

Khúc Khôn không rõ, đưa ánh mắt thô sơ đảo qua phương thuốc, sau đó trái tim hẫng như ngừng đập. Hẫng mặc dù không phải y sư, nhưng cũng biết rõ mấy thứ trong phương thuốc này đại biểu cho cái gì. Tên Lăng Xuyên cầm thú chết tiệt!

Khúc Khôn giựt lấy phương thuốc, xé nát.

“Được! Người lợi hại, người lợi hại nhất! Người kim thương bất ngã, một trăm nữ nhân cũng không thỏa mãn nỗi người, một trăm nữ nhân cộng thêm một trăm nam nhân cũng vẫn không chịu không nổi

người! Người bản lĩnh lớn nhất, trước chưa từng có ai, sau càng không có người nào, đã được chưa!!!?” Khúc Khôn buồn bực nói.

Lăng Xuyên cười: “À Khôn, người khen ta như vậy, thật sự làm ta thụ sủng nhược kinh đó nha.”

Khúc Khôn thở phì phì nằm trên xích đu, hai mắt nhắm nghiền.

“Có thứ gì muốn ăn không?” Lăng Xuyên nhìn thấy Khúc Khôn tức giận xanh mét mặt mày, có chút ngại ngùng hỏi.

Khúc Khôn vẫn không mở mắt ra, giọng nói tràn đầy đề phòng: “Người muốn gì nữa?”

“Ta nghe nói khẩu vị người rất tốt, ta có mang chút đồ ăn tới chongười.” Lăng Xuyên nói.

“Ta chỉ là đột nhiên khẩu vị tốt, ta không có mang thai...” Khúc Khôn như lâm đại địch nhìn Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên gật đầu ra vẻ hiểu, nói: “Ta biết, nhưng người là phụ nữ của ta, bất luận người có mang thai hay không, ta cũng không thể không mang đồ ăn chongười mà.”

Khúc Khôn hết sức nghi hoặc nhìn Lăng Xuyên: “Người đang đánh chủ ý quái quỷ gì đây?”

Lăng Xuyên vô cùng ủy khuất nói: “Tại trong mắt người, ta chính là cái loại người chỉ biết đánh chủ ý xấu như này sao?”

Khúc Khôn bất đắc dĩ nhìn Lăng Xuyên, nói: “Nếu không phải vậy thì người cảm thấy người là hạng người gì đây?” Năm đó thì không nói tới, nhưng bắt đầu từ lúc hắn gặp được Lăng Xuyên lần thứ hai, hắn đã cảm thấy Lăng Xuyên không có lúc nào là không đánh chủ ý xấu.

Lăng Xuyên: “...”

Mộ Thần đi vào phòng ngủ, liền thấy Diệp Thạch chống cằm, vẻ mặt rầu rĩ.

Đại Bảo, Tiểu Bảo thì đang nhàm chán lẩn tới lẩn lui bên chân Diệp Thạch.

Mộ Thần thấy Diệp Thạch như vậy thì hỏi: “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Diệp Thạch buồn rầu cáo trạng với Mộ Thần: “Ông ngoại cứ luôn đoạt đồ ăn của ta, ông ngoại còn đoạt của cả Đại Bảo với Tiểu Bảo nữa, nói tiểu hài tử ăn nhiều sâu răng, không tốt...” Diệp Thạch dừng một chút lại nói, “Nhưng chủ yếu vẫn là đoạt đồ ăn của ta.”

Mộ Thần: “...” Khúc Khôn vậy mà ngay cả đồ ăn của tiểu hài tử cũng không buông tha, đúng là khó tin.

“Nếu ông ngoại đoạt của người, vậy người đi đoạt lại đồ ăn của ông ngoại là được rồi.” Mộ Thần cười cười đề nghị.

Diệp Thạch nâng cằm nhìn Mộ Thần, tức giận nói: “Ông ngoại không có đồ ăn.”

“Sao ông ngoại lại không có đồ ăn được, Lăng ông ngoại điều ba vị linh đầu bếp thất cấp từ Lăng gia lại đây cho ông ngoại mà.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch trợn to mắt: “Chuyện khi nào cơ? Sao ta lại không biết?”

Mộ Thần cười: “Ba vị linh đầu bếp vừa mới đến hôm nay.”

Diệp Thạch vuốt cằm, trong mắt hiện lên vài phần hiểu rõ: “Có phải do năng lực Lăng ông ngoại không được, sợ Khúc ông ngoại ghét bỏ hẳn, cho nên mới cố ý từ chối khác bù lại không?!”

Mộ Thần: “...” Năng lực Lăng Xuyên mà còn không được, vậy chỉ sợ không ai dám nói mình năng lực mạnh rồi.

“Làm sao người biết năng lực ông ngoại không được?” Mộ Thần tò mò hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Khúc ông ngoại nói đó.”

Mộ Thần cúi đầu nghĩ, ngay cả Lăng Xuyên như vậy cũng không thỏa mãn nổi Khúc Khôn, Khúc Khôn thật đúng là quá lợi hại. Khó trách Lăng Xuyên thích ép Khúc Khôn, Khúc Khôn thật đúng là... thiếu đánh!

“Ta cảm thấy hình như ông ngoại đang mang thai.” Diệp Thạch nâng cằm nói.

Mộ Thần hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ông ngoại càng ngày càng ăn nhiều, hơn nữa càng ngày càng thích ăn ngọt với chua.” Diệp Thạch nghiêm túc nói.

Mộ Thần: “...” Hẳn là Khúc Khôn thật sự đang mang thai, dù sao cầm thú Lăng Xuyên kia gần đây vậy mà không hề đụng tới Khúc Khôn, đây không phải là rất kỳ quái sao?

“Nhưng mà nếu Lăng ông ngoại phải tới lại nói Khúc ông ngoại không có mang thai.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần cười khẽ, nói: “Người nghĩ, lời của Lăng ông ngoại có thể tin sao?”

Diệp Thạch đảo mắt, lắc đầu. Lăng ông ngoại nói dối hết bài này đến bài khác, không có chút đứng đắn nào.

Mộ Thần nghiêng đầu: “Vậy người cảm thấy, lời mà người của Lăng ông ngoại nói có thể tin sao?”

Diệp Thạch trợn lớn mắt: “A! Ông ngoại thật sự mang thai?”

Mộ Thần cười không nói, đôi mắt Diệp Thạch nhất thời biến ảo vô thường.

Đại Bảo: “Ăn... Ăn... Ăn...”

Tiểu Bảo: “Mang thai... Mang thai... Mang thai...”

Đại Bảo Tiểu Bảo mỗi đứa ôm một chân Diệp Thạch, thanh âm đan với nhau, biến thành: “Ăn, mang thai, ăn, mang thai, ăn...”

Gương mặt Diệp Thạch nóng lên, Đại Bảo Tiểu Bảo nói như vậy, làm Diệp Thạch cảm giác như hai đứa nhỏ này đang nói y chính là một người chỉ biết ăn no mang thai, mang thai ăn no.

“Tiểu Bảo thật lợi hại, biết nói từ ‘mang thai’ rồi, còn Đại Bảo thì vẫn cả ngày ‘ăn ăn’.” Mộ Thần tràn đầy tán thưởng nhìn Tiểu Bảo.

Đại Bảo ngẩng đầu, ánh mắt dạo qua một vòng trên mặt Mộ Thần, miệng “Ăn, ăn, ăn...” liền biến thành “Mang thai, mang thai, mang thai...”

Diệp Thạch nhìn Đại Bảo: “Đại Bảo học thật nhanh.”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!”

Đại Bảo, Tiểu Bảo vây quanh Diệp Thạch và Mộ Thần, nãi thanh nãi khí kêu “mang thai”.

Lúc Khúc Khôn đi vào, Đại Bảo và Tiểu Bảo đồng thời chuyển ánh mắt về phía Khúc Khôn, phi qua ôm đùi Khúc Khôn, vẻ mặt cầu biểu dương gọi thẳng “Mang thai”, Khúc Khôn lập tức đen mặt.

“Người mang thai?” Khúc Khôn hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có ạ.” Y mới vừa sinh thôi mà, làm gì nhanh mang thai như vậy được.

Khúc Khôn đen mặt, nói: “Người không có mang thai thì dạy Đại Bảo, Tiểu Bảo kêu làm gì! Từ ‘mẫu phụ’ còn chưa có học kêu được, liền dạy mấy thứ loạn thất bát tao rồi!”

Diệp Thạch: “...” Y không có cố ý dạy mà! Đại Bảo, Tiểu Bảo là vô sự tự thông đấy chứ.

“Ông ngoại, có việc sao ạ?” Mộ Thần hỏi.

Khúc Khôn liếc mắt nhìn hai người một cái, hỏi: “Có đờn không?”

“Không có.” Diệp Thạch có hơi chột dạ nói.

Trên mặt Khúc Khôn lập tức hiện lên vẻ thất vọng.

“Lăng ông ngoại có điều bavì linh đầu bết từ Lăng gia qua đây đó ông ngoại.” Diệp Thạch nói.

Khúc Khôn nhìn Diệp Thạch, có chút nghi ngờ: “Thật sao?”

Mộ Thần gật đầu nói: “Đúng vậy đó ông ngoại, nghe nói, bavì linh đầu bết kia có tay nghề không tồi, ông ngoại ngài có thể thử xem.”

“Nhưng đó chính là người của Lăng Xuyên.” Khúc Khôn có chút khó chịu nói thầm.

Mộ Thần cười cười nhìn Khúc Khôn: “Ông ngoại, người của Lăng ông ngoại không phải là càng tốt sao? Ngài không thể cứ luôn để Lăng ông ngoại chiếm tiện nghi như vậy, ngẫu nhiên cũng phải chiếm về chứ.”

Khúc Khôn như có điều suy nghĩ mà nhìn Mộ Thần, trịnh trọng gật đầu: “Nói không sai.”

Diệp Thạch nhìn bóng dáng Khúc Khôn rời đi, sau đó nhìn qua phía Mộ Thần, tràn đầy cảm thán nói: “Mộ Thần, tài ăn nói của người thật tốt.”

Mộ Thần cười: “Ta nghĩ, trong một thời gian ngắn, hẳn là Khúc ông ngoại sẽ không tới đoạt đồ ăn của người đâu.”

Nếu như Lăng Xuyên ngay cả đồ ăn cho Khúc Khôn cũng chiều cố nể, vậy hẳn cũng quá không nên việc rồi.

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, nói: “Mẫu phụ nói, người thích nhất là nói hươu nói vượn, đôi trắng thay đen.”

“Khúc nhạc phụ nói như vậy?” Trên mặt Mộ Thần không khỏi hiện lên vài phần nghi hoặc, hình như hẳn không có đặc tội vị nhạc phụ này thì phải, sao lại bị Khúc nhạc phụ nói như vậy nhỉ?

Mộ Thần hồ nghi nhìn Diệp Thạch: “Khúc nhạc phụ cụ thể nói như thế nào?”

Diệp Thạch: “Mẫu phụ nói, lúc người nhàn hạ không luyện đan liền cùng phụ thân nói hươu nói vượn, cố tình vị phụ thân đầu gối kia còn coi lời người nói như lời hội thánh đức chúa trời mẹ, tin tưởng không chút nghi ngờ.”

Mộ Thần: “...”

Theo hiểu biết của hẳn, hai vị nhạc phụ đã viên phòng rồi.

Lúc trước hẳn còn cảm thấy Bạch Thần Tinh không đủ rõ ràng. Bạch Thần Tinh không đủ rõ ràng chỗ nào?! Mình và Bạch Thần Tinh chỉ vừa mới nói buổi sáng, vào ban đêm Bạch Thần Tinh liền không chờ đợi được mà ăn sạch Khúc nhạc phụ. Nhưng mà ăn sạch sẽ rồi lại đổ hết mọi chuyện lên trên đầu hẳn, đúng là tính một kế rất tốt!

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, người với phụ thân nói những gì vậy?”

Mộ Thần xấu hổ cười trả lời: “Không có gì, ta chỉ đề nghị một vài câu thôi.”

Hắn còn tưởng phẩm hạnh của Bạch nhạc phụ tốt hơn Lãng ông ngoại chứ, quả nhiên là hắn suy nghĩ quá nhiều, hai người này đều không phải thứ gì tốt cả.

“Gần đây người vẫn luôn vội vàng bồi dưỡng luyện được sư sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Ừ.”

Tốc độ của Bạch gia cùng Lãng gia rất nhanh, hắn chân trước vừa thả ra tin tức, chân sau Bạch gia cùng Lãng gia liền mỗi bên đưa ba vị luyện được sư thất cấp hậu kỳ lại đây cho hắn chọn lựa. Sáu người này, đều là người nổi bật trong đám luyện được sư thất cấp ở Trung Châu, đều là gần đây mới gia nhập Bạch gia và Lãng gia, và lại đều tự nguyện ký kết văn tự bán đứt.

Mộ Thần ban đầu chỉ tính bồi dưỡng ra hai người, nhưng sau đó đắn đo một hồi, liền trực tiếp bồi dưỡng luôn sáu người, tính chờ trong sáu người này ra được hai vị luyện được sư bát cấp thì liền dừng tay.

“Sáu người kia có thể hai vị luyện được sư bát cấp sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nói: “Hắn là có thể.”

Có thể trở thành luyện được sư thất cấp hậu kỳ, tư chất không thể nào kém được. Sáu vị luyện được sư đó kinh nghiệm cũng rất phong phú, chỉ là khiếm khuyết một chút cơ duyên.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

349. Chương 349

Từng đám đàn vân hội tụ trên trời, đánh xuống từng đạo đàn lôi.

Nơi Bạch gia xuất thế đàn được bát cấp, nhất thời long trời lở đất.

“Bạch gia có người luyện chế xuất đàn được bát cấp! Là đàn được bát cấp đó!”

“Mộ Thần luyện ra đàn được bát cấp không phải là quá bình thường sao, đại kinh tiểu quái làm gì.”

“Nhưng đây không phải là Mộ Thần! Là một luyện được sư khác luyện ra! Bạch gia có một vị luyện được sư thất cấp thăng lên bát cấp, là luyện được sư bát cấp đó!”

“Bạch gia lại có thêm một vị luyện được sư bát cấp?”

“Bạch gia vậy mà lại có tới hai vị luyện được sư bát cấp, cứ tiếp tục vậy, không chừng sẽ bắt kịp Đan Thápluôn ấy chứ.”

...

Các loại ngôn luận tương tự nhanh chóng được truyền ra, chuyện Bạch gia có thêm một vị luyện được sư bát cấp chỉ trong chốc lát đã bị lan truyền nhanh chóng, ồn ào vô cùng.

Việc Đan Thập cùng Bạch gia và Lăng gia tranh chấp về năm vị luyện được sư chết trong Đan Điện, theo thời gian trôi qua đã từ từ bình ổn lại, nhưng lúc này Bạch gia lại có thêm một vị luyện được sư bát cấp, lần thứ hai trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Phân tháp Đan Thập.

“Mộ Thần thật là quá lợi hại.”

“Ừ, luyện được sư bát cấp đều bị hắn dạy ra, không biết người này đến tột cùng làm như thế nào được!”

“Nghe nói, lúc trước hai nhà Bạch, Lăng chiêu Mộ đại sư thất cấp hậu kỳ là vì muốn bồi dưỡng luyện được sư bát cấp, Thương Nhạc tiền bối là người đầu tiên từ dưới tay Mộ Thần ra thành luyện được sư bát cấp, nói không chừng về sau còn có người thứ hai, thứ ba.”

“Thương Nhạc tiền bối dừng lại ở trình độ luyện đan thất cấp cao cấp đã hơn năm trăm năm, tuy rằng trước đó ông không thuộc về Lăng gia, nhưng lại có giao hảo với Lăng gia, lần này Lăng gia chiêu Mộ đại sư, ông ấy là người đầu tiên cùng Lăng gia ký văn tự bán đứt, thế nên bây giờ ông ấy thuộc Lăng gia.”

“Tuy rằng văn tự bán đứt có hơi đại giới một chút, nhưng nếu chỉ ký văn tự bán đứt liền có thể có cơ hội trở thành luyện được sư bát cấp, vậy thì văn tự bán đứt thì có là sao?”

“Người thấy văn tự bán đứt có thể tùy tiện ký, thì cũng phải có người ta có để ý tới người không rồi mới có cơ hội ký, danh ngạch đã hữu hạn, người ta hiện tại lại không nhận thêm người.”

“Mà nói này, lúc trước luyện đan thuật của Tiêu Mạnh đại sư cũng không thua Thương Nhạc tiền bối là mấy nhỉ.”

“Lúc trước Tiêu Mạnh đại sư luyện chế đan dược thất cấp có xác xuất thành công cùng phẩm chất hình như còn trên cả Thương Nhạc tiền bối, hiện tại thì... gần đây xác xuất luyện đan thành công của Tiêu Mạnh đại sư thật sự là khó coi muốn chết.”

Tiêu Mạnh chỉ mới vừa gia nhập, nhưng hắn cũng từng thành công luyện chế không ít đan dược thất cấp, vô cùng nổi bật.

Từ khi Mộ Thần lên khóa giảng bài, xác xuất luyện đan thành công của Tiêu Mạnh liền thẳng tắp giảm xuống, không ít linh thảo cao cấp đều bị hắn làm hư.

“Nếu Tiêu Mạnh không rời khỏi Bạch gia, nói không chừng hiện tại cũng đã là luyện dược sư bát cấp rồi.” Một luyện dược sư vui sướng khi người gặp họa mà nói.

Nếu Tiêu Mạnh từ đầu đến cuối đều ở lại Bạch gia, thì hắn sẽ chính là nguyên lão. Xem những luyện dược sư lưu lại Bạch gia kia, đãi ngộ thật sự vô cùng tốt. Chỉ là luyện dược sư còn lại ở Bạch gia có trình độ hữu hạn, thế nên Mộ Thần mới không thể không để Bạch gia tuyển người.

...

Trong luyện đan thất, Tiêu Mạnh nhìn thứ cháy đen trong đan lô, sắc mặt hết sức tối tăm.

Trong khoảng thời gian này, hắn tâm tình bức bối, suy nghĩ hỗn loạn, đã nhiều lần luyện đan thất bại.

Đoạn thời gian trước, một ít luyện dược sư ở Bạch gia lúc trước không so kịp hắn, bây giờ trình độ luyện đan lại nhanh chóng tăng lên, trở thành tồn tại có thể sánh vai với hắn. Chuyện này thật sự khiến Tiêu Mạnh chịu đả kích nặng, thế nên tuy rằng không có thừa nhận với ai, nhưng trong lòng Tiêu Mạnh phi thường hối hận.

Bạch gia là trở về không được, trở về cũng chỉ là tự rước lấy nhục, hãn chỉ có thể ở lại Đan Tháp.

Lúc trước Đan Tháp hứa hẹn với hãn, tuy rằng không có thực hiện toàn bộ, nhưng đãi ngộ cũng coi như không tồi, nhưng gần đây hãn luyện chế đan dược liên tục thất bại, khiến đám luyện dược sư kia tâm sinh không phục.

Tiêu Mạnh càng vội vã chứng minh mình, xác xuất luyện đan thành công lại càng thấp.

“Sư phụ.” Hồ Khung gọi một tiếng.

Tiêu Mạnh liếc mắt nhìn Hồ Khung, hỏi: “Nghe nói ngươi chưa, tin tức là thật?”

Hồ Khung gật đầu: “Luyện đan thuật của Thương Nhạc thật sự tăng lên bát cấp, người luyện ra đan dược bát cấp ở Bạch gia là Thương Nhạc, không phải Mộ Thần.”

Tiêu Mạnh nhắm mắt lại, trong lòng hết sức hối hận, sớm biết như thế, tội gì phải làm vậy đâu? Rốt cuộc thì lúc trước hãn tại sao lại quý mê tâm hồn đáp ứng lời mời của Đan Tháp chứ.

Nếu bây giờ hãn còn ở Bạch gia, Mộ Thần tất nhiên sẽ đối xử khác biệt với hãn.

Có lẽ lúc này hãn đã trở thành luyện dược sư bát cấp. Luyện dược sư bát cấp a, đây chính là tồn tại có thể cùng ngồi cùng ăn với tháp chủ Đan Tháp a!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Mạnh nhất thời nóng một trận, nhưng sau đó lại chuyển thành lạnh lẽo.

Hắn chỉ là một luyện dược sư thất cấp cao cấp, Bạch gia căn bản không để hắn vào mắt. Thật giận rằng mấy năm nay, hắn vẫn luôn bị người ta phúng, phúng tới mức hồ đồ.

Hồ Khung cúi đầu, trên mặt không hiện, nhưng trong lòng đối với Tiêu Mạnh lại tràn ngập oán hận.

Tuy rằng Mộ Thần đang chuyển ánh mắt đến trên người luyện dược sư thất cấp cao cấp mới tới, đã tạm dừng giảng bài những người khác, nhưng là luyện đan thuật của những người đó vẫn như cũ nhanh chóng tăng lên. Những luyện dược sư ở Bạch gia lúc trước thua kém hắn, giờ toàn bộ đều đã trở thành luyện dược sư thất cấp.

Cứ mỗi cách cái vài ngày, Hồ Khung luôn có thể nhận được tin tức người nào lúc trước là ‘văn bối’ của mình, bây giờ đã trở thành ‘tiền bối’ của mình rồi.

Tin tức tốt từ Bạch gia, Lăng gia liên tiếp tới không ngừng, mỗi một tin tức tốt đều đâm vào lòng Hồ Khung, khiến hắn hồi hận trái tim như muốn nhỏ máu.

... ..

Đan Cốc.

“Không nghĩ tới Bạch gia nhanh vậy mà đã có thêm một luyện dược sư bát cấp.” Đan Thần nói.

Đan Diệu cười khổ: “Lần trước Bạch gia cùng Lăng gia thả ra tin muốn chiêu Mộ đại sư thất cấp cao cấp, sau khi tin tức truyền rathì cũng có không ít luyện dược sư thất cấp cao cấp tới cửa.”

Nghe nói muốn vào hai nhà thì phải ký văn tự bán đứt, thế nên có không ít luyện dược sư do dự không quyết, lựa chọn treo giá, nhưng lúc

này đều đồng ý hết.

Kết quả, không đợi đám người do dự này kịp phản ứng, người ta đã kết thúc chiêu mộ.

Cách buổi chiêu mộ chấm dứt mới chỉ vài ngày, liền có luyện được sư thất cấp thăng cấp thành luyện được sư bát cấp, Mộ Thần này thật sự đáng sợ.

“Chuyện lần này lại là bút tích của Mộ Thần.” Đan Thần hỏi.

Đan Diệu gật đầu: “Không thì ai vào đây.” Không có Mộ Thần, Thương Nhạc nào có khả năng tại trong thời gian ngắn ngủi như vậy trở thành luyện được sư bát cấp!

Nghe nói hai nhà Bạch, Lăng lần này chiêu mộ chính là vì bồi dưỡng luyện được sư bát cấp, nhưng hai nhà đều không có nói rõ, bởi mục đích của Mộ Thần quá mức khó tưởng tượng, nếu truyền ra chỉ sợ sẽ bị nói này nói nọ.

Hiện giờ Thương Nhạc lên bát cấp, tin tức này mới truyền ra ngoài.

Lúc tin tức bị tuôn ra, số luyện được sư thất cấp cao cấp muốn gia nhập hai nhà Bạch, Lăng nhất thời tăng vọt, thế nhưng hai nhà đều không nhận thêm.

“Thương Nhạc mặc dù là ở Bạch gia thăng cấp thành luyện được sư bát cấp, nhưng hẳn là người Lăng gia chiêu mộ. Nghe nói Mộ Thần tính là bồi dưỡng một luyện được sư bát cấp cho mỗi nhà.” Đan Thần nói.

Đan Diệu cười khò: “Mộ Thần hào phóng như vậy, ta cũng muốn đi tới chiêu mộ luôn đây nè.” Đây chính là luyện được sư bát cấp a! Đan Tháp mới chỉ có vài luyện được sư bát cấp thôi.

Cửu Tranh Vành nơi chốn đối nghịch cùng Mộ Thần, kết quả Mộ Thần tùy tùy tiện tiện liền bồi đường ra một luyện dược sư bát cấp có thể cùng ngồi chung bàn với hắn.

“Đáng tiếc là hai nhà Bạch, Lăng chỉ tuyển nhận luyện dược sư tán tu vi, hơn nữa hiện tại đã không thuận nữa.” Đan Thần bất đắc dĩ nói.

Đan Diệu cười khổ lắc đầu, bọn họ chính là người Đan Cốc, không có khả năng ký văn tự bán đứt với Lăng gia, Bạch gia.

“Gần đây Mộ Thần động tác không ngừng, những tên ban đầu ở Bạch gia sau đó lại rời đi, sợ là phải hối hận đến mất rồi.”

Đan Diệu gật đầu, “Chứ gì nữa.” Đáng tiếc không có thuốc hối hận. Luyện dược sư một khi sinh ra tâm ma, xác xuất thành đan sẽ bé đi. “Ta nghe nói, những luyện dược sư rời Bạch gia, trên cơ bản luyện đan thuật đều rơi chậm lại.”

Đan Thần lắc đầu, những người này thật sự là... tự làm vậy không thể sống.

“Đúng rồi, hội đấu giá của Bạch gia sắp bắt đầu rồi đó.” Đan Diệu nói.

Đan Thần lên tiếng, “Ừ.”

Những hội đấu giá kha bình thường đều phải làm rất nhiều tuyên truyền, mà tuyên truyền của Bạch gia vừa đơn giản vừa thô bạo. Bạch gia chế tác ra một vạn phần thiệp mời, sau đó đưa đến các đại hội đấu giá để bán đấu giá. Nếu muốn tham gia hội đấu giá của Bạch gia thì phải có thiệp mời. Chỉ thu tiền giá đồng thiệp mời này thôi cũng đã rất khả quan rồi.

“Bạch gia thật sự khí phách kinh người.” Những hội đấu giá khác nếu làm như vậy, đến lúc đó nói không chừng trước cửa có thể giăng lưới bắt

chim. Nhưng lần này Bạch gia bán đấu giá, một vạn phần thiệp mời chỉ sợ là cung không đủ cầu.

“Đó là người ta đã chắc chắn rồi. Ba mươi viên đan dược bát cấp, ba trăm viên đan dược thất cấp, nhiều đan dược như vậy, cả Trung Châu đều phải sôi trào.” Đan Thần lắc lắc đầu, hâm mộ nói.

Thiệp mời đã bán đấu giá, thứ này vừa xuất hiện liền khiến mọi người điên cuồng đoạt, xác thực đáng sợ.

...

“Đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện!” Một nữ tử diện mạo diễm lệ lão đảo chạy vào phòng khách Đan Thần.

“Tuyệt Di, sao vậy?” Đan Thần khó hiểu nhìn Đan Tuyết, Đan Tuyết ở trong mắt Đan Thần vẫn luôn ung dung đẹp đẽ quý giá, cử chỉ hữu độ, hiện giờ lại mất hình tượng như vậy, Đan Thần không khỏi có chút ngoài ý muốn.

“Bạch gia...”

Đan Thần nghe xong mở đầu, trong lòng âm thầm hiểu rõ, “Bạch gia lại có thêm luyện dược sư bát cấp?”

“Chỗ Bạch gia xuất hiện cửu cấp đan kiếp!!!!!!”

Vẻ mặt Đan Thần nhất thời thay đổi. Cửu cấp đan kiếp, luyện dược sư cửu cấp!!

“Không chỉ cửu cấp đan kiếp, còn có đan dược bát cấp kiếp!” Về mặt Đan Tuyết điên cuồng nói.

Đan Thần: “...”

Đan Diểu có chút không hiểu: “Tuyệt Di, cái gì là cửu cấp đan kiếp? Còn có đan dược bát cấp kiếp?”

Đan Tuyệt thở dốc nói: “Mộ Thần trở thành luyện dược sư cửu cấp, Bạch gia thì hình như lại trùng hợp có thêm một luyện dược sư thất cấp tăng lên bát cấp, cho nên...hai loại đan vãn đang hợp lại với nhau.”

Đan Thần trừng lớn mắt, đan dược bát cấp cùng đan dược cửu cấp đồng thời xuất thế, rầm rộ như vậy, coi như thiên cổ cũng khó gặp, Bạch gia đây là sắp đại hưng!

... ..

Lãnh địa Bạch gia.

Vô số tu luyện giả nhìn dị tượng không trung, chặc chặc lấy làm lạ.

“Không nghĩ tới đan dược cửu cấp cũng bị luyện ra.” Hà Hiền nhìn dị tượng trên bầu trời, nhin không được nói.

Hà Tĩnh Nguyệt mím môi, “Mộ Thần thật sự lợi hại.”

Hà Hiền gật đầu đồng ý: “Đúng vậy.” Khen là kỳ tài ngút trời thật không khoa trương chút nào.

Hà Tĩnh Nguyệt quay qua hỏi Hà Hiền: “Ông nội, Mộ Thần luyện ra đan dược gì vậy ạ?”

Trên bầu trời, một con kim long uy nghiêm hùng tráng khiến lòng người sinh kính sợ đang bay múa, tiếng long ngâm xa xưa, khiến khí huyết người ta sôi trào.

“Hẳn là Đẳng Long Kinh Thiên Đan.” Hà Hiền nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Úc Lạc
www.dtv-ebook.com

350. Chương 350

Bạch gia.

Diệp Thạch nhìn dị tượng trên bầu trời, ánh mắt như hiện lên điều gì kỳ lạ.

“Thơm thơm thơm...”

“Ăn ăn...”

Diệp Thạch nhìn Đại Bảo và Tiểu Bảo bên người, bất đắc dĩ nói: “Vật kiamấy đứakhông thể ănđâu.”

Đây chính là đan dược cứu cấp, Đại Bảo với Tiểu Bảo căn bản không tiêu hóa được.

Đại Bảo Tiểu Bảo ôm chân Diệp Thạch, ‘điềm đạm đáng yêu’ cọ đến cọ đi.

Diệp Thạch nhìn hia đứa nhóc đang làm nũng bán manh, bất đắc dĩ mà thở dài, thầm nghĩ không thể ăn chính là không thể ăn. Đan dược này ngay cả y cũng không thể ăn đâu, nhưng mà thật sự thơm quá đi, hương vị nhất định sẽ rất ngon, vừa giòn vừa thơm.

Bạch Thừa Phong khoanh tay nhìn dị tượng, vẻ mặt hưng phấn. Đan Tháp? Đan Tháp thì tính là gì chứ!

Thế giới này cho tới bây giờ đều là dùng thực lực nói chuyện, hiện giờ thân phận thấp chủ Đan Tháp của Cừu Tranh Vành cùng thân phận luyện được sư cửu cấp của Mộ Thần kém nhau quá xa.

Dù Cừu Tranh Vành nhìn Mộ Thần không vừa mắt, nơi chốn nhằm vào Bạch gia thì thế nào, hiện tại Bạch gia bọn họ nếu như đi chiêu Mộ đại sư, còn không biết sẽ có bao nhiêu luyện được sư trên thất cấp cao cấp vội vàng tới cửa cầu thu lưu đâu.

“Đăng Long Kinh Thiên Đan, loại đan dược này có thể đề cao thực lực võ thánh!” Bạch Thừa Phong nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch: “Đúng thế. Mộ Thần nói đan dược này dùng rất được, để ông nội hoặc là phụ thân ăn, hẳn là có thể tăng lên nhất tinh.”

“Mộ Thần luyện đan dược này là tính cho phụ thân người dùng, hay là cho ông ngoại người dùng?” Bạch Thừa Phong hứng thú hỏi.

Một bên là nhạc phụ, một bên là ông ngoại, chỉ sợ là Mộ Thần phải đau đầu rồi.

Diệp Thạch bĩu môi, nghiêng đầu nói: “Mộ Thần nói, phụ thân cùng ông ngoại đều không phải thứ tốt.”

Bạch Thừa Phong: “...”

Lăng Trầm: “...”

“Nhưng dù sao nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tuy rằng nhân phẩm của phụ thân cùng ông ngoại đều không tốt lắm, nhưng vẫn cần phải cho bọn họ dùng một viên.” Diệp Thạch nói.

Lăng Trầm gật đầu, vội hỏi: “Đúng đúng, mấu chốt là cho ai ăn?”

“Mộ Thần nói, để phụ thân với ông ngoại chơi đoán số đi, ai thắng, chính là của người đó.” Diệp Thạch nói.

Bạch Thừa Phong trừng lớn mắt. Lấy việc chơi đoán số để quyết định đan dược cửu cấp thuộc về ai, Mộ Thần thật là có sáng ý, cho nên nói, ý tưởng của thiên tài cùng thường nhân luôn luôn bất đồng?

Bên cạnh Diệp Thạch có vài vị trưởng bối cả hai nhà Bạch gia, Lăng gia, nghe được lời Diệp Thạch nói thì biểu tình những người này đều trở nên quỷ dị.

Mọi người bỗng nhiên cảm thấy, nếu rảnh có lẽ nên đi nghiên cứu chút về chơi đoán số, nói không chừng khi nào đó lại có tác dụng?

“Mộ Thần thông minh nhất luôn đó nha, chơi đoán số thì cần nhìn xem phụ thân hay ông ngoại có vận khí hay không, Mộ Thần sẽ không đắc tội người ta.” Diệp Thạch đắc ý nói.

“Đúng vậy! Mộ Thần thông minh nhất. Diên Tinh, ánh mắt này của người thật sự quá độc! Thiên hạ này có nhiều nam nhân như vậy, mà người lại chọn lựa được người tốt nhất trong đấy.” Bạch Khê Phong phe phẩy cây quạt, hết sức tán thưởng.

Diệp Thạch ngại ngùng cười cười, nói: “Ta trước kia có năm mơ cũng không nghĩ Mộ Thần có thể đi đến một bước này.”

Khi trước y mới vừa gặp Mộ Thần, Mộ Thần chỉ là một võ giả, không học vấn không nghề nghiệp, thanh danh thì cực kém, thực lực thì vẫn chưa có mạnh bằng y đâu!

Lúc ấy y thấy Mộ Thần khá là yếu đuối, khi Mộ Thần nói tới việc sẽ bảo vệ y, y nghĩ, nếu Mộ Thần đối tốt với y, sau này để y bảo hộ Mộ Thần cũng có thể.

Như chỉ trong chớp mắt, Mộ Thần đã thành đệ nhất cao thủ Trung Châu.

Tuy rằng Mộ Thần mới chỉ là võ tôn, nhưng những võ thánh bình thường căn bản không phải là đối thủ của Mộ Thần.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Mới gần gần vài năm thời gian mà thôi,غم lại cứ như một giấc mộng.

“Khê Phong thúc thúc, hội đấu giá chuẩn bị thế nào rồi? Thiệp mời có bán được không?” Diệp Thạch hỏi.

“Bán được không á? Diên Tinh, người đang hỏi chơi hả?” Bạch Khê Phong đại kinh tiểu quái nói, “Người không biết đâu, những thiệp mời kia vừa xuất hiện trên hội đấu giá thì đã lập tức bị người ta đoạt sạch không còn, một vạn tấm thiệp mời căn bản là không đủ.”

Mộ Thần hiện giờ đã là luyện dược sư cửu cấp, những cường giả lánh đời kia sợ là đều phải bùng nổ rồi, có lẽ nếu làm thêm mấy ngàn phần thiệp mời mới đủ được.

Diệp Thạch gật đầu: “Vậy là tốt rồi, như vậy cũng không cần sầu bán không được.”

Lăng Trầm liếc mắt xem thường. Diệp Thạch thật biết nói giỡn, đan dược thất cấp cùng đan dược bát cấp có nhiều hơn nữa cũng không cần phát sầu về nguồn tiêu thụ đâu.

... ..

Một đoàn xe cộ trung đang đi trên đường.

“Mộ Thần thiếu gia thật sự quá đỉnh.”

“Phải đó, vậy mà đã là luyện được sư cửu cấp rồi, thái thượng trưởng lão của Đan Thập cũng chỉ mới là luyện được sư bát cấp hậu kỳ mà thôi.”

“Đan Thập không biết tự lượng sức mình đối nghịch cùng Mộ thiếu, bây giờ Mộ thiếu đã là luyện được sư cửu cấp, mà người có luyện đan thuật cao nhất Đan Thập chỉ là bát cấp hậu kỳ, một Đan Thập còn tự xưng là thánh địa luyện được sư, luyện đan thuật cùng Mộ thiếu thật sự không cách nào so sánh được.”

“Trước đó Đan Thập nói Mộ thiếu giết chết năm người của Đan Thập, hiện tại ngược lại như tháp chủ Đan Thập tự mình giết năm người kia thì đáng tin hơn. Mộ thiếu cùng bọn họ không cừu không oán, hà tất phải chọc vào vũng bùn này.”

“Ta đã nói mà! Mộ thiếu tài hoa hơn người, một vị luyện được sư cửu cấp như hắn cần gì phải khó xử và luyện được sư thất cấp kia?”

“Lời này không nên nói lung tung, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Các người không muốn sống nữa à? Đan Thập là thứ các người có thể chửi bới sao.”

...

Mộ Viễn Phong nghiêng đầu nghe vài người bên ngoài nói chuyện, khóe miệng cong lên một nụ cười hết sức tự hào.

Thần nhi vậy mà đã chạy tới một bước này, thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi!

Thế nhưng tuy rằng hiện tại Thần nhi rất lợi hại, nhưng tựa hồ đắc tội với người khác cũng có hơi nhiều, Đan Thập cùng Mệnh Tộc kia có vẻ cũng không dễ chọc.

Rèm xe ngựa bị xốc ra, một nam tử che hắc sa hỏi, “Người có khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ ân cứu mạng của Thất thiếu gia.” Mộ Viễn Phong vội nói.

Lâm Tạ cười: “Người đã nói cảm ơn rất nhiều lần rồi.”

Mộ Viễn Phong cười: “Ân cứu mạng, có thể nào cũng nói không đủ.” Nếu không có người này, có lẽ hắn đã chết. Mà chết rồi, thì cái gì cũng mất...

“Thất thiếu gia!!!”

Lâm Tạ nhú mày, liếc mắt nhìn Mộ Viễn Phong một cái, nói: “Xin lỗi không tiếp được.”

Mộ Thần cười nói: “Người cứu vớt chuyện của người.”

“Thất thiếu gia, tại sao người lại lung tung cứu người, biết người biết mặt không biết lòng, việc này của chúng ta vô cùng quan trọng, người cần thận mang gian tế trở về đây.”

Lâm Tạ vừa đi ra ngoài, một giọng nói sắc nhọn liền truyền vào trong tai Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong nhin không được mà nhú mày.

Hiệu quả cách âm của xe ngựa(?) cũng không quá tốt, người ngoài xe rõ ràng là cố ý nói cho hắn nghe.

Mộ Viễn Phong khụ một hai tiếng, lúc trước hắn bị một con yêu thú lục cấp đuổi giết, liều mạng trọng thương bảo trụ được một mạng, sau đó được Lâm Tạ cứu, nhưng đã dưỡng một đoạn thời gian mà thân thể vẫn không thấy khởi sắc bao nhiêu.

“Ngô quản gia quá lo lắng, người nọ chỉ làm một tán tu, được ta thuận tay cứu mà thôi.” Lâm Tạ bình tĩnh nói.

“Thất thiếu gia, không thể có lòng hại người, nhưng phải có lòng phòng người, người này không rõ lai lịch, vẫn nên sớm đuổi đi thì hơn.” Ngô Đạt chấp tay sau lưng, lên mặt nói.

Lâm Tạ nhú mày, xầm mặt nói: “Người nọ là do ta cứu, xử lý như thế nào là chuyện của ta.”

Ngô Đạt thấy Lâm Tạ sinh khí, liền có chút không vui mà nói: “Thất thiếu gia, ta là đang tốt cho người, người đã không lĩnh tình thì quên đi.”

Lâm Tạ nhìn bóng dáng Ngô Đạt, trong lòng có chút bất bình.

“Thất thiếu gia, Ngô Đạt thật quá đáng, một ngoại nhân mà lại đi khoa tay múa chân đối với chuyện của ngài.” Gã sai vặt Lý Phi bên người Lâm Tạ hết sức bất mãn nói.

Lâm Tạ cười khố, nói: “Đi thôi, đừng nói tới hắn.”

Y tuy là dòng chính Lâm gia, nhưng địa vị thấp kém, lại còn bị hủy dung, còn sống không tốt bằng ngoại nhân như tên Ngô quản gia này, dù sao tên đó là người mà vị thiên tài Bát muội kia của y tin cậy.

“Tuy rằng Ngô quản gia có chút quá, nhưng thất thiếu gia làm gì phải đối tốt với người bè nước gặp gỡ như vậy?” Lý Phi không hiểu hỏi.

“Nhìn tay người kia thì chắc chắn là một vị luyện dược sư, trên người mang theo một cỗ dược hương thường có ở luyện dược sư, ta nghĩ hẳn là hồ lạc bình dương, có thể giúp một phen thì liền giúp một phen, kết cái thiện duyên, có thể về sau người ta sẽ giúp đỡ chúng ta thì sao.”

Lý Phi kinh ngạc hỏi: “Người đó là luyện dược sư? Thiếu gia, vậy hẳn là luyện dược sư cấp mấy vậy?”

“Lấy thực lực võ hoàng sơ cấp của hẳn, ta nghĩ luyện đan thuật hẳn là khoảng ngũ cấp.” Lâm Tạ suy nghĩ rồi nói.

Lý Phi nhất thời có chút thất vọng, “Mới ngũ cấp thôi à!”

Lâm Tạ bẽn lẽn nói: “Ánh mắt của người thật cao, luyện dược sư ngũ cấp cũng không nhập vào mắt người.”

Lý Phi xấu hổ cười, chối: “Không phải, ta chỉ là nghĩ, nếu thiếu gia cứ được một vị luyện dược sư thất cấp cao cấp, ngài hẳn có thể đổi vận rồi.”

Lâm Tạ bất đắc dĩ trợn mắt trừng Lý Phi: “Luyện dược sư thất cấp cao cấp cơ bản đều có tu vi võ tông, còn bị một tên võ hoàng như ta đi cứu?”

Lý Phi gãi gãi đầu, xấu hổ cười: “Ta chỉ tùy tiện nghĩ thôi. À mà thiếu gia, nghe nói lần này trong đám đan dược thất cấp ở hội đấu giá có Phục Nhan Đan thất cấp cao cấp, nếu có thể mua được đan dược này, dung mạo của ngài có thể khôi phục rồi.” Lý Phi nói.

Sắc mặt Lâm Tạ nhất thời âm trầm, “Người đang lo chuyện cái gì vậy? Không nên nói lung tung.”

Lần này Lâm gia chiếm được một tấm thiệp mời đi tới hội đấu giá của Bạch gia.

Bát muội Lâm Ngọc của Lâm Tạ là một luyện dược sư lục cấp, sắp thăng cấp thành luyện dược sư thất cấp. Bọn họ lần này dẫn theo không ít vật tư chính là muốn đổi cho Lâm Ngọc một viên đan dược thất cấp tăng linh hồn lực.

Lý Phi nhìn sắc mặt Lâm Tạ, xấu hổ nói: “Ta chỉ là tùy tiện nói thôi.”

Lâm Tạ cười khỗ, thở ra một hơi dài: “Ta dù sao cũng không phải nữ tử, diện mạo không dễ nhìn cũng không sao.”

Lý Phi nhìn bộ dáng Lâm Tạ, trong lòng nhìn không được mà ủy khuất thay Lâm Tạ.

Mộ Viễn Phong thu hồi linh hồn lực, nhìn không được thở dài.

Từ trong những câu đàm luận của thị vệ cùng đoàn xe, Mộ Viễn Phong đại khái biết được thông tin của vị Thất thiếu gia Lâm Tạ này.

Lâm Tạ là một song nhi, trong đám đồng lứa ở Lâm gia thì y xếp thứ bảy, Lâm Tạ có diện mạo vô cùng tốt, đã cùng công tử Dư Tấn của Dư gia đính thân.

Kết quả, một lần trong quá trình ra ngoài tìm kiếm cơ duyên gặp chuyện ngoài ý muốn, dung mạo Lâm Tạ bị một con Huyết Diễm Thiềm làm hỏng, gương mặt trở nên khó coi.

Dư Tấn là thiên tài của Dư gia, Lâm gia cân nhắc một chút, đổi đối tượng hôn ước với Dư Tấn từ Lâm Tạ thành Lâm Ngọc. Lâm Ngọc là một luyện dược sư, luyện đan thuật không tồi, hai nhà đổi với hôn sự của hai người đều vui như mở cờ, còn Lâm Tạ thì cứ như vậy bị mọi người quên đi.

Mộ Viễn Phong cúi đầu, hẳn đã là luyện dược sư lục cấp.

Trước khi Mộ Thần rời đi đã là luyện dược sư thất cấp, lúc ấy Mộ Thần để lại cho hắn một phần luyện đan tâm đắc cùng đại lượng tài nguyên tu luyện.

Có phần tâm đắc cùng tài nguyên này, luyện đan thuật cùng tu vi của Mộ Viễn Phong vẫn luôn tăng đều.

Nhưng ngay cả như vậy, viên Phục Nhan Đan thất cấp kia Mộ Viễn Phong vẫn không luyện ra nổi. Mộ Viễn Phong cúi đầu, thầm nghĩ đợi khi tìm được Thần nhi, hỏi lấy một viên Phục Nhan Đan từ Thần nhi hẳn không phải là việc gì khó.

Nhưng việc cấp bách, là phải tìm được Thần nhi.

Mộ Viễn Phong từ trong nhẫn không gian lấy ra một viên đan dược khôi phục nguyên khí, nuốt xuống.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

351. Chương 351

“Tiểu thư, Thất thiếu gia không muốn đuổi người kia đi, tathấyThất thiếu gia đã bị quỷ mê tâm hồn, loại thời điểm này mà còn dám lưu một ngoại nhân trong đội ngũ.” Ngô Đạt bất mãn nói.

Lâm Ngọc cười vuốt ve ngón tay, hỏi: “Người kia hiện tại thế nào?”

“Nghe nói lúc trước hôn mê vài ngày, gần đây hình như đã tỉnh, nhưng thương thế vẫn chưa khỏi.” Ngô Đạt hết sức chán ghét nói.

Lâm Ngọc liền tán linh hồn lực ra ngoài, Mộ Viễn Phong bên trong xe ngựa đang từ từ nhắm mắt thì sắc bén cảm giác được một cỗ linh hồn lực ngưng thực đảo qua trên người mình.

Cảm nhận được cỗ linh hồn lực tìm tòi nghiên cứu kia, Mộ Viễn Phong trong lòng hiểu rõ, cỗ linh hồn lực này hẳn là thuộc về Lâm gia Bát tiểu thư trong đoàn xe được người người kính sợ kia.

Lâm Ngọc thu hồi linh hồn lực, trong mắt hiện lên vài phần trêu tức, “Người kia diện mạo cũng không tệ lắm, tên ca ca kia của ta không phải là coi trọng người ta đi.” Mộ Viễn Phong cũng mới chỉ bốn mươi tuổi, ở thế giới này cũng có thể tính là người trẻ tuổi.

Ngô Đạt nghĩ nghĩ: “Có khả năng.”

Trong mắt Lâm Ngọc hiện lên vài phần khinh miệt, “Người đó có lai lịch gì, biết không?”

“Nhìn cách ăn mặc, ăn chila là một tên tántu.” Ngô Đạt nói.

Lâm gia ở thành kia thịnh hành phong cách hoa lệ, địa phương tu sĩ đều thích mặc pháp y hoa lá hẹ, mà Mộ Viễn Phong ăn diện rất mộc mạc, theo bản năng khiến cho người ta coi là quý nghèo.

“Ta nói nha, vừa nghèo, vừa phế, cũng không biết vì Thất ca kia của ta coi trọng hần cái gì, nhưng cái dạng này của Thất ca hiện tại, chỉ sợ cũng tìm không thấy người tốt hơn.” Lâm Ngọc phất phất tóc, giả như lo lắng nói.

...

“Thất ca.” Lâm Ngọc đi tới chỗ Lâm Tạ.

Lâm Tạ nhìn Lâm Ngọc, không tự chủ được mà nhăn chặt mày.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Tạ hỏi.

Lâm Tạ biết rất rõ, Lâm Ngọc kỳ thật rất chán ghét y, nhưng nàng ta lại luôn làm bộ làm tịch, khiến cho các trưởng bối trong gia tộc cảm thấy Lâm Ngọc rất có cảm tình với y.

“Xin lỗi Thất ca, năm đó ta quá tùy hứng, hại dung nhan của người bị hủy, nhưng lần này bán đấu giá có Phục Nhan Đan, ta có thể thỉnh trưởng bối trong gia tộc buông tha Nguyệt Hồn Đan, thử xem có thể giúp người lấy được Phục Nhan Đan hay không.” Lâm Ngọc nhìn Lâm Tạ, nói.

Lâm Tạ nhăn mày, trong lòng không khỏi buồn bực, y mới chỉ là một võ hoàng tam tinh phổ thông. Lâm Ngọc so với y tuổi còn nhỏ hơn, nhưng đã là võ hoàng thất tinh, đồng thời Lâm Ngọc còn là một luyện dược sư lục

cấp, gia tộc kỳ thác kỳ vọng rất cao đối với Lâm Ngọc, chắc chắn không có khả năng vì một gương mặt của y mà buông tha cơ hội để Lâm Ngọc trở thành luyện dược sư thất cấp.

“Bát muội, người đừng nói đùa.” Lâm Tà nói.

Nếu Lâm Ngọc thật sự có tâm, nàng ta sẽ lặng lẽ đi làm, mà không phải đến trước mặt y nói. Mà cho dù Lâm Ngọc hướng về trường bối gia tộc thỉnh cầu, trường bối trong gia tộc cũng sẽ không có khả năng giúp y lấy Phục Nhan Đan, mà sẽ cảm thấy y không biết điều, si tâm vọng tưởng, không biết trọng đại cục.

Lâm Ngọc nức nở nói: “Thất ca, thực xin lỗi, nếu không vì ta, có lẽ người cùng Tấn ca...”

Lâm Tà cau mày, có chút phiền chán nói: “Ta cùng hãn vốn là cũng không sao, hiện tại người cùng hãn đã là vợ chồng, không cần cứ lấy ta cùng phu quân người gặp lại nói.”

Lâm Ngọc có chút u oán nhìn Lâm Tà, ủy khuất nói: “Thất ca, người vẫn chưa lập gia đình, không phải là còn băn khoăn về Tấn ca sao?”

Lâm Tà phiền chán siết chặt tay. Dung mạo của y đã bị hủy, mà lòng thích cái đẹp mọi người đều có, ai sẽ muốn kết hôn cùng một người dung mạo đã bị hủy?

Lâm Tà mím môi nói: “Không có, chỉ là không gặp được cái thích hợp mà thôi.”

Mộ Viễn Phong từ trong xe ngựa đi ra, Lâm Ngọc liếc thấy Mộ Viễn Phong, trong mắt hiện lên vài phần hiểu rõ.

“Thất ca, người thích hãn phải không?” Lâm Ngọc chỉ vào Mộ Viễn Phong nói.

Tuy rằng hắc sa che mất biểu tình của Lâm Tạ, nhưng Mộ Viễn Phong có thể nghĩ được Lâm Tạ giờ phút này là xấu hổ cỡ nào.

“Không phải, người không nên nói lung tung.” Lâm Tạ nhú mày nói.

Lâm Ngọc không cho là đúng: “Thất ca, người không thích hắc, thì cần gì phải cứu hắc chứ?”

Lâm Tạ cắn chặt răng, đây căn bản là hai việc khác nhau, y chỉ thuận tay cứu người này mà thôi.

Không đợi Lâm Tạ nghĩ nên nói như thế nào, Lâm Ngọc đã chuyển ánh mắt về phía Mộ Viễn Phong.

“Ân cứu mạng, ân thân tương hứa, chuyện của các người, ta sẽ cùng trưởng bối trong gia tộc nói, người về sau phải đối tốt với Thất ca của ta, tuy rằng dung mạo của Thất ca ta... Nhưng Thất ca của ta có thân phận tôn quý, lại có ân cứu mạng với người, người cũng không nên vong ân phụ nghĩa!” Lâm Ngọc nghiêm chỉnh nói với Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong sửng sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lâm Tạ nhăn chặt mày, mặt trưởng đến đỏ bừng.

Lâm Ngọc coi y là ai vậy? Y không gả ra ngoài được thì nhất định phải lấy cái ân cứu mạng này bức người ta cưới y?

Y là một song nhi, có thể gả ra ngoài, nhưng cũng có thể cưới người ta vào cửa, nhưng Lâm Ngọc lại chưa bao giờ đề cập đến việc muốn y cưới ai, mà chỉ nhớ thương muốn y gả ra ngoài, y dù gì cũng là võ hoàng mà!

“Bát muội, người hiểu lầm...” Lâm Tạ có chút bức mình với Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc oán trách nhìn Lâm Tạ, suy sụp nói: “Thất ca, người oán ta sao? Ta là vì tốt chon người thôi mà!”

Mộ Viễn Phong ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, không nghĩ tới hẳn lại bị một nữ nhân loạn điểm uyên ương, này thật đúng là...

“Chuyện của ta, không cần người quản.” Lâm Tạ bực bội nói.

Lâm Tạ không muốn xé rách mặt cùng Lâm Ngọc, nhưng chuyện Lâm Ngọc làm thật sự khiến y nhin không được.

Dư Tấn bước nhanh tới, thấy biểu tình Lâm Ngọc đang lã chã chực khóc, một tay ôm lấy Lâm Ngọc, vẻ mặt đầy trách cứ nhìn Lâm Tạ: “Lâm Tạ, người làm cái gì với A Ngọc?”

Lâm Tạ xầm mặt nói: “Không có.”

Dư Tấn tức giận nhìn Lâm Tạ, đứng ở trước mặt Lâm Ngọc, nói: “Lâm Tạ, hôn ước của ta và người đã là phế thải, đây là ý của trưởng bối hai nhà, không liên quan tới A Ngọc, người bực mình thì hướng về phía tam mà mắng.”

Lâm Tạ quay mặt, có chút mỗi mệ nói, “Ta biết, người yên tâm, ta rất rõ ràng về hôn ước của ta và người, người không cần lo rằng ta sẽ không biết tự lượng sức mình quấy người.”

Dư Tấn cau mày, vẻ mặt âm tình bất định.

Lâm Ngọc nhìn Lâm Tạ, hỏi: “Thất ca là vì thích hẳn mới buông tha Tấn ca sao?” Lâm Ngọc quay qua nhìn Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Viễn Phong lần thứ hai trúng đạn, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ.

Lâm Tạ nhăn mày, tức giận nói: “Phải!”

Lâm Ngọc sững sốt một chút, sau đó tìm hiểu nhìn qua Mộ Viễn Phong.

Lâm Tà siết chặt tay, có chút bất an nhìn Mộ Viễn Phong, sợ người này làm khó y.

Mộ Viễn Phong cười, nói: “Kỳ thật ta rất thích Thất thiếu, ta sẽ chiêu cố Thất thiếu thật tốt.”

Lâm Ngọc đánh giá Mộ Viễn Phong vài lần, nói: “Như thế thì tốt rồi, Thất ca lâu nay vẫn luôn một mình, ta rất không yên lòng.”

Mộ Viễn Phong cười: “Hai vị huynh muội tình thâm, tất nhiên là như thế.”

“Thất ca của ta tuy rằng dung mạo đã bị hủy... Nhưng tính tình vô cùng tốt.” Lâm Ngọc nói.

“Quan trọng là tấm lòng, Thất thiếu thiện tâm, dung mạo cũng không quan trọng.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Viễn Phong thản nhiên đứng ở một bên, âm thầm nghĩ, Lâm Ngọc nhìn như nơi chốn giữ gìn Lâm Tà, nhưng mỗi câu nói đều lặp lại bốn từ ‘dung mạo bị hủy’, đậm tới miệng vết thương của Lâm Tà, thật sự quá âm hiểm.

“Người thật thiện giải nhân ý, khó trách Thất ca thích người.” Lâm Ngọc hí mắt nói với Mộ Viễn Phong.

“Bát tiểu thư quá khen.” Mộ Thần tốt tính nói.

Dư Tấn cùng Lâm Ngọc đứng một hồi, cảm thấy mất mặt, liền ly khai.

Lâm Tà nhìn bóng dáng Lâm Ngọc, chậm rãi buông lỏng nắm tay, miễn cưỡng cười với Mộ Viễn Phong: “Xin lỗi, kéo người xuống vũng bùn

này rồi.”

Mộ Viễn Phong lắc đầu: “Không sao.”

Mộ Viễn Phong có thể cảm nhận được không khí buộc chặt giữa Lâm Tà cùng Lâm Ngọc, có một muội muội như vậy, lại có thêm một vị hôn phu tiền nhiệm như vậy, Lâm Tà xác thực sống không dễ gì.

Lâm Tà cúi đầu, cảm xúc phập phồng.

Năm đó khi y cùng Dư Tấn có hôn ước, Dư Tấn cũng đã có tư tình cùng Lâm Ngọc, thế nhưng năm đó y lại bị hai người giấu cho chẳng hay biết gì.

Sau đấy y cùng đám người Dư Tấn và Lâm Ngọc đi ra lịch lãm.

Lúc ấy y cảm thấy ở bên ngoài bìa rừng hoạt động là tốt rồi, nhưng Lâm Ngọc lại cứ nhất định muốn đi sâu vào vùng cấm trong rừng, lúc ấy mấy người trẻ tuổi đồng hành đều bị Lâm Ngọc cổ động, đều cảm thấy y nhất gan.

Tiểu số phục tùng đa số, dù y có không nguyện ý như thế nào thì vẫn chỉ có thể đi theo mọi người xông vào sâu trong rừng, rồi sau đó bọn họ gặp phải một con Huyết Diễm Thiềm thất cấp.

Lúc ấy một mảnh hỗn loạn, y bị Huyết Diễm Thiềm đánh trúng, dung nhan bị hủy.

Người khác đều chỉ coi rằng y có vận khí không tốt, nhưng Lâm Tà biết, không phải là vận khí y không tốt, mà là, y bị tính kế.

Lúc ấy con Huyết Diễm Thiềm kia là Lâm Ngọc trêu chọc, cho nên đối tượng Huyết Diễm Thiềm nhắm vào chính là Lâm Ngọc.

Thế nhưng lúc ấy y lại bị một người âm thầm đẩy ra chặn trước Lâm Ngọc.

Lâm Tạ cắn chặt răng, cái người đẩy y kia, Lâm Tạ cũng rất rõ ràng, người nọ chính là vị hôn phu của y lúc ấy —— Dư Tấn.

Mà sau khi Lâm Tạ hủy dung mới biết được, giữa song nhi và nữ nhân, Dư Tấn thích nữ nhân hơn.

Bởi vì y là một song nhi, thế nên Dư Tấn vẫn luôn không quá vừa lòng.

Sau khi y hủy dung, hai nhà ăn ý đối đối tượng hôn ước thành Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc có linh hồn lực cường hãn, còn nhỏ đã là một luyện dược sư thất cấp, năng ta chính là kiêu ngạo Lâm gia.

Lâm gia chỉ là một gia tộc cỡ trung, đệ tử mà gia tộc có thể trọng điểm bồi dưỡng vô cùng hữu hạn, thế nên khi Lâm Tạ bị hủy dung, tài nguyên gia tộc liền nghiêng về Lâm Ngọc, Lâm Tạ từ từ liền dừng ở đẳng sau Lâm Ngọc, chênh lệch lớn vô cùng, gia tộc đầu nhập tài nguyên trên người Lâm Ngọc ngày càng nhiều, mà trên người Lâm Tạ thì lại càng thiếu.

Cho tới bây giờ, Lâm Tạ đã từ từ biến thành nhân vật trong suốt trong gia tộc.

Đối mặt với đủ loại đãi ngộ không công bình, Lâm Tạ không phải là không sinh khí, nhưng y biết có sinh khí thì cũng không làm nên chuyện gì, trưởng bối trong gia tộc hoàn toàn đứng ở một bên Lâm Ngọc.

Dù gì địa vị của song nhi ở Trung Châu vốn đã thấp hơn nữ tử, mà y lại còn bị hủy dung.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

352. Chương 352

“Thương thế của người đã sắp khỏi chưa?” Lâm Tạ dò hỏi nhìn Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Nhờ phúc của Thất thiếu, ta đã gần khôi phục rồi.”

“Người không sao thì tốt. Sau này có tính toán gì không?” Lâm Tạ hỏi.

Mộ Viễn Phong suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra là luyện được sư, nghe nói bây giờ Bạch gia đã thành nơi hội tụ luyện được sư, ta muốn đi qua nhìn xem.”

“Người là luyện được sư cấp mấy vậy?” Lý Phi đã sớm nghe Lâm Tạ nói rằng Mộ Viễn Phong có thể là luyện được sư, cho nên cũng không kinh ngạc lắm.

“Ta là luyện được sư lục cấp cấp thấp.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tạ nhướng mày, trình độ luyện đan của Mộ Viễn Phong so với y đoán thì mạnh hơn.

Lý Phi có chút thất vọng nói: “Chỉ là lục cấp cấp thấp à. Nếu như là luyện được sư thất cấp cao cấp thì tốt rồi.”

Lâm Tạ trừng mắt với Lý Phi một cái, quay qua xin lỗi cười nói với Mộ Viễn Phong: “Xin lỗi, tùy tùng của ta không hiểu chuyện.”

Bình thường võ hoàng lục cấp, luyện đan thuật đều chỉ có ngũ cấp, lục cấp, còn tuyệt thể thiên tài giống Mộ Thần ở cấp bậc võ tông thất cấp đã là luyện dược sư bát cấp, dù sao cũng là số ít.

“Không sao, là do ta luyện đan thuật thấp kém, không giúp được Thất thiếu, để Thất thiếu thất vọng rồi.” Mộ Viễn Phong xin lỗi nhìn Lâm Tạ.

Lâm Tạ thản nhiên cười: “Không có.”

Sư phụ của Lâm Ngọc chỉ là luyện dược sư thất cấp sơ cấp liền đã được người ta kính ngưỡng, được trưởng bối gia tộc kính sợ, huống chi là luyện dược sư thất cấp cao cấp.

Dung mạo của y bị hủy rất nghiêm trọng, chỉ có Phục Nhan Đan thất cấp cao cấp mới có hiệu quả, mà luyện dược sư thất cấp cao cấp, phần lớn đều là hùng bá một phương, y căn bản mới không nổi.

Trên thực tế, cho dù y có nhận thức được vị luyện dược sư thất cấp cao cấp nào, y cũng không lấy ra được dược liệu luyện chế Phục Nhan Đan.

Lâm Tạ cúi đầu nghĩ, thực ra nếu dùng sức lực của cả tộc, có lẽ cũng chưa chắc là không thể đổi được Phục Nhan Đan cho y, nhưng người trong nhà lại không muốn bỏ nhiều tâm huyết trên người y mà thôi.

Có đôi khi Lâm Tạ nhận không được sẽ nghĩ, nếu người hủy dung là Lâm Ngọc, gia tộc có không quan tâm như thế hay không...

“Người tốt có hảo báo, Thất thiếu, dung mạo của ngươi nhất định sẽ khôi phục.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tạ thản nhiên cười, không hề để ý lắc đầu: “Không hề gì.” Y đã sớm không còn suy nghĩ rằng sẽ khôi phục dung mạo được.

Nhiều năm như vậy đã nhìn quen nam nhân phụ lòng bạc tình, cũng nhìn thấy những nữ nhân chán ghét y, Lâm Tạ sớm đã nghĩ sẽ sống cô độc cả đời.

Mộ Viễn Phong nhìn Lâm Tạ, thầm nghĩ hẳn không phải là Lâm Tạ không quan tâm dung mạo, mà là cảm thấy không thể nào khôi phục, chỉ đành lảnh làm gáo vớ làm muối.

... ..

“Người Lâm Tạ cứ có lai lịch gì thế?” Dư Tấn hỏi Lâm Ngọc.

Trước khi Lâm Tạ chưa bị hủy dung, diện mạo cũng có vài phần giống Lâm Ngọc, cũng coi như thanh lệ động nhân.

Dư Tấn cũng có động tâm, nhưng so sánh lại, Dư Tấn càng thích Lâm Ngọc vừa thiên kiều bá mị, lại vừa là luyện dược sư.

Tại thành mà Dư gia sống, song nhi có địa vị cực thấp, chỉ có nam nhân không có bản lĩnh mới có thể thú song nhi. Năm đó Dư Tấn cùng Lâm Tạ đính hôn đã bị không ít lần trào phúng, cho nên Dư Tấn có oán khí rất sâu với Lâm Tạ.

Lâm Ngọc nói: “Hình như người đó là luyện dược sư.”

Dư Tấn sững sốt một chút, sắc mặt có vài phần khó chịu, “Thật sao?”

Sau khi Lâm Tạ bị hủy dung, Dư Tấn đối với Lâm Tạ chỉ còn lại chán ghét, nhưng dù sao hai người cũng từng có hôn ước, nên giờ Lâm Tạ thích người khác, Dư Tấn vẫn có chút không thoải mái.

Lâm Ngọc ủy khuất nói với Dư Tấn: “Chẳng lẽ Tấn ca đối với Thất ca dư tình chưa dứt, đang ghen tị sao?”

Dư Tấn vội cười làm lành: “Người nói gì vậy? Ta sao có thể đi ghen vì một người quái dị, chỉ là ánh mắt tên luyện được sư kiêu hạ, đối mặt với Lâm Tịch như thế, hẳn cũng không sợ ăn không ngon sao.”

“Thất ca đã đủ đáng thương rồi, người đừng mang Thất ca nữa.” Lâm Ngọc nói.

“Người kia là luyện được sư cấp mấy?” Dư Tấn hỏi.

“Nghe nói là một luyện được sư lục cấp cấp thấp, nhưng luyện được sư lục cấp cấp thấp là sống như vậy cũng ít thấy, nói không chừng chỉ là luyện được sư ngũ cấp thôi.” Lâm Ngọc nói nhỏ.

Dư Tấn hí mắt nói: “Người nọ không rõ lai lịch, lại xum xoe với Lâm Tịch, chỉ sợ bụng dạ khó lường.”

Lâm Ngọc mím môi không cho là đúng, nói: “Chẳng qua là võ hoàng nhất tinh, không làm ra được sóng gió gì đâu.”

...

“Thất tiểu tử.” Một lão giả sắc mặt âm trầm đi tới phía Lâm Tịch cùng Mộ Viễn Phong.

“Tam gia gia, có chuyện gì sao?” Lâm Tịch hỏi lão giả.

Lão giả khó coi nhìn Lâm Tịch, tức đến khó thở mà nói: “Người đi nói với mọi người là người muốn mua Phục Nhan Đan thất cấp?”

Vẻ mặt Lâm Tịch nhất thời trở nên âm trầm. Lâm Ngọc lại ở sau lưng y bần thần.

“Ta không có.” Lâm Tịch cố gắng ôn hòa nói.

“Người không có? Vậy sao mọi người lại buông thacho Nguyệt Hồn Đan, mà muốn mua Phục Nhan Đan cho người?” Lão giả âm trầm hỏi.

Lâm Tạ cắn chặt răng: “Ta làm sao biết? Nàng nói thế nào đều tùy vào nàng.”

“Người đây là có thái độ gì vậy? Mọi người vì người mà ngay cả Nguyệt Hồn Đan cũng buông tha, người còn không lĩnh tình.” Lão giả nhìn Lâm Tạ, vẻ mặt người vậy mà không biết tốt xấu như thế.

Lâm Tạ mím chặt môi, không nói chuyện. Cảm kích? Nếu Lâm Ngọc thật tâm, y tất nhiên là vô cùng cảm kích.

Lão giả nhìn biểu tình quật cường của Lâm Tạ, nhẹ hít một hơi, thâm sâu nói: “Người... Thất tiểu tử, ta biết trong lòng người ủy khuất, nhưng việc đã đến nước này, người mở lòng ra tí đi. Nếu như mọi người có được Nguyệt Hồn Đan, tỷ lệ tương lai trở thành luyện dược sư thất cấp sẽ tăng lên, mà một gia tộc có được một luyện dược sư thất cấp là khái niệm gì, Thất tiểu tử, người cần phải lấy đại cục làm trọng!”

Lâm Tạ siết chặt tay, phiền muộn nói: “Ta biết rồi, ta sẽ không hy vọng xa vời Phục Nhan Đan gì đó, các người nên mua cái gì thì cứ mua cái đó đi.”

Lão giả nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Tạ, lắc đầu xoay người rời đi.

Trong đáy mắt Lâm Tạ hiện lên vẻ tro tàn.

Mộ Viễn Phong nhìn Lâm Tạ, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, “Người đừng thương tâm.”

Lâm Tạ gượng cười: “Ta không sao, ta sớm đã quên rồi.”

Mộ Viễn Phong nhìn thần sắc của Lâm Tạ, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Bên Bạch gia hiện tại hội tụ rất nhiều luyện được sư, có lẽ người sẽ tìm được người luyện chế Phục Nhan Đan cho người.” Mộ Viễn Phong gợi ý.

Lâm Tạ cười khổ nói: “Luyện được sư thất cấp làm gì để kết bạn như vậy.”

“Luôn có cơ hội mà.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tạ lắc lắc đầu, Mộ Viễn Phong cũng không dây dưa thêm trên vấn đề này.

...

“Luyện đan thuật của người là học với ai vậy? Sư phụ người là luyện được sư cấp mấy?” Lý Phi đây mong chờ hỏi Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong nghiêng đầu, trầm ngâm một chút rồi nói: “Luyện đan thuật của ta à, giai đoạn trước là tự mình mày mò ra, giai đoạn sau là cùng người tửu học.”

Lý Phi ngoài ý muốn nhìn Mộ Viễn Phong, ghen một chút mới hỏi: “Người có nhi tử rồi?”

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy mẫu thân của nhi tử người đâu?” Lý Phi hơi khẩn trương hỏi.

“Đã qua đời nhiều năm.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tạ nhìn Mộ Viễn Phong, nói: “Xin lỗi.”

Mộ Viễn Phong cũng không để bụng, nói: “Không sao cả.”

“Luyện đan thuật của người thật là học với nhi tử của người?” Lâm Tạ hỏi.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Đúng thế!”

Lý Phi lập tức đẩy kích động hỏi: “Nhi tử của người là luyện được sư thất cấp sao?”

Mộ Viễn Phong lắc đầu: “Không phải.”

Lý Phi nhất thời có chút thất vọng, “Nhi tử của người cũng không phải luyện được sư thất cấp, người còn học luyện đan thuật với nhi tử người?!”

Mộ Viễn Phong cười nói, “Nhi tử trên luyện đan thuật công tể tính rất cao.”

Lý Phi bĩu môi nghĩ thầm, nhi tử của tên này cũng không phải luyện được sư thất cấp, mà người này còn đi theo nhi tử học luyện đan thuật, như vậy người này đại khái cả đời đều chỉ là luyện được sư lục cấp.

“Nhi tử của người hiện tại ở đâu? Sao người không ở cùng nhi tử người?” Lâm Tà hỏi.

“Mấy năm trước hắn đi ra ngoài lưu lạc.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tà có chút ngoài ý muốn: “Đi ra ngoài? Vậy hiện tại hắn đang ở đâu?”

“Ta đã mấy năm không có được tin tức của hắn, hắn là hiện tại hắn đang ở chỗ địa giới Bạch gia.” Trong mắt Mộ Viễn Phong lộ ra vài phần tự hào cùng mong chờ.

Sắc mặt Lý Phi có chút khinh thường nói: “Nhi tử của người đã mấy năm chưa liên hệ với người?” Vậy người nhi tử này hắn là không quá hiểu thuận rồi.

Nhìn vẻ mặt Lý Phi là Mộ Viễn Phong liền biết Lý Phi đang suy nghĩ gì, “Nhi tử ta thiếu thuận, chỉ là hắn vẫn luôn rất bận.”

“Nhi tử của người bạn dữ vậy sao?! Hả đúng là đại nhân vật nhỉ.” Lý Phi nhướng mày nói.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Đúng vậy đó!”

Lý Phi nhìn Mộ Viễn Phong, thầm nghĩ thật là một vị phụ thân ngốc.

“Không nói về tan vỡ. Thiếu, quan hệ giữa người với vị Bát muội kia của người sao lại kém như vậy? Người từng đắc tội nàng sao?” Mộ Viễn Phong tò mò hỏi Lâm Tạ.

Lâm Tạ cười khố nói: “Ta cũng không biết nữa.” Y cũng không biết y từng đắc tội vị Bát muội kia chỗ nào, nhưng Lâm Ngọc chính là nơi chốn nhìn y không vừa mắt.

“Chúng ta còn có bao nhiêu ngày mới đến Bạch gia?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Lâm Tạ tính một chút, nói: “Ước chừng còn cần năm ngày.”

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Bạch gia hiện tại nhất định rất nóng.”

Lâm Tạ nói: “Đúng vậy, có rất nhiều luyện dược sư hội tụ ở Bạch gia, bọn họ muốn gia nhập Bạch gia hoặc là Lăng gia, trở thành thành viên của một trong hai nhà.”

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Như vậy sao.”

“Sư phụ của Lâm Ngọc cũng đến Bạch gia?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Lâm Tạ gật đầu: “Phải vậy.”

“La Hòa chính là một tên ăn cây táo rào cây sung.” Lý Phi chen vào nói.

Lâm Tạ trừng mắt liếc Lý Phi, “Đừng nói lung tung.” Sự kiện của La Hòa đã bị Lâm gia cấm chỉ đàm luận.

Lý Phi bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Vốn chính là vậy, còn không cho người ta nói.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Mộ Viễn Phong tò mò.

Lý Phi đầy vui sướng khi người gặp họa truyền âm kể với Mộ Viễn Phong: “La Hòa vốn là một trong những luyện dược sư ngoại sỉnh của Lăng gia, nhưng lúc Lăng gia xảy ra chuyện, hẳn là làm bộ làm tịch đoạn tuyệt quan hệ cùng Lăng gia, biểu đạt trung tâm đối với Đan Tháp, kết quả...” Lăng gia căn bản là không để La Hòa vào mắt, Đan Tháp thì sao, cũng không có để La Hòa vào mắt.

Lâm Tạ trừng Lý Phi một cái, Lý Phi liền bồi khuôn mặt tươi cười với Lâm Tạ.

Lâm Tạ cười khổ, luyện dược sư ngoại sỉnh cùng luyện dược sư mà Lăng gia bồi dưỡng khác xa nhau, quan hệ giữa La Hòa cùng Lăng gia tương đối mỏng manh, hai bên chỉ là có chút quan hệ hợp tác, nhưng ngay cả như vậy, La Hòa vẫn có chút dấu vết vong ân phụ nghĩa.

Sau khi luyện dược sư của Bạch gia, Lăng gia lần lượt thăng cấp, La Hòa liền hối tiếc không kịp.

Lăng gia là trở về không được, vậy mà La Hòa liền có suy nghĩ kỳ lạ là muốn gia nhập Bạch gia. Hai nhà Lăng, Bạch có quan hệ thông gia, thế nên tính toán của La Hòa chung quy chỉ là chuyện cười.

Nếu La Hòa ngay lúc Lăng gia nguy nan, chuyện gì cũng không làm, như vậy đãi ngộ ở Lăng gia hẳn là đã tăng lên mấy lần rồi ấy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

353. Chương 353

“Nhưng dù La Hòa không có ruộng bỏ Lãng gia, hẳn cũng chỉ là một luyện được sư thất cấp cấp thấp, Bạch gia tuyển nhận luyện được sư, yêu cầu thấp nhất chính là thất cấp cao cấp, sư phụ của Bát tiểu thư căn bản là không đủ tư cách.” Lý Phi nói nhỏ với Mộ Viễn Phong.

Lâm Tạ liếc mắt trừng Lý Phi, thần sắc không tốt: “Đừng nói lung tung.”

“Ta không nói lung tung mà. Mộ đại sư là người nào chứ! Đây chính là luyện được sư cửu cấp đó! Luyện được sư thất cấp cấp thấp căn bản nhập không vào mắt người ta.” Lý Phi tràn đầy sùng bái nói.

Lâm Tạ nói: “Luyện được sư thất cấp có lẽ nhập không vào mắt Mộ đại sư, nhưng đó vẫn như trước là tồn tại mà chúng ta mong muốn mà không thể thành.”

Lý Phi nhún vai, nói: “Mà sư phụ của Bát tiểu thư có xác xuất luyện đan thành công cũng quá thấp rồi.”

Lâm Tạ nhú mày nói: “Câm miệng, đó là chuyện mà người có thể nói lung tung à! Coi chừng bị Lâm Ngọc biết là có chuyện.”

Lý Phi thè lưỡi, không tiếp tục nói nữa.

Lâm Tạ ở trong lòng cười khổ, vị sư phụ kia của Lâm Ngọc tuy là luyện được sư thất cấp, nhưng xác xuất luyện chế đan dược thành công lại cực thấp. Từ khi hãn nhận Lâm Ngọc làm đệ tử thì gia tộc liền cung cấp không biết bao nhiêu tài nguyên cho hãn. Của cải Lâm gia đều bị Lâm Ngọc cùng sư phụ nàng ta đào sạch sẽ.

Đã kéo cung thì không thu lại được, mấy năm nay gia tộc đầu nhập trên người Lâm Ngọc cùng sư phụ nàng ta quá nhiều, đã từ từ không đủ sức.

Nếu như lần này Lâm Ngọc không lên nổi luyện được sư thất cấp, chỉ sợ gia tộc sẽ trở nên suy bại.

Gia tộc trưởng bối đem hết thảy hy vọng đặt ở trên người Lâm Ngọc, đối với hết thảy yêu cầu của Lâm Ngọc đều là cần thì cứ lấy.

Lâm Ngọc hiện tại chỉ là luyện được sư lục cấp trung cấp, mà lục cấp cùng thất cấp có chênh lệch vô cùng lớn, cũng không biết sự tự tin của gia tộc từ chỗ nào tới rằng Lâm Ngọc nhất định có thể trở thành luyện được sư thất cấp.

Mộ Viễn Phong yên lặng nghe hai người nói chuyện, trong lòng lập tức đối với sư phụ của Lâm Ngọc có mấy phần khinh thường.

... ..

Khi đã khôi phục được một ít nguyên khí, Mộ Viễn Phong thừa dịp nhàn hạ liền luyện ra một ít đan dược ngũ cấp, lục cấp.

Lâm Tạ cầm đan dược mà Mộ Viễn Phong đưa cho nhìn nhìn, nói: “Đan dược người luyện ra phẩm chất đều không tồi nha.”

Lâm Tạ đánh giá Mộ Viễn Phong, thầm nghĩ tuy Mộ Viễn Phong cấp bậc luyện đan thuật không cao, nhưng xác xuất thành công cùng phẩm chất

lại cao hơn vị muối muối kia của y.

“Vận khí tốt mà thôi.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tạ lại không cho là đúng: “Hắn khôngchỉlà vận khí tốt đâu.”

Mộ Viễn Phong suy nghĩ, Mộ Thần am hiểu nhất chính là khống chế linh hồn lực, Mộ Viễn Phong có được luyện đan tâm đắc từ Mộ Thần, thập phần chú trọng xác xuất thành công cùng phẩm chất của đan dược, thế nên thường thì Mộ Viễn Phong luôn luyện ra được đan dược trên trung phẩm, có khi còn được thượng phẩm.

“Trả lại cho người.” Lâm Tạ đưa lại bình đan cho Mộ Viễn Phong.

“Tặng cho ngườiđấy.” Mộ Viễn Phong đẩy lại cho Lâm Tạ.

Lâm Tạ lắc lắc đầu: “Không cần...”

Mộ Viễn Phong thành khẩn nhìn Lâm Tạ: “Tathấynngười gần đây tâm thần không yên, nguyên khí bất ổn, đan dược này vừa lúc thích hợpvớingười.Người đã cứu ta một mạng, tốt xấuugìcũngphải đễta tỏ vềmột chút chứ.”

Lâm Tạ buồn cười, không khách sáo nữa, nói: “Đan dưỡcnàyđúng làthứta cần bây giờ, nhưvậyliền đa tạ.”

“Thất ca, các người đang làm gì đó?” Lâm Ngọc bước tới hỏi.

Lâm Tạ thu hồi đan dược, lạnh mặt nói: “Không có gì.”

Lâm Ngọc nhìn Lâm Tạ, lại nhìn Mộ Viễn Phong, cười cười nói: “Thất ca,thấycác người ân ái như vậy, ta an tâmrồi.”

Lâm Tạ cau mày, có chút không được tự nhiên kéo kéo góc áo.

Nói cái gì cũng là sai, Lâm Tạ đơn giản ngậm miệng lại, không nói gì.

Lâm Ngọc híp mắt nhìn Lâm Tạ, tuy rằng Lâm Tạ thu hồi đan được rất nhanh, nhưng trong đó là cái gì, Lâm Ngọc nhất thanh nhị sở.

Ngưng Nguyên Đan lục cấp Lâm Ngọc cũng không để ý lắm, nhưng cái chính ở đây là Mộ Viễn Phong vậy mà lại thật là một luyện dược sư lục cấp, điều này khiến Lâm Ngọc có chút ngoài ý muốn.

Lâm Ngọc trước đó còn tưởng rằng Mộ Viễn Phong nói dối rằng hắn là luyện dược sư lục cấp, không nghĩ tới người này lại thật là một luyện dược sư lục cấp, luyện đan thuật chỉ kém hơn nàng một chút thôi.

“Luyện đan thuật của người không tồi.” Lâm Ngọc buông quơ nói với Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong thân nhiên trả lời Lâm Ngọc: “Lâm tiểu thư khách lễ rồi.”

“Nếu người nguyện ý, ta có thể dẫn người đi báisư phụ ta.” Lâm Ngọc nói.

Mộ Viễn Phong lắc đầu từ chối: “Đa tạ ý tốt của Lâm tiểu thư, nhưng ta không cần.”

“Người có sư phụ?” Thấy Mộ Viễn Phong không chút do dự từ chối, Lâm Ngọc không khỏi kỳ quái hỏi, bình thường nếu là luyện dược sư nghe được lời của nàng, hắn là đã sớm dán lên mới phải chứ.

Mộ Viễn Phong lắc đầu nói: “Không có, nhưng ta không có đủ học phí.”

Lâm Ngọc trên mặt không hiện, nhưng trong lòng có chút xem thường, “Vậy thì thôi vậy.” Luyện dược sư thất cấp bình thường sẽ không

vô duyên vô cớ thu đồ đệ, một số lớn học phí là phải có.

Lâm Ngọc cùng Mộ Viễn Phong hàn huyên vài câu, thấy Mộ Viễn Phong luôn rất thản nhiên, cảm thấy không thú vị liền ly khai.

Lâm Tà nhìn Mộ Viễn Phong, nhẹ hít một hơi nói: “Nếu, nếu người không có sư phụ, vậy thì không nên từ chối đề nghị của Lâm Ngọc.”

Luyện được sư có một sư phụ dẫn đường cùng không có sư phụ dẫn đường có chênh lệch rất lớn, tuy rằng vị sư phụ kia của Lâm Ngọc không ra làm sao cả.

Mộ Viễn Phong lắc đầu: “Không cần đâu.”

Nhi tử của hắn là luyện được sư cửu cấp, dưới trưởng thì đã có hai vị luyện được sư bát cấp, hắn bị điên mới bái một luyện được sư thất cấp làm sư phụ, khiến nhi tử của hắn thấp hơn người ta một đầu.

Lý Phi nói: “Không phải là người tính tìm nhi tử người, rồi đến nhi tử dạy người luyện đan thuật đấy chứ?!”

Mộ Viễn Phong: “Không phải, nhi tử ta rất bận, chỉ là đan thuật lục cấp đối với ta đã đủ dùng rồi.” Hắn là Mộ Thần rất vội, không có thời gian dạy hắn.

Lý Phi run run khoe miệng, nói nhỏ: “Thật đúng là chưa gặp phải luyện được sư lục cấp nào không có chút tiến thủ giống người.”

“Có lẽ đi.” Mộ Viễn Phong nói.

...

Người trong đội ngũ ban đầu không hề quan tâm đến Mộ Viễn Phong, nhưng sau khi thân phận luyện được sư lục cấp của Mộ Viễn Phong bị bại

lộ, thái độ của những người trong đội ngũ đối với Mộ Viễn Phong lập tức khá hơn nhiều.

Mọi người đều thật không ngờ, cái người Mộ Viễn Phong bị thương nặng kia vậy mà lại là một vị luyện được sư lục cấp giống Bát tiểu thư.

Rốt cục có người không nhẫn nại nổi, cầm số tiền lớn cầu Mộ Viễn Phong luyện đan được.

Từ khi Mộ Viễn Phong đáp ứng luyện đan cho người đầu tiên, mà còn là thành công, tiếp đó người đến thỉnh hãn luyện đan nối liền không dứt, dọc theo đường đi Mộ Viễn Phong đúng là kiếm được một số tiền nhỏ.

Thân phận Mộ Viễn Phong tăng lên, kéo theo địa vị của Lâm Tạ cũng tăng cao không ít.

Mấy hộ vệ tụ lại khe khẽ nói nhỏ.

“Không ngờ người Thất thiếu gia cứ lại là một vị luyện được sư lục cấp, ta còn tưởng rằng chỉ là một tên lừa gạt đấy chứ.”

“Luyện đan thuật của người kia xác thực không tồi, xác xuất thất bại cực thấp luôn.”

“Ta nghe nói hộ vệ trưởng tìm hãn luyện chế Phục Hổ Đan lục cấp cấp thấp, hãn cũng luyện chế thành công luôn đó.”

Loại đan dược kia hộ vệ trưởng thật vất vả mới cầu được tiểu thư luyện chế một lần, đáng tiếc lại thất bại. Nhưng cho dù thất bại, tiểu thư vẫn thu đại lễ của hộ vệ trưởng. Hộ vệ trưởng tuy rằng bất mãn trong lòng, nhưng cũng biết quy củ luyện được sư là như thế, chỉ có thể nén giận, coi như mình xui xẻo.

...

“Người ki đến tột cùng là ai?!” Dư Tấn bất mãn nói.

Sau khi địa vị Mộ Viễn Phong tăng lên, trong lòng Dư Tấn rất không dễ chịu.

Hắn tưởng rằng người Lâm Tạ cứu chỉ là một tên rác rưởi ăn cơm mềm, kết quả lại là một luyện dược sư, còn là một luyện dược sư có trình độ luyện đan không tồi.

Lâm Ngọc mím môi, Lâm Tạ sống tốt, nàng liền vô cùng không vui.

Khi luyện đan thuật của Mộ Viễn Phong bị lộ ra ngoài, tâm tình Lâm Ngọc cũng vô cùng không xong.

Lâm Ngọc có chút ử rĩ phát hiện, cấp bậc luyện đan của Mộ Viễn Phong tuy rằng không cao bằng nàng, nhưng xác xuất thành công lại ở phía trên nàng.

Mấy ngày này tuy rằng hộ vệ trong đội ngũ không nói trước mặt nàng, nhưng Lâm Ngọc lại biết, rất nhiều người trong đội ngũ đều đang âm thầm cảm thấy luyện đan thuật của nàng không bằng Mộ Viễn Phong.

Lâm Ngọc cùng Lâm Tạ là huynh muội đồng phụ dị mẫu, mẫu thân của Lâm Ngọc vô cùng oán hận mẫu thân của Lâm Tạ, Lâm Ngọc cũng liền oán Lâm Tạ.

Lâm Ngọc mắt thấy Lâm Tạ có một vị hôn phu ưu tú, tu vi cũng tăng lên cực nhanh, ở mặt ngoài cùng Lâm Tạ huynh muội tình thâm, nhưng trong lòng thì tràn ngập ghen tị.

Sau đó, nàng được luyện dược sư nhìn trúng, tài nguyên trong gia tộc cũng nghiêng về phía nàng, Lâm Ngọc nhất thời mở mày mở mặt...

Sau đó Lâm Tạ bị hủy dung, Lâm Ngọc ở mặt ngoài áy náy, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Lâm Ngọc nhìn qua phương hướng Mộ Viễn Phong, “Tên Phong Viễn này hoàn toàn chưa từng nghe tới!”

Bởi vì lo Mệnh Tộc cùng Đan Tháp sẽ dùng mình uy hiếp Mộ Thần, Mộ Viễn Phong không lấy tên thật.

Dư Tấn nhíu mày nói: “Ta nghĩ hẳn không phải đến từ địa phương nhỏ xa xôi gì đâu, hẳn là đang giấu diếm gì đó.”

Lâm Ngọc gật đầu: “Hơn phân nửa là thế.”

...

Lâm Ngọc tản linh hồn lực vào trong luyện đan thất của Mộ Viễn Phong, mấy ngày trước Lâm Ngọc đã trộm chú ý Mộ Viễn Phong lúc hắn luyện đan.

Ngay lúc luyện được sư luyện đan mà dùng linh hồn lực điều tra là tối kỵ, một khi bị người ta biết, lan truyền ra ngoài sẽ bị các luyện dược sư liên hợp chống lại.

Lâm Ngọc đương nhiên biết điều cấm kỵ này, nhưng nàng tự cho rằng mình linh hồn lực cường hãn, thế nên vẫn mạo hiểm làm.

Với lại vẫn luôn không bị Mộ Viễn Phong phát hiện, Lâm Ngọc lại càng không kiêng nể gì.

Lâm Ngọc không biết rằng, từ khi lần đầu tiên nàng ta quan sát Mộ Viễn Phong, Mộ Viễn Phong đã phát hiện được. Mộ Viễn Phong từng dùng rất nhiều Hồn Thủy, linh hồn lực so với luyện dược sư đồng cấp thì hùng hậu hơn nhiều.

Người ở dưới mái hiên, cùng với Mộ Viễn Phong cảm thấy mình chỉ luyện chế một ít đan dược ngũ cấp đơn giản, cũng không có cái gì không thể cho người khác nhìn, liền làm bộ như không biết chuyện gì.

Lâm Ngọc thu hồi linh hồn lực, trên mặt hiện lên vài phần khác thường.

Dư Tấn nhìn Lâm Ngọc hỏi: “Thế nào?”

“Đan lô của người nọ hình như không tầm thường.” Lâm Ngọc nhỏ giọng nói.

Dư Tấn không hiểu: “Đan lô? Đan lô của hắn thì sao?”

Lâm Ngọc cười: “Không có gì.”

Khi Mộ Thần luyện chế Đăng Long Kinh Thiên Đan, hắn dùng đan lô tên là Cửu Thừa Đỉnh, nghe nói là xuất từ tay luyện khí sư cửu cấp ở Lăng gia. Mộ Thần có thể thành công luyện chế rat Đăng Long Kinh Thiên Đan, cũng không thể không kể công tới cái đan lô kia.

Một cái đan lô tốt đối với luyện dược sư mà nói là thứ khả ngộ bất khả cầu. Lâm Ngọc biết sư phụ nàng ta vẫn luôn muốn tìm một cái đan lô lợi hại. Ban đầu sư phụ đã cùng Lăng gia thỏa thuận, nhưng sau này Lăng gia xảy ra chuyện, sư phụ lại đoạn tuyệt quan hệ cùng Lăng gia. Quan hệ giữa sư phụ cùng Lăng gia vừa đứt, đan lô tự nhiên cũng không thể tới tay.

Lâm Ngọc cúi đầu nhẹ hít một hơi, thầm nghĩ sư phụ thật quá xúc động.

Lăng gia là một gia tộc lớn, nội tình thâm hậu như vậy, cho dù Đan Tháp cùng Lăng gia đối nghịch, trong khoảng thời gian ngắn Lăng gia cũng vô tư. Kết quả sư phụ vì muốn lấy lòng Đan Tháp, liền không chờ đợi được mà đoạn tuyệt quan hệ cùng Lăng gia, hiện giờ bên nào cũng không được.

Tuy rằng trong lòng Lâm Ngọc có oán khí đối với La Hòa, nhưng nàng ta vẫn chỉ có thể ôm chặt đùi La Hòa.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

354. Chương 354

“Tam gia gia, ngài tìm ta?” Lâm Tạ hỏi.

“Tiểu Thất, người tên Phong Viễn kia là luyện được sư lục cấp.” Lão giả hỏi.

Lâm Tạ gật đầu: “Vâng?”

“Ta nghe Ngọc Nhi nói là người thích tên Phong Viễn kia, mà tên Phong Viễn kia cũng nguyện ý ở cùng người. Tiểu Thất, người nên tận dụng thời cơ, không phải lúc nào cũng có được đâu, Dư Tấn đã là muội phúc của người, người không cần nhớ thương nữa. Phong Viễn kia, người nhất định phải nắm chắc tốt.” Lão giả thâm sâu nói.

Lâm Tạ dưới đáy lòng cười nhạt một tiếng, y có lẽ đã từng ôm chờ mong đối với vị hôn phu Dư Tấn này, nhưng những cảm xúc chờ mong đó từ lúc Dư Tấn đẩy y tới trước người thay Lâm Ngọc chân tai thì đã biến mất không còn một mảnh.

Thế nhưng, vô luận là Lâm Ngọc hay Dư Tấn đều luôn là một bộ y vẫn đối với Dư Tấn dư tình chưa dứt, không biết tự lượng sức mình thủ thân cho Dư Tấn? Y căn bản là không quan tâm tới Dư Tấn có được không??

“Tam gia gia, ngài đừng nghĩ nhiều? Ngài cảm thấy hiện tại bộ dáng này của ta có thể giữ lại được một vị luyện được sư lục cấp? Ngài cũng thật

quá coi trọng tôn tử như ta rồi, ta có tài đức gì chứ!” Lâm Tạ tự giễu nói.

Gương mặt lão giả nóng lên, cân nhắc hồi lâu, lão giả cắn chặt răng nói: “Gia tộc tinh mùa Nguyệt Hồn Đan, nên sẽ mua không nổi Phục Nhan Đan, nhưng không phải người có ân cứu mạng với người nọ sao? Hơn nữa hẳn thoát nhìn cũng rất thích người.”

Trong lòng Lâm Tạ âm thầm một mảnh, gia tộc rốt cuộc vẫn luyện tiếu hạ vốn gốc trên người y.

Đã luyện tiếu hạ vốn gốc trên người y, lại hy vọng y có thể giữ lại một vị luyện dược sư lục cấp. Ha, vừa muốn ngựa tốt, lại muốn ngựa không ăn cỏ, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.

“Tam gia gia, nếu lấy ân cứu mạng cưỡng ép, lưu đến lưu đi cũng chỉ còn lại hận cừu mà thôi. Lại nói, cho dù hẳn đồng ý ở lại Lâm gia, Lâm gia có thể cung được thêm một luyện dược sư sao?” Lâm Tạ có chút trào phúng hỏi.

Gia tộc vì cung dưỡng Lâm Ngọc cùng sư phụ nàng ta nên đã sớm trở nên cạn kiệt.

Lão giả nhìn biểu tình trên mặt Lâm Tạ, trong lòng hiện lên vài phần bất đắc dĩ, “Tiểu Thất, ta biết người có oán khí với gia tộc, nhưng trước mắt nên đại cục làm trọng.”

Đại cục làm trọng, đại cục làm trọng!! Lâm Tạ ở trong lòng nồng đậm trào phúng, gia tộc đem tất cả lợi thế đều đặt ở trên người Lâm Ngọc, đó chính là lấy đại cục làm trọng?

Ở Lâm Tạ xem ra, Lâm Ngọc là loại người bạc tình bạc nghĩa, nếu như gia tộc không hữu dụng, nói không chừng Lâm Ngọc sẽ không chút do dự thoát ly gia tộc. Trông cậy vào Lâm Ngọc đi chấn hưng Lâm gia, tỷ lệ thật sự quá thấp.

“Gia gia người nói với người cái gì vậy?” Mộ Viễn Phong đi ra hỏi Lâm Tạ.

Lâm Tạ lắc đầu: “Không có gì. Đúng rồi, người liên hệ được với nhi tử của người chưa?”

Mộ Viễn Phong lắc đầu nói: “Vẫn chưa.”

Mộ Viễn Phong là ngoài ý muốn xúc động một cái truyền tống trận thượng cổ bên trong bí cảnh nên mới truyền tống tới được. Mấy ngày nay Mộ Viễn Phong kiểm tra một chút đưa tin phù của mình, phát hiện đưa tin phù của hắn vào lúc truyền tống đã xảy ra vấn đề, đã mất đi hiệu lực.

“Người không cần phải gấp gáp, rồi sẽ liên hệ được mà.” Lâm Tạ an ủi.

Mộ Viễn Phong cười: “Ta cũng không vội.”

Lâm Tạ nhìn không trung, suy tư một chút rồi nói: “Buổi chiều là chúng ta có thể đuổi tới địa giới Bạch gia rồi.”

“Đến địa giới Bạch gia có thể nhìn thấy Mộ Thần sao?” Mộ Viễn Phong có chút không chờ đợi được mà hỏi.

Lâm Tạ nghi hoặc nhìn Mộ Viễn Phong: “Người rất muốn nhìn thấy Mộ đại sư sao?”

Mộ Viễn Phong gật đầu không chút do dự: “Đúng vậy!” Đã rất lâu chưa gặp rồi, nghe nói Mộ Thần đã có hai nhi tử. Thời gian hai tôn tử của hắn sinh ra đã không ngắn, đáng tiếc, hắn còn chưa được nhìn thấy đâu.

“Người muốn gia nhập Bạch gia sao?” Lý Phi hỏi.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Nếu có thể đương nhiên là tốt.”

Lý Phi có chút hiểu rõ nói: “Khó trách người không nguyện ý bái La Hòalàmsư,thì ra là người muốn gia nhập Bạch gia.”

Mộ Viễn Phong cười: “Cũng coi như là vậy.”

“Bạch gia không dễ gia nhập đâu, người không cần mơ tưởng.” Thanh âm Dư Tấn bỗng sáp lại đây.

Mộ Viễn Phong nhìn Dư Tấn, nghĩ đến chuyện Dư Tấn nói, đáy lòng hiện lên sự khinh thường.

Dư Tấn nhìn bộ dáng Mộ Viễn Phong bất vi sở động, trong lòng nhất thời hiện lên vài phần cố gắng.

“Lâm Tạ,sắp đến địa giới Bạch gia rồi, chừng nào thì người để hân rời đi?” Dư Tấn hỏi.

Lâm Tạ nhíu mày, “Dư thiếu,hình như người quản hơn nhiều rồi.”

Dư Tấn thấy Lâm Tạ không linh tình, có hơi phần uất nói: “Ta là tốt cho người, người này không rõ lai lịch, không chừng đã làm bao nhiêu chuyện xấu, người coi chừng dẫn sói vào nhà đấy.”

“Hắn từng làm chuyện gì thì ta không rõ ràng lắm,nhưng Dư thiếu người từng làm chuyện gì, trong lòng người cũng nên rõ ràng.” Ánh mắt Lâm Tạ lạnh như băng nhìn Dư Tấn nói.

Dư Tấn bị ánh mắt Lâm Tạ nhìn chăm chăm, trong lòng nhất thời có chút chột dạ, mắng một câu “Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt” liền bước đi.

Mộ Viễn Phong nhìn Lâm Tạ, hỏi: “Dư Tấn từng làm chuyện gì sao?”

Trong mắt Lâm Tạ hiện lên nồng đậm cừ hận cùng bất đắc dĩ, Mộ Viễn Phong lần đầu tiên nhìn thấy phản ứng Lâm Tạ kịch liệt như vậy,

nhưng Lâm Tạ vẫn lắc đầu nói: “Không có gì, đều đã qua.”

... ..

Lúc đám người Mộ Viễn Phong đến thì đã là chạng vạng.

Hội đấu giá gần tới, địa giới Bạch gia long xà hỗn tạp, các tửu lâu ở địa giới Bạch gia đã toàn bộ chật ních.

Lâu các san sát nổi trên không trung, thoát nhìn vô cùng đồ sộ.

Mộ Viễn Phong nhìn lâu các trên bầu trời, không khỏi âm thầm sợ hãi than, ở nước ngoài nhìn không được cảnh tượng như vậy đâu.

“Nhiều phi thuyền ghê!” Mộ Viễn Phong nói.

“Đó đều là tửu lâu di động thuộc về các đại thương hội.” Lâm Tạ nói.

“Nhiều như vậy?” Mộ Viễn Phong có chút nghi hoặc.

“Không nhiều lắm, căn bản là không đủ. Lần này Bạch gia tổ chức hội đấu giá, hấp dẫn cao thủ võ tôn từ mọi nơi, mà một vị cao thủ võ tôn chiếm cứ vài cái tửu lâu di động là chuyện thường.” Lâm Ngọc nói.

Có vài võ tôn là độc hành hiệp, nhưng càng nhiều hùng bá nhất phương. Võ tôn lúc xuất hành, tùy tùng vô số kể, mà tùy tùng của võ tôn có rất nhiều là võ tông.

Mộ Viễn Phong nhíu mày: “Như vậy sao?”

“Cũng may sư phụ ta có biệt viện ở trong đây, nếu không thì hôm nay chúng ta phải ngủ đầu đường rồi.” Lâm Ngọc đặc ý nói.

Mộ Viễn Phong nhìn các tửu lâu trên bầu trời tạo hình khác nhau, rường cột chạm trổ, trong mắt nổi lên vài tia sáng kỳ dị, thầm nghĩ quả thật

Trung Châu không giống nước ngoài, nước ngoài làm gì răm rộ được như vậy!

Dư Tấn nhìn quang mang hiện lên trong mắt Mộ Viễn Phong, trong lòng hiện lên vài phần đắc ý, “Phong luyện được sư, có phải chưa từng thấy cảnh tượng như vậy không?”

Dư Tấn thầm nghĩ, người này nhất định là từ địa phương nhỏ nào đó tới, kiến thức thật thiên cận, nhưng lại không biết luyện đan thuật của người này là làm thế nào tới lục cấp.

“Đúng là chưa từng thấy, mấy phi thuyền đó nhìn rất xinh đẹp.” Mộ Viễn Phong đầy tán thưởng.

“Người từ đâu tới? Chỗ các người nhất định thực lạc hậu đi.” Dư Tấn khinh thường nói.

Mộ Viễn Phong không quan tâm gật đầu: “Có chút.” So với Trung Châu thì nước ngoài thật sự rất căn cổ.

... ..

“Đi theo ta.” Lâm Ngọc mang người đi vào biệt viện của La Hòa.

“Ngọc Nhi đến rồi.” La Hòa nhìn thấy Lâm Ngọc, liền tiến lên đón.

Lâm Tà nhìn thấy La Hòa, trong lòng nhất thời dâng lên vài phần cổ quái. La Hòa vẫn luôn rất cao ngạo, hãnh rất tự cao về thân phận, tuy rằng Lâm gia cung cấp đại lượng tài nguyên cho hắn, nhưng La Hòa đối với bọn họ lại luôn luôn xa cách, lần này vậy mà lại cố ý đi ra đón, tựa hồ có điều lạ!

Lâm Ngọc gật đầu chào: “Vâng.”

“Sư phụ, vị này chính là Thất ca của ta, vị này chính là Phong Viễn, là một luyện được sư lục cấp cấp thấp.” Lâm Ngọc giới thiệu với La Hòa.

La Hòa đánh giá Mộ Viễn Phong một phen, nói: “Luyện được sư lục cấp cấp thấp cũng không tồi, ta nghe Ngọc Nhi nói người không có sư phụ, có nguyện bái ta làm sư không?”

Mộ Viễn Phong nhíu mày: “Đa tạ ý tốt của đại sư, nhưng luyện đan thuật của ta đều là do ta cùng nhi tử ta học, một chuyện không phiền nhị chủ, không phiền đại sư.”

La Hòa hí mắt, nhìn Mộ Viễn Phong hỏi: “Nhi tử của người là luyện được sư thất cấp?”

Mộ Viễn Phong lắc đầu nói: “Hắn bốn năm trước đã là luyện được sư lục cấp, sau đó xuất ngoại lưu lạc thật lâu, ta đã rất lâu chưa gặp hắn.”

La Hòa: “...”

“Người đây là khinh thường ta sao?” La Hòa hỏi.

Mộ Viễn Phong lắc đầu: “Sao có thể? La đại sư người quá lo lắng, người là luyện được sư thất cấp, ta chỉ là một luyện được sư lục cấp cấp thấp, ta ở trước mặt người cái gì cũng không phải.”

La Hòa nhìn Mộ Viễn Phong, sắc mặt biến hóa trở nên bình đạm: “Người đã không có ý trở thành đồ đệ của ta, vậy việc này liền từ bỏ đi.”

“Đa tạ tiên bối thông cảm.” Mộ Viễn Phong chấp tay nói.

Lâm Ngọc nhìn Mộ Viễn Phong, sắc mặt xanh trắng một trận, lúc trước nàng vì muốn bái La Hòa làm sư mà đã trả một cái giá không nhỏ.

Nhưng giờ La Hòa lại tự mình mở miệng muốn thu người này làm đồ đệ, người này thế mà không lĩnh tình. Người này nhìn kiến thức không bao

nhiều, nhưng ánh mắt ngược lại rất cao.

... ..

Lâm Tạ nhìn phản ứng của La Hòa, nhất thời trong lòng lo sợ.

Mấy người bên cạnh La Hòa đi an trí cho mọi người Lâm gia.

Lâm Tạ kéo lại Mộ Viễn Phong, truyền âm nói: “Tình huống có chút không đúng.”

Mộ Viễn Phong có chút không hiểu: “Không đúng chỗ nào?”

“La Hòa không phải là người hào phóng như vậy.” Lâm Tạ truyền âm nói với Mộ Viễn Phong.

La Hòa luôn rất tự cao, hãnh mở miệng thu Mộ Viễn Phong làm đồ đệ liền có chút kỳ quái, rồi sau khi bị cự tuyệt, La Hòa lại không hề đuổi Mộ Viễn Phong ra ngoài, điều này thật sự là quá cổ quái.

Mộ Viễn Phong cau mày nói: “Hãnh làm một luyện dược sư thất cấp, hãnh là không cần xuống tay với ta đi?”

Lâm Tạ nhíu mày, hoặc có lẽ là mình quá lo lắng.

“Thất ca, người cùng Phong luyện dược sư có quan hệ thật tốt.” Lâm Ngọc cười mỉm đi tới.

Nghe thấy lời Lâm Ngọc, Lâm Tạ mới phát hiện trong tình huống cấp bách, y vậy mà lại lôi kéo ống tay áo của Mộ Viễn Phong, hai người dựa vào vô cùng gần, đúng là có chút “thân mật”.

Lâm Tạ có chút ngượng ngùng buông lỏng tay ra, Mộ Viễn Phong cười cười với Lâm Tạ.

“Phong luyện được sư, đây là phòng nghỉ củangười.” Lâm Ngọc đem một cái bảng giao cho Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong thu hồi bảng, khách sáo nói: “Cám ơn,Lâm tiểu thư.”

“Phong luyện được sư, ánh mắt của người thật cao, sư phụ ta đềuđãtự mình mở miệngmàngười còn không nguyện ýlàmđồ đệcủa sư phụ ta,Phong luyện được sư,có phải là do trong gia tộcngười có trường bối tinhthôngluyện đankhông?” Lâm Ngọc dò hỏi.

Mộ Viễn Phong cười nói: “Lâm tiểu thư nói đùa, ta sinh ratừ mộtgia tộc thật sự không đáng giá nhắc tới, nào có trường bối nàotinhthôngluyện đan.”

Lâm Ngọc cùng Mộ Viễn Phong hàn huyên vài câu, liền xoay người ly khai.

Lâm Tạ nhìn bóng dáng Lâm Ngọc, trong lòng bất an một trận.

“Bằng không người rời nơi này đi.” Lâm Tạ lo lắng nói.

“Thiếu gia,lúc nàymà rời đi thì chỉ sợ cũng tìm không thấy chỗ ở.” Lý Phi nói.

Lâm Tạ mím môi, trong ánh mắt chứa nét ưu sầu, tất cả tửu quán, khách điểm ở địa giới Bạch gia sớm đã kín người hết chỗ, nếu Mộ Viễn Phong tùy tiện rời đi thì thật đúng là cả cái chỗ ở cũng không có.

Mộ Viễn Phong nghĩ nghĩ, hỏi: “Các người cóbiết chỗ nào có thể nhìn thấy Mộ Thànkhông?”

Lý Phi run rẩy khóe miệng, tức giận nói: “Thiếu gia lo lắngchongười như vậy,vậy mà người lại còn nhớ thươngmuốnnhìn thấyMộ đại sư.Nơi này

là địa giới Bạch gia, người tốt nhất đừng gọi thẳng tên của Mộ đại sư, phải dùng tôn xưng.”

Mộ Viễn Phong cúi đầu trầm nghĩ, người phụ thân như hấn gọi tên nhi tử còn phải dùng tôn xưng?

“Bên Bạch gia đã giới nghiêm, ta nghĩ trừ phi Mộ đại sư tự mình đi ra, như vậy thì người có thể xa xa gặp hấn một lần, chứ bình thường người là không thấy được hấn đâu.” Lâm Tà nói.

Mộ Viễn Phong có chút thất vọng: “Như vậy sao.”

Lâm Tà thấy Mộ Viễn Phong thất vọng, liền an ủi: “Cũng đã đến nơi đây rồi, hấn là sẽ có cơ hội nhìn thấy Mộ đại sư thôi. Nhưng mà ta không nghĩ tới người lại ngưỡng mộ Mộ đại sư như vậy đấy.”

Mộ Viễn Phong cười khổ: “Xem như là thế đi.”

... ..

Dư Tấn đứng ở xa xa nhìn thấy Lâm Tà cùng Mộ Viễn Phong vui vẻ cười nói, trong lòng không khỏi khó chịu.

“À Ngọc, sư phụ người sao lại đột nhiên nghĩ đến việc muốn thu người nọ làm đồ đệ?” Dư Tấn hỏi.

La Hòa luôn rất tự cao, tuy rằng hiện giờ tình cảnh của hấn không tốt lắm, nhưng dù gì cũng vẫn là luyện được sư thất cấp, chẳng lẽ tên Phong Viễn này có chỗ gì đặc biệt hơn người, khiến La Hòa cũng động tâm?

Lâm Ngọc siết chặt tay, nàng có đề cập trong thư về đan lô của Phong Viễn cho La Hòa, thế nên La Hòa sẵn dĩ đưa ra lời mời cho Phong Viễn chính là vì đan lô kia. Nếu như Phong Viễn đã bái La Hòa làm sư, như vậy đồ đệ hiếu kính sư phụ là chuyện thường tình, La Hòa muốn đan lô của

Phong Viễn cũng thuận lý thành chương. Nhưng đáng tiếc, tên kia lại không hề cảm kích chút nào.

Lâm Ngọc cười nói: “Ý nghĩ của sư phụ, ta làm sao biết.”

“Người kia cùng Lâm Tạ rất thân cận nhỉ.” Dư Tấn nói nhỏ.

Lâm Ngọc nghe được lời Dư Tấn, trong tâm như có cây gai. Lúc trước nàng kiên quyết ghép Phong Viễn cùng Lâm Tạ cùng nhau, đó chẳng qua là tồn tâm tư xem cuộc vui. Lâm Ngọc còn tưởng rằng Mộ Viễn Phong sẽ chán ghét Lâm Tạ, không nghĩ tới Mộ Viễn Phong vậy mà cùng Lâm Tạ càng ngày càng thân.

Không phải là Phong Viễn thật sự thích tên Thất ca kia chứ? Người này thật sự không sợ khi đối mặt với Lâm Tạ sẽ ăn không ngon à?

Mà Lâm Tạ cũng thật đủ lợi hại, đều đã hủy dung mà công phu trên hoa ghẹo nguyệt còn lợi hại như thế.

“Người nọ có chút cổ quái, chỉ sợ là bụng dạ khó lường.” Lâm Ngọc nói.

Dư Tấn hỏi Lâm Ngọc: “Người nọ không biết điều như vậy, sư phụ ngươi sao không đuổi hẳn ra?”

Lâm Ngọc nói: “Sư phụ là người có phong độ mà.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

355. Chương 355

Dàn xếp xong người Lâm gia, Lâm Ngọc đi vào phòng nghỉ của La Hòa.

“Người xác định tên Phong Viễn kia có một đan lô thất cấp, hơn nữa phẩm chất còn không tầm thường?” La Hòa hỏi.

Lâm Ngọc gật đầu nói: “Không sai, cái đan lô kia vô cùng thần kỳ, tuy rằng đan lô thoát nhìn rất phổ thông, nhưng tựa hồ có dung hợp trận pháp, không hề dễ dàng, trên đan lô còn có minh văn, hẳn là hồn văn trong minh văn, có hiệu quả tiết kiệm linh hồn lực. Ta nghĩ tên kia luyện đan xác xuất thành công cao chắc chắn là có liên quan tới cái đan lô kia.”

Lâm Ngọc quan sát Mộ Viễn Phong hồi lâu, cảm thấy rốt cục đã phát hiện bí mật của Mộ Viễn Phong.

Một tên luyện dược sư lực cấp thấp mà thôi, vì sao luyện chế đan dược lực cấp lại có thể có xác xuất thành đan cao như vậy, vấn đề khẳng định là do cái đan lô quái dị kia.

Đôi mắt La Hòa lập tức nóng lên: “Nếu cái đan lô kia thật sự lợi hại như vậy, vậy nó thật đúng là vật báu vô giá...” Minh văn có liên quan tới linh hồn lực thường rất khó tuyên khắc, mà cái đan lô này còn dung nhập trận pháp, quả thực bất phàm.

Lâm Ngọc cau mày nói: “Đáng tiếc sư phụ muốn thu Mộ Viễn Phong làm đồ đệ, hẳn lại không linh tình.”

La Hòa nhìn Lâm Ngọc, thận trọng hỏi: “Tên đó thật sự không hậu trường?” Nếu như không có hậu trường, thì không có đạo lý gì khi hắn chủ động mở miệng, đối phương lại thẳng thừng cự tuyệt như thế.

La Hòa đương nhiên không phải thật tâm muốn thu Mộ Viễn Phong làm đồ đệ, hắn chỉ là muốn mượn cơ thuận lý thành chương lấy được đan lô từ Mộ Viễn Phong.

Lâm Ngọc chắc chắn nói: “Sư phụ yên tâm đi, tên đó kiến thức vô cùng thiên cận, bộ dáng căn bản không giống như có hậu trường. Đại khái là hắn căn bản không biết luyện được sư thất cấp lợi hại cỡ nào.” Nàng từng hỏi thử, trường bối của tên đó đều yếu vô cùng!

Trên mặt La Hòa liền hiện lên vẻ ác độc: “Nếu không có hậu trường, vậy thì không cần cố kỵ nữa.”

... ..

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, trong viện đột nhiên rộn ràng nhộn nháo.

Mộ Viễn Phong đi ra khỏi khách phòng, liền thấy một nam nhân áo xám hùng hổ đang mang người sưu tầm chung quanh sân, Mộ Viễn Phong nhìn không được mà nhăn chặt mày.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Lâm Tà cau mày, khẩn trương xoa xoa tay nói: “Bọn họ nói là bị mất trộm.”

“Mất trộm?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Lâm Tạ gật đầu: “Đúng vậy.” Lâm Tạ nhăn mày, chẳng biết tại sao, hẳn cảm thấy lần này mất trộm là hướng về phía Phong Viễn.

Dư Tấn mang theo vài người đi tới trước mặt Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ. Người Dư Tấn mang tới lập tức vây Mộ Viễn Phong lại.

Lâm Tạ nhíu mày hỏi Dư Tấn: “Người làm cái gì vậy?”

Dư Tấn liếc mắt nhìn Lâm Tạ một cái, sau đó ác độc cười với Mộ Viễn Phong: “Luyện được sủ bị mất đồ, chúng ta có nghĩa vụ thay hẳn tìm về.”

Lâm Tạ nhíu mày: “Người đây là có ý gì? Không bằng không chứng, vì sao người lại hoài nghi Phong luyện được sư?”

Dư Tấn nhìn Lâm Tạ nói: “Không phải chỉ hoài nghi Phong luyện được sư, mà là những người lai lịch không rõ khác cũng đã điều tra, chỉ có Phong luyện được sư là chưa thôi.”

Lâm Tạ siết chặt tay. Cái bấy, đây chính là một cái bấy!

Mộ Viễn Phong khoanh tay, nghiêng đầu nhìn Dư Tấn hỏi: “Không biết là luyện được sư mất đi cái gì?”

Dư Tấn nhún vai nói: “Chuyện này thì ta không biết, người có thể đi hỏi thử là luyện được sư, hoặc là, người hẳn là đã biết phải không?”

Lâm Tạ siết chặt tay, trên mặt hiện lên vẻ phẫn hận, “Dư Tấn, chuyện này còn chưa có làm rõ, người đừng dùng từ quá phẫn.”

“Không phải là quá phẫn, ta chỉ muốn xem Phong luyện được sư đã từng làm chuyện gì hay chưa. Phong luyện được sư, đi thôi.” Dư Tấn nói.

Mộ Viễn Phong nhìn chăm chú Dư Tấn hồi lâu, nhẹ hít một hơi nói: “Đ dẫn đường đi.”

Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Trong lòng Mộ Viễn Phong hiện lên vài phần bất đắc dĩ, hẳn biết La Hòa hơn phân nửa là coi trọng đồ của mình mới chịu thu mình làm đồ đệ, nhưng mình không đồng ý, hẳn liền làm ra chuyện mất trộm, quả nhiên không biết xấu hổ.

... ..

Động tĩnh bên La Hòa nháo quá lớn, chộc không ít người chú ý.

“Phong luyện được sư, có phải là người lấy đan lô của sư phụ ta không? Nhanh trả lại cho sư phụ ta đi. Sư phụ ta đại nhân đại lượng, sẽ không cùng người so đo đâu.” Mộ Viễn Phong vừa đi theo Dư Tấn vào đại sảnh, Lâm Ngọc liền ra vẻ hào phóng nói với Mộ Viễn Phong.

Sắc mặt Mộ Viễn Phong liền trầm xuống, “Ta ngay cả sư phụ người dùng đan lô cũng không biết, làm thế nào trả lại cho sư phụ người?”

“Đan lô của sư phụ ta là một đan lô thất cấp, trên khắc hai con hổ phượng, trong đan lô khắc một cái Lục Chuyển Hỏa Trận, trong đan lô còn có một cái Thiên Tinh Hồn Vãn.” Lâm Ngọc nói.

Mộ Viễn Phong tức giận cả người phát run, “Người...” Bộ dáng của đan lô kia chính là chiếu theo cái của hắn mà nói.

Lâm Ngọc nhìn Mộ Viễn Phong, thâm sâu nói: “Phong luyện được sư, nếu như người cầm đồ của sư phụ ta thì liền lấy ra đi.”

Mộ Viễn Phong nói: “Ta có một cái đan lô cùng loại với sư phụ người, nhưng đó là của ta!”

Lâm Ngọc nói với Mộ Viễn Phong: “Phong luyện được sư, cái đan lô đó vô cùng đặc biệt, không bằng người lấy đan lô radi, để sư phụ taxem xét.”

Mộ Viễn Phong siết chặt tay, bọn người kia căn bản là không muốn mặt mũi.

“Như thế nào? Phong luyện được sư, người chợt dậ?” Dư Tấn vui sướng khi người gặp họa nói.

Ánh mắt Mộ Viễn Phong lạnh lùng nhìn Lâm Ngọc, siết chặt tay, lấy đan lô ra.

“Phong luyện được sư, cái đan lô này của người thật sự giống như đúc cái bị mất của sư phụ ta.” Lâm Ngọc hơi oán trách liếc mắt nhìn Mộ Viễn Phong một cái nói.

Mộ Viễn Phong nhìn chăm chăm Lâm Ngọc: “Lâm tiểu thư, nói hươu nói vượn cũng phải có một mức độ, người nói lung tung như vậy sẽ gặp báo ứng đấy, người hẳn là nhìn nhầm rồi.”

Lâm Ngọc nói: “Phong luyện được sư, đan lô này sư phụ ta mấy năm trước đã dùng rồi, ta không có khả năng nhìn nhầm được.”

“Người...” Mộ Viễn Phong bị tức nghẹn.

... ..

“Phong luyện được sư, người cũng thật quá đáng, La luyện được sư có hảo thu lưu người, vậy mà người lại làm ra chuyện như vậy.”

“Phong luyện được sư, bây giờ người nói lời xin lỗi, rồi trả lại đan lô, La luyện được sư sẽ không làm khó dễ người.”

“Phong luyện được sư, không ngừng người là người như vậy. Thôi, chắc là người kiến thức quá ít, nhất thời không chế không được, chúng ta cũng có thể lý giải mà.”

...

Mấy tên chó săn Lâm gia vì muốn lấy lòng La Hòa, nhất thời mồm năm miệng mười mà nói.

Lâm Tạ siết chặt tay, Lâm Ngọc thật là không biết xấu hổ. Nàng đang hủy hoại thanh danh Phong Viễn. Lưng mang thanh danh trộm đàn lô, về sau Phong Viễn phải sống yên như thế nào đây.

“Muội muội, có phải người làm không, đàn lô này chính là của Phong Viễn, lúc trước ta đã nhìn thấy.” Lâm Tạ đứng ra nói.

Lâm Ngọc nhìn Lâm Tạ, ủy khuất nói: “Thất ca, người cảm thấy ta nói dối sao.”

Lâm Tạ siết chặt tay, áp xuống cơn tức: “Ta cảm thấy việc này có hiểu lầm, có thể chính là đàn lô của Phong luyện được sư cùng của sư phụ người giống nhau mà thôi.”

“Đàn lô này đặc biệt như thế, ta sẽ không nhìn nhầm.” Lâm Ngọc kiên trì nói.

“Bát muội, người đừng quá đáng!” Lâm Tạ tức giận nói.

Lâm Ngọc nhìn Lâm Tạ: “Thất ca, có phải người tình nguyện giữ gìn một tên tiểu nhân cũng không nguyện ý tin tưởng muội muội của mình?”

“Người...” Lâm Tạ đen mặt, Lâm Ngọc đây là muốn đeo tội danh cho Phong Viễn.

“Tiểu Thất, người đừng nói nữa, việc này vừa xem là hiểu ngay rồi.”
Một trưởng lão Lâm gia nói.

Lâm Tà hết sức bất mãn nói: “Trưởng lão, việc này có hiểu lắm.”

“Đủ, tiểu Thất.” Trưởng lão Lâm gia tức giận quát.

Lâm Tà cắn môi, biểu diễn vụng về như thế, chân tướng đến tột cùng như thế nào, Tam gia gia hẳn là nhất thanh nhị sở. Nhưng cho dù biết được La Hòa động tay động chân trong chuyện này, Tam gia gia vẫn đứng ở phía La Hòa.

... ..

“Phong luyện được sư, người có gì muốn nói không?” Dư Tấn trào phúng hỏi.

Mộ Viễn Phong mím môi, trong lòng cười khố. Hẳn phải nói gì đây, nói đan lô này là do nhi tử của hắn luyện chế, nhi tử của hắn là Mộ Thần? Nếu hắn nói như vậy, chắc sẽ bị người ta coi là kẻ điên đi.

“Lâm tiểu thư, người nói đan lô này là cái sư phụ người từng dùng mấy năm trước, vậy xin hỏi, mấy năm trước là bao nhiêu năm?” Mộ Viễn Phong hỏi.

Lâm Ngọc nhăn mày nhìn Mộ Viễn Phong, nói: “Năm năm.”

Mộ Viễn Phong cười nhạo một tiếng: “Xin lỗi, đan lô này là ba năm trước đây do một vị luyện khí sư luyện chế cho ta. Nếu người tìm một người hiểu công việc luyện khí sư, hẳn vừa thấy thì sẽ biết niên hạn luyện ra đan lô này.”

Lâm Tà nghe được lời Mộ Viễn Phong nói, âm thầm thở ra một hơi.

Trái tim Lâm Ngọc trầm xuống, lập tức khôi phục bình thường: “Đan lô của sư phụ ta ba năm trước từng luyện lại để thăng cấp, đây cũng không thể đại biểu cái gì.”

Mộ Viễn Phong nhìn Lâm Ngọc, lạnh lùng nói: “Người thật không biết xấu hổ.”

Gương mặt Lâm Ngọc tức khắc đỏ lên.

Chung quanh có vô số người chú ý động tĩnh bên này, đa số người đều đang xem kịch vui.

... ..

“Phanh.” Cửa bỗng bị đập ra, Mộ Thần mang theo Diệp Thạch đi đến.

Nhìn thấy người tới, người trong viện một đám trừng lớn mắt, giữa sân nhất thời lặng ngắt như tờ.

La Hòa kinh ngạc nhìn hai người, phục hồi lại tinh thần, lập tức cung kính mà chạy tới trước mặt Mộ Thần: “Mộ thiếu, sao ngài lại tới đây? Có chuyện gì mà lại kinh động tới ngài?”

Mộ Thần thường thức chiết phiến trong tay, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn La Hòa một cái: “Ta thấy bên này náo nhiệt liền đến xem, không được sao?”

La Hòa trong lòng bất ổn, tất cung tất kính nói với Mộ Thần: “Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể, kỳ thật cũng không phải đại sự gì.”

“Chuyện gì xảy ra?” Mộ Thần nhìn Lâm Ngọc nói.

Lâm Ngọc kiên trì nói: “Đan lô của sư phụ ta bị mất, nhưng đã tìm về rồi.”

Mộ Thần cười nhạo một tiếng, nhẹ nhàng gõ gõ chiết phiến trên đan lô, hỏi: “Tìm về rồi? Cái này sao?”

Lâm Ngọc nhìn nụ cười trên mặt Mộ Thần, đáy lòng nhất thời dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

“Mộ đại sư, việc này người thấy thế nào?” Nhìn thấy Mộ Thần xuất hiện, chung quanh vài tên luyện dược sư ban đầu tới xem náo nhiệt liền sôi nổi hiện thân, nhảy vào sân La Hòa cướp lời lôi kéo làm quen cùng Mộ Thần.

“Mọi người thấy cái đan lô này thế nào?” Mộ Thần hỏi ngược lại.

“Cái đan lô này vận dụng khá nhiều thứ như minh văn, trận pháp, tuy rằng nhìn khá xấu xí, nhưng lại rất lợi hại.” Một luyện dược sư nói.

“Cái đan lô này vận dụng Lục Chuyển Hỏa Trận, có thể tăng phúc uy lực ngọn lửa của luyện dược sư. Đồng thời, trên mặt này khắc một cái Thiên Tinh Hồn Văn, một cái Ích Hồn Hồn Văn, cái trước có thể đề cao năng lực luyện dược sư chống khống linh hồn, cái sau có thể bổ sung thêm linh hồn lực cho luyện dược sư luyện đan.” Mộ Thần nói.

“Đế của cái đan lô này còn có một cái ký hiệu có thể tuần hoàn lợi dụng tinh đan, trên trình độ nhất định có thể đề cao xác suất luyện đan thành công.”

“Mộ đại sư quả nhiên là tuệ nhãn cao siêu, cái gì cũng không thoát khỏi mắt.”

“Không nghĩ tới một cái đan lô nhìn bề ngoài xấu xí như vậy thế mà lại không hề đơn giản.”

“Vị luyện khí sư luyện chế cái đan lô này, luyện khí thuật hẳn là rất cao siêu.” Một trưởng lão Lâm gia nói.

Mộ Thần cười nói: “Các người quá khen, luyện khí thuật củaluyện khí sư luyện chế cái đan lô này kỳ thật không ra làm sao,màchính bởi vì luyện khí thuật củahắn không ra làm sao, hẳn mới có thể đồng thời dùng tới trận pháp, minh văn, phù chúđểgiúp.”

“Mộđạisư, làm sao ngài lại biết rõ ràng như vậy?” Một luyện được sư có chút kỳ quái hỏi.

Mộ Thần cười cười, sắc mặt lạnh lẽo đảo qua Lâm Ngọc cùng La Hòa, nói: “Vì cáidân lô này, nó là dota luyện chế.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

356. Chương 356

“Mộ đại sư, ngài nói cái đan lô này là dongài luyện chế?” Lâm Tạ vô cùng giật mình.

Gương mặt La Hòa lập tức trở nên trắng bệch. Hẳn làm thế nào cũng không nghĩ tới, một cái đan lô thất cấp vậy mà sẽ dẫn tới Mộ Thần, mà cái đan lô này vẫn là do Mộ Thần luyện chế.

Cái người tên Phong Viễn này trong tay có đan lô của Mộ Thần, khẳng định là có giao tình gì đó với Mộ Thần.

La Hòa khẩn trương mà trán ứa ra mồ hôi lạnh, hẳn đã nhiều lần hỏi Lâm Ngọc rằng Phong Viễn này có hậu trường hay không, Lâm Ngọc luôn nói không có.

Người ta đều đã nhắc lên quan hệ cùng Mộ Thần, vậy mà còn kêu không có hậu trường. Tên nữ nhân ngu ngốc này trừ bỏ lục đục với nhau, những thứ khác gì cũng không biết.

Lâm Tạ nhìn qua Mộ Viễn Phong, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mộ Viễn Phong vô cùng vui sướng, trấn an nhìn Mộ Thần, sau đó cười với Lâm Tạ.

Lâm Tạ nhìn vẻ mặt Mộ Viễn Phong, thầm nghĩ Mộ Thần xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, đối phương hẳn là tới vì Phong

Viễn. Nhưng mà Phong Viễn cùng Mộ Thần có quan hệ như thế nào mà Mộ Thần lại tự mình tới đây?

Mộ Thần thường thức chiếc phiến trong tay, cười nói: “Thật xấu hổ, đan lô này quả thật xuất từ tay bản tôn, bởi vì năm đó luyện khí thuật của bản tôn khá thô thiển, cho nên không có lưu danh phía trên đan lô, chỉ tại một chân của đan lô khắc một chữ ‘Thần’.”

Mọi người nghe được lời Mộ Thần nói liền nhìn, quả nhiên ở trên chân đan lô phát hiện một chữ ‘Thần’ rất nhỏ.

Lâm Ngọc cắn môi, thân thể khắc chế không nổi mà phát run.

Mộ Thần lấy đan thuật danh dương Trung Châu, nhưng tất cả mọi người đều biết, trừ đan thuật, Mộ Thần đồng dạng còn tinh thông trận pháp, minh văn, luyện khí cùng phù chú.

Trên người Phong Viễn vậy mà lại có pháp khí do Mộ Thần luyện chế, người này rốt cuộc có thân phận gì?!

“Khó trách đâu, Mộ đại sư đa tài đa nghệ, tinh thông các môn học thuật, đan lô cao siêu như vậy cũng chỉ có ngài mới luyện ra được.”

Mộ Thần liếc mắt nhìn người bên cạnh, nói: “Người quá khen rồi, thiên hạ này đầy người tài ba dị sĩ, ta cũng đã nói, kỳ thật phẩm chất của cái đan lô này cũng không ra làm sao.”

“Mộ đại sư, sao đan lô của ngài luyện chế lại trở thành đồ vật của La luyện được sư?” Một luyện được sư nhìn La Hòa, sắc mặt cổ quái hỏi.

“Cái này thì phải hỏi La luyện được sư rồi. Cái đan lô này là ta luyện chế vào khoảng ba năm trước, tại nước ngoài.” Mộ Thần dừng một chút nhìn La Hòa, trong mắt hiện lên sát ý, “Sau khi luyện chế thành công, bản tôn liền

đưa nó cho phụ thân, tathậtkhông biếtLaluyện được sư làmthế nàođã sử dụng đượccái đan lô này năm năm trướcrồi?”

“Phụ thân?” Lý Phi sửng sốt, kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, liền bị Lâm Tạ hung hăng trừng một cái.

Ánh mắt Lâm gia lập tức hoàn toàn ngưng tụ trên người Mộ Viễn Phong, chẳng lẽ là...

Đám người Lâm gia ban đầu đứng ở một bên nói chuyện vì La Hòa, lập tức chân đều mềm nhũn.

Lâm Tạ lẳng lẳng nhìn Mộ Viễn Phong, thì ra người này có thân phận như vậy, khó trách mặc dù hiện giờ Mộ Thần quyền cao chức trọng, còn tự mình xuất đầu vì người này.

Sắc mặt Lâm Ngọc trắng bệch. Chẳng lẽ, người mà Thất ca cứu được lại chính là phụ thân của Mộ Thần? Một nàng còn tưởng rằng đối phương không hậu trường.

Lâm Ngọc giật mình nhớ tới, lúc nàng hỏi Mộ Viễn Phong, chỉ hỏi trường bối nhà hắc như thế nào, lại không có hỏi văn bối nhà hắc như thế nào.

Mộ Thần sinh ra ở nước ngoài, gia tộc của hắc chỉ là một cái gia tộc nhỏ bé, mà gia tộc của hắc nhỏ như thế, nói không chừng ngay cả một võ tông cũng không có. Nhưng một cái tiểu gia tộc như vậy, lại cố tình sinh ra một quái thai như Mộ Thần.

Lâm Ngọc cả người phát run, nàng sao lại xui như vậy chứ.

... ..

Mộ Thần đi tới bên cạnh Mộ Viễn Phong, cung kính hành lễ, tất cung tất kính gọi một tiếng, “Phụ thân.”

Diệp Thạch đi theo phía sau Mộ Thần, cũng cúi mình vái chào Mộ Viễn Phong, gọi một tiếng, “Phụ thân.”

Mộ Viễn Phong nở nụ cười nhìn Mộ Thần, “Thần nhi, người trưởng thành rồi, Thạch Đầu cũng trưởng thành rồi.”

Lý Phi bùm miệng, vị luyện được sư lục cấp mà thiếu gia nhà bọn họ cứu lại là phụ thân của Mộ Thần!!!!

Khó trách Phong Viễn nói, luyện đan thuật của hắn là cùng nhi tử hắn học.

Khó trách Phong Viễn nói, luyện đan thuật của nhi tử hắn rất lợi hại, lại nói, nhi tử hắn không phải là luyện được sư thất cấp.

Khó trách Phong Viễn vừa lại đây liền hỏi làm thế nào mới nhìn thấy được Mộ Thần. Hắn còn tưởng rằng Phong Viễn đối với Mộ Thần chính là mù quáng sùng bái, thì ra là người ta muốn tìm nhi tử.

Khó trách Phong Viễn lúc nhắc tới Mộ Thần, biểu tình trên mặt không giống như sùng bái, mà lại như là vui mừng.

“Phụ thân, ta đang nghĩ sau khi hội đấu giá chấm dứt liền ra nước ngoài tiếp ngài, không nghĩ tới phụ thân ngài lại trước tiên tới đây.” Mộ Thần nói.

Mộ Viễn Phong cười: “Ta là do lúc vào bí cảnh thì ngoài ý muốn truyền tống tới.”

“Phụ thân, sao lúc ngài đến Trung Châu không phát tin tức cho ta? Nếu không đến, phụ thân ngài liền bị người ta coi thành trộm cướp rồi.” Mộ Thần nhíu mày, sắc mặt không tốt đảo qua đám người Lâm Ngọc.

Mộ Viễn Phong cười khố nói: “Đưa tin phò bị hủy, nếu không phải vậy thì đã sớm liên hệ người rồi.” Mấy năm nay, ở nước ngoài hẳn cũng coi như là nhân vật hùng bá một phương, được vạn người kính ngưỡng, sinh hoạt ăn nhờ ở đâu như vậy, hẳn cũng không quen.

“Hiện tại muốn gặp người cũng không dễ dàng đâu.” Mộ Viễn Phong đùa giỡn nói.

Mộ Thần xấu hổ cười: “Phụ thân nói đùa.”

... ..

Mọi người nghe Mộ Thần cùng Mộ Viễn Phong nói chuyện, một đám sắc mặt quỷ dị.

Phụ thân của Mộ Thần đến Trung Châu, vậy mà không hề có ai hay biết.

Này nếu như có ai trước đó giúp người này một phen, hiện tại xác định là thăng chức rất nhanh.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời. Hiện tại những tên tùy tùng, hộ vệ ở Bạch gia, một đám giá trị con người đều tăng lên...

Mà không ngờ rằng phụ thân của Mộ Thần lại điệu thấp đến thế, điệu thấp tới mức bị người ta coi thành tiểu nhân, mà thứ trộm lại còn là nhi tử Mộ Thần của mình luyện chế, tin tức này nếu như truyền ra đi, chắc chắn là sẽ bị người ta cười đến rụng răng.

Vô số ánh mắt chế cười dừng ở trên người La Hòa, La Hòa khẩn trương đổ mồ hôi ròng ròng.

“Phụ thân, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta về Bạch gia trước đi.” Mộ Thần nói với Mộ Viễn Phong.

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Cũng tốt.”

Mộ Viễn Phong liếc mắt nhìn Lâm Tà một cái, quay qua hỏi Mộ Thần: “Thần nhi, có Phục Nhan Đankhông?”

Lâm Tà cúi đầu, thân thể nhịn không được nhẹ run lên một cái.

Mộ Thần liếc mắt nhìn Lâm Tà một cái, nói: “Giờ trên người ta không có, nếu phụ thân muốn, ta có thể trước tiên lấy một viên từ khubán đấu giá lại đây ngay, hoặc là ngày mai ta sẽ giúp ngài luyện chế ra một lò.”

Mộ Viễn Phong do dự một chút, nói: “Người luyện ra một lò đi.”

Lý Phi nhìn Mộ Thần, âm thầm nghĩ, luyện được sư cửu cấp chính là luyện được sư cửu cấp. Đan được mà thiếu gia nhà mình cầu không được, đối với người ta mà nói chỉ là tốn mấy giấy.

Khó trách Mộ Viễn Phong không đặt La Hòa vào mắt, có một nhi tử là luyện được sư cửu cấp kiêm võ tôn, đừng nói là luyện được sư thất cấp, chính là luyện được sư bát cấp thì thế nào?

“Phụ thân, vị này là ai vậy?” Mộ Thần hỏi.

Cảnh tượng Mộ Viễn Phong bị nhắm vào, Mộ Thần cũng có thấy được phần lớn. Bên Lâm gia này, cũng chỉ có vị song nhi hủ dung này đứng ở bên người phụ thân, Mộ Thần trực giác thấy phụ thân cùng vị song nhi này có quan hệ không tầm thường. Mẫu thân của nguyên chủ sau khi sinh ra nguyên chủ không lâu thì đã mất, Mộ Thần cũng không để ý Mộ Viễn Phong tìm một người.

“Đây là Lâm gia Thất thiếu—Lâm Tà.” Mộ Viễn Phong đơn giản giới thiệu.

Mộ Thần cùng Mộ Viễn Phong hàn huyên vài câu, mang Mộ Viễn Phong, Lâm Tạ cùng Lý Phi đi.

... ..

Đám người Mộ Thần vừa rời đi, không khí trong viện mới khoan khoái hơn một ít.

“La luyện được sư, người cũng thật lợi hại, bắt trộm lại bắt đến trên đầu phụ thân của Mộ đại sư.”

“Mộ đại sư tùy tiện lấy ra một viên đan dược cũng có thể bán được cái giá trên trời, phụ thân của hắc sao có thể lại mơ ước một cái đan lô của người.”

“La luyện được sư, ánh mắt của người thật không tầm thường. Tính kế liên tính đến trên đầu Mộ đại sư.”

“La luyện được sư, đan lô này Mộ thiếu không mang đi, nếu là của người, người nên nhanh chóng thu hồi lại đi.”

“...”

La Hòa siết chặt tay, nghe tiếng châm chọc khiêu khích chung quanh, đáy lòng một mảnh tro tàn.

Đan lô kia Mộ Viễn Phong vốn muốn lấy lại, nhưng Mộ Thần nói, đan lô kia phẩm chất quá kém, đơn giản cứ ném đi.

Hiện tại đan lô đặt ở trong sân, nhưng lại không có người nào dám đụng tới.

La Hòa không cần thả ra linh hồn lực, cũng có thể đoán được hiện tại có bao nhiêu người muốn giết hắc.

Hắn còn sống đứng đây, Mộ Thần không có ra tay với hắn, căn bản là do khinh thường. Mộ Thần căn bản không cần phải ra tay với hắn, nhiều người như vậy đều đã biết hắn đặc tội phụ thân của Mộ Thần, còn có nhiều người muốn lấy lòng Mộ Thần, muốn giết hắn tranh công.

La Hòa chuyển ánh mắt đến trên người Lâm Ngọc, nếu không phải do Lâm Ngọc, hắn sao có thể đặc tội phụ thân của Mộ Thần, đều là cái tên nữ nhân chết tiệt này!

Phụ thân của Mộ Thần có vẻ rất có hảo cảm với tên Lâm Tà bị hủy dung kia. Mộ Thần đối với Lâm gia thái độ ba phải cái nào cũng được, nhưng hắn hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Ngọc đã hải đến sắc mặt trắng bệch, cả người đều có chút dại ra.

Lâm Ngọc cắn chặt môi, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tại sao có thể như vậy, nàng cho rằng đời này Lâm Tà đều không xoay người được, nào biết, hắn vậy mà lại dán lên được phụ thân của Mộ Thần. Lâm Tà đây là có cái vận khí gì chứ!

Nếu sớm biết được thân phận của Mộ Viễn Phong, nàng sao có thể cứ luôn ghép Lâm Tà cùng Mộ Viễn Phong lại với nhau như thế.

Lâm Ngọc cắn môi, lúc trước tính kế Lâm Tà, thực sự là giúp Lâm Tà một phen rồi.

Lâm Ngọc siết chặt tay, trong lòng tràn đầy không cam lòng cùng sợ hãi, mệnh Lâm Tà sao lại tốt như vậy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

357. Chương 357

“Ngọc nhi, người làm cái gì vậy?! Loại chuyện này sao người có thể nói lung tung như thế? Lại còn oan uổng phụ thân của Mộ Thần, thật đúng là không biết sống chết!” Lâm Tam gia sắc mặt không tốt quát Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc âm thầm siết chặt tay, nàng lớn như vậy còn chưa từng bị Tam gia gia mắng như thế.

“Lâm gia đầu nhập vào biết bao nhiêu tâm huyết trên người người, rồi bây giờ người bức Lâm gia đi tới tử lộ ă à!” Lâm Tam gia đầy bức bối nhìn Lâm Ngọc.

Sự tình lần này vừa xảy ra, Lâm Ngọc tại trong mắt đám người Lâm gia sẽ không bao giờ còn là “một thiên tài có thể mang Lâm gia lên độ cao mới”, mà chuyển thành “một hung thủ đẩy gia tộc vào lửa hổ”.

Lâm Ngọc ăn nói bừa bãi, sau đó Mộ Viễn Phong ở trước mặt mọi người nói Lâm Ngọc không biết xấu hổ. Đoạn đối thoại này hai người khẳng định đã bị truyền ra, tình cảnh của Lâm Ngọc về sau có thể đoán được.

Cũng may là lúc chuyện này phát sinh tiểu Thất đã đứng ở bên Mộ Viễn Phong, tiểu Thất lại có ân cứu mạng với Mộ Viễn Phong, nếu không lần này chỉ sợ Lâm gia chạy trời không khỏi nắng.

Lâm Tam gia quả thật hận vô cùng! Lúc vừa mới bùng nổ xung đột, hẳn đứng ở bên La Hòa. Nói không chừng Mộ Viễn Phong sẽ vì vậy mà ghi hận hẳn. Mà cho dù Mộ Viễn Phong không ghi hận hẳn, chỉ sợ Mộ Thần cũng sẽ ghi hận hẳn. Mộ Thần này chưa bao giờ là người nhân từ nương tay!

Bọn họ vậy mà lại vì một tên La Hòa mà đắc tội với Mộ Thần, so với Mộ Thần, La Hòa chả là cái đinh gì sắt.

Lâm Ngọc mặt đỏ lên, cắn muốn rách môi.

Nàng làm sao biết được mọi chuyện sẽ trở nên như vậy. Người nọ thế mà lại là chính là phụ thân của Mộ Thần, nàng còn cho rằng hẳn chỉ là một tên quê mùa đến từ một địa phương nhỏ.

Nhưng mà lúc trước ông nội cũng đứng ở bên nàng! Hiện tại xảy ra chuyện liền đổ hết lên đầu đến nàng.

Đám trưởng lão Lâm gia sắc mặt không tốt nhìn Lâm Ngọc.

Trong lòng Lâm Ngọc ngập tràn lửa giận, việc này hoàn toàn nên trách Thất ca mới đúng. Nếu không phải y xen vào việc người khác mà đi cứu phụ thân của Mộ Thần, nàng sao có thể rơi xuống bước này.

Lâm Ngọc nhìn về mặt những trưởng lão, nàng ta biết, lúc này đã khác ngày xưa. Trước kia nàng ta có thể dễ dàng đổ các loại sai lầm lên đầu Thất ca, nhưng hiện tại lại không có khả năng.

“Không ngờ phụ thân của Mộ Thần lại điệu thấp như thế kia.” Một vị trưởng lão Lâm gia nói nhỏ.

Trong thời gian lâu đến thế vậy mà Mộ Viễn Phong lại không để lộ một chút tiếng gió nào, tính nhẫn nại của người này thật tốt.

Lâm Tam gia cười khở. Nếu Mộ Viễn Phong thật sự nói cho bọn họ rằng hắn là phụ thân của Mộ Thần thì bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Chắc chắn là sẽ coi người tiểu Thất cứu về là một kẻ điên.

Kỳ thật Mộ Viễn Phong cũng có lộ một chút tiếng gió, hắn từng nói luyện đan thuật của hắn là học theo nhi tử của hắn, nói nhi tử của hắn có luyện đan thuật siêu phàm nhập thánh, lại nói nhi tử hắn không phải là luyện dược sư thất cấp.

Mà bởi vì Mộ Viễn Phong nói nhi tử của hắn không phải luyện dược sư thất cấp, bọn họ liền không để ở trong lòng.

Bọn họ thật sự có mắt như mù, Mộ Thần đương nhiên không phải là luyện dược sư thất cấp, hắn chính là luyện dược sư cửu cấp! Hắn sao là luyện dược sư thất cấp được?

Lâm Tam gia nhìn Lâm Ngọc, tâm tình cực độ phần uất. Nếu không phải do Lâm Ngọc làm khó dễ, lấy ân cứu mạng của tiểu Thất với phụ thân của Mộ Thần, Mộ Thần như thế nào cũng phải nhớ rõ một phần nhân tình của Lâm gia. Nếu như có được một phần nhân tình của Mộ Thần, như vậy địa vị của Lâm gia chắc chắn sẽ tăng lên. Thế nhưng chuyện này nháo thành như vậy, Mộ Thần không oán Lâm gia thì cũng đã đủ may mắn rồi.

Còn nha đầu Lâm Ngọc kia, gia tộc tiêu phí biết bao nhiêu trên người nàng ta, kết quả, nhiều năm như vậy vẫn chưa mang về cho gia tộc bao nhiêu chỗ tốt thì thôi đi, mà còn ra một chiêu khiến gia tộc ngập đầu tai ương.

Cả đám người Lâm gia đều coi thường nhìn Lâm Ngọc. Lâm Ngọc cắn răng, trong lòng hết sức ủy khuất, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ hèn hạ như vậy.

“May mà tiểu Thất với Mộ Viễn Phong có quan hệ không tồi, nói không chừng lần này là kỳ ngộ của Lâm gia chúng ta đấy chứ.”

“Nhưng mà, mấy năm nay gia tộc đối với tiểu Thất cũng không được tốt lắm...” Một trưởng lão vừa nói, một bên hung hăng liếc mắt trừng Lâm Ngọc. Đối thành bình thường thì Lâm Ngọc đã sớm bạo phát, nhưng lần này, nàng lại không dám hó hé một câu một chữ.

“Tiểu Thất không phải là người mang thù như vậy đâu.” Một trưởng lão nói.

“Hiện tại tiền đồ của gia tộc toàn bộ đều ký thác trên người tiểu Thất rồi.”

...

Dư Tấn cắn chặt răng, yên lặng không lên tiếng, lần này địa vị của Lâm Tạ chắc chắn sẽ tăng rất nhanh.

Mộ Viễn Phong tựa hồ rất có hảo cảm với Lâm Tạ, còn mở miệng giúp Lâm Tạ lấy Phục Nhan Đan. Nếu như Lâm Tạ có được Phục Nhan Đan, dung mạo cũng có thể khôi phục lại.

Có vẻ là Lâm Tạ biết được năm đó y bị hãm đẩy tới chần trước mặt Lâm Ngọc, nếu Lâm Tạ mượn tay Mộ Thần đối phó với hãm, như vậy hãm nên làm thế nào đây...

Dù quan hệ giữa Lâm gia cùng Lâm Tạ có kém hơn nữa, thì cố kỵ một phần huyết mạch thân tình, Lâm Tạ chưa chắc sẽ làm gì họ, nhưng, hãm lại khác.

... ..

Mộ Thần vừa trở về Bạch gia, liền luyện một lò Phục Nhan Đan đưa cho Lâm Tạ.

Mộ Viễn Phong nói với Mộ Thần: “Chuyện đàn dờn này người không cần vội vã như vậy.”

Mộ Thần cười cười không cho là đúng, trong mắt hiện lên vài phần giảo hoạt, “Có những việc có thể chờ, nhưng có một số việc lại không thể chờ được. Việc lấy lòng mẫu phượng, ta tất nhiên phải gấp gáp rồi.”

Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ cười nhìn Mộ Thần, nói: “Người đó! Việc này, bắt tự còn chưa đi xem đâu, chỉ biết nói hươu nói vượn.”

Mộ Thần nghiêng đầu: “Vậy sao? Nhưng mà ta nghe nói phụ thân đã tư định chung thân cùng rồi mà. Ta cảm thấy Lâm Thất thiếu cũng không tồi, không phải là phụ thân cũng rất thích sao?”

Mộ Viễn Phong nhìn Mộ Thần, trầm ngâm hỏi: “Người không để ý?”

“Vậy sao phải để ý? Mẫu thân đã mất rồi, mà nếu mẫu thân trên trời có linh thiên, hẳn là cũng sẽ hy vọng bên người phụ thân có một người quan tâm chăm sóc phụ thân.” Mộ Thần đương nhiên nói.

“Lâm Tạng... quả thực rất tốt.” Mộ Viễn Phong có chút xấu hổ nói.

Mộ Thần gật đầu: “Ta có nghe ngóng thử, Lâm Tạng này xác thực không tồi.”

Chỉ là mệnh không được tốt lắm, cái gia tộc Lâm gia này thật không tốt lành gì.

Hắn đã đi điều tra tình huống từ lúc Mộ Viễn Phong đến, bởi thân phận Mộ Viễn Phong rất đặc biệt. Trước khi thân phận Mộ Viễn Phong còn chưa bị lộ ra, Lâm gia Thất thiếu giữ gìn phụ thân như vậy, hẳn là phẩm tính cũng không tồi.

“Ta nghe nói phụ thân trên đường tới đây bị người ta chỉ hôn?” Mộ Thần ý cười dạt dào nhìn Mộ Viễn Phong.

“Người đấy! Đều đã là luyện được sư cửu cấp rồi còn không có chút đứng đắn nào.” Mộ Viễn Phong đầy bất đắc dĩ nói.

Mộ Thần nhún vai: “Tại trước mặt người khác, ta đương nhiên là tén tén lại, nhưng nếu ở trước mặt phụ thân mà ta còn tén tén lại, ta đây còn không một chết à.”

“Người thật là! Một đám người ở bên ngoài còn nghĩ người làm một kẻ lãnh khốc vô tình, không ngờ sự thật lại là một tên miệng lưỡi trơn tru.” Mộ Viễn Phong buồn cười liếc Mộ Thần.

“Phụ thân nghe được rất nhiều lời đồn về tanhỉ.” Mộ Thần nói.

Mộ Viễn Phong gật đầu, nói: “Phải. Nói cái gì cũng có, nói người có ba đầu sáu tay, nói người mỗi ngày phải ăn thịt người, máu người, nói người là Đại La Thần Tiên chuyển thế...”

Mộ Thần: “... Toàn là nói bậy cả.”

“Đúng rồi Thần nhi, làm sao người biết ta đã đến?” Mộ Viễn Phong tò mò hỏi.

Mộ Thần cười: “Hội đấu giá đang chuẩn bị tới, các nơi trong lãnh địa Bạch gia đều có thiết bị theo dõi phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, thế nên phụ thân vừa đến không lâu ta đã biết rồi.”

Mộ Viễn Phong gật đầu hiểu ra: “Thì ra là thế!”

... ..

“Thiếu gia thật dễ nhìn.” Lý Phi nhìn Lâm Tà đã khôi phục dung mạo, khen ngợi.

Lâm Tà nhìn dung nhan đã lâu không thấy, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười thân nhiên. Từ khi bị hủy dung thì y cũng không cần soi gương, trước đó Lâm Tà không hề tưởng được mình lại còn có một ngày khôi phục lại dung nhan.

“Thiếu gia hình như so với trước kia càng đẹp mắt hơn.” Lý Phi lại nói.

Lâm Tà mím môi nói: “Đan dược Mộ đại sư đưa tới là đan dược phẩm chất cực phẩm.” Đan dược này trừ có khả năng khôi phục dung nhan thì còn có hiệu quả mỹ dung dưỡng nhan.

Lý Phi hết sức sùng bái nói: “Mộ đại sư thật quá lợi hại!” Nếu như là đan dược thất cấp phổ thông thì sẽ không có hiệu quả tốt như vậy.

Kỳ thật là có không ít luyện dược sư thất cấp cao cấp ở Bạch gia, Mộ Thần căn bản không cần tự mình ra tay, nhưng mà hắn vẫn ra tay, đủ để thuyết minh Mộ Thần tôn trọng thiếu gia nhà mình.

Lý Phi hưng phấn nói với Lâm Tà: “Thiếu gia, nếu như ngài kết thân với Mộ Viễn Phong thì về sau ngài chính là mẫu phụ của Mộ Thần rồi.”

Thân phận Mộ Viễn Phong bị lộ, tên giả ban đầu tất nhiên cũng ngưng dùng.

Lâm Tà cười khở nói: “Đừng nói lung tung.” Thân phận của y với Mộ Viễn Phong thật sự chênh lệch quá lớn.

Lý Phi gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười.

Một tiếng đập cửa vang lên, Lý Phi vội vàng đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người tới, Lý Phi lập tức có chút câu thúc đứng lên, “Bạch thiếu sao lại đột nhiên đến đây?”

“Ta đến xem mẫu phụ tương lai.” Diệp Thạch đảo mắt nói.

Trái tim Lý Phi đập mạnh, trong lòng tức khắc hiện lên sự vui sướng: “Bạch thiếu, mời vào, mời vào.”

Diệp Thạch cầm thực hạp đi đến, sắp ra đặt ở trên bàn, “Lâm thiếu còn chưa ăn cơm phải không, những món này đều là do Mộ Thần làm, ăn rất ngon, người nếm thử đi!”

Lâm Tạ kinh ngạc hỏi Diệp Thạch: “Mộ thiếu còn biết nấu cơm?”

Diệp Thạch gật đầu tự hào nói: “Đó là đương nhiên, tay nghề Mộ Thần rất tốt luôn đó, nhưng Mộ Thần không thường xuống bếp lắm.”

Lâm Tạ miễn cưỡng cười từ chối: “Người ăn đi, ta không đói bụng.”

Diệp Thạch nghiêng đầu nói: “Người cứ ăn đi, Lâm thiếu không cần khách khí, người lập tức sẽ biến thành mẫu phục của Mộ Thần, Mộ Thần hiếu kính người, làm đồ ăn cho người cũng là chuyện phải.”

Lâm Tạ xấu hổ cười: “Bạch thiếu hiếu lắm rồi, ta cùng Mộ Viễn Phong không có gì...” Mộ Thần có thân phận gì chứ, ăn thứ Mộ Thần làm, sợ là y sẽ giảm thọ luôn ấy!

Diệp Thạch nhướng mày nói: “Nhưng mà ta nghe nói, vị người muội muội kia của người đã chỉ hôn cho người cùng phụ thân rồi.”

Lâm Tạ xấu hổ nói: “Chuyện này, nàng ta chỉ nói giỡn mà thôi...”

Diệp Thạch lại không cho là đúng: “Mặc dù là nói giỡn, nhưng ta cảm thấy người cùng Mộ phụ thân rất có duyên phận nha. Chẳng lẽ người không thích Mộ phụ thân? Phụ thân là người tốt, dạy ra được một nhi tử rất tốt luôn.” Mộ Viễn Phong lợi hại biết là bao nhiêu, hạ Khóa Dương Đan cho Mộ Thần, chính bởi thế Mộ Thần mới có thể dễ dàng thăng cấp thành võ sư!

Lâm Tạ: “...” Thân phận Mộ Viễn Phong quá cao, y thật cũng không dám nghĩ tới.

Nhi tử của hắn là Mộ Thần, song tể là Bạch Diên Tinh, hai tôn tử của hắn là tôn tử của Bạch Thần Tinh, cũng tăng tôn của Lăng Xuyên.

Diệp Thạch nhìn thấy nụ cười khổ trên mặt Lâm Tạ thì nói: “Mộ phụ thân thật sự rất rất tốt luôn đó, tính tình tốt, nhân phẩm tốt.”

Lâm Tạ xấu hổ nói: “Ta không có cảm thấy hắn không tốt, là ta không tốt...”

Diệp Thạch không hiểu: “Người có chỗ nào không tốt? Thiếu người diện mạo tốt, thực lực cũng mạnh, sự phụ tá cũng không đánh lại người đâu.”

Lâm Tạ: “...” Sự phụ người ở nước ngoài phải không?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

358. Chương 358

Lâm Tạ cùng Diệp Thạch đàm luận một hồi, sau đó đã bị người gọi đi.

Lý Phi nhìn theo, giật giật khóe miệng.

“Tính tình Bạch thiếu thật tốt, không có một chút nào giống như bên ngoài đồn đãi cả.” Lý Phi cảm thán.

Lâm Tạ gật đầu đồng ý: “Đúng vậy.” Bên ngoài đồn rằng Mộ Thần tính nóng như lửa, có cừu oán tất báo, giết người như ngóe, còn Bạch thiếu thì chính là người đi theo Mộ Thần trợ Trụ vi ngược.

“Thiếu gia, ngài nghĩ như thế nào?” Lý Phi hỏi.

Lâm Tạ cúi đầu, trên gương mặt hơi ửng hồng, có chút chờ mong, lại có chút mê mang, “Ta cũng không biết.”

Một nam tử như Mộ Viễn Phong, so với thì Dư Tấn tốt hơn rất nhiều.

Thật ra trước đó Lâm Tạ cũng có động tâm, nhưng bởi vì dung mạo, Lâm Tạ cũng không có nghĩ nhiều. Mà hiện tại, bởi vì thân phận của Mộ Viễn Phong mà Lâm Tạ cũng không dám nghĩ quá nhiều.

“Thiếu gia, tay nghề của Mộ thiếu thế nào?” Lý Phi đổi đề tài, tò mò hỏi chuyện khác.

Lâm Tạ cười khen: “Rất là bất phàm!”

Tay nghề Mộ Thần thật sự quá tốt, đồ ăn Mộ Thần làm ra chẳng những hương vị tuyệt luân, hơn nữa nguyên khí còn nồng đậm, khiến người ta hận không thể đem nuốt luôn cả đầu lưỡi. Bạch thiếu thật sự là có phúc khí!

“Thiếu gia thật may mắn, có thể ăn được đồ ăn do luyện được sư cửu cấp làm.” Lý Phi hâm mộ nói.

Đúng vậy! Y thật sự nằm mơ cũng không dám nghĩ đến việc được ăn đồ do luyện được sư cửu cấp làm! “Đây đều là nhờ phúc từ Bạch thiếu.” Lâm Tạ nói.

Đương lúc tâm tình Lâm Tạ khá là phức tạp, thì ngọc bội đưa tin trên tay đột nhiên vang lên.

Lâm Tạ lấy ra nhìn nhìn, sau đấy không tự chủ được nhăn lại mày.

Lý Phi tò mò hỏi Lâm Tạ: “Thất thiếu, là trưởng lão trong gia tộc gửi tin tới sao?”

Lâm Tạ gật đầu: “Ừ.”

“Trưởng lão nói chuyện gì thế ạ?” Lý Phi hỏi.

Lâm Tạ cười khổ. Từ khi bị hủy dung, thái độ đám người trong gia tộc liền trở nên lạnh như băng, giống như y chỉ là một đồng bần nhão không trát được tường. Nhưng hiện tại một đồng tiền bối trong gia tộc đều phát tin tới hỏi han y ân cần, Lâm Tạ thật sự cảm thấy da gà da vịt trên người đều nổi hết cả lên.

“Họ nói, Mộ Thần vừa rồi đi thì La Hòa liền bị cửu gia tìm tới cửa, phế đi đan điền, biến thành phế nhân, đời này sẽ không thể luyện chế đan dược nữa.” Lâm Tạ nói.

Lý Phi bĩu môi, vui sướng khi người gặp họa: “Đáng đời.”

Lâm Tạ gật đầu đồng ý, còn không đáng đời sao. Chỉ là không ngờ rằng tốc độ đám người nhanh tới vậy.

Nhưng mà cũng đúng, cơ hội lấy lòng Mộ Thần không phải lúc nào cũng có mà.

Này là do La Hòa đắc tội Mộ Thần không nhẹ, với lại cũng có nhiều người muốn lộ diện trước mặt Mộ Thần.

Cái sân mà La Hòa đang ở là do hãn thuê, bây giờ đan lô của Mộ Viễn Phong vẫn còn ở chỗ đó, không người nào dám động tới. Nghe nói luyện khí sư tiến đến quan khán có vô số kẻ, có rất nhiều người tò mò về tác phẩm luyện khí mấy năm trước của Mộ Thần.

“La Hòa đã xảy ra chuyện, vậy Lâm gia thì sao ạ?” Lý Phi hỏi.

Lâm Tạ mím môi, có chút lo lắng nói: “Tạm thời không có việc gì.”

Lâm gia ở trong chuyện Mộ Viễn Phong cũng có một chân, chẳng qua hiện tại vẫn có rất nhiều người đang quan vọng, nếu Mộ Thần cố ý, vậy chỉ một câu của hãn thôi, Lâm gia lập tức sẽ tai ương ngập đầu.

“Thiếu gia, lần này oan uổng Mộ Viễn Phong như thế, chỉ sợ...” Lý Phi có chút khó xử nói.

Lâm Tạ siết chặt tay lại. Chuyện đó Lâm Ngọc thật sự quá đáng, lúc ấy trưởng bối gia tộc vì muốn lấy lòng La Hòa và giữ gìn Lâm Ngọc, nên đều đứng ở bên Lâm Ngọc. Nếu Mộ Viễn Phong không phải là phụ thân của Mộ Thần, vậy đời này của hãn hoàn toàn sẽ bị hủy.

Trong thư trường bối còn nói, Dư Tấn trên đường về Dư gia đã xảy ra xung đột với người ta, chân bị đánh gãy, đời này sẽ không còn đứng lên được nữa.

La Hòa bị phế, Dư Tấn cũng xảy ra chuyện, mà tuy Lâm gia bởi vì y cùng Mộ Viễn Phong có chút quan hệ nên tạm thời không có động tĩnh gì, nhưng thật sự ra thì việc này Lâm Ngọc có trách nhiệm không nhỏ, cho nên, người đang nhìn chăm chăm Lâm gia cũng có không ít.

Tin do các trưởng bối gửi tới đại đồng tiểu đệ, đều có ý đang sấm hối về thái độ gia tộc đối với y này nọ, quanh co lòng vòng nói nọ kia, ý kêu y ở trước mặt Mộ Thần nói chút lời hay về gia tộc, rồi nếu như có thể đáp lên Mộ Thần thì còn tốt hơn nữa.

... ..

“Lâm thiếu tìm ta?” Mộ Thần ôn hoà hỏi Lâm Tạ.

Lâm Tạ gật đầu nói: “Ta quấy rầy đã lâu, ta nghĩ cũng nên cáo từ rồi.”

Mộ Thần không hiểu hỏi Lâm Tạ: “Cáo từ? Nhưng mà ta nghe nói phụ thân đã tự định chung thân với người rồi mà? Người không lưu lại với phụ thân sao?”

Mặt Lâm Tạ tức thời đỏ lên. Y từng nghĩ tới mọi phản ứng của Mộ Thần, duy độc chưa bao giờ nghĩ tới loại này. Bên ngoài nói Mộ Thần lãnh khốc vô tình, tâm tư biến hoá kỳ lạ, đa tài đa nghệ... nhưng lại không hề có ai nói rằng Mộ Thần là một người không đáng tin như vậy!

“Mộ đại sư, ngài không để ý chuyện ta cùng phụ thân người đến với nhau?” Lâm Tạ tò mò hỏi.

Mộ Thần đương nhiên nói: “Vì sao phải để ý? Ta đã tìm thầy xem bát tự cho các người, không có chỗ nào xung đột hết.”

Lý Phi đứng phía sau Lâm Tạ, ngốc hồ hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộ Thần.

Lâm Tạ không khỏi ghen lời nhìn Mộ Thần, mạch não của thiên tài quả nhiên khác người thường!

Lâm Tạ thở dài nói: “Phụ thân của ngài quá ưu tú, ta...” sợ là không xứng với hẳn.

“Nếu phụ thân ta biết người khen hẳn ưu tú, phụ thân nhất định sẽ rất cao hứng.” Mộ Thần cắt ngang lời Lâm Tạ.

Lâm Tạ: “...”

Mộ Thần nói với Lâm Tạ: “Lâm thiếu, người đã tới đây nhiều ngày nhưng vẫn chưa cùng phụ thân ta giao lưu tình cảm nhỉ.”

Lâm Tạ: “...”

Lâm Tạ nhìn Mộ Thần như còn muốn nói điều gì, Mộ Thần đã đứng lên nói: “Ài, Lâm thiếu à, giờ ta có hơi bận, nếu người có chuyện gì thì thương lượng cùng phụ thân ta đi ha.”

Lâm Tạ: “...”

“Mộ đại sư, ta...” Lâm Tạ gọi lại Mộ Thần.

Mộ Thần xoay người cười cười với Lâm Tạ, lần thứ hai cắt ngang lời Lâm Tạ: “Lâm thiếu, dung mạo người khá là xinh đẹp, nếu người nguyện ý gả cho phụ thân ta, ta tin tưởng đó là phúc khí của phụ thân ta.”

Lâm Tạ: “...”

Mộ Thần cười cười, không chút do dự ly khai.

Lý Phi nhìn theo bóng dáng Mộ Thần, hồi lâu sau vẫn không hoàn hồn được, “Tính cách Mộ đại sư thật đặc biệt!”

Lâm Tạ giật giật khoe miệng: “Đúng là khá đặc biệt.”

Không ngờ Mộ Thần lại là người như vậy, những lời đồn đãi ngoài kia hoàn toàn chính là lừa gạt.

Lúc trước y còn nghĩ rằng Mộ Thần sẽ phản đối chuyện của Mộ Viễn Phong, nhưng không nghĩ tới Mộ Thần lại có thái độ này, quả thực giống như hận không thể sớm “gả” Mộ Viễn Phong ra ngoài ấy.

Lâm Tạ nhắm mắt lại, trong lòng mơ hồ có thêm mấy phần mong chờ.

... ..

Mộ Thần đi vào luyện khí thất Bạch gia.

“Người đã đến rồi? Chuyên phụ thân người đã dàn xếp ổn thỏa chưa?” Lăng Xuyên hỏi.

Mộ Thần gật đầu nói: “Đều đã dàn xếp tốt.”

“Lâm gia Thất thiếu không tồi, chỉ là người nhà của y thì...” không ra làm sao cả.

“Nếu Lâm Tạ gả cho phụ thân thì chính là người Mộ gia, Lâm gia cũng không quan trọng.” Mộ Thần thản nhiên nói.

Lăng Xuyên gật đầu đồng ý: “Phụ thân người có thân phận như vậy, muốn tìm được một người không rắc rối cũng khó khăn, mà bản thân Lâm gia Thất thiếu thì chính là một người tốt.” Về phần Lâm gia, một cái gia tộc nhỏ mà thôi, làm không ra mưa gió gì.

Mộ Thần nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Không nói về chuyện này nữa. Đan thuật của người đã lên cấp, luyện khí thuật cùng trận pháp thuật của người có ta cùng nhạc phụ người hỗ

trợ,tăng lênbát cấp hậu kỳ thậm chílàcửu cấpthìhẳn không phải việc khó,nhưngmàminh vẫn cùngphù chú thìchúng ta không giúp được người rồi.” Lăng Xuyên bất đắc dĩ nói.

Khác nghề như cách một ngọn núi. Tuy năm môn học thuật đều liên lụy lẫn nhau, nhưng chia ra đã lâu, chung quy liên hệ vẫn có hạn.

Mộ Thần mím môi nói: “Thật ra tronglinh hồn lực ta thutừTrang Thiên Dương một ít tri thứcvềminh vănvà phù chú, đáng tiếclàtình thế lúc trước quá mức cấp bách,nênkhôngthểbảo lưu toàn bộ.” Nhưng dựa vào đồng ký ức vụn vặt này, tăng hai môn học thuật này tới bát cấp hậu kỳ vẫn là có thể.

Lăng Xuyên bất đắc dĩ: “Người loạn tưởng gìthế?Trong tình huống lúc trước,đương nhiên bảo mệnh quan trọng hơn.”

Mộ Thần nói: “Tahiểu, chỉ làđôi khi nghĩ tới thì vẫncòn có chút tiếc nuối.”

“Có đượcchỗ tốt lớn như vậyrồi thìkhôngnênoán giận, lòng người không đủ rắn nuốt voi.” Lăng Xuyên lắc đầu nói.

Mộ Thần nghiêng đầu cười: “Ông ngoại, ta chỉnghĩ chút mà thôi.”

Lăng Xuyên hỏi Mộ Thần: “Về minh văn cùngphù chú, người có tính toán gì không?”

“Ta tính chờsau khihội đấu giá chấm dứtthì sẽ đìnghững nơi khác tìm thửxem.”Mộ Thần thở ra một hơi nói.

Lăng Xuyên gật đầu: “Cũng tốt.”

Thăng cấp võ thánh cần phải có tâm tình, đi dạo mọi nơi cũng có lợi tăng lên tâm tình, Mộ Thần đã là võ tôn bát tinh, tuy thủ đoạn Mộ Thần

nhiều kiểu nhiều loại, coi như cũng ngang với võ thánh tam tinh như hần, nhưng nếu thật sự đánh cuộc chiến sinh tử, Mộ Thần không thể thắng.

“Trước khi người rời đi, tasẽluyện chế vài kiện pháp khí cứu cấp cho ngườiđểbảo mệnh.” Lăng Xuyên nghĩ nghĩ rồi nói.

Mộ Thần phải rời khỏi, Diên Tinh khẳng định cũng sẽ đi theo, cho Mộ Thần cũng chính là cho Diên Tinh.

“Làm phiền ông ngoại.” Mộ Thần cung kính cảm tạ.

Lăng Xuyên liếc xéo, lần trước Mộ Thần luyện chế ra được đan dược cứu cấp, cuối cùng dùng phương thức chơi đoán số quyết định sẽ cho ai.

Lăng Xuyên vận may không tốt, bại bởi Bạch Thần Tinh, đan dược liền về tay Bạch Thần Tinh.

Lăng Xuyên bĩu môi, thầm nghĩ tên Bạch Thần Tinh kia thật không biết điều, cũng không biết kính cho trưởng bối, thắng liền lấy đi đan dược, sau đấy ăn luôn.

Nếu như viên đan dược đó về tay hần, trình độ luyện khí của hần chắc chắn sẽ tăng lên.

Diên Tinh cũng thật là, đan dược trân quý như vậy lại đề nghị chơi đoán số quyết định, không biết là hần không am hiểu trò chơi đoán số đó à! (Mấy chương trước kể là do Mộ Thần nghĩ ra trò đoán số nhưng mấy chương sau lại nói là Diệp Thạch nghĩ? Coi như bug đi mấy má ha)

Thế nhưng hần tức nhất chính là Khúc Khôn, lúc Bạch Thần Tinh thắng, Khúc Khôn vậy mà lại cười vui vẻ như thế.

Khúc Khôn thật ra cũng không thích Bạch Thần Tinh, nhưng khi Bạch Thần Tinh thắng hần, Khúc Khôn lại cười tới sáng lạn như vậy, có thể đoán

được Khúc Khôn chán ghét hẳn biết bao nhiêu.

Đến cấp bậc võ thánh rồi thì thăng cấp liền vô cùng khó khăn, dựa vào viên Đẳng Long Kinh Thiên Đan kia, tu vi Bạch Thần Tinh đã sắp đuổi theo hẳn, nhớ tới thật sự là quá khó chịu.

Mộ Thần hỏi Lăng Xuyên: “Ông ngoại làm sao vậy?”

“Người cũng thật là, Diên Tinh nói cái gì thì làm cái đó liền à? Y nói chơi đoán số người liền chơi đoán số?! Người không thể có chút chủ kiến sao!” Lăng Xuyên tức giận trừng Mộ Thần.

Mộ Thần hết sức vô tội nhìn Lăng Xuyên: “Ông ngoại, là ông ngoại nói muốn tanghê lời Diên Tinh, tận lực đối với Diên Tinh nói gì nghe nấy cơ mà!”

Lăng Xuyên: “...” Hẳn đây là lấy đá đập chân mình sao?

Lăng Xuyên nói với Mộ Thần: “Cho nên, lần sau người luyện đan được ra, Diên Tinh nói chơi đoán số, người còn chơi đoán số?”

Mộ Thần gật mạnh đầu, đương nhiên nói: “Chứ gì nữa, chơi đoán số cũng không có gì không tốt, công bằng công chính vậy mà.”

Lăng Xuyên: “...” Cho nên, hẳn hẳn là nên đi nghiên cứu trò chơi đoán số?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

359. Chương 359

Trong căn phòng nghị sự tại Lâm gia, các trưởng lão đang tụ lại nghị luận.

“Tiểu Thất đã trả lời chưa?” Lâm gia ngũ trưởng lão nhăn chặt mày hỏi.

“Vẫn chưa nữa.” Tứ trưởng lão lo lắng lắc đầu.

“Sao lại chưa nữa? Nó đang làm cái gì vậy?! Mộ Thần đối với Lâm gia chúng ta rất có thái độ gì, nó cũng phải lén spoil cho chúng ta một chút chứ! Sao chút tiếng gió cũng dấu diếm thế này!” Ngũ trưởng lão bực mình nói.

“Lúc trước chúng ta làm quá mức, nên cũng khó trách tiểu Thất có thái độ như bây giờ.”

“Đều là người cùng một nhà, hẳn là tiểu Thất sẽ không đến mức nhìn gia tộc diệt vong đâu.”

“Nếu sớm biết được người nọ là phụ thân của Mộ Thần thì tốt rồi.” Nếu sớm biết đó là phụ thân của Mộ Thần, thì dựa vào ân cứu mạng của tiểu Thất đối với hắn, Mộ Thần như thế nào cũng sẽ cho gia tộc bọn họ không ít đan dược.

Nghe đồn Mộ Thần tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình, giết người như ngóe, nhưng hẳn cũng là một người có ân tất trả, đối với những người

thân cận cực hào phóng.

Chỉ một Bạch Diên Tinh thôi mà Mộ Thần đã cho Bạch gia và Lăng gia bao nhiêu chỗ tốt!

Hội đấu giá lần này bán ra ba mươi viên đan dược bát cấp, đưa tới vô số cao thủ võ tôn, nhưng mà trên thực tế, số lượng đan dược bát cấp mà Mộ Thần cho hai nhà Bạch, Lăng còn nhiều hơn lần đấu giá này tới mấy lần.

Về địa vị của phụ thân Mộ Thần, cho dù là không như bạn lữ vẫn luôn bên cạnh hắn xuất sinh nhập tử, nhưng hắn là cũng không kém đi đâu.

Có bao nhiêu gia tộc vì muốn đáp lên Mộ Thần mà trắc trở bao nhiêu. Quan thất phẩm trước cửa Tế tướng chính là Bạch gia, người Lâm gia gặp đều kính sợ, Mộ Viễn Phong có thân phận thế kia, vậy mà bọn họ lại đi triệt để đắc tội.

“Trên đường Ngọc nhivề nhà thì bị người ta rạch mặt.” Lâm Trạch bỗng từ đâu nhíu mày nói.

“Đã khi nào rồi mà người còn có mặt mũi đề cập tới Lâm Ngọc??” Đại trưởng lão tức giận nói. “Cái đứa anghiệt nữ chết tiệt kia khiến cho gia tộc gặp phải bao nhiêu phiền toái, người biết không thế?”

“Ta nghe nói con Huyết Diễm Thiềm năm đó kỳ thật là do Ngọc nhi trêu chọc, còn tiểu Thất thì là gặp vạ lây.” Nhị trưởng lão nói.

“Việc này hình như có nội tình, lúc trước người vốn nên bị Ngọc nhi, nhưng tiểu Thất lại bị Dư Tấn đẩy tới chỗ này.” Lâm tứ gia sâu lo nói.

Lúc trước những người đi thám hiểm không chỉ có Lâm Ngọc, Lâm Tạ cùng Dư Tấn, còn có vài đệ tử khác trong gia tộc. Chuyện lúc trước Dư Tấn làm cũng bị những người khác thấy được, nhưng lại không truyền ra.

“Cái gì?!” Đại trưởng lão kinh hãi, “Không phải khi đó Dư Tẩn đã cùng tiểu Thất đánh hôn rồi sao? Sao Dư Tẩn lại làm như vậy?”

“Thật thì Dư Tẩn vừa ý Ngọc nhi hơn, trước đó Ngọc nhi cùng Dư Tẩn đã có tư tình rồi.” Lâm Tứ gia có hơi chần chờ nói.

Đại trưởng lão trừng to mắt, “Đúng là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!”

Nhiều năm qua, quan hệ giữa Lâm Ngọc cùng Lâm Tạ ở mặt ngoài không tồi, nhưng thực ra vô cùng cứng nhắc, nhưng tiểu bối ma xát là chuyện khó tránh khỏi, đại trưởng lão cũng liên không chú ý, kết quả hiện tại... chuyện năm đó không ngờ còn có ẩn khuất, tiểu Thất có biết không?

Mấy năm nay, bởi vì Lâm Ngọc được La Hòa nhìn trúng, mỗi lần Lâm Tạ cùng Lâm Ngọc xung đột, gia tộc đều đứng ở bên Lâm Ngọc.

Nếu không có chuyện Dư Tẩn thì còn dễ, nhưng tiểu Thất đã hủy dung, trước kia gia tộc lại còn hay đứng ở bên Lâm Ngọc, sợ rằng tiểu Thất đã sớm hàn tâm về gia tộc.

“Tiểu Thất có biết chuyện đó là do Dư Tẩn làm không?” Đại trưởng lão hỏi.

Lâm Tứ gia trầm mặc hồi lâu, hít một hơi nói: “Tiểu Thất là một người rất có tâm nhãn.”

Lâm Tạ vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, cái gì y cũng biết, lại không hề nói điều gì. Lúc ấy gia tộc đặt hết thầy lợi thế trên người Lâm Ngọc, thế nên cho dù Lâm Tạ có nháo, bọn họ cũng vẫn chỉ đứng ở bên Lâm Ngọc...

Đại trưởng lão hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút bất đắc dĩ.

Đại trưởng lão nhìn qua Lâm Trạch, “Lâm Trạch, chuyện nhi nữ với song nhi của người, người không biết chút nào hết sao?”

Lâm Trạch nhú mày, mới bắt đầu hẳn cũng không biết, sau nay mới biết được thì đã không còn cách nào.

Lúc ấy Lâm Ngọc đã được La Hòa thu làm đồ đệ, coi như dưới tình huống đó, hy sinh một Lâm Tà so với hy sinh một Lâm Ngọc thì tình trạng sẽ tốt hơn nhiều, cho nên khi biết người xảy ra chuyện chính là Lâm Tà, Lâm Trạch còn cảm thấy may mắn một chút, nhưng mà hiện tại... đúng là tạo hóa trêu người!

Lâm Trạch còn tưởng rằng chuyện giữa Lâm Tà cùng Lâm Ngọc rất là bí ẩn, nhưng thì ra không chỉ mình hắn biết, các trưởng lão khác trong lòng cũng biết rõ.

“Người thật biết cách làm phụ thân.” Đại trưởng lão tức giận nhìn Lâm Trạch.

Lâm Trạch cúi đầu trầm mặc, trong lòng cũng vô cùng hối hận.

“Hội đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta có tham gia nữa không?” Tam trưởng lão trầm mặc nửa ngày rồi hỏi.

Đấu giá Nguyệt Hồn Đan cho Lâm Ngọc đã là chuyện không cần thiết nữa rồi. Thật ra Lâm Ngọc mới là đầu sỏ gây tội trong chuyện Mộ Viễn Phong, đan lô kia nhất định là do Lâm Ngọc nói cho La Hòa, La Hòa mới biết tới.

La Hòa đã bị phế, Dư Tấn cũng bị phế, hiện giờ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm Lâm Ngọc đâu.

“Nếu không thì chúng ta đấu giá Phục Nhan Đan cho tiểu Thất?” Một trưởng lão nào đó nói.

“Không cần, tiểu Thất cần Phục Nhan Đan hay không còn cần người quan tâm. Ta nghe nói Mộ Thần vừa về Bạch gia liền khai lò luyện nam một lò Phục Nhan Đan đưa cho tiểu Thất rồi.” Tam trưởng lão nói, hẳn là dung mạo của tiểu Thất cũng đã khôi phục.

Đan dược thất cấp vô giá, Lâm gia bọn họ muốn mua một viên thôi mà đã thương cân động cốt rồi, nhưng chuyện này đối với Mộ Thần mà nói, đan dược thất cấp chỉ tựa như cái trắng mà thôi.

“Lâm Ngọc mới bị hủy dung, nếu như Mộ Thần hiểu lầm chúng ta mua Phục Nhan Đan cho Lâm Ngọc thì liền không xong.”

...

Cái biệt viện mà La Hòa thuê hiện tại đã trở thành địa điểm ngắm cảnh vật. La Hòa vừa bị đuổi ra ngoài thì đan đình liền được chủ nhân biệt viện cung kính đặt ở trong đại sảnh.

“Đây là đan đình do Mộ Thần đại sư luyện chế vào ba năm trước! Tuy rằng chỉ là một cái đan lô thất cấp hạ phẩm, nhưng nó lại tập hợp trận pháp, minh văn và phù chú. Nếu dùng nó luyện chế đan dược thì có thể bớt được rất nhiều khí lực, xác xuất thành công luyện đan cũng tăng lên không ít.”

“Mộ đại sư thật quá kì diệu! Ta chưa từng nhìn thấy vị luyện khí sư nào có thể hoàn mỹ dung hợp cách cho thuật lại như vậy.”

“Cổ đại sư, ngài thấy phẩm chất của cái đan lô này thế nào?” Người bị hỏi là một vị luyện khí sư tên Cổ Ngọc, là một luyện khí sư bát cấp cấp thấp.

“Trình độ luyện khí của Mộ đại sư lúc ấy có hạn, nhưng hẳn là có thể nghiền ngẫm tị đoán, lấy trận pháp, minh văn và phù chú giúp, đây là chuyện mà ta theo không kịp.”

Tinh thông một môn học thuật đã là khó có được. Bình thường các luyện khí sư sau khi luyện khí xong có khả năng sẽ tìm mình văn sư tuyên khắc minh văn, cũng có thể tìm trận pháp sư khắc trận pháp vào, nhưng gia công hậu kỳ, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút không hợp.

Mà cái đan lô này là Mộ Thần trong lúc luyện khí đã đem trận pháp, minh văn và phù chú luyện vào, cả đan lô vô cùng tự nhiên, các môn học thuật hoàn mỹ giao hòa.

“LaHòa cũng thật là xui xẻo, coi trọng cái gì thì không coi, lại đi coi trọng đồ của phụ thân Mộ Thần, mà lại còn là đan lô do Mộ Thần tự tay luyện chế cho phụ thân hănnhư chứ.”

“Phải vậy, tự làm vậy không thể sống mà.”

“Lý đại sư, người đang cười cái gì?” Cổ Ngọc hỏi Lý Thân – một vị minh văn sư bát cấp.

“Ta đang buồn cười chuyện khi nãy từ cửa tiền bồi Bạch Thần Tinh đến Trung Châu, y thiếu chút nữa đã chết trên tay người Bạch gia; rồi khi nhạc phụ của Bạch Thần Tinh đến Trung Châu, hănnhư cũng kém chút chết trên tay người Bạch gia; lúc này thân gia của Bạch Thần Tinh đến, cuối cùng cũng không lại đưa tới trên tay người Bạch gia, lần này Bạch Thần Tinh chắc đang thở ra một hơi...” Lý Thân cười hì hì nói.

“Người đúng là không đứng đắn, nhưng mà nói cũng đúng.” Cổ Ngọc bắt đầu dĩ.

Bạch gia hiện tại đang vô cùng nổi bật, đương nhiên, cũng có không ít scandal.

Bởi vì hai cái ô long lúc trước, rất nhiều người đều ở sau lưng nói Bạch gia thích người một nhà đánh người một nhà, rồi nói Bạch Thần Tinh là một kẻ mù, nhi tử với nhạc phụ đều bị người nhà hănnhư khi dễ.

“Tên La Hòa kia lá gan đủ lớn! Phụ thân của Mộ thiếu cũng dám chọc.”

“Người không biết không sợ mà.”

“Hiện tại hắn cũng đủ xui rồi, đan điền đã bị phế, đời này luyện không ra đản nữa.”

“Căn bản luyện đan thuật của tên kia không ra làm sao cả.”

“Thật ra La Hòa rất xui xẻo đó chứ, việc này người khởi xướng là nữ đồ đệ của La Hòa cơ, Lâm Ngọc của Lâm gia ấy.”

“Nữ nhân kia cũng không tốt lành gì, hình như có một chân với La Hòa, giờ đã bị hủy dung rồi.”

...

Bạch gia.

“Thần nhi nói hội đấu giá sắp bắt đầu rồi, người có muốn đi cùng với ta xem thử không?” Mộ Viễn Phong hỏi Lâm Tạ.

Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ nói chuyện tâm sự mấy ngày, với lại hai người vốn rất có hảo cảm với nhau, thế nên Lâm Tạ cũng từ từ buông tâm. Đám người Mộ Thần đối với quan hệ của hai người thì vui như mở cờ.

Lâm Tạ sửng sốt: “Có thể chứ?”

Mộ Viễn Phong gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Bạch Thần Tinh dắt Khúc Tâm Dương đi tới, nói: “Thần gia cũng muốn đi tham quan sao? Chúng ta vừa lúc đi chung luôn đi.”

Mộ Viễn Phong dắt tay Lâm Tạ, đồng ý: “Được!”

Lâm Tạ bị Mộ Viễn Phong dắt tay, tay chân có hơi luống cuống.

“Các người cũng muốn đi sao? Vừa khéo đi chung luôn.” Lăng Xuyên lôi kéo Khúc Khôn tới.

Lăng Xuyên cùng Bạch Thần Tinh đều là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy Trung Châu, Lâm Tạ ở xa xa liếc mắt một cái cũng không có cơ hội, mà giờ phút này hai người lại ở gần ngay trước mắt, Lâm Tạ lập tức có loại cảm giác không chân thật lắm.

“Đi thôi.” Lăng Xuyên vung tay áo, đám người nhất thời phiêu phù trên đám mây, nhanh như chớp phi tới hội đấu giá.

Bên ngoài hội đấu giá, người người đông đúc chen đẩy nhau vui như trẻ con.

Đám người Lăng Xuyên vừa đến liền khiến mọi người chú ý.

...

“Ồ, Lăng Xuyên tiền bối cùng Bạch Thần Tinh tiền bối đến chung kìa. Người đang bị Bạch Thần Tinh dắt hẳn chính là mẫu phụ Khúc Tâm Dương của Diên Tinh thiếu gia, người mà Lăng Xuyên tiền bối dắt hẳn là Khúc Khôn, còn hai người kia là ai thế?”

“Một trong hai người đó là phụ thân của Mộ Thần–Mộ Viễn Phong, trước kia ta có gặp được hẳn, ta còn từ trong tay hẳn mua đan dược nữa đó.”

“Người từ trong tay phụ thân Mộ Thần mua đan dược? Thiệt hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật! Lúc ấy thương đội chúng ta cùng thương đội Lâm gia vừa lúc đụng mặt nhau, sau đó nghe nói bên Lâm gia có một luyện dược sư lực cấp tính tình rất tốt, thế nên chúng ta lấy quan hệ, mua được mấy viên đan dược.”

Lúc ấy thương đội bọn họ tổng cộng mới mua được mấy viên đan dược, hiện tại liền có không ít người lấy số tiền lớn tới cửa cầu đan. Đan dược do phụ thân của Mộ Thần luyện chế, giá trị kỷ niệm cao hơn giá trị thực dụng. Những người đó đưa ra giá cả thậm chí vượt qua gấp mấy lần giá trị bản thân đan dược. Chỉ tiếc là, đan dược vừa tới tay thì phần lớn bọn họ đã dùng luôn rồi.

“Mộ tiên bối thật biết sinh nhi tử! Sinh một cái liền luyện được sư cửu cấp, nghe nói Mộ đại sư chính là con trai độc nhất của Mộ tiên bối đó.”

“Tuy là con trai độc nhất, nhưng một cái hơn một trăm!”

“Mộ tiên bối còn nói luyện đan thuật của hắn là học theo nhi tử.”

Tuy Mộ Thần từng chỉ điểm cho không ít luyện dược sư, nhưng người có thể được Mộ Thần không chút nào bảo lưu dốc túi dạy hắn là chỉ có mình Mộ Viễn Phong thôi.

Thật đáng tiếc, nếu lúc trước khi hai thương đội gặp nhau, nếu bọn họ đi tới lưu một ấn tượng tốt trong lòng Mộ Viễn Phong thì hiện tại... Đúng là ngàn vàng khó mua chữ ‘sớm biết vậy’!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

360. Chương 360

“Đó là tiểuThấtđúng không?” Một vị trưởng lão Lâm gia nhìn thấy Lâm Tà đi bên cạnh Bạch Thần Tinh, lên tiếng hỏi.

Đám người Bạch Thần Tinh vừa xuất hiện liền thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

“Đúng là y.” Lâm Tà đã bị hủy dung mười mấy năm, bây giờ Lâm Tà khôi phục tướng mạo sẵn có, mấy trưởng lão Lâm gia thiếu chút nữa đã nhận không ra.

“Diện mạo tiểuThấtđúng là rấtkhông tồi.” Một trưởng lão bên cạnh cảm thán.

Năm đó trước khi Lâm Tà bị hủy dung, tuy rằng cũng không tồi, nhưng khí chất lại có hơi câu nệ, nhìn có chút không phóng khoáng.

Hiện giờ không biết là do đã buông ra, hay là bởi vì diện mạo hấp dẫn hơn trước kia, nên khí chất hơi có chút hương vị phong hoa tuyệt đại.

“TiểuThất cùng Bạch tiên bối và Lăng tiên bối đồng thời tiến vào hội đấu giá.” Một trưởng lão khác trầm trầm.

Tam trưởng lão nhẹ hít một hơi, đáng thương gia tộc đầu nhập nhiều tâm huyết như vậy trên người Lâm Ngọc, hiện giờ coi như dùng trúc lấy nước công dã tràng.

Lâm Tạ bị gia tộc bạc đãi đã lâu hiện giờ lại thành cứu tinh duy nhất của gia tộc, đáng tiếc là mấy năm nay Lâm gia đối với Lâm Tạ quá mức lương bạc, hẳn là Lâm Tạ đã hết hy vọng với Lâm gia.

Lâm Tạ đi theo đám người Bạch Thần Tinh tiến vào ghế lô của Bạch gia.

Các tân khách lục tục tiến vào hội đấu giá, thiệp mời mà Bạch gia bán đấu giá có loại sa hoa, cũng có loại kém, Lâm gia lấy được là loại thấp nhất, còn các võ tôn thì bắt được thiệp mời có ghế lô.

Ghế lô mà hội đấu giá an bài cho Bạch gia và Lăng gia tất nhiên là tốt nhất.

Bạch Thần Tinh và Lăng Xuyên vừa bước đến thì nhân viên phụ trách hội đấu giá liền đưa lên một mâm điểm tâm đựng trái cây.

...

Trong ghế lô.

“Người cùng Mộ Viễn Phong thoát nhìn rất có tướng phu thê.” Lăng Xuyên cười, nói đùa với Lâm Tạ.

Lâm Tạ sững sốt, sau đó xấu hổ nói: “Lăng tiên bối nói đùa.” Lăng Xuyên là nhân vật phong vân ở Trung Châu, tại trước mặt một vị luyện khí sư cao cấp thế này, Lâm Tạ nhin không được mà trở nên câu nệ.

“Các người tính khi nào thì kết thân?” Lăng Xuyên hỏi.

Lâm Tạ chớp chớp mắt, có chút bối rối: “Lăng tiên bối, hình như quá nhanh rồi...”

Lăng Xuyên đắc ý dằn dặt nói với Lâm Tạ: “Cũng không nhanh lắm đâu. Năm đó ta cùng A Khôn vừa thấy mặt liền nhất kiến chung tình rồi.”

Khúc Khôn vốn thấy điểm tâm vừa đưa lên, đang bỏ vào miệng ăn thì nghe thấy lời Lăng Xuyên nói, nhất thời ghen ở trong họng.

Khúc Tâm Dương rót cho Khúc Khôn một chén linh thủy, “Mẫu phụ không sao chứ?”

Khúc Khôn uống một ngụm, lắc đầu: “Không sao.”

Nhất kiến chung tình? Nhất kiến chung tình em gái người!! Lúc ấy hẳn ngay cả diện mạo của Lăng Xuyên cũng không thấy rõ ràng được không?!

Lâm Tạ xấu hổ cười: “Lăng tiên bối là cao nhân, ta không đạt được độ cao như ngài...”

“Cái đó thì đúng.” Lăng Xuyên.

Lâm Tạ: “...”

Khúc Khôn lườm Lăng Xuyên: “Người mà cam miệng, bớt tranh cãi đi.” Hồn đản chết tiệt, cái chuyện vừa gặp mặt liền bá vương ngành thượng cung này rất đáng đặc ý sao?

Lăng Xuyên nở nụ cười nhìn Khúc Khôn: “Được! Người muốn ta cam miệng, ta liền cam miệng...”

Khúc Khôn: “...”

Lâm Tạ nhìn qua Mộ Viễn Phong, chà xát tay, truyền âm nói: “Tình cảm của Lăng tiên bối cùng Khúc tiên bối thật là tốt.”

“Hai vị tiên bối đều là lão phu lão thê, tình cảm tất nhiên là tốt rồi.” Mộ Viễn Phong trả lời với vẻ đương nhiên.

Bạch Thần Tinh run run khoe miệng. Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ truyền âm tất nhiên là không thể gạt được Bạch Thần Tinh, cũng đồng dạng không gạt nổi Khúc Khôn cùng Lăng Xuyên.

Vẻ mặt Khúc Khôn hết sức vụn vặt, còn vẻ mặt Lăng Xuyên thì vô cùng đắc ý.

Khúc Tâm Dương nhìn thấy nụ cười tinh ranh trên mặt Bạch Thần Tinh, không rõ lí do nhéo Bạch Thần Tinh một phen.

Bạch Thần Tinh xấu hổ cười với Khúc Tâm Dương.

...

Mọi người cầm thiệp mời, lục tục tiến vào.

Các nhân viên đã được nghiêm chỉnh huấn luyện lập tức đưa các tu luyện giả đến vị trí của từng người.

Lâm Tạ ngoài ý muốn phát hiện thân ảnh Lâm gia đại trưởng lão trong đám người, Lâm gia đại trưởng lão có tu vi võ tông thất tinh, ở Lâm gia có quyền cao chức trọng, Lâm Tạ cũng không dễ thấy mặt. Thế nhưng, một nhân vật có địa vị cao cả ở Lâm gia như vậy, thực lực lại có khả năng kém hơn cả một vị trưởng hộ vệ của Bạch gia.

Ba mươi viên đan dược bát cấp được chia ra làm ba đợt bán đấu giá, vật bán đấu giá mở màn chính là mười viên đan dược bát cấp.

Đan Tháp mặc dù có luyện dược sư bát cấp, nhưng lại rất ít người luyện ra được đan dược, vì thế lần bán đấu giá đan dược bát cấp này, các võ tôn đều nhiệt huyết sôi trào tranh nhau kêu giá.

“Lần này náo nhiệt ghê ha ông nội.” Hà Tĩnh Nguyệt quan sát đám người ở phía ngoài, nói.

Hà Hiền gật đầu: “Ừ.”

Lần này số võ tôn tới tham gia, ở bên ngoài đã là có mấy chục.

Mộ Thần cuối cùng đối với Hà Hiền cũng không tồi, Hà Hiền dùng giá thấp từ trong tay Mộ Thần mua được hai viên đan dược bát cấp.

Mà ở đây, đan dược bát cấp vừa xuất hiện, giá cả liền nhanh chóng bị kéo lên.

...

Từ lúc bắt đầu, Lâm gia đại trưởng lão đã cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

Người trong hội trường báo giá quá nhanh quá cao, khiến Lâm gia đại trưởng lão hết hồn chim én.

Linh thảo bát cấp, cửu cấp, linh mạch, các loại thiên tài địa bảo,... đều bị báo ra, tùy tiện một cái cũng đủ khiến Lâm gia táng gia bại sản rồi.

“Lần này Mộ đại sư kiếm lớn rồi.” Nhị trưởng lão hâm mộ.

Lâm Hác cười khố: “Chứ gì nữa.” Không nói lần bán đấu giá này, chỉ bán đấu giá thiệp mời kia thôi là đã kiếm được một đồng rồi.

Dù sao thì luyện được sư cửu cấp cũng được hưởng ứng khác người thường, tùy tiện ra tay thôi là tài nguyên quảng tiến.

Mộ Thần chỉ lộ ra một chút đồ vật cũng đủ khiến cả gia tộc Lâm gia phấn đấu mấy ngàn mấy trăm năm.

“Nhìn thấy tiểu Thất không?” Lâm Hác nhăn mày hỏi.

“Không có, hẳn là ở trong ghế lô.” Nhị trưởng lão nói.

“Nghĩ cũng phải.” Lâm Hác hít một hơi.

Trong hội trường cao thủ nhiều như mây, Lâm Hác cũng không dám thả linh hồn lực ra đi thăm dò.

Đan dược bát cấp cạnh tranh nóng như lửa, một đám võ tôn tranh nhau tới đỏ mặt tía tai, võ tông cũng không dám lên tiếng.

Đan dược thất cấp đồng dạng cũng được cạnh tranh hết sức.

Lâm Hác còn tưởng rằng những gì Lâm gia mang tới dư dả mua một viên Nguyệt Hồn Đan, nào biết ở đây có rất nhiều đại nhân vật, mỗi viên đan dược vừa lấy ra, giá cả liền điên cuồng tăng lên, cộng thêm đấu giá sư thoáng cổ động một chút, giá cả đan dược liền đột phá tới cực hạn.

Lâm Hác ngẫm cười khổ, cho dù Lâm Ngọc không bị phế, thì lấy thực lực Lâm gia bọn họ cũng mua không nổi Nguyệt Hồn Đan.

“Tiểu Thất cùng Mộ Viễn Phong là thế nào vậy? Mộ Viễn Phong có hảo cảm với tiểu Thất sao?” Nhị trưởng lão hỏi.

Nếu Lâm Tạ bám được Mộ Viễn Phong, cho dù chỉ là một tiểu thiếp, thì Lâm gia cũng vẫn sẽ có được không ít chỗ tốt.

Lăng Xuyên đánh giá Lâm Tạ, bỗng nói: “Tiểu Thất à, Thất catavẫn luôn muốn có một song tử, nhưng lại không sinh được, không bằng người nhận làm nghĩa tử của hắn đi.”

Lâm Tạ sửng sốt: “Như vậy có tốt không?”

“Đương nhiên là tốt, ta nghĩ Thất ca nhất định sẽ thích người.” Lăng Xuyên đương nhiên mà nói.

Lâm Tạ cúi đầu, nhin không được có chút do dự.

Mộ Viễn Phong vươn tay cầm tay Lâm Tạ, nói: “Tiền bối đều nói như vậy rồi, người đáp ứng đi.” Lăng Xuyên cũng không đến mức hại Lâm Tạ. Bối phận của Lâm Tạ có hơi thấp, nếu trở thành nghĩa tử của Lăng Trầm thì bối cảnh của Lâm Tạ sẽ tăng lên.

Lâm Tạ nghe vậy, gật đầu đồng ý Lăng Xuyên, nói: “Đa tạ ý tốt của Lăng tiền bối.”

Lăng Xuyên cười: “Không cần khách sáo, về sau mọi người đều là người một nhà mà.”

Khúc Khôn nhìn nụ cười trên mặt Lăng Xuyên, chỉ cảm thấy người này cười quá mức là gian trá.

...

Bạch gia.

“Mộ Thần, hội đấu giá đã bắt đầu một hồi lâu rồi kìa.” Diệp Thạch đi vào Linh Tháp nói.

“Ta biết.” Số tiền bán đấu giá được đã lục tục gửi vào cho hắn.

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi: “Người không mau tới đó xem sao?”

Mộ Thần lắc lắc đầu: “Không cần, có nhạc phụ với ông ngoại ở đó là đủ rồi, ta có đi hay không cũng không quan trọng.”

“Vậy thì không nhất định đâu, Mộ Thần người rất được hoan nghênh à ghen, nếu người đi tới đó, nói không chừng giá cả đan dược còn có thể tăng thêm đâu.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần buồn cười: “Người nhìn những võ tôn tham gia bán đấu giá đều là hoa si sao?”

Diệp Thạch: “...”

“Các trưởng bối đang muốn giao lưu tình cảm, chúng ta không cần phải đi.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Nói cũng phải.”

“Đúng rồi, người có biết tình huống của La Hòa, Lâm gia với Dư gia thế nào rồi không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nhún vai nói: “La Hòa bị phế, sau đó thì không biết đi nơi nào rồi; chân Dư Tấn thì tàn; còn Lâm Ngọc thì nghe nói bị người ta hủy dung...”

Mộ Thần hí mắt, La Hòa đã bị phế, Dư Tấn thì thảm rồi, đối với tu luyện giả mà nói, cuộc sống kéo dài hơi tàn so với chết càng khó chịu hơn, cuộc sống hai người đó sau này chắc chắn sẽ rất không tốt.

Đáng tiếc là Lâm Ngọc chỉ bị hủy dung, nữ nhân này thật sự rất tiện, chỉ hủy dung thôi, thật quá tiện nghi ả ta.

Nhưng mà, nữ nhân này lại chính là muội muội đồng phụ đệ mẫu của mẫu phụ tương lai của hắn! Nhắc lên huyết thống chính là phiền toái như thế.

“Nếu phụ thân cưới Lâm Tà, vậy chúng ta phải đưa sinh lễ cho Lâm gia sao?” Diệp Thạch hỏi.

Người Lâm gia quả thật không thể khiến người ta thích nổi, nhưng dù sao đó cũng là mẫu gia của Lâm Tà, nếu như cái gì cũng không đưa, như vậy Lâm Tà sẽ bị người ta khinh thị.

Mộ Thần nói: “Đưa qua một chút là được rồi.”

“Vậy người tính đưa bao nhiêu?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần cười: “Haiviênđan được thất cấp là đủ rồi.”

Diệp Thạch nhíu mày suy tư: “Có quá keo kiệt không?”

Mộ Thần cười một tiếng: “Ta ngược lại rất muốn đại khí, nhưng mà Lâm gia cũng phải xứng mới được à!”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần hỏi: “Mộ Thần, có phải người biết được bí mật gì không?”

Mộ Thần hít sâu một hơi, kể: “Lâm Hách từng quen biết một luyện được sư thất cấp tên Lãnh Diêm. Tên luyện được sư kia vô cùng hung tàn, thích nghiên cứu về các luyện đan thuật tà môn, hẳn thích dùng sinh hồn luyện đan. Mặc dù là một luyện được sư thất cấp, nhưng lại cũng là luyện độc sư trong các luyện được sư làm người ta né còn không kịp.”

“Chẳng lẽ tên luyện độc sư kia từng chú ý tới Lâm Tà?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Không khác lắm. Năm đó Lâm Tà mới chỉ là võ vương mà thôi, tên luyện độc sư đó hình như là muốn dùng Lâm Tà để luyện hồn, hy vọng Lâm Trạch bán Lâm Tà cho hắn, giá haiviênđan được lục cấp.”

Diệp Thạch mở to hai mắt: “Lâm Trạch đồng ý?”

Mộ Thần lắc đầu: “Ta cũng không biết, người Vấn Tiên Các nói hắn lúc ấy đang do dự, sau đó tên luyện độc sư kia cho Lâm Trạch một tháng để suy xét. Kết quả là trong một tháng kia, tên luyện độc sư đó luyện đan bị phản phệ, rồi lại bị cừu gia tìm tới cửa, đã chết.”

Diệp Thạch nhất thời có loại cảm giác mao cốt tưng nhiên. Diệp Tầm đúng là đối với y rất không tốt, nhưng đó là bởi vì y không phải thân tử của Diệp Tầm, nhưng mà Lâm Tà...

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Chuyện này Lâm Tà có biết không?”

Mộ Thần: “Ta không chắc chắn lắm, hẳn là không biết.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

361. Chương 361

Lâm gia.

“Ngườiđâu!Thảta ra ngoài,thả tara ngoài!” Lâm Ngọc cất cao thanh âm, không ngừng hô.

“Bát tiểu thư, ngườiđừng gọi nữa,ngườilàm chogia tộc gặp phải phiền toái lớn như vậyrồi màvẫn không thể yên tĩnhđược một chútsao?” Thủ vệ phụ trách trông coi Lâm Ngọc hết sức chán ghét nói.

Lâm Ngọc cắn chặt răng, trong lòng dâng lên nỗi hận thù.

Bắt đầu từ khi Lâm Ngọc được La Hòa thu làm đồ đệ thì vẫn luôn sống trong an nhàn sung sướng, được mọi người trong gia tộc kính, phủng. Nhưng hiện tại mặt của nàng bị hủy, tu vi cũng bị phế đi.

Thái độ mọi người trong gia tộc đối với nàng lập tức thay đổi, lúc trước các trưởng lão gia tộc đối với nàng ôn hoà bao nhiêu, thì hiện tại lại càng dữ tợn bấy nhiêu.

Lâm Ngọc siết chặt tay nhìn tên hộ vệ bên ngoài. Nếu như lúc trước người này dám nói với nàng như vậy, nàng đã sớm giết chết hắn. Nhưng hiện giờ, nàng lại chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

“Bên ngoài huyên náo như vậy làcó chuyện gì sao?” Lâm Ngọc cắn chặt răng hỏi.

“Bát tiểu thư hỏi nhiều như vậy làm gì? Việc này không liên quan tới người đâu.” Hộ vệ liếc Lâm Ngọc một cái, giọng điệu khinh thường.

Lâm Ngọc tức giận cả người phát run, lại không biết nên làm thế nào.

Chợt một nữ tử khuôn mặt quyến rũ nhưng lại có chút tiều tụy, tâm sự nặng nề đi tới, “Vương hộ vệ, tam nương cùng Ngọc nhi nói mấy câu được không?”

Vạn Linh vừa nói vừa lén lút nhét một chiếc nhẫn không gian cho hộ vệ. Hộ vệ dùng linh hồn lực xem thử nhẫn không gian, do dự một chút rồi mới nói: “Đi đi, nhưng phu nhân phải nói nhanh lên đây.”

Lâm Ngọc nhú mày hỏi: “Mẫu thân, trong nhà có việc vui gì sao?”

Nhắc tới chuyện này, trên mặt Vạn Linh tức khắc hiện lên vẻ phẫn hận cùng ghen tị.

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Lâm Ngọc hỏi.

“Hôm nay Lâm Tà xuất giá, y gả cho Mộ Viễn Phong.” Vạn Linh hết sức ghen tị nói.

“Cái gì?!!!” Lâm Ngọc siết chặt tay, khuôn mặt vắn vẹo nhìn vô cùng đáng sợ.

Lâm Tà lại thật sự gả cho người kia?! Lúc trước nàng tính kế Lâm Tà, kết quả lại là thành toàn cho Lâm Tà?! Nếu sớm biết thế, nàng cần chi phải làm điều thừa.

“Diện mạo Lâm Tà như vậy, sao Mộ Viễn Phong lại coi trọng được?” Lâm Ngọc tràn đầy không cam lòng nói.

“Lâm Tà đã khôi phục dung mạo.” Vạn Linh mím môi nói. Tư sắc Lâm Tà không hề kém hơn Lâm Ngọc, mà bây giờ còn dùng Phục Nhan Đan,

dung nhan càng tốt hơn trước.

“Cái gì!!” Lâm Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi hô một tiếng.

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán trước, nhưng khi được chứng thật, Lâm Ngọc vẫn có chút chịu không nổi. Rõ ràng tên đó đã ngã xuống bụi bặm, rõ ràng tên đó phải là cả đời không xoay người được cơ mà! Nàng vốn tưởng rằng Lâm Tà đã hủy dung, đời này đều sẽ bị mọi người ghét bỏ, cho dù có gả đi được thì cũng là mệnh bị người ta xem thường.

“Hôm nay Lâm Tà xuất giá sao?Ytrở lại rồi?” Lâm Ngọc không cam lòng hỏi.

Vạn Linh cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần khó xử. Lâm Tà dù xuất giá cũng không quay về Lâm gia. Lãng Trầm của Lãng gia đã thu Lâm Tà làm nghĩa tử, cho nên, Lâm Tà là trực tiếp lấy thân phận nghĩa tử của Lãng Trầm mà xuất giá.

Khi Lâm Tà xuất giá, đám người Mộ Thần ai cũng không lộ diện, Bạch gia chỉ phái một quản gia tới đây đưa hai viên đan dược thất cấp.

Hai viên đan dược thất cấp! Cũng một Mộ Thần có mặt mũi đưa tới.

Nếu như người kết thân với Lâm Tà chính là người khác, hai viên đan dược thất cấp đó đã là thể diện vô cùng lớn. Nhưng mà, người kết thân với Lâm Tà là người nào cơ chứ! Đó là Mộ Viễn Phong! Là phụ thân của Mộ Thần -luyện dược sư cửu cấp đó!

Hai viên đan dược thất cấp đối với Mộ Thần mà nói chỉ là mưa bụi mà thôi!

Theo nàng biết được, khi Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tà làm hôn lễ, tân khách tới cửa ăn mừng có vô số kẻ, cao thủ võ tôn tới tham dự hôn lễ cũng có mấy chục cái.

Chỉ gia đình Mộ Thần cùng Diệp Thạch thôi là đã đưa cho Lâm Tạ cùng Mộ Viễn Phong hai cái linh mạch, tám mươi tám viên đan dược lục cấp, mười tám viên đan dược thất cấp, và tám viên đan dược bát cấp.

Nếu không phải do tu vi của Mộ Viễn Phong và Lâm Tạ quá thấp, sợ là Mộ Thần sẽ đưa càng nhiều hơn.

Vạn Linh lắc đầu nói: “Không có.”

Các trưởng bối còn tưởng rằng khi Lâm Tạ xuất giá thì khẳng định sẽ trở về. Mà chỉ cần Lâm Tạ trở về, như vậy bọn họ có gì mà không thông nào được.

Nào biết, Lâm Tạ ngay cả cái mặt cũng không lộ, trực tiếp lấy thân phận nghĩa tử của Lăng Trầm, từ Lăng gia xuất giá.

Những gia tộc khác cũng là nhìn trong mắt hiểu trong lòng. Lâm Tạ từ Lăng gia xuất giá, người ta ít nhiều cũng đều biết ý Mộ Thần, thế nên không có ai hay gia tộc nào quá thân cận với Lâm gia.

Lâm Ngọc đột nhiên nghĩ tới điều gì, chợt ngẩng đầu nhìn Vạn Linh.

“Mẫu thân, Lâm Tạ đã gả cho Mộ Viễn Phong rồi, dù sao cũng phải cho gia tộc một chút chỗ tốt mới đúng phải không. Mẫu thân nói với phụ thân giúp ta lấy một viên Phục Nhan Đan từ Lâm Tạ đi, phụ thân nghe lời mẫu thân nhất, hẳn nhất định sẽ đáp ứng!” Lâm Ngọc như là bắt được một cọng rơm cứu mạng mà nhìn Vạn Linh, nói.

Vạn Linh cười khổ trong lòng, nói dễ hơn làm a!

Trước kia nàng có thể được Lâm Trạch yêu thích là bởi vì Lâm Ngọc không chịu thua kém, được luyện được sư thất cấp nhìn trúng làm đồ đệ. Nhưng hiện giờ tình huống đã thay đổi, Lâm Ngọc thành tội nhân của gia tộc, ánh mắt Lâm Trạch nhìn nàng cũng trở nên kém hơn.

Kỳ thật lần này Bạch gia có đưa tới một viên Phục Nhan Đan, nhưng mà căn bản không có ai muốn đem đan dược này cho Lâm Ngọc.

Lần này Lâm Ngọc chộc phải đại họa, gia tộc căn bản đã dung không nổi nàng. Bây giờ Lâm Ngọc có thể lưu lại một cái mệnh đã là may mắn rồi.

...

“Saongười lại ở đây?” Lâm Trạch nhìn Vạn Linh, tức giận nói.

Lâm Trạch có tới mấy chục tiểu thiếp, Vạn Linh chỉ là một trong số đó mà thôi. Trước kia vì có Lâm Ngọc mà địa vị của nàng vẫn luôn trên mọi người, nhưng hiện giờ lại là người mà ai cũng có thể đi lên đạp nàng một cước.

Vạn Linh giật mình nhìn Lâm Trạch, kinh hoàng trả lời: “Ta... Ta đến xem Ngọc nhi.”

“Xem? Nó có gì đẹp mà xem? Chỉ là một đứa tang môn tinh khắc phụ khắc mẫu khắc phu!” Lâm Trạch hết sức ghét bỏ.

Mặt Lâm Ngọc không khỏi đỏ lên, trái tim như bị dao đâm từng nhát. Lâm Trạch vẫn luôn rất đau sủng nàng, Lâm Ngọc có thể nào cũng không nghĩ tới Lâm Trạch sẽ nói như vậy.

Vừa rồi Lâm Ngọc còn muốn làm nũng oán giận một phen với Lâm Trạch, thế nhưng hiện tại những lời kia toàn bộ đều nghẹn trong cổ họng.

Vạn Linh cắn răng nói: “Người sao có thể nói như vậy?”

Lâm Trạch nghiêng răng mắng: “Không nói như vậy thì có thể nói như thế nào?! Nếu không phải do nó, lúc trước Lâm Tà có thể bị hủy dung sao? Nếu không phải do nó nơi chốn tìm Lâm Tà phiền toái, chuyện này sẽ

nháotớinư vậysao? Mộ Thầnsẽ chỉcho người đưa một chút sính lễ như vậysao?!”

Lâm Trạch dừng một chút, bực mình nói: “Hiện tại người ngoàikia đều đãbiết Mộ Thần căn bản khôngquan tâmtớiLâm gia!”

Từ khi hôn lễ của Lâm Tạ cùng Mộ Viễn Phong bị truyền ra thì Lâm Trạch liền không ngừng phát tin cho Lâm Tạ, nhưng Lâm Tạ không hề trả lời một tin.

Lâm Trạch không biết rằng, thông tin phù của Lâm Tạ đã bị Mộ Thần động tay, tất cả tin nhắn đều sẽ phát tới đưa tin phù của Mộ Thần, sau đó Mộ Thần sẽ tiến hành loại bỏ tất cả tin nhắn.

Vạn Linh cau mày, thấp giọng oán giận; “Mộ Thần keo kiệtthì liên quan gì tớiNgọc nhi.”

“Mộ Thần keo kiệt? Mộ Thần saocó thểkeo kiệt?Là bởi vì nữ nhitốt dongười sinhnênhănmới ghi hận Lâm gia chúng ta!” Lâm Trạch oán hận nhìn Vạn Linh.

Lâm Trạch cau mày, trong hai viên đan dược thất cấp mà Mộ Thần cho người đưa tới, trong đó có một viên là Phục Nhan Đan, nhưng đó căn bản chính là khoai lang phỏng tay, Lâm Ngọc không chỉ có mặt thôi, tu vi cũng bị hủy, có cho nàng dùng Phục Nhan Đan thì cũng chỉ là lãng phí, một viên khác ngược lại là Huyết Dương Đan, có thể tăng thực lực võ tông.

Vạn Linh cau mày: “Nếu khôngphải doLâm Tạở trước mặtMộ Thầnnói này nói nọ,thìMộ Thần cũng không đến mức như thế.”

Lâm Trạch sắc mặt kịch biến, vung bàn tay tát Vạn Linh,“Câm mồm!TiểuThất cũng làngườingười có thểquở tráchà!”

Tiểu Thất bây giờ là người nào chứ, kẻ mẫu của Mộ Thần đấy! Mộ Thần gặp được còn phải kêu một tiếng “mẫu phụ” đây. Tiện nhân Vạn Linh này còn nghĩ rằng Lâm Tạ là người mà nàng ta có thể chinh như trước kia ư.

Lâm Ngọc nhìn thấy Vạn Linh bị đánh, tâm liền trầm xuống.

Lâm Ngọc từng cảm thấy Lâm Trạch là một vị phụ thân cực yêu thương nàng cùng mẫu thân, nhưng Lâm Ngọc lúc này lại đột nhiên thanh tỉnh. Thứ có thể làm cho Lâm Trạch động tâm chỉ có ích lợi, trước đó bởi vì gia tộc nhìn trúng mình nên Lâm Trạch mới đau sủng mình, mà hiện tại, người trong gia tộc đều chuyển qua Lâm Tạ, nàng tất nhiên liền thành con ghẻ.

“Mộ Thần với Bạch Diên Tinh không phải là đã cho Mộ Viễn Phong với Tiểu Thất rất nhiều sao?” Vạn Linh nói.

Sắc mặt Lâm Trạch có hơi biến hóa. Đúng vậy! Mộ Viễn Phong và Lâm Tạ đại hôn, vô tôn tới cửa chúc mừng có tới mấy chục người.

Cũng không biết có phải là Mộ Thần cố ý hay không, thiệp mời phát tới chỉ cho Lâm gia đại trưởng lão, nhị trưởng lão, nhưng lại không có thiệp mời cho hắn. Hắn là phụ thân của Lâm Tạ a! Thế nhưng thật sự bọn họ lại không mời hắn.

...

Tại Bạch gia, Lâm Tạ có chút cứng ngắc đối mặt với một đám cường giả tiến đến chúc mừng.

Những cường giả trong ngày thường hùng bá nhất phương, giờ phút này lại đưa vẻ mặt tươi cười chúc mừng mình thành thân, Lâm Tạ có loại cảm giác như lọt vào trong sương mù ấy.

Lâm Tà nhìn qua Mộ Viễn Phong, chợt cười. Lâm Tà đã thổ lộ tình cảm với Mộ Viễn Phong, biết Mộ Viễn Phong xuất thân nước ngoài, ứng phó với loại trường hợp này cũng rất khẩn trương, có khả năng là Mộ Viễn Phong còn không bằng mình đâu.

Bởi vì trên thiệp Mộ Thần đưa không mời Lâm Trạch, Lâm Hác cũng không dám để Lâm Trạch tới đây, chỉ kêu vài tiểu bối trong nhà tới.

Bên người Lâm Tà bây giờ vây quanh một đám võ tôn, những cường giả đó danh khí vô cùng lớn, thực lực hùng hậu. Nhìn những người đó, Lâm Hác cũng không có dũng khí đi lên lôi kéo làm quen, chỉ có thể đứng ở một bên.

“Thì ra Lâm Tà Thất ca xinh đẹp như vậy nha!”

“Thất ca thật có phúc khí mà.” So sánh với Mộ Viễn Phong, Dư Tấn chẳng là cái đinh gì sắt!

“Thất đệ thật lợi hại.” Lâm Nhân nhìn Lâm Tà bị đám người vây quanh, ghen tị hai mắt đỏ lên. Phúc khí Lâm Tà thật quá tốt rồi, lại được phụ thân của Mộ Thần chọn trúng y.

...

Ngoài cổng Bạch gia có hộ vệ chuyên phụ trách xướng đơn.

“Ô gia Ô Phượng tiểu thư đưa một đôi Đồng Tâm Lưu Ly Bội, một ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Đan Đình Các Cảnh Minh thiếu gia đưa một gốc linh thảo bát cấp, một khối hàn ngọc ngàn năm, hai ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Đan Cốc Đan Diệu thiếu gia đưa hai gốc bát cấp linh thảo, mười gốc linh thảo thất cấp, hai ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Tháp chủ Trần pháp tháp, Hà Hiền tiên bối đưa một bộ trận kỳ bát cấp, một ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

...

Các anh hào ngày thường khó gặp ở Trung Châu, lúc này đều tập trung lại đây. Nhìn những nhân vật có thân phận tôn quý đó, người Lâm gia vừa hâm mộ, vừa kích động, cũng vừa bất an...

Lâm Nhàn nghe tiếng bên ngoài, ánh mắt cũng đỏ lên. Nhiều đồ vật tới như vậy, tùy tiện một lễ vật thôi cũng đã là thứ Lâm gia phải kinh doanh mười mấy năm, thậm chí vài chục năm mới có được.

Đáng tiếc là Lâm Tà lại lấy thân phận nghĩa tử của Lăng gia Lăng Trầm mà xuất giá, nếu không thì nhiều lễ vật như vậy, ít gì cũng phải chia cho bọn họ một chút.

Mộ Thần thật biết kiếm tiền! Cái hội đấu giá trước đó cũng không biết đã kiếm được bao nhiêu, hiện giờ cái hôn lễ này lại không biết có thể kiếm bao nhiêu nữa.

Lâm Nhàn nhìn vẻ tươi cười trên mặt Mộ Thần cùng Bạch Diên Tinh, tâm tình có chút cổ quái. Mộ Viễn Phong cười về một kế mẫu cho Mộ Thần, Mộ Thần không một chút sinh khí, ngược lại vui như mở cờ.

Đại Bảo và Tiểu Bảo đội mũ đỏ, mặc hồng trang, nhìn rất giống hai đứa nhỏ dễ thương trong tranh chúc Tết.

Hôn lễ rất náo nhiệt, Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng vui vẻ chạy loạn, tiếng cười vang lên không ngừng từ trong miệng hai đứa.

Từ lúc bắt đầu hôn lễ, Lâm Tà cùng Mộ Viễn Phong liền bị các cường giả vây quanh chúc mừng và nói chuyện phiếm.

Dưới lời xúi giục của mọi người mà không ngừng uống rượu, thẳng uống tới mơ màng.

Lâm Tà ban đầu còn muốn đi chào hỏi đám người Lâm gia, nhưng sau khi bị đổ cho mấy vò rượu, thần chí lập tức mơ màng, cái gì cũng không nhớ rõ.

Vì thế, từ đầu đến cuối, đám người Lâm Hác chờ đến lúc hôn lễ chấm dứt vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện cùng Lâm Tà.

Đám người Lâm Hác còn muốn gặp Lâm Tà, nhưng thái độ của Bạch gia đối với bọn họ rất kém, Lâm Hác đành phải xám xịt dẫn người rời đi.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

362. Chương 362

Lâm gia.

“Ngườiđâu!Thảta ra ngoài,thả tara ngoài!” Lâm Ngọc cất cao thanh âm, không ngừng hô.

“Bát tiểu thư, ngườiđừng gọi nữa,ngườilàm chogia tộc gặp phải phiền toái lớn như vậyrồi màvẫn không thể yên tĩnhđược một chútbao?” Thủ vệ phụ trách trông coi Lâm Ngọc hết sức chán ghét nói.

Lâm Ngọc cắn chặt răng, trong lòng dâng lên nỗi hận thù.

Bắt đầu từ khi Lâm Ngọc được La Hòa thu làm đồ đệ thì vẫn luôn sống trong an nhàn sung sướng, được mọi người trong gia tộc kính, phủng. Nhưng hiện tại mặt của nàng bị hủy, tu vi cũng bị phế đi.

Thái độ mọi người trong gia tộc đối với nàng lập tức thay đổi, lúc trước các trưởng lão gia tộc đối với nàng ôn hoà bao nhiêu, thì hiện tại lại càng dữ tợn bấy nhiêu.

Lâm Ngọc siết chặt tay nhìn tên hộ vệ bên ngoài. Nếu như lúc trước người này dám nói với nàng như vậy, nàng đã sớm giết chết hắn. Nhưng hiện giờ, nàng lại chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

“Bên ngoài huyên náo như vậy làcó chuyện gì sao?” Lâm Ngọc cắn chặt răng hỏi.

“Bát tiểu thư hỏi nhiều như vậy làm gì? Việc này không liên quan tới người đâu.” Hộ vệ liếc Lâm Ngọc một cái, giọng điệu khinh thường.

Lâm Ngọc tức giận cả người phát run, lại không biết nên làm thế nào.

Chợt một nữ tử khuôn mặt quyến rũ nhưng lại có chút tiều tụy, tâm sự nặng nề đi tới, “Vương hộ vệ, tam nương cùng Ngọc nhi nói mấy câu được không?”

Vạn Linh vừa nói vừa lén lút nhét một chiếc nhẫn không gian cho hộ vệ. Hộ vệ dùng linh hồn lực xem thử nhẫn không gian, do dự một chút rồi mới nói: “Đi đi, nhưng phu nhân phải nói nhanh lên đây.”

Lâm Ngọc nhú mày hỏi: “Mẫu thân, trong nhà có việc vui gì sao?”

Nhắc tới chuyện này, trên mặt Vạn Linh tức khắc hiện lên vẻ phẫn hận cùng ghen tị.

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Lâm Ngọc hỏi.

“Hôm nay Lâm Tà xuất giá, y gả cho Mộ Viễn Phong.” Vạn Linh hết sức ghen tị nói.

“Cái gì?!!!” Lâm Ngọc siết chặt tay, khuôn mặt vắn vẹo nhìn vô cùng đáng sợ.

Lâm Tà lại thật sự gả cho người kia?! Lúc trước nàng tính kế Lâm Tà, kết quả lại là thành toàn cho Lâm Tà?! Nếu sớm biết thế, nàng cần chi phải làm điều thừa.

“Điện mạo Lâm Tà như vậy, sao Mộ Viễn Phong lại coi trọng được?” Lâm Ngọc tràn đầy không cam lòng nói.

“Lâm Tà đã khôi phục dung mạo.” Vạn Linh mím môi nói. Tư sắc Lâm Tà không hề kém hơn Lâm Ngọc, mà bây giờ còn dùng Phục Nhan Đan,

dung nhan càng tốt hơn trước.

“Cái gì!!” Lâm Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi hô một tiếng.

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán trước, nhưng khi được chứng thật, Lâm Ngọc vẫn có chút chịu không nổi. Rõ ràng tên đó đã ngã xuống bụi bặm, rõ ràng tên đó phải là cả đời không xoay người được cơ mà! Nàng vốn tưởng rằng Lâm Tạ đã hủy dung, đời này đều sẽ bị mọi người ghét bỏ, cho dù có gả đi được thì cũng là mệnh bị người ta xem thường.

“Hôm nay Lâm Tạ xuất giá sao?Ytrở lại rồi?” Lâm Ngọc không cam lòng hỏi.

Vạn Linh cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần khó xử. Lâm Tạ dù xuất giá cũng không quay về Lâm gia. Lãng Trầm của Lãng gia đã thu Lâm Tạ làm nghĩa tử, cho nên, Lâm Tạ là trực tiếp lấy thân phận nghĩa tử của Lãng Trầm mà xuất giá.

Khi Lâm Tạ xuất giá, đám người Mộ Thần ai cũng không lộ diện, Bạch gia chỉ phái một quản gia tới đây đưa hai viên đan dược thất cấp.

Hai viên đan dược thất cấp! Cũng một Mộ Thần có mặt mũi đưa tới.

Nếu như người kết thân với Lâm Tạ chính là người khác, hai viên đan dược thất cấp đó đã là thể diện vô cùng lớn. Nhưng mà, người kết thân với Lâm Tạ là người nào cơ chứ! Đó là Mộ Viễn Phong! Là phụ thân của Mộ Thần -luyện dược sư cửu cấp đó!

Hai viên đan dược thất cấp đối với Mộ Thần mà nói chỉ là mưa bụi mà thôi!

Theo nàng biết được, khi Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ làm hôn lễ, tân khách tới cửa ăn mừng có vô số kẻ, cao thủ võ tôn tới tham dự hôn lễ cũng có mấy chục cái.

Chỉ gia đình Mộ Thần cùng Diệp Thạch thôi là đã đưa cho Lâm Tạ cùng Mộ Viễn Phong hai cái linh mạch, tám mươi tám viên đan dược lục cấp, mười tám viên đan dược thất cấp, và tám viên đan dược bát cấp.

Nếu không phải do tu vi của Mộ Viễn Phong và Lâm Tạ quá thấp, sợ là Mộ Thần sẽ đưa càng nhiều hơn.

Vạn Linh lắc đầu nói: “Không có.”

Các trưởng bối còn tưởng rằng khi Lâm Tạ xuất giá thì khẳng định sẽ trở về. Mà chỉ cần Lâm Tạ trở về, như vậy bọn họ có gì mà không thông nào được.

Nào biết, Lâm Tạ ngay cả cái mặt cũng không lộ, trực tiếp lấy thân phận nghĩa tử của Lăng Trầm, từ Lăng gia xuất giá.

Những gia tộc khác cũng là nhìn trong mắt hiểu trong lòng. Lâm Tạ từ Lăng gia xuất giá, người ta ít nhiều cũng đều biết ý Mộ Thần, thế nên không có ai hay gia tộc nào quá thân cận với Lâm gia.

Lâm Ngọc đột nhiên nghĩ tới điều gì, chợt ngẩng đầu nhìn Vạn Linh.

“Mẫu thân, Lâm Tạ đã gả cho Mộ Viễn Phong rồi, dù sao cũng phải cho gia tộc một chút chỗ tốt mới đúng phải không. Mẫu thân nói với phụ thân giúp ta lấy một viên Phục Nhan Đan từ Lâm Tạ đi, phụ thân nghe lời mẫu thân nhất, hẳn nhất định sẽ đáp ứng!” Lâm Ngọc như là bắt được một cọng rơm cứu mạng mà nhìn Vạn Linh, nói.

Vạn Linh cười khổ trong lòng, nói dễ hơn làm a!

Trước kia nàng có thể được Lâm Trạch yêu thích là bởi vì Lâm Ngọc không chịu thua kém, được luyện được sư thất cấp nhìn trúng làm đồ đệ. Nhưng hiện giờ tình huống đã thay đổi, Lâm Ngọc thành tội nhân của gia tộc, ánh mắt Lâm Trạch nhìn nàng cũng trở nên kém hơn.

Kỳ thật lần này Bạch gia có đưa tới một viên Phục Nhan Đan, nhưng mà căn bản không có ai muốn đem đan dược này cho Lâm Ngọc.

Lần này Lâm Ngọc chộc phải đại họa, gia tộc căn bản đã dung không nổi nàng. Bây giờ Lâm Ngọc có thể lưu lại một cái mệnh đã là may mắn rồi.

...

“Saongười lại ở đây?” Lâm Trạch nhìn Vạn Linh, tức giận nói.

Lâm Trạch có tới mấy chục tiểu thiếp, Vạn Linh chỉ là một trong số đó mà thôi. Trước kia vì có Lâm Ngọc mà địa vị của nàng vẫn luôn trên mọi người, nhưng hiện giờ lại là người mà ai cũng có thể đi lên đạp nàng một cước.

Vạn Linh giật mình nhìn Lâm Trạch, kinh hoàng trả lời: “Ta... Ta đến xem Ngọc nhi.”

“Xem? Nó có gì đẹp mà xem? Chỉ là một đứa tang môn tinh khắc phụ khắc mẫu khắc phu!” Lâm Trạch hết sức ghét bỏ.

Mặt Lâm Ngọc không khỏi đỏ lên, trái tim như bị dao đâm từng nhát. Lâm Trạch vẫn luôn rất đau sủng nàng, Lâm Ngọc có thể nào cũng không nghĩ tới Lâm Trạch sẽ nói như vậy.

Vừa rồi Lâm Ngọc còn muốn làm nũng oán giận một phen với Lâm Trạch, thế nhưng hiện tại những lời kia toàn bộ đều nghẹn trong cổ họng.

Vạn Linh cắn răng nói: “Người sao có thể nói như vậy?”

Lâm Trạch nghiêng răng mắng: “Không nói như vậy thì có thể nói như thế nào?! Nếu không phải do nó, lúc trước Lâm Tà có thể bị hủy dung sao? Nếu không phải do nó nơi chốn tìm Lâm Tà phiền toái, chuyện này sẽ

nháotớinhư vậysao? Mộ Thầnsẽ chỉcho người đưa một chút sính lễ như vậysao?!”

Lâm Trạch dừng một chút, bực mình nói: “Hiện tại người ngoàikia đều đãbiết Mộ Thần căn bản khôngquan tâmtớiLâm gia!”

Từ khi hôn lễ của Lâm Tạ cùng Mộ Viễn Phong bị truyền ra thì Lâm Trạch liền không ngừng phát tin cho Lâm Tạ, nhưng Lâm Tạ không hề trả lời một tin.

Lâm Trạch không biết rằng, thông tin phù của Lâm Tạ đã bị Mộ Thần động tay, tất cả tin nhắn đều sẽ phát tới đưa tin phù của Mộ Thần, sau đó Mộ Thần sẽ tiến hành loại bỏ tất cả tin nhắn.

Vạn Linh cau mày, thấp giọng oán giận; “Mộ Thần keo kiệtthì liên quan gì tớiNgọc nhi.”

“Mộ Thần keo kiệt? Mộ Thần saocó thểkeo kiệt?Là bởi vì nữ nhitốt dongười sinhnênhănmới ghi hận Lâm gia chúng ta!” Lâm Trạch oán hận nhìn Vạn Linh.

Lâm Trạch cau mày, trong hai viên đan dược thất cấp mà Mộ Thần cho người đưa tới, trong đó có một viên là Phục Nhan Đan, nhưng đó căn bản chính là khoai lang phỏng tay, Lâm Ngọc không chỉ có mặt thôi, tu vi cũng bị hủy, có cho nàng dùng Phục Nhan Đan thì cũng chỉ là lãng phí, một viên khác ngược lại là Huyết Dương Đan, có thể tăng thực lực võ tông.

Vạn Linh cau mày: “Nếu khôngphải doLâm Tạở trước mặtMộ Thầnnói này nói nọ,thìMộ Thần cũng không đến mức như thế.”

Lâm Trạch sắc mặt kịch biến, vung bàn tay tát Vạn Linh,“Câm mồm!TiểuThất cũng làngườingười có thểquở tráchà!”

Tiểu Thất bây giờ là người nào chứ, kẻ mẫu của Mộ Thần đấy! Mộ Thần gặp được còn phải kêu một tiếng “mẫu phụ” đây. Tiện nhân Vạn Linh này còn nghĩ rằng Lâm Tạ là người mà nàng ta có thể chinh như trước kia ư.

Lâm Ngọc nhìn thấy Vạn Linh bị đánh, tâm liền trầm xuống.

Lâm Ngọc từng cảm thấy Lâm Trạch là một vị phụ thân cực yêu thương nàng cùng mẫu thân, nhưng Lâm Ngọc lúc này lại đột nhiên thanh tỉnh. Thứ có thể làm cho Lâm Trạch động tâm chỉ có ích lợi, trước đó bởi vì gia tộc nhìn trúng mình nên Lâm Trạch mới đau sủng mình, mà hiện tại, người trong gia tộc đều chuyển qua Lâm Tạ, nàng tất nhiên liền thành con ghẻ.

“Mộ Thần với Bạch Diên Tinh không phải là đã cho Mộ Viễn Phong với Tiểu Thất rất nhiều sao?” Vạn Linh nói.

Sắc mặt Lâm Trạch có hơi biến hóa. Đúng vậy! Mộ Viễn Phong và Lâm Tạ đại hôn, vô tôn tới cửa chúc mừng có tới mấy chục người.

Cũng không biết có phải là Mộ Thần cố ý hay không, thiệp mời phát tới chỉ cho Lâm gia đại trưởng lão, nhị trưởng lão, nhưng lại không có thiệp mời cho hắn. Hắn là phụ thân của Lâm Tạ a! Thế nhưng thật sự bọn họ lại không mời hắn.

...

Tại Bạch gia, Lâm Tạ có chút cứng ngắc đối mặt với một đám cường giả tiến đến chúc mừng.

Những cường giả trong ngày thường hùng bá nhất phương, giờ phút này lại đưa vẻ mặt tươi cười chúc mừng mình thành thân, Lâm Tạ có loại cảm giác như lọt vào trong sương mù ấy.

Lâm Tà nhìn qua Mộ Viễn Phong, chợt cười. Lâm Tà đã thổ lộ tình cảm với Mộ Viễn Phong, biết Mộ Viễn Phong xuất thân nước ngoài, ứng phó với loại trường hợp này cũng rất khẩn trương, có khả năng là Mộ Viễn Phong còn không bằng mình đâu.

Bởi vì trên thiệp Mộ Thần đưa không mời Lâm Trạch, Lâm Hác cũng không dám để Lâm Trạch tới đây, chỉ kêu vài tiểu bối trong nhà tới.

Bên người Lâm Tà bây giờ vây quanh một đám võ tôn, những cường giả đó danh khí vô cùng lớn, thực lực hùng hậu. Nhìn những người đó, Lâm Hác cũng không có dũng khí đi lên lôi kéo làm quen, chỉ có thể đứng ở một bên.

“Thì ra Lâm Tà Thất ca xinh đẹp như vậy nha!”

“Thất ca thật có phúc khí mà.” So sánh với Mộ Viễn Phong, Dư Tấn chẳng là cái đinh gì sắt!

“Thất đệ thật lợi hại.” Lâm Nhân nhìn Lâm Tà bị đám người vây quanh, ghen tị hai mắt đỏ lên. Phúc khí Lâm Tà thật quá tốt rồi, lại được phụ thân của Mộ Thần chọn trúng y.

...

Ngoài cổng Bạch gia có hộ vệ chuyên phụ trách xướng đơn.

“Ô gia Ô Phượng tiểu thư đưa một đôi Đồng Tâm Lưu Ly Bội, một ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Đan Đình Các Cảnh Minh thiếu gia đưa một gốc linh thảo bát cấp, một khối hàn ngọc ngàn năm, hai ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Đan Cốc Đan Diệu thiếu gia đưa hai gốc bát cấp linh thảo, mười gốc linh thảo thất cấp, hai ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

“Tháp chủ Trần pháp tháp, Hà Hiền tiên bối đưa một bộ trận kỳ bát cấp, một ngàn nguyên thạch thượng phẩm.”

...

Các anh hào ngày thường khó gặp ở Trung Châu, lúc này đều tập trung lại đây. Nhìn những nhân vật có thân phận tôn quý đó, người Lâm gia vừa hâm mộ, vừa kích động, cũng vừa bất an...

Lâm Nhàn nghe tiếng bên ngoài, ánh mắt cũng đỏ lên. Nhiều đồ vật tới như vậy, tùy tiện một lễ vật thôi cũng đã là thứ Lâm gia phải kinh doanh mười mấy năm, thậm chí vài chục năm mới có được.

Đáng tiếc là Lâm Tà lại lấy thân phận nghĩa tử của Lăng gia Lăng Trầm mà xuất giá, nếu không thì nhiều lễ vật như vậy, ít gì cũng phải chia cho bọn họ một chút.

Mộ Thần thật biết kiếm tiền! Cái hội đấu giá trước đó cũng không biết đã kiếm được bao nhiêu, hiện giờ cái hôn lễ này lại không biết có thể kiếm bao nhiêu nữa.

Lâm Nhàn nhìn vẻ tươi cười trên mặt Mộ Thần cùng Bạch Diên Tinh, tâm tình có chút cổ quái. Mộ Viễn Phong cười về một kế mẫu cho Mộ Thần, Mộ Thần không một chút sinh khí, ngược lại vui như mở cờ.

Đại Bảo và Tiểu Bảo đội mũ đỏ, mặc hồng trang, nhìn rất giống hai đứa nhỏ dễ thương trong tranh chúc Tết.

Hôn lễ rất náo nhiệt, Đại Bảo và Tiểu Bảo cũng vui vẻ chạy loạn, tiếng cười vang lên không ngừng từ trong miệng hai đứa.

Từ lúc bắt đầu hôn lễ, Lâm Tà cùng Mộ Viễn Phong liền bị các cường giả vây quanh chúc mừng và nói chuyện phiếm.

Dưới lời xúi giục của mọi người mà không ngừng uống rượu, thẳng uống tới mơ màng.

Lâm Tà ban đầu còn muốn đi chào hỏi đám người Lâm gia, nhưng sau khi bị đổ cho mấy vò rượu, thần chí lập tức mơ màng, cái gì cũng không nhớ rõ.

Vì thế, từ đầu đến cuối, đám người Lâm Hác chờ đến lúc hôn lễ chấm dứt vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện cùng Lâm Tà.

Đám người Lâm Hác còn muốn gặp Lâm Tà, nhưng thái độ của Bạch gia đối với bọn họ rất kém, Lâm Hác đành phải xám xịt dẫn người rời đi.

Chương 362

Lâm gia.

“Lâm Nhàn tử, có những ai tham gia hôn lễ vậy? Ta nghe nói có rất nhiều đại nhân vật phải không?” Mấy tiểu bối vây quanh Lâm Nhàn tò mò hỏi thăm.

Lâm Nhàn nói: “Đúng thế. Trong năm vị Thập chủ thì trừ Thập chủ Đan Thập, các Thập chủ khác đều tới đây. Không chỉ người Đan Đình Các, người Đan Cốc, còn có rất nhiều võ tôn, các gia tộc nổi danh ở Trung Châu, có rất nhiều người tới.”

“Nhiều đại nhân vật như vậy sao? Nếu như đó là hôn lễ của ta, ta nhất định sẽ hạnh phúc đến bất tỉnh mất.” Lâm Tình ôm mặt, hậm hộc nói.

“Tình nhi đang tư xuân à?” Lâm Hạ trêu chọc Lâm Tình.

Lâm Tình trừng mắt liếc Lâm Hạ, tức giận nói: “Lâm Hạ tử, ngươi đừng nói ta! Chính ngươi còn không phải cũng vậy sao.”

Gương mặt Lâm lập tức đỏ ửng, nhất thời á khẩu không trả lời được.

“LâmNhàn tử, Bạch gia và Lăng gia hẳn là có rất nhiều thanh niên tài giỏi, người có nhân cơ hội kết bạn với một vài người không?” Lâm Tình truy vấn.

Mấy thiếu nữ Lâm gia nhất thời đều tập trung ánh mắt lên người Lâm Nhàn.

Lâm Nhàn cười khở, nàng ngược lại cũng muốn, nhưng những người đó căn bản không hề để ý tới nàng! Địa vị kém nhau quá xa, không phải ai cũng có vận khí như Lâm Tạ.

“Nhất định là Lâm Tạ thu lễ đến mềm chân luôn rồi.” Lâm Tình ghen tị.

Lâm Nhàn: “Hẳn là vậy rồi còn gì! Những đại nhân vật kia, người nào người nấy đều tài đại khí thô, toàn tặng nào là linh thảo bát cấp, nào là Lưu Ly Đồng Tâm Bội không, còn cả pháp khí bát cấp, trận kỳ bát cấp, cái gì cần có đều có hết. Những người đó cũng có đưa tặng nguyên thạch nữa, đều là một ngàn hai ngàn, căn bản là không coi nguyên thạch như nguyên thạch.”

Lâm Nhàn rũ mắt nghĩ, nguyên thạch tu luyện mà gia tộc cho đám tiểu bối bọn họ một năm cộng lại cũng chỉ bằng một hai khối nguyên thạch thượng phẩm mà thôi.

Chúng thiếu nữ hai mặt nhìn nhau, “Vậy không phải là Lâm Tạ phát tài rồi sao?”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Nhàn nói. Nhiều thứ tốt như vậy, tùy tiện lấy ra một cái thôi cũng đủ khiến gia tộc lóe mắt rồi.

“LâmNhàn tử, vậy khi nào Lâm Tạ mới trở về?” Lâm Tình hỏi.

“Ta cũng không biết.” Lâm Nhàn nhú mày.

Lâm Tạ đã thành người Lãng gia, thế nên Mộ Thần cũng thuận thể đưa toàn bộ sính lễ của Lâm Tạ cho Lãng gia. Hiện tại Lâm gia không mò được chỗ tốt gì, ngược lại Lãng gia nhặt được tiện nghi lớn, Mộ Thần đây là có ý gì! Đây căn bản là hấn khinh thường Lâm gia bọn họ!

Thật đúng là song tử gả ra ngoài cũng như đổ một bát nước bát đi. Lâm Tạ cũng thật là, Mộ Thần đối xử với Lâm gia bọn họ như vậy, y cũng không nói giúp một đôi lời. Đương nhiên, lời này chỉ là Lâm Nhàn ngầm nghĩ trong lòng, hiện tại thân phận Lâm Tạ xưa đâu bằng nay, không phải là người nàng đắc tội được.

“Lâm Ngọc đâu?” Lâm Nhàn hỏi.

“Còn đang nổi điên kia kìa. Đối với người trông coi nàng thì vừa mắng vừa sai bảo, nàng tacho rằng nàng vẫn là đại tiểu thư hộ phong hoán vũ ở Lâm gian như trước sao?” Lâm Tình tràn đầy khinh thường nói.

Lâm Nhàn nhẹ hít một hơi: “Lâm Ngọc cũng thật là, Lâm Tạ đầu gì cũng là Thất ca, nhưng nàng tan nơi chốn đối nghịch cùng Lâm Tạ, còn đoạt vị hôn phu của Lâm Tạ, giờ thì bị báo ứng rồi.”

“Nàng tacho rằng chuyện nàng ta là thiên y vô phùng, nhưng người nào mà không biết, nàng tam mật ngoài đối tốt với Lâm Tạ, sau lưng lại luôn tính kế Lâm Tạ. Trưởng bối trong gia tộc tung hứng nàng, nàng liền dương dương tự đắc. Giờ thì hay, chuyện này liền nhát tới đây.”

“Mệnh nàng ta cũng rất cứng, sự phụ nàng ta bị khắt tới tàn, trượng phu cũng bị nàng ta khắt tàn, thế mà sao trưởng bối vẫn còn giữ lại nàng ta nhỉ? Còn lưu trữ nàng ta thì toàn bộ gia tộc chúng ta sẽ xảy ra chuyện tiếp.” Lâm Tuyết Phi rầu rĩ nói.

Vạn Linh ở rất xa nhưng vẫn nghe được mấy người này nói chuyện, sắc mặt vô cùng cứng ngắt.

Vạn Linh siết chặt nắm tay, nha đầu Lâm Tuyết Phi kia đã phát hiện nàng rồi lại còn cố ý nói như vậy.

“Tuyết Phi không nên nói như vậy, Lâm Ngọc tỷ đã đủ đáng thương rồi.” Lâm Tình nói.

“Nàng ta đáng thương? Có gì mà đáng thương chứ! Gia tộc vì bồi dưỡng nàng ta mà tiêu giảm chi phí của chúng ta đấy, nhưng nàng ta thì sao? Chỉ biết tìm Thất ca phiền toái! Gia tộc đầu nhập vào người nàng không biết bao nhiêu, cũng không thấy nàng ta hồi báo được cái mẹ gì, nói là luyện được sư lục cấp, nhưng nàng ta đã luyện ra được mấy khối đan được lục cấp cho gia tộc?” Lâm Tuyết Phi hết sức bất mãn nói.

...

Bạch gia.

“Phụ thân với mẫu phụ đã tỉnh chưa?” Mộ Thần hỏi Diệp Thạch.

Từ hội đấu giá thu hoạch được không ít linh thảo cứu cấp, còn có phương thuốc cứu cấp, vậy nên trong khoảng thời gian này, Mộ Thần vẫn đang làm quen với cách luyện chế phương thuốc cứu cấp.

“Ta không biết, cũng không dám dùng linh hồn lực xem thử. Ta đã kêu Đại Bảo với Tiểu Bảo nhìn trộm, nhưng tội nó đi vào đã lâu, đến bây giờ còn chưa đi ran nữa.”

Mộ Thần bất đắc dĩ đỡ trán, “Người kêu Đại Bảo Tiểu Bảo nhìn trộm? Trong phòng phụ thân với mẫu phụ có nhiều đồ ăn ngon như vậy, không ăn sạch thì tội nó sẽ không ra đâu.”

“Ez!” Diệp Thạch kêu lên một tiếng, lo lắng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Vây người vào hình thữ, coi phụ thân với mẫu phụ đã tỉnh chưa.” Diệp Thạch xúi.

Mộ Thần cười khố: “Hắn là đã tỉnh rồi.” Hai đứa nhóc Đại Bảo Tiểu Bảo này, khi ăn đến cuối sẽ giành giựt nhau mà ăn, mà đã giành giựt thì sẽ đánh nhau, động tĩnh khẳng định là rất lớn.

Đang nói thì Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ mỗi người ôm một đứa nhóc đi ra.

Đại Bảo Tiểu Bảo vẻ mặt thân mật cọ cọ hai người.

Diệp Thạch, Mộ Thần ngượng ngùng bước tới ôm lấy Đại Bảo, Tiểu Bảo.

“Phụ thân, mẫu phụ, thật ngại quá, Đại Bảo với Tiểu Bảo rất thích chạy loạn.” Mộ Thần nhận lấy Đại Bảo, nói.

Mộ Viễn Phong cười: “Không sao.”

Mộ Viễn Phong cười nhìn Diệp Thạch, nói: “Thạch Đầu thật lợi hại, một lần liền sinh hai, Mộ gia có người kế nghiệp rồi.”

Diệp Thạch gãi gãi đầu: “Phụ thân quá khen.”

Mộ Thần lấy ra hai cái nhẫn không gian, giao cho Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ, “Phụ thân, hạ lệnh mọi người đưa, ta đã phân ra rồi, đều chia ra để vào hai cái nhẫn không gian này hết. Hai cái nhẫn không gian này cần linh hồn lực của ngài với mẫu phụ mới mở ra được.”

Lâm Tạ sửng sốt một chút, vội vàng lắc lắc tay nói: “Ta không thể lấy, đều cho phụ thân người đi.”

Mộ Thần lại nói: “Nếu mẫu phụ cùng phụ thân đã làm hôn lễ, vậy ta hẳn nên đối xử bình đẳng với các ngài.”

Lâm Tà sững sốt, tâm tình không khỏi có chút khó tin, thật ra thì từ hôm qua đến giờ, y vẫn có chút như lọt vào sương mù vậy.

Mộ Viễn Phong lấy một chiếc nhẫn, đeo lên ngón áp út của Lâm Tà.

Sau đó cầm một chiếc khác, đeo lên tay mình.

“Phụ thân, kế tiếp ngài có tính toán gì không?” Mộ Thần hỏi.

Mộ Viễn Phong nói: “Bạch gia trưởng lão bảo chúng ta nên ở lại Bạch gia, các luyện dược sư Bạch gia có thể cùng nhau giao lưu tâm đắc luyện đan. Nhưng nghĩa vụ của Lâm Tà thì bảo chúng ta tới Lăng gia ở, Lăng gia có một hỏa tri, có thể đề cao các xuất luyện đan và luyện khí thành công.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Bạch gia cùng Lăng gia đều không tồi, phụ thân cùng mẫu phụ có thể ở cả hai nhà.”

Mộ Viễn Phong cười khổ nói: “Kỳ thật thì ta muốn quay về nước ngoài.”

Trung Châu mặc dù tốt, nhưng chung quy cố thổ khó ly. Bạch gia, Lăng gia mặc dù tốt, nhưng bọn họ chung quy không phải thật sự là người Bạch gia, người Lăng gia.

Mộ Thần nhíu mày, nước ngoài hiện tại bị vây ở trạng thái chỉ có thể xuất không thể tiến, Mộ Thần đương nhiên có tâm muốn nghĩ ra biện pháp để chữa trị truyền tống trận, đưa Mộ Viễn Phong về nước ngoài, nhưng thân phận Mộ Viễn Phong đã bị lộ ra ngoài, Mộ Thần thật sự không yên lòng.

Mộ Viễn Phong thấy Mộ Thần lộ vẻ khó xử thì nhanh chóng nói: “Phụ thân tùy tiện nói mà thôi.”

Mộ Thần nhìn Mộ Viễn Phong, siết chặt tay, nói: “Phụ thân chờ ta vài năm, đến lúc đó, ngài muốn đi chỗ nào ta cũng sẽ khiến phụ thân đi thoải mái.”

Mộ Viễn Phong vỗ vỗ vai Mộ Thần: “Người không cần tự khiến mình có áp lực quá lớn, phụ thân không sao.”

Lâm Tà vươn tay cầm tay Mộ Viễn Phong.

...

Khúc Khôn lấy một miếng điểm tâm, tại phía trên miếng điểm tâm trét một tầng mứt trái cây thật dày.

Lăng Xuyên ở bên cạnh nhìn mà ngấy, thầm nghĩ Khúc Khôn có thể ăn như vậy, nói không chừng lần này không chỉ một đĩa, có khả năng là hai, cũng có thể là ba.

“Người muốn ăn à?” Khúc Khôn hỏi Lăng Xuyên.

Lăng Xuyên lắc đầu: “Không, người cứ ăn đi.” Hắn không thích ăn đồ ngọt lắm.

Khúc Khôn liếc Lăng Xuyên một cái, đặc ý nói: “Coi như người thức thời, vốn ta cũng chỉ muốn cho người ăn.”

Lăng Xuyên: “...”

“Ai da! Lần này Mộ Viễn Phong kết hôn là kiếm lớn luôn. Nghe Thạch Đầu nói, tân khách đưa tặng linh thảo bát cấp đã có hơn hai mươi gốc, chắc chắn, ta còn tưởng rằng hội đấu giá kia đã kiếm rất nhiều rồi, không nghĩ tới làm hôn lễ càng dễ kiếm hơn.” Khúc Khôn gặm miếng điểm tâm mứt trái cây, nói.

Lăng Xuyên gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Hôn lễ rất dễ kiếm, nếu như người làm hôn lễ với ta, chắc chắn cũng có thể kiếm được rất nhiều.”

Khúc Khôn khinh thường lườm Lăng Xuyên, “Người cho là người là ai! Người ta là hướng về mặt mũi phía Mộ Thần mới cho nhiều như vậy, người có thể so được với Mộ Thần chắc? Người nằm mơ đi!”

Lăng Xuyên: “...Ta cũng không kém mà.”

Mộ Thần là luyện được sư cửu cấp, nhưng hãn cũng là luyện khí sư cửu cấp cơ mà. Tuy rằng luyện được sư nổi tiếng hơn luyện khí sư một chút, nhưng cũng không hơn là bao nhiêu.

Khúc Khôn nhẹ xùy một tiếng: “Không kém á? Kém xaấy chứ! Một tên làm nghề rèn như người còn muốn cùng người ta luyện đấu đán? Người si tâm vọng tưởng à!”

Lăng Xuyên: “...”

Khúc Khôn ăn điểm tâm, sau đó nói: “Ta nói nha, người thật đúng là đủ gian trá. Ta nói chứ, đang êm đẹp sa lại để Lăng Trầm nhận Lâm Tạ làm nghĩa tử, thì ra là đánh chủ ý tới sinh lễ của Lâm Tạ. Sinh lễ Mộ Thần chuẩn bị cho Lâm Tạ, toàn vào túi áo Lăng gia các người hết.”

Lăng Xuyên phe phẩy cây quạt trong tay, đắc ý dào dạt nói: “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà. Còn Lâm gia cả nhà chưởng khí mù mịt, sinh lễ của Mộ Thần há có thể tiện nghịch bọn họ.”

Khúc Khôn thấy Lăng Xuyên tươi cười đắc chí thì nhất thời bực bội, “Lâm gia không phải thứ tốt gì, nhưng Lăng gia các người cũng chưa chắc là thứ tốt...”

Lăng Xuyên hết sức vô tội nói: “À Khôn à, người vậy lại nói sai rồi, Lăng gia chúng ta đều là người tốt giống ta hết đó!”

Khúc Khôn nuốt xuống khối bánh ngọt, gật đầu, chán ghét nói: “Thì ra Lăng gia các người đều là bại hoại giống như người à, hợp lại Lăng gia

các người chính là ổ sởi rồi còn gì!”

Lăng Xuyên: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

363. Chương 363

Nhìn thấy Lâm Tạ tâm sự nặng nề, Mộ Viễn Phong hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tạ thu hồi ngọc bội đưa tin trên tay, lộ ra một nụ cười: “Không có gì.”

Lâm Tạ cúi đầu, y trước đó cảm thấy rất kỳ quái bởi vì Lâm gia rất an tĩnh, nhưng giờ phút này nhìn thấy trên ngọc bội đưa tin chỉ có thừa thốt mấy tin, Lâm Tạ rốt cục giật mình hiểu ra, ngọc bội đưa tin đã bị người ta động tay, nhưng người động thủ hẳn là cũng vì tốt cho y.

“Lâm gia gọi thư đến?” Mộ Viễn Phong thử hỏi Lâm Tạ.

Lâm Tạ gật đầu: “Ừm.”

Mộ Viễn Phong từng tiếp xúc với Lâm gia, nên hẳn cũng rõ tình cảnh của Lâm Tạ tại Lâm gia, “Có ai làm không người sao? Để ta kêu Thần nhi...”

Lâm Tạ vội vàng lắc đầu: “Thần nhi là người làm đại sự, chút việc nhỏ của ta không cần làm phiền tới hắn đâu. Ta nghĩ đại khái là Lâm gia không quá vừa lòng đối với sứ thần của Thần nhi, đây cũng không phải là chuyện lớn.”

Mộ Viễn Phong nhíu mày: “Thần nhi vốn sẽ không choit như vậy, chỉ là...”

Lâm gia quả thật không được phúc hậu lắm, nhưng dù sao đó cũng là mẫu gia của Lâm Tạ, Mộ Thần cho ít như vậy, người nào không biết nội tình chỉ sợ sẽ cảm thấy Lâm Tạ vong ân phụ nghĩa, oán được Mộ Viễn Phong rồi thì phụ mẫu đều quên hết.

Lâm Tạ nói: “Tahiếu mà, Thần nhi chodã nhiều rồi, dù sao nếu như luyện được sư kia khôngphải là ngoài ý muốn chết, có lẽ ta...”

Mộ Viễn Phong nhíu mày: “Luyện được sư?”

Lâm Tạ giật mình, vội lắc đầu nói: “Không có gì.”

Mộ Viễn Phong nhíu mày, chuyện về tên Lãnh Diêm, Mộ Thần cũng đã nói cho Mộ Viễn Phong biết, nhưng Mộ Viễn Phong lại không dám nói cho Lâm Tạ. Mộ Viễn Phong còn tưởng rằng Lâm Tạ không biết, nhưng vào thời khắc này hẳn mới phát hiện, Lâm Tạ thật ra mọi chuyện đều hiểu, nhưng chỉ để ở trong lòng.

Mộ Thần chỉ cho Lâm gia hai viên đan dược thất cấp, ban đầu Mộ Viễn Phong còn muốn khuyên nhủ Mộ Thần cho nhiều hơn, nhưng khi biết chuyện Lãnh Diêm, Mộ Viễn Phong lập tức đánh mất suy nghĩ này.

Mộ Viễn Phong hỏi: “Vậy giờ người tính sao?”

Lâm Tạ trả lời: “Tadã nói vớiphụ thân là sẽgặp mặt tại tửu lâu bên cạnh Bạch gia.”

Mộ Viễn Phong nghĩ nghĩ, nói: “Ta cùng người đi?”

Lâm Tạ lắc đầu: “Không cần,mìnhtathôi được rồi.” Cũng là lúc nên có một kết thúc rồi. Lâm Tạ nhìn Mộ Viễn Phong một cái, nói: “Nếu người mà đi,có thể phụ thân ta sẽdán lênngườimất.”

“Vậy người tự xử lý đi.” Mộ Viễn Phong nói.

Lâm Tà gật đầu: “Ta sẽ xử lý tốt.”

...

“Phụ thân đến rồi.” Mộ Thần nói.

Mộ Viễn Phong nói với Mộ Thần: “Có vẻ là Lâm Tà có biết chuyện tên Lãnh Diêm kia.”

Mộ Thần hí mắt: “Mẫu phụ là một người thông minh, nhưng mà phụ thân cũng nên yên tâm, tân mẫu phụ là người chí tình chí nghĩa, là một người tốt.”

“Đối với nhân phẩm của Tiểu Thất thì đã rõ ràng, chỉ là người Lâm gia thật sự quá vô sỉ.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần hí mắt, loại gia tộc này ngay từ đầu liền không thể cho bọn họ chỗ tốt quá lớn, nếu không thì muốn vượt cũng không được.

“Phụ thân tìm tới ỷ.” Mộ Viễn Phong nói.

Mộ Thần: “Ta biết, ta nghĩ mẫu phụ sẽ giải quyết tốt.”

Mộ Viễn Phong gật đầu.

...

Lâm Tà đi vào ghế lô trong tửu lâu. Lâm Trạch nhìn người trước mặt, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ tức giận.

“Hiện giờ muốn gặp người một cái cũng không dễ dàng ha.” Lâm Trạch áp cơn giận mà nói.

Lâm Tà thần sắc thong dong đi đến đối diện Lâm Trạch, ngồi xuống, ngữ khí lãnh đạm nói: “Tacho rằng phụ thân không thích thấy ta, dù

saomấynăm trước tadìlich lăm về,lúc muốngặp ngài,không phảingàidã nóinếuta không cóchuyệngìthì đừng tới trước mặtngài, ngài sẽhoàngsợ?”

Trên mặt Lâm Trạch nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ, “Người mang thù?”

Lâm Tạ rót chén trà, nhấp một hơi: “Đâynhông phải là mang thùhaygì, chỉlà ta ăn ngay nói thật mà thôi.”

Lâm Trạch nhìn thấy biểu tình bình thản trên mặt Lâm Tạ, tâm tình nhất thời khó đoán.

Hắn đã mười mấy năm chưa nhìn kỹ lại đứa con này, tại trong ấn tượng của hắn, đứa con này có chút quái gở, có chút âm trầm, còn có chút ngu dốt.

Lâm Trạch đánh giá Lâm Tạ thêm vài lần, phát hiện tu vi Lâm Tạ lại tăng lên cả nhị tinh, thâm nghĩ Mộ Thần đối với Lâm Tạ đúng là không tồi, nếu không phải vậy, tu vi Lâm Tạ sẽ không tăng lên nhanh như thế.

Đáng tiếc, Mộ Thần đối tốt với Lâm Tạ như thế, lại keo kiệt chia cho Lâm gia bọn họ dù chỉ một chút nước canh.

Lâm Trạch không mở miệng, Lâm Tạ cũng học theo, không được một hồi, Lâm Trạch liền chịu không nổi.

“Khi người cùng Mộ Viễn Phong kết thân, Bạch gia chỉ phái một tiểu quân sực tới Lâm giađưa haiviêndan được thất cấp,chuyện nàyngười biết không?” Lâm Trạch hỏi.

Tên tiểu quân sự kia một bộ chỉ cao khí ngang, hoàn toàn không đặt Lâm gia bọn họ vào mắt.

Lâm Tạ cầm chén trà trong tay, nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi trong chén, cười cười: “Haiviêndan được thất cấp, không phảiđã không ít

rồi sao?”

“Người nói cái gì vậy!?” Lâm Trạch tức giận đập bàn.

Lâm Tạ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Tạ: “Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi. Phụ thân, ngài hẳn là đã tính xem giá trị của ta nên là bao nhiêu rồi mà? Trước khi Viễn Phong xuất hiện, không phải là ngài vẫn cảm thấy ta dù bán vãi thế nào cũng là cái thứ bán không được bao nhiêu sao?”

Lâm Trạch im lặng.

“Thất ca, giữ phụ tử nào có hận thù gì mà không bỏ qua! Chuyện này không đều đã qua rồi sao? Hiện tại người già tốt như vậy, dù thế nào cũng phải giúp đỡ trong nhà một phen chứ!” Lâm Tuyết Phi nhìn không được xen mồm, có thâm ý nói với Lâm Tạ.

Lâm Tạ liếc mắt nhìn mỹ nữ kiều kiều khiếp khiếp bên cạnh Lâm Trạch một cái, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét. Lâm Tuyết Phi nhìn biểu tình nhỏ trên mặt Lâm Tạ, nhìn không được nắm chặt góc áo.

Giữa Lâm Tạ cùng Lâm Tuyết Phi vốn cũng không có mâu thuẫn gì, nhưng trên người Lâm Tuyết Phi lại mơ hồ có bóng dáng của Lâm Ngọc, khiến Lâm Tạ vô cùng khó chịu.

Lâm Tạ lạnh lùng liếc nhìn Lâm Tuyết Phi, Lâm Tuyết Phi lập tức cúi đầu khuất ngậm miệng lại.

“Tiểu Thất, phụ thân cũng không phải là vì gia tộc sao, Mộ Thần chỉ cấp một chút như vậy, Lâm gia chúng ta không còn chút mặt mũi nào, mà mặt mũi của người cũng khó coi! Người không biết chứ, ngoài kia có mấy lời đồn, nói tuy rằng Mộ Viễn Phong cười người, nhưng cũng không quan tâm tới người lắm.” Lâm Trạch uyển chuyển nói.

Lâm Tà cười nhạo một tiếng, không chút để ý nói: “Lời đồn chung quycũngchỉ là lời đồn mà thôi, năm đó có nhiều người mắng ta xấu muốn chết,rồi bảo ta sao khôngnhanh đi chếtđi,ha,nếu nhưlúc đótaquan tâm tới mấy lời đấy,làm sao còn sốngtớihiện tại.”

“TiểuThất, người tuyệt tình như vậy sao?” Lâm Trạch siết chặt tay nói.

Lâm Tà mặt không đổi sắc, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước lặng, “Năm đó nếu như vị luyện dược sư họ Lã kia không chết, phụ thân còn muốn lấy ta đổi bao nhiêu đan dượccấy nhỉ.”

Tay Lâm Trạch run lên, chén trà liền bị nghiêng đổ lên mặt bàn.

Lâm Tuyết Phi nhìn màn này, không khỏi nghi hoặc.

Lâm Trạch giật mình, hắn vẫn luôn lo rằng Lâm Tà biết được việc này, không nghĩ tới Lâm Tà quả thật biết được. Mà, Mộ Thần chỉ cho Lâm gia hai viên đan dược thất cấp, hắn có biết gì không?

“Phụ thân saocóthể làm như vậyđược? Ta khônghềđáp ứngtên đó.” Lâm Trạch nói.

“Bởi vì hãnragiáthấp,mà tronglòng ngàiithì giá phải trênbaviêndan dược lục cấp. Lúc ấy ngài không đáp ứng làvìmuốnkéo dài đến khi hãn chịu tăng giá,nhưng màđáng tiếc, mệnhcủa hãn khánggã, đồ vật trên người cũng bị ngườiitạthich thu, ngàiithì khôngmòđược cái gì, sau đó ngài hối hận, phải không?” Lâm Tà cười nói.

Lâm Trạch cắn răng, hơi run run nói: “Ngườidang nói gì vậy?”

“Chẳng lẽcònkhông đúng sao? Khôngphảilà ngài nói,‘sớm biếtthế,còn không bằngbán đi lấymột viên đan dược lục cấp’?” Lâm Tà thản nhiên nói.

Lâm Trạch: “...”

Lãnh Diêm qua đời không lâu, Lâm Tà liền rời gia tộc đi lưu lạc chung quanh, vừa đi một cái chính là nhiều năm.

Lâm Trạch nhìn Lâm Tà, trong lòng có một cảm giác khó chịu nói không nên lời. Hắn vẫn cảm thấy đứa con này vụng về, nhưng thật ra, tâm tư Lâm Tà còn thông thấu hơn nhiều người khác.

Lâm Tà nhìn biểu tình Lâm Trạch từ khiếp sợ, xấu hổ, chột dạ... sau đó trở nên bình thường, như sắc mặt chưa từng biến đổi.

Lâm Tà đảo đảo chén trà trong tay, y đã sớm tuyệt vọng với Lâm Trạch, nên tất nhiên cũng sẽ không thất vọng.

Lâm Tuyệt Phi nhìn sắc mặt Lâm Trạch, cảm thấy không khí giữa Lâm Trạch cùng Lâm Tà có chút giương cung bạt kiếm.

Lâm Tuyệt Phi không khỏi có chút ngạc nhiên, luyện được sư họ Lãnh kia đến tột cùng là ai mà lại khiến sắc mặt phụ thân biến đổi như thế?(Khúc này hình như vừa nảy truyền âm nên LTP không nghe thấy?)

Lâm Tà trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu, có chút trào phúng nói: “Thật phụ thân à, so với vị Lãnh luyện được sư kia, Mộ Thần đã hào phóng hơn nhiều rồi, không phải sao? Hai viên đan được thất cấp đủ để đổi được mấy chục viên đan được lục cấp, không phải sao?”

Lâm Trạch: “...”

Lâm Tà lấy ra một bình đan đưa cho Lâm Trạch, nói: “Ở bên trong bình này có hai viên đan được thất cấp, về sau, ngài đừng đến tìm ta nữa.”

Lâm Tà đứng lên, phất tay áo đi ra ngoài.

Lâm Trạch cắn chặt răng, không có ngăn cản.

Lâm Tuyết Phi vội nói: “Phụ thân, Thất ca vậy mà đi luôn rồi, tốt xấu gì ngài cũng là phụ thân mà! Y cũng thật quá không để ngài vào mắt.” Hai viên đan dược thất cấp, quá ít rồi.

Lâm Trạch đầy phần nộ lườm Lâm Tuyết Phi, quát: “Câm miệng đi, người còn ngại trong nhà không đủ loạn có phải không!!”

Lâm Tuyết Phi nhìn thấy sắc mặt Lâm Trạch khó coi, không khỏi ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Trước đó Lâm Trạch nói, có cơ hội thì sẽ giới thiệu nàng cho Lâm Tạ, nếu nàng có thể đi theo Lâm Tạ vào Bạch gia, như vậy về sau cơ hội tiếp xúc người Bạch gia liền nhiều hơn.

Đáng tiếc, Lâm Trạch đều không mở miệng, mà ánh mắt Lâm Tạ nhìn nàng lại đầy chán ghét.

...

Lâm Tạ đi ra từ lâu, ngoài ý muốn phát hiện thân ảnh Mộ Viễn Phong.

“Sao người lại tới đây?” Lâm Tạ kinh ngạc hỏi.

Mộ Viễn Phong cười trả lời: “Ta không yên lòng.”

“Không có gì, ta có thể ứng phó mà.” Lâm Tạ cúi đầu nói.

Mộ Thần đã cho y thiên đại mặt mũi, thế nên y sẽ không quá phận, kéo theo Lâm gia chương khí mù mịt tới Bạch gia.

Mộ Viễn Phong kẹp tay Lâm Tạ, nói: “Vậy thì đi thôi.”

Lâm Tạ cầm tay Mộ Viễn Phong: “Được!”

Lâm Tạ nhìn mặt nghiêng của Mộ Viễn Phong, trong lòng dâng lên một cổ nhu tình. Lâm Tạ còn tưởng rằng nửa đời trước y bất hạnh, hơn nữa bất hạnh này vẫn sẽ theo y một đời. Nhưng giờ phút này khi nắm tay Mộ Viễn Phong, Lâm Tạ bỗng nhiên có loại cảm giác, có lẽ nửa đời trước y bất hạnh, chính là vì chờ đợi may mắn của hiện tại. Có thể gặp được Mộ Viễn Phong, những cực khổ trước kia đều không đáng nhắc tới.

Lâm Tuyết Phi đứng ở trên lầu cao, nhìn Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ tay dắt tay rời đi, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

364. Chương 364

Sau khi hôn lễ của Mộ Viễn Phong chấm dứt, Mộ Thần liền vào Linh Tháp, điên cuồng mà luyện đan, luyện khí cùng luyện trận pháp.

Hội đấu giá tích lũy cho Mộ Thần một lượng lớn tài nguyên, có đồng tài nguyên này rồi, không chỉ thực lực Mộ Thần nhanh chóng tăng lên, mà ngay cả thực lực của đám người Bạch Thần Tinh, Lăng Xuyên, Diệp Thạch và Khúc Tâm Dương cũng tăng lên rất nhanh.

Có Bạch Thần Tinh và Lăng Xuyên đốc lòng chỉ điểm, trận pháp cùng luyện khí thuật của Mộ Thần đều ần ần có xu thế bước lên cửu cấp.

Có lượng lớn nguyên thạch, tốc độ thời gian trong Linh Tháp cũng trở nên chậm hơn.

Dưới sự duy trì của đông đảo tài nguyên, thực lực Mộ Thần rất nhanh đã tăng tới võ tôn cửu tinh đỉnh.

Thực lực của Diệp Thạch cũng theo đó tăng lên. Vốn thiên phú tu luyện của Diệp Thạch tốt hơn Mộ Thần, mà Mộ Thần lại phân tâm trên mấy môn học thuật, thế nên ở trình độ nhất định cũng liên lụy đến tiến độ Mộ Thần tăng tu vi, vậy nên cũng không lâu lắm, tu vi Diệp Thạch liền ngang hàng với Mộ Thần.

Lăng Xuyên dạo qua một vòng trong Linh Tháp, nhìn không được mà cảm thán, Linh Tháp thật đúng là thứ tốt!

Có thứ này, ở bên trong đây tu luyện một năm là bằng người ta ở bên ngoài tu luyện mười mấy năm. Nếu như Đại Bảo Tiểu Bảo lớn lên trong Linh Tháp, cốt linh tất nhiên không thể tốt hơn các tiểu hài tử bên ngoài, nhưng mà thời gian tu luyện lại hơn các tiểu hài tử bên ngoài gấp mười lần! Trong cùng thế hệ, ai có thể là đối thủ của hai đứa nhỏ.

Mà thật ra thì Đại Bảo Tiểu Bảo của hãn tử chất cũng rất xuất chúng, cho dù không lớn lên trong Linh Tháp thì những đám tiểu quỷ bên ngoài cũng không cách nào so sánh với tôn tử nhà hãn.

“Diên Tinh à, luyện khí thuật của Mộ Thần sẽ lên cửu cấp rồi phải không?” Lăng Xuyên hỏi.

Mộ Thần quả thật là hạt giống tốt, những kiến thức phức tạp kia chỉ học một chút là hiểu. Nếu như những tiểu tử của Lăng gia kia đều có ngộ tính như Mộ Thần thì Lăng gia đã sớm thành đệ nhất đại gia tộc ở Trung Châu rồi.

Diệp Thạch gật đầu, nói: “Đúng vậy đó ông ngoại, Mộ Thần sẽ vượt qua ngài rồi.”

Lăng Xuyên: “...” Cho dù đó đúng là sự thật, thì cũng không cần nói trắng ra như vậy mà!

“Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát. Chậc chậc, Lăng Xuyên ơi, người sẽ thành đóa hoa cúc hôm qua rồi.” Khúc Khôn dào dạt đắc ý nói.

Lăng Xuyên: “...” Cái này lại càng thẳng thắn hơn.

Lăng Xuyên có chút đau đầu đỡ trán, tức phụ của hãn, ngoại tôn của hãn sao cứ thích đâm hãn vậy.

“Diên Tinh à!” Khúc Khôn gọi Diệp Thạch một tiếng.

Diệp Thạch ngẩng đầu hỏi: “Ông ngoại có việc gì ạ?”

Khúc Khôn nhéo nhéo bụng, nói: “Ta cảm thấy hình như gần đây ta bé lên, Mộ Thần nhà người có luyện chế đan dược giảm béo gì không? Kêu hẳn cho ta hai viên.”

Diệp Thạch khẽ đảo mắt, không khỏi có chút chột dạ, “Ông ngoại, ngài đâu có bé đâu! Nhìn ngài rất thon thả mà, rất xinh đẹp luôn á.”

Khúc Khôn nhú mào: “Vậy sao? Sao ta lại cảm thấy bụng ta càng lúc càng lớn, à không biết còn nghĩ rằng ta mang thai đâu, ha ha ha...” Khúc Khôn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tiếng cười liền im bặt. “Không phải là thật sự mang thai đó chứ?”

Diệp Thạch vội vàng nói: “Không có đâu ông ngoại, Lãng ông ngoại là võ thánh cơ mà. Ngài nào dễ mang thai như vậy!”

Khúc Khôn nhéo nhéo bụng: “Cũng phải ha! Lãng ông ngoại của người là võ thánh, trên cơ bản hẳn chính là một tên không dưng không dục, ta đây chỉ là hơi tăng cân một chút, dù sao gần đây quả thật ăn hơi nhiều.”

Lãng Xuyên: “...” Hẳn không dưng là thật, nhưng mà vì sao lại thành không dục rồi? Không ngờ Khúc Khôn lại khinh thường hẳn như thế.

Diệp Thạch cúi đầu không nói gì.

Lãng Xuyên sợ Khúc Khôn nghĩ nhiều, lập tức dời qua đề tài khác, nói: “Diên Tinh, người đang dạy Đại Bảo và Tiểu Bảo cái gì vậy?”

Diệp Thạch trả lời: “Ta đang dạy bọn nó trận pháp thuật.”

Lãng Xuyên kinh ngạc hỏi: “Bọn nó còn nhỏ như vậy, sẽ học được sao?”

Diệp Thạch nói: “Học được, ngay từ đầu thì không học, cứ luôn nhàn hạ, sau đó ta nói học được một cái trận pháp nhất cấp mới cho ăn cơm, bọn nó

liền đi học.”

Lăng Xuyên: “...”

“Diên Tinh, người không thể bắt công như vậy nha! Chỉ cho bọn nhỏ học trận pháp thôi à? Sao người không cho bọn nhỏ tiếp xúc với luyện khí?” Lăng Xuyên nhìn không được mà nói.

Bạch Thần Tinh chỉ dạy Diệp Thạch về trận pháp thuật không có một chút bảo lưu, với lại Diệp Thạch ở trận pháp thuật có thiên phú cao hơn Mộ Thần. Từ khi giải được Tuyệt Mệnh Xà Độc trong thân thể, trận pháp thuật của Diệp Thạch đột nhiên tăng mạnh, đã tiến vào cửu cấp, nhưng có một chuyện là, về luyện khí thuật, Diệp Thạch một chút cũng không hiểu.

Thân thể Khúc Tâm Dương không thích hợp luyện khí, ngược lại Diệp Thạch thích hợp với luyện khí, nhưng Diệp Thạch có vẻ lại không có nhiều hứng thú với luyện khí lắm.

“Luyện khí? Cái đó không được.” Diệp Thạch vội vàng lắc đầu.

“Vì sao?” Lăng Xuyên có chút không cam lòng hỏi.

“Bọn nó còn nhỏ mà, không thể chơi với lửa. Nếu cho họ luyện khí, bọn nó sẽ đốt hết phòng ở mất.” Diệp Thạch nói.

Lăng Xuyên: “...”

... ..

Mệnh Tộc.

Trang Yêu Nguyệt hỏi: “Tử Nguyệt, những người đó nói thế nào?”

Trang Tử Nguyệt cau mày nói: “Bọn họ nói, hiện tại có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào Mệnh Tộc chúng ta, Mộ Thần lại đang nổi bật, nếu

hiện tại chúng ta tay với Mộ Thần thì quá mạo hiểm, phải đợi Mộ Thần rời khỏi Bạch gia rồi nói.”

Mộ Thần hiện tại đang ở Bạch gia, mà Bạch gia lại là trận pháp thế gia, cả gia tộc được bảo hộ bởi một trận pháp cửu cấp cao cấp đại hình, nếu dám tùy tiện ra tay, trận pháp sẽ lập tức khởi động. Muốn công phá một trận pháp cửu cấp cao cấp cũng không phải là chuyện dễ gì. Với lại một khi Bạch gia gặp chuyện, Lăng gia tất nhiên cũng sẽ ra tay, thậm chí Linh Tộc cũng sẽ bỏ đá xuống giếng.

“Cái đuôi của Mộ Thần đã sắp dựng lên tận trời rồi mà người trong tộc còn có thể bình tĩnh như vậy.” Trang Yêu Nguyệt hết sức không vui nói.

“Tỷ tỷ, không phải là hãn chỉ làm một cái hội đấu giá, rồi bồi dưỡng ra được cái tên luyện được sư bát cấp thôi sao? Cũng đâu có gì ghê gớm đâu, luyện được sư bát cấp ở trong mắt đám quê mùa ngoài kia thì ghê gớm vô cùng, nhưng cũng chỉ được như vậy. Tỷ tỷ, chẳng phải người chính là luyện được sư cửu cấp sao? Mộ Thần vẫn chỉ là tân nhân trong luyện được sư cửu cấp, người không cần chú ý như vậy.” Trang Tử Nguyệt cười nói.

Trang Yêu Nguyệt cười khổ. Mộ Thần mặc dù chỉ là tân nhân trong luyện được sư cửu cấp, nhưng hãn người có Linh Tháp, Linh Tháp chính là thứ có thể luyện đan giả lập đấy.

Linh thảo cửu cấp rất khó kiếm, Trang Tử Nguyệt căn bản tìm không thấy bao nhiêu linh thảo cửu cấp để luyện tập, bởi một khi luyện tập thất bại, thì cũng phải trả giá thảm trọng. Nhưng Mộ Thần lại khác, Mộ Thần có Linh Tháp, có thể ở trong Linh Tháp luyện đan giả lập. Có lẽ không qua bao lâu, Mộ Thần sẽ có thể đuổi kịp nàng.

Luyện được sư cửu cấp trong tộc cộng thêm Trang Thiên Dương đã chết đi thì có ba người. Thế nhưng luyện đan thuật của cả nàng và Trang Ti

Phong tuy đã đều miễn cưỡng đạt tới cửu cấp, nhưng đều vẫn chỉ là gà mờ. Trang Ti Phong có lẽ mạnh hơn nàng một ít, nhưng cũng chỉ một ít mà thôi.

Bây giờ Mộ Thần còn có thể thu thập, nhưng qua thêm một thời gian ngắn thì có thể sẽ không thu thập nổi nữa. Đáng tiếc là người trong tộc vẫn còn sa vào trong ảo ảnh Mệnh Tộc cường đại như ngày xưa, không có chút cảnh giác nào cả.

“Vậy chúng ta cứ tùy ý để Mộ Thần kêu ngạo như thế?” Trang Yêu Nguyệt phần uất nói.

Trang Tử Nguyệt nhíu mày, “Những người khác đều cảm thấy hắn chỉ là một võ tôn, còn người thì quá đại kinh tiểu quái.”

Trang Yêu Nguyệt trừng mắt, “Chỉ là một võ tôn? Chẳng lẽ người trong tộc còn muốn đợi Mộ Thần thăng cấp võ thánh mới động thủ lần nữa? Nếu như Mộ Thần thăng cấp võ thánh, ở đây còn ai có thể đối phó được hắn?”

“Tỷ tỷ, người cũng không cần quá kích động.” Trang Tử Nguyệt an ủi.

Trang Yêu Nguyệt tức giận bất bình ngồi xuống, Trang Tử Nguyệt do dự hồi lâu, mới hỏi Trang Yêu Nguyệt: “Tỷ tỷ, lúc Trang Thiên Dương xảy ra chuyện, khi ấy người đang làm gì?”

Trang Yêu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Trang Tử Nguyệt, híp đôi mắt phượng.

Trang Yêu Nguyệt trầm mặc một hồi, âm trầm hỏi: “Người có ý gì?”

Trang Tử Nguyệt xấu hổ cười: “Không có gì. Chỉ là, nếu tỷ tỷ cùng đại trưởng lão liên thủ với nhau, hai tên tân võ thánh Bạch Thần Tinh với Lăng Xuyên hẳn không phải là đối thủ của các người mới phải.”

Trang Yêu Nguyệt ngậy ra một lúc, lập tức giận dữ, “Hay lắm! Ta nói các người cả đám chân tay co cónh, không muốn ra tay với Mộ Thần, thì ra là các người đang hoài nghi ta âm thầm động thủ với Trang Thiên Dương. Các người hoài nghi ta thông đồng với Mộ Thần có phải không?”

Trang Tử Nguyệt vô cùng bất đắc dĩ nói: “Tỷ tỷ nghĩ gì thế, người trong tộc ai mà nghĩ như vậy chứ?”

Trang Yêu Nguyệt rầu rĩ ngồi xuống. Nàng với Trang Thiên Dương đúng là bất hòa với nhau, nhưng cùng là tộc nhân thì phải nhất trí đối ngoại, điểm đúng mực ấy nàng vẫn phải có.

Trang Yêu Nguyệt cắn chặt răng, việc này cũng không thể nói là nàng không có một chút sai lầm nào. Nếu như nàng sớm ra tay một chút thì mọi chuyện cũng không đến mức thành như vậy. Vấn đề ở đây là, nàng không nghĩ tới Mộ Thần lại có thể cắn nuốt linh hồn Trang Thiên Dương!

Ai có thể nghĩ đến một con kiến có thể cắn chết voi, một võ thánh thất tinh như Trang Thiên Dương lại chết trong tay một tên võ tôn, chết không nhắm mắt!

Trang Tử Nguyệt không hiểu hỏi Trang Yêu Nguyệt: “Tỷ tỷ, tên Mộ Thần kia có lợi hại đến vậy sao? Người có vẻ rất lo về hắn.”

Trang Yêu Nguyệt ngẩng đầu, hỏi: “Người cảm thấy ta đang chuyện bé xé ra to sao?”

Trang Tử Nguyệt vội nói: “Không có.”

Trang Tử Nguyệt nhú mày, hẳn có nghe Mạc Ly Huyền nói, Trang Yêu Nguyệt tại trong Đan Điện bí cảnh vì sợ bị đám người Mộ Thần phát hiện tung tích mà an an tĩnh tĩnh tu luyện mấy tháng, lãng phí một đồng thời gian. Một võ thánh như Trang Yêu Nguyệt mà lại đi kiêng kỵ Mộ Thần đến nước này, thật là quá buồn cười.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay: “Được Linh Tháp thì được thiên hạ’, đây chính là năm đó vị tổ tiên võ thánh bất tỉnh kia trước khi qua đời, hao phí thật lớn tâm huyết mới tính ra! Chuyện này bây giờ đã đến đây, gia tộc lại vẫn không coi trọng tới.”

Trang Tử Nguyệt nhú mày nói: “Nhưng dù sao Mộ Thần còn chưa đắc thù mà!”

Trang Yêu Nguyệt có chút vô lực nhắm nghiền hai mắt. Chưa đắc thù? Chưa đắc thù nên hiện tại còn kịp?

“Hiện tại mà không động thủ, sau này, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.” Trang Yêu Nguyệt âm trầm nói.

Trang Tử Nguyệt nhú mày: “Tỷ tỷ, hiện tại ở Bạch gia đang tập trung năm sáu tên võ thánh, bên ngoài còn có một vài tên đang nhìn chăm chăm, rất khó đối phó!”

Tuy Mệnh Tộc nhiều võ thánh, nhưng luận lực chiến đấu thì lại không bằng Bạch gia cùng Lăng gia. Bạch gia cùng Lăng gia, một bên tinh thông sát trận, một bên tinh thông pháp khí, nếu đánh nhau, người ta tự bạo pháp khí cỡ nào là đã đủ để bọn họ ôm nhau chết chung.

Trang Yêu Nguyệt siết chặt tay, “Nhưng nếu hiện tại không ra tay, sau này sẽ càng khó đối phó hơn!”

“Minh văn thuật của Mộ Thần còn chưa tới bát cấp hậu kỳ mà, với lại không phải là Vùng Cấm Võ Thánh sắp mở rồi sao? Ta nghĩ Mộ Thần nhất định sẽ tới đó, đến lúc ấy, chúng ta giải quyết hắn trong đó thì tốt rồi.” Trang Tử Nguyệt nói.

Trang Yêu Nguyệt nói: “Cách lúc bí cảnh mở ra còn một tháng, cũng không biết đến lúc đó hắn đã thành võ thánh chưa.”

Trang Tử Nguyệt cười xòa bảo: “Tỷ tỷ cũng quá lo lắng rồi, Mộ Thần mới hai mươi mấy tuổi, chẳng lẽ hẳn còn có thể ở cái tuổi này thăng cấp võ thánh sao?”

Trang Yêu Nguyệt: “...” Lỡ như tên đó lại làm được thì sao?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

365. Chương 365

Khúc Khôn đi vào Linh Y Đường, tìm một lão nhân râu mép tóc hoa râm.

“Vươnggy sử,ta nghe nói người là y sử tốt nhấtcủaBạch gia?” Khúc Khôn nói.

Lão nhân râu bạc nhìn thấy Khúc Khôn, lập tức lên tinh thần, “Đều làmọi người quákhen,thậtray thuật của ta cũng chilà trình độ gà mờ, Mộ Thần đại sử kiêm tu y thuật, trình độ y thuậtcókhả nănghơnxa lão hủ.” Lão nhân râu bạc khiêm tốn nói.

Khúc Khôn lắc đầu nói: “Mộ Thần không được,ta đãtìm hăn nhìn mấy lần, đều nóiilàkhông thành vấn đề.Người bên ngoài truyềnbá nói hăn vô cùng kì diệu,nhưng cũng chilà cái thùng cơmthôi.” Thân thể hăn biến hóa lớn như vậy, làm sao có thể không có vấn đề.

Mộ Thần một cái thùng cơm lớn, sinh ra hai cái thùng cơm nhỏ.

Dựa vào hấp dẫn bằng đồ ăn, hai đứa tiểu quý Đại Bảo Tiểu Bảo kia đã có thể nhớ rõ trên trăm cái trận pháp nhất cấp trụ cột. Đáng thương hai tiểu quý kia, ngay cả hăn tên gì còn không nhớ rõ đâu.

Lão giả rút rút khóe miệng, thầm nghĩ dám nói Mộ Thần là thùng cơm cũng chỉ có vị này.

“Giữa các nghề có chuyên môn khác nhau, có thể là Mộ thiếu am hiểu luyện đan thuật hơn.” Lão giả cười gượng nói.

Khúc Khôn gật đầu: “Có thể là vậy. Tham nhiều nhai không nổi, tiểu tử kia học quá nhiều mà. Giờ người mau giúp ta nhìn xem đi, gần đây ta ăn càng ngày càng nhiều, thân hình càng ngày càng béo ra, có phải có vấn đề gì không? Nếu như không có vấn đề gì thì người cho ta mấy viên thuốc tiêu thực, hay thuốc giảm bớt khẩu vị vậy.”

“Thỉnh Khúc tiên bồi vườn tay.” Lão giả nghiêm mặt nói.

Khúc Khôn vén tay áo lên, đưa cánh tay tới trước mặt lão giả.

Lão giả đưa tay xem mạch, sau đó vẻ mặt tươi cười nói: “Khúc tiên bồi không cần lo lắng, tiên bồi không sao cả, chỉ là đang thai nên ngài mới có những bệnh trạng đó thôi. Lên cân trong thời gian mang thai là điều bình thường.”

“Hài tử cũng rất khỏe mạnh. Có thể là vì vui vẻ cho nên khẩu vị của tiên bồi mới có thể tốt như vậy...”

“Thật không nghĩ tới ngài cùng Lăng tiên bồi lại nhanh có bảo bảo như vậy. Lăng tiên bồi thực lực hùng hậu, cá tính luyện giác cấp bậc như Lăng tiên bồi có vô số hậu cung, nhưng mà mấy chục năm, thậm chí làm mấy trăm năm cũng không có một mụn con, ngài và Lăng tiên bồi thật có phúc khí.”

“Khúc tiên bồi, hiện tại ngài có thể ăn nhiều hơn, những thuốc thang giảm bớt khẩu vị căn bản là không cần, hiện tại thân thể của ngài không thể ăn bậy!”

Lão giả càng nói càng kích động, hoàn toàn không có chú ý rằng, càng nghe lão nói, sắc mặt Khúc Khôn càng ngày càng âm trầm.

“Có phúc khí cái đầu của người, người cái tên lang băm này!” Khúc Khôn hung dữ trừng lão giả, nổi giận dùng dùng đi ra.

Lão nhân râu bạc nhìn thấy Khúc Khôn nổi giận dùng dùng rồi đi, nhất thời chợt hiểu ra, Khúc Khôn mang thai là chuyện lớn, không đạo lý nào mà Lăng Xuyên và Mộ Thần lại không biết chuyện được! Bọn họ nhất định là biết, lại cố ý không nói cho Khúc Khôn, nhưng bây giờ lại bị lão nói toạc ra.

“Lăng tiên bối, ta...ta không biết, ta không phải cố ý!” Nhìn thấy người đang đi vào, lão nhân râu bạc không run run nói.

Lăng Xuyên cười nói: “Không sao đâu, sớm muộn gì A Khôn cũng phải biết, ta vẫn luôn nghĩ nên như thế nào nói với hã đâu, hiện tại thì tốt trời, không cần phát sầu nữa.”

Bụng Khúc Khôn càng lúc càng lớn, có thể mang thai trong lúc không biết đến bây giờ đã rất không dễ, muốn không phát hiện tiếp mới là việc lạ.

... ..

Bạch gia.

Khúc Tâm Dương nhìn đồng tiền trong tay, nhấn chặt mày.

Bạch Thần Tinh đi đến hỏi: “Đang làm gì đó?”

Khúc Tâm Dương nói: “Không có gì, tính xem bói mà thôi.”

“Ta nghe nói có rất nhiều người trong Bạch gia tới tìm người xem bói?” Bạch Thần Tinh ghen tị nói.

Khúc Tâm Dương gật đầu: “Ừ, nhưng ta tính không chuẩn lắm, may mà mọi người không chê.”

“Đừng tính cho bọn họ.” Bạch Thần Tinh nhú mày, ghét bỏ nói.

Khúc Tâm Dương không hiểu: “Vì sao vậy?”

“Những tên gia hỏa kia tìm người xem bói là giả, muốn đào góc tường tam mới là thật.” Bạch Thần Tinh giận dữ bảo.

Khúc Tâm Dương bất đắc dĩ thở dài: “Người suy nghĩ quá nhiều rồi, cũng quá coi thường chính mình, ai dám đào góc tường Bạch tiên bói người?! Không muốn sống nữa sao?”

“Đúng, góc tường của ta không phải ai cũng có thể đào. Nhưng ta vẫn không cao hứng. Bọn họ quần người lâu như vậy, thời gian chúng ta ở cùng nhau còn chưa đủ đâu, lỡ người để ý tới những tên kia thì sao đây. Người nhớ chứ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, người để râu mép giả, hóa trang thành lão nhân, xem bói cho người ta.” Bạch Thần Tinh nói.

Khúc Tâm Dương gật đầu: “Ta đương nhiên nhớ rõ, lúc trước ta nói người hồng loan tinh động, mệnh phạm hoa đào, lúc ấy người tức giận đến muốn đánh ta, còn nói ta là kẻ lừa đảo.”

Bạch Thần Tinh cười cười, nói: “Trên thực tế, lúc trước người tính cũng không sai.”

Khúc Tâm Dương liếc mắt trừng Bạch Thần Tinh một cái, tức giận nói: “Lúc trước ta còn muốn hỏi người, người không nói vì sao đã muốn đánh ta, hiện tại ta cuối cùng cũng biết, thì ra khi đó người vừa mới bị người bỏ, ha ha ha...” Nữ nhân bỏ Bạch Thần Tinh hình như là một đại mỹ nữ thì phải.

Bạch Thần Tinh đen mặt, chuyện này có buồn cười như vậy sao? Bạch Thần Tinh nhìn Khúc Tâm Dương, nói: “Cái chuyện bị người bỏ không cần nhắc lại đâu. Lúc ấy ta còn tưởng rằng người gạt người, sau này mới biết được Tâm Dương người liệu sự như thần! Lúc ấy ta quả nhiên mệnh phạm hoa đào.”

Bạch Thần Tinh thân mật ôm thắt lưng Khúc Tâm Dương, hai người cùng nhau ngã xuống nhuyển thác kể bên.

“Chỉ là thuận miệng bịa chuyện thôi.” Khúc Tâm Dương cười nói. Lúc ấy y xem bói khi thì linh khi thì mất linh, có nhiều lúc cũng không đúng.

“Người vừa nãy xem bói cho ai?” Bạch Thần Tinh hỏi.

“Cho Thần nhi cùng Diên Tinh, nhưng không ra cái gì hết.” Khúc Tâm Dương nhẹ hít một hơi, lắc đầu nói.

Bạch Thần Tinh nói: “Thần nhi là nghịch thiên cải mệnh, đương nhiên là người tính không ra.”

Khúc Tâm Dương hỏi Bạch Thần Tinh: “Người thật sự tin tưởng chuyện nghịch thiên cải mệnh?”

Bạch Thần Tinh ngoài ý muốn nhìn Khúc Tâm Dương: “Chẳng lẽ, người không tin?”

Khúc Tâm Dương lắc đầu: “Ta không tin! Ta cảm thấy mình cũng không có bản lĩnh cao như vậy, hơn nữa người cũng thấy đấy, Thần nhi rất hiếu thuận với Mộ Viễn Phong, nếu nghịch thiên cải mệnh thật sự thành công, Thần nhi không thể nào đối tốt với Mộ Viễn Phong như vậy được.”

Bạch Thần Tinh: “...” Không ngờ Tâm Dương lại nghĩ như vậy. Mộ Thần đối với Mộ Viễn Phong quả thật rất tốt, nhưng Mộ Thần quả thật đã thay đổi trái tim, đây là do Mộ Viễn Phong chính mồm thừa nhận.

“Tâm Dương, năm đó người tính được những gì mới có thể quyết định nghịch thiên cải mệnh?” Bạch Thần Tinh tò mò hỏi.

Khúc Tâm Dương nhú mày, Bạch Thần Tinh thấy vẻ mặt Tâm Dương như vậy, trong lòng nhất thời bất ổn: “Người không muốn nói cũng không

sao.”

“Cũng không có gì không thể nói.Ta nhìn thấy Diên Tinh thích phải một thiếu niên.”

“Nhưngthiếu niên kia lại thích một song nhi tướng mạo tuyệt mỹ, không thích Diên Tinh.Hắn rõ ràng không thích Diên Tinh lại còn lá mặt lá trái với Diên Tinh.Song nhi xinh đẹp mà thiếu niên kia thích không chỉ có một bạn nữa, chung quanh hắn có rất nhiều thiếu niên kiệt xuất, những người đó đều không thích Diên Tinh, Diên Tinh lại còn luôn ở bên người thiếu niên thích.”

“Thiếu niên mà Diên Tinh thích là một luyện dược sư, trong lúc vô tình Diên Tinh phát hiện ra máu của mình có thể giúp thiếu niên kia luyện đan, liền thường xuyên trộm lấy máu mình cho thiếu niên kia.Thiếu niên kia biết hết thảy những gì Diên Tinh làm, nhưng vẫn không nhận Diên Tinh.”

“Sau đó, Diên Tinh bị một thiếu niên khác bên người song nhi xinh đẹp khiết, mà người Diên Tinh thích lại không hề nói gì, chỉ rút máu trong thân thể Diên Tinh ra, đem Diên Tinh đi chôn.”

“Rồi sau đó, bên người song nhi kia có thêm một thiếu niên Bạch gia.Thiếu niên Bạch gia kia ngoài ý muốn tìm thấy sách trận pháp tổ truyền của Bạch gia, nhưng hắn lại mở không được, máu của Diên Tinh lưu lại lại có thể mở ra.”

“Sau đó nữa, đám người kia ngoài ý muốn biết được thân phận của Diên Tinh, thiếu niên Bạch gia kia cảm thấy con chúng ta chết sẽ tạo thành đả kích rất lớn đối với người, liền quyết định cho người một cái ‘kinh hi’.”

“Thiếu niên đó thay đổi máu cho song nhi kia, người cho rằng song nhi kia là con của chúng ta, cái gì cũng dốc tú cho...”

...

Khúc Tâm Dương quay đầu, nhìn về mặt trắng bệch của Bạch Thần Tinh, cười nói: “Đều là ta miên man suy nghĩ thôi, người hẳn là sẽ không ngốc tới mức nhận sai người mà không biết đâu.”

Bạch Thần Tinh: “...”

“Lúc ấy người nghịch thiên cải mệnh là làm như thế nào?” Bạch Thần Tinh hít sâu một hơi, bình phục một chút tâm tình hỏi.

Khúc Tâm Dương nhún vai: “Cũng không có gì.”

Bạch Thần Tinh cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh, nói: “Người nói thử xem.”

Khúc Tâm Dương kể: “Đó là một cảm giác rất huyền ảo, trong mắt tất cả đều là ngày sinh tháng đẻ của các loại người. Sau đó, ta phát hiện ngày sinh tháng đẻ của một người hoàn toàn phù hợp với Diên Tinh. Ngày sinh của Diên Tinh cùng người nọ hợp lại biến rồng bay phượng múa, kim quang bắn ra bốn phía. Vì thế ta liền kéo người nọ lại đây, sau đó ta đứng ở ngã ba đường đến lúc các người cứu ta.”

Bạch Thần Tinh ôm chặt Khúc Tâm Dương: “Chỉ là một giấc mộng mà thôi, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Khúc Tâm Dương nhắm mắt lại, nói: “Người nói đúng, chỉ là một giấc mộng, mọi chuyện đều chưa từng phát sinh.”

Bạch Thần Tinh nhìn dung nhan của Khúc Tâm Dương, gắt gao cắn chặt răng. Vì sao hẳn lại ngu như vậy! Nếu Tâm Dương không có năng lực nghịch thiên cải mệnh, vậy có phải cả đời này hẳn liền thành một trò cười rồi không?

Khi Bạch Nghị chết, Bạch Thần Tinh còn có chút áy náy, bởi nói như thế nào thì Bạch Nghị cũng đều là một phần tử của Bạch gia, vẫn là một

vẫn bối luôn tôn kính hẳn. Nhưng giờ khắc này, Bạch Thần Tinh chỉ hận chính mình lúc trước xuống tay quá nhẹ.

Bạch Thần Tinh thật cẩn thận ôm Khúc Tâm Dương, như đang ôm một tuyệt thế trân bảo.

Khúc Tâm Dương so với năm đó thì khuôn mặt gầy yếu hơn nhiều.

Bạch Thần Tinh hôn thật mạnh lên môi Khúc Tâm Dương. Lời Khúc Tâm Dương nói khiến Bạch Thần Tinh cảm nhận được một cỗ bất an trước nay chưa có. Hắn bức thiết muốn cảm nhận được độ ấm của Khúc Tâm Dương, để chứng minh rằng, hết thảy những chuyện kia đều chỉ là hư ảo.

Khúc Tâm Dương mở mắt ra, nhìn biểu tình đau xót trên mặt Bạch Thần Tinh, không khỏi có chút đau lòng, hai người lập tức dây dưa nhau.

Bạch Thần Tinh gắt gao ôm Khúc Tâm Dương, kết thúc hồi lâu nhưng vẫn luyện tiếc buông ra.

...

Bỗng cửa bị đụng, “rầm” một tiếng, mở ra.

Khúc Tâm Dương tức khắc đẩy Bạch Thần Tinh ra, Bạch Thần Tinh bất ngờ không kịp đề phòng, thiếu chút nữa đã bị Khúc Tâm Dương “yếu đuối” đẩy xuống mặt đất.

Bạch Thần Tinh nhìn người đẩy cửa, có chút bất đắc dĩ nói: “Diên Tinh, sao người lại chạy tới đây?”

Bạch Diên Tinh đỏ mặt, hình như y tiến vào không đúng lúc lắm, mà thôi, dù sao cũng đã tiến vào rồi.

“Khúc ông ngoại biết hẳn mang thai, đang nổi bão, ta vào đây trốn một chút.” Diệp Thạch buồn bực nói.

Bạch Thần Tinh liếc mắt xem thường, Khúc Khôn nổi bão thì tới chỗ hấn trốn làm gì? Khúc Khôn là trưởng bối của hấn, Khúc Khôn mà nổi bão, tự thân hấn còn khó bảo toàn nữa là!

Khúc Tâm Dương cảm thán nói: “Mẫu phụ rất cục cựa cũng biết.” Mẫu phụ mà còn không biết nữa thì y sắp muốn nói cho mẫu phụ biết luôn rồi. Chuyện rõ ràng như thế mà mẫu phụ lại kéo dài tới hiện tại mới biết được.

Bạch Thần Tinh nhún vai: “Khúc nhạc phụ ông lừa mình dối người, coi Lăng nhạc phụ là một người không dựng không đục mà.”

Khúc Tâm Dương: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

366. Chương 366

Trong Linh Tháp.

Lăng Xuyên đánh giá Mộ Thần, chua chua nói: “Luyện khí thuật của ngươi hẳn là đã đến cửu cấp rồi nhỉ?”

Mộ Thần đáp: “Giả lập trong Linh Tháp thì đã đến cửu cấp.”

Tuy vậy, ở bên ngoài thì vẫn chưa thử. Nhưng nếu ở trong Linh Tháp đã tới cửu cấp, thì bên ngoài cũng tám chín phần mười thôi.

“Thật nhanh!” Lăng Xuyên lầm bầm.

Trình độ tiến cảnh luyện khí thuật của Mộ Thần so với hẳn năm đó còn nhanh hơn. Hẳn chính là thiên tài luyện khí xuất sắc nhất của Lăng gia mấy ngàn năm nay, nhưng thiên phú luyện khí của Mộ Thần lại càng trên hẳn.

Những thiếu niên Lăng gia đời này nếu như cũng giống như Mộ Thần, những lão nhân kia cũng sẽ không cần cả ngày đem mấy câu “Bùn nhão không dính được lên tường”, “Gỗ mục không thể chạm khắc”, “Đời này không bằng đời trước” đặt bên miệng. Đương nhiên, nếu như thiếu niên Lăng gia cũng giống như Mộ Thần, vậy thế hệ trước của Lăng gia cũng không còn mặt mũi gì để nói.

“Đều bởi vì ông ngoại dạy tốt, chứ nếu chỉ dựa vào chính ta, muốn đạt tới cửu cấp thì còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào đâu.” Mộ Thần khen tặng.

Lăng Xuyên cười bảo: “Cũng nhờ người có năng lực lĩnh ngộ cao.” Mộ Thần có được dị hỏa, điểm này đối với luyện khí thuật của Mộ Thần cũng có tác dụng tăng trì rất lớn.

Mộ Thần nhìn nhìn Lăng Xuyên mặt mũi bầm dập, sắc mặt cổ quái hỏi: “Lăng ông ngoại, mặt của ngài không cần trị liệu một chút sao?”

Với tu luyện giả cấp bậc như Lăng Xuyên, chỉ cần vận hành một chút nguyên khí thì này mấy vết thương này sẽ tiêu thất.

Lăng Xuyên xoa xoa mặt, lắc đầu nói: “Không cần đâu, nếu một hồi vết thương tiêu thất, Khúc ông ngoại của người lại hình ta không vừa mắt, lại đánh ta. Bây giờ ta bị thương như vậy, hắn nhìn sẽ cao hứng.”

Mộ Thần: “...” Vậy ngài không biết là rất dọa người sao?

“Lăng ông ngoại thật yêu thương Khúc ông ngoại.” Mộ Thần nói.

“Đó là tất nhiên rồi, chỉ đáng tiếc là A Khôn mãi không rõ!” Lăng Xuyên buồn bực nói.

Mộ Thần trợn mắt. Nếu như hắn bị một tên không biết vừa thấy mặt liền hấp diêm, thì cho dù là đuổi tới chân trời góc biển, hắn đều muốn trước tiên thiến người nọ, sau đó lại làm thịt.

Lăng Xuyên bây giờ còn có thể hoàn chỉnh đứng ở trước mặt hắn, không thể không nói, tính tình Khúc Khôn khá là tốt. Đương nhiên, điều này cũng có liên quan tới việc Khúc Khôn đánh không lại Lăng Xuyên.

“Mang thai là chuyện tốt mà. Thật không biết à. Khôn tức giận cái gì.” Lăng Xuyên bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Mộ Thần: “...” Lời này hẳn còn có mặt mũi nói ra ở đây? Sao không đi nói trước mặt Khúc ông ngoại đi!

“Một ngày nào đó Khúc ông ngoại sẽ hiểu ngài.” Mộ Thần dối lòng nói.

Lăng Xuyên: “Ta nghĩ sẽ có một ngày như vậy, nhưng bây giờ thì không quá khả năng. Có lẽ chờ chúng ta sinh xong một đám tiều tử, hẳn sẽ hiểu được.”

Mộ Thần: “...” Một đám? Nghĩ thật đẹp.

“Đúng rồi, trận pháp thuật của người có phải cũng lên cấp rồi?” Lăng Xuyên hỏi.

Mộ Thần am hiểu nhất chính là luyện đan, tiếp theo chính là trận pháp.

“Vâng, ta đã thành công bố trí trận pháp cửu cấp trong Linh Tháp.” Mộ Thần nói.

“Tiến độ của Diên Tinh nhanh hơn người.” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần gật đầu, khoe miệng hiện lên nụ cười đầy tự hào: “Đúng vậy, Thạch Đầu trên trận pháp thuật rất có thiên phú, trong Bạch gia không ai có thể so sánh.”

Diệp Thạch đã luyện hóa sát trận cửu cấp nhập thể, thực lực lần nữa tăng cao.

Thiên phú trận pháp của Diệp Thạch vốn cao hơn hẳn, hẳn lại phân tâm trên các học thuật khác, nên khó tránh trận pháp thấp hơn Diệp Thạch.

Tham nhiều nhai không nổi, lời này vẫn rất có đạo lý.

“Bạch Thần Tinh cũng không biết là đã tu luyện phúc khí mấy đời mới có thể có được đứa con như Diên Tinh, hẳn thật đúng là may mắn!” Lăng Xuyên nói thầm.

Mộ Thần cười cười, thầm nghĩ Bạch Thần Tinh đúng là đủ may mắn, nếu không, hẳn ngốc như vậy, dễ bị lừa như vậy, chắc giờ đã sớm ngốc chết, chết không nhắm mắt không nói, đã chết còn bị người ta chê cười.

“Đúng vậy. Nhạc phụ đúng là rất may mắn.” Mộ Thần phụ họa.

“Đúng rồi, Diên Tinh sắp thành võ thần rồi đó.” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần có chút ngoài ý muốn: “Nhanh vậy?”

Lăng Xuyên nói: “Ừ, tư chất Diên Tinh vốn cao hơn người, người thường thiên cứu cái này, thiên cứu cái kia, bị Diên Tinh vượt ở phía sau cũng phải thôi.”

Tu vi Mộ Thần lúc trước sở dĩ có thể vượt qua Diệp Thạch là bởi vì Mộ Thần thu phục Linh Tháp, mà giờ Mộ Thần đưa Diệp Thạch vào Linh Tháp, ưu thế tất nhiên cũng mất đi.

Mộ Thần gật đầu: “Cũng phải.”

Trước kia, có rất nhiều lúc tu vi của Diệp Thạch đều trên hẳn. Thể chất của hẳn có cải thiện thể nào thì bẩm sinh đã thua Diệp Thạch, không thể so với Diệp Thạch được.

Bạch gia, Lăng gia, Linh Tộc, ba tổ tiên của tộc này đều từng xuất hiện cao thủ thần cấp, trong cơ thể Diệp Thạch có huyết mạch tam tộc, có thể đoán được huyết mạch của y nghịch thiên tới bao nhiêu.

“Đúng rồi, ngươi có biết Vùng Cấm không?” Lăng Xuyên hỏi.

“Vùng Cấm, đó là địa phương nào?” Mộ Thần hỏi lại.

“Vùng Cấm, cũng xưng là Vùng Cấm Võ Thánh, là một địa phương thần kỳ, trong đó có rất nhiều linh thảo cửu cấp, tài nguyên cửu cấp, còn có Nguyên Thủy Trần Văn, Nguyên Thủy Minh Văn, Nguyên Thủy Đan Văn... Ở bên ngoài, những thứ tốt mà người tưởng mà không tìm thấy, ở bên trong Vùng Cấm cái gì cần có đều có hết.” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần hí mắt nói: “Chỗ kia hẳn là rất nguy hiểm.”

Lăng Xuyên gật đầu, “Đâu chỉ là nguy hiểm. Trong đó có rất nhiều yêu thú kỳ quái chiếm cứ. Những yêu thú đó rất lợi hại, có rất nhiều con là cửu cấp.”

“Đến trong đó, cái gì cũng không thể coi thường, đi sai bước chaynằm một bước thôi cũng sẽ chết. Trong truyền thuyết, có một vị võ thánh ngũ tinh đạp phải một con sâu trong đó, kết quả liền chết.”

“...Một con sâu?” Mộ Thần run run khóe miệng hỏi.

“Đúng vậy! Tuy rằng con sâu kia hình không đặc biệt, nhưng lại có độc tính kinh người, lúc ấy có người thấy người nọ chết, muốn đi tới lấy nhả không gian của võ thánh kia, sau đó hẳn cũng bị độc chết.” Lăng Xuyên kể.

Mộ Thần: “...”

Lăng Xuyên nói tiếp: “Ở nơi đó, một đóa hoa, một thân cây cũng không thể coi thường. Ta nghe nói trong Vùng Cấm có một gốc liễu thích uống máu người, lực công kích rất mạnh, mỗi lần bí cảnh mở ra, người chết trên gốc liễu kia nhiều đến không xuể.”

Mộ Thần: “...”

“Vùng Cấm cũng sắp mở rồi, người có hứng thú không?” Lăng Xuyên hỏi.

Vùng Cấm chỉ truyền lưu giữa các võ tôn và võ thánh, người bình thường không biết tới. Mỗi lần Vùng Cấm mở ra đều sẽ chôn vùi không ít võ tôn, võ thánh. Võ thánh ở Trung Châu ít như vậy cũng là có liên quan tới Vùng Cấm.

Không sai, theo đuổi thực lực là số mệnh của mỗi võ tu. Cho dù Vùng Cấm từng chôn vùi vô số võ thánh, thì vẫn sẽ có không ít võ thánh can đảm xông vào Vùng Cấm một lần.

Mộ Thần nhin không được nhú mày.

Tháp Linh nhảy ra, nói nhanh như bắn pháo hoa: “Đi đi! Đi đi! Nếu như người không đi thì phải chờ thêm ba ngàn năm nữa, mà ba ngàn năm sau, người đã thành lão nhân cả rồi.”

Lăng Xuyên nhú mày: “Người mới chỉ là võ tôn cừu tinh thôi, Vùng Cấm đối với người mà nói thì vẫn có chút nguy hiểm. Ngẫm lại, mình vẫn cùng phù chú thuật của người sẽ có thể tới bát cấp hậu kỳ mà.”

Mộ Thần siết chặt tay, nhẹ hít một hơi nói: “Ta còn muốn nghĩ thêm.”

Nếu hắn chỉ có một mình, hắn sẽ không để ý xông vào đó một lần. Sống làm người kiệt xuất, chết cũng làm ma anh hùng. Nhưng, bây giờ hắn đã là người có thể có tử!

Lấy thân phận luyện được sư cừu cấp của hắn, không hắn không thể dùng đan dược cừu cấp đổi lấy điển tịch mình vẫn, phù chú của các thế gia tu luyện, nếu chỉ là bát cấp hậu kỳ, hắn là không quá khó khăn.

“Đi đi chứ! Nhanh đi! Nghĩ cái gì mà nghĩ!” Tháp Linh vỗ cánh nói.

“Người ồn quá đấy!” Mộ Thần tức giận quát.

Tháp Linh chớp mắt nhìn Mộ Thần, có chút chột dạ nói: “Bát cấp hậu kỳ vẫn không đủ, năm môn học thuật phải toàn bộ đạt tới cửu cấp người mới thu phục được ngũ tháp Trung Châu.”

Mộ Thần đen mặt, nhìn chằm chằm Tháp Linh: “Nói như vậy, lúc trước là người gạt ta?”

Tháp Linh vội vàng lắc đầu: “Không có, không có. Ta vẫn luôn cho rằng chỉ cần bát cấp hậu kỳ là được, chỉ là thời gian ngũ tháp tồn tại quá dài, nên có chút vấn đề, điều kiện thu phục liên tục tăng lên, ban đầu bát cấp hậu kỳ là đủ rồi, hiện tại phải tới cửu cấp lận.”

Mộ Thần cau mày: “Người khi nào biết bát cấp hậu kỳ không được?”

Tháp Linh xấu hổ vỗ cánh nói: “Trước đó lúc người đi trận pháp tháp, Tháp Linh nói cho ta biết.”

“Người đã biết, vậy tại sao không nói cho ta?” Mộ Thần tức giận hỏi.

Tháp Linh vỗ cánh, chột dạ nói: “Kí chủ, ta là vò tốt cho người! Ta sợ người làm sợ!”

“Vậy sao hiện tại người lại chịu nói?” Mộ Thần tức giận trừng Tháp Linh.

“Bởi vì kí chủ đã trưởng thành, thành thực, ta cảm thấy bây giờ người làm một nam nhân có trách nhiệm, hẳn là sẽ không dễ bị dọa sợ...” Tháp Linh đảo mắt nói.

Mộ Thần nghiêng răng cười: “Thật đúng là cảm ơn lời khen của người!”

Tháp Linh: “Kí chủ đại nhân, hai ta là ai với ai chứ! Người không cần khách khí như thế đâu...”

Mộ Thần: “...”

“Tacó báo cáo, tacó báo cáo!” Lão hồ bỗng nhảy ra.

“Báo cáo cái gì?” Mộ Thần hỏi.

“Ban đầu chỉ cần bát cấp hậu kỳ là có thể thu phục ngũ tháp Trung Châu, chỉ là cái tên Tháp Linh này ăn quá nhiều, căng bụng, cho nên điều kiện thu phục ngũ tháp Trung Châu cũng tăng lên.” Lão hồ nói.

Mộ Thần: “...Sao hiện tại người mới nói?”

“Trước đó ta quên mất, tại bát cấp hậu kỳ với cửu cấp cũng không kém nhau là bao.” Lão hồ giải cảm nói.

Mộ Thần: “...” Hẳn sao lại nuôi ra một đám ngu xuẩn như vậy? Bát cấp hậu kỳ cùng cửu cấp còn không kém nhau là bao?

“Cái đồ vô liêm sỉ nhà người!” Mộ Thần nhìn chăm chăm Linh Tháp.

Lăng Xuyên bất đắc dĩ nói: “Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô dụng. Nếu không phải Linh Tháp thăng cấp, tốc độ thời gian cũng sẽ không chậm như vậy.”

Mộ Thần nhẹ hít một hơi, nói: “Cũng phải.”

Tháp Linh thân thể ngã xuống, giả chết.

Lăng Xuyên hỏi Mộ Thần: “Người tính xông vào đó một lần?”

Mộ Thần thở dài, sau đó nở nụ cười: “Nếu ta không xông vào một lần, ta nghĩ về sau ta sẽ hối hận.”

“Vậy trước tiên người bỏ qua mấy học thuật đi, toàn lực đề cao thực lực đi.” Lăng Xuyên đề nghị.

Mộ Thần gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

367. Chương 367

Bạch gia.

Bạch Thần Tinh tràn đầy nghiêm túc nhìn Diệp Thạch, “Diên Tinh, người thật sự đã cảm nhận được tầng chấnkia?Nếu như thăng cấp thất bại, lần sau sẽ càng khó hơn, đây cũng không phải là nói giỡn.”

Võ tông hay võ tôn khi thăng cấp, nếu thất bại một lần, thậm chí hai lần, thì còn có thể nghĩ lại biện pháp, lần sau thử đột phá.

Nhưng nếu thăng cấp võ thánh thất bại, còn muốn thăng cấp nữa thì hy vọng cực kỳ bé nhỏ.

Diệp Thạch gật đầu, cực kỳ tin tưởng nói: “Yên tâm đi phụ thân, ta cảm nhận được mà! Lúc ta buông tâm thânra thì có thể cảm nhận được nguyên khí nhả thẳng vào trong thân thể, cóchắc cũng không được.”

Bạch Thần Tinh dùng linh hồn lực quét một vòng trên người Diệp Thạch, nhìn biểu tình tràn đầy tự tin trên mặt Diệp Thạch, hẳn vui mừng cười: “Không nghĩ tới người lại nhanh cảm nhận được tầng chấnnày đến thế.”

Khúc Tâm Dương nghiêng đầu nói: “Cũng không quá nhanh. Dù sao không phải là Linh Tháp có thể kéo dài thời gian sao? Mà Mộ Thần lại còn là luyện được sư cửu cấp nữa.”

Vì sao Mệnh Tộc có được nhiều võ thánh như vậy, không phải là bởi vì Mệnh Tộc có luyện được sư cửu cấp sao? Luyện đan thuật của Mộ Thần vốn cao hơn luyện được sư của Mệnh Tộc, Diệp Thạch không thiếu tài nguyên, cũng không thiếu đan dược, thực lực tất nhiên sẽ tăng nhanh.

Bạch Thần Tinh gật gật đầu: “Cũng đúng.”

Tốc độ thời gian trong Linh Tháp cũng phải cỡ 1:15, ở bên trong tu luyện một ngày, đủ bằng tu luyện ở bên ngoài nửa tháng. Có thời gian như thế, khó trách tu vi Diệp Thạch tiến bộ nhanh như vậy.

Tuy rằng Linh Tháp tác dụng lớn, nhưng mà tiêu hao cũng kinh người. Trước đó đám linh mạch mà Mộ Thần cùng Diệp Thạch ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh tìm được sớm đã tiêu hao không còn mấy.

Nếu không phải Mộ Thần là luyện được sư cửu cấp, thì đã sớm bị Linh Tháp bức thành người nghèo.

Bạch Thần Tinh mang Diệp Thạch đi tới cạnh tế đàn Bạch gia.

Bạch Ninh An nhìn thấy Diệp Thạch, trong mắt xẹt qua vài phần ngoài ý muốn.

“Không ngờ Diên Tinh cũng đã đến cảnh giới này rồi, rõ ràng mấy ngày trước ta nhìn thấy vẫn là võ tôn bát tinh.” Bạch Ninh An có chút kỳ lạ nói với Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh nói: “Vâng, bất tri bất giác liền tới cảnh giới này.”

“Ta còn tưởng rằng Thần Tinh ngươi là đệ nhất thiên tài trong ngàn năm nay của Bạch gia, không nghĩ tới nhi tử của ngươi còn lợi hại hơn cả người!” Bạch Ninh An tán thưởng nhìn Diệp Thạch.

Bạch Thần Tinh tự hào nói: “Vâng, tư chất Diên Tinh ở trên ta mà.”

“Đivàotrung tâm tế đàn đi.” Bạch Ninh An nói với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu, đầy hưng phấn đi vào trung tâm tế đàn.

“NhìnDiên Tinh cười đến vui vẻ như vậy, xem ra rất có lòng tinvới việcthăng cấp võ thánh!” Bạch Ninh An nói.

Bạch Thần Tinh cười: “Có thể thăng cấp võ thánhchínhlà mộtchuyệnkhiếnnghườiatacao hứng.”

Bạch Thần Tinh liếc mắt nhìn Bạch Ninh An một cái, thầm nghĩ vị lão tổ tông này có lẽ không rõ tại sao Diên Tinh lại cao hứng. Hẳn lại biết, Diên Tinh nhất định là đang suy nghĩ, thăng cấp ở tế đàn thật quá tốt, có thể lấy linh mạch của gia tộc để thăng cấp, không cần Mộ Thần xuất vốn riêng. Diên Tinh á, người đặt tại vị trí thứ nhất vẫn luôn là Mộ Thần.

Mộ Thần vội vã đuổi tới, sắc mặt mang theo vẻ lo lắng, “Nhạc phụ, ta nghe nói Thạch Đầusắpthăng cấp.”

Bạch Thần Tinh nói: “Đúnglàvậy,nhưngngươi không cần lo lắng, Diên Tinhđã quen rồi.”

Mộ Thần đã bí mật luyện chế bảy tám viên đan dược cứu cấp, nhiều đan dược đan kiếp như vậy, Diệp Thạch đều có tham dự, sớm đã bị sét đánh quen.

Mộ Thần gật đầu, miễn cưỡng cười: “Ta biết, chilàvẫncó chút không yên lòng.”

“Nhạc phụcócho Diên Tinh vài kiện pháp khí cứu cấp phòng thân, không có vấn đề gì đâu.” Bạch Thần Tinh an ủi Mộ Thần.

Bạch Ninh An khoanh tay đánh giá Mộ Thần vài lần, nghiêng đầu nói: “Có vẻ nguờicũngsắpthăng cấprồi.”

Mộ Thần mím môi cười: “Hình như là có một chút cảm giác như thế, nhưng có khả năng còn cần thêm vài ngày.”

Bạch Ninh An hí mắt, Diên Tinh có thể nhanh đi đến một bước này, dựa vào chính là sự ưu việt của huyết mạch, cùng vị bạn lữ luyện được sự cửu cấp là Mộ Thần một đường duy trì.

Huyết mạch của bản thân Mộ Thần bình thường không có gì lạ, tư chất cũng chỉ miễn cưỡng tính là không tồi, nhưng hẳn lại cũng có thể nhanh chóng đi đến một bước này, có thể thấy tài trí cùng lực lĩnh ngộ của người này đáng sợ biết bao nhiêu. Cũng may người này là song tể của Bạch gia bọn hắn, chứ nếu như là đối thủ, thật sự là khiến cuộc sống người ta bất an không ngừng!

“Lần này người phải dừng ở phía sau Diên Tinh rồi, không nên bị Diên Tinh bỏ quá xa.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần cười: “Yên tâm đi nhạc phụ, sẽ không.”

... ..

Mệnh Tộc.

Trang Yêu Nguyệt nhìn Trang Tử Nguyệt vừa bước vào, nâng đôi mắt lên, lười biếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao? Sắc mặt người hình như không tốt lắm.”

Trang Tử Nguyệt thở hỗn hển, xấu hổ nói, “Vừa rồi truyền tới tin tức, Bạch Diên Tinh và Mộ Thần đều đã thăng cấp võ thánh.”

Trang Yêu Nguyệt cười nhạt một tiếng, có chút bực mình, lại có chút vô lực: “Quả nhiên.”

“Sao lại nhanh như vậy được?” Trang Tử Nguyệt nói thầm.

Rõ ràng lúc trước vẫn là hai tên võ tôn, nháy mắt liền thành võ thánh rồi. Mệnh Tộc có không ít võ thánh, nhưng thăng cấp nhanh như vậy lại hiếm thấy.

Nghe nói Bạch Diên Tinh còn thăng cấp võ thánh nhanh hơn cả Mộ Thần. Cũng không biết Mộ Thần nghĩ như thế nào, đối với Bạch Diên Tinh không hề có một chút bảo lưu nào, tài nguyên gì cũng đều ưu tiên cung cấp cho Bạch Diên Tinh, tu vi bị bạn lữ của mình vượt qua cũng vẫn rất vui vẻ.

“Hẳn là có liên quan tới Linh Tháp.” Trang Yêu Nguyệt nói.

Trang Tử Nguyệt buồn bực nói: “Dù Linh Tháp lợi hại, nhưng nó cũng chỉ là một cái pháp khí cửu cấp thôi mà!”

“Mặc dù là như vậy, nhưng Linh Tháp kia chính là thứ do võ thần cuối cùng lưu lại, thế nên có chút khác biệt cũng là bình thường.” Trang Yêu Nguyệt hí mắt nói.

Trang Tử Nguyệt có chút bất đắc dĩ nhìn tươi cười trào phúng trên mặt Trang Yêu Nguyệt.

“Nghĩa Phong trưởng lão nói, đến lúc đó, lão sẽ tự mình ra tay.” Trang Tử Nguyệt nói.

Trang Yêu Nguyệt ngây ra một lúc: “Chẳng lẽ Nghĩa Phong trưởng lão cũng muốn tiến vào Vùng Cấm? Vạn năm trước, Nghĩa Thiên trưởng lão đã vào Vùng Cấm, lại không thể đi ra...”

Mệnh Tộc đã từng có một vị võ thần, ngoài vị ấy ra thì Trang Nghĩa Phong cùng Trang Nghĩa Thiên chính là võ thánh cửu tinh đỉnh, cách võ thần chỉ có một bước.

Trang Tử Nguyệt thở ra một hơi, nói: “Không thể không lên thêm một bước, Nghĩa Phong trưởng lão sắp đến đại nạn rồi.”

Nếu không thể thành thần, tuy rằng có được thọ mệnh mấy vạn năm, nhưng mà vẫn sẽ chết. Thực tế thì thân thể Trang Nghĩa Phong đã bắt đầu yếu đi.

Trang Yêu Nguyệt cắn chặt răng, nói: “Thế nhưng, Vùng Cấm kia rất quý giá.”

Mỗi lần Vùng Cấm mở ra, những đại gia tộc kia nhiều lắm cũng sẽ chỉ để một hoặc hai võ thánh đi vào. Võ thánh đối với một gia tộc có ảnh hưởng rất lớn, một khi võ thánh của gia tộc chết trong đó, như vậy cái gia tộc kia rất nhanh liền sẽ xuống dốc, thậm chí còn bị người ta diệt trừ căn cơ.

Tỷ như Thạch tộc ba vạn năm trước, Thạch tộc lúc ấy có tới ba vị võ thánh, coi như cũng có thực lực hùng hậu.

Lúc ấy ba vị võ thánh cảm thấy nếu đồng thời đi vào thì có thể chiếu cố cho nhau, độ an toàn sẽ lớn hơn, liền cùng nhau đi vào. Kết quả, vào đó ba người, nhưng không một người nào đi ra.

Vào lúc ấy, gia tộc đối địch Thạch tộc thấy không có võ thánh nào của Thạch tộc đi ra, liền gọn gàng giết sạch những người dư lại trong Thạch tộc.

... ..

Ở Bạch gia.

“Người tính cùng Diên Tinh?” Bạch Thần Tinh hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!” Nếu hắn muốn đi, Diệp Thạch nhất định sẽ đi theo hắn, cho dù hắn có ngăn cản, Diệp Thạch cũng sẽ không nghe theo.

“Tadìcùng các người.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần lắc đầu nói: “Không cầnđâu, có tadìcùng Diên Tinhlà đủ rồi, tu vi tavớiDiên Tinh đều là võ thánh, đủ để tự bảo vệ mình.”

Bạch Ninh An có kể cho hẳn biết, một vạn năm trước Bạch gia có đưa các võ tôn võ thánh tiến vào Vùng Cấm, nhưng chỉ chạy ra được hai võ tôn. Bạch gia mấy vạn năm nay mất không ít võ thánh trong Vùng Cấm, bởi vậy, từ mấy ngàn năm trước liền cấm chỉ võ thánh bước vào Vùng Cấm.

Nghe nói mấy ngàn năm gần đây, võ thánh ở Trung Châu tiến vào Vùng Cấm càng ngày càng ít người ra ngoài được.

Bạch Thần Tinh cau mày nói: “Nhưngmà,chỗ đóquá nguy hiểm...”

Mộ Thần nói: “Nhạc phụ, thân thểKhúc nhạc phucòn chươtốt, không thích hợp mạo hiểm, lại nớnnữa, Đại Bảo Tiểu Bảo cònphải nhờcác ngài chiếu cố.”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần, thờ dài nói: “Nhưng đến lúc đó, Mệnh Tộc sẽ có động tác...”

“Ta nghe nói, trong bí cảnh nơi chốn đều là bẫy rập, nếu nhưngườiMệnh Tộc đi vào,bọn họ tự thân khó bảo toàn, sẽ không quan tâm tớichúng ta.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh: “...”

“Kỳ thậtthìnhạc phụ, ta tuy rằng chỉlà võ thánhsơ kỳ, nhưngnếuthật đánh nhau, ngài cùng Lăng ông ngoại chưa chắc là đối thủ của ta đâu.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thờ dài: “Ngườithật là!”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần tiến vào, hỏi: “Thế nào?”

“Nhạc phụ đã đồng ý, ta đi cùng người, hẳn lưu lại bồi mẫu phụ.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Vậy là tốt rồi, Đại Bảo với Tiểu Bảo thì sao, để lại cho phụ thân cùng mẫu phụ chiếu cố sao?”

Mộ Thần: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch lo lắng thở dài, Mộ Thần nhìn bộ dáng ưu sầu của Diệp Thạch, nói: “Làm sao thế? Yên tâm đi, nhạc phụ và mẫu phụ cũng không phải ngoại nhân, bọn họ sẽ không bạc đãi Đại Bảo và Tiểu Bảo.”

Diệp Thạch bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà, Đại Bảo Tiểu Bảo đã quen cách dạy dỗ.”

Mộ Thần: “...” Cách người dạy thật sự khiến người ta không dám khen tặng luôn!

“Không sao đâu, người có thể đem cách của người nói cho mẫu phụ.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch: “Phải ha!”

“Các người đang nói chuyện gì thế?” Lăng Xuyên đi tới hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có gì. Mà sao ông ngoại lại tới đây?”

Lăng Xuyên có chút bất đắc dĩ: “Bởi vì A Khôn mang thai, cho nên lần này ta không thể đi cùng các người rồi.”

Diệp Thạch: “Ta hiểu mà. Lăng ông ngoại, lần này ngài phải chiếu cố cho Khúc ông ngoại thật tốt đó!”

“Ta biết.” Lăng Xuyên lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Trong này đánh dấu một ít nơi trong Vùng Cấm, chỗ đó các người tốt nhất không nên bước vào.”

Nhưng mà bí cảnh ba ngàn năm mở ra một lần, mỗi lần mở ra, bên trong đều sẽ sinh ra biến hoá vô cùng lớn, giá trị tham khảo của bản đồ này cũng không lớn, nhưng nói tóm lại có vẫn tốt hơn là không.”

Diệp Thạch cầm lấy ngọc bội, nói: “Cám ơn ông ngoại.”

“Lăng ông ngoại, Khúc ông ngoại đã hết giận chưa?” Diệp Thạch hỏi.

Lăng Xuyên có chút bất đắc dĩ xoa xoa cái mũi, thầm nghĩ Diên Tinh thật đúng là biết chọc vào chỗ đau.

Gần đây tính tình Khúc Khôn càng lúc càng lớn, nhưng hẳn nghe nói người có hài tử đều như vậy cả.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

368. Chương 368

Rất nhanh đã tới lúc Vùng Cấm mở ra.

Mộ Thần và Diệp Thạch được một vị cường giả võ tôn Bạch gia chỉ dẫn đến nơi đó.

Trên trăm tu luyện giả tụ tập bên cạnh vực sâu. Người tới đây không phải võ tôn thì cũng là võ thánh, còn có rất nhiều gương mặt mà Mộ Thần chưa từng thấy qua.

Diệp Thạch đứng cạnh Mộ Thần, truyền âm nói: “Không biết Mệnh Tộc cóai đến không.”

Mộ Thần híp mắt, nói: “Đến.”

Mộ Thần kế thừa một phần ký ức về Mệnh Tộc, nên cũng biết không ít bí mật về Mệnh Tộc.

Mộ Thần rất dễ dàng tìm ra Trang Ti Phong, Trang Ti Vũ, Trang Ti Lô, Trang Ti Vân, Trang Ti Nguyệt trong đám tộc nhân Mệnh Tộc, năm người này chính là năm người thu phục ngũ tháp nước ngoài vào hai trăm năm trước. Trong năm người có hai võ thánh, ba người còn lại là võ tôn.

Cạnh năm người còn có một lão nhân thần bí. Mộ Thần tuy rằng không rõ về thân phận lão giả lắm, lại rõ ràng cảm giác được nguy hiểm. Thực lực lão nhân này rất mạnh!

Trong lúc Mộ Thần quan sát vài người, đám người Mệnh Tộc cũng đang quan sát hẳn.

Diệp Thạch đầy chờ đợi nhìn xuống dưới vực thăm, tò mò hỏi: “Khi nào Vùng Cấm mới mở vậy? Không biết trong đó hình thế nào nhỉ?”

Là người thì đều sẽ hiếu kỳ, người Bạch gia với Lăng gia càng kể Vùng Cấm đáng sợ bao nhiêu, Diệp Thạch lại càng hứng thú về Vùng Cấm hơn.

Mộ Thần nói: “Hẳn là nhanh thôi.”

Dưới vực sâu cuộn cuộn hắc vụ, Diệp Thạch nhíu mày nói: “Bí cảnh này có hơi âm trầm.”

Mộ Thần cũng thấy vậy: “Ừm.”

Trong mấy trăm người ở đây, võ tôn chiếm đa số, hơn nửa phần lớn là võ tôn cửu tinh, đại khái là tới tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Từng đạo hắc quang bùng lên, những người đứng bên mép vực đều lập tức bị kéo xuống.

Mộ Thần và Diệp Thạch bất ngờ không kịp đề phòng bị thu vào Vùng Cấm, sau đó còn chưa kịp đứng vững, một cái thủ ấn thật lớn liền áp về phía hai người.

Cảm ứng được sát khí đập vào mặt, Diệp Thạch không chút do dự lấy ra sách trận pháp, phát động Nguyên Thủy Trận Văn.

Thực lực Diệp Thạch sớm đã đột phá, nên khi phát động Nguyên Thủy Trận Văn, sát khí hiện ra như hồng thủy, khí tượng kinh người.

Mộ Thần cũng ấn ra cự chương dị hóa. Diệp Thạch cùng Mộ Thần liên thủ, cho dù là vị võ thánh thất tinh ở Bạch gia kia cũng khó chống đỡ

nổi, tuy vậy, hai người vẫn không phải là đối thủ của lão giả kia.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch bị một cự chưởng kia đẩy bay ngược ra ngoài.

Mặt đất chợt kịch liệt rung động, Mộ Thần nhanh chóng kéo Diệp Thạch, hai người lui về phía sau.

Bỗng một con yêu thú vô cùng lớn từ dưới đất đứng lên.

Mộ Thần dùng linh hồn lực nhẹ đảo qua, cảm thấy khó tin.

Con yêu thú này chắc hẳn đã ngủ rất lâu, thân thể cùng mặt đất hòa hợp như một thể, hoàn toàn không có khí tức, thế cho nên ngay từ đầu Mộ Thần cùng Mệnh Tộc đều không phát hiện ra.

Lúc này yêu thú thức tỉnh, khí tức hết sức đáng sợ.

Hình dạng yêu thú giống như một con ếch, miệng nó vừa há ra, mấy vũ tôn đã bị con yêu thú kia ăn vào miệng.

Một cỗ mùi thối cùng hấp lực thật lớn đánh úp lại, Mộ Thần kéo theo Diệp Thạch nhanh chóng bay ngược ra.

“Đó là quái vật gì vậy?!”Diệp Thạch hỏi.

“Đừng động tới nó, đi mau.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nghe vậy, lập tức thu liễm thần sắc trên mặt, bay theo Mộ Thần rời đi.

“Tên kia đuổi tới đây.”Mộ Thần chợt nói.

Diệp Thạch nhú mày: “Lão nhân kia điên rồi?”

Lão đầu chết tiệt kia lại dám ra tay với bọn họ ở loại địa phương này, phải biết là nơi này rất nguy hiểm.

Mệnh Tộc có nhiều lão quái vật, thực lực thật đúng là mạnh, lão tổ tông võ thánh thất tinh của Bạch gia Diệp Thạch cũng có gặp mấy lần, thực lực lại kém hơn lão quái vật Mệnh Tộc rất nhiều.

Mộ Thần rất nhanh tính toán lộ tuyến, tránh né người phía sau.

Một gốc liễu xanh tươi vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Mộ Thần.

Trong lòng Mộ Thần liền trầm xuống, bởi vì trong tính toán của hắn, nơi này sẽ không có gốc cây liễu nào cả, nhưng cổ tình ở đây lại xuất hiện một gốc cây lớn như vậy!

Mộ Thần đột nhiên nhớ tới ‘cây liễu giết người’ mà Lăng Xuyên trọng điểm đề cập với hắn.

Cành liễu đột nhiên vén ra, Diệp Thạch nhìn thấy phía trên thân cây liễu hiện lên một gương mặt quỷ dị, nhất thời mao cốt tung tóe.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch bị cành liễu bắt tới, bọc thành bánh chưng.

Mộ Thần trong lòng bị đè nén một trận, hỏa diễm mãnh liệt xuất ra từ cơ thể.

Gốc liễu phát ra tiếng hét thảm, cành liễu mãnh liệt tán ra.

Mộ Thần ôm lấy Diệp Thạch bị cây liễu bỏ ra, không đợi Diệp Thạch hoãn một chút tâm tình nào, Mộ Thần đã nhanh chóng mang Diệp Thạch rời đi.

Sau đó mấy người Mệnh Tộc tìm tới chỗ vừa rồi, bị gốc liễu dây dưa một hồi mới đuổi theo tiếp.

Hai người queo Đông queo Tây hai ngày, xác định bỏ được đám người Mệnh Tộc mới ngừng lại.

“Lão quái vật Mệnh Tộc kia là ai vậy? Thực lực mạnh ghê.” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần hí mắt nói: “Hình như là võ thánh cửu tinh, chỉ cách võ thần một bước.” Dựa theo ký ức của Trang Thiên Dương thì Mệnh Tộc có một vị trưởng lão võ thánh cửu tinh vẫn luôn ru rú trong nhà, đã sống mấy vạn năm.

Diệp Thạch trừng to mắt: “Khó trách lợi hại như vậy, nhưng gốc rễ cũng rất lợi hại.”

“Chúng ta hiện tại ở chỗ nào? Trên bản đồ có biểu hiện không?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch lấy ra ngọc bội nhìn nhìn, tràn đầy thất vọng nói: “Trên bản đồ ngoài đó hoàn toàn không có.”

Mộ Thần nhíu mày nói: “Xem ra bản đồ không có tác dụng rồi...”

“Bản đồ? Bản đồ thì có ích lợi gì, địa hình ở địa phương quý quái này mỗi ngày đều biến đổi.” Một nam tử quần áo có chút rách nát, dáng người gầy gò, hốc mắt sâu bỗng xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Người là ai!!?”

“Ba ngàn năm, rốt cục lại có người tiến vào, lại còn là hai tên nhỏ trẻ tuổi, vận khí thật tốt, không ngờ lại bắt được ở đây.” Lão giả tham lam nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch.

“Không muốn chết thì gia nhập thạch ra đây cho ta!!” Lão giả nhìn chằm chằm hai người, âm trầm quát.

Diệp Thạch trong lòng giận dữ, đầu tiên là bị Mệnh Tộc lão giả đuổi giết, sau lại bị cây liễu dây dưa, bây giờ lại bị một người xa lạ uy hiếp, Diệp Thạch rốt cục không áp được cơn tức giận.

Diệp Thạch không chút do dự lấy ra sách trận pháp, phát động công kích về phía lão giả.

“Luyện Trận Nhập Thế? Bạch gia lại có người tiến vào?” Sắc mặt lão giả biến ảo, nhìn chăm chăm Diệp Thạch, trong mắt tràn ra vài phần khủng hoảng.

Diệp Thạch lấy ra sách trận pháp phát động Nguyên Thủy Trận Văn, lão giả thấy chiếm không được cái gì, xám xịt chạy đi.

Mộ Thần nhìn lão giả rời đi, trong mắt hiện lên vài phần khác thường: “Kỳ quái.”

Diệp Thạch quay đầu hỏi Mộ Thần: “Sao vậy?”

“Người kia không phải một trong những người tiến vào cùng chúng ta.” Mộ Thần nói. Người nọ hình như căn bản không biết đến hắc cùng Diệp Thạch.

Hơn nữa, Diệp Thạch vừa rời tay rằng ra tay sắc bén, nhưng thực lực người nọ cũng không kém, theo lý thuyết không nên đi đứt khoát như vậy mới phải. Người nọ hình như đang kiêng kỵ cái gì.

“Quả thật không phải.” Một nam tử sắc mặt tái nhợt nhìn hai người, trong mắt hiện lên vài phần phiền muộn cùng bất đắc dĩ.

Sách trận pháp trong tay Diệp Thạch bỗng rời tay, bay vào trong tay nam tử.

Diệp Thạch lẳng lẳng nhìn nam tử, tâm tình ngoài ý muốn bình thản.

Người này thực lực rất mạnh, thậm chí không phân cao thấp với tên võ thánh Mệnh Tộc bọn họ gặp lúc trước, nhưng Diệp Thạch lại không cảm thụ được địch ý trên người người này.

Bạch Tế Tuyết đánh giá Diệp Thạch, hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi một.” Diệp Thạch đầy cung kính trả lời.

Bạch Tế Tuyết mày nhăn chặt hơn vài phần, trong mắt tràn đầy tiếc nuối cùng tức giận, “Người mới hai mươi một tuổi đã là võ thánh, chạy đến nơi này làm gì? Không phải là một vạn năm trước đã có người truyền tin về Bạch gia là không nên để người nào vào đây sao?”

Đúng là có tin tức kia, nhưng mà đã vạn năm qua đi, trường bối trong tộc khó tránh khỏi tò mò, rốt cuộc Vùng Cấm xảy ra biến cố gì.

Diệp Thạch có chút khó hiểu nhìn Bạch Tế Tuyết: “Nơi này không thể tới sao?”

Bạch Tế Tuyết hít một hơi, nói: “Cũng không khác lắm. Đến đây rồi thì không thể bước ra ngoài, trước kia còn có thể ra, hiện tại thì không thể.”

Diệp Thạch nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Ta không rõ.”

“Người hẳn đã biết ta là ai?” Bạch Tế Tuyết dời qua đề tài khác, hỏi Diệp Thạch.

“Thư Linh nói, ngài là người sáng tạo ra nó.” Diệp Thạch nói.

Bạch Tế Tuyết gật đầu: “Đúng, sách trận pháp này là ta luyện ra ở mấy vạn năm trước, ta có thể xem như tổ tiên của người.”

“Nếu hiện tại nó đã nhận người là chủ, vậy người cứ dùng đi.” Bạch Tế Tuyết phát tay, sách trận pháp về tới trên tay Diệp Thạch.

“Hắn là ai vậy?” Bạch Tế Tuyết sắc mặt không tốt nhìn qua Mộ Thần.

“Hắn là phu quân của ta, là người một nhà!” Diệp Thạch vội che trước mặt Mộ Thần nói.

Bạch Tế Tuyết nhú mày, “Người tuy là song nhi, nhưng hai mươi một tuổi đã là võ thánh, vậy mà còn lập gia đình? Sao không tìm nữ nhân?”

Diệp Thạch: “...” Ý hai mươi một tuổi đã là võ thánh và có lập gia đình hay không thì có liên quan gì?

“Người bao nhiêu tuổi?” Bạch Tế Tuyết hỏi Mộ Thần.

“Hai mươi hai.” Mộ Thần nói.

Bạch Tế Tuyết cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, híp mắt, lập tức gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm, như vậy cũng... miễn cưỡng xứng với người của Bạch gia ta.”

Mộ Thần: “...”

“Người là gia tộc nào?” Bạch Tế Tuyết trầm ngâm rồi hỏi.

“Ta xuất thân từ một tiểu gia tộc võ danh, trong tộc trừ tathì cao thủ mạnh nhất cũng chỉ là võ hoàng, tiền bối hẳn là không biết.” Mộ Thần nói.

Bạch Tế Tuyết híp mắt nói: “Không có gì, người không có gia tộc dựa vào lại có thể đi đến một bước này, xác thực coi như không tồi.”

Diệp Thạch gật đầu lia lịa: “Đúng vậy! Đúng vậy! Mộ Thần rất lợi hại!”

Bạch Tế Tuyết liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, không nói gì. Diệp Thạch bị Bạch Tế Tuyết nhìn mà áp lực.

“Người hiểu trận pháp không?” Bạch Tế Tuyết hỏi.

“Hiểu.” Mộ Thần nói.

“Đã xông qua Bách Luyện Sát Trận của Bạch gia chưa?” Bạch Tế Tuyết tiếp tục hỏi.

“Đã xông qua.” Mộ Thần trả lời.

Bạch Tế Tuyết gật gật đầu: “Nếu là như thế thì coi như cũng được.”

“Tiền bối, ta nghe nói ngài đã biến mất mấy vạn năm. Nếu ngài còn sống thì sao không đi ra ngoài?” Mộ Thần không hiểu hỏi.

Bạch Tế Tuyết nhìn Diệp Thạch cùng Mộ Thần, cười nhạt: “Các người cho rằng ta không muốn đi ra sao?”

Diệp Thạch cùng Mộ Thần hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên vẻ khó hiểu.

Bạch Tế Tuyết nhìn không trung, mặt bỗng nhiên căng chặt, “Hai người đi theo ta, gió lốc sắp tới rồi, chúng ta không thể tiếp tục ở lại chỗ này.”

Mộ Thần nhìn thấy ưu sắc trên mặt Bạch Tế Tuyết, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút lạ. Bạch Tế Tuyết hẳn là võ thánh cửu tinh, Mộ Thần không biết có chuyện gì lại khiến một cao thủ như thế lo lắng tới vậy.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

369. Chương 369

Diệp Thạch cùng Mộ Thần phi hành theo Bạch Tế Tuyết một đoạn thời gian, sau đó thấy được một cái tiểu thành.

“Bạch tiền bối trở lạià.” Vệ binh nhìn thấy Bạch Tế Tuyết, lập tức tràn đầy cung kính bởi khuôn mặt tươi cười.

Bạch Tế Tuyết gật đầu với vệ binh, rồi mang theo Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi vào.

“Bạch tiền bối mang vào hai người kia là ai vậy?”

“Phòng chừng là hậu bối Bạch gia rồi, ba ngàn năm qua đi lại có một đám ngu ngốc xui xẻo tiến vào.”

“Bạch tiền bối vẫn luôn không ra khỏi thành, chỉ có khi cảm ứng được hậu bối Bạch gia đến thì mới có thể đi ra ngoài.”

“Haitên đó vận khí thật tốt, có quan hệ với Bạch tiền bối, hẳn là có thể ở trung tâm thành.”

“Haitên đó nhìn trẻ quá nhỉ! Cũng không biết sao lại chạy đến nơi đây.”

“Nhất định là bọn họ thiếu niên đặc chí, không chỗ nào cố kỵ, cũng không biết bọn họ có thể sống bao lâu ở đây.”

“Đừng nói lung tung, đây chính là người có quan hệ với Bạch tiên bối đây.”

Lời mấy thủ vệ nói đều truyền vào trong tai Mộ Thần, Mộ Thần trong lòng hiện lên vài phần khó hiểu.

Mộ Thần nhìn thấy tiểu thành giống một đồng vòng tròn đồng tâm, càng hướng vào trong, cấp bậc càng cao.

Trung tâm tiểu thành có vài toà tiểu cung điện.

“Đừng lộn xộn dùng linh hồn lực.” Bạch Tế Tuyết cảnh cáo nói với Mộ Thần.

Mộ Thần ngượng ngùng cười.

Bạch Tế Tuyết giải thích với Mộ Thần cùng Diệp Thạch: “Trung tâm thành là nơi mấy lão quái vật ở, tính tình đều không tốt lắm.”

“Đa tạ tiên bối nhắc nhở.” Mộ Thần vội cảm tạ.

Bạch Tế Tuyết không nói nữa, mang Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi vào một tòa cung điện trong đó.

Mộ Thần chú ý tới, Bạch Tế Tuyết tại môn khẩu cung điện thiết lập một cái trận pháp cửu cấp, vô cùng huyền ảo.

Về tới cư thất, Bạch Tế Tuyết lấy ra một tờ bản đồ đưa cho hai người xem.

Diệp Thạch một đường đi tâm tình bất ổn, trong lòng có một cỗ áp lực nói không nên lời, lúc này nhìn thấy bản đồ, tâm tình Diệp Thạch lại càng không tốt.

Trên bản đồ có một mảnh lớn địa vực bị bôi đen, trên mặt Mộ Thần có chút nghi hoặc: “Tiền bối, phần màu đen kia là gì?”

“Ta cũng không biết là cái gì, nhưng tất cả mọi người đều xưng là nguyên rủa.” Bạch Tế Tuyết nói.

“Nguyên rủa?” Diệp Thạch cùng Mộ Thần không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Tổ gia gia, nguyên rủa là cái gì?” Diệp Thạch nhin không được hỏi.

Bạch Tế Tuyết mờ mịt cười, thần sắc có chút vô lực, “Không có người nói đó là cái gì, nhưng mà thứ này ngay cả võ thánh cửu tinh cũng phải nhượng bộ lui binh.”

“Tại mấy chục vạn năm trước Vùng Cấm còn chưa tồn tại nguyên rủa thứ này, sau này không biết có phải là có người nào xúc động cái gì, nguyên rủa liền xuất hiện. Chỉ cần người xuất hiện trong khu vực nguyên rủa, thì không thể tránh khỏi mà lây dính nguyên rủa.”

Diệp Thạch vội vàng hỏi Bạch Tế Tuyết: “Vậy ta cùng Mộ Thần...”

Bạch Tế Tuyết đầy thương hại nhìn hai người, nói: “Các người cũng bị lây dính.”

Diệp Thạch gắt gao cắn môi, tuy rằng không biết nguyên rủa là cái gì, nhưng nhìn thần sắc Bạch Tế Tuyết như vậy, Diệp Thạch cũng biết thứ này thực phiền toái.

“Nếu lây dính thì sẽ như thế nào?” Mộ Thần hỏi.

“Khi đã dính vào, người sẽ không thể ra ngoài nữa, người chỉ có thể sống trong phạm vi nguyên rủa bao phủ.” Bạch Tế Tuyết uống chén linh rượu, lẩm bẩm.

Diệp Thạch nhíu mày, nói: “Ra không được?”

Bạch Tế Tuyết gật đầu: “Đúng vậy! Bằng không người chorằngvisao lại có nhiều người như vậy ở đây không ra.”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch cố gắng hỏi Bạch Tế Tuyết: “Thật sự không còn cách nào?”

“Có lẽ có, nhưng không ai biết.” Bạch Tế Tuyết lắc đầu.

Bạch Tế Tuyết nhìn Diệp Thạch, ông chú ý tới Diệp Thạch nhíu mày lại, nhưng xem ra cũng không phải đặc biệt sốt ruột, ông chỉ bất đắc dĩ cười.

Bạch Diên Tinh mới hai mươi một tuổi, tâm tính thiếu niên, cũng là thiếu niên đặc chí, ở bên ngoài hẳn cũng là nhân vật phong vân có một không hai.

Hiện tại dù ông kể về nguyên rủa nghiêm trọng cỡ nào thì y cũng sẽ không tin nhiều.

Nhớ năm đó lúc ông vừa mới bị vây trong Vùng Cấm, ông cũng không có một chút nóng nảy, luôn nghĩ rằng mình có thể nghĩ ra được biện pháp đi ra, rồi sau đó, ông lại chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn thời gian trôi qua cực nhanh, hoang độ trong Vùng Cấm một năm rồi lại qua một năm.

“Nhưng tiền bối, ta chưa từng nghe nói những chuyện về nguyên rủa Vùng Cấm.” Mộ Thần nói.

Bạch Tế Tuyết liếc mắt nhìn Mộ Thần, nói: “Người đương nhiên là không biết, bởi vì người trúng nguyên rủa không đi ra được, tin tức

cũng không truyền ra, mà những người có thể may mắn trở về cũng không biết chuyện đó, như thế thì các người làm sao biết được.”

“Vùng Cấm là một địa phương thần kỳ, mười mấy vạn năm trước, nơi này tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng đông đảo linh mạch, linh mạch cực phẩm cũng không khó tìm, linh thảo cừu cấp mọc thành bụi, các loại linh dịch, linh ngọc cũng nhiều đếm không xuể. Người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn, người tới nơi này tìm kiếm cơ duyên nhiều đếm không xuể.”

“Nhưng sau khi nguyên rửa bùng nổ, nơi này liên từ từ biến thành ‘vùng cấm’ chân chính, một khi bước vào phạm vi nguyên rửa bao phủ, người liên không thoát được. Mười mấy vạn năm nay, phạm vi nguyên rửa bao phủ vẫn đều mở rộng, mà mấy ngàn năm gần đây, tốc độ nguyên rửa lan tràn lại càng lúc càng nhanh, dựa theo tốc độ này, hẳn không qua bao lâu nữa, Vùng Cấm này sẽ không có một nơi nào cho chúng ta ở.”

Mộ Thần nhíu mày hỏi: “Nếu nguyên rửa tích lũy thì sẽ như thế nào?”

“Một khi nguyên rửa trong cơ thể tích lũy đến một trình độ nhất định, người sẽ điên cuồng.” Bạch Tế Tuyết nói.

“Điên cuồng?” Diệp Thạch không hiểu.

Bạch Tế Tuyết nói: “Đúng vậy! Điên đến chết. Một khi nguyên rửa tích lũy tới trình độ nhất định, nó sẽ định kỳ phát tác. Lúc nó phát tác, đầu sẽ đau muốn nứt ra, sống không bằng chết. Rất nhiều người đều nhận không nổi đau đớn mà chết.”

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch: “...”

“Trúng nguyên rửa thì nhất định phải ở trong phạm vi nguyên rửa sao? Chẳng lẽ không có ai thử mạnh mẽ đột phá ra ngoài sao?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Tế Tuyết tái nhợt nói: “Sao lại không có, nếu có cách khác, ai sẽ nguyện ở trong cái địa phương quỷ quái này.”

Diệp Thạch căn môi: “Vậy kết quả thì sao?”

Bạch Tế Tuyết bất đắc dĩ trả lời: “Chết. Nổ tan xác mà chết.”

Diệp Thạch: “...”

“Hơn vạn năm trước có một võ thánh bất tinh chịu không nổi, muốn xông rang oải, kết quả, hắn vừa mới xông rathì chỉ trong giây lát liền thất khiếu chảy máu, già nua cực nhanh, biến thành một đồng bạch cốt.” Bạch Tế Tuyết vẻ mặt có chút tái nhợt, nghĩ lại mà sợ nói.

Mộ Thần nhú mày, trong lòng dâng lên vài phần cảm giác gấp gáp.

“Võ thánh bất tinh?” Diệp Thạch thì thào.

Bạch Tế Tuyết: “Đúng.”

“Tổ gia gia, vừa rồi tên võ thánh kia muốn cướp nguyên thạch của chúng ta, trong Vùng Cấm không có linh mạch sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Có! Sao lại không có?” Bạch Tế Tuyết dừng một chút, nói: “Đáng tiếc, nguyên thạch trong khu vực này đều bị nguyên rửa ô nhiễm, hấp thu loại nguyên thạch này chỉ làm tốc độ tu luyện giả điên cuồng nhanh hơn, cho nên rất nhiều người tình nguyện không tu luyện, tình nguyện tu vi rút lui cũng không dùng những nguyên thạch đó.”

“Tổ gia gia, vậy ngài làm như thế nào?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Tế Tuyết nhìn Diệp Thạch: “Ta có một trận pháp có thể tinh luyện nguyên thạch, có thể tinh lọc một chút nguyên rửa trong nguyên thạch, trong căn phòng phía Đông còn một luyện được sư cửu cấp, ta có thể dùng nguyên

thạch đã tinh lọc đôi lấy một ít đan dược, tinh lọc nguyên rửa trong thân thể.”

“Đan dược đó có hiệu quả không?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Tế Tuyết lắc đầu thờ dãi, nói: “Hiệu quả không lớn, lại còn phi thường mắc, nhưng có một chú hiệu quả rất tốt lắm rồi.”

“Mộ Thần cũng biết luyện đan.” Diệp Thạch nói.

“Hừm, hể mới hai mươi hai tuổi, vừ biết trận pháp, lại biết luyện đan, đúng là không ít nhĩ!” Bạch Tế Tuyết cười nói.

Diệp Thạch gật mạnh đầu: “Đúng vậy đúng vậy! Mộ Thần biết rất nhiều...”

Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần một cái, nói: “Xem ra người học không ít! Nhưng nguyên rửa sẽ không bởi vì người học nhiều mà không lây nhiễm người.”

Mộ Thần vội vàng nói: “Tiền bối nói phải.”

Diệp Thạch có chút rầu rĩ nói: “Mộ Thần rất...” Lợi hại.

“Đừng nói nữa.” Mộ Thần kéo Diệp Thạch lại.

Diệp Thạch buồn bực im miệng.

“Trong trung tâm Vùng Cấm còn năm cung điện nữa, ở đó có hai tên võ thánh bất tỉnh, ba tên võ thánh cửu tinh, đều là những người không dễ đối phó, các người không cần lung tung trêu chọc người ta.” Bạch Tế Tuyết nhắc nhở.

Mộ Thần sắc mặt đổi đổi: “Đa tạ lão tổ tông chỉ điểm.”

“Tổ gia gia, ngài có biết chỗ nào có sách về minh văn cùng phù chú không?” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Tế Tuyết nhường mày nhìn Diệp Thạch, nói: “Tòa tiểu thành này chia làm trung tâm thành, nội thành, trung thành, ngoại thành. Ở trung thành có một tiệp tạp hoá, hẳn là ở đó có.”

“Tiệp tạp hoá? Ở đó thì có thể có thứ gì tốt?!” Diệp Thạch nhú mày nói.

“Thứ khác thì không có, nhưng ở đó phù chú, minh văn lại có không ít, đều là sách bắt cấp, cửu cấp nhưng lại không có ai muốn.” Bạch Tế Tuyết nói.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, kinh nghi: “Vì sao...”

Bạch Tế Tuyết: “Vì không dùng được.”

Mộ Thần cùng Diệp Thạch hai mặt nhìn nhau, trong mắt hiện ra vài phần tò mò.

Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, bất đắc dĩ mà lắc đầu. Có rất nhiều tu luyện giả vừa tới đây đều cảm thấy hứng thú đối với thứ khó gặp bên ngoài như cao cấp minh văn, phù chú, nhưng mà không qua bao lâu họ sẽ phát hiện, mấy thứ này không có chỗ dùng tới, sau đó liền buông tha.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch tay dặt tay, đi tới trung thành.

Theo Bạch Tế Tuyết nói, tòa thành này không biết bắt đầu tồn tại từ khi nào, tiểu thành rất kỳ quái, nó là địa phương loãng nguyên rửa nhất trong Vùng Cấm, cũng là Vùng Cấm một nơi duy nhất không chịu ảnh hưởng từ bão cát.

Càng tiếp cận trung tâm thành, nguyên rửa càng loãng, cho nên, càng tiếp cận trung tâm thành, địa vị tu luyện giả càng cao.

Bạch Tế Tuyết là một trong những người có địa vị cao nhất trong Vùng Cấm này.

Mệnh Tộc cũng có một lão nhân ở trong này. Lão nhân kia cũng là võ thánh cửu tinh, nhưng nghe nói người nọ bệnh sắp chết, rất nhiều người đều đang quan vọng ngóng trông lão nhân đó chết đi, như vậy dễ đoạt cung điện của lão. Sở dĩ bây giờ còn chưa động thủ, là vì lo lắng lão nhân kia lúc sắp chết giết ngược lại.

Hiện giờ Mệnh Tộc lại vào thêm vào một võ thánh cửu tinh, tính toán của những người đó sợ là phải thất bại.

“Sớm biết vậy ta không nên đứng người đến đây.” Mộ Thần quay đầu, ánh mắt nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch gắt gao nắm chặt tay Mộ Thần, lắc lắc đầu, nói: “Không. Không phải như thế. Là chính ta muốn tới.”

“Nếu chỉ có người tiến vào, ba năm sau người lại thật sự ra không được, mà ta lại vào không được, như vậy tiếp qua ba ngàn năm ta cũng vẫn sẽ tiến vào tìm người. Ta không muốn tách ra với người, ta không muốn sống tiếp những ngày hoảng sợ bất lực như lúc trước khi một mình đi đến Trung Châu.”

Mộ Thần nhìn bộ dáng thất kinh của Diệp Thạch, khẽ vuốt gương mặt Diệp Thạch, nói: “Thực xin lỗi.”

Diệp Thạch lắc lắc đầu: “Không có, chỉ là chúng ta đúng là có lỗi với Đại Bảo, Tiểu Bảo. Nhưng cũng may không có mang hai đứa nhỏ vào, may mà phụ thân cùng mẫu phụ đều ở bên ngoài, bọn họ sẽ chiếu cố tốt hai đứa.”

“Nếu, chúng ta ra không được,vậy thì làm sao?” Mộ Thần hỏi Diệp Thạch.

“Nếu đã ra không được,vậy chúng ta có thể ở trong này sống tiếp!” Diệp Thạch nắm tay Mộ Thần, nói.

Ngày cũng phải trôi qua, người đều phải sống tiếp, lão tổ tông nói, rất nhiều người tới nơi này, phát hiện ra không được, liền lựa chọn mọc rễ này mầm ở ngay tại nơi này.

Mộ Thần cười cười, nói: “Người nói đúng.”

Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ ở trong cổ mộ sinh hoạt một đời, ngoại nhân nhìn thấy cổ mộ âm lãnh tịch liêu, nếu như sinh hoạt ở trong đó, nhất định sẽ sống không bằng chết, nhưng nếu có người mình yêu làm bạn, như vậy dù nơi nào thì vẫn là chốn yên vui.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

370. Chương 370

“Lão tổ tông.” Một nam tử diện mạo thô cuồng đi tới, cung kính gọi Bạch Tế Tuyết.

Bạch Tế Tuyết nhìn người nọ, hỏi: “Không sao chứ?”

Trong cung điện của Bạch Tế Tuyết không chỉ có mình Bạch Tế Tuyết, còn có vài võ tôn, võ thánh của Bạch gia. Những người này đều đang bế quan, nên Mộ Thần cùng Diệp Thạch đều không có nhìn thấy.

Vừa rồi Bạch Hùng Đào phát tác nguyên rủa, Bạch Tế Tuyết bất đắc dĩ phải an trí hẩn vào trong một gian trận pháp thất.

“Sốngqua được. Có mấy lần thật muốn chết, đáng tiếc vẫn là luyện tiếc.” Bạch Hùng Đào có chút xấu hổ gãi gãi ót.

Bạch Tế Tuyết cười khở, “Đừng nói như vậy, có đôi khi, sống còn gian nan hơn cả chết.”

Có thể sống thì ai lại thật sự nguyện ý đi tìm chết? Con kiến còn ham sống, huống chi là người.

Tuy rằng đi ra ngoài là một hy vọng xa vời, nhưng còn sống thì còn hy vọng.

“Lão tổ tông, có phải trong gia tộc lại đư người đến?” Bạch Hùng Đào cau mày hỏi.

Bạch Tế Tuyết gật đầu, khoe miệng nở nụ cười khổ, “Đúng vậy. Gia tộc đưa đến một tiểu song nhi tu luyện Luyện Trận Nhập Thể, hai mươi một tuổi đã thành võ thánh.”

Bạch Hùng Đào mày cau chặt, nóng nảy nói: “Người trong gia tộc nghĩ như thế nào vậy! Sao lại đưa một nhân tài nghịch thiên như vậy vào loại địa phương này?”

Theo hẳn hiểu biết, nguyên khí ở Trung Châu đã càng ngày càng loãng, thăng cấp cũng càng ngày càng khó, võ thánh hai mươi một tuổi, có thể đoán ra thiên phú người này tốt cỡ nào.

“Cũng không thể trách bọn họ, bọn họ cũng không biết tình huống trong này thế nào.” Bạch Tế Tuyết lắc đầu nói.

Bạch Hùng Đào trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài.

Bạch Tế Tuyết cười khổ nói: “Tiểu song nhi kia còn dẫn theo bạn lữ tới đây, một võ thánh hai mươi hai tuổi, nghe nói hiểu trận pháp, còn hiểu luyện đan, hiểu được không ít.”

Bạch Hùng Đào nhất thời ngay cả cười khổ cũng cười không nổi, “Bọn họ coi Vùng Cấm thành địa phương ngấm cảnh du lịch à?! Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất có đôi có cặp, sẽ không quá cô đơn. Chỉ là không biết gia tộc thế nào rồi?”

Bạch Tế Tuyết nói: “Chuyện này thì không cần người lo lắng, trừ bỏ tiểu song nhi kia, trong gia tộc còn có ba võ thánh, đủ để tự bảo vệ mình.”

Bạch Hùng Đào yên lòng, sau đó hỏi: “Vậy thì tốt, đúng rồi lão tổ tông, bọn họ hiện tại đi đâu rồi?”

Bạch Tế Tuyết cười khổ: “Đi tới tiệm tạp hóa ở trung thành.”

Bạch Hùng Đào đen mặt: “Đi tiệm tạp hóa? Bọn họ đi tới hắc điếm đó làm gì?” Tên điếm trưởng kia cũng không phải hiền lành gì.

“Mua sách thì phải.” Bạch Tế Tuyết nói.

Bạch Hùng Đào càng đen mặt: “Mua sách? Mua sách làm gì!”

Bạch Tế Tuyết nhún vai nói: “Diên Tinh nói muốn sách minh văn cùng phù chú.”

“Mua sách này làm gì? Không có tác dụng gì.” Bạch Hùng Đào không hiểu.

Trong bí cảnh này ngược lại từng có cửu cấp minh văn sư cùng phù chú sư, nhưng đều đã chết sạch. Hiện giờ minh văn sư cùng phù chú sư dư lại đều chỉ là gà mờ, không dùng được, nên liền dần dần xuống dốc.

Bạch Tế Tuyết nhún vai nói: “Ai biết được. Bạn lẽ của tiểu song nhi kia hình như biết chút minh văn với phù chú, hẳn là mua cho bạn ấy.”

“Đây là Vùng Cấm! Cũng không phải là bên ngoài. Cho dù minh văn cùng phù chú có đạt tới cửu cấp thì không dùng được chính là không dùng được. Lão tổ tông, sao ngài không ngăn cản bọn họ?!” Bạch Hùng Đào lắc đầu, vô cùng không đồng ý.

Bạch Tế Tuyết uống một ngụm linh trà, “Vừa mới tiến vào, khó tránh khỏi không rảnh tình trạng hiện nay, chịu chút thiệt thòi mới nhớ lâu. Còn ngăn cản? Chuyện này căn bản ngăn không được.” Bạch Tế Tuyết lắc đầu nói.

Có thể đi vào bí cảnh này thì ở bên ngoài đều là nhân vật lợi hại. Ở ngoài bọn họ hô phong hoán vũ, không gì làm không được, nên khi tiến vào, lập tức thích ứng là không có khả năng.

Tuy rằng mình vẫn cùng phù chú không có nhiều trọng dụng ở Vùng Cấm, nhưng ở Trung Châu lại không giống! Hai người vừa mới đến, muốn lập tức chuyển biến quan niệm, đó là không có khả năng.

Bạch Tế Tuyết năm đó cũng từng ngăn cản Bạch Hùng Đào, nhưng, Bạch Hùng Đào căn bản không nghe theo Bạch Tế Tuyết, chịu mấy lần thiệt mới yên tĩnh.

“Lúc người vừa đến không phải cũng cảm thấy chính mình thiên hạ vô địch, người khác đều ra không được, chỉ có người mới có thể nghĩ được biện pháp đi ra ngoài sao?” Bạch Tế Tuyết liếc Bạch Hùng Đào một cái.

Bạch Hùng Đào cười khan, gãi gãi mặt, vô cùng xấu hổ nói: “Đều là chuyện đã qua, lão tổ tông bây giờ còn nhắc tới nó làm gì...”

“Đến rồi.” Mộ Thần dừng cước bộ nói.

“Thật đúng là tiệm tạp hóa nha!” Diệp Thạch kinh ngạc nói.

Trên cửa tiệm chỉ có ba chữ vô cùng đơn giản ‘Tiệm tạp hóa’, trực tiếp khiến người ta lú lờ.

“Tiệm này nát như vậy? Thật sự sẽ có đồ chúng ta muốn sao?” Diệp Thạch rầu rĩ nói nhỏ.

“Vào xem sẽ biết.” Mộ Thần nói.

“Vậy đi thôi.” Diệp Thạch bảo.

Mộ Thần: “Được.”

Lão bản đang ngủ gật trước quầy, cảm giác thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch, lập tức thanh tỉnh lại.

“Hai vị muốn cái gì? Thương phẩm trong bốn điểm không lừa già dối trẻ, hàng thật giá thật, tuyệt đối khiến hai vị cảm thấy không hề hối hận khi tới đây!” Lão bản tươi cười đi tới trước mặt hai người.

Mộ Thần nhìn bộ dáng lão bản như tiêm máu gà nhìn bọn họ như nhìn thấy dê béo, tâm tình nhất thời có chút quý dị.

Diệp Thạch tại trong tiệm nhìn nhìn, nhất thời sợ ngây người, sách bát cấp minh văn cùng cửu cấp minh văn ném như ném rác rưởi, chủ tiệm này thật ra là một tên lừa đảo phải không? Mấy thứ này nếu như đều là thật thì tại sao có thể để như vậy?

Diệp Thạch tại khu sách trận pháp tìm được mấy quyển sách trận pháp bát cấp, cửu cấp.

Diệp Thạch có chút kinh nghi phát hiện, những quyển sách đó đều là thật, trong đó có mấy quyển sách trận pháp, lại còn là sách trận pháp cao nhất của Bạch gia, Diệp Thạch nhất thời có loại cảm giác khó tin.

Lão bản quan sát thấy sắc mặt Diệp Thạch, trong lòng nhất thời nắm chắc, “Hai vị muốn cái gì, trong tiệm có rất nhiều thứ tốt. Cho chúng ta chỉ có người không thể tưởng được thứ tốt, không có thứ nào mà người không tưởng ra.”

Mộ Thần cầm lên một quyển minh văn cửu cấp, hỏi: “Quyển sách này bao nhiêu?”

“Tiểu ca, ánh mắt người thật tốt, thứ này chính là trấn điểm chi bảo trong tiệm chúng ta. Nhìn tiểu huynh đệ người anh tuấn tiêu sái hơn người, nhìn là biết chính là nhân trung long phượng, tương lai nhất định có thể trở thành minh văn sư cửu cấp a...” Lão bản thao thao bất tuyệt khen ngợi.

Mộ Thần run run khoe miệng. Trấn điểm chi bảo? Phía trên trấn điểm chi bảo tất cả đều là bụi đây này!

“Bao nhiêu?” Mộ Thần cắt lời lão bản.

“Hai mươi vạn khối nguyên thạch trung phẩm...” Lão bản nói.

Diệp Thạch trừng to mắt, hai mươi vạn nguyên thạch trung phẩm? Thứ này nếu đem ra bên ngoài, hai mươi vạn nguyên thạch thượng phẩm cũng không thể mua được. Vùng Cấm thật điên cuồng.

Lão bản nhìn bộ dáng Diệp Thạch, trong lòng cười thầm.

“Quá mắc!” Mộ Thần như đinh đóng cột nói.

Diệp Thạch lần thứ hai trừng mắt, thầm nghĩ Mộ Thần cũng thật điên cuồng.

“Tiểu ca, người nói bao nhiêu?!” Lão bản hỏi.

“Hai nghìn nguyên thạch trung phẩm.” Mộ Thần nói.

“Tiểu ca, người thật biết nói giỡn, đây chính là sách minh văn cửu cấp đó nha! Hai ngàn nguyên thạch trung phẩm, một trang sách cũng không mua được đâu.” Lão bản oán hận nói.

Mộ Thần bất động thanh sắc cười, hai mắt trêu tức nhìn lão bản.

“Tiểu ca, người thật biết chặt chém, bởi vì người là đơn sinh ý thứ nhất hôm nay, bán cho người.” Lão bản hào sảng nói.

Diệp Thạch đứng ở một bên nhìn mà sửng sốt. Sách minh văn cửu cấp chỉ có giá hai nghìn nguyên thạch trung phẩm? Chuyện này nếu như để đám minh văn sư bên ngoài biết, đám người kia sẽ khóc chết.

Mộ Thần mua không ít sách học thuật, mang Diệp Thạch rời đi.

“Tiểu huynh đệ đi thông thả, lần sau lại đến.” Lão bản mặt mày hớn hở tiễn bước Mộ Thần cùng Diệp Thạch.

Nhìn hai người đi xa, sắc mặt lão bản tiệm tạp hóa rốt cục thay đổi.

“Ba ngàn năm, lại thêm ba ngàn năm trôi qua. Nguyên thạch còn chưa bị nguyên rửa ô nhiễm, khí tức thật đúng là khiến người ta say mê!”

“Lão quý, có hai đứa ngốc vừa đến! Người ngốc, lại nhiều tiền, mặc dù là võ thánh, nhưng hãnh khởi lên võ thánh. Người thấy chúng ta có nên thừa dịp bọn họ ra khỏi thành mà động thủ không? Cũng là một sinh ý lớn đấy!”

Lão bản tiệm tạp hóa cười tủm tỉm nói với không khí, trong thành không được động thủ, đây là nhận thức chung của mọi người, nếu ai dám động thủ trong thành, quấy nhiễu mấy lão quái vật trong trung tâm thành, vậy thì chết như thế nào cũng không biết.

“Không thể động hai tên đó.” Nam nhân áo đen từ trong bóng ma đi ra nói.

“Vì sao?” Bạch y lão bản hỏi.

“Hai tên đó là do Bạch lão quái ở trung tâm thành tự mình mang về, hình như có quan hệ với Bạch lão quái.” Nam nhân áo đen nói.

“Là người Bạch gia? Còn là Bạch lão quái tự mình mang về? Ta nói mà, bình thường đám bao cở mới tới sớm đã bị giết đưa ra hù đứng hình, làm gì còn biết trả giá giống tên kia, còn trái ngược như vậy. Bạch lão quái nhất định từng nhắc nhở bọn họ.” Bạch y lão bản bĩu môi nói.

“Thoả mãn đi, người kiếm không ít rồi.” Nam nhân áo đen nói.

Bạch y lão bản ha hả cười: “Cũng không có bao nhiêu, không bao nhiêu cả, sinh ý nhỏ mà thôi, có thể kiếm bao nhiêu!”

Bạch y lão bản dời qua đề tài khác: “Không phải người Bạch gia đều nghiên cứu trận pháp sao? Vừa rồi hai tên kia mua rất nhiều sách khác, còn sách trận pháp thì mua rất ít.”

“Hai tên đó có khả năng là đánh chủ ý mang ra ngoài, sau đó đầu cơ trục lợi.” Nam nhân áo đen có chút trào phúng.

Bạch y lão bản bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Niên thiếu vô tri.”

Nam nhân áo đen nhìn bộ dáng bạch y lão bản thở dài thở ngắn, bất đắc dĩ nói: “Đủ rồi, đừng có mè nheo khóc chuột giả từ bi, nếu người ta không vô tri thì người ta kiếm được nguyên thạch à.”

Bạch y lão bản nở nụ cười hàm hậu: “Rồi rồi.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

371. Chương 371

“Trở về rồi à.” Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần và Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.” Trên mặt Diệp Thạch áp không nổi hưng phấn.

“Vị này chính là Bạch Hùng Đào, cũng là trưởng bối của các người. Trừ hắn ra, trong cung điện còn có năm người Bạch gia, nhưng đều đang bế quan.” Bạch Tế Tuyết không nhìn vẻ mặt kích động của Diệp Thạch, giới thiệu với Mộ Thần Diệp Thạch.

“Xin chào tiền bối.” Mộ Thần và Diệp Thạch cùng kêu.

Bạch Hùng Đào khoát tay áo, nhãn mày hỏi: “Nghe nói các người tới tiệm tạp hóa, mua những gì?”

“Mua rất nhiều sách về phương diện minh văn, phù chú, luyện đan, trận pháp, luyện khí, đều rất rẻ, mua mấy trăm quyển, tổng cộng mới chỉ tốn một ngàn khối nguyên thạch thượng phẩm.” Diệp Thạch đặc ý nói.

“Cái gì?! Một ngàn khối nguyên thạch thượng phẩm?!” Bạch Hùng Đào đen mặt, tức giận kêu lên.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy.” Một ngàn khối nguyên thạch thượng phẩm liền có được mười chồng sách học thuật cừu cấp, cảm giác này thật sự là quá sung sướng.

Bạch Hùng Đào tức giận nói: “Xài nhiều dữ vậy?”

Diệp Thạch: “...” Một ngàn khối nguyên thạch thượng phẩm rất nhiều sao? So với bán phá giá còn rẻ hơn quá trời.

Nếu ở ngoài mà y đi nói, y chỉ tốn một ngàn khối nguyên thạch thượng phẩm liền mua được một đống sách học thuật bát cấp, cửu cấp, những tu luyện giả khác nhất định sẽ nghĩ là y điên rồi.

Lúc Mộ Viễn Phong lập gia đình, tùy tiện một người có chút thân phận đưa hạ lễ, tặng kèm nguyên thạch cũng chỉ cỡ đó thôi.

“Rất mắc sao?” Diệp Thạch có chút không hiểu.

Bạch Tế Tuyết cười khở: “Ở bên ngoài mà nói, tất nhiên là không mắc, nhưng ở trong đây mà nói, rất mắc, vô cùng mắc.”

Diệp Thạch: “...”

Bạch Tế Tuyết âm thầm ở trong lòng lắc lắc đầu, tặng nhiều cháo thiếu mà!

Vùng Cấm chỉ có ở lúc tân nhân tiến vào mới có khả năng có được nguyên thạch không bị ô nhiễm, mà Vùng Cấm ba ngàn năm mới mở ra một lần, bình thường tu luyện giả cũng sẽ không mang theo quá nhiều nguyên thạch.

Bạch Hùng Đào nhìn vẻ mặt không hiểu của Mộ Thần cùng Diệp Thạch, bất đắc dĩ nói: “Các người không biết giá thị trường, chứ vài thứ kia ở trong mắt tu luyện giả bên ngoài đúng là vật báu vô giá, nhưng ở trong mắt người trong khuynh viên rửa ở Vùng Cấm, đó chính là rác rưởi hết. Các người mua những quyển sách đó, trên tay rất nhiều người ở Vùng Cấm đều có, chỉ là những người đó cảm thấy không có tác dụng gì, cho nên đều không lấy ra bán.”

Diệp Thạch: “...” Bên ngoài là vật báu vô giá, ở đây lại chỉ là rác rưởi.

Mộ Thần: “...” Vùng Cấm thật đúng là địa phương khiến người ta điên cuồng.

Bạch Tế Tuyết nhìn vẻ mặt không cho là đúng của Diệp Thạch, cũng không nói thêm gì, thời gian sẽ thay đổi hết thảy. Giá trị quan của Diệp Thạch còn dừng ở giá trị quan của người Trung Châu, thay đổi cần có thời gian.

Bạch Hùng Đào nhú lại mày, không hiểu: “Không phải là đimua sách minh văn cùng phù chú thôi sao? Sao ngay cả sách trận pháp, đan dược, luyện khí cũng mua?”

“Mộ Thần hiểu minh văn, phù chú, trận pháp, đan thuật, luyện khí cũng hiểu.” Diệp Thạch vô cùng tự hào, đặc ý dào dạt nói, nhiều sách như vậy, đều có tác dụng hết.

“Người hiểu đúng là không ít.” Bạch Hùng Đào nói.

Diệp Thạch rầu rĩ nhìn Bạch Hùng Đào. Lại là như vậy, lại là như vậy. Dù là Bạch Hùng Đào hay là Bạch Tế Tuyết, bọn họ đều không đồng ý đối với việc Mộ Thần hiểu rất nhiều, còn mang theo một chút châm chọc.

Diệp Thạch vừa định muốn tranh luận một chút, lại bị Mộ Thần dùng ánh mắt ngăn lại.

Bạch Tế Tuyết phân phòng cho Mộ Thần cùng Diệp Thạch xong, liền bế quan.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch vừa vào phòng, liền trốn vào trong Linh Tháp.

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Mộ Thần, người này nguyên rủa kia là cái gì?”

Mộ Thần nói: “Người cho rằng ta là thần tiên không gì làm không được, không gì không biết tới à?”

Diệp Thạch nâng cằm, rầu rĩ thở dài một hơi.

“Ủy khuất người đi theo ta ở nơi này.” Mộ Thần áy náy nói.

“Ta không có gì ủy khuất cả, chỉ là nếu thật sự ra không được, thì thật sự rất có lỗi với Đại Bảo Tiểu Bảo.” Diệp Thạch cúi đầu, có chút ảm đạm nói.

Mộ Thần ôm Diệp Thạch vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Thạch.

“Tin tưởng ta, ta sẽ có cách mang người rời khỏi đây, chuyện người khác làm không được, ta nhất định có thể làm được.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch cười: “Ta đương nhiên tin tưởng người.”

Mộ Thần cúi đầu, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

“Mộ Thần, nếu như chúng ta thật có thể đi ra ngoài thì liên phát tài rồi. Những thứ kia ư như vậy cơ mà.” Diệp Thạch mặt mày hớn hờ nói.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tháp Linh, nguyên rủa là cái gì, người biết không?” Mộ Thần hỏi Tháp Linh đang một bên thật cẩn thận vỗ cánh.

Tháp Linh đầy xấu hổ nói: “Không biết. Tháp chủ đại nhân, ta chỉ là một Tháp Linh kiến thức thiên cận, vấn đề huyền ảo như vậy, người hỏi ta, ta làm sao biết được!”

Mộ Thần đen mặt: “Người đứng làng gốc muốn chết.”

“Tuy rằng ta không biết, nhưng mà tiểu hỏa long có khả năng biết.”
Tháp Linh do dự nói.

“Tiểu hỏa long?” Diệp Thạch hỏi.

Tháp Linh nói: “Tháp chủ đại nhân, thật ra tiểu hỏa long có khả năng là không thuộc về thế giới này, nó chỉ là lưu lạc ở thế giới này mà thôi. Cái nguyên rủa kia huyền ảo như vậy, ngay cả võ thánh cửu tinh cũng phải nhượng bộ lui binh, ta cảm thấy có khả năng không phải là của thế giới này.”

Mộ Thần hí mắt, bất giác nghiêm nghị. Cũng phải, thế giới này hiển nhiên cao cấp hơn địa cầu rất nhiều, nhưng phía trên thế giới này hẳn là còn có thế giới cao hơn nữa. Nghe nói trước kia sau khi võ thánh thăng cấp võ thần, tất cả đều phi thăng đến thần giới.

“Tiểu hỏa long đâu, hiện tại thế nào? Tìm nó hỏi một chút đi.” Diệp Thạch hỏi.

“Nó đang hôn mê.” Mộ Thần nói.

Lúc trước trong hội đấu giá đổi một viên đan dược cửu cấp được một khối tinh phách hỏa hệ thật lớn. Sau khi tiểu hỏa long có được thì thường xuyên ôm vật kia đi ngủ, mỗi lần lão hổ muốn cướp thì đều bị tiểu hỏa long một đuôi đánh bay. Hai ngày trước tiểu hỏa long nói cho Mộ Thần, nó có khả năng sẽ đột phá, dặn Mộ Thần trong lúc này đừng tìm nó.

“Khi nào nó có thể tỉnh?!” Diệp Thạch hỏi.

“Không biết, trước cứ từ từ đi, hẳn là nhanh thôi.” Mộ Thần nói.

Tiểu hỏa long tính tình không tốt lắm, nếu mạnh mẽ thức tỉnh nó, nói không chừng nó sẽ phun lửa nháo, còn không bằng chờ một chút, dù sao việc này khẳng định không phải nhất thời là có thể giải quyết, không vội.

“Vậy người trước tăng hết năm môn học thuật tới cứu cấp đi.” Diệp Thạch đề nghị.

Mộ Thần gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Biết được nguyên thạch trong Vùng Cấm rất hiếm, Mộ Thần liền cấm chỉ Tháp Linh hấp thu nguyên thạch. Tháp Linh tựa hồ cũng biết mình gây họa, Mộ Thần không cho Tháp Linh hấp thu nguyên thạch, Tháp Linh cũng không ồn không nháo.

Những ngày kế tiếp, Mộ Thần không có việc gì liên ở trong linh tháp nghiên cứu học thuật, còn Diệp Thạch không có việc gì liên sẽ đi ra ngoài đi dạo, hiểu biết một chút và thưởng thức Vùng Cấm.

Rất nhanh Diệp Thạch liền biết, một đám người mới như bọn họ khi vừa bước chân vào khu nguyên rủa, nếu có hậu trường thì phần lớn đều bị tiếp vào trong thành, không hậu trường thì thường bị đánh cướp, nếu may mắn thì có thể bảo trụ một cái mệnh, nếu không may mắn thì chết không toàn thây, Mệnh Tộc đi vào sáu người, chết một võ tôn, còn lại cũng đã vào thành.

Trang Nghĩa Phong vừa vào thành, bên phía Mệnh Tộc liền có hai võ thánh cửu tinh.

Biết Diệp Thạch Mộ Thần và Mệnh Tộc ở bên ngoài từng xung đột, nhưng Bạch Tế Tuyết cũng không để bụng.

Đã đến Vùng Cấm, thì ấn theo quy củ, ân oán trước kia phải xóa bỏ, hơn nữa theo lời Bạch Tế Tuyết đã nói, Trang Nghĩa Thiên đã sắp chết già, Trang Nghĩa Phong hẳn là cũng không khác lắm.

Trong thành Vùng Cấm nghiêm cấm tư đấu, Bạch gia cũng không cần sợ Mệnh Tộc.

“Diên Tinh, đi ra dạo hả?” Bạch Hùng Đào hỏi Bạch Diên Tinh.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy.”

“Bạn lữ của người đang làm gì đó?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch đương nhiên mà nói: “Đang nghiên cứu mình vẫn cùng phù chú.”

Bạch Hùng Đào nhíu mày: “Mình vẫn cùng phù chú?! Hẳn cũng thật rảnh. Nghiên cứu ra được kết quả gì chưa?”

Diệp Thạch gật đầu: “Có! Phù chú cùng mình vẫn thuật của Mộ Thần đã đến bát cấp hậu kỳ, rất nhanh sẽ lên cửu cấp.”

Bạch Hùng Đào ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không tồi không tồi, thật nhanh thật nhanh.”

Diệp Thạch nhìn vẻ mặt Bạch Hùng Đào không cho là đúng, trong lòng nhất thời rầu rĩ.

“Ngài muốn đi đâu sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Đi tìm linh mạch.” Bạch Hùng Đào nói.

“Tìm linh mạch? Không phải là linh mạch đều bị ô nhiễm rồi sao?” Diệp Thạch tò mò hỏi.

Bạch Hùng Đào nghiêm mặt nói: “Đúng là như thế, nhưng có cái bị ô nhiễm nhẹ, cũng có cái bị ô nhiễm nặng. Giờ chúng ta phải tìm chính là cái loại ô nhiễm không nặng, sau đó tìm lão tổ tông chuyển đổi. Trận pháp của lão tổ tông có thể tách ra chín phần nguyên rủa trong nguyên thạch.”

“Thật lợi hại.” Diệp Thạch lẩm bẩm.

Bạch Hùng Đào: “Quả thật.” Bạch Tế Tuyết có địa vị cao thượng trong Vùng Cấm này, một phần là bởi vì thực lực mạnh, một phần khác chính là bởi vì có trận pháp này.

“Ta cũng muốn đi.” Diệp Thạch nói.

Bạch Hùng Đào gật đầu đồng ý: “Cũng được, ta mang người đi xem cho biết.”

“Mộ Thần cũng đi.” Diệp Thạch nói tiếp.

Bạch Hùng Đào nhú mào: “Tiểu bạch kiểm kia của người có biết đánh đá không? Ở đây có rất nhiều yêu thú khó giải quyết lắm đấy!”

“Mộ Thần là võ thánh, đương nhiên biết đánh rồi.” Diệp Thạch bất mãn nói.

Diệp Thạch thầm nghĩ, Bạch Hùng Đào mặc dù là võ thánh lục tinh, nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của Mộ Thần, vậy mà người này lại coi thường Mộ Thần, thật là...

Diệp Thạch tu luyện Luyện Trận Nhập Thể, lại là người Bạch gia, sau khi tiến vào bí cảnh thì tu vi lại lên tới võ thánh nhị tinh, Bạch Hùng Đào không có chút nghi ngờ gì về năng lực của Diệp Thạch.

Nhưng Mộ Thần lại không được, ở trong mắt người Bạch gia, Mộ Thần chính là một tên ăn cơm mềm, cả ngày nghiên cứu đường ngang ngõ tắt.

“Biết đánh thì tốt.” Bạch Hùng Đào tuy rằng không cho là đúng, nhưng cũng không muốn làm Diệp Thạch mất mặt.

Bạch Hùng Đào từ trong nhẫn không gian lấy ra hai bộ pháp y đưa cho Diệp Thạch rồi nói: “Một lát nữa đi ra ngoài, mặc bộ pháp y này vào, còn một bộ thì đưa cho vị kia của người đi.”

Diệp Thạch vuốt quần áo, nói: “Trên pháp y này có dấu hiệu của Lăng gia.”

Diệp Thạch lẩn lộn vài ngày trong thành, biết được ở trung tâm thành có bốn vị võ thánh cứu tinh, một người là Bạch Tế Tuyết, một người là Trang Nghĩa Thiên của Mệnh Tộc, một người là Lăng Thương của Lăng gia, còn một người thì y chưa rõ.

Diệp Thạch muốn đi báo phỏng Lăng Thương, nhưng lại nghe nói người Lăng gia đều đã ngủ, mà một khi đã ngủ thì không dễ tỉnh lại, nên y liền đánh mất suy nghĩ.

“Đích thật là người Lăng gia làm ra, ở một trình độ nhất định, pháp y này có thể ngăn cách nguyên rửa.” Bạch Hùng Đào dừng một chút, chua chua nói: “Mấy người Lăng gia kia cả ngày ngủ trong quan tài, chết cũng không cần nhặt xác, quá tiện rồi.”

“Vì sao bọn họ phải ngủ trong quan tài?” Diệp Thạch khó hiểu hỏi.

“Bởi vì quan tài có thể ngăn cách nguyên rửa ở hạn độ lớn nhất.” Bạch Hùng Đào giải thích.

Diệp Thạch gật đầu ra vẻ đã hiểu: “À, vậy người Lăng gia đều ngủ trong quan tài sao?”

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Đúng vậy.”

Diệp Thạch cúi đầu nghĩ, việc đi báo phỏng Lăng gia vẫn là từ từ đi, miễn cho mình vừa đi qua cũng bị bắt ngủ trong quan tài.

Bạch Hùng Đào nhìn thấy Mộ Thần vừa đi ra, lập tức vô cùng kinh ngạc: “Người đã thành võ thánh tam tinh?!”

Mộ Thần cười cười, nói “May mắn thôi.”

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, cũng có chút kỳ quái hỏi: “Sao lại nhanh như vậy?”

Mộ Thần nhún vai nói: “Ta cũng không biết.”

Năm môn học thuật của hắn đều đã tiến lên cửu cấp. Năm môn học thuật vừa toàn bộ tiến lên cửu cấp, một cảm giác ngộ ra lập tức dâng lên trong lòng Mộ Thần.

Một loại cảm giác huyền diệu ‘vạn vật đều về một’ tràn ngập trong thức hải, kéo theo linh hồn lực cùng thực lực Mộ Thần tăng nhanh.

“Hay là người dùng biện pháp đầu cơ trục lợi gì đó tăng lên tu vi?” Bạch Hùng Đào nhăn mày nói.

Cũng không trách Bạch Hùng Đào hoài nghi, Mộ Thần vừa mới tiến vào đây chỉ là võ thánh nhất tinh, hiện tại mới qua mấy ngày, Mộ Thần lập tức liền lên tới võ thánh tam tinh. Bạch Hùng Đào thật sự chưa từng gặp được tu luyện giả nào có thể tăng nhanh như vậy.

Diệp Thạch buồn bực trừng Bạch Hùng Đào, nói: “Tổ tông, Mộ Thần không phải là người như thế.”

Bạch Hùng Đào nhìn Diệp Thạch, bất đắc dĩ nhận thua: “Rồi rồi rồi, đều là lỗi của ta, ta sai.”

Mộ Thần cúi đầu. Hắn nhìn ra, mấy trường bối Bạch gia trong Vùng Cấm này đều rất coi trọng đối với tiểu bối là Diệp Thạch, nhưng đối với ‘ngoại nhân’ là hắn thì lại không hề có chút thân mật.

Tại trong mắt người Bạch gia, Diệp Thạch tư chất xuất chúng, thực lực mạnh mẽ, chắc hẳn nên phong cảnh cưới một người, mà không phải ủy khuất gả đi.

Bạch Hùng Đào nói với Mộ Thần và Diệp Thạch: “Nếu người đã tới đủ, vậy chúng ta đi thôi.”

“Được!” Diệp Thạch háo hức hô.

Mộ Thần Diệp Thạch đi theo Bạch Hùng Đào ra khỏi thành.

Diệp Thạch từ lần trước bị Bạch Tế Tuyết mang về thì vẫn chưa rời thành lần nào, lần này bị Bạch Hùng Đào mang ra khỏi thành, nên cảm thấy rất mới lạ.

Một tiếng kêu to thê lương bỗng truyền tới. Mộ Thần ngẩng đầu lên nhìn, thấy một con yêu thú đầu chim ưng đuôi rắn, trên lưng mọc hai cánh đang vọt về phía bọn họ.

Song mâu yêu thú ẩn chứa nồng đậm lệ khí, một bên cánh lộ ra một đoạn bạch cốt.

Thấy được đám người Mộ Thần, hung quang trong mắt yêu thú càng tăng lên.

Trong mắt Mộ Thần hiện lên lệ quang, hần giơ tay lên, đánh ra một quyền về phía yêu thú.

“Oành!!” Một tiếng vang thật lớn, thân thể yêu thú tức khắc chia năm xẻ bảy.

Diệp Thạch mở to mắt, một quyền này của Mộ Thần nhìn như giản dị tự nhiên, kì thực huyền ảo vô cùng.

Trong mắt Bạch Hùng Đào hiện lên vài phần kinh nghi. Con yêu thú kia cùng cấp bậc với Mộ Thần, nhưng Mộ Thần chỉ dùng một chiêu đã giết chết nó!

Bởi vì nghĩ tới việc một thiên tài Bạch gia như Bạch Diên Tinh lại phải ‘khuất thân’ gả cho một tên ‘không học vấn không nghề nghiệp’ còn ‘chần chừ’ như Mộ Thần, thế nên Bạch Hùng Đào có chút khó chịu với Mộ Thần, cộng thêm Mộ Thần luôn mãi ru rú trong nhà, cả ngày nghiên cứu mấy học thuật, vì vậy Bạch Hùng Đào theo bản năng mà oán thầm Mộ Thần là tiểu bạch kiểm.

Nhưng, tu luyện giả vừa ra tay liền biết người đó mạnh yếu ra sao. Một chiêu của Mộ Thần lập tức đánh mất hình tượng ‘tiểu bạch kiểm’, ‘ăn cơm mềm’ trong lòng Bạch Hùng Đào.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

372. Chương 372

“Không tồi!” Bạch Hùng Đào vỗ tay sau lưng, áp chế khiếp sợ trong lòng mà khen Mộ Thần.

Mộ Thần cười: “Đa tạ tiền bối khích lệ.”

Diệp Thạch đặc ý nói: “Tổ tông, ta đã nói rồi mà, Mộ Thần rất lợi hại.”

Bạch Hùng Đào run run khoe miệng, phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy! Hắn rất lợi hại.”

Bạch Hùng Đào nhìn thi thể yêu thú, tâm tình có chút lạ.

Con yêu thú cấp bậc này, dù là võ thánh lục tinh như hắn thì cũng không thể giải quyết lưu loát như thế. Không ngờ thực lực Mộ Thần lại cường hãn đến thế. Một quyền vừa rồi bao hàm các loại lực lượng, khiến Bạch Hùng Đào nhận không được mà lú lười.

“Chiêu này của người tên gì vậy?” Diệp Thạch hỏi.

“Hóa Vật Quy Nhất Thủ.” Mộ Thần trả lời.

Sau khi thăng cấp toàn bộ năm môn học thuật tới cửu cấp, Mộ Thần liền tự lĩnh ngộ được pháp quyết này. Pháp quyết này chính là dung hợp năm môn học thuật thành một, nhìn giản tự phức, nhìn phức tự giản, rất là huyền ảo.

“Nhìn lợi hại ghê! Khi nào dạy ta nhaa?” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần có chút khó xử nói: “Sợ là người học không được.” Hóa Vật Quy Nhất Thủ trên thực tế chính là năm môn học thuật dung hợp thành một, Diệp Thạch chỉ hiểu trận pháp, thế nên học không được.

“Không muốn dạy thì thôi, còn nói cái gì mà Diên Tinh học không được.” Bạch Hùng Đào không vui nói.

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch vội vàng nói “Không phải không phải, Mộ Thần nói ta học không được, vậy ta nhất định là học không được. Mộ Thần không có không muốn dạy ta.”

Bạch Hùng Đào đen mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tròng Diệp Thạch một cái. Thấy Diệp Thạch bất vi sở động, thế nên hăn lại hung hăng tròng qua Mộ Thần.

Mộ Thần vô tội cười: “Tiền bối, chúng ta nhanh đi tìm linh mạch đi.”

Bạch Hùng Đào: “Nói đúng, tìm linh mạch quan trọng hơn.”

“Bên kia có một cái, cũng không tồi.” Diệp Thạch chỉ vào phía Đông nói.

Bạch Hùng Đào nghi hoặc hỏi Diệp Thạch: “Làm sao người biết?”

“Trực giác!” Diệp Thạch nói thẳng.

Bạch Hùng Đào nhất thời bị Diệp Thạch nói ghen.

Mộ Thần không nghĩ ngợi mà nói: “Tiền bối, chúng ta đi qua xem thử đi.”

Bạch Hùng Đào run run khoe miệng, nhìn bộ dáng hai người hưng trí bừng bừng, cũng ngại gội nước lạnh: “Được rồi, đi thôi.”

“Đến rồi.” Diệp Thạch đứng trên một ngọn núi, nói: “Chính là dưới đây, ở dưới có một linh mạch.”

Mộ Thần phát tay thả ra trăm con rối, đám rối bắt đầu đào móc mặt đất. Hiệu suất của đám rối rất cao, chỉ trong chốc lát, một lượng lớn nguyên thạch liền lộ ra.

Thấy thật sự đào ra nguyên thạch, cặp mắt Bạch Hùng Đào thiếu chút nữa đã lòi ra. Linh mạch nguyên thạch ở Vùng Cấm mặc dù nhiều, nhưng nếu thật muốn tìm thì cũng không dễ. Diệp Thạch nói nơi này có, trong lòng Bạch Hùng Đào còn không cảm thấy sẽ có, kết quả nơi này thật sự có!

“Tiền bối, ngài thấy linh mạch nguyên thạch này có phẩm chất thế nào?” Mộ Thần lên tiếng gọi về thần trí Bạch Hùng Đào.

Bạch Hùng Đào sửng sốt một chút, sau đó nói: “Không tồi, không tồi, rất tốt.” Đây chính là một cái linh mạch cực phẩm! Lại còn chưa từng bị đào móc, trình độ ô nhiễm rất thấp.

Mộ Thần gật đầu: “Nếu như vậy, tiền bối mau thu linh mạch lại đi.”

Bạch Hùng Đào phục hồi lại tinh thần, lập tức thu hồi linh mạch. Trong linh mạch chỉ còn nguyên thạch trung phẩm, Bạch Hùng Đào đều không muốn, chỉ cần nguyên thạch thượng phẩm cùng cực phẩm.

“Trở về thôi.” Bạch Hùng Đào nhìn sắc trời, nói.

Vùng Cấm thường xảy ra bão cát, trong bão cát mang theo nồng đậm nguyên rửa, một khi gặp phải nó sẽ vô cùng nguy hiểm, thế nên người Vùng Cấm đều không có thói quen buổi tối đi ra ngoài.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch gật đầu, không ý kiến đuổi theo Bạch Hùng Đào.

Hai người đi theo Bạch Hùng Đào một đoạn, Diệp Thạch đột nhiên ngừng lại.

Bạch Hùng Đào nhíu mày, thấy sắc mặt Diệp Thạch tái nhợt thì hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đã xảy ra chuyện.” Diệp Thạch trợn tròn mắt nói.

“Chuyện gì?” Bạch Hùng Đào khó hiểu.

Diệp Thạch nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Có người đang kê cứu mạng, hẳn rất thống khổ.”

Bạch Hùng Đào nhíu mày, linh hồn lực tản ra quét một vòng, sắc mặt căng thẳng: “Đúng là có người, là nguyên rủa phát tác.”

“Phát tác sẽ như thế nào?” Mộ Thần hỏi.

Bạch Hùng Đào nhẹ hít một hơi, nói: “Nếu có thể sống qua được, nguyên rủa sẽ yên lặng một đoạn thời gian, nếu nhin không qua, thì cũng chỉ có chết.”

Mộ Thần lòng trầm xuống, Mộ Thần cũng đã phát hiện người kia.

“Chúng ta đi thôi.” Bạch Hùng Đào xoay người nói.

Bởi vì người do nguyên rủa phát tác mà chết đã có quá nhiều, Bạch Hùng Đào đã sớm chết lặng.

Diệp Thạch nắm ống tay áo Mộ Thần, bối rối nói: “Người nọ là người Lăng gia.”

Người nọ hẳn là rất thống khổ, máu cũng sôi trào, có thể là trong lúc vô tình phát động huyết mạch cảm ứng, cho nên Diệp Thạch mới có thể cảm giác được khí tức người nọ.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, chần chờ một chút rồi nói: “Không thì chúng ta đi qua nhìn xem đi.”

Mộ Thần đã quan sát, người phát bệnh kia chỉ là võ tôn, hẳn là bọn họ có thể chế trụ, cho dù không giúp được cái gì cũng không sao.

Bạch Hùng Đào nhú mào, vừa định khuyên nhủ hai người không cần xen vào việc của người khác, Mộ Thần cùng Diệp Thạch cũng đã chạy.

Bạch Hùng Đào tức giận, trong lòng tuy mắng thầm Mộ Thần Diệp Thạch thích xen vào việc của người khác, nhưng hẳn cũng không thể không đuổi theo.

Bạch Hùng Đào vừa đuổi tới, liền phát hiện nam tử phát bệnh là Lăng Hiến của Lăng gia.

Diệp Thạch dùng năm cái vây trận cửu cấp trên người nam tử đang phát bệnh. Lăng Hiến đau đớn cả người phát run, nên không tránh thoát nổi.

Bạch Hùng Đào nhìn Lăng Hiến bị vây thành hình chữ đại (大), không khỏi cảm thấy buồn cười.

Buồn cười qua đi, trong lòng Bạch Hùng Đào lại có hơi lo lắng. Lão quái vật Lăng gia cũng không dễ đối phó, nếu như người này không sống được, Lăng gia lại tưởng là bọn họ giết, như vậy liền phiền toái. Tuy nói Bạch gia không sợ Lăng gia, nhưng cũng không muốn tự tìm phiền toái!

“Thế nào?” Diệp Thạch hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần nhúu mày. Hắc phát hiện trong thân thể Lăng Hiễn có một mảng hắc vụ, loại vật chất này đang dây dưa với nguyên khí trong cơ thể Lăng Hiễn. Lúc này hắc vụ đang chiếm cứ thức hải Lăng Hiễn, quay cuồng trong thức hải của Lăng Hiễn.

“Hắc phát đến chết.” Mộ Thần nói.

Lăng Hiễn nhìn Diệp Thạch, ánh mắt từ từ bình ổn, một ý niệm kịch liệt truyền vào thức hải Diệp Thạch, Diệp Thạch nhin không được thoáng dừng, Lăng Hiễn bảo rằng: “Cho ta chết nhanh gọn đi.”

“Có thể thử châm cứu, nhưng ta không nắm chắc.” Mộ Thần do dự nói.

Bạch Hùng Đào vốn định bảo hai người đừng xằng bậy, nhưng Diệp Thạch đã mở miệng trước, “Cách nào cũng được nhanh chóng dùng đi, coi gừa chết nhưng gừa sống mà chữa.”

Mộ Thần từ trong nhẫn không gian lấy ra mấy cây châm, nhanh chóng đâm xuống đầu Lăng Hiễn.

Bạch Hùng Đào nhìn động tác của Mộ Thần, muốn mắng to một trận, rồi lại sợ làm phiền tới Mộ Thần khiến hắc làm sai, một hơi nghẹn trong họng.

Mộ Thần dùng châm trấn trụ Lăng Hiễn, sau đó dẫn đoàn hắc vụ kia đến tay Lăng Hiễn. Mộ Thần rạch trên tay Lăng Hiễn một đường, nhưng những hắc vụ đó lại bồi hồi trong cánh tay Lăng Hiễn, làm thế nào cũng không chịu đi ra.

“Dùng Thôn Thiên Phong.” Trong lúc Mộ Thần luống cuống, thanh âm tiêu hỏa long bỗng vang lên trong thức hải Mộ Thần.

Mộ Thần nhất thời thở ra một hơi, thả ra một con Thôn Thiên Phong. Thôn Thiên Phong há miệng trước miệng vết thương của Lăng Hiễn, hút

một hơi, nhất thời hắc vụ bị hút ra, sau đó bị Thôn Thiên Phong hấp thu sạch.

Hấp thu xong hắc vụ, cấp bậc Thôn Thiên Phong tăng lên một mảng lớn.

Nguyên bản đang điên cuồng, Lăng Hiến từ từ bình tĩnh lại.

Từ từ khôi phục thanh tỉnh, Lăng Hiến cố nở nụ cười với Diệp Thạch Mộ Thần.

“Các người là người Lăng gia tiến vào Vùng Cấm lần này?” Lăng Hiến tại trên người Diệp Thạch cảm nhận được huyết mạch Lăng gia.

Trước đó khi Diệp Thạch chế trụ Lăng Hiến, Lăng Hiến chính là bởi vì cảm nhận được khí tức huyết mạch mới không có giãy dụa quá nhiều.

Bạch Hùng Đào vừa định cười lạnh hai tiếng, khuyên nhủ Lăng Hiến không nên nghĩ nhiều, cũng đừng loạn nhận thân thích, lại nghe Diệp Thạch nói: “Coi như là vậy.”

Bạch Hùng Đào nhất thời có loại cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh. Cái gì gọi là ‘coi như là vậy’? Bạch Diên Tinh rõ ràng là người Bạch gia mà!

Bạch Diên Tinh tu luyện Luyện Trận Nhập Thể, kế thừa sách trận pháp của lão tổ tông, nghe nói phụ thân là một võ thánh của Bạch gia, còn mẫu phụ là một tán tu từ nước ngoài, nhưng hiện tại y lại còn nói coi như là người Lăng gia?

“Diên Tinh, người là người Bạch gia cơ mà, sao giờ lại biến thành người Lăng gia rồi?” Bạch Hùng Đào tức giận trừng Diệp Thạch hỏi.

Diệp Thạch vô tội nhìn Bạch Hùng Đào, nói: “Phụ thân ta là người Bạch gia, nhưng ông ngoại ta là người Lăng gia.”

Bạch Hùng Đào sững sốt, Bạch gia cùng Lăng gia dám hỏi? Nếu Bạch Diên Tinh là họ Bạch, vậy cho dù là người Bạch gia, quan hệ ông ngoại cũng quá xa.

Cố kỵ Lăng Hiến ở bên cạnh, Bạch Hùng Đào cũng không hỏi nhiều.

“Người có thấy khá hơn chút nào không?” Bạch Hùng Đào xoi mói nhìn Lăng Hiến.

“Tốt hơn nhiều.” Lăng Hiến nói.

Bạch Hùng Đào nói với Lăng Hiến: “Tốt hơn rồi thì hẳn là người có thể tự mình trở về thành, chúng ta không thể ở lại đây.”

“Tiền bối xin cứ tự nhiên.” Lăng Hiến nói.

Diệp Thạch vẫy vẫy tay với Lăng Hiến: “Chúng ta đi đây.”

Lăng Hiến nhìn Diệp Thạch, mỉm cười một chút, chịu đựng sắc mặt không tốt của Bạch Hùng Đào mà nói: “Ông ngoại của người đã là người Lăng gia, vậy chúng ta cũng là người một nhà, huyết mạch Lăng gia trong cơ thể người rất nồng đậm, có rãnh thì tới cung điện phía Tây ở trung tâm thành để gặp lão tổ tông.”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết.”

“Đi mau đi mau, trời sắp tối rồi.” Bạch Hùng Đào thúc giục Diệp Thạch.

Diệp Thạch đuổi theo Bạch Hùng Đào đang vội vã rời đi, Mộ Thần thì không nhanh không chậm đi theo bên cạnh Diệp Thạch.

Bạch Hùng Đào nhìn Mộ Thần một bên yên lặng, tâm tình có chút lạ lẫm. Hắn vốn đang cho rằng Mộ Thần là một tên ăn cơm mềm, nhưng không ngờ rằng người này lại rất lợi hại!

Vừa rồi tên Lăng gia kia vốn đã không thể trị, kết quả Mộ Thần vừa ra tay liền trấn tĩnh được.

Tên kia vốn đã nguy kịch, nhưng lúc này đây, một phần hai nguyên rủa trong cơ thể hắn đều đã bị con ong kia của Mộ Thần hút đi. Con ong kia tựa hồ là Thôn Thiên Phong trong truyền thuyết.

Chết tiệt, nếu sớm biết Mộ Thần biết trị như vậy, lần trước khi phát bệnh, hắn cần gì cố gắng chịu chứ!

“Mộ Thần, vừa rồi người làm gì vậy? Làm sao người làm được?” Bạch Hùng Đào nhìn không được tò mò mà hỏi.

Mộ Thần nói: “Ta dùng châm kích thích, bức nguyên rủa trong cơ thể hắn tới bàn tay. Nhưng nguyên rủa lại mãi bồi hồi trong cơ thể hắn mà không chịu ra, ta vừa dẫn rùa ngoài, nguyên rủa lại né về. Nhưng cũng may là Thôn Thiên Phong có thể hấp thu nguyên rủa, nếu không ta cũng vô kế khả thi.”

“Ta nhìn thấy nguyên rủa trong cơ thể hắn loảng hơn rất nhiều.” Bạch Hùng Đào nói.

Mộ Thần gật đầu: “Không sai, nhưng cách đó chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc, chỉ có thể tạm thời ngăn chặn một chút. Mà nguyên rủa trong cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn trừ tận gốc, như vậy khi đến kỳ, nó vẫn sẽ phát tác.”

Bạch Hùng Đào bĩu môi, có thể tạm thời ngăn chặn một chút đã rất rất tốt rồi, Mộ Thần lại còn suy nghĩ muốn trừ tận gốc.

“Thần nhi, có thời gian người cũng giúp ta dẫn nó ra đi!” Bạch Hùng Đào lập tức sửa thái độ kiêu căng lúc trước, đầy lấy lòng nói.

Mộ Thần gật đầu: “Tổ tông đã mở miệng, ta tất nhiên nghĩa bất dung từ. Nhưng lần này động thủ quá mức vội vàng, cũng may mà ngăn được, nên

phải nhờ tổ tông chờ mấy ngày để ta nghiên cứu.”

Bạch Hùng Đào vội nói: “Tất nhiên không sao.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

373. Chương 373

Được Mộ Thần đáp ứng, tâm tình Bạch Hùng Đào khoan khoái hơn rất nhiều.

Bạch Hùng Đào có chút oán trách Diệp Thạch: “Diên Tinh,saongười không sớm nói ông ngoại người làngườiLăng gia?”

Diệp Thạch ủy khuất nói: “Các ngài cũng không hỏi tamà.” Có mấy lần Diệp Thạch muốn nói, nhưng liếc thấy bộ dạng gia trưởng thiếu hưng trí, cũng liền không nói gì.

Bạch Hùng Đào: “...” Người nói mẫu phụ người là đến từ nước ngoài, thì ai mà nghĩ ra mẫu phụ người là nhi tử của người Lăng gia.

“Nếu ông ngoại người và mẫu phụ là người nước ngoài,vậy saoông ngoại lại là ngườiLăng gia?” Bạch Hùng Đào không hiểu.

Diệp Thạch đơn giản nói một chút về quan hệ giữa Lăng Xuyên cùng Khúc Khôn gặp nhau trong bí cảnh, sau đó châu thai ám kết.

Bạch Hùng Đào nhú mà, nói: “Thì ralà có chuyện như vậy, ông ngoại người thậtđúnglà...” Bạch Hùng Đào dừng một chút, lại nói: “Ông ngoại ngườiđúnglà bại hoại.”

Diệp Thạch: “...”

“Ông ngoại là võ thánh đấy.” Diệp Thạch xoa mũi nói. Mặc dù là bại hoại, nhưng lại là một bại hoại hết sức lợi hại.

Bạch Hùng Đào: “...”

Bạch Hùng Đào kỳ lạ nhìn Diệp Thạch. Theo hẳn hiểu biết, bên ngoài nguyên khí loãng, võ thánh đã càng ngày càng ít, kết quả phụ thân cùng ông ngoại của Bạch Diên Tinh đều là võ thánh. Huyết thống tốt như vậy, khó trách tuổi còn trẻ đã có thể trở thành võ thánh.

“Ông ngoại người có địa vị rất cao ở Lăng gia?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Địa vị của ông ngoại ở Lăng gia có chút tương tự với địa vị của phụ thân ở Bạch gia.”

Bạch Hùng Đào trong lòng liền có cảm giác nguy cơ. Tuy rằng giữa phụ thân cùng ông ngoại thì phụ thân càng thân cận hơn, nhưng quan hệ ông ngoại cũng không xa.

“Người Lăng gia trong Vùng Cấm rất kỳ quái, người đừng quá thân cận bọn họ.” Bạch Hùng Đào âm thầm đề phòng nói.

Diệp Thạch gật đầu, nghiêm túc nói: “Vâng, ta không muốn ngủ trong quan tài.”

Bạch Hùng Đào: “...”

“Diên Tinh, trừ có huyết thống Bạch gia, huyết thống Lăng gia, thì còn có huyết thống của gia tộc đặc biệt nào khác không?” Bạch Hùng Đào thử hỏi.

Diệp Thạch nói: “Có, nhưng chỉ là huyết mạch chi thứ, huyết thống cũng không cao.”

“Tộc nào?” Bạch Hùng Đào hỏi.

“Huyết thống Linh Tộc chi thứ.” Diệp Thạch nói.

Bạch Hùng Đào run run khoe miệng: “Huyết thống Linh Tộc. Nghe nói Huyết thống gia tộc này rất thần kỳ, đáng tiếc chỉ là chi thứ!”

Diệp Thạch gật đầu nói: “Linh Tộc quả thực là thần kỳ, bọn họ đều nói mẫu phụ ta có thể nghịch thiên cải mệnh.”

Bạch Hùng Đào: “...” Chết tiệt, mẫu phụ Bạch Diên Tinh lại là tộc nhân Linh Tộc chi thứ có thể nghịch thiên cải mệnh!

Diệp Thạch đi theo Bạch Hùng Đào vào thành, ở trong thành phát hiện một người quen nhưng cũng không quen lắm.

“Làm sao vậy?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có gì, ngày đó có người đánh cướp ta, vừa rồi ta thấy hãn.”

Bạch Hùng Đào không vui: “Có người đánh cướp người? Ai? Ta đi thu thập hãn.”

Diệp Thạch lắc đầu: “Không cần đâu, hãn cũng không chiếm được cái gì, hãn sống quá thảm rồi, một võ thánh lại thành như vậy.” Đồ mặc thì rách tung toé, mặt thì vàng vọt thiếu sức sống.

Trước đó Diệp Thạch không hiểu vì sao người nọ nhìn thấy y dùng trận pháp liền chạy đi, hiện tại Diệp Thạch đã hiểu, là do người nọ kiêng kỵ Bạch Tế Tuyết.

Bạch Hùng Đào: “...” Sống thành như vậy cũng có nhiều, ở Vùng Cấm này, võ thánh cũng không dễ sống.

Có biết bao nhiêu võ thánh ở bên ngoài hô phong hoán vũ, nhưng khi tiến vào đây liền trở nên thất vọng quần bách! Bởi vậy ngàn vàng khó mua

chữ ‘sớm biết vậy’.

“Được rồi, nếu người không muốn so đo, vậy chúng ta mau trở về thôi.” Bạch Hùng Đào nói.

“Vâng.” Diệp Thạch nói.

Đám người Bạch Hùng Đào vừa trở về không lâu thì Lăng Hiến cũng trở về.

Mấy người thủ cửa thành nhìn thấy Lăng Hiến trở về thì không khỏi kinh ngạc.

“Đây không phải là Lăng Hiến sao? Sao lại trở về rồi?”

“Hắn sống qua được? Ta còn tưởng rằng lần này hắn phải chết rồi chứ.”

“Thật lợi hại, vậy mà cũng sống qua được.”

“Ý chí của người Lăng gia thật có thể nói là không ai sánh bằng, khó trách có thể nghiên cứu luyện khí chi pháp tự lấy thân mình thành nguyên liệu luyện khí.”

“Tinh thần Lăng Hiến lại còn rất tốt nữa kìa.”

“...”

Trong trung tâm thành, cung điện của Lăng Thương.

“A Hiến, người trở lại?!” Lăng Khởi nhìn thấy Lăng Hiến, trong mắt hiện lên nét vui mừng cùng kinh ngạc. “Hừm, nguyên rủa trong cơ thể người loãn hơn lúc trước?!”

Lăng Hiến gật đầu nói: “Đúng vậy! Lần này ngoài gặp được quý nhân.”

“Quý nhân?” Lăng Khởi không hiểu.

“Lão tổ tông đâu? Ta muốn gặp lão tổ tông, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với lão tổ tông.” Lăng Hiến không chờ đợi được mà hỏi.

Lăng Khởi nói: “Người chờ chút.”

Chỉ qua một hồi, trong cung điện Lăng gia, một đám người từ trong ‘quan tài’ đi ra, vây quanh Lăng Hiến.

“Người nói là người gặp được một người Lăng gia, người này còn giúp người bỏ đi một phần nguyên rửa?” Lăng Thương đầy kinh ngạc hỏi.

Lăng Hiến gật đầu: “Đúng vậy!”

“Không có khả năng! Người Lăng gia chúng ta đều đang ở nơi đây, lão tổ tông cũng đã cảm ứng, lần này không có người Lăng gia nào tiến vào.” Lăng Khởi nói.

Lăng Khởi không biết rằng, lúc Lăng Thương cảm ứng thì Diệp Thạch vừa vọt trốn vào trong Linh Tháp của Mộ Thần, vì thế Lăng Thương tất nhiên là không cảm giác được.

“A Hiến, có phải là người đi tới mức chờ đợi cho nên mới nghĩ sai rồi?” Lăng Khởi hỏi.

Một người mới vừa tiến vào bí cảnh đã có thể xóa bớt nguyên rửa, đây cũng quá khoa trương.

Lăng Hiến lắc đầu nói: “Ta lúc đó rất thanh tỉnh, sẽ không nhận sai, hơn nữa chính người nọ cũng nói, y cũng coi như là người Lăng gia.”

“Coi như là người Lăng gia? Cái gì gọi là coi như là người Lăng gia?” Lăng Khởi không hiểu.

“Ông ngoại của y là người của Lăng gia, phụ thân lại không phải, y chỉ có thể coi như là có chút quan hệ với Lăng gia, nên cũng không thể tính thành chân chính là người Lăng gia.” Lăng Hiến nói.

“Vậy hiện tại người đâu? Nếu người đã gặp gỡ thì sao không mang y về đây?” Lăng Khởi hỏi.

“Phụ thân là người Bạch gia, lúc ta gặp được y, y đang đi cùng Bạch Hùng Đào.” Lăng Hiến nói.

Hắn chỉ là một võ tôn, làm thế nào có thể cướp người từ trong tay một võ thánh như Bạch Hùng Đào được! Lúc ấy hắn có thể kiên trì bảo Diệp Thạch có rảnh tới đây gặp đã là cực hạn rồi.

Lăng Thương gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu đã vào địa bàn của Bạch Tế Tuyết, ta đây cũng không cảm ứng được cũng là chuyện bình thường.”

“Lão tổ tông, chúng ta có cần đi tìm không?” Lăng Khởi hỏi.

Lăng Thương lắc đầu, “Việc này không thể nóng vội.”

Trong cung điện của Bạch Tế Tuyết.

“Cốc cốc cốc.”

Bạch Kỳ mở cửa, nhìn thấy là Bạch Hùng Đào thì có chút nghi hoặc: “Sao lần này sớm về vậy, tìm được linh mạch rồi?”

Bạch Hùng Đào vội vàng gật đầu: “Tìm được, tìm được...”

“Tốc độ thật nhanh. Xem ra bản lĩnh tìm kiếm linh mạch của người lại tăng lên.” Bạch Kỳ khen ngợi.

“Hừ, bản lĩnh tìm linh mạch của ta còn cần người nói à? La Diễm Quỳnh Tương Tửu gì đó của người còn không?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Bạch Kỳ gật đầu hỏi: “Có, làm chi?”

“Ta đưa cho hai tiểu quỷ mới tới kìa nếm thử.” Bạch Hùng Đào nói.

Bạch Kỳ run run khoe miệng, nói: “Ta còn không đủ để uống đâu, còn cho bọn họ nếm thử. Không cho, không cho...”

“Người nhỏ mọn như vậy làm gì? Đây chính là hậu bối của Bạch gia chúng ta, tân huyết của gia tộc đấy!” Bạch Hùng Đào không vui nói.

Bạch Kỳ đen mặt: “Người nói hào phóng quá nhỉ, không phải là rượu này người cũng có sao?”

“Người còn không biết tinhtasao, ta đã sớm uống sạch rồi.” Bạch Hùng Đào có chút xấu hổ nói.

“Không cho!” Bạch Kỳ dứt khoát nói.

“Chomột chút đi, lần sau lão tổ tông phân rượu cho ta, tatrà cho người còn không được sao?” Bạch Hùng Đào nói.

“Không được!”

“Người thật tuyệt tình!” Bạch Hùng Đào không vui.

“Người hôm nay quá kỳ quái!” Bạch Kỳ khoanh tay, đầy nghi ngờ nói.

Diệp Thạch đã đi tới, tò mò hỏi: “Hai vị tổ tông, các ngài đang tái gấu chuyêngì thế?”

“Ta đang đòi chút La Diễm Quỳnh Tương Tửu cho người với Mộ Thần uống, nhưng vị Bạch Kỳ tổ tông này của người lại không cho.” Bạch Hùng

Đào trách cứ liếc nhìn Bạch Kỳ một cái, nói.

Bạch Kỳ hung hăng trừng lại Bạch Hùng Đào.

“La Diễm Quỳnh Tương Tửu uống rất ngon sao? Mộ Thần cũng biết thưởng rượu đó.” Diệp Thạch hỏi.

Bạch Hùng Đào sợ hãi than: “Mộ Thần còn biết thưởng rượu nữa?!”

Diệp Thạch gật đầu, tràn đầy đắc ý nói: “Đúng vậy! Mộ Thần rất biết thưởng rượu, Mộ Thần còn rất biết nấu cơm nữa.”

Bạch Kỳ cười khan: “Mộ Thần thật giỏi nhỉ, học nhiều môn học thuật như vậy còn chưa tính, còn phải học nấu cơm.” Thật đúng là quá rảnh.

Bạch Hùng Đào lại vô cùng tán thưởng nói: “Mộ Thần thật lợi hại, cái gì cũng biết hết, ánh mắt Diên Tinh người quá tốt!”

Diệp Thạch đầy tự hào: “Tất cả mọi người đều nói như vậy.”

Bạch Kỳ nhìn vẻ mặt siểm nịnh của Bạch Hùng Đào, sắc mặt vô cùng cổ quái.

“Ta đi tìm Mộ Thần đây.” Diệp Thạch nói rồi rời đi.

Nếu là bình thường, có lẽ Diệp Thạch sẽ hỏi thăm về La Diễm Quỳnh Tương Tửu, nhưng hiện tại Diệp Thạch tương đối quan tâm tới Thôn Thiên Phong cùng nguyên rửa hơn.

“Người rất lạ!” Bạch Kỳ nghi ngờ nhìn Bạch Hùng Đào.

Bạch Hùng Đào chợt dạ: “Lạ là lạ ở chỗ nào?”

Bạch Kỳ híp mắt nói: “Lạ ở chỗ nào? Cả người đều lạ! Người không phải là cái loại người sẽ xuất đầu vì hậu bối.”

“Người nói bậy bạ gì đấy? Ta vẫn luôn là người thích bảo hộ hậu bối mà.” Bạch Hùng Đào không vui.

Bạch Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Phải không? Một Thần cho người tốt gì? Ta nhớ rõ lúc trước người nhìn hănrấtkhông vừa mắt cơ mà?”

“Người không nên nói bậy nói bạ!” Về mặt Bạch Hùng Đào đoán chính nói.

“Ta nói bậy bạ cái gì? Lúc trước là ai mở miệng ngậm miệng đều là ‘tiểu bạch kiếm’, ‘ăn cơm mềm’?” Bạch Kỳ hừ lạnh.

“Đây không phải là ta nói, người đừng mơ muốn nói xấu ta!” Bạch Hùng Đào chính khí lắm liệt chối bỏ.

Bạch Kỳ: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

374. Chương 374

“Trở về nhanh vậy?” Bạch Tế Tuyết nhìn Bạch Hùng Đào.

“Lão tổ tông, đây là nguyên thạch lần này.” Bạch Hùng Đào cung kính đưa nguyên thạch tới.

“Phẩm chất không tồi, ô nhiễm cũng không nghiêm trọng, so với những lần trước người tìm thấy thì tốt hơn, lần này hiệu suất của người rất cao!” Bạch Tế Tuyết không chút nào keo kiệt mà khích lệ.

“Điều lành hờ phúc của Diên Tinh cả. Tiểu tử Diên Tinh này năng lực tìm linh mạch lành nhất lưu. Lão tổ tông không biết chứ, Diên Tinh có một chút huyết mạch Linh Tộc, tuy rằng trẻ tuổi, nhưng trực giác lại thật sự linh mãnh.” Bạch Hùng Đào có chút sợ hãi than kể.

Bạch Tế Tuyết hí mắt, nói: “Huyết mạch Linh Tộc?”

Bạch Hùng Đào gật đầu, kể tiếp: “Đúng vậy. Y còn có một chút huyết mạch của Lăng gia, nghe nói thì ông ngoại là người Lăng gia, nhưng phụ thân của y thì là người Bạch gia chúng ta, cho nên quan hệ vẫn tương đối gần với Bạch gia chúng ta hơn.”

“Chỉ là ông ngoại mà thôi, nếu họ Bạch, thì cũng không có quan hệ quá lớn với Lăng gia.” Bạch Tế Tuyết trầm ngâm một chút mới nói.

“Lão tổ tông hình như có tâm sự?” Bạch Hùng Đào cẩn thận nói.

“Nguyên rủa trong người Cẩm Lý sắp áp chế không nổi nữa.” Bạch Tế Tuyết hít một hơi nói.

Bạch Hùng Đào sững sốt một chút, lập tức nói: “Ta đi tìm Mộ Thần!”

Bạch Tế Tuyết nhú mày không hiểu: “Tìm Mộ Thần?”

“Lão tổ tông, Mộ Thần có cách.” Bạch Hùng Đào chắc chắn nói.

Bạch Kỳ hoài nghi nhìn Bạch Hùng Đào: “Mộ Thần? Hả chỉ mới tới Vùng Cấm thì làm sao có cách nào được?”

“Ta tận mắt nhìn thấy đến hãn cấp Lăng gia Lăng Hiến lấy máu, nhờ Lăng Hiến trong cơ thể ngũ thành tả cổ nguyên rủa nói.” Bạch Hùng Đào nói.

Bạch Kỳ sững sốt, lập tức bắt lấy tay Bạch Hùng Đào: “Người xác định? Loại chuyện này không thể nói giỡn.”

Bạch Hùng Đào gật đầu nói: “Đương nhiên. Vốn là Lăng Hiến nguyên rủa phát tác, đã sắp nổi điên đến chết, nhưng chỉ trong một chốc Mộ Thần đã đến nguyên rủa xuống. Ta trở về không lâu thì Lăng Hiến liền vào thành, hãn là cũng đã về tới Lăng gia rồi.”

Bạch Kỳ đen mặt: “Ta đã nói mà, người sao lại đột nhiên trân trọng hậu bối như vậy, thì ra là thế. Chuyện quan trọng như vậy mà người lại đi che giấu, người muốn làm gì?!”

Bạch Hùng Đào xấu hổ nói: “Người không nên nói lung tung, ta không có che giấu, chỉ là chưa kịp nói thôi.” Chết tiệt, sao muốn cướp tiên cơ lại khó như vậy chứ.

“Rồi rồi, đã lúc nào rồi mà các người còn cãi nhau vì loại chuyện này? Nếu Mộ Thần có thể giải quyết thì mau đi mời hắn xem Cẩm Lý đi.” Bạch

Tế Tuyết nói.

Mộ Thần rất nhanh bị mời ra, vì để phòng ngừa ngoài ý muốn, Mộ Thần nhờ Bạch Tế Tuyết ở bên cạnh áp trận.

Lăng Hiến chỉ là võ tôn nên Mộ Thần có thể dễ dàng đối phó, nhưng Bạch Cẩm Lý này lại chính là võ thánh! Nếu như trong quá trình trị liệu người này lại động tay động chân, vậy hẳn liền phiền toái lớn.

Có một võ thánh cửu tinh như Bạch Tế Tuyết ở bên cạnh nhìn, Mộ Thần mới không còn lo.

Quá trình xóa bớt nguyên rủa cũng coi như thuận lợi, Mộ Thần có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này trấn định hơn nhiều.

Bạch Tế Tuyết thấy Mộ Thần dùng Thôn Thiên Phong để hấp thu nguyên rủa, sắc mặt bất định.

...

“Mộ Thần,saongười biếtThôn Thiên Phong có thể hấp thu nguyên rủa?” Trong Linh Tháp, Diệp Thạch tò mò hỏi Mộ Thần.

“Tiểu hỏa long nói cho ta biết.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch trừng lớn mắt: “Tiểu hỏa longkianhất định biết cái gì đó, nó tỉnhrồi?”

Mộ Thần cười khở nói: “Tỉnh, lại ngủtiếp.”

Diệp Thạch buồn bực, “Sao lại ngủnữa rồi, thậtđúnglàgấp chết người.”

Mộ Thần gật đầu cười khở: “Đúng vậy.”

“Nếu ta nói sẽ gả lão hồ cho nó, nó có thể sẽ tinh nhanh hơn không nhỉ?” Diệp Thạch nói nhỏ. Nếu không thể cưỡng bức tiểu hỏa long, vậy thì cũng chỉ có dụ dỗ.

Lão hồ nghe thấy lời Diệp Thạch nói liền hướng lại đây, liên tục gào thét với Diệp Thạch.

“Cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi, chỉ vì muốn biết một chút tin tức mà đi bán bản hồ. Lương tâm của người đâu? Cái tên song nhi tâm địa rắn rết kia, người thật hỗn đản, ta đã nhìn thấu người rồi nhá...” Lão hồ mở miệng chửi Diệp Thạch một hơi thật dài.

Diệp Thạch: “.....” Chỉ đùa một chút thôi mà.

“Người không cần kích động như vậy, cho dù ta đưa người cho tiểu hỏa long, tiểu hỏa long còn không nhất định nhìn trúng người đâu.” Diệp Thạch nói.

Lão hồ trên người cao thấp lông đều tạc.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng lão hồ giương nanh múa vuốt, nói nhỏ: “Người hung như vậy, tiểu hỏa long nhất định chớ mắt.”

Mộ Thần: “...” Hung? Cũng không phải không ai thích hung dữ như vậy, nói không chừng tiểu hỏa long lại thích thì sao.

Lão hồ trợn tròn mắt hồ, giận dữ hét lên: “Ta muốn thiêu chết người, thiêu chết người!!”

...

Tiểu hỏa long chợt bay tới phía mấy người, đuổi đuôi rồng ngồi trên đầu lão hồ.

Lão hồ vừa bị tiểu hỏa long áp, tức khắc nằm úp sấp xuống.

Diệp Thạch nhìn bộ dáng không tiền đồ của lão hồ, âm thầm nghĩ, cái tên lão hồ này chỉ biết hung với mình, vừa mới gặp tiểu hỏa long một cái liền mềm nhũn, quả nhiên ác nhân phải có ác nhân trị!

“Các người tìm ta?” Tiểu hỏa long hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Người có biết nguyên rủa là cái gì không?”

“Nguyên rủa? Các người thật đúng là không có kiến thức, lại đi xưng vật kia là ‘nguyên rủa’.” Tiểu hỏa long đầy coi thường.

Diệp Thạch nhú mày, Mộ Thần lại không để bụng nhìn tiểu hỏa long, “Chúng ta quả thật nông cạn, có thể nói cụ thể không?”

Tiểu hỏa long liếc mắt nhìn Mộ Thần một cái, sau đó kể: “Trên đời này có vô cùng nhiều vị diện, có vị diện thấp hơn vị diện này của các người, những vị diện đó có lẽ ngay cả cấp bậc võ sư cũng không có; nhưng cũng có vị diện cao hơn các người, tỷ như Thần giới, nơi đó tùy tiện đi ra một người cũng có thể quét ngang vị diện này của các người; còn có vị diện cùng cấp với các người, người những vị diện đó có thực lực không kém các người. Các người hiểu không?”

Diệp Thạch gật đầu: “Hiểu.”

Tiểu hỏa long kinh ngạc nhìn Diệp Thạch: “Người vậy mà lại có thể hiểu.”

Diệp Thạch nhất thời buồn bực, tiểu hỏa long này có ý gì! Y cũng không phải ngu ngốc, tất nhiên có thể hiểu.

Tiểu hỏa long liếc mắt nhìn Diệp Thạch một cái, rồi nói: “Vị diện cùng cấp với các người có Ma giới. Ma giới cũng có người, có yêu thú, bọn họ không phải hấp thu nguyên khí thăng cấp, mà là hấp thu ma khí thăng cấp.”

Diệp Thạch gật đầu: “Biết, nhưng người nói mấy thứ này thì có liên quan gì tới nguyên rủa?”

Y có đọc sách cổ, giữa hai vị diện trên cơ bản tương an vô sự, nhưng dưới tình huống đặc biệt cũng sẽ tiếp giáp nhau. Trên sách cổ ghi lại, Ma tộc đã từng xâm lấn, phát sinh đại chiến với vị diện bọn họ.

Bởi vì đã quá lâu, nên những gì ghi lại trên sách cổ có chút giống một câu chuyện.

Tiểu hỏa long vung đuôi nói: “Cái thứ ‘nguyên rủa’ kia chính là tiên ma khí, là loại ma khí cấp bậc rất cao.”

“Nếu các người là Ma tộc, hấp thu được tiên ma khí này thì tu vi có thể tăng mạnh, đột phá thành võ thần cũng có thể.”

“Đáng tiếc, các người đều hấp thu nguyên khí mà lớn lên, thân thể cũng thích ứng nguyên khí hơn. Tiên ma khí cùng nguyên khí có rất nhiều chỗ xung đột, một khi hấp thu quá nhiều tiên ma khí thì các người sẽ thống khổ, thậm chí nổ tan xác mà chết.”

Tiểu hỏa long nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, có chút thương hại: “Các người không có phúc khí rồi! Tiên ma khí chính là thứ tốt cùng cấp với tiên nguyên khí! Nhưng với Ma giới mà nói thứ đó là một đường, với các người thì chính là độc dược.”

Diệp Thạch nhíu mày, nghe nói vào thời viễn cổ, Trung Châu còn tồn tại thần nguyên, trong thần nguyên ẩn chứa tiên nguyên khí, nếu hấp thu tiên nguyên khí, tu sĩ có thể thăng cấp thần cấp, nhưng hiện tại thứ này đã không còn.

“Có phải là dị hoán như các người không bị nguyên rủa ảnh hưởng?” Mộ Thần hỏi.

Tiểu hỏa long gật đầu: “Đúng vậy, hiện tại ma khí thiên vực này có tiên ma khí cùng nguyên khí dây dưa với nhau, nên khi các người hấp thu nguyên khí liền không thể tránh khỏi sẽ hấp thu tiên ma khí vào. Dĩ hỏa chúng ta không cần hấp thu nguyên khí, cho nên không bị ảnh hưởng.”

Diệp Thạch nhíu mày hỏi: “Nhưng vì sao Thôn Thiên Phong lại không bị ảnh hưởng?”

“Các người cho rằng Thôn Thiên Phong ban đầu sinh trưởng ở vị diện này?” Tiểu hỏa long có chút xem thường.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Diệp Thạch lẩm bẩm.

Tiểu hỏa long lắc đầu: “Không phải. Thôn Thiên Phong vốn là ma trùng, nhưng lưu lạc đến vị diện này thời gian lâu, sinh sản tiếp mấy trăm, mấy ngàn đời, dần dần biến thành như vậy.”

Diệp Thạch nhíu mày: “Còn có thể như vậy?!”

“Nếu các người đến Ma giới, trong các người cũng sẽ có người không chết, các người có khả năng sẽ chậm rãi bị Ma giới đồng hóa, xuất hiện càng ngày càng nhiều đặc thù của Ma tộc, sau đó truyền thừa từng đời từng đời, từ từ biến thành Ma tộc. Chỉ là đáng tiếc, lần này thâm thấu tới là tiên ma khí.”

“Tiên ma khí thì không được sao?” Diệp Thạch hỏi.

“Người chomột đứa bé ăn thần đan thì người nghĩ nó chịu nổi? Tiên ma khí chính là thứ có phẩm chất vô cùng cao đấy.” Tiểu hỏa long liếc Diệp Thạch một cái, vẻ mặt ‘người đúng là ngốc’.

“Vậy nếu thứ này chúng ta đã vô phúc tiêu thụ, thì có cách nào loại trừ không?” Mộ Thần hỏi.

Tiểu hỏa long lắc đầu: “Không biết.”

Diệp Thạch thiếu chút nữa hộc máu. Tên tiểu hỏa long kia thao thao bất tuyệt nhiều như vậy, kết quả thứ máu chốt lại để một câu ‘không biết’ là xong việc.

Mộ Thần đầu đầu bóp bóp trán: “Kià thì không còn cách nào rồi.”

“Có một cách, nhưng phải xem người có dám hay không.” Tiểu hỏa long nói.

“Cái gì?” Mộ Thần hỏi.

“Vạn vật tương sinh tương khắc, địa phương nồng đậm tiên ma khí nhất có lẽ sẽ sinh ra Khư Ma Thảo. Nếu có thể lấy được Khư Ma Thảo, luyện chế thành Khư Ma Đan, vậy có thể sẽ thanh trừ tiên ma khí trong cơ thể các người.” Tiểu hỏa long nói.

Đôi mắt Diệp Thạch sáng lên: “Nói như vậy, tìm được Khư Ma Thảo thì có thể cứu rồi.”

Tiểu hỏa long đánh giá trên dưới Diệp Thạch, rồi cười nói: “Lấy cường độ thân thể hiện tại của các người, một khi tiến vào địa phương nồng đậm tiên ma khí, tiên ma khí cùng nguyên khí xung đột, không qua bao lâu sẽ nổ tan xác mà chết.”

Diệp Thạch: “...”

Diệp Thạch nhìn qua Mộ Thần, hỏi: “Làm sao đây?”

Mộ Thần cũng bất đắc dĩ: “Từ từ sẽ đến. Ít nhất hiện tại chúng ta đã biết tiên ma khí là cái gì.”

Trên đời này, thứ đáng sợ nhất chính là thứ không biết, bởi vì đoán không ra, cho nên càng dễ khiến lòng người sợ hãi.

Diệp Thạch gật đầu: “Chỉ có thể như vậy.”

“Ta cảm thấy hần là lão tổ tông biết gì đó.” Mộ Thần nói.

“Lão tổ tông á?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nói: “Đúng vậy. Dù sao lão tổ tông cũng đã sống nhiều năm, hần là cũng có chút hiểu biết về tiên ma khí.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

375. Chương 375

“Hai người tìm ta?” Bạch Tế Tuyết ngồi xuống cạnh Mộ Thần Diệp Thạch hỏi.

“Đúng vậy lão tổ tông, lão tổ tông có biết cái gì là tiên ma khí không?” Diệp Thạch hỏi trước.

“Nguyên rửa quả nhiên là tiên ma khí sao?” Bạch Tế Tuyết nhăn mày, bình tĩnh hỏi.

Mộ Thần có chút kinh ngạc nhìn Bạch Tế Tuyết: “Lão tổ tông có biết?”

Bạch Tế Tuyết hít nhẹ một hơi, nói: “Sáu vạn năm trước, trong bí cảnh từng có một luyện dược sư cừu cấp trung kỳ, mà trước lúc tẩu hỏa nhập ma, hẳn vì muốn làm rõ nguyên rửa là thứ gì mà không tiếc lấy thân thử nghiệm, xâm nhập địa phương nồng đậm nguyên rửa mang nguyên rửa đinghiên cứu.”

“Vậy nguyên cứu ra được kết quả thế nào?” Diệp Thạch nóng lòng hỏi.

Bạch Tế Tuyết cười khờ: “Có một chút kết quả. Hẳn nói nguyên rửa có nhiều chỗ rất giống nguyên khí, nói đó có thể là nguyên khí biến dị, sa này cũng có rất nhiều người đoán đó là ma khí.”

“Các người có lẽ không rõ ràng lắm. Mấy vạn năm trước có lần Ma tộc xâm lấn, lúc ấy Ma tộc có mang ma nguyên thạch tới đây, tu luyện giả đối với khí tức ma nguyên rất kháng cự, nhưng ma nguyên lại không có dữ dẫn như vậy. Bây giờ nghĩ lại, ma nguyên và nguyên rửa rất nhiều chỗ rất giống nhau.” Bạch Tế Tuyết nói.

“Thật sự không còn cách nào sao?” Diệp Thạch lẩm bẩm.

Bạch Tế Tuyết cười khở: “Nếu như có cách, người cho là còn sẽ có nhiều võ thánh như vậy ở lại địa phương quý quái này? Ma tộc là một chủng tộc tràn đầy dục vọng chinh phục, không thể đồng hóa tất cả diệt sát.” Tiên ma khí có thuộc tính rất tương tự Ma tộc!

“Lão tổ tông, sau đó luyện được sự ki thể nào?” Diệp Thạch cẩn thận hỏi.

Bạch Tế Tuyết lắc đầu, thở dài nói: “Hắn chết. Nguyên rửa xâm thể, điên cuồng đến chết.”

“Lão tổ tông, chúng ta phải đi vào trung tâm nguyên rửa, có cách gì không?” Diệp Thanh hỏi.

Sắc mặt Bạch Tế Tuyết lập tức trầm xuống, chặt đinh chém sắt nói: “Không thể đi!”

Diệp Thạch: “Tại sao?”

Bạch Tế Tuyết siết chặt tay, “Chỗ đó, trước kia có lẽ còn có thể nghĩ cách đi vào, nhưng hiện tại nơi đó đã có rất nhiều yêu thú bị nguyên rửa ảnh hưởng.”

“Chỉ là yêu thú mà thôi.” Diệp Thạch nhướng mày nói.

Bạch Tế Tuyết nhìn vẻ mặt Diệp Thạch như vậy thì giải thích: “Người căn bản không biết những yêu thú đáng sợ cỡ nào. Lực thích ứng của yêu thú mạnh hơn tu sĩ, có vài con yêu thú trải qua mấy vạn năm đã bắt đầu thích ứng tiên ma khí, nếu bọn nó thuận lợi chuyển hóa thành ma thú, bọn nó có thể hấp thu tiên ma khí, đạt tới thần cực!”

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, người trong Vùng Cấm này căn bản không thể ngăn nổi bày yêu thú này, có lẽ đến lúc đó, trong Vùng Cấm sẽ không còn người nào sống được.”

Diệp Thạch biến sắc, “Sao có thể?”

Bạch Tế Tuyết lắc đầu, nói: “Chỉ là đoán mà thôi. Nếu thực sự có một ngày như vậy thì đó cũng là mấy chục vạn năm sau, bây giờ còn không cần quá lo lắng.” Bạch Tế Tuyết vừa nói xong liền chuyển, nghiêm túc nói: “Nhưng quả thật đã có yêu thú bắt đầu đồng hóa tiên ma khí, hơn nữa, Mộ Thần tathấy Thôn Thiên Phong của người đối với tiên ma khí rất thích ứng.”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là vậy.” Bọn họ đối với tiên ma khí tránh như tránh tà, nhưng Thôn Thiên Phong lại không hề, có vài con Thôn Thiên Phong, nguyên khí trong cơ thể tựa hồ đã từ từ chuyển hóa thành ma khí.

“Tốt quá hoá lớp, người phải không chế tốt. Thôn Thiên Phong hấp thu ma khí tính tình có thể trở nên thô bạo, thậm chí có khả năng sẽ thoát ly chủ nhân không chế, người phải cẩn thận kẻo bị phản phệ.” Bạch Tế Tuyết nhắc nhở.

Mộ Thần nói: “Ta biết.” Hắn đã thu hồi Thôn Thiên Phong lại, ở nơi đây, mấy thứ này trưởng thành quá nhanh.

Bạch Tế Tuyết quay qua nói với Diệp Thạch: “Người Lăng gia đã tới đây mấy lần, mấy lần trước các người vẫn luôn vội vàng làm gì đó, nên ta chặn mấy lần, nhưng nếu chặn thêm vài lần nữa, sợ rằng lão quý Lăng gia kia cũng sẽ đi tới đây.”

Diệp Thạch: “...”

“Tìm thời gian rồi các người đi gặp lão gia hỏa Lăng Thương kia đi.”
Bạch Tế Tuyết ngừng một chút rồi nói.

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.”

... ..

Mộ Thần và Diệp Thạch từ trong cung điện Bạch Tế Tuyết đi ra không lâu, liền có chút bất hạnh gặp phải Trang Nghĩa Phong.

Trang Nghĩa Phong nhìn Mộ Thần Diệp Thạch, trong đôi mắt tràn đầy nét hung ác nham hiểm.

Trang Nghĩa Phong nhìn chăm chú hai người hồi lâu, mới cảm giận ly khai.

Diệp Thạch nhìn theo Trang Nghĩa Phong: “Nhìn tay chân già cả của lão gia hỏa kia, sợ là chỉ một chút nguyên rủa nhập thể thôi thì không bao lâu sẽ chết.”

Mộ Thần bất đắc dĩ cười: “Làm gì để vậy.” Nói như thế nào thì cũng là một võ thánh cửu tinh cơ mà. Nhưng nhìn bộ dáng lão nhân kia thì thật sự có khả năng là sắp xong đời rồi.

Diệp Thạch buồn bực nhíu mày, “Tai họa đang năm. Mộ Thần, tương lai nếu có cách nào đi ra ngoài, nhất định không nên mang theo bọn họ!”

“Tất nhiên sẽ không mang theo bọn họ, nhưng hiện tại nói chuyện này thì còn quá sớm.” Mộ Thần bất đắc dĩ nói.

Diệp Thạch mất mát hít một hơi, “Cũng đúng.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa, đi thôi.”

Diệp Thạch gật gật đầu: “Ừm.”

Mộ Thần thầm nghĩ, có lẽ hẳn nên dụng tâm hơn trên Linh Tháp, Mệnh Tộc coi trọng Linh Tháp như vậy, hẳn là Linh Tháp có thêm càng nhiều công năng không được ai biết. Lấy năng lực hiện tại của hắn, hẳn là có thể thử thách cấp Linh Tháp. Theo hắn quan sát được thì Linh Tháp tựa hồ có thể che chắn nguyên rủa.

... ..

Cung điện Lăng Thương.

“Các người cuối cùng đã tới, tới cung điện Bạch Tế Tuyết tìm các người mấy lần, nhưng Bạch Tế Tuyết tiền bối đều nói hai người đang bế quan, có phải là do Bạch Tế Tuyết tiền bối không cho các người đi?” Lăng Khởi có chút không vui hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Không có không có. Là thật sự bế quan.”

“Mau vào đi.” Lăng Khởi nói.

“Tổ tông, ta nghe nói các ngài đều nằm ngủ trong quan tài?” Diệp Thạch nhỏ giọng mà vi hỏi.

“Là do lão tổ tông Lăng Thương phát hiện một loại nguyên liệu luyện khí có thể ngăn cách nguyên rủa, chỉ là số lượng loại nguyên liệu này không nhiều, cho nên chỉ có thể tạo ra một chút, cũng không tính là quan tài.” Lăng Khởi giải thích.

Diệp Thạch nói: “Thì ra là như vậy!”

“Người có học luyện khí không?” Lăng Khởi hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu: “Không có.”

“Thật đáng tiếc, nhìn người này là một hạt giống học tập luyện khí tốt.”
Lăng Khởi có chút âm đạm.

“Mộ Thần có học này.” Diệp Thạch kéo Mộ Thần đến trước mặt Lăng Khởi, như hiến vật quý mà nói.

Lăng Khởi đánh giá Mộ Thần, nói: “Nghe Lăng Hiến nói là người đã cứu hắn, đa tạ người.”

“Tiền bối không cần khách khí.” Mộ Thần chấp tay.

Diệp Thạch đi theo Lăng Khởi vào cung điện, Diệp Thạch đẩy tò mò đánh giá chung quanh.

Nhìn thấy trong gian phòng có một quan tài trống, Diệp Thạch không khỏi hít mắt thầm nghĩ không gian thật quá chật chội, tuy rằng có thể ngăn cách nguyên rửa, nhưng mà không gian nhỏ như vậy, có muốn lăn giường cũng không thể lăn, Mộ Thần ở trên giường chính là rất thích chơi nhiều kiểu!

Y mới không muốn nằm trong thứ quý này đâu. Nghe nói vài vị tổ tông Lăng gia ở trong bí cảnh đều thích nằm trong quan tài.

Lăng Khởi thấy Diệp Thạch nhìn chăm chăm quan tài thì hỏi: “Quan tài kia là của ai, thích không? Còn có hai bộ để đó không dùng, người muốn thì cho người mang về đó.”

Diệp Thạch vội vàng lắc đầu: “Không cần, không cần.”

Lăng Thương đi ra, Diệp Thạch nhìn người nọ, trong lòng nhất thời cảm nhận được vài phần thân thiết.

“Đều ngồi đi.” Lăng Thương nói

Diệp Thạch cùng Mộ Thần bị vài người Lăng gia vây quanh, mấy người trò chuyện với nhau cũng khá vui.

Mộ Thần thỉnh giáo Lăng Thương không ít vấn đề về luyện khí, Lăng Thương lúc đầu còn không để bụng, từ từ trở nên thận trọng hơn.

Luyện khí thuật của Mộ Thần đã tới cửu cấp, cộng thêm bốn môn học thuật mà Mộ Thần tinh thông khác có lĩnh vực tương quan với luyện khí, nên hần lĩnh ngộ rất sâu, có một ít vấn đề khi đề cập đến, trong nhất thời Lăng Thương thế nhưng cũng đáp không được.

Lăng Thương vẫn luôn si mê luyện khí, cho dù đã vào Vùng Cấm thì hứng thú đối với luyện khí cũng vẫn như cũ không giảm, càng nói chuyện với Mộ Thần thì càng cảm thấy có tiếng nói chung, rất nhanh, thân tôn tử như Diệp Thạch cũng bị Lăng Thương để qua một bên, Mộ Thần ngược lại cùng Lăng Thương tán gẫu đến khí thế ngất trời.

... ..

Kế tiếp, Mộ Thần sống một đoạn ngày khá quy luật: tu luyện, trợ giúp Bạch gia và Lăng gia, đi theo Bạch Tế Tuyết học trận pháp, đi theo Lăng Thương học luyện khí.

Phỏng chừng là cảm thấy ra không được, trận pháp thuật cửu cấp cùng luyện khí thuật cửu cấp cũng không giúp được gì, thế nên Bạch Tế Tuyết cùng Lăng Thương không có gì bảo lưu với Mộ Thần. Dưới sự trợ giúp của hai vị học thuật đại sư cửu cấp cao cấp, trận pháp cùng luyện khí thuật của Mộ Thần đều tăng mạnh.

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói nhỏ: “Trận pháp với luyện khí có phải sắp lên cửu cấp trung kỳ rồi không?”

“Đúng vậy.” Mộ Thần gật đầu cười.

Tuy nói vì có nguyên rửa nên Vùng Cấm khá là giống một căn nhà giam, nhưng từ phương diện khác thì nơi này cũng là một cái nhà giam không tồi. Những tri thức học thuật đó ở bên ngoài được các đại gia tộc coi như tánh mạng, nhưng ở trong này, nó chỉ là rác rưởi. Nếu như vẫn còn ở bên ngoài, năm môn học thuật của hắn chắc chắn không hề có khả năng tăng nhanh như thế.

“Không biết ở nơi này, mình vẫn với phù chú có thể dùng không.” Diệp Thạch thì thầm.

Mộ Thần cười: “Học nhiều một chút cũng không có hại.”

Mộ Thần không ngừng học trận pháp cùng luyện khí. Hắn còn tìm tòi thêm một đồng sách đan thuật, mình vẫn, phù chú. Tuy rằng đám người Bạch Hùng Đào cảm thấy Mộ Thần cả ngày toàn nghiên cứu mấy thứ vô bổ, nhưng cũng không ngăn cản.

“Thật đáng tiếc, chúng ta hiện tại ở trong Vùng Cấm, nếu như ở bên ngoài, người đã có thể thử thu phục Ngũ Thập Trung Châu rồi.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần nói: “Chuyện này không vội.”

Hiện tại việc cấp bách nhất là phải tăng lên thực lực. Tuy rằng Bạch Tế Tuyết nói trung tâm khu nguyên rửa rất nguy hiểm, không dễ đặt chân vào, nhưng không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con. Mộ Thần luôn muốn đi tới đó tìm hiểu, đương nhiên, bây giờ còn chưa phải là lúc.

Hiện tại cấp bậc của hắn là võ hoàng tam tinh. Do sợ căn cơ bất ổn, nên những đan dược tăng lên nguyên lực kia, Mộ Thần vẫn chưa dùng.

Mộ Thần cảm thấy, nếu phối hợp với đan dược, tốn thêm một năm tu luyện trong Linh Tháp, thì tu vi của hắn tăng lên tới lục tinh cũng không có vấn đề gì.

Muốn thăm dò chỗ kia thì tu vi không thể thấp, phù chú cũng không thể ít được, những yêu thú kia lợi hại bao nhiêu hắc không biết, nhưng chỉ cần hắc lấy mấy trăm tờ phù chú cửu cấp đi đập, có lợi hại cỡ nào thì cũng có thể đập chết ngắc!

Tháp Linh vỗ vỗ cánh bay quanh Mộ Thần.

Diệp Thạch nhìn Tháp Linh, nói: “Mộ Thần, sao lại có cảm giác Tháp Linh ngưng tụ chớ vài phần nhỉ?!”

Mộ Thần nói: “Đương nhiên, gần đây thăng cấp không ít lần cho nó.”

Trình độ học thuật của Mộ Thần vô cùng thâm sâu, theo các môn học thuật tăng lên, ban đầu Linh Tháp ở trong mắt Mộ Thần huyền ảo vô cùng, từ từ cũng trở nên dễ hiểu.

“Hình như lại béo hơn.” Diệp Thạch nói.

“Ai béo?! Người mới béo!!” Tháp Linh kêu gào.

“Người nói bậy bạ gì đó, gần đây ta gầy hơn nhiều rồi!” Diệp Thạch bất mãn nói.

Tháp Linh bay quanh Diệp Thạch một vòng, nói: “Béo chính là béo.”

Mộ Thần: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

376. Chương 376

Bạch Hùng Đào đi tới, đưa cho Mộ Thần một cái nhẫn không gian, “Thần nhi, đây là nguyên liệu phù chú mà người cần.”

“Đa tạ tiền bối.” Mộ Thần vội đứng lên cảm tạ.

Bạch Hùng Đào nhìn Mộ Thần, bất đắc dĩ nói: “Người muốn nhiều nguyên liệu phù chú như vậy làm gì?”

“Ta muốn nghiên cứu phù chú công kích, dùng để đối địch.” Mộ Thần nói.

Bạch Hùng Đào do dự rồi nói: “Linh thực cùng các loại nguyên liệu trong Vùng Cấm đều có nguyên rửa, tiếp xúc nguyên liệu lâu cũng sẽ lây dính nguyên rửa.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Tahiểu, tiền bối yên tâm đi, ta sẽ định kỳ lấy ra một phần nguyên rửa trong cơ thể, như vậy sẽ không có vấn đề.”

Theo Mộ Thần biết, phù chú cùng minh văn sở dĩ xuống dốc, khả năng rất lớn là bởi vì hai môn học thuật này không tránh khỏi phải tiếp xúc với nhiều vật chất có mang nguyên rửa, mấy thứ này sẽ tăng tốc độ nguyên rửa nhập thể, nhưng hãn có Thôn Thiên Phong, nên hãn không có loại bản khoản này.

Bạch Hùng Đào: "...Người có suy tính thì tốt. Đúng rồi, chuyện người có thể xóamột phần nguyên rủa đã bị truyền ranoài."

"Truyền ra? Tổ tông, có phải ngài uống nhiều rượu rồi nói cho người khác biết không đó?" Diệp Thạch trợn tròn mắt.

"Đương nhiên không có, người nghĩ ta hồ đồ như vậy sao. Loại chuyện này ta sao dám nói lung tung." Bạch Hùng Đào đen mặt, tức giận nói.

"Vậy chuyện này làm thế nào truyền ra được?" Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi.

"Thiên hạ không có bức tường nào không thông gió. Tuy rằng Bạch gia cùng Lăng gia đều có đúng mực, nhưng làn hừng tênh cáo già sống mấy vạn năm trong Vùng Cấm cũng không phải ăn chay." Bạch Hùng Đào nói.

Lăng Hiên nguyên bản hết thuốc chữa, vậy mà chỉ qua một lát liền tốt hơn, lúc ấy có lẽ không có ai hoài nghi, nhưng sau mấy ngày, những người đó khó tránh khỏi nghĩ nhiều.

Huống chi, nhờ có Mộ Thần, trong thời gian này Bạch gia cùng Lăng gia không có ai phát tác nguyên rủa.

"Sớm muộn gì cũng sẽ bị người biết tới, cũng không sao, dù gì cũng không phải chuyện xấu gì." Mộ Thần thông dong nói.

Tin tức truyền ra thì cũng là người khác tới cầu hãn, hãn không cần sốt ruột.

"Ta phải đi ra ngoài một lúc." Mộ Thần đứng lên nói.

"Đi đâu vậy?" Bạch Hùng Đào hỏi.

"Đi cửa hàng tạp hóa ở Trung thành, lần trước mua không ít sách ở nơi đó, đều rất hữu dụng. Ta nhớ rõ nơi đó hình như cũng còn không ít thứ hữu dụng."

Mộ Thần nói. Lần trước đi khá vội, lão nhân ở cửa hàng tạp hóa kia hẳn là cũng có không ít thứ tốt. Những tiểu quán ‘lừa nguyên thạch’ khác cũng có thể đi tới xem thử, nói không chừng cũng có hàng tốt.

Bạch Hùng Đào liếc mắt xem thường, thầm nghĩ người đã bị lừa một lần còn không bỏ, bị lừa đến nghiện à?!

“Có muốn tã đi với người không?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Mộ Thần cười: “Tổ tông, ta cũng không phải tiểu hài tử mà mua vài thứ còn muốn có trường bối đi theo.”

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Được rồi, vậy người đi đi.” Biết Mộ Thần tài đại khí thô, trong Linh Tháp có tới mấy chục cái linh mạch, Bạch Hùng Đào cũng không nói thêm gì.

... ..

Lão bản cửa hàng tạp hóa nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch nhất thời lắp bắp kinh hãi, âm thầm nghĩ chẳng lẽ hai người kia đến khởi binh vấn tội.

“Khách quý!” Tuy rằng trong lòng do dự, nhưng lão bản vẫn cười tủm tỉm tiến lên đón, “Hai vị lần này đến đây là cần thứ gì sao?”

“Sách lần trước mua đều đã đọc xong rồi, còn có thứ gì khác không?” Diệp Thạch hỏi.

Lão bản run run khoe miệng, nhiều sách như vậy thế mà đều đã đọc xong rồi, Bạch Tế Tuyết lại còn không khuyên nhủ một chút luôn.

“Còn có, không biết hai vị muốn loại nào?” Bạch y lão bản hỏi.

“Sách học thuật cửu cấp trung cấp, cửu cấp cao cấp còn không? Sách thần thuật có không?” Diệp Thạch tùy ý hỏi.

Lão bản giật giật khoe miệng, nghĩ thầm yêu cầu thật cao. “Sách học thuật từ cấp trung cấp, cao cấp còn có một ít, sách thần thuật thì không có.”

“Không phải người nào là cái gì cũng có sao?” Diệp Thạch bất mãn nói.

Lão bản: “...” Nói lung tung mà thôi, không phải mấy thương gia đều làm vậy sao?

“Có thì lấy tới đây hết xem thử đi.” Mộ Thần nói.

Lão bản áo trắng nghe vậy, nhanh chóng lấy hết ra.

Bởi vì giá thật sự ‘rẻ’, thứ Lão bản lấy ra, Mộ Thần cơ hồ toàn bộ thu mua.

“Lão bản, chỗ người có Nguyên Thủy Minh Văn, hay Nguyên Thủy Trạng Vãng đó không?” Mộ Thần mở miệng hỏi.

Lão bản lắc đầu, cười khố nói: “Không có.” Hẳn chỉ là buôn bán nhỏ, loại hàng sa hoa này thật sự lấy không ra.

“Không có sao? Ta nghe nói mấy thứ này trong Vùng Cấm có rất nhiều mà?” Diệp Thạch hỏi.

“Thứ này rất khó mang đi, cho nên mấy thứ này trong cửa hàng chúng ta không có, nhưng chúng ta có một phần bản đồ, các người có thể tự mình đi tìm.” Lão bản suy nghĩ một chút rồi nói.

Diệp Thạch mắt sáng lên, nói: “Lấy tới đây đi.”

Lão bản vội vàng đáp: “Được được được.”

“Nhiều như vậy sao?!” Diệp Thạch nhìn số lượng Nguyên Thủy Thuật Văn đánh dấu trên bản đồ, âm thầm sợ hãi than.

“Bạch thiếu vừa lòng thì tốt.” Trên bản đồ có rất nhiều địa phương
nồng đậm nguyên rủa, không ai dám sờ rỏ tới.

Mua xong, Diệp Thạch cùng Mộ Thần mỹ mãn rời đi.

“Không ngờ lại đưa lên cửa.” Lão bản bất đắc dĩ cười, “Xem ra hai tiểu
quý này mang theo không ít nguyên thạch tới Vùng Cấm. Thật đúng là đủ tài đại
khí thô.”

Nam nhân áo đen đi ra, “Bạch Diên Tinh kia đều có quan hệ với lão quái
vật Bạch gia và Lăng gia, hậu trường rất cứng.”

“Ta nghe nói Mộ Thần kia cũng khá có khả năng, hẳn có thể xóang nguyên
rủa.” Lão bản áo trắng nói.

“Xóang nguyên rủa? Thật hay giả vậy?” Nam nhân áo đen vội hỏi.

Lão bản cười: “Chì là có lời đồn như vậy, ai cũng không biết là
thật hay giả.”

Nam nhân áo đen nói: “Mặc kệ lời đồn này là thật hay giả, người đều
nên bắt lấy cơ hội lấy lòng bọn họ, làm tốt quan hệ với bọn họ.”

“Ta có mà!” Lão bản nói.

“Người có sao?” Nam nhân áo đen liếc mắt xem thường.

Lão bản gật đầu: “Có chứ! Ta có giảm giá cho bọn họ đó.”

Nam nhân áo đen: “...Ai cũng nói người khôn khéo, tại thấy người
càng ngày càng ngốc.”

... ..

Bạch gia.

Bạch Hùng Đào trợn tròn mắt nhìn Diệp Thạch: “Người nói cái gì? Người muốn chiếu theo bản đồ này đi tìm Nguyên Thủy Thuật Văn?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy. Tổ tông, ngài có đề nghị gì không?”

Bạch Hùng Đào chau đầu dờ dẫm: “Tiểu tổ tông ơi! Người không thể yên tĩnh một chút sao? Bên ngoài có rất nhiều yêu thú, nguyên rủa cũng rất lợi hại.”

Diệp Thạch: “Tổ tông sao lại gọi là tiểu tổ tông. Loạn bối phật cả rồi.”

Bạch Hùng Đào hít sâu một hơi, đầy bất đắc dĩ nói: “Người còn không phải chính là tiểu tổ tông của ta sao? Tiểu tổ tông, người yên tĩnh một chút có được không?! Coi như tổ tông ta cầu người đó.”

“Tổ tông cầu ta làm gì? Ta yên tĩnh đã lâu rồi, yêu thú thì sao, đánh chết từng con là được, nguyên rủa cũng không có vấn đề gì, Mộ Thần sẽ giải quyết.” Diệp Thạch tự tin nói.

Bạch Hùng Đào: “...”

Ở trong mắt Bạch Hùng Đào, Diệp Thạch mới đến Vùng Cấm không đến một tháng, hẳn nên tu thân dưỡng tính, thích ứng sinh hoạt trong Vùng Cấm. Nhưng trong mắt Diệp Thạch thì y đã ở trong Linh Tháp sống hơn một năm, hẳn nên đi ra ngoài hoạt động gân cốt.

“Quá nguy hiểm.” Bạch Hùng Đào nói.

“Sợ cái gì, ta là võ thánh tam tinh cơ mà, Mộ Thần cũng sắp tứ tinh rồi.” Diệp Thạch đắc ý nói.

Bạch Hùng Đào miễn cưỡng cười, vô luận là trước khi tiến vào Vùng Cấm hay là sau khi vào Vùng Cấm, Bạch Hùng Đào đều chưa gặp được ai tu luyện nhanh hơn Diệp Thạch với Mộ Thần.

“Được rồi,nếu các người nhất định phải đi,vậyta cũng điđểbảo hộ các người.” Bạch Hùng Đào nói.

Diệp Thạch bữu môi thì thầm: “Ta có Mộ Thần bảo vệ.”

Bạch Hùng Đào ôm ngực, trái tim đau quá, hăn lại còn bị ghét bỏ: “Rồi rồi rồi, Mộ Thần bảo vệ người, ta bảo vệ Mộ Thần.”

Diệp Thạch gật đầu: “Được rồi,nhưng mà ai bảo vệ ai còn chưa chắc đâu.”

Bạch Hùng Đào: “...”

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch muốn đi ra ngoài, trường bối Bạch gia cùng Lăng gia đều không yên lòng, vì muốn hai người an toàn, hai nhà đều phái ra hai võ thánh đi theo bảo vệ.

Dù là võ thánh Bạch gia hay là Lăng gia, bản tính đều là hiếu thắng, lúc trước sở dĩ co đầu rút cổ ở trong thành đó là bởi vì nguyên rủa, hiện giờ Mộ Thần có thể khống chế nguyên rủa, mấy người này cũng rất thích ý đi ra ngoài dẫn gân.

“Đi tìm Nguyên Thủy Khí Văn trước đi.” Lăng Khởi nói.

“Nguyên Thủy Khí Vãngì chứ! Tìm Nguyên Thủy Trận Văn đi.” Bạch Hùng Đào nhú mày.

Diệp Thạch bất đắc dĩ nói: “Mọi người đừng cãi, Nguyên Thủy Thuật Vãngì cũng đều là mục tiêu của chúng ta, tất nhiên là tìm nơi gần nhất.”

“Diên Tinh thật thông minh.” Bạch Hùng Đào khen.

Diệp Thạch cười: “Đó là tất nhiên.”

Đám người Mộ Thần một chuyển đi ra cửa thành, khiến cho không ít người chú ý.

“Võ thánh của Bạch gia cùng Lăng gia đi chung? Hai nhà này liên hợp à?”

“Lần này vì Bạch Diên Tinh vừa vào kia vừa có huyết mạch Bạch gia, lại có thêm huyết mạch Lăng gia, hai lão quái vật của hai tộc kia tựa hồ rất coi trọng!”

“Hai lão quái vật đó hình như càng coi trọng vị song tể Mộ Thần hơn.”

“Mộ Thần kia rất lợi hại phải không?”

“Ta cũng không rõ, nhưng nghe nói người này khá bí ẩn.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

377. Chương 377

Bạch gia cùng Lăng gia đều giỏi về chiến đấu, sáu người này, ai cũng thực lực hùng hậu, cơ hồ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch xông lên đầu. Theo trình độ học thuật không ngừng bay lên, chiêu Hóa Vật Quy Nhất được Mộ Thần vận dụng tới lô hỏa thuần thanh. Một chiêu này vừa ra, yêu thú cấp bậc võ thánh thất tinh cũng khó tránh được.

Chiến lực kinh người của Mộ Thần khiến hai nhà Lăng Bạch liên tục sợ hãi than.

Mấy người tìm được đầu tiên chính là Nguyên Thủy Minh Văn, Mộ Thần dễ dàng dùng Linh Tháp hút Nguyên Thủy Minh Văn vào trong.

“Thần nhi, cái tháp này của ngươi không tồi nhả.” Bạch Hùng Đào nhìn Linh Tháp nói.

Diệp Thạch đặc ý nói: “Đó là đương nhiên. Tháp này dùng để đập người là thích hợp nhất luôn đó.” Năm đó trong Thiên Cơ Bí Cảnh, Mộ Thần chính là dùng cái tháp này đập mấy tên tình nhân của Trang Cẩn để giúp y báo thù, lúc ấy đám người Bạch gia đi theo y đều sợ ngây người luôn cơ.

“Quả thật rất rắn chắc.” Mộ Thần cười cười nói.

Bạch Hùng Đào: “...”

...

“Tình huống có biến!” Lăng Khởi dùng linh hồn lực quét chung quanh một vòng, nói.

Diệp Thạch hỏi: “Sao vậy ạ? Có gì không bình thường sao?”

Lăng Khởi nhíu mày nói: “Yêu thú nhiều hơn mấy năm trước, hơn nữa có vẻ như càng sinh động hơn.”

Diệp Thạch nói với vẻ đương nhiên: “Yêu thú có thể sinh mà, đương nhiên sẽ càng ngày càng nhiều.”

Lăng Khởi nhíu mày nghĩ thật đúng là như thế. Tu luyện giả trong bí cảnh có năng lực sinh dục thấp hơn yêu thú, mà ở loại địa phương này, một tu luyện giả muốn trưởng thành cũng khó hơn yêu thú, với lại yêu thú còn dễ thích ứng với năng lực nguyên rửa hơn, thế nên nếu tình huống này vẫn tiếp diễn, Vùng Cấm sớm muộn gì cũng là thiên hạ của yêu thú.

Đến ngày nào đó, có lẽ, người trong Vùng Cấm này sẽ chính là thức ăn trong miệng yêu thú.

Kỳ thật đã từng có võ thánh cường giả suy xét tới việc này, định liên hợp lại định kỳ giết yêu thú, nhưng thực lực chính thể của yêu thú lại mạnh hơn tu luyện giả, ai cũng không dám đồng ý.

...

Nguyên Thủy Thuật Văn ở bên ngoài khó gặp, nhưng trong bí cảnh này lại tùy ý thấy được. Ngày đầu tiên xuất môn liền thu hoạch xa xỉ, Mộ Thần thật sự vô cùng thích loại cảm giác này.

Dung hợp Nguyên Thủy Thuật Văn vào Hóa Vật Quy Nhất, chiến lược Mộ Thần lần nữa tăng lên.

Đám người Mộ Thần liên tiếp xuất môn, khiến không ít người chú ý tới.

“Bạch gia cùng Lăng gia gần đây chịu khó xuất mônnhỉ.”

“Nghe nói là Mộ Thầnmuốn thuNguyên Thủy Thuật Văn,nênBạch giavớiLăng gia liền đi theo bảo hộ.”

“Ta nghe nói lần trướcbọn họđi tới chỗThạchLĩnh, độ nồng đậm nguyên rủaởchỗ kia cũng không thấpđâu!Nhưngchỗ kia cótớiba cái Nguyên Thủy Thuật Văn.”

“Đám ngườiBạch gia với Lăng gia cũng quásùngMộ Thầnrồi, thứ Nguyên Thủy Thuật Văn này tuy rằng tốt, nhưng mạo hiểm như vậy cũng quá liều lĩnh.”

“Ngườiithìbiết cái gì, Mộ Thầnkiahình nhưcó thểxóaquyền rủađấy.”

“Nói giờnà?!”

“Không biết thật không,nhưngBạch giavớiLăng gia quả thậtđãhồi lâuchưa có ngườiphát tác quyền rủa.”

“Hơn nữa các ngườighĩ coi,nếu như Mộ Thần khôngcó một chútbản lĩnhthì làm sao có thểkhiến choBạch giavớiLăng gia hồ nháo cùng hăn.”

...

Các tu luyện giả nhàm chán trong thành khí thể ngất trời nói chuyện trời đất, hồn nhiên không biết đám người Mộ Thần đang ở bên ngoài thăm dò Nguyên Thủy Thuật Văn rốt cục lần đầu tiên gặp phải phiền toái.

Đại lượng yêu thú chạy về hướng đám người Mộ Thần.

Mấy chục con yêu thú cừu cấp, từng con từng con đều hung hãn vô cùng.

Mộ Thần vận chuyển linh hồn lực tới cực hạn, nhắm ngay Mặc Vũ Vô Ảnh Ưng đang bay trên bầu trời.

Mặc Vũ Vô Ảnh Ưng là loại yêu thú phi hành mà tu luyện giả ghét nhất. Loại chim này có tốc độ phi hành nhanh gấp mấy lần một vị võ thánh cừu tinh toàn lực phi hành, đã vậy còn vô cùng giả dối, am hiểu đánh lén. Nếu võ thánh cừu tinh gặp phải thì cũng phải nhượng bộ lui binh.

Muốn lấy tốc độ đuổi theo Vô Ảnh Ưng là không có khả năng, chỉ có thể dùng linh hồn lực. Hồn kỹ Mộ Thần rất tốt, dùng linh hồn lực giết Vô Ảnh Ưng cũng có thể.

Có Mộ Thần kiềm chế Vô Ảnh Ưng, những người khác không còn lo lắng, lúc chiến với yêu thú cũng thoải mái không ít.

Trải qua vài canh giờ khổ chiến, mấy người thật vất vả mới thoát khỏi đám yêu thú theo đuổi không bỏ kia.

Nhìn thấy yêu thú không còn đuổi tới, Lăng Khởi thở ra một hơi, “Mẹ nó! Mấy con yêu thú kia yên rồi!”

“Đúng là điên tiết.” Bạch Hùng Đào cũng nói.

Diệp Thạch vỗ vỗ ngực, vừa sợ vừa hưng phấn nói: “Thật mạo hiểm, đã lâu rồi chưa có kích thích như vậy.”

Bạch Hùng Đào: “...” Kích thích!?

“Lần này tiêu hao có hơi lớn, nếu không thì chúng ta nghỉ ngơi vài ngày rồi tiếp tục?” Diệp Thạch ý đồ chưa hết hỏi.

Lăng Khởi nhìn Diệp Thạch đầy mặt hưng phấn, liếc mắt xem thường. Không nghĩ tới Diệp Thạch lại còn muốn tiếp tục, quả nhiên ghé con mới sinh không sợ cạp, bọn họ là già rồi!

“Mộ Thần người cũng thật lợi hại!” Lăng Khởi nói.

Có câu ‘liệt hỏa luyện chân kim’, tuy rằng bọn họ đã sớm biết Mộ Thần lợi hại, nhưng thẳng đến khi gặp phải nguy cơ chân chính, bọn họ mới ý thức được Mộ Thần mạnh mẽ cỡ nào.

“Mộ Thần đương nhiên rất lợi hại, số yêu thú Mộ Thần giết được còn nhiều hơn số thú mấy tổ tông giết được ấy chứ.” Diệp Thạch đắc ý dào dạt nói.

Bạch Hùng Đào nghe Diệp Thạch nói vậy, lập tức cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Mộ Thần bất đắc dĩ trừng nhẹ Diệp Thạch một cái: “Khoa trương. Không có nhiều tới vậy, không nên nói lung tung.”

Diệp Thạch ôm lấy cánh tay Mộ Thần, nói: “Thì số yêu thú ta với người giết được nhiều hơn số thú mấy tổ tông giết được cộng lại.”

Đám người Bạch Hùng Đào: “...”

Mộ Thần bất đắc dĩ sùng nịch nhìn Diệp Thạch: “Thạch Đầu lợi hại nhất.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Diên Tinh lợi hại nhất!” Lăng Khởi nói.

Diệp Thạch nói: “Gần đây ta lại lĩnh ngộ hai cái Nguyên Thủy Trộn Văn, quả thật lợi hại hơn rất nhiều.”

Nhìn thấy đoàn người Mộ Thần đi tới, đám người ở cửa thành đang đàm luận khí thế ngất trời đều im lặng.

Thằng đến khi đám người Mộ Thần đi xa, bọn họ mới bắt đầu đàm luận lại.

“Các vị tiên bối có vẻ hơi chật vật.”

“Hắn là gặp được đàn yêu thú nào đó. Gần đây ngoài thành ngày càng không yên ổn, hai ngày trước có mấy vị tiên bối đi ra ngoài, sau đó không còn trở về nữa.”

“Ai cũng nói gần đây yêu thú sinh động hơn rất nhiều.”

“Mộ Thần thật đúng là có dũng khí! Lúc này còn dám chạy ra ngoài.”

... ..

Cung điện Trang Nghĩa Thiên.

“Lão tổ tông, bên ngoài có lời đồn rằng Mộ Thần có thể xóa nguyên rửa.”
Trang Ti Phong nói.

“Lời đồn?” Trang Nghĩa Thiên có chút mệt mỏi hỏi.

“Tuy rằng chỉ là lời đồn, nhưng cũng có thể tin, bởi vì Bạch gia với Lăng gia giống như đều đã được xóa nguyên rửa rồi ấy.” Trang Ti Phong nhíu mày nói.

Mộ Thần đều có quan hệ không tồi với Bạch gia và Lăng gia, nhưng với Mệnh Tộc bọn họ lại như nước với lửa. Nếu thật sự đối đầu, sợ là Mệnh Tộc bọn họ phải ở hạ phong rồi.

Trang Nghĩa Thiên cùng Trang Nghĩa Phong tuy đều là võ thánh cửu tinh, nhưng thân thể cũng đã yếu đi, nhất là Trang Nghĩa Thiên, đã sắp gần đất xa trời.

Oán hận giữa Mệnh Tộc cùng Mộ Thần Bạch Diên Tinh chất chứa quá sâu, nếu như Mộ Thần thật có thể xóa nguyên rủa, lại không chịu ra tay giúp đỡ, vậy Mệnh Tộc bọn họ...

Trang Nghĩa Thiên cúi đầu nói: “Không có tình bạn vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có ích lợi mới vĩnh viễn. Để đi tìm Bạch Tế Tuyết nói chuyện.”

“...Lão tổ tông, Bạch Diên Tinh rất chán ghét Mệnh Tộc chúng ta.” Trang Ti Phong nói.

“Không sao, ta nghĩ Bạch Tế Tuyết sẽ cho khuôn mặt già này một chút mặt mũi.” Trang Nghĩa Thiên thở dài nói.

... ..

Cung điện Bạch Tế Tuyết.

“Các người gặp được đàn yêu thú?” Bạch Tế Tuyết hỏi Bạch Hùng Đào cả người chật vật.

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Đúng thế. May mà Mộ Thần lợi hại, bằng không có thể đã không về được.” Lúc trước Diên Tinh nói không biết là ai bảo vệ ai, quả thật không có nói sai!

“Khuyên Mộ Thần mấy ngày này đừng đi ra ngoài.” Bạch Tế Tuyết trầm tư một chút rồi nói.

Bạch Hùng Đào nói: “Mộ Thần cũng nói phải dừng tay.” Mộ Thần yên tĩnh, Diệp Thạch lại vẫn cả ngày muốn ‘đi ra ngoài chơi’, nhưng Diệp Thạch nghe lời Mộ Thần nhất, Mộ Thần nói không đi, y nhất định sẽ nghe theo.

“Mộ Thần nói dừng tay?” Bạch Tế Tuyết có hơi ngoài ý muốn hỏi Bạch Hùng Đào.

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Đúng vậy. Hẳn nói bây giờ muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, tiêu hóa một chút thu hoạch gần đây để tăng lên thực lực.”

Bạch Tế Tuyết gật gật đầu nói: “Yên tĩnh một chút cũng tốt. Đúng rồi, gần đây các người ra ngoài có phát hiện chuyện gì không ổn không?”

“Yêu thú nhiều hơn, cũng càng ngày càng nóng nảy, hơn nữa, có vẻ như có một ít đặc thù mà thú như trong sách cổ nhắc tới.” Bạch Hùng Đào lo lắng nói.

“Đặc thù về ma thú?” Bạch Tế Tuyết đen mặt.

“Vâng. Nhưng dota không có tham dự đại chiến năm đó, nên đây chỉ là suy đoán lung tung.” Bạch Hùng Đào xoa ót, ha hả cười.

Bạch Tế Tuyết cau mày, sắc mặt không có một chút thư hoãn nào.

“Lão tổ tông, gần đây ngài luôn mặt co mày cau, có phải đang lo lắng chuyện gì?” Bạch Hùng Đào hỏi.

“Ta cảm thấy sắp có điềm, có thể nguyên rửa sẽ phun trào.” Bạch Tế Tuyết hít sâu một hơi.

Bạch Hùng Đào sửng sốt, sắc mặt đại biến, “Không thể nào!”

Bây giờ chỉ mới vừa có chút trông cậy vào, nếu như nguyên rửa phun trào, vậy còn sống như thế nào đây!

“Nguyên rửa phun trào sẽ như thế nào?” Diệp Thạch đi tới cửa, vừa vặn nghe được mấy lời hai người nói.

Bạch Hùng Đào hít nhẹ một hơi: “Độ dày nguyên rửa trong nguyên khí sẽ nháy mắt tăng lên rất nhiều lần, nguyên rửa trong người tu luyện giả có thể sẽ đồng thời phát tác.”

“Bình thường yêu thú sẽ không tới gần tiểu thành, nhưng khi nguyên rửa phun trào, có khả năng sẽ có yêu thú vây thành.”

“Trong quá khứ từng có một lần nguyên rửa phun trào, lần đó, chết không ít người...”

Bạch Tế Tuyết bổ sung thêm: “Nếu lần này thật sự nguyên rửa phun trào thì sẽ càng phiền toái hơn. Lần đó thực lực của tu luyện giả cùng yêu thú không phân cao thấp. Nhưng nhiều năm đã qua, tu sĩ bởi vì sợ chết mà từ từ mất dần huệ khí, thực lực yêu thú lại đang không ngừng tăng lên.”

Diệp Thạch tròng lớn mắt, bọn y không xui xẻo đến vậy chứ? Xui xẻo tiến vào cái địa phương quỷ quái này thì thôi đi, còn gặp được nguyên rửa phun trào vạn năm khó thấy.

Bạch Tế Tuyết nhìn sắc mặt Diệp Thạch tái nhợt, nói: “Người không cần quá lo lắng, có thể chỉ là đoán sai.”

Sắc mặt Diệp Thạch cũng không chuyển biến tốt đẹp hơn, “Ta... Ta đi tìm Mộ Thần.”

Bạch Hùng Đào nhìn bóng dáng Diệp Thạch chật vật rời đi, bất đắc dĩ: “Hình như Diên Tinh bị dọa rồi.”

Bạch Tế Tuyết nói: “Khó khăn cho y, mới có mấy tuổi lại gặp phải loại chuyện này.” Lão đời này cái gì cũng đã hưởng thụ hết rồi, giờ chết cũng không có cái gì tiếc nuối, nhưng mà Diên Tinh chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi!

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

378. Chương 378

“Tháp chủ đại nhân, người là tu luyện giảm mà thấy có tiền đồn nhất đó.” Tháp Linh lấy lòng nói với Mộ Thần.

Thu lấy Nguyên Thủy Trần Văn đối với Tháp Linh mà nói có chỗ tốt rất lớn, bắt người tay ngắn, Tháp Linh không chút nào keo kiệt mà khen Mộ Thần.

Mộ Thần cười: “Cám ơn người khách lệ.”

“Tháp chủ đại nhân, người thông minh nhất, có khí chất nhất, có tài hoanhất, lợi hại nhất...” Linh Tháp tiếp tục khen.

Mộ Thần kỳ lạ nhìn Tháp Linh, có chút bất đắc dĩ phát hiện, Tháp Linh bình thường nói tào lao hẳn không thích nghe, nhưng hiện tại khen hẳn, hẳn lại nổi cả da gà da vịt.

“...Tháp chủ đại nhân, người nhất định phải không ngừng cố gắng, tiếp tục tìm Nguyên Thủy Thuật Vĩ đó nha!” Cuối cùng Tháp Linh nhắc nhở.

Mộ Thần: “...” Tháp Linh cuối cùng đã khôi phục bình thường.

“Ta biết.” Gần đây tình huống bên ngoài không đúng lắm, hẳn muốn củng cố thực lực rồi mới ra ngoài.

“Tháp chủ đại nhân, có câu ‘hồng nhan bạc mệnh’, ‘trời ghét người tài’, người nhất định phải bảo trọng đó!” Tháp Linh sầu lo nói. Mộ Thần nhin

không được đen mặt, ‘trời ghét người tài’ thì hẳn có thể hiểu, còn ‘hồng nhan bạc mệnh’ là cái quý gì?

“Thật sự cảm ơn sự quan tâm của người, ta nhất định sẽ chú ý an toàn, để mình trường mệnh!” Mộ Thần nghiêng răng nghiêng lợi.

Tháp Linh lắc lắc người, nói; “Như thế thì ta an tâm. Tháp chủ đại nhân, nếu người bị gì, không biết thì phải chờ bao nhiêu năm mới được chủ nhân anh minh thần võ, độc nhất vô nhị kế tiếp giống như người đâu!”

Mộ Thần: “...”

...

Mộ Thần không để ý tới Tháp Linh, nắm chặt thời gian lĩnh ngộ Nguyên Thủy Thuật Văn. Trên bản đồ, trừ số ít vài Nguyên Thủy Thuật Văn ở địa phương bởi vì quá mức nguy hiểm, cho nên không tới được tay, thì mấy chục cái Nguyên Thủy Thuật Văn khác đều tới tay hẳn.

... ..

Nhận được Diệp Thạch đưa tin, Mộ Thần lập tức đưa Diệp Thạch đang lòng nóng như lửa đốt vào Linh Tháp.

“Người nói nguyên rửa phun trào?” Mộ Thần hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Lão tổ tông nói như vậy.”

Mộ Thần hí mắt, trầm mặc hồi lâu: “Ta biết rồi.”

Tháp Linh đứng đưa thân mình, nói: “Tháp chủ đại nhân, người thật đúng là mệnh đồ sai.”

Mộ Thần hí mắt. Trong truyện Trang Du là nhân vật chính, nhưng hiện tại tên kia đã bị hắn xử lý, thế nên những chuyện thuộc về nhân vật

chính, tất nhiên là hẳn phải tới làm. Nhân vật chính cứu người, trăm yêu trừ ma. Nhân vật chính gặp phải đủ loại vấn đề khó khăn, sau đó nhất nhất giải quyết, cuối cùng ôm được mỹ nhân về.

“Mộ Thần, ngươi nghĩ vậy?” Diệp Thạch đưa đầu tới hỏi nói.

“Không có gì, bình đến tướng chẵn, nước đến đất ngăn, trời sập xuống thì vẫn có thứ cao chặn, không vội...” Mộ Thần cười nói.

Diệp Thạch nhìn thấy Mộ Thần khí định thần nhàn, gật đầu nói: “Mộ Thần nói không vội, vậy chúng ta không cần phải gấp.”

Mộ Thần cúi đầu nghĩ, sách học thuật cùng Nguyên Thủy Thuật Văn trong tay hẳn đã sắp tiêu hóa hết, những đan dược tăng thực lực kia cũng có thể thử luyện ra một ít, nếu không không chừng sẽ mất mạng, phải biết muốn làm nhân vật chính cũng không dễ đâu!

“Lão tổ tông, Trang Nghĩa Thiên của Mệnh Tộc tới chơi.” Bạch Tế Tuyết đang chỉ điểm Diệp Thạch về trận pháp thì Bạch Kỳ đi đến trước mặt hai người nói.

Diệp Thạch có hơi sửng sốt, sau đó buồn bực hỏi: “Mệnh Tộc? Lão ta tới làm gì?”

Bạch Kỳ lắc đầu nói: “Không biết, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Bạch Tế Tuyết hí mắt, tuy rằng ở chung trong Vùng Cấm, nhưng Bạch Tế Tuyết với Trang Nghĩa Thiên vẫn tương giao rất ít.

“Mời lão vào đi.” Bạch Tế Tuyết nói.

Trang Nghĩa Thiên tự mình tìm tới cửa, nghĩ chắc không phải là việc nhỏ, lão cũng không thể không cho Trang Nghĩa Thiên một chút mặt mũi.

“Bạch huynh thật phúc khí. Tiểu bối trong gia tộc thật có tiền đồ.” Trang Nghĩa Thiên nhìn thấy Diệp Thạch, có chút ghen tị nói.

Bạch Tế Tuyết cười: “Trang huynh mau ngồi đi. Vô sự không đăng điện Tam Bảo, Trang huynh lần này tới hẳn là không chỉ vì đến khen ta đây có một tôn nhi không nên thân nhi?”

Trang Nghĩa Thiên cũng cười: “Bạch huynh là người thẳng thắn, ta cũng đi thẳng vào vấn đề. Ất hẳn Bạch huynh cũng đã phát hiện gần đây yêu thú càng ngày càng nóng nảy, nguyên rủa cũng sinh động hơn bình thường, ta suy tính một chút, nhanh thì tám tháng, chậm thì một năm, nguyên rủa sẽ phun trào.”

Sắc mặt Bạch Tế Tuyết nhất thời biến đổi. Trang Nghĩa Thiên không phải là loại người ăn nói lung tung, Mệnh Tộc tinh thông tính toán mệnh đồ, dự đoán được chuyện tương lai, am hiểu rất nhiều.

“Ta suy tính một chút, biết mạng mình đã không còn lâu.” Trang Nghĩa Thiên tiếp tục nói.

Bạch Tế Tuyết cười khổ: “Trang huynh tội gì nói loại chuyện xấu này.”

“Thân thể của ta, ta rất rõ, là thật sự sống không được bao lâu, nhưng Mệnh Tộc vẫn còn ở chỗ này, ta không thể không lưu một con đường sống cho bọn họ, còn xin Bạch huynh thành toàn.” Trang Nghĩa Thiên chấp tay, trịnh trọng nói.

Bạch Tế Tuyết cười khổ: “Trang huynh nói gì vậy?”

“Ta biết Mệnh Tộc ở bên ngoài từng phát sinh nhiều chuyện không tốt với hai vị tôn nhi tôn tử của ngươi, nhưng một khi nguyên rủa bùng nổ, sự tình liên quan tới nguy cơ chủng tộc, còn kính xin Bạch huynh lấy đại cục làm trọng, nhìn trên khuôn mặt già nua này của ta mà không so đo qua lại.” Trang Nghĩa Thiên bái Bạch Tế Tuyết một cái.

Bạch Tế Tuyết nhin không được nhúu mày, “Trang huynh quá khách khí.”

“Bạch tiểu hữu, Mệnh Tộc ta có vài chỗ đặc tội, mong tiểu hữu bao dung.” Trang Nghĩa Thiên xoay người lại bái Diệp Thạch một cái.

Diệp Thạch nhất thời chân tay có chút luống cuống. Diệp Thạch từng tưởng tượng vô số loại thái độ của Mệnh Tộc, lại không nghĩ rằng đại trưởng lão Mệnh Tộc lại có thể cúi đầu với y.

“Ân oán giữa tiểu bối cũng không coi là gì, nếu nguyên rửa thật sự sắp phun trào lần thứ hai, thì ở trước mặt chuyện liên quan đến chủng tộc, chút ân oán nhỏ này không đề cập cũng được.” Bạch Tế Tuyết nói.

... ..

Trong Linh Tháp.

Mộ Thần hỏi: “Người nói lão quái vật của Mệnh Tộc tới nhận sai?”

Diệp Thạch nói: “Đúng vậy. Lão tổ tông nói chúng ta tận lực đừng đi so đo.”

“Lão tổ tông nói đúng.” Mộ Thần gật đầu.

Diệp Thạch nhúu mày không hiểu, “Hả?”

Mộ Thần cúi đầu, trên đời này không có thù hận vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn. Người đều vì ích lợi của bản thân mà đấu tranh, năm đó Nhật Bản giết bao nhiêu người Trung Quốc, tạo ra bao nhiêu tàn ác sát nghiệt, kết quả sau khi chiến bại cầu hòa, còn không phải là vẫn tương an vô sự?

Mộ Thần lạnh nhạt cười: “Mệnh Tộc thực lực hùng hậu, nếu nguyên rửa thật sự bùng nổ, lực lượng của bọn họ cũng là ắt không thể thiếu.”

Diệp Thạch gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ lấy đại cục làm trọng. Đúng rồi! Mộ Thần, lão tổ tông nói, nếu thật sự nguyên rửa bùng nổ, có khả năng sẽ cần người tiêu độc cho tu luyện giả cả bí cảnh, tránh cho đến lúc đó bọn họ nổi điên, ngộ thương người một nhà.”

Đã từng có người, khi nguyên rửa bùng nổ thì không thể nhịn được tự bạo, khiến vài người quanh thân đều chết chung. Mà nguyên rửa lần này sẽ bùng nổ càng đáng sợ hơn lần trước.

Mộ Thần liếc mắt xem thường, trong Vùng Cấm có biết bao nhiêu người! Tiêu độc này còn không phải một lần là xong, đây là muốn một chết hẵn à?!

“Ta nào có rảnh như vậy, người giúp ta nói với hai vị lão tổ tông, bảo bọn họ mỗi nhà đưa tới một người đi theo ta học phương pháp cứu trị, ta sẽ đưa mấy con Thôn Thiên Phong cho bọn họ.” Mộ Thần cân nhắc một chút rồi nói.

Giúp người trong Vùng Cấm tiêu độc, đây chính là một phần nhân tình vô cùng lớn! Nhân tình nhiều như thế, hẳn không thể một mình độc hưởng được.

Diệp Thạch gật đầu, vỗ vỗ tay: “Được! Như vậy liền bớt việc, không cần Mộ Thần người cái gì cũng tự làm. Thật là chán ghét việc người sờ tới sờ lui người nam nhân khác lắm luôn.”

Mộ Thần: “...” Sờ tới sờ lui? Đó là đẩy nguyên rửa ra được không!

“Đều là một đám lão đầu, người còn ăn dấm.” Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch đỏ mặt: “Không có nha, ta chỉ tùy tiện nói thôi, nói giỡn thôi.”

...

Tin tức nguyên rửa sắp phun trào rất nhanh đã được chứng thật. Sau khi tin tức được truyền ra, các đạo nhân mã rất nhanh tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

“Người thanh nhànhi!” Bạch Hùng Đào nhìn Mộ Thần đi ra hóng gió, nhin không được ghen tị nói.

Sau khi Mộ Thần giao thuật xóa nguyên rửa cho hai nhà Bạch, Lăng thì liền trốn vô tung vô ảnh.

Hai nhà Bạch, Lăng vội đến chân không chạm đất, Mộ Thần thì tránh trong Linh Tháp kia của hãn, ngay cả mặt mũi cũng dấu diếm.

Mộ Thần này vừa trốn liền qua hơn một tháng. Mộ Thần vẫn luôn là một người không đứng yên, bây giờ đột nhiên yên tĩnh, cũng làm cho Bạch Hùng Đào vô cùng không quen.

“Tu vi của ngươi...võ thánh ngũ tinh?” Vẻ mặt Bạch Hùng Đào vô cùng kỳ lạ nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu, cười: “Đúngthế.”

“Thật sựthì ngươiitu luyện như thế nào vậy?!” Bạch Hùng Đào hết sức bất khả tư nghị nói. Cứ theo tốc độ như thế, không chừng sẽ nhanh chóng theo kịp lão tổ tông đi?

Hãn tốn thời gian ngàn năm mới ngẫu nhiên tăng lên nhất tinh, mà tu vi Mộ Thần lại tăng lên như là hỏa tiễn, người này cũng quá nghịch thiên rồi.

“Dùng một chútđan dược,với lạiluyện hóanhữngNguyên Thủy Thuật Văn gần đây thuđược.” Mộ Thần nhẹ nhàng nói.

Cấp bậc của lão hồ với tiểu hỏa long cũng tăng lên, nguyên rửa hoàn toàn không có ảnh hưởng với dị hỏa, thế nên Mộ Thần thường hay phóng một rồng một hồ ra ngoài, mỗi ngày đều có thể cảm nhận được thực lực hai cổ dị hỏa tăng lên.

Bạch Hùng Đào: “...” Cứ đơn giản như vậy?

“Tốc độ tu luyện gần đây hình như hơi chậm lại.” Mộ Thần thở dài.

Bạch Hùng Đào liếc mắt xem thường, tốc độ tu luyện đã cỡ này rồi mà Mộ Thần còn ngại chậm? Người này thật đúng là thiếu đòn.

Bạch Hùng Đào cảm thấy Mộ Thần có thêm vài khí chất như Bạch Tế Tuyết, phủ lâm thiên hạ, không người địch nổi.

Bạch Hùng Đào lắc lắc đầu, thầm nói mình nghĩ hơi nhiều. Bạch Tế Tuyết chính là võ thánh cửu tinh đỉnh phong, cách võ thần chỉ có một bước.

Diệp Thạch kích động đi đến: “Người đi rarồi?!”

Mộ Thần gật đầu: “Ừ, người đi đâu vậy?”

“Ta giúp lão tổ tông bày trận đánh yêu thú.” Diệp Thạch nói.

“Thạch Đầu thật giỏi.” Mộ Thần khen.

Diệp Thạch gãi gãi đầu, có hơi xấu hổ: “Ta chỉ coi như là đánh trợ thủ cho lão tổ tông thôi.”

“Mộ Thần, người có muốn đi theo ta nhìn không? Tiểu thành đã biến dạng rồi đó.” Diệp Thạch như hiển vật quý nói.

Mộ Thần gật đầu: “Có chứ.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

379. Chương 379

Diệp Thạch kéo Mộ Thần ra ngoài, dạo qua một vòng.

Rất nhiều pháo đài đã được kiến thiết, trận pháp cửu cấp thì tùy ý có thể thấy, tu luyện giả trong thành phần lớn đang vội vàng gia cố thành lâu.

Diệp Thạch nói với Mộ Thần: “Lão tổ tông nói, sau khi đại trận hoàn thành sẽ dư lại sáu nghìn nhập khẩu, đến lúc đó, mỗi nghìn nhập khẩu đều sẽ phải cao thủ gác.”

Trong mắt Mộ Thần hiện lên vẻ khâm phục, nói: “Lợi hại!”

Đều là những lão quái vật sống mấy ngàn năm, mấy vạn năm, bình thường một bộ ngũ không tính được, nhưng đụng tới lúc sinh tử, một đám lực hoạt động lại vô cùng kinh người.

Mộ Thần nhìn thành lâu rực rỡ hẳn lên, cảm xúc hết sức phập phồng, vẫn là người nhiều lực lượng lớn!

“Minh văn? Minh văn cửu cấp cao cấp?” Mộ Thần nhìn minh văn trên tường thành, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Vùng Cấm có người hiểu minh văn sao?” Mộ Thần hỏi.

Diệp Thạch nói: “Có. Ban đầu tưởng rằng không có, nào biết lại thật có người biết minh văn, hơn nữa vẫn có không ít người đâu. Trong phần lớn nguyên liệu minh văn có ẩn chứa khá nhiều nguyên rủa, cho nên lúc trước

minh văn sử cùng minh văn thuật đều bị hoang phế, bây giờ có thể xóa nguyên rửa, những người này cũng bớt cổ kị.”

“Mộ thiếu đi rồi sao? Đã lâu không gặp được người rồi đó.” Lão bản tiệm tạp hoá cười tủm tỉm đi tới trước mặt Mộ Thần.

“Phải không? Có lâu như vậy à?” Mộ Thần có chút kỳ lạ nói.

“Có một đoạn thời gian.” Hơn một tháng đối với mấy lão quái vật mà nói thật sự không coi là gì, nhưng vấn đề là, thời gian Mộ Thần biến mất thật sự rất đúng dịp.

“Mộ thiếu, nếu người còn không ra lộ mặt, tất cả mọi người hẳn sẽ cho rằng người đắc tội Bạch thiếu, bị gia bại nhất không cho ra đấy.” Lão bản áo trắng đùa giỡn.

Mộ Thần: “...”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần trốn tránh không lộ diện, chuyện xóa nguyên rửa lại đều giao cho Bạch gia và Lăng gia, khiến không ít người bên ngoài đoán mò.

Diệp Thạch sửng sốt một chút, hết sức buồn bực nói nhỏ: “Ta sao có thể làm như vậy?!”

Mộ Thần nhanh chóng dời qua đề tài khác: “Tiền bối, người có biết là ai vẽ ra minh văn trên tường thành không?”

“Mộ thiếu thấy minh văn này thế nào?” Lão bản áo trắng hỏi.

“Điều luyện sắc sảo! Nếu ta không nhìn lầm, trên thành lâu có tới hai loại minh văn. Một loại là phòng hộ, có thể tăng lên lực phòng ngự gấp mười lần. Một loại khác là hồi văn, hẳn là có thể hấp thu công kích rồi bản ngược về.” Mộ Thần có chút sùng kính nói.

Diệp Thạch sừng sốt nói: “Nghenó khá tốt nhỉ.”

“Mộ thiếu tuệ nhân như đuốc,khiếnngười bội phục!” Lão bản áo trắng khen.

Mộ Thần cười cười: “Ta không coi là gì, mình văn sư có thể vẽ minh văn này mới càng làm cho người khác bội phục.”

Lão bản áo trắng tươi cười nói: “Mộ thiếu thực sự có kiến thức, ánh mắt cũng vô cùng tốt, khó trách mọi người đều ghen tị người tới đỏ mắt. Hiện giờ người giống như người cũng không nhiều.”

Diệp Thạch nhú mày nói: “Lão bản, người còn chưa nói là ai vẽ minh văn này đâu.”

Lão bản áo trắng sờ sờ râu mép, nói: “Nói ra thật xấu hổ, minh văn này chính là tại hạ vẽ.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

Lão bản áo trắng quay đầu, đặc ý dào dạt nói với nam nhân áo đen phía sau: “Hắc quỷ, giờ người biết chưa hả, thứ ta vẽ cũng không phải là vẽ bùa quỷ gì đó đâu nha.”

Mộ Thần: “...”

Một vị minh văn sư cửu cấp cao cấp, ở trong Vùng Cấm lại chỉ có thể mở một tiệm tạp hóa, dựa vào “giả danh lừa gạt” lừa một chút nguyên thạch, còn vì mấy ngàn nguyên thạch trung phẩm mà đặc chí...

Mộ Thần cảm thấy nhận tri của mình lập tức đóng băng. Võ thánh ở Vùng Cấm thực sự là... sống quá thảm.

... ..

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi dạo tiểu thành một vòng, rất nhanh đã quen được mấy vị thuật sư cao cấp.

“Kế tiếp người có tính toán gì không sao?” Diệp Thạch hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần cười nói: “Hình như vi của ta đang gặp phải bình cảnh, ta muốn luyện chế đan dược cửu cấp.”

Diệp Thạch nói: “Được. Ta đã hỏi lão tổ tông, linh thảo cửu cấp bị ô nhiễm trong bí cảnh vẫn có thể luyện chế đan dược, chỉ là như thế đan dược sẽ hỗn tạp nguyên rửa. Nhưng hiện tại đã có biện pháp xoá nguyên rửa, vấn đề này cũng không khó giải quyết.”

Mộ Thần gật đầu: “Trong bí cảnh có rất nhiều linh thảo, hơn nữa còn rất dễ kiếm! Nếu bỏ lỡ cơ hội này rồi, đi ra ngoài cũng không thể có cơ hội tốt như vậy.”

“Cũng phải.” Diệp Thạch nói.

Trong Vùng Cấm có đông đảo thuật sư cửu cấp, vì đang chuẩn bị chiến tranh nên mỗi ngày đều có các loại lôi kiếp nổ vang, vì thế ngay từ đầu Mộ Thần luyện chế đan dược cửu cấp cũng không bị bao nhiêu người chú ý. Nhưng, Mộ Thần luyện ra đan dược với tần suất rất cao, mọi người muốn không chú ý cũng khó.

“Diên Tinh, Mộ Thần là luyện dược sư cửu cấp trung kỳ? Ta nghe nói gần đây hẳn luyện dược không ít đan dược?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch gật đầu trả lời: “Đúng thế.”

“Sao ta chưa từng nghe người nói tới?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Sao lại chưa từng nói? Ta đã sớm nói với các ngài là Mộ Thần biết rất nhiều, Mộ Thần biết đan thuật, trận pháp, luyện khí, minh văn và phù chú.”

Bạch Hùng Đào: “...” Người chỉ nói hẩn làm việc chần chừ, chưa nói hẩn là một luyện được sư cửu cấp trung kỳ!

“Xác xuất Mộ Thần luyện đan thành công rất cao?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy. Mộ Thần giỏi nhất về khống chế linh hồn lực, luyện chế đan dược chẳng những xác xuất thành công cao, hơn nữa phẩm chất cũng rất tốt.”

“Mộ Thần thật là lợi hại!” Bạch Hùng Đào cảm thán.

Diệp Thạch: “Tất nhiên rồi.” Diệp Thạch liếc mắt nhìn Bạch Hùng Đào, bữu môi nói: “Người vậy mà hiện tại mới biết Mộ Thần lợi hại.”

Bạch Hùng Đào: “...” Được rồi, đích thật là hẩn có mắt không trông.

“Diên Tinh, người có thể nói với Mộ Thần là nhờ hẩn cho tahaiviên đan được được không?” Bạch Hùng Đào xoa xoa tay nói.

Diên Tinh nói: “Được, chờ ta ăn ngán rồi xem còn có dư không.”

Bạch Hùng Đào: “...” Khẩu vị của người tốt như thế, chờ người ăn ngán thì chắc tro cũng không còn.

... ..

Mọi người còn chưa kịp khiếp sợ vì đan thuật của Mộ Thần thì Mộ Thần lại bắt đầu chuyển qua luyện phù chú. Một đồng lớn phù chú cửu cấp liền bị luyện chế ra.

Mộ Thần mỗi ngày đều luyện đan cùng luyện chế phù chú, mỗi lần hao hết linh hồn lực và nguyên khí thì trở lại Linh Tháp tu chỉnh. Mộ Thần đều có thể cảm giác được nguyên khí cùng linh hồn lực đang tăng trưởng mỗi ngày.

Đôi tay Diệp Thạch vuốt ve trên người Mộ Thần. Đây là vì Mộ Thần mà Diệp Thạch đặc biệt học thuật xoa bóp.

“Người đừng liều mạng như vậy.” Theo động tác vuốt ve của Diệp Thạch, một cỗ nguyên khí tinh thuần đã nhập vào thân thể Mộ Thần, Mộ Thần cảm thấy cả người đều thả lỏng xuống.

Mộ Thần cũng không muốn liều mạng như vậy, nhưng liều mạng còn tốt hơn là không có mạng.

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, nói: “Lo trước khỏi hoạ. Lão tổ tông cũng đã nói rồi đó, lần này nguyên rửa phun trào không tầm thường, nói không chừng sẽ chết không ít người.”

Diệp Thạch cúi đầu thở nhẹ một hơi, trong lòng có chút do dự.

Mộ Thần hỏi, “Làm sao vậy, nhớ Đại Bảo và Tiểu Bảo?”

Diệp Thạch sững sốt nói: “Không có, không có.”

“Còn nói không có, đều viết trên mặt hết rồi này.” Mộ Thần kéo Diệp Thạch qua, đặt Diệp Thạch ở dưới thân, cười nói: “Chúng ta sinh cho Đại Bảo và Tiểu Bảo một tiểu muội muội đi.”

Diệp Thạch bĩu môi nghĩ, đã lúc này mà Mộ Thần còn không chịu đứng đắn. Tuy rằng trong lòng bị đè nén, nhưng thân thể Diệp Thạch vẫn mềm nhũn, để Mộ Thần dễ hành động.

Mộ Thần nhìn bộ dáng Diệp Thạch như vậy thì không chờ đợi được cởi quần áo Diệp Thạch ra.

Làn da Diệp Thạch trắng như ngọc, sờ vừa bóng loáng lại không mất đi mềm dẻo, khiến Mộ Thần yêu thích không buông tay.

Nhìn thấy nét mê luyến trong mắt Mộ Thần, trong lòng Diệp Thạch rất vui sướng, chính mình vẫn có chút mị lực.

Diệp Thạch nghĩ, tuy rằng Trung Châu có rất nhiều người đều cảm thấy diện mạo y không tồi, nhưng ở nước ngoài vẫn có rất nhiều người cảm thấy y là người quái dị, thế nên đôi khi y vẫn lo lắng Mộ Thần sẽ sửa lại khẩu vị, sẽ cảm thấy y xấu.

“Ừm.” Diệp Thạch rên một tiếng, hơi oán trách liếc nhìn Mộ Thần, không chào hỏi đã đâm trái đâm phải rồi.

Mộ Thần ghé vào bên tai Diệp Thạch cười cười, người này cứ rãnh rồi là lại miên man suy nghĩ.

Diệp Thạch thu lại suy nghĩ, nhìn Mộ Thần, thiếu niên thanh tú trong quá khứ giờ đã càng ngày càng có hương vị nam nhân, nhưng mà, hắn vẫn là Mộ Thần kia.

... ..

“Mộ Thần đâu?” Bạch Tế Tuyết hỏi Bạch Hùng Đào.

“Đã vào Linh Tháp rồi. Linh Tháp của Mộ Thần như là Thập Toàn Đại Bối Hoàn vậy ấy, mỗi lần đi vào không bao lâu, Mộ Thần liền tinh thần sung túc đi ra.” Bạch Hùng Đào nói.

Bạch Tế Tuyết cười bảo: “Không phải là Thập Toàn Đại Bối Hoàn, mà hắn là có thể kéo dài thời gian.”

Bạch Hùng Đào sửng sốt, “Kéo dài thời gian?”

Bạch Tế Tuyết thản nhiên: “Ừ.”

Đối với loại người có thực lực như Bạch Tế Tuyết mà nói, thời gian trăm ngàn năm cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, nhưng Mộ Thần còn đang ở thời kỳ tăng lên, thiếu nhất chính là thời gian.

“Ta nói mà, Mộ Thần cho dù là có thiên tài thế nào cũng không có khả năng trong vòng hai tháng đã tăng liên tiếp thành võ thánh ngũ tinh! Thì ra là như vậy.” Bạch Hùng Đào thở ra một hơi nói.

Bạch Tế Tuyết cười bảo: “Cho dù Linh Tháp có hiệu quả kéo dài thời gian thì Mộ Thần như trước vẫn là thiên tài, mạnh hơn người nhiều.”

Bạch Hùng Đào gật đầu liên tiếp: “Đúng thế đúng thế, ta sẽ có thể bằng Mộ Thần được. À Diên Tinh đâu rồi nhỉ? Không phải là gần đây hay đi theo tổ tông học trận pháp sao?”

Bạch Tế Tuyết cười khổ nói: “Mộ Thần không rảnh thì mới đi theo ta học trận pháp, còn nếu Mộ Thần không bận thì mới mặc kệ lão đầu ta chết sống thế nào đâu.”

Bạch Hùng Đào nhíu mày nói: “Diên Tinh cùng Mộ Thần thật không lo lắng chút gì luôn?”

Bạch Hùng Đào thầm nghĩ, hai người kia hẳn là đang lăn giường rồi. Bọn họ thì đều vội muốn chết, Mộ Thần với Diên Tinh lại vô cùng tiêu dao.

Bạch Tế Tuyết rất là hiểu biết nói: “Dù sao vẫn còn trẻ, nên huyết khí phương cương là chuyện bình thường. Lại nói, song tu cũng không có chỗ hỏng gì.”

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Cũng phải. Cũng khó cho Mộ Thần, tuổi còn trẻ đã bước vào loại địa phương này.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

380. Chương 380

Mộ Thần và Diệp Thạch đi ra từ trong Linh Tháp, phát hiện trong cung điện Bạch Tế Tuyết chỉ còn lại một mình Bạch Cẩm Lý.

“Các người đi rồi à, nghỉ ngơi tốt chưa?” Bạch Cẩm Lý nhìn thấy hai người thì trêu chọc.

“Tổ tông, những người khác đâu rồi? Sao chỉ còn mình ngài?” Diệp Thạch hỏi.

“Những người khác đều đi đối phó thú triều rồi.” Bạch Cẩm Lý cười bảo.

Diệp Thạch sừng sốt hỏi: “Thú triều? Hiện tại đã bắt đâu rồi sao?”

Bạch Cẩm Lý lắc đầu: “Vẫn chưa, hiện nay chỉ là quy mô nhỏ mà thôi, chỉ là... trong đám yêu thú xuất hiện đặc thù của ma thú, hung hãn hơn lúc trước gấp mấy lần.”

Mấy vạn năm trước kia không đi trêu chọc yêu thú, có thể bo bo giữ mình, nhưng mà hiện tại nguyên nhân sắp phun trào, giữa người và yêu thú không thể tránh khỏi một trận chiến.

Diệp Thạch và Mộ Thần không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Vậy hẳn là không sao đâu.” Diệp Thạch nói.

“Tạm thời sẽ không xảy ra chuyện, thứ cần lo lắng cũng không phải đam mê thú đó.” Bạch Cẩm Lý sầu lo nói.

“Vậy cần cẩn thận với loại yêu thú nào?” Diệp Thạch tò mò.

“Nguyên rủa từ mấy vạn năm trước từng phun trào, lúc trước có không ít yêu thú biến mất tại chỗ nguyên rủa khởi nguyên. Lúc trước mọi người cho rằng, hoặc nên nói là lừa mình dối người, hy vọng những yêu thú đó đều chết, nhưng trên thực tế...” Bạch Cẩm Lý cười khổ.

“Trên thực tế, những yêu thú đó có khả năng còn sống?” Mộ Thần hỏi.

Bạch Cẩm Lý gật đầu, nói: “Đúng vậy. Nếu những yêu thú đó còn sống, mà còn thích ứng với nguyên rủa, ta cũng không biết chúng nó hiện tại đã rơi vào cảnh nào rồi.”

Diệp Thạch hơi buồn bực: “Chuyện này sao càng ngày càng phiền toái vậy!”

Mộ Thần vuốt tóc Diệp Thạch, nói: “Đừng lo lắng, trời sắp xuống còn thứ cao chống.”

Bạch Cẩm Lý nhìn Mộ Thần Diệp Thạch, thầm nghĩ Mộ Thần thật ra không cần an ủi Diệp Thạch. Những người khác đều khoái vội muốn chết, còn Diệp Thạch thật sự là không có một chút bộ dáng sốt ruột, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Quả thật là một bộ lộn chết không sợ nước sôi.

“Yêu thú thật đáng ghét, giết rồi vẫn không thể làm thịt ăn.” Diệp Thạch buồn rầu nói.

Bạch Cẩm Lý âm thầm ở trong lòng liếc mắt xem thường, đã lúc nào rồi mà Diệp Thạch này còn chỉ biết nhớ thương ăn.

Mộ Thần gật đầu nói: “Đúng vậy.Nơi nàytrongthịt yêu thúcóhàm lượng nguyên rủa rất cao, hương vị cũng không tốt,cáclão tổ tông ởtrongbí cảnh lâu như vậy, thật sựrấtkhông dễ dàng!”

Diệp Thạch: “Phải đó,tới mứckhôngcóthịt ănluôn, rất đáng thương.”

Bạch Cẩm Lý: “...” Bây giờ là lúc thảo luận loại chuyện này sao?

Mộ Thần cười bảo: “Nhìnthêm chút đi, chờ đi ra ngoàirồi làcó thể ăn được.”

Diệp Thạch gật đầu: “Vâng.”

Bạch Cẩm Lý không khỏi híp mắt, chờ đi ra ngoài? Còn có hi vọng đi ra ngoài sao?

... ..

Mộ Thần đi theo Bạch Cẩm Lý lên trên tường thành.

Một con yêu thú cả người mọc vô số đôi mắt, rất dễ thấy trong đàn thú.

Trên mình yêu thú có cỡ ngàn đôi mắt, khi thì mở, khi thì nhắm chặt, mỗi lần yêu thú kia mở mắt, Diệp Thạch đều cảm giác một trận choáng váng.

“Thiên NhânThú.” Mộ Thần nói nhỏ.

Diệp Thạch nhú mày hỏi: “Hình nhưgườiđangtìmloạiyêu thú này?”

Mộ Thần gật đầu trả lời: “Đúng vậy,lấy đôimắtcủa nólàm thuốccrấtcóíchđổivớilinh hồn lực.”

Hắn đã từng thu mua loại yêu thú này ở Trung Châu. Nhưng Thiên Nhân Thú rất là hiếm thấy, ở bên ngoài, hắn mua được một con yêu thú mới lên bát cấp, còn con này chỉ sợ đã là cửu cấp hậu kỳ.

Thường thì linh hồn lực của yêu thú so với tu luyện giả ngang cấp thì yếu hơn rất nhiều, nhưng Thiên Nhân Thú thì không phải. Linh hồn lực của Thiên Nhân Thú vô cùng mạnh mẽ. Đôi mắt của Thiên Nhân Thú còn có thể phóng ra xạ tuyến tử vong.

Chỉ mới bị Thiên Nhân Thú phát ra vài đạo xạ tuyến tử vong mà Diệp Thạch đã cảm thấy đầu chóng váng, có thể thấy yêu thú này đáng sợ cỡ nào.

“Hình như nó rất khó giải quyết.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần cau mày. Thiên Nhân Thú am hiểu nhất là công kích linh hồn, cũng may có tường thành ngăn cản, chứ nếu như gặp phải ở dã ngoại đối diện với mấy ngàn đôi mắt của Thiên Nhân Thú, dù là bát tinh võ thánh thì cũng là một con đường chết. Võ tôn thì căn bản không chịu nổi “ánh mắt” sắc bén của yêu thú này, giống như ở đây một đám võ tôn té xỉu đang bị nâng qua một bên.

“Các người tới rồi.” Bạch Hùng Đào đi tới.

Diệp Thạch nói: “Tổ tông, con Thiên Nhân Thú kia có phải là có chút khó giải quyết không?”

Bạch Hùng Đào gật đầu: “Đúng vậy, không nghĩ tới ngay từ đầu thú triều đã xuất hiện loại yêu thú này. Thiên Nhân Thú này có linh hồn lực mạnh, lực phòng ngự cũng rất mạnh, vừa rồi có người dùng một tờ phù chú cửu cấp cũng không đánh vỡ được lớp ngoài của nó.”

Mộ Thần hí mắt suy nghĩ. Thiên Nhân Thú chẳng những lực phòng ngự rất mạnh, hơn nữa dù bị thương thì cũng có lực tái sinh rất mạnh.

“Hành động của nó khác hẳn, nhưng những xạ tuyến tử vong trên người nó cũng không phải ăn chay, mấy tu luyện giả bình thường căn bản không tới gần nó được.” Bạch Hùng Đào bất đắc dĩ nói.

“Giao cho ta đi.” Mộ Thần bồng nói.

Bạch Hùng Đào ngoài ý muốn nhìn Mộ Thần, “Giao cho người? Người có cách?”

Mộ Thần cười thần bí: “Đương nhiên.”

Trên đời này có thứ gọi là ‘khắc tinh’. Lúc trước hắc ở trong Thiên Cơ Bí Cảnh từng hấp thu linh hồn lực của luyện dược sư cửu cấp. Trong mảnh nhỏ linh hồn của luyện dược sư kia nói cho hắc biết, lực phòng ngự của Thiên Nhân Thú kinh người, lực khôi phục kinh người, linh hồn lực cũng kinh người, nhưng nó lại có một nhược điểm, nó sợ hỏa, hơn nữa là sợ dị hỏa.

Mộ Thần thả ra tiểu hỏa long cùng lão hổ, một long một hổ đồng thời nhào qua Thiên Nhân Thú.

Vẫn luôn thản nhiên bình tĩnh, nhưng vừa tiếp xúc với một rồng một hổ, Thiên Nhân Thú tức khắc kêu lên một tiếng bén nhọn, mấy ngàn ánh mắt lung tung lóe lên.

Hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, Thiên Nhân Thú lập tức phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Linh hồn công kích mà Thiên Nhân Thú kêu ngạo, đối với dị hỏa lại không hề có một chút tác dụng. Thiên Nhân Thú hành động chậm chạp, hoàn toàn tránh không khỏi dị hỏa công kích.

Bạch Hùng Đào nhìn Mộ Thần, nhìn không được mà nói: “Vẫn là Thần nhi có cách.”

Mộ Thần cười cười không nói gì, từng đạo linh hồn lực hồn ti bị dẫn dắt dẫn vào trong thức hải Mộ Thần. Thiên Nhân Thú cửu cấp hoặc hơn cửu cấp mới có thể ngưng tụ thành hồn ti, đây chính là vật báu vô giá.

Đồng hồn ti bị Mộ Thần thu lấy, dung nhập vào trong thức hải, linh hồn lực của Mộ Thần cũng nhanh chóng tăng lên.

Dưới sự thiêu đốt của dị hỏa, rất nhanh Thiên Nhân Thú cũng chỉ còn lại một đồng tròn mắt.

Mộ Thần tung Linh Tháp, thu hết tròn mắt của Thiên Nhân Thú vào.

Sóng thú triều này không lớn không nhỏ, mấy võ thánh cửu tinh đều không ra tay.

Khó giải quyết nhất là Thiên Nhân Thú, nhưng cũng đã bị Mộ Thần dùng dị hỏa giải quyết, những yêu thú khác căn bản không đáng để lo.

... ..

Sau khi thú triều chấm dứt, Mộ Thần đã bị Bạch Tế Tuyết gọi đi.

“Ta nhìn thấy người hấp thu hồn ti của Thiên Nhân Thú?” Bạch Tế Tuyết đi thẳng vào vấn đề hỏi Mộ Thần.

Mộ Thần gật đầu: “Không sai.”

“Người hấp thu hồn ti của Thiên Nhân Thú, vậy có phải đã đạt được một ít ký ức của Thiên Nhân Thú?” Bạch Tế Tuyết tiếp tục hỏi.

Mộ Thần nâng mắt, thản nhiên nhìn Bạch Tế Tuyết, gật đầu nói: “Đúng vậy, lão tổ tông.”

Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần, siết chặt tay, sắc mặt có chút khẩn trương: “Người thấy gì?”

Mộ Thần trầm mặc một hồi, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Trong nơi nguyên rửa khởi nguyên có rất nhiều yêu thú đã hoàn toàn thích ứng nguyên rửa. Thiên Nhân Thú cũng có thể hấp thu nguyên rửa tu luyện, chỉ là còn chưa hoàn toàn chuyển hóa. Bên kia trong đám yêu thú có khí tức mạnh giống lão tổ tông, chỉ sợ có không dưới hai mươi con.”

Bạch Tế Tuyết từ từ nhắm hai mắt, hồi lâu mới thở ra một hơi, mở miệng nói: “Tin tức này tạm thời người đừng để lộ ra.”

Mộ Thần gật đầu: “Tahiếu.” Tin tức này mà truyền ra bây giờ, chỉ sợ nhân tâm sẽ bất ổn.

Bạch Tế Tuyết bất đắc dĩ nhìn Mộ Thần, hỏi: “Thần nhi, người thấy lần này có thể qua được không?”

Mộ Thần cười nói: “Sự tị nạn nhân vi, lão tổ tông hà tất ử tử.”

Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần, cười cười: “Thần nhi, Vùng Cấm lần này có thể tránh thoát một kiếp hay không, hy vọng tất cả đều ở trên người người rồi.”

Mộ Thần: “Lão tổ tông đánh giá quá cao về ta rồi...”

Bạch Tế Tuyết kể với Mộ Thần: “Lão quỷ Mệnh Tộc kia suy tính được lần này người trong Vùng Cấm sẽ gặp phải ngập đầu tai ương, không một người may mắn thoát khỏi, mà người chính là đường sống duy nhất.”

Mộ Thần: “...” Lão quỷ Mệnh Tộc kia thật coi trọng hẳn!

Cung điện Lăng Thương.

“Tồn vong của mọi người trong bí cảnh là nhờ cả vào Mộ Thần? Lão quỷ Mệnh Tộc kia không phải là muốn nhân hạn nên liền đẩy qua Mộ Thần đấy chứ?” Lăng Khởi nói nhỏ.

Lăng Thương lắc đầu: “Trang Nghĩa Thiênsẽ không lấy loại chuyện nàyranói giỡn.”

“Vớilại, Mộ Thầndích thật rấtlợi hại, nếu khôngphải nhờhắn có biện phápxóaquyền rửa, mộtkhinguyên rửa bùng nổ, tu luyện giả chịu không nổi tự bạotrongthành,như vậykhông cần yêu thú đến công thành, tự chúng tađã tách hết cả rồi.”

“Thú triềulần nàyquá lạ, lúc này mới vừa bắt đầuđãcó yêu thú khó giải quyết xuất hiện.”

“ConThiên Nhân Thúđã làcửu cấp hậu kỳ, nếu khôngnhờ cóđị hỏacủaMộ Thần vừa vận khắc chếđược nó,nếu không thìthật khó đối phó.”

“Mộ Thần tuy rằng chỉ là võ thánhngũ tinh, nhưngcóđị hỏa, linh hồn lực lại cao cường, phát huy ra tác dụng chỉ sựcũng đãgần với lão tổ tông.”

Lăng Thương lắc đầu: “Mộ Thần tuy chỉ là võ thánhngũ tinh, nhưng linh hồn lựcclạihùng hậuhơn ta nhiều.ChiêuHóa Vật Quy Nhấtcủahắn hoàn mỹ dung hợp năm môn học thuật cùng uy lựccủa các loại Nguyên Thủy Thuật Văn,dùlà ta đốidầucũng khôngcảmthấy có thể chiếm được thượng phong.Hắn còn có được dị hoảnữa.Thực lựccủaMộ Thần chỉ sợ đầotrên ta.”

“Lão tổ tông, không đến mứcđó chứ?” Lăng Khởi nói thầm, Mộ Thần mới hai mươi hai tuổi thôi! Lăng Thương lại đã tu hành mấy vạn năm rồi.

“Tu vi Mộ Thần tiến triển rất nhanh, tathấyhắn còn có không gian bay lên,cho dùbây giờ còn thiếu chút nữa,nhưng cũngkhôngquabao lâu sẽđuổikipta.” Lăng Thương nói.

“Thôi, không nói vềMộ Thầnnữa.Mộ Thầndúng là lợi hại, nhưngđámlão nhân chúng ta cũng không thể mangtất cả trách nhiệm áp đến trên đầu một đứa bé.”

Lăng Ly Trần động động tay, cười khố nói: “Thật là xấu hổ, mấy năm nay vì kiêng kỵ nguyên rủa nên đại bộ phận thời gian đều ở trong thành, ta đã sắp quên đi thú như thế nào rồi.”

Lăng Khởi cười: “Đúng là vậy.”

Lăng Thương hí mắt nói: “Mấy ngày nay nếu có thú triều loại nhỏ, các người nên đi thích ứng một chút, đừng chờ tới lúc thú triều loại lớn bùng nổ thì lại trở tay không kịp.”

“Lão tổ tông yên tâm.” Đám người Lăng Khởi sôi nổi nói.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

381. Chương 381

Trong Linh Tháp.

Diệp Thạch chống cằm, buồn bực thối khí với lão hồ. Lông trên người lão hồ bị Diệp Thạch thối lay động đến lay động đi.

Lão hồ hung hăng trừng Diệp Thạch một cái: “Tiểu bạch kiếm, ngươi đừng có mào loạn thối! Ngươi làm kiểu tóc suất khí của bản hồ loạn rồi này.”

Diệp Thạch nhìn đám lông ngẩn trên người lão hồ, khinh thường nói: “Một con hồ nhỏ mà thối, còn chỉnh kiểu tóc cái gì, cạo trọc là tốt nhất.”

Lão hồ tức khắc nổi trận lôi đình: “Ngươi thật là cái thứ không phẩm vị vô liêm sỉ!”

Mộ Thần thấy Diệp Thạch đang buồn bực thì hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tổ tông nói cho ta biết ngươi là cứu tinh của mọi người, có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này hay không đều phải nhờ vào ngươi.” Diệp Thạch nhìn Mộ Thần, nói.

Mộ Thần cười, hỏi Diệp Thạch: “Ngươi không vui khi làm cứu tinh của mọi người sao?”

Diệp Thạch lắc đầu: “Đương nhiên không. Ta còn đang nghĩ dựa vào cây lớn dễ hóng gió, còn có thể trộm làm biếng, nhưng hiện tại người ta

lạicoichúng tanhưcây lớn.”

“Chung quy cầu người không bằng cầu mình.” Mộ Thần nói.

Diệp Thạch nói: “Chúng ta thật là xui xẻo.”

Mộ Thần cười khổ, bọn họ còn không phải là xui xẻo nhất sao?

Trong bí cảnh, những lão gia này đều đã sống ngàn năm, vạn năm, coi như cũng đã sống đủ rồi.

Hắn thì sao, hắn mới hai mươi hai tuổi! Đáng thương hắn tuy đã không biết xấu hổ không cần da mặt mà găm sạch Diệp Thạch “vị thành niên” mười bảy tuổi, nhưng cũng mới chỉ sống được năm năm hạnh phúc, mà trong lúc đó hắn và Diệp Thạch còn chia lìa nửa năm.

Ai cũng đồn rằng thành võ thánh là có thể vô tư, trường mệnh trăm tuổi, thiên hạ vô địch, làm mưa làm gió... Quả thật đồn như lời!

“Hết thầy đều sẽ tốt.” Mộ Thần cười với Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta đương nhiên tin tưởng người.”

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

...

Diệp Thạch cùng Mộ Thần ngọt ngào một hồi, Diệp Thạch liền chạy tới trận pháp thất nghiên cứu trận pháp.

Tháp Linh nói với Mộ Thần: “Mộ Thần, bên nguyên rủa khởi nguyên có rất nhiều lợi hại yêu thú đó!”

Mộ Thần gật đầu: “Thấy được.” Tháp Linh là bản mạng Linh Tháp của Mộ Thần, thứ Mộ Thần nhìn thấy, Tháp Linh cũng nhìn thấy.

“Tháp chủ, người thật đúng là mệnh lao lực trời sinh.” Tháp Linh đầy thương hại.

Mộ Thần cười khố: “Đúng thế.” Từ khi xuyên qua đây, hắn không có lúc nào nhàn được.

Thật vất vả từ võ tông lên đến võ tôn, lại lên đến võ thánh, cho rằng đến võ thánh là có thể hưởng thanh phúc, kết quả lại bị ném tới địa phương quỷ quái ăn bữa hôm lo bữa mai.

“Tháp chủ, lão gia Mệnh Tộc kia nói người là thiên mệnh chi tử đấy.” Tháp Linh cười hì hì nói.

Mộ Thần cười, năm đó đồn rằng Trang Du là thiên mệnh chi tử, giờ lại biến thành hắn.

Tháp Linh vô cùng đồng tình: “Lão nhân Mệnh Tộc kia không phúc hậu! Chim đầu đàn thường chết trước.”

Mộ Thần híp mắt. Súng bắn chim đầu đàn. Hắn cũng không phải loại người thích làm anh hùng, đến lúc đó nếu thật sự tránh không khỏi, hắn sẽ cùng Diệp Thạch trốn vào trong Linh Tháp, tìm một chỗ trốn có lẽ cũng có thể sống ngàn năm vạn năm. Tuy rằng khiếm nhược, nhưng chết tử tế không bằng còn sống!

Tháp Linh có chút xem thường nói: “Tháp chủ đang suy nghĩ loạn thất bát tao gì vậy? Muốn võ tư tiến thủ sao?”

Mộ Thần liếc nhìn Tháp Linh một cái, khinh thường nói: “Người biết cái gì, cái này gọi là bo bo giữ mình.”

Đương nhiên, trốn vào Linh Tháp chỉ là khi thật sự không còn cách nào. Nếu có chút một tia cơ hội, hắn sẽ không cho phép chính mình khiếm nhược tới vậy.

“Nhanh chóng cố gắng tu luyện đi.” Tháp Linh đầy đồng tình nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười bảo: “Ta biết. Nếu như ta gặp chuyện, không biết người phải đợi bao nhiêu năm mới chờ được một vị chủ nhân anh minh thần võ giống ta nhỉ?”

Tháp Linh xem thường nhìn Mộ Thần: “Tháp chủ à, người càng ngày càng không biết xấu hổ.”

Mộ Thần không để ý tới Tháp Linh nữa, ngược lại đi luyện hóa hồn ti.

Tuy rằng Mộ Thần chỉ có tu vi võ thánh ngũ tinh, nhưng linh hồn lực lại hùng hậu hơn đám người Bạch Tế Tuyết.

... ..

Bạch Hùng Đào không dám tin nhìn Mộ Thần: “Người nói cái gì??? Người muốn đi ra ngoài tìm kiếm Nguyên Thủy Thuật Văn? Ở trong loại thời điểm này??”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng!”

“Thần nhi, người đang suy nghĩ gì vậy? Có phải người điên rồi không?!” Bạch Hùng Đào nói.

Mộ Thần lắc đầu: “Đương nhiên là không. Là ta cần phải tăng thực lực, mà hiện tại vừa lúc thú triều lại không bùng nổ thường xuyên. Lại nói, tiền bối bên Mệnh Tộc nói ta là thiên mệnh chi tử mà, không có việc gì.”

Bạch Hùng Đào liếc mắt xem thường: “Đám Mệnh Tộc kia nói có thể tin được à?!”

Diệp Thạch nói với Bạch Hùng Đào: “Tuy rằng những lão gia Mệnh Tộc kia nói không thể tin, nhưng Mộ Thần quả thật rất lợi hại!”

Đối với việc Mộ Thần muốn ra ngoài, Bạch Tế Tuyết lại bất ngờ đồng ý.

“Lão tổ tông, tại sao ngài lại để Mộ Thần rời đi? Nếu như xảy ra chuyện thì làm thế nào đây?” Bạch Hùng Đào buồn bực nói.

Bạch Tế Tuyết cười: “Không thừa dịp hiện tại thú triều còn chưa thường xuyên mà để cho bọn họ ra ngoài, vậy chẳng lẽ phải đợi đến kỳ yêu thú ở nguyên rửa khởi nguyên chạy ra hết rồi mới thả bọn họ đi ra ngoài sao? Thần nhi không phải người bình thường, hẳn muốn đi ra ngoài, nhất định đã trải qua suy xét.”

“Nhưng mà cũng không thể để Thần nhi đi một mình chứ?! Tốt xấu gì cũng nên phải vài người đi theo?” Bạch Hùng Đào nói.

Bạch Tế Tuyết đánh giá nhìn Bạch Hùng Đào: “Phái ai? Người sao? Người cảm thấy người có thể đánh thắng Mộ Thần?”

Bạch Hùng Đào run run khoe miệng, có cần phải xem nhẹ người ta như vậy không? Tuy rằng đây là sự thật.

Bạch Tế Tuyết thu hồi ánh mắt: “Đừng nói là Mộ Thần, ngay cả Diên Tinh, người cũng không chắc đánh thắng được.”

Bạch Hùng Đào: “...” Không phải là đối thủ của Mộ Thần thì thôi, nhưng còn Diên Tinh, hẳn hẳn là còn có thể đánh thắng được mà.

... ..

Ngoài thành.

Linh Tháp biến lớn bằng một ngọn núi nhỏ, đánh lên một con yêu thú cũng có kích cỡ như một ngọn núi nhỏ.

Linh Tháp lóe ra quang hoa, mỗi lần quét qua thì các loại Nguyên Thủy Thuật Văn như hóa thành hồng thủy mà đánh tới yêu thú, khiến chúng nó chia năm xẻ bảy.

“Linh Tháp thật lợi hại, trước kia ta còn tưởng rằng nó chỉ là cái thứ ăn không ngồi rồi chứ.” Diệp Thạch trừng lớn mắt nói nhỏ.

Tháp Linh vỗ vỗ cánh nói: “Hiện tại biết bốn đại gia lợi hại rồi chứ gì. Cái tên có mắt không trông như người vậy mà lại nghĩ rằng bản tháp là ăn không ngồi rồi. Trước kia mấy lần nguy hiểm mà các người gặp được đều cho là gì, là do bản tháp lười ra tay thôi, đây, hiện tại bản Tháp Linh mà không ra tay là các người tàn đời rồi.”

“Mộ Thần, người vừa thắng cấp cho cái tháp này à?” Diệp Thạch quay qua hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng thế.”

Diệp Thạch gật đầu tỏ vẻ hiểu: “Khó trách nó lợi hại như vậy.”

Tháp Linh buồn bực trừng Diệp Thạch: “Này tiểu bạch kiểm, người có ý gì? Bản tháp vốn cũng rất lợi hại nhá.”

“Người làm cho nó lợi hại như vậy, thế điều kiện thu phục ngũ tháp Trung Châu có thể tăng lên nữa không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu nói: “Hẳn là sẽ như vậy.” Nhưng hiện nay cũng không thể để ý tới chuyện đó, mệnh cũng sắp mất rồi, còn nói tới cái gì mà ngũ tháp Trung Châu.

Diệp Thạch hung hăng quay qua trừng Tháp Linh. Tháp Linh chớp chớp mắt, cũng hung ác trừng lại Diệp Thạch.

“Con yêu thú này nhìn thật kỳ lạ.” Diệp Thạch dời đề tài khác, nói với Mộ Thần.

Con yêu thú mà bọn họ gặp được có bốn đầu, chín chân, trên người có một cái bướu thịt, nói chung nhìn rất là dị dạng, nhưng nó lại có thực lực tới võ thánh bát tinh.

“Nhìn nó lạ ghê!” Diệp Thạch nói thầm.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là vậy.”

Yêu thú như vậy có thể là do mấy con yêu thú cắn nuốt lẫn nhau mà thành, bốn đầu của con yêu thú này đều không giống nhau, trong chín chân cũng có thô có thon, hình dáng khác nhau, hẳn là vì dung nhập tiên ma khí vào nên bị biến dị.

“Con yêu thú này tuy dung hợp tiên ma khí nhưng cũng không thành công lắm.” Mộ Thần híp mắt nói.

Cấp bậc trong yêu thú rất sâm nghiêm, trong nơi nguyên rủa khởi nguyên, chỉ có yêu thú hoàn mỹ dung hợp tiên ma khí mới nghiễm nhiên trở thành vương giả của đám yêu thú, mà mấy con dị dạng quái thai như vậy, nhiều lắm chỉ có thể xem như tàn thứ phẩm.

“Đi nhanh thôi, tìm Nguyên Thủy Thuật Văn quan trọng hơn.” Tháp Linh vỗ cánh nói.

Mộ Thần gật đầu: “Nói đúng.”

Nguyên Thủy Thuật Văn cũng có phân cấp bậc, có cấp bậc cao, có cấp bậc yếu.

“Mộ Thần, có vẻ như nguyên rủa rất biết xem hàng.” Diệp Thạch nói.

“Tại sao nói vậy?” Mộ Thần hỏi.

“Bên cạnh mấy Nguyên Thủy Thuật Văn lợi hại thường hay có rất nhiều nguyên rửa, còn có yêu thú.” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu nói: “Hình như đúng là vậy, đừng lo, gặp được cứ làm thịt là được.”

Diệp Thạch: “Cũng đúng.”

... ..

“Bên kia có người đụng phải yêu thú.” Mộ Thần đột nhiên nhíu mày nói.

Hiện tại không có nhiều người ra khỏi, nhưng vì thu thập nguyên liệu nên rất nhiều người không thể tránh khỏi mà phải đi ra.

Chiến đấu phát sinh ngoài ngàn dặm, mà nguyên rửa còn có thể ngăn cách linh hồn lực thăm dò, nếu không phải Mộ Thần hấp thu hồn ti của Thiên Nhân Thú thì cũng không phát hiện ra.

“Muốn đi giúp không?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần nói: “Muốn. Chúng ta nhanh đi qua thôi, trong đám người kia có hai người của Lăng gia.”

Mộ Thần và Diệp Thạch tay dắt tay phát động truyền tống, vì hai người liên thủ nên không qua một hồi liền chạy tới nơi chiến đấu.

Sáu vị võ thánh bao gồm Lăng Ly Trần và Lăng Khởi bị hơn mười con yêu thú có hình thù kỳ quái đuổi theo. Lăng Ly Trần và Lăng Khởi không ngừng ném Thiên Lô Châu cứu cấp về phía sau gây trở ngại hành động của đám yêu thú đó.

Lúc hai người Mộ Thần đuổi tới, bọn họ đang chạy trốn vô cùng chật vật.

“Đi!” Linh Tháp nháy mắt biến lớn bằng ngọn núi nhỏ, bị Mộ Thần chỉ huy đập về một con yêu thú.

“Ôi, đau chết!”

“Ôi, bắn chết!”

“Ôi, chán ghét chết!”

“Ôi, đáng thương thắt lưng của ta!”

... ..

Mỗi lần Linh Tháp đập tới một con yêu thú, con yêu thú bị đập trúng kia đều sẽ tức khắc trọng thương. Linh Nhân của Diệp Thạch có thể thấy được nhược điểm của yêu thú, nên mỗi lần Mộ Thần ra tay đều chỉ huy Linh Tháp đập tới nhược điểm của yêu thú.

Linh Tháp một bên kêu rên, một bên tận hết sức lực mà đánh vào yêu thú.

Diệp Thạch nhìn Linh Tháp như một con bọ chết nhảy đến nhảy lui, thầm nghĩ, thắt lưng đáng thương? Tên này đã béo thành như vậy cũng có thể có thắt lưng sao?

Lăng Khởi nhìn những con yêu thú khiến bọn họ chạy trốn chật vật bất kham lại bị một cái tháp đập thành một đồng thịt, trong lòng vừa kinh ngạc vừa xấu hổ vô cùng.

“Linh Tháp thật là lợi hại!” Diệp Thạch nhin không được mà nói. Bình thường pháp khí cửu cấp không đánh được như Linh Tháp. Diệp Thạch thầm nghĩ, về sau cũng không thể coi Tháp Linh là thùng cơm.

Yêu thú đuổi theo sáu người Lăng Khởi đều rất lợi hại, nhưng bọn họ đã biết được nhược điểm của chúng nó, cứ ra tay đánh vào nhược điểm này

thì dễ đối phó hơn nhiều.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

382. Chương 382

Nhìn thấy từng con yêu thú diện mạo dữ tợn bị Linh Tháp đập thành thịt nhão, Linh Tháp trong cảm nhận của đám người Lăng Khởi trở nên cao lớn thần thánh hơn hẳn.

“Thần nhi, Linh Tháp kia của ngươi thật lợi hại!” Lăng Khởi hâm mộ nói với Mộ Thần.

Mộ Thần cười: “Vâng.”

Mộ Thần hay đem Linh Tháp thành pháp khí dùng để tu luyện và học các học thuật, nhưng trên thực tế thì nó dùng cho chiến đấu cũng rất tốt, dù sao thì nó cũng là thứ xuất từ trong tay thần thuật sư, không giống các pháp khí cừu cấp phổ thông.

“Tuy rằng lợi hại, nhưng ăn cũng rất nhiều.” Diệp Thạch lắc đầu nói.

“Nó ăn cái gì?” Lăng Khởi tò mò hỏi.

“Nguyên thạch.” Diệp Thạch nói.

Lăng Khởi gật đầu, cũng không để bụng lắm, nói: “Linh Tháp lợi hại như vậy, ăn có mấy ngàn mấy vạn khối nguyên thạch cũng không là gì.”

Diệp Thạch liếc mắt xem thường. Mấy ngàn, mấy vạn khối nguyên thạch? Đó còn chưa đủ cho nhét kẽ răng đâu!

Linh Tháp mà bụng ra ăn thì một ngày một cái linh mạch cũng không đủ ấy chứ.

Tên Tháp Linh này ăn vụng nhiều nguyên thạch cực phẩm như vậy lại còn luôn bất mãn ồn ào cái gì mà “Á à! Các người thế mà lại chobản Tháp Linh cao quý ăn nguyên thạch phẩmchấtrắc rườithế này à!” Thật đúng là thiếu đòn mà!

Rõ ràng ăn nhiều như vậy, còn luôn mồm ồn ào nói bản Tháp Linh tiết kiệm nhất, nói bọn họ mới là bại gia tử.

Linh Tháp đập tới ném lui trên người một lũ yêu thú, đám yêu thú hoàn toàn ngăn không được công kích đến từ Linh Tháp, bị Linh Tháp đập óc vỡ toang, nhìn vô cùng thê thảm.

“Thần nhi,vừa rồicác ngườiởphụ cận sao?” Lăng Ly Trần hỏi Mộ Thần.

“Chúng tavừa rồi ở bênTamTuyếnNhai.” Diệp Thạch trả lời.

“Bên kia? Xa như vậylàm saocácngươi biết chúng ta xảy ra chuyện?” Lăng Ly Trần không hiểu.

“Mộ Thần cảm ứng được.” Diệp Thạch nói.

“Linh hồn lựccủaThần nhi thật lợi hại.” Lăng Ly Trần kinh ngạc than.

Diệp Thạch trình trọng gật đầu: “Đúngthế.” Nếu không phải do Mộ Thần lợi hại, sợ là sáu người Lăng Ly Trần sẽ đỡ nhiều lành ít.

“Tổ tông,saocác ngài lại đi ra?” Diệp Thạch hỏi.

“Chúng ta đi tìmchút nguyên liệu luyện khíđể xâytường thành, nào biết chỗ kialại có nhiềuyêu thú chiếm cứ như vậy.May màgặpđược các người.” Lăng Khởi lòng còn sợ hãi nói.

“Đám yêu thú này sao lại có hình dạng kỳ lạ như thế nhỉ?!” Một võ thánh đồng hành cùng Lăng Khởi nhãn mày khó hiểu.

“Chắc là biến dị. Có khả năng còn là quần thể biến dị.” Mộ Thần nói.

“Loại yêu thú kiểu mới này rất khó tìm ra nhược điểm. Có một con bị bạo đầu lúc trước vẫn không chết được, miệng vết thương khép lại rất nhanh, chỉ thiếu một cái đầu, sau đó lại sinh long hoạt hổ như thường.” Một võ thánh vẻ mặt âm trầm nói.

“Tình huống này hơi khó giải quyết.” Không phải ai cũng có được năng lực nhìn thấu nhược điểm của yêu thú giống Diệp Thạch.

...

Giúp đỡ đám người Lăng Khởi giải quyết yêu thú xong, Mộ Thần Diệp Thạch và đám người Lăng Khởi liền mỗi bên đi một ngả, tiếp tục đi tìm Nguyên Thủy Thuật Văn.

“Lăng huynh, vị tiểu bối Mộ Thần này của nhà các người thật sự lợi hại, ta thấy cho dù là tiền bối Lăng Thương cũng không nhất định là đối thủ của Mộ Thần.”

Lăng Khởi cười nói: “Lão tổ tông cũng đã nói rằng Thần nhi trò giỏi hơn thầy.”

Nguyên lực của Mộ Thần có lẽ không hùng hậu bằng Lăng Thương, nhưng linh hồn lực của hắn lại vô cùng mạnh mẽ, trên người có dị hỏa, Linh Tháp, lại tinh thông năm môn học thuật. Quả thật ở một phương diện nào đó, lão tổ tông thật không bằng Mộ Thần.

“Trưởng lão Mệnh Tộc nói, lần này người trong Vùng Cấm có thể sống sót hay không đều nhờ cả vào Mộ Thần, xem ra là có chút đạo lý.”

“Chúng ta đều là người sống mấy vạn năm rồi, cũng không thể đặt hết trọng trách trên người hai đứa nhỏ Mộ Thần Diệp Thạch.”

“Cũng phải. Nhưng Mộ Thần thật không giống một người mới hơn hai mươi tuổi.”

...

“Mộ Thần, tổ tông bọn họ thật sự quá già.” Diệp Thạch nói nhỏ.

Mộ Thần bất đắc dĩ nói: “Không nên nói như vậy.” Dịch cường ta yếu, khó tránh khỏi loạn đầu trận tuyến. “Thạch Đầu, người ghi nhớ nhược điểm của mỗi con yêu thú, khi trở về thì làm thành tư liệu giao cho các vị lão tổ tông để tham khảo.”

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Được.”

Mộ Thần hí mắt nghĩ, lần này sáu người Lăng Khởi vân ở hạ phong phần lớn cũng do không biết nhiều về loại yêu thú này. Mỗi loại yêu thú này hỗn hợp kỳ lạ vô cùng, nếu như công kích không vào nhược điểm, thì dù công kích có mạnh hơn cũng không khiến chúng nó trọng thương.

Tháp Linh bay tới quay một vòng trước mặt Diệp Thạch, “Bản Tháp Linh vừa rồi đại phát thần uy, bây giờ các người đã biết bản Tháp Linh lợi hại rồi chứ?”

Diệp Thạch nhìn Tháp Linh, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Người... Bản chết đi được.”

Tháp Linh nhất thời nổi trận lôi đình, “Người còn nói, người còn nói!!... Đều là bởi vì các người nên bản Tháp Linh mới có thể bản như vậy!!! Hừ hừ... Bản Tháp Linh chính là cái tháp xinh đẹp nhất!”

Diệp Thạch liếc xéo: “Xinh đẹp nhất? Không thể nào! Người béo như vậy cơ mà.”

Tháp Linh: “...”

...

“Lão tổ tông.” Lăng Khởi đi đến trước mặt Lăng Thương, cung kính đưa lên mấy chục viên thú hạch.

Lăng Thương nhìn mấy viên thú hạch mà Lăng Khởi đưa tới, tức khắc lấp bắp kinh hãi.

“Nhiều như thế? Mấy người các người giết bao nhiêu yêu thú?” Lăng Thương hơi nghi ngờ hỏi.

“Không phải chúng ta giết. Chúng ta gặp phải Mộ Thần cùng Diên Tinh, phần lớn đều là Mộ Thần giết. Nếu không nhờ vậy, lần này sợ là sẽ lãnh ít dữ nhiều.” Lăng Khởi lòng còn sợ hãi mà nói.

Trong thú hạch của đám yêu thú đó ẩn chứa rất nhiều nguyên rủa, bọn họ căn bản không thể hấp thu. Nhưng thứ này lại có thể làm như nguồn lực của Ma Tinh Pháo, đánh ra có uy lực kinh người.

Lăng Thương gật đầu: “Hai bọn họ không bị sao chứ?”

Lăng Khởi nói: “Bọn họ vẫn rất tốt. Lão tổ tông, gần đây nguyên rủa sinh động hơn rất nhiều, còn xuất hiện rất nhiều yêu thú quái dị. Đám thú hạch này không phải lấy từ mấy chục con yêu thú mà là từ hơn mười con, một con yêu thú liền lấy ra mấy viên thú hạch.”

Lăng Thương gật đầu, nhẹ hít một hơi: “Ta biết, đó hẳn là yêu thú dung hợp.”

Yêu thú dung hợp là loại chỉ mới xuất hiện gần đây, gây ra cho đám người Lăng Thương phiền toái khá lớn.

“Thần nhivớiDiên Tinh không về cùng các người?” Lăng Thương hỏi.

Lăng Khởi lắc lắc đầu: “Không có.”

“Sắc trời đã trở thế nàyrồi, chẳng lẽ bọn họ muốn qua đênmởđã ngoại?” Lăng Thương nói thầm.

Lăng Khởi cười khố: “Thật là có khả năngày.” Mộ Thần và Diệp Thạch là hai tên to gan lớn mật, những người khác không chắc có lá gan này, nhưng hai tiểu quỷ này thật sự là cái gì cũng làm được.

Lăng Khởi vừa dứt lời, Lăng Thương liền nhận được tin.

“Lão tổ tông, tình huốngthế nào?” Lăng Khởi hỏi.

“Không có gì, Mộ Thần nói bọn họ tìm được địa phương đặt chânởđã ngoại, quyết định qua đêmbên ngoài,bảo chúng ta không cần lo lắng.”

Lăng Khởi cười khố, “Thật đúng là như vậy.”

Lăng Khởi còn tưởng rằng Mộ Thần và Diệp Thạch ở bên ngoài một ngày rồi sẽ trở lại, nào biết đợi đã vài ngày, Mộ Thần và Diệp Thạch vẫn còn chưa xuất hiện.

Mộ Thần và Diệp Thạch ở bên ngoài du đãng mười ngày, lại thu hoạch mấy chục cái Nguyên Thủy Thuật Văn, nhân tiện giải quyết không ít yêu thú.

Sau khi Mộ Thần hấp thu mấy chục cái Nguyên Thủy Thuật Văn, thì mỗi khi đến một nơi, nếu chỗ đó có Nguyên Thủy Thuật Văn, hắn có thể lập tức cảm giác được. Dựa vào cảm ứng, Mộ Thần tìm được thêm mười mấy cái Nguyên Thủy Thuật Văn mà trên bản đồ không có đánh dấu.

...

Trong thành.

“Cuối cùng cũng nở trở lại rồi à?” Bạch Tế Tuyết nhìn Mộ Thần Diệp Thạch, vô cùng bất đắc dĩ nói.

Diệp Thạch có chút ngại ngùng cười: “Nơi chúng ta đi có hơi xa.”

Bạch Tế Tuyết bất đắc dĩ nói: “Được rồi, trở lại thì tốt.”

“Lão tổ tông, ta nghe nói thú triều lại bùng nổ?” Diệp Thạch nhú mày hỏi.

Bạch Tế Tuyết gật đầu nói: “Không sai. Tạm thời thú triều đều là loại nhỏ, không khó đối phó, cái khó là lại xuất hiện rất nhiều yêu thú quái dị chưa từng thấy.”

“Diên Tinh ra ngoài có gặp được yêu thú không?” Bạch Hùng Đào hỏi.

Diệp Thạch gật đầu đáp: “Có! Rất nhiều yêu thú.”

“Trong thành đang thu thập thú hạch, Ma Tinh Pháo cần số lượng lớn thú hạch cung ứng mới phát động được.” Bạch Hùng Đào nói.

Diệp Thạch gật đầu nói: “Ta có thú hạch này, nhưng phải đưa cho ai?”

“Đưa cho người bên Lăng gia là được.” Bạch Hùng Đào bảo.

Ma Tinh Pháo cơ bản đều là do người Lăng gia tạo ra, cũng chỉ có Lăng gia mới dung được.

Mấy người đang nói nói, vừa vặn Lăng Khởi đi tới: “Diên Tinh trở lại rồi à? Thế nào? Trên tay người có rất nhiều thú hạch sao?”

Diệp Thạch gật đầu: “Đúng vậy!”

Diệp Thạch phát tay, hơn một trăm viên thú hạch cao cấp cứ thế bị ném ra.

Lăng Khởi run run khoe miệng, nhiều thú hạch như vậy, không biết hai người này đã giết bao nhiêu yêu thú. Khó trách thú triều không mạnh lắm, yêu thú hẳn đã bị Mộ Thần với Diệp Thạch giết sạch rồi.

Diệp Thạch nghiêng đầu hỏi Lăng Khởi: “Tổ tông sao vậy?”

Lăng Khởi cười gượng: “Không có gì không có gì. Diên Tinh, đồng thú hạch này của người giải quyết được chuyện khẩn cấp bây giờ rồi.”

“Hữu dụng thì tốt.” Diệp Thạch nói.

“Tổ tông, đây là các nhược điểm của đám yêu thú dung hợp do Diên Tinh chinh lý, tuy rằng nhược điểm của các yêu thú đều không giống nhau, nhưng hẳn là vẫn có chút quy luật.” Mộ Thần đưa qua một khối ngọc giản nói.

Trong khối ngọc giản khắc xuống hình ảnh của các loại yêu thú, nhược điểm đều dùng điểm đỏ đánh dấu.

“Thứ này rất có tác dụng.” Trên mặt Lăng Khởi tức khắc tăng thêm vài phần kinh hi.

Mộ Thần nói: “Hữu dụng thì tốt rồi.”

... ..

Cung điện Lăng Thương.

Lăng Ly Trần thưởng thức thú hạch trên tay, nói: “Sức chiến đấu của Mộ Thần cũng thật mạnh!”

Lăng Khởi gật đầu: “Đúng là thế.”

Bọn họ nhiều người như vậy đánh lụi được một lần thú triều, thú hạch thu hoạch được lại không khác mười ngày thu hoạch của Mộ Thần và Diên Tinh là bao. Phải biết là vì đánh đuổi lần thú triều kia, bọn họ phải bỏ ra không ít thú hạch!

“Người đã xem ngọc giản mà Diên Tinh đưa chưa? Trên đó có không ít yêu thú đáng sợ, kết quả đều bị hai người này làm thịt.” Lăng Ly Trần nói.

“Mộ Thần chính là tiểu sát tinh. Quả thực ngộ phạt sát phạt, ngộ quý sát quý.” Lăng Ly Trần cảm khái nói.

“Lúc trước người còn cảm thấy Mộ Thần là tiểu bạch kiếm ăn cơm mềm mà nhỉ?” Lăng Ly Trần nhìn qua Lăng Khởi trêu chọc.

Lăng Khởi đen mặt nói: “Đã qua lâu như vậy rồi còn đề cập tới nó làm gì. Với lại, người dám nói rằng ngay từ đầu người cũng không nghĩ như vậy sao?”

“Nghe nói Mộ Thần lại bế quan.” Lăng Ly Trần cười hì hì nói.

Lăng Khởi bĩu môi, có chút ghen tị nói: “Đúng vậy, nghe Diên Tinh nói là tu vi Mộ Thần đang đến bình cảnh, sắp thăng cấp thành võ thánh lục tinh. Thật không biết người này sao lại thăng cấp nhanh như vậy.”

Lăng Ly Trần nhún vai nói: “Thần nhi vốn đã nghịch thiên. Phỏng chừng người cũng không nghĩ ra, hã mà đi thêm đi một bước, thật sự chẳng lão tổ tông cũng không phải đối thủ của hã.”

Lăng Khởi gật đầu đồng ý: “Ừ.” Với tình hình trước mắt, Mộ Thần càng lợi hại càng tốt.

“Mà sao lại đột nhiên có nhiều yêu thú quái dị như vậy?” Lăng Ly Trần nói thầm.

Lăng Khởi lắc đầu: “Không biết. Diên Tinh nói có thể là bởi vì nguyên
rủa sinh ra biến dị, loại biến dị này còn có khả năng lây truyền.”

Lăng Ly Trần nhẹ hít một hơi, sắc mặt ngưng trọng hơn.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

383. Chương 383

Lần thứ hai luyện hóa mấy chục cái Nguyên Thủy Thuật Văn, thực lực Mộ Thần như nước chảy thành sông tiến nhập cảnh giới vô thánh lục tinh. cảnh giới

“Ồi, tháp chủ, ngươi vậy mà đạt tới vô thánh lục tinh rồi.” Tháp Linh đầy ngạc nhiên nói.

“Mộ Thần lên vô thánh lục tinh không phải là chuyện thuận lý thành chương sao?” Diệp Thạch nói.

Tháp Linh trừng mắt nói: “Bởi vì huyết mạch của tháp chủ thật sự rất nát, trước kia ta còn tưởng rằng tháp chủ nhiều nhất chỉ có thể trở thành vô tôn.”

Diệp Thạch đầy khinh thường liếc Tháp Linh: “Người thật đúng là không có mắt. Ta đã sớm biết Mộ Thần sẽ trở thành vô thánh, còn sẽ trở thành vô thần nữa cơ.”

“Hả, người đã sớm đoán được? Không ngờ người lợi hại như vậy. Ta còn tưởng rằng người nghĩ tháp chủ là bùn nhão không dính được lên tường, cho nên người mới cố gắng tu luyện, sau đó coi tháp chủ như tiểu bạch kiếm mà nuôi chứ.” Tháp Linh nói.

Diệp Thạch: “...” Được rồi, y quả thật cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng mà Mộ Thần lợi hại như vậy, y đã sớm vứt bỏ ý nghĩ đó rồi.

Tháp Linh không để ý tới Diệp Thạch nữa, quay qua nói với Mộ Thần: “Tháp chủ, người nhất định phải bảo trọng đó nhé! Người đã là võ thánh lục tinh rồi, nếu chết thì thật sự rất đáng tiếc. Ngẫm lại người một đường đi tới đây đã từng hấp thu biết bao nhiêu nguyên thạch chứ! Nếu như người chết, người làm thế nào đối mặt với những nguyên thạch kia đây!”

Mộ Thần: “...” Thứ Tháp Linh chết tiết này đúng là miệng tiện! Hấp thu chút nguyên thạch kia còn không bằng một phần ba tên Tháp Linh bại gia tử này hấp thu đâu.

“Yên tâm, nếu như ta chết thật thì nhất định sẽ kéo người chôn cùng, ta có hôm nay tất cả đều là bởi vì người cơ mà! Ta chết thật, về sau người sẽ đi theo ta dưới địa ngục.” Mộ Thần âm trầm nói.

Tháp Linh: “...” Mộ Thần này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt!

... ..

Mộ Thần lên võ thánh lục tinh, thực lực cũng tăng lên. Lúc này cách thời gian bùng nổ yêu thú triều cờ lớn mà Mệnh Tộc tính ra còn có nửa năm.

Mộ Thần thăng cấp lên võ thánh lục tinh rồi cũng không chạy loạn chung quanh, cả ngày cùng các học thuật sư tham thảo về học thuật.

Trong bí cảnh, đan thuật sư tốt nhất là lão bất tử của Mệnh Tộc. Tuy rằng Mộ Thần và Mệnh Tộc từng có xung đột, nhưng Mệnh Tộc đã chủ động chịu thua, Mộ Thần cũng sẽ không bỏ không tài nguyên có sẵn.

Năm tháng sau, các môn học thuật của Mộ Thần như kỳ tích đồng thời lên tới cửu cấp hậu kỳ, tu vi cũng tăng lên võ thánh thất tinh, khiến cả đám học thuật cao thủ trong bí cảnh trợn mắt cứng lưỡi.

“Người tỉnh rồi?” Diệp Thạch ngồi kế bên người Mộ Thần, mở miệng hỏi.

Trong năm tháng này, Mộ Thần cơ hồ không có thời gian rảnh rỗi. Không phải là đang học tập học thuật, nghiên cứu học thuật với người ta, thì hẳn chính là đang luyện khí, vẽ minh văn, luyện đan, chế phù, bố trí trận pháp.

“Tình huống bên ngoài thế nào?” Mộ Thần hỏi.

Trước khi ngủ, Mộ Thần liên tục mười hai ngày bố trí bầy rập ngoài bí cảnh, tinh thần lực cạn kiệt nghiêm trọng, sau đó thật sự không chống nổi mới tiến vào Linh Tháp nghỉ ngơi.

“Đã có balần thú triềunhỏ lại đây. Bầy rậpdo người bố trí dùngrất tốt. Đám yêu thú phần lớn đều bị bầy rập chặn,mà những yêu thú đột phá bầy rập tớiđược thì sức chiến đấu cũng giảm đi,bị mấy lão tổ tông chặn lại.” Diệp Thạch kể.

Mộ Thần thở ra một hơi: “Vậy là tốt rồi.”

Diệp Thạch thấy Mộ Thần mỗi mệt như vậy thì không khỏi đau lòng.

Mộ Thần am hiểu dung hợp năm môn học thuật. Một cái pháp khí phổ thông, nhưng qua tay Mộ Thần vẽ lên vài cái minh văn, trong khoảnh khắc có thể bộc phát ra uy lực gấp mười lần.

Hiện giờ Mộ Thần có thân phận rất siêu nhiên, tuy rằng Mộ Thần chỉ có thực lực võ thánh thất tinh, nhưng dĩ nhiên lại trở thành người có thân phận tôn quý nhất trong bí cảnh này.

Trước đó có một lần bùng nổ một làn sóng thú triều khá lớn. Lúc ấy Mộ Thần cùng Bạch Tế Tuyết, Lăng Thương, hai lão bất tử Mệnh Tộc và vài vị tuyệt thế cao thủ đồng thời ra tay diệt sát yêu thú. Cuối cùng, yêu thú

Mộ Thần giết được lại nhiều hơn mỗi người Bạch Tế Tuyết. Sau lần thú triều đó mọi người đã nhất cử thành lập địa vị đệ nhất nhân trong bí cảnh của Mộ Thần.

“Ta ngủ đã bao lâu?” Mộ Thần hỏi.

“Hai ngày một đêm. Nhưng người yên tâm, bên ngoài chỉ mới qua vài canh giờ mà thôi.” Diệp Thạch an ủi.

Mộ Thần gật đầu: “Vây là tốt rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Diệp Thạch: “Được.”

“Mộ thiếu.” Một đường mà Mộ Thần đi qua, những tu luyện giả gặp gỡ Mộ Thần đều sôi nổi cung kính hành lễ với Mộ Thần.

“Lão tổ tông.” Mộ Thần tìm được Bạch Tế Tuyết phía trên tường thành.

Bạch Tế Tuyết nhìn thấy Mộ Thần, sắc mặt tức khắc thoải mái hơn vài phần, “Nghỉ ngơi tốt chưa? Làm khó người rồi.”

“Tình huống thế nào rồi?” Mộ Thần hỏi.

Bạch Tế Tuyết hí mắt nói: “Nguyên rủa bùng nổ ngày càng thường xuyên, hẳn là không bao lâu, yêu thú trong nơi kia sẽ chạy đi ra.”

Diệp Thạch nhíu mày: “Kỳ quái. Yêu thú trong Vùng Cấm vĩa an nhất định phải công kích con người?”

Mộ Thần khoanh tay nói: “Ma tộc là một chủng tộc bá đạo, bọn chúng có thiên tính thích đoạt lấy, thích giết hại chủng tộc khác. Theo Ma tộc, chủng tộc khác đều là thấp hơn, không nên tồn tại. Thế nên đại khái là chúng ta đã phạm vào kiêng kị của bọn chúng.” Mộ Thần có dung hợp

linh hồn lực từ mấy con yêu thú, bởi thế đối với tư tưởng của bầy yêu thú này có hiểu biết nhất định.

Diệp Thạch sững sốt, sau đó bất đắc dĩ nói: “Chúng tộc này thật biến thái...”

“Kỳ thật, khi hấp thu nguyên rủa, những yêu thú đó thực lực có lẽ mạnh hơn, nhưng trí tuệ lại giảm xuống, chỉ biết giết chóc.” Mộ Thần ngừng một chút rồi nói.

Nguyên rủa tới trình độ lớn nhất sẽ ăn mòn thần chí của đám yêu thú này, đó cũng là nguyên nhân mà bầy rập của bọn họ có thể đắc thủ nhiều lần.

Những con yêu thú trong bầy rập cũng không biết suy nghĩ, chỉ biết đâm trái đâm phải.

Dù sao bọn nó cũng không phải sinh trưởng ở địa phương Ma tộc, muốn dung nhập Tiên Ma Khí thì phải trả giá lớn. Ma tộc là một chủng tộc vô cùng bá đạo và lại còn tự cho mình rất cao. Đám yêu thú trong bí cảnh này cho dù thật có thể phi thăng tới Tiên Ma giới, bọn nó cũng chỉ là tồn tại thấp nhất trong Tiên Ma giới mà thôi.

... ..

Hơn một tháng sau, thú triều lớn bị mọi người lo lắng hồi lâu rốt cục đúng hạn tới.

Bởi vì sớm có chuẩn bị, mọi người cũng không quá bối rối.

Mộ Thần đứng trên tường thành, nhìn thấy đám lớn yêu thú đi vào bầy rập thì quát lớn một tiếng “Khai!”

Mộ Thần ở ngoài thành bố trí rất nhiều bẫy rập, một phần mở ra, còn một phần vẫn luôn không động, dùng để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Những bẫy rập đó do Mộ Thần điều khiển, Mộ Thần chỉ hơi suy nghĩ là tất cả cấm chế sẽ lập tức khởi động.

Cấm chế Mộ Thần bố trí chính là loại liên hoàn, bây giờ đã khởi động toàn bộ, thanh thế xác thực khiến cho người ta sợ hãi.

Diệp Thạch đứng trên tường thành nhìn cảnh tượng trời sụp đất nứt xa xa cộng với khói thuốc súng nổi lên bốn phía, nhất thời tâm huyết sôi trào.

Diệp Thạch quay đầu nhìn gương mặt nghiêng kiên nghị, lãnh khốc của Mộ Thần, trong mắt hiện lên vẻ say mê.

“Đến rồi.” Mộ Thần bỗng nói.

Bẫy rập chỉ có thể ngăn được phần lớn loại yêu thú bò sát, còn loại yêu thú phi hành thì có rất nhiều bẫy rập ngăn không được.

Lăng Thương phát tay, tức khắc tiếng nổ từ Ma Tinh Pháo phát ra liên tiếp.

Trước thú triều bọn họ đã thu hoạch rất nhiều tinh hạch của ma thú, đủ để cung cấp nguồn lực cho Ma Tinh Pháo vận hành.

Diệp Thạch nhìn Ma Tinh Pháo san sát với nhau, tâm tình hưng phấn vô cùng. Trên những Ma Tinh Pháo này đều có minh văn do Mộ Thần vẽ, tuy nguồn lực tiêu hao vẫn không thay đổi, nhưng uy lực lại đề cao gấp ba.

Đàn yêu thú phi hành dưới uy lực của Ma Tinh Pháo đều hóa thành hư vô.

Mấy chục cái Ma Tinh Pháo xuất hiện cùng lúc, thanh thế quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Từng đợt tiếng thú gào truyền đến. Chung quy bấy rập của Mộ Thần cũng không phải vụn năng, luôn sẽ có yêu thú đột phá được bấy rập và hướng lại đây.

Mấy chục vị tu luyện giả đã sớm bày xong trận địa sẵn sàng đón quân địch. Bọn họ đồng thời lấy ra phù chú cừu cấp thả xuống đám yêu thú phía dưới.

Tiếp đó tiếng nổ mạnh vang lên bên tai không dứt.

Một đám tu luyện giả lui ra phía sau, một đám tu luyện giả khác ở phía trên lại một lần nữa ném phù chú cừu cấp xuống đàn yêu thú.

“Bắt đầu!” Bạch Tế Tuyết quát to một tiếng.

Một làn sát trận chợt hiện ra. Những yêu thú bước chân vào sát trận hơn phân nửa đều bị cắt thành mảnh nhỏ.

Các tu luyện giả trong Vùng Cấm, ai có thần thông, ai có pháp khí gì thì cũng đều lấy ra dùng. Sống chết trước mắt, cũng không có gì mà phải giấu diếm. Trong nhất thời có vô cùng nhiều màu sắc khác nhau hiện lên liên tục.

Mộ Thần hóa Linh Tháp thành một ngọn núi nhỏ, đập con nào trúng con nấy.

Biểu hiện của hai đóa dị hỏa một rồng một hổ cũng không kém bao nhiêu.

Nơi tiểu hỏa long với lão hổ đi qua đều biến thành một mảnh tro trọi.

Diệp Thạch không ngừng khởi động sách trận pháp phát động sát trận. Sách trận pháp được Diệp Thạch cho hấp thu rất nhiều Nguyên Thủy Trận

Vẫn, cấp bậc tăng lên rất nhiều. Mỗi lần trận pháp thuật công kích đều có thể trọng thương một con yêu thú.

Trận đại chiến của tu luyện giả cùng yêu thú trong Vùng Cấm này vẫn luôn duy trì tới ngày thứ mười tám.

Đám yêu thú lợi hại ào ào chạy tới đây mỗi lần đều khảo nghiệm trái tim của các tu luyện giả.

Đến cuối cùng, phù chú trong tay tu luyện giả tiêu hao không còn bao nhiêu, tinh hạch yêu thú để làm nguồn lực cho Ma Tinh Pháo cũng không còn dư lại.

May mà cuối cùng yêu thú đều bị đánh cho tàn phế, chủ lực toàn diệt, chỉ còn dư lại lính tôm tướng cua chạy trốn bốn phía.

...

Thú triều qua đi, Vùng Cấm liền tổ chức nhân thủ đi thanh lý chiến trường.

“Con yêu thú này đều bị đốt trụi, hẳn là do tiểu hỏa long của Mộ thiếu làm.” Một tu luyện giả nói.

“Con yêu thú bị đập nát thịt này hẳn là do tòa Linh Tháp của Mộ thiếu làm.”

“Mộ thiếu thật lợi hại ghê! Nghe nói hẳn mới hai mươi sáu tuổi thôi đấy. Lúc ta còn ở cái tuổi này thì vẫn chỉ là võ vương thôi.”

“Đúng vậy. Mộ thiếu ở ngoài thành đặt bẫy giết được chắc cũng cỡ nửa đàn yêu thú. Nếu không nhờ vậy, phòng tuyến ngoài thành có khả năng đã bị yêu thú đột phá rồi ấy. Nếu như phòng tuyến bị đột phá, chúng ta liền lành ít dữ nhiều.”

“Tuy rằng thú triều đã tan, nhưng chúng ta vẫn không ra được...”

“Có thể sống tiếp đã rất tốt rồi, người còn muốn đi ra ngoài?”

“Có lẽ Mộ thiếu sẽ có cách đi ra ngoài đâu. Nghe Bạch thiếu nói Mộ thiếu sẽ nghĩ cách mang y ra ngoài gặp bảo bảo đấy.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

384. Chương 384

Sau khi thú triều chấm dứt, Mộ Thần liền cả ngày ngâm mình trong Linh Tháp nghiên cứu gì đó.

“Người đang vội gì vậy? Thú triều đã bị đánh lui rồi mà?” Diệp Thạch đi vào Linh Tháp, buồn bực hỏi Mộ Thần.

Mấy vị tổ tông kia hiện tại cả ngày uống rượu ăn thịt, sống đến tiêu điều tự tại, Mộ Thần lại vẫn là cái bộ dạng sắp vội chết này.

“Yêu thú tuy đã bị đánh lui, nhưng mà nguyên rủa vẫn còn. Chỉ cần nguyên rủa vẫn còn thì chúng ta vẫn ra không được.” Mộ Thần lắc đầu bất đắc dĩ nói.

Diệp Thạch cũng buồn rầu nói: “Nguyên rủa thật bá đạo.”

Mộ Thần cười nói: “Không vội, còn có hai năm nữa lận mà. Cứ chậm rãi nghiên cứu, sẽ nghĩ ra được cách nào đó thôi.”

“Mộ Thần nhất định có thể nghĩ được cách!” Diệp Thạch vô cùng chắc chắn nói. “Đây là cái gì?” Diệp Thạch nhìn thứ tạo hình yêu thú quái dị trước mặt Mộ Thần.

“Ta nghiên cứu ra còn rồi.” Mộ Thần nói.

“Có ích lợi gì?” Diệp Thạch hỏi.

“Tiểu hỏa long nói, địa phương nồng đậm nguyên rủa nhất có khả năng có Khư Ma Thảo dùng để luyện chế Khư Ma Đan. Nhưng mà nơi đó nguyên rủa quá nồng đậm, chúng ta lại không thể đi, cho nên ta suy nghĩ tới việc có thể đưa hai con rối yêu thú vào xem không.” Mộ Thần nói.

Tức khắc đôi mắt Diệp Thạch sáng lên, “Đúng vậy! Nếu như là con rối thì không cần sợ nguyên rủa rồi. Mộ Thần thật thông minh!”

Mộ Thần cười: “Quá khen!”

Lúc trước bên khởi nguyên nguyên rủa có rất nhiều yêu thú lợi hại, nếu bỏ con rối vào, chỉ sợ con rối sẽ bị những yêu thú đó xé thành mảnh nhỏ. Tuy nhiên hiện tại yêu thú nơi đó cũng không còn bao nhiêu, vậy nên cũng không cần cố kỵ.

...

Cung điện Bạch Tế Tuyết.

“Mộ Thần đang làm gì đó vậy? Đã lâu không thấy hắc lộ mặt ra rồi.” Bạch Hùng Đào hỏi.

Thú triều đã qua, Vùng Cấm lập tức bình tĩnh trở lại. Bên ngoài khá ít yêu thú nên người trong Vùng Cấm đều sẽ kết bạn đi ra ngoài thuận tiện tiêu trừ yêu thú còn sót lại, tránh cho đám yêu thú góc đầu trở lại.

“Nói là bế quan.” Bạch Cẩm Lý nói.

“Hắc lộ bế quan nghiên cứu cách đi ra ngoài.” Bạch Hùng Đào nói.

“Có thể đánh lui thú triều đã là may mắn, còn muốn nghĩ tới việc rời khỏi bí cảnh, chuyện này thật sự không quá khả năng.” Bạch Cẩm Lý nhú mày, thở dài một hơi thật sâu.

Bạch Hùng Đào cười nói: “Điều này cũng không nhất định, có lẽ Thần nhi sẽ có cách.”

“Diên Tinh và Thần nhi không phải là người thường.” Bạch Cẩm Lý cười bảo. Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Bạch Cẩm Lý cũng không có ôm quá nhiều hy vọng.

“Nghe nói hai lão Mệnh Tộc sắp không chống nổi nữa rồi. Trong mấy ngày nay thôi.” Bạch Hùng Đào nói.

Bạch Cẩm Lý hí mắt, nhẹ hít một hơi nói: “Người có mệnh mẽ cỡ nào thì vẫn không chạy khỏi số mệnh!”

Cho dù là võ thánh cửu tinh thì sống quá lâu cũng sẽ chết. Còn võ thần trong truyền thuyết có thể trường sinh bất tử, nhưng đây chẳng qua là truyền thuyết mà thôi.

“Lần này Thần nhi bế quan đã hơn nửa năm, cũng không biết đang làm gì, cả ngày cứ thần thần bí bí.” Bạch Cẩm Lý nói.

“Có lẽ khi hắn đi ra sẽ cho chúng ta một kinh hỉ đâu.” Bạch Hùng Đào cười tủm tỉm nói.

... ..

Trong Linh Tháp.

Mộ Thần hưng trí bừng bừng thưởng thức một chai chất lỏng màu đen.

“Mộ Thần! Cái tên điên người dám đem Tiên Ma Dịch vào trong Linh Tháp nghiên cứu! Cái tên ngu ngốc! Kẻ điên!” Tháp Linh điên cuồng kêu gào. Cái thứ gọi là Tiên Ma Dịch chính là Tiên Ma Khí hoá lỏng thành ma khí.

Mộ Thần nhìn Thập Linh, tâm bình khí hòa nói: “Người không cần kích động như vậy, đây chính là thứ tốt đấy! Ma tộc đều muốn cướp lấy hấp thu đây này.”

Thập Linh tròn tròn mắt nhìn Mộ Thần, đôi cánh hoảng loạn vỗ vỗ, “Cái tên ngu ngốc người muốn tìm cái chết còn muốn liên lụy ta!”

Mộ Thần liếc mắt xem thường. Hắn sao lại đi tìm chết? Nếu không nghiên cứu Tiên Ma Dịch rõ ràng, hắn làm thế nào nghiên cứu ra Khư Ma Đan được?

Tiểu hỏa long chỉ biết là có loại đan dược như vậy, nhưng lại không biết phương thuốc. Nếu như hắn bại não đi thí nghiệm lung tung, không chừng nghiên cứu cỡ mấy trăm năm cũng không nhất định có thể nghiên cứu được đan dược ra. Mà hắn cũng không có tới thời gian mấy trăm năm, huống chi Khư Ma Thảo cũng có không nhiều.

“Người không hiểu thì đừng nói lung tung.” Mộ Thần lạnh lùng trừng Thập Linh một cái.

Thập Linh nhào qua Diệp Thạch, “Diệp Thạch Diệp Thạch! Tướng công nhà người bị Tiên Ma Khí ăn mòn đầu óc rồi kìa! Hắn điên rồi! Hiện tại hắn còn ngu hơn cả người. Người nhanh khuyên hắn đi!”

Diệp Thạch lạnh lùng trừng Thập Linh: “Đừng nói lung tung, Mộ Thần thông minh như vậy, sao lại bảo hắn ngu. Ngu chính là người đấy.”

Thập Linh đảo mắt suy nghĩ nhìn Diệp Thạch, bỗng nhiên kêu lên một tiếng, “Ta sai, ta sai rồi! Thập chúc có ngu thì cũng không bằng người!”

Diệp Thạch: “...” Thập Linh đúng là hỗn đản.

Diệp Thạch hỏi Mộ Thần: “Người đang suy nghĩ gì?”

“Ta đang suy nghĩ xem có thể chuyển hóa Tiên Ma Khí thành Tiên Nguyên Khí hay không.” Mộ Thần thường thức Tiên Ma Khí trong bình thủy tinh, nói.

Tháp Linh trợn to mắt: “Tháp chủ, người thật quá si tâm vọng tưởng rồi! Người thật sự điên không nhẹ!”

Mộ Thần cười nói: “Sự tịn hân vi.”

Nếu ngay cả nghĩ cũng không dám thì làm sao có thể thành công được? Kỳ thật đây vẫn là chuyện có chút khả thi, dù sao Tiên Ma Khí cũng như Tiên Nguyên Khí, đều có thể dùng cho tu luyện.

“Diệp Thạch! Tháp chủ mất thần trí rồi, hăn muốn tìm đường chết kia!!” Tháp Linh kêu lên.

Diệp Thạch xem thường nhìn Tháp Linh: “Không nên nói bừa. Tìm đường chết không phải là chuyện Mộ Thần sẽ làm ra, Mộ Thần là một người có chừng mực. Một hồi Mộ Thần chuyển hoá Tiên Ma Khí thành Tiên Nguyên Khí, nói không chừng có thể thành thần luôn.”

Tháp Linh không dám tin nhìn Diệp Thạch, “Người cũng thật biết nghĩ.” Còn thành thần? Khả năng chết trước đó còn cao hơn ấy.

Diệp Thạch nhún vai nói: “Đó cũng là chuyện có khả năng mà.”

“Người thật ngu ngốc! Một hồi Mộ Thần hại người chết mà giờ người còn giúp hăn kiếm tiền.” Tháp Linh hết sức khinh thường nói.

Diệp Thạch trừng Tháp Linh, “Người mới là ngu ngốc, chết rồi thì sao còn kiếm tiền.”

Tháp Linh: “...”

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Chuyển hóa Tiên Ma Khích mới là trường thọ. Việc quan trọng bây giờ vẫn là phải làm ra Khư Ma Đan, như vậy thì chuyện kia cũng không khác gì đã hoàn thành.”

“À phải rồi, hai lão bất tử Mệnh Tộc sắp tắt rồi đấy.” Diệp Thạch kể cho Mộ Thần.

“Vậy sao. Vậy vừa lúc, có thể bớt đi một viên Khư Ma Đan.” Mộ Thần nói.

Mệnh Tộc và Mộ Thần, Diệp Thạch chất chứa oán hận đã sâu. Cho dù hiện giờ đã biến chiến tranh thành tơ lụa, nhưng trong lòng Mộ Thần cũng vẫn có chút khó chịu.

“Đúng rồi Mộ Thần, Khư Ma Đan nghiên cứu thế nào rồi?” Diệp Thạch hỏi.

“Ta đã nghiên cứu ra một phương thuốc, cũng từng thử thí nghiệm trong Linh Tháp nhiều lần.” Mộ Thần nói.

“Thành công sao?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Thành công. Tuy vậy, nó có được cái hiệu quả không thì ta không chắc lắm.”

“Nhất định có thể!” Diệp Thạch vô cùng tin tưởng vào Mộ Thần.

... ..

Mộ Thần vừa từ Linh Tháp đi ra đã bị mọi người vây quanh.

Võ thánh từ mọi nơi sôi nổi tiến đến an ủi, dẫn tới Mộ Thần thụ sủng nhược kinh.

“Thần nhi cuối cùng cũng xuất quan.” Bạch Hùng Đào vô cùng vui mừng nói, “Lần này người xuất quan là có chuyện gì phải làm sao?”

Mộ Thần nhẹ gõ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Ta tính luyện chế một ít đan dược.”

Bạch Hùng Đào gật đầu ra vẻ hiểu: “Luyện chế đan dược cũng tốt. Trong bí cảnh có rất nhiều linh thảo. Từ từ sẽ được, không vội.”

Mộ Thần gật đầu nói: “Ta biết.”

Mộ Thần đã chuẩn bị hơn nửa năm cho Khư Ma Đan, bởi vậy lúc luyện chế quen thuộc như đang cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Ở ngoài thành, Mộ Thần ngoắc một ngón tay, ngọn lửa hùng hực bốc cháy trong đan lô, các loại linh thảo nhanh chóng biến thành nước thuốc.

“Mộ Thần dùng chủ dược là cái gì vậy? Saota chưa từng gặp quan hi?” Bạch Hùng Đào nghi hoặc hỏi.

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Không biết.”

Bạch Hùng Đào kinh ngạc nhìn Diệp Thạch: “Người không biết?”

Diệp Thạch gật đầu: “Không biết!”

Bạch Hùng Đào nghi ngờ nói: “Không ngờ Mộ Thần còn có chuyện gì giấu người...”

“Không phải vậy! Là dota không có hỏi cho nên mới không biết!” Diệp Thạch nói.

Diệp Thạch hơi chột dạ cúi đầu. Chuyện Khư Ma Đan thật ra Mộ Thần đã lộ tiếng gió với Diệp Thạch, nhưng Diệp Thạch lại không dám nói cho những người khác. Dù sao hiệu quả của Khư Ma Đan tạm thời không

thể chứng thật, Mộ Thần sợ mọi người hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn.

Khư Ma Đan vừa luyện chế ra thì rất nhanh đã được chứng thật. Ban đầu Mộ Thần muốn bắt một con yêu thú đến thực nghiệm hiệu quả của Khư Ma Đan, kết quả không biết như thế nào, tin tức bị lộ.

Có mấy tu luyện giả xưng phong chạy đến trước mặt Mộ Thần tỏ vẻ nguyện ý lấy thân thử thuốc, sinh tử có mệnh, mặc kệ kết quả gì đều tiếp thu.

Mộ Thần không lay chuyển được nhiệt tình của mọi người, liền chọn ra ba người dùng đan dược.

Ba người dùng xong đan dược, lập tức nguyên rửa trong cơ thể hoàn toàn bị xóa sạch, cũng có thể đi ra khu nguyên rửa. Có một người đi ra khu nguyên rửa, lại dễ dàng đi vòng trở về, lại bình an đi ra ngoài.

Còn có hai người sợ trở lại rồi ra không được, nên không dám trở về.

“Có người bình an đi ra Vùng Cấm!!!!” Tin tức này nháy mắt bùng nổ trong Vùng Cấm. Trong nhất thời, Mộ Thần một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

... ..

Cung điện Bạch Tế Tuyết.

“Thạch Đầu, khi nào Mộ Thần mới luyện chế tiếp nhóm Khư Ma Đan thứ hai thế?” Bạch Hùng Đào xoa xoa tay, vô cùng nóng bỏng nhìn Diệp Thạch.

Diệp Thạch lắc đầu tiếc nuối nói: “Ta không biết.”

Bạch Hùng Đào buồn bực nhìn Diệp Thạch, “Không biết? Sa người lại không biết chứ?”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Mộ Thần nói là phải đợi con rồi yêu thú mang Khư Ma Thảo ra đây. Chì là ta vẫn chưa biết khi nào con rồi yêu thú mới mang Khư Ma Thảo.”

“Bảo Mộ Thần cố gắng nhanh nhanh một tí! Thật đúng là gấp chết mà.” Bạch Hùng Đào đầy khẩn trương nói.

“Không cần phải gấp gáp, nóng nảy không ăn hết đậu hủ nóng.” Diệp Thạch thâm sâu nói một câu.

Về mặt Bạch Hùng Đào hết sức đau khổ: “Sao có thể không vội đây!” Hắn đã đợi mấy vạn năm rồi mới chờ được một ngày như thế.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Tổ tông, lúc trước người từng nói với Mộ Thần là từ từ sẽ được, không cần phải gấp gáp.”

Bạch Hùng Đào liếc mắt xem thường. Lúc trước là do hắn không biết thứ Mộ Thần luyện chế lại là cái loại đan dược này.

Bạch Hùng Đào nghiêng răng lo lắng nói: “Khư Ma Thảo có đủ không không biết nữa.”

Diệp Thạch lắc đầu nói: “Không biết.”

Bạch Hùng Đào kích động: “Cái gì gọi là không biết?!!!”

Thật vất vả mới có cơ hội đi ra ngoài, nếu như đến cuối cùng bởi vì Khư Ma Thảo không đủ, đan dược luyện không được, lại bị vây ở đây, hắn chắc chắn sẽ khóc chết. Trước kia không có hy vọng còn dễ, hiện giờ có hy vọng, Bạch Hùng Đào lập tức trở nên lo lắng lo mất.

Diệp Thạch bĩu môi nói: “Không biết, ta không biết gì cả đâu!”

Bạch Hùng Đào bất an đi vòng vòng trong phòng: “Sớm biết thế lúc trước ta làm thí nghiệm phẩm là được rồi...” Ba tên gia hỏa lúc đầu kia thật

đúng là nhật đại tiện nghi.

Diệp Thạch vẽ mặt cổ quái nhìn Bạch Hùng Đào, nói: “Lúc trước không phải là sợ chết sao?”

Bạch Hùng Đào bối rối nói nhỏ: “Ai sợ chết...”

Bạch Tế Tuyết đi đến trường Bạch Hùng Đào: “Người gấp cái gì? Không có tiền đồ!”

Bạch Hùng Đào cười khan, vẽ mặt đau khổ đứng một bên.

Hiệu quả của Khư Ma Đan vừa được chứng thật xong thì đừng nói là đám người trong bí cảnh trông chờ mong mỏi, ngay cả bản thân Bạch Tế Tuyết cũng động tâm vô cùng. Chỉ tiếc rằng, tăng nhiều cháo thiếu!

Bạch Tế Tuyết hí mắt, Mộ Thần là loại người có chừng mực. Nếu như Khư Ma Thảo có hạn, hẳn chưa chắc sẽ cho ba người không thân cũng chẳng quen hẳn làm thí nghiệm.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

385. Chương 385

Đại lượng Khư Ma Đan được luyện chế ra, phân phát xuống.

Mộ Thần cũng không phải thiện nam tín nữ gì, muốn có đan dược thì phải dùng đồ vật đổi lấy.

Pháp quyết, sách học thuật, nguyên liệu luyện khí, linh thảo gì đó đều nhận. Giá cả cũng không thấp, nhưng vì có thể đi ra khu nguyên rủa, mọi người đều không để ý chút đồ vật như vậy.

Những pháp thuật bất truyền nhiều thế hệ của những gia tộc bên ngoài, toàn đều hội tụ đến tay Mộ Thần.

Kỳ thật lấy giá trị con người hiện giờ của Mộ Thần, chút đồ vật này của mấy võ thánh trong Vùng Cấm kỳ thật hẳn không cần thiết lắm, nhưng mà dù hẳn chướng mắt, thì không có nghĩa là hẳn vui lòng làm không công!

Dùng Khư Ma Đan xong, mọi người vẫn như trước có thể ở trong khu nguyên rủa, hơn nữa không cần lo lắng bị nguyên rủa ăn mòn.

Có rất nhiều người dùng đan dược xong lại sợ biến cố, lập tức ly khai khu nguyên rủa ngay. So với nguyên rủa, tu luyện giả càng quen ở nơi không có nguyên rủa hơn, dần dà, người trong khu nguyên rủa càng ngày càng ít.

Mộ Thần tốn hơn một tháng thời gian mới luyện ra đủ đan dược cho tất cả người trong khu nguyên rủa rời đi.

... ..

Cung điện Bạch Tế Tuyết.

“Mộ Thần còn chưa tính rời khỏi khu nguyên rủa sao?” Bạch Hùng Đào hỏi Diệp Thạch.

Diệp Thạch gật đầu: “Vẫn chưa.”

Bạch Hùng Đào vẻ mặt kỳ lạ: “Hiện tại vẫn không đi? Hẳn muốn gì!” Thật vất vả mới có thể đi ra ngoài, đừng có sinh ra biến cố gì đó nhá!

Diệp Thạch nhún vai nói: “Mộ Thần có quyết định của hắn.”

Bạch Hùng Đào nhíu mày nói: “Hiện tại tu luyện giả đều đã hoặc đang rút khỏi Vùng Cấm rồi, người còn dư lại trong Vùng Cấm chỉ còn một ít. Tuy rằng lần trước những yêu thú kia đều bị đánh lui, nhưng cung vẫn còn cá lọt lưới. Nếu như xảy ra chuyện gì, các người ngay cả người cầu cứu cũng không có.”

Bạch gia và Lăng gia cũng để một phần người đi ra ngoài, chỉ còn dư lại vài người chưa đi.

Diệp Thạch nhíu mày nói: “Tổ tông, ngài cũng đi ra ngoài trước đi. Nếu xảy ra chuyện, ta sẽ giúp Mộ Thần, không có vấn đề gì đâu.”

Bạch Hùng Đào liếc mắt xem thường, “Người tuy cũng lợi hại, nhưng chỉ một mình ngươi thì có thể làm gì?”

“Còn có Mộ Thần mà, Mộ Thần rất lợi hại.” Diệp Thạch không cần nghĩ ngợi nói luôn.

Bạch Hùng Đào bất đắc dĩ: “Thôi thôi, ta lưu lại ở thêm với các người một đoạn thời gian. Nhưng mà rốt cuộc thì Mộ Thần muốn làm gì vậy?! Đã tới lúc này rồi mà còn không chịu đi nữa.”

Diệp Thạch do dự một chút, sau đó nói cho Bạch Hùng Đào: “Mộ Thần nói là hắn muốn thử xem có thể chuyển hóa Tiên Ma Khí thành Tiên Nguyên Khí hay không. Nếu có thể thành công, hắn có thể biến phế thành bảo, có lẽ còn dựa vào Tiên Ma Khí thành thần không chừng!”

Bạch Hùng Đào trừng lớn mắt không dám tin: “Mộ Thần thật đúng là có nhiều ý nghĩ kỳ lạ!”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Nói không chừng thành công thì sao.”

Bạch Hùng Đào: “...”

“Hai vị lão tổ tông đều cảm thấy có khả năng thành công.” Diệp Thạch nói thêm.

Bạch Hùng Đào sửng sốt, thầm nghĩ Mộ Thần nổi điên một mình thì thôi đi, còn đi kéo cả Lăng Xuyên và Bạch Tế Tuyết xuống nước.

Lăng Thương và Bạch Tế Tuyết ngay từ đầu cũng thấy Mộ Thần suy nghĩ kỳ lạ, nhưng dù không tin thì cũng không đại biểu rằng bọn họ không động tâm!

Hai người đều là nhân vật võ thánh cứu tinh đỉnh phong, nếu đổi thành mấy chục vạn năm trước, khi nguyên khí vẫn còn nồng đậm, chắc chắn hai người đã sớm trở thành võ thần.

Hai người sở dĩ không trở thành võ thần được, không phải là tư chất hai người không đủ hay cố gắng không đủ, mà là do Tiên Nguyên Khí trong thiên địa ở ngoại giới đã bị hao hết, mà muốn thành thần thì phải có Tiên Nguyên Khí.

Không có một võ thánh cửu tinh nào có thể đỡ nổi hấp dẫn thành thần, Lăng Thương và Bạch Tế Tuyết đương nhiên liền bị Mộ Thần xúc động.

... ..

Một người kế ngắn hai người kế dài. Vì đạt được đủ thời gian, Mộ Thần mang theo Bạch Tế Tuyết và Lăng Xuyên vào Linh Tháp.

Mộ Thần nghĩ ra được một cách chính là, nghiên cứu ra một cái trận chuyển hoá, sau đó chuyển hoá Tiên Ma Khí trong đây. Trận pháp xây dựng như thế nào, Bạch Thần Tinh cung cấp không ít ý kiến, còn những khí cụ cần cho bố trí trận pháp, Lăng Xuyên cũng cho không ít ý kiến.

Ba người nghiên cứu mấy phương án, cuối cùng quyết định thử một lần.

Năm tháng sau, nghiên cứu của ba người Mộ Thần có được tính đột phá.

“Có thể hấp thu! Mộ Thần quả nhiên lợi hại!” Diệp Thạch vô cùng hưng phấn.

Tiểu hỏa long nhìn nguyên khí mà trận pháp chuyển hóa ra ngoài, hết sức kinh ngạc liếc nhìn Mộ Thần: “Không nghĩ tới người lại thành công.”

Mộ Thần hí mắt nói: “Đáng tiếc, hình như hơi kém một chút.”

Tiểu hỏa long gật đầu bảo: “Không sai, người vốn kỳ vọng chuyển hoá Tiên Ma Khí thành Tiên Nguyên Khí, nhưng trong quá trình chuyển hoá, Tiên Ma Khí đã bị loại bỏ Thần tính. Nguyên khí được chuyển hoá ra có thể dùng cho tu luyện, đáng tiếc lại không có hiệu quả giúp võ thánh thăng cấp võ thần.”

Bạch Tế Tuyết nhẹ hít một hơi, trong mắt hiện lên vài phần thất vọng.

“Thôi, mọi việc không thể cưỡng cầu.” Lăng Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Bận việc một hồi lại có kết quả này, Lăng Thương cũng không khỏi thất vọng. Nhưng dù sao Lăng Thương cũng là người đã có nhiều kinh nghiệm, rất nhanh đã thích ứng với chuyển biến này.

“Thần nhi, Diên Tinh, tuy rằng nguyên khí này không thể giúp người thành thần, nhưng phẩm chất cũng cực cao, người hấp thu một chút cũng có lợi.” Bạch Tế Tuyết an ủi.

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết rồi.”

Mộ Thần hít nhẹ một hơi. Tuy rằng không thể lợi dụng nguyên khí này trở thành vô thân, nhưng nếu cứ để trận pháp này vận chuyển tiếp, như vậy nguyên rửa trong Vùng Cấm có thể bị tinh lọc, đó cũng là một chuyện tốt.

... ..

Bạch gia.

“Bí cảnh qua thêm mấy tháng nữa là mở rồi.” Khúc Tâm Dương nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Đúng thế.”

Khúc Tâm Dương khẩn trương siết chặt tay, “Không biết Diên Tinh cùng Thần nhi thế nào.”

Bạch Thần Tinh đặt tay lên mu bàn tay Khúc Tâm Dương an ủi: “Yên tâm đi, bọn họ không sao đâu. Nói không chừng còn có đại cơ duyên trong đó đấy.”

Khúc Tâm Dương cười: “Có lẽ là vậy. Có lẽ khi Diên Tinh với Thần nhi đi ra, thực lực đã vượt qua người rồi ấy.”

Bạch Thần Tinh hơi oán trách liếc Khúc Tâm Dương một cái, “Chuyện này thì không chắc, ta đầu gì cũng là võ thánghũ tinhcơ mà.” Ba năm này hẳn cũng không nhàn rồi.

“Võ thánghũ tinhmà thôi.Nói không chừng Diên TinhvàMộ Thần đềuđãlà bát tinhhaycửu tinhrồi.” Khúc Tâm Dương chọc ghẹo.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ nhìn Khúc Tâm Dương: “Tới cấp bậc võ thánhrồi thìnàodễ tăng cấp như thế.”

Khúc Tâm Dương bĩu môi nói: “Con của chúng ta có bản lĩnh hơn người.Người làm không được, không có nghĩa là con của chúng ta làm không được!”

Bạch Thần Tinh tươi cười nói: “Đúng thế đúng thế, bản lĩnhcủaDiên Tinhtấtnhiênlà lớn hơn ta.”

... ..

Vùng Cấm.

Diệp Thạch hưng phấn cảm nhận nguyên lực trong thân thể, “Ta là võ thánhbát tinhrồi!” Tuy rằng sau khi Tiên Ma Khí chuyển hóa thành nguyên khí đã mất đi Thần tính, nhưng dùng để tu luyện vẫn là chỗ tốt rất lớn.

Mộ Thần nói: “Đúng vậy! Diên Tinh lợi hại nhấtcơ mà!”

Diệp Thạch lại lắc đầu nói: “Nào có.Mộ Thần mới lợi hạinhất!Mộ Thần đãlà võ thánhbát tinhrồi,tiếp đóđi ra ngoài thu phục Linh Tháplà người có thể thành thần.Nghe nói thành thầnlà có thể thoát phá hư không, đitớithần giới, trường sinh bất lão...”

Mộ Thần khoanh tay ôn nhu nhìn Diệp Thạch, nhẹ giọng nói: “Chỉ ao ước uyên ương không ao ướcthànhtiên.Nếutathành thần, đitới Thầngiới mà

có thể mang theo người, tất nhiên sẽ đi. Nhưng nếu như chỉ một mình ta đi, vậy thì có ý nghĩa gì nữa.”

Trên gương mặt Diệp Thạch hiện lên nét đỏ ửng, gắp gạo nắm chặt tay Mộ Thần: “Người dân nói rồi đó nha! Người thành thần rồi cũng không thể đi, phải chờ ta thành thần, chúng ta cùng đi thần giới!”

“Được!” Mộ Thần nói.

Bạch Hùng Đào nhìn Mộ Thần cùng Diệp Thạch, âm thầm liếc mắt.

Thành thần! Lão tổ tông cố gắng mấy vạn năm vẫn chỉ là một võ thánh cửu tinh, còn giờ Mộ Thần và Diệp Thạch mới lớn bao nhiêu đã mong muốn thành thần. Quả nhiên là thiếu niên ít kiến thức!

Mộ Thần nói với Diệp Thạch: “Chờ đến Thần giới, ta bắt một con thần thú nấu cho người ăn.”

“Được! Ta còn chưa ăn thử thần thú đâu.” Diệp Thạch hưng trí bừng bừng nói.

Bạch Hùng Đào lần thứ hai liếc mắt. Thần thú? Trời má, hai người này tâm cũng thật lớn.

“Vùng Cấm sắp mở rồi kia.” Bạch Hùng Đào nói. Hẳn cuối cùng có thể thấy ánh mặt trời lại rồi. Mẹ kiếp, ở địa phương quỷ quái này trong thời gian dài như vậy, hẳn thật sắp chết luôn rồi.

“Tổ tông, nếu ngài đi ra ngoài, nhất định sẽ làm cả Bạch gia giạt mình.” Mộ Thần nói.

“Đúng vậy! Không chừng còn bị cho rằng là xác chết vùng dậy.” Diệp Thạch nói.

Bạch Hùng Đào tức giận trừng Diệp Thạch: “Cái gì mà xác chết vùng dậy!”

Diệp Thạch nhún vai nói: “Vốn chính là vậy mà. Trong từ đường của Bạch gia có bài vị của ngài, còn cung phụng đã lâu.”

Bạch Hùng Đào: “...”

... ..

Ngày Vùng Cấm mở ra rốt cục đã đến trong niềm tha thiết chờ đợi của đám lão quái vật.

“Ngaoooo, phụ thân sắp đi ra.” Đại Bảo kêu lên.

“Ngaoooo, mẫu phụ sắp đi ra.” Tiểu Bảo cũng kêu lên ngay sau đó.

Khúc Tâm Dương nhìn hai tiểu quỷ bên chân, vô cùng bất đắc dĩ thở dài. Thăm nghĩ này hai tiểu tử này cũng không biết bị sao, cả ngày cứ ‘ngao ngao’, ai không biết còn tưởng Bạch gia bọn hăn nuôi hai con sói đâu.

Bạch Thần Tinh có chút khẩn trương nhìn chăm chăm nơi vào, tâm tình hơi thấp thỏm.

“Thần nhi với Diên Tinh chắc sẽ không sao.” Khúc Tâm Dương dù nói vậy nhưng vẫn thấy bất an.

Bạch Thần Tinh miễn cưỡng cười, tuy rằng trong lòng bất ổn, nhưng vẫn nói với Khúc Tâm Dương: “Chắc chắn là không sao. Người còn không rõ năng lực của hai người bọn họ sao?”

“Ngaooo, phụ thân thiên hạ vô địch.”

“Ngaooo, mẫu phụ thiên hạ thứ hai.”

Đại Bảo, Tiểu Bảo chạy vòng vòng bên chân Khúc Tâm Dương kêu.

Khúc Khôn ôm Lăng Cố đứng ở một bên, trong mắt có nét bất an thản nhiên.

Lăng Cố từ từ nhắm hai mắt, nằm trong lòng Khúc Khôn nhắm mắt dưỡng thần.

“Yên tâm đi, Thần nhi với Diên Tinh không sao đâu.” Lăng Xuyên nói với Khúc Khôn.

Khúc Khôn hừ lạnh một tiếng: “Thần nhi với Diên Tinh đương nhiên sẽ không sao, nhưng nếu thay người vào, không chừng đã bị gặm chokhông còn troma chôn ấy.”

Lăng Xuyên: “...”

Lăng Cố mở mắt ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xương của phụ thân rất cứng.” Ngụ ý, vẫn sẽ dư lại xương cốt.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

386. Chương 386

Vùng Cấm rốt cục mở ra trong sự tha thiết chờ mong của mọi người. Từng đạo khí tức sâu không lường được đồng thời hiển lộ, khiến các tộc nhân đứng chờ ở bên ngoài Vùng Cấm biến đổi sắc mặt.

Cảm nhận được mỗi cỗ khí tức đều không kém gì mình, Bạch Thần Tinh theo bản năng chặn trước Khúc Tâm Dương.

Một đám võ thánh cường giả từ trong Vùng Cấm đi ra. Nhìn những tu luyện giả xa lạ đó, Bạch Thần Tinh nhin không được nhãn chặt mày.

Từ trong bí cảnh ùn ùn võ thánh chạy ra, khiến trái tim Bạch Thần Tinh treo cao lên.

Lúc trước từng có người suy đoán rằng, những cường giả lúc trước tiến vào bí cảnh nhưng lại không ra được, không nhất định bọn họ đã chết hết, còn có khả năng là bị nhốt ở một nơi nào đó.

Mọi người nghĩ tới Vùng Cấm khả năng còn có võ tôn, võ thánh, lại chưa từng nghĩ rằng cường giả còn sống lại nhiều như thế.

Khúc Tâm Dương khẩn trương nắm chặt tay Đại Bảo và Tiểu Bảo.

Khúc Tâm Dương khẩn trương, còn Đại Bảo Tiểu Bảo lại hoàn toàn không biết đến khẩn trương là vật gì, mở to đôi mắt to tròn như quả nho nhìn chung quanh, la hét y y nha nha.

“Lão tổ tông! Là lão tổ tông!” Vài gia tộc nhìn thấy đám người bước ra từ Vùng Cấm, đột nhiên hô to lên.

Có mấy võ tôn gia tộc nhìn thấy người đi ra, liền kích động vô cùng, nước mắt chảy giàn giụa.

...

Bạch Thần Tinh nhìn vị võ tôn kích động đến khóc lên kia, nhăn mày lại. Một võ thánh cũng đủ để thay đổi địa vị của một gia tộc, trong khoảng khắc Vùng Cấm lại có nhiều lão quái vật như vậy đi ra, lần này, Trung Châu biến đổi!

Theo từng đám tu luyện giả xuất hiện, trái tim Bạch Thần Tinh không tự giác mà ngày càng lên cao.

Đại Bảo, Tiểu Bảo: “Lão tổ tông, lão tổ tông...”

Đại khái là cảm thấy một đám lão nhân kêu rất vui, Đại Bảo, Tiểu Bảo cũng kêu to theo, còn học đám lão nhân kia thút tha thút thít.

Mộ Viễn Phong tức giận một đập qua một chương, Đại Bảo Tiểu Bảo mới hết âm ỉ.

“Thần nhi còn chưa đi ra.” Mộ Viễn Phong có chút bất an nói.

Lâm Tà nắm chặt tay Mộ Viễn Phong, nói: “Cát nhân đều có thiên tướng, bọn họ sẽ không sao đâu.”

Mộ Viễn Phong miễn cưỡng cười: “Nói đúng.”

“Lão tổ tông, lão tổ tông...” Nhìn thấy đám người Bạch Tế Tuyết, Bạch Hùng Đào đi ra, Bạch Thần Tinh nhin không được kinh hô ra tiếng.

Bạch Thần Tinh thấy được các lão tổ của Bạch gia, Lăng Xuyên cũng đồng dạng thấy được các lão tổ của Lăng gia, nhất thời kích động nước mắt giàn giụa.

Đại Bảo Tiểu Bảo oán giận nhìn Mộ Viễn Phong, ý là, ngài xem, gia gia với cố gia gia cũng kêu như vậy kìa. Mộ Viễn Phong lập tức bất đắc dĩ.

Bạch gia, Lăng gia cũng có võ thánh sống sót trong Vùng Cấm? Mộ Viễn Phong không khỏi trầm nghĩ.

“Thần nhi, Diên Tinh.” Nhìn thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch phía sau đám người Bạch Tế Tuyết, trái tim đang treo cao của Mộ Viễn Phong cuối cùng mới hạ xuống.

Nhìn thấy Bạch Thần Tinh, Diệp Thạch đầy hưng phấn chạy vội tới chỗ bọn họ.

“Mẫu phụ!” Nhìn thấy Diệp Thạch, Đại Bảo Tiểu Bảo lập tức như bạch tuộc nhào lên người y.

Bạch Thần Tinh nhìn Diệp Thạch sôi nổi chạy tới, bất đắc dĩ mà nói: “Đã lớn như vậy rồi mà còn giống đứa bé.”

Diệp Thạch xấu hổ cười, cũng không biết nói gì.

“Lão tổ tông, không nghĩ tới ngài vẫn còn sống.” Bạch Thần Tinh đầy sùng kính nhìn Bạch Tế Tuyết.

Bạch Tế Tuyết có địa vị rất cao ở Bạch gia. Năm đó lão “chết” khiến Bạch gia bị đả kích không ít!

“Diên Tinh là nhi tử của người?” Bạch Tế Tuyết hỏi Bạch Thần Tinh.

Bạch Thần Tinh bồn chồn gật đầu, khẩn trương nói: “Vâng ạ, khuyên tử thêm phiền toái cho lão tổ tông rồi.”

Bạch Tế Tuyết lắc đầu: “Không có, đứa con trai này củangười thực tốt, nếu không có cùng Thần nhi, đấmlão xương cốt chúng ta sợ là chỉ có thể chờ chết trong Vùng Cấm.”

Nghe được lời Bạch Tế Tuyết nói, Bạch Thần Tinh nhất thời sửng sốt, “Lão tổ tông khen quá rồi. Với thủ đoạn thần quỷ của lão nhân gian này, Thần nhi với Diên Tinh tất nhiên là được ngài chiếu cố rất nhiều.”

Bạch Tế Tuyết lắc đầu cười, cũng không nói thêm gì. Mộ Thần cùng Diệp Thạch có lẽ được lão chiếu cố một chút, nhưng rốt cuộc vẫn là lão dựa vào hai người nhiều hơn.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi theo đám người Bạch Thần Tinh về tới Bạch gia.

Một đám võ thánh trở về từ Vùng Cấm, khiến cho Trung Châu sóng to gió lớn.

Thực lực của các thế lực lớn cũng lần nữa sắp xếp lại.

... ..

Lâm gia.

“Nghe nói Mộ đại sư cùng Bạch thiếu đều trở lại?”

“Quả nhiên là trở lại! Ta nói mà, dù địa phương nguy hiểm cỡ nào, đối với Mộ thiếu cùng Bạch thiếu cũng không coi là gì.”

“Nghe nói lần này rất nhiều lão quái vật từng bị nhốt trong Vùng Cấm đều chạy ra được, đếm sơ cũng có hơn một trăm võ thánh. Trung Châu thật sự sắp biến đổi!”

“Ừ, ta nghe nói nhiều võ thánh như vậy có thể đi ra là có liên quan tới Mộ thiếu.”

“Hiện tại khách tới báiphòng Bạch gia nối liền không dứt, những võ thánh từtrungbí cảnhthoát rađều thực cảm kích Mộ đại sư cùngBạch thiếu.”

“Nghe nói Bạch gia cũng có võ thánh đi ra,còn có một người cực mạnh, hình như là võ thánh cửu tinh đĩnh phong.”

“Xem ra sợ là tộc huynh Lâm Tụ lại muốn thu lễ tới mềmtay.”

“Chứ còn gì nữa, thậtđúnglàkhiến mọingười hâm mộ!Vận khí của tộc huynh quá tốtđi.”

...

Mấy tiểu bối Lâm gia tụ lại, lúu rú đàm luận.

“Aizzz!” Đại trưởng lão Lâm gia hít sâu một hơi.

Mấy năm nay quan hệ giữa Lâm gia cùng Lâm Tụ cũng đã dịu đi một ít, nhưng cũng không thân lắm.

Tuy rằng người bên ngoài cố kỵ thân phận Lâm Tụ nên cho Lâm gia không ít ích lợi, nhưng vẫn cách quá xa kỳ vọng của đại trưởng lão.

“Nghe nói lần này Mộ Thần trở về đã là võ thánh cửu tinh.” Đại trưởng lão Lâm gia nói.

“Không thể nào. Nào có ai tăng nhanh như vậy!” Lâm Trạch phản bác ngay.

“Là do lão tổ tông nói.Lão tổ tông nói, Mộ Thầncòn là luyện được sư cửu cấp cao cấp.” Đại trưởng lão nói.

Nhắc tới lão tổ tông, trên mặt Lâm Trạch lập tức thêm vài phần thận trọng.

Lâm gia cũng có một vị võ tôn cửu tinh Lâm Bắc Bình bị nhốt trong bí cảnh, lần này cũng ra theo mọi người.

...

“Đại trưởng lão, Trạch gia, lão tổ tông cho mời.” Một tiểu nha đầu sắc mặt ửng đỏ chạy tới nói.

Sắc mặt đại trưởng lão Lâm gia đổi đổi, không dám chậm trễ thời gian, nhanh chóng đến chỗ ở Lâm Bắc Bình.

Võ tôn cửu tinh ở nơi Vùng Cấm cao thủ nhiều như mây có lẽ chỉ là tồn tại lót đế, nhưng mà ở Lâm gia, đây chính là tồn tại chí tôn. Nên vừa nghe được Lâm Bắc Bình gọi về, hai người liền nhanh chóng chạy tới.

“Ta nghe nói trong gia tộc có tộc nhân Lâm Tà gả cho phụ thân của Mộ Thần?” Lâm Bắc Bình đi thẳng vào vấn đề.

Tuy rằng Mộ Thần và Diệp Thạch tuổi còn nhỏ, nhưng tu luyện già cho tới bây giờ đều không nhìn tuổi, mà là lấy tu vi luận cao thấp.

Tại trong bí cảnh Lâm Bắc Bình là tồn tại lót đế, sống giống như một con kiến. Mà Mộ Thần cùng Diệp Thạch lại là nhân vật ở đỉnh Kim Tự Tháp, quang phong Tế Nguyệt, tạo nhã vô hạn.

Lâm Bắc Bình năm mơ cũng thật không ngờ gia tộc của hắn lại có quan hệ tới Mộ Thần, hơn nữa vẫn là dòng chính gia tộc gả cho phụ thân của Mộ Thần!

Phụ thân của Mộ Thần! Đó là thân phận tôn quý cỡ nào!

Sau đó Lâm Bắc Bình nghe người trong gia tộc ấp úng nói lúc trước, gia tộc vì lấy lòng một tên luyện dược sư thất cấp mà có ý đồ lấy đi đan lô

mà Mộ Thần luyện chế cho phụ thân hắn, lão thật thiếu chút nữa tức giận thổ huyết...

Phụ thân của Mộ Thần có thân phận gì? Người trong gia tộc đều bị nước vào đầu à? Không ngờ lại vì một tên luyện dược sư thất cấp mà đắc tội với phụ thân của một vị luyện dược sư cửu cấp.

Mộ Thần là ai?! Năm môn học thuật toàn bộ đạt tới cửu cấp cao cấp, tu vi càng là đạt tới võ thánh cửu cấp!

Những ai trải qua trận chiến thú triều trong Vùng Cấm đều biết, Mộ Thần có lẽ trên cấp bậc có thoáng khiếm khuyết một ít, nhưng thực lực lại thật là đệ nhất Trung Châu.

Lúc Lâm Bắc Bình nghe nói trước lúc được Mộ Viễn Phong cười, Lâm Tà đã từng bị gia tộc vắng vẻ, bị huynh đệ tử muội bài xích, bị hủy dung, bị đổi hôn, Lâm Bắc Bình quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

Một cái cơ hội một bước lên trời, cuối cùng lại bị đám người ngu xuẩn trong Lâm gia chôn vùi.

Lâm Bắc Bình nhìn Lâm Trạch, hỏi: “Lâm Tà dù gì cũng là nhi tử của người, máu mủ tình thâm, giữ phụ tử các người đến tột cùng có mâu thuẫn gì? Còn có thể hóa giải không?”

Lâm Trạch cúi đầu, sắc mặt có vài phần khó xử.

Lâm Bắc Bình nhìn sắc mặt Lâm Trạch, chỉ biết mâu thuẫn giữa Lâm Tà cùng Lâm Trạch không chỉ là một chút.

“Thôi, là Lâm gia chúng ta không có phúc khí.” Lâm Bắc Bình bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Trạch nhìn vẻ mặt Lâm Bắc Bình tràn đầy thất vọng, trong lòng tràn ngập hối hận.

Nếu như năm đó hắc đối đãi tốt với Lâm Tạ, hiện tại hắc đã là nhạc phụ của Mộ Viễn Phong, thành nhạc phụ của phụ thân Mộ Thần, ai dám làm gì hắc?

Đáng tiếc, oán hận của Lâm Tạ đối với hắc chất chứa quá sâu, nhìn thấy hắc luôn lãnh mặt.

Mộ Viễn Phong thì lại càng không cần nói, ánh mắt nhìn hắc lạnh lẽo vô cùng, Lâm Trạch luôn có cảm giác rằng Mộ Viễn Phong rất muốn giết mình.

Lâm Trạch có tật giết mình, mãi lo lắng Lâm Tạ nói gì đó với Mộ Viễn Phong nên Mộ Viễn Phong mới có thể ghi hận trong lòng với hắc. Bởi vậy, hắc căn bản không dám đi tìm Lâm Tạ.

“Lão tổ tông, Mộ Thần thật là võ thánh cứu tinh?” Đại trưởng lão Lâm gia hỏi.

Lâm Bắc Bình nhìn hai người, nói: “Tiền đồ của Mộ Thần không phải là các người có thể tưởng tượng. Hắc có khả năng sẽ bước vào thần cảnh trong truyền thuyết.”

“Thần cảnh?” Đại trưởng lão nhin không được mà kinh hô.

“Đúng vậy! Cho dù đến không được cảnh giới kia, hắc như cũ vẫn là đệ nhất nhân ở Trung Châu. Không nói đến thực lực của chính hắc cao cường bao nhiêu, hiện giờ lão tổ Bạch gia cùng Lăng gia đều đi ra, những lão quái vật đó chính là coi Mộ Thần cùng Diệp Thạc như trân như bảo!” Lâm Bắc Bình lắc đầu nói.

Vô luận Bạch gia hay là Lăng gia, thế lực gia tộc đều thực hùng hậu, lại có Mộ Thần và Diệp Thạch ràng buộc, quan hệ chắc chắn không gì phá nổi.

“Mộ Thần lợi hại như vậy, hẳn mới hơn hai mươi tuổi.” Lâm Trạch nhin không được nói.

Lâm Bắc Bình lạnh lùng liếc nhìn Lâm Trạch một cái, mặc kệ Lâm Trạch.

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

387. Chương 387

Trong tửu quán của một trấn nhỏ ở Trung Châu.

“Có nghe nói chưa? Mộ đại sư đã trở lại! Mộ đại sư còn là võ thánh cửu tinh!”

“Ta nghe nói từ trong bí cảnh chạy rất nhiều lão quái vật, những người đó đều là nhờ Mộ Thần mới ra được.”

“Mộ đại sư thật sự quá lợi hại! Nghe nói nếu không có hắn, các võ thánh trong bí cảnh không biết còn phải bị nhốt tới khi nào đâu.”

“Lần này chạy ra nhiều võ thánh như vậy, Trung Châu sắp có biến!”

...

Lâm Ngọc ngồi ở một bên, nghe mọi người chung quanh nói chuyện, tâm vẹo thành một đoàn.

Lúc trước Mộ Thần cùng Bạch Diên Tinh vào bí cảnh, tiếng gió hơi lui, nàng đã bắt chuẩn cơ hội, dưới sự trợ giúp của mẫu thân mà trốn ra Lâm gia.

Nàng chân trước vừa chạy ra, chân sau Lâm gia liền kinh hoảng, liền tuyên bố nàng chết bất đắc kỳ tử.

Hai năm nay Lâm Ngọc chạy ngược chạy xuôi, nhận hết khổ sở. Ngay từ đầu Lâm Ngọc còn muốn báo thù, nhưng rất nhanh Lâm Ngọc liền phát hiện cái ý tưởng báo thù này không thực tế cỡ nào. Thân phận Lâm Tạ sớm đã xưa đâu bằng nay, Bạch gia còn chuyên phái võ tôn bảo hộ Lâm Tạ cùng Mộ Viễn Phong.

Kỳ thật, cho dù không có võ tôn cường giả bảo hộ, nàng cũng đã không phải là đối thủ của Lâm Tạ. Mặt của nàng còn bị hủy dung, bởi vậy mà bị mọi người xa lánh.

Mất đi Lâm gia che chở, nàng sống rất túng quẫn, đi ra ngoài làm nhiệm vụ còn bị người ta ám toán, tu vi vẫn luôn trì trệ không tiến.

Lâm Ngọc vẫn luôn âm thầm lưu ý động tĩnh của Lâm Tạ. Biết Mộ Viễn Phong cùng Lâm Tạ có quan hệ rất tốt, Mộ Viễn Phong vô cùng trân trọng Lâm Tạ. Hai người dựa vào lượng lớn tài nguyên, tu vi tăng lên rất nhanh. Vì thế tâm ghen tị của Lâm Ngọc càng lớn dần.

Đêm khuya nằm mộng, Lâm Ngọc mãi luôn chờ đợi Mộ Thần và Diệp Thạch chết trong Vùng Cấm, như vậy Lâm Tạ sẽ không còn có thể kiêu ngạo.

Hiện giờ bí cảnh mở, Mộ Thần và Diệp Thạch chẳng những đi ra, tu vi rất cao, còn mang ra một đám lão quái vật.

Nghe nói những lão quái vật ra từ bí cảnh đều mang ơn Mộ Thần. Trong khoảng thời gian này, cánh cửa Bạch gia cũng sắp cũng bị đập phá, người tặng lễ có vô số kể.

“Biết gì chưa?Thất thiếuLâm TạcủaLâm gia mang thai.” Một vị tu luyện giả thần thần bí bí nói.

“Phúc khí thật tốt!”Một tu luyện giả khác nói.

“Đúng thế. Mà phải nói làThất thiếucủaLâm gia nửa đời trước mệnh đồ quá xấu, nhưng hiện giờ thật sự là quý không thể nói!”

“Mộ Thần không để ý phụ thâncưới kẻ mẫu phụ?”

“Người không biếtà, sinh mẫucủaMộ Thần chết sớm, hănlàhiếu tử, không đành lòng nhìn phụ thân cô độc sống quãng đời còn lại,nênđối với hôn sựcủaphụ thân,hắn vui như mở cờ, khôngcó chútphản đốinào, đốixử với Thất thiếu cũng không tồi.”

“Thất thiếu thật sự là gặp may!”

“Chứ còn gì.Tuy nhiênThất thiếu mệnh tốt, nhưng Mộ Thần không có bởi vì Lâm Tậmdối xử khácbiệt vớiLâm gia.”

“Trông nhân gì thì được quả đó.Lâm gia đốivớiLâm Tạ không tốt, Lâm Tạ tất nhiên cũng không cần chiều cố Lâm gia.”

Lâm Tạ mang thai! Lâm Ngọc cảm thấy đau tim, thật muốn ói ra một búng máu.

Lâm Tạ mang thai, nếu sinh ra thì đó chính là đệ đệ muội muội của Mộ Thần. Nghe nói Mộ Thần đối với người của mình đều không tồi, có đứa bé này, Lâm Tạ có thể xem như mẫu bằng tử quý, địa vị càng là vững như núi Thái Sơn.

...

Bạch gia.

“Phụ thân.” Mộ Thần gọi Mộ Viễn Phong một tiếng.

Mộ Viễn Phong nhìn thấy Mộ Thần, lập tức đứng lên, “Người đã đến rồi!”

Mộ Viễn Phong cười nói, “Mấy bữa nay người tới tặng lễ nhiều quá... Thật sự là quá nhiều.”

Mộ Viễn Phong cười khổ, nghĩ thầm trên đời này người sẽ bởi vì thu lễ quá nhiều mà đau đầu chỉ sợ không nhiều lắm, mà hắn vừa vặn là một người trong đó.

Mộ Thần cười: “Không sao, nếu người ta đưa thì phụ thân cứ thu đi.”

Mộ Viễn Phong cười khổ nói: “Những thứ kia quá quý.” Bắt người tay ngắn.

Mộ Thần không để bụng: “Cũng không quý lắm đâu.”

Mộ Viễn Phong cười, nói: “Đó là vợ hiền giới hiện tại của người...” Chỉ sợ hiện tại có rất ít đồ vật có thể vào mắt nhi tử nhà mình.

“Phụ thân, ta nghe nói mẫu phụ mang thai.” Mộ Thần nói.

Vẻ mặt Mộ Viễn Phong nhất thời quẫn bách, trong quẫn bách lại mang theo vài phần vui sướng, “Đúng vậy!”

“Xem ra ta lập tức sẽ có thêm đệ đệ muội muội. Phụ thân nên để dành chút gia sản cho đệ đệ cưới lão bà, hoặc là cho muội muội làm đồ cưới.” Mộ Thần nghiêng đầu nói.

“Người đó! Nói gì vậy!” Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hài tử còn chưa có sinh ra đâu, Mộ Thần nghĩ quá xa rồi.

... ..

Bạch Thần Tinh từ trên xuống dưới đánh giá Mộ Thần. Mộ Thần nhìn Bạch Thần Tinh, hỏi: “Nhạc phụ, ngài nhìn ta như vậy làm gì?”

“Nghe nói mấy vị lão tổ Bạch gia đều là người cứu?” Về mặt Bạch Thần Tinh cổ quái.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!”

Bạch Thần Tinh đánh giá Mộ Thần, “Đầu óc của người đến cùng thì lớn lên thế nào vậy?!”

“Thì cứ bình thường thôi.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh bất đắc dĩ thở ra một hơi: “Trường Giang sóng sa u sóng trước! Lão tổ tông đối với người khen không dứt miệng đấy!”

“Lão tổ tông quá khen rồi.” Mộ Thần thản nhiên nói.

“Ngao ngao ngao...” Âm thanh ầm ỉ chợt truyền tới.

Bạch Thần Tinh dùng linh hồn lực đảo ra ngoài, trên trán nhất thời có ba cái hắc tuyến.

Đại Bảo Tiểu Bảo bị Diệp Thạch dùng nguyên khí vút lên không trung, sau đó để rơi tự do, lúc sắp rơi xuống thì lần thứ hai bị Diệp Thạch dùng nguyên lực đưa lên cao.

“Thấy cao cao! Thấy cao cao...” Đại Bảo ngao ngao kêu.

“Cao cao, cao cao!” Tiểu Bảo kích động kêu.

“Bay bay bay, bay bay bay.” Đại Bảo huy động tay chân, ở trên bầu trời làm ra các loại động tác quái dị.

Bạch Thần Tinh đau đầu đỡ trán. Mộ Thần tài hoa tuyệt thế, nhưng nhử nhà mình lại gây cản trở như vậy. Chỉ số thông minh của Đại Bảo Tiểu Bảo thật là làm người ta ầu sầu!

Mộ Thần nhìn Diệp Thạch cùng hai đứa con trai, vẻ mặt thản nhiên mỉm cười.

“Diệp Tinh thật sự quá hồ nháo! Đại Bảo Tiểu Bảo là hài tử, không phải là đồ chơi!” Bạch Thần Tinh giận dữ nói.

Mộ Thần cười nói: “Không sao, Đại Bảo Tiểu Bảo da dày, dù có rơi xuống cũng sẽ không bị sao.” Mộ Thần biết hai hài tử này nhà mình xương cứng như thiết cốt, bởi thế không hề lo lắng.

Bạch Thần Tinh: “...” Ai nói nhi tử của hãn có vận khí tốt, nhi tử của hãn có vận khí vô cùng tốt mới đúng!

“Nhạc phụ, ta nghe nói Trung Châu và nước ngoài đã có rất nhiều thông đạo nối liền với nhau?” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Không sai.”

Mộ Thần nhíu mày, vuốt ve ngón tay: “Phải tìm một cơ hội rồi tiếp nhận mấy vị sư phụ đến thôi.”

Bạch Thần Tinh nhẹ hít một hơi: “Ta đã phái người đi qua nước ngoài, mấy vị sư phụ của người đã rời đi, cũng không biết chạy đi đâu.”

Trần Đạt ngược lại đã nhận đến, hiện tại ở Bạch gia làm quản sự.

Năm đó thân thể Trần Đạt có bệnh cũ, giờ đã sớm được Mộ Thần dùng đan dược chữa khỏi, tu vi cũng đến võ hoàng.

Bạch Thần Tinh cùng Khúc Tâm Dương đều thực cảm kích và tôn trọng Trần Đạt. Trần Đạt tuy rằng tu vi ở Bạch gia cũng không cao, nhưng địa vị lại không thấp.

“Không biết sư phụ thế nào, có phải đã đến Trung Châu hay không.” Mộ Thần nói.

“Người lo lắng?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!”

Năm đó Diệp Thạch tới Trung Châu, thiếu chút nữa bị người Bạch gia xử lý. Khúc Khôn cũng kém chút đưa mạng trên tay người Bạch gia. Về Mộ Viễn Phong thì lại có những người không thức thời của Lâm gia tìm tra. Vì thế Mộ Thần không biết, nếu Hùng Uy tới Trung Châu sẽ gặp phải những gì.

“Người không cần quá lo lắng.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần khó hiểu: “Vì sao?”

“Hai lão quái vật Mệnh Tộc đều hao hết vận số, chết trong Vùng Cấm, còn lại đều rời đi trong im lặng. Cây đổ bầy khỉ tan, hiện tại hầy là sẽ không có ai vô duyên vô cớ tìm tra.”

“Sự phụ người đầu gì cũng là vô hoàng, vẫn phải có năng lực tự bảo vệ mình. Với lại từ khi Lâm Tà thành bạn lứa của phụ thân người, Trung Châu liền bắt đầu lưu hành làm người tốt chuyện tốt.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần khó hiểu nhìn Bạch Thần Tinh: “Người tốt chuyện tốt?”

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Phải!”

Lâm Tà giúp Mộ Viễn Phong một phen, liền thành thê tử của Mộ Viễn Phong, trở thành tiêu bản ‘chim sẻ biển phượng hoàng’ thành công nhất.

Hiện tại rất nhiều người đều nằm mơ rằng gặp được người có quan hệ chặt chẽ với Mộ Thần tới từ nước ngoài, để dễ mượn chuyện này một bước lên trời, kết bạn được với Mộ Thần.

Mộ Thần chỉ có một phụ thân, nhưng Mộ Thần không có khả năng chỉ có một người thân là Mộ Viễn Phong! Trong lúc nhất thời, bảy đại cô bát

đại di, ca ca, tỷ tỷ, muội muội của Mộ Thần sôi nổi gặt hái...

Hiện tại thân phận Mộ Thần rất xuất chúng, lại có vết xe đổ của Mộ Viễn Phong, khiến rất nhiều thế lực đều ôm thái độ thà tin là có, chứ đừng không tin.

“Hiện tại Trung Châu có rất nhiều kẻ lừa đảo, giả mạo huynh đệ tỷ muội, tẩu tử thúc thúc, sư phụ sư huynh của người! Trừ những người điếm xuất quá kém thì bình thường đều sống không tòi... Ta nghĩ nếu như sư phụ của người bại lộ thân phận, hẳn là sẽ được tẩy ngộ.” Bạch Thần Tinh nói.

Mộ Thần vô cùng ngoài ý muốn tròng lớn mắt, một lúc lâu mới gật đầu, sắc mặt có chút vặn vẹo: “Như thế cũng tốt.”

Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần: “Người kế tiếp có tính toán gì không?”

Mộ Thần do dự một chút mới nói: “Ta tính đi ngũ tháp Trung Châu nhìn một cái.” Chỗ tốt của năm tòa phân tháp Mộ Thần đã thấy được, vậy nên năm tòa tổng tháp lợi hại cỡ nào, không nghĩ cũng biết.

Bạch Thần Tinh gật đầu; “Cũng tốt, người cũng quen thuộc rồi, chuyện ra tay thu phục cũng không cần phải gấp gáp, người còn trẻ, cách tuổi ba mươi vẫn rất xa.”

Mộ Thần gật đầu: “Ta biết.”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

388. Chương 388

Một đoàn xe ở Minh thành.

Một lão giả hắc y vượt râu mép, râu không lường được nói: “Đồ đệ Mộ Thần của ta ấy à, đó chính là thiên thần hạ phàm! Nhớ năm đó lúc chẵn ở học viện Thánh Tinh chúng ta thí nghiệm tư chất, thạch trụ thí nghiệm tư chất kia lập tức liền nát tan!”

“Lúc ấy thật sự là rầm rộ kinh người, muôn hình vạn trạng! Khi đó tất cả đệ tử thí nghiệm tư chất đều sợ ngây người.”

“Ta, viện trưởng học viện Thánh Tinh—— Liên Thành Không, lúc đấy liền thu hút làm quan môn đệ tử.”

“Rất nhanh ta liền phát hiện, tiểu tử Mộ Thần này không phải vật trong ao! Tachonracho hănnăm vị đại sư luyện đan, luyện khí, chế phù, minh văn, phù chú, đốc lòng giáo dục hănhọc thuật.”

“Tài hoacủa Mộ Thần trên năm môn học thuật quá kinh người, rất nhanh liền trò giỏi hơn thầy, các đại sư đều không bằng hănh.”

“Tuyệt thế thiên tài, chính là người bình thường không thể sánh bằng!”

...

“Đại sư thật lợi hại! Không ngờ ngài lại có thể dạy nhân tài như Mộ Thần.” Một thiếu nữ đầy sùng bái nhìn “Liên Thành Không”.

“Liên Thành Không” vượt râu mép, tràn đầy kiêu ngạo nói: “Ta cả đời này, chuyện ta cảm thấy thành công nhất chính là dạy dỗ được một đồ đệ như Mộ Thần. Có đồ đệ như thế, tathật sự là chết cũng không tiếc.”

“Đại sư, vậy ngài có thể dẫn đi gặp Mộ Thần không?” Thiếu nữ hỏi.

“Đương nhiên có thể, tiểu thư huệ chất lan tâm, tuổi còn nhỏ đã là luyện được sư lục cấp, nếu gặp gỡ đồ đệ của ta, tasẽ thử bảo hãncử chỉ điểm người một chút.” “Liên Thành Không” nghiêm trang nói.

Thiếu nữ kích động vẻ mặt ửng đỏ, “Có đại sư trợ giúp, tiểu nữ tử tất sẽ không quên ân diu dắt lần này của đại sư.”

... ..

“Uy, quý gì vậy? Ta cũng không biết thì ra sư phụ Mộ Thần là Liên Thành Không đây, vậy người là từ đâu ra?” Cơ Phi Diễm cười như không cười truyền âm với Hùng Uy.

“Thúi lắm! Đồ đệ ta tân tân khổ khổ dạy dỗ có liên quan gì tới viện trưởng!” Hùng Uy đen mặt nói.

“Ta cũng không biết viện trưởng lại có dạng này.” Kinh Sí Diễm tức giận nhìn lão giả đang chậm rãi kể lể kia, “Chết cũng không tiếc? Tên ngu ngốc này thật muốn chết rồi.”

“Lúc Mộ Thần thí nghiệm tư chất có lợi hại như vậy sao? Gì mà dị tượng kinh người?” Cơ Phi Diễm tò mò truyền âm hỏi.

“Làm sao có thể! Đồ đệ của ta mới lợi hại cơ. Lúc ấy Trang Du, Diệp Thạch, Lam Nhược Phong, Mộ Thần cùng lúc thí nghiệm tư chất, Mộ Thần biểu hiện kém cỏi nhất, đồ đệ của ta biểu hiện tốt nhất!” Kinh Sí Diễm đắc ý dào dạt truyền âm.

“Đồ đệ của người tư chất tốt thì có ích lợi gì, tư chất không thể đại biểu hết thảy, đồ đệ của ta mới lợi hại đây nè.” Hùng Uy đặc ý nói.

Kinh Sí Diễm cười cười: “Năm đó nếu không nhờ có Diệp Thạch, nói không chừng Mộ Thần căn bản không vào được học viện.” Lúc ấy bốn người tham gia thí nghiệm, chỉ có mình Mộ Thần tư chất kém nhất, không được trưởng lão học viện thu làm đồ đệ, sau đó lại bị Lam Nhược Phong ngáng chân, thiếu chút nữa ngay cả thí nghiệm cũng không thông qua.

Hùng Uy khẽ hừ một tiếng, truyền âm nói: “Đồ đệ của ta không vào được học viện thì cũng sẽ có đường khác.”

Năm đó bởi vì tu vi Mộ Thần tiến cảnh nhanh chóng, nên bị hoài nghi thí nghiệm tư chất sai lầm, sau đó thí nghiệm lại, quả nhiên tư chất sai lầm.

Người nào trong học viện đều cho rằng là do dụng cụ thí nghiệm có vấn đề, lúc trước Hùng Uy cũng cảm thấy dụng cụ có vấn đề, hiện tại nhớ tới, có thể không phải là do dụng cụ xảy ra vấn đề.

Thứ mà Mộ Thần xuất sắc nhất, cho tới bây giờ không phải là tư chất của hắn, mà là tài trí của hắn.

Mộ Thần có lẽ đã sử dụng thủ đoạn nào đó để cao tư chất của mình, cho nên mới có thể xuất hiện tình huống trước sau thí nghiệm ra tư chất khác nhau.

Cơ Phi Diễm đánh giá vị Điền gia tiểu thư kia, đầy khinh thường nói: “Người ở Trung Châu này đều là ngu ngốc sao? Chỉ tùy tiện lừa dối một chút là tin tới vậy sao?”

“Ai mà biết, chắc người Trung Châu đều ngu ngốc đi.” Hùng Uy có chút bức mình nói.

Kỳ thật lúc trước Hùng Uy cũng nói với người khác rằng hăn là sư phụ của Mộ Thần, kết quả người khác còn mắng hăn không chuyên nghiệp, một chút khí độ cũng không có, người thì mập như heo còn muốn giả mạo sư phụ của Mộ Thần, thật khiến người ta cười đến rụng răng.

Cơ Phi Diễm ngại hăn dọa người, kêu hăn đừng nói lung tung.

Thấy khóa đại thụ Mộ Thần này không thể dùng, đám người Hùng Uy chỉ có thể làm tiểu hộ vệ cho thương đội, kiếm chút nguyên thạch.

Cơ Phi Diễm đầy vui sướng khi người gặp họa nhìn Hùng Uy: “Nghĩ lại một chút đi, người tachỉ nói mấy lời đã có thể thuận lợi lừa ăn lừa uống lừa mỹ nữ, còn một vị sư phụ hàng thật giá thật của Mộ Thần như người lại chỉ có thể bị người ta coi thành kẻ lừa đảo.”

Hùng Uy: “...”

Kinh Sí Diễm cười cười, trấn an nói: “Tẩu tử, chuyện này thuyết minh rằng Hùng huynh là một người rất thành thật nha!”

Cơ Phi Diễm đầy bất đắc dĩ: “Người thật ngốc. Bị người coi thành kẻ lừa đảo, chỉ có thể thuyết minh rằng hăn ngốc, không thể nói là hăn thành thật được.”

Kinh Sí Diễm: “...”

Hùng Uy: “...”

“Thương đội thủ lĩnh lại là một cái nha đầu ngốc, nha đầu kia sắp bị người ta lừa sạch sẽ rồi.” Hùng Uy thương hại nhìn Điền Oánh Oánh.

Cơ Phi Diễm bĩu môi nói: “Nha đầu người ta vội vàng bị lừa thì người gặp cái gì? Tà thấy nha đầu kia rất thích thú cơ mà.”

Hùng Uy gật đầu: “Cũng phải! Nha đầu kia đã sắp cao hứng điên rồi.”

Chắc chắc, nha đầu ở Trung Châu có đầu óc thật đơn giản.

Nhưng Trung Châu cũng không chỉ có nha đầu kia đầu óc đơn giản. Nghe nói lúc Diệp Thạch đến Trung Châu, thiếu chút nữa y đã bị huynh đệ của phụ thân làm thịt. Lúc Khúc Khôn đến Trung Châu lại bị người Bạch gia vây công. Vận khí Mộ Viễn Phong hơi tốt một chút, không bị gì trong tay người nhà, nhưng lại bị người ta xem thành kẻ cắp, may mà nhân họa đắc phúc, còn lấy được một lão bà xinh đẹp.

“Nhìn bộ dáng này, nha đầu kia có khả năng là xem tiểu thuyết mà lớn lên.” Kinh Sí Diễm buồn cười nói.

Cơ Phi Diễm lắc đầu: “Nha đầu ngốc.” Muốn từ chim sẻ thành phượng hoàng làm gì dễ như vậy!

...

“Triệu quân sự, chúng ta còn phải chờ bao lâu mới tới địa giới Bạch gia?” Điền Oánh Oánh không thể chờ đợi được hỏi.

“Đại khái còn cần một tháng.” Triệu quân sự nói.

Điền Oánh Oánh nhú mày: “Lâu như vậy sao? Không thể nhanh hơn sao?”

“Đúng vậy, Triệu quân sự, ta đã lâu chưa gặp được đồ đệ của ta, cũng không biết hắn hiện giờ như thế nào.” “Liên Thành Không” vẻ mặt vội vàng, chờ đợi nói.

Hùng Uy nhìn “Liên Thành Không”, đầy châm chọc truyền âm, “Người này vậy mà lại vội vã đi gặp Mộ Thần, vội vàng đi chịu chết à? Thật đúng là ngốc.”

Cơ Phi Diễm liếc mắt xem thường: “Học người ta chút đi, nhìn người ta, sao giống biết bao nhiêu! Người thì sao, rõ ràng là thật, lại bị coi là lừa đảo.”

Hùng Uy: “...” Hẳn giống lừa đảo thì sao, dù sao hẳn cũng là thật!

“Thời gian không còn sớm, tiểu thư, chúng ta tìm trước một chỗ nghỉ ngơi đi.” Triệu quân sự nói.

Điền Oánh Oánh tuy rằng vội vã mang “sư phụ của Mộ Thần” đi gặp Mộ Thần, nhưng nàng cũng không dám để “sư phụ của Mộ Thần” cùng xa mã mệt nhọc. Điền Oánh Oánh lúc này liền quyết định trước tiên vào thành nghỉ ngơi.

... ..

Đám người Điền Oánh Oánh vừa vào thành liền phát hiện không khí trong thành vô cùng náo nhiệt.

“Mộ đại sư thật trẻ!”

“Đúng thế, thật sự là quá trẻ tuổi.”

“Khí độ của Mộ thiếu thật sự là không người có thể so bằng.”

“Bạch thiếu cũng theo tới, còn có hai hài tử. Hài tử của Mộ thiếu cùng Bạch thiếu cũng không phải vật trong ao!”

...

Điền Oánh Oánh cản lại một thanh niên hỏi; “Hai vị đạo hữu, các người đang nói tới Mộ Thần Mộ đại sư?”

“Đúng vậy! Mộ đại sư tới Minh Văn Thập! Lúc trước không có chút tin tức nào, đột nhiên liền tới. Tiểu thư, người tới thực xảo, nếu vận khí tốt, người

còn có thể nhìn thấy Mộ Thầnđại sư đâu.” Một tu luyện giả nói.

Điền Oánh Oánh hưng phấn nói: “Trongthương độichúng ta có sư phucủaMộ đại sư!”

Hai vị tu luyện giả hai mặt nhìn nhau, sắc mặt một vị tu luyện giả có chút vặn vẹo nói: “Không đối gạt tiêu thư,trongthành nàycókhông ít sư phụ, huynh đệ, tỷ tỷ, muội muội, sư huynh, sư đệcủaMộ Thần,nhưng nhữngngười nàysau khiMộ thiếuvàBạch thiếu đột nhiên hiện thânthìtất cả đều chạy trốn chết.”

Điền Oánh Oánh trong lòng giận dữ, miễn cưỡng cười nói: “Liênvịệntrưởng sẽ không.”

Điền Oánh Oánh quay đầu nhìn “Liên Thành Không”, lại phát hiện, một “Liên Thành Không”nhất quán thông dong giờ phút này sắc mặt lại có chút mất tự nhiên, tay chân có chút cứng ngắc.

Trong lòng Điền Oánh Oánh nhất thời càng thêm bất an, nhưng rất nhanh liền ổn định tâm thần.

“Liên tiền bối, ngài không sao chứ?” Điền Oánh Oánh đầy thân thiết nhìn “Liên Thành Không”.

“Liên Thành Không” cứng ngắc cười: “Không có gì, ta chỉ làhởngoài ý muốn, không nghĩ tới nhanh vậyđãgặpđượcđồ đệ.”

Cơ Phi Diễm đánh giá “Liên Thành Không”, trong mắt hiện lên vẻ trêu tức, “Chặc chặc,tênlừa đảonàytâm tính thực tốt.” Đã tới lúc này còn không có sợ tới mức chạy trốn chết.

Con đường cái nguyên bản ồn ào lại bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Cơ Phi Diễm đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Mộ Thần cùng Diệp Thạch xa xa đi tới, bên cạnh hai người còn có hai tiểu bất điểm đi theo.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch ở phía trước, hai tiểu bất điểm thì ở phía sau.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Mộ Thần cùng Diệp Thạch.

Điền Oánh Oánh nhìn “Liên Thành Không”, nhỏ giọng nói: “Tiền bối, đồ đệ của ngài đến.”

Vị nam tử vẫn luôn giả tiên phong đạo cốt giờ phút này đã mặt đỏ tai hồng, hai chân như nhũn ra. Giờ còn nghi ngờ gì nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điền Oánh Oánh liền trắng bệch, hiện lên vài phần xấu hổ và giận dữ. Tên lừa đảo!

“Nha đầu ngốchìnhnhưđãbiếtlàbị lừa.” Cơ Phi Diễm chớp chớp mắt nói.

“Đềuđălúc nàymàcòn không biếtthìcũng quá ngốc.” Hùng Uy bất đắc dĩ nói.

Hai thân ảnh từ xa tới gần, ánh mắt Diệp Thạch đảo qua người trong thương đội, nhìn thấy vài người đứng trong thương đội, không khỏi vui vẻ hô, “Sự phụ!”

Điền Oánh Oánh nhìn thấy biểu hiện của “Liên Thành Không”, nhất thời mất hết can đảm, nhưng giờ phút này nghe được tiếng kêu của Diệp Thạch, Điền Oánh Oánh nhất thời tâm như tro tàn lại cháy.

Điền Oánh Oánh thầm nghĩ, bộ dạng mặt đỏ tai hồng, chột dạ hụt hơi này của “Liên Thành Không” chẳng lẽ là kích động?

“Liên Thành Không” nghe được tiếng Bạch Diên Tinh gọi, nhất thời cũng sửng sốt. “Liên Thành Không” thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Diên Tinh sẽ hướng về phía hắn gọi “Sư phụ”.

“Liên Thành Không” tâm tư chuyển nhanh, thầm nghĩ, chẳng lẽ Bạch Diên Tinh này cũng là hàng giả?

“Đi mòn giày sắt chẳng thấy đau, được tới lại chẳng mất công phu. Sư phụ, đồ đệ cuối cùng lại gặp được ngài.” Mộ Thần nhìn Hùng Uy trong thương đội, cong khóe miệng cười nói.

Diên Oánh Oánh tâm tình kích động không thôi, hai mắt tha thiết nhìn “Liên Thành Không.”

“Liên Thành Không” tâm tình bất ổn, trong lòng hiện lên ngàn vạn con thảo nê mã. Bởi chưa từng nghĩ tới loại trường hợp này, “Liên Thành Không” nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Diên Oánh Oánh muốn mở miệng nói cái gì, đã thấy ba người trong thương đội bước ra.

“Mộ Thần, người càng ngày càng soái rồi.” Cơ Phi Diễm mỉm cười nói.

“Sư phụ, sư bá, Cơ tiền bối, các ngài làm hộ vệ cho thương đội sao? Sao các ngài không đến tìm ta cùng Mộ Thần?” Diệp Thạch kì lạ hỏi.

Theo y biết, làm hộ vệ cho thương đội thực vất vả, còn không được bao nhiêu nguyên thạch.

Cơ Phi Diễm cười nói: “Này đều phải trách sư bá của người, bộ dạng như một kẻ lừa đảo, còn ngốc nữa. Hắn nói với người ta hắn là sư phụ của Mộ Thần, thiếu chút nữa đã bị người ta đánh một trận. Không có cách nào, ta

chỉdànhđi theo hấn làm hộ vệ, vừa lúc, trong đội ngũ này còn có một vị “sư
phục của Mộ Thần”, ta cho sư bá của người đi theo học một chút.”

Diệp Thạch: “...”

Mộ Thần: “...”

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

389. Chương 389

Điền Oánh Oánh không dám tin nhìn ba người hộ vệ kia, con mắt tròn tròn, sắc mặt xanh trắng.

Tâm tư Điền Oánh Oánh toàn tồn ở trên người “Liên Thành Không”, còn mấy hộ vệ trong đội, nàng căn bản không lưu ý tới.

Hai vị tu luyện giả đáp lời cùng Điền Oánh Oánh cũng ngây ngẩn cả người. Hai người đoán được vị sư phụ mà Điền Oánh Oánh nói tới là hàng giả, lại không nghĩ rằng hàng thật lại thật sự cũng ở trong đội ngũ. Trong ánh mắt mấy tu luyện giả nhìn Điền Oánh Oánh đều lộ ra vẻ thương hại.

Nha đầu kia thật đủ bi thảm, sư phụ thật của Mộ Thần, sư phụ của Bạch Diên Tinh, sư mẫu của Mộ Thần đều ở trong đội ngũ, nàng lại chỉ biết xum xoe đối với một cái hàng giả.

“Sư phụ, người đi theo ta thôi. Ta muốn từ Bạch gia tách ra. Sư phụ có bằng lòng tới phủ ta làm quản sự, thay ta quản lý một chút người không nên thân?” Mộ Thần đi đến trước mặt Hùng Uy cung kính hỏi.

Hùng Uy gật đầu: “Tất nhiên là được! Người ở Trung Châu thành lập phủ đệ của mình?”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy!”

Bạch gia đối với hắc không thể nói là không tốt, nhưng dù sao đó cũng là Bạch gia, Mộ Thần hắc cũng không thể mãi sinh hoạt ăn nhờ ở đậu như vậy!

Huống chi, phụ thân của hắc cùng mẫu phụ luôn ở Bạch gia cũng không được!

Đám người Hùng Uy cùng thương đội chỉ là quan hệ thuê mướn, song phương không có gì giao tình, thế nên đám người Hùng Uy đi vô cùng lưu loát.

Điền Oánh Oánh muốn giữ lại, nhưng đám người Hùng Uy cùng nàng chỉ đơn giản là quan hệ thuê mướn lâm thời, song phương căn bản là chưa nói tới cái gì giao tình.

Còn “Liên Thành Không” kia vừa gặp gỡ Mộ Thần và Diệp Thạch thì liền dọa đến chân mềm nhũn. Phải biết là hắc cùng sư phụ thật của Mộ Thần từng đồng hành một đường!

Điền Oánh Oánh không bắt được quan hệ với Mộ Thần, dưới cơn tức giận liền đánh tên lừa đảo “Liên Thành Không” gần chết.

Bởi vì chuyện ô long này, thương đội của Điền Oánh Oánh liền trở thành tiêu điểm cho mọi người đàm luận.

Trong lúc nhất thời, chuyện sư phụ thật của Mộ Thần trà trộn trong một cái thương đội làm hộ vệ, cùng một tên sư phụ giả của Mộ Thần cùng ăn cùng ở một tháng, biến thành trò cười cho mọi người trà dư tửu hậu.

“Ồ ồ, ngươi hiện tại thật phát đạt, nghe nói hiện tại ngươi giàu nhất Trung Châu chính là ngươi.” Hùng Uy nói.

Mộ Thần cười nói: “Sư phụ quá khen, ta căn cơ ít, không so bằng những gia tộc nội tình thâm hậu khác.”

Hùng Uy không cho là đúng: “Đồ đệ, người quá khiêm nhường. Tên kia nói lúc người sinh ra, trên trời hiện lên Ngũ Sắc Tường Vân, miệng ngậm vàng ngọc, trời sinh dị tượng, là Đại La thần tiên chuyển thế, vừa thấy chính là mệnh đại phú đại quý...”

Mộ Thần: “...” Đây là cái quỷ gì?!

“Sư phụ, vậy tên lừa đảo kia có nói làm sao ta với Mộ Thần biết nhau không?” Diệp Thạch tò mò hỏi Kinh Sí Diễm.

Kinh Sí Diễm run run khòe miệng, bất đắc dĩ nói: “Hắn nói lúc dò xét bí cảnh, Mộ Thần bị một con rắn độc cắn, mắt bị mù, còn trúng độc. Khi đó người ở bên cạnh hắn chiếu cổ hắn, gạo nấu thành cơm, sau đó vẫn luôn gần bó làm bạn.”

Diệp Thạch: “...”

Diệp Thạch nhú mày, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lúc này giận dữ, “Tên ngu ngốc kia có ý gì! Mộ Thần nhất định phải mắt bị mù mới coi trọng ta hả?”

Rõ ràng lúc trước khi nhận thức nhau, là Mộ Thần theo đuổi mình trước mà!

Lúc ấy ánh mắt Mộ Thần rất tốt, tuy rằng y cũng không rõ vì sao Mộ Thần sẽ coi trọng y, nhưng mà Mộ Thần quả thật coi trọng y!

Kinh Sí Diễm: “...”

“Sớm biết vậy nên đánh hắn một trận đã.” Diệp Thạch rầu rĩ siết chặt tay.

Đại Bảo quơ đôi tay nhỏ thật hồ hồ, kích động nói: “Trái ba quyền, phải ba quyền.”

Tiểu Bảo hoa chân múa tay vui sướng kêu: “Hừ hừ ha ha.”

Mộ Thần: “...”

“Đồ đệ, ta nghe nói người đã là võ thánh cửu tinh?” Hùng Uy nói.

Mộ Thần gật đầu: “Vâng.”

Trước kia Mộ Thần che che lấp lấp tu vi của mình là bởi vì thực lực không đủ, sợ bị người khác kiêng kỵ. Nhưng hiện giờ thực lực Mộ Thần đã đạt tới võ thánh cửu tinh, ở Trung Châu không người địch thủ, tất nhiên cũng không cần phải lo rằng thực lực quá mạnh mẽ sẽ làm cho người khác cố kỵ.

Hùng Uy nhìn Mộ Thần, nhìn không được mà nói: “Đồ đệ, người thật giỏi.” Hùng Uy cười khổ, mấy năm trước ở nước ngoài chỉ là võ tông, kết quả vừa mới qua bao nhiêu năm, Mộ Thần đã là một võ thánh.

“Đâu có.” Mộ Thần cười.

Hùng Uy nói: “Đồ đệ, hiện tại người nuôi sống không ít kẻ lừa đảo nha!”

Mộ Thần: “...” Đây cũng không phải là chuyện hãn nguyện ý! Nhưng mà người Trung Châu quả thật đầu óc đều rất đơn giản.

“Các người sao lại đến nơi này?” Hùng Uy hỏi.

Diệp Thạch đáp: “Mộ Thần muốn thu phục ngũ tháp Trung Châu, ta cùng hãn đến xem.”

Hùng Uy vuốt cằm nói: “Ngũ tháp Trung Châu à? Nghe nói đó là thứ tốt.”

Mộ Thần gật đầu: “Đúng là thứ tốt, nhưng ngũ tháp hợp nhất mới là thứ tốt chân chính.”

Ngũ tháp Trung Châu bởi vì trải qua năm tháng dài lâu nên đã có chút tổn hại, hẳn phải tu bổ một chút rồi mới thu phục được.

“Mộ Thần, người cứ như vậy đoạt đồ của ngũ tháp sao?” Hùng Uy nói.

Năm tòa Linh Tháp ở Trung Châu đồng dạng đại biểu năm cổ thể lực bất đồng. Mộ Thần muốn thu phục năm tòa Linh Tháp, tất nhiên sẽ đắc tội với không ít người.

“Không sao, những giá áo túi cơm đó không phải là đối thủ của Mộ Thần.” Diệp Thạch băng quơ nói.

Mộ Thần nhún vai nói: “Kỳ thật rất nhiều tác dụng của ngũ tháp đều đã thoái hóa, nói trắng ra thì ý nghĩa tượng trưng của năm tháp càng lớn hơn. Nếu như thuận lợi thu phục ngũ tháp, ta sẽ luyện chế một cái phỏng chế Linh Tháp ra cho năm tháp.”

Hùng Uy gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

... ..

Trung Châu, tân phủ Mộ gia.

Mộ Viễn Phong đối với việc đám người Hùng Uy đến đây rất vui sướng.

Người Bạch gia tuy rằng đối với Mộ Viễn Phong không tồi, nhưng trong xương người Bạch gia luôn có một loại khí tức cao cao tại thượng.

Tuy rằng người Bạch gia sẽ không ở trước mặt Mộ Viễn Phong tự cao tự đại, nhưng Mộ Viễn Phong vẫn luôn có chút không được tự nhiên.

Giờ phút này nhìn thấy cố nhân đến từ nước ngoài, Mộ Viễn Phong bỗng thấy tâm tình thư sướng.

“Hùng huynh, các người rốt cục đến rồi. Thần nhi tìm các người đã lâu rồi, nhưng tìm tới đều là lừa đảo.” Mộ Viễn Phong bất đắc dĩ lắc đầu bật cười nói.

Hùng Uy đầy cảm khái: “Dạo này lừa đảo thật nhiều.”

Mộ Viễn Phong gật đầu: “Đúng vậy. À ta nghe nói trên đường người gặp được một tên ‘sư phụ của Mộ Thần’?”

Hùng Uy gật đầu nói: “Đúng thế, tên kia nói chuyện có thể lấy giả nói như thật.”

“Hắn nói Mộ Thần từ nhỏ thiên phú dị bẩm, năm tuổi đã có thể nắm tay bóp nát kim thạch.” Hùng Uy nói.

Mộ Viễn Phong liếc mắt xem thường, nắm tay bóp nát kim thạch? Đó là Đại Bảo, Tiểu Bảo mới đúng! Con mình khi đó chỉ té ngã một cái đã khóc cả nửa ngày.

“Người nọ nói Mộ Thần từ nhỏ rất được mọi người hoan nghênh, vạn chúng chú mục, nữ tử song nhi không ai không thích.” Hùng Uy nói.

Mộ Viễn Phong cúi đầu xoa xoa mũi. Đây thật sự là quá đề cao nhi tử của hắn, nhi tử của hắn năm đó chính là bị Trang Du hung hăng cự tuyệt, có lẽ cũng là bởi vì vậy mới cố gắng phấn đấu.

“Khó khăn cho người, nghe nói người cùng tên lừa đảo đi đồng hành hơn hai mươi ngày, nghe tới chuyện ma quỷ hơn hai mươi ngày.” Mộ Viễn Phong đồng tình nói.

Hùng Uy khoát tay áo: “Chuyện đó không có gì, chỉ coi như nghe chuyện cười thôi.” Chỉ là nghe tên ngu ngốc kia nói dối hết bài này đến bài khác, mà hắn lại không thể phản bác, lúc ấy nghẹn thật là có chút khó chịu,

“Ta nghe nói lúc trước lại có người động thủ trên đầu thái tuế, nói xấu người...”

Mộ Viễn Phong cười: “Đều là chuyện quá khứ, cũng không coi là gì.”

Hùng Uy gật đầu, vui vẻ nói: “Ta nghe nói người nhân họa đắc phúc, cưới được một vị tân phu nhân như hoa như ngọc.”

Mộ Viễn Phong cười ôn nhu: “Lâm Tạ rất tốt.”

Hùng Uy nhìn bộ dáng cảm thấy mỹ mãn của Mộ Viễn Phong, nở nụ cười.

“Hùng huynh, Cơ phu nhân đối với người vẫn còn ngoan ngoãn phục tùng sao?!” Mộ Viễn Phong hỏi.

Hùng Uy tiếng cười im bặt, Cơ Phi Diễm có lúc nào đối với hắc ngoan ngoãn phục tùng? Hắc ngoan ngoãn phục tùng đối với Cơ Phi Diễm mới đúng.

...

Mộ Thần tốn hơn nửa năm đi tới năm tòa Linh Tháp Trung Châu, tiến hành nghiên cứu cùng chữa trị.

“Bắt đầu.” Bạch Thần Tinh nhìn Mộ Thần ở trung tâm tế đàn, nói.

Ở giữa năm tòa Linh Tháp có một tế đàn lâu năm ít tu sửa, hẳn là thần thuật sư năm đó lưu lại, Mộ Thần đang tiến hành chữa trị tế đàn.

Mộ Thần đứng ở trung tâm tế đàn, vầng sáng đủ mọi màu sắc từ trên người Mộ Thần chiếu ra, một tòa Linh Tháp hư ảnh tràn ngập khí tức thần thánh xoay vòng vòng trên đỉnh đầu Mộ Thần.

Các tu luyện giả nguyên bản đang tu luyện trong năm tòa Linh Tháp Trung Châu lập tức bị bắn ra, năm tòa Linh Tháp đột ngột nhảy ra khỏi mặt đất, đồng thời bay tới tế đàn.

Trận Pháp Tháp.

“Ông nội, Trận Pháp Tháp bay đi!” Hà Tĩnh Nguyệt chạy tới nói với Hà Hiền.

Hà Hiền nhẹ hít một hơi, nói: “Ta biết. Nên đi thì lưu không được. Chả là không nghĩ tới nhanh như vậy đã bay đi. Thôi thì cứ bay đi đi.”

Hà Tĩnh Nguyệt thở dài.

Trận Pháp Tháp thật vất vả mới nhận được một thiên tài —— Diệp Thạch, kết quả, đó lại là nhi tử Bạch Diên Tinh của Bạch Thần Tinh thuộc trận pháp thế gia Bạch gia.

Trận Pháp Tháp thật vất vả lại thu thêm một thiên tài —— Trần Mộc, kết quả, đó lại là song tử Mộ Thần của Bạch Thần Tinh thuộc trận pháp thế gia Bạch gia.

Bây giờ, Trận Pháp Tháp, kiêu ngạo của trận doanh Trận Pháp Tháp đều đã bay đi, thật sự là...

Hà Hiền an ủi Hà Tĩnh Nguyệt: “Thôi, Tĩnh Nguyệt, Mộ Thần đã nói là sẽ luyện chế phỏng chế phẩm, người không cần lo lắng.”

Hà Tĩnh Nguyệt gật đầu: “Ta biết.”

Hà Hiền nhìn sau khi Trận Pháp Tháp bay đi thì lưu lại mặt đất bằng phẳng, bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ xui xẻo cũng không chỉ mình Trận Pháp Tháp của hắn. Đan Tháp, Luyện Khí Tháp, Minh Văn Tháp, Phù Tháp khẳng định cũng chạy không thoát tràng này.

Mộ Thần hiện giờ đã là võ thánh cứu tinh, là đệ nhất Trung Châu danh xứng với thực, hẳn muốn cái gì, chẳng lẽ còn có ai đỡ nổi?

XUYÊN VIỆT CHI PHÁO HÔI NAM XỨNG

Diệp Ưc Lạc
www.dtv-ebook.com

390. Chương 390

Năm tòa Linh Tháp bay về phía Mộ Thần, Mộ Thần mở mắt, song đồng biến thành kim sắc, lưu quang tràn đầy màu sắc, rực rỡ loá mắt.

Năm tòa Linh Tháp hòa thành nhất thể, tiến vào thân thể Mộ Thần.

Thân thể Mộ Thần trong khoảnh khắc tuôn ra một trận kim quang, mấy chục cái linh mạch cao cấp trong giây lát đã bị Mộ Thần hấp thu không còn một mảnh.

Một cỗ uy áp khó nói thành lời từ trên người Mộ Thần hiện ra.

Đám người Bạch Thần Tinh nhất thời cảm nhận được một cỗ cảm giác hít thở không thông.

Thiên địa nguyên khí cùng Mộ Thần hòa hợp nhất thể, Bạch Thần Tinh bỗng nhiên có loại cảm giác, Mộ Thần chính là trời, hắn chính là chúa tể nằm trong tay sinh tử của mọi người.

Đại Bảo Tiểu Bảo bên người Diệp Thạch tu vi cọt cọt căng vọt, lưu loát tiến vào cảnh giới võ thánh nhất tinh.

Cảm nhận được nguyên lực dư thừa trong thân thể Đại Bảo, Tiểu Bảo, Bạch Thần Tinh nhin không được mà trợn mắt.

Mộ Thần thành công tiến vào võ thần, huyết mạch của hắn bị kích hoạt. Đại Bảo, Tiểu Bảo thân là nhi tử của Mộ Thần, huyết mạch đồng dạng

cũng bị kích hoạt.

Một cây cột chẳng chống vững nổi nhà, nhưng trên lịch sử, mỗi một gia tộc khi xuất hiện một võ thần, gia tộc này trong khoảnh khắc có thể trở nên dị thường cường uy. Đây dựa vào không phải là một mình võ thần, mà chỉ cần một người trở thành võ thần, người trong gia tộc của người này đều có thể đi theo được lợi.

Nghe nói trong lịch sử có một vị sau khi trở thành võ thần thì liền cưới một đồng tiểu thiếp, để con nối dòng, truyền thừa Thần Huyết xuống.

Con của võ thần thường thì đều chính là võ thánh, huyết mạch cứ thế kéo xuống, Thần Huyết sẽ từ từ trở nên loãng. Nếu gia tộc này lại có võ thần xuất hiện, huyết mạch sẽ lần nữa kích hoạt.

Bạch Thần Tinh nhìn Đại Bảo, Tiểu Bảo bên người Diệp Thạch, vừa vui mừng, đồng thời nhin không được cũng có chút lo lắng.

Đại Bảo Tiểu Bảo vốn đã khó quản, hiện giờ trở thành võ thánh, sợ là càng khó quản thúc.

Xa xa ở trong phủ đệ của Mộ Thần, tu vi Mộ Viễn Phong bỗng nhiên tăng lên võ thánh, thẳng khiến đám người Bạch gia, Lăng gia phải tới bảo hộ Mộ Viễn Phong kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

... ..

Trung Châu có người trở thành võ thần! Tin tức này ngay tức khắc truyền khắp thiên hạ.

“Người kế thừa truyền thừa của vị thần thuật sư luyện chế Ngũ Linh Tháp kia?” Bạch Thần Tinh hỏi.

Mộ Thần gật đầu nói: “Vâng. Thăng cấp võ thần cần có Tiên Nguyên Khí, mà Tiên Nguyên Khí ở Trung Châu trải qua lịch đại cường giả tiêu hao đã không còn bao nhiêu. Không chỉ như thế, vị tiền bối kia còn phát hiện, thông đạo giữa thế giới này của chúng ta cùng Tiên giới đã bị phong bế.”

“Thông đạo hai giới bị phong bế, Tiên Nguyên Khí không thể truyền tống lại đây, như vậy Trung Châu tiếp qua thêm mấy triệu năm nữa sẽ không còn tồn tại của võ thần.”

“Vậy người...” Bạch Thần Tinh khó hiểu nhìn Mộ Thần.

“Vị tiền bối kia không đành lòng thấy thần lộ của Trung Châu bị đoạn tuyệt, đem một phần Tiên Nguyên Khí cuối cùng trữ trong Ngũ Linh Tháp. Nếu có ai kế thừa được ngũ Linh Tháp thì người đó có thể nhờ Ngũ Linh Tháp mà thành thần.” Mộ Thần nói.

Bạch Thần Tinh gật đầu: “Thì ra là thế, vị tiền bối kia như thế nào?”

Mộ Thần nói: “Vị tiền bối kia đã từng có ý mở ra thông đạo giữa Tiên giới cùng thế giới này, nhưng thất bại. Hẳn để lại di mệnh, nếu đã kế thừa Ngũ Linh Tháp thì phải nghĩ biện pháp thay hẳn làm được chuyện đó. Mấy năm nay nguyên khí ở Trung Châu càng ngày càng loãng, nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì thông đạo giữa Tiên giới cùng thế giới này bị phong bế.”

Nếu như thông đạo vẫn luôn không mở, nguyên khí ở Trung Châu càng ngày càng loãng, linh thảo cửu cấp, linh thảo bát cấp cũng sẽ giảm bớt, có lẽ về sau sẽ không còn có võ thánh nữa, thậm chí là võ tôn.

Bạch Thần Tinh suy tư: “Mở ra thông đạo hai giới cần tinh thông năm môn học thuật?”

Mộ Thần gật đầu, “Không sai.”

“Khó trách muốn kế thừa Linh Tháp cần tinh thông năm môn học thuật, thì ra là thế.” Bạch Thần Tinh đã hiểu.

Mộ Thần gật đầu, “Vị thần thuật sư kia thủ đoạn thần quỷ, không phải là ta có thể với tới.”

Bạch Thần Tinh hỏi Mộ Thần: “Người mạnh mẽ như thế cũng phải ngã xuống. Vị tiên bối kia là vì đã thông thạo đạo Tiên giới cùng một giới này mà chết sao? Nếu như là thế, vậy người...”

Mộ Thần cười nói: “Vị thần thuật sư kia tiêu phí rất nhiều tâm lực trong học thuật. Tuy rằng thành thần, nhưng tố chất thân thể có hơi kém, với lại khi hắn thành thần đã là mấy vạn tuổi, thân thể có hơi biến chất, cho nên mới có thể hao hết tâm huyết mà chết trong lúc đã thông thạo đạo hai giới. Nhạc phụ yên tâm, ta sẽ không xằng bậy.”

Bạch Thần Tinh thở ra một hơi: “Người có chừng mực thì tốt.”

... ..

Tám năm sau.

Mộ Thần thành công mở ra thông đạo giữa Tiên giới cùng Trung Châu.

Trong khoảnh khắc, Trung Châu giống như thức tỉnh từ trong cơn ngủ say. Nguyên bản mạch khoáng nguyên thạch khô kiệt từng chút xuất hiện nguyên thạch; nguyên bản khô cạn linh tuyến lập tức dũng mãnh chảy vào dòng nguyên khí nồng đậm; các nơi Linh Thảo Viên không ngừng sinh trưởng ra linh thảo cao cấp ...

Theo Tiên Nguyên Khí dũng mãnh tràn vào, Trung Châu một mảnh vui sướng.

“Mộ Thần!” Lăng Xuyên gọi một tiếng.

“Ông ngoại đến rồi.” Mộ Thần tiến lên đón.

Lăng Xuyên cười nhìn Mộ Thần: “Lão tổ tông nói đã cảm ứng được dự triệu thành thần.”

Mộ Thần nói: “Lão tổ tông vốn đã là võ thánh cửu tinh, hiện giờ Tiên Nguyên Khí dừng mãi trên vào Trung Châu, lão tổ tông bước ra một bước này cũng là thuận lý thành chương.”

Nếu như Lăng Thương trở thành võ thần, như vậy Thần Huyết trong cơ thể người Lăng gia sẽ tỉnh lại, Lăng gia hẳn là lại có thêm mấy cao thủ.

“Đây đều là nhờ phúc của người!” Lăng Xuyên nói.

Mộ Thần cười: “Cũng là lão tổ tông phúc trạch thâm hậu.”

“Đại Bảo Tiểu Bảo đâu?” Lăng Xuyên hỏi.

“Hai đứa nó ngày hôm qua không cẩn thận đã thương mỗ võ thánh, giờ vẫn còn bị phạt.”

Lăng Xuyên nhíu mày, “Phạt thế nào?”

Mộ Thần mỉm cười, kiêu ngạo nói: “Nói đến vẫn là Thạch Đầu nghĩ ra biện pháp —— thêu hoa.”

Lăng Xuyên: “...”

Hai đứa nhỏ này da rất dày, không dễ đánh, không dễ mắng, còn nếu cấm chỉ bọn nó ăn cái gì, hai đứa này sẽ từ trong phòng bếp trộm đồ ra, hủy ván cửa nướng thịt ăn, thiếu chút nữa đốt cả biệt viện thành bụi.

Đại Bảo Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ, thực lực lại rất mạnh. Bọn nhỏ còn nhỏ, căn bản không biết dùng nguyên lực một cách hợp lý. Thân phận của bọn nhỏ lại cao, người bình thường căn bản quản không nổi hai cái tiểu quỷ này.

... ..

Trận Pháp Tháp.

“Tiểu thư, Mộ Thần cùng Diệp Thạch đến.” Một thị nữ vội vội vàng vàng thông báo với Hà Tĩnh Nguyệt nói.

Hà Tĩnh Nguyệt sửng sốt một chút, nhất thời mừng rỡ như điên đứng lên. Mộ Thần và Diệp Thạch lúc này đến, hẳn là chỉ có một việc...

“Mộ tiên bối, Bạch tiên bối, làm khó hai vị tự mình đăng môn.” Hà Hiền đã ẩn lui, Trận Pháp Tháp bây giờ là do Hà Tĩnh Nguyệt làm chủ.

“Hà tiểu thư khách khí, lúc trước thu Linh Tháp ta đã từng nhận lời luyện chế một tòa Trận Pháp Tháp cho Trận Pháp Tháp, hiện giờ chậm trễ nhiều năm như vậy, thật sự hổ thẹn.” Mộ Thần có chút chột dạ nói.

Mộ Thần phát tay, một tòa Trận Pháp Tháp càng đẹp đẽ quý giá hơn trước đứng sừng ở vị trí ban đầu của Trận Pháp Tháp.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn không được thở ra một hơi, Linh Tháp là thứ tượng trưng của Trận Pháp Tháp, mất đi tòa tháp này, Trận Pháp Tháp căn bản hữu danh vô thực.

Đưa Trận Pháp Tháp cho Hà Tĩnh Nguyệt xong, Mộ Thần và Diệp Thạch hàn huyên vài câu cùng Hà Tĩnh Nguyệt, liền vội vàng ly khai.

Hà Tĩnh Nguyệt nhìn bóng dáng Mộ Thần cùng Diệp Thạch, không khỏi thở dài thật sâu.

“Người luyện chế năm tòa Linh Tháp cũng đồng dạng dung hợp Tiên Nguyên Khí?” Diệp Thạch hỏi.

Mộ Thần gật đầu: “Đúng vậy. Năm đống vị thần thuật sư kia dung nhập Tiên Nguyên Khí vào trong năm tòa Linh Tháp mà mới thành thần được. Nếu như thông đạo giữ một giới này và Tiên giới lại lần thứ hai phong bế, ta đây phải làm sao. Coi như là vì con đường thành thần của một giới này, để lại hậu tuế sinh cơ.”

Diệp Thạch nắm tay Mộ Thần: “Mộ Thần thật thiện lương.”

Mộ Thần cười cười. Hẳn không phải là thiện lương, mà là tin tưởng nhân quả, nếu như chiếm hết mọi chỗ tốt, sợ là sẽ gặp báo ứng!

Diệp Thạch nhìn Mộ Thần: “Mộ Thần, chúng ta đi nước ngoài nhìn xem, được không?”

Mộ Thần gật đầu: “Được!”

... ..

Thánh Tinh học viện.

“Đạo sư, học trưởng Mộ Thần của học viện chúng ta thật sự đến Trung Châu, còn thành đệ nhất Trung Châu?” Một cái thiếu nữ mặt tròn sùng bái hỏi Tân Như Ca.

Tân Như Ca gật đầu, cảm xúc có chút mênh mông, đáp: “Đúng thật là vậy.”

Thông đạo Trung Châu cùng nước ngoài bị đánh thông, nguyên bản người Trung Châu khá là xem thường nước ngoài, nhưng bởi vì có Mộ Thần cùng Bạch Diên Tinh, thái độ của người Trung Châu đối với người nước ngoài tốt hơn rất nhiều.

“Vị học trưởng kia thật sự thành võ thần?”

“Còn có thể là gì sao, tin tức đều đã truyền khắp rồi.” Tân Như Ca hào phóng nói.

“Đạo sư, vị học trưởng kia có phải là có ba đầu sáu tay không vậy?”

Tân Như Ca run run khoe miệng: “Không hề, rất bình thường.” Hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng.

“Đạo sư, học trưởng Bạch Diên Tinh có phải là có diện mạo khuynh quốc khuynh thành không?”

Vẻ mặt Tân Như Ca nhăn nhó một chút, khuynh quốc khuynh thành? Diện mạo Bạch Diên Tinh chỉ có thể coi như bình thường. Năm đó Trang Du mới xem như khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà cũng không biết là Mộ Thần nghĩ như thế nào, làm thịt cái vị Trang Du khuynh quốc khuynh thành kia.

“Sư tỷ.” Một tiếng kêu quen thuộc bỗng truyền đến.

Tân Như Ca có chút cứng ngắc xoay mình, nhìn thấy người phía sau, Tân Như Ca vừa không dám tin, vừa mừng rỡ như điên.

“Các người sao lại đến đây?” Tân Như Ca kích động nói.

Bảy năm trước Mộ Thần từng trở về đưa vài linh mạch vào học viện Thánh Tinh. Hiện giờ học viện Thánh Tinh nồng đậm nguyên khí vô cùng. Học viện Thánh Tinh dĩ nhiên trở thành thánh địa tu luyện thật sự trong lòng mọi người ở nước ngoài.

“Đến nhìn một chút.” Diệp Thạch cười nói.

Tân Như Ca cười cười nhìn hai người đang dắt tay nhau, nói: “Các người tùy tiện nhìn đi, dù sao các người cũng không phải là ngoại nhân.”

“Từ biệt bao nhiêu năm, thực lực sư tỷ càng ngày càng lợi hại.” Mộ Thần nói.

“Tà thì tính cái gì.” Tân Như Ca lắc đầu, nàng hiện giờ đã là võ hoàng, đã thành tồn tại từng mong muốn mà không thể thành, hiện tại nó đã biến thành sự thật, chỉ là võ hoàng cũng không có gì đáng giá.

Tân Như Ca một quyền đánh tới trên người Mộ Thần, đặc ý dào dạt thu hồi tay, vui sướng nói: “Ôi ôi! Tà đã đánh được võ thần, về sau có thể khoe khoang rồi.”

Mộ Thần: “...”

“Sư tỷ, người thật sự không muốn cùng ta đi Trung Châu sao?” Diệp Thạch hỏi.

Tân Như Ca khoát tay áo, nói: “Không cần, sư tỷ không có chí lớn, có thể ở đây có cơm ăn cũng đã rất thỏa mãn.”

Diệp Thạch nhìn Tân Như Ca, nói thầm: “Sư tỷ, khi ta chuẩn bị tới thì phụ thân ta có nhắc tới người đấy.”

Vẻ tươi cười của Tân Như Ca cứng ngắc một chút.

Năm đó nàng không biết thân phận của Bạch Thần Tinh, một câu một lời đều là tiểu bạch kiểm, sau mới biết được, người nọ thật sự đúng là phụ thân của Diệp Thạch, nghe nói còn là một võ thánh. Nàng năm đó không bị người ta cho một chương, thật sự là may mắn!

“Làm phiền phụ thân người nhớ thương.” Tân Như Ca có chút cứng ngắc nói.

Mộ Thần cùng Diệp Thạch đi qua một địa phương quen thuộc, cảm xúc của Diệp Thạch không khỏi phập phồng, “Người còn nhớ rõ sao? Ở

chỗ này người đã chặn thay ta một kích của Sư Tử Ngọc, ta lúc ấy đã nghĩ, người nếu chết thì làm sao ta có thể tìm được một người đối tốt với ta hơn người đây.”

Mộ Thần cười nhìn Diệp Thạch, “Đứa ngốc, là ta tìm không thấy người càng đối tốt với ta hơn người.”

“Nháy mắt mà đã qua nhiều năm như vậy!” Diệp Thạch nói.

Mộ Thần gật đầu, cũng cảm thán, “Đúng thế.”

Diệp Thạch tựa vào trong ngực Mộ Thần, Mộ Thần ôm vai Diệp Thạch ngồi trên sườn núi, ánh chiều tà hoàng hôn làm nền cho cảnh tượng hai người dựa sát vào nhau, dị thường tốt đẹp.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1: Siêu Cấp Học Bá
2. Chương 2: Đồ Bì Trả Lại
3. Chương 3: Quyết Định Trả Lại
4. Chương 4: Trả Kiếm
5. Chương 5: Người Không Thể Trả
6. Chương 6: Thù Trong Giấc Ngoài
7. Chương 7: Hôn Ước
8. Chương 8: Diệp Thạch
9. Chương 9: Tính Toán Của Diệp Thạch
10. Chương 10: Bị Đuổi
11. Chương 11: Mạch Nước Ngâm
12. Chương 12: Nghi Ngờ
13. Chương 13: Khách
14. Chương 14: Cánh Bướm
15. Chương 15: Trang Du
16. Chương 16: Lần Đầu Gặp
17. Chương 17: Nhìn Trộm
18. Chương 18: Bách Quyết Luyện Thể
19. Chương 19: Khu Giao Dịch
20. Chương 20: Tạt Nước Lạ Nh
21. Chương 21: Vị Hôn Thê
22. Chương 22: Cút!
23. Chương 23: Thẻ Khách Quý
24. Chương 24: Quan Hệ
25. Chương 25: Ủy Khuất
26. Chương 26: Bất An
27. Chương 27: Trước Hội Đấu Giá
28. Chương 28: Oan Gia Ngõ Hẹp

- [29. Chương 29: Bánh Ngọt](#)
- [30. Chương 30: Cạnh Tranh](#)
- [31. Chương 31: Tranh Đoạt Bằng Liên Thủy](#)
- [32. Chương 32: Hội Đấu Giá Chấm Dứt](#)
- [33. Chương 33: Động Tâm](#)
- [34. Chương 34: Hai Cái Giò Heo](#)
- [35. Chương 35: Địa Hỏa](#)
- [36. Chương 36: Thiên Phú Luyện Đan](#)
- [37. Chương 37: Kích Thích](#)
- [38. Chương 38: Giấy Dưa](#)
- [39. Chương 39: Tối Nhà Làn Thứ Hai](#)
- [40. Chương 40: Ăn Sạch](#)
- [41. Chương 41: Khách Không Mời Mà Đến](#)
- [42. Chương 42: Tính Toán](#)
- [43. Chương 43: Giá Quy Định](#)
- [44. Chương 44: Họa Từ Trong Nhà](#)
- [45. Chương 45: Bán Đấu Giá Đan Được](#)
- [46. Chương 46: Pháo Hôi Ác Độc](#)
- [47. Chương 47: Khóa Dương Đan](#)
- [48. Chương 48: Bán Đấu Giá Phá Linh Đan](#)
- [49. Chương 49: Chứng Thực Luyện Được Sư Cấp Một](#)
- [50. Chương 50: Chứng Thực Thành Công](#)
- [51. Chương 51: Sau Khi Chứng Thực](#)
- [52. Chương 52: Tư Duy Của Pháo Hôi](#)
- [53. Chương 53: Mộ Viễn Phong Dạy Bảo](#)
- [54. Chương 54: Giống Như Heo Bị Giết](#)
- [55. Chương 55: Đồng Nhân Bất Đồng Mệnh*](#)
- [56. Chương 56: Thư Chiêu Sinh](#)
- [57. Chương 57: Thân Thế Của Diệp Thạch](#)
- [58. Chương 58: Trên Đường Đi Gặp Cổ Nhân](#)
- [59. Chương 59: Tình Thế Nguy Hiểm Của Diệp Gia](#)
- [60. Chương 60: Ghen Tị](#)

- [61. Chương 61: Chứng Thực Luyện Dược Sư Cấp Hai](#)
- [62. Chương 62: Xài Tiền Như Nước](#)
- [63. Chương 63: Công Hội Luyện Dược Sư Cấp Thấp](#)
- [64. Chương 64: Giải Đề](#)
- [65. Chương 65: Tầm Bảo](#)
- [66. Chương 66: Thanh Minh Điểm Tới Tay](#)
- [67. Chương 67: Tới Hoàng Thành](#)
- [68. Chương 68: Vô Tình Gặp](#)
- [69. Chương 69: Ngoài Ý Muốn Được Mời](#)
- [70. Chương 70: Nữ Pháo Hôi](#)
- [71. Chương 71: Giành Trước Một Bước](#)
- [72. Chương 72: Học Viện Chiêu Sinh](#)
- [73. Chương 73: Thí Nghiệm Tư Chất](#)
- [74. Chương 74: Thu Đồ Đệ](#)
- [75. Chương 75: Tính Kế](#)
- [76. Chương 76: Giành Giật Từng Giây](#)
- [77. Chương 77: Xuân Phong Hóa Vũ Phù](#)
- [78. Chương 78: Kết Cấu Kiểu Mới](#)
- [79. Chương 79: Xé Rách Mặt](#)
- [80. Chương 80: Treo Giải Thưởng Giá Trên Trời](#)
- [81. Chương 81: Món Lợi Kéch Xù](#)
- [82. Chương 82: Đan Dược](#)
- [83. Chương 83: Tranh Giành Đan Dược](#)
- [84. Chương 84: Một Đêm Phất Nhanh](#)
- [85. Chương 85: Phương Thuốc](#)
- [86. Chương 86: Mộ Gia Tiếp Khách](#)
- [87. Chương 87: Sinh Hoạt Trong Học Viện](#)
- [88. Chương 88: Viêm Hỏa Phù Kiểu Mới](#)
- [89. Chương 89: Xung Đột](#)
- [90. Chương 90: Mỏ Đá](#)
- [91. Chương 91: Tranh Giành Cùng Mượn Sức](#)
- [92. Chương 92: Đào Góc Tường](#)

- [93. Chương 93: Thời Hạn Chấm Dứt](#)
- [94. Chương 94: Song Hạng Chứng Thực](#)
- [95. Chương 95: Gợn Sóng](#)
- [96. Chương 96: Phát Tài](#)
- [97. Chương 97: Trước Khi Chuyển Viện](#)
- [98. Chương 98: Tranh Giành Thiên Tài](#)
- [99. Chương 99: Lựa Chọn Của Mộ Thần](#)
- [100. Chương 100: Liên Diễm Tinh Thạch](#)
- [101. Chương 101: Thân Thế](#)
- [102. Chương 102: Tín Nhiệm](#)
- [103. Chương 103: Chặn Đường](#)
- [104. Chương 104: Diệp Tâm Đến Hoàng Đô](#)
- [105. Chương 105: Mộ Thần Vs Lam Nhược Phong](#)
- [106. Chương 106: Bát Cấp Tư Chất](#)
- [107. Chương 107: Kinh Sí Diễm Buồn Bực](#)
- [108. Chương 108: Sư Đồ Như Thế](#)
- [109. Chương 109: Vội](#)
- [110. Chương 110: Xuất Quan](#)
- [111. Chương 111: Tài Chính](#)
- [112. Chương 112: Lời Đồn Đãi Tứ Phương](#)
- [113. Chương 113: Lợi Thế Của Diệp Tâm](#)
- [114. Chương 114: Lại Nổi Tiếng](#)
- [115. Chương 115: Thuê](#)
- [116. Chương 116: Bán Đan](#)
- [117. Chương 117: Bán Đấu Giá](#)
- [118. Chương 118: Buổi Bán Đấu Giá Chấm Dứt](#)
- [119. Chương 119: Công Phu Sư Tử Ngoạm](#)
- [120. Chương 120: Trả Giá](#)
- [121. Chương 121: Tin Tức](#)
- [122. Chương 122: Người Tới Không Có Ý Tốt](#)
- [123. Chương 123: Danh Ngạch](#)
- [124. Chương 124: Mời Người](#)

[125. Chương 125: Sách Cổ](#)
[126. Chương 126: Cải BiẾN Chủ Ý](#)
[127. Chương 127: DiỆp Tầm Nghèo Khổ](#)
[128. Chương 128: Trừ Độc](#)
[129. Chương 129: Tiến Hành Trừ Độc](#)
[130. Chương 130: Đến Thánh Tinh HọC ViệN](#)
[131. Chương 131: Trước Trận Đấu](#)
[132. Chương 132: Trang Du Thỉnh Cầu](#)
[133. Chương 133: Lam NhượC Phong Tới](#)
[134. Chương 134: Trở Mặt](#)
[135. Chương 135: Bắt Đầu ĐấU Võ](#)
[136. Chương 136: Giao Dịch Một Ngàn Vạn Nguyên Thạch](#)
[137. Chương 137: Năm Chắc](#)
[138. Chương 138: Tứ Cấp Luyện DượC Sư](#)
[139. Chương 139: Trận ĐấU Phù ViệN](#)
[140. Chương 140](#)
[141. Chương 141: Bảo Khố Kim Gia](#)
[142. Chương 142: So ĐấU Trận Pháp](#)
[143. Chương 143: Linh Văn NhẫN](#)
[144. Chương 144: Phần Thưởng](#)
[145. Chương 145: Tin Tức CủA Phú Nguyên Bảo](#)
[146. Chương 146: Hùng Uy Xảo Trá](#)
[147. Chương 147: Tín Vật Đính Ước](#)
[148. Chương 148: Vào Bí Cảnh](#)
[149. Chương 149](#)
[150. Chương 150](#)
[151. Chương 151](#)
[152. Chương 152](#)
[153. Chương 153](#)
[154. Chương 154: Lam NhượC Phong Chết](#)
[155. Chương 155: Bí MậT CủA BáCh QuyếT Luyện Thể](#)
[156. Chương 156](#)

[157. Chương 157: Bắt Đầu Trở Ngà Thành](#)

[158. Chương 158: Lại Xung Đột](#)

[159. Chương 159](#)

[160. Chương 160](#)

[161. Chương 161](#)

[162. Chương 162](#)

[163. Chương 163](#)

[164. Chương 164](#)

[165. Chương 165](#)

[166. Chương 166](#)

[167. Chương 167](#)

[168. Chương 168](#)

[169. Chương 169](#)

[170. Chương 170](#)

[171. Chương 171](#)

[172. Chương 172](#)

[173. Chương 173](#)

[174. Chương 174](#)

[175. Chương 175](#)

[176. Chương 176](#)

[177. Chương 177](#)

[178. Chương 178](#)

[179. Chương 179](#)

[180. Chương 180](#)

[181. Chương 181](#)

[182. Chương 182](#)

[183. Chương 183](#)

[184. Chương 184](#)

[185. Chương 185](#)

[186. Chương 186](#)

[187. Chương 187](#)

[188. Chương 188](#)

[189. Chương 189](#)
[190. Chương 190](#)
[191. Chương 191](#)
[192. Chương 192](#)
[193. Chương 193](#)
[194. Chương 194](#)
[195. Chương 195](#)
[196. Chương 196](#)
[197. Chương 197](#)
[198. Chương 198](#)
[199. Chương 199](#)
[200. Chương 200](#)
[201. Chương 201](#)
[202. Chương 202](#)
[203. Chương 203](#)
[204. Chương 204](#)
[205. Chương 205](#)
[206. Chương 206](#)
[207. Chương 207](#)
[208. Chương 208](#)
[209. Chương 209](#)
[210. Chương 210](#)
[211. Chương 211](#)
[212. Chương 212](#)
[213. Chương 213](#)
[214. Chương 214](#)
[215. Chương 215](#)
[216. Chương 216](#)
[217. Chương 217](#)
[218. Chương 218](#)
[219. Chương 219](#)
[220. Chương 220](#)

[221. Chương 221](#)
[222. Chương 222](#)
[223. Chương 223](#)
[224. Chương 224](#)
[225. Chương 225](#)
[226. Chương 226](#)
[227. Chương 227](#)
[228. Chương 228](#)
[229. Chương 229](#)
[230. Chương 230](#)
[231. Chương 231](#)
[232. Chương 232](#)
[233. Chương 233](#)
[234. Chương 234](#)
[235. Chương 235](#)
[236. Chương 236](#)
[237. Chương 237](#)
[238. Chương 238](#)
[239. Chương 239](#)
[240. Chương 240](#)
[241. Chương 241](#)
[242. Chương 242](#)
[243. Chương 243](#)
[244. Chương 244](#)
[245. Chương 245](#)
[246. Chương 246](#)
[247. Chương 247](#)
[248. Chương 248](#)
[249. Chương 249](#)
[250. Chương 250](#)
[251. Chương 251](#)
[252. Chương 252](#)

[253. Chương 253](#)
[254. Chương 254](#)
[255. Chương 255](#)
[256. Chương 256](#)
[257. Chương 257](#)
[258. Chương 258](#)
[259. Chương 259](#)
[260. Chương 260](#)
[261. Chương 261](#)
[262. Chương 262](#)
[263. Chương 263](#)
[264. Chương 264](#)
[265. Chương 265](#)
[266. Chương 266](#)
[267. Chương 267](#)
[268. Chương 268](#)
[269. Chương 269](#)
[270. Chương 270](#)
[271. Chương 271](#)
[272. Chương 272](#)
[273. Chương 273](#)
[274. Chương 274](#)
[275. Chương 275](#)
[276. Chương 276](#)
[277. Chương 277](#)
[278. Chương 278](#)
[279. Chương 279](#)
[280. Chương 280](#)
[281. Chương 281](#)
[282. Chương 282](#)
[283. Chương 283](#)
[284. Chương 284](#)

[285. Chương 285](#)
[286. Chương 286](#)
[287. Chương 287](#)
[288. Chương 288](#)
[289. Chương 289](#)
[290. Chương 290](#)
[291. Chương 291](#)
[292. Chương 292](#)
[293. Chương 293](#)
[294. Chương 294](#)
[295. Chương 295](#)
[296. Chương 296](#)
[297. Chương 297](#)
[298. Chương 298](#)
[299. Chương 299](#)
[300. Chương 300](#)
[301. Chương 301](#)
[302. Chương 302](#)
[303. Chương 303](#)
[304. Chương 304](#)
[305. Chương 305](#)
[306. Chương 306](#)
[307. Chương 307](#)
[308. Chương 308](#)
[309. Chương 309](#)
[310. Chương 310](#)
[311. Chương 311](#)
[312. Chương 312](#)
[313. Chương 313](#)
[314. Chương 314](#)
[315. Chương 315](#)
[316. Chương 316](#)

[317. Chương 317](#)
[318. Chương 318](#)
[319. Chương 319](#)
[320. Chương 320](#)
[321. Chương 321](#)
[322. Chương 322](#)
[323. Chương 323](#)
[324. Chương 324](#)
[325. Chương 325](#)
[326. Chương 326](#)
[327. Chương 327](#)
[328. Chương 328](#)
[329. Chương 329](#)
[330. Chương 330](#)
[331. Chương 331](#)
[332. Chương 332](#)
[333. Chương 333](#)
[334. Chương 334](#)
[335. Chương 335](#)
[336. Chương 336](#)
[337. Chương 337](#)
[338. Chương 338](#)
[339. Chương 339](#)
[340. Chương 340](#)
[341. Chương 341](#)
[342. Chương 342](#)
[343. Chương 343](#)
[344. Chương 344](#)
[345. Chương 345](#)
[346. Chương 346](#)
[347. Chương 347](#)
[348. Chương 348](#)

[349. Chương 349](#)
[350. Chương 350](#)
[351. Chương 351](#)
[352. Chương 352](#)
[353. Chương 353](#)
[354. Chương 354](#)
[355. Chương 355](#)
[356. Chương 356](#)
[357. Chương 357](#)
[358. Chương 358](#)
[359. Chương 359](#)
[360. Chương 360](#)
[361. Chương 361](#)
[362. Chương 362](#)
[363. Chương 363](#)
[364. Chương 364](#)
[365. Chương 365](#)
[366. Chương 366](#)
[367. Chương 367](#)
[368. Chương 368](#)
[369. Chương 369](#)
[370. Chương 370](#)
[371. Chương 371](#)
[372. Chương 372](#)
[373. Chương 373](#)
[374. Chương 374](#)
[375. Chương 375](#)
[376. Chương 376](#)
[377. Chương 377](#)
[378. Chương 378](#)
[379. Chương 379](#)
[380. Chương 380](#)

[381. Chương 381](#)

[382. Chương 382](#)

[383. Chương 383](#)

[384. Chương 384](#)

[385. Chương 385](#)

[386. Chương 386](#)

[387. Chương 387](#)

[388. Chương 388](#)

[389. Chương 389](#)

[390. Chương 390](#)